

Giới thiệu Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện

Editor: Shmily

Design by: Chu Hựu Tĩnh

Tình trạng convert: Hoàn thành (147 chương)

Ngày đảo hồ: 25/05/2020

Ngày lấp hồ: 09/07/2020

Thể loại: Ngọt văn, xuyên thư

Vì Tiễn Ý Ý xuyên qua sách nên mới biết được thế giới này sẽ diễn biến như thế nào.

Cũng như thiếu niên nhìn âm u, lại có vẻ nghèo túng trước mặt này, thật ra sau này chính là đại boss phản diện lớn nhất trong truyện.

Nhưng có vấn đề gì đâu, tình huống của cô chính là cần giúp đỡ

Cô cần sự giúp đỡ của hắn.

Tan học ở chỗ rẽ cầu thang, Tiễn Ý Ý kéo Lương Quyết Thành lại.

Cô trực tiếp đưa cho hắn một tấm thẻ đen.

"Đề tôi bao nuôi cậu.", Thiếu nữ nói rất dứt khoát.

Lương Quyết Thành nhìn người thiếu nữ sáng ngời trước mắt, lạnh lùng lên tiếng: "Cô muốn cái gì?"

Tiến Ý Ý: "Kỳ hạn một năm, tôi muốn cậu thuộc về tôi, ngoan ngoãn nghe lời tôi."

Số tiền trong thẻ chắc có thể cứu được mẹ và em gái hắn.

Lương Quyết Thành ngước mắt, liếc nhìn thiếu nữ trước mặt.

"...Được."

Tiến Ý Ý búng tay một cái.

"Quyết định như vậy đi bạn trai, bây giờ chúng ta về nhà nói cho bố mẹ tôi biết hai chúng ta đã có con, sau đó liền bỏ trốn."

Lương Quyết Thành, "..."

Đại tiểu thư thật biết chơi.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Edit: Thương Thù

Tháng 9 vừa qua nửa tháng, trong đình viện dưới lầu trồng cây hoa quế đã muốn tràn ngập hương thơm, một trận gió đúng lúc thổi tới đem mùi hương ngọt mà không ngán đưa vào bên trong cửa sổ mở ra trên tầng hai.

"Ý Ý tiểu thư, mau dậy thôi." Bên ngoài có người gõ cửa, giọng nói mang theo chút bất an, "Tiên sinh với phu nhân cùng... Mân Văn tiểu thư đang ở dưới phòng khách đợi ngài đấy."

Tiến Ý Ý tay chống hông rửa mặt, ngốc nghếch nhìn chăm chăm mình trong gương đến ngẩn người.

Ngoài cửa vẫn vang lên tiếng thúc giục, âm thanh cô khô khóc lên tiếng, "Biết rồi."

Tiền Ý Ý thức cả đêm làm bản thiết kế, sáng sớm mới ngủ được một lúc đã phải thức dậy, cả người đều như cái xác không hồn

Người thiếu nữ trong gương chỉ tầm khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, khuôn mặt tươi trẻ, phơi phới chỉ có thể thấy được ở cái độ tuổi thanh xuân này.

Trong đầu hầu như đều không hề có kí ức về mình, toàn là những kí ức về cái thân thể này. Tiền Ý Ý tiếp thu xong kí ức trong đầu cũng mơ hồ hiểu được tình cảnh hiện giờ của mình.

Mấy hôm trước cô có xem qua một cuốn tiểu thuyết. Thật trùng hợp là tên của cô và nữ phụ trong này lại trùng nhau, hiện tại cô lại biến thành nữ phụ này.

Trong tiểu thuyết, nguyên chủ là thiên kim tiểu thư được nuôi dưỡng mười mấy năm ở Tiền gia, sau này mới phát hiện hóa ra cô là đứa bé bị ôm nhảm. Mà người từ nhỏ trưởng thành ở thôn xóm nghèo khổ, cả nhân phẩm và học vấn đều hết sức ưu tú, Tiền Mân Văn đã trở về. Hàng thật trở về thì đương nhiên hàng giả sẽ từ trần châu biến thành mất cá. Tiền Ý Ý không chỉ mất đi cha mẹ, mất đi vị hôn phu của mình mà còn bị nữ chủ nhắm vào trả thù. Nguyên chủ trở thành viên đá kê trước chân của nữ chính, cùng nữ chính đấu đá lẫn nhau cuối cùng rơi vào kết cục thân bại danh liệt.

Tiền Ý Ý vốc nước vỗ khuôn mặt, ý đồ làm cho chính mình tỉnh táo một chút.

Cô có thể là xem tiểu thuyết đến mê sáng rồi nên mới mơ thấy mấy thứ này.

Khuôn mặt cô bị nước lạnh kích thích đến đỏ bừng cả lên. Tiền Ý Ý tay chống gương, im lặng than nhẹ.

Làm sao đây, rõ ràng đây chính là sự thật... không phải là mơ. Cô thực sự đã biến thành người khác.

Tiếng thúc giục ngoài cửa càng ngày càng gấp, Tiền Ý Ý chậm rãi thở ra một hơi.

Mười phút sau, cô mang theo cặp sách xuống lầu.

Ở dưới phòng khách có một nữ sinh tầm tuổi cô ngồi trên ghế sofa, tóc ngắn ngang tai, ôm túi sách cùng người phụ nữ bên cạnh nói chuyện.

Nữ sinh đó chính là nữ chính Tiền Mân Văn. Cô ta đã được tìm về rồi.

Thiên kim thật sự quay trở lại thì tất nhiên công chúa giả như cô đây phải bị đuổi đi. May là nguyên chủ là do ông nội Tiền gia một tay nuôi lớn, ông nội đau lòng cháu gái, lại suy xét đến thanh danh của Tiền gia liền quyết định giữ nguyên chủ ở lại.

Bây giờ trên danh nghĩa, Tiền Ý Ý và Tiền Mân Văn là hai chị em sinh đôi. Tiền Mân Văn là chị gái.

Vốn là lão gia tử cũng không muốn nguyên chủ buồn, nhưng lại không biết rằng làm như vậy khiến nguyên chủ cảm thấy bị nhục nhã, sau này bị Tiền Mân Văn áp chế, cướp đi sự thương yêu của cha mẹ Tiền.

Cũng có lẽ là vì lí do này nên nguyên chủ và nữ chính không thể nào chung sống hòa bình được.

Tình thân cái gì, Tiền Ý Ý không có hứng thú. Cô ngước mắt, bước chân nhẹ nhàng xuống lầu.

Từ trên lầu truyền tới tiếng bước chân, tiếng cười đùa trong phòng khách đột ngột im bật lại. Cả ba người ngồi trên ghế đều cùng quay lại nhìn về hướng cầu thang.

Tiền Mân Văn trong lòng cảm thấy khó chịu, con nhỏ đã cướp đi mười bảy năm sống trong nhung lụa của cô ta đến rồi.

Trong lòng cô ta có âm mưu, có ghen tị, lại có cả oán hận.

Vì cái gì mà một thiên kim tiểu thư chân chính như cô ta phải sống cuộc sống bần hàn, nghèo khổ, bán đủ thứ rách nát ở chợ mới có đủ tiền nộp học phí mà một đứa con gái giả mạo như cô ta có thể sống sung sướng ở đây tiêu tiền như nước?

Hàng giả gặp hàng thật mà cũng không có bao nhiêu chột dạ.

Tiền Mân Văn trong lòng hừ lạnh, đôi mắt chăm chú nhìn cô gái từ trên cầu thang bước xuống.

Cùng là nữ sinh mười bảy tuổi, cô gái từ trên lầu đi xuống mái tóc đuôi ngựa hơi vùng vung mang theo túi sách bước chân nhẹ nhàng, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn chỉ to bằng một bàn tay người lớn, hoàn toàn không giống như những gì Tiền Mân Văn tưởng tượng ra, là một đại tiểu thư kiêu căng, chanh chua hoặc là hàng giả sẽ xấu hổ không được tự nhiên, nhút nhát, vô hại như con nai con.

Theo bước chân Tiền Ý Ý đến gần, Tiền Mân Văn có thể thấy rõ ràng nước da xinh đẹp nõn nà, mỗi tác da đều khiến cô ta cảm thấy tự ti, ghen tị trong lòng. Cô ta rút bàn tay thô ráp sẵn sù lại, sau đó lại đặt bàn tay có vẻ như đẹp đẽ hơn lên trên cặp sách.

Cô ta tự ti cái gì chứ? Những thứ này vốn nên là của cô ta! Tiền Mân Văn buổi sáng ngồi ở sofa chờ Tiền Ý Ý hơn mười phút đã muốn phát hỏa. Cô

ta đường đường là con gái ruột lại ở nhà bỏ mẹ mình đợi một đứa giả mạo như cô, thế mà Tiễn Ý Ý còn không có giác ngộ của một đứa ăn nhờ ở đậu, sớm như vậy lại có thể bắt cô ta chờ ở đây lâu đến thế.

Chiếm lấy thân phận của cô ta, dùng bao nhiêu đồ tốt thuộc về cô ta như vậy khiến mỗi hơi thở của Tiễn Ý Ý thôi cũng đủ làm cho cô ta nhìn không vừa mắt.

Tiến Ý Ý đeo cặp sách hướng ba người Tiễn gia chào buổi sáng.

"Một nhà bốn người" chính thức ngồi xuống dùng bữa sáng.

Tiến Ý Ý cũng không thường xuyên gặp mặt cha mẹ Tiễn, dù sao thì cô cũng là do lão gia từ một tay nuôi lớn. Cô sống ở khu Cẩm Buri, còn cha mẹ lại ở khu Đông Hạ, cách nửa cái Hải thị, một tháng có thể gặp mặt một lần liền coi như không tệ.

Trước kia đối với đứa con gái không có nhiều thời gian ở bên cạnh như cô thì mẹ Tiễn đều là một vẻ mặt dịu dàng, mềm mại. Hiện tại cả tâm tư của bà ấy đều đặt lên người đứa con gái thật sự này, ngồi sát bên cạnh Tiễn Mân Văn ân cần hỏi han đồ ăn cô ta thích.

Trên bàn ăn bởi vì có Tiễn Mân Văn, lại muốn bù đắp cho cô ta nên có đến bảy tám loại thức ăn khác nhau. Những món ăn trước đây Tiễn Ý Ý thích đều không có.

Cô lấy một miếng bánh mì với một cốc sữa, ăn xong bữa sáng liền đứng dậy đi ra cửa.

"Con đi học đây."

"Không có lẽ phép sao? Chúng ta còn đang ăn cơm con đã đòi đi. Ai chọc con?" Bà ta vẫn đang quan tâm tới Tiễn Mân Văn, buông đĩa xuống, xanh mặt quát: "Trở lại đây cho mẹ! Chờ Mân Văn rồi cùng nhau đi!"

"Ý Ý, nghe lời mẹ con một chút thì con vẫn là tiểu thư của Tiễn gia, đừng quá không biết quy củ như thế." Cha Tiễn nói, "Đi lấy cho chị con ly nước màu lên."

Ai yo way, có đi giúp việc mà còn sai cô đi lấy nước cho cô ta. Xem ra quan hệ giữa nữ chính và cha mẹ cô tốt đến vô cùng luôn rồi.

Nhưng mà không quan trọng, cô không để ý.

Tiến Ý Ý dừng bước lại, quay đầu: "Di Điện, cho chị gái con một ly nước."

Người giúp việc Tiễn gia vội vàng phản ứng lại, nhanh chóng đi lấy một ly nước tới cho Tiễn Mân Văn.

Tiến Mân Văn ánh mắt lóe lên nhận lấy ly nước trong tay di Điện nói cảm ơn một câu. Bàn tay cầm ly nước lại từ từ siết lại.

Tiến Ý Ý ngồi trên sofa chơi game không ngắt đầu, từ đầu đến cuối đều không quan tâm đến cô ta, không có cảm giác như mình là người ngoài, đến rót cốc nước cũng phải do đi giúp việc làm.

Tiến Mân Văn cảm thấy cô ta đang bị xem thường.

Tiến Ý Ý nhắn tin cho bạn học, được một lúc sau một nhà ba người bên kia mới vui vẻ kết thúc xong bữa ăn ấm áp.

Túi sách của Tiễn Mân Văn là do mẹ Tiễn cầm giúp, bà như muốn bù đắp thiếu thốn cho Tiễn Mân Văn mấy năm nay, bộ dáng này đích thị chính là một bà mẹ tốt.

Hôm nay là ngày hai cô chuyển trường, Tiễn Mân Văn từ một người học trường kém nhất, Tiễn Ý Ý từ trường quý tộc ưu tú nhất đồng thời chuyển đến trường công lập Nhất Trung.

Đây là ý của lão gia từ Tiễn gia. Ông đối với đứa cháu gái nuôi này có rất nhiều tình cảm. Biết được cha mẹ Tiễn đối xử lạnh lùng với cô liền đơn giản sắp xếp cho hai đứa cháu. Lại ra một phần thưởng, ai thi đại học tốt nhất định sẽ có tiền thưởng vô cùng xa xỉ.

Tiến Ý Ý xách cặp nhớ lại tình tiết này, hình như là tình tiết rất quan trọng. Vào lúc hai người họ chuyển trường thì boss phản diện trâu bò nhất truyện lên sân, nam sinh thâm hiểm Lương Quyết Thành.

Có điều chuyện này chẳng liên quan gì đến cô cả. Tiễn Ý Ý ngáp một cái, tính toán xem đến khi nào mới thi đại học, sớm ngày thoát khỏi cái cảnh khổ này.

Trong gara Tiễn gia đã có một chiếc xe xịn ở đó. Người lái xe Vương đã ở sẵn đó chờ.

Mẹ Tiễn dẫn Tiễn Mân Văn đi đến. Ánh mắt cô ta khi nhìn thấy chiếc xe thì sáng lên.

Đầu tiên không nói là xe này có tốt hay không mà là xe này là chiếc xe bốn chỗ. Chỉ có duy nhất bốn chỗ.

Một người lái xe, bố mẹ Tiễn và cô ta.

Không hề có vị trí của Tiễn Ý Ý.

"Ý Ý." Tiễn Mân Văn lần đầu tiên đối diện với cô, thanh âm ôn nhu, "Xe hết chỗ mất rồi, em có tiền đi xe bus không?"

Cô ta làm bộ muốn móc từ trong túi ra mấy đồng tiền lẻ đưa cho Tiễn Ý Ý.

Đi theo phía sau một nhà ba người kia, Tiễn Ý Ý chột nhứ mày.

Ngồi xe bus?

"Cảm ơn chị, không cần."

Tiến Ý Ý lười biếng xách cặp đi đến một bên gara khác: "Bác Lư tới chờ cháu đi."

Đang nói, người lái xe lão Lư chạy tới.

Đây là người lái xe do lão gia tử Tiễn gia phân phó tới cho Tiễn Ý Ý, cũng đã mấy năm rồi.

Bên gara kia mở ra, một chiếc xe Ferrari màu bạc hiện ra ngay trước mắt.

Tiến Mân Văn ánh mắt vòng qua xe kia, cảm thán: "Đây không phải cũng là xe trong nhà sao? Chúng ta lại đi tới hai chiếc xe, phiền phức như vậy, nếu không em..."

"Chị gái."

Tiến Ý Ý lười biếng đánh gãy lời nói Tiễn Mân Văn, ở trong xã hội nhiều năm cô cũng nhìn ra được trò hề của cô ta. Khóe miệng cô thoáng nhướn lên, ngạo mạn đáp lại: "Đây là xe của tôi."

Lão Lư đã đem xe lái ra ngoài.

Tiến Ý Ý làm theo lễ phép, nhường cha mẹ Tiễn đi trước.

Tiến Mân Văn ngăn ngại bị mẹ Tiễn kéo lên xe, xe của họ đi trước một bước, ngoài cửa sổ xe phong cảnh không ngừng lui ra phía sau, Tiễn Mân Văn không cam lòng hỏi: "Vừa mới nãy Ý Ý nói chiếc xe kia là của nó? Nó không phải vị thành niên sao, cha mẹ sao lại mua xe cho em ấy?"

Chiếc xe kia mua cho Tiễn Ý Ý, không phải chính là của cô ta sao?

Tiến Ý Ý tại sao có thể ở trước mặt cô ta lái xe của cô ta chứ?

Tiến Mân Văn vừa nói, trên mặt cha mẹ Tiễn có chút vi diệu:

"Mân Văn, chiếc xe kia không phải mẹ mua..."

Mẹ Tiễn cùng cha Tiễn liếc mắt nhìn nhau.

"Đúng, đó là cha mua cho nó." Cha Tiễn tiếp nhận câu chuyện, "Nếu nó thích thì cứ để nó đi. Mân Văn à, con là con gái ruột của cha, sau này cha sẽ mua cho con nhiều thứ tốt hơn."

Tiến Mân Văn không cam lòng, lại oán giận Tiễn Ý Ý da mặt dày, ở trong nhà cô ta lại còn dùng thân phận cô ta để có được chiếc xe đó, một chút xấu hổ cũng không có.

Mẹ Tiễn không nói chuyện.

Chiếc xe kia cũng không phải bọn họ cho Tiễn Ý Ý. Mà là Tiễn lão gia tử tặng cho Tiễn Ý Ý làm quà sinh nhật mười sáu tuổi.

Lão gia tử không nói, đồ mà bọn họ cho Tiễn Ý Ý đều có thể nhường lại cho Tiễn Mân Văn, nhưng phàm là đồ của lão gia tử và tiểu thúc cho cô thì không ai được phép động vào.

Nhiều năm như vậy, đồ thuộc về cha mẹ Tiễn Ý Ý cho cô có thể đếm trên đầu ngón tay, cơ hồ đều là của lão gia tử và tiểu thúc tặng, mấy thứ này hiện tại vẫn là của Tiễn Ý Ý. Bao gồm chiếc xe đồ ở trong gara kia.

Nhưng là lời của chồng mình nói, nhất định có dụng ý gì khác. Vì thế cho nên bà liền hứa vào đồ dành Tiễn Mân Văn.

Phòng giáo viên trưởng Nhất Trung, cha mẹ Tiễn mang theo Tiễn Mân Văn đang làm thủ tục nhập học.

"Tiễn tiên sinh, Tiễn phu nhân hai vị yên tâm, bạn học Tiễn giao cho tôi, tôi sẽ xử lý tốt." Chủ nhiệm Địa Trung Hải nét mặt già nua cười ra hoa, "Bạn học Tiễn thành tích học tập phân đến ban một của lớp mười một có chút khó khăn. Nhưng tôi tin tưởng đứa trẻ này là một đứa trẻ chịu được khổ cực. Cố

gắng học tập sẽ có kết quả tương đương như đám trẻ ban một thôi."

"Còn có một chuyện nữa..." mẹ Tiễn mở miệng, "Con gái tôi...thành tích không tốt lắm."

"Ngài yên tâm, nếu đã là chị em thì sắp xếp cho cùng một chỗ, ngồi cùng một bàn, ngài thấy thế nào." Chủ nhiệm giáo dục đưa ra ý kiến.

"Không, ý của tôi là..." mẹ Tiễn giảm thanh âm thấp xuống, "Đứa nhỏ này không nghe lời, học tập cũng không đề tâm, phân đến một ban tốt như thế có thể sẽ làm ảnh hưởng tới các bạn học khác, ngài xem có ban nào tiến độ chậm một chút, hợp cho con bé chơi đùa?"

Chủ nhiệm giáo dục: "Đó không phải là ban mười một lớp mười một sao? Chẳng qua học sinh lớp này...có chút nghịch."

"Không sao, con gái tôi hoạt bát, khác xa so với chị gái nó không thích học tập."

"Ngài yên tâm, dù cho có không thích học tập thì các giáo viên cũng đều rất có tâm, tổng thể mà nói thì vẫn là rất tốt."

Mẹ Tiễn mặt mang ý cười, "Chủ nhiệm lớp thích chơi đùa, không quản học sinh thì tốt hơn. Đứa nhỏ nhà tôi, chỉ mong nó vui vẻ là được rồi."

Theo lời nói của bà ta, một tấm thẻ được đẩy đến trước mặt chủ nhiệm giáo dục.

Chủ nhiệm giáo dục cúi đầu nhìn, do do dự dự hỏi: "Cái này, chủ nhiệm ban mười một...đổi một người không quản học sinh?"

"Trên phương diện học tập đừng đốc thúc, hành vi khác thì có thể nghiêm khắc một chút. Chuyện này phải nhờ ngài rồi." Nụ cười của mẹ Tiễn có chút ý vị, chỉ người trưởng thành mới có thể lý giải được.

Tiền Mân Văn toàn bộ hành trình không nói gì. Cô ta biết đây là vì cái gì. Ông nội nói, còn có một năm thi đại học, hai cháu gái học giỏi sẽ được thưởng một số tiền lớn. Một phần tiền này, Tiền Ý Ý không nên có một đồng nào, cha mẹ Tiễn cũng là có ý này.

Ở góc bàn công tác trong phòng giáo vụ vang lên tiếng kéo ghế, này giờ không có ai chú ý tới bên này, một nam sinh từ từ đứng lên.

Nam sinh mặc bộ đồng phục thể dục đồ đen đan nhau, hai má nữa bên cạnh còn đỏ ửng, do vừa mới tỉnh lại nên đôi mắt đào hoa hơi chớp như sương thủy ý thu liễm, cậu ta mím môi mỏng, cất bước chạy ra ngoài.

Nam sinh vóc dáng rất cao, vai rộng eo nhỏ, thuộc về loại thiếu niên có dáng người, y như mấy nam thần bước ra từ trong truyện tranh. Cậu ta lạnh lẽo cất tiếng:

"Tránh đường."

Người Tiễn gia nhìn chằm chằm nam sinh này mấy lần, không nghĩ đến nơi này còn có một tiểu tử có giá trị nhan sắc cao như vậy, so với mấy mình tinh trên tivi đều muốn chói mắt hơn vài phần, nhất là Tiền Mân Văn, nhìn chằm chằm nam sinh, ánh mắt đã muốn mất hồn.

Chủ nhiệm giáo dục nhìn nam sinh mặt mũi không thú vị này, đầu đầu: "Lương Quyết Thành, em tại sao lại ngủ ở đây? Về lớp mà ngủ!"

Nam sinh đeo cặp sách không nói một tiếng, cậu ta cúi đầu, tóc mái hơi dài ở trên trán che đi cặp mắt đào hoa đang nhướn lên kia.

Chủ nhiệm giáo dục vô cùng vô cùng đau đầu, phát phát tay: "Đi đi, đi tìm chỗ nào mà ngủ, đừng có chạy lung tung nữa."

Nam sinh cất bước rời đi, ánh mắt lạnh lạnh đảo qua ba người Tiễn gia, buông mi ra cửa.

Vừa mới ngủ đã nghe được chuyện hay. Nữ sinh kia...e là cũng không phải con ruột, so với cô chị thì đãi ngộ thậm hết chỗ nói.

Có điều không có quan hệ gì với hắn.

Lương Quyết Thành ngáp một cái, mặt khác đi tìm một nơi tiếp tục ngủ.

Tiền Ý Ý đi ở phía sau xe Tiễn gia một bước, lại bị kẹt xe, đến trường học đã là thời gian lên lớp.

May mà cô là học sinh chuyên trường, bị giáo viên trực ban trực tiếp dẫn đi lấy đồng phục học sinh, bảo cô đi qua phòng y tế thay đồ.

Trong phòng y tế không có ai. Chỉ có một đồng lộn xộn trên giường.

"Có ai ở đây không?" Đợi chờ, không ai trả lời.

Tiền Ý Ý quay người đóng cửa.

Đồng phục học sinh là đồ thể thao, đồ đen giao nhau, tràn đầy khí tức của chủ nghĩa xã hội khoa học.

Cô đem cặp sách tùy tay ném ở bàn công tác phía dưới, bắt đầu cởi quần áo.

Tiền Ý Ý hôm nay mặc áo sơ mi cổ tròn cùng quần bò, đồng phục học sinh là áo khoác có thể mặc ngoài áo sơ mi được nhưng quần lại không được.

Tiền Ý Ý vừa cởi quần bò, bên ngoài phòng có tiếng bước chân, đồng thời tay nắm cửa bị vặn vặn.

Cô đã khóa cửa.

Tiền Ý Ý nhanh chóng thay quần ra.

Tay nắm cửa bị vặn vặn, cửa mở một khe hở.

Tiền Ý Ý da đầu run lên.

Khóa cửa này là hàng fake sao!

Tiền Ý Ý kéo rèm ngăn cách lên, kéo quần trốn ra đằng sau.

Cô vội vàng đem quần áo kéo lên, khăn trang trước đó từ từ bình phục lại.

Đột nhiên cảm nhận được một hơi thở ở gần đó.

Thanh âm gần trong gang tấc.

Tiền Ý Ý vừa quay đầu lại, trên giường đã có một nam sinh ngồi.

Nam sinh đã xoay lưng đi, từ góc độ của Tiền Ý Ý chỉ có thể nhìn thấy lỗ tai ửng đỏ của cậu ta.

Tiền Ý Ý cắn chặt răng.

Cô lúc tiến vào đã rất lễ phép hỏi một câu có ai không, nam sinh này rút cuộc là sao đây?

Cậu ta sẽ không...thấy được gì chứ?

Cách một tầng mỏng, người tiến vào bắt đầu nói chuyện.

"Mân Văn, con ở đây thay đồng phục, lát nữa chủ nhiệm giáo dục sẽ dẫn con nhận lớp."

Nói chuyện là mẹ Tiền.

"Ban một là ban trọng điểm, con cố gắng học tập thật tốt..." Thanh âm mẹ Tiền dừng một chút, "Đừng để cho Tiền Ý Ý vượt qua con."

"Con biết rồi mẹ, mẹ đừng lo. Con không học cũng có thể hơn Tiền Ý Ý."

Tiền Mân Văn thanh âm thực dịu ngoan.

"Mẹ đã muốn an bài thỏa đáng, Tiền Ý Ý sau này có thể sẽ không học vẫn không nghề nghiệp, mẹ đã bảo đổi chủ nhiệm bù nhìn, nó sẽ không thể học tốt được. Nhưng con cũng không thể lơ là, ông nội con thiên vị nó, không chừng về sau sẽ còn cho nó chút gì. Con tan học đừng về vội, qua bồi ông nội con vui vẻ để ông thân thiết với con hơn."

"Vâng, con biết rồi."

"Mẹ, cái xe của Tiền Ý Ý..." Tiền Mân Văn áp a áp ứng.

"Con gái ngoan đừng lo, về sau của nó đều sẽ là của con."

Ở bên ngoài Tiền Mân Văn thay xong đồng phục học sinh, hai mẹ con rời đi.

Tiền Ý Ý bị ép phải nghe mấy lời này, không thú vị đem lực chú ý thu trở về.

Mẹ Tiền ngược lại là tính toán rất tốt, bất quá cũng phải nhìn xem có thể làm được hay không.

Tất cả chú ý của cô hiện giờ đều đặt trên người nam sinh kia.

Nam sinh đã muốn xoay đầu lại.

Cậu ta vừa tỉnh ngủ, hai má còn có một vòng đỏ ửng, cực kỳ giống xấu hổ nên mới đỏ mặt. Chỉ là từ dưới mái tóc kia để lộ ra ánh mắt âm u, cậu ta liếc Tiền Ý Ý, ánh mắt không hề có độ ấm, thậm chí khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Nam sinh này cả người đều tỏa ra khí thế "Không dễ chọc".

Tiền Ý Ý bỏ qua hấn, lật đồng phục học sinh ra mặc vào.

Sự tình ban nãy là khẩn cấp, hai người đều không có ý, một khi đã vậy liền xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Từ trong bộ đồng phục rơi ra một cái thẻ học sinh, rơi xuống đúng tầm mắt nam sinh.

Nam sinh đó buông mi.

Trên thẻ học sinh viết ba chữ: Tiền Ý Ý.

Hai người ở bên ngoài chính là cái người trong phòng giáo vụ lúc nãy. Đứa con gái hừ hừ thực thực trước mặt chính là đứa con không cùng huyết thống với họ?

Nam sinh không có hứng thú dời ánh mắt.

Tiền Ý Ý vừa nhìn liền biết nam sinh này sẽ không giúp cô nhặt thẻ học sinh lên, tự mình cúi xuống nhặt.

Thẻ học sinh ở gần bên đùi của nam sinh, Tiền Ý Ý khom lưng vừa vươn tay, cửa phòng liền bị người đẩy ra.

"Lương Quyết Thành, em lại ở đây?"

Người tiến vào bước thẳng đến xóc rèm lên.

"Đừng có ngủ ở đây nữa....nữa?"

Người đến là một thầy giáo, vừa nhìn nam sinh ngồi ở trên giường, tư thế mập mờ với một nữ sinh, mắt tròn tròn như hạt trân châu: "Lương Quyết Thành, em ban ngày ban mặt cùng nữ sinh ở phòng y tế giờ trò đùa ài?"

Tiền Ý Ý sững sốt.

Ai? Lương Quyết Thành?

Boss phản diện?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Edit: Thương Thù

Tiền Ý Ý vừa mới chuyển trường thì tiết đầu tiên đã phải lên phòng giáo viên, bị thầy giáo trực ban dùng danh nghĩa "Nam nữ sinh hừ hừ thực thực kết giao không chính đáng". Cũng may là do có thẻ học sinh làm "chứng cứ" cho nên cái hành vi "không chính đáng" này cũng được cho qua.

Chủ nhiệm giáo dục biết Tiền Ý Ý chính là nhị tiểu thư của Tiền gia, ánh mắt liền trở nên phức tạp. Tiền gia đại tiểu thư chuyển trường thì có cả cha cả mẹ đưa đi, nhìn sang cô đúng là...rất không được quan tâm. Lại hỏi tường lại những gì bà Tiền dặn dò, chủ nhiệm giáo dục cũng không biết phải dùng vẻ mặt gì đối diện với cô.

"Em ra ngoài đợi một chút. Nam sinh ban nãy cùng lớp với em, lát nữa thầy sẽ nói cậu ta đưa em về lớp."

Chủ nhiệm giáo dục giữ Lương Quyết Thành ở lại, bảo Tiền Ý Ý ra bên ngoài đợi.

Tiền Ý Ý đứng ở bên ngoài phòng giáo viên, thầy giáo trực ban cũng vừa mới đi ra, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới đánh giá: "Bạn học mới, tuy rằng chuyện lúc nãy là hiểu lầm nhưng thầy vẫn muốn nhắc nhở em là không được yêu sớm đâu đấy. Không phải chỉ vì thằng nhóc kia có khuôn mặt đẹp mà có ý với nó rõ chưa."

"Thầy lo xa quá rồi." Tiền Ý Ý nhấn mạnh, "Em không có hứng thú với cậu ta."

Cô không đến đây để nói chuyện yêu đương, dù có nói cũng không phải cùng với tên Lương Quyết Thành kia.

Cùng boss phản diện nói chuyện yêu đương? Cô đây là ngại mình quá nhảm chán sao?

Trong quyển sách này nhân vật phản diện Lương Quyết Thành có thể nói là một người hội tụ đủ các loại thê thảm của thê thảm. Anh cùng nam chính Diêu Nhất Nam là anh em cùng cha khác mẹ. Mẹ của anh bị cha Diêu lừa bỏ vứt bỏ, cha Diêu lại muốn đem em gái Lương Quyết Thành thay con gái ông ta gả cho một tên tàn phế hung ác, vì vậy nên đã giết chết mẹ anh, cướp đi sự trong trắng của em gái anh. Lương Quyết Thành bởi vậy triệt để hắc hóa.

Lương Quyết Thành là một thiên tài. Từ nhỏ đã một thân chăm sóc cho người mẹ bệnh tật và đứa em gái có chứng bệnh tự bế của mình. Vì kiếm tiền nên đã đi học về máy tính, lên trung học là đã có thể dựa vào bán tiểu trình để kiếm tiền. Sau khi học xong đại học, anh tự mình thành lập một vương quốc thương nghiệp, đem Diêu gia dồn đến đường cùng, ép người thừa kế Diêu gia là nam chính Diêu Nhất Nam bức đến mức suýt nữa nhảy lầu.

Boss phản diện được bug đến nghịch thiên này sẽ có thể giống như người bình thường ngồi nói chuyện yêu đương được sao?

Tiền Ý Ý cảm thấy ở trong mắt Lương Quyết Thành chỉ có hai loại người. Một là người qua đường, hai là người anh muốn trả thù. Muốn nói lời yêu đương với anh, anh nghe hiểu sao?

Ông thầy này cũng quá lo xa rồi.

Yêu đương cái gì? Đó là chuyện không thể xảy ra.

Bên ngoài phòng giáo viên, Tiền Ý Ý cùng thầy giáo nói chuyện, bên trong phòng giáo viên cũng đang diễn ra một cuộc nói chuyện.

"Em không đồng ý."

Lương Quyết Thành xách cặp, ánh mắt dừng ở đây leo trước cửa sổ, thân nhiên từ chối yêu cầu của chủ nhiệm giáo dục.

Chủ nhiệm giáo dục có chút gấp: "Chỉ là giám sát sinh hoạt hằng ngày của bạn học Tiền Ý Ý, mỗi tháng có thể lấy đến 1000 đồng tiền phí. Đây là do cha mẹ cô bé lo lắng, muốn biết tình huống ở trường của con mình lại không có gì xấu đối với em. Hơn nữa em còn có thể kiếm tiền, đây không phải là quá tốt rồi sao."

"Chủ nhiệm." Lương Quyết Thành thu hồi ánh mắt, quay sang đối diện với chủ nhiệm giáo dục, "Em buổi sáng đã nghe thấy hết rồi." Chuyện ở trong phòng giáo viên, phòng y tế, cái gì nghe được anh đều đã nghe.

Cha mẹ lo lắng cho con gái? Lời này dùng để lừa mấy đứa con nít à.

Chủ nhiệm giáo dục chống lại ánh mắt thâm trầm của Lương Quyết Thành, sắc mặt có chút khó coi.

Ông ta cảm thấy mình đã rất tốt bụng. Biết gia cảnh Lương Quyết Thành không tốt cho nên mới đem việc này giao cho anh. Vậy mà anh lại không có một chút cảm kích nào.

Chủ nhiệm giáo dục nén con tức. Ông ta cũng chính là nhìn vào hiện tại Lương Quyết Thành thành tích tốt, có thể đem rất nhiều giải thưởng về cho nhà trường, lại là thủ khoa tương lai nhà trường muốn bồi dưỡng cho nên cũng không cùng Lương Quyết Thành so đo.

"Được rồi được rồi, cứ coi như thầy chưa nói gì. Em mau đi đưa nữ sinh chuyển trường đó về lớp. Con bé học cùng lớp với em."

Lương Quyết Thành xách cặp vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Tiền Ý Ý ngoắc ngoắc tay với mình.

Thầy giáo trực ban vừa muốn rời đi lại quay lại nói, "Bạn học, nhớ kỹ lời thầy nói."

Lương Quyết Thành mang ánh mắt nặng nề, Tiền Ý Ý chỉ vào cửa sổ mở ra của phòng giáo vụ.

"Nói thật, nơi này cách âm đúng là không tốt. Cậu không suy nghĩ lại à?"

Văn phòng bên trong giống như truyền tới thanh âm crack đập nắp chén va chạm.

Lương Quyết Thành thu hồi tầm mắt.

Tiền Ý Ý đuổi kịp cước bộ của anh, hai người đều học ban mười một của lớp mười một.

"Tớ nói thật đấy, không có cậu thầy ấy có thể tìm người khác, số tiền này đương nhiên cũng cho không người ta, chi bằng cậu và tớ hợp tác chia đôi, thấy thế nào?"

Tiền Ý Ý biết thời niên thiếu của boss phản diện vô cùng đáng thương, vì miếng ăn mà làm công khắp nơi, dù 1000 một tháng không nhiều nhưng ít nhất có thể cải thiện được một chút thức ăn trong nhà.

Đây coi như là Lương Quyết Thành đã từ chối món hời này của chủ nhiệm giáo dục.

Lương Quyết Thành buông mi, anh cao hơn Tiền Ý Ý nửa cái đầu, ở độ cao này vừa vặn có thể nhìn thấy khuôn mặt của cô không có bất cứ thái độ âm

trầm, buồn bã nào.

Cô thậm chí còn cười, thoải mái bàn luận về câu chuyện không mấy vui vẻ này.

"Cậu không khó chịu?" Ánh mắt Lương Quyết Thành nặng nề, hiếm khi nhiều chuyện mở miệng.

Tiền Ý Ý nhún nhún vai, chẳng hề để ý: "Có tiền ai còn khổ sở." Vì cha mẹ Tiền mà khó chịu cũng quá ư khuất cô rồi.

Lương Quyết Thành thu hồi tầm mắt.

Gặp gỡ loại trường bồi bất công đến Bắc Thái Bình Dương này, cô ngược lại còn có thể cười. Cũng không biết có phải là trong lòng đau khổ nhưng lại cố ngụy trang tỏ vẻ kiên cường hay không.

Bất quá...không có quan hệ gì với anh.

Đến cuối cùng, Lương Quyết Thành cũng không có nói đồng ý hay là không đồng ý.

Lớp mười một, ban mười một đang thi.

Hoặc là nói hôm nay toàn trường đều thi, Tiền Ý Ý vừa vận bô lờ.

Trong lớp đang thi, Lương Quyết Thành cũng không có đi vào, trực tiếp đem Tiền Ý Ý tới văn phòng thầy giáo chủ nhiệm rồi đeo cặp rời đi.

Chủ nhiệm ban mười một là thầy Trương đang bưng một chén trà, đầu gật gù cùng Tiền Ý Ý nói qua về những việc trong lớp. Ở trong miệng ông thì ban mười một đều là những học sinh vừa ngoan lại thông minh, tốt nghiệp liền có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Tiền Ý Ý rất nể tình vỗ tay đáp lời.

Tiền Ý Ý giữa trưa bị thầy Trương mang theo đi thăm quan nhà ăn, buổi chiều tiếp tục nghe thầy Trương bàn luận về triển vọng trong tương lai, thẳng đến trước khi tan học một tiết thi thử mới xong, thầy Trương mới mang theo Tiền Ý Ý trở lại ban mười một.

"Lớp chúng ta cũng có học sinh chuyển trường? Hôm nay là ngày gì vậy, sáng có một người, chiều có một người, lại còn đều là nữ sinh nữa chứ."

"Không giống với nữ sinh ở ban một vừa đến đã cùng thi với chúng ta. Nghe nói bạn học mới này ở trong phòng thầy Trương chơi cả buổi."

"Quan tâm làm gì, chỉ cần là một tiểu tỷ tỷ xinh đẹp bỏ mắt là được rồi. Thi một ngày mà mệt mỏi quá."

Học sinh ban mười một vừa thi xong ai cũng có một bộ dáng thật vất vả mới được giải thoát, sau đó liền hóng hót những chuyện mới mẻ để điều hòa cái không khí vô vị này.

Tiền Ý Ý theo lời thầy Trương đứng trên bục giảng.

"Chào các bạn, mình là Tiền Ý Ý."

Cô ngắn gọn giới thiệu một câu, lớp học mới vừa còn ồn ào đã ngay lập tức yên lặng như tờ.

Bạn học trong lớp ánh mắt như nhựa cao su dính chặt lên người Tiền Ý Ý ở trên bục, trên mặt đều là vẻ mặt kích động.

"Bạn học mới lớn lên y như mối tình đầu quốc dân a!"

"Đây không phải là bạn gái tương lai của ông đây sao?"

Tiền Ý Ý tương mạo thanh thuần, so với hình tượng mối tình đầu là cùng một dạng người, vô hại lại không mang theo tính công kích nào. Là kiểu người khiến cho người khác nảy sinh hảo cảm từ cái nhìn đầu tiên.

"Bạn học Tiền, mắt em đúng là có vấn đề. Thầy cho em chọn..." , thầy Trương đặc biệt dễ tính, "Em muốn ngồi trước mặt giáo viên, bàn đầu tiên kia hay là ngồi hàng cuối cùng?"

Tiền Ý Ý: "Hàng cuối cùng."

"Đi đi.", thầy Trương chỉ chỉ vị trí góc trái bên cửa sổ của phòng học, "Chỗ đó còn trống. Em ngồi tạm đi, khi nào thi xong sẽ phân lại."

"Ồi đêch, lão Trương cao tay thật, lại xếp cho bạn mới đến chỗ đó..." Bên phải hàng cuối cùng có hai tên nam sinh bàn luận xôn xao, ánh mắt nhìn Tiền Ý Ý y như chiến sĩ đứng cảm đang buộc bom trên người.

Tiền Ý Ý xách cặp ngồi xuống, chỗ bên cạnh cửa sổ có mấy quyển vở, bìa sách mở ra bên trên thấy được một nét chữ có lực, nhìn qua có cảm giác hơi lạnh lẽo.

Cô đây là cùng Lương Quyết Thành ngồi cùng bàn rồi?

Tiền Ý Ý buông mi, lấy sách vở ra.

Chỉ cần nước sông không phạm nước giếng, cô ngồi cùng ai cũng đều như nhau cả.

Huống chi cái vị ngồi cùng bàn này còn không có đến lớp.

Lương Quyết Thành liền tiếp ba ngày đều không có đến trường. Máy ngày nay Tiền Ý Ý cùng mấy bạn trong lớp khá quen thuộc, cũng có hai nữ sinh rủ cô đi WC chung.

WC là nơi thường xuyên diễn ra các cuộc nói chuyện trên trời dưới đất.

"Cậu biết bạn mới chuyển vào ban một không? Nghe nói tên là Tiền Mân Văn."

Tiền Ý Ý vừa rửa tay vừa nghe hai bạn học bên cạnh bàn luận về Tiền Mân Văn.

"Nghe nói vừa vào lớp đã đoạt lấy vị trí hoa khôi của Lâm Tư Tư, Bành Huy bắt chuyện với cô ta còn bị cô ta đánh cho một cái vào mặt, hẳn xem chừng là muốn theo đuổi cô ta rồi."

"Bành Huy không phải tên nam sinh cá biệt sao, nghe chừng hôm nay tan học sẽ có rất nhiều chuyện hay đây."

"Tiền Mân Văn có chỗ nào tốt chứ? Tiền Ý Ý mới vừa chuyển đến ban mười một so với cô ta còn tốt hơn đi."

"Hai người đều họ Tiền, có phải có quan hệ không?"

Tiền Ý Ý rửa tay xong, chậm rãi lau khô rồi cùng hai bạn học nữ quay về lớp.

Tiền Mân Văn là muốn khởi động kịch bản anh hùng cứu mỹ nhân của nam chính.

Trong khi nữ chính cùng nam chính nói chuyện yêu đương, cô nên yên ổn làm bài thi thật tốt.

Mấy ngày nay ông nội nói bóng nói gió hỏi cô về mấy vấn đề trên phương diện học tập, dù không nói ra nhưng Tiền Ý Ý cũng biết, ông nội là lo lắng cho cô. Huống chi trước đây lúc học ở trường quý tộc cô cũng không có chú tâm vào mấy việc học hành này lắm.

Hiện tại lại không giống nha, học tốt liền có tiền thưởng.

Tiền Ý Ý vứt bỏ sách giáo khoa nhiều năm, lúc này muốn học lại có chút khó khăn, nhưng may mà bạn học cùng lớp đều rất tốt bụng, đều giúp đỡ cô học tập. Mặc dù mọi người đều là kẻ tám lạng người nửa cân.

"Cậu nếu thực sự muốn học thì chi bằng đi hỏi bạn học Lương ấy."

Nhâm Kha là nam sinh có chút nhát, nhưng lại chịu khó học tập, quan hệ bạn bè trong lớp cũng không tồi, chủ động đưa ra ý kiến cho Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý biết, Lương Quyết Thành thành tích đứng đầu trường, cũng là thủ khoa tương lai mà nhà trường muốn bồi dưỡng. Vậy mà lúc thi đầu vào cậu ta lại không có đến tham gia thi cho nên từ xếp đầu từ trên xuống thành xếp đầu từ dưới lên, thành công bị phân đến ban mười một này.

Tiền Ý Ý không trả lời. Tim boss phản diện nói chuyện học hành? Chuyện này huyền huyền quá rồi, cô vẫn là tự lực cánh sinh thì hơn.

Cô mấy ngày nay về tới khu Cẩm Bưu đều nhốt mình trong phòng, mỗi ngày là Luru thúc tới đưa đón, chiếc xe hào nhoáng Ferrari kia đã đổi thành chiếc Audi, đỗ ở trong góc trường học liền không có vẻ thu hút.

Tiền Ý Ý đi ra cổng trường, ở một ngã rẽ bị ngăn lại.

"Tiền Ý Ý?"

Mấy người ngăn cản đều mặc áo đồng phục của nam sinh.

Tên cầm đầu quan sát từ trên xuống dưới Tiền Ý Ý, thậm chí nói: "Cô ta lại không gạt tao nha."

Tiền Ý Ý khẽ nhú mày.

"Bạn học, có chuyện?"

Thanh âm của cô dễ nghe, nam sinh trước mặt nở nụ cười: "À, chị gái em nói em không có bạn trai, tới đây anh làm bạn trai của em"

Mấy nam sinh còn lại cười vang, lại chặt chẽ vây quanh vị trí của Tiền Ý Ý.

"Lớn lên thật xinh đẹp, so với Tiễn Mân Văn còn xinh đẹp hơn."

"Chị dâu nhỏ, còn có em gái không, giới thiệu cho tôi đi."

Nam sinh cầm đầu thò tay ra: "Chị mày đánh tao một bạt tai, cô ta nói sẽ giới thiệu em gái mình cho tao tao mới tha cho nó. Tiễn Ý Ý, mày thay chị mày xin lỗi, ngoan ngoãn một chút đi."

Tiến Ý Ý ánh mắt triệt để lạnh xuống.

Tiến Mân Văn thật đúng độc ác. Họa cô ta gây ra lại bắt cô gánh chịu.

"Ai đắc tội cậu, cậu tự đi tìm người đó, tôi không có trách nhiệm phải thay chị ta giải quyết hậu quả."

Bành Huy cười lạnh: "Hai chị em chúng mày xem tao như khi mà đùa giỡn? Tao xem mày làm sao để chối đây!"

Mấy nam sinh kia trực tiếp tiến lên xô xô đẩy đẩy Tiến Ý Ý.

Bên kia chính là nơi ít người qua lại, Bành Huy một đường kéo Tiến Ý Ý qua đó.

Tiến Ý Ý siết chặt di động, tìm thời cơ chạy trốn. Đi lên phía trước một đoạn nữa là có xe của cô ở đấy đợi, cô chỉ cần chạy nhanh tới đó là tốt rồi!

Tiến Ý Ý bị xô đẩy vài cái, đôi mắt chăm chú tìm kiếm thời cơ để chạy trốn.

Bành Huy đưa tay đến nắm lấy cánh tay Tiến Ý Ý, phía sau bỗng nhiên xuất hiện một lực đạo trực tiếp đem hấn ta bị xoay tròn một cái rồi đề lên trên tường.

Bành Huy mở miệng mắng to: "Mẹ kiếp, thằng nào không có mắt..."

Hấn ta vừa quay đầu lại liền đối mặt với một đôi mắt âm trầm lạnh như băng, không giống với ánh mắt của loài người.

Bành Huy rùng mình một cái.

"... Lương, Lương Quyết Thành?"

Người dùng một tay chặt chẽ bóp ở cổ Bành Huy chính là Lương Quyết Thành.

Mấy nam sinh đều lui về phía sau một bước, đang chặt chẽ vây Tiến Ý Ý ở bên trong nháy mắt tan rã.

"Đêch, học sinh mới tới cùng Lương Quyết Thành có quan hệ gì?"

Một nam sinh trong đó mặt mũi trắng bệch.

"Không thể nào...Lương Quyết Thành là loại tội phạm máu lạnh giết người không chớp mắt, sao có thể có ý tốt đi giúp người khác."

Mấy nam sinh khác đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn ra được đối phương đang sợ hãi.

"Tao không có đắc tội với mày..." Bành Huy nom nớp lo sợ.

Lương Quyết Thành còn đang ngoan ngoãn mặc đồng phục học sinh, tóc mái hơi dài che khuất mắt anh, một tay dễ dàng đem một người cao lớn như nam sinh kia chặt chẽ ấn trên tường không thể động đậy.

"Mày làm ồn tao ngủ."

Giọng nói Lương Quyết Thành mang theo hương vị vừa mới tỉnh dậy, chỉ là đôi mắt lạnh khí băng băng kia có thể đem người đối diện đông chết, một chút bộ dáng vừa tỉnh ngủ cũng không có.

Bành Huy dùng lực tách tay Lương Quyết Thành ra, nhưng tách mãi vẫn không được.

"Khụ...", Hấn nín thở đến đỏ mặt, "Mày...không thể vì người khác âm ỉ đến mày ngủ mà giết người."

Nửa ngày sau, Lương Quyết Thành nhếch nhếch khoe miệng, giọng điệu đoán không ra: "Ai mà biết được, nói cho cùng...tao cũng là tội phạm giết người."

Tiến Ý Ý mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành vừa lúc nhìn về phía bên này.

Tiến Ý Ý cùng Lương Quyết Thành chỉ mới đối mặt có một lúc cô liền có loại cảm giác mơ hồ, có cảm giác ánh mắt Lương Quyết Thành là đang hỏi cô

tại sao còn chưa đi?

Tiền Ý Ý trong lòng nhảy dựng.

Mắt thấy mắt Bành Huy đã muốn trợn trắng, Lương Quyết Thành mới thu hồi tay. Bành Huy quỳ rạp trên mặt đất há mồm thờ đốc, cơ hồ là từ quỹ môn quan quay về nhân thế. Hắn ta cũng không dám có nửa câu oán hận, nhặt cặp sách của mình lên rồi cùng đám bạn chạy trốn.

Người đầu đã đi, Lương Quyết Thành lưng đeo cặp sách, lạnh lạnh nhìn Tiền Ý Ý một chút, sau đó xoay người đi về hướng ngược lại.

Bóng dáng thiếu niên đơn độc trong nháy mắt biến khỏi tầm mắt của Tiền Ý Ý.

Cô nháy mắt mấy cái, tim đập nhanh đã bình phục, quay trở lại trên xe.

Tiền Ý Ý không về nhà, cô có ý định đến nhà ông nội. Tiền Mân Văn hôm nay làm ra chuyện này thì phải do cô ta gánh chịu. Tiền Ý Ý cô cũng không phải là người lấy ơn báo oán.

Cô rất keo kiệt cho nên cũng rất dễ mang thù.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Edit: Thương Thù

Tiền Ý Ý cáo trạng cũng rất có kĩ xảo.

Cô trở về nhà lão gia tử, cùng ông ấy ăn xong một bữa cơm sau đó lại bồi ông đi dạo quanh tân bộ để tiêu cơm.

Tiền Ý Ý cùng với lão gia tử cũng thường hay nói chuyện phiếm hằng ngày với nhau, nói qua nói lại liền nói lên người Tiền Mân Văn.

Tiền Mân Văn bị tìm trở về không đến hai mươi ngày, tin tức liên quan tới cô ta đã bị người Tiền gia cho điều tra.

Ngày hôm đó có hai sản phụ tới sinh con. Nhưng lại không biết ra sao mà y tá lại đánh tráo hai đứa trẻ với nhau. Một sản phụ trong đó bị xuất huyết nhiều dẫn đến tử vong, bên cạnh lại không có người nhà cho nên đứa trẻ bị đánh tráo đó được đưa đến cô nhi viện, năm tuổi được người ta nhận nuôi, thẳng đến khi mười bảy tuổi mới được Tiền gia tìm trở về. Quá khứ của Tiền Mân Văn đơn giản cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Tiền Ý Ý nghe lão gia tử nói về quá khứ của Tiền Mân Văn, không chút để ý nói.

"Chị Mân Văn sống trong hoàn cảnh như vậy khó trách tính tình sẽ hơi quá khích..."

Ông nhìn Tiền Ý Ý một cái, như cười như không nói, "Con bé chọc giận con sao."

Lời này không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Cô cũng không có ý định lừa gạt ông nội, đem sự việc lúc trước khách quan nói rành mạch.

"Con biết chị ấy không thích con." Tiền Ý Ý không có che giấu sự ghét bỏ của mình đối với Tiền Mân Văn, "Nhưng như vậy thực sự là quá không tốt rồi, dù sao hai đứa con trên danh nghĩa cũng là chị em cho nên việc chị ấy làm là không thể nào chấp nhận được. Nếu không phải chị em thì việc này có khi còn có thể khiến cho bọn con trở thành kẻ thù của nhau."

Tiền Ý Ý trực tiếp nói ra ý chính của vấn đề.

Nếu nói giảm đi thì hành vi của Tiền Mân Văn đem lại phiền phức cho Tiền Ý Ý, nói to lên thì chính là hại Tiền Ý Ý.

"Con biết chị ấy là con ruột của cha mẹ, con cũng không muốn tranh cãi quá nhiều với chị." Tiền Ý Ý nghiêm túc nói, "Nhưng là con cũng không muốn đứng im chịu trận như thế."

Nguyên chủ sống cuộc sống của Tiền Mân Văn những mười bảy năm, Tiền Mân Văn đương nhiên không thích sự tồn tại của cô ấy cho nên có trút giận lên đầu cô ấy cũng là điều hết sức bình thường. Hiện giờ Tiền Ý Ý thay thế nguyên chủ, sự tức giận đó trút lên người cô, cô cũng có thể hiểu được.

Nhưng có một số việc cô vẫn không thể chấp nhận được. Hành vi hôm nay của Tiền Mân Văn thực sự quá đáng.

Cô không phải nơi để Tiền Mân Văn có thể thoải mái trút giận, cũng không phải cái thùng rác để chuyên đi sau dọn mớ rác rồi đổ cho cô ta.

Lão gia từ trầm mặt.

"Con bé cũng quá đáng rồi."

Ông trở lại biệt thự bảo cha Tiền gọi điện thoại nói Tiền Mân Văn tới đây. Không bao lâu sau mẹ Tiền mang theo Tiền Mân Văn tới.

"Gọi con tới đây là muốn nói với con một số chuyện. Con chịu nhiều khổ cực từ nhỏ, có một số thủ đoạn bảo vệ mình là tốt nhưng không phải vì thế mà con để cho em gái mình chịu trách nhiệm về chuyện con đã làm. Hai người các con đều là cháu gái của ta, là thiên kim của Tiền gia."

Đây cũng là lần đầu tiên Tiền Mân Văn cùng lão gia từ gặp mặt. Ông nhìn thẳng vào mắt cô ta, ở đây mắt lại thấy được sự chột dạ, có rất nhiều lời muốn nói nhưng đều không nói, chỉ không đầu không đuôi nói ra một câu như thế.

Về mặt Tiền Mân Văn thương tâm, còn kèm theo khiếp sợ.

Cô ta mới là cháu ruột của ông, vậy mà ông có thể nói ra những lời như đánh thẳng vào mặt cô ta như vậy!

"Ông nội, cháu nghe bạn học kia nói muốn kết bạn với Ý Ý, vậy nên đã nói với cậu ta là Ý Ý chỉ thích kết giao với những nữ sinh hoạt bát. Chuyện còn lại cháu đều không biết gì hết." Tiền Mân Văn cố gắng biện lí do cho mình.

Tiền Ý Ý cùng lão gia từ ngồi trên sofa nghe được một chuyện rất thú vị: "Chị biết ông nội là đang nói chuyện gì sao?"

Tiền Mân Văn biến sắc.

"Chị và em không cùng lớp, đâu thể nảy sinh chuyện gì. Cho nên chị mới cảm thấy ông nội là đang nói đến vấn đề này." Cô ta nhanh chóng giải thích.

"Vậy chị có thể nói cho em biết tại sao chị lại cùng bạn học đó nói về chuyện này không?" Tiền Ý Ý cười híp mắt, "Những chuyện sau đó chị không biết liên không liên quan đến chị?"

Cô cũng không muốn đấu đá với Tiền Mân Văn, không muốn hai người có bất kì chuyện gì xảy ra. Từ lúc Tiền Mân Văn trở về cô ta cùng cha mẹ Tiền đều ở bên kia không đi, cũng đã cắt đứt hết liên hệ với những người cô ta quen trong quá khứ bởi họ đã nói với Tiền Mân Văn rằng Tiền Ý Ý không lấy đi bất cứ thứ gì của cô ta. Chờ cô trưởng thành thì người thân của cô cũng chỉ có lão gia từ và tiểu thúc.

Được Tiền Mân Văn úp cho cái nồi này, trong lòng Tiền Ý Ý đều không thoải mái.

Cô ta không có đạo đức thì cũng đừng trách tại sao cô lại không khách khí.

Tiền Ý Ý cảm nhận được cha mẹ Tiền cùng Tiền Mân Văn muốn lôi kéo quan hệ với lão gia từ là vì muốn số tiền trong tay ông để bù vào lỗ hổng của công ty họ.

Cô đã yêu cầu lão gia từ đòi lại công đạo cho cô.

Tiền Mân Văn liền đáp ứng.

Cô ta bị nam sinh xấu xí đó dùng những lời lẽ bẩn thỉu lăng mạ nên nhất thời phần nộ đánh một bạt tai qua. Kết quả bạn học cô ta lại nói cho cô ta biết rằng nam sinh này là một hồn đần, thực sự không dễ chọc vào. Phản ứng đầu tiên của Tiền Mân Văn là đem mình rửa sạch quan hệ với hắn. Hắn không phải muốn có một cô bạn gái sao, Tiền Ý Ý là thể thân của cô ta, để cô thay thế cho cô ta không phải là tốt vô cùng à.

Về phần sự việc kia của Tiền Ý Ý, trong trường cũng truyền đi đủ các thể loại. Cô ta cũng biết rõ là Tiền Ý Ý suýt nữa bị nam sinh xấu xí đó kéo đi.

Nhưng đây cũng không phải do cô ta cố ý, chuyện này vốn không nên để cô ta gánh. Huống hồ không phải là cũng không phát sinh cái gì hay sao.

Hơn nữa sao con ranh Tiền Ý Ý này còn có mặt mũi mà mách lẻo?

Cô ta xứng sao!

"Xin lỗi em gái con, mọi chuyện dừng ở đây." Lão gia từ nói.

Mẹ Tiền vội cười hòa: "Trước kia Ý Ý thích kết bạn chơi đùa, Mân Văn cũng là hiểu lầm thôi mà. Chị em trong nhà có một chút mâu thuẫn nhỏ không phải là vấn đề gì to lớn. Cha, trở về con sẽ dạy bảo Mân Văn thật tốt ạ."

Lão gia từ liếc mẹ Tiền, ánh mắt có chút phức tạp.

"Nếu đã như vậy thì Mân Văn từ nay giao cho hai người. Chuyện của Ý Ý các người cũng đừng quan tâm nữa, ta sẽ tự mình nuôi con bé."

"Cha!" Mẹ Tiễn khẩn trương, "Mân Văn mới là cháu gái ruột của cha, sao có thể để con bé chịu ủy khuất như thế."

Mắt Tiễn Mân Văn đỏ lên.

"VẬY CÒN Ý Ý THÌ SAO?" Lão gia tử không nhanh không chậm nói, "Con bé sống ở đây mười bảy năm, từ nhỏ là một tay ta nuôi lớn, các người quanh năm suốt tháng không gặp nó được bao nhiêu. Các người bận ta không nói, nhưng có bao giờ nghĩ đến đứa nhỏ này cũng chịu nhiều ủy khuất hay không?"

Tiến Ý Ý bắt chước Tiễn Mân Văn cúi đầu xuống, chẳng qua cô không thể làm cho mắt đỏ lên được. Về mặt hóm hờ nhìn chăm chăm ly trà của ông nội Tiễn.

Ông nội đau lòng cho cô, cô rất vui vẻ. Về phần cha mẹ Tiễn bắt công với nguyên chủ thì không có quan hệ gì với cô cả. Sự ám áp cô cảm nhận được từ Tiễn gia hơn nửa đời từ ông nội, nửa còn lại chính là từ tiểu thúc của cô.

"Cứ quyết định như vậy đi. Mân Văn giao cho các người dạy dỗ, Ý Ý giao cho ta dạy dỗ." Lão gia tử giải quyết dứt khoát, "Nếu như ta không còn, còn có tiểu thúc của nó có thể chăm sóc cho nó."

Mẹ Tiễn cũng không dám gạt đầu, nếu như gạt đầu thì chắc chắn về nhà sẽ cùng cha Tiễn cãi nhau ầm ĩ một trận.

"Cha, người đừng giận. Mân Văn vừa mới trở về nên đối với đứa em gái này có chút không quen. Con bé làm sai thì con sẽ dạy dỗ lại. Dù sao trên danh nghĩa hai đứa cũng là song sinh, bị tách ra nuôi dưỡng như thế cũng không tốt. Con cam đoan sau này sẽ không để Ý Ý chịu ủy khuất, cũng sẽ không ủy khuất Mân Văn."

Mẹ Tiễn thật cẩn thận nói.

Lão gia tử không nói gì.

Mẹ Tiễn cắn răng một cái, đẩy đẩy Tiễn Mân Văn: "Mau xin lỗi em gái con."

Tiến Mân Văn gắt gao cắn môi, trong lòng tràn ngập mùi vị khó chịu.

Cô ta sai sao? Rõ ràng là Tiến Ý Ý không đúng, chiếm lấy người nhà của cô ta lại còn mách lẻo với ông nội.

"... Xin lỗi em." Lúc Tiễn Mân Văn xin lỗi khuôn mặt đã sớm nức nở.

Nếu ông nội đã không thích cô ta thì cô ta cũng không cần phải thích ông ấy.

Thiếu nữ mười bảy tuổi sao có thể che giấu được tâm tư của mình. Cô ta tức giận ra sao đều viết rõ lên mặt, ai cũng có thể nhìn ra.

Lão gia tử thở dài.

"Trở về hết đi, không có việc gì thì đừng đến đây. Chỗ ta có Thiếu Trầm cùng Ý Ý là đủ rồi."

Mẹ Tiễn chỉ có thể mang theo Tiễn Mân Văn rời đi.

Về chuyện của Tiễn Mân Văn, Tiến Ý Ý cũng không có nhắc lại. Cô biết lão gia tử không phải không thương Tiễn Mân Văn, nói sao thì cô ta cũng là cháu ruột, chỉ là sự yêu thương trong mắt lão gia tử không được rõ, chuyện này cũng không hề nhắc lại nữa.

Tiến Mân Văn là cháu gái của ông, cô ta sống không tốt thì ông nội cũng sẽ không vui, cô không muốn làm ông thêm phiền lòng.

Tiến Ý Ý giải quyết được vấn đề không vui này, ngược lại nói chuyện thoải mái hơn rất nhiều, chọc cho lão gia tử cười ha ha.

Hai ngày cuối tuần cô đều ở nhà ông nội, thứ hai đến trường đã ngay lập tức bị bạn học vây lấy.

"Nghe nói Bành Huy của bạn mười bắt nạt cậu hả?"

Tin tức học sinh truyền tai nhau là nhanh nhất. Qua một vấn mặt chước là cả khối đều biết Bành Huy chặn đường Tiến Ý Ý, đúng lúc Lương Quyết Thành đi qua cứu cô.

Nhâm Kha nhỏ giọng nói với Tiến Ý Ý: "Thành thật khai báo thì sẽ nhận được khoan hồng, cậu với Lương Quyết Thành có gì với nhau phải không?"

Tiến Ý Ý mở ra sách giáo khoa, nhưn mày: "Hả?"

Lương Quyết Thành vẫn không tới lớp, bên cạnh cô đương nhiên cũng không có ai ngồi.

"Lương Quyết Thành cứu cậu đó. Bạn học Tiễn, cậu có phải là bạn gái cậu ta hay không?" Bạn học khác cười hi hi hỏi, "Lại có thể làm cho tên tội phạm giết người đó ra mặt, bạn học Tiễn mị lực cũng không nhỏ nha."

Tiến Ý Ý vỗ sách lên mặt bàn, sắc mặt thản nhiên: "Cậu trông thấy cậu ấy giết người?"

Bạn học đó không thêm đề ý: "Tất cả mọi người đều nói vậy. Hồi sơ trung cậu ta đã giết cha mình đấy."

"Là cha dượng." Nhâm Kha nhỏ giọng ở bên cạnh nói, "Tớ với cậu ta học cùng nhau hồi sơ trung nên biết, cha dượng cậu ta bạo hành cậu ấy..."

"Nhưng cậu ta vẫn giết người không phải sao? Bạn học mới, cậu đừng bị gương mặt đẹp trai kia lừa gạt. Lương Quyết Thành không tốt như thế đâu."

Người bạn kia còn lải nhải: "Cậu ta giết người, còn thiếu chút nữa đánh học trưởng trường bên đến chết. Tất cả đều nói cậu ta là kẻ điên."

"Bạn học, nếu không nhớ rõ mấy cái này thì đừng nói lung tung. Mấy tin tức này tớ đều biết." Tiền Ý Ý ánh mắt lạnh nhạt, "Bạn học Lương cùng mẹ và em gái bị cha dượng đánh đập, cậu ấy vì bảo vệ hai người họ nên mới không cẩn thận đẩy cha dượng dẫn đến ông ta bị đụng vào miếng thủy tinh. Cái này ở trong miệng mấy cậu đã biến thành giết người rồi? Cậu nếu có bản lĩnh thì khi bị bắt nạt đừng có động thủ lại, động thủ rồi thì nó sẽ là tội nghiệt đấy."

Người bạn học kia sắc mặt khó coi: "Tất cả mọi người đều nói như vậy, cậu cần gì phải tích cực như thế. Hơn nữa tớ cũng sẽ không bị người khác bắt nạt đâu."

"Trước đây không có, sau này thì không chắc." Tiền Ý Ý lắc lắc di động, "Cậu tin nếu có một người bắt nạt cậu như vậy thì cậu sẽ nhảy lầu hoặc là thậm chí sẽ quay lại giết người ta hay không?"

Bạn học kia rốt cuộc cũng nhớ tới học sinh chuyển trường trước mắt này hình như là đại tiểu thư trong truyền thuyết.

Người đó xấu hổ, lại ngại mặt mũi, thờ hờn hển bỏ lại một câu: "Đúng là chỉ biết nhìn mặt mà bắt hình dong. Nông cạn."

Học sinh kia vừa rời đi, lớp học mới vừa rời còn vây quanh Tiền Ý Ý đều tản ra. Bọn họ đến để xem náo nhiệt chứ không có ý muốn nghe chân tướng sự việc.

Tiền Ý Ý không quan tâm.

"Cậu cũng tin!" Nhâm Kha còn chưa đi, cậu ta ghé vào bàn, ánh mắt tỏa sáng, "Tớ nói với bọn họ Lương Quyết Thành không phải người xấu, cũng không phải tội phạm giết người, vậy mà chẳng có ai tin."

"Có hay không cũng không có liên quan gì tới họ, họ chỉ tin lời đồn của mọi người thôi."

Tiền Ý Ý mở bài thi ra làm.

Nhân vật phản diện thời niên thiếu bị bạn bè cô lập, dưới tình huống này mà một mình sống gian nan một đoạn thời gian dài.

À không, cũng không hẳn là một mình, anh cũng có hai người bạn thân.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười hi hi ha ha của nam sinh, cách cửa sổ đều có thể nghe được tiếng bóng rỏ "Ba ba" vỗ trên hành lang. Cửa sau mở ra, một nhóm nam sinh trở lại chỗ ngồi ở cuối.

"Có Lương ca, lần sau chúng ta đánh phía Tây Chức khẳng định không thành vấn đề."

"Lương ca không đi, nhóm người phía Tây Chức kia chơi quá bản, tao không muốn chơi với chúng nó."

"Lần trước lão tam bị bắt nạt, thù này nhất định phải báo đi."

Mấy nam sinh cười nói hi hi ha ha, Tiền Ý Ý đang viết đề thi trên bàn học bỗng có một cái bóng đổ xuống.

"Nhường một chút."

Tiền Ý Ý dừng bút, ngẩng đầu.

Lương Quyết Thành kéo cao tay áo, một tay cầm cặp sách, không biết là vì vận động bị mồ hôi hay do rửa mặt mà trên khuôn mặt của anh ướt sũng.

Nam sinh ánh mắt lạnh nhạt, dường như cũng không nghĩ là sẽ có thêm một người ngồi bên cạnh mình. Ánh mắt của anh rơi vào chỗ ngồi gần cửa sổ bên cạnh Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý đứng dậy tránh ra, Lương Quyết Thành đi tới ngồi xuống.

Ngồi một mình đã quen, ngay khi Lương Quyết Thành vừa ngồi xuống, Tiền Ý Ý liền cảm thấy khăn trương.

Nam sinh vừa vận động xong, hơi nóng từ cánh tay anh nhàn nhạt tản ra. Trực tiếp nằm xuống bàn ngủ.

Lương Quyết Thành ngủ hai tiết, di động đột nhiên vang lên tiếng thông báo tin nhắn của WeChat liên tục. Anh không kiên nhẫn mở ra, đang muốn tắt âm thanh thì nhìn thấy tin tức Tại Tiểu gửi tới nhảy ra ở trên màn hình điện thoại.

[Học sinh mới đến Tiễn Ý Ý có phải thích cậu hay không?]

Anh ghé mắt sang.

Ngồi cạnh anh là nữ sinh đã chăm chú nghe giảng. Cô nghe rất nghiêm túc, bút trên tay liên tục di chuyển, chữ viết rất gọn gàng.

Mệt mỏi trên người anh vơi đi, ngược lại thanh tỉnh hơn không ít.

Không ngủ được liền lướt WeChat, sao tự nhiên lại nói đến học sinh chuyển trường rồi.

[Lương ca, Lương ca, mới này thôi lúc chúng ta không ở đây, nghe nói học sinh mới đã bảo vệ cậu đấy!]

[Lương ca, có thật là tuần trước cậu ra mặt giúp đỡ bạn học mới hay không?]

[Học sinh mới đến Tiễn Ý Ý có phải thích cậu hay không?]

Lương Quyết Thành nhìn chằm chằm tin nhắn này một lúc, sau đó tắt đi động.

Anh lần nữa nằm xuống trên bàn học, nhưng lại chẳng ngủ được.

Tiến Ý Ý cùng Lương Quyết Thành ngồi cùng bàn một ngày trôi qua bình yên vô sự.

Buổi chiều tan học, Tiễn Mân Văn đứng ở trước cổng chờ Tiễn Ý Ý.

"Ý Ý."

Cô ta đứng cùng mấy nữ sinh ban một, từ xa xa ngoắc ngoắc ngón tay với Tiễn Ý Ý.

"Hôm nay hai chị em mình cùng nhau đi thăm ông nội đi." Tiễn Mân Văn cười đến dịu dàng, cứ như Tiễn Ý Ý và cô ta là tỷ muội tình thâm lắm vậy, "Chúng ta cùng xuống bếp làm đồ ăn cho ông nội."

Tiến Ý Ý không nhúc nhích.

"Chị đi một mình đi, tôi bận rồi."

Tiến Mân Văn cười khó coi.

"Chuyện gì quan trọng hơn cả việc đi thăm ông nội vậy?"

Tiến Ý Ý lười biếng: "Chị không phải nói tôi thích kết bạn chơi đùa sao? Đương nhiên là đi chơi với bạn học rồi."

"Gặp lại sau." Tiễn Ý Ý phát phát tay, từ bên người Tiễn Mân Văn trực tiếp đi qua.

"Tiễn Ý Ý!"

Tiến Mân Văn cuối cùng cũng không cười nổi nữa. Tiễn Ý Ý không đi, cô ta cũng không dám một mình chạy tới chỗ lão gia tử. Nhưng nếu không qua đó thì làm sao có thể tranh giành thương yêu với ông nội?

Tức chết cô ta mà!

"Em gái cậu tính tình không tốt nha." Nữ sinh bên cạnh nói.

Tiến Mân Văn lập tức nói ra: "Em ấy ở nhà bị cha mẹ chiều hư, tính tình đương nhiên không tốt."

"Lương ca, không đi à?" Mấy nam sinh đẩy xe đạp đi tới, đùa giỡn nói.

Lương Quyết Thành nghe thấy những lời này của Tiễn Mân Văn, ngược mắt lạnh lùng nhìn cô ta một cái rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Bạn cùng bàn của anh đứng là một cô bé đáng thương mà.

"Bị chiều hư tới như vậy sao. Không ai dạy cô ta cách nói chuyện với người khác à? Kiểu ngạo như vậy, cô ta cho rằng cô ta là ai..."

Đột nhiên có chiếc xe đạp phanh lại, Lương Quyết Thành gác tay lên thành xe nhìn ba nữ sinh trước mặt. Ánh mắt anh âm u dừng ở trên người vừa mở miệng.

Cô gái kia ngã quỵ xuống, rớt bả vai lại.

Ba người nhìn nhau, không biết mình đã chọc giận vị này như thế nào.

"Mất có vấn đề thì đến bệnh viện khám."

Lương Quyết Thành ngữ điệu lạnh lùng, ba nữ sinh rụt cổ lại không dám nói gì nữa.

Phía sau, mấy nam sinh nhìn nhau đầy kinh ngạc.

Lương ca sao tự nhiên lại tức giận với mấy nữ sinh này? Có gì đặc biệt sao?

Một lúc sau Tại Tiểu như chợt nhớ ra cái gì, im lặng làm khẩu hình: "Tiễn, Ý, Ý."

Chu Tam tròn tròn mắt.

Này, Lương ca thật sự thích bạn học mới kia sao? Bọn họ là anh em tốt, có cần góp chút công sức không?

Sáng ngày thứ hai, một lũ thường xuyên trốn học lại tập hợp đông đủ ở ban mười một, ánh mắt như lửa nhìn chăm chăm phương hướng của Tiễn Ý Ý.

Tiễn Ý Ý chỉ nghĩ bọn họ nhìn Lương Quyết Thành, vẫn bình tĩnh lật tờ đề tiếp tục làm bài.

Mà Lương Quyết Thành khó có được hôm không ngủ, một tay chống cằm, ánh mắt nhìn ra xa.

"Mọi người im lặng im lặng."

Thầy Trương đi vào phòng học, gõ gõ tấm bảng đen.

"Hàng cuối cùng, từ chỗ Tiểu Tĩnh dịch chuyển lên phía trên một chút, lớp học chúng ta chào đón học sinh mới chuyển trường."

Ban mười một đều mong.

"Còn có học sinh chuyển trường?"

"Dịch lên nhiều chỗ thế là phải có đến vài người mới ư?"

"Trường học nào phá sản à..."

Bàn học đã được chuẩn bị sẵn, hàng cuối dịch lên trên chen chen lấn lấn một hồi, bên dưới đã chừa ra một khoảng trống lớn.

Ngoài cửa có mấy học sinh chuyển trường ôm bàn học trực tiếp tiến vào.

Lớp học rất ồn, Tiễn Ý Ý để bút xuống ngẩng đầu lên.

Bốn học sinh chuyển trường còn mặc nguyên đồng phục học sinh màu xanh sẫm, thắt caravat gọn gàng, đeo giày da sáng loáng.

Đây chính là bộ đồng phục của trường quý tộc mà trước kia Tiễn Ý Ý theo học.

Bạn học trong lớp cũng nhận ra được.

Trường học quý tộc dành cho bọn phú nhị đại kia tại sao lại xuất hiện ở loại địa phương này?

Bốn học sinh chuyển trường đem bàn học đến gần chỗ Tiễn Ý Ý đặt xuống.

Ba nam sinh và một nữ sinh vây quanh Tiễn Ý Ý, cười đến xán lạn.

"Tiểu Ý Ý, chúng tớ tới chơi với cậu đây."

Tiễn Ý Ý cong mắt cười, trong mắt đều là niềm vui sướng. Mà Lương Quyết Thành bên cạnh cô lại thần nhiên đảo mắt qua học sinh chuyển trường kia, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô bé đáng thương...cũng không hẳn là đáng thương như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Edit: Thương Thù

Chuông tan học vừa vang lên, hàng cuối cùng đã vây quanh không ít học sinh, đều dùng ánh mắt tò mò quan sát mấy học sinh mới chuyển trường tới.

Nữ sinh duy nhất, Hà Ứng Hoan trực tiếp bỏ nhào lên trên lưng Tiễn Ý Ý, ôm cô làm nũng: "Tiểu Ý Ý, tớ nhớ cậu muốn chết."

Nam sinh có bộ dáng lưu manh quay sang đối diện với Lương Quyết Thành bên cạnh Tiễn Ý Ý, nói: "Bạn học, ngồi nhờ một chút."

Lương Quyết Thành lâu lắm rồi mới không ngủ trong giờ, tay chống cằm nhìn nam sinh vừa gọi mình. Anh nâng mí mắt, ánh mắt có chút lạnh, lại thản nhiên lướt qua khuôn mặt đẹp trai của nam sinh kia, thu hồi tầm mắt không phản ứng gì.

Cái nhìn này cứ như cậu ta là người vô hình vậy, cũng quá khinh thường người khác. Tào Khung nhún mảy bước lên một bước: "Này..."

"Khung Khung." Tiễn Ý Ý vỗ vỗ Hà Ứng Hoan để cô ấy đứng dậy, ngăn cản Tào Khung, "Đừng nói nữa."

Kêu Lương Quyết Thành nhường chỗ, lời này Tiễn Ý Ý vừa nghe đã thấy đau đầu. Lương Quyết Thành là nhân vật boss phản diện, là đại ca nha. Anh sẽ nhường đồ cho người khác sao?

Tào Khung cũng là công tử kiêu ngạo, trước đó ở trường học cũng hoành hành ngang ngược quen rồi, không phải kiểu người biết thu liễm tính tình. Nếu cùng Lương Quyết Thành gây sự thù chấu chán tám phần sẽ xảy ra chuyện.

Tiến Ý Ý lôi kéo mấy tên kia ra ngoài nói chuyện. Cô vừa đi, bên cạnh Lương Quyết Thành đã chẳng còn ai.

Lương Quyết Thành phát ngốc trong chốc lát, thu hồi tầm mắt, buông mi xuống. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn thấy Tiễn Ý Ý cùng bốn bạn học mới tới ở dưới tầng đang nói chuyện.

Bốn học sinh chuyển trường kia trên người là một thân đồng phục trường quý tộc khiến cho không ít học sinh chỉ dám nhìn chứ không dám lại gần. Vừa tiện lợi lại một khoảng trống cho bọn họ nói chuyện.

Bốn người này có chút dính người, cô bé kia vẫn treo trên người Tiễn Ý Ý, mặc khác ba nam sinh còn lại đang khoa tay múa chân nói cái gì đó, không bao lâu sau lại có một người tới.

Lương Quyết Thành hơi hơi nhíu mày. Nữ sinh tóc ngắn này nhìn hơi quen mắt.

Ở dưới tầng, Tiễn Ý Ý có chút đau đầu. Cô hỏi Tào Khung tại sao bọn họ lại chuyển trường tới. Họ nói là có người nói cô ở đây bị người ta bắt nạt.

Tào Khung và Hà Ứng Hoan đều là người dễ kích động, khi nghe tin này liền lập tức báo cha mẹ chuyển trường cho mình.

Bọn họ không rõ sự tình của Tiễn gia cho lắm, nhưng có thể mơ hồ biết được vài chuyện. Không biết từ đâu xuất hiện một đứa con gái ruột, thiên kim tiểu thư duy nhất lại biến thành hai người. Bất quá, những việc kia họ đều không quan tâm.

Tào Khung nổi cáu một trận, nói Tiễn Ý Ý gặp chuyện mà không thông báo cho bọn họ một tiếng.

Tiến Ý Ý cười nhẹ, dung túng nhìn Tào Khung lái nhai, chỉ trích nói cô "bạc tình".

"Ý Ý."

Phía sau có người hô một tiếng, khoe miệng tươi cười của Tiễn Ý Ý biến mất, mặt không cảm xúc quay đầu.

Là Tiễn Mân Văn.

Tiến Mân Văn khoác tay một nữ sinh đi tới. Đó là bạn học cô ta vừa mới quen ở ban một.

"Ý Ý, đây đều là bạn học của em sao?" Tiễn Mân Văn ôn hòa cười nói.

Tiến Ý Ý trong lòng kêu một tiếng. Cô rất rõ ràng Tiễn Mân Văn muốn giờ trò gì.

Tiến Mân Văn cảm thấy bạn bè của nguyên chủ chính là bạn bè của cô ta. Từ sau khi trở về liền đem tất cả bạn bè của Tiễn Ý Ý lôi kéo về phía mình.

Tiến Ý Ý thuận miệng nói: "Phải."

Cô không tính giới thiệu cho Tiễn Mân Văn biết họ. Cô ta lén lút lôi kéo bạn của cô, đó là chuyện của cô ta. Nhưng những người này cô tuyệt đối không để cô ta lôi kéo đi.

Tiền Mân Văn ánh mắt chột lóe, cười càng ôn nhu hơn.

"Chào các bạn, tớ là chị gái sinh đôi với Ý Ý. Tên tớ là Tiền Mân Văn."

Cô ta đưa tay ra, vừa thân thiện lại vừa khách khí.

Hà Ưng Hoan nhìn chằm chằm cánh tay giơ ra của Tiền Mân Văn, rụt rè gật đầu: "Chào cậu."

Tiền Mân Văn mỉm cười đợi nửa ngày không có đến người thứ hai có ý tứ chào hỏi mình, đang xấu hổ thì chuông học vang lên.

[Ý Ý, cậu cùng chị gái chung sống có tốt không?]

Bây giờ là tiết ngữ văn, Tiền Ý Ý dựng quyển sách lên, ngăn trở gương mặt đang nhìn di động trong ngăn bàn.

Hà Ưng Hoan cùng Tào Khung lập một cái nhóm chat nhỏ, đem cô kéo vào đó rồi bắt đầu hỏi chuyện. Ý tứ của hai người cũng không khác nhau là mấy, đều hỏi về quan hệ giữa Tiền Ý Ý và Tiền Mân Văn.

Tiền Ý Ý trả lời một câu: [Nước sông không phạm nước giếng.]

Ý là cô chỉ muốn bảo trì quan hệ trung lập như vậy với Tiền Mân Văn mà thôi.

Bên kia dường như đã hiểu. Nói sang đề tài khác, bàn xem tan học có thể đi chỗ nào chơi.

Lương Quyết Thành ngủ không được, anh liếc nhìn người bên cạnh vài lần. Cô chỉ chăm chú ngồi nhắn tin, đầu cũng không nâng lên.

Đột nhiên cảm nhận được ánh mắt nhìn chằm chằm mình, Lương Quyết Thành thuận thế ngước mắt lên. Nam sinh chuyển trường kia hình như tên Tào Khung, ánh mắt nhìn anh không được tốt cho lắm.

Lương Quyết Thành lạnh lùng nhìn thẳng cậu ta, ba giây sau đó Tào Khung quay đầu qua.

[Tên ngồi cùng bàn với cậu thích cậu phải không?]

Tiền Ý Ý cúi đầu nhìn WeChat, thiếu chút nữa bị chính nước bọt của mình sặc chết.

Ai thích cô cơ?

Tin nhắn thứ hai của Tào Khung nhanh chóng được gửi đến.

[Cậu ta nhìn chằm chằm cậu mấy lần rồi.]

Tào Khung do dự, lại như cố ý băng quơ nhắn thêm một câu:

[Cậu thích cậu ấy?]

Tiền Ý Ý nhìn dòng tin nhắn WeChat mà dờ khóc dờ cười, thờ dãi một hồi.

Lương Quyết Thành nhìn cô? Cậu trả lời chỉ có một, cô chơi điện thoại nên ảnh hưởng tới vị lão đại này ngủ rồi.

Tiền Ý Ý trả lời một câu rồi cắt điện thoại.

[Không có chuyện đó đâu. Không nói nữa, nghe giảng đi.]

Lão đại nhìn cô nhiều lần không phải là muốn cô im lặng sao? Được, cô im lặng nghe giảng.

Tiền Ý Ý vừa cắt điện thoại nghiêm túc nghe giảng thì điện thoại Lương Quyết Thành vang lên thông báo WeChat.

Anh tùy tay ấn mở ra, là Tại Tiểu.

[Lương ca, tôi cảm thấy là chuyện này nên nói với cậu. Người anh em ngồi cạnh tôi ấy, hình như là vừa nhắn tin WeChat với Tiền Ý Ý. Tôi không cẩn thận quay đầu nhìn thấy tin nhắn cậu ta gửi cô ấy nói cậu thích Tiền Ý Ý.]

Bàn tay cầm di động của Lương Quyết Thành hơi siết chặt.

Thích? Lương Quyết Thành muốn ném điện thoại di động đi ngủ tiếp. Chuyện vớ vẩn.

Tin nhắn thứ hai theo đó mà tới.

[Bạn học Tiến trả lời, nói...]

Lương Quyết Thành nhìn chằm chằm tin nhắn WeChat nửa ngày vẫn không thấy người kia nhắn lại.

Anh cất điện thoại muốn ngủ nhưng nằm sấp xuống bàn rồi vẫn không thấy buồn ngủ. Một lúc sau lại ngồi thẳng người, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Tại Tiểu.

Tại Tiểu đợi phản ứng này của anh đã lâu, nín cười bắt đầu soạn tin nhắn WeChat.

[Nói cái gì thì tôi không thấy rõ, tại người anh em kia đã che mắt tin nhắn rồi.]

Lương Quyết Thành:...

Tại Tiểu cười đặc biệt vô tội: [Lương ca, nếu cậu tò mò thì tôi sẽ vụng trộm giúp cậu nhìn một chút.]

Lương Quyết Thành mặt không đổi ném điện thoại vào trong ngăn bàn.

Lúc nghỉ giữa trưa, Tiến Ý Ý dẫn bốn người kia đi ăn ở canteen. Trường công lập với nhà ăn ở trường quý tộc có chênh lệch rất lớn. Bốn người vừa vào nhà ăn đã cảm thấy ồn ào vô cùng.

Bốn người bung khay xếp hàng lấy com, nhà ăn tiếng nói cười ồn ào, náo nhiệt, học sinh chen chen lấn lấn.

"Ý Ý, cậu có phải là không có tiền không? Nếu không tớ cho cậu tiền học phí cậu quay lại trường cũ đi, ở đây quá ồn ào rồi." Hà Ứng Hoan bị chen lấn đến bức mình, thật vất vả mới tìm thấy chỗ ngồi, nhìn một tiểu thư cao quý như Tiến Ý Ý liền đau lòng không thôi.

"Không sao, tớ muốn ở đây học đến khi tốt nghiệp."

Tiến Ý Ý bình tĩnh gấp một đĩa thịt vụn với cà tím.

"Chuyện này có liên quan đến cô chị kia của cậu có phải không?", Đinh Quận Nghiêm đẩy đẩy kính mắt.

"Không phải. Tớ cảm thấy nơi này rất tốt."

Tào Khung như muốn nói cái gì.

"A, các cậu cùng tới đây sao?" Tiến Mân Văn bung khay com ngồi xuống bên cạnh Tiến Ý Ý, nhiệt tình nói chuyện, "Đồ ăn trong canteen cũng không tệ lắm, tớ đề cử cho các cậu mấy món nhé."

Lời nói bên miệng đột nhiên bị cắt đứt, Tào Khung trừng mắt nhìn Tiến Mân Văn, không chút khách khí nói: "Chúng ta thân lắm sao? Tự mình biết lấy mình đi, chúng tôi đang nói chuyện có xen vào làm gì?"

Tào Khung nói không chút lưu tình khiến sắc mặt Tiến Mân Văn nháy mắt liền trắng bệch.

Cô ta cắn chặt môi.

Mấy người này cô ta đã hỏi mẹ, đều là phú nhị đại có tiền cả. Tất cả học chung với Tiến Ý Ý nhiều năm, quan hệ vô cùng tốt.

"Các cậu là bạn của Ý Ý..."

"Cậu cũng biết chúng tôi là bạn của Ý Ý chứ không phải là của cậu à?" Hà Ứng Hoan chậm rãi, "Cậu chỉ là chị gái của bạn tôi, không đến mức thân quen với chúng tôi như vậy đâu."

Tiến Mân Văn ngồi không nổi nữa, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

"...Các cậu nói chuyện đi, tớ đi trước."

Cô ta bung khay thức ăn lên, cùng hai nữ sinh đứng chờ phía sau vội vàng rời đi.

Tào Khung phát khí trên người Tiến Mân Văn xong cũng không muốn nhắc tới cô ta nữa, lập tức chuyển sang nói chuyện khác.

- - - - -

"Mẹ, con không kết bạn được với bọn họ. Bọn họ cũng khinh người quá rồi."

Trên sân thượng, Tiến Mân Văn trốn ở trong góc gọi điện thoại cho mẹ Tiến, khóc đến mức không kịp thở.

"...Sao lại không được?"

"Mân Văn đừng khóc nữa, Ý Ý là bị những đứa nhóc kia làm hư cho nên tính tình chắc chắn cũng không tốt. Con muốn cùng chúng kết bạn khẳng định sẽ chịu rất nhiều ủy khuất. Có điều ủy khuất một chút xui thôi, khi bọn họ trở thành bạn con rồi sẽ đối với con càng có lợi."

Mẹ Tiễn an ủi: "Ý Ý có quen một nam sinh khá thân tên là Tào Khung. Cậu ta là con trai Tào phó bộ trưởng, con phải cùng cậu ta kết giao thật tốt đấy."

Tiến Mân Văn vô cùng khó chịu.

"Bạn học, sao cậu khóc?"

Một nam sinh do dự tới gần, trên mặt là vẻ quan tâm.

Tiến Mân Văn cắn chặt môi: "Em gái tôi...Thôi, không có việc gì cả."

Sau khi cúp điện thoại, mẹ Tiễn gọi cho chủ nhiệm giáo dục nói về chuyện thay giáo viên chủ nhiệm.

Hai tuần trôi qua rất nhanh lại không có chủ nhiệm nào đồng ý việc này.

Chủ nhiệm giáo dục vò tóc đến muốn trọc cả đầu, tốn rất nhiều thời gian chọn chủ nhiệm lớp mới. Lý do là thầy Trương ở ban mười một có chút việc riêng cho nên muốn tuyển giáo viên chủ nhiệm mới cho ban mười một.

Chủ nhiệm mới đến là sinh viên Anh Ngữ mới ra trường không lâu, tên là Lư Nhã. Không phải người bản địa nhưng vì là có quan hệ bí mật của phó hiệu trưởng cho nên một tháng trước đã được sắp xếp đến đây. Về phần nội dung mà mẹ Tiễn giao phó, chủ nhiệm giáo dục không dám nói quá nhiều, chỉ nói sơ sơ qua là phải trông chừng Tiến Ý Ý một chút.

Ai cũng muốn kiếm cơm, cô Lư cũng không phải là ngoại lệ.

Lư Nhã nghe được hai nữ sinh đó đều họ Tiễn, là chị em của nhau nhưng một người được sủng ái, còn một người thì không. Cái này khẳng định là con ghê!

Nếu cô ta làm thân được với con gái ruột của Tiễn gia thì có phải sẽ lấy lòng được cha mẹ Tiễn không?

Lư Nhã tính toán trong lòng.

Chuông vào lớp đã vang lên nhưng ban mười một vẫn còn đang nói chuyện ầm ĩ.

Mấy nam sinh hàng sau cầm bóng rổ ném qua ném lại, chỉ chờ đến tiết thể dục sau là được đi chơi.

Thầy Trương bước vào lớp, Lư Nhã đi theo phía sau.

"Trật tự."

Không ít học sinh nở nụ cười:

"Không phải lại là học sinh chuyển trường nữa chứ?"

"Im lặng!"

Lư Nhã nâng cằm, ánh mắt khinh miệt đảo qua học sinh ban mười một, dùng thước gõ lên trên bàn giáo viên: "Tôi là giáo viên tiếng Anh, cũng là chủ nhiệm lớp mới của các em. Về sau các em là do tôi quản lý."

Thầy Trương đã dạy học đến vài thập niên, bây giờ lại phải cúi mặt trước một giáo viên mới, khỏi nói cũng biết có bao nhiêu xấu hổ.

Tiến Ý Ý từ từ lật đề thi vật lý nhìn cô ta.

Trước kia ở phòng y tế có nghe mẹ Tiễn và Tiến Mân Văn nói chuyện, Tiến Ý Ý biết sẽ có một ngày như thế này, nhưng...

Bọn họ tìm người...cũng tùy tiện quá đi.

Lư Nhã đứng trên bục giảng chỉ mới hơn hai mươi, còn vi phạm chuẩn mực của giáo viên. Trang điểm đậm như vậy nhưng vẫn không che được sự khinh thường của cô ta đối với ban mười một.

Cô thoáng nhìn qua một chút rồi lại cúi đầu.

Còn không bằng nhìn đề thi nhiều một chút đi.

Tiến Ý Ý học hành chênh mảng đã lâu, chỉ dựa vào thiên tư của cô, muốn bắt đầu lại cũng có chút khó.

Lương Quyết Thành quay đầu, ánh mắt nhìn trên bài giải mà Tiến Ý Ý vừa làm.

"Tôi biết các em là ban mười một, học tập đều không giỏi đã vậy còn nghịch ngợm. Tôi nói cho các em biết, tất cả phải chỉnh đốn lại cho tôi, đừng để tôi nổi giận với các em." Luru Nhã chỉ trích không khách khí, "Các em nên cảm thấy có lỗi đi. Vốn là tôi được phân đến ban một nhưng thầy Trương lại không dạy được các em, không ai có thể dạy nổi các em cho nên tôi mới phải đến đây dạy. Có tôi cũng như cho các em rất nhiều mặt mũi, có biết không?"

Học sinh ban mười một sắc mặt vô cùng khó coi.

Có nam sinh dầm bàn, khó chịu: "Có bản lĩnh như vậy thì đừng có đến đây. Đến đây chửi mắng bọn tôi, cô đúng là đồ xấu tính!"

"Thầy Trương, thầy xem học sinh của mình đi. Thái độ đối với giáo viên như thế này sao."

Luru Nhã châm chọc thầy Trương: "Khó trách thầy hai năm nay không thể lấy được tiền thưởng."

"Ai bảo cô đến đây, còn mắng chúng tôi như vậy. Cô mau cút đi."

Học sinh ban mười một đều là một mặt phản cảm.

Luru Nhã hung hăng gõ thước lên bàn giáo viên: "Mấy em nên hiểu rõ tôi mới là chủ nhiệm lớp của các em, từ nay tôi mới là người dạy các em. Thái độ đối với chủ nhiệm lớp như vậy là muốn tôi gọi cha mẹ lên có đúng không!"

Nhắc tới người lớn trong nhà, không ít học sinh có chút sợ hãi, về mặt cảm giận nhưng cố nén lại.

Thầy Trương lúng túng, chỉ có thể nói: "Hôm nay thầy muốn trả bài kiểm tra cho các em, còn có chỗ ngồi..."

"Thầy vội thi đi trước đi. Chuyện đó tôi sẽ giải quyết."

Luru Nhã không ngẩng đầu. Thầy Trương ngại ngùng sờ sờ mũi rồi đi.

Thầy chấp hai tay đằng sau, vừa đi ra cửa vừa nghĩ có nên tìm chủ nhiệm giáo dục uống trà hay không.

Luru Nhã bắt đầu trả bài thi cho ban mười một.

"Triệu Lệ 26 điểm, Tôn Hiểu Dung 49 điểm, người cao nhất cũng chỉ 66 điểm. Các em thi kiểu gì mà đều không đạt nổi tiêu chuẩn thế này? Thành tích này chính là đội sổ của khối mười một, các em có sự chênh lệch rất lớn đây có biết không."

Bài thi được phát xuống dưới, ban mười một hơn nửa đều không đạt tiêu chuẩn. Đạt tiêu chuẩn cũng chỉ có vài người lẹt đẹt ở chỗ điểm 60.

"Còn đặc biệt có hai em..." Luru Nhã nhìn sổ điểm, ánh mắt không chớp nói, "Lương Quyết Thành nộp giấy trắng 0 điểm. Tiền Ý Ý cũng nộp giấy trắng!"

"Lương Quyết Thành, Tiền Ý Ý, hai em đứng lên!"

Luru Nhã nổi giận đùng đùng, nước miếng bay tứ tung: "Các em xem bài của mình đi, giấy trắng? Học như vậy thì học làm gì, còn không bằng về nhà cày ruộng luôn đi! Lãng phí tiền của cha mẹ như thế làm gì chứ hả?"

Tiền Ý Ý không đứng lên, Lương Quyết Thành cũng như vậy. Đừng nói là bất anh dũng, vừa mới bị đánh thức mà sắc mặt đã âm trầm đến cực điểm rồi.

"Cô giáo."

Tiền Ý Ý gơ tay lên: "Em không có tham gia thi, cô bảo em làm sao biến ra bài thi được đây."

Không khí ngưng trệ trong giây lát, ban mười một đột nhiên cười ầm lên.

Thiếu chút nữa thì quên mất, vào hôm thi Tiền Ý Ý mới chuyển tới đây, bài thi cô không có làm thì làm sao có điểm số được.

"...Vấn đề này phải hỏi chính em." Luru Nhã mạnh miệng, "Chị gái em, Tiền Mân Văn ở ban một cũng chuyển trường như em tại sao vẫn có bài thi, còn em thì không có? Người ta thi được những 92 điểm, em có thể thi được bao nhiêu? Chị gái em ưu tú như vậy, em xem lại chính mình đi. So sánh với nhau đúng thật là hai người trên trời dưới đất..."

Tiền Ý Ý mặt không chút thay đổi nhìn Luru Nhã thao thao bất tuyệt, đại não thần kinh lại dần dần banh ra.

Tào Khung hung ác: "Mẹ nhà nó chứ..."

"Ầm" một tiếng, một cái ghế đánh thẳng vào tường, cả lớp trong nháy mắt đồng loạt im lặng.

Lương Quyết Thành đứng lên, ánh mắt nhìn Luru Nhã khiến cô ta co lại.

Học sinh này đúng là không để giáo viên vào trong mắt!!

"Em làm gì vậy hả? Một chút tôn sư trọng đạo cũng không có sao?" Luru Nhã thở hắt lên.

Ánh mắt anh âm trầm, lặng lẽ nhìn Luru Nhã vài giây, thanh âm tràn đầy thô bạo: "Cút!"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Edit: Thương Thù

Luru Nhã đại khái là chưa từng mất mặt như thế, lại có thể bị một học sinh dọa cho thiếu chút nữa ngã nhào ra đất. Vừa đi vừa khóc rời khỏi ban mười một đi tìm phó hiệu trưởng.

Khóc xong liền quyết định đem tên của Lương Quyết Thành kéo vào sổ đen.

Lương Quyết Thành không thường xuyên lên lớp, Luru Nhã có muốn cũng không gây sự được với anh, thế nên toàn bộ đều trút lên người Tiền Ý Ý.

"Tiền Ý Ý nói chuyện trong giờ, ra ngoài đứng."

Luru Nhã vừa giảng bài vừa ra lệnh, đầu cũng không thèm nâng lên.

Tiền Ý Ý gập quyển sách tiếng Anh lại.

Nói chuyện trong giờ? Bên trái cô là tên suốt ngày không thấy mặt, bên phải là cái lối đi, cô nói chuyện với ma quỷ sao?

"Luru xấu xí bị mù à? Bạn học Tiền có nói chuyện với ai đâu." Tại Tiểu gõ gõ sách, mặt đầy khó chịu.

Lương ca hai ngày nay đều không đi học, không có cách nào biết được chuyện này. Cậu ta là huynh đệ tốt của Lương ca, tuyệt đối không để cho bà già xấu xí này giả mù khi dễ bạn học Tiền!

"Em cũng ra ngoài đứng cho tôi!" Luru Nhã giận đến xanh mặt.

Tại Tiểu dựng đứng ngón giữa lên, không có nói gì nhìn phản ứng của Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý quay đầu cười một cái với cậu ta.

Chết rồi!

Tại Tiểu khoa tay múa chân dùng khẩu hình lắc lắc, lại chỉ chỉ chính mình.

Tuyệt đối không được đoạt công của Lương ca! Cậu ta là huynh đệ tốt, phải làm rõ ràng chuyện này cho cô hiểu.

Tiền Ý Ý:...

Cậu ta đang làm gì vậy?

Mất thấy Tào Khung cũng sắp phát điên, Tiền Ý Ý liền đứng dậy ra khỏi lớp, Tào Khung nhanh chóng chạy theo.

Bốn người đi theo sau Tiền Ý Ý, trên người vẫn mặc bộ đồng phục quý tộc kia, không hề đi lấy đồng phục của trường.

"Ý Ý, cô ta rõ ràng là có ý nhắm vào cậu."

Hà Ứng Hoan giậm chân, phồng má tức giận.

"Tôi biết."

Tiền Ý Ý nhìn bảng chỉ đường, về mặt bình tĩnh hướng đến phòng giáo viên.

"Các cậu ở đây chờ một lát, tớ đi tìm chủ nhiệm giáo dục."

Tiền Ý Ý dù sao trên danh nghĩa cũng là con của mẹ Tiền, nếu để người khác biết chuyện bà ta làm thì cũng quá mất mặt. Tiền Ý Ý suy nghĩ đến lão gia tử, chuyện này tốt nhất là không nên có nhiều người biết.

Tào Khung và những người khác ở bên ngoài chờ cô.

Chủ nhiệm giáo dục đang nhàn nhã uống trà, Tiền Ý Ý gõ cửa trực tiếp đi vào.

"Chủ nhiệm" Tiền Ý Ý ung dung ngồi đối diện chủ nhiệm giáo dục, gõ gõ bàn, "Đã lâu không gặp."

Chủ nhiệm giáo dục suýt nữa phun ngụm trà trong miệng ra.

"Là em!? Thời gian này đang là giờ học, em không ở lớp chạy đến đây làm gì?"

Chủ nhiệm giáo dục chột dạ hai giây, lại nghĩ đến Tiền Ý Ý làm sao có thể biết ông ta làm chuyện gì, lại đứng lý hợp tình đứng thẳng người lên.

"Bị cô Lưu đuổi ra."

Tiền Ý Ý cười rộ lên, hai mắt cong thành hình trăng non, ngọt ngào nói.

Chủ nhiệm giáo dục tránh đi tầm mắt của cô.

"Khụ, vậy em đến đây làm gì?"

"Tôi hỏi thầy là có phải cô Lưu đến lớp chúng em là do ý của thầy có phải không?" Tiền Ý Ý cười, "Nếu đúng là vậy thì thầy chuẩn bị sẵn tinh thần bị em trả thù rồi chứ?"

Chủ nhiệm giáo dục trợn mắt.

Tiền Ý Ý biết?

Không, cô vừa mới nói cái gì? Trả thù?

"Bạn học Tiền." Chủ nhiệm giáo dục nhanh chóng nói, "Em không có chứng cứ thì không nên nói bừa. Cô Lưu tính tình không tốt thích phạt học sinh là chuyện của cô ấy. Không thể đổ lỗi cho thầy được."

"Cô Lưu đã nói cô ấy là do thầy sắp xếp." Tiền Ý Ý nhún nhún vai, "Cô ấy cùng em không thù không oán, làm sao lại tự dưng nhắm vào em?"

"Thầy cũng không có thù oán với em!" Chủ nhiệm giáo dục hô to.

"Ai biết được đây, em bị ủy khuất nên rất muốn tìm người chủ mưu." Tiền Ý Ý lấy điện thoại ra ấn ấn vài cái, "Chủ nhiệm, thầy xem lí do sa thải nào có thể giữ lại được mặt mũi cho thầy?"

Chủ nhiệm giáo dục: "...!?" Dựa vào!!

Cô vừa nói cái gì?

"Không đúng, bạn học Tiền, em có ý gì?" Chủ nhiệm giáo dục không nghĩ đến mình nhiều năm như vậy trấn áp không biết bao nhiêu học sinh bây giờ lại bị một nữ sinh uy hiếp đuổi việc ông ta.

"Thầy không phải nhắm vào em sao? Chính là nhìn em không vừa mắt có đúng không? Em cũng là đang suy xét cho thầy tạm rời trường để không nhìn thấy em, không phải rất tốt sao?" Tiền Ý Ý vẫn là một bộ dáng học sinh nhu thuận, trả lời như điều đương nhiên.

Chủ nhiệm giáo dục nóng nảy đặt chén trà xuống.

Người khác ông ta không biết, nhưng Tiền Ý Ý dù sao cũng là thiên kim của Tiền gia. Tiền gia to lớn như thế, đừng nhìn cô là trẻ vị thành niên mà coi thường. Cô nếu muốn làm thật thì hẳn sẽ có người giúp cô làm!

Chủ nhiệm giáo dục lập tức hối hận, đằng trước nhận tiền của người mẹ, đằng sau bị đứa con gái đuổi việc, sao ông ta lại khổ thế này chứ!

Việc này căn bản không có liên quan đến ông ta mà!

"Bạn học Tiền, em còn nhỏ, cái nhìn còn hạn hẹp..."

"Ngại quá, em không cần phải nhìn xa trông rộng. Em chỉ biết người nào làm em tức giận thì phải trả thù lại mà thôi." Tiền Ý Ý đánh gãy lời nói của chủ nhiệm giáo dục, mang vẻ mặt của nhân vật phản diện đứng lý hợp tình nói.

Chủ nhiệm giáo dục: "... CMN.

"Thầy đứng sau cô Lưu, em chỉ có thể trả thù thầy thôi." Tiễn Ý Ý sẵn sàng nói, "Thầy yên tâm, em chỉ có trả thù thầy thôi, sẽ không động thù với vợ con thầy đâu."

Cho nên ông ta mới không thích cùng mấy đứa trẻ ranh nhà giàu nói chuyện. Chỉ biết mượn gia thế là phát tiết, tùy tiện nói cũng không biết rằng lực sát thương khủng khiếp thế nào.

Chủ nhiệm giáo dục tuyệt đối không muốn nhận cái nôi này của mẹ Tiễn.

"Bạn học, chuyện này chắc chắn là có hiểu nhầm. Cô Lưu cũng không phải do thầy..." Chủ nhiệm giáo dục nhìn cô cười như không cười, bắt đầu đi sửa miệng, "Được rồi, việc này cũng có phần của thầy, nhưng không phải do thầy sai khiến. Bạn học, em nên đi tìm người đó mới phải."

"Em nên tìm ai?" Tiễn Ý Ý không nhanh không chậm hỏi.

Chủ nhiệm giáo dục ngẹn lời. Muốn nói cho cô biết rằng, em phải đi tìm mẹ mình đó!!

Nhưng có lẽ Tiễn Ý Ý sẽ không tin. Lỡ như cô thẹn quá hóa giận.

"Sao vậy? Thầy không nói em sẽ nghĩ là do thầy làm." Tiễn Ý Ý cầm điện thoại ấn phím.

"Đừng!"

Chủ nhiệm giáo dục nóng nảy. Ông không cảm thấy Tiễn Ý Ý chỉ nói mồm, cô sẽ làm thật. Mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn ra.

"Là mẹ em."

Ông ta cuối cùng cũng chịu nói: "Lúc hai em chuyển tới đây, mẹ em đã nói muốn đổi chủ nhiệm lớp cho em."

Tiến Ý Ý nhướn mày: "Vậy sao? Thầy nói rõ ra được không?"

Chủ nhiệm giáo dục cũng rõ là quan hệ giữa hai mẹ con này không tốt. Ông ta lại vì lợi ích của mình cho nên tường thuật lại cũng thêm mắm dặm muối.

Chủ nhiệm đem lời của mẹ Tiễn nói ra phóng đại thêm vài lần. Tất cả đều nói hết cho cô nghe. Cũng vì cái mồm miệng này của ông ta mà mẹ Tiễn trở thành người mẹ độc ác, đáng hận vô cùng.

"Thầy nói như vậy làm sao em biết được là thật hay giả?" Tiễn Ý Ý cau mày, "Thầy nói người hại em là mẹ của em?"

Chủ nhiệm giáo dục trong lòng thở dài một trận. Đứa con gái này lại không coi mẹ mình là kẻ thù, thật đúng là đứa trẻ đáng thương.

Ông ta khó có được nét ôn hòa trên mặt: "Mẹ em cho thầy một tấm thẻ, lúc thay giáo viên chủ nhiệm là bà ấy gọi tôi, cái này đều chứng minh đó là chủ ý của mẹ em."

"Em xem, em và thầy không thù không oán, thầy sao phải làm như vậy chứ." Chủ nhiệm giáo dục nhân cơ hội nói, "Thật sự là không liên quan đến thầy."

Tiến Ý Ý nghe đến đó, rốt cuộc cũng nở nụ cười.

Cô cười lên bộ dáng thiên chân khá ái, hoàn toàn có thể đi chụp ảnh poster đại diện cho trường.

"Cám ơn chủ nhiệm."

Tiến Ý Ý cắt điện thoại.

Chủ nhiệm giáo dục cúi đầu, sắc mặt không tốt:

"Em, em ghi âm?"

Tiến Ý Ý về mặt vô tội: "Không thể sao?"

Vậy cái bộ mặt không thể tin vừa nãy của cô...là giả bộ?

Chủ nhiệm giáo dục: "...Em vui là được rồi." CMN, ông ta tuyệt đối không muốn nói chuyện với mấy người nhà họ Tiễn này nữa.

Trên tay Tiễn Ý Ý có chứng cứ phạm tội của mẹ Tiễn, trong lòng thoải mái hơn không ít.

Bà ta muốn trải đường cho Tiễn Mân Văn mà đối xử với cô như vậy, chuyện này nhìn thế nào cô cũng là người bị hại. Chỉ cần lợi dụng thật tốt thì nó có thể là cơ hội tốt đối với cô.

Tiền Ý Ý nắm được thóp của mẹ Tiền liền nhìn Luru Nhã thấy thuận mắt hơn.

Luru Nhã náo loạn ở ban mười một nhiều lần, cả lớp đều đã biết chủ nhiệm mới đến này là đang nhắm vào Tiền Ý Ý. Cho nên cũng là do cô mà ban mười một mới lâm vào tình huống khó chịu như thế này.

"Thu vở bài tập nào."

Đại diện môn tiếng Anh, Đồng Kỳ Kỳ thu một chồng sách bài tập tiếng Anh, đứng ở trên bục giảng hô một tiếng sau đó ôm chồng sách đi theo cô giáo vào văn phòng.

Đi được nửa đường, cô ta lặng lẽ đi vào toilet nữ, ở trong đồng sách tìm kiếm một hồi.

Tiền Ý Ý, Tiền Ý Ý...

Thấy rồi!

Đồng Kỳ Kỳ sáng mắt lên, đem sách bài tập tiếng Anh của Tiền Ý Ý ném vào trong thùng rác toilet.

Đều do Tiền Ý Ý! Nếu không phải do cô ta gây chuyện thì lớp bọn họ sẽ không phải học cái bà già xấu xí khó ưa đó!

Đồng Kỳ Kỳ chân trước mới vừa đi, sau lưng cửa nhà vệ sinh mở ra, một nữ sinh bước ra nhìn chằm chằm phía thùng rác toilet. Do dự một hồi mới cúi xuống nhặt lên.

"Tiền... Ý Ý?"

Ban mười một không khí ngày càng căng thẳng. Luru Nhã triệt để phá nát bầu không khí tốt đẹp của lớp, cô ta động một chút là nói nhìn ban một người ta xem, rồi nhìn lại bản thân các em xem. Trọng điểm đều chỉ tập trung vào một người quanh năm suốt tháng không thấy bóng dáng Lương Quyết Thành, người còn lại là Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý lại không quan tâm lắm. Cô từ chỗ thầy chủ nhiệm giáo dục biết được Luru Nhã và phó hiệu trưởng có quan hệ. Dù sao cô ta cũng không còn vui vẻ như thế được bao lâu nữa, cứ để cho cô ta nhảy nhót đi.

Lúc tan học, chỉ có Hà Ứng Hoan và đám người Tào Khung ở bên cạnh Tiền Ý Ý, còn những bạn học khác đều cố ý xa lánh cô.

"Tiền... Ý Ý."

Một nữ sinh đến gần, nhỏ giọng hô.

Tiền Ý Ý ngẩng đầu.

Là nữ sinh trong lớp ngồi ở hàng đầu tiên, hình như tên là Tô Á Na. Tên êm tai là vậy nhưng thực ra là một tiểu cô nương rất nhát gan.

Tô Á Na cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó lấy ra một quyển sách bài tập đưa cho Tiền Ý Ý.

Cô ấy dường như không dám nói chuyện với cô, đưa xong liền vội vàng rời đi.

Tiền Ý Ý cúi đầu nhìn, là sách bài tập tiếng Anh?

Cô nhướn mày.

"Chắc có người đã ném đi, trên đó vẫn còn có dấu vết." Tào Khung vừa thấy đã cho ra kết luận.

Trên bìa sách bài tập có dính một vệt nước.

Cô cũng nhìn ra, đây hẳn là Tô Á Na đã nhặt về giúp cô. Tiền Ý Ý không biết là ai làm, nghĩ ngợi rồi lật sách ra nhìn xem, sau đó lại đem nó đi nộp lần nữa.

"Trước giờ học cả lớp đã nộp bài tập tiếng Anh, cả lớp có 46 học sinh mà chỉ có 44 quyển sách. Có hai người không nộp bài tập." Luru Nhã trừng Tiền Ý Ý.

"Tiền Ý Ý, em với Lương Quyết Thành không hổ là đệ nhất cao thủ xếp hạng một hạng hai từ dưới đếm lên. Trong mắt đều không coi cô ra gì nữa phải không? Còn dám trốn nộp bài tập! Phạt hai em chép hai mươi lần, không xong thì đừng hòng về lớp!"

Cô ta khó thở chống tay vào bàn giáo viên thờ hờn hờn.

Không nộp bài tập? Tiền Ý Ý từ đề vật lý ở trên bàn ngẩng đầu lên, dựa lưng vào ghế dựa phía sau nheo mắt.

"Cô giáo, tuy rằng em cảm thấy cô không có tư cách làm giáo viên nhưng là học sinh, em vẫn giải thích một câu với cô, bài tập em đã nộp rồi." Tiền Ý Ý

chậm rãi nói.

"Em nói nộp rồi thì sách bài tập của em đâu?" Luru Nhã hỏi lại.

"Cái này thì phải hỏi cô rồi, bài tập của em rút cuộc ở đâu?" Tiễn Ý Ý lẳng lặng đối diện với Luru Nhã.

Lần đầu tiên sách bài tập của cô không được nộp đi đã bị bạn học nhặt lại giúp. Lần thứ hai cô chắc chắn đã đặt nó vào văn phòng, vậy thì nó có thể chạy đi đâu được?

"Tôi làm sao biết được! Em không làm bài tập thì thôi còn dám nói dối, tôi phạt em chép lại 30 lần!"

Tiến Ý Ý đứng lên: "Câu thứ nhất, What does the underlined word "SHE" refer to... câu trả lời là C. Mala"s mother-in-law; câu thứ hai, It is judged that there are _____ people hit by AIDS in Asia or so, đáp án B. 6 million..."

Cô đem đề tiếng anh đọc ra toàn bộ.

Bạn học trong lớp cùng quay đầu nhìn Tiến Ý Ý, không nhìn được vỗ tay.

Người gì đâu mà đến cái đề bài cũng thuộc được!

"Cô giáo, cô vẫn xác định em không nộp bài tập sao?"

Khóe môi Tiến Ý Ý nhếch lên nở nụ cười, nụ cười kia lại khiến Luru Nhã cảm thấy chói mắt.

Cô ta ghen lời không nói được gì. Bỗng nhiên cửa phòng học bị đẩy ra.

Người đã nghỉ học ba ngày nay, Lương Quyết Thành một tay sách cặp đảo qua Luru Nhã trên bục, hơi hơi nheo mắt.

Tiến Ý Ý biết mấy cái kỹ thuật Lương Quyết Thành học được hồi trung học vẫn không đủ để anh có thể vô lo vô nghĩ, bây giờ phải liều mạng làm việc ở bên ngoài. Vậy mà vẫn có thể đến trường như thế này liền biểu thị cho việc anh rất tôn trọng nơi này rồi.

Tóc mái trên trán che đi tầm nhìn của Lương Quyết Thành nhưng vẫn có thể làm cho người khác sợ hãi khi nhìn thấy rõ ánh mắt của anh.

Luru Nhã vừa nhìn thấy Lương Quyết Thành liền nhớ tới cái ngày bị anh làm cho mất mặt trước lớp. Cô ta căn bản không dám nhìn thẳng nam sinh u ám này, vội vàng quay đầu.

"Tóm lại em vẫn không nộp bài tập, phạt chép 30 lần. Học sinh như em vốn dĩ là không nên đến trường, ban một tùy tiện tìm một người cũng có thể đè chết em, nhất là chị của em. Em là cái loại học sinh thất bại nhất, lại còn dám lên mặt với giáo viên sao!"

Luru Nhã không dám nhắm vào Lương Quyết Thành, chỉ có thể bắt Tiến Ý Ý chịu trận.

Tiến Ý Ý híp mắt. Lương Quyết Thành bỗng nhiên động đậy.

Anh đi từ cửa lên bục giảng. Thân hình một mét tám của anh hơi cúi xuống, ở bên tai Luru Nhã nói nhỏ vài câu.

Chỉ hai giây ngắn ngủi, khuôn mặt trang điểm đầy phấn của Luru Nhã đều không thể che nổi vẻ mặt trắng bệch của cô ta.

Lương Quyết Thành đứng thẳng lưng, bước tới hàng cuối cùng.

Tiến Ý Ý thu ghế dựa.

Anh bước nhanh một bước, từ phía sau Tiến Ý Ý đi vào chỗ ngồi của mình. Treo cặp sách lên ghế rồi nằm sấp xuống bàn ngủ.

Tiến Ý Ý tò mò nhìn chằm chằm Luru Nhã.

Trong ánh mắt của cô ta đều chứa sự hoảng sợ. Cơ hồ không đứng được nên mới phải lấy tay chống xuống bàn, mồ hôi lạnh túa ra.

Hết nửa ngày vẫn không phát ra được tiếng nào, cũng không quản bây giờ đang là giờ học, quay đầu bước đi.

Bước chân vội vàng, bộ dáng y như gắp quỹ đuổi theo phía sau.

Các bạn trong lớp đồng loạt ồ lên, ầm ầm thành cái chợ.

Tiến Ý Ý quay đầu đầy hiếu kì nhìn chằm chằm Lương Quyết Thành.

Anh đang ngủ cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực ở trên đầu mình.

Cô rất muốn biết Lương Quyết Thành đã nói cái gì mà Luru Nhã có thể có bộ dáng như gắp quỹ thế kia.

Nhưng cho dù cô có hiểu kì như thế nào thì Lương Quyết Thành cũng không để ý.

Một tiết học không có giáo viên kết thúc, Tiễn Ý Ý đi đến hàng đầu tiên. Trong tay cầm một thanh socola.

Ánh mắt Tô Á Na sáng lên.

"Cho, cho tớ?"

Tiến Ý Ý cười ôn hòa: "Cảm ơn cậu."

Cô không có gì để cảm ơn cô ấy, lần đầu tiên sách bài tập bị ném khả năng cao là do người trong lớp làm. Nếu biết Tô Á Na nhất giúp cô thì sẽ đem đến rắc rối cho cô bạn nhất gan này.

Tô Á Na nhận socola từ trong tay Tiến Ý Ý, cười đến là thỏa mãn rồi lại thật cẩn thận hỏi: "Buổi trưa...cùng đi ăn có được không?"

Tiến Ý Ý nhướn mày: "Được."

Tô Á Na thoát nhìn là người ít nói, nhưng quen biết rồi thì thấy đây là một nữ sinh nói vô cùng nhiều. Cô ấy không còn vẻ thẹn thùng nữa mà kể vô số chuyện bát quái cho cô nghe. Ăn trưa xong thì Tiến Ý Ý đã mang một bụng bát quái trở về lớp rồi.

Tiết thứ nhất của buổi chiều trống nửa giờ, thầy Trương bên kia lại quay về đây.

"Mọi người trật tự nào, đừng ồn sang các lớp khác, ở đây không cách âm đâu đấy." Thầy Trương cố gắng duy trì trật tự.

"Thầy Trương, cô Lư sao vậy?" Một bạn học đặt câu hỏi.

"Cô Lư nói là muốn trở về dạy ban một, không quan tâm lớp chúng ta nữa." Thầy Trương nói.

Học sinh trong lớp cười vang.

"Ngon rồi, hai ngày nay đều bị bà ta hành hạ gần chết, đúng là yêu ma quỷ quái mà."

Thầy Trương vỗ bàn giáo viên: "Trật tự, các em đều an phận một chút cho thầy không lại phải đòi giáo viên chủ nhiệm bây giờ."

Lớp học lập tức im lặng.

Đùa chứ lại đòi lấy một giáo viên hãm như thế nữa, có định cho bọn họ sống nữa không đây.

Thầy Trương tuy suốt ngày cằn nhằn như bà mẹ già, nhưng thực sự đối với bọn họ rất tốt, sẽ không có loại thái độ khinh thường học sinh như thế kia.

Lư Nhã...đúng thật là giáo viên ghê tởm mà!

Tiến Ý Ý đột nhiên nhận được tin nhắn WeChat.

[Thứ chúng ta chuẩn bị có cần dùng nữa hay không?]

Là tin nhắn của Tào Khung.

Tào Khung dựa vào gia thế của mình đã muốn liên lạc với vợ của phó hiệu trưởng, chuẩn bị tất cả mọi thứ đem Lư Nhã tổng khứ khỏi đây.

Phu nhân phó hiệu trưởng là một người phụ nữ mạnh mẽ, chỉ cần bà ấy không muốn Lư Nhã tồn tại thì cô ta tuyệt đối không thể ngóc đầu lên được nữa.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp làm, Lư Nhã đã nhanh nhẹn tự mình cút, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng thế mà lại không có chỗ dùng.

Tiến Ý Ý đem hết sự tò mò của mình đặt lên lời mà Lương Quyết Thành nói với Lư Nhã, không biết đã nói chuyện gì khiến cô ta bị dọa tới mức không dám tiến lại gần ban mười một.

Có điều dù cô ta có đôi lớp thì vẫn không ngăn được sự ghê tởm của mọi người đối với cô ta.

"Tớ nghe nói, Lư Nhã ở ban một mắng Tiến Ý Ý, nói là ban mười một có Tiến Ý Ý nên học sinh trong lớp mới trở nên hư hỏng. Chính vì thế cho nên mới được chuyển tới ban một."

"Tiễn Mân Văn ở ban một không phải là chị gái Tiến Ý Ý sao, Tiến Ý Ý học kém như vậy, há chẳng phải là cố ý để cho ban một chê cười ban mười một à."

"Thật là mất mặt mà, là chị em mà cách nhau xa như thế. Tiến Ý Ý còn không biết xấu hổ mà vác mặt về nhà cơ đấy."

Tiền Ý Ý rửa tay tại bồn nhà vệ sinh, ở bên cạnh có hai nữ sinh lớp khác đang lái nhái.

Cô lau khô tay, đi từng bước trở về lớp học.

Tiền Ý Ý lật sách, nhìn nửa ngày mới quay ra chọc chọc Nhâm Kha. "Cậu là đại diện môn đúng không? Chỉ tôi với."

Nhâm Kha đẩy đẩy mắt kính, nhìn Lương Quyết Thành đang ngủ bên cạnh Tiền Ý Ý, do dự nói: "Cậu sao không nhờ bạn học Lương? Cậu ấy không có làm bài thi lần này thôi chứ bình thường rất lợi hại."

Nhâm Kha nghĩ ngợi, lại viết gì đó trong tờ giấy nhỏ.

[Bạn học Lương mới là người xứng đáng làm đại diện môn.]

Xác nhận Tiền Ý Ý đã đọc xong, Nhâm Kha nhanh chóng xé tờ giấy đó đi.

Lương Quyết Thành?

Tiền Ý Ý suy tư một lát.

Thành tích của anh xác thực rất tốt, thường xuyên đạt giải nhất các kì thi, vì có thể nhận được học bổng miễn phí cho nên anh cũng không hề lơ là việc học tập.

Cái này...hình như là ý kiến hay.

Lương Quyết Thành vừa tỉnh dậy, trước mắt đã đặt một ly trà sữa ấm. Người kia đem ly trà sữa đẩy đến trước mặt anh, sữa chữa lại khoảng thời gian thân nhiên, vô tình kia. Trong nụ cười tràn đầy ý chủ nghĩa xã hội khoa học hữu hảo. Ánh mắt thanh thuần như hình mẫu mới tình đầu khi đang ở trong giai đoạn yêu đương nồng thắm.

"Bạn học Lương, cậu dạy kèm cho mình có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Edit: Thương Thù

Lương Quyết Thành bình tĩnh nhìn người ngồi cùng bàn một chút.

Thiếu nữ bên cạnh tươi cười xán lạn, có một phần lấy lòng vừa khiến cho người ta không có cảm giác chán ghét vừa không có cảm giác nịnh nọt. Ngược lại khiến cho anh cảm thấy thân cận hơn không ít.

"Bạn học Lương?"

Bước đầu tiên để lấy lòng người khác của cô là đem trà sữa đẩy qua, lại cầm túi gà chiên thơm ngào ngạt đặt lên bàn: "Tớ không ngốc đâu, tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ thời gian của cậu. Cậu chỉ cần cho tớ một giờ mỗi ngày thôi thì lập tức sẽ thu được một học trò siêu cấp lợi hại nha."

Tiền Ý Ý năm đó cũng học khoa vật lý, không dám nói là học bá, học thần nhưng cũng rất có niềm tin vào bản thân. Hiện tại chẳng qua là học lại mấy kiến thức này, khẳng định sẽ học nhanh hơn so với những người khác.

Lương Quyết Thành trầm mặc.

Dạy học, đây là lần đầu tiên anh làm.

Tình tình anh không tốt, trẻ con nhìn thấy đều sợ hãi. Chưa kịp dạy đã dọa cho bọn chúng bỏ chạy lấy người. Chính vì thế nên dù trước đây anh có thử dạy học qua nhưng chưa đến hai buổi đã bị đuổi rồi.

Từ sau lần đó Lương Quyết Thành liền bỏ cái nghề dạy học này khỏi danh sách công việc kiếm sống của mình, cũng không dạy người khác học nữa.

Tiền Ý Ý vừa mới tới không bao lâu, lần trước anh đều không có thi cho nên toàn xếp từ dưới đếm lên. Tiền Ý Ý chắc chắn không phải vì thành tích anh

tốt nên mới tìm anh làm gia sư. Hơn nữa chỉ bằng việc anh hay đánh nhau, cúp học, ngủ trong lớp thôi, cô có thể cảm thấy anh dạy được sao?

Làm sao có thể.

Lương Quyết Thành mơ hồ nghĩ đến lời Tại Tiểu lần trước nói Tào Khung có hỏi Tiễn Ý Ý thích anh đúng không. Hiện tại trong lòng anh đại khái cũng có câu trả lời.

Thân cận anh, lấy lòng anh, thà rằng bảo anh dạy học cho mình cũng muốn thân thiết với anh.

Lương Quyết Thành thu hồi tầm mắt. Có chút mất tự nhiên quay đầu.

Nữ sinh cùng bàn này...thích anh.

Việc này không dễ làm.

"Bạn học Lương, cậu muốn đi tiệm trà sữa học, hay là đến nhà tớ học?" Tiễn Ý Ý đưa ra hai lựa chọn.

Lương Quyết Thành mạnh mẽ đứng lên, một tay chống lên bàn học xoay người nhảy ra khỏi chỗ ngồi, cặp sách cũng không mang theo liền vội vàng rời khỏi lớp.

"Bạn học Lương?" Tiễn Ý Ý ôm trà sữa cùng gà chiên ngây ngẩn nhìn bóng dáng lão đại chạy trốn như lửa thiêu đến mờ, trên mặt đầy vẻ hoang mang.

Lão đại làm sao vậy?

Lương Quyết Thành đi muộn về sớm đã là chuyện như cơm bữa, anh không hay lên lớp mới là chuyện nên xảy ra.

Nhưng Tiễn Ý Ý không nghĩ vậy. Cô thờ dãi một hơi.

Ở ban mười một cô chỉ có thể tìm Lương Quyết Thành cùng Nhâm Kha. Lương Quyết Thành đã chạy rồi thì cô tuyệt đối sẽ không để cho Nhâm Kha chạy trốn.

Học tập là việc quan trọng. Mặc kệ là ai dạy, cô đều phải cố mà học.

Chỉ là có chút thất vọng. Để Lương Quyết Thành dạy tại nhà vẫn là tốt nhất, đây chính là thủ khoa tương lai đó, có thể nghiền nát vô số học bá trên cả nước nhà.

"Ý Ý, Lưu xấu xí lại đang ở ban một mắng cậu kìa."

Tô Á Na bước chân vội vàng đi đến chỗ Tiễn Ý Ý, lấy điện thoại đi động mở ra một cái video.

Video được đăng trên nhóm chat của khối 11 bởi một tài khoản nặc danh.

Ở trong video có người đang không ngừng nói đi nói lại một vấn đề.

[Tiễn Ý Ý học kém đến mức nào chứ, họ Lưu kia mắng lâu như vậy, lỗi tại tao nghe đến phát chán rồi.]

[Tôi là bạn tốt của Tiễn Mân Văn, Tiễn Mân Văn nói Tiễn Ý Ý từ sơ trung đều không đủ điểm qua môn.]

[Chả vậy thì sao, nếu không cũng không bị phân đến ban mười một, cái ban rác rưởi đó, ha ha ha ha...]

[Chúng ta cũng thật là xui xẻo, bị giáo viên lôi ra so sánh với cái ban mười một đó, quá mất mặt rồi.]

[Yên tâm đi, ban mười một rác rưởi đó làm sao so được với chúng ta. Bọn chúng còn ngại không đủ mất mặt sao ha ha ha ha...]

[Nói trắng ra còn không phải do Tiễn Ý Ý sao. Đều là chị em với nhau, đều cũng chuyển trường như nhau. Tiễn Mân Văn người ta lần trước vừa đến đã cùng chúng ta làm bài thi, điểm số còn không tệ. Tiễn Ý Ý lại đi nộp giấy trắng, cùng giáo viên tranh cãi, lại còn cùng mấy học sinh trường khác thân cận như vậy.]

[Đừng nói nữa, mấy học sinh trường quý tộc kia không thể trâu vào. Họ không hẳn là chuyển hẳn đến đây đâu, họ tới là để chơi với Tiễn Ý Ý đó.]

[Đúng là kẻ có tiền...]

Đề tài rất nhanh đều bị truyền đi, nhưng từ đầu đến cuối vẫn một mực nhắc đến ba chữ Tiễn Ý Ý.

Kèm theo tên của Tiễn Ý Ý là mấy tin kiểu như: Kém hơn so với Tiễn Mân Văn, học tra,...

Ngón tay Tiễn Ý Ý hoạt động, đem tin tức lướt thật nhanh xem hết.

"Ý Ý, Luru xấu xí cũng thật là quá đáng. Cô ta sao có thể nói như vậy chứ?" Tô Á Na thực sự tức giận, "Cô ta dạy học không ra đầu, lại còn ở đó mà mắng chửi người khác. Một giáo viên chuyên gia bắt nạt học sinh như thế sao còn có tư cách ở lại trường chứ, còn đi dạy cả ban một!"

Tiền Ý Ý xem xong đâm chiêu nói: "Cảm ơn Na Na, chuyện này tớ sẽ nghĩ cách giải quyết."

Tô Á Na tuy rằng ngoài đời ít nói nhưng ở trên mạng thì lại vô cùng nhiều chuyện. Tất cả chuyện bát quái ở trường đều nằm trong lòng bàn tay, có bất kỳ động thái gì đều không thoát khỏi mắt cô nàng.

Mấy năm nay học sinh chuyển trường rất khó hòa hợp được với học sinh trong trường. Trước mắt, chỉ có Tiền Mân Văn mới là người hoàn toàn hòa nhập được với bọn họ.

Dưới loại tình huống này, muốn tin tức truyền khắp trường thì có vẻ rất khó.

Tiền Ý Ý đem đoạn video từ trong máy Tô Á Na đi tìm chủ nhiệm giáo dục.

Chủ nhiệm giáo dục nhìn thấy Tiền Ý Ý thì đầu như phình to ra, hận không thể làm cho mình có thuật ẩn thân, trực tiếp biến mất trước mắt cô. Đáng tiếc ông không thể, chỉ có thể cười khổ từ trong ngăn kéo lấy ra thuốc trợ tim đặt sẵn ở bên cạnh phòng trường hợp khẩn cấp.

"Bạn học Tiền, ban của em ở tầng ba, nghỉ giữa giờ chỉ có mười phút lại đi đến tận đây, xa như vậy rất lãng phí thời gian nha."

Chủ nhiệm giáo dục không dám hỏi lý do cô tới. Bởi vì hỏi cũng như không. Tiền Ý Ý đến hẳn là muốn làm một số chuyện không tốt, ông ta vẫn nên giả câm giả điếc vờ như không biết thì hơn.

"Chủ nhiệm" Tiền Ý Ý nhu thuận ngồi đối diện với chủ nhiệm giáo dục, hai tay đặt ở trên đầu gối, một bộ dáng học sinh ngoan, "Em tới là muốn hỏi thầy một chút, lời xin lỗi cô Luru nên nói với em có nên sắp xếp lúc chào cờ sáng thứ hai hay không?"

Chủ nhiệm giáo dục run lên một cái. Nửa ngày sau, bày ra vẻ mặt thống khổ nói: "Bạn học, em cùng cô Luru tranh cãi không liên quan đến phòng giáo vụ! Em nhìn xem, đi ra cửa rẽ trái đến phòng cô Luru thương lượng một chút không phải tốt hay sao?"

Vì cái gì cứ phải đến làm khó ông ta! Ngại tóc trên đầu ông ta quá nhiều sao?

"Nhưng thầy là chủ nhiệm giáo dục, cô Luru đến lớp em làm chủ nhiệm lớp cũng là do thầy sắp xếp, làm sao lại không liên quan đến thầy được." Tiền Ý Ý nghiêng đầu, chân thành nói.

Chủ nhiệm giáo dục khóc không ra nước mắt. Ông ta sai rồi, ông ta thực sự sai rồi. Nếu thời gian quay lại một lần nữa, ông ta thà đắc tội ba người Tiền gia cũng không muốn chọc tới tiêu ma đầu trước mặt này.

Chuyện này căn bản không có quan hệ với ông ta!

"Bạn học, em xem như vậy có được không. Thầy sẽ gọi điện cho cô Luru tới rồi hai người thương lượng với nhau, thế nào?"

Chủ nhiệm giáo dục siết chặt hộp thuốc trợ tim, tùy lúc có thể chuẩn bị thăng thiên.

Tiền Ý Ý gật đầu: "Vâng được ạ, gọi cả phó hiệu trưởng đến đi thầy."

Chủ nhiệm giáo dục: "..."

Em làm sao biết được mấy chuyện này??

Chủ nhiệm giáo dục không dám hỏi, dưới ánh nhìn của Tiền Ý Ý chậm rãi ấn gọi cho Luru Nhã.

Chuông vào học đột nhiên vang lên.

"Bạn học Tiền! Mau quay về lớp! Em xem..." Chủ nhiệm giáo dục như vó được phao cứu mạng.

Tiền Ý Ý cười tủm tỉm: "Em trốn học tiết này."

Chủ nhiệm giáo dục: "... Em lợi hại nhất."

Luru Nhã tiết này không có lớp, rất nhanh liền xuất hiện ở đây. Cô ta chân trước bước vào phòng giáo viên, chân sau liền xuất hiện phó hiệu trưởng ưỡn cái bụng to chấp tay đằng sau đi đến.

"Thầy Chu, gọi tôi có chuyện gì?"

Vừa nhìn thấy một học sinh ở đây, phó hiệu trưởng vẻ mặt liền nghiêm lại: "Bạn học này phạm lỗi gì sao?"

Phó hiệu trưởng chỉ cho Luru Nhã một ánh mắt, rồi ngay lập tức quay đầu đi.

"Em chào thầy, em là Tiễn Ý Ý của ban mười một lớp mười một." Tiễn Ý Ý nhu thuận đứng lên tự giới thiệu.

Thấy cô ngoan ngoãn như vậy, tướng mạo lại thanh thuần xinh đẹp, dù là học sinh ở trong cái lớp nghịch ngợm đó cũng không khỏi khiến cho người đối diện sinh ra hảo cảm.

Phó hiệu trưởng thái độ tốt hơn rất nhiều. Một học sinh ngoan như vậy có thể gây ra chuyện lớn gì chứ.

"Có chuyện gì sao?", Phó hiệu trưởng tìm một cái ghế ngồi xuống.

Lưu Nhã liếc nhìn Tiễn Ý Ý, trong ánh mắt đều như chứa hàng nghìn dao nhọn.

"Chuyện là như thế này, cô Lưu Nhã tự cao tự đại, bắt nạt học sinh, nói rất nhiều lời thiếu tôn trọng với em, em là muốn cô ấy phải nói xin lỗi với em ạ."

Tiến Ý Ý vẫn là bộ dáng ôn hòa đó, nhưng lời nói ra lại không ôn hòa một chút nào.

Chủ nhiệm giáo dục đẩy đẩy cái ghế, định lặng lẽ chuẩn. Văn bài này, ông ta không tiện góp mặt.

"Thầy chủ nhiệm cũng biết, có phải không ạ?", Nhưng ông ta vừa đứng lên, Tiễn Ý Ý liền quay sang ông ta cười cười.

Chủ nhiệm giáo dục đen mặt lại.

Ma quỷ!

"Cái đó, à thì...chuyện này nên giao cho thầy hiệu phó quyết định đi.", Chủ nhiệm giáo dục nói quanh co.

Phó hiệu trưởng đương nhiên hiểu rõ tính tình của Lưu Nhã, ba phải bảo: "Cô Lưu tuổi cũng còn trẻ, có chuyện gì thì các em cũng đừng nên quá so đo. Chuyện này cũng đâu có gì quan trọng lắm, trở về lớp đi."

"Cô Lưu, cô cũng cảm thấy như vậy sao?" Tiễn Ý Ý đem lời nói chuyện tới bên người Lưu Nhã.

Lưu Nhã lập tức nói: "Em muốn tôi xin lỗi? Em là cái thá gì chứ! Kết quả học hành thì rách nát, về sau ra xã hội chính là cái loại cặn bã dưới đáy vực!"

Cô ta cũng ghen cả một bụng tức giận. Lúc ban đầu không biết Lương Quyết Thành là loại người như thế nào, bị cậu ta uy hiếp một cái rồi mới lặng lẽ đi thăm dò. Lại không ngờ tới cậu ta đã từng giết người ở sơ trung, là một tên vô cùng nguy hiểm, cô ta căn bản không dám cứng rắn ở trước mặt Lương Quyết Thành, cấp đuôi bỏ chạy lấy người.

Nhưng Tiễn Ý Ý thì không giống như thế, chỉ là một đứa con nuôi không hơn không kém của Tiễn gia. Có chơi chết cô ta cũng không ai thêm để ý.

Thế là mọi tức giận của Lưu Nhã đều đem trút hết lên người Tiễn Ý Ý.

Tiến Ý Ý nâng mí mắt lên, Lưu Nhã vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt của cô, lập tức rụt cổ lại.

Chỉ trong một khoảnh khắc kia, ánh mắt của cô giống y như ánh mắt của Lương Quyết Thành ngày đó nhìn cô ta. Chỉ khác là một người lộ ra ánh mắt khủng bố, một người là âm thầm uy hiếp.

"Cô Lưu, cô dám nói thêm một câu em có thể cam đoan rằng cô từ nay về sau cũng không cần nói chuyện nữa."

Ngữ điệu khi nói chuyện của Tiễn Ý Ý vô cùng ôn nhu, nhưng mấy người ở trong văn phòng đều có thể nghe ra được, cô là đang rất nghiêm túc.

Lưu Nhã chỉ được cái mạnh mẽ, nghe thấy cô nói thế lại không dám nói gì nữa.

Sợ hãi.

Cô ta rút cuộc cũng cảm thấy sợ hãi.

Cô ta xuất thân từ nông thôn, kiến thức hạn hẹp. Ý vào có phó hiệu trưởng chống lưng mà dám ra khinh cuồng quá phận. Cô ta chưa bao giờ biết trên đời này có một loại người dựa vào gia thế cũng có thể ép mình đến đường cùng.

Lưu Nhã tránh đi tầm mắt của Tiễn Ý Ý.

"Cô Lưu, cô liên tục chửi bới em, em cũng không có yêu cầu gì quá đáng. Buổi chào cờ ngày thứ hai cô công khai xin lỗi em trước toàn trường, sau đó tự mình từ chức, đừng để cho em trông thấy cô nữa. Chuyện này đến đây có thể dừng lại được rồi."

Tiến Ý Ý cười một cái, thoạt nhìn qua là một nữ sinh rất dễ nói chuyện.

Phó hiệu trưởng không vui, bắt nạt Lưu Nhã trước mặt ông ta như thế này không phải giống như tát thẳng vào mặt ông ta hay sao?

Chủ nhiệm giáo dục nhìn thấy phó hiệu trưởng như muốn động thủ, nhanh chóng kéo ông ta lại không để cho ông ta kích động quá.

Tiền đi một Luru Nhã khiến đại tiểu thư kia không vui như thế là đủ rồi. Thầy hiệu phó không cần phải lao đầu vào nguy hiểm làm gì nữa.

"Em là học sinh sao có thể ăn nói như thế. Cô Luru không đứng chỗ nào em chỉ cần nói để cô ấy sửa, lời nói ngông cuồng như thế là ai dạy em? Phải mời phụ huynh, nhất định phải gọi cả người nhà em tới đây cho tôi!"

Cuối cùng thì phó hiệu trưởng cũng không nhịn được mà phát tiết.

"Mời phụ huynh?" Tiền Ý Ý có ý tốt nhắc nhở, "Tiểu thúc của em họ Tiền, tên là Tiền Thiếu Trầm. Thầy hiệu phó, thầy có thể gọi cho chú ấy."

Phó hiệu trưởng như có điều suy nghĩ, cảm thấy cái tên này khá là quen. Cần thận trọng lại một chút liền tròn tròn mắt.

Tiền Thiếu Trầm? Hải thị thủ phủ?

"Thầy hiệu phó, nếu thầy vẫn muốn giữ cô Luru lại thì em đành phải nói với phu nhân của thầy đến để quyết định vậy."

Trên mặt Tiền Ý Ý vẫn mang theo nụ cười nhu thuận, chậm rãi bổ sung một câu.

Thầy hiệu phó thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Luru Nhã như quỷ nhìn chằm chằm Tiền Ý Ý.

"Lương Quyết Thành...là mày bảo nó uy hiếp tao?"

Giờ Luru Nhã chỉ cần nhắm mắt lại thôi cũng nghĩ đến thiếu niên cao lớn u ám kia, ghé vào tai cô ta dùng thanh âm như sét đánh nói: "Còn không mau rút đi, ảnh cô cùng với thầy hiệu phó lên giường với nhau sẽ được dán lên đầu giường vợ của ông ta."

Luru Nhã không biết Lương Quyết Thành từ đâu nghe ra được bí mật này, càng không nghĩ ra cô ta không hề nhắm vào Lương Quyết Thành, tại sao cậu lại dùng cái này để uy hiếp cô ta. Luru Nhã không dám đi hỏi, sợ chọc giận Lương Quyết Thành, cậu ta sẽ giết mình. Sợ đến mức chuyển ban ngay hôm đó.

Lại không nghĩ tới là do con ranh con này sai khiến!

Hai đứa nó ngồi cùng bàn, cô ta lại luôn nhắm vào Tiền Ý Ý, Lương Quyết Thành chính là do cô dùng thủ đoạn mạng đến để chinh cô ta!

Tiền Ý Ý buông mi, che giấu cảm xúc ngạc nhiên trong đáy mắt. Lương Quyết Thành cũng biết chuyện này?

Hôm đó anh dùng lời nói uy hiếp Luru Nhã, là dùng cái này sao?

Thật đúng là...nghĩ qua nghĩ lại lại không ngờ đến điều này.

Không hổ danh boss phản diện, chưa trưởng thành cũng khiến cho người ta sợ hãi sự tồn tại của anh rồi.

Tiền Ý Ý cong mắt cười.

Nụ cười này trong mắt Luru Nhã chính là thừa nhận việc của Lương Quyết Thành có quan hệ với cô.

Luru Nhã tức muốn điên lên.

Phó hiệu trưởng lau mặt, ông ta cùng giáo viên lén lút qua lại để cho một học sinh biết. Ông ta thực sự sợ hãi cô sẽ đem chuyện này nói cho phu nhân của lão biết.

Phu nhân của ông ta cũng không phải người bình thường. Nếu để cho bà ta biết, ông ta còn sống được sao?

Còn có tiểu cô nương trước mặt này cũng không phải con nhà bình dân, cháu gái của Tiền Thiếu Trầm đó. Động vào một ngón tay của cô thôi cũng đủ làm cho bọn họ rước lấy một đồng phiền phức. Tuyệt đối không thể chọc, cũng không thể trêu vào.

Do dự nhiều lần, phó hiệu trưởng bày ra bộ dáng phân xử công bằng.

"Luru Nhã làm giáo viên mà không có đạo đức, làm ra nhiều chuyện không hay, thương tổn đến tâm lý của bạn học Tiền. Xin lỗi là điều nhất định phải làm nhưng chuyện cho thôi việc cũng phải thông qua ban lãnh đạo nhà trường. Bạn học nhỏ này...em đợi kết quả sau có được không?"

Phó hiệu trưởng nói xong lại như muốn cứu vãn mặt mũi của mình, nói: "Có điều cô Luru nói cũng không sai, em học hành không tốt là vấn đề của chính em, không trách được cô Luru lại nhắm vào em. Nếu như em học giỏi một chút thì cô ấy cũng đâu thể mắng em được, đúng không nào?"

Tiền Ý Ý nhướn mày: "Vậy là do em sai sao?"

Phó hiệu trưởng sờ mũi: "Cũng không thể nói vậy. Nhưng em làm cũng không hay cho lắm "

"Em xem như thế này có được không. Cô Lưu nói khắp nơi em học hành không giỏi, nếu em đúng là học hành không tiến bộ chút nào thì cũng không tính là cô Lưu nói dối, chúng ta sẽ không có lý do kỉ luật cô ấy. Nhưng nếu lần thi này em có thể thi được qua ban một, vậy thì nó chính là đại biểu cho việc lời nói của cô Lưu là có vấn đề, chúng ta sẽ sa thải cô ấy. Em cảm thấy sao?"

Tiền Ý Ý trầm mặc.

"Nếu em cảm thấy việc này quá khó thì..."

"Được."

Lời nói của thầy hiệu phó bị cắt đứt.

Tiền Ý Ý ngẩng đầu, ánh mắt kiên định: "Nếu em thi được qua ban một thì cô Lưu phải xin lỗi em trước toàn trường, xin lỗi ban mười một, xin lỗi thầy Trương, sau đó từ chức."

*

Đáp ứng xong, Tiền Ý Ý vừa ra khỏi phòng liền nhíu mày.

Cô vứt bỏ sách giáo khoa đã lâu, muốn học lại cũng mất rất nhiều thời gian và công sức. Dựa theo tiến độ của cô bây giờ thì muốn thi được vào ban một cũng có chút khó.

Người trước mắt có thể phụ đạo cho cô cũng chỉ có Nhâm Kha. Nhâm Kha học rất giỏi, nhưng dạy người khác thì không được giỏi như thế.

Khoảng cách từ giờ đến kì thi còn không đến một tháng, chỉ dựa vào Nhâm Kha có thể sao?

Phải mời thêm vài người nữa mới được.

Trong lòng Tiền Ý Ý đã có kế hoạch, lúc về lớp thì đụng trúng hai nam sinh đi từ cầu thang lên.

Tại Tiểu với Chu Tam đang cười ha ha, khoa tay múa chân làm động tác gì đó, Lương Quyết Thành vẻ mặt lạnh lùng dứt tay vào túi đi phía sau bọn họ.

Tiền Ý Ý dừng chân.

Lương Quyết Thành.

Thủ khoa tương lai, chỉ số thông minh nghiền ép bạn cùng trang lứa, dùng chính sức mình thoải mái leo lên đỉnh cao vương giả.

Người như vậy lại ngồi ngay bên cạnh cô, dựa vào cái gì mà cô lại để tuột mất cơ hội tốt như vậy!?

Tiền Ý Ý nhanh chóng bước đến, trong ánh mắt như có ngọn lửa nhìn chằm chằm Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành vừa ngẩng đầu lên đã nhận ra ngay là Tiền Ý Ý. Nhìn vào ánh mắt của cô đã cảm thấy có một loại dự cảm.

Cô tới tìm anh.

Quả nhiên.

Thích không thể giấu, anh ngồi cùng bàn với cô nên chỉ với ánh mắt nhiệt tình kia của cô đã biết tình cảm của cô dành cho mình không thể kiềm chế được.

Lương Quyết Thành quay đầu.

Phiền phức.

"Bạn học Lương."

Tiền Ý Ý chạy đến ngăn trước mặt anh.

Lương Quyết Thành không cẩn thận đối diện với tầm mắt của cô, khó có được một loại xúc động muốn lui về phía sau.

Cô...sẽ không ở đây tỏ tình với mình chứ?

"Bạn học Lương, tớ có chuyện muốn nhờ...à không muốn xin cậu. Tớ rất muốn cậu làm gia sư dạy học cho tớ, làm ơn!"

Ánh mắt Tiền Ý Ý sáng ngời nhìn anh: "Cậu muốn cái gì tớ đều có thể cho cậu. Tiền? Xe? Phòng ở? Chỉ cần cậu chịu dạy, cái gì tớ cũng đồng ý."

Tại Tiểu với Chu Tam liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy một sự khủng hoảng trong ánh mắt của đối phương.

Tiền Ý Ý đây...là muốn bao nuôi Lương ca?

"Tôi từ chối."

Lương Quyết Thành lạnh mặt cự tuyệt.

Theo đuổi người khác câu đầu tiên không phải là tỏ tình mà là tặng quà. Cái này đâu có giống yêu đương, cái này giống bao dưỡng hơn thì có.

Rốt cuộc cũng là đại tiểu thư có tiền.

Ngon lửa trong mắt Tiền Ý Ý vụt tắt, nữ sinh một giây trước mới giống như núi lửa phun trào, một giây sau đã như bị một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt, lung lay như sắp đổ.

Lương Quyết Thành hơi sững sờ.

"Bạn học Lương, tớ thực sự không ngờ đâu. Chỉ cần một ít thời gian của cậu thôi. Cậu chỉ tớ một chút, tớ có thể tự học được."

Tiền Ý Ý cầu xin xong mới chợt nhớ ra, Lương Quyết Thành từ trước đến nay luôn bất hòa với bạn học, không thèm chú ý đến những người xung quanh. Anh từ chối cô cũng là điều dễ hiểu. Cô quên mất cho dù bây giờ anh vẫn còn là thiếu niên nhưng lại là thiếu niên lãnh khốc vô tình, không giống những người xung quanh...

"Được."

Tiền Ý Ý chớp mắt.

Cái gì cơ?

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng ở trên người nam sinh đang nhìn ra tòa nhà phía xa xa, giọng điệu thần nhiên: "Tan học ở tiệm trà sữa đợi tôi."

Mấy nam sinh kia ôm bóng rở trở lại lớp, Tiền Ý Ý phát giác một lát. Lão đại lúc niên thiếu nguyên lai cũng không phải quá tuyệt tình nha.

Sau khi tan học, tiệm trà sữa nhiều người đến mức chen không được. Tiền Ý Ý cùng đám người Tào Khung nói lời tạm biệt, đeo cặp đứng ở cửa chờ nửa ngày, một lúc sau Lương Quyết Thành đi tới.

Thiếu niên vai đeo cặp sách cùng hai nam sinh đi xe đạp tới. Chu Tam ở phía sau nói nói cười cười, Lương Quyết Thành toàn bộ hành trình lại lạnh mặt, nhưng nhìn kĩ có thể nhận ra anh vẫn đang nghe đám bạn nói chuyện.

Lương Quyết Thành dừng xe trước mặt Tiền Ý Ý. Nhìn vào tiệm trà sữa đông đúc, ánh mắt nặng nề.

Tiền Ý Ý quay đầu đưa mắt nhìn cửa tiệm, xòe tay: "Là tớ tính sai rồi."

"Bây giờ chúng ta chuyển sang phương án thứ hai nhé..." Tiền Ý Ý cảm thấy xung quanh đây còn có vài tiệm trà tương đối yên tĩnh, đang muốn đề nghị thì Lương Quyết Thành nhanh chóng đánh gãy lời nói của cô.

"Nơi học do tôi chọn."

Lương Quyết Thành tuyệt đối không để Tiền Ý Ý đưa mình về nhà.

Tiền Ý Ý còn chưa nói xong thì Lương Quyết Thành đã quyết định tìm nơi mà khả năng mập mờ ít nhất, đem ý tưởng của cô bóp chết.

Hai mươi phút sau, bốn người đạp xe đến nơi Lương Quyết Thành nói.

Đây là một khu thể dục trống trải. Cụ thể có bao nhiêu trống trải thì nhìn một chút cũng có thể đếm được trên này có bao nhiêu người.

Ở giữa sân có một nhóm các di mang theo tai nghe, đang im lặng nghe nhạc.

Tiền Ý Ý khóa xe xong đeo cặp lên, vừa quay đầu lại liền trầm mặt.

Lão đại không hổ là lão đại...không hề đi theo một motif thông thường nha.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Edit: Thương Thù

Cái sân thể dục này tràn ngập chủ nghĩa khoa học xã hội, học hành ở một nơi như thế này quả nhiên là sự lựa chọn lí tưởng.

Tại Tiểu và Chu Tam lấy bóng rổ, nháy mắt với nhau, vượt qua Lương Quyết Thành với Tiền Ý Ý đi về phía sân bên kia.

Tiền Ý Ý đem một tập đề luyện thi vật lý ra đặt trước mặt. Lương Quyết Thành bên cạnh lật vô cùng nhanh, đem bài thi của cô xem hết một lượt rồi hình thành hướng dạy trong đầu.

Anh không nói gì, chỉ tập trung sửa mấy lỗi cơ bản ở trong đề, đem những cái mà Tiền Ý Ý hay sai nhất viết ra.

Lần đầu tiên Lương Quyết Thành nghiêm túc dạy học cho người khác như vậy. Anh nói một cách rất đơn giản, dùng ít chữ nhất có thể nhưng vẫn biểu đạt được hết nội dung muốn truyền tải. Mặc kệ Tiền Ý Ý nghe có hiểu hay không, anh liên tục nói hết đề này lại tiếp tục nói đến đề tiếp theo.

Tiền Ý Ý cố gắng ghi chép hết tất cả những gì Lương Quyết Thành nói. Anh giảng rất dễ hiểu, mỗi một lỗi sai của cô anh lại chỉ ra rồi nói lại bằng cách đơn giản nhất, chỉ một lát sau, Tiền Ý Ý đã có thể hiểu được mấy cái đề đã làm khó cô suốt mấy ngày qua.

Cô có căn bản cho nên học cũng khá nhanh, Lương Quyết Thành nói xong cô cũng đã hiểu, từ đầu tới cuối đều không bị chậm một nhịp nào so với tốc độ giảng giải của anh.

Nhưng một đề vật lý của cô cũng chỉ có hơn mười câu, Tiền Ý Ý chưa chuẩn bị đủ cho nên chỉ mới hơn nửa giờ Lương Quyết Thành đã nói xong hết.

Ngón tay anh linh hoạt viết xong lời giải cuối cùng, xoay bút cất vào trong túi.

Kết thúc.

Toàn bộ quá trình, Lương Quyết Thành đều đề phòng mấy cái động tác của Tiền Ý Ý, cũng may là cô không có làm gì.

Vừa ngẩng đầu lên, anh liền thoáng trầm mặc. Cô dùng ánh mắt nhiệt tình như lửa nhìn chăm chăm vào anh, trong đó chứa một loại vui sướng khó tả. Hoàn toàn không cần dùng lời nói, chỉ cần ánh mắt đó của cô thôi cũng đủ để người đối diện hiểu thấu trong đầu cô nghĩ gì.

Cô đúng thật là...

Tiền Ý Ý như thể giác ngộ ra một chân lý mới, ánh mắt nhìn anh như thể nhìn thấy cảnh cha mẹ mình sống lại vậy!

Anh dạy học tốt như thế, cô còn có thể sầu vì cái gì chứ? Đừng nói là thi qua ban một, từ bây giờ đến lúc thi đại học cô theo học bá cố gắng học tập khéo còn có thể đứng trong top cùng với anh ấy chứ.

Vào được top đầu, ông nội nhất định sẽ cho cô một số tiền lớn. Khi đó cô cũng đã thành niên, có thể sống cuộc sống mình thích rồi.

Tương lai tươi sáng của cô đều nằm cả trong tay Lương Quyết Thành nha!

Nếu không phải biết người trước mặt cô là boss phản diện máu lạnh vô tình thì cô chỉ hận không thể xông lên hung hăng ôm lấy anh.

Tiền Ý Ý mặc dù không có làm thật, nhưng ánh mắt của cô cũng dễ dàng để lộ ra cái loại xúc động đó.

Lương Quyết Thành bên cạnh cảnh giác lui về phía sau nửa bước, một tay cầm cặp sách lên chuẩn bị rời đi.

"Đội đã."

Tiền Ý Ý biết anh muốn đi liền nhanh chóng ngăn lại: "Cậu vất vả rồi, tớ mời cậu ăn tối nhé!"

Vừa nói xong thì tiểu ca ca shipper kia đã tìm được đến đây, đi thẳng tới đám học sinh cấp ba ở giữa sân, đặt một đồng hồ ăn xuống.

Cô gọi đến bảy tám phần ăn liền.

Tiền Ý Ý chuẩn bị rất chu đáo, ba nam sinh có sức ăn khỏe như thế kia ăn khá nhiều. Bọn họ không hề khách khí tiếp nhận một phần đồ ăn, nói cảm ơn rồi đưa cho Lương Quyết Thành một phần.

Cô ăn có nửa phần, ba nam sinh mỗi người ăn hai phần. Bọn họ vừa mới ăn xong thì tiểu ca ca shipper vừa nãy lại xách một cái túi to đến.

Tiền Ý Ý mở ra nhìn thoáng qua. Bên trong là hai phần đồ ăn, nước trái cây và một vài đồ ngọt tráng miệng. Có đủ cả đồ ăn chính lẫn đồ ăn vặt.

"Bạn học Lương, tớ đã chậm trễ thời gian tan học của cậu rồi. Nghe nói nhà cậu còn có em gái, nếu không ngại thì đem phần đồ ăn này về cho cô bé nhé. Nếu không em ấy chờ cậu lâu quá sẽ đói bụng, cũng để cho tớ đỡ phải áy náy."

Lương Quyết Thành bị nhét cho một túi to.

Anh hơi nhú mày, lời từ chối cũng không nói ra. Cô nói không sai, anh về muộn như thế, em gái nhất định sẽ ở nhà chờ anh. Anh dự định sẽ gọi cho cô nhóc nói cô ra ngoài mua chút đồ về ăn nhưng lại không nghĩ đến Tiền Ý Ý có thể suy nghĩ được đến mức này. Ngay cả em gái của anh cô cũng quan tâm đến.

Tiền Ý Ý...quả thực thích anh.

Bạn này học cô không phân tâm, nhưng cô lại để ý tới cái này. Tiền Ý Ý cũng nhọc lòng quá rồi.

Đau đầu. Anh có một loại cảm giác vô lực xa lạ.

Bạn cùng bàn của mình khiến anh cảm thấy nguy hiểm.

Lương Quyết Thành đi xe về nhà. Một nhà ba người Lương gia sống tít sâu trong con hẻm bên trong một khu dân cư. Khu dân cư có khoảng sáu, bảy tầng, đã có 90 năm tuổi thọ, cổ xưa rách nát, khắp nơi đều lộ ra vẻ suy tàn đến cùng cực.

Phòng đã cũ nên tất nhiên khóa cửa cũng là kiểu cũ, ở bên trong là một cái khóa sắt buộc lại. Lương Quyết Thành đưa tay gõ cửa, từ bên trong có một cô gái đi ra.

Em gái của Lương Quyết Thành năm nay mười lăm tuổi, là học sinh năm cuối của sơ trung. Nhưng hiện giờ cô bé đang tạm thời nghỉ học ở nhà, chỉ có thể dựa vào bản thân, cố gắng tự học để tham gia thi vào trường cấp ba.

Lương Quyết Thành về nhà đem theo túi to nhét vào trong ngực em gái, vỗ vỗ đầu cô bé, "Ăn cơm."

Cô bé ôm đồng hồ lật qua lật lại, lại lấy điện thoại ra tra một hồi, chần chờ nói: "Anh hai, cái này đắt quá, nhiều tiền như vậy có thể đóng tiền viện phí cho mẹ những một tuần."

Mẹ Lương nằm ở bệnh viện, còn có học phí của em gái khiến Lương Quyết Thành trở thành người duy nhất nuôi sống cả gia đình. Em gái hẳn sớm đã học được thói quen tiết kiệm, chưa bao giờ tiêu quá một phần tiền nào cả.

Nhưng anh lại khác, anh tiêu tiền ở trên người mẹ và em gái đặc biệt nhiều. Kiếm được bao nhiêu đều dùng để đóng tiền viện cho mẹ và học phí của em gái.

"Không phải anh mua." Trên bàn đặt một ly nước ấm, Lương Quyết Thành uống một hơi cạn sạch, liếc mắt nhìn túi đồ trong ngực em gái, "...Là một chị gái mua cho em."

"Chị gái?"

Cô bé ôm đồng hồ ngạc nhiên không thôi: "Chị gái nào mà quan hệ tốt với anh vậy?"

Lương Quyết Thành ấn đầu cô bé vò vò một hồi: "Ăn cơm."

Anh né tránh câu hỏi của cô nhóc. Quan hệ giữa anh và Tiền Ý Ý...đường như có hơi phức tạp.

*

Giờ thể dục, Lương Quyết Thành quang minh chính đại nằm ở trên bàn ngủ. Tiền Ý Ý nghĩ một lát cũng quyết định không đi, bảo Tô Á Na xin phép giúp mình, nói là cô đến tháng.

Chân trước vừa mới dùng lí do đến kì con gái mà không đi tập thể dục, chân sau Tiền Ý Ý liền nhanh chóng lấy một đồng sách vở từ trong cặp ra. Đây đều là mấy thứ sau khi cô đã tra trên mạng xong mới đến thư viện Tân Hoa mua về, có đủ loại dạng đề khác nhau, chất lên thành một đồng lớn. Cô lật một đề bài ra đẩy đến trước mặt Lương Quyết Thành.

"Bạn học Lương, lại tới phiên cậu rồi."

Lương Quyết Thành từ trong giấc mộng bị đánh thức, ánh mắt có chút khó chịu.

Thiếu nữ tươi cười trong tay đang cầm vài tập đề chờ anh giảng.

"Sai rồi."

Âm thanh của anh hơi khàn khàn, cầm cây bút, lấy đề bài từ trong tay cô, viết ra một vài vấn đề.

Lương Quyết Thành một tay chống cằm, ngòi bút trên tay anh vẫn chuyển động qua lại trên mặt giấy viết ra một loạt các công thức chính xác cho bài tập

của cô.

Đề bài ở bên phải Lương Quyết Thành nên cô chỉ đành dướn người sang nhìn.

Tay cầm bút của anh run lên một nhịp.

Cô đứng thật là...không lúc nào là không lợi dụng để tạo không gian thân mật giữa hai người.

"Cốc cốc cốc"

Phòng học đột nhiên có người gõ cửa, sau đó bị đẩy ra. Thầy Trương mang về mặt phức tạp đẩy cửa nhìn chăm chăm hai thân thể đang sát gần nhau ở phía cuối lớp kia.

"Lương Quyết Thành, Tiền Ý Ý, hai em..."

Cô cùng Lương Quyết Thành đồng thời ngẩng đầu lên. Nam sinh vẻ mặt lạnh nhạt, nữ sinh thì mang bộ dáng ôn hòa.

"Thầy Trương, em cảm thấy không thoải mái nên mới xin nghỉ." Tiền Ý Ý vô tội giờ đề toán lên, "Em đang hỏi bạn học Lương cách làm bài."

Lương Quyết Thành ném bút xuống, lười biếng nằm sấp xuống bàn.

Thầy Trương do dự một hồi: "...Yêu sớm sẽ bị mọi phụ huynh đẩy, các em không phải là đang yêu nhau đâu nhỉ?"

Tiền Ý Ý ngôn từ chính đáng nói: "Bọn em còn chưa học để thành người, thế nên mục đích bây giờ chỉ có học tập, cố gắng thi đỗ đại học. Loại chuyện như yêu sớm này chúng em tuyệt đối sẽ không có xảy ra. Thầy yên tâm, em không yêu sớm, bạn học Lương cũng sẽ không yêu sớm đâu."

Đùa gì chứ, học tập không vui sao? Vì cái gì mà muốn yêu đương tầm này? Với lại tên Lương Quyết Thành này, thầy Trương nhìn như thế nào mà có thể bảo người một thân một mình, cả đời làm boss phản diện như anh có thể yêu sớm được.

Lương Quyết Thành hơi hé mắt ra. Những ngôn từ chính đáng từ miệng nữ sinh này đều lộ vẻ chân thành. Nếu như không phải anh biết... thì chính mình cũng bị cô lừa rồi.

Thầy Trương miễn cưỡng tin. Tin xong, thầy liền gia nhập vào cái tổ đội học tập của hai người, nhiệt tình kiểm tra kiến thức của cô, còn nhiệt tình giao cho cô một đồng bài tập, vô vô bả vai Tiền Ý Ý nói là sẽ chờ cô tiến bộ hằng ngày.

Tiền Ý Ý:...

Cô có cảm giác mình bị hố rồi. Nhưng không sao, trong cái khổ cũng có cái vui, đây không phải điều cô cầu còn không được hay sao?

Giờ nghỉ trưa, Tô Á Na cùng Nhâm Kha chờ Tiền Ý Ý đi ăn. Cũng bởi tại đám người Tào Khung ăn ở đây không quen, cho nên trừ buổi đầu tiên thì đều đi ra ngoài trường ăn trưa, không ăn cùng với Tiền Ý Ý nữa.

Lại không nghĩ đến đám người Tào Khung cũng sẽ chờ cô, khó có được một hôm cùng đi ăn với nhau.

Nhà ăn tầng hai có món thịt đông, Tào Khung vừa đến đã có người đem một phần đưa ra.

Một bàn ăn của bọn Tào Khung chỉ toàn là thịt đông.

Nhâm Kha với Tô Á Na quan hệ với Tiền Ý Ý không tệ, nhưng đối với mấy tiểu thư, thiếu gia nhà giàu này thì lại không tìm được đề tài chung để nói chuyện, thế nên chỉ đành phải cúi đầu ăn liên tục không nói một câu nào.

Hà Ứng Hoan chọc chọc thức ăn, do dự nhìn Tiền Ý Ý.

"Tiểu Ý Ý, lớp mười một trôi qua nhanh quá ha."

Tiền Ý Ý nhai kỹ, nuốt chậm, sau đó nhìn cô ấy: "Cho nên?"

"Ai..." Hà Ứng Hoan sờ Tào Khung bên cạnh, "Nói gì đi."

Tào Khung buông đũa xuống.

"Bạn học Tào." Tào Khung vừa mới chuẩn bị xong, cảm xúc liền bị cắt đứt.

Cạnh bàn ăn có một nữ sinh tóc dài, ánh mắt lộ vẻ vui sướng: "Bạn học Tào, tớ ngồi cạnh cậu có được không?"

Tào Khung không nhúc nhích.

"Lương ca, xem kia, có muốn qua đó cùng ngồi với nhóm Tào ca không?" Cách nhóm Tiền Ý Ý không xa còn có một bàn trống, Chu Tam hưng phấn

lắc lắc tay người bên cạnh, không ngừng muốn cho Lương Quyết Thành quay đầu nhìn, "Bạn học Tiễn cũng ở đó kìa, nhìn đi!"

Lương Quyết Thành dừng một chút, hơi hơi ghé mắt qua.

Cách đó không xa có một nữ sinh đang đứng đó nói chuyện với Tào Khung, kết quả bị cậu ta cự tuyệt thẳng thừng: "Không."

Nữ sinh giả vờ không nghe thấy, bùng phần ăn của mình ngồi xuống bên cạnh Tào Khung.

"Bạn học Tào." Nữ sinh tâm tình rất tốt, "Ở nhà ăn cũng có thể gặp được nhau, chúng ta đúng là có duyên nha."

"Không có."

Tâm tình Tào Khung không tốt, vừa nghĩ tới mấy lần ở nhà ăn bị chặn ngang lời nói, trong lòng đều bức bối không thôi.

Cái nhà ăn này chắc chắn là có thù với cậu mà!

"Cậu đừng đối xử với người ta như thế chứ, tớ thích cậu mà." Nữ sinh bị quát cho một tiếng cũng không nháy mắt, chỉ hơi chu chu miệng.

Cô ấy rất xinh đẹp, phòng miệng làm nũng lại muốn đáng yêu thêm mấy phần.

Tay áo Tiễn Ý Ý bị giật giật, Tô Á Na viết mấy dòng tin nhắn trong điện thoại đưa tới cho cô xem.

[Hường Nhuyễn, ban mười hai lớp mười một. Là ban nghệ thuật nha, cũng là con nhà có tiền, tớ nghe nói cô ấy đang để ý bạn học Tào đó.]

Tào Khung hung dữ: "Thu lại cái lời yêu thích đó của cậu, tôi không cần."

"Cậu không có bạn gái, tớ theo đuổi cậu cũng không được sao?"

Tào Khung há miệng thở dốc, mắt nhìn Tiễn Ý Ý.

Cậu ta khó chịu đẩy bàn ăn, đứng lên: "Ý Ý, qua đây một chút."

"Hả?" Trong miệng Tiễn Ý Ý còn ngậm miếng đậu phụ.

"Qua đây, tớ có chuyện muốn nói!"

Tào Khung mất kiên nhẫn, trực tiếp nắm lấy cánh tay cô lôi đi.

Cậu ta đi rất nhanh, Tiễn Ý Ý thiếu chút nữa không theo kịp.

"Khung Khung, cậu có gì từ từ nói!"

"Đệch mợ! Lương ca, nhanh nhanh!"

Tại Tiểu nhìn đến tức giận, cơm cũng không muốn ăn trực tiếp bắt lấy Lương Quyết Thành kéo đi: "Lương ca mau đi xem bạn học Tiễn đi! Tiểu tử kia nhìn thế nào cũng cảm thấy không đúng!"

Lương Quyết Thành không muốn đi.

Ngoài việc học tập của cô ra thì chuyện gì của cô cũng không liên quan tới anh.

Lương Quyết Thành nghĩ một đằng lại làm một nẻo. Tại Tiểu chỉ đẩy anh một cái rồi buông tay, nhưng anh lại như không tự chủ được bản thân đi theo ra ngoài, hướng về phía hai người vừa rời đi đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Edit: Thương Thù

Bên cạnh nhà ăn là con đường nhỏ dẫn đến sân thể dục, hai bên trồng Hương Chương thụ, mặt cỏ xanh mướt mang cảm giác thoải mái, nơi đây là nơi lý tưởng để các nữ sinh dùng bữa trưa tự làm hoặc là muốn đi dạo vài vòng cho tiêu com.

Tào Khung đứng đờ đờ nể ngại lòi Tiễn Ý Ý ra xa chỗ đông người một chút, ấn cô ngồi xuống cái ghế đá phía trước.

"Khung Khung?"

Cô ngồi ở trên ghế, ngẩng đầu nhìn Tào Khung.

Nam sinh cao lớn ngăn ở trước mặt Tiễn Ý Ý y như một ngọn núi nhỏ, có điều đây phải là ngọn núi lửa nhỏ nha.

Tào Khung gần từng chữ: "Nữ sinh vừa nãy tỏ tình với tớ, cậu không có gì muốn nói sao?"

Tiến Ý Ý nhớ đến cô bạn ở ban nghệ thuật lúc nãy kia.

"Cậu ấy...cũng không tệ lắm?"

Tào Khung gấp đến độ xoay hai vòng: "Nhưng cậu ta không tốt bằng cậu!"

Tiến Ý Ý trầm mặt.

Tào Khung với nguyên chủ là bạn bè thân thiết, đơn thuần, chính trực đối với nguyên chủ vô cùng tốt. Sau này không hiểu sao lại bị Tiễn Mân Văn lòi kéo đi, Tào Khung cũng không lui tới với nguyên chủ nữa.

Chuyện đó vẫn chưa xảy ra, Tiến Ý Ý vẫn xem Tào Khung như bạn tốt của mình. Chỉ có điều, Tào Khung lại không coi cô đơn thuần như một người bạn.

Có chút đau đầu nha.

"Khung Khung, nghe tớ nói..."

"Không, cậu nghe tớ nói hết đã!" Tào Khung ngăn Tiến Ý Ý lại, mím môi, "Tớ thích cậu."

Tiến Ý Ý: "...". Quà nhiên là chuyện này.

"Tớ muốn hẹn hò với cậu."

"Tớ không biết Tiễn gia xảy ra chuyện gì, nhưng nếu cậu muốn tớ có thể giúp cậu. Cha tớ, cả cậu của tớ nữa, chủ Tiễn của cậu lúc trước muốn hợp tác với cha tớ. Nếu chúng ta hẹn hò, cha tớ sẽ đối với cậu dễ ý hơn một chút, ở Tiễn gia cậu cũng sẽ không bị chèn ép nữa."

Tào Khung tiền trăm hậu tấu, tung ra ưu thế của mình.

"Hơn nữa hai chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, sẽ không có gì khó khăn nếu hẹn hò cả. Trước đây tớ chỉ coi cậu như em gái của mình, cũng sẽ không nghĩ đến chuyện sẽ thích cậu."

Tào Khung vẫn tiếp tục nói: "Lần này đến đây học với cậu, tớ nghĩ cậu là em gái tớ thì không thể để người khác bắt nạt được. Nhưng cái tên ngồi cùng bàn với cậu đã khiến tớ nhận ra rằng, cậu không những không phải em gái của tớ mà rất có thể sẽ thuộc về người khác. So với thân phận em gái càng thân mật hơn. Nhưng mà đều nói về độ thân mật với cậu thì bọn họ hoàn toàn không có cửa đối với tớ."

"Tớ thật sự rất thích cậu." Tào Khung dùng một câu chấm dứt lời nói của mình.

Tiến Ý Ý ôn nhu nhìn nam sinh trước mặt.

Mối tình đầu là mối tình đẹp nhất của đời người, chỉ tiếc rằng người Tào Khung thích đã không còn ở đây nữa rồi.

Lương Quyết Thành hai tay dứt túi dựa người vào thân cây cách đó không xa, đủ để nghe hết lời thổ lộ của Tào Khung.

Tào Khung vừa bắt đầu nói, khóe môi anh liền trầm xuống. Rốt cuộc cũng không cười được nữa.

Sắc mặt Lương Quyết Thành cực kì u ám.

Ngày đầu tiên gặp Tiến Ý Ý anh liền biết cô ở nhà bị đối xử lạnh nhạt, vô cùng ủy khuất. Nhưng anh có thể làm gì được? Giống như một sự bất lực từ trong tâm vậy.

Gia thế, lợi ích, quyền lợi,... Những thứ này đều là thứ anh mãi mãi không thể với tới được, càng không thể so sánh với nam sinh vừa thổ lộ với cô kia.

Tào Khung dùng giọng điệu vô cùng tự tin, biểu hiện hết những ưu điểm chói mắt của mình trước mặt Tiến Ý Ý.

Có một nam sinh ưu tú như thế ở bên cạnh, Tiễn Ý Ý thực sự sẽ thích anh sao?

Lương Quyết Thành nắm chặt tay, bỗng nhiên cảm thấy mình như một tên ngốc khi đã chạy tới đây.

Cảm giác thoải mái ban nãy khi đuổi theo cô từ trong nhà ăn bây giờ dường như đã tan biến hết cả.

Một vài nữ sinh đi ngang qua vô tình liếc qua bên này liền nhận ngay ánh mắt u ám của Lương Quyết Thành. Sợ đến mức tiếng cười nói im bật lại.

"A, Lương Quyết Thành?"

Thầy Trương xách bình giữ nhiệt gọi Lương Quyết Thành lại, nhìn ra phía sau mấy mét lại thấy một nam một nữ ở đó. Nam thì đứng, nữ thì ngồi, ánh mắt ông hoang mang đánh giá ba người.

Lương Quyết Thành đen mặt dọa người, Tào Khung ánh mắt kỳ dị nhìn nữ sinh kia, còn ánh mắt Tiễn Ý Ý lại là khó xử.

Thế nào ông ta lại có cảm giác như "Bắt được hiện trường kẻ thông dâm"?

Lương Quyết Thành nhếch môi, quay người rời đi.

"Khụ khụ, em đứng lại đã." Thầy Trương đầu tiên là giữ Lương Quyết Thành lại, sau đó hướng về phía Tào Khung bên kia lớn tiếng kêu: "Hai em kia, Tiễn Ý Ý, Tào Khung! Hai em đang làm gì đấy?"

Tào Khung vẫn chưa nhận được câu trả lời của cô, lại bị ông thầy lớn tiếng gọi như vậy, quay đầu nhìn qua với vẻ mặt khó chịu.

"Chuyện gì?"

Tiến Ý Ý đứng lên, hướng về phía thầy Trương chào hỏi: "Thầy Trương, chào buổi trưa ạ."

Cô hơi ngạc nhiên khi đứng cách thầy Trương không xa lại là Lương Quyết Thành.

Vị lão đại này không biết bị ai chọc đến, sắc mặt đen đến mức như có thể vắt ra mực được vậy. Bộ dáng của anh âm trầm đến đáng sợ, hoàn toàn có thể dọa cho mấy đứa nhóc sợ đến phát khóc.

Anh sao vậy?

"Chào buổi trưa, bạn học Tiến." Thầy Trương gật gù đầu. Nữ sinh này không hiểu chuyện lắm, nhưng ít nhất vẫn có hiểu biết, "Bạn học Tào đang làm gì đấy?" Thầy còn sợ sẽ hiểu nhầm cho nên mới hỏi một câu.

"Đang tỏ tình đó, thầy không thấy sao!" Tào Khung oán giận.

Thầy Trương: "...Đi, tỏ tình đúng không? Đến đây, chúng ta nói chuyện cho thật tốt nào."

Về mặt cậu ta ngưng trệ: "???"

Không phải chứ, đến chuyện này mà thầy cô còn quản sao?

Tào Khung phát hiện, thầy Trương là thực sự sẽ quản đến chứ không phải chỉ là nói suông.

"Tiễn Ý Ý, em cũng đi cho thầy." Thầy Trương quay đầu gọi Lương Quyết Thành còn chưa đi xa, "Lương Quyết Thành, cả em nữa."

Tào Khung nhìn thấy Lương Quyết Thành, trong lòng liền lộp bộp vài cái.

"Chuyện của em với Ý Ý, thầy gọi cậu ta làm gì?"

Thầy Trương ôn hòa nói: "Không có cách nào khác, bây giờ tôi nghi ngờ bạn học Lương là bạn trai cũ của Tiễn Ý Ý, em là người thứ ba chen chân vào. Vì thế cho nên tất cả các em cùng đi cho tôi."

Lương Quyết Thành đột nhiên ngáng đầu.

Nụ cười trên mặt Tiễn Ý Ý cứng đờ, trừng mắt nhìn: "...Thầy, mắt thầy hình như không tốt lắm?"

Lương Quyết Thành dời mắt, môi mím chặt, sau đó lạnh nhạt tiến lại gần.

Thầy Trương vẫn kiên trì: "Mắt thầy còn tốt lắm, một con ruồi cũng không lọt qua mắt thầy được đâu."

Tiến Ý Ý vô lực. Không bỏ qua thì không bỏ qua, nhưng thầy bắt vị lão đại siêu cấp mặt lạnh này đến đây làm gì? Vì cái gì mà thầy Trương cho rằng Lương Quyết Thành là bạn trai của cô?

Tào Khung tỏ tình lại đi bắt Lương Quyết Thành, cô hoang mang quá.

Lương Quyết Thành ngược lại lại không có bất cứ phản ứng nào, một đường trầm mặc đi đến văn phòng.

Mấy giáo viên khác đều không có ở đây, cũng chỉ có mỗi ông ấy là bắt học sinh đến đây nói chuyện vào cái tầm này thôi.

"Trước tiên, chúng ta nói về hậu quả của việc yêu sớm đi."

Thầy Trương mang ghế ra đặt đối diện bàn làm việc, ba học sinh ngồi song song với nhau. Tiền Ý Ý ngồi ở giữa, ngăn cách về mặt khó ở của Tào Khung và về mặt âm lãnh của lão đại Lương Quyết Thành.

Cô không được tự nhiên, giật giật cánh tay.

Cái cục diện này không phải có chút lúng túng sao? Thầy giáo làm sao cảm thấy được cô với Lương Quyết Thành có một chân với nhau đây hả?

Thầy Trương ôn bình giữ nhiệt nói có sách, mách có chứng. Đem giáo trình thu thập được về việc yêu sớm trong vòng ba mươi năm qua nói ra, tận tình khuyên bảo hết nước hết cái.

"Tuổi nhỏ là phải dành nhiều thời gian đọc sách. Các em bây giờ yêu đương thì chính là đã bỏ lỡ cơ hội học tập tốt nhất. Có bạn trai, bạn gái cũng được, nhưng đó là chuyện của sau này. Sau này khi các em muốn học thì đó lại là chuyện rất khó khăn."

Thầy Trương do dự nhìn Lương Quyết Thành.

Chuyện của Lương Quyết Thành ông ta đều biết. Người đứng đầu kì thi vào Nhất Trung, thường xuyên xin nghỉ học để chăm sóc cho hai người phụ nữ trong nhà. Nhưng từ đầu tới cuối anh đều luôn xếp đầu bảng, vô luận có ai nói gì hay có bất cứ yếu tố nào tác động, anh vẫn luôn dùng thực lực để chứng minh cho mọi người thấy, anh là người đứng đầu.

Lương Quyết Thành đối với mọi người đều là đáng vẻ không quan tâm. Bất luận là cùng với ai kết bạn đi chăng nữa thì bên người anh vẫn đều không có bạn bè. Ở trên mọi phương diện đều không để thầy cô lo lắng. Nhưng thầy Trương vẫn cảm thấy, cô độc quá cũng không tốt.

Cô độc là không tốt, nhưng yêu sớm thì lại càng không được. Thầy Trương vẫn không thể nào chấp nhận.

Không nói đến yêu sớm sẽ ảnh hưởng đến học hành, đây là đa số các cặp yêu sớm đã cho ông thấy kết quả, chỉ bằng tính tình của tên nhóc này, nếu nói chuyện yêu đương, không phải là sẽ càng khiến cho các bạn nữ cảm thấy áp lực hay sao?

Nghĩ mà xem, một đứa trẻ luôn không có cảm nhận được sự ấm áp của người khác một ngày nọ lại đột nhiên có người mang đến cho anh cảm giác này, anh sẽ buông tay sao? Cho dù là liều mạng ôm lấy sự ấm áp như sắp tàn này, đứa trẻ đó cũng sẽ không buông tay, dù chỉ một chút.

Mấy đứa trẻ cấp ba mới lớn này, đâu ai có thể chấp nhận một tên bạn trai như thế này đâu chứ?

Còn có Tào Khung, con nhà quan gia, muốn chơi với bạn thân nên mới chuyển trường đến. Chẳng qua là không có chuyện hẳn, hồ sơ của cậu ta vẫn ở bên trường quý tộc kia. Mấy đứa trẻ quý tộc này học ở đây không được vài ngày đã quyết định sẽ trở về bên kia học tiếp. Hơn nữa chúng còn muốn đi du học. Dù có cùng học cấp ba với Tiền Ý Ý, nhưng sau này mỗi đứa sẽ ở một nơi, làm sao có thể học cùng với nhau được.

Thầy Trương mang tâm sự của một người mẹ, vì ba đứa nhóc nhà mình suy nghĩ chu đáo.

"Bạn học Tiền." Thầy Trương đem đủ loại tác hại của việc yêu sớm nói xong, gọi Tiền Ý Ý, "Trước kia thầy thấy em với bạn học Lương đi rất gần nhau đã nghi ngờ em hẹn hò với cậu ấy rồi. Hôm nay bạn học Tào lại tỏ tình với em, em nói xem rốt cuộc là em cùng với ai yêu sớm hả?"

Trước kia ông phát hiện Tiền Ý Ý có quan hệ với Lương Quyết Thành. Trong thời gian ngắn như thế mà hai đứa nó lại trở nên rất thân thiết. Cái này nếu xảy ra trên người một bạn học sinh khác thì thầy cũng sẽ không nghĩ nhiều như vậy, nhưng cái khó là nó lại xảy ra ở trên người đứa trẻ mà vài năm nay không thấy có một bóng người bên cạnh anh, Lương Quyết Thành. Đây chính là một tín hiệu vô cùng nguy hiểm.

Tiền Ý Ý bất đắc dĩ: "Sao thầy lại hỏi em? Em không yêu sớm, bất kể là ai đi chăng nữa."

"Bạn học Lương là bạn cùng bàn của em, là một người bạn tốt, chính trực, lương thiện, là người rất nhiệt tình; trước đó thầy cảm thấy em và cậu ấy thân thiết là bởi vì cậu ấy bỏ thời gian dạy học cho em. Về phần Khung Khung, nếu như em nói hôm nay là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, thầy có tin không?"

Tiền Ý Ý nghiêm túc nói.

Thầy Trương bình tĩnh: "Nhưng các em khẳng định đã yêu sớm."

Ông dạy học đã vài thập niên, nhìn cái bầu không khí học tập giữa Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành, lúc này dù cô có chối đi nữa thì cũng không có tác dụng.

Tiền Ý Ý thành thực nói: "Thầy xem, giả sử không có em thì ở đây còn ai có thể yêu nhau được đây?"

Thầy Trương nhìn Lương Quyết Thành rồi lại nhìn Tào Khung, từ chối nhận xét.

Cái nhìn này làm Tào Khung tức giận, đứng lên: "Thầy, em thật sự đã thổ lộ với cậu ấy, nhưng nếu cậu ấy không đồng ý thì bọn em cũng không được cho là yêu sớm. Nhưng mà nhìn như thế nào cũng đừng nghi ngờ em cùng cái tên Lương Quyết Thành này...có cái gì đi!"

Lương Quyết Thành nghe được một lúc, nghe đến đây liền đứng lên: "Nếu nói xong rồi thì em đi trước." Thanh âm anh rất lạnh, như là một người hoàn toàn không có quan hệ gì trong mối quan hệ hài hước này.

"Áy chò đã!"

Thầy Trương kêu quá muộn, Lương Quyết Thành đi rất nhanh, gọi lại cũng không được nữa rồi.

Tiền Ý Ý an ủi thầy ấy: "Thầy đừng nghĩ nhiều nữa, ai yêu sớm chứ em với bạn học Lương sẽ không yêu sớm đâu. Tuyệt đối không."

Thầy Trương do dự nửa ngày không nói chuyện, thế giới này không có cái gì là tuyệt đối. Nhất là cô với tên nhóc kia.

Trong ba học sinh này còn có cả Lương Quyết Thành, thầy Trương vô cùng phiền não, quyết định đi tìm chủ nhiệm giáo dục uống trà bàn chuyện nhân sinh. Thầy Trương liền hỏi ngay lập tức, làm cách nào để phòng ngừa mấy nhóc nhà mình yêu sớm đây?

Chủ nhiệm giáo dục nghe xong, Tiền Ý Ý sao?

Tốt rồi! Đây không phải là cơ hội rất tốt sao?

Tiểu ma đầu này bắt nạt ông ta nhiều lần như vậy, cuối cùng ông ta cũng bắt được điểm yếu của cô rồi.

"Loại chuyện như yêu sớm này không phải là nên mời phụ huynh sao?" Chủ nhiệm giáo dục cười đến vui vẻ, "Đừng để cho người khác biết tới Lương Quyết Thành là được rồi. Học sinh tốt của mình thì mình phải bảo vệ. Cái kia, Tào Khung ấy, đem chuyện Tiền Ý Ý cùng Tào Khung yêu sớm nói cho phụ huynh chúng nó biết đi."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Edit: Thương Thù

Từ lúc Tiền Mân Văn trở về, Tiền Ý Ý cũng không còn qua lại với cha mẹ Tiền nữa.

Cha mẹ Tiền cũng không hề quan tâm đến đứa con gái nuôi là cô, đến một cuộc điện thoại cũng chẳng thèm gọi, cơ bản giống như là đã đoạn tuyệt quan hệ hoàn toàn.

Tuy là vậy nhưng phương thức liên lạc giữa nhà trường với phụ huynh của Tiền Ý Ý vẫn được lưu tên của mẹ Tiền. Chủ nhiệm giáo dục gọi cho bà ta đúng vào lúc bà ta và chồng đang cãi nhau.

Mẹ Tiền nói muốn mua cho Tiền Mân Văn một cái xe, nhưng cha Tiền lại không đồng ý. Đối với vốn lưu động hiện giờ của Tiền gia mà nói, một trăm vạn cũng không phải là con số nhỏ.

Sau khi mấy đứa con của mình đều đã trưởng thành, lão gia tử liền đem tài sản của Tiền gia chia ra làm ba phần. Một phần cho con trai trưởng, một phần cho đứa con út, còn dư một phần thì do ông giữ.

Lão gia tử chỉ với một phần kia của mình đã mở rộng ra gấp mười, đứa con út Tiền Thiếu Trâm của ông qua nhiều năm cũng kiếm được nhiều hơn số đó mấy chục lần. Mà cha mẹ Tiền bẩm sinh đã không có đầu óc làm ăn, quản lý công ty không tốt, một phần ông nội để lại giờ cũng chỉ còn có một nửa, hơn nữa còn đang trên đà tiếp tục thu nhỏ lại.

Gia đình cha Tiền thoát nhìn qua có vẻ như là rất ngăn nắp, xinh đẹp. Nhưng trên thực tế thì đã không còn một chút tiền thừa nào cả.

Mẹ Tiền còn đang khóc, Tiền Ý Ý vẫn cứ tiếp tục chiếm lấy vị trí của Tiền Mân Văn. Nhiều năm như vậy, con ranh kia muốn cái gì đều được lão gia tử và tiểu thúc tìm mọi cách mua cho bằng được, phải nói là hết mực cưng chiều. Nó chưa thành niên mà đã có hẳn hai, ba chiếc xe đứng tên mình. Mà Tiền Mân Văn thì sao, con bé nhìn thấy xe thì hâm mộ, rất muốn, nhưng bọn họ thân là cha mẹ ruột lại không thể mua cho con bé.

"Tôi không cần biết, hoặc là ông mua cho Văn Văn một chiếc xe, hoặc là đi đem xe của Tiền Ý Ý tới cho Văn Văn. Dựa vào cái gì mà thứ hàng giả như con ranh kia có, con gái chúng ta lại không có?"

Ngay từ đầu Tiền Mân Văn đến trường đều là do cha Tiền nói người lái xe đưa cô ta đi. Một đoạn thời gian sau cha Tiền cũng muốn dùng xe. Càng xấu hổ hơn là, ở trong gara của Tiền gia chỉ có một chiếc, còn lại đều đem đi bán để lấy tiền bù vào chỗ thiếu hụt của công ty.

Mẹ Tiền dụ dỗ Tiền Mân Văn đi taxi ở bên ngoài. Tiền Mân Văn mỗi ngày đều đến trường bằng taxi, sau đó lại thấy Tiền Ý Ý được người đưa đón đến tận cửa trường học, ủy khuất giận dỗi vài lần, cũng vì như vậy đã khiến mẹ Tiền đau lòng cho cô ta rất nhiều.

Cha Tiền cắn chết cũng không đồng ý. Ông ta còn không có cho bản thân, nói gì đến cho Tiền Mân Văn tiền ăn sung mặc sướng.

"Chúng ta không mua được, nhưng chẳng phải còn có người mua được hay sao?" Cha Tiền nói, "Cha không phải đã nói, nếu trong nhà có con cháu có đối tượng, ông ấy sẽ cho năm trăm vạn tiền đính hôn. Nếu kết hôn thì sẽ cho thêm năm trăm ngàn nữa. Sinh được đứa con nối dõi cho Tiền gia, lại được thêm năm trăm ngàn."

Mẹ Tiền động tâm: "Ý ông là, định cho Văn Văn một vị hôn phu?"

"Không cần Văn Văn, Con bé vừa mới trở về nên không ai để ý đến, cũng sẽ không tìm được một hôn phu có gia thế tốt. Để Ý Ý đi. Con nhóc đó không phải là con gái chúng ta, nhưng cha vẫn sẽ cho nó tiền, cuối cùng chẳng phải vẫn về tay chúng ta sao. Hơn nữa gia đình vị hôn phu của nó khẳng định sẽ rất có lợi đối với chúng ta."

Cha Tiền bình tĩnh phân tích.

Mẹ Tiền vừa nghe đến đó liền cắn răng oán hận: "Đều tại con y tá chết tiết kia đôi con gái của tôi, cái hàng giả kia cũng được quá nhiều phúc lợi rồi."

"Bình tĩnh chút, cẩn thận suy nghĩ đây cũng không phải là chuyện không tốt gì. Nhiều con gái, nhiều thân gia hơn."

Đang nói dở, điện thoại của mẹ Tiền vang lên.

"Alo...Có chuyện gì? Ý Ý làm sao vậy?" Mẹ Tiền lên giọng, mặt đầy kinh ngạc, "Con bé với Tào Khung yêu sớm!?"

Cha Tiền đột nhiên ngẩng đầu, nói bà ta mở loa ngoài.

"Đúng vậy, đứa nhỏ Tiền Ý Ý cùng nam sinh Tào Khung quan hệ thân mật, chúng tôi hoài nghi bọn nhỏ yêu sớm. Lớp mười một trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc là cuối cấp. Chuyện yêu sớm này không phải là chuyện nhỏ, các vị là phụ huynh nhất định phải quản giáo thật nghiêm. Tôi đề nghị các vị mang con gái về dạy dỗ thật tốt, làm thế nào cũng không thể để bọn chúng tự hủy đi con đường sau này của mình."

Cha Tiền như có điều suy nghĩ: Con trai của bộ trưởng Tào?

Mẹ Tiền gật đầu, cha Tiền vẻ mặt tràn đầy vui mừng.

"Tôi biết rồi, cảm ơn thầy." Mẹ Tiền cũng cười không khép được miệng, sau khi cúp điện thoại lại liếc mắt nhìn cha Tiền, "Gọi cho Ý Ý bảo mang Tào Khung về nhà một chuyến đi, chúng ta xem xét rồi quyết định chuyện này."

Cái này gọi là gì? Trùng hợp chẳng?

Cha Tiền vô cùng vui vẻ.

Làm ăn có bao nhiêu mối quan hệ cường đại đi chăng nữa cũng rất khó có thể làm thân với người nhà quan.

Trước đó cha Tiền mặc dù có đứa con gái thân thiết với người của Tào gia, nhưng Tào gia lại không hề quan tâm đến bọn họ. Ngược lại là có quan hệ rất tốt với lão gia tử cùng tiểu thúc Tiền gia.

Có được mối quan hệ tốt như thế mà không dùng được, cha Tiền giống như bị nghẹn ở cổ họng, làm như thế nào cũng không thấy thoải mái.

Nhưng hiện tại không giống nữa, con trai của bộ trưởng Tào yêu đương với con gái nhà mình, bọn họ liền lập tức có thể cho hai đứa trẻ đính ước!

Đinh hôn đó, cô không phải là con gái ông ta sao! Về sau có chuyện gì, cô có thể nhờ nhà chồng giúp đỡ rồi!

Cha Tiền cười ra hoa.

"Nhanh lên, chuẩn bị món Ý Ý thích ăn nhất, cho người dọn dẹp sạch sẽ phòng của con bé đi. Đứa nhỏ này nhiều ngày không trở về, bà lập tức đi đón nó, miễn cho nó cùng chúng ta phát ra tính tình không tốt."

*

Chủ nhiệm giáo dục ở phía sau cáo trạng xong, Tiền Ý Ý lại nhận được điện thoại của người mẹ đã lâu không liên lạc kia.

Trong điện thoại, mẹ Tiền đối với cô hỏi han vô cùng ân cần, nhiệt tình. So với đứa con gái ruột kia khéo còn nhiệt tình hơn.

Dù sao cũng là trường bối, mẹ Tiễn muốn cô về nhà, Tiễn Ý Ý liền đáp ứng.

Trở về ăn một bữa cơm có hai, ba tiếng, cô có thể nhịn được.

"Còn nữa, con nhớ dẫn cả Tào Khung về nữa nhé."

Mẹ Tiễn nói một hồi xong mới nói đến trọng điểm.

Tiến Ý Ý lộp bộp trong lòng.

Chuyện Tào Khung tỏ tình với cô, người của Tiễn gia đã biết rồi? Nhưng cô không thể dẫn Tào Khung về. Cô vừa từ chối người ta, làm bạn tốt giờ cũng cảm thấy có chút xấu hổ. Nay còn đem người về nhà, không phải là chuyện vô duyên nhất sao?

Lúc về Tiễn Ý Ý chỉ đi có một mình, cô cùng với Tiễn Mân Văn gặp nhau trước cổng trường.

Tiến Mân Văn nghiêm mặt, cũng không có bao nhiêu khách khí đối với cô.

Cô ta là con ruột thì phải đi taxi, bây giờ còn khổ sở tới nỗi đi nhờ xe của Tiễn Ý Ý về nhà. Chuyện này đối với cô ta không khác gì một loại nhục nhã.

Tiến Mân Văn chỉ cần nghĩ đến cha mẹ sẽ mua cho mình một chiếc, trong lòng liền cảm thấy cân bằng lại.

Cha mẹ Tiễn vì chuyện Tiễn Ý Ý có thể đính hôn được với Tào Khung cũng nhọc lòng mà hỏi thăm chút thứ cậu ta thích. Vì thế cho nên thức ăn trên bàn một nửa là khẩu vị của Tiễn Ý Ý, nửa còn lại chính là khẩu vị của Tào Khung.

Nhưng lúc xe về lại chỉ có Tiễn Ý Ý và Tiễn Mân Văn. Tào Khung lại không thấy đâu.

Cha mẹ Tiễn mang bộ mặt tươi cười ra nghênh đón trong nháy mắt liền sụp đổ.

"Ý Ý, không phải mẹ bảo con đưa Tào Khung về sao? Cậu ấy đâu?"

Tiến Ý Ý thoáng nhìn qua cha Tiễn đang vận tây trang giày da nghiêm chỉnh, đeo cặp sách bình tĩnh trả lời: "Cậu ta về nhà rồi."

Cha Tiễn có chút thất vọng, nhưng dù sao Tiễn Ý Ý tới đây cũng được rồi.

Bữa cơm này không khí khôi phục lại như lúc mà Tiễn Ý Ý vẫn chưa rõ thân phận. Cha mẹ Tiễn vây quanh cô hỏi han ân cần, quan tâm đến sinh hoạt trong trường của cô.

Tiến Mân Văn ngồi đối diện Tiễn Ý Ý, đôi đũa bị cô ta miết chặt đến nỗi sắp gãy đôi.

Một bàn đồ ăn lớn như vậy, cô ta một miếng cũng chưa có ăn.

Mấy ngày nay thức ăn trên bàn đều là thứ cô ta thích, đã bị cha mẹ Tiễn nâng niu, chiều chuộng thành thói quen. Hôm nay cha mẹ lại quan tâm tới Tiễn Ý Ý, cô ta liền ỷ khuất đến muốn khóc.

Tiến Ý Ý thì lại có chút không quen.

Mặc dù ngoài mặt không nói ra nhưng cô với cha mẹ Tiễn trong lòng đều không ưa gì nhau. Chuẩn bị sau khi cô đủ mười tám tuổi sẽ cùng cô phân rõ quan hệ.

Cha mẹ Tiễn dùng một phát lại bày ra về mặt cha hiền mẹ thảo này, Tiễn Ý Ý ăn cơm cũng không nuốt nổi.

Di Diền đi chuẩn bị trà bánh, mẹ Tiễn thân thiết kéo tay Tiễn Ý Ý ngồi trên sofa.

Tiến Mân Văn nhăn mặt đứng lên.

"Con đi làm bài tập."

Cô ta không hề che giấu sự bất mãn trong đáy mắt đối với Tiễn Ý Ý, nghiêm mặt xách cặp đi lên tầng. Phòng của cô ta hiện giờ chính là phòng trước kia của Tiễn Ý Ý.

"Ai nha, đứa bé này..." mẹ Tiễn cười lắc đầu, "Chị gái con bởi vì chuyện mua xe mà tức giận. Ý Ý, con có tới mấy cái không dùng, có thể nhường cho chị con có được không?"

Một chiếc xe không phải là chuyện gì to lớn, Tiến Mân Văn muốn, cô cho cũng không có vấn đề gì. Đúng là Tiễn Ý Ý có đến mấy chiếc xe trong tay, đều là của ông nội và tiểu thúc mua cho. Những thứ này đáng ra phải là của cháu gái ruột, kỳ thật nếu đưa cho Tiến Mân Văn cũng không phải không được. Chỉ có điều ông nội thương cô, muốn đem hết tất cả thứ tốt cho cô.

"Được, lát nữa con sẽ nói Lưu thúc lái một chiếc tới cho chị ấy."

Mẹ Tiễn nở nụ cười, chỉ một câu nói đã bớt được hơn một trăm vạn mua xe, rất tốt. Cha quả thực đem xe cho Tiễn Ý Ý, nhưng lại không có nói là không cho phép con bé tặng người khác. Nếu Tiễn Ý Ý đồng ý nhường lại thì đây cũng là chuyện của nó.

Đứa con gái này, hóa ra cũng là đứa nhỏ biết nghe lời.

Trong lòng thoải mái hơn không ít, bà ta nói chuyện cũng càng tùy ý.

Di Điện bê đĩa hoa quả lên, cẩn thận đặt ở trên bàn.

"Nghe nói con với Tào Khung đang yêu nhau? Mẹ không phải người cổ hủ, nói chuyện yêu đương cũng không có vấn đề gì, chớ nói gì đến đối tượng lại là Tào Khung. Con cùng nó lớn lên bên nhau, có thể ở bên nhau là việc tốt. Chuyện này chúng ta sẽ bàn với bộ trưởng Tào, xem xem ngày nào hợp để hai đứa đính ước với nhau." Mẹ Tiễn đưa một miếng dưa đến trước mặt Tiễn Ý Ý.

Tiến Ý Ý không đưa tay, trong lòng cô trầm xuống.

Hóa ra lý do mẹ Tiễn bảo cô mang Tào Khung về là vì chuyện này. Không nghĩ đến cha mẹ Tiễn lại có thể suy nghĩ được đến như vậy.

Cùng Tào Khung đính hôn?

"Con với Tào Khung không có hẹn hò, chỉ là bạn bè bình thường." Thanh âm của Tiến Ý Ý cũng lạnh nhạt hơn không ít.

"Làm sao lại là bạn bè bình thường?" Mẹ Tiễn nóng nảy, "Chính miệng chủ nhiệm giáo dục của con nói, con đang hẹn hò với Tào Khung mà!"

Tiến Ý Ý nhướn mày, thì ra người thừa nước đục thả câu ở phía sau lại chính là chủ nhiệm giáo dục.

"Chủ nhiệm giáo dục vẫn luôn nhìn con không thuận mắt, có thể là nghĩ đến chuyện con yêu sớm để cha mẹ mắng con đi."

Cha Tiễn nghe đến đó liền nhíu nhíu mày: "Không có hẹn hò? Vậy mày cũng không biết cùng cậu ta làm thân sao? Mày cùng với Tào Khung quen nhau nhiều năm như vậy, ở bên nhau cũng là danh chính ngôn thuận."

Tiến Ý Ý híp híp mắt.

Trừ cha mẹ Tiễn ra thì thứ cô biết ở cái Tiễn gia này cũng chỉ có tình hình hiện giờ của công ty của bọn họ. Có Tào bộ trưởng ở phía sau sẽ đem đến rất nhiều chỗ tốt cho cha Tiễn...

Cho nên chuyện hôm nay không cần nói cũng biết, cha mẹ Tiễn muốn thông qua cô kéo chặt quan hệ với Tào gia.

"Con còn chưa trưởng thành, không tính đến yêu đương cũng sẽ không yêu đương."

Tiến Ý Ý nhắc cặp sách đứng lên: "Con về đây."

"Mày đứng lại!"

Cha Tiễn quát Tiến Ý Ý một cái: "Tao mặc kệ mày có hẹn hò với Tào Khung hay không, sau này nhất định phải hẹn hò cho tao. Tao sẽ cho mày chuẩn bị đính hôn với Tào Khung."

Tiến Ý Ý: "Tôi còn chưa trưởng thành, lời này của ông là muốn tôi yêu sớm sao?"

"Nghe lời cha mẹ nói không được tính là yêu sớm. Nghe lời cha mẹ là danh chính ngôn thuận." Cha Tiễn nói, "Mày vẫn là con gái của tao, tao nuôi mày mười mấy năm, chuyện đại sự như thế này mày tất nhiên phải nghe lời tao."

"Xin lỗi, tôi nghĩ chuyện này không cần nghe ông. Đầu năm nay ép duyên không được."

Tiến Ý Ý cúi thấp người: "Tôi đi trước, hẹn gặp lại."

"Tiến Ý Ý, chừng nào mày còn mang họ Tiễn thì mày vẫn còn là con gái của tao, chuyện tao quyết định mày muốn hay không cũng phải đồng ý! Mày cứ việc đi qua cánh cửa này, ngày mai tao sẽ chuẩn bị tất cả tiệc đính hôn lần thiệp mời. Mặc kệ đối phương là ai, chuyện này ông nội có biết cũng sẽ không can thiệp. Ông ta từ lâu đã muốn mày có một đối tượng kết hôn rồi." Cha Tiễn đứng lên, lạnh lùng nói.

Tiến Ý Ý dùng bước.

Lời cha Tiễn nói là sự thật. Lão gia tử cảm thấy cô không phải là đứa cháu mang dòng máu của Tiễn gia, về sau sẽ không có ai để dựa vào. Nói tới nói lui đều sẽ khuyên Tiến Ý Ý chọn một vị hôn phu thật tốt, về sau có người làm chỗ dựa, cuộc sống của cô mới thoải mái được.

Cha Tiễn muốn trèo lên vòng quyền quý, cho nên nếu chuyện này đem nói cho lão gia tử biết, ông ấy chắc chắn sẽ không can.

Tiến Ý Ý siết chặt quai cặp, hít sâu một hơi rồi thở ra. Quay đầu tươi cười nhìn hai người, giọng điệu nhẹ nhàng nói:

"Nhưng tôi có bạn trai rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Edit: Thương Thù

Tiền Ý Ý nghĩ rằng biện pháp ngăn cha mẹ Tiền nói về chuyện này chỉ có một cách. Mới vừa rồi cô còn nói là tuyệt đối sẽ không yêu sớm, lúc này biểu cảm lại thẹn thùng y như thiếu nữ mới biết yêu.

Cha mẹ Tiền khiếp sợ.

Từ này tới giờ bọn họ chỉ để ý tới làm sao để có quan hệ thật tốt với Tào gia, hiện tại thì tâm trí lại dồn hết về chuyện cô có người yêu.

"Ông nội chỉ hy vọng tôi có người chăm sóc thật tốt, nhưng không có nói nhất định muốn một ai đó." Tiền Ý Ý khách khí nói, "Tôi với bạn trai quan hệ rất tốt, nếu ông nội biết chuyện thì cũng sẽ không chia rẽ tụi tôi đâu."

Cha Tiền đen mặt, mẹ Tiền sắc mặt cũng không khá hơn là bao. Tiền Ý Ý lễ phép chào bọn họ rồi để cho Lulu thúc lái xe rời đi.

Lên xe, Tiền Ý Ý liền cảm thấy khó khăn.

Cô vì ngăn cái miệng của cha mẹ Tiền mà dứt khoát nói rằng mình có bạn trai. Nhưng hiện tại cô nên đi đâu kiếm một tên bạn trai bây giờ?

Người như cha mẹ Tiền, nếu biết cô nói dối không có bạn trai, sợ là còn đem chủ ý đính hôn kia lên đến trên người cô một lần nữa. Chung quy lại Tiền Ý Ý cũng rõ ràng, nếu đã định rồi thì ông nội cũng sẽ tổ chức lễ đính hôn cho cô thôi.

Cô bây giờ còn đang là trẻ vị thành niên, người giám hộ trên danh nghĩa vẫn là cha mẹ Tiền. Nếu cha Tiền thật sự cưỡng ép cô đính hôn, cô thật sự sẽ không thể làm gì khác.

Đau đầu quá.

Cách thời gian nghỉ không đến mấy ngày, Hà Úng Hoan áp úng nói bọn họ phải trở về trường cũ.

Lúc trước đến đây chơi với Tiền Ý Ý là bởi vì cô mới đến đây không có bạn bè thân thiết, lại còn bị người khác bắt nạt. Mấy người họ là bạn thân không thể nào chịu được, bất kể thế nào cũng muốn tới xem cô một chút.

Hiện giờ bọn họ đều thấy được Tiền Ý Ý đã có thêm hai người bạn tốt ở bên cạnh. Dù cho Tiền Mân Văn kia có muốn giờ trò cũng không được, tất cả đều phát triển theo hướng tốt đẹp nhất, bọn họ cũng không có lý do gì để ở lại đây nữa.

Về phía Tào Khung, cậu ta cả ngày nghiêm mặt, không hề cho Tiền Ý Ý một chút phản ứng.

Tiền Ý Ý cho là mình và Tào Khung không thể có bầu không khí tự nhiên như trước đây được nữa. Vừa vận thứ sáu này tan học, cô tổ chức cho mọi người đi KTV chơi, thuận tiện cho Tào Khung giải sầu, cũng chính là để cho mình thoải mái hơn.

Nơi cô chọn là hội sở dưới danh nghĩa của tiểu thúc, chuẩn bị một căn phòng thoải mái, yên tĩnh. Người đến đều là bạn học cũ của cô.

Những người bạn đó trước đây có quan hệ không tệ đối với Tiền Ý Ý, cũng đã lâu không được gặp cô, vừa gặp đã lao đến ôm nhau.

"Gầy quá, Ý Ý của chúng ta chuyển trường một cái là gầy hơn nhiều rồi."

"Trường học mới có đại soái ca nào theo đuổi Ý Ý nhà chúng ta không, mau mau để chúng ta xem xem nào!"

"Nếu nói đến người theo đuổi Ý Ý thì phải xếp hàng từ phía đông xếp đến tận phía tây."

"Nói xong chưa? Chuyển đề tài khác không được à?" Tào Khung khó chịu đặt microphone xuống, mặt lạnh dựa vào ghế, đánh gãy lời bát quái của mấy nữ sinh.

Mấy nữ sinh hai mặt nhìn nhau, ngay lập tức liền nở nụ cười.

"Được, Tào công tử không hài lòng, chúng ta đổi đề tài khác đi."

Hà Ưng Hoan ôm bả vai Tiền Ý Ý nói nhỏ bên tai cô: "Mấy ngày nay cậu ta làm sao ấy, cứ âm dương quái khí, không biết là có chuyện gì nữa."

Tiền Ý Ý cười cười không nói gì.

Chuyện Tào Khung tỏ tình với cô chỉ có Lương Quyết Thành và thầy Trương biết. Ở trước mặt mấy bạn học này, cô sẽ cho Tào Khung duy trì hình tượng của mình thật tốt.

Mấy người bạn này cũng không hỏi đến chuyện nhà Tiền Ý Ý, hò hét nói chuyện linh tinh một trận, uống hết hai chai rượu lại hát hò vui vẻ. Nhiệt độ trong phòng lập tức nóng lên.

Tiền Ý Ý cảm thấy nóng cho nên ra khỏi phòng bao để hít thở không khí.

Đi qua hành lang dài, rẽ trái quẹo phải, Tiền Ý Ý thuận đường đi tới phòng vệ sinh, nhưng đi được một lúc liền không nhớ được phòng vệ sinh nằm bên trái hay bên phải.

Cô dùng tay vỗ trán. Lần đầu tiên biết mình cũng có thể lạc đường đến như vậy.

Trái hay phải đây?

Tiền Ý Ý tùy tiện bước qua một bên đi tới.

Đi không đến hai bước, phía trước là phòng bao vốn nên có tiếng ca hát thì lại truyền tới âm thanh chói tai, giống như là tiếng microphone nện xuống đất, khiến cho cả người đều nổi da gà.

Đúng lúc đó, phòng bao trước mặt Tiền Ý Ý mở ra, từ bên trong có một thiếu niên bị ướt từ tóc đến quần áo đi ra.

Mái tóc đen của thiếu niên toàn là nước, trên mặt đều là ẩm ướt, sợi tóc rũ xuống trên trán mơ hồ che đi ánh mắt của anh. Chỉ là mơ hồ mà thôi, cả người anh đều tỏa ra hàn khí bức người từ cặp mắt kia. Tiền Ý Ý liếc nhìn thấy trong đáy mắt của anh có một con giận dữ cuộn cuộn.

Tiền Ý Ý vội dừng bước chân.

"B...Bạn học?"

Áo sơ mi trắng của Lương Quyết Thành từ bả vai trở xuống đều bị ướt dính sát vào cơ thể anh, tay còn nắm lấy tay nắm cửa, theo khoảng không anh đẩy cửa ra có thể nghe thấy được âm thanh phóng tung từ mấy lỗ ghế bên trong truyền tới.

"Tao muốn giết chết tên tiểu tử kia!!!"

"Thằng ranh con, chính mình có bao nhiêu trọng lượng cũng không biết, còn dám ở trước mặt ông đây ngang ngược à!"

Tiền Ý Ý nhìn qua bả vai Lương Quyết Thành thấy mấy người đàn ông ngồi trên ghế lô. Một người trong đó đang nổi giận, nhờ hai người khác ngăn cản nên mới không có lao ra.

Ánh mắt cô tràn đầy kinh ngạc.

"Cậu...phục vụ rượu ở đây?"

Lương Quyết Thành mím chặt môi, tình huống ngoài ý muốn khi gặp cô này làm đáy mắt anh hiện lên chút chột vật.

Thời điểm lão đại chưa trở thành boss phản diện đã phải sống khổ sở như thế này?

Trong đầu cô xoay chuyển một vòng, chợt nghiêm túc đánh giá thiếu niên trước mắt, lại nói...sắc đẹp thay com!

Người gì mà cả tướng mạo lẫn học tập đều tốt như thế; mấu chốt là anh đang thiếu tiền, còn cô thì lại thiếu người!

Đây không phải miếng bánh ngon lành rớt từ trên trời xuống sao?

Ánh mắt Tiền Ý Ý trong suốt sáng ngời: "Bạn học Lương, có cần tôi giúp gì không?"

Người đàn ông trong phòng đi ra ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười.

"Ồ, tiểu tử ngươi cũng có dũng khí quá nhỉ? Đắc tội với Lâm ca xong còn không mau rút đi, còn ở đây liếc mắt đưa tình với nữ nhân à?" Người đàn ông kia lướt qua Lương Quyết Thành nắm lên cánh tay của Tiền Ý Ý, "Tiểu nha đầu, tiểu tử này đắc tội với tao, không bằng mày thay nó vào đây xin lỗi tao đi."

Tiền Ý Ý còn chưa kịp nói, Lương Quyết Thành đã mạnh mẽ xoay người đàn ông đó lại, hung hăng đẩy một cái, đem hắn ta ấn lên mặt tường bên cạnh, về mặt thô bạo gần từng chữ nói: "Chuyện tôi gây ra, đừng có tìm cô ấy!"

Chật vật thì cũng chật vật rồi, xấu hổ cũng vậy, giờ khắc này chuyện đó không còn quan trọng. Lương Quyết Thành chưa từng cảm nhận được mình lại vô dụng đến vậy, chỉ tại anh mà suýt nữa cô đã bị nhục nhã.

"Mẹ nhà này, tiểu tử này.... này có muốn sống ở cái Hải Thị này nữa không?"

Bên trong còn có mấy nam nhân tầm hai mấy tuổi đi ra, tay đứt túi quần cười nhạo.

Tay Lương Quyết Thành vừa động, Tiền Ý Ý liền nhanh chóng đề lại, dùng lực kéo người ra phía sau mình.

Tiền Ý Ý thấp hơn Lương Quyết Thành những một cái đầu, thân thể lại càng nhỏ nhắn hơn hai lần. Giờ cô ngẩn ở trước mặt anh, nhìn qua có chút buồn cười.

"Tôi không biết bạn học của mình đắc tội với mấy người như thế nào. Mấy người đều là người lớn, đừng chấp nhặt với mấy đứa trẻ con chúng tôi nữa không được sao?"

Người đàn ông kia cười ra tiếng: "Tiểu nha đầu, bạn học của cô tới tìm chúng tôi nói chuyện làm ăn, nói chuyện làm ăn cũng phải có thái độ đàng hoàng, không phải cứ nhăn mặt là tiền trao cháo múc, càng không phải chỉ vì bảo cậu ta uống chút rượu để kéo gần quan hệ mà bộc phát tính tình."

"Đây mẹ nó không phải là đang nói chuyện làm ăn mà là đang ép người."

Tiền Ý Ý đã hiểu.

Lương Quyết Thành đang có một dự án kỹ thuật, nếu bán đi có thể đổi lấy một ít thù lao. Một lần thù lao này của anh còn nhiều hơn gấp mấy lần việc anh đi làm mấy cái công việc kia. Anh cũng biết tìm người nhưng thật sự chung quy lại vẫn là không hiểu được quy tắc trò chơi của mấy ông lớn này.

"Cậu ấy vẫn còn là học sinh, chúng tôi ở trường đều được dạy đủ cả, bao gồm việc không được đánh nhau với người khác. Nhưng đây là lần đầu tiên, chắc chắn còn có nhiều thiếu sót. Nếu có đắc tội với mọi người thì mong mọi người bỏ qua cho ạ." Cô cười rất thành ý.

Mấy người đàn ông kia cũng bình tĩnh lại đôi chút.

"Lời nói này cũng được thôi. Cô bảo tiểu tử kia vào uống ba ly rượu phạt, việc này chúng tôi cho qua."

"Nhưng..." Tiền Ý Ý vừa chuyển lời thì trong nháy mắt, vẻ tươi cười còn có chút lạnh lẽo, "Các vị nhiều người trưởng thành như vậy lại đi bắt nạt một thiếu niên như cậu ấy, quả là mất mặt."

Lương Quyết Thành đứng sau lưng Tiền Ý Ý giật mình.

Anh còn tưởng rằng...

"Mày còn lý lẽ cái gì!" Mấy người đàn ông trên mặt đều hiện rõ mấy vạch đen.

"Tôi nói..." Trong mắt Tiền Ý Ý ánh lên vẻ khinh miệt, "Bắt nạt trẻ vị thành niên, ở trên người một nam sinh tìm cảm giác hơn người, đúng là không có tiền đồ."

Lương Quyết Thành buông mi, nữ sinh thấp hơn anh này, trên đỉnh đầu có một cọng tóc hơi vểnh lên, sợi tóc tán ra khí tức tươi mát. Từ khi biết cô tới bây giờ, anh vẫn cho rằng cô là một cô gái hay bị người trong nhà khi dễ, rất dễ nói chuyện, hiểu chuyện lại hào phóng, còn là một tiểu cô nương rất thông minh. Bộ dáng cô vừa thay mình nói chuyện làm anh còn tưởng cô định xin lỗi thay anh, hoặc là làm anh phải xin lỗi, đem chuyện này hóa nhỏ xuống.

Nhưng chuyện anh không ngờ tới lại là...

Cô không có làm gì cả.

Cô đang bênh vực anh.

Nhịp tim Lương Quyết Thành đột nhiên đập loạn cả lên.

"Được, con ranh này ngon đấy!" Người đàn ông kia xanh mặt giờ bình rượu lên.

Tiền Ý Ý mặt đầy vẻ khách sáo cười cười, miệng lưỡi rõ ràng: "Giới thiệu một chút, tôi họ Tiền, tiểu thúc của tôi là Tiền Thiếu Trâm."

Người đàn ông vừa lao tới chân phanh gấp không đứng vững được, trực tiếp bổ nhào xuống đất, cơ hồ như kiểu hành đại lễ với Tiền Ý Ý.

Mấy người còn lại hai mặt nhìn nhau.

Tiền Thiếu Trâm? Tiền Thiếu Trâm!???

Hải thị thù phù!!!

Nha đầu kia là cháu gái của Tiền Thiếu Trâm? Người của Tiền gia?

Vài người sắc mặt cũng không tốt.

Bọn họ suýt chút nữa đã làm hại cháu gái của Tiền gia rồi?

Có người thông minh liền lạng lẽ truyền một tin nhắn ra ngoài. Không bao lâu, có một đám người đi tới.

"Ai da, có chuyện gì mà người gọi ông đây đến... Đệch?" Thanh niên dẫn đầu mặc một cái áo sơ mi, động tác lười biếng nhìn rõ thấy Tiền Ý Ý liền vội vàng đứng thẳng dậy, vẻ mặt kinh ngạc, "Ý Ý? Đây không phải là tiểu Ý Ý của Tiền gia hay sao?"

Tiền Ý Ý chống lại tầm mắt của người thanh niên vừa tới, trấn định chào hỏi: "Tứ ca."

"Ai da Ý Ý! Em gái Ý Ý ra ngoài chơi sao? Sao không có ai ở bên cạnh thế này..." Người được cô gọi là tứ ca vội đến cạnh cô quan tâm, bộ dáng vô cùng lưu loát. Thân phận này Tiền Ý Ý tuyệt đối không phải là đang nói đùa.

Chuyện này nhờ người thanh niên mà nhất thời đã được sáng tỏ.

Đám người kia là người làm phần mềm của công ty, Lương Quyết Thành tìm được cách thức liên lạc của bọn họ, hôm nay là tới bán thành phẩm của mình. Kết quả mấy người này nhìn anh chỉ như thấy một tên oắt con choai choai, nhưng được cái là lớn lên đẹp mắt như vậy liền được thế bắt nạt anh một chút, ép anh uống rượu lại ép anh hát, nói chuyện còn không có từ ngữ nào lọt tai được. Lương Quyết Thành nhin nhin rồi không nhịn được nữa, liền trực tiếp động thủ.

Nhưng bây giờ lại có Tiền Ý Ý ở đây, nhóm người này cũng không dám truy cứu cái gì nữa, cúi đầu khom lưng đi mất, thậm chí còn muốn đưa cho Lương Quyết Thành một số tiền coi như là đền bù. Về cái thành phẩm trong tay anh, tứ ca cảm thấy hứng thú cho nên nhóm người kia liền không dám mua nữa.

Tứ ca chuẩn bị cho Lương Quyết Thành một bộ quần áo, lại đưa anh đến phòng tắm rửa sạch sẽ, đem một thân đầy mùi rượu tây rửa sạch đi.

Anh tắm ở trong phòng, Tiền Ý Ý liền hỏi tứ ca muốn thế phòng. Tứ ca mng ánh mắt nghi ngờ nhìn cô nhưng vẫn dẫn cô đến.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm ngừng lại.

Tiền Ý Ý ngồi trên xô pha, bày ra ở trên bàn một hàng ba, bốn chiếc thẻ, tay chống cằm. Ở phía sau truyền tới tiếng bước chân, cô liền quay đầu cười: "Bạn học Lương, chọn một tấm đi."

Vừa dứt lời, đồng tử Tiền Ý Ý liền co rút lại, quay đầu về phía xô pha.

AAAAAA, Lương Quyết Thành tắm xong sao lại không mặc quần áo!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Không khí trong phòng trở nên mập mờ hơn.

Tiền Ý Ý nâng ly nước chanh nghiêng đầu nhìn về cảnh phố phường sáng đèn neon ở ngoài cửa sổ sát đất, đợi Lương Quyết Thành mặc quần áo chỉnh tề.

Qua một hồi lâu, nhiệt độ nóng bỏng ở hai má cô mới dần dần biến mất.

Cô không nghĩ tới là sẽ nhìn thấy Lương Quyết Thành ở trần, may mà mình quay đầu nhanh. Có điều, những gì không nên thấy lại nhìn thấy không ít...

Rõ ràng chỉ mới là một thiếu niên mười bảy tuổi, tại sao đáng người Lương Quyết Thành...lại có thể đẹp như vậy.

Tiền Ý Ý vỗ vỗ hai má của mình, ho khan để lấy lại bình tĩnh. Quay sang thiếu niên đã mặc đầy đủ quần áo đứng bên cạnh, cô đem đồng thê ở trên bàn đẩy qua chỗ anh.

"Bạn học Lương, đây là thê của tớ, bên trong đều có một số tiền không nhỏ. Cũng tầm... một trăm vạn đi, cái này hình như là ba trăm vạn, còn cái này là năm trăm vạn. Cậu tùy tiện chọn một cái, tớ cho cậu. Hay không thì tớ cho cậu hết cũng được."

Tiền Ý Ý cố gắng nhớ lại, nhưng thê của cô có rất nhiều, ở trên người chỉ tùy tiện mang theo một chút tiền mặt.

Lương Quyết Thành đứng cạnh cửa sổ, tay đút túi. Tóc anh còn có chút ẩm ướt, một sợi tóc rũ xuống trên trán.

Việc anh ở trần lúc này đứng trước mặt cô hình như anh cũng không để ý lắm. Trừ lỗ tai thoáng hồng hồng ra thì về cơ bản, toàn thân đều hết sức bình tĩnh.

Nam sinh tắm rửa xong còn mang theo khí tức hơi ẩm ướt, lỗ tai mềm mại đỏ ửng kia dường như là phản xạ tự nhiên của anh. Nhưng lúc anh ngẩng đầu nhìn Tiền Ý Ý thì ánh mắt kia lại giống như rất lạnh nhạt.

"... Cậu muốn bao nuôi tôi?"

Trong mắt Lương Quyết Thành có tia cười nhạt.

Đại tiểu thư không được thương yêu này tuy không thể đứng trên đỉnh cao nhưng trên người tùy tiện cũng có thể có đến vài cái thẻ ngân hàng. Một cái của cô cũng có thể thay đổi cả vận mệnh của một con người. Bộ dáng cô rút mấy tấm thẻ ra đẩy tới chỉ giống như đẩy tới một ly trà sữa hay một túi gà chiên rẻ tiền vậy.

Ngậm nước Tiền Ý Ý vừa uống vào suýt chút nữa thì phun ra.

"Ý tớ không phải vậy!?" Tiền Ý Ý bình tĩnh lại, "Không đúng, nếu cậu vẫn muốn hỏi tớ có ý gì thì... Ai da, được rồi tớ nói với cậu vậy."

Tiền Ý Ý không định đem hết chuyện nói ra, chỉ thuận miệng bịa một chút: "Tớ biết cậu học rất giỏi, làm gì đó cũng rất tốt, tớ ca còn phải coi trọng cậu cơ mà. Điều đó chứng tỏ cậu rất có tiềm năng. Cậu cứ coi như tớ là nhà đầu tư, hiện tại tớ đầu tư trên người cậu rồi sau này cậu báo đáp tớ là được."

Trước tiên cứ dùng tiền kéo gần quan hệ, sau đó lại nói muốn nhờ Lương Quyết Thành giả làm bạn trai của mình, cái này hợp lý hơn rồi.

Lương Quyết Thành mắt không chớp nhìn thiếu nữ trước mặt.

Cô đang nói dối.

Ý của cô không phải vậy.

Lúc trước cô không biết anh làm cái gì đã muốn đưa tiền cho anh rồi.

Rốt cuộc cô muốn làm cái gì?

Lương Quyết Thành buông mi.

Mặc kệ cô muốn gì, anh cũng không rảnh mà chơi với cô.

"Tôi từ chối."

Lương Quyết Thành đem quần áo bỏ vào trong túi, giọng điệu lạnh lùng: "Cậu giúp tôi, tôi sẽ dạy học trả cho cậu. Về những cái khác, không cần nghĩ nữa."

Không thể được.

Tiền Ý Ý về mặt vô tội: "Tớ có nói gì đâu, làm sao cậu biết tớ đang nghĩ gì?"

Lương Quyết Thành nhìn cô một chút. Anh nhìn thấu được suy nghĩ của cô nên hơi có cảm giác chột dạ.

"Mặc kệ cậu nghĩ gì, tôi vẫn không đồng ý."

Lương Quyết Thành kéo cửa phòng ra, không hề ngoái đầu lại đi ra khỏi phòng.

Anh hiện tại không thể có ý nghĩ như trước kia được nữa. Anh không xứng.

"Bạn học Lương!?"

Cuối cùng, Tiền Ý Ý vẫn không đuổi theo. Ba tấm thẻ ngân hàng ở trước mặt đã bị cự tuyệt phủ phàng rồi.

Haizz, cô nhìn chăm chăm nó, sàu mi khổ kiếm. Sao chỉ có mỗi đưa tiền thôi cũng khó khăn vậy nè. Cô phải làm thế nào để đưa ra cái yêu cầu làm bạn trai kia đây?

Lão đại lạnh lùng quá khó chinh phục!! Cô có nên tìm người khác không?

Bạn trai giả mạo yêu đương giả với cô nhờ đâu lại biến giả thành thật thì sao? Nếu như đổi một người khác, cô thực sự có chút không yên tâm. Cũng chỉ có boss phản diện chỉ coi việc báo thù là đại sự, không phân biệt nam hay nữ, không gần nữ sắc, lạnh lùng tàn khốc mới là an toàn nhất đối với cô.

Anh nhìn qua rất có sức thuyết phục. Là loại nam sinh soái khí bức người mà mấy cô gái trẻ hay thích. Hơn nữa anh còn học giỏi như vậy nữa, tuy có hơi nghèo một chút nhưng cô có thể cho anh mà. Tiền Ý Ý đột nhiên thấy đau khổ một trận, thí sinh tuyển chọn cũng quá khó rồi.

Sau khi Lương Quyết Thành từ chối thẳng thừng, Tiền Ý Ý liền đầu đầu tìm đối tượng thứ hai.

Cô cắt mắt tấm thẻ vào túi, nhủ mày, vẫn là phải nghĩ cách cho hấn nhận lấy mới được.

*

Tiết thể dục hôm nay, ban một và ban mười một học chung với nhau. Hai lớp phân nhau ra nửa cái sân thể dục, nữ sinh ở bên ngoài, nam sinh ở bên trong chơi bóng rổ.

Không thấy Lương Quyết Thành đâu, có lẽ lão đại lại trốn học rồi.

Tô Á Na kéo tay Tiền Ý Ý ra dưới bóng cây cho đỡ nóng. Bây giờ còn chưa đến tháng mười mà mặt trời chiếu xuống đã nóng bỏng rát, nắng chiếu một lúc mà đỏ hết cả mặt.

Không chỉ có hai người bọn họ mà nữ sinh cả hai lớp đều hoạt động dưới bóng cây.

"Chị cậu kia phải không?"

Hà Ứng Hoan khoác tay Tiền Ý Ý, không chút để ý đảo mắt, quay sao cô bừa môi nói, "Xem cậu ta nhìn cậu kia, cái ánh mắt kia đúng là không giấu được gì hết nhì."

Ban một cùng ban mười một luôn cùng nhau học thể dục; buổi trước là do Tiền Ý Ý trốn không tới, cho nên đây là lần đầu tiên cô đụng mặt Tiền Mân Văn trong giờ học ở trường.

Theo lời Hà Ứng Hoan, Tiền Mân Văn đang nhìn cô, cái ánh mắt kia nói thế nào nhì... chỉ thiếu điều phóng ra dao thôi.

Con tức của cô ta cũng lớn nha.

Mấy ngày trước mẹ cô ta nói cho cô ta một chiếc xe, Tiền Mân Văn hoan hô nhảy nhót, trái trông phải chờ để xem chiếc xe đó như thế nào. Cuối cùng phát hiện ra đó lại là xe của Tiền Ý Ý, là do cô sai người mang đến cho cô ta chơi.

Xe ở trên tay rồi nhưng vốn dĩ nó cũng không phải của cô ta. Tiền Mân Văn nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt.

Rõ ràng cô ta mới là con gái ruột, tại sao lại như thế biến thành một đứa ăn xin vậy? Đối diện với Lưu thúc đưa xe đến, cô ta cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhục nhã, một hơi cũng không thờ ra được.

"Văn Văn, mọi người đều đồn là em gái cậu với Tào Khung yêu đương, cái này là thật à? Nữ sinh ban một vây quanh Tiền Mân Văn, "Nghe nói trong nhà Tào Khung rất có quyền, là thật sao?"

Nhắc tới cái này Tiền Mân Văn lại càng không bình tĩnh.

Cô ta biết Tào Khung. Tiền mẹ dặn dò cô ta phải làm thân được với hấn, nhưng cô ta tự đưa đến cửa hai lần đều bị hấn hung hăng quát trở về, nhất định Tiền Ý Ý đang muốn chê cười cô ta cho nên mới bảo Tào Khung làm như vậy.

Tào Khung đối với cô ta đều không phải là kí ức đẹp gì, chỉ cần Tiền Mân Văn nghe thấy cái tên này liền nghĩ ngay đến Tiền Ý Ý, càng nghĩ càng cảm thấy tức giận.

"Không biết." Tiền Mân Văn nghiêm mặt.

Cô ta hiện tại chỉ có một suy nghĩ, đó là không muốn để Tiền Ý Ý xuất hiện trước mặt mình nữa. Nói cho cùng thì cô ta mới là nữ nhi của Tiền gia, bảo ông nội đem Tiền Ý Ý ra ngoài Hải Thị, không để cô ta phiền lòng là được.

Như thế cũng tránh cho Tiền Ý Ý làm cô ta tức chết.

"Ý Ý."

Tiền Mân Văn đứng lên đi tới bên cạnh Tiền Ý Ý, trong tuổi cười đều là thập phần ôn nhu: "Chị em chúng ta lâu rồi không nói chuyện với nhau, em theo chị ra sân thể dục đi một vòng có được không?"

Trên danh nghĩa, Tiền Mân Văn vẫn là chị gái của cô. Cô ta nói chuyện còn rất ôn nhu, khách khí, Tiền Ý Ý nâng mí mắt lên nhìn một cái, lười biếng đứng dậy.

Vẫn nên cho cô ta một chút mặt mũi.

"Mẹ đem xe của em cho chị, chị đã nhận được rồi, rất thích." Tiền Mân Văn cùng sóng vai với Tiền Ý Ý, cô ta kiếc một cái cũng có thể thấy được hai má của cô. Học sinh cấp ba không được trang điểm, Tiền Ý Ý luôn để mặt mộc, thậm chí còn không bôi kem chống nắng mà da dẻ vẫn trắng nõn giống trứng gà bóc, dưới ánh nắng mặt trời còn giống như đang phản quang.

"Chị thích thì tốt."

Tiền Ý Ý cùng cô ta kì thật cũng chẳng có gì để nói với nhau, cô thả chậm bước chân, tính đợi cô ta nói xong sẽ rời đi.

"Ý Ý, em hẳn là phải xin lỗi chị đi." Lúc tới trên khán đài, Tiền Mân Văn tươi cười nói, "Xe kia của em nói đúng ra phải thuộc về chị."

Tiền Ý Ý đột nhiên dừng bước.

Cô khó tin nhìn Tiền Mân Văn.

Chiếc xe kia là ông nội cho cô, lúc trước khi Tiền Mân Văn trở về, ông ấy đã nói chỉ cần là đồ của ông và tiểu thúc mua cho cô, toàn bộ đều sẽ là tài sản riêng của cô, bao gồm cả chiếc xe này.

Tiền Ý Ý chỉ là cảm thấy nói gì thì nói Tiền Mân Văn mới là người mang dòng máu Tiền gia, nếu như không bị ôm nhầm thì mấy cái này toàn bộ đều sẽ là của cô ta. Cho nên cô ta muốn, Tiền Ý Ý ngay lập tức cho đi.

Nhưng cái này không không đại biểu cho việc cô nợ Tiền Mân Văn.

Nói cho cùng ở trong chuyện này, hai cô đều là người bị hại, không ai phải xin lỗi ai cả.

Lời nói này của Tiền Mân Văn chính là con dao đâm vào tim người khác.

"Chị muốn nói gì?" Tiền Ý Ý trầm mặt.

"Tao chỉ muốn nói cho mày biết rằng, những thứ gì là của mày thì nó đều là của tao." Tiền Mân Văn thanh âm nhẹ nhàng: "Tao sẽ lấy lại từng thứ một."

"Mày đoán xem, giữa tao và mày, ông nội sẽ che chở cho ai?"

Tiền Mân Văn đột nhiên nắm lấy tay Tiền Ý Ý kéo về phía mình. Thân thể cô ta ngửa ra đằng sau, vẻ mặt hoảng sợ.

"Chị kéo tôi làm gì!?"

Tiền Ý Ý vừa bị kéo, lập tức liền cảm thấy không đúng, ở lúc bị cô ta kéo liền lớn tiếng kêu.

Về mặt Tiền Mân Văn khiếp sợ.

Trong nửa giây ngắn ngủi, cả hai người đều ngã sấp xuống trên bậc thang.

Tiền Mân Văn rơi xuống bậc cuối cùng, Tiền Ý Ý lại ngã ở trên người cô ta, thiếu chút nữa đem cô ta hòn lia khỏi xác.

Sự việc này xảy ra trong một giây, Hà Ứng Hoan và Tô Á Na đều thấy rõ ràng. Hai người biến sắc vội vàng chạy tới.

"Tiền Mân Văn, cô bị điên à?"

Hà Ứng Hoan cùng Tô Á Na nâng Tiền Ý Ý dậy, Tiền Ý Ý vừa động mặt liền biến sắc.

Chân cô...giống như là lắc lư được vậy.

Tiền Mân Văn được nữ sinh ban một đỡ dậy, ánh mắt đỏ lên.

"Ý Ý, sao em có thể đẩy..." Cô ta muốn nói lại thôi.

Tiền Ý Ý lười nói chuyện tỷ muội tình thâm với cô ta.

"Chị gái, chị vừa mới nói chuyện thì tự nhiên kéo tôi ngã. Là muốn tôi ngã hay muốn tôi đẩy chị ngã?"

Tiền Ý Ý dành trước cơ hội, chiếm tiên cơ nói ra câu kia, người trên sân thể dục đều có chút hoài nghi.

Tiền Mân Văn cắn chặt môi: "Em là em gái chị, chuyện này chị nhường em. Nhưng em cũng thật quá đáng."

"Không làm chuyện khuất tất thì sẽ không chột dạ."

Tiền Ý Ý chống vào bả vai Hà Ứng Hoan đứng lên, lạnh lùng nói: "Ồ trên khán đài có camera, không nghe được tiếng, nhưng hẳn cũng xem được hình đi."

Sắc mặt cô ta hơi đổi.

Ban một và ban mười một sớm đã lật mặt với nhau sau chuyện của Lư Nhã. Hai chị em này một người ban một, một người ban mười một, lại ầm ĩ ra chuyện này, nam sinh trên sân đều ngơ ngác một tiếng ta một tiếng, không khí ngày càng căng thẳng.

Tiền Ý Ý khập khiễng đi tìm thầy giáo xin nghỉ. Cô nghi ngờ mình bị trật khớp nên cần phải đi bệnh viện.

Tiền Mân Văn cũng như thế.

Thầy thể dục gặp phải loại chuyện này cũng vô cùng đau đầu, nhanh chóng thả người đi.

Lúc này chưa tan học, Lư thúc cũng không có ở công trường chờ cô. Tiền Ý Ý cùng Hà Ứng Hoan bắt xe tới bệnh viện.

Cô ấy đi lấy phiếu đưa cho Tiền Ý Ý, điện thoại chột đồ chuông, cô ấy liền chân trước chân sau đi nhận điện thoại.

Tiền Ý Ý đứng ở cửa thang máy chờ nửa ngày, Hà Ứng Hoan vẫn chưa nói chuyện điện thoại xong.

Thang máy dừng ở lầu một.

Một đám người từ trong thang máy nổi đuôi ra.

Một nam sinh xách hộp giữ nhiệt chột dừng lại.

Là cô ấy.

Mắt Tiền Ý Ý sáng lên, vẫy vẫy tay: "Ồ, Bạn học Lương."

Lương Quyết Thành hơi mím môi.

Bây giờ là giờ học, Tiền Ý Ý xuất hiện ở bệnh viện nhất định là có gì không đúng.

Anh há miệng thờ dốt: "...Cậu, đi đâu đây?" Không có cách nào nhìn thẳng cô. Mà thôi, rốt cuộc cũng là bạn cùng bàn, anh chỉ quan tâm bạn cùng bàn thôi.

"Khoa chỉnh hình ở tầng ba."

Tiền Ý Ý hoạt động chân một chút, đau đến tái mặt.

Một đường tới đây cô đều dựa vào Hà Ứng Hoan, mình thì cựa nhắc đi từ bước một, giống như mỹ nhân ngư đập trên mũi dao vậy. Đi một bước mà đau gần chết.

"Bạn học Lương, phiền cậu chút được không..." Đờ tó với?

Tiền Ý Ý chưa nói xong, Lương Quyết Thành đã đen mặt đánh gãy lời cô: "Được."

Anh nhét hộp giữ nhiệt vào ngực Tiền Ý Ý.

Thiếu niên người hơi cúi xuống, đem thiếu nữ ở trên ghế ôm ngang lên.

Anh nghĩ cô hiện tại đang bị thương ở kia, cho nên mới ôm ngang theo kiểu công chúa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Tiền Ý Ý trong mắt đều là một mảnh mơ hồ.

Cô bị Lương Quyết Thành ôm kiểu công chúa đi vào thang máy, bị mấy người trong thang máy dùng ánh mắt thú vị đánh giá, thậm chí còn có người bật cười, cho Lương Quyết Thành một ánh mắt tán dương.

"Cậu nhóc này rất quan tâm bạn gái nha, không tệ, không tệ."

Tiền Ý Ý mơ mơ hồ hồ bị anh ôm đến phòng khám bệnh.

Phía trước cô không có người, vừa đến liền được bác sĩ khám cho mình. Lương Quyết Thành ôm cô vào phòng, đem cô đặt ở trên ghế. Trợ lý bác sĩ thấy vậy liền giật mình, nhanh chóng nói: "Có chuyện gì vậy?"

"Chân cô ấy bị gãy."

Y tá vỗ vỗ giường bệnh, Lương Quyết Thành còn chưa buông tay, liền ôm cô đặt lên giường, động tác đều rất nhẹ nhàng.

Bác sĩ không kịp nói cái gì, nhanh chóng sang đây xem.

"Còn bị thương chỗ nào nữa không?"

Tiền Ý Ý ôm chặt cái lồng giữ nhiệt trong ngực, môi giật giật.

"Hả? Bác nói gì ạ?"

Bác sĩ không nghe rõ, về mặt khăn trương: "Có chỗ nào đau nữa không?"

"Không phải... cháu là..." Tiền Ý Ý bình nứt không sợ vỡ, nâng cái chân bị thương lên, "Chân cháu hình như trẹo rồi."

Tầm mắt bác sĩ dừng ở trên cổ chân sưng đỏ của Tiền Ý Ý, trầm mặc hồi lâu, quay qua hòa ái nhìn Lương Quyết Thành.

"Nhóc con, bạn gái cậu chỉ bị trật khớp mà thôi, không phải cả chân bị gãy, cũng không phải eo bị bẻ, cậu đừng có dùng bộ mặt nghiêm trọng đó được không?"

Lương Quyết Thành nhú mày.

"Cô ấy bị thương."

"Được được được, tôi biết bạn gái cậu bị thương, nhưng không cần chuyện bé xé ra to như vậy, dọa người lắm đó nha."

Bác sĩ nói một tràng, ngồi xổm xuống sờ cổ chân Tiền Ý Ý lại, đau đến mức nước mắt cô liền chảy ra. Lương Quyết Thành bên cạnh vội nói: "Bác nhẹ một chút!"

Bác sĩ liếc qua: "Cậu giỏi cậu làm đi?"

Lương Quyết Thành: "..."

Lão đại bị chặn họng lại không nói được gì, chỉ có thể mở to mắt nhìn Tiền Ý Ý kêu khóc.

Một tay cô rũ xuống giường, một tay xiết chặt hộp giữ nhiệt, đau đến không chịu được: "A a a, đau quá mẹ ơi..."

Tiền Ý Ý kêu đến tê tâm liệt phế, đột nhiên lòng bàn tay bị người khác nắm lấy.

Lương Quyết Thành khom lưng, một tay đặt bên môi Tiền Ý Ý, một tay nắm lấy tay cô, đem cô y như sản phụ đang sinh đẻ mà đối xử.

"Như vậy tốt hơn. Tiểu nha đầu này kêu khóc dữ như thể người ta mổ heo vậy. Người nào không biết còn tưởng ta đáng sợ lắm."

Bác sĩ dặn cô hiện tại hoạt động đều không thuận lợi, tốt nhất là đừng vận động quá nhiều. Bôi thuốc, rồi xịt thuốc gì đó, không đến vài ngày liền tốt rồi.

Thương thế quá nhẹ, nhẹ đến nỗi ông bác sĩ về mặt như chết lặng, nói lời thăm thía với Lương Quyết Thành: "Nhóc con, lần sau nhớ bình tĩnh một chút."

Ta biết cậu thương bạn gái cậu, nhưng cũng không thể nói dối bác sĩ như thế."

Cái từ bạn gái xuất hiện với tần suất nhiều như vậy, Lương Quyết Thành lại không thích cùng người khác nhiều lời, cũng không muốn giải thích với ai. Điều không phải người quen, cũng không sợ.

Anh gật gật đầu, đem nước mắt Tiền Ý Ý lau đi, lại ôm ngang người cô lên chuẩn bị đi lấy thuốc.

"Ày, bạn học Lương, cậu đem tờ vút ở đây là được rồi." Tiền Ý Ý quả thực là sợ cái kiểu ôm công chúa này. Dọc đường người nhìn bọn cô có thể nhét đây cái thang máy, ai cũng cố ý nhường đường cho cô. Tiền Ý Ý cuối cùng cũng có cái cảm giác thế nào là trung tâm của thế giới.

Xấu hổ quá.

Cô vẫn còn muốn mặt mũi, để người trong thang máy chỉ trở đánh giá, cô chỉ có thể một tay nắm chặt lấy áo của Lương Quyết Thành, cúi đầu chui vào trong lòng anh, miễn cưỡng né đi tầm mắt của bọn họ.

Lương Quyết Thành mím môi, nhìn không chớp mắt.

Bả vai đột nhiên truyền tới nhiệt độ ấm áp. Nữ sinh có chút thẹn thùng, cả cơ thể như dính sát vào người anh.

Cô đúng thật là không bỏ qua một cơ hội nào cả.

Cửa thang máy vừa mở, tất cả mọi người đều nhường đường. Lương Quyết Thành thuận lợi ôm Tiền Ý Ý đi ra, đặt cô ở dây ghế trên hành lang.

"Tôi đi lấy thuốc."

Lương Quyết Thành an bài xong, quay người đi lấy thuốc.

Cô ôm hộp giữ nhiệt, trước mắt bỗng tối đen lại.

Một bóng người đứng trước mặt cô.

"Tiểu Ý Ý, cậu có thể nói cho tớ biết là vì sao tớ vừa nghe điện thoại xong đã không thấy cậu nữa rồi? Lại còn nghe nói có một nam sinh đẹp trai ôm một nữ sinh đặc biệt xinh đẹp nữa chứ. Ôm tiểu tình nhân của mình một đường hùng hổ đi tới tầng ba khoa chỉnh hình?"

Hà Úng Hoan vịn hai tay lên bả vai Tiền Ý Ý: "Sau đó tớ đã thấy, bạn cùng bàn của cậu ôm cậu từ trong thang máy đi ra!?"

"Tiểu Ý Ý, hãy cho trăm một lời giải thích rõ ràng nào, trăm đã lo lắng cho nàng lắm đấy."

Tiền Ý Ý: "..."

"Là thế này, tớ trật chân nên không đi được, nam sinh đó vừa hay ở bệnh viện, lấy việc giúp người là niềm vui đưa tớ lên tầng ba ấy mà."

Tiền Ý Ý vẻ mặt lấm liếm chính đáng.

Hà Úng Hoan: "Ồ, thì ra là như vậy. Tớ không tin."

Tiền Ý Ý đau đầu.

"Ừm, đúng là như cậu thấy đấy." Tiền Ý Ý nghiêm mặt, "Tớ với bạn học Lương lết lết yêu đương, cậu tuyệt đối không được nói với ai nghe chưa?"

Dù sao sau này cô cũng sẽ dụ được Lương Quyết Thành. Rồi sẽ có lúc hai người xuất hiện với thân phận bạn trai bạn gái, thế cho nên sớm hay muộn gì mà chả là sự thật. Chính vì vậy, Tiền Ý Ý nói đến đúng lý hợp tình, không có chút chột dạ nào.

Lương Quyết Thành đi lấy thuốc về đứng ở cách đó không xa nghe được lời nói của Tiền Ý Ý rất rõ ràng.

Lén lút yêu đương...

Anh lại nghĩ đến lúc ở phòng khám, Tiền Ý Ý không có chút giải thích gì cho từ bạn gái mà ông bác sĩ kia luôn miệng gọi, để mặc ông ta hiểu lầm.

Cô hy vọng cùng anh yêu đương đến thế sao?

Lương Quyết Thành cầm túi thuốc, trong lòng như có một dòng nước ấm áp chảy qua.

Lúc anh định nhấc chân đi tới gần Tiền Ý Ý thì bỗng chợt thấy cô đang ôm cái cặp lồng giữ nhiệt trong người, một chút ấm áp khi này đều biến mất vô tung vô ảnh.

Lương Quyết Thành rũ con mắt, đáy mắt quay về mảnh bình tĩnh.

"Bạn học Lương."

Sờ đi Tiễn Ý Ý có thể lên nói cho Hà Ứng Hoan là bọn họ đang hẹn hò là ý vào anh không ở đây. Anh vừa trở lại, cô lại có cảm giác chột dạ.

Nữ sinh mắt chột chột, chột dạ cái gì chứ.

Lương Quyết Thành nhìn thoái qua ánh mắt của cô, thoáng gọn sóng một cái rồi lại thu hồi lại, đem thuốc đưa cho Tiễn Ý Ý, rồi chính mình cầm lấy cặp lồng giữ nhiệt.

Anh không chào hỏi Hà Ứng Hoan, quay đầu liền lạnh nhạt mà rời đi.

"Đẹp trai thật, rất là lạnh lùng nha." Hà Ứng Hoan ghé vào bên đầu vai Tiễn Ý Ý thờ dài, "Khung Khung thật đáng thương, một chút cơ hội cũng không có."

Hà Ứng Hoan quả nhiên biết chuyện của Tào Khung. Có điều đây không phải là chuyện có thể cưỡng ép được. Tiễn Ý Ý cười cười, chuyển hướng đề tài.

Lấy lý do bị trật khớp, Tiễn Ý Ý xin nghỉ hẳn một tuần, nghỉ ngơi thật tốt để chuẩn bị quay lại trường học. Mà Tiễn Mân Văn liền không giống thế, ngày thứ hai liền mang theo cái chân khập khiễng đến trường.

Đám học sinh trong trường truyền tai nhau rằng, chuyện này là do em gái đẩy chị mình.

Tô Á Na phát hỏa, trực tiếp gõ bàn phím hỏi: "Mồm nói thì hay lắm, các người có dám đi xem camera hay không?"

Nhắc tới camera, một đám người hung hăng mắng Tiễn Ý Ý đều an tĩnh lại.

Không mấy phút sau, đề tài lại bị chuyển hướng.

Tô Á Na tức đến bốc hỏa, gọi điện thoại lái nhai với Tiễn Ý Ý.

Tiến Ý Ý không có bất kì quan tâm nào đối với việc này. Những người đó toàn là anh hùng bàn phím, ở trên trang web đùa giỡn linh tinh, nếu thật sự so ra thì bọn họ chỉ là một lũ hèn nhát mà thôi.

Tiến Mân Văn cùng cô đồng thời xảy ra chuyện, mẹ Tiến liền gọi điện cho cô hỏi chuyện. Tiến Ý Ý cười lạnh nói, nếu như muốn biết thì đi xem camera, mẹ Tiến liền cúp điện thoại không dám gây rối với cô nữa.

Có một số việc, nếu như không có chứng cứ sẽ triệt để đi theo một chiều hướng khác. Nhưng đây lại có bằng chứng rõ ràng, dù cho có nói hươu nói vượn thế nào đi chăng nữa cũng không hữu dụng.

Thật chính là thật, giả chính là giả.

Ông nội cũng gọi điện cho Tiễn Ý Ý, hỏi xem chân cô đã đỡ chưa, ngoài dự đoán của cô, ông không hề nhắc tới Tiễn Mân Văn mà là vui tươi hơn hỏi: "Ý Ý có bạn trai sao?"

Tiến Ý Ý bất ngờ không kịp dùng não, miệng đã trả lời rất nhanh: "Có!"

Cô thời thời khắc khắc đề phòng nhưng không nghĩ, ông nội sẽ là người đầu tiên hỏi.

"Có bạn trai là chuyện tốt, con cũng không còn nhỏ nữa, ông biết Ý Ý của chúng ta cũng có cái nhìn của chính mình. Con coi trọng ai, ông nội cũng yên tâm. Có thời gian thì mang thằng bé về gặp mặt ông nội nhé."

Tiến Ý Ý áp ứng nửa ngày, vừa cắn răng vừa dậm chân: "Vâng ạ!"

Vừa cúp điện thoại, Tiễn Ý Ý liền lao đầu lên giường.

Lão đại căn bản không chịu nhận lời cô, điều kiện cũng không thêm nói, trực tiếp từ chối cô những hai lần. Cô còn có cơ hội thứ ba sao?

Tiến Ý Ý có chút phiền.

Nhưng dù phiền thế nào thì vẫn phải đi bệnh viện.

Trật chân không có gì nghiêm trọng, cách hai ngày đi bệnh viện tìm bác sĩ nhìn xem một chút là được. Tiến Ý Ý lần này một mình đi đến, bác sĩ khoa chỉnh hình vẫn con nít cô, thậm chí còn cười hỏi: "Bạn trai nhỏ của cháu không đến cùng sao?"

Tiến Ý Ý không trả lời, một y tá bên cạnh liền nở nụ cười.

"Bạn trai em là cậu nhóc kia phải không? Chắc là còn bận chăm sóc mẹ hần ấy mà. Chân bạn gái không nghiêm trọng lắm, cho nên muốn chăm sóc mẹ hơn."

Bác sĩ hỏi y tá:

"... Là Lương nữ sĩ kia?"

"Đúng ạ, đều đang nằm viện đó. Chi phí mỗi tháng không không phải số tiền nhỏ."

"Viện phí tháng này bọn họ vẫn chưa đóng, còn có tiền thuốc, nhiều cái cộng lại như vậy, nghe nói cũng không ít đâu."

"Y tá phòng đó nói, cậu thanh niên tuần trước đã bảo nhất định sẽ có thể trả, kết quả là lại kéo dài tới bây giờ."

"Cậu nhóc này, làm công cũng không dễ dàng gì..."

Tiền Ý Ý nghe đến đó, tâm liền trầm xuống.

Tuần trước, là hôm Lương Quyết Thành đi bán cái dự án kia của anh?

Anh ôm hi vọng có thể bán được để lấy tiền trang trải cho mẹ, nhưng mấy người đó, lại trêu đùa anh...

Bác sĩ cùng y tá thấy sắc mặt Tiền Ý Ý không tốt mới nhớ tới đứa nhỏ này là tiểu tình nhân của người ta, liền nhanh chóng im lặng.

Tiền Ý Ý đi ra khỏi khoa chỉnh hình, do dự một chút liền chuyển bước chân.

Mẹ của Lương Quyết Thành có tên rất êm tai, Lương Hoài Âm. Năm nay ba mươi lăm tuổi. Vốn là cái tuổi có sức khỏe tốt nhất mà đã phải nằm viện đến ba năm. Ba năm này, tất cả gánh nặng đều đặt trên vai Lương Quyết Thành.

Thì ra là do mẹ Lương ở đây nên cô mới có thể gặp được Lương Quyết Thành tình cờ như vậy.

Tiền Ý Ý đi trả viện phí cho mẹ Lương.

Mẹ Lương có giấy tờ rất dài, bởi vì là thường xuyên nằm viện, ở nhà lại chỉ có một đứa con trai đang ở tuổi thành niên gồng gánh lo tiền thuốc men, đôi khi sẽ cho lùi thời hạn trả phí lại vài ngày.

Tiền Ý Ý một lúc nộp hết một năm tiền viện phí của mẹ Lương.

Coi như là phí dạy thêm của lão đại vậy.

Nộp phí xong, Tiền Ý Ý cảm thấy có một số việc nên giải quyết sớm hơn. Đối với cô tốt, đối với Lương Quyết Thành cũng có lợi đi.

Sau khi về nhà, Tiền Ý Ý gọi điện thoại cho tiểu thúc Tiền Thiếu Trầm.

"Chú ơi, tháng trước có phải chú bảo trợ lý đưa cho cháu một tấm thẻ có đúng không ạ?"

Tiền Ý Ý đem cái hộp mở ra, bên trong có một tấm thẻ đen.

Tháng trước khi hai chị em xác nhận thân phận cho nhau, tiểu thúc liền bảo trợ lý đưa cho cô một cái hộp, lúc ấy Tiền Ý Ý chỉ nhìn một cái rồi cất đi.

Tiền Thiếu Trầm nghe được thanh âm của Tiền Ý Ý, cười khẽ.

"Nó là cho cháu. Ý Ý, cháu cứ yên tâm mà dùng, muốn mua gì thì cứ mua."

Tiểu thúc trấn an Tiền Ý Ý. Sau khi xác nhận cái hộp này không đưa sai người, tiểu thúc chính là biết rõ cô không phải con cháu Tiền gia mà vẫn đưa tới.

Tiền Ý Ý cắn cắn môi: "Làm cái gì cũng được ạ?"

Tiểu thúc cười nhẹ: "Phải, làm gì cũng được."

Tiền Ý Ý thanh âm mềm mềm: "Cháu dùng để bao nuôi bạn trai có được không ạ?"

Tiền Thiếu Trầm trong thanh âm không có một chút ngoài ý muốn nào.

"Tấm thẻ này tiểu thúc cho cháu, cháu chính là chủ nhân của nó. Cháu muốn dùng nó làm gì đều là ý của cháu."

"Ý Ý, cháu là cháu gái chú, về sau..." Tiền Thiếu Trầm lời nói đến được một nửa, không tiếp tục nữa, "Tóm lại, cháu muốn làm gì tiểu thúc đều ủng hộ."

Tiền Ý Ý rút cuộc cũng thở phào.

"Cảm ơn chú!", Cô cong cong mắt cười.

Có tấm thẻ này thì việc gì cũng dễ làm.

Thứ hai, Tiền Ý Ý thay đồng phục học sinh, bảo Lưu thúc đưa mình đến trường.

Một tuần không đến trường, sáng sớm liền có chút khó khăn. Chờ Tiền Ý Ý tới thì đã là giờ nghỉ giữa trưa rồi.

Cô ý vào mình bị thương mà bịa lý do, thành công qua được ải của bác bảo vệ, đeo cặp đi vào trường.

Đi đến nửa đường, chuông tan học vang lên.

Tiền Ý Ý đứng một bên đợi, chờ cho học sinh đi qua hết.

Ban mười một có không ít học sinh đều nhìn thấy Tiền Ý Ý, cô cười tủm tỉm: "Đi ăn cơm sao?"

Các bạn chỉ thuận miệng quan tâm cô một chút, lúc sau không chống đỡ nổi sức hấp dẫn của nhà ăn, đều chạy đi hết.

Học sinh nói đùa nhau đi, rất nhanh liền không có ai hết.

Lương Quyết Thành cũng đi cùng Tại Tiểu và Chu Tam, mấy người đó ở phía trước cười nói ríu rít về trận bóng rổ phía Tây Chức, Lương Quyết Thành hai tay dứt túi, vẻ mặt không chút quan tâm đi đằng sau.

Ở chỗ rẽ cầu thang, Tiền Ý Ý nghiêng đầu nhìn Lương Quyết Thành.

Tại Tiểu phát hiện ra Tiền Ý Ý, hai mắt sáng lên, không cần đuổi cũng tự giác chạy mất.

Cầu thang chỉ còn lại hai người. Lương Quyết Thành cũng nhìn thấy Tiền Ý Ý. Một tuần không gặp, chân cô chắc cũng đã khỏi.

Còn trả viện phí cho mẹ anh nữa.

Lương Quyết Thành nắm chặt tay ở trong túi. Lúc đó khi anh tới bệnh viện nộp viện phí thì được biết Tiền Ý Ý đã thay anh trả tất rồi.

"Viện phí cảm ơn cậu, tôi sẽ trả lại."

Lương Quyết Thành ít nói, nói xong anh lại như không có chuyện gì, tránh qua một bên.

Tiền Ý Ý kéo anh lại: "Không khách khí, không khách khí. Bạn học Lương khoan đi đã."

Tiền Ý Ý cười híp mắt, mặt mày đều như ánh nắng sán lạn.

Lương Quyết Thành bị cô kéo lấy tay, không đi không được. Không có cách nào rời khỏi.

Rốt cuộc anh cũng ngẩng đầu lên.

Tiền Ý Ý nhỏ giọng: "Đội đã chứ, cậu nói xong rồi thì đến lượt tớ nói."

Cô móc từ trong cặp ra một cái thẻ màu đen.

Lương Quyết Thành thanh âm khàn khàn: "Cậu muốn nói gì?"

Tay cô duỗi ra, đưa tấm thẻ cho Lương Quyết Thành.

"Đề tứ bao nuôi cậu." Tiền Ý Ý ưỡn ngực, ngữ khí tràn ngập khí phách nói.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Tiền Ý Ý bày tỏ thâm ý của mình đến ba lần rồi. Lần đầu tiên là bạn học chê cười cô là muốn bao nuôi anh, lần thứ hai là do chính anh nghĩ Tiền Ý Ý muốn bao nuôi mình.

Lần thứ ba, Tiền Ý Ý không cần người khác nói, cô tự mình nói ra mình muốn bao nuôi anh.

Bao nuôi thôi mà. Dù sao một người bỏ tiền ra trên người một kẻ khác thì không phải bao nuôi sao!

Tiền Ý Ý đứng tình hợp lý giương cao bộ ngực, tư thái y như tổng tài kiêu ngạo đứng trên cao chuẩn bị bao nuôi tiểu tình nhân của mình.

Lương Quyết Thành nắm chặt quai cặp, trong lòng có chút phức tạp.

Cuối cùng cô cũng nói ra.

Từ lúc bắt đầu, Tiền Ý Ý vẫn muốn anh, thân cận với anh, muốn biết được tâm tư của anh. Ánh mắt của cô tuyệt không thể gạt được người khác.

Bao nuôi..

Nếu đổi lại là một người khác nói với anh mấy từ này, Lương Quyết Thành khẳng định sẽ cho họ biết phòng vip của bệnh viện có những ưu đãi đặc biệt gì cho người sử dụng.

Nhưng người đó lại là cô.

Tiền viện phí vẫn còn ở trong cặp của hắn. Chuyện này...

"Cậu muốn gì?"

Lương Quyết Thành buông mi, sinh nhật của anh vào tháng 11, cách bây giờ chỉ còn khoảng 2 tháng. Nếu cô muốn... Muốn những chuyện mà người trưởng thành hay làm, thì anh phải làm sao?

Lương Quyết Thành che giấu tâm tư lại, có chút lo lắng.

Con người đen nhánh của Tiền Ý Ý chuyển động, đương nhiên là muốn anh đóng giả làm bạn trai của cô rồi!

Còn chưa kịp nói, đã có tiếng di động vang lên cắt ngang lời cô.

Tiền Ý Ý nhìn màn hình di động, hai chữ "Mẹ" hiện lên trên màn hình.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, biểu tình của Tiền Ý Ý liền thay đổi. Cô trở nên nội liễm hơi, thậm chí là có chút áp bức.

Tiền Ý Ý ra chỗ hành lang nghe.

"Alo?"

Mẹ Tiền sau khi tiếp thông điện thoại liền không khách khí nói: "Mau về nhà, ngày mai chuẩn bị đi xem mắt."

Tiền Ý Ý nhú chặt mi tâm: "Con đã có bạn trai, tại sao lại phải đi xem mắt?"

"Tao đã hỏi mấy người ở trường rồi, trừ Tào Khung ra thì mày không giao tiếp với nam sinh nào khác. Dùng loại lý do này để lừa gạt bọn tao sao? Ý Ý, mày cũng thật là quá đáng."

"Mấy người trong trường" này, trừ chủ nhiệm giáo dục cũng chỉ có chủ nhiệm giáo dục.

Chủ nhiệm muốn cô ăn chút thiệt thòi, nhưng ông ta không dám đem mầm mống tốt nhất mà trường muốn đào tạo để trở thành thủ khoa ra. Để cho Tiền gia biết Lương Quyết Thành và Tiền Ý Ý yêu sớm há chẳng phải sẽ tìm mọi cách làm khó để anh đủ điều sao. Trạng nguyên bị chèn ép rồi thì ông ta biết tìm ai khóc đây!?

Chỉ có một chút tâm tư nhỏ như thế thôi, chủ nhiệm giáo dục liền đem chuyện của Lương Quyết Thành giấu đi. Như vậy, tin tức truyền đến tai mẹ Tiền sẽ là, Tiền Ý Ý ở trường không bao giờ giao tiếp với nam sinh, cô lấy đâu ra bạn trai chứ?

Mẹ Tiền tự nhận là nắm được thóp của Tiền Ý Ý, vênh mặt hát hàm sai khiến: "Nuôi mày lớn như vậy, bọn tao chiếu cố tìm cho mày một vị hôn phu là muốn tốt cho mày. Công tử của Diêu gia rất được, mày cùng hắn đính hôn trước, học xong cấp ba liền có thể sinh con được rồi."

Đáy mắt Tiền Ý Ý là một mảnh lạnh lẽo, cô tức đến bật cười.

"Con có bạn trai rồi. Không biết mẹ nghe ai nói, lại nói toàn những điều không đúng sự thật. Quan hệ giữa con và bạn trai rất tốt, hơn nữa..."

Tiền Ý Ý nói được một nửa, "Không lâu nữa đâu, mẹ liền biết bọn con có bao nhiêu thân mật."

"Thay vì cứ ở đây an bài việc xem mắt cho con thì mẹ nên vì chị gái mà tìm người thích hợp đi."

Cúp điện thoại, Tiền Ý Ý giơ tay quạt quạt. Tâm tình tốt ban nãy đều bị một cú điện thoại làm cho rối hết cả lên.

Xem mắt, đính hôn, sinh con?

Mẹ Tiền đúng là tính toán thật tốt. Tìm một người có lợi cho Tiền gia, cùng đối phương kết hôn, sinh con; lấy tiền từ tay ông nội, nói cô sau khi học xong cấp ba thì sinh con lại được một khoản tiền lớn nữa.

Còn về chuyện sau khi kết hôn của cô, khéo cũng chẳng có quan hệ gì với cha mẹ Tiền.

Chung quy lại, cô chỉ là một con cờ để cho bọn họ tùy ý lợi dụng thôi.

"Bạn học Lương."

Tiền Ý Ý thổi thổi tóc mái, bình tĩnh.

Mẹ Tiền không phải ý vào việc cô chưa có bạn trai, còn đang trong độ tuổi vị thành niên nên chèn ép cô đủ kiểu sao?

Cô cứ không làm theo ý bà ta đây!

Tiền Ý Ý giẫm chân đi đến bên cạnh anh. Mỗi bước chân đều giống như mang theo thiên quân vạn mã, uy phong凛冽. Đứng trước mặt Lương Quyết Thành, cô đem anh ép vào tường, hai tay chống sang bên cạnh, ngăn giữa mình và cái bức tường đằng sau.

Kabe-don.*

*Kabe-don (Nguyên tác là Bích đông): Là hành động ép người khác vào tường, thường là hành động thân mật của con trai dành cho con gái.

Tiền Ý Ý chặn Lương Quyết Thành xong mới phát hiện, anh cao hơn cô cả cái đầu.

Cô hơi nâng cằm lên, ngưỡng mộ nhìn anh.

Lương Quyết Thành lưng dán vào tường, cả người không được tự nhiên, liền rũ mi xuống.

Trong mắt Tiền Ý Ý toàn bộ là hình ảnh của anh.

"Tớ nghĩ ra là muốn gì ở cậu rồi."

Lúc cô nói chuyện, trong mắt đều là ánh sáng. Cả người Lương Quyết Thành cứng ngắc.

"... Nói đi."

"Thời hạn một năm, tớ muốn cậu thuộc về tớ, nghe lời tớ."

Chỉ một năm thôi, sau khi cô đủ 18 tuổi, tốt nghiệp xong cấp ba liền có thể thoát khỏi sự khống chế của cha mẹ Tiền. Cái khác không nói, cô chỉ cần đảm bảo tự do của mình, không để ai tùy ý bắt cô đi xem mắt với mấy tên công tử nhà giàu kia nữa là được rồi.

Chỉ một năm thôi! Boss phản diện trước mặt cô sẽ trở thành người kinh khủng nhất, nhân vật phong vân ở chốn đại học.

Bất quá bây giờ lão đại vẫn là một thiếu niên đáng thương. Nhưng không sao, cô có tiền, cô sẽ che chở cho anh. Anh chỉ cần làm tốt vai trò của một người bạn trai, cho cô tự do là được.

Quá tốt! Đây đúng là đối tượng hợp tác tốt nhất ông trời ban cho cô mà!

Cô cười rộ lên, hai mắt cong lên thành hình trăng non, lông mi dài như cánh quạt, trên mặt đều là vẻ tươi cười khiến người khác không nở từ chối.

Tiền Ý Ý còn lắc lắc tám thế đen.

Lương Quyết Thành tránh đi tầm mắt của cô.

Thuộc về cô, ngoan ngoãn nghe lời cô...

Cái gì cũng nói ra được.

Có điều...chỉ một năm thôi sao?

Từ lớp mười một đến lớp mười hai, tốt nghiệp xong liền ngừng giao dịch?

Cô là bị ngốc, hay là đang dùng phương thức này để giữ anh lại?

Tầm thẻ trong tay cô, thậm chí có thể mua một đời người.

Anh không đoán được suy nghĩ của cô nữa rồi.

Lương Quyết Thành rũ mắt, đáy mắt thâm ý cuộn cuộn.

Anh từ chối cô hai lần, đây là lần thứ ba. Lúc Tiền Ý Ý xuất hiện ở hội trường giúp mình, còn có lúc cô trả viện phí hộ đều nói cho Lương Quyết Thành biết một điều, anh hiện tại chỉ có hai bàn tay trắng, cái gì cũng đều không làm được. Nếu từ chối cô lần nữa, nếu mẹ cùng em gái anh bị gì ngoài ý muốn mà anh lại không có tiền, anh sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho chính mình.

Hơn nữa...

Lương Quyết Thành dời ánh mắt sang, nhìn cô gái nhỏ đang ép mình vào tường, đáy mắt đều hiện rõ vẻ nhất định anh phải đồng ý.

"...Được."

Số tiền cô cho anh, anh sẽ trả lại cô gấp bội.

Anh đồng ý rồi? Tiền Ý Ý cười đến nheo cả mắt lại, vui vẻ búng tay một cái.

"Hoan hô! Chúng ta thực hiện giao dịch đầu tiên luôn đi!"

Cô buông lỏng cánh tay giữ trên tường ra, cách xa Lương Quyết Thành một chút, trả lại tự do cho anh.

Anh một tay cầm quai cặp, đuổi kịp bước chân Tiền Ý Ý.

Thiếu nữ dường như đang rất vui vẻ, nhảy nhót như chú chim nhỏ. Tâm tình của cô đều không hề che giấu một chút nào.

Vui như vậy sao?

Khóe miệng Lương Quyết Thành hơi giương lên.

Tiền Ý Ý cảm thấy cần phải diễn một vở kịch thật hoàn hảo để cha mẹ Tiền không thể ép cô đi xem mắt hay sinh em bé được nữa.

"Cậu nghĩ xem..."

Hẹn hò là vẫn cùng nhau học tập, hay là phải cùng cô đi dạo phố?

Lương Quyết Thành lấy điện thoại nhắn tin cho em gái, bảo cô bé rằng hôm nay anh sẽ về muộn, tự cô nấu cơm lấy ăn.

"Cậu là bạn trai của tớ, đây là thân phận của cậu. Sau đó điều mà cậu cần làm là, theo tớ đi gặp cha mẹ, nói cho bọn họ biết tớ có con với cậu, chúng ta muốn bỏ trốn!"

Lương Quyết Thành vừa xuống bậc cầu thang liền đập hụt một cái, nhanh tay lẹ mắt nắm chặt lấy lan can.

"..."

Đại tiểu thư thật biết chơi, so với những gì anh nghĩ...còn muốn kích thích hơn.

Hiện tại đã là người cùng hội cùng thuyền, Tiền Ý Ý không ngại nói mọi chuyện cho Lương Quyết Thành biết.

"Mẹ tôi vừa gọi điện nói là muốn cho tớ đính hôn, còn bảo tớ học xong cấp ba liền sinh em bé." Tiền Ý Ý cười nhạo, "CMN, cậu đã gặp qua cha mẹ nào như vậy chưa?"

Nhịp tim bất thường của Lương Quyết Thành đã ổn định, chân anh rất dài, một bước bằng hai bước của cô, rất nhanh cùng sóng vai với Tiền Ý Ý.

"... Không cần để ý."

Từ lúc quen Tiền Ý Ý, anh liền biết cô có một cặp cha mẹ không tốt. Đối xử bất công đối với cô như thế nào, ai cũng có thể nhìn ra, thậm chí ở phía sau còn ngấm ngầm ngăn cản cô.

Cái người tên Lưu Nhã kia, Lương Quyết Thành vẫn không quên, chính cô ta là người đã nhục nhã Tiền Ý Ý ở ban 11.

"Tớ cũng không muốn quan tâm đâu."

Tiền Ý Ý chân chuyển hướng, đi đến nhà để xe.

Cô đứng khoanh tay chờ anh dắt xe ra, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Nhưng tốt xấu gì đó cũng là mẹ tớ, tớ vẫn chưa trưởng thành, muốn làm gì cũng đều không làm được."

Tiền Ý Ý bỗng nhiên nghĩ đến.

"Bạn học Lương, cậu đủ 18 chưa?"

Nếu bạn trai là người đủ 18 rồi thì cô có thể đem tên bạn trai này trở thành người giám hộ của mình không?

Tiền Ý Ý càng nghĩ càng cảm thấy đúng, tay chống vào yên xe, mắt sáng ngời nhìn chăm chăm anh.

Cả người Lương Quyết Thành cứng đờ.

Sao cô có thể từ chuyện trong nhà chuyển tới chuyện này được hay vậy?

Lương Quyết Thành trầm mặc thật lâu.

"... Sắp rồi." Còn hai tháng.

Có điều anh trưởng thành vẫn không được tính, Tiền Ý Ý phải trưởng thành mới được tính.

"Tốt quá." Tiền Ý Ý hâm mộ, "Tớ còn hơn nửa năm nữa thôi."

Lương Quyết Thành không dấu vết thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Như vậy cũng tốt, ít nhất nếu Tiền Ý Ý đưa ra loại yêu cầu kia, anh còn có lý do.

Xe đạp của Lương Quyết Thành không có yên sau, cũng không thể để cô đi bộ. Tiền Ý Ý chỉ có thể ngồi cùng anh mà đi.

Bây giờ khắp nơi tông trường đều không có học sinh, đi đến phòng bảo vệ ở phía sau, lão đại gia tức ban lại vườn đầu ra.

"Đi đâu đấy? Đang giờ nghỉ trưa mà."

Tiền Ý Ý cười cười: "Bác ơi, chân cháu bị thương, mới đi vài bước đã phát hiện ra là không đi nổi nữa. Chủ nhiệm lớp cháu nói bạn cùng bàn đưa cháu đến bệnh viện."

Lương Quyết Thành: "..."

Lý do này, lão đại trực ban còn thật sự tin.

Đi ra khỏi trường, Lương Quyết Thành liền quay đầu.

Anh trốn học như com bữa, toàn là nhảy tường mà ra, đây vẫn là lần đầu tiên anh quang minh chính đại đi ra bằng cửa chính trong giờ học, nghênh ngang cúp tiết.

Lưu thúc đưa Tiền Ý Ý đến trường rồi rời đi, ở cổng trường đều không có xe.

Lương Quyết Thành nhìn chân Tiền Ý Ý.

"... Lên đi."

Ý anh là bảo cô ngồi phía trước.

Mắt Tiền Ý Ý sáng lên.

"Cậu đeo tớ sao, thế này ngại lắm"

Tiền Ý Ý chưa bao giờ ngồi kiểu này, hưng phát đến khoa tay múa chân.

"Ngồi kiểu gì đây?" Đằng trước hơi nghiêng, tay lái lại còn gần nữa, cô ngồi kiểu gì chứ?

Lương Quyết Thành một tay giữ xe, một tay kéo Tiền Ý Ý đặt lên phía trên.

Cô ngồi ở trước đẩy lọ mọ một hồi, anh liền ngồi lên phía đằng sau, ngực chạm vào người Tiền Ý Ý, ổn định lại tư thế của cô. Sau đó chân đạp một cái, xe đạp liền chuyển bánh.

"Đến nhà cậu?"

Tiền Ý Ý ôm túi sách vào ngực, vì để tránh che tầm nhìn của anh mà cô cơ hồ đều dựa cả người vào trong ngực Lương Quyết Thành.

Phía trước là gió, phía sau là lồng ngực, Tiền Ý Ý rất tự nhiên sử dụng thân thể Lương Quyết Thành để chắn gió.

"Trước tiên chúng ta khóp khẩu cung đã, không thể để cho người khác phát hiện chúng ta chỉ đang là quan hệ giao dịch được."

"Thứ nhất, chúng ta thống nhất việc khi nào gặp mặt nhau, lúc nào thích nhau và lúc nào hẹn hò với nhau."

Tiền Ý Ý tính toán, lợi thế duy nhất để nữ sinh thích một nam sinh cấp ba là...nhân sắc.

Chỉ cần nhìn sắc đẹp thôi, Lương Quyết Thành chắc chắn sẽ có ưu thế, ai cũng không cảm thấy cô nói dối.

Bởi vì anh đáng được như thế.

Nếu là nhìn vẻ bề ngoài thì nên làm ra cái tình huống nhất kiến chung tình. Lý do như vậy là hợp lý hơn khi cô vừa mới chuyển trường đã có bạn trai ở đây rồi.

"Bạn học Lương, nghe kĩ này. Lần đầu tiên hai chúng ta gặp nhau đã yêu nhau, là nhất kiến chung tình. Cậu lớn lên đẹp trai như thế, tớ là quá nông cạn, bị sắc đẹp mê hoặc, sau đó chúng ta còn học chung một lớp, ngồi cùng một bàn, tự nhiên mà phát triển quan hệ lên, cho đến không lâu trước đó, ừm...Cái khó khăn này liền để cho Khung Khung đi." Tiền Ý Ý biên tập ra một kịch bản, "Có một nam sinh tỏ tình với tớ, cậu ghen, sau đó quay lại tỏ tình với tớ, chúng ta liền yêu nhau. Từ lúc đó đến bây giờ chỉ mới có vài ngày."

Như vậy mới không để mẹ Tiền nghi ngờ.

Lương Quyết Thành mím môi nghe xong "khẩu cung" của cô. Theo như anh nghĩ thì đây chính là những thứ trong lòng nàng đang nghĩ.

Lần gặp đầu tiên...

Xe đột nhiên bị phanh gấp, Tiền Ý Ý hoảng sợ bị nghiêng ra bên ngoài tý nữa ngã xuống. Lương Quyết Thành một tay dè chặt xuống hông cô, đem cô giữ chắc.

Tiền Ý Ý chưa hoàn hồn ngẩng đầu.

"...Bạn học Lương, sao tai cậu đỏ thê?"

Ánh mắt thiếu niên tựa như có chút hung dữ, nhưng lỗi tại anh lại đỏ lên bất thường.

Tiền Ý Ý trừng mắt nhìn, ngón tay rục rịch.

Muốn sờ.

Tìm Lương Quyết Thành đập quá nhanh, căn bản không thể đối diện với Tiền Ý Ý được.

Anh giữ cô ngồi vững một lần nữa, dùng giọng điệu bình thường nói: "Gió thổi."

Lần đầu tiên gặp mặt chỉ là một đoạn thời gian rất ngắn, anh quay đầu qua, ngoài ý muốn nhìn thấy thứ đó.

Tiểu dâu tây.

Màu trắng.

Lương Quyết Thành cho rằng mình đã sớm quên rồi nhưng lúc cô nhắc đến, tiểu dâu tây trong kí ức lại lác lác trước mặt làm tâm tình của anh hoảng loạn.

Tiền Ý Ý nói lần đầu gặp...là dưới tình huống này?

Lương Quyết Thành trong lòng có chút trầm trọng.

Đây đúng là một thứ khiến lòng người nặng trĩu, nhất kiến chung tình.

"Em bé lấy đâu ra?"

Lương Quyết Thành bình tĩnh phân tích: "Chúng ta yêu đương chưa đến một tháng, lấy đâu ra em bé?"

Cứ tưởng là đã bình tĩnh lại được rồi, lúc nói tới đứa bé, trên cổ Lương Quyết Thành liền có một chút đỏ ửng chậm chậm lan ra. Tiền Ý Ý vẫn không có quay đầu, chưa phát hiện thấy điểm này.

Tiền Ý Ý vắt óc: "Cậu xem thế này được không, chúng ta lần đầu gặp mặt đã không phải yêu từ cái nhìn đầu tiên sao? Tớ cùng cậu trẻ người non dạ, nông cạn một hồi liền lăn lên giường, sau đó thì tôi có em bé?"

Xe lại một lần nữa thắng gấp.

Lần này Tiền Ý Ý đã có chuẩn bị, túm chặt lấy áo của Lương Quyết Thành.

Anh cảm thấy...cái này không tốt lắm.

"Không được, sợ hờ quá nhiều."

Tiền Ý Ý nghĩ ngợi, quả thật là thế.

Biệt thự của cha mẹ Tiền rất xa. Nếu muốn đạp xe mà đến thì phải mất hai tiếng đồng hồ. Tiền Ý Ý bị gió lạnh tạt cho liền lập tức tỉnh táo.

Bọn họ vừa mới hợp tác, chẳng có tí chuyện đồn đãi nào cả. Đi đến đó nếu mà không có thân mật như cô nói thì rất có khả năng sẽ bị mẹ Tiền bắt thóp.

"Cậu nói đúng, bạn học Lương, vòng lại đi, chúng ta đi ăn bữa cơm chúc mừng."

Lãng phí thời gian nói chuyện linh tinh với cha mẹ Tiền không bằng đi lấp đầy cái bụng trước đã.

Cô chọn một nhà hàng quen thuộc, từng nhớ rằng nguyên chủ có nói qua, boss phản diện tựa hồ như chưa bao giờ biểu lộ ra mình thích cái gì, thích ăn gì, nhưng đó là mặt ngoài thôi. Trên thực tế, vị hung thần này thích đồ ngọt nha.

Tiền Ý Ý trợn một bàn đồ ngọt, cẩn thận đánh giá sắc mặt Lương Quyết Thành.

"Tớ nghe nói đầu bếp nơi này là cao thủ có một không hai, không biết cậu có thích hay không. Đây đều là món ngọt, tớ cảm thấy chúng rất ngon. Bạn học Lương, cậu cũng thử đi."

Tiền Ý Ý vẫn muốn giấu việc cô biết Lương Quyết Thành thích đồ ngọt, mặt đầy vẻ bình tĩnh.

Lương Quyết Thành bên ngoài thì thân nhiên, ít nhất nhìn qua cũng không có gì khác biệt.

Nhưng khi nhìn thấy một bàn đồ ăn toàn là món anh thích, trong lòng lại không nói được lý do vì sao lại cảm thấy phức tạp.

Tiền Ý Ý tới không đến một tháng, rất nhiều nam sinh quen anh nhiều năm cũng không biết bí mật nhỏ này. Cô vốn cũng không biết mới phải. Đây là trùng hợp sao? Hay cô thật sự quan tâm anh?

Mọi tâm tư đều ở việc theo đuổi nam sinh, quá lãng phí.

Tiền Ý Ý không biết vì cái gì, một giây trước Lương Quyết Thành ánh mắt vẫn rất ôn nhu, tựa như đã bị cảm hóa. Một giây sau ánh mắt của anh liền trở nên kiên định hơn.

"Ăn xong tôi sẽ dạy kèm cho cậu."

"Bắt đầu lại từ đầu, toàn bộ."

Lương Quyết Thành lần đầu tiên chủ động nói chuyện với Tiền Ý Ý.

Cô không phải nói là muốn học sao? Nhìn lúc cô học, ở bên trong là học, bên ngoài liền chiếm tiện nghi của anh. Hiện tại chuyện đã như thế rồi, cô muốn một chút phúc lợi cũng không phải không thể.

Tiền Ý Ý vừa nghe, quá tốt!

"Được nha, chúng ta ăn xong đến nhà tớ đi!" Tiền Ý Ý soái khí búng tay một cái.

Lương Quyết Thành sặc nước.

Dạy kèm sao lại đến nhà cô làm gì?

Tiền Ý Ý không thể cố gắng khác chế một chút sao?

Cô giống như nghĩ ra cái gì, liền nhanh chóng bổ sung: "Cậu đừng lo, là nhà của tớ. Chỉ có một mình tớ thôi, không có ai khác cả."

Vừa kí kết hiệp ước đã muốn dẫn người về nhà. Tiền Ý Ý cho rằng là Lương Quyết Thành sợ nhìn thấy người lớn nhà cô cho nên nhanh chóng trấn an anh một câu.

Lương Quyết Thành nghe cô giải thích tâm tư của mình liền muốn thờ dài.

Nhưng như thế anh vẫn khản trương a.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Đúng lúc đó, Tại Tiểu gửi tin nhắn WeChat tới.

Anh thờ phào nhẹ nhõm một hơi, đem tin nhắn của mình đưa cho Tiền Ý Ý nhìn.

[Lương ca, ở sân bóng rổ cũ, giảng hồi cấp cứu nha. Moah moah QAQ]

Anh dùng lý do rất chính đáng từ chối đi học với Tiền Ý Ý ở nhà cô. Tiền Ý Ý cũng không để ý lắm, cô cũng không vội, dù sao vẫn phải có thời gian để bịa ra khẩu cung hợp lý.

Lương Quyết Thành xác nhận cô đã có người đưa về, chân như gán Phong Hỏa Luân* biến mất nhanh như chớp. Ai không biết còn tưởng nhà anh có người chết.

*Phong Hỏa Luân: Cái vòng lửa ở dưới chân của na tra.

Đội Lương Quyết Thành rời đi, cô liền đem tiết học buổi chiều ném ra sau đầu. Về nhà mở máy tính chơi game, điên cuồng phát tiết, coi nhân vật trong game y như những thứ nghẹn khuất mà cô phải chịu đựng suốt thời gian qua mà giết.

Sáng hôm sau, lúc Tiền Ý Ý đi đến cổng trường mới đột nhiên nhớ ra. Nếu như đã hẹn hò với nhau rồi thì cô có nên gọi Lương Quyết Thành tới đón mình hay không? Hoặc là cũng phải biết được WeChat, số điện thoại của anh chứ.

Được, rất tốt, Lương Quyết Thành rất có ý thức trách nhiệm. Bình thường muốn gặp anh còn khó hơn lên trời, hôm nay lại xuất hiện ở lớp sớm như vậy.

"Cậu đến sớm nhỉ?"

Tiền Ý Ý cười tủm tỉm ngồi xuống lắc lắc cánh tay Lương Quyết Thành.

Anh móc từ trong học bàn ra một ly sữa đậu nành vị táo, đưa cho Tiền Ý Ý ở bên cạnh.

Tối qua anh đã tra cứu rất nhiều về việc mà những người bạn trai hay làm cho bạn gái. Trong đó điều thứ nhất có nói, nếu như là bạn cùng lớp thì hãy nhớ mang cho cô ấy bữa sáng ngọt ngào.

Với gia cảnh của cô thì hẳn là sẽ ăn trước ở nhà rồi, anh vốn không nên làm mấy thứ thừa thãi này. Nhưng lúc đi qua cửa hàng bán đồ ăn sáng nay, Lương Quyết Thành lại không nhịn được đi vào mua một phần.

Nếu cô không uống thì để anh uống cũng được.

Tiền Ý Ý thụ sủng nhược kinh: "Cảm ơn cậu."

Cô thật sự không nghĩ đến, lão đại lại chủ động như vậy.

Tiền Ý Ý ngay lập tức lấy điện thoại ra, hướng về ly sữa đậu nành chụp một tấm.

Sau đó liền đăng lên nhóm WeChat.

[Buổi sáng chưa ăn sáng, được bạn trai mua cho thật thích.]

Trong nhóm chat này chỉ có cha mẹ Tiền.

Nói cách khác, hành động show ân ái này của cô chỉ là diễn để cho cha mẹ Tiễn hết hy vọng mà thôi.

Lương Quyết Thành vô tình liếc nhìn thấy tin nhắn WeChat của Tiễn Ý Ý, có chút không được tự nhiên quay đầu đi chỗ khác.

Thôi kệ, chiều cô ấy vậy.

Buổi sáng là tiết tự học không có nhiều học sinh lắm, lớp bỗng im lặng lạ thường.

Ở phía trên có một nữ sinh quang minh chính đại lấy gương trang điểm của mình ra, cô ý nhắm ngay vị trí của Tiễn Ý Ý và Lương Quyết Thành đang ngồi.

Tiến Ý Ý ngẩng đầu, phát phát tay: "Bạn học, phiền cậu điều chỉnh phương hướng đi một chút."

Nữ sinh kia hoảng sợ đem gương dời đi.

"Bạn học Lương." Tiễn Ý Ý cảm thấy mỹ mãn, lung lay ly sửa đầu nạnh, "Cảm ơn cậu."

"Đúng rồi, cậu cho tớ WeChat đi, cả số điện thoại nữa." Tiễn Ý Ý diễn trò cũng phải hoàn hảo một chút, không thể để bất cứ ai nắm được thóp của cô, phải cẩn thận tỉ mỉ vào.

Lương Quyết Thành không hề do dự, đem số của mình cho cô.

Ở trong trường, ngoài thầy giáo thì cũng chỉ có Tiểu lão tam là có số điện thoại của anh. Bây giờ có thêm một người nữa, Tiễn Ý Ý.

Lúc đặt tên danh bạ, Tiễn Ý Ý mặt không đổi sắc đưa vào: "AAA anh yêu."

Mở đầu bằng chữ A chính là những người đứng đầu danh bạ. Cùng bạn trai của mình xưng hô thân mật như thế, rất thích hợp với tình yêu cuồng nhiệt của mấy nữ sinh tuổi mới lớn.

Lương Quyết Thành mở to mắt nhìn Tiễn Ý Ý đặt tên danh bạ cho mình, không phản bác được gì.

Vừa nghĩ đến chuyện, sau này gọi điện thoại cho cô, di động cô sẽ hiện lên cái loại xưng hô sến súa này, Lương Quyết Thành một chút ý muốn gọi cho cô cũng không còn nữa.

Tiến Ý Ý nhập số điện thoại của mình vào máy anh.

"Nhớ kỹ, đặt tên buồn nôn một chút." Tiễn Ý Ý chỉ huy cầu độc thân vạn năm, "Không cần quá đứng đắn làm gì, càng sến càng tốt."

Lương Quyết Thành cảm thấy, cô là đang lấy việc công làm việc tư.

Có điều, đặt tên như thế nào đây...

Anh ho khan một tiếng, ngón tay dè xuống màn hình, đưa số di động của cô vào trong danh bạ.

A tiểu dâu tây.

Đây chính là cái tên không đứng đắn mà anh có thể nghĩ đến.

Tiến Ý Ý không hiểu lắm, nhưng vẫn nói tiếp: "Sến hơn tý đi."

Lương Quyết Thành bình tĩnh nhìn cô một cái, bất đắc dĩ viết thêm hai chữ

A tiểu dâu tây thân yêu.

"Tại sao lại là dâu tây?" Tiễn Ý Ý lúc này mới tò mò hỏi.

"Dâu tây ngọt." Lương Quyết Thành mặt không đổi sắc nói.

Tiến Ý Ý cũng không nghĩ nhiều, lại thêm WeChat của anh.

WeChat chính là số điện thoại của anh, Tiễn Ý Ý kéo Lương Quyết Thành vào danh sách bạn thân.

Avatar của Lương Quyết Thành chỉ là một màu đen. Tên đặt đơn giản có đúng một chữ "L", WeChat lại càng không có đăng cái gì cả.

Tiến Ý Ý bèn sửa lại nick name của anh là "anh yêu", sau đó bắt đầu phát mấy cái nhãn dán.

[Tiểu miêu ủy khuất bấu môi .jpg]

[Tiểu miêu phỏng miệng muốn hôn. jpg]

[Tiểu miêu thẹn thùng che mặt. jpg]

[Ôm một cái. jpg]

[Sờ sờ đầu. jpg]

Mới thêm bạn cho nên không có lịch sử trò chuyện sẽ quá giả tạo.

Cô hiện tại không cần làm giả nữa, biến giả thành thật, làm cho không ai có thể nghi ngờ cô.

"Bạn học Lương, cậu cũng trả lời đi, nói cái gì càng sến càng tốt."

Tiết đầu là tiết của thầy Trương, hay tay Tiễn Ý Ý đều để dưới gầm bàn, không ngừng tìm mấy nhãn dán làm nũng, bán manh cute gửi cho Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành lại không tỏ thái độ gì.

WeChat của anh như đã sắp sập đến nơi do đủ loại nhãn dán bán manh mà cô gửi tới.

Cuối cùng, Lương Quyết Thành chỉ nhấn lại một chữ.

[Ngoan.]

Di động cô rung lên một cái, mở ra xem thì thấy...

L: Ngoan.

Cô thiếu chút nữa thì phì cười.

Chỉ có một chữ duy nhất thôi mà cơ hồ Tiễn Ý Ý đã nhìn thấy vẻ mặt lão đại đang giãy dụa, thỏa hiệp.

Tán tỉnh, làm nũng cái gì chứ. Lão đại không thể làm mấy việc này được.

Chỉ cần anh đáp lại là tốt rồi. Làm gì cũng sẽ tiện hơn.

Lương Quyết Thành ngủ hết ba tiết, giờ nghỉ trưa, Tào Khung cùng Hà Ứng Hoan và Tô Á Na tới gọi Tiễn Ý Ý cùng đi ăn, cô do dự một chút rồi khoát tay: "Mấy cậu đi trước đi."

Tào Khung như muốn nói gì đó, cắn cắn răng, lại bị Hà Ứng Hoan lôi đi.

Trong lớp bây giờ chỉ có hai người ở hàng cuối cùng, Tiễn Ý Ý gọi Lương Quyết Thành dậy.

"Bạn học Lương, đi ăn trưa nào."

Lương Quyết Thành ngồi thẳng dậy, trong mắt còn có chút buồn ngủ.

So với buồn ngủ nhiều hơn là hoang mang.

"Chúng ta đang hẹn hò, để khỏi cho người khác nghi ngờ chúng ta làm giả thì tốt nhất nên tạo ra một ít bằng chứng đi."

Tiến Ý Ý giải thích: "Cho nên trưa nay hai chúng ta cùng đi ăn trưa đi."

Đây là việc nên làm.

Lương Quyết Thành ngáp một cái rồi đứng dậy, bỗng nhiên hỏi: "Cậu gọi tôi là gì?"

Tiến Ý Ý: "Bạn học Lương... A, cậu nhắc tớ mới nhớ ra!"

Hẹn hò rồi mà còn gọi nhau là bạn học thì nghe nó cứ sai sai.

Tiến Ý Ý trầm tư suy nghĩ nửa ngày.

"Tớ gọi thế nào đây? Thành Thành?" Tiến Ý Ý cùng người khác xưng hô thân mật, đều là điệp lại tên của họ.

Hoan Hoan, Na Na, Khung Khung, Kha Kha...

Lương Quyết Thành tay rút túi ở phía trước, bác bỏ hoàn toàn: "Không được."

Tiền Ý Ý không nghĩ ra được: "... Cũng không thể kêu lão công đi."

Mấy học sinh cấp ba hẹn hò với nhau toàn sến súa gọi nhau là lão công rồi lão bà, Tiền Ý Ý cũng không thể tiếp nhận được.

Thiếu niên vừa bước xuống cầu thang liền tỳ nửa ngã nhào ra đất.

Anh quay đầu trừng mắt nhìn Tiền Ý Ý một chút, trong ánh mắt có chút khó thở.

Tiền Ý Ý xấu hổ cười cười, đuổi theo sát.

"Nếu không... Lương Lương?"

Lương Quyết Thành giọng điệu thân nhiên: "Gọi như vậy, cậu lạnh sao?"

Tiền Ý Ý thức thời ngậm miệng.

Giữa trưa nhà ăn đã kín người.

Chỗ cửa sổ bán thịt đông đã xếp dài đến tận cửa ra vào, Tiền Ý Ý nhìn chăm chăm một lát, sau đó dời mắt đi sang chỗ bán thịt viên.

Cô ở phía trước, Lương Quyết Thành bụng khay đứng đằng sau.

Tiền Ý Ý đi tới đi lui, phát hiện cô đến chỗ nào chỗ đó liền im lặng, bộ dáng đang cười nói ha hả thì như là bị bóp lấy cổ, ngưng bật lại.

Cô tìm một chỗ trống ngồi xuống, Lương Quyết Thành theo sát phía sau, ngồi đối diện cô.

Người trong nhà ăn chen lấn xô đẩy, bất quá cái vị trí bốn người đang bị hai người kia chiếm giữ kia lại không có ai dám đi đến ngồi cùng.

Lấy Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành làm trung tâm, phạm vi bán kính ba mét đều không có tiếng nói chuyện.

Tiền Ý Ý không bận tâm, ăn rất bình tĩnh, đồng thời con có tâm tư bảo Lương Quyết Thành chụp ảnh cho mình: "Cậu biết chụp ảnh không?"

Cô vén tóc, bày ra một cái tư thế, "Cậu chụp cho tớ một tấm để tớ đăng WeChat, để status là "thật đáng yêu" linh tinh gì đó, nhanh lên nào."

Chụp hình xinh đẹp là ước mơ của bất kì cô gái nào, nhưng Tiền Ý Ý lại không biết chụp ảnh.

Lương Quyết Thành: "..."

Yêu cầu của cô... đều đáng yêu như thế sao?

Anh lấy điện thoại di động ra, thiếu nữ trong camera động tác rõ ràng đã có chút cứng ngắc, tay hơi run nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh.

Lương Quyết Thành mím môi, giờ điện thoại lên nhắm về phía Tiền Ý Ý.

"Được chưa?" Tiền Ý Ý vẫn duy trì tư thế đẹp để đó, nhưng trên thực tế eo cô đã muốn gãy làm đôi, môi run run hỏi Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành chậm rãi ấn cái nút đỏ.

"... Được rồi."

Mười giây ghi hình, mỗi động tác nhỏ của thiếu nữ đều thấy rất rõ ràng.

Thú vị.

Tiền Ý Ý nhẹ nhàng thở ra, đúng lúc đó, Lương Quyết Thành ấn chụp vào tấm.

Nữ sinh trầm tĩnh lúc cơ thể thư giãn ra rất tự nhiên, so với cố ý làm dáng còn đẹp hơn.

Lương Quyết Thành nhìn một cái, gửi ảnh qua cho Tiền Ý Ý, nghĩ ngợi lại thêm một câu.

L: [Hình ảnh], cậu rất đáng yêu.

Tiền Ý Ý vừa thấy liền cong mắt cười.

Lão đại thật là, có chút đáng yêu.

Trong căn tin tiếng vang ngày càng ồn, Tiễn Ý Ý nhai kĩ nuốt chậm, đột nhiên có người đi đến chỗ cô.

"Ý Ý!"

Tiến Ý Ý kinh ngạc ngẩng đầu, người nên ăn trưa ở bên ngoài trường học, Tào Khung, lại đang mặt mày nặng nề đầy lửa giận đứng ở đây, tầm mắt hung dữ nhìn Lương Quyết Thành.

"Cậu ăn trưa với hắn?"

Tiến Ý Ý có chút bất đắc dĩ: "Khung Khung..."

"Dựa vào cái gì lại là hắn?"

Tào Khung trong lòng nén giận. Nếu như là Nhâm Kha hay Tô Á Na, cậu ta không có ý kiến gì. Nhưng dựa vào cái gì lại là Lương Quyết Thành! Lần đầu tiên gặp nhau, cậu đã cảm thấy nhìn anh không thoải mái rồi!

Tại sao tiến Ý Ý lại cùng một người bạn không thân thiết ăn cơm với nhau?

Bọn họ đến cùng... là quan hệ gì?

Tiến Ý Ý không nghĩ ở nơi công cộng sẽ làm ồn ra chuyện gì, trầm giọng nói: "Khung Khung, chuyện này nói sau đi. Ăn xong chúng ta ra sân thể dục nói."

Tiến Ý Ý không biết cha mẹ Tiến có liên lạc với Tiến gia hay không, trong lòng đều lộn xộn hết cả lên. Tốt nhất là nói rõ với cậu ấy, tránh cho cậu ấy hiểu nhầm cái gì, thuận tiện để cho Tào Khung tính tó lại một chút.

Tào Khung cứng rắn nói: "Được, làm cho hắn từ bỏ ý định đi."

Tào Khung không chút khách khí hướng về phía Lương Quyết Thành giương cằm lên, ánh mắt hung ác: "Tránh ra!"

Lương Quyết Thành buông đầu xuống.

Anh nhìn chằm chằm Tào Khung, con mắt tối tăm xen lẫn một chút áp bức.

Nửa ngày sau, khóe môi anh hơi cong lên, lạnh lùng chậm rãi nói: "Bảo tôi từ bỏ..."

"Cậu quản được sao?"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Lương Quyết Thành: Tức giận, không cười nổi nữa rồi.

Tiến Ý Ý: Cậu có cười qua rồi sao!?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Truong.

Học sinh trong nhà ăn đang ồn như cái chợ vỡ, trong vài giây ngắn ngủi liền lặng ngắt như tờ.

Hai người bên này đang giằng co. Một người không ai dám chọc vào, Lương Quyết Thành; một người là phú nhị đại kiêu ngạo, Tào Khung. Hai người này danh tiếng ở trường học đều rất nổi, cơ hồ là lúc đứng cùng nhau đều sẽ thu hút ánh nhìn của người khác. Lúc này Lương Quyết Thành vừa mới nói xong, Tào Khung liền hung hăng đánh một quyền tới!

Học sinh xung quanh com ngậm trong miệng không dám nuốt xuống, tiếng hét chói tai của nữ sinh liên tiếp vang lên.

Tiền Ý Ý hoa cả mắt, Lương Quyết Thành đã nhanh chóng phản ứng lại, đem Tào Khung ấn lên bàn ăn, không một chút tổn hại đứng đó.

Cô hơi gấp.

Hai người đang nói chuyện sao lại chuyển sang động thủ rồi?

Tào Khung ra tay trước nhưng lại bị đánh ngược lại, trước mặt nhiều người như thế, nổi xấu hổ và khó chịu dần dần xông lên, mặt đỏ ửng, khóe mắt đều hiện lên vẻ hung ác.

"Lương Quyết Thành!"

"Cậu bỏ cậu ấy ra!"

Hà Ứng Hoan cùng và ba người ba chân bốn cẳng chạy lại, muốn kéo Lương Quyết Thành ra.

Tiền Ý Ý nhanh chóng dè tay anh lại: "Mau buông cậu ấy ra!"

Lương Quyết Thành một tay dè cậu ta xuống bàn chắc chắn là đắc tội lớn đối với Tào Khung! Tào Khung không phải người phóng khoáng, nếu cậu ta ghi hận Lương Quyết Thành thì sợ là sau này sẽ tìm người gây phiền phức cho anh. Gây phiền phức cho lão đại, đó không phải là đi tìm chết sao!?

Hà Ứng Hoan cùng vài người tiến lên đều không chạm được tới Lương Quyết Thành, bị ánh mắt của anh dọa lui trở về.

Tiền Ý Ý nắm lấy cổ tay anh, Lương Quyết Thành thuận thế liền buông lỏng ra.

Chỉ có điều biểu cảm thực sự không tốt, mím chặt môi lại.

Tào Khung vừa bị buông ra, mắt mặt khiến cậu ta lại nhào lên một lần nữa: "Con mẹ nó..."

"Khung Khung!"

Tiền Ý Ý ngăn ở trước mặt Lương Quyết Thành, trầm mặt: "Bình tĩnh một chút."

Tào Khung giống như con thú dữ, đáy mắt bị kích thích đến đỏ lên. Nhìn chằm chằm Tiền Ý Ý đầy hung dữ.

"Cậu che chở hắn ta!?"

Tiền Ý Ý có chút bất đắc dĩ.

"Khung Khung, bình tĩnh chút, có cái gì chúng ta từ từ nói."

Tào Khung vẫn khăng khăng một vấn đề: "Tôi hỏi cậu, cậu bảo vệ hắn ta?"

Tiền Ý Ý không biết nói thế nào với Tào Khung, cô như thế này là đang bảo vệ cậu ta đó.

Nhưng trong mắt Tào Khung, Lương Quyết Thành chỉ là một nam sinh nghèo khổ, bị cậu ta khi dễ, Tiền Ý Ý còn bảo vệ anh, không cho cậu ta động thủ.

Tào Khung cắn chặt răng.

"Được... Ý Ý, chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy, cậu lại không đứng về phía tôi mà đi bảo vệ cho người ngoài!"

Tào Khung rõ ràng rất được cưng chiều.

Cậu ta vừa tỏ tình với cô trước đó không lâu, lúc ấy thầy Trương nói gì? Thầy ấy nói hoài nghi Lương Quyết Thành là bạn trai của Tiền Ý Ý. Cậu ta lúc ấy cũng không tin, hiện tại muốn không tin cũng không được rồi.

Bạn bè nhiều năm như vậy, cậu ta bị Lương Quyết Thành làm cho nhục nhã, trước mặt mọi người mất hết thể diện, Tiền Ý Ý còn che chở cho Lương Quyết Thành, không thêm đề ý đến cậu ta!

Tiền Ý Ý vừa nhìn đã biết Tào Khung hiểu lầm, đây là chuyện gì vậy chời? Cô không thể nói là cô đang bảo vệ cậu ta, làm sao để cậu ta hiểu đây?

Tiền Ý Ý đầu đau không thôi.

Răng nanh của Tào Khung cắn chặt như sắp gãy đến nơi, vẻ mặt đều là bi thương.

Mà Lương Quyết Thành bị cô ngăn ở đằng sau, khóe miệng không nhịn được mím chặt lại.

Lần đầu tiên có người đứng ra bảo vệ hắn ở sau lưng, cái cảm giác này... Rất không sai.

Hà Ứng Hoan cùng vài người nhanh chóng đem Tào Khung lôi ra xa Lương Quyết Thành một chút, cô ấy khóc nức lên.

"Tiểu Ý Ý, bạn trai rất quan trọng nhưng cậu cũng không thể trọng sắc kinh bạn!"

Tào Khung trong đầu nổ một trận.

Trong lòng nghĩ thế nào cũng không nghĩ được rằng, lúc Hà Ứng Hoan nói ra những lời cậu ta đã sớm cảm giác được này, trong lòng vẫn tràn ngập khó chịu.

Không ngừng khó chịu!

Lương Quyết Thành quả thực là bạn trai Tiểu Ý Ý cho nên cô mới từ chối lời tỏ tình của cậu ta. Còn vì bạn trai mà làm cậu ta bị nhục nhã như vậy.

Tào Khung hung hăng nhìn chằm chằm Tiểu Ý Ý, đột nhiên xoay người, bước nhanh không quay đầu lại.

Tiểu Ý Ý nhìn theo bóng dáng Tào Khung, nhịn không được thở dài một tiếng.

Nếu để cho Tào Khung đi như vậy chắc chắn sẽ hiểu lầm rất sâu, hai người quan hệ tốt nhiều năm như vậy chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

"Cậu đợi chút, tớ đi tìm Khung Khung nói cho rõ ràng."

Tiểu Ý Ý nghĩ, vẫn là nên đi tìm Tào Khung, không thể để cậu ta tức giận rồi đi như thế được.

Khóe miệng Lương Quyết Thành nhếch lên tự giễu.

Anh không phản đối, cũng không đồng ý, đứng ở đó tay vuốt túi xoay người rồi đi.

Tiểu Ý Ý: "...". Không phải, sao cô có cảm giác Lương Quyết Thành đang dối nhỉ?

Không có chuyện đó đâu, lão đại là loại người nào chứ. Nhất định là bất mãn với bọn họ thôi.

Tiểu Ý Ý nhanh chóng đuổi theo Tào Khung.

Bọn Hà Ứng Hoan cùng Tiểu Ý Ý làm bạn đã nhiều năm, khẳng định Tiểu Ý Ý sẽ chạy đi tìm Tào Khung, liền đem người giữ lại ở ngoài bậc thang của canteen.

"Cậu giận đối cái gì, là cậu tìm người ta gây chuyện trước, mặt mặt cũng là do cậu tự chuốc lấy."

Tào Khung nghe không vào tai, cất cao thanh âm: "Ai bảo hắn ngồi cạnh Ý Ý! Sao không phải là tôi chứ?"

Hà Ứng Hoan gằn từng chữ: "Người ta là bạn trai của Ý Ý, cậu dựa vào cái gì chứ?"

Tào Khung nghẹn khuất, hung hăng đá tấm bảng chỉ đường: "...CMN! Đừng có nhắc đến chuyện này nữa!"

Cậu ta không thể chấp nhận được sự tồn tại của Lương Quyết Thành!

Hoặc là nói, căn bản không thể chấp nhận được việc Tiểu Ý Ý có bạn trai!

"Cậu có thể không nghe, nhưng nó là sự thật. Ý Ý cùng bạn trai ăn cơm với nhau, cậu tự dưng xông ra nháo đến khó coi như vậy. Ý Ý chưa tức giận thì thôi, còn bảo vệ cậu, cậu thôi giận đối đi."

"Cô ấy bảo vệ tên tiểu tử kia!" Tào Khung cất cao thanh âm, nổi giận đùng đùng.

"Nếu Ý Ý bảo vệ bạn trai của mình thì cũng không đuổi theo cậu tới đây."

Hà Ứng Hoan hướng về phía Tiểu Ý Ý đang chạy tới, nâng nâng cằm: "Kìa."

Tào Khung vừa quay đầu lại đã bắt gặp ánh mắt lo lắng của Tiểu Ý Ý.

"Khung khung."

"Nhìn xem, tớ nói không sai mà. Chúng ta là bạn tốt nhiều năm của Ý Ý, tình cảm mặn nồng lắm rồi. Bạn trai mới đến kia làm sao so được với chúng ta. Cậu đừng có ở trước mặt Ý Ý khiêu khích người bạn trai kia thì đều không có chuyện gì cả."

Hà Ứng Hoan nhỏ giọng nói, sau đó vỗ vỗ bả vai Tào Khung: "Nói chuyện cho đàng hoàng đây."

"Tiểu Ý Ý, Khung Khung nóng tính giao cho cậu." Hà Ứng Hoan cho Tiểu Ý Ý một cái hôn gió.

Tiểu Ý Ý mắt nhìn Tào Khung.

"Khung Khung, chúng ta ra sân thể dục đi một vòng đi."

Tào Khung nâng cao cằm.

"... Nếu cậu thật sự muốn dỗ tôi."

Tiểu Ý Ý ánh mắt cong cong.

Tào Khung vẫn chưa triệt để tức giận với cô a.

Sau giờ ăn trưa, sân thể dục loáng thoáng có thể thấy bóng của một vài học sinh. Không phải ăn quà vặt thì chính là đang đọc sách.

Tiểu Ý Ý với Tào Khung chậm rãi đi quanh đường băng.

"Khung Khung, tớ thay cậu ấy xin lỗi cậu, làm cậu mất mặt rồi. Thực xin lỗi!" Tiểu Ý Ý thanh âm ôn nhu.

Mà Tào Khung vừa nghe lời này xong, trong lòng liền phát lạnh.

"Sao cậu phải xin lỗi thay cậu ta, muốn xin lỗi thì để hẳn tự mình xin lỗi."

"Khung Khung," Bước chân Tiểu Ý Ý dừng lại, đứng ở trước mặt Tào Khung, "Nói xin lỗi với cậu bởi vì cậu là bạn tốt của tớ, không phải do cậu ấy làm. Với cậu ấy mà nói, không bao giờ chịu đi xin lỗi đâu. Dù sao cũng là cậu chọc cậu ấy trước, đúng không?"

Tào Khung khó chịu.

Là cậu ta gây sự trước, cũng là cậu ta động thủ trước. Tài nghệ không bằng người ta, mất mặt là đúng rồi. Theo lý thuyết thì nếu Lương Quyết Thành không đánh trả thì cậu ta nhìn anh cũng không thấy vừa mắt. Đem nỗi uất cho Lương Quyết Thành gánh.

"Vậy là cậu cảm thấy tôi không đúng?"

Tiểu Ý Ý sợ kích thích đến Tào Khung, thanh âm lại mềm đi mấy phần.

"Khung Khung cũng không có sai."

Tào Khung nghe Tiểu Ý Ý dỗ mình như dỗ đứa nhỏ, tức giận liền không cách nào phát ra nữa.

"Khung Khung, chúng ta là bạn tốt của nhau cho nên tớ sẽ thiên về cậu hơn. Nhưng bạn trai tớ cũng không làm gì sai, cậu không nên cùng hẳn nổi giận."

Tiểu Ý Ý chậm rãi nói: "Cậu nói tớ bảo vệ hẳn, nhưng là thực chất tớ đang bảo vệ cậu. Khung Khung, cậu cùng hẳn đánh nhau xong có thể nhìn ra được hẳn thực sự sẽ động thủ không nương tay. Từ tiểu học hẳn đã luyện võ, nếu như thật sự đánh, cậu không thể đánh lại được."

Nghĩ một chút, Tiểu Ý Ý lại tiếp tục: "Tính cách hẳn không tốt, nếu như là người khác nói, hẳn sẽ không nghe. Nhưng hẳn lại nghe lời tớ, cho nên mới buông cậu ra. Cho nên người tớ bảo vệ, chính là cậu a."

Tào Khung trong lòng phức tạp.

Cậu ta gây cũng khá nhiều chuyện thị phi, đánh nhau, ẩu đả làm cũng không ít, cho nên mới có thể thuận lợi ra một quyền như thế.

Cho rằng mình ra quyền đã đủ mạnh rồi, nhưng lại không nghĩ tới không thể chạm vào được Lương Quyết Thành. Động tác của anh quá anh, cậu căn bản không kịp phản ứng đã bị đè xuống rồi.

Một động tác này hoàn toàn có thể để Tào Khung nhận biết rõ trình độ võ lực giữa hai người.

Có điều Lương Quyết Thành cũng chỉ đè cậu ra chứ chưa có đánh. Khả năng cao là vẫn nhìn mặt Tiểu Ý Ý đi...

Tào Khung không nói.

Tiểu Ý Ý cảm thấy cậu ta nghệt được lời mình nói, lúc này mới ung dung tiếp tục: "Bất quá coi như là không có đánh nhau thì không quen biết, lần sau chúng ta cùng ăn một bữa cơm, cùng nhau xin lỗi một chút liền có thể trở thành bạn tốt, được hay không?"

"Còn lâu." Tào Khung cứng rắn nói, "Tôi mới không thèm cùng bạn trai của cậu ăn cơm với nhau."

Cậu ta chán ghét.

Biết mình sẽ không có cơ hội, nhưng làm cho cậu ta mở to mắt nhìn cô với tên đó ngồi chung một chỗ, cậu ta vẫn ghen đi.

Tiền Ý Ý lại dỗ một hồi. Sắc mặt Tào Khung liền dần trở nên tốt hơn.

"Tôi biết cậu lo cái gì. Tôi bị mất hết thể diện, nhưng không ai dám chê cười cả. Hơn nữa rất nhanh thôi tôi cũng sẽ quay về trường rồi."

Tào Khung buông mi nhìn Tiền Ý Ý.

"Tôi chỉ sợ khi bọn tôi đi cậu sẽ chỉ có một mình. Nhưng bây giờ cậu đã có những người bạn tốt, còn có bạn trai, bọn tôi cũng yên tâm."

"Còn vài ngày nữa là đến lễ hội, tôi không đến đâu. Thừa dịp lúc đó đi chơi một chút."

Tào Khung ngoài miệng nói không ai dám cười cậu, nhưng dù gì cũng là thiếu niên 17,18 tuổi, lòng tự trọng lớn như vậy. Bị Lương Quyết Thành ấn ở trên bàn, cho dù không có ai ở bên ngoài chê cười nhưng vẫn thấy tức tối trong lòng.

Còn không bằng trực tiếp trở về trường.

Thật vất vả mới dỗ xong Tào Khung. Tiền Ý Ý quay trở lại lớp học, chỗ ngồi bên cạnh đã không còn bóng người.

Lương Quyết Thành vẫn chưa về.

Tiết học chiều kết thúc, anh cũng không trở lại.

Tiền Ý Ý cảm thấy, hẹn hò là nên để cho bạn trai đưa đón cô về. Chỉ cần đi cùng nhau hai bước thôi cũng sẽ khiến người khác biết được cô và anh đang hẹn hò.

Tiền Ý Ý gửi tin nhắn WeChat cho Lương Quyết Thành.

[Bạn trai, nên tới đón tớ rồi nha. (Khuôn mặt tươi cười)]

Không lâu sau, anh nhắn lại cho cô.

L:.

Tiền Ý Ý đợi ở cổng trường một lát, Lương Quyết Thành liền tới.

Anh đeo cặp sách, một tay dắt xe, đi đến chỗ Tiền Ý Ý, không nói một lời cứ thế đi thẳng.

Xe của Lưu thúc đỗ ở đầu đường, cách cổng trường chỉ mấy trăm mét. Tiền Ý Ý phát hiện, suốt đoạn đường mấy trăm mét này, Lương Quyết Thành đều không để ý cô. Có trả lời cũng chỉ đơn giản "ừ" một tiếng.

Lúc lên xe ô tô, Tiền Ý Ý suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy phản ứng của lão đại bây giờ, giống như... đang tức giận?

Nhưng anh tức gì chứ? Cũng không thể nào là chuyện phát sinh ở nhà ăn đi?

Tiền Ý Ý không nghĩ được gì khác, lấy điện thoại nhập một hàng chữ.

[Bạn trai cùng bạn thân cãi nhau, dỗ bạn thân xong trở về liền phát hiện bạn trai không để ý tới mình nữa, xảy ra chuyện gì?]

Câu trả lời phần lớn đều hỏi bạn thân là thân như thế nào? Tiền Ý Ý liền thêm một từ mấu chốt, "bạn thân là con trai".

Câu trả lời liền dồn dập nhảy ra.

Tất cả đều nói chung một ý nghĩ.

[Đại muội từ, bạn thân là con trai và bạn trai cậu không phải là tình địch sao! Cậu đi dỗ tình địch của bạn trai không phải là muốn cùng người ta chia tay đấy chứ?]

[Nói đùa, bạn trai không quan trọng bằng bạn thân sao?]

[Muội từ, bạn trai cậu có khi nào đang ghen không?]

[Khẳng định là dối rồi, muội từ phản ứng chậm quá vậy.]

[Thân gửi, bạn trai tức giận đừng gấp, bên này đề nghị bạn ngủ với anh ta một giấc, một lần không được thì nhiều lần.]

Tiền Ý Ý: "... Cho nên, lão đại là đang giận?

Không thể nào, bọn họ là quan hệ hợp tác, Tào Khung lại là bạn tốt của cô. Lương Quyết Thành khẳng định biết trong lòng cô ai mới là người quan trọng hơn, sẽ không làm việc ngậy thơ như thế chứ?

Tuy rằng lý trí cô cho là như vậy nhưng tay vẫn nhanh hơn não, cẩn thận nhấn tin qua.

[Bạn học Lương, cậu không để ý đến tớ, là giận tớ sao?]

Qua mấy phút sau, Tiền Ý Ý được nhấn lại.

L: Không phải.

Tiền Ý Ý thờ phào nhẹ nhõm.

Cô nói mà, lão đại sao có thể tức giận chứ. Bình tĩnh liên tắt điện thoại đi động đi.

Mấy câu nói kia đúng là nhảm nhí mà. Có chuyện thì tra Baidu, không khéo ly hôn luôn không chừng.

Đều là hù dọa người.

Tiền Ý Ý nghiêm túc cân nhắc, ngày mai nên show ân ái thế nào đây?

*

Ở sân bóng rổ, Tại Tiểu cùng mấy nam sinh đánh bóng khí thế ngất trời, mà Lương Quyết Thành một mình ngồi trên sân bóng rổ, nhìn di động không rời mắt, màn hình hiển thị đoạn đối thoại của anh với Tiền Ý Ý, ánh mắt trở nên nặng nề.

Sau đó thì sao? Hết rồi à?

Lương Quyết Thành không yên tâm mở mấy quyển sách điện tử lưu trong điện thoại ra, <<100 loại đặc quyền của bạn trai>>, nhiều lần xác nhận, trong sách có nói, dưới loại tình huống này, phủ nhận mới là chuyện bạn trai nên làm. Phủ nhận không có nghĩa là không có mà là để bạn gái mình nhảy bèn phát hiện ra mình không vui, sau đó sẽ tới dỗ mình.

Lương Quyết Thành lại nhìn chăm chăm di động mười phút.

Tiền Ý Ý vì sao không đến dỗ anh?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Trời đang mưa, tiết thể dục được học ở trong nhà đa năng. Ban 1 với ban 11 như cũ vẫn học chung với nhau, chia thành hai phía ở trong nhà.

Thầy giáo cho mọi người chạy bộ làm nóng người, Tiền Ý Ý dựa vào vết thương ở chân nên được đặc cách cho nghỉ ngơi. Mấy bạn học đang chạy, cô thì ngồi ở cạnh giá để bóng rổ.

Đạo cụ thể dục được phát xuống, các nam sinh cơ bản là đều chơi bóng rổ, còn mấy người còn lại thì thừa dịp đi quán lấy mấy nữ sinh chơi đùa.

Lớp học thiếu mất bốn người.

Sau hôm đó, Tào Khung liền rời khỏi đây. Hà Ứng Hoan có nói với Tiền Ý Ý là cậu ta đi ra biển lặn xuống nước giải sầu. Để bồi cậu ta nên mấy đứa bạn thân đều đi theo cả.

Bên người Tiền Ý Ý bây giờ cũng chỉ có Tô Á Na cùng với Nhâm Kha.

Nhâm Kha là tên một sách chính hiệu. Một nam sinh mà lại rất nhỏ con, vừa gầy vừa yếu, mỗi ngày chỉ có tập trung vào sách vở, đối với mấy loại vận động này tuyệt đối là không bao giờ động đến. Cho nên mấy nam sinh trong lớp chơi bóng cũng không có gọi cậu, mà có gọi thì cậu cũng chẳng đi.

Cậu ta nhét một đề luyện thi ở trong áo, ngồi ở chỗ giá đề bóng say mê làm đề vật lý. Nhưng cậu ta cũng không hề để mình cô đơn, liền đưa cho Tiền Ý Ý một tập đề cô làm cùng mình.

Dựa theo cách mà Nhâm Kha nói thì hai người bọn họ là "bạn bè" cùng nhau "học tập", gọi tắt chính là "bạn học".

Bạn học có đề thi mới là phải chia sẻ với nhau, cùng làm mới được.

Tiền Ý Ý thiếu chút nữa đem giờ thể dục biến thành tiết vật lý.

"Cái này khó quá, tớ làm không ra." Nhâm Kha khổ sở.

Tiền Ý Ý cũng không làm được.

Đề này toàn là những câu hỏi cuối của đề thi, độ khó tương đối cao. Cô vẫn chưa đủ năng lực để làm mấy câu như thế này.

"Nếu như là Lương Quyết Thành, có lẽ sẽ làm được nhỉ?"

Nhâm Kha mặt đầy hy vọng đưa ánh mắt về phía kia của sân bóng rổ.

Lương Quyết Thành không chơi bóng, anh thậm chí còn không động đậy. Nằm ở trên khán đài đắp áo khoác, rõ ràng là đang ngủ.

"Ý Ý, tớ có nghe đồn..."

Tô Á Na ngồi xổm bên người cô, tầm mắt đánh giá qua Lương Quyết Thành với Tiền Ý Ý, áp a áp ứng.

"Mấy bạn trong trường đồn rằng cậu với bạn học Lương có chút mờ ám, tiếp xúc rất thân mật với nhau! Có phải không?"

"Ồ." Tiền Ý Ý không phản ứng.

Nếu đã làm giả thì phải làm cho giống một chút, để cho bọn họ từng người đều biết được bọn cô có mờ ám đi.

Cô cùng Lương Quyết Thành là quan hệ yêu đương, tất nhiên phải đưa ra xác nhận cho mọi người.

"Đang hẹn hò." Tiền Ý Ý bình tĩnh nói.

Tô Á Na khiếp sợ, Nhâm Kha cũng có vẻ mặt tương tự cô ấy.

"Cậu thế nhưng... lợi hại a, đó là Lương Quyết Thành đó!" Tô Á Na giảm thấp âm thanh: "Nghe nói cậu ấy rất nguy hiểm Ý Ý, cậu thực sự đang hẹn hò với cậu ấy sao?"

Nhâm Kha đẩy đẩy kính mắt, phản bác: "Cậu ta chưa từng bắt nạt bạn học, nguy hiểm chỗ nào chứ?"

Tiền Ý Ý phụ họa: "Không sai, bạn học Lương nhà tớ vừa lương thiện lại hào phóng nhiệt tình."

Tô Á Na vẻ mặt vẫn không thể tin được.

Nhâm Kha nhắc tay: "Vậy nếu cậu ấy đã lương thiện, hào phóng nhiệt tình như thế, chúng ta đem đề đến hỏi đi!"

Tiền Ý Ý quay đầu nhìn về chỗ Lương Quyết Thành đang ngủ.

Anh đã nhận thẻ của cô, theo lý thuyết thì không cần phải đi làm công nữa. Tiết kiệm được nhiều thời gian như thế thì buổi tối phải nghỉ ngơi đầy đủ mới phải.

Nhưng trong khoảng thời gian này, Lương Quyết Thành vẫn ngủ bù ở trường mỗi ngày, quảng thâm trước mắt anh cũng chẳng thấy giảm đi tí nào.

Giống như kiểu vẫn thức đêm như cũ vậy, giấc ngủ không đủ, thậm chí so với lúc trước trông còn mệt mỏi hơn.

Tiền Ý Ý không biết rằng, sau khi Lương Quyết Thành cảm thấy thẻ của cô đã mua một cái máy tính, buổi tối đem hết thời gian ngủ không ngừng luyện tập, sửa chữa dự án của mình.

So với trước kia còn vất vả hơn.

Tiểu tử choai choai này, ngủ không ngon liền không có tinh thần.

Anh vẫn lợi dụng thời gian ở trường để miễn cưỡng ngủ bù.

Tiền Ý Ý do dự một hồi, lúc anh ngủ, quấy rầy thì không tốt lắm.

"Chờ cậu ấy tỉnh đi."

Tô Á Na nhỏ giọng lầm bầm: "Bây giờ thì tờ tin hai cậu đang yêu đương rồi."

"Nhìn chị cậu kia." Tô Á Na bỗng nhiên quay đầu nhìn thoáng qua, bĩu môi, "Lần trước cô ta hại cậu trật chân, lại còn dám nói cậu đẩy cô ta. Vừa bảo đi xem camera thì nhất quyết không đi. Chị cậu đúng là tâm cơ kỹ nữ mà."

Tiền Ý Ý không nói gì.

Ngày đó Tiền Mân Văn đẩy cô, vốn là muốn khóc lóc kể lể với ông nội, nhưng cô lại lên tiếng trước, lại thêm bọn họ sợ không dám đi nhìn lại camera, mới có thể đem chuyện này để qua một bên.

Nhưng nói cho cùng, chuyện Tiền Mân Văn làm là sai nhưng có ai trong Tiền gia thực sự trách móc cô ta hay không?

"Đừng quan tâm đến cô ta, làm bài tiếp đi."

Tiền Ý Ý không muốn cùng Tiền Mân Văn gặp mặt nhiều, tốt nhất là trở thành người xa lạ, đừng xen vào việc của nhau.

Tiền Ý Ý ở bên này đang làm bài, không biết xảy ra chuyện gì mà sân bóng ngày càng âm ỉ.

Hai ban cùng học chung với nhau, một nửa bên trái, một nửa bên phải, vốn là sẽ không quấy nhiễu đến nhau, cũng sẽ không phát sinh ra chuyện gì.

Nhưng ban 1 và ban 11 sớm đã kết thù từ một tuần trước rồi.

Nguyên nhân kết thù cũng rất đơn giản, ban đầu có Lưu Nhã châm ngòi, dùng mọi thủ đoạn bỉ ổi. Phía sau lại là chuyện xảy ra giữa hai chị em Tiền Mân Văn cùng Tiền Ý Ý.

Theo bọn họ thì cô chị là người của ban 1, cô em lại là người của ban 11, giữa hai người quan hệ không đơn giản chỉ là chị em mà là quan hệ xung đột với nhau.

Lần trước ban 1 cảm thấy ban mình bị thua thiệt, ban 11 thấy Tiền Ý Ý bị bắt nạt, đều tức đến bốc hỏa.

Trong điểm là một ban giỏi và một ban dốt, bị đối phương đã kích hai lần, hai nam sinh của hai ban đã có dấu hiệu bốc hỏa, đến giờ thể dục hôm nay mới không nhịn nổi nữa.

Ngay từ đầu là ban 1 ném bóng về phía nam sinh bên ban 11, nam sinh bên ban 11 cười nhạo một phen.

Sau đó là nam sinh ban 11 chơi bóng rổ bị ngã, ban 1 cùng nhau lớn tiếng cười nhạo. Nam sinh bị ngã cảm thấy mất mặt, đi tới đẩy ngã nam sinh cười to nhất.

Đẩy qua đẩy lại, mười mấy nam sinh của hai ban liên xô vào cãi nhau, cãi đến bốc hỏa.

Ban 1 với ban 11 cãi qua cãi lại ngày càng nghiêm trọng. Thầy thể dục ở bên trong ngăn cản một hồi cũng không có dấu hiệu dừng lại. Đột nhiên có nam sinh xô mạnh một nam sinh đeo kính khác, hiện trường lập tức trở nên rối loạn.

Nam sinh hai ban trực tiếp động thủ, ở ngay trên sân thể dục đánh nhau túi bụi.

Mấy nữ sinh liên tục hét lên chói tai, có người nhanh chóng chạy đi gọi chủ nhiệm lớp, còn có mấy người nhát gan, sợ đến mức bật khóc.

Tiền Mân Văn ở trong đám nữ sinh rất nổi bật, cô ta dùng hết sức lôi kéo các nam sinh, ý muốn đem bọn họ tách ra.

"Con trai đánh nhau con gái xen vào làm gì? Tránh ra đi! Cần thận bị thương!"

Thầy thể dục đầu đau nhức, ông ta chen vào trong đám người kéo Tiền Mân Văn ra.

Mấy nam sinh đánh nhau đến mù quáng này nào còn tâm trí quan tâm đến mấy bạn nữa, Tiền Mân Văn can không được ba phút đã bị đánh cho vài cái, đau đến muốn khóc.

"Không được, thầy, hiện tại phải ngăn họ lại đã, nếu không sẽ xảy ra chuyện mất."

Cô ta kêu gọi mấy nữ sinh tiến lên ngăn mấy tên này lại, bất quá đại đa số đều không dám đi lên, gấp đến độ xoay vòng vòng.

Tiền Ý Ý nhìn qua, gấp tập đề lại.

"Cậu cũng đi sao? Thôi đừng, lỡ bị bọn họ đánh trúng." Tô Á Na lôi Tiền Ý Ý lại.

Cô không có ý định tiết lộ, đi đến chỗ để mấy đạo cụ bên cạnh, trong rổ có rất nhiều bóng, cô quay sang mấy nữ sinh, hòa khí hỏi: "Biết chơi bowling không?"

Các nữ sinh đều là vẻ mặt hoang mang.

Tiền Ý Ý lấy ra một quả bóng rổ, hoạt động một chút.

"Không sao, nhìn tớ làm mẫu này."

Tiền Ý Ý ôm bóng rổ trong tay, nhắm ngay chỗ mấy nam sinh kia đang gây lộn, dùng lực vung lên.

Bóng rổ một đường bay đến, đập vào một nam sinh đứng bên ngoài.

Mấy người kia vô tình đập phải quả bóng, vài người đứng không vững liền thu hồi nắm đấm mà giữ vững thân thể.

Mấy nữ sinh hơi hồn, lập tức đã hiểu ý của Tiền Ý Ý, mỗi người ôm một quả, dùng hết sức bình sinh ném qua bên đó.

"Ồi, đêch!"

"CMN!"

Mấy nam sinh đang đánh hăng không nghĩ đến từ sau lưng có người lại tập kích mình, đại đa số đều bối rối. Trong đám có người bị ném nhiều quả không biết làm thế nào. Có nữ sinh ném quả cao, nam sinh đều thu tay lại bảo vệ mặt mình, lo đến mức mặt vàng rợt.

"Cái mẹ! Mấy đứa con gái các người làm gì thế!"

Mấy nam sinh bị ném cho gần chết, cũng không có cách nào đánh được nữa. Một bụng tức giận quay sang mắng mấy nữ sinh.

Thầy thể dục hưng hăng ném bóng rổ quá, "Mấy em nữ làm tốt lắm! Còn các cậu nữa, là cảm thú sao? Một lời không hợp liền động thủ, sang đây đánh tôi luôn đi này!"

Mấy nam sinh đều không phục, "Chuyện của con trai, mấy bà đừng có can thiệp vào!"

Lời này chọc giận mấy bạn nữ, bất kể là ban 1 hay ban 11, mấy nữ sinh đều quay sang mắng.

"Mấy cậu là tính tình sao? Trừ đánh nhau còn biết cái gì nữa không hả!?"

"Ha ha, bọn tôi mặc kệ thì các cậu có thể sẽ bị tàn tật đấy!"

"Bảo chúng tôi đừng nhúng tay, có bản lĩnh thì đừng dùng nữ sinh để lấy cớ nữa đi!"

Mấy nam sinh lập tức biến thành đối tượng công kích của đám nữ sinh.

Ầm ỉ quá ồn, không đánh được nữa, mấy nam sinh kiêu ngạo đều bị ép xuống.

Hai chủ nhiệm lớp cũng vội vàng chạy đến, trên mặt đều nhin không được.

"Thầy Trương, không phải tôi nói xấu nhưng mà nam sinh ban của thầy gây chuyện thị phi đã quen, nhưng đừng gây đến trên người mấy đứa lớp tôi chứ. Sắp đến kì thi rồi, mấy đứa lớp tôi bị thương thì ai đền được!?"

Chủ nhiệm của ban 1, cô Đường rất không khách khí chỉ trích thầy Trương.

Thầy Trương đứng mực trả lời: "Bây giờ còn quá sớm để kết luận, cô Đường nói những lời này là quá sớm rồi."

"Không phải học sinh của thầy động thủ trước thì chẳng nhẽ là học sinh của tôi?"

Cô Đường đảo qua mảnh hỗn loạn ở sân thể dục, tràn ngập khí phách nói: "Nhất định là mấy đứa ban thầy động thủ trước."

Thầy thể dục nhìn hai bên một chút, lại không thể đắc tội cả hai người này.

"Cái này, chắc là trẻ con vui đùa một chút ấy mà, không phải ai cố ý đâu."

"Không chắc."

Cô Đường liếc Tiền Ý Ý.

"Tư cách của các em, học sinh lớp tôi đã lĩnh giáo qua rồi; trước đó không phải đã đẩy học sinh của tôi sao? Ai biết lần này lại xảy ra chuyện nữa chứ."

Tiền Ý Ý bị cái nhìn này làm cho không thoải mái.

Lời nói từ miệng cô Đường rất có khả năng chính là chuyện cô với Tiền Mân Văn hôm nọ.

Lời nói dối nói được hơn, có đôi khi đương sự cũng sẽ tin.

Ít nhất Tiền Mân Văn chính là như vậy, cô Đường vừa nói đến chuyện này, Tiền Mân Văn liền chua xót cắn cắn môi.

"Là em gái em làm sai, thực xin lỗi."

Tiền Ý Ý chỉ thấy hoang đường.

Cô đã làm gì rồi? Bị Tiền Mân Văn chụp cho cái nòi này, đại biểu cho lời xin lỗi sao?

"Tôi nhớ là lúc trước cô Lưu và học sinh kia có giao ước đi. Bảo là nếu có thể thi được vào lớp của tôi thì sẽ khiến cho cô Lưu cúi đầu nhận sai?"

Cô Đường cười nhạo: "Các em bây giờ lại đem học sinh của tôi đánh như thế, có phải biết chắc là người đó không thi nổi không?"

Lúc cô ta nói những lời này, ánh mắt đã muốn héch cao lên đến tận trời.

Nhất là khi đây lại còn là ban đã kết thù với ban mình, cô ta sẽ ném nòi vô điều kiện ở trên người bọn họ, bảo vệ tốt ban mình ra đằng sau.

Ban 1 ban đầu không nói được gì, giờ lại nghe chủ nhiệm lớp nói vậy liền nhao nhao đẩy hết tội lên người học sinh ban 11, khẳng khái bảo ban 11 động thủ trước, cố ý gây chuyện đánh người.

Nam sinh của ban 11 tức đến nỗi giận lời đình, mắng đến nỗi khàn cả giọng.

Tiền Ý Ý nở nụ cười. Cô bước lên một bước.

"Thu lại."

Thanh âm khàn khàn vang lên sau lưng Tiền Ý Ý.

Nam sinh vừa tỉnh ngủ, hai má còn hơi đỏ, nhưng đôi mắt lại lộ ra vẻ âm trầm. Anh một tay ôm áo khoác, mắt nhìn chăm chăm về phía cô Đường.

"Những lời này, thu lại."

Cô Đường cũng biết tới Lương Quyết Thành. Ngay từ ban đầu, cô ta còn tranh thủ đến mời anh qua lớp của mình học, chung quy thì cũng là mầm mống tốt nhất của trường.

Nhưng Lương Quyết Thành lại từ chối, ghét bỏ cái không khí của ban 1 không tiện để cho anh trốn học, kiên quyết học ở ban 11.

Cô Đường mỗi lần nhìn thấy thầy Trương liền tức giận không thôi, trong đó phần nhiều đều là vì Lương Quyết Thành.

Cô Đường giọng điệu cứng lại: "Cô không nói em. Cô đang nói nữ sinh kia. Ban của các em duy trì tự ái của cô ta cũng thật là nhọc lòng."

Lương Quyết Thành giọng điệu cuồng vọng.

"Ban 1 không xứng để chúng tôi nhọc lòng."

Cô Đường lập tức nổi giận, thở hổn hển: "Thi đấu với chúng tôi là cô nữ sinh này, không phải em!"

Lương Quyết Thành ánh mắt nhẹ băng xẹt qua Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý phồng miệng, rõ ràng là đang bắt nạt với cô ta.

"Cô ấy thi rất tốt."

Lương Quyết Thành giọng điệu thản nhiên, như là đang thông báo.

Cô Đường hừ lạnh: "Nếu nó có thể thi vào top 30 của lớp tôi, tôi cho nó 5000 học bổng."

"Nếu nó vẫn không làm được, ban 11 các người hướng chúng tôi xin lỗi. Thầy Trương không có ý kiến chứ?"

Thầy Trương đau cả răng.

Lương Quyết Thành ngược mắt: "Không."

"Cô ấy nhất định có thể thi được."

Cô Đường cùng thầy Trương mang mấy nam sinh bị thương đi phòng y tế, một lát sau, sân vận động đã không còn bóng người.

Tiền Ý Ý ôm tập đề đi sau Lương Quyết Thành.

"Bạn học Lương, top 30 của ban 1 thực sự là quá sức rồi, nếu như tớ không được..."

"Sẽ không."

Lương Quyết Thành dừng chân, quay đầu nặng nề nhìn cô: "Có tôi rồi."

Trong lòng Tiền Ý Ý nhảy dựng: "Cậu định giúp tớ làm..." Gian lận?

Nhưng lão đại chỉ bình tĩnh nói: "Chọn một nơi đi, tôi giúp cậu ôn tập."

Tiền Ý Ý tính tính thời gian, cách kì thi không đến mấy ngày nữa, cô phải tận dụng.

"Nhà tớ đi."

Tiền Ý Ý sợ học muộn quá, thuận miệng hỏi một câu: "Đêm nay có thể không về được không?"

Lương Quyết Thành bước chân tăng tốc, quãng lại một cái: "...Cậu tự quyết đi."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Lúc nguyên chủ học sơ trung, lão gia tử có mua cho cô một căn hộ, rộng khoảng 150 mét vuông, một cô gái và một dì giúp việc cùng ở.

Hôm nay cô không gọi Lưu thúc đến đón.

Tiền Ý Ý nghĩ mình đưa Lương Quyết Thành đi làm quen đường một chút. Cô ngồi ở phía trước xe đạp của anh, chỉ đường đi hơn nửa tiếng đã tiến vào một tiểu khu.

Đây là một tiểu khu xa hoa, phương tiện đi vào phải tiếp nhận kiểm tra vô cùng tốt. Tiền Ý Ý đưa cho Lương Quyết Thành một tấm thẻ, để lần sau anh đến liền tiện hơn.

Trong nhà không có người, dì giúp việc sau khi nhận được điện thoại của Tiền Ý Ý liền chuẩn bị đồ ăn rồi rời đi.

Mở cửa bật đèn lên, trên bàn có đặt hai phần cơm cho hai người, đang được đẩy nắp lại.

"Vào đi, chúng ta ăn trước rồi học bài sau."

Tiền Ý Ý quăng giày sang bên cạnh, ngồi xổm xuống nhìn tủ giày, lấy ra một đôi dép lê hình con thỏ, còn có hai đôi nữa. Size chân của Lương Quyết Thành...

"Cậu đi cỡ bao nhiêu?"

Lương Quyết Thành cời giày đặt ở bên cạnh giày cô, nói: "44"

Cùng một cỡ với tiểu thúc, Tiền Ý Ý đem đôi tiểu thúc thường đi đưa cho Lương Quyết Thành.

Hai người đặt túi sách lên cái sofa màu cam, trên sàn trải một tấm thảm màu hồng nhạt. Trên bàn ăn bày một cái bình thiên nga, bên trong cắm vài bông hồng.

Tiền Ý Ý mở lòng bàn ra, khước miệng giật giật.

Đi giúp việc hình như hiểu làm cái gì rồi thì phải...

Cô mang Lương Quyết Thành về học bài, tại sao dì lại chuẩn bị bữa cơm dưới ánh nến thế này?

Còn cái ngọn nến hình trái tim này ở đâu ra?

Hai người chưa trưởng thành, sao lại có rượu trên bàn?

Lương Quyết Thành rửa tay xong đi ra, anh thuận tay đem mấy sợi tóc trước trán vuốt lên, ngọn tóc ướt sũng, lộ ra cặp mắt đang nhướn lên.

Anh cũng nhìn thấy cơm tối trên bàn.

So với Tiền Ý Ý thì anh tiếp nhận khá nhanh, vẻ mặt bình tĩnh giống như căn bản không nghĩ gì nhiều.

Chẳng qua khi ánh mắt vô tình lướt qua chai rượu trên bàn thì có chút do dự.

Anh vẫn còn là trẻ vị thành niên, không thể uống rượu. Tiền Ý Ý sắp xếp người để một chai rượu ở đây là có ý gì?

Rượu... Say rượu làm loạn...cái kia?

Tiền Ý Ý ngồi xuống đối mặt với Lương Quyết Thành, vừa ngẩng đầu đã thấy trong ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy vẻ không đồng ý.

Tiền Ý Ý:...?

Lão đại có ý gì đây?

Lão đại không có ý gì, lão đại chỉ giả vờ không phát hiện đây là bữa ăn tình nhân tiêu chuẩn. Sau khi ăn xong, vì để xóa đi cái bầu không khí mờ ám này mà bảo cô dẫn anh vào thư phòng.

Thư phòng của Tiền Ý Ý, bàn dựa vào cửa sổ, một bên góc đặt giá sách, ô vuông chẳng chút. Mặt trên bày không ít tượng đất.

Cô đã chuẩn bị tốt, đem mấy tập đề lật hết ra.

Tiếng Anh và Ngữ Văn của cô không cần lo lắng lắm, chủ yếu là môn Lý. Môn Lý và môn Số học làm cô đau đầu không thôi.

Có lẽ đây vốn không phải thế giới của cô, tài liệu học tập lại thay đổi quá nhanh, Tiền Ý Ý theo Nhâm Kha làm đề một tháng liền phát hiện có rất nhiều chỗ cô không hề biết đến.

Ngay từ đầu còn tính toán đứng đầu Tân Thủ thôn, cầm lấy bài thi đầy dấu gạch đỏ, cô xấu hổ không thôi.

Tiền Ý Ý chỉ có thể nhận mệnh học lại từ đầu.

"Chỗ nào không hiểu?"

Tiền Ý Ý hào hứng đẩy mấy tập đề, "Chỗ nào cũng không hiểu!"

Lương Quyết Thành tập trung nhìn vào đề, trong tay Tiền Ý Ý đều là đề nâng cao, không dễ giải như vậy.

Lúc trước học, cô không có làm mấy loại đề như thế này. Đây là biết anh dạy kèm cho nên mới bảo vệ lòng tự trọng của mình, đem đề nâng cao lên?

Lương Quyết Thành từ chối cho ý kiến, lật tập đề ra, bắt đầu nói những lỗi sai cho Tiền Ý Ý.

Bọn họ bắt đầu học lúc tám giờ, làm hết mười trang đề thi thì cũng đã mười một giờ. Lương Quyết Thành một tay chống cằm, một tay vẽ vẽ viết viết ở trên quyển nháp.

"... Như vậy."

Anh liên tục giảng khiến cổ họng có hơi khô, thanh âm nghe có chút không rõ.

Tiền Ý Ý đứng dậy đi rót nước cho anh.

"Nghỉ ngơi một lát đi."

Cô kéo rèm cửa ra, ngoài cửa sổ đèn đường đều mờ mờ, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Tiền Ý Ý đi bỏ hoa quả, Lương Quyết Thành xoay xoay bút, kiểm tra bài tập của cô xong thì sửa sửa, phát hiện ra là khả năng lĩnh ngộ của cô khá cao. Chỉ nói qua có một lần, cô đã có thể từ một suy ra ba, không tái phạm lần nào nữa.

Nếu như cứ liên tiếp phụ đạo trong một tuần với cường độ như thế này, top 30 của ban 1 cũng không thành vấn đề.

Trên phương diện học tập hiện tại không cần lo lắng nữa. Cô học tập cũng không hề phân tâm.

Nhưng là...

Lương Quyết Thành ngẩng đầu, nhìn cái đồng hồ ở trên tường đã chạy tới 23 giờ đêm.

Bây giờ mà về chắc lúc đến nhà cũng phải mười hai giờ rồi.

Tiền Ý Ý sẽ để anh đi sao?

Trong phòng bếp, Tiền Ý Ý đem bánh ngọt cùng hoa quả bỏ vào trong khay đựng, chuẩn bị mang lên cho thầy dạy kèm của cô.

Cô không thể quên được, Lương Quyết Thành giúp cô một việc lớn như thế, vất vả như thế khẳng định phải có được một ít phúc lợi chứ.

Nếu lão đại hôm nay chịu dạy tiếp, cô có thể học nhiều hơn hai giờ.

Cô có nên chuẩn bị phòng cho lão đại không đây?

Tiền Ý Ý bung khay bánh ngọt cùng hoa quả đặt trong tầm tay Lương Quyết Thành.

"Thầy Lương vất vả rồi, chúng ta nghỉ chút đi."

Lương Quyết Thành dựa vào ghế, chân đạp một cái, cái ghế liền trượt ra ngoài một đoạn.

"Nói nốt chỗ này tôi sẽ về."

Về nhà bằng xe đạp có chút xa, nhưng dù sao cũng dễ chịu hơn là ngủ ở nhà Tiền Ý Ý.

Chỉ có hai người...

Lương Quyết Thành không quá tự nhiên.

"Không phải nói ở lại đêm nay sao?" Tiền Ý Ý nhìn đồng hồ, "Muộn thế này cậu mà về là sẽ đánh thức em gái đó. Hơn nữa cậu đi xe đạp cũng không an toàn, đừng vội mà. Nếu cậu mệt thì chúng ta đi ngủ, không mệt thì học thêm một tiếng nữa thôi được không?"

Nhiệt huyết học hành trong cô đang tăng vùn vụt, nếu đổi thành thầy giáo khác thì khẳng định sẽ vui không tả được. Nhưng Lương Quyết Thành lại cảm thấy cô cố tình giữ anh ở lại đây.

"Nhìn xem, hôm nay tớ bảo đi giúp việc đi mua bánh ngọt, giành được hẳn cái số lượng có hạn đấy. Ăn rất ngon."

Tiền Ý Ý đơn giản xuất ra đại chiêu đồ ngọt của mình, đem nó nhét vào trong tay Lương Quyết Thành.

Bánh ngọt này là sản phẩm của một cửa hàng bánh ngọt có tiếng, mỗi cái bánh đều là số lượng có hạn. Mỗi ngày có rất đông người xếp hàng đứng đợi ngoài cửa, muốn mua được thì cũng phải xem vận may của mình có tốt hay không.

Lương Quyết Thành chỉ ăn một miếng, liền buông đĩa ra.

"Tiếp tục đi."

Anh há miệng mắc quai, cũng không thể nói tiếp lời từ chối nữa. Huống chi Tiền Ý Ý nói đúng, muộn thế này về nhà sẽ đánh thức em gái.

Thời gian chậm rãi trôi, Tiền Ý Ý từ tinh thần phấn chấn đã uể oải đến nỗi phấn chấn không nổi nữa.

Tay cô chống má, cổ mở to hai mắt, trước mắt đã hiện lên xâu thịt xê thơm ngon đang lắc lư trước mặt.

Mí mắt nặng nề.

Lương Quyết Thành tập trung chỉ ra lỗi sai trong đề, ngẩng đầu chuẩn bị nói thì đột nhiên im lặng lại.

Tiền Ý Ý ngủ mất rồi.

Bàn học của cô rộng 1m5, ngồi hai người vừa đủ. Trên mặt bàn bày đầy sách nên có chút chật chội. Có lẽ là như thế nên vì Lương Quyết Thành chiếm một nửa để sửa đề, cô chỉ có thể chống tay vào mấy quyển sách khiến chúng càng ngày càng trượt xuống, chậm rãi nằm sấp xuống bàn, ngủ đến anh

cũng không phát hiện ra.

Thoạt nhìn qua có chút tội nghiệp.

Bên cạnh có người mà cô vẫn có thể ngủ được, hô hấp rất nhẹ nhàng.

Tiền Ý Ý rất xinh đẹp; các nam sinh khi không sẽ thường xuyên nói đùa về cô. Lúc ấy anh vô tình ở trong buồng vệ sinh nghe được mấy nam sinh đó nói, Tiền Ý Ý da dẻ trắng nõn, mềm mại. Véo một cái cằm định sẽ hồng lên. Sau đó một đám nam sinh như hiểu ý cười ha ha.

Lương Quyết Thành đi ra, khóa trái cửa toilet động thủ. Mấy nam sinh kia không biết sao mình lại chọc đến vị ôn thần này, chỉ biết là phải xin lỗi. Còn xin lỗi ai thì hoàn toàn không biết.

Lương Quyết Thành phát hỏa, mấy nam sinh chơi thân với anh dường như đã hiểu, dẫn mấy nam sinh lăm mồm đi ra ngoài, ngoài cười nhưng trong không cười ép hỏi chuyện. Sau đó cả năm nam sinh kia đều biết, bắt quái thì đừng bắt quái lên người Tiền Ý Ý.

Làn da cô đích xác rất trơn bóng, rất nhỏ. Lúc nắng chiếu vào y như là ngọc thô chưa được mài dũa.

Lương Quyết Thành dời tầm mắt.

Anh lấy ra một quyển nháp không bắt đầu vẽ tranh.

Đêm càng khuya.

Tiền Ý Ý ngủ mơ mơ màng màng nghiêng người một cái, thân thể liền nghiêng đến bên người Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành một tay ôm lấy Tiền Ý Ý, ngòi bút đang phác thảo trượt tãi một vạch.

Tiền Ý Ý tỉnh cả ngủ.

Cô mơ hồ sờ tay lên khóe miệng, mông lung nói: "Bạn học Lương?"

Nữ sinh vừa ngủ dậy thanh âm ngọt lịm như mùa xuân, rớt rề lại mềm mềm, ngã vào người anh liền mang đến cảm giác hơi ngứa.

Lương Quyết Thành pha không được tự nhiên ho khan một tiếng.

"Ngồi thẳng dậy."

Nếu không phải cô mới vừa rồi ngủ thật thì anh còn nghi ngờ cô đang giả bộ ngủ để tiếp cận mình nữa đấy.

Tiền Ý Ý xoa xoa mắt, nhìn nhìn thời gian.

12 giờ đêm qua quá nửa rồi.

Cô ngáp một cái.

"Muộn rồi, chúng ta đi ngủ đi. Ngày mai làm tiếp."

Cô không thức đêm được, bây giờ người đều mệt muốn rã rời.

Phòng của anh cô chưa dọn, lão đại có để ý tự mình dọn không nhỉ?

Ai ngờ miệng vừa dứt lời, Lương Quyết Thành như muốn che dấu cái gì, lên giọng: "Tôi không mệt!"

Tiền Ý Ý kinh ngạc nhìn hắn.

Đã trễ vậy rồi mà lão đại cũng không buồn ngủ, thời gian nghỉ ngơi sao loạn quá vậy?

"Vậy được rồi, tớ ngủ trước đây. Cậu tùy ý đi, lúc nào ngủ tắt đèn đi là được."

Tiền Ý Ý đột nhiên nhớ ra: "À đúng rồi, trong phòng vệ sinh có đồ dùng cá nhân mà đi giúp việc đã chuẩn bị xong, mấy cái chưa có mở ra ấy."

"...Được."

Lương Quyết Thành vẫn ngồi đó, thanh âm có chút cứng nhắc.

"Kia...Chúc ngủ ngon?"

Tiền Ý Ý lắc lắc tay.

Rời khỏi thư phòng, Tiễn Ý Ý không muốn rửa mặt, trở về phòng khóa trái cửa, ngã người xuống liền ngủ luôn.

Về phần lão đại, anh sao cũng được. Dù sao cũng không phải người bình thường, không cần quan tâm.

Phòng ngủ tắt đèn, trong phòng một mảnh im lặng, chỉ có tiếng tích tắc của đồng hồ cùng tiếng tim đập của anh.

Lương Quyết Thành dùng nước lạnh rửa mặt, lấy đá trong tủ lạnh ra, lên tinh thần.

Cả đêm chuẩn bị mục đích luyện tập, ngày mai sẽ nói dễ dàng hơn.

Anh sẽ không ngủ.

Bất kể cô có mời hay không, anh cũng sẽ không ngủ. Cũng tuyệt đối không chung giường cùng một nữ sinh.

Tuyệt đối không!

Đêm đã khuya, sắc đèn ảm áp chiếu lên bóng Lương Quyết Thành, miệng ngậm đá vẫn đang múa bút thành văn.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Tiết đầu ngày thứ hai là tự học, các đại diện môn đều đứng ở trên hết to thu vớ bài tập về nhà, Tiễn Ý Ý ngồi ở chỗ ôm cặp ngẩn người.

Tối hôm qua cô tần tần khổ khổ cùng Lương Quyết Thành học tập đến tận khuya, mệt đến mức mắt không mở nổi nữa, căn bản không nhớ rõ hôm nay có bài tập về nhà.

Cho nên mấy môn có bài tập về nhà, cô đều không làm một chữ nào.

Tiến Ý Ý đưa mắt nhìn vị trí trống bên cạnh mình.

Sáng sớm hôm nay lúc cô rời giường, trong nhà đã không có ai cả.

Trên bàn chỉ có một tập đề đã được sửa xong, trừ cái đó ra cũng không còn giấu vết gì của vị lão đại kia để lại. Ngay cả phòng ngủ dành cho khách cũng rất ngay ngắn, chỉnh tề, so với lúc trước cô chưa dọn thì y chang nhau, hoàn toàn không nhìn ra là đã có người ngủ trên đó.

Chẳng lẽ bạn học Lương bị bệnh khiết phích*?

*Khiết phích (Obsessive – Compulsive Disorder): Rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Tiến Ý Ý nghĩ không ra, nhưng cô biết, Lương Quyết Thành không đến lớp thì cô phải tìm người khác cứu mạng.

"Kha Kha, Kha Kha." Tiễn Ý Ý chọc chọc sau lưng Nhâm Kha, "Giang hồ cấp cứu, cho tớ mượn vớ bài tập về nhà với."

Nhâm Kha vòng tay ra sau, đưa quyển vở bài tập cho Tiễn Ý Ý.

"Chép nhanh lên, không thì không kịp đâu."

Tiến Ý Ý cầm quyển vở bài tập của Nhâm Kha, vui đầu vào chép.

Nhâm Kha là một trong số ít học sinh nghiêm túc ở ban 11, vở bài tập của cậu ta đôi khi chính là một cái khuôn mẫu. Nghiêm trọng nhất là vào một lần, cả lớp hầu như đều chép vở của cậu ta, sau đó đều phạm chung một lỗi sai khiến mấy thầy cô giáo dạy bộ môn tức giận hướng thầy Trương chỉ trích một trận.

Tiến Ý Ý múa bút thành văn, còn rất dùng tâm mà chép, cố ý sửa lại đáp án một chút để sao cho không giống lắm với đáp án của Nhâm Kha.

Tiền Mân Văn ôm bài tập đi qua ban 11, thông qua cửa sổ trong suốt nhìn thấy Tiền Ý Ý ngồi hàng cuối cùng đang chép bài bạn khác.

"Em gái cậu?"

Đi cùng cô ta nộp bài tập là lớp phó học tập của ban 1, một nam sinh khá cao đeo mắt kính.

Ban 1 với ban 11 sau hai lần xung đột đều bắt nguồn từ hai chị em mới chuyển trường tới này.

Một người là học sinh ban 1 ưu tú, một người là học sinh đội sổ của ban 11. Mặc kệ có phải Lưu Nhã không có quy tắc hay không, lấy thân phận giáo viên liên tiếp ở ban 1 chửi bởi Tiền Ý Ý đã sớm đề lại trong lòng mấy học sinh ban 1 ấn tượng không tốt đẹp gì đối với cô.

Mà sau hai lần xung đột ấy là cảm giác ghét bỏ đó lại kịch liệt tăng lên.

Nam sinh ban 1 này nhìn thoáng qua động tác chép bài tập của người khác kia, khinh thường nói: "Em gái cậu bây giờ còn đang chép bài của bạn học, tám phần mười là không cứu được nữa rồi."

"Cậu ta muốn thi vào top 30 của lớp chúng ta, dựa vào cái gì chứ? Dựa vào chép bài người khác sao?" Nam sinh thu hồi tầm mắt.

Tiền Mân Văn dăm chiêu.

"... Chắc không phải đâu."

"Ai biết được, cậu ta bây giờ đang ở ban 11, mà ban 11 có những loại học sinh như thế nào chứ? Khẳng định là học không tốt, lại còn mang một thân tính xấu rất dễ dàng."

Nam sinh sau khi vui đập Tiền Ý Ý xong lại quay ra tăng bốc Tiền Mân Văn: "Cậu ưu tú như thế, nên cách xa đứa em gái này một chút mới tốt."

Tiền Mân Văn nhìn không được khóe miệng nhếch lên cười.

"Tớ biết rồi."

Hàng cuối cùng của ban 11, Tào Khung với mấy người chuyển trường lúc trước sau khi rời đi thì trống ra một vị trí lớn. Tại Tiểu với Chu Tam nằm ngửa ở đó chơi game, đều là những nam sinh thuộc loại phụ huynh không thêm nói nữa, chép xong bài tập của người khác liền ngồi chơi.

Đoạn đối thoại của Tiền Mân Văn cùng với nam sinh kia vừa vắn đề Tại Tiểu nghe thấy.

"Địch mẹ, mấy đứa ban một có biết xấu hổ không vậy? Ở ngay cửa lớp chúng ta mắng bạn học mới như thế."

Tại Tiểu điện thoại di động, hùng hùng hổ hổ đứng dậy: "Cái cô chị kia cũng thật chẳng ra gì, kẻ xướng người họa khi để em gái mình như thế, đúng là độc ác mà!"

Lão tam buồng di động mê mang ngẩng đầu. Hắn chơi game quá chăm chú, không chú ý tới chuyện vừa xảy ra.

"Đi, chúng ta đi đòi công bằng cho bạn mới."

Chu Tam liếc mắt nhìn Tiền Ý Ý đang chép lia lịa, có chút do dự: "Tiểu Tiểu, mày như thế là không tốt."

"Cái gì mà không tốt?"

Tại Tiểu xắn tay áo lên, lệch mũi nghiêng mắt, một bộ dáng rất muốn gây sự.

"Bạn học mới cùng Lương ca..." Chu Tam nhỏ giọng nói, "Giống như có gì đó với nhau."

Tại Tiểu vui vẻ: "Chính vì thế nên mới nói, nếu không phải tiểu Lương Lương nhà chúng ta có ý với bạn học mới, tao có thể nhiều chuyện như thế sao?"

"Cho nên." Chu Tam buồng di động, "Loại sự việc như ra mặt này không phải cho mày làm."

Tại Tiểu bưng tỉnh ngộ.

"Hiểu hiểu! Anh hùng cứu mỹ nhân phải để cho Lương ca thể hiện."

Tại Tiểu nhanh chóng lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn WeChat cho Lương Quyết Thành.

Giang hồ một tiếng kêu: Lương ca, cấp báo cấp báo! Mấy đứa tạp nham bên ban 1 đang đứng ở cửa lớp chúng ta nhục nhã tiểu ty ty mới đến.

Tại Tiểu nhìn chằm chằm di động đến lúc vào học cũng không thấy hồi âm.

"Này, là ý gì?"

Lại qua hơn ba giờ nữa, nhanh chóng sẽ đến giờ nghỉ trưa mà Tại Tiểu vẫn chưa nhận được tin nhắn trả lời, đứng ngồi không yên sờ sờ Chu Tam: "Lương ca bình thường thì một, hai tiếng trước đã phải dậy rồi chứ. Tỉnh dậy thấy tin nhắn là phải trả lời mới đúng a. Hơn nữa còn liên quan đến bạn học mới nữa, tại sao cậu ta không nhắn lại cho tao?"

Hai người hai mặt nhìn nhau.

Có chút bất bình thường.

Chẳng nhẽ Lương ca đối với bạn học mới không có hứng thú?

Ở một khu dân cư xa xa, Lương Quyết Thành cả một đêm không chợp mắt lật người trên cái giường đơn, ngủ ngon lành.

*

"Dì ơi, hôm nay làm điểm tâm ngọt, dì làm thêm chút bánh quy nhé!"

Lúc tan học, Tiền Ý Ý đứng ở cổng trường chờ Lương Quyết Thành tới đón, nói chuyện điện thoại với dì giúp việc xong thì nhận được tin nhắn WeChat của anh, nói là mười phút nữa mới tới nơi. Tiền Ý Ý liền cùng Tô Á Na đi sang tiệm trà sữa gần trường.

Giờ tan học là lúc tiệm đông nhất, Tiền Ý Ý cùng Tô Á Na thật vất vả mới thoát khỏi đám người này, thành công chiếm lấy hai chỗ ở trong góc.

"Ý Ý, tớ hỏi cậu cái vấn đề nho nhỏ này nha?"

Tô Á Na hút trà sữa, trên tay còn cầm di động, tầm mắt dời đến đánh giá trên người Tiền Ý Ý, giọng điệu cẩn thận: "Trong group chat có nói, cậu cùng với Lương Quyết Thành đang thực sự hẹn hò?"

Kỳ thật từ cái chuyện ở nhà ăn hôm nọ, Lương Quyết Thành tý nữa động thủ đánh Tào Khung đã bí mật lưu truyền khắp trường.

Nhưng là có liên quan đến Lương Quyết Thành nên không có nhiều người dám bàn luận, liền ở trong group lặng lẽ bàn tán, Tiền Ý Ý ở ban 11 cùng Lương Quyết Thành, quan hệ có chút thân mật.

Giờ thể dục hôm nọ, ban 1 với ban 11 gây gỗ với nhau, lúc đầu không ai để ý đến chuyện Lương Quyết Thành ra mặt nói đỡ cho Tiền Ý Ý. Qua nửa ngày mới có vài người tò mò nói ra.

Lúc ấy cô Đường chủ nhiệm ban 1 xem thường Tiền Ý Ý, Lương Quyết Thành đã đứng ra bảo vệ cô.

Là Lương Quyết Thành a!

Một giáo bá hầu như không hề để ai vào trong mắt như anh lại có ngày đích thân ra mặt thay một bạn nữ nha.

Ngay từ đầu còn rụt rè, không ai dám nói. Đợi một lúc sau đã có người can đảm hỏi một câu.

[Tiền Ý Ý ở ban 1 có phải đang hẹn hò với Lương Quyết Thành không?]

[Không thể nào, tôi thấy cô ấy cũng bình thường thôi, Lương Quyết Thành nhìn sao mà thích cô ấy được?]

[Tiền Ý Ý lớn lên thanh thuần khả ái như thế, tôi cảm thấy một tên tội phạm giết người như Lương Quyết Thành mới là người không xứng với cậu ấy!]

Lương Quyết Thành lớn lên rất đẹp trai; cho dù ở trên người anh có đủ các loại tin đồn khiến cho người ta vừa nghe đã sợ, không dám thân cận thì trong trường vẫn có không ít nữ sinh đứng từ xa ngắm anh, tơ tưởng chút gì đó về anh.

Dưới tình huống như thế, người bên vực Lương Quyết Thành càng ngày càng nhiều, dùng giọng điệu soi mói, phê bình Tiền Ý Ý.

Mà từ lúc Tiền Ý Ý nhập học tới nay liên tiếp bị người ta lôi ra làm đề tài tám chuyện. Không riêng gì quan hệ chị em giữa cô và Tiền Mân Văn, chủ yếu là vì do cô lớn lên xinh đẹp, nhìn rất thích mắt.

Nam sinh bình thường ngắm cô một chút liền có thể tưởng tượng ra không ít chuyện. Tên Tiền Ý Ý xuất hiện trong miệng mấy nam sinh với tần suất tương đối nhiều.

Trong nhóm chat mật không có người quản, lập tức trào ra không ít nam sinh điên cuồng diss* Lương Quyết Thành.

*diss: chửi

[Một tên tội phạm giết người như hấn mà mấy người có thể đem đặt chung một chỗ với Tiền Ý Ý?]

[Khi dễ người khác, động một chút là động thủ đánh người, là nỗi ô nhục của học sinh chúng ta.]

[Mấy cậu cảm thấy hấn lớn lên đẹp trai? Gương mặt kia cũng chưa chắc là mặt thật đi.]

Mấy nữ sinh không chịu nổi bắt đầu phản bác lại, điên cuồng cãi nhau cùng mấy tên con trai.

Máng máng một hồi liền có người ở bên trong đâm chọc, khiêu khích.

[Một đám nông cạn chỉ biết nhìn mặt.]

Người này vừa xuất hiện liền lập tức bị chửi cho máu chó ngập đầu.

Nhưng mấy người trong nhóm vẫn bám riết, nhất quyết không tha cho Lương Quyết Thành với Tiền Ý Ý.

Tô Á Na chưa cho Tiền Ý Ý xem mấy cái tin nhắn này. Bên trong nói quá nhiều thứ tục tĩu, dơ bẩn. Nếu khoác thêm một lớp da khác cơ hồ bọn họ đều từ người biến thành quỷ.

Tiền Ý Ý hút trà sữa, bình tĩnh gạt đầu.

Hẹn hò là chuyện đầu tiên cô muốn công khai.

Nếu có người bàn luận thì ắt hẳn xung quanh cô đều là nhân chứng.

Nhân chứng vật chứng rõ ràng như thế, cha mẹ Tiền không muốn tin cũng phải tin.

Tô Á Na ngược lại hấp một hơi.

"T... Là thật sao? Ý Ý, cậu biết quá khứ của Lương Quyết Thành không?"

Tiền Ý Ý: "Cậu ấy không phải là một đứa trẻ ngây thơ, chính trực, lương thiện hay sao?"

Tô Á Na nghẹn lại, có chút do dự: "Tớ biết cậu ấy không cố ý, nhưng thực sự mà nói cậu ấy cũng đã từng giết người, còn đem người khác đánh đến mức nhập viện, còn có rất nhiều chuyện nữa..."

Tiền Ý Ý buông ly trà sữa, thờ dãi.

"Na Na, bên ngoài bát quái truyền tai nhau rất khó nghe, đại bộ phận đều là gió chiều nào nghe chiều đó, quay qua quay lại vài lần nó đã biến tấu không biết bao nhiêu rồi. Thứ nhất, bọn họ nói bạn học Lương là tội phạm giết người, nhưng đâu có ai biết cậu ấy vì bảo vệ mẹ và em gái nên mới làm vậy. Cậu ấy phải là một anh hùng mới đúng."

"Thứ hai, bạn học Lương chưa từng có ác ý khi dễ qua kẻ nào, không íy người nhìn thấy cậu ấy điều tránh ngay lập tức. Rõ ràng là những kẻ đó dùng mấy suy nghĩ ác độc phỏng đoán về con người cậu ấy, bảo cậu ấy bạo lực, đem cậu ấy đặt ở mặt đối lập còn muốn giả vờ mình là người bị hại, đem cậu ấy biến thành thứ như yêu ma quỷ quái, sau đó quang minh chính đại mà chửi mắng."

"Người thực sự ở trong trường bắt nạt người khác là những tin bát quái như đổ thêm dầu vào lửa kia."

Tiền Ý Ý buông xuống một câu kết luận: "Tóm lại, cậu ấy ở trong mắt tớ luôn là người như vậy."

Nhâm vật phản diện vốn dĩ đã là nhân vật phản diện, cái thiết lập này cũng quá thâm đi. Lương Quyết Thành thông minh như vậy, nếu không phải Điều Viễn hại mẹ anh, hại cả anh thì cũng không có cơ sở dẫn đến bị kịch ngày hôm nay.

Những chuyện phát sinh ở trên người Lương Quyết Thành nếu đổi lại thành người khác, chỉ sợ không thể chấp nhận nổi.

Ánh mắt Tô Á Na thay đổi, "Ý Ý, cậu thực sự thích cậu ấy a..."

Đều nói ánh mắt không thể gạt được người khác, thời điểm Tiền Ý Ý nhắc tới Lương Quyết Thành, đáy mắt cô tràn ngập kiên quyết, lại đối với anh tràn đầy sự tín nhiệm cùng đau lòng.

Tô Á Na lập tức tin lời của cô.

"Chúng ta tin cũng không được gì, phải để người khác cùng tin mới được."

"Người khác có tin hay không, bạn học Lương sẽ tự quyết định. Na Na, cậu là bạn tốt của tớ, về sau sẽ quan hệ với nhau lâu dài. Nếu cậu không tin thì đi đi."

Tô Á Na khoát tay: "Không có, lần trước cậu với Kha Kha nói chuyện tớ đã biết rồi. Cậu yên tâm đi, tớ chắc chắn sẽ không hiểu nhầm bạn trai của cậu đâu."

"Nếu đã là bạn trai rồi thì có phải hay không nên theo quy củ, lúc nào cùng đi ăn một bữa đi?" Tô Á Na cười nói.

Tiền Ý Ý cũng không biết lão đại có thói quen ăn cơm với người khác hay không, có chút do dự.

"Có thể."

Âm thanh trả lời không phải của Tiền Ý Ý.

Cô giật mình ngẩng đầu, Lương Quyết Thành hai tay đút túi, mặc đồng phục học sinh đứng sau lưng mình.

Cũng không biết là đến đây lúc nào.

Tô Á Na có chút hưng phấn, lại rất rụt rè: "... Được."

Lương Quyết Thành gật đầu với Tô Á Na, sau đó ánh mắt lại quay về trên người Tiền Ý Ý.

Ánh mắt anh so với trước có chút khác biệt, cụ thể khác biệt ở chỗ nào thì Tiền Ý Ý không nói rõ được.

Tiền Ý Ý đứng dậy nhắc cặp lên: "... Về nhà thôi?"

"Ừm."

Lương Quyết Thành đưa tay cầm lấy cặp xách của Tiền Ý Ý.

Cặp sách cầu thiếu nữ rất đáng yêu, mặt trên còn có một con thỏ con. Được nam sinh cầm trong tay như một món đồ chơi lại lộ ra vẻ khéo léo.

"Na Na, bọn tớ về trước đây, mai gặp."

"Ngày mai gặp, ngày mai gặp."

Tô Á Na cười vẫy vẫy tay, nhìn theo bóng dáng hai người rồi đi, bất giác nụ cười cứng đờ lại, hít một ngụm khí lạnh.

"Bọn tớ? Về nhà?? Ôi mẹ oi!!!"

*

Đồng hồ trong thư phòng đã sắp chỉ 23h đêm, Tiền Ý Ý duỗi cái eo lười biếng, lau nước mắt ở khóe mắt.

"Xong rồi."

Lương Quyết Thành hôm nay giao cho cô không ít đề toán, toàn bộ đều là đề đã học rồi.

Nói khó không khó nhưng cũng không phải dễ dàng gì. Nháp trên tay Tiền Ý Ý kín đến mức không còn chỗ nào có thể viết được nữa rồi.

Mà trong lúc cô làm bài, Lương Quyết Thành vẫn cúi đầu nhìn di động.

Tiền Ý Ý làm xong đề, anh mới ngẩng đầu lên.

Thiếu nữ ở bên cạnh đã thay đồng phục ra, vốn là ở nhà nên ăn mặc cho thoải mái chút nhưng cô vẫn chú ý tới đạo đài khách, mặc quần ống dài, tóc vén lên cao, nhẹ nhàng khoan khoái mà đơn giản.

Lương Quyết Thành lấy bài tập nhìn nhanh như gió, ngòi bút không ngừng chuyển động, nháy mắt đã kiểm tra xong hết.

"Có mấy chỗ này sai rồi."

Lương Quyết Thành ghé mắt: "Rất khó?"

Tiền Ý Ý rụt cổ.

"Tớ nói khó...cậu có khinh thường tớ không?"

"Sẽ không."

Lương Quyết Thành đem vài chỗ sai viết ra, bình tĩnh nói: "Nó vốn khó."

Tiền Ý Ý: "... ???"

Tiền Ý Ý lộ xộn một lát, hỏi: "Cậu cho lực là lực học của tớ đến đâu?"

Lương Quyết Thành buông mi sửa đề, thuận miệng nói: "So với nhất ban thì cao hơn."

Tiền Ý Ý: "..."

Khiếp sợ.

Lão đại nói lời này lương tâm không đau sao!!?

Tớ vẫn còn ở cấp bậc tân thủ, cậu vừa nói đã nâng tớ phi lên tận trời cao rồi!!?

Có thể là về mặt Tiền Ý Ý hoài nghi nhân sinh quá thâm thiết, Lương Quyết Thành nghĩ ngợi liền giải thích: "Cậu căn bản cũng rất giỏi."

"Làm sao có thể?" Tiền Ý Ý nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Tớ chỉ là đứa đội sổ của lớp, làm thế nào mà giỏi được?"

"Nhâm Kha." Lương Quyết Thành nhắc nhở, "Lần trước thi cậu ta đứng top 50."

Tiền Ý Ý biểu tình từng bước cứng ngắc.

Cô chỉ biết Nhâm Kha là một học sinh nghiêm túc học hành, nhưng không ngờ đến cậu ta lại là một học bá?

Cho nên cô vẫn là nên nhìn nhận lại cậu ta rồi.

Nghĩ đến lúc cô và Nhâm Kha cùng nhau làm bài tập, Tiền Ý Ý bỗng nhiên có một loại cảm giác không chân thật.

"Tiếp tục."

Lương Quyết Thành đem đề sai lần nữa nói lại cho Tiền Ý Ý một lần nữa.

Tiền Ý Ý ôm cái đầu đã muốn phình to ra.

Hôm nay nghỉ sớm, vừa mới mười hai giờ.

Phòng dành cho khách hôm nay di giúp việc đã dọn xong, thật chỉ còn nghe theo Tiền Ý Ý dặn mua một bộ đồ ngủ màu xanh khói của nam xếp chồng lên nhau đặt ở đầu giường.

"Bạn học Lương, ngủ ngon nha."

Tiền Ý Ý ngáp một cái, phát phát tay trở lại phòng mình.

Lương Quyết Thành lần đầu tiên bước vào phòng dành cho khách.

Phòng rất lớn, trang hoàng đơn giản. Có một cái giường và một cái tủ quần áo. Bên ngoài cửa sổ chính là chỗ phơi quần áo.

Lương Quyết Thành chống tay vào lan can sân phơi, gió đêm lạnh lẽo thổi vào người khiến cho thân thể con người ta lạnh buốt.

Anh ghé mắt. Bên cạnh chính là sân phơi quần áo của phòng Tiền Ý Ý.

Hai phòng ngủ sát gần nhau, sân phơi cũng chỉ cách nhau một bức tường nhỏ.

Phòng cô vẫn sáng đèn.

Gió thổi mái tóc đen của anh có chút lộn xộn, anh không chút để ý gạt gạt sang một bên.

Ban đêm im lặng, anh lại nghĩ tới lúc đi đến tiệm trà sữa đón Tiền Ý Ý thì Tại Tiểu đã gọi điện thoại tới cho anh.

Bên kia điện thoại rất ồn, nhưng là có âm thanh đặc thù của Tiền Ý Ý, anh vừa nghe là đã nhận ra được.

Cô nói gì anh đều có thể nghe thấy.

Thì ra trên đời này vẫn còn có một người đau lòng anh vô điều kiện.

Loại cảm giác này như là tim đập của trẻ sơ sinh, tràn đầy khát vọng nhiệt tình đối với sinh mệnh.

Lương Quyết Thành để gió thổi cho chốc lát, trở lại phòng.

Sau khi rửa mặt, lại đổi một thân đồ ngủ màu xanh ngói.

Size cũng thật vừa.

Cô thực sự để tâm đến anh.

Lương Quyết Thành nghĩ đến đồ ngủ màu hồng của cô thì khóe miệng nhẹ nhàng giờ lên.

Một chút tiểu tâm tư ấy của cô, đơn giản lại dễ thương, anh hoàn toàn có thể thỏa mãn được.

Lương Quyết Thành đặt di động lên tủ đầu giường, vừa kéo ngăn kéo ra thì cả người liền cứng đờ.

Trong ngăn tủ là một cái hộp hình chữ nhật, còn có một bình chất lỏng mờ ám.

Lương Quyết Thành mặt không đổi màu mẽ đẩy ngăn kéo trở về.

Tiền Ý Ý rút cuộc là đau lòng cho anh hay là vẫn là muốn ngủ với anh?

Thu hồi cái ý niệm vừa nảy, tiểu tâm tư này của cô... Lương Quyết Thành cảm thấy mình không thể nào thỏa mãn được.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Trường học mấy ngày gần đây bắt đầu nhộn nhịp hẳn.

Sắp tới chính là kì nghỉ, rõ ràng vừa mới tháng 9 bắt đầu kì học mới, đến bây giờ cũng không đến một tháng mà các học sinh đã cảm thấy như mình bị chôn dưới núi Ngũ Chi những 500 năm, chỉ hận không thể hóa thành Tồn Ngộ Không bay đi xa vạn dặm.

Bây giờ đang là giờ tiếng Anh, tiếng Anh của Tiền Ý Ý cơ hồ cũng không tệ lắm, học cũng rất nhẹ nhàng. Cô cúi đầu vẽ vờ trên mấy tờ nháp của mình.

Kì nghỉ này ngắn ngủi cũng chỉ có ba ngày, ba ngày này cô có thể làm cái gì đây?

Giống như là cô cũng chẳng muốn làm cái gì, ba ngày có thể nằm ườn ở nhà ngủ, chơi game, ăn quà vặt hay xem phim điện ảnh.

Nhân sinh khó có được khoảng thời gian như thế này. Không lười biếng hết mình thì không còn gọi là ngày nghỉ của học sinh nữa rồi.

Giáo viên ở trên bục giảng nói, cô lại ở dưới tùy ý vẽ vờ, tính tài hai trò chơi về, nếu hai trò không đủ vậy thì tài ba cái đi.

Hiện tại đã là thứ sáu, thứ hai nghỉ mà thầy Trương bây giờ còn thông báo rằng muốn học bù vào thứ bảy.

Lớp học lập tức oán thán ngập trời.

Kỳ thật bọn họ trong lòng cũng rất rõ ràng, trường học không có khả năng cho bọn họ nghỉ dễ dàng như thế. Hoặc là học bù vào thứ bảy kiêm luôn ngày thứ hai, hoặc là học bù từ thứ hai cho tới tận thứ tư.

Năm ngày nghỉ đều học bù? Năm mơ đi.

"Ý Ý, kì nghỉ này cậu có đi đâu không?"

Hết giờ học, Tô Á Na từ bàn trước xếp ghế xuống bàn sau ngồi với Nhâm Kha, ghé vào trên bàn Tiền Ý Ý hỏi chuyện.

Tiền Ý Ý trầm ngâm: "Đại khái là chỉ muốn là trạch nữ* thôi."

*Trạch nữ: là từ tiếng Hán dùng để gọi những cô nàng chỉ thích ở nhà, lười ra ngoài, luôn trốn trong phòng để đọc truyện tranh, đọc tiểu thuyết, cày phim hoặc chơi game... làm mọi thứ nhưng giới hạn chỉ ở trong nhà mà thôi. _ Nguồn: Google

"Aiya, tớ cũng nghĩ vậy, Nhưng mà mẹ tớ muốn dẫn tớ đi thăm anh trai đang học đại học ở trên thành phố." Tô Á Na cũng rất hưng phấn, "Về sau tớ nghĩ cũng có thể thi vào trường đại học ở trên đó đi."

"Tớ muốn tham gia lớp học toán huấn doanh." Nhâm Kha đầy đầy kính mắt, "Cơ hội khó có được đấy, cậu có muốn đi không?"

Tiền Ý Ý đầu đầu to ra: "Đừng, tớ không định đem toàn bộ thời gian phụng hiến cho toán học đâu."

"Tớ muốn ở trong nhà sống qua ngày thôi." Tiền Ý Ý dựng thẳng ngón tay cười híp mắt, "Không nằm đủ ba ngày thật tốt thì sao có thể gọi là ngủ chứ?"

Tô Á Na hâm mộ: "Ngủ ở nhà cũng rất tuyệt nha, tớ cũng thấy vậy."

Cô ấy còn nhiệt tình đề cử mấy game trên điện thoại.

Tiền Ý Ý tải xuống một đồng hồ chơi, nhiều lần hỏi: "Cái này chơi hay lắm hả?"

Cô lúc trước cùng lắm chỉ chơi qua mấy trò đơn giản, game Java này cũng ít chơi.

"Tin tớ đi, cái này chơi hay lắm, rất nhiều người đều chơi cái này." Tô Á Na vỗ vỗ ngực, "Cậu không biết thì để tớ chỉ cho, tớ chỉ rồi khẳng định cậu sẽ siêu thích nó."

Mười phút nghỉ giữa giờ, Tiền Ý Ý dựa vào tốc độ lưu lượng cao mà tải trò chơi xuống, tiến vào bản đồ tân thủ, vừa nhìn liền thông suốt, đây không phải chỉ là trò chơi đi doanh quanh là được ư?

Tiền Ý Ý di chuyển một chút thao tác quen thuộc, biết đại khái các hình thức đi dạo thì tiến vào trò chơi xứng đôi, thử chơi một ván.

Tạm tạm

Tiền Ý Ý một ván giết hết, nhìn mười ba cái đầu người hài lòng gật đầu.

Giết thời gian cũng không tệ.

Lúc nghỉ trưa, Tiền Ý Ý nhận được điện thoại của mẹ Tiền.

Cô thấy cái tên trên màn hình di động lóe sáng thì có chút không được thoải mái, cơm cũng không ăn, trực tiếp đi đến chỗ không có ai.

"Alo?"

"Thằng bạn mà mày nói, thật sự là bạn trai?" Mẹ Tiền đi thẳng vào vấn đề.

Tiền Ý Ý dựa vào lan can, ánh mắt thần nhiên.

"Là thật."

Từ ngày cô cùng Lương Quyết Thành giao dịch xong, mỗi ngày đều đặn gửi cho họ ít nhất một tấm ảnh show ân ái trên WeChat.

Cha mẹ Tiền vừa nhìn liền kinh ngạc không thôi, không xác định được đây là tình huống gì. Nhịn một tuần, rốt cuộc cũng không nhịn được mà gọi điện tới hỏi.

"Gia đình bạn trai mày làm gì?"

Quả nhiên trọng điểm là ở cái này.

Tiền Ý Ý cũng không có bao nhiêu ngoài ý muốn.

"Xuất thân bình dân."

Thanh âm của Tiền mẹ truyền tới thất vọng rõ rệt.

Cùng Tào Khung hẹn hò thì không muốn, lại đi cùng một nam sinh phổ thông như vậy kết giao? Đây tương đương như chặt mất một con đường tốt của mình rồi còn gì.

"Ý Ý, con còn nhỏ tuổi, tốt nhất nên suy nghĩ kỹ phải cùng ai kết giao mới thực sự có lợi với mình."

"Mẹ và cha đã tìm cho con, con xem công tử Điều gia..."

"Không phải còn có chị sao?"

Thanh âm Tiền Ý Ý mỉm cười, nhưng trên mặt lại không có chút ý cười nào.

"Con không phải con ruột người, về sau sớm hay muộn đối phương cũng sẽ biết. Mẹ để cho con với người ta thân cận đính hôn, lúc người ta biết chỉ sợ

kết hôn sẽ biến thành kết thù."

"Con không phải con ruột, nhưng ông nội và chú nhỏ lại sủng ái con, cùng cháu gái ruột cũng không có gì khác biệt." Mẹ Tiễn còn muốn khuyên, "Nghe mẹ nói đi, con chia tay với bạn trai, cuối tuần này không phải được nghỉ sao? Cùng công tử Diêu gia gặp mặt một chút."

Tiến Ý Ý giọng điệu kiên quyết: "Xin lỗi, con thực sự yêu thích bạn trai con, không tính toán sẽ rời xa anh ấy. Mong mẹ tôn trọng sự lựa chọn của con."

Mẹ Tiễn lại lần nữa bị từ chối, có chút tức giận.

"Sớm muộn gì mày cũng hối hận! Không có một vị hôn phu chống lưng cho mày, Tiến Ý Ý, lúc mày rời khỏi Tiễn gia sẽ phát hiện ra mày chỉ là một phế vật có hai bàn tay trắng."

Khóe miệng Tiến Ý Ý trầm xuống.

"Nói xong rồi sao? Con đi ăn cơm đây, gấp lại."

Cúp điện thoại, Tiến Ý Ý vẫn bảo trì vẻ lễ phép của mình.

Phiền phức.

Cô bắt đầu tìm tòi trên mạng.

Bạn trai vị thành niên có thể làm người giám hộ được không?

Tra xong, toàn bộ tin tức đều ám chỉ người giám hộ chỉ có thể là cha mẹ mình.

Tiến Ý Ý ghé vào lan cao thổi một hơi gió, đếm tuổi tác của mình còn hơn nửa năm nữa mới đủ 18.

Hơn nửa năm nữa, làm thế nào để cha mẹ Tiễn có thể triệt để buông tha cho cô đây?

Những cái khác cô không sợ, nhưng cô sợ ông nội cũng cảm thấy cô nên tìm một nhà chồng mạnh mẽ. Lão đại thời niên thiếu tuyệt không thể cạnh tranh được.

Làm sao đây?

Bụng cô réo một trận, Tiến Ý Ý thờ dài.

Đi ăn cơm thôi.

Đúng lúc đó, chớp mũi giống như ngửi thấy mùi thức ăn.

Một hộp cơm được đưa đến trước mặt Tiến Ý Ý.

Lương Quyết Thành cầm trong tay hộp bento bán ngoài canteen, đã đun nóng qua, cách một tầng vải nhưng đưa cho Tiến Ý Ý.

"Ăn đi."

"Cậu đến rồi..."

Tiến Ý Ý thụ sủng nhược kinh, không nghĩ đến lão đại sẽ phát hiện ra cô vẫn chưa ăn cơm.

"Cậu ăn rồi sao?"

Lương Quyết Thành dựa lưng vào lan can, tay rút túi. Ánh mắt anh tựa hồ như đang nhìn ra phía xa.

"Ừm."

Bây giờ cách giờ cơm cũng không được bao lâu, lão đại cũng nhanh thật đấy.

Tiến Ý Ý mở hộp bento ra, phát hiện Lương Quyết Thành mua cho cô là hộp đắt nhất, ba tầng phối hợp chồng lên nhau, còn có canh súp.

Nhưng một phần lớn như vậy Tiến Ý Ý không thể ăn hết được, bỏ thừa lại rất lãng phí, cô thuận miệng hỏi một câu: "Có thể ăn hết sao? Tớ không thể đâu, hay chúng ta chia làm hai phần?"

Lương Quyết Thành thu hồi tầm mắt.

Hộp bento không lớn, ít nhất với anh mà nói là nó vừa đủ. Nhưng ở trong tay Tiến Ý Ý thì có hơi nhiều.

Không nghĩ là cô sẽ ăn không hết...

Lương Quyết Thành làm sao nghĩ nhiều được như thế, Tiền Ý Ý đã muốn đem một tảng phía dưới chia làm hai phần, đưa đưa cho Lương Quyết Thành, còn mình thì dùng thìa.

Con gái ăn được bao nhiêu sơ hở là theo sở thích, sức ăn của Tiền Ý Ý là sức ăn phổ thông của nữ sinh, chỉ cần một nửa hộp cơm là được rồi.

Có thể là vừa nghe điện thoại của mẹ Tiền, lời nói của bà ta khiến trong lòng cô không thoải mái. Con thêm ăn cũng không còn bao nhiêu, nửa phần cơm cũng ăn không nổi.

Nửa phần còn lại ở trong tay Lương Quyết Thành nhanh chóng được giải quyết hết, Tiền Ý Ý vì xấu hổ cho nên chỉ có thể liếc mướt vào miệng.

Tay cô bỗng dưng bị đè xuống.

"Ăn không được thì đừng cố."

Thìa cô đang cầm run run, buông lỏng tay ra.

Lương Quyết Thành thu dọn hộp bento lại.

"Tâm tình không tốt?"

Lúc xuống tầng, Lương Quyết Thành khó có được một lần chủ động hỏi.

Tiền Ý Ý do dự một lúc vẫn quyết định không nói chuyện này với anh.

Lời mẹ Tiền nói quá cay nghiệt, hơn nữa cô với Lương Quyết Thành cũng chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi. Đợi cô tốt nghiệp xong thì tốt rồi, không nhất thiết phải để cho anh nghe thấy những lời này.

"Có một chút xiu."

Lương Quyết Thành: "Không nói cho tôi một chút?"

Tiền Ý Ý lần này là thật sự giật mình.

Lão đại đối với cái gì đều không để bụng, bình thường ở chung với cô cũng không thấy anh quan tâm nhiều hơn nửa câu, sao hôm nay lại hỏi tới?

Chẳng lẽ nói, cô không vui khiến lão đại cũng nhìn không được?

Tiền Ý Ý nhanh chóng nặn ra một cái khuôn mặt tươi cười.

"Không có chuyện gì, không cần lo lắng."

Tiền Ý Ý vẫn không có nói cho Lương Quyết Thành.

Loại sự tình này, cô là kim chủ, cô gánh là được rồi. Không cần kéo Lương Quyết Thành vào cuộc chiến không mấy vui vẻ này.

Tiền Ý Ý đi phía trước, lúc xuống cầu thang cô bước rất nhẹ nhàng, tóc đuôi ngựa phía sau hơi bung bung, thực sống động.

Lương Quyết Thành buông mi, che giấu ánh mắt đang suy nghĩ sâu xa.

Anh tới nhà ăn phát hiện không thấy Tiền Ý Ý ở đó, nghe Tô Á Na bảo cô đi ra ngoài nghe điện thoại, Lương Quyết Thành liền đi mua một phần cơm đi tìm Tiền Ý Ý, không nghĩ đến lúc tới cửa thì đã nghe thấy cuộc đối thoại của cô với ai đó.

Cô gái nhỏ nói hai câu đều bay hết vào trong tai anh, chẳng cần biết người đối diện là ai cũng có thể ghép ra toàn bộ sự việc.

Người bên kia không muốn anh cùng Tiền Ý Ý kết giao, muốn tìm cho cô một người khác.

Sau đó Tiền Ý Ý nói...

Cô thực sự yêu thích anh, đời này cũng sẽ không rời xa anh...

Lương Quyết Thành trong lòng đã có tính toán, ba ngày nghỉ cộng thêm hai ngày cuối tuần cũng có thể tính là năm ngày. Năm ngày này anh sẽ đen bản thành phẩm của mình hoàn thiện lại.

Bất luận thế nào, anh cũng sẽ không để Tiền Ý Ý vì anh mà chịu nhục nhã.

Lương Quyết Thành mắt nhìn bóng dáng Tiền Ý Ý.

Cô xứng đáng có được những thứ tốt nhất.

*

Buổi chiều đã trôi qua được một nửa, Tiễn Ý Ý vẫn đang ngẩn người.

Mọi chuyện lớn trong nhà đều do cha Tiễn làm chủ, Điều gia kia tuy rằng không biết là nhà ai nhưng có thể làm cho mẹ Tiễn mở miệng thì nhất định có chỗ hữu ích đối với công ty của cha Tiễn.

Ý tứ của cha Tiễn, chỉ sợ không chỉ dừng lại ở đây.

Nói như vậy, nếu bây giờ cô về nhà thì tám phần mười là sẽ bị lôi đi.

Ngồi im chờ chết? Bị bắt đi thân cận với công tử ca?

Cô lại không có ý định như vậy.

Lần nghỉ này, cô tuyệt đối sẽ không về nhà.

Muốn đi ra ngoài.

Đi ra ngoài..

Tiến Ý Ý trong lòng vừa động.

Cô có nên mang Lương Quyết Thành theo không?

Vừa mới hẹn hò, ở trường căn bản là không có bao nhiêu cơ hội show ân ái. Cô cùng anh ân ái có chút đơn giản, có lẽ cũng bởi vì vậy nên cha mẹ Tiễn mới cảm thấy cô chỉ là cùng Lương Quyết Thành chơi đùa một chút mà thôi.

Nếu như vậy thì cô phải tìm một cơ hội dồi dào, phong phú một chút để show ân ái, để cho người khác nhìn vào liền biết cô với Lương Quyết Thành có chết cũng không rời xa nhau.

Như vậy nếu cha mẹ Tiễn còn dám để cho cô đi xem mắt, cô liền có thể đi tìm ông nội kẻ khổ rồi.

Tiến Ý Ý càng nghĩ càng cảm thấy, cứ như vậy đi!

Cô cúi đầu viết lên giấy nháp vài phương án.

Cô nên mang Lương Quyết Thành đi chơi ở đâu đây?

Lương Quyết Thành ngồi cạnh không có ngủ, một tay trống cảm nhìn ra ngoài cửa sổ đến ngẩn người.

Tiến Ý Ý đem tờ nháp đẩy qua.

Trên đó có một hàng chữ: Bạn học Lương, kì nghỉ đã có ý định gì chưa?

Lương Quyết Thành nhìn thoáng qua, nâng bút.

Không có.

Tiến Ý Ý gật đầu. Không có thì tốt, cô có thể sắp xếp thuận lợi hơn.

Lương Quyết Thành thu hồi tầm mắt, nhìn Tiến Ý Ý đang bôi bôi vẽ vẽ cái gì đó trên giấy nháp.

Hỏi chuyện này, cô muốn làm gì?

"Bạn học Lương, cuối tuần cậu có đi học bù không?" Tiến Ý Ý giảm thấp âm thanh xuống, "Tớ đi tìm thầy Trương xin phép nghỉ đây."

Lương Quyết Thành ngồi thẳng lưng.

Tiến Ý Ý khẳng định không phải chỉ thông báo với anh một tiếng, như vậy ý của cô sẽ là...

"Không đi."

Lương Quyết Thành ngay từ đầu đã không tính đến chuyện đi học bù.

Tiền Ý Ý hài lòng, một khi đã như vậy thì cô sẽ đợi lúc tan học rồi nói sau vậy.

Hết giờ học, Tiền Ý Ý đi tới văn phòng của thầy Trương.

Trong lòng cô đã có tính toán, đi văn phòng của thầy Trương cô sẽ đưa ra lý do hợp tình hợp lý nhất. Thế nên thứ bảy cô sẽ không đến học bù, tính cả chủ nhật thì cô có hẳn năm ngày nghỉ liền.

Lý do xin nghỉ của cô là, đau bụng kinh.

Ở cái tuổi này, con gái phần lớn đều sẽ xấu hổ khi nói về loại chuyện đó. Nếu không phải quá đau thì sẽ không ai đi xin nghỉ với cái lý do xấu hổ này.

Thầy giáo sống cũng vài thập niên rồi, không giống mấy nam sinh trung học thiếu hiểu biết kia. Tính hướng này của nữ sinh, mấy thằng đó làm sao mà hiểu được. Cho nên vừa thấy lý do xin phép này, thầy Trương liền vung tay lên, trực tiếp phê chuẩn.

Cầm giấy xin phép nghỉ, Tiền Ý Ý có tới năm ngày ngày nghỉ.

Lúc tan học, Lương Quyết Thành đi lấy xe, Tiền Ý Ý khoác tay Tô Á Na, Nhâm Kha đi phía sau hai người, trong tay còn cầm một tờ giấy ghi mấy từ đơn.

"Sáng thứ hai tớ mới đi, Ý Ý, buổi tối cuối tuần chúng ta phải xả một trận thật náo nhiệt nha."

Tô Á Na hứng trí bùng bùng đề nghị.

"Bây giờ không được." Tiền Ý Ý về mặt xuân phong đắc ý, "Tớ xin được hai ngày nghỉ, định sẽ ra ngoài chơi."

"Cậu không phải nói ở nhà ba ngày đều chơi game sao!?" Tô Á Na hoài nghi nhân sinh.

Nghĩ một chút, Tiền Ý Ý ra về thẹn thùng ôm mặt: "Nhưng tớ là người có bạn trai a, tất nhiên là muốn đi chơi với anh ấy rồi."

Lương Quyết Thành đẩy xe phía sau, mím môi trầm mặc không nói gì.

Sao anh là đương sự mà lại chẳng biết gì thế này?

"Hâm mộ thật đấy, tớ cũng muốn có bạn trai." Tô Á Na về mặt hâm mộ, "Cái khác không nói, chỉ cần có thể dạy tớ học thật tốt, cùng nhau thi đến thành phố Q là được rồi."

"Tớ có thể dạy cậu học." Nhâm Kha tiếp lời, "Nhưng tớ không muốn làm bạn trai cậu."

Tô Á Na ngoài cười nhưng trong không cười: "Ha ha, cảm ơn cậu, nhưng tớ không thêm thích một tên một sách như thế."

"Học giỏi không phải một sách." Nhâm Kha nghiêm túc phân bác, "Bạn học Lương học giỏi như thế, nhưng cậu ấy cũng đâu phải một sách."

Tô Á Na không có cách nào tiếp tục.

Đã đem lão đại ra nói thì cô ấy còn có thể nói gì nữa chứ? Chỉ có thể thờ phì phì quay đầu đi không thêm phản ứng Nhâm Kha.

Tiền Ý Ý theo thói quen định ngồi ở phía trước Lương Quyết Thành, lại bị anh giữ lại.

"Ngồi ở đây."

Đằng sau vốn chẳng có gì nay lại có thêm một chỗ ngồi.

Màu hồng nhạt, mặt trên in một con thỏ con.

Mắt Tiền Ý Ý sáng lên, không nói hai lời liền nhảy lên đó.

Ngồi đằng trước thật chẳng thoải mái một chút nào, có cái này thật tốt quá đi!

Bạn học Lương thật là quá tri kỷ! Quá hiểu ý cô rồi!

"Cảm ơn cậu, bạn học Lương." Tiền Ý Ý cười híp mắt.

"Bám chắc."

Lương Quyết Thành ngồi lên, nói với Tiền Ý Ý.

Bám?

Tiền Ý Ý ngồi đằng sau, thuận tay nhất chính là ôm eo người trước mặt.

Eo của Lương Quyết Thành...

Đồng phục hồng đen giao nhau rất rộng rãi, đem cái eo của nam sinh triệt để giấu đi.

Tiền Ý Ý thò tay bắt lấy đồng phục học sinh của Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành đập một cái, chờ Tiền Ý Ý về nhà.

Như vậy không tốt lắm, liên tục ba ngày anh đã ở nhà cô rồi.

Di giúp việc anh chưa từng gặp mặt kia còn chuẩn bị cả căn phòng khách 18+ nữa, mỗi lần vào phòng đó là Lương Quyết Thành đều phải hít sâu một hơi, vô luận nhìn thấy cái gì đều không thể xấu hổ.

"Bạn học Lương, qua đây. Chúng ta nói một chút chuyện đứng đắn."

Tiền Ý Ý vỗ vỗ sô pha, bày ra một bộ muốn đàm phán.

Lương Quyết Thành đoán là có liên quan đến cuộc điện thoại trên sân thượng kia.

Anh hơi nâng cằm.

Tiền Ý Ý cười tủm tỉm hỏi: "Chúng ta có năm ngày nghỉ liền, bạn học Lương, cậu muốn đi đâu? Chúng ta có thể dùng năm ngày này ra ngoài chơi, nơi nào cũng được a"

Thời điểm lúc sáng cô vừa nói với Tô Á Na là muốn ở trong nhà chơi game, sau một cuộc điện thoại, thái độ của cô đã chuyển biến rõ ràng như thế cơ à?

"Cậu đi đi, tôi không đi."

Anh không đi được.

Nhiều năm như vậy, anh rất ít khi ra khỏi nhà. Mẹ anh ở chỗ đó cần người trông, trong nhà còn có em gái nhỏ. Cả nhà chỉ có thể dựa vào anh, Lương Quyết Thành thân mang gánh nặng trên vai làm anh không thể tùy tâm sở dục được.

Tiền Ý Ý lập tức nghĩ tới mẹ Lương và em gái anh.

"Bạn học Lương, đi có thể xuất viện được không?"

Lương Quyết Thành mím môi, sắc mặt không tốt lắm.

"... Trên lý thuyết thì có thể, nhưng lại không thể."

Mẹ Lương không chỉ đơn giản là bị tổn thương khí quan, cũng bởi vì mấy năm nay gặp nhiều chuyện bị đá kích, tinh thần lên xuống rất thất thường.

Trong nhà chỉ có một đứa em mười bốn tuổi, mẹ Lương về nhà chỉ càng làm cho anh lo lắng hơn mà thôi.

"Nếu như vậy, ngày mai chúng ta đi bệnh viện thăm mẹ cậu, ngày sau chúng ta mang em gái cậu đi chơi, ngày kia hai chúng ta ra ngoài chơi, thứ ba liền trở về, chỉ chậm có một ngày thôi, có được không?"

Tiền Ý Ý đem năm ngày nghỉ dài hạn mở ra. Trường học đều phải học bù vào thứ bảy, chỉ cần Điều gia công từ kia vẫn còn là học sinh thì cô có show ân ái cũng vô dụng. Thứ hai là kì nghỉ chính, cô có thể mang Lương Quyết Thành ra ngoài chơi, có thể tận dụng cơ hội.

Đồng thời có thể chiếu cố cả hai người kia, chỉ cần rời đi một ngày thôi, giả vờ đi du lịch để làm giảm áp lực cho Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành trầm mặc một lát.

"Vì sao muốn cùng tôi đi chơi?"

Tiền Ý Ý nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Chúng ta đã lâu không có show ân ái, bây giờ phải đi ra ngoài show ân ái a."

Nhắc tới đây, Lương Quyết Thành mới nhớ.

Ngày nghỉ Lương Quyết Thành cũng không tha, rõ ràng là thứ sáu mà trên bàn lại có một đồng đề mới, đều là do anh biên soạn ra.

Tiền Ý Ý chỉ cần tưởng tượng đến việc mình kiểm tra được max điểm là phải cắn răng làm bài.

Cô loáng thoảng có loại cảm giác, mấy ngày nghỉ này cô không có khả năng thoát khỏi đồng bài tập đó.

Ngày thứ hai, Tiễn Ý Ý mặc một thân váy dài liền áo, ăn mặc xinh xắn đẹp đẽ. Lúc chuẩn bị ra cửa, trong tay Lương Quyết Thành còn cầm thêm một cái balo.

Balo màu hồng khôi, in hình con thỏ nhỏ.

"Đi thôi."

Lương Quyết Thành đổi giày ở cửa chờ Tiễn Ý Ý.

"Không phải, chờ đã..." Tiễn Ý Ý có chút hoảng, "Chúng ta đi bệnh viện nói chuyện với mẹ cậu, mang balo theo làm gì?"

Tại sao nghỉ rồi mà vẫn mang theo balo!?

Lương Quyết Thành không có tự giác của người đang được nghỉ, bình tĩnh nói ra: "Tôi nói chuyện với mẹ, cậu làm bài tập. Ba tập đề, làm xong tôi sẽ kiểm tra."

Tiến Ý Ý khóc không ra nước mắt.

Lão đại không thể làm thầy, anh làm thầy, mỗi ngày học sinh đều muốn ám sát anh!

Lương Quyết Thành lại rất hài lòng.

Nếu không chuẩn bị đề cho cô làm, anh sợ cô lại ở trước mặt mẹ mình nói ra cái gì đó.

Nếu để mẹ biết mình bán thân cho cô thì sẽ càng sốt ruột hơn.

Vậy nên cũng chỉ đành nhờ kim chủ thoát nhìn không giống kim chủ, càng giống một bạn gái nhỏ nhu thuận nghe lời hơn này mà thôi.

Dù sao, đây cũng là thứ cô muốn mà.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Mẹ Lương ở khu nội trú của bệnh viện, tách biệt hẳn với khu khám bệnh, cũng chính là chỗ mà hôm trước Tiễn Ý Ý đến khám lúc bị trật chân.

Tiến Ý Ý mặc váy áo tay dài bằng vải bông, đeo giày in hình thỏ con, trên lưng còn đeo balo màu hồng khôi, muốn bao nhiêu ngoan ngoãn có bấy nhiêu ngoan ngoãn, giống như là đi kiểm tra sức khỏe do trường tổ chức, ánh mắt chớp lóe thanh thuần động lòng người.

Chỉ có điều, thiếu nữ thanh thuần khả ái ấy trên mặt đều viết lên mấy chữ mệt mỏi, sinh mệnh phảng phất như bị rút kiệt, đáy mắt lộ ra một chút tang thương.

Một tay cầm rổ hoa quả, một tay cầm bó hoa đứng ở nơi đó chờ Lương Quyết Thành.

Lần đầu tiên cô gặp phụ huynh của bạn học, Tiễn Ý Ý không có cái cảm giác khẩn trương, nhưng cũng vì Lương Quyết Thành chuẩn bị cho cô một đồng đề thi. Nghỉ đến thôi cũng thấy chán rồi.

Lương Quyết Thành đứng nói chuyện với y tá một lúc, sau đó mới cùng Tiễn Ý Ý đi phòng bệnh.

Mẹ Lương nằm viện đã gần hai năm rồi, ngay từ đầu còn có một vài người bệnh nằm ở đây, sau này người bên cạnh đổi tới đổi lui, qua hai cái Xuân Thu đều chỉ còn mình bà ấy.

Hành lang phòng bệnh hơi tối, bởi vì cũng không có nhiều người ở cho nên hiện tại mẹ Lương một mình ở một phòng.

Lương Quyết Thành đi phía trước, Tiễn Ý Ý theo sai, tiếng bước chân hai người đều đều vang lên.

Anh gõ cửa, sau đó đẩy vào, nhường Tiễn Ý Ý đi vào trước.

Tiến Ý Ý thoải mái tiến lên.

Phòng bệnh chỉ có một chiếc giường đơn cùng với một cái bàn, một người phụ nữ trẻ tuổi mặc quần áo bệnh nhân ngồi ở đó, trên bàn bày bó hoa, bà ấy đang vẽ bó hoa đó.

"Thành Thành."

Người phụ nữ đó tuổi cũng không lớn, lúc trước khi học đại học bị Diêu Viễn lừa gạt sinh ra Lương Quyết Thành vì thế cho nên năm nay mẹ Lương cũng mới chỉ có ba mươi lăm tuổi.

Phụ nữ tuổi ba mươi lăm là đẹp nhất, nhưng là mẹ Lương đẹp thì rất đẹp nhưng bên trong lại đã trống rỗng rồi.

Bị Diêu Viễn đùa bỡn lừa gạt, gả cho một tên quý rệu rã bạo lực như hán, nhiều năm qua bà vẫn sống trong nom nớp lo sợ, lúc tuyệt vọng lại không ngừng giả dục.

Bà ấy đã mất đi ánh hào quang mà cái tuổi này nên có rồi, giống như là một lão nhân lúc chập tối, tản ra khí tức héo úa.

Chỉ có khi nhìn Lương Quyết Thành, trong ánh mắt của bà ấy mới tản ra một chút sức sống.

Nhưng mà người đầu tiên bà nhìn thấy không phải là Lương Quyết Thành mà lại là Tiễn Ý Ý.

"Dì."

Tiến Ý Ý thoải mái tiến lên, đem giỏ trái cây cùng bó hoa đưa qua.

"Con chào dì, con là bạn cùng bàn của bạn học Lương, hôm nay vừa đúng lúc gặp được cậu ấy nên cùng đi tới đây thăm dì."

Tiến Ý Ý tươi cười sáng lạn, y như ánh nắng còn sót lại của mùa hè, xua tan đi trời đông giá rét.

Mẹ Lương ngẩng cả người, ánh mắt bà dừng ở trên người Tiễn Ý Ý, có chút mê mang, qua thật lâu sau bà mới nhìn sang hướng Lương Quyết Thành đang đóng cửa ở phía sau.

"A, chào cháu."

Mẹ Lương khả năng là lâu rồi chưa thấy người ngoài, bà có chút kích động, đứng lên vội vàng cất bút đi.

"Mẹ, thoải mái một chút, cô ấy là bạn gái con."

Lương Quyết Thành lướt qua Tiễn Ý Ý, đỡ mẹ Lương ngồi xuống, mở tập vẽ của bà ra khen một câu: "Hôm nay vẽ thật đẹp."

Khóe miệng mẹ Lương giờ lên cười: "Hôm nay mẹ vẽ... chờ chút."

Bà lập tức đứng dậy.

"Nữ... bạn gái?"

Tiến Ý Ý cũng theo trừng mắt nhìn.

Cô không nghĩ đến là bạn học Lương sẽ tự nhiên như thế... Bình tĩnh mà giới thiệu cô theo phương thức này.

Cô còn tưởng là Lương Quyết Thành còn muốn gạt mẹ anh, giới thiệu mình là bạn học bình thường mà thôi.

Lão đại không hổ là lão đại, không hề quan tâm đến điều này a.

Tiến Ý Ý lập tức bày ra một bộ dáng bạn gái then thùng cười cười, ngọt ngào lẫn nửa hô một tiếng: "Con chào dì."

Mẹ Lương kích động nhìn con trai mình, sau đó quay đầu.

"Chào cháu, ngoan quá."

Mẹ Lương là người nhu nhược, ở trên người bà ấy thậm chí có thể nhìn thấy một ít tính cách thuộc về một đứa trẻ. Giống như một bông hoa hải đường vậy.

Tiến Ý Ý trong lòng rồi tỉnh rồi mù.

"Đây là tranh di vẽ sao? Thật sự rất xinh đẹp, giống ánh nắng vậy."

Tiền Ý Ý cùng mẹ Lương rời xuống, cô không biết mẹ Lương có thích tiếp xúc với người lạ hay không nên cố ý giữ một khoảng cách nhất định, ôn nhu cười tươi an ủi mẹ Lương.

Chuyện nam nữ hen hò này, Tiền Ý Ý có thể cảm thấy mẹ Lương có chút cảm xúc biến hóa, cô điều chỉnh từng chút một, an ủi bà ấy.

Đột nhiên không biết nói cái gì, mẹ Lương bỗng nở nụ cười.

Thời điểm bà ấy cười lộ lên, Tiền Ý Ý giống như nhìn thấy lúc bà còn trẻ đã từng xinh đẹp chói mắt như thế nào.

"Cháu tên... Tiền Ý Ý?"

"Vâng ạ." Có thân phận bạn gái của Lương Quyết Thành ở đó, Tiền Ý Ý cũng thích ứng rất nhanh, thay đổi thái độ, giống như một tiểu bối ôn nhu hiểu chuyện, "Dì gọi con là Ý Ý được rồi."

Mẹ Lương tựa hồ có rất nhiều thứ muốn nói với cô, ánh mắt bà lóe lên nhưng nửa ngày sau vẫn không hỏi ra cái gì, nhìn Tiền Ý Ý có chút trầm mặc.

Lương Quyết Thành biết mẹ của mình là lần đầu gặp mặt cho nên không nói ra được gì hết.

"Cậu đi làm bài tập đi, tôi bồi mẹ nói chuyện."

Lương Quyết Thành đem cái bàn lại đây, lấy từ trong balo của Tiền Ý Ý mấy tập đề thi đặt xuống, bảo cô đi qua làm bài.

Ba tập đề, viết xong cũng vừa vặn có thể rời đi.

Tiền Ý Ý đặc biệt ngoan, cô đáp một tiếng rồi cười ngọt ngào với mẹ Lương, bắt đầu ngồi xuống làm bài.

Vừa nhìn dáng ngồi tiêu chuẩn của cô liền biết cô là một đứa trẻ có giáo dưỡng rất tốt. Thiếu nữ ngồi thẳng lưng, đầu hơi hơi cúi xuống, sau gáy cô còn có một nốt ruồi nhỏ nổi bật trên làn da trắng nõn đặc biệt khiến người ta chú ý.

Lương Quyết Thành ngồi nói chuyện với mẹ ở đằng kia, đang gọt táo cho bà.

Anh nhìn qua có chút không yên lòng, dao trong tay vẫn chuyển động nhưng ánh mắt lại dừng lại sau gáy Tiền Ý Ý.

Cô hơi xoa tóc mai xuống, nhưng nó đều rất gọn gàng, không hề loạn, càng lộ rõ vẻ nhu thuận.

Lương Quyết Thành nhớ tới buổi sáng lúc ra cửa, Tiền Ý Ý dùng một cái kẹp cố định tóc mai lại.

Mẹ Lương nhìn táo trong tay Lương Quyết Thành đã gọt đến sắp hết cả lõi luôn rồi, do dự nửa ngày vẫn là không lên tiếng.

Bà thậm chí cũng nghiêng đầu qua nhìn bóng dáng Tiền Ý Ý viết bài thi.

Tiền Ý Ý cẩn đầu nghiêm túc làm bài, căn bản không biết hai mẹ con phía sau đã đem cô nhìn đến xuyên thấu luôn rồi.

Dao gọt vừa vặn đến hạt.

Lương Quyết Thành cúi đầu.

Trong tay chỉ còn lại một vòng hột.

Anh không dấu vết ngẩng đầu, mẹ Lương còn đang nhìn Tiền Ý Ý.

Lương Quyết Thành vẽ mặt bình tĩnh ném hột trong tay đi, lấy một quả ra gọt lại. Bỏ thành vài miếng rồi đưa cho mẹ Lương.

Mẹ Lương lại gọi Tiền Ý Ý.

"Ý Ý, Thành Thành gọt táo."

Tiền Ý Ý niết bút nhanh chóng khoát tay.

"Dì Lương, đây là táo cậu ấy gọt cho dì, dì cứ ăn đi. Con muốn ăn sẽ tự mình gọt."

Cô còn tặng kèm một nụ cười tươi.

Lương Quyết Thành lại cầm một quả ra gọt vỏ rồi nhìn về phía Tiền Ý Ý nghỉ ngơi, cô đang làm bài không tiện cầm, nên bỏ thành từng khối đặt trong cái đĩa cầm đĩa lên đưa cho cô.

"Cám ơn."

Tiền Ý Ý vẫn là rất hài lòng về thái độ phục vụ của Lương Quyết Thành.

Tuy rằng giao cho cô ba cái tập đề thi nhưng không hề cho cô có cảm giác như đang bị giam ở trong nhà. Yêu cầu như thế này bạn học Tiền rất vui vẻ mà chấp nhận.

Tiền Ý Ý muốn đề cho mẹ Lương cùng Lương Quyết Thành có một không gian nói chuyện nên cố ý đeo tai nghe nhạc lên, mở cái bài gì cũng nghe không rõ.

"Thành Thành." Mẹ Lương cẩn thận hỏi con mình, "Con bé thật sự là bạn gái của con sao?"

Kỳ thật mẹ Lương muốn hỏi là con trai mình thật sự sẽ có bạn gái sao?

Lương Quyết Thành từ nhỏ đến lớn đều rất xuất sắc nên có không ít cô gái thổ lộ với anh, nhưng anh đều không có nửa phần để ý đến họ. Tuổi còn nhỏ mà lại chỉ quan tâm đến chuyện kiếm tiền.

Mẹ Lương thậm chí còn cho rằng chính mình không có khả năng uống được ly trà thẳng nhóc này dâng lên trong ngày cưới.

Tự nhiên bất thành linh, đứa con trai vị thành niên này của bà mang theo bạn gái đến cửa, mẹ Lương cho đến bây giờ vẫn không có cảm giác chân thật.

Xem con trai một chút, mẹ Lương lại có ý nghĩ tiêu cô nương nhu thuận này là do thằng con của mình uy hiếp mà đến.

Trong mắt bà tràn đầy lo lắng đối với anh, còn đối với Tiền Ý Ý đều là áy náy.

Lương Quyết Thành nâng cằm.

"Cô ấy thích con, theo đuổi con. Con đồng ý."

Mẹ Lương thật sự là nghe thấy một chút kiêu ngạo từ trong giọng nói của đứa con này.

Con trai mình, mẹ Lương vẫn hiểu rất rõ.

Xem ra nó rất thích tiêu cô nương này.

Tiền Ý Ý làm trong một đề, Lương Quyết Thành bồi mẹ Lương đi xuống lầu khu nội trú dạo một vòng, kêu Tiền Ý Ý cùng đi.

Mẹ Lương rất yếu, bị bạo hành bao nhiêu năm khiến thân thể bà suy yếu hẳn đi, thường xuyên bị bệnh, đi đường rất chậm, đi nhanh một chút liền thở không nổi.

Lương Quyết Thành cao hơn một mét tám, chân dài đỡ mẹ mình, đem toàn lực phối hợp với nhìn bước của mẹ Lương.

Lá trên cây đều đã ố vàng, con đường đá hiện lên một tầng sắc lá rụng, nhìn vào rất ấm áp.

Mẹ Lương đi trong chốc lát liền ngồi xuống dây ghế ở gần suối phun nghỉ ngơi.

Lương Quyết Thành ngồi ở bên trái bà, Tiền Ý Ý thì ngồi bên phải.

"Thiếu Ninh Ninh nữa." Mẹ Lương nhìn suối phun gợn sóng nước, khoe miệng như mang theo một tia cười, "Người nhà chúng ta đều đủ cả."

Lương Quyết Thành: "Ngày mai mang Ninh Ninh qua đây."

"Đừng, nó một mình đến mẹ không yên tâm, cũng làm chậm trễ thời gian của con nữa." Mẹ Lương lắc lắc đầu.

Lương Nguyệt Ninh vẫn chưa đủ mười lăm tuổi, lại là một cô gái khá nhu nhược, thậm chí còn rất ít khi ra khỏi nhà. Đến nơi nhiều người đều sẽ không thoải mái, cô bé thậm chí còn không cùng người bên ngoài giao tiếp qua.

"Không sao ạ, ngày mai chúng cháu đưa em ấy cùng nhau qua đây" Tiền Ý Ý cười nói.

"Không được, để sau đi." Mẹ Lương uyển chuyển cự tuyệt, "Ninh Ninh không thích hợp xuất hiện ở bệnh viện."

Bệnh viện người nhiều, hỗn loạn, mẹ Lương luôn luôn lo lắng.

Tiền Ý Ý lập tức liền đã hiểu sự lo lắng của bậc làm cha mẹ.

Lương Quyết Thành nói ra: "Ngày mai Ninh Ninh sẽ không tới, con mang em ấy đi chơi."

"Phải rồi, con bận rộn như thế, Ninh Ninh lại là một người không dám ra ngoài, con bé rất lâu đã không ra khỏi nhà rồi." Mẹ Lương chua xót, "Đều là mẹ liên lụy hai đứa..."

Loại thời điểm này, Tiễn Ý Ý không có biện pháp nào ngồi ở chỗ kia nữa, cô lặng lẽ đứng dậy, trở về phòng bệnh của mẹ Lương lấy một cái áo khoác dệt kim hở cổ.

Từ tầng năm nhìn xuống, mẹ Lương có thể là đang khóc, Lương Quyết Thành đang an ủi bà.

Rõ ràng anh vẫn còn là trẻ vị thành niên nhưng bà vai đó đã đủ rộng lớn để cho cả mẹ cùng em gái dựa vào, giống như bức tường vững chắc vậy.

Lương Quyết Thành giao ba tập đề thi quả nhiên đã tính toán tốt thời gian. Tiễn Ý Ý làm xong thì cũng đã bốn giờ rưỡi chiều, mẹ Lương có rất ít thời gian tiếp xúc với người khác mà vui vẻ như vậy. Tiêu hao cũng lớn, mệt rã rồi.

Lương Quyết Thành chỉnh góc chăn cho mẹ Lương, tay chân rón rén xếp tập đề của Tiễn Ý Ý vào balo, mang cô rời đi.

Cô làm ba đề, về nhà lập tức tuyên bố muốn nghỉ ngơi nửa ngày, cự tuyệt việc làm bạn với đồng bài tập này.

Lương Quyết Thành phê chuẩn.

Tiến Ý Ý hoan hô mở máy tính chơi game, thuận miệng hỏi một câu: "Bạn học Lương có muốn chơi game không?"

"Cũng được." Lương Quyết Thành đồng ý.

Cái này nằm ngoài dự kiến của Tiễn Ý Ý, cô nhanh chóng đi lấy một cái máy tính tới đây, dâng lên cho lão đại.

Nói về trò chơi Carry này cũng như mấy trò tương tự thế, Tiễn Ý Ý khá tự tin, liếc mắt nhìn Lương Quyết Thành.

Anh mở game ra, kết bạn với Tiễn Ý Ý rồi chờ đợi.

ID trò chơi của cô là: Đờ trăm đứng lên tiếp tục làm bài!

ID của Lương Quyết Thành là" LJC

Là mấy chữ cái đầu của tên anh, một chút kiểu cách cũng không có.

Tiến Ý Ý nhìn xuống, Lương Quyết Thành đang là tân thủ, trước đó một bàn đều không chơi qua.

Cô đây chẳng là có thể trong trò chơi Kerry toàn trường làm đại lão tay súng bắn tia sao?

Tiến Ý Ý vui sướng, trên phương diện học tập cô bị nghiền ép, trên trò chơi cô nhất định có thể ép ngược trở lại.

"Bạn học Lương, cái trò này cậu chưa chơi qua đúng không. Chúng ta trước hết đi tới góc hẻo lánh, ít người vật tư thiếu, thích hợp cho tân thủ tiếp nhận quy củ."

Tiến Ý Ý lập tức chỉ huy, thuận tiện giải thích cách chơi luôn cho Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành lẳng lặng nhìn chăm chăm biểu thị trên màn hình máy tính, trong tai là tiếng giải thích nhẹ nhàng của Tiễn Ý Ý.

Anh tiến vào trò chơi theo lời Tiễn Ý Ý.

Cô chơi game này được một thời gian rồi, vừa rơi xuống đất liền nhanh chóng đi tìm vật tư, ghim súng xuống bước từng nhịp một, xa xa vừa có tiếng bước chân, cô liền có thể phân biệt được nhanh nhất.

Bắt đầu được ba phút, đầu người của Tiễn Ý Ý: 2

Lương Quyết Thành mới chơi, đầu đội mũ một, lưng đeo balo một, thê thảm đến mức cái băng gạc cũng không có.

Tiến Ý Ý nhanh chóng loot đồ trong phòng rồi sau đó chạy về bên người Lương Quyết Thành.

Nhân vật bên trong của Lương Quyết Thành có một đồng vật rơi xuống bên người.

Ba cái đầu đều là mũ ba, mấy khẩu súng, và thuốc.

Tiến Ý Ý mở miệng: "Theo sau lưng tớ."

Tiến Ý Ý khôn khéo kín đáo thao tác một phen, cơ hồ thật sự mang theo Lương Quyết Thành một đường diệt sạch, thành công đi đến cuối cùng.

Giết hết chín người, Tiễn Ý Ý quay mặt lại cười tủm tỉm với Lương Quyết Thành: "Có tớ ở đây, có phải chơi rất đơn giản hay không?"

Lương Quyết Thành nhìn cô, chậm rãi gật đầu: "... Đúng vậy."

Tiền Ý Ý đắc ý hí hóp mắt.

Cô ở trước mặt lão đại có thể khoe khoang một lần, đúng là quá vui vẻ mà.

Đoạn sau Lương Quyết Thành không chơi nữa, Tiền Ý Ý vẫn chơi rất vui vẻ. Anh nhìn cô một cái rồi rời khỏi thư phòng.

Tiền Ý Ý ở căn phòng sát vách vẫn vang lên tiếng bàn phím bùm bùm, ở ban công phơi quần áo phòng dành cho khác, Lương Quyết Thành nhận được một cái tin nhắn.

Là mẹ Lương gửi tới.

"Thành Thành, mẹ lần đầu tiên thấy con thích một người, rất vui vẻ."

"Cô bé thật đáng yêu, mẹ cũng rất thích."

"Thật sự là mong thấy hai đứa kết hôn, mẹ còn có thể giúp hai đứa chăm cháu nội nha."

"À phải, mẹ thích cháu gái, cũng thích cả cháu trai nữa, con vẫn nên hỏi xem Ý Ý thích con trai hay con gái đi."

"Mẹ đành làm phiền hai đứa, mỗi tuần sang xem một lần có được không?"

Tin nhắn mẹ Lương gửi tới có thể nhìn ra được là bà đang rất vui vẻ, trong vui vẻ còn lộ ra một chút cẩn thận.

Như kiểu bà nội trong phim truyền hình bị đứa con dâu ghét bỏ vậy.

Lương Quyết Thành hồi thần lại.

"Con cũng rất vui." Có một cô gái như thế thích anh.

"Con hiện tại đã mười bảy tuổi, khoảng cách pháp định còn năm năm."

"Mọi chuyện đều được, ngày mai đi hỏi cô ấy."

"Có thể."

Thu điện thoại lại, khóe miệng Lương Quyết Thành kéo lên một độ cong lớn.

Kết hôn, anh cũng rất có hứng thú. Trong vòng 5 năm anh nhất định phải tích cóp tiền để bảo đảm được cho cuộc sống của Tiền Ý Ý giống như một bà chủ nhỏ mới được.

- - - - -

Lời editor: Truyện có một số ngôn ngữ game mình không rành lắm, dịch hơi vớ vẩn chút, mong các bạn bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Edit: Thương Thù

Rạng sáng ngày thứ hai, Tiền Ý Ý đã đem tóc mình buộc thành hai cái bím tóc, mặc váy ô vuông, nhìn có chút...Mềm?

Lương Quyết Thành trầm mặc nhìn Tiền Ý Ý đang đứng trước gương nắm váy xoay qua xoay lại, há miệng thở dốc.

"Có xinh không?"

Tiền Ý Ý xoay người lại, cười đến ánh mắt cong cong thành hình trăng non, đong đầy ý cười.

Cô thích mặc kiểu nhìn nhẹ nhàng mà lại mềm mại như thế này.

Nhất là muốn đi chơi cùng với em gái Lương, em ấy nhỏ hơn cô ba tuổi, cô vẫn muốn mềm mại một chút mới có thể thân thiết với em ấy đi.

Lời nói đến tận miệng của Lương Quyết Thành bị nuốt ngược trở vào.

"Xinh đẹp."

Tiền Ý Ý gật gật đầu.

Cô cũng cảm thấy đẹp.

Tâm tính của em gái Lương và mẹ Lương có chút khác biệt, bên gái là ngang hàng, thậm chí còn nhỏ hơn. Mang em ấy đi chơi, Tiền Ý Ý rất tự nhiên.

Cô ngồi ở đằng sau xe đạp của Lương Quyết Thành, đi tới nhà của anh.

Nhà của Lương Quyết Thành là trong một tiểu khu cũ, cũ như vậy nhưng vẫn chưa phá dỡ, ở chỗ khu đô thị mới này thì y như một cái lỗ hổng, xung quanh đều tràn ngập hai chữ nghèo khó.

Lương Quyết Thành dựng xe bên trong con hẻm, Tiền Ý Ý siết chặt góc áo của anh, từng hàng phòng ốc thấp thoáng chọt lóe lên.

Mấy ngày nay Lương Quyết Thành đều ở nhà Tiền Ý Ý, ban ngày mới có cơ hội quay về xem em gái, may mà cô bé là đứa trẻ nhu thuận, không mở cửa. Lại thêm việc Lương Quyết Thành đã thay lại cửa sổ, cũng rất an toàn.

Em gái Lương quả thực là một cô gái rất mạnh mẽ.

Lúc mở cửa, trên tay em còn dính thuốc màu.

"Anh hai..."

Lương Nguyệt Ninh mở cửa, Lương Quyết Thành liền nắm tay Tiền Ý Ý đẩy cô vào phòng.

"Bạn gái anh, em gọi chị là được."

Lương Quyết Thành ở chỗ mẹ Lương nói qua một lần thì nói với em gái càng thuận miệng hơn, giới thiệu Tiền Ý Ý đến mười phần tự nhiên.

Tiền Ý Ý giơ tay lên cười tủm tỉm chào hỏi.

"Chào em Ninh Ninh."

Lương Nguyệt Ninh trong mắt tràn ngập mê mẩn, nửa ngày sau mới dấy đưa trầm thấp hô: "...Chị."

Phòng ở hiện tại của Lương gia là đi thuê. Nguyên bản là chủ nhà ở trước đây sau khi chết liền được mẹ anh đưa về, Lương Quyết Thành nhờ sự phụ của mình mà tìm được chỗ này. Tuy có hoang vu cũ nát nhưng vẫn có thể che mưa tránh gió, còn rất tiện nghi. Đủ cho ba người ở.

Ngày đầu tiên tới sự phụ còn chiếu cố một ít trong nhà, sự nương ngoài miệng không nói nhưng trong lòng cũng không vui, Lương Quyết Thành nhạy cảm phát hiện ra lần sau liền từ chối ý tốt của sự phụ. Chính mình chèo chống toàn bộ gánh nặng gia đình.

Căn phòng này cũng có niên đại 10 năm rồi, kết cấu cùng kết cấu phòng ở bây giờ không giống nhau cho lắm. Hai phòng ở, một phòng là của Lương Quyết Thành, một phòng là của mẹ cùng em gái, phòng khách không lớn, rải rác một ít công cụ vẽ tranh.

Mẹ Lương ban đầu cũng là một sinh viên học mỹ thuật, Lương Quyết Thành đối với mấy việc vẽ vời này không hứng thú lắm, nhưng em gái anh lại rất thích, theo mẹ Lương học cũng đã nhiều năm rồi.

Em ấy đang vẽ tranh sắc thái, dụng cụ vẽ tranh ở xung quanh đều là hộp thuốc màu.

Em ấy thu thập giá vẽ cùng thuốc màu, co quắp đứng ở trong góc không chịu nói.

Tiền Ý Ý nhìn một vòng, phát hiện.

"Cậu không nói cho em ấy hôm nay chúng ta mang em ấy ra ngoài chơi?"

Lương Quyết Thành ngưng lại một giây.

... Anh tối qua nghĩ quá nhiều, quên.

Tiền Ý Ý nhìn biểu tình của lão đại liền biết, ai da, lúng túng.

Lần đầu tiên cô cùng với em gái Lương gặp mặt, nếu Lương Quyết Thành ở bên trong điều hòa khả năng sẽ có chút thích ứng hơn. Nhưng nhìn anh thì cô liền hiểu được, anh không phải là người có thể làm được việc này.

Tiền Ý Ý chỉ có thể thu dọn dụng cụ về với em gái Lương, cười tủm tỉm nói: "Anh hai em hôm nay được nghỉ, nói muốn dẫn em ra ngoài chơi, có thể chứ?"

Em ấy nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Lương Quyết Thành một cái, có chút kinh hi cũng có chút ngoài ý muốn.

Cô bé đã rất lâu không có ra ngoài.

Cô vốn là vẫn đang đi học, nhưng ở trường học xảy ra quá nhiều chuyện không tốt, làm cho em gái Lương không thờ nổi. Bác sĩ đề nghị tốt nhất cô nên tránh xa những hoàn cảnh như vậy, cẩn thận nghỉ ngơi điều chỉnh lại tâm tình.

Trở về ở nhà mấy tháng liền, đều là Lương Quyết Thành dạy cô ấy học. Cách xa phiền nhiễu, đồng thời cũng cách xa đám người đó.

Em gái Lương tuổi vẫn còn nhỏ, lớn lên lại rất xinh đẹp. Một cô gái như vậy vô luận là mẹ Lương hay Lương Quyết Thành đều không yên tâm để cô ra khỏi nhà. Đặc biệt ở chỗ bọn họ nhiều người hỗn độn, loại người gì cũng có, cách một bức tường khéo còn có mấy tên hay phạm tội nữa.

Lúc Lương Quyết Thành đi học, em ấy đều khóa chặt cửa sổ, thành thành thật thật ở trong nhà đọc sách học tập, ngẫu nhiên về một chút coi như là tiêu khiển.

Lần cuối cùng cô bé bước ra khỏi cửa có lẽ là lần cô khóc trên lưng Lương Quyết Thành từ trường học trở về, khi đó anh hai, trên tay đều là máu, một giọt lại một giọt rơi xuống.

"Có thể sao? Em thực sự có thể ra ngoài sao?"

Em ấy cẩn thận hỏi Lương Quyết Thành.

Thanh âm của cô bé rất yếu ớt, như tiếng mèo kêu vậy.

Lương Quyết Thành lập tức nói ra: "Có thể."

Anh nói là vì bảo vệ em ấy nhưng vô hình trung lại đang tước đoạt đi không ít thú vui của em.

Em gái Lương không thích tiếp xúc người khác, cũng không thể triệt để rời xa xã hội, cô ấy vẫn cần hoạt động dưới ánh mặt trời.

Bề ngoài cô bé và Lương Quyết Thành khá giống nhau, cười rộ lên khiến cho Tiền Ý Ý có chút hoảng hốt.

Nếu Lương Quyết Thành cũng cười lên...

Lão đại sẽ cười sao?

Tiền Ý Ý ghé mắt đánh giá Lương Quyết Thành.

Em gái Lương đi thay quần áo, Lương Quyết Thành thuận tay đem phòng khách dọn dẹp qua, ánh mắt anh nhìn lại không hiểu thấu.

Hoàn toàn không có ý cười trong đó.

Quần áo em gái Lương mặc rất giản dị.

T-shirt tay dài, quần bò, một đôi giày trắng, đi ở ngoài đường dường như đều không có gì nổi bật. Quần áo rộng rãi đem thân thể cô gái đang trong thời kì phát dục hoàn toàn che lại, nhìn qua em ấy như thể một đứa trẻ bị thiếu dinh dưỡng vậy.

Tiền Ý Ý quan sát căn phòng ố rách nát, hơi mím môi không nói gì.

Tắm thẻ cô cho Lương Quyết Thành nhưng anh nói sau khi giúp cô hoàn thành xong mới nhận, chỉ nhận tiền tạm thời cô đưa.

Tiền Ý Ý đầu tư cho vị lão đại này như thế nào đây? Trực tiếp đưa cho anh mấy tấm thẻ bảo anh tùy tiện dùng sao?

Đến bây giờ Tiền Ý Ý vẫn không biết anh có dùng tiền của cô hay không nữa.

Hay anh thực sự không cần? Nhưng Tiền Ý Ý vẫn cảm thấy, hiện tại cô đang bao dưỡng Lương Quyết Thành, làm kim chủ của anh, như thế nào cũng phải muốn cho đối tượng bao dưỡng của mình một hoàn cảnh sinh hoạt thật tốt.

Lương Quyết Thành đi theo cô, em gái anh ở lại cái nơi như thế này khẳng định là không được.

Như vậy lúc anh trở về cũng không tiện.

Cho nên biện pháp tốt nhất là, mua một căn phòng.

Xe đạp không thể chở được ba người, vì lý do an toàn nên cô vẫn gọi xe.

Tiền Ý Ý ngồi trên xe vẫn cúi đầu vào WeChat.

Hai anh em ngồi đằng sau, em gái lo sợ bất an nhìn hoàn cảnh chung quanh, không dám mở miệng nói chuyện. Chỉ gõ một tin nhắn trên di động đưa cho Lương Quyết Thành.

[Chị ấy không thích em có phải không?]

Lương Quyết Thành quyết đoán phủ nhận.

[Không phải.]

Nghĩ một lúc, anh lại nhắc nhở.

[Là người lần trước mua cơm cho em.]

Em gái Lương bùng tỉnh.

Lúc trước anh hai chưa có kết giao, chị ấy đã nhớ kỹ tới phần cơm chiều của mình, hẳn phải là một người rất tốt bụng. Chị ấy có thể là thích mình.

Em gái Lương xuống xe, bị Tiền Ý Ý ôm lấy tay, đó là cử chỉ thân mật giữa đám con gái với nhau, làm cho em ấy không nhận được mà vui vẻ trong lòng.

Thật lâu rồi không cùng người khác tiếp xúc với khoảng cách gần như vậy.

Cũng rất lâu rồi không có người nào đối với cô bé biểu đạt qua thiện ý cả.

Bạn gái anh hai thật tốt.

Tiền Ý Ý mang em gái Lương đi mua quần áo.

Tiểu cô nương bây giờ đang trong thời kì phát dục, còn mặc quần áo không phân biệt giới tính như thế thật sự là vô cùng ủy khuất.

Rời khỏi hoàn cảnh kia, ở chỗ Tiền Ý Ý thì tiểu cô nương xinh đẹp này ăn mặc như thế nào đều không thành vấn đề.

Cô lôi em ấy tới quầy bán đồ thực nữ, tay chỉ chỉ một lúc ba đến năm bộ, toàn bộ đều bảo em ấy đi thử một lần.

Lương Quyết Thành đi theo sau hai cô gái.

Tiền Ý Ý vén vén tóc cho em ấy, cười đến ôn nhu, an ủi cô bé đi thay quần áo.

Cô là thực sự ôn nhu với em ấy, cũng thực chân thành. Từ trong ánh mắt đều biết được cô rất thích em ấy.

Cái này gọi là, yêu ai yêu cả đường đi?

Em gái Lương thay một thân váy liền áo. Cô bé tuổi không lớn, mặc bộ váy áo thủy thủ này, phối hợp với tất chân màu trắng nhìn siêu cấp ngoan, mềm mềm vô cùng.

Tiền Ý Ý hướng nhân viên nói nhỏ hai câu, cô bán hàng lập tức mang tới hai cái dây cột tóc, buộc tóc đuôi ngựa cho em gái Lương.

Lúc em gái Lương soi gương, trên mặt đều đỏ lên.

"Anh hai, có xinh không?" Cô bé nháy mắt một cái.

Lương Quyết Thành nhìn lướt qua em gái, lại nhìn qua Tiền Ý Ý.

"... Rất tốt."

Có thể nói xấu sao? Mắt thẩm mỹ của kim chủ đó.

Tiền Ý Ý mua cho em gái Lương bảy, tám bộ quần áo. Nghĩ một lúc lại đi tiệm quần áo nam giới.

Lương Quyết Thành rất cao, chưa đến mười tám tuổi đã cao một mét tám ba, chờ anh trưởng thành thêm chút nữa, ước chừng có thể cao 1m88.

Anh vai rộng eo nhỏ, là cái giá áo tiêu chuẩn. Tiền Ý Ý cảm thấy chỉ cần cho anh cái bao tải thôi anh cũng mặc ra được một phong cách mới lạ, đẹp mắt.

Lương Quyết Thành đã không có bất kỳ ý niệm gì, Tiền Ý Ý cho anh mặc cái gì cũng đều rất dễ nhìn. Mỗi một bộ cô đều luyện tiếc, vung tay lên toàn bộ gói lại, làm cho nhân viên cửa hàng tập trung hết sức gói một bộ lại một bộ cho cô.

Mua xong quần áo đã mười một giờ trưa, Tiền Ý Ý mang em gái Lương đi ăn bánh ngọt, hỏi cô bé còn muốn đi đâu nữa hay không.

"Khu vui chơi được không ạ?" Em gái Lương xấu hổ nói, "Em vẫn rất muốn đi. Nhưng anh hai không giống người sẽ đi với em, chị có thể đi với em không?"

Tiền Ý Ý lập tức gạt đầu: "Không phải chỉ là khu vui chơi sao, đi đi đi!"

Cái tuổi này của các cô bé khẳng định đều thích chơi đùa. Nhưng trong nhà có mẹ Lương nằm viện, Lương Quyết Thành vất vả kiếm tiền còn đi học nữa cho nên em ấy vẫn rất hiểu chuyện, không đưa ra bất cứ yêu cầu gì cả.

Từ nhỏ nhìn thấy chị gái hàng xóm cách một khoảng thời gian sẽ được đi khu vui chơi giải trí, lúc trở về còn có một quả bóng trong tay thập phần vui vẻ, cô bé vẫn luôn hâm mộ.

Hâm mộ dần dần biến thành khát vọng, khát vọng lại được dần xuống đáy lòng chưa từng biến mất. Em gái Lương không có cách nào yêu cầu chuyện này với mẹ, cũng không thể hỏi anh mình có thể mang cô bé đi chơi được không. Nhưng đây là do chị ấy nói, cô bé liền mong chờ đưa ra đề nghị.

Mà Tiền Ý Ý cũng không để em ấy chờ mong, gọi xe đưa bọn họ tới khu vui chơi.

Ngoài công khu vui chơi đều đang bán tai đeo trang trí.

Tai thỏ, tai mèo, tai gấu trúc, còn có cả cái sừng ác ma, kiểu dáng gì cũng có.

Mấy cô gái mặc hán phục đi qua đều đeo trên đầu một cái, trong tay cầm ly kem, hi hi ha ha đi qua, tất cả đều đang trong độ tuổi thanh xuân náo nhiệt.

Tiền Ý Ý mua ba cái tai.

Em gái Lương đeo cái tai thỏ nhu thuận, chính cô lại đeo cái sừng ác ma, đem cái tai gấu trúc khờ khờ mạnh mẽ đưa cho Lương Quyết Thành.

"Bạn học Lương, có đeo không?"

Ánh mắt anh đảo qua cái sừng ác ma trên đầu Tiền Ý Ý, bất đắc dĩ gập eo.

Tiền Ý Ý còn chưa đem cái tai ra, Lương Quyết Thành đã khom lưng.

Đây là muốn cô đeo cho?

Tiền Ý Ý kiễng chân đem cái tai đeo lên đầu Lương Quyết Thành.

Cô cong đôi mắt cười tủm tỉm đánh giá anh.

Cái tai gấu trúc đen trắng nháy mắt làm cho một thân hưng khí của Lương Quyết Thành đột nhiên mềm lại, anh giống như một người ngủ mà không tỉnh, cả người đều lộ ra khí tức lười biếng.

Trong đầu Tiền Ý Ý nhanh chóng lướt qua một linh cảm.

Cái hành động mang tai đeo đáng giá để show ân ái như thế, cô sao có thể bỏ lỡ chứ!

Tiền Ý Ý tiếc hận nhìn cái tai gấu trúc trên đỉnh đầu Lương Quyết Thành, hận không thể lột xuống đeo lại cho anh một lần nữa.

Lần này bỏ lỡ, lần sau có làm cái gì đáng giá thì nhất định phải nhớ rõ mới được.

Tiền Ý Ý nhiều lần ở trong lòng dặn dò chính mình.

Cô nắm tay em gái Lương đi ở phía trước, Lương Quyết Thành đi theo sau. Ba người tùy ý cũng có thể thấy được vài học sinh đang nghỉ học ở đây.

Em gái Lương ngoan ngoãn lại xảo xảo, vừa mở miệng liền muốn đi tàu lượn siêu tốc.

Tiền Ý Ý nhìn về phía cái tàu lượn cách đó không xa, nụ cười có hai phần nặng trĩu.

"Chị, có thể chơi không?"

Em gái Lương cũng biết là trong ba người thì Tiền Ý Ý mới là người làm chủ, nhu thuận hỏi cô một câu.

Tiền Ý Ý nhìn cô bé thấp hơn mình nửa cái đầu đang ngoan ngoãn thấp thòm này, hoài nghi rằng nếu mình không tham dự thì em ấy nhất định cũng

không đi.

Đứa bé này cũng quá nghe lời rồi, vẫn là không biết biểu đạt, luôn sợ bất cứ thứ gì ở bên ngoài.

Do dự nhiều lần, Tiễn Ý Ý miễn cưỡng cười: "... Được."

Tàu lượn siêu tốc...

Ba người ngồi vào chỗ, em gái Lương ngồi một hàng với Lương Quyết Thành, Tiễn Ý Ý ngồi xuống bên cạnh một thanh niên cao lớn.

Thanh niên này khả năng bằng tuổi các cô, mặc bộ quần áo bóng chày màu đen, vẻ mặt khó chịu đang gọi điện thoại.

Tiến Ý Ý căn bản cũng không chú ý tới người bên cạnh, điều chỉnh tốt dây an toàn, Tiễn Ý Ý đã tự thôi miên mình.

Cô đang ở trên bãi biển nghỉ phép, chơi lướt sóng, không sợ, không có gì đáng sợ.

Cô nắm chặt dây an toàn, lưng gắt gao dán về phía sau, hai mắt nhắm nghiền lại.

Tàu vừa chậm rãi di động thì Tiễn Ý Ý liền hồi hận.

Cơ hồ là trong nháy mắt cô muốn hô ngừng lại.

Nhưng cũng chẳng ai đợi được cô, tốc độ càng lúc càng nhanh.

"A!!!!!!!!!!!!!!!"

Tiến Ý Ý vịn vào khuôn mặt, gắt gao nhắm hai mắt lại, một cử động nhỏ cũng không dám.

Bên tai đều là tiếng hét của mọi người, duy chỉ có cô giống như một khối tượng đá không hề dao động.

Hai phút ngắn ngủi trôi qua thoi mà Tiễn Ý Ý như chết đi sống lại vậy. Người xung quanh đều tháo dây đi xuống, hưng phấn kêu to, Tiễn Ý Ý vẫn không nhúc nhích.

Người thanh niên bên cạnh nhìn chăm chăm cô, đầy đầy.

"Này, chết chưa đấy?"

Tiến Ý Ý mở mắt ra.

Cô nháy nháy mắt, trong mắt là một mảnh mờ mịt.

Chớp mắt không thấy.

"Chưa chết, cảm ơn, tôi ổn."

Thanh âm cô có chút khàn khàn, chống người đứng dậy, dưới chân đều mềm cả ra.

"Ây!"

Thanh niên đó đưa tay ra.

Nhưng có người nhanh hơn anh ta một bước.

Lương Quyết Thành đỡ Tiễn Ý Ý, gắt gao cau mày.

"Không thoải mái?"

Hưng phấn của em gái Lương cũng bị đè lại.

"Chị?"

Tiến Ý Ý vẻ mặt bình tĩnh.

"Vừa nãy đang suy nghĩ chút chuyện, không cẩn thận liền có cảm giác say xe."

Bên cạnh giống như có người cười nhạo, sau đó thanh niên mặc đồng phục bóng chày kia nhanh chóng rời đi.

Em gái Lương bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đi tới đỡ cô.

Tiền Ý Ý ngồi trong chốc lát, thân thể đã tốt hơn nhiều.

Cây mạnh là không được.

Tiền Ý Ý có chút hối hận đầu óc mình không linh hoạt.

Em gái Lương ngược lại lại rất kích thích.

Nếu muốn theo đuổi kích thích, vậy thì quán triệt đến cùng.

Một lần chơi tàu lượn siêu tốc đã làm cho em ấy thích thú không rời, cô bé lại đi xếp hàng chơi thêm một lần nữa, hơn nữa cũng từ chối Tiền Ý Ý đi cùng.

Cô bé có thể nhìn ra là Tiền Ý Ý không chơi được mấy trò kích thích này.

Không chỉ vậy, Lương Nguyệt Ninh còn cự tuyệt anh trai mình đi cùng, lý do của cô ấy còn rất cao cả.

"Anh hai mau chơi với bạn gái đi, em lớn như vậy rồi, em muốn chơi một mình."

Lương Quyết Thành cũng không nói gì nhiều.

Em ấy đích thực là có thể độc lập được rồi, nhưng cho tới nay vẫn đều ở dưới sự bảo vệ của mẹ và anh trai.

Thời điểm bây giờ, cũng không cần anh phải quá bảo vệ em ấy nữa rồi.

Lương Quyết Thành buông tay ra, bảo em gái tự mình đi chơi, anh mang Tiền Ý Ý ra bên cạnh ngồi xuống.

"Ban này chơi không thoải mái sao?"

Lương Quyết Thành vẫn nhớ rõ phản ứng của Tiền Ý Ý.

Cô do dự một lúc lại bình tĩnh nói ra: "Có chút xiu à, hiện tại thì tốt rồi."

"Ừm." Lương Quyết Thành đem kẹo đường vừa mua đưa cho Tiền Ý Ý, "Vậy thì nghỉ một lát."

"Ninh Ninh..."

Lương Quyết Thành chậm rãi nói ra: "Chưa chơi bao giờ nên có chút hưng phấn."

"Tớ hiểu mà." Tiền Ý Ý nhanh chóng nói, "Ninh Ninh muốn chơi là bình thường, ở cái tuổi này chính là ưa chơi đùa."

Tiểu cô nương ham chơi thì đâu có lỗi gì chứ.

"Cậu cũng thế." Lương Quyết Thành nhìn Tiền Ý Ý, "Cậu cũng nên ham chơi."

Trông mặt Tiền Ý Ý chuyển động, cười híp mắt nói: "Tớ thực sự cũng rất thích chơi đùa, nhưng cái tớ thích lại không giống với bọn họ. Cậu với em ấy chưa chắc đã chơi được đâu."

Lương Quyết Thành nhướn mày.

Tiền Ý Ý hướng ngôi nhà ma phía xa bĩu môi.

"Bạn học Lương, tớ muốn đi nhà ma."

Tiền Ý Ý đối với cái khu vui chơi này chắc cũng chỉ có thể chơi được dạng trò kích thích giống như nhà ma này.

Lương Quyết Thành sắc mặt hơi hơi thay đổi.

"... Được." Anh đáp ứng.

Sợ em gái Lương không có người trông coi, Lương Quyết Thành xếp hàng đi mua vé vào nhà ma xong lại quay lại đợi em ấy.

Em gái Lương rời khỏi khu tàu lượn siêu tốc thì có một người đàn ông tới nói chuyện.

Đó là một người đàn ông cao lớn mặc âu phục, người đàn ông tựa như đang cùng với em gái Lương nói gì đó, em ấy ngẩng đầu nhìn thấy Lương Quyết Thành và Tiền Ý Ý, lắc lắc đầu rồi chạy chậm trở về.

Cô bé chơi rất vui vẻ, hai má đều đỏ hết lên, ánh mắt đều là hưng phấn. Cùng với thời điểm Tiễn Ý Ý nhìn thấy cô bé ở nhà họ Lương không giống nhau chút nào.

Tiến Ý Ý rất vui vẻ.

Trẻ con đang trong thời kì ngoan nháo, bên người không có ai chơi cùng sao mà chịu được.

Này có người ra ngoài chơi cùng, toàn thân lập tức liền tràn đầy sức sống.

"Ban nãy em nói chuyện với ai?" Ánh mắt Lương Quyết Thành nhìn ở phía xa, người đàn ông mặc tây trang vóc dáng rất cao, nhìn thoáng qua cũng có thể thấy rõ.

Người đàn ông đó xoay người, đi tới một phương hướng khác.

"Hỏi đường a." Em ấy nhẹ nhàng nói.

"Tiếp theo chơi gì đây ạ?"

Tiến Ý Ý: "Nhà ma, em có thích không?"

"Không thích!" Em ấy lập tức lắc đầu, nhu thuận nói, "Chị, em ở bên ngoài chờ chị, sẽ không chạy loạn."

Đây chính là muốn từ chối.

"Cũng được."

Tiến Ý Ý xác định em ấy không muốn vào mới quay sang hỏi Lương Quyết Thành: "Bạn học Lương?"

Lương Quyết Thành hai tay dứt túi, một đường đi về phía ngôi nhà ma.

Ngôi nhà ma này lấy bối cảnh là bệnh viện, tùy ý nhìn cũng có thể thấy được máu chảy đầm đìa trên giường phẫu thuật cùng mấy vết nám mốc trải rộng khắp phòng bệnh.

Lúc này có hai nhóm người đi vào, rất nhanh liền bị tách rời nhau ra.

Trong nhà ma còn có máy lạnh thổi, kèm theo âm thanh như có như không, khắp nơi đều là hình nộm.

Tiến Ý Ý từ từ bước vào nhà ma, tinh thần cũng theo đó mà căng thẳng lên.

Bước chân cô thông thả, tay nắm chặt thành nắm đấm đặt trước ngực, con mắt chuyển động nhanh chóng, khi bắt gặp mấy thứ rùng rợn, kinh khủng thì nhắm vội mắt lại, đi ngang như cua bò.

Xuyên qua hành lang khu nội trú đều là mấy cái huyết thủ ấn, chung quanh một đồng thi thể nhân viên làm việc đang tận lực bắt lấy cánh tay cùng cổ chân của cô.

Tiến Ý Ý hít một hơi khí lạnh, sợ tới mức khóc nức nở: "A a a, đừng tới đây!"

Tay cô đột nhiên bị kéo lại, một bàn tay lạnh lẽo đột nhiên nắm chặt Tiến Ý Ý.

"Sợ thì bám lấy tôi."

Âm thanh của Lương Quyết Thành rất nhạt, trong nháy mắt an ủi Tiến Ý Ý bớt sợ hãi.

"Được." Cô sợ tới mức thanh âm ép thấp xuống như tiếng mèo kêu.

Nửa đoạn đường sau biến thành Lương Quyết Thành đi phía trước, nắm lấy tay cô dắt ở phía sau.

Nhân viên làm việc lại rất nghịch ngợm, cố ý nhảy xô ra dọa Tiến Ý Ý.

"A a a a!!!"

Vô tình quay đầu nhìn thấy một khuôn mặt quỷ, Tiến Ý Ý sợ tới mức hét lên, vừa quay đầu, một thân thể đầy máu lại đang mỉm cười với cô.

"A a a a a cứu mạng aaaa!!!"

Tiến Ý Ý sợ hãi lao vào trong ngực Lương Quyết Thành, giống như củ cải không thể nào kéo ra được.

Lương Quyết Thành ôm sát Tiến Ý Ý, nhìn hai bên một chút, khí tức lập tức trầm xuống ôm lấy cô đi ra ngoài.

Từ cửa sau của nhà ma đi ra, Tiễn Ý Ý vừa nhìn thấy ánh nắng còn chưa tỉnh hồn, xác định đã ra khỏi đó, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

"Hu hu, làm tớ sợ muốn chết, cái nhà ma này hay thật."

Lương Quyết Thành vừa đem cô đặt xuống đất liền cảm thấy nửa câu sau của Tiễn Ý Ý có chút khác với những gì anh suy nghĩ.

"Ghê thật, quả nhiên rất thú vị." Tiễn Ý Ý tỉnh lại rất nhanh, trong ánh mắt tràn đầy ánh sáng kì dị nhìn Lương Quyết Thành, "Bạn học Lương, một lần nữa! Thêm một lần nữa đi!"

Lương Quyết Thành chống lại ánh mắt không thể làm người nào cự tuyệt được của Tiễn Ý Ý: "..."

"... Ừm" Lương Quyết Thành trả lời một cách cứng nhắc.

Lần thứ hai chơi, Tiễn Ý Ý vẫn như cũ bị dọa đến khóc oa oa, hồn vía bay ra tám hướng, vẻ mặt như sắp chết được Lương Quyết Thành ôm ra.

Bị nhà ma kích thích cho hai lần, Tiễn Ý Ý mới hòa hoãn lại, chỉ thần thần thanh thanh khí sáng.

"Em gái đâu?"

Tiến Ý Ý trở lại bình thường liền đi tìm vị trí mà em gái Lương đứng chờ. Trước ngôi nhà ma có hai dãy ghế, em gái Lương mang tai đeo hình con thỏ đang ngồi ngoan ngoãn ăn kẹo đường ở một bên.

Bên cạnh cô bé còn có người đàn ông mặc âu phục ban nãy gặp ở khu vui chơi.

Lương Quyết Thành ánh mắt ngưng lại, bước qua.

Lúc đến gần, em gái Lương ngẩng đầu vui vẻ: "Anh hai, chị."

Lương Quyết Thành kéo cô bé về phía mình, ánh mắt đề phòng liếc qua người đàn ông kia.

Người đàn ông đó chắc khoảng tầm hai mươi tuổi, ngoại hình thâm thúy, tướng mạo đoan chính, chỉ là ở khóe mắt có một vết sẹo làm hủy đi cả nhan sắc của anh ta.

Tiến Ý Ý nhìn thấy vết sẹo ở khóe mắt người đàn ông này, hạ mắt xuống, cảm giác có chút quen thuộc.

Người đó đứng dậy.

Anh ta cao ngang tầm Lương Quyết Thành, chỉ là anh vẫn còn đang trong độ tuổi niên thiếu nên đứng ở trước mặt người đàn ông này, bộ dáng có vẻ hơi đơn bạc.

"Anh hai." Em gái Lương giật giật góc áo Lương Quyết Thành, cẩn thận nói, "Anh ấy đang hỏi đường em."

Lương Quyết Thành được nhắc nhở mới nhớ ra người đàn ông này là người mới vừa nãy cũng hỏi đường cô, bây giờ lại hỏi thêm lần nữa?

Đáy mắt anh hiện lên một tầng cảnh giác cùng tức giận dừng ở trên người đàn ông, người đó cúi đầu nhìn em gái Lương sau đó mới đưa tay ra phía trước Lương Quyết Thành.

"Tôi không có ác ý."

Trên tay anh ta cầm một tấm danh thiếp.

Tiến Ý Ý đưa mắt nhìn qua.

Đây là danh thiếp tư nhân, không có chức vị, chỉ có một màu đen đơn giản, bên trên in một cái tên cùng dãy số điện thoại.

Tên là, Diệc Văn.

Diệc Văn?

Diệc Văn!?

Tiến Ý Ý khiếp sợ ngẩng đầu.

Cô nhìn người đàn ông đó rồi lại quay qua nhìn em gái Lương, vội vàng đem em ấy lui về phía sau mình.

"Vị tiên sinh này chắc đúng là đang hỏi đường, chúng ta đi thôi."

Tiền Ý Ý giật giật áo Lương Quyết Thành, ý bảo anh đi trước.

Ba người vừa rời đi thì một thanh niên mặc đồng phục bóng chày màu đen mà ban nãy Tiền Ý Ý gặp đi tới.

Cô liếm kẹo đường, phía sau hai người đàn ông trò chuyện loáng thoáng có thể nghe thấy được.

"Văn ca."

"Không phải cậu đi hẹn hò sao?"

"A, tôi vốn muốn để cho người đó biết khó mà lui, kết quả sao anh biết không? Tôi bị người ta cho leo cây, cũng không biết đưa con gái Tiền gia kia..."

- - - - -

Lời editor: Máy chương sau cầu lương ngập mồm, hai bạn trẻ tiến thêm hai ba bước nữa rồi.

Hôm nay 2 chương thôi, chương này dài quá edit mỏi cả tay. Các bạn bình luận cho mình có thêm động lực nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Edit: Thương Thù

Tiền Ý Ý biết người đàn ông đó.

Hoặc là nói, thông qua cốt truyện của tiểu thuyết này mà biết.

Diệc Văn.

Có thể nói anh ta là nhân vật phản diện thứ hai, bởi vì Diệc gia có cha Diệc thủ đoạn ti tiện, cùng em gái Lương dây dưa không rõ quan hệ.

Bất quá đó là chuyện của ba năm về sau, thời điểm mà em gái Lương đã trưởng thành. Còn bây giờ em ấy vẫn chỉ là một đứa con nít, Diệc Văn cũng không..biến thái như vậy đi?

Tiền Ý Ý thoáng thoải mái hơn.

Cô mua cho em gái Lương cùng Lương Quyết Thành một đồng đồ, tất cả đều đưa đến một chỗ ở khác của cô.

Đây là chung cư trước đây tiêu thức cho cô, sau khi sửa xong cô cũng chưa từng vào ở.

Tiền Mân Văn trở lại, Tiền Ý Ý nghĩ rằng nơi này là chú ý cho Tiền Mân Văn nên không hề đi qua.

Nhưng tiêu thức đã nói rằng hiện tại cô đều có thể dùng, Tiền Ý Ý liền an bài mọi chuyện, đem em gái Lương tới đó ở.

Tiểu cô nương ở lại Lương gia, loại địa phương đó cũng quá không an toàn rồi, tất nhiên là phải dọn đi.

Trong lúc họ đi khu vui chơi, di giúp việc bên này đã chuẩn bị cho cô với Lương Quyết Thành một phần đồ dùng hằng ngày, đồng thời cũng chuẩn bị luôn cho em gái Lương. Hiện tại trực tiếp vào ở cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Lúc quay lại đó cũng đã là buổi tối, Tiền Ý Ý đưa hai anh em trở về.

Phòng ốc được trang trí hoàn toàn dựa theo sở thích của mấy cô gái hiện nay mà thiết kế, màu sắc đậm nhạt lại ôn nhu, nhìn lướt qua cũng có thể thấy được một chút đồ trang trí nhỏ xinh.

Chẳng qua ở đây vẫn chưa từng có người vào ở cho nên cảm giác khá lạnh lẽo, không có hơi ấm con người.

Em gái Lương ở khu vui chơi chơi đến vui vẻ, vừa bước vào phòng thì lập tức khấn trương.

Cả người cô bé đều không được tự nhiên, không dám tùy tiện động tay làm gì cả, trong tay cầm que kẹo đường thấp thòm đứng ở nơi đó.

"Em gái."

Tiền Ý Ý đưa hai tay tạo thành hình chữ thập cười tủm tỉm đối với cô bé: "Có thể nhờ em một chuyện được không?"

"Có thể ạ, chị nói đi."

Cô bé lập tức thẳng lưng, khấn trương nhìn chằm chằm Tiền Ý Ý.

"Là thế này." Tiền Ý Ý thả chậm ngữ điệu, "Ngày mai là kì nghỉ lễ, chị với anh hai em muốn ra ngoài chơi một ngày, em có thể ở nhà trông nhà hộ chị được không?"

Anh hai và chị ấy ra ngoài chơi? Em gái Lương lập tức đồng ý.

"Được ạ, em sẽ thay chị trông nhà thật tốt!" Tiểu cô nương trịnh trọng hứa hẹn.

Tiền Ý Ý quả thực rất thích đứa em gái mạnh mẽ mềm mại này, nhìn không được xoa xoa hai cái bím tóc đuôi ngựa của cô bé.

"Cảm ơn em."

Trong nhà có ba phòng, phòng ngủ có hai phòng, phòng còn lại là thư phòng.

Tuy rằng chỉ có hai phòng ngủ nhưng Tiền Ý Ý cảm thấy em gái Lương có thể ngủ với cô.

Tiền Ý Ý đi tắm trước, nhường không gian lại cho hai anh em.

Cô bé nhìn phòng ngủ chính, nhìn anh hai lại tự giác đi ra đằng sau nhìn thoáng qua.

Chỗ phía sau đặt đầy quần áo cùng đồ dùng cá nhân của em gái Lương, phòng này đã được di giúp việc dọn ra như để dành riêng cho em ấy vậy.

Cô bé có dự cảm cho nên đặc biệt ngoan ngoãn, ôm đồ rửa mặt đi về phía phòng dành cho khách.

Lương Quyết Thành ngồi ở sô pha, trước mắt anh đặt ba cái tai trang trí hôm nay cô mua.

Anh giống như nhìn thấy cái gì đó rất kỳ quái, vẻ mặt thâm trầm.

Tiền Ý Ý rửa mặt đi ra, muốn gọi cô nhóc kia vào ngủ chung với mình, vừa ra tới nơi liền phát hiện phòng dành cho khách đóng chặt cửa, mà Lương Quyết Thành vẫn còn ở sô pha.

"Em ấy ngủ rồi sao?" Tiền Ý Ý lau khô tóc, thuận miệng hỏi một câu. "Tớ cũng đi ngủ đây, cậu ngủ sớm đi, ngày mai sẽ đi sớm đấy."

Lương Quyết Thành cả người cứng đờ lại, không đáp lời cô.

Cửa phòng chính đóng lại.

Tiền Ý Ý quay lại phòng cũng phát hiện ra em gái Lương không có ở đây.

Em ấy không ngủ với cô sao?

Cũng phải, lần đầu gặp mặt, bảo em ấy ngủ với cô thì hình như có chút khó xử với cô bé.

Chỉ sợ Lương Quyết Thành phải nằm dưới đất trong phòng của em gái Lương thôi.

Tiền Ý Ý cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp nằm xuống ngủ.

Trong căn phòng khác, em gái Lương cũng đã ngủ say.

Lương Quyết Thành ngồi ở phòng khách mà không dám động. Em gái nằm ở phòng dành cho khách, Tiền Ý Ý nằm ở phòng ngủ chính, anh thì sao? Anh ngủ thế nào bây giờ?

Lương Quyết Thành không dám đi ngủ ở phòng chính, cũng không thể cùng em gái đã lớn của mình ngủ chung, ngồi buồn một giờ sau đó liền đứng lên đi rửa mặt.

Đèn của phòng khách được tắt đi, Lương Quyết Thành ngả người lên sô pha, miễn cưỡng chấp nhận.

Sáng sớm hôm sau, Tiền Ý Ý mở cửa ra đã bị mùi thức ăn làm cho hấp dẫn, em gái Lương đeo tạp dề nấu cháo, lại hấp một ít bánh ngọt, cẩn thận nở nụ cười với Tiền Ý Ý.

"Chị dậy rồi, có thể ăn rồi đó. Anh hai vẫn còn ở thư phòng."

"Chào buổi sáng."

Tiền Ý Ý chào hỏi, đi thư phòng gọi Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành dậy rất sớm, màn hình máy tính trong thư phòng xẹt qua một đồng số liệu mà cô không hiểu.

"Chào buổi sáng bạn học Lương, đi ăn sáng thôi." Lương Quyết Thành quay đầu nhìn cô một cái.

Một cái liếc mắt kia tựa hồ có chút phức tạp, Tiền Ý Ý xem không hiểu.

Tám rưỡi sáng, Lưu thúc lái xe tới đón.

Tiền Ý Ý đổi một cái quần lụa mỏng, một cái áo khoác, cùng Lương Quyết Thành ra ngoài thành phố chơi.

Kế hoạch của cô rất hoàn hảo, bên cạnh Hải thị có một thành phố không ít danh lam thắng cảnh đẹp, cô mang theo Lương Quyết Thành vừa có thể đi chơi, thuận tiện làm một ít chuyện tình thú.

Hoa cung thị.

Lưu thúc hẹn Tiền Ý Ý là buổi tối sẽ tới đón cô, đem hai người thả ở một địa điểm du lịch nổi tiếng rồi rời đi.

Rõ ràng đã là tháng mười nhưng thời tiết vẫn rất nóng, người lại nhiều, ánh nắng mặt trời còn chói chang khiến khắp nơi đều như giữa mùa hè khô nóng.

Tiền Ý Ý cầm điện thoại đưa cho Lương Quyết Thành.

"Nhanh, mau chụp một tấm."

Cô không nói hai lời ôm eo Lương Quyết Thành, tựa vào đầu vai anh lộ ra nụ cười ngọt ngào nhìn vào màn hình di động.

Lương Quyết Thành bị Tiền Ý Ý ôm lấy, thân thể trong nháy mắt cứng đờ.

Anh hơi nín thở, nâng di động lên, crack một tiếng.

Ảnh chụp xong, Tiền Ý Ý liền buông lỏng Lương Quyết Thành ra, cầm điện thoại nhìn nhìn.

Trong ảnh, nam sinh cao lớn sắc mặt có một chút xiu ôn nhu ôm một nữ sinh đang cười đến ngọt ngào, giữa hai người như có một loại không khí mập mờ nào đó.

Kỹ thuật chụp ảnh này cũng quá tốt đi!

Tiền Ý Ý còn lo lắng anh chụp xấu, vừa nhìn liền cảm thấy mình sai rồi, trực tiếp gửi mấy tấm lên WeChat.

[Cùng anh yêu đương kì nghỉ lễ.]

Lương Quyết Thành nhìn Tiền Ý Ý phát WeChat, bọn họ có kết bạn với nhau nhưng anh lại không nhận được tin nhắn thông báo đến từ cô.

Anh bị chặn sao?

Lương Quyết Thành đắm chiều nhìn sau lưng Tiền Ý Ý, suy đoán cô có thể là ngược nòng không muốn anh thấy đi.

Hoa cung thị có một cái vườn hoa rất đặc biệt, dưới bóng cây có rất nhiều người đang ngồi.

Tiền Ý Ý cầm ô đứng ở đầu bên cạnh tảng đá lớn, chờ Lương Quyết Thành mua kem về.

Nơi này du khách lui tới rất nhiều, lở đụng vào nhau là chuyện bình thường, trên đường cũng toàn người là người. Vốn Tiền Ý Ý đứng ở chỗ sẽ không có ai lại đây nhưng không biết vì cái gì mà luôn có một người đường lớn không đi, cứ nhắm về hướng cô cọ qua cọ lại.

Ngay từ đầu Tiền Ý Ý tưởng nhiều người chen lấn quá nên tránh đi hai lần, lập đi lập lại cái loại tình huống này, Tiền Ý Ý làm sao còn không rõ, chính mình bị chiếm tiện nghi rồi.

Về mặt cô khó chịu, trời còn vô cùng nóng khiến trong lòng cô lại càng khó chịu. Người đàn ông ước chừng ba mươi tuổi kia không ngừng cọ tới cọ lui, lúc tay có ý động tới thì cô không nhịn được nữa, hung hăng cầm lấy cổ tay ông ta.

"Muốn sờ thì về nhà tự mình sờ mình, không quản tay mình được có phải không!?"

Thanh âm thiếu nữ trong trẻo bao hàm một nỗi tức giận không nhỏ khiến người đi đường chú ý đến đây không ít.

Người đàn ông đó đi cùng người khác tới, vẻ mặt kích động, nhanh chóng nói: "Cô đừng nói bậy, tôi không có sờ cô!"

Tiền Ý Ý vẻ mặt lạnh lùng: "Sờ hay không thì camera cũng ghi được, cảnh sát có thể thấy, tôi báo cảnh sát."

Người đàn ông lập tức chột dạ.

Bên người đàn ông còn có một người phụ nữ khác, bà ta lập tức ngăn ở trước mặt người đàn ông, mắng to: "Nha đầu này tuổi không lớn mà sao có nhiều tâm tư như thế, vu oan cho người khác như vậy à! A u, đồ kỹ nữ không biết xấu hổ, lớn lên còn làm được cái nghề gì nữa?"

Ánh mắt cô lạnh lùng liếc qua: "Muốn mắng người, chờ cảnh sát đến sẽ để bà mắng thoải mái."

Trông mặt người đàn bà đó chuyển động, giọng tay liền đánh tới: "Tiểu tiện nhân không biết xấu hổ, ở bên ngoài thông đồng với nam nhân còn muốn đánh người nữa à!?"

Tiền Ý Ý không nghĩ đến bà ta sẽ động thủ, tránh chậm một bước, móng tay dài ngoằng của bà ta suýt nữa cào đến trên mặt cô.

Lúc này một bàn tay chặt chẽ bắt được tay của bà ta, dùng lực một cái, người phụ nữ đó liền không đứng vững được nữa, trực tiếp kéo người đàn ông bên cạnh mình cùng nhau ngã xuống đất.

"Ai nha!"

Tiền Ý Ý hoa cả mắt, Lương Quyết Thành tay còn đang cầm kem đứng chắn trước mặt cô.

Mấy du khách xem náo nhiệt bên cạnh nhanh chóng đổ thêm dầu vào lửa.

"Tiểu tử, bạn gái cậu bị người ta sàm sỡ."

"Tên kia sờ bạn gái của cậu đấy."

"À đàn bà kia còn muốn đánh cô bé ấy nữa!"

"Tiểu tử, giáo huấn bọn họ đi!"

Mấy du khách xem náo nhiệt đều chê chuyện không đủ lớn, đứng thành một vòng tròn, mắng liên hồi.

Sắc mặt Lương Quyết Thành âm trầm, nhìn chằm chằm tầm mắt của người đàn ông kia, có thể nói là vô cùng âm lãnh.

"Không cần tay nữa?"

Sự tồn tại của thiếu niên trước mắt làm người ta nhức đầu. Bọn họ đều vẫn chưa trưởng thành, không có quy định quản thúc chặt chẽ, cũng là thời điểm lúc kích động chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Lương Quyết Thành vừa đứng ở đó, người đàn ông liền cảm thấy sợ. Sợ chọc giận thiếu niên nhìn qua vô cùng hung ác này, cười khan.

"Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, không cần thận chạm tiểu cô nương kia một chút."

Tiền Ý Ý được Lương Quyết Thành ngăn ở phía sau, lập tức có cảm giác an toàn tuyệt đối.

"Có sờ hay không thì để camera chứng nhận đi! Tôi đã tránh rồi, ông còn cố tình đuổi theo, tay còn cố ý đụng vào tôi nữa!"

Lương Quyết Thành đem kem ly đưa cho Tiền Ý Ý.

"Chờ tôi."

Anh bước lên, trực tiếp nắm lấy cổ áo, đem người đàn ông trên mặt đất xách lên.

Thiếu niên thân thể đơn bạc nhưng khí lực lại rất lớn, đem một người đàn ông trưởng thành thậm chí có chút mập mạp này nhấc lên chỉ bằng một tay.

"Nghe đây."

Trong mắt anh hiện lên vẻ âm lãnh tuyệt đối không thể có được ở trên người của một thiếu niên bình thường.

"Cô ấy không phải là người ông có thể chạm vào."

Lương Quyết Thành đem người đàn ông kia dọa đến sắc mặt trắng bệch.

"Tôi tôi tôi tôi sai rồi."

"Ông sờ bằng tay nào?"

Lương Quyết Thành như là làm bầm lều bàu: "Bê gãy?"

Ánh mắt anh căn bản như không phải đang nói đùa, người đàn ông kia cực kì hối hận, hoàn toàn không nghĩ đến chỉ nhất thời đi sờ tiểu cô nương đó mà có thể gặp loại chuyện như thế này!

Không phải chỉ là khi dễ cô gái đó một chút thôi sao, có bao nhiêu quan trọng chứ!?

Tại sao lại âm ỉ thành thế này?

Người đàn ông run cầm cập.

"Tiểu huynh đệ, cậu còn nhỏ tuổi không thể làm thế, đó là vi phạm pháp luật!"

"Chuyện ông vừa làm... cũng vi phạm pháp luật."

Lương Quyết Thành đè xuống tay phải của người đàn ông, dùng lực nhấn một cái.

"A a a a!!!!"

Người đàn ông nước mắt nước mũi đều chảy ra, đau đến vận vẹo trên mặt đất.

Tiền Ý Ý sững sờ, thiếu niên trước mắt lúc ở bên cạnh cô nhiều nhất sẽ chỉ là lạnh nhạt, làm cô hoàn toàn quên mất người ngẫu nhiên sẽ có một chút ôn nhu này chính là boss phản diện của truyện.

Lương Quyết Thành sẽ trở thành nhân vật phản diện, không đơn thuần là bởi vì do hoàn cảnh của anh tạo nên mà còn do tính cách của anh vốn đã như vậy.

Anh không phải người có cá tính tốt, càng không phải người có thể nhẫn nhịn người khác mạo phạm mình.

Lương Quyết Thành bẻ gãy ngón tay của người đàn ông, vẻ mặt lạnh lùng, hoàn toàn không có tình cảm.

Anh là... Lạnh khốc.

Nhưng trong lòng Tiền Ý Ý đột nhiên xuất hiện một loại ôn nhu.

Lương Quyết Thành là đang bảo vệ cô.

Người đàn ông đau đến lăn đẫy đất, Lương Quyết Thành thu tay.

Tiền Ý Ý nhanh chóng giữ lấy anh. Không thể để cho anh lại động thủ được, một lần sẽ được xem như là trả lại, động thủ thêm lần nữa sẽ không thể chối tội với cảnh sát.

"Đánh hay, đủ tâm huyết!"

"Tốt! Loại súc sinh này chính là nên đánh!"

Người vây xem còn chụp hình, Tiền Ý Ý nhanh chóng né đi, lại đội mũ lên cho Lương Quyết Thành.

"Tiểu cô nương này hạnh phúc quá ha, có bạn trai che chở như vậy."

Tiền Ý Ý không biết sao khóe miệng không tự chủ được muốn cười.

"Cảm ơn, thực sự rất hạnh phúc đó nha."

Tiền Ý Ý cầm kem ly đứng đằng sau lưng Lương Quyết Thành, trong ánh mắt đều là ý cười.

Bây giờ chỉ cần chờ cảnh sát đến là được.

Người phụ nữ kia lại bắt đầu khóc nháo la to.

"Ghe gớm! Tuổi còn trẻ mà đã biết đánh người rồi!"

"Tiểu tiện nhân không biết xấu hổ chủ động câu dẫn người khác, lại còn bảo tình nhân đến đánh người ta! Còn có người quản hay không hả!?"

Người đàn bà đó thực sự là làm cho những người xung quanh đây phải thay đổi nhận thức.

Người đàn ông kia cùng bà ta rõ ràng là quan hệ vợ chồng, hoặc là cũng có một chút quan hệ kiểu đó đi. Người đàn ông đó sờ nữ sinh khác, bà ta không xin lỗi thì thôi còn chỉ trích, thậm chí là gán vác vấn đề, cùng người kia thay nhau mắng nữ sinh đó.

Mắng còn khó nghe như vậy, giống như là muốn đem tất cả sai lầm đẩy lên người cô bé đó vậy.

Người đàn ông kia thậm chí còn trốn đến phía sau lưng bà ta, tùy ý để bà ta chửi ầm lên, cái gì thô tục đều có thể nói ra được.

Tiền Ý Ý nhăn mày.

Cô chưa từng tiếp xúc qua loại người như thế này nên không biết phải dùng từ gì diễn tả bà ta nữa. Có lẽ ngay cả trong xã hội nông thôn thời bây giờ cũng sẽ không có cái loại người không bình thường này.

Đám người đang vây xem thì có một cô gái trực tiếp đi tới, hung hăng vung lên một bạt tai.

"Con đàn bà này! Trợ Trự vi ngược* tiện nhân!"

*Trợ Trự vi ngược: Nghĩa là giúp vua Trự làm điều tàn ác, bạo ngược. Đời nhà Ân, vua Trự vốn là vị hôn quân vô đạo, cho nên ai giúp ông ta là người đó "trợ Trự vi ngược". Ở trong này có nghĩa là mấy con tiện nhân tiếp tay cho mấy thằng đàn ông làm điều xấu.

Cô gái kia rõ ràng là tức đến lợi hại, chỉ vào người phụ nữ vừa giận vừa mắng: "Nam nhân của bà đi sờ người khác, biết đây là cái gì không? Vừa mới rồi anh trai kia nói rất đúng! Là trái pháp luật đấy! Dâm loạn vị thành niên như thế, bắt được chỉ muốn lôi ra chém cho vài nhát! Bà sao còn không biết xấu hổ đi mắng người ta? Mất mặt à!?"

Đám du khách vây xem cũng dồn dập chỉ trích.

"Người vợ này đúng là bị bệnh mà, mắng tiểu cô nương nhà người ta như thế, miệng lưỡi đúng thật là dơ bẩn!"

"Vãi cả, chúc người nào đó một đời xui xẻo nha!"

"Không biết xấu hổ, sao không đi mà mắng pháp luật của cảnh sát đi! Đồ điên!"

Người đàn bà kia bị đánh một bạt tai, lại bị mọi người xô vào chỉ trích. À ta bắt đầu khóc lớn, xé tung quần áo.

"A! Tao không muốn sống nữa! Chúng mày đều khi dễ tao! Có phải chúng mày đều muốn bức tao chết đi đúng không!?"

"Tao chết có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho chúng mày! Chúng mày đều là tội phạm giết người!"

"Con tiện nhân kia, lão nương chúc mày sớm bị người ta ***! Ngày..."

Người đàn bà xé quần áo, nằm trên mặt đất giống như kẻ điên, khóc lóc lăn lộn đến om sòm.

Ánh mắt Lương Quyết Thành lạnh lùng, bàn tay nắm lấy tay cô đã buông ra từ lúc nào, anh rút tay về khom lưng một chân đạp lên người phụ nữ kia.

"Nói thêm một chữ, tôi giết bà."

Người đàn bà khóc lóc om sòm chống lại tầm mắt của Lương Quyết Thành, mấy lời mắng chửi người khác ngấm lại trong cổ họng, không thể nào thoát ra được. Toàn thân bà ta đều run rẩy như là bị bấm nút pause, ngừng chửi, cả người đều run đến lợi hại.

Lương Quyết Thành đạp xuống cổ bà ta, lạnh lùng cúi đầu xuống, ánh mắt kia nhìn bà ta như đang nhìn vật chết.

À ta rùng mình một cái, đối với lời nói của Lương Quyết Thành không hề có nghi ngờ gì.

Nếu bà ta vẫn cứ tiếp tục, anh thực sự sẽ giết chết mình.

Tiền Ý Ý kéo Lương Quyết Thành về, cô còn đem ly kem chưa chảy hết ra đưa cho anh.

"Bình tĩnh chút, để tó."

Kem ly được nhét vào trong tay Lương Quyết Thành, lòng bàn tay anh chợt lạnh, đồng thời cũng lờ lý trí kéo trở lại.

Tiền Ý Ý vỗ vỗ bả vai Lương Quyết Thành, tiến lên.

"Bà mới nói cái gì, nói thêm lần nữa đi."

Người đàn bà tròn mắt đảo loạn, chú ý tới Lương Quyết Thành chỉ chăm chăm nhìn cái kem ly trên tay mình ở đằng sau Tiền Ý Ý, hung tợn giảm thấp thanh âm xuống: "Lão nương nói, mày là loại tiện nhân không biết xấu hổ, dám hại chồng tao, mày sẽ bị vạn thằng ***..."

"Ok."

Tiền Ý Ý lắc lắc di động.

"Bà cùng chồng tình cảm cũng thật tốt, đôi phu thê cùng đi trại tạm giam, cảm động gì đâu á." Tiền Ý Ý đứng lên, cười híp mắt.

Cảnh sát của khu này đã chạy tới, căn bản không cần Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành tường thuật lại, đám khách xung quanh đã mồm năm miệng mười kể lại toàn bộ sự việc.

Người đàn ông kia còn muốn chạy, người đàn bà kia nhìn thấy cảnh sát còn kêu khóc muốn chết muốn sống, cảnh sát cũng bắt đắc dĩ với mụ đàn bà chanh chua này.

"Tiểu cô nương, đây không phải chuyện lớn gì, bị sờ một chút thôi mà, chúng ta cho qua nha."

"Được ạ."

Tiền Ý Ý cười lạnh: "Bây giờ cháu sẽ đi nhảy sông, nói cảnh sát không giải quyết mạnh mẽ chuyện người dân bị hại, chú xem có được không?"

Mặt đám cảnh sát tái xanh.

Người đàn ông đó cùng vợ ông ta lập tức bị bắt đi.

Tiền Ý Ý viết bản tường trình xong liền không có liên quan gì với mình nữa, cô cùng Lương Quyết Thành thừa dịp lúc cảnh sát rời đi liền lôi anh ra khỏi đám người này.

"Bực quá, súc sinh đạo này nhiều như thế sao?"

Ở bên kia có một cô gái đi cùng một chàng trai đang cãi nhau: "Đôi vợ chồng kia quả thực là đám người rác rưởi của xã hội mà, đám đó nên trực tiếp bắn chết đi thì tốt hơn."

Cô gái này chính là đang nói đến chuyện vừa nãy của Tiền Ý Ý, chính là cô gái đã ra mặt vung một bạt tai cho người đàn bà kia, cô ấy thấy Tiền Ý Ý liền vui vẻ vẫy vẫy tay.

"Chị em, cô không có việc gì chứ?"

Tiền Ý Ý xua tay cười: "Không có gì, ban nãy cảm ơn cậu."

"Khách khí, khách khí, mọi người đều là chị em với nhau cả!"

Qua hai lời bắt chuyện, hai đôi lập tức dung hợp lại thành một đội.

Tiền Ý Ý cùng cô gái tên Trương Dung đi phía trước, dựa vào việc mắng hai vợ chồng kia mà gia tăng cảm tình, lập tức kết bạn đồng hành.

Trương Dung là cùng bạn trai đi ra ngoài du lịch, vừa hỏi mới biết cũng là người Hải thị, lớp mười một, bằng tuổi với Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành.

Đây là duyên phận nha!

Trương Dung liền quay qua mời Tiền Ý Ý.

"Tớ với bạn trai định đi công viên nước, cậu có đi không?"

Công viên nước?

Tiền Ý Ý lập tức đáp ứng: "Được nha!"

Vừa mới trải qua mấy chuyện không vui, Tiền Ý Ý cần nhất chính là có thể tìm thấy thứ làm cho mình vui vẻ một chút. Nhất là công viên nước đó, không phải là một nơi show ân ái rất tốt sao?

Bạn trai của Trương Dung tên Tôn Tư Hằng, họ có thể giúp cô chụp ảnh nha!

Một mũi tên trúng hai cái đích!

Tiền Ý Ý cười đến không khép được miệng, quay đầu hỏi Lương Quyết Thành: "Đi công viên nước được không? Chúng ta đi mua đồ bơi."

Lương Quyết Thành đi cùng với Tôn Tư Hằng ở phía sau, Tôn Tư Hằng là một người nói nhiều, anh lại ít nói vô cùng, may mà cậu ta không để ý. Lại nghĩ đến chuyện vừa nãy, cảm thấy Lương Quyết Thành làm bạn trai, tức giận thay cô là chuyện bình thường, thậm chí còn an ủi anh vài câu.

Anh không nói lời nào, chỉ chuyên tâm nghe Tiền Ý Ý nói.

Cô hỏi như vậy, hầu kết anh liền lẫn lộn một vòng.

Công viên nước, đồ bơi?

"Theo ý cậu." Lương Quyết Thành quay đầu đi.

"Ái chà, bạn trai cậu nghe lời thật đấy." Trương Dung thú vị nhìn qua, đá lông nheo với Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý hát cảm lên: "Tạm tạm đi."

"Lão công, anh cũng phải nghe lời em nhiều nhiều nha."

Trương Dung hướng Tôn Tư Hằng kêu một tiếng.

"Đã rõ, thưa lão bà."

Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành theo bản năng dừng chân.

Lão công, lão bà...

Các người không phải vẫn đang là học sinh cấp ba sao? Bây giờ học sinh cấp ba đều chơi như thế à?

Tiền Ý Ý cảm thán không thôi.

Mà Lương Quyết Thành nghĩ đến càng nhiều.

Cô nếu cũng gọi như vậy... anh nên đáp lại hay không đáp lại đây?

Còn chưa kết hôn, không tốt lắm đâu?

Lương Quyết Thành rồi rầm một đường, mà Tiền Ý Ý sớm đã đem chuyện xưng hô này ném ra sau đầu, cùng Trương Dung chạy vào cửa hàng mua đồ bơi.

Đồ bơi không cần thử, Tiền Ý Ý chọn vài bộ dễ nhìn, cầm đi hỏi Lương Quyết Thành.

"Cái này nhìn đẹp không?"

Trong tay Tiền Ý Ý là bộ đồ bơi màu lam rất đơn giản, một bộ màu đỏ liền quần, còn có một bộ ít vải hơn.

"Lão công, anh xem em mặc cái này có đẹp không?"

Trương Dung cũng chọn xong, đưa cho Tôn Tư Hằng nhìn.

Trong tay cô ấy cầm là bikini.

"Đẹp, em mặc chắc chắn sẽ rất đẹp!"

Tôn Tư Hằng giờ ngón cái lên khen, khen xong lại đem bộ khác đưa cho Trương Dung: "Nhưng anh cảm thấy em mặc bộ này nhìn đẹp hơn!"

Trương Dung được dỗ cho vui vẻ, lập tức mua bộ trong tay Tôn Tư Hằng.

Cậu ta nhanh chóng đem bikini nhét vào bên kia, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hành vi đó hoàn toàn dừng ở trong mắt Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành chần chờ nhìn ba bộ trong tay Tiền Ý Ý.

Ba bộ đều tương đối kín, chỉ có bộ kia có hơi bảo thủ.

Mà đồ bơi kia, nửa trên là áo trên eo, nửa dưới là váy ngắn, chỉ để lộ ra một vòng eo mảnh khảnh.

"... Cậu mặc đều đẹp mắt." Lương Quyết Thành hiếm khi khen, "Nhưng..."

"Đẹp thật à, thế thì tớ mặc cái này."

Tiền Ý Ý lập tức cầm bộ ít vải nhất, mang đi thay.

Các cô gái chỉ thích xinh đẹp, Tiễn Ý Ý càng cảm thấy bày ra bộ dáng của chính mình mới là loại yêu thích đối với mình cũng như tự tin với chính bản thân mình.

Lương Quyết Thành há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn không thể nói gì.

Cô thích là tốt rồi.

Hai nữ sinh đi thay đồ bơi, hai tên nam cũng đi thay quần bơi.

Lương Quyết Thành mặc quần bờ cát đứng ở ngoài chờ Tiễn Ý Ý.

"Huynh đệ, cậu thế này là không được." Tôn Tư Hằng lắc đầu thở dài, "Một chút uy nghiêm của bạn trai cũng không có, không phải cô ấy nói gì cậu cũng nghe được. Về sau chắc chắn sẽ không có địa vị gì hết. Học theo tôi này, học được cách từ chối, làm cho cô ấy phải nghe lời cậu."

Lương Quyết Thành không trả lời.

"Lão công!"

Trương Dung thay xong đi ra, Tôn Tư Hằng nhìn xong đều đen cả mặt.

Cô vẫn mặc bộ bikini vừa này!

"Em.."

"Lão công, em có đẹp không?"

Tôn Tư Hằng lúc trước còn mạnh miệng bây giờ đã lập tức gợn tay cái lên: "Đẹp! Đẹp lắm!"

Tiến Ý Ý cũng từ trong phòng thay đồ đi ra.

Trên người cô còn khoác khăn lông.

"Đi thôi."

Một nhóm bốn người đến trước bể bơi, Tiến Ý Ý cùng Trương Dung đều bỏ khăn lông xuống.

Bộ bikini Tiến Ý Ý mặc trên người là bộ màu xanh lam, nữ sinh mười bảy tuổi đang trong thời kì phát dục, dáng người còn có chút ngây ngô, nhưng loại ngây ngô này lại khiến cho người khác cảm thấy hoàn mỹ.

Tiến Ý Ý quay đầu: "Chúng ta đi... A!"

Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm Lương Quyết Thành đang chặt vật quay đầu.

"Cậu sao lại... Chảy máu mũi?"

- - - - -

Lời editor: Ta cười, ta không nhịn được ^^

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Edit: Thương Thù

Lương Quyết Thành đột nhiên bị chảy máu mũi khiến Tiến Ý Ý có chút hoảng, nhanh chóng đỡ anh sang một bên.

Trương Dung và Tôn Tư Hằng ở phía sau không khách khí phá lên cười, cười đến đặc biệt khoa trương, mà khuôn mặt luôn không thích thiết thòi Lương Quyết Thành lại không hề quay đầu lại, thực sự là đang nhẫn nhịn.

"Tiểu tử kia là vừa mới hẹn hò đi, nhất định là vừa mới hẹn hò!?"

"Đừng có cười người ta, anh lúc trước cũng có khá hơn chỗ nào đâu."

Tiền Ý Ý không nghe thấy nhưng Lương Quyết Thành lại nghe thấy được, nghe được cũng không có cách nào, ai bảo anh... chảy máu mũi đâu?

Tuy rằng đã là tháng mười nhưng nóng cũng không khác gì mùa hè, hôm nay cũng rất nóng, Tiền Ý Ý đối với chuyện anh bị chảy máu mũi không hề hoài nghi, thậm chí còn rất tri kỉ mua cho anh một bình trà lạnh.

Lương Quyết Thành rửa mặt xong, trong tay liền bị nhét cho một bình trà lạnh, sắc mặt phức tạp.

Dọa người.

Dọa người có năng lực làm sao được.

Chịu đựng.

Anh dùng trà lạnh dán vào mặt làm giảm nhiệt độ, thoáng nghĩ ngợi một chút lại đứng dậy.

Nữ sinh trước mắt, dáng người có thể hấp dẫn vô số ánh mắt của cánh đàn ông, nhưng toàn bộ lực chú ý của cô bây giờ đều đặt trên người Lương Quyết Thành.

Anh đi tới bên cạnh Tiền Ý Ý, ánh mắt bức lui một vòng người đang thương thức cô bằng ánh mắt không thuần túy kia.

Nam sinh cao lớn mặc quần bơi, thân thể lõa lồ ra vô cùng rắn chắc mạnh mẽ. Bụng anh hiện lên rõ sáu múi, hình dạng lại rất xinh đẹp, đây tuyệt đối là đã tập luyện qua.

Vừa nhìn là biết anh là bạn trai của cô, đám người ra ngoài chơi đều không tính đi gây chuyện với ai, tự giác dời tầm mắt đi.

Tiền Ý Ý theo Lương Quyết Thành đi trong chốc lát chợt phát hiện.

"Bạn học Lương, dáng người cậu đẹp thật đấy."

Thân hình thiếu niên ngày thường đều giấu ở sau chiếc áo đồng phục rộng thùng thình, rất khó nhìn ra dáng người xuất sắc ở cái tuổi này của anh. So với bạn cùng lứa thì vóc người anh còn đẹp hơn rất nhiều.

Nhìn thì gầy yếu nhưng trên làn da mỏng manh đó lại là một tầng bắp thịt bao trùm, theo hô hấp của anh, cơ bụng còn hơi run run.

Lương Quyết Thành dừng chân.

Tiền Ý Ý thuần túy là đang thương thức.

Con trai và con gái đều cũng là con người, hoặc là nói đều mang thị giác của động vật, đều thích nhìn thấy thứ gì đẹp mắt, hấp dẫn. Nam sinh soái khí, dáng người tốt cũng sẽ hấp dẫn ánh mắt của nữ sinh.

Tiền Ý Ý quan sát anh từ trên xuống dưới, biết đại khái tại sao anh lại có dáng người như vậy.

Từ hồi tiểu học, Lương Quyết Thành đã ở võ quán học võ, nhiều năm như vậy, dáng người cũng được rèn luyện rất tốt, so với đi tập ở phòng thể dục thể thao còn tốt gấp mấy lần.

Hơn nữa, dáng người của thiếu niên đều tràn ngập sinh cơ, cùng đi tới khiến đám con gái đều dán mắt nhìn Lương Quyết Thành.

Anh không biết trả lời thế nào.

Nói lại một câu, cậu cũng vậy?

Nhưng nói thế rất giống như đi trêu ghẹo người ta.

Nhưng đối với bạn gái của mình nói câu này, chắc là không sao đâu nhỉ?

Lương Quyết Thành vừa chuẩn bị tâm lý thật tốt, tầm mắt Tiền Ý Ý đã dừng lại ở trên người người khác.

"Anh ta dáng người cũng rất tốt, nhìn ra được là người rất biết chăm sóc mình. Không sai."

Đó là một thanh niên sắp ba mươi tuổi rồi, nam nhân tuổi tác càng lớn càng không chú ý tới bề ngoài của mình, trừ một nhóm người đặc biệt ra thì mọi người đa phần là để cho nó phát triển bình thường.

Khó có được một người đã ở tuổi này rồi còn có dáng người tốt như vậy, Tiền Ý Ý vô cùng hâm mộ.

Khóe môi Lương Quyết Thành hơi hơi giương lên lại lập tức mím lại, trừng mắt nhìn.

Có cần trả lời nữa không? Không cần.

Cô chính là thuận miệng nói mà thôi.

Không thể tin.

*

Trương Dung và Tôn Tư Hằng đã đi chơi trước, cái chơi của tiểu tình nhân cũng có rất nhiều, ôm nhau từ trên cầu trượt nhảy xuống, bắn nước tung tóe.

Tiền Ý Ý ôm phao, Lương Quyết Thành đứng ở bên người cô.

Nữ sinh tuổi trẻ rạng ngời sẽ hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác, xung quanh có không ít nam sinh nhìn Tiền Ý Ý đều muốn rục rịch, muốn tiến tới đây lại bởi vì sự tồn tại của Lương Quyết Thành mà bỏ đi ý niệm.

Mà đám con gái thì không giống thế.

Ba đứa con gái mặc bikini đi tới bên người Lương Quyết Thành, nữ sinh tóc dài nghiêng đầu, cười cười với anh.

"Tiểu ca ca, chúng ta bên kia muốn chơi bóng nước, còn thiếu một người. Anh có muốn qua đó chơi không?"

Cô ta còn nũng nịu: "Kì nghỉ lễ kết thúc bọn em cũng có thể chơi với anh."

Lương Quyết Thành nhìn chằm chằm động tác của Tiền Ý Ý bị ngăn trở, cau mày không chút khách khí nào nói: "Tránh ra!"

Thái độ của anh cực hung, giọng điệu lạnh băng, vốn là có thể làm cho đám nữ sinh này biết khó mà lui, nhưng mà trong mắt những cô gái này lại tràn ngập dục vọng chinh phục.

"Tiểu ca ca, đừng lạnh lùng như thế chứ, nơi đó có nhiều người lắm, anh chơi một lúc đảm bảo sẽ thích ngay."

Một nữ sinh tóc xoăn trừng mắt nhìn Lương Quyết Thành.

Anh vượt qua ba nữ sinh, bước nhanh đạp vào trong nước.

Tiền Ý Ý đã phát hiện ra chuyện bên này, cô ngừng lại, ở trong nước nổi nổi tò mò nhìn qua.

Ba nữ sinh dánh dáp đều không tệ, dáng người cũng rất đẹp, nếu qua một cái ống kính thì đại khái chính là một vòng hồng có tiếng trên mạng.

"Tiểu ca ca lạnh lùng quá, một người chơi không vui. Chúng ta cùng đi đi, em mời anh uống rượu."

Lương Quyết Thành vừa chán ghét vừa thấy phiền, nhưng bởi vì ba người này mặc quá ít, anh không có cách nào dùng tay đẩy họ ra, gương mặt lạnh lùng đi tới chỗ Tiền Ý Ý đang nổi trên cái phao, vừa đứng lại liền quay mặt đi không nói.

Tiền Ý Ý liền hiểu.

Đây là tới tìm kim chủ như cô hỗ trợ sao?

Tiền Ý Ý lười biếng lên tiếng: "Ba vị tiểu tỷ tỷ này, tiểu ca ca này đã là người của tôi rồi."

Các cô gái này kỳ thật đều biết, sớm đã theo dõi nam sinh có diện mạo cực soái lại thêm vóc người chuẩn này đã lâu, tự nhiên cũng sẽ biết anh đi cùng với một cô gái rất xinh đẹp.

Nhưng như thế thì sao? Cùng các cô chơi đùa, có bao nhiêu người thực sự còn độc thân đâu.

"Em gái nhỏ, chúng ta mời bạn của em cùng đi qua chơi một chút mà thôi, em cũng không keo kiệt đến mức đó đi."

Tiền Ý Ý nở nụ cười.

"Bạn trai của tôi, dựa vào cái gì cho mấy người mượn?"

Ba nữ sinh không vui.

"Đều đã tới đây chơi, mọi người cùng nhau vui vui vẻ vẻ không được sao? Nếu em muốn chơi, bên chúng ta còn có mấy tiểu ca ca khác cùng em chơi đùa."

"Ừ, chơi vui về, không tiền."

Tiền Ý Ý nằm nổi trên phao, lười biếng hướng về phía họ lắc lắc tay.

Nữ sinh bị cự tuyệt đến vài lần, tức giận.

"Chị Nhã muốn bạn của cô bồi chị ấy đi một vòng, một giờ trả cho cô một vạn, cô có đồng ý hay không không quan trọng, việc này để anh ta quyết định."

Tiền Ý Ý ánh mắt cô quái.

"Các người...lại lấy tiền đập tôi, còn đập cả anh ấy?"

Lương Quyết Thành trầm mặt.

Lấy tiền mua người khác, loại hành vi này Tiền Ý Ý làm khiến cho người khác cảm thấy đáng yêu, đổi lại là người khác, Lương Quyết Thành chỉ thấy ghê tởm.

Mặt anh triệt để trầm xuống, nam sinh cao lớn sắc mặt âm trầm thì giống như là sẽ xảy ra rất nhiều nguy hiểm đi.

"Chị của mấy người thì mấy người đi tìm người của mình mà chơi, bọn tôi không tiếp."

Ra ngoài chơi, quan trọng nhất là phải vui về, Tiền Ý Ý ban trưa đã không vui một lần, lần này cô không muốn sinh sự.

Nhưng cô không sinh sự, không có nghĩa là người khác có thể thoải mái khi dễ cô.

"Đã nói là mượn tiêu ca ca này đi chơi, một giờ trả cho cô một vạn, cô bán thân mình cũng không được số tiền này đâu!!!"

Nữ sinh nói đến một nửa, một cái phao bằng gỗ hung hăng đập tới, nện qua sát tóc cô ta.

Nữ sinh mặc bikini sợ tới hoa dung thất sắc, hét chói tai.

Lương Quyết Thành vẫn còn duy trì tư thế ném phao gỗ, anh gần từng câu từng từ: "Cút!"

Nữ sinh kia không giữ được mặt mũi nữa, ba người đỡ nhau thất tha thất thiếu chạy trốn.

Tiền Ý Ý nhìn cái phao gỗ, cúi đầu.

Lương Quyết Thành có chút bận tâm, quỳ một gối xuống ở trong nước, đối diện với ánh mắt của Tiền Ý Ý.

Nữ sinh kia nói những lời quá độc ác, anh sợ cô nghe được sẽ buồn nôn.

"Không sao chứ?"

Nửa ngày sau Tiền Ý Ý mới ngẩng đầu lên.

Cô cau mày, trên mặt đều là vẻ khó có thể tin tưởng.

"Cậu nói, ngày nghỉ người đi mấy nơi này, rốt cuộc là du khách nhiều hay đám ngu ngốc nhiều?"

Lương Quyết Thành nhin không được, ánh mắt hơi cong cong.

Đây cũng coi như là anh đang cười.

Tiền Ý Ý cảm khái.

"Tớ lớn như vậy cũng rất ít khi gặp đám người ngu ngốc như thế. Hôm nay là không thích hợp đi ra ngoài sao? Tại sao có một đám ngu ngốc tụ tập ở đây?"

"Đúng, không nên cùng lũ ngu so đo." Tiền Ý Ý xoa xoa hai má, cùng Lương Quyết Thành đi chơi trò khác.

Tâm tình của cô không hề bị ảnh hưởng gì quá lớn.

Lúc sáng cô vẫn không vui, nhưng sau khi cùng Trương Dung mắng người xong liền vui về cho tới bây giờ.

Hiện tại cảm thấy, ba nữ sinh kia muốn xui xẻo, chính mình căn bản cũng không thêm tức giận với mấy người đó.

Nhìn cái tư thế lấy tiền đập người của mấy người đó, còn cái ánh mắt nhìn Lương Quyết Thành nữa, rõ ràng là đang coi anh thành một gã trai bao mà.

Muốn ngủ với anh sao? Nằm mơ.

Ngủ được với boss phân diện, Tiền Ý Ý liền dâng rượu kính đám người đó như một nữ hán tử luôn.

Cô cùng nhóm Trương Dung hội họp, bốn người lại đi đến một chỗ chơi bóng chuyền.

Hai đội, vì công bằng, xếp theo đôi tình nhân.

Tiền Ý Ý toàn bộ hành trình đều bắt cá, hoàn toàn không cần quản phía trước.

Lương Quyết Thành sức bật tốt, cho dù là trong nước cũng có thể nhanh chóng đi đến cạnh cô, đem bóng sắp đập đến trên người cô đỡ lấy.

Tiền Ý Ý cảm thấy, so với một đồng đội thì Lương Quyết Thành cần một cổ động viên hơn.

"Soái ca, tớ cổ vũ cho cậu nha ~"

Tiền Ý Ý vỗ vỗ tay, vẫy tay giả trang mình như khán giả, tự thể nghiệm hô cho Lương Quyết Thành, cô bây giờ chính là fan của anh.

Lương Quyết Thành liếc cô một cái.

Sau đó, Tôn Tư Hằng lập tức xông lên áp đảo.

Vừa mới rồi còn chơi rất thoải mái, sao tự nhiên lại xông lên kinh vậy?

Đại ca! Bọn họ chỉ là đang chơi bóng chuyền nước! Không có ai muốn tham gia thi đấu!

Kế tiếp hoàn toàn biến thành Lương Quyết Thành đánh lại, Trương Dung với Tôn Tư Hằng ở bên phía đối diện liều mạng tiếp cầu, nhìn tình hình này cũng biết là ai thắng rồi.

"Hay hay hay! Siêu cấp hay!"

Thân làm đồng đội, Tiền Ý Ý đã lui hẳn sang bên cạnh, không biết từ lúc nào cầm được một cái chuông, đang đưa cổ vũ cho Lương Quyết Thành.

Một ván bóng chuyền nước làm không ít người vây quanh.

"Không chơi nữa, người anh em, cậu ăn cái gì mà hăng thế?" Tôn Tư Hằng một đến mức thờ hồng hộc.

Lương Quyết Thành giờ tay đỡ bóng, đưa mắt nhìn Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý lập tức giờ tay: "Cho cậu một điểm khen ngợi nè!"

Lương Quyết Thành nhận được điểm khen ngợi của Tiền Ý Ý, khóe miệng dương lên.

"Bộp bộp bộp".

Lại có người ở đó vỗ tay.

"Thật hay."

Một nữ nhân thoát nhìn rất thành thực, hơn hai mươi tuổi đứng ở một bên xem. Cô ấy lúc này chậm rãi ung dung vỗ tay, cười khen: "Tiểu đệ đệ này đánh hay lắm."

Tiền Ý Ý liếc qua ba người đứng sau lưng nữ nhân kia.

Đây không phải là ba người mặc bikini ban nãy bị dọa cho chạy mất hay sao?

Lại tới nữa?

"Giới thiệu một chút, chị tên Nhã Nhã, gọi chị Nhã là được."

Cô ấy chủ động đưa tay ra với Tiền Ý Ý.

"Nam sinh này, là bạn trai em?"

Tiền Ý Ý gật đầu.

"Đúng thế, cho nên mấy chị muốn chơi gì thì phiền đi tìm người khác nhé."

"Em gái, đừng kích động thế. Chị chỉ cảm thấy bạn trai em đáng yêu, muốn cùng nhau nói chuyện, chơi trò chơi mà thôi, sẽ không làm gì cả."

Bề ngoài của cô ấy rất xinh đẹp, cũng rất có phong tình, lúc nói chuyện hơi híp mắt, giống như một hồ ly tinh.

"Chị gái này, em với bạn trai vẫn còn trong độ tuổi vị thành niên, khả năng không chơi được."

Tiền Ý Ý chần trước người Lương Quyết Thành.

Nếu như mới vừa rồi không xác định được, hiện tại Tiền Ý Ý đã rõ ràng lắm rồi.

Người trước mắt, nội liêm bao nhiêu đều biểu lộ ra một chút ánh nhìn, rõ ràng là muốn đem Lương Quyết Thành ăn sạch.

Loại người trưởng thành thích ***.

Tiền Ý Ý cũng không biết là nên bày ra cái biểu tình gì.

Tại sao lão đại thời niên thiếu chỉ là đi công viên nước thôi cũng có thể đe dọa được trình tiết của anh chứ?

Mấy nữ nhân ham muốn dáng người của anh có biết hay không, chưa đủ 18 mà phát sinh quan hệ là phạm pháp!

"Cái này thì phải hỏi anh ta."

Ánh mắt cô ấy dừng ở trên người Lương Quyết Thành, cười khê.

"Em trai, có thể đi chơi với chị không? Mới vừa nãy là bạn chị không hiểu chuyện, nói loạn với em. Nếu em muốn, một giờ chị có thể cho em mười vạn."

Tiền Ý Ý rõ ràng cảm giác được áp suất thấp trên người Lương Quyết Thành.

Không xong, lão đại giống như là muốn nổi giận!

"Chị gái, chị cho nhiều cũng không được. Không bằng như thế này đi, em cho chị mười vạn, chị liền đi đi không phiền bọn em nữa, được không?" Cô ấy nhìn sang Tiền Ý Ý.

Lúc này đây, ánh mắt cô đã mang theo dò xét.

"Em gái nhỏ, ra ngoài chơi còn mang nhiều tiền như vậy?"

"Không cần mang theo, một cú điện thoại thôi cũng có người đưa tới." Tiền Ý Ý nhún nhún vai.

Cô ấy nghĩ một lúc, vươn tay: "Chị họ Vương, Vương Quyên Nhã. Người của tập đoàn đồ điện Vương Vương"

Lần này Tiền Ý Ý liền giật mình.

Đồ điện Vương Vương chính là tập đoàn đồ điện lớn nhất của Vương gia.

Vương Quyên Nhã, trưởng nữ của Vương gia?

Tiền Ý Ý lúc này đây mới tiến lên nắm lấy tay cô ấy.

"Chào chị Vương, em họ Tiễn, họ Tiễn ở Hải thị."

Nữ nhân hai mươi mấy tuổi nhìn thiếu nữ vẫn còn trong độ tuổi vị thành niên đang bắt tay với mình, hai người đưa mắt nhìn nhau, đều đánh giá đối phương ở trong lòng.

"Thì ra là tiểu cô nương của Tiễn gia, ngại quá." Vương Quyên Nhã trong tuổi cười nhiều hơn một chút khách khí, "Em tới nơi này chơi thì nên chào hỏi, miễn cho lại phát sinh hiểu lầm."

Vương Quyên Nhã lúc này mới nhìn về phía Lương Quyết Thành.

"Em gái Tiễn gia, bạn trai em là con nhà ai vậy? Nếu không thì cho chị mượn chơi một chút?"

Tiền Ý Ý cũng có chút mất hứng: "Anh ấy là bạn trai em."

"Nhìn qua không giống."

Vương Quyên Nhã cười khê, mượn việc đang bắt tay với Tiền Ý Ý mà đem cô nhẹ nhàng kéo qua một đoạn, lúc tiến tới gần, cô ấy mới thấp giọng nói: "Nếu quả thật là bạn trai em, giữa hai người cũng quá xa lạ đi."

Xa lạ?

Tiền Ý Ý hơi hơi nhưn mày.

Cô buông lỏng tay Vương Quyên Nhã ra, dựa vào phía sau, dán lên người Lương Quyết Thành.

Tiền Ý Ý kiễng chân, ở bên má anh nhẹ nhàng hôn một cái.

Lương Quyết Thành sùng sốt.

Tiền Ý Ý to gan lớn mật khinh bạc lão đại, trong lòng cũng đã bắt đầu đánh lên một hồi trống, nhưng mặt ngoài cô cũng rất bình tĩnh, nhìn chăm chăm Lương Quyên Nhã, nhấn rõ từng chữ tuyên bố chủ quyền.

"Anh ấy là người của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Edit: Thương Thù

Lương Quyết Thành triệt để cứng đờ người.

Anh như là tân lang chụp ảnh cưới đang làm tốt động tác của mình, ở ngoài mặt lạnh nhạt, cùng Tiền Ý Ý dán sát vào nhau đều không có nửa phần di động, bày ra một tư thái "Người của Tiền Ý Ý" rất tiêu chuẩn.

Bên ngoài Lương Quyết Thành vẫn bày ra bộ dáng bình tĩnh, nhưng bên trong đã hoảng thành mấy nhóm.

Tiền Ý Ý cũng thật là.

Cô hôn người xong còn dựa cả vào người anh, vậy mà mặt vẫn không đỏ.

Dùng đôi mắt nhỏ đặc ý nhìn Vương Quyên Nhã.

Thành thực girl bên kia không nghĩ đến, tiểu nha đầu tuyên bố chủ quyền là sẽ cùng nam sinh bên đó hôn má!?

Này...

Thật cmn trong sáng hết sức mà.

Vương Quyên Nhã đã nhiều năm không trải qua loại mập mờ khiến người ta tim đập thình thịch này, nhin không được cười một tiếng.

"Được được được, là người của em, chị sẽ không động vào."

Cô ấy cũng thoải mái đi.

Nam sinh có vóc người đẹp này, lớn lên lại rất soái khiến cả người lộ ra một chút cảm dục, cô ấy coi trọng, nghĩ là sẽ hảo hảo yêu thương anh một phen.

Nhưng ai ngờ đây lại là bạn trai nhỏ nhà người ta, cô ấy cũng phải nhanh chóng buông tay.

"Em gái nhỏ, cùng bạn trai đi chơi thật tốt. Nếu không ngại thì có thể tới chỗ chị chơi, ở đây có mấy đại ca ca rất tốt, cam đoan so với bạn trai nhỏ của em...Phục vụ càng tốt hơn nha."

Vương Quyên Nhã đối với Tiền Ý Ý chớp mắt vài cái, trong ánh mắt đều là mập mờ.

Mặt cô đỏ cả lên.

Cô nghe hiểu được ý tứ của cô ấy.

Lúc đi, Vương Quyên Nhã liền đưa phương thức liên lạc cho Tiền Ý Ý.

Hai người nghiêm túc nghe qua đối phương, có lẽ không phải là bản thân mình mà là gia đình của họ.

Hôm nay gặp được nhau coi như cũng là một duyên phận, không trông cậy vào việc về sau có thể làm bạn bè tốt hay không. Ít nhất quen biết một người, về sau cũng dễ ở chung hơn.

Sau khi Vương Quyên Nhã đi liền cho người mang tới đây hoa quả cùng nước trái cây.

Trương Dung và Tôn Tư Hằng mở mang tầm mắt.

"Uôi, người anh em, cậu thực sự có thể kiếm tiền nha. Một giờ được mười vạn, một ngày chính là 240 vạn, mười ngày chính là hai nghìn bốn trăm vạn..."

Tôn Tư Hằng lại sờ sờ cơ bụng của mình: "Tôi có thể bán được bao nhiêu đây?"

"Tinh lại đề, giống như anh, em sợ có cho người ta cũng không thêm."

Trương Dung tròn trắng mắt vỗ vào cơ bụng của Tôn Tư Hằng.

"Còn nữa, cái gì mà một ngày 240 vạn? Làm ba giờ cũng...um..." Tôn Tư Hằng dùng tay bịt miệng bạn gái mình, cười trừ.

"Người anh em, vợ tôi không biết nói chuyện, cậu một ngày 24 giờ uy vũ hùng tráng!"

Lương Quyết Thành lạnh mặt không nói lời nào.

Tiền Ý Ý nhin cười, đến quý với đôi tình nhân dờ hơi này.

Chờ Trương Dung với Tôn Tư Hằng cãi nhau ầm ĩ, Tiền Ý Ý kéo Lương Quyết Thành đi đến một góc không người, xấu hổ gãi gãi mặt.

"À, cái kia...Tớ mới hôn cậu một chút, cậu không phiền chứ?"

Thân...

Lương Quyết Thành không được tự nhiên mím môi, không biết nên làm thế nào.

Trên mặt anh chỉ ngẩn ngừ quá mấy tia ôn nhu lướt qua, vừa chạm vào liền biến mất.

Anh dùng rất nhiều thời gian để suy nghĩ, nhưng cái cảm giác kia đến quá nhanh, anh có suy nghĩ rằng...làm thế nào mới giữ được lâu hơn một chút?

"Không sao, cậu nói tôi là người của cậu." Lương Quyết Thành giọng điệu có chút mất tự nhiên, "Cậu muốn làm gì thì đều là quyền của cậu."

Anh là của cô, cô hôn một cái cũng cần báo cáo với anh sao?

Tiền Ý Ý vừa nghe, không cần suy nghĩ cũng biết lão đại đang tức giận!

Dù sao lão đại thời niên thiếu cũng vẫn là lão đại! Cô ý vào việc dùng tiền mua lại người ta, Lương Quyết Thành khẳng định sẽ không vui. Vừa mới nãy thôi, mấy nữ sinh kia nói chuyện này ra, anh còn suýt nữa động thủ đánh người.

Tiền Ý Ý rút cổ, lùi lại về phía sau hai bước.

"Thực xin lỗi, lần này là tình thế cấp bách. Lần sau sẽ không làm thế nữa."

Cô chỉ cần chụp một ít ảnh với quay một ít video mập mờ linh tinh, xác nhận bọn họ vẫn đang là đôi tình nhân ân ái ái, khiến cho cha mẹ Tiền có thể buông tha chuyện của cô. Một năm kỳ hạn sắp đến, cô liền có thể buông tay, lão đại cũng được tự do, mà cô cũng được tự do.

Về phần tiếp xúc thân thể, ngay từ đầu Tiền Ý Ý còn tưởng rằng người không gần nữ sắc như Lương Quyết Thành nhất định sẽ không để ý, nhưng sau nhiều lần quan sát, anh vẫn là để ý tới. Một khi đã như vậy thì cô cần phải suy nghĩ cẩn thận hơn một chút, tốt nhất là tránh làm thế.

Trong khoảng thời gian ngẩn ngừ mà cô đã suy nghĩ được bao nhiêu vấn đề.

Lương Quyết Thành đối diện lại có chút hoảng hốt.

Lần sau sẽ không...

Còn có lần sau, vậy rốt cuộc là sẽ vẫn là sẽ?

Vấn đề này làm Lương Quyết Thành rối rắm rất lâu.

Chơi ở công viên nước một hai giờ cũng đủ để cô vui vẻ, nửa đầu tuy có bị quấy rầy nhưng lúc sau cô chơi vẫn là rất vui vẻ.

Lương Quyết Thành đi bên cạnh cô, toàn bộ quá trình cùng cô chơi đùa, tầm mắt cũng không rời khỏi người cô.

Trương Dung cùng Tôn Tư Hằng ở bên cạnh bàn luận xôn xao.

"Chắc chắn là mới biết yêu, nhìn cái ánh mắt kia đi, dính ghê."

"Không nhất định, chúng ta hẹn hò lâu như vậy, anh vẫn nhìn em như thế còn gì."

Tôn Tư Hằng dỗ cho Dung Dung tâm tư nở hoa không ngừng.

Cậu ta cười đến ưỡn cả bụng, Lương Quyết Thành trừng mắt nhìn qua.

Tôn Tư Hằng sờ sờ mũi.

Người anh em à, chính mình đem bạn gái chọc cho không vui, còn qua đây ghen tị với người có người yêu như cậu nữa.

Tôn Tư Hằng từ phía sau vòng qua ôm lấy Trương Dung, cổ ý lớn tiếng: "Vợ, anh muốn hôn em!"

Trương Dung cười ngắc đầu, nhắm mắt lại: "Được nha!"

Đôi tình nhân trao đôi độ ẩm của đôi môi, cái này tuyệt đối chính là hôn sâu. Tôn Tư Hằng vừa hôn vừa mở mắt liếc Lương Quyết Thành, ánh mắt đều là khiêu khích.

Lương Quyết Thành hờ hững dời tầm mắt: "..."

Tôn Tư Hằng gian kế đạt được ha ha ha cười to.

"Dung Dung, có thể giúp tớ một chuyện được không?"

Tiền Ý Ý đem điện thoại của mình đưa cho Trương Dung.

"Cậu chụp ảnh cho tớ với anh ấy nhé."

Tiền Ý Ý ra ngoài chơi cũng không đơn thuần chỉ là đi chơi, không show ân ái một chút không phải là phí công đến đây sao?

Cô nghĩ rất tốt, thấp giọng thương lượng với Lương Quyết Thành.

"Cậu ôm tớ chụp, hay để tớ ôm cậu?"

Lão đại là người không thích tiếp xúc với người khác, nếu anh không đồng ý, cô cũng không bắt ép, chỉ là sẽ lộ ra trước mặt bọn Trương Dung mà thôi.

Nhưng cũng không sao, Trương Dung cho rằng cô và Lương Quyết Thành là tiểu tình nhân vừa mới nói chuyện yêu đương, thẹn thùng nội liễm là phải.

Lương Quyết Thành trầm mặc, đưa tay đến muốn ôm Tiền Ý Ý, nhưng lại không biết xuống tay ở chỗ nào.

Trên người cô chỉ có hai mảnh vải duy nhất, ngoài hai chỗ được mảnh vải che thì căn bản, anh không thể chạm vào đâu được.

Ôm vào da cô?

Lương Quyết Thành buông tay, đút vào túi quần, khô khốc nói: "Cậu ôm đi."

Để cô ôm thì không phải đau não mà nghĩ nữa.

Tiền Ý Ý quả nhiên đoán không sai, anh không thích cùng người khác thân mật. Một mặt xin lỗi anh, một mặt lại có cảm giác khoái cảm, cùng Lương Quyết Thành dán sát thân thể vào nhau, đầu nghiêng đến ngực anh, tay đặt quanh eo của Lương Quyết Thành.

Thoạt nhìn thì rất thân mật, nhưng chỉ có Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành biết, hai người cũng không tiếp xúc nhau là mấy.

"Này, hai người cách xa nhau thế, nhìn đâu có giống yêu đương gì đâu."

Trương Dung chỉ huy: "Đến, nghe lời tớ này. Ý Ý ôm cậu ấy đi, ôm chặt vào, lại gần một chút, môi hôn lên cằm cậu ấy, cậu mau hôn đi! Bạn trai của Ý Ý, cậu ôm eo của cô ấy, ôm lấy đi! Ôm sát một chút!"

Nửa ngày sau, Tiền Ý Ý đối với hai người mẫu trong máy ảnh đều lộ ra vẻ cứng ngắc, thở ra một hơi: "Không phải chứ, anh hai, chị hai, hai người là người yêu thật à? Tớ mẹ nó còn cho rằng tớ là tú bà đó! Các cậu sao đến ôm cũng cứng đờ ra vậy? Tình nhân yêu nhau đều muốn thân cận, ôm ôm ấp ấp sờ sờ không phải chỉ dừng lại ở đó thôi đâu, các cậu rốt cuộc là yêu đương kiểu gì vậy?"

Tôn Tư Hằng ở bên hưng hăng cười nhạo: "Học sinh tiểu học nói chuyện yêu đương còn kích thích hơn các cậu đó!"

Tiền Ý Ý bị kích thích đại phát.

Mắt cô nhìn Trương Dung thiên tân vạn khổ chụp ra được một bức ảnh. Bên trong Lương Quyết Thành vẫn là vẻ lạnh lùng thường ngày, cô ngược lại là cười đến vui vẻ, chủ yếu là giữa hai người có chút mới lạ.

Không qua nổi con mắt của học sinh cấp ba thì cũng khó trách Vương Quyên Nhã nhìn một chút là có thể phát hiện ra vấn đề của bọn họ.

Như vậy không thể được.

Muốn để cho cha mẹ Tiền tin tưởng hai người đang nói chuyện yêu đương thì cũng không thể để như vậy.

Tiền Ý Ý sâu sắc nhìn Lương Quyết Thành một chút.

Cô cảm thấy, mình phải tự cứu lấy mình, phải mạnh mẽ hơn mới được.

Tiền Ý Ý háng giọng một cái.

"Bạn trai, phiền cậu đừng ngại ngừng, ôm tớ được không?"

Lương Quyết Thành: "..."

Ôm cô?

Đây là cô nói.

Hầu kết Lương Quyết Thành lẩn lộn, ánh mắt u ám.

"...Được."

Kim chủ lên tiếng, anh tự nhiên là phải làm theo.

Ôm cô.

Không phải việc khó gì.

Lương Quyết Thành vươn tay. Nhẹ nhàng vòng qua bên hông Tiền Ý Ý, lòng bàn tay hơi khô nóng dừng ở vòng eo mảnh khảnh của Tiền Ý Ý.

Hai người đứng rất gần.

Lương Quyết Thành dùng cả cánh tay ôm cô gái nhỏ vào trong ngực, giống như đang bá đạo tuyên thệ chủ quyền.

Tiền Ý Ý hít sâu một hơi, tay cũng vòng lên.

Cô vẫn còn hơi xấu hổ, nghiêng đầu chui vào người Lương Quyết Thành, chỉ lộ ra một nửa mặt hơi đỏ ửng.

"Crack".

"Đẹp đẹp đẹp!"

Trương Dung tùy ý chụp một tấm liền vừa ý.

Cô ấy chạy tới, đưa điện thoại cho cô nhìn.

Bối cảnh là khu bể bơi cùng với mấy du khách đang chơi đùa, trước màn hình là hình ảnh nữ sinh rúc vào trong ngực nam sinh, chàng trai xấu hổ nhìn chằm chằm vào ống kính, ôm thật chặt cô gái đang thẹn thùng trong ngực mình, không khí lập tức liền trở nên mập mờ.

Tiền Ý Ý thỏa mãn, cười híp mắt: "Cảm ơn cậu!"

"Không có gì, các cậu có muốn tớ chụp thêm cho một tấm đang hôn nhau không? Tớ có thể chụp!" Trương Dung vỗ ngực tự đề cử mình.

Nụ cười trên mặt cô có chút cứng ngắc.

"Khụ, cái này không cần."

Giống như Trương Dung và Tôn Tư Hằng vừa hôn nhau?

Chỉ cần nghĩ đến đem người đổi thành cô và Lương Quyết Thành, cô cảm thấy mình như cách cái chết không xa.

Bất nạt một chút thì được, bất nạt nhiều chút thì chơi một mình.

Lương Quyết Thành như có suy nghĩ.

Lúc này cô từ chối, nhưng lần sau cô đồng ý thì sao?

Ở đâu có thể học được kỹ xảo hôn?

Lương Quyết Thành còn đang ngẩn người, Tiền Ý Ý đã đem một đồng ảnh chụp phát đến WeChat.

Tiền Ý Ý cảm thấy mỹ mãn thu hồi di động.

*

Suối nước nóng Hoa cung thị cũng rất nổi tiếng, Trương Dung cùng Tôn Tư Hằng là đôi tình nhân nên lúc đi chơi đều sẽ xem xét qua một lượt, từ công viên nước rồi đi liên quyết định sẽ tới nghỉ ở suối nước nóng này, cô ấy cũng mời Tiền Ý Ý đi cùng.

Trương Dung với Tôn Tư Hằng cũng không lớn lắm, quyết định địa điểm nghỉ ngơi là một nhà khách suối nước nóng, vừa lúc phù hợp với Tiền Ý Ý nên bọn họ cùng nhau xuất phát.

Cô vốn nghĩ là tối nay có thể rời đi nhưng không nghĩ đến sẽ gặp hai người bạn rất phù hợp với mình, một ngày không quan trọng, cô đơn giản đáp ứng một câu, tính sẽ cùng ở lại với Trương Dung.

Lái xe nửa giờ, đến nhà nghỉ có suối nước nóng.

Quản gia tiếp đãi bọn họ, đưa bốn người trước đi nhận phòng.

Trước khi nhận phòng, Tiền Ý Ý muốn đặt hai phòng.

"Sao hai người các cậu lại đặt hai phòng? Một phòng không đủ hả?"

Tôn Tư Hằng: "Họ không giống chúng ta, hắc hắc hắc."

Tiền Ý Ý: "..."

"Bọn tớ muốn hai phòng."

Không thể bị đôi tình nhân này làm lệch lạc tư tưởng.

Quản gia đi xem một chút rồi quay về hướng bốn người cười cười xin lỗi: "Thật ngại quá, ở đây chỉ còn một căn biệt thự là có suối nước nóng thôi."

"Có thể, lấy cái này." Tiền Ý Ý đưa ra chứng minh thư của bản thân.

Quản gia cười ngọt hơn một chút: "Nhà này có bốn phòng ngủ, ba phòng khách cùng một sảnh hội nghị, trang bị trong bếp đều được đầu bếp vệ sinh qua, như số phòng ngài muốn, đều có đủ ạ."

Trương Dung chắc chắn: "Đại tiểu thư đúng là đại tiểu thư, một phòng ba vạn tám đấy."

"Dung Dung, nếu em muốn, chúng ta cũng sang biệt thự ở." Tôn Tư Hằng ưỡn ngực: "Cho vợ mình thứ tốt nhất là điều anh phải làm."

Trương Dung nhún nhún vai.

"Không cần, giữ lại chút tiền của anh để đi tắm suối nước nóng đi."

Cùng lúc đó, quản gia cũng cười: "Xin lỗi ạ, nhưng chỉ còn nơi này là trống."

Tiền Ý Ý cười mời: "Cái biệt thự này lớn lắm, hai người có muốn ở cùng không?"

"Ngại lắm." Trương Dung nghiêm túc nói: "Bọn tớ sẽ gây trở ngại cho hai người."

"Không sao, cái kia lớn mà." Tiền Ý Ý không quan tâm.

Quản gia đem thông tin của mọi người ghi vào sổ.

Khoảng cách từ giờ đến lúc trưởng thành của hai người Tiền Ý Ý còn có một đoạn ngắn nữa, quản gia cười có chút vi diệu, dùng âm thanh ngọt ngào dặn dò: "Hoan nghênh các vị tiểu bằng hữu đến nơi này của chúng tôi ạ."

Sợ không thêm một câu, hai người này sẽ làm một chút trò chơi lạc thú của người trưởng thành.

Tiền Ý Ý: "..."

Lương Quyết Thành: "..."

Trương Dung cùng Tôn Tư Hằng vừa mới trưởng thành không khách khí cười lớn.

Trương Dung với bạn trai ở phòng phía đông, Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành ở bên phía tây.

Hai người kia đi về lấy đồ, Tiền Ý Ý và anh được quản gia mang theo tới biệt thự.

Biệt thự có cả đầu bếp lẫn quản gia, vừa đúng lúc giúp một tay.

Lúc đi đến đây, Tiền Ý Ý không có ý định ngủ lại, cũng không chuẩn bị cái gì cả. Đúng lúc này nhờ quản gia ghi lại bảo người đi mua hai bộ quần áo, vừa chuẩn bị đồ dùng ăn một chút điểm tâm cho đầu bếp làm, cô cùng Lương Quyết Thành đi thay đồ, lên phía trên ngâm suối.

Đồ bơi của Tiền Ý Ý là bộ đồ bơi cô chọn ở cửa hàng ban nãy.

Cô đem tóc dài búi lên, dùng cái kẹp nhiều màu sắc cố định lại, kích động chạy đi ngâm nước.

Biệt thự này xây dựng khác với những biệt thự khác, xung quanh đều là cây xay, giấu lục sắc ở bên trong, cơ hồ không bị người khác phát hiện ra.

Xung quanh suối nước nóng còn trồng một vòng cây trúc.

Tiền Ý Ý dẫn đầu xuống nước, cô chậm rãi thích ứng với độ ấm, ngồi ở trên tảng đá, thích ý dựa vào nó, phát ra âm thanh thoải mái: "A ~ thoải mái ~"

Chạy một ngày, lại chơi đến mệt mỏi, Tiền Ý Ý vừa ngâm vào suối nước nóng thì toàn thân đều muốn tan ra.

Lương Quyết Thành đứng ở sau lưng cô không động.

Suối nước nóng chỉ rộng có từng này, Tiền Ý Ý đã xuống rồi, anh mà vào thì khoảng cách giữa hai người cũng quá gần đi.

"Bạn trai, mau tới đây." Tiền Ý Ý cười tùm tùm xoay người vẫy vẫy tay với Lương Quyết Thành, sau đó bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, bĩu môi, "Chụp tờ tám hình đi!"

Lương Quyết Thành đã thành thói quen với mấy hành động show ân ái này của cô rồi, cầm lấy máy di động mở camera ra.

Anh nhắm ngay Tiền Ý Ý đang ngâm trong nước, nín thở, ấn shutter khóa.

Trong nháy mắt, nữ sinh mang vẻ mặt tươi cười như ngừng lại ở trong máy ảnh.

Anh mở ra xem, tay vừa chạm vào liền thấy một tấm hình.

Là Trương Dung chụp.

Trong hình, anh ôm chặt Tiền Ý Ý, ánh mắt nhìn thẳng ống kính, thoát nhìn không có gì lạ thường. Nhưng chỉ có anh mới biết được, vẻ mặt anh lúc đó đã toát ra rất nhiều cảm xúc.

Anh lúc đó... hình như rất cao hứng.

Lương Quyết Thành buông di động, đi vào trong suối.

Sau khi chậm rãi thích ứng, anh ngồi ở phía đối diện Tiền Ý Ý, suối nước nóng nhỏ, nhưng hai người vẫn duy trì khoảng cách xa nhất.

Hôm nay cả hai đều mệt, Lương Quyết Thành ngâm một lúc, mắt đã nhắm lại.

Một ngày này đối với anh có rất nhiều thứ kích thích.

Điện thoại Tiền Ý Ý chợt rung lên.

Cô lấy ra nhìn, là tin nhắn của mẹ Tiền.

[Đang làm gì?]

Tiền Ý Ý ba ba ấn bàn phím: Đang ngâm suối nước nóng.

[Cùng ai?]

Tiền Ý Ý khòe miệng nhếch lên.

[Cùng bạn trai.]

Ngay sau đó, di động đột nhiên vang chuông.

Là call video.

Bên kia là mẹ Tiền.

Mẹ Tiền!?

Tiền Ý Ý lập tức phản ứng kịp, mẹ Tiền đây là không nhin được mà muốn tới hiện trường kiểm tra?

"Mau tới đây!"

Tiền Ý Ý ngẩng đầu nói với Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành còn chưa hiểu chuyện gì, cô sợ không kịp nữa, trực tiếp dịch lên hai bước, bắt cháp ngồi lên đùi Lương Quyết Thành.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Edit: Thương Thù

Lương Quyết Thành toàn thân như bị giảm phải đuôi mèo, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Cô gái nhỏ ngồi lên đùi anh, đem anh áp trở về, hai tay Lương Quyết Thành nâng lên, một động tác nhỏ cũng không dám động, so với tượng điêu khắc còn muốn điêu khắc hơn.

Tiền Ý Ý nóng nảy, trực tiếp đem tay Lương Quyết Thành vòng qua hông cô, tạo thành tư thế hai người đang gắt gao ôm nhau.

Video trò chuyện vang lên đã lâu, Tiền Ý Ý lúc này mới nhấn nút nhận.

Vừa thông, Tiền Ý Ý đã có ý làm ra một bộ dáng kinh ngạc, đứng dậy từ trong ngực Lương Quyết Thành tránh đi.

Cô ngồi trên đùi anh chỉ ngần ngừ có hai giây, Lương Quyết Thành toàn bộ hành trình đều bị động, bị bắt ôm rồi lại bị bắt buông tay.

Trong ngực vừa mới có người bây giờ liền biến mất, anh không được tự nhiên hoạt động chân một chút, sau đó lại ngồi xuống.

Ánh mắt anh nặng nề nhìn chăm chú Tiền Ý Ý bên cạnh.

"Chào mẹ."

Bên kia, mẹ Tiền đang ngồi ở phòng khách, bà ta nghiêm mặt, tầm mắt nhanh chóng đảo qua bên kia của Tiền Ý Ý.

Lúc cô chuyển video mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng bà ta vẫn có thể nhìn thấy cô thực sự là từ trong ngực một người đàn ông đứng lên.

Dáng người đó vừa nhìn là biết của đàn ông, chẳng qua có Tiền Ý Ý có ý cho nên không nhìn thấy mặt.

Cô thật sự là đang hẹn hò với người khác?

"Người bên cạnh con đâu?"

Tiền Ý Ý có ý đem màn hình chuyển đi, chỉ lộ ra cánh tay của Lương Quyết Thành.

Cánh tay của thiếu niên cùng cô gái nhỏ khoác lên nhau, hình thành sự so sánh tươi sáng, hai tay ở cùng một chỗ, cho dù không thấy quá nhiều nhưng

cũng có thể cảm giác được không khí thân mật giữa hai người.

Tiền Ý Ý thừa dịp lão đại chưa chuẩn bị, cưỡng chế đem bàn tay anh nắm chặt lấy, mười ngón đan nhau, trong lòng chột dạ nhảy lên bang bang, sợ lão đại sẽ không vui mà hất tay cô ra, hoặc là phản ứng quá mức, sẽ xảy ra sơ hở gì đó.

Cái này quá kích thích.

Adrenalin* của Tiền Ý Ý trực tiếp tăng cao.

*Adrenalin: là một hormon có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm. _ Nguồn: Google.

Lương Quyết Thành không động.

Bàn tay anh cùng tay cô mười ngón giao nhau, thoạt nhìn vô cùng triền miên.

Anh không lên tiếng, ánh mắt dừng lại ở chỗ hai người đang dán chặt vào nhau kia, tựa hồ không kịp phản ứng xem tại sao mình lại đột nhiên bị chiếm tiện nghi.

Tiền Ý Ý rất muốn xin lỗi.

Hôm nay lão đại khả năng cao sẽ gặp ác mộng rồi, đi ra ngoài có một ngày mà bị chiếm tiện nghi không biết bao nhiêu lần.

Mẹ Tiền nhìn chăm chăm hai bàn tay đang nắm lấy nhau kia.

Bàn tay của nam sinh rất lớn, làn da hơi trắng, cánh tay thoạt nhìn có chút bắp thịt, không phải là loại học sinh phổ thông có dáng người gầy yếu kia.

Trên tay không có gì cả, bởi vì ngâm dưới nước nóng nên không mang đồng hồ cũng không có nhẫn, một chút trang sức, đồ vật cũng không có, làm cho mẹ Tiền không phán đoán ra được gia cảnh của đối phương.

"Nếu là bạn trai của con thì không nên lộ diện chào hỏi trường bồi một chút sao? Thật không có lễ độ gì cả."

"Người bên cạnh con vẫn còn đang thẹn thùng, chưa tới thời điểm gặp mặt mẹ."

Thanh âm Tiền Ý Ý có chút rung rung, cố gắng giữ vững.

Tay của lão đại, sao giống như đang nắm lại tay cô vậy?

Ảo giác! Nhất định là ảo giác!

Lương Quyết Thành làm sao có thể làm ra loại động tác tán tỉnh này được, nhất định là ảo giác!

Ảo giác đó không sai, nhưng cũng không phải là anh đang tán tỉnh cô.

Anh là muốn rút tay ra, đổi tư thế khác.

Lòng bàn tay Tiền Ý Ý đều ra mồ hôi, ướt đẫm trên lòng bàn tay anh khiến anh không khỏi có chút khẩn trương.

Nhưng không nghĩ đến không những không rút tay lại được mà còn câu lấy bàn tay của cô.

Lương Quyết Thành không dám động.

Mẹ Tiền vô cùng bất mãn. Nâng cằm

"Mẹ thấy hai người ở công viên nước chơi đùa, tuổi trẻ có thể chơi, nhưng không thể quá phận."

Làm cha mẹ, đối với con gái nói ra những lời này quả thực rất bình thường, nhưng Tiền Ý Ý biết rõ, mẹ Tiền không phải lo lắng cho cô mà là lo rằng nếu cô cùng nam sinh khác vượt biên giới, bản cô đi sẽ không có giá trị nữa.

Tiền Ý Ý lộ ra một nụ cười khách sáo lại lễ phép: "Mẹ nói muộn mất rồi."

Về mặt mẹ Tiền ngưng lại.

Mà Lương Quyết Thành nhanh chóng nhìn Tiền Ý Ý một chút.

Tiền Ý Ý với mẹ Tiền nói chuyện video không mang tai nghe, là loa ngoài. Cho nên những lời mẹ Tiền nói anh đều có thể nghe được rõ ràng.

Ý tứ của mẹ Tiền, anh cũng hiểu được.

Những lời này của Tiễn Ý Ý...

Lương Quyết Thành trong phút chốc đã nghĩ đến lúc đưa thẻ cho anh, Tiễn Ý Ý đã nói gì.

Trong bụng cô mang thai đứa bé của anh.

Tiến Ý Ý lười biếng hướng tới trên người Lương Quyết Thành nhích lại gần, điều chỉnh màn hình, để mẹ Tiễn bên kia chỉ có thể nhìn thấy bả vai lỏa lồ của anh, mặt anh lại không đưa vào ống kính.

"Bọn con ở bên ngoài ngâm suối nước nóng, không thích hợp gọi điện thoại đâu. Nếu mẹ tò mò thì lúc về bọn con sẽ tới gặp, mẹ muốn biết chuyện gì, đến lúc đó đều nói cho mẹ."

Tiến Ý Ý duy trì vẻ lễ phép của một tiểu bối: "Chúc mẹ ngủ ngon."

Video ngắn ngủi có mấy phút mà toàn thân Tiễn Ý Ý đều đỏ mề hời.

Cô ném di động sang một bên, người mềm cả ra.

"Rột rột rột rột..."

Tiến Ý Ý sụt nữa sặc một ngụm nước, Lương Quyết Thành bên cạnh nhanh tay nhắc cô lên, kéo vào trong lòng vỗ vỗ lưng.

"Bị sặc?"

Cô ho khan hai cái, hữu khí vô lực khoát tay: "Không sao."

Bàn tay anh vẫn còn dán ở trên lưng cô gái.

Đầu ngón tay như bị bốc hỏa, nhanh chóng rút tay về.

"Khả năng chúng ta phải đem kế hoạch bàn lại."

Tiến Ý Ý ôm đầu gối ngồi ở bên người Lương Quyết Thành, có chút do dự.

Ban đầu cô nghĩ là sẽ trực tiếp đem Lương Quyết Thành tới cho cha mẹ Tiễn xem, nhưng bây giờ cô không thể làm chuyện này được.

Bỗng nhiên nghĩ đến, cô cái gì cũng làm được nhưng Lương Quyết Thành thì chưa chắc.

Cô cũng là vì nhìn thấy trước tương lai của nhân vật phản diện này, ai cũng không khi dễ anh được, lại đối với con gái không có nửa điểm hứng thú mới có thể lựa chọn anh là đối tượng tốt nhất. Nhưng cái này cũng không đại biểu cho việc anh có thể chưa trưởng thành liền khiêng cái gánh nặng này trên vai, rơi vào trong tay cha mẹ Tiễn là vẫn nghĩ có thể bình yên đi ra.

Còn có mẹ Lương cùng em gái Lương nữa.

Tuyệt đối không thể làm bừa được.

Nếu ngay từ đầu Tiễn Ý Ý vẫn còn coi Lương Quyết Thành như một tấm chắn của mình thì bây giờ anh ít ra cũng được coi là bạn bè tốt của cô rồi.

Cùng ăn, cùng ở, cùng học, cùng đi du lịch, đến khuê mật còn chưa có loại đãi ngộ này đâu.

Nếu không phải là vì Tiễn Ý Ý với anh là không thể nào, cô liền cảm thấy mình và anh đã sống cuộc sống của một đôi tình nhân bình thường rồi.

Trừ không có tiếp xúc thân mật.

Tiếp xúc thân mật.

Tiến Ý Ý thật sự có chút phiền.

Nếu muốn đem Lương Quyết Thành ra ngoài ánh sáng, nhất định phải có cách nói cười đại, làm cho cha mẹ Tiễn không động được vào anh.

"Đưa nhỏ..." Tiễn Ý Ý nói nhỏ thì thảo.

Đúng rồi.

Còn có đứa nhỏ.

Nếu cô mang thai, nói cha nó là Lương Quyết Thành thì cha mẹ Tiễn cũng sẽ không có cách nào. Không chỉ có thể giải quyết việc hai người đó cố ý nhét

cô cho người khác mà còn làm cho ý muốn lấy được tiền trên người ông nội phải thu lại.

Như vậy, vấn đề của Lương Quyết Thành tự nhiên cũng được giải quyết.

Chu kỳ mang thai là chín tháng mười ngày, cô hiện tại có thể giả vờ mang thai, đợi đến mùa hè sang năm đủ mười tám tuổi rồi, cô lại nói không cẩn thận để mất đứa nhỏ?

Trong đầu Tiền Ý Ý đã nghĩ xem nên tìm ai ở khoa sản làm giả đứa bé này đây.

"Bạn học Lương, chúng ta sau khi trở về, chắc chắn sẽ phải đi gặp phụ huynh." Tiền Ý Ý nhanh chóng nói, "Xưng hô của bọn mình vẫn phải đối, tớ không thể ở trước mặt bọn họ gọi cậu là bạn học Lương được."

"Còn tớ nữa, cậu chưa từng kêu tên tớ."

Tiền Ý Ý chỉ chỉ chính mình, "Từ giờ trở đi, cậu phải tập kêu tớ là 'Ý Ý'."

Ngón tay Lương Quyết Thành giật giật.

Ý Ý.

Bạn bè của cô đều gọi cô như vậy, còn có người thân mật hơn gọi cô là "Tiểu Ý Ý".

"Được."

Lương Quyết Thành mặt không chút thay đổi đồng ý.

"Mà trọng điểm bây giờ cũng không phải tớ nữa, là cậu, tớ nên gọi cậu là gì?" Tiền Ý Ý thực đau đầu, "Lương Lương không được, Thành Thành cũng không, Quyết Thành nghe càng không được tự nhiên."

"Ca."

"Hả?" Tiền Ý Ý mờ mịt ngẩng đầu.

Lương Quyết Thành mở mắt ra: "Cậu có thể gọi là ca ca."

Tiền Ý Ý: "...Oppa?"

Lương Quyết Thành: "..."

Tiền Ý Ý nở nụ cười.

"Tớ gọi không được, hơn nữa nghe thế nào cũng có cảm giác vi phạm đạo đức ấy."

Ngay từ đầu Lương Quyết Thành cũng là tiện mồm nói ra, nhưng sau khi nghe Tiền Ý Ý nói vậy, lỗ tai anh đều đỏ cả lên.

"Aizz, cậu không có nhũ danh sao?" Tiền Ý Ý thật sự đau não.

Lương Quyết Thành mím môi.

Anh có nhũ danh, nhưng sao phải để Tiền Ý Ý gọi?

Qua bảy tuổi, đã không ai gọi cái tên đó nữa rồi.

"Làm sao đây, làm sao được đây?" Tiền Ý Ý ôm đầu gối, vẻ mặt u buồn nhìn Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành do dự một lúc, quyết định có chết cũng không lên tiếng: "..."

Tiền Ý Ý bất đắc dĩ lên Baidu tra.

Trên Baidu, Tiền Ý Ý gõ: Tình nhân hẹn hò, con gái có thể gọi con trai là gì?

Phía dưới câu trả lời có đủ loại.

Có người nói gọi anh yêu, có người bảo kêu lão công, còn có người nói kêu ca ca.

Còn có một loại nữa chính là biệt xưng: cầu thối, đại phôi đàn, cao to, X gia gốc từ,...

Tiền Ý Ý nhìn nửa ngày, lựa chọn sử dụng mấy cái tên được bình chọn nhiều nhất.

Anh yêu, lão công gì đó, khẳng định không thích hợp với học sinh cấp ba. Trương Dung và Tôn Tư Hằng có thể kêu thỏa thích, nhưng lúc trở về Hải thị chắc cũng làm không ít người sợ hãi.

Nhất định phải tuân thủ quy củ của tuổi tác.

Kế tiếp chính là kêu ca ca.

Không ít bình luận đều nói, nam sinh dường như rất thích nữ sinh gọi mình là "ca ca", chỉ cần kêu "ca ca", vạn sự đều OK. Còn có một loại nói là nữ sinh nếu lớn hơn nam sinh, kêu ca ca sẽ làm cho chàng trai ấy có thêm cảm giác thích thú.

Tiền Ý Ý không mất nhiều thời gian, cô đọc nhanh như gió một loạt câu trả lời, trong lòng đã hiểu rõ.

"Hay thôi, tớ gọi cậu là Thành ca đi." Tiền Ý Ý búng tay một cái, "Lương ca, Thành ca đều được, lúc show ân ái cố ý tớ sẽ gọi là tiểu ca ca."

Lỗi tai Lương Quyết Thành bị thiêu đến đỏ bừng, quay đầu ra về bình tĩnh.

"Tùy cậu."

Cái vấn đề xưng hô này, cứ như vậy được thông qua.

Đây là vấn đề thứ nhất, cũng là thứ cô dai dẳng cho đến bây giờ, giải quyết xong Tiền Ý Ý liền thở phào nhẹ nhõm, ít nhất cũng đem vấn đề bị bại lộ được cải thiện, như vậy liền có thể đi vào giai đoạn tiếp theo rồi.

"Vấn đề thứ hai, tiền độ giữa chúng ta."

Rốt cuộc cũng là con gái, khi Tiền Ý Ý nhắc tới cái này cũng có chút thẹn thùng.

"Ý tớ là, hiện tại tớ mang thai."

Tiền Ý Ý lần trước nói loại chuyện này vẫn là rất phong đạm vân khinh, lại có chút soái. Lần thứ hai nhắc đến cô lại có cảm giác xấu hổ.

Cô gái nhỏ xấu hổ chìm xuống suối nước nóng, nháy mắt khi cô nói cô mang thai, Lương Quyết Thành bỗng lặn xuống bên dưới, nửa ngày cũng không ngoi lên.

"Bạn học Lương... Lương ca?" Tiền Ý Ý thích ứng rất nhanh cách xưng hô mới này, có chút buồn bực, "Cậu ngâm nhiều đến váng đầu sao?"

Lương Quyết Thành ngoi lên, sờ soạng một cái trên mặt nước ra vẻ, "Không có gì." Anh trả lời rất ngắn gọn.

"Tớ đang nói, tớ..."

Lương Quyết Thành đánh gãy lời của cô.

"Tôi biết, cậu mang thai." Lương Quyết Thành cứng ngắc nói: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó..." Tiền Ý Ý nghĩ ngợi, "Tớ muốn ở nhà dưỡng thai?"

Trong trường vẫn còn có Tiền Mân Văn, nếu cô ta không ngu thì chắc chắn sẽ không mang tin tức này lộ ra ngoài, như vậy ở trường cô cũng có thể được thoải mái hơn.

Còn trong nhà...chỉ cần lừa cha mẹ Tiền hoặc ông nội hay tiểu thúc là được rồi.

Nếu thấy tội lỗi quá thì chờ gặt cha mẹ Tiền xong, cô liền đi xin lỗi ông nội với tiểu thúc.

Tiền Ý Ý nghĩ rất nhiều, nhưng là có thể nói rất ít.

"Được."

Lương Quyết Thành cứng ngắc trả lời.

Hai người hai mặt nhìn nhau.

Tiền Ý Ý bỗng nhiên cảm thấy, chính mình y như tú bà đang cưỡng ép gái nhà lành vậy.

Loại cảm giác tội lỗi này...làm người ta có chút hưng phấn.

Tiền Ý Ý triển khai kế hoạch tiếp theo: "Còn có một điều nữa chúng ta cần chú ý, chính là động tác thân mật. Hôm nay cậu cũng thấy rồi đó, giả chính là giả, ngày thường có thể nguy trang một chút nhưng chỉ cần ở trước mặt người khác so sánh thôi, thật giả đều biết ngay."

"Tớ cảm thấy chúng ta nên có huấn luyện đặc biệt."

Tiền Ý Ý vô cùng chính trực: "Phải huấn luyện sao để lúc hai chúng ta ở gần nhau thì phải có cảm giác thân mật, muốn để người trong nhà tớ tin thì không cần nói nửa chữ tình nhân giữa hai chúng ta, bọn họ sẽ có khả năng nghi ngờ rất cao."

Lương Quyết Thành trầm mặc.

Tiền Ý Ý nói gì anh cũng nghe, cô chính là có rất nhiều lí do chính đáng, thậm chí đối với cô, hoàn cảnh ép cô phải làm như vậy.

Nhưng Lương Quyết Thành nghe xong lời cô nói, trong đầu lại luẩn quẩn một vòng vô hạn.

Cô muốn sinh em bé với anh.

Còn có loại chuyện thân mật để có đứa nhỏ...

Lương Quyết Thành không khống chế nổi nhiệt độ trên mặt mình, đỏ rần lên.

Có một số việc không thể nói, một khi nói, thực dễ dàng có thể...liên tưởng đến.

Lương Quyết Thành tới bây giờ vẫn kiên ngạo về sự tự chủ của bản thân, giờ khắc này liền sụp đổ.

Anh kích động đứng dậy, mang theo một thân bọt nước.

"Tôi ngâm xong rồi."

"Aizz!?"

Tiền Ý Ý đều không có phản ứng kịp, Lương Quyết Thành đã đứng dậy.

Anh cảm khăn lông lớn, bước lớn từng bước, sau đó như nghĩ đến cái gì lại quay lưng lại về phía suối nước nóng, chờ Tiền Ý Ý.

Cô tính toán thời gian một chút, hai người ngâm cũng 40 phút rồi, đã giảm được một mồi cũng không sai biệt lắm đi, đổi chỗ khác.

Trương Dung cùng Tôn Tư Hằng đã tới, biết bọn họ ngâm suối cho nên không tới quấy rầy mà lựa chọn một cái suối khác tự mình ngâm.

Thức ăn đã được chuẩn bị sẵn ở quầy bar, tổng cộng là bốn phần. Trương Dung với Tôn Tư Hằng sau khi đi ngâm về nhìn thấy bữa ăn tối phong phú trên quầy bar đều kinh ngạc.

Phong phú đến thế nào thì Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành cũng không ăn được, tùy tiện ăn vài ba miếng, cô cùng Lương Quyết Thành trở về phòng nói tiếp chuyện đang dang dở.

Loại thời điểm này có cái phòng họp kia đúng ra rất tiện.

Tiền Ý Ý tắm xong thay quần áo, quần gia phái người đi mua cho cô là váy dài, Tiền Ý Ý đổi một thân váy dài, đeo dép lê trong suốt, rõ ràng là bộ đáng rất tự tại, lại nhìn mặt nghiêm túc hẳn lên.

Trên người Lương Quyết Thành là áo sơ mi hoa, vốn là tràn đầy hơi thở phong lưu nhưng mặc trên người anh, mỗi nút áo đều cài chặt, nhìn không ra được là phong lưu chỗ nào, ngược lại lại có chút cấm dục.

"Ngồi đi."

Tiền Ý Ý bảo Lương Quyết Thành ngồi đối diện cô, hai người cách nhau một bàn công tác rộng rãi, nhìn cũng oai ra phết.

Trong tay cô cầm một nắm giấy, hai cái bút, đưa cho Lương Quyết Thành một nửa.

"Lương ca, chúng ta tới thảo luận xem làm thế nào để thân mật được đây."

Tiền Ý Ý mở Baidu ra tra, cô đối với Baidu đã có sự tin tưởng tuyệt đối.

"Thứ nhất, lúc tình nhân hẹn hò với nhau sẽ khắc chế không được mà muốn thân cận với đối phương. Lương ca, đây là trọng điểm, cậu mau vẽ ra."

"Thứ hai, hai người sẽ không lúc nào là không nhớ đến người kia... A, cái này người khác nhìn không được, không cần viết, tiếp theo đến..." Tiền Ý Ý lướt một cái, tiếp tục xuống phía dưới, "Thứ ba, lúc đi một chỗ thì chắc chắn phải có tiếp xúc với nhau."

Tiền Ý Ý trầm ngâm: "Cậu có thể chịu được đến trình độ nào của việc tiếp xúc thân thể?"

Lương Quyết Thành nhìn tờ giấy trước mặt đã vẽ ra mấy thứ linh tinh. Anh bấm bấm ngòi bút để lời nó lòi ra một đoạn dài.

Trình độ thân thể tiếp xúc?

"Đều có thể."

Lương Quyết Thành đích xác đối với việc này đều không quan trọng.

Nếu bọn họ trưởng thành rồi, Tiền Ý Ý nói cái gì anh đều có thể chấp nhận được.

Không những thế, nếu cô muốn...anh có thể cho cô.

Không được, muốn ở ý thức.

Lương Quyết Thành dời tầm mắt, nhớ lại ngày sinh trên chứng minh thư của cô, tâm lập tức bình tĩnh lại.

Trẻ vị thành niên không thể làm gì.

"Được." Tiền Ý Ý suy tư một chút, cô đối với việc tiếp xúc thân thể có ý tưởng, chính là luyện tập chút sự ăn ý giữa hai người. Có tình nhân căn bản không cần nói chuyện, chỉ cần duỗi tay ra là đối phương có thể biết họ muốn gì, hoặc nắm hoặc ôm, mỗi một động tác đều rất phù hợp.

Cô cùng Lương Quyết Thành nhất định phải luyện ra được cái loại phối hợp này, như vậy cô cũng sẽ không sợ có ai nhìn ra hai người là giả nữa.

"Bây giờ bắt đầu luôn đi." Tiền Ý Ý nói, "Đầu tiên từ cái đơn giản nhất. Tớ nói trước là tớ có thể tiếp nhận được. Thứ nhất là nắm tay, chúng ta phải tập, chỉ cần giờ tay ra, tưởng nắm...vẫn là mười ngón đan xen đi."

Lương Quyết Thành trầm mặc.

"Thứ hai là ôm..." Tiền Ý Ý khẽ nhún mày, "Cái này xem như là cấp độ 2 của nhiệm vụ, chúng ta bây giờ không dùng được. Trước không suy tính."

"Cậu thì sao?"

Tiền Ý Ý thật cẩn thận hỏi: "Cậu làm được không?"

Lương Quyết Thành nâng nâng con mắt: "Được."

Chỉ cần là cô, anh đều có thể.

Nắm tay cũng được, ôm cũng được, thậm chí nhiều hơn, nhiều hơn, anh đều có thể.

Tiền Ý Ý thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tuy rằng cô với lão đại là quan hệ tiền bạc, nhưng hai người ở chung lâu như vậy cũng ít nhiều có chút tình cảm của bạn bè. Không cần quá lạnh như băng, chỉ cần yêu thích đối phương một chút thôi cũng được.

"Chúng ta tập đi."

Tiền Ý Ý nói làm thì làm.

Cô đứng lên, cách bàn vươn tay về phía Lương Quyết Thành.

Tay của cô bé trắng nõn, mười ngón thon dài, móng tay được mài dũa cẩn thận, có một hình trăng non màu trắng ở trên móng tay.

Lương Quyết Thành sững sốt, rồi sau đó vươn tay, nắm lấy tay Tiền Ý Ý.

Tay anh rất lớn, so với tay cô nhìn còn lớn hơn, hoàn toàn đem lòng bàn tay của cô ôm trọn.

Hai người trầm mặc nắm tay.

Tiền Ý Ý nhìn chăm chăm tay hai người, nhìn hồi lâu, có chút mờ mịt.

"Sao chẳng có gì hết vậy?"

Cô rút tay về.

Lòng bàn tay Lương Quyết Thành đột nhiên trống trơn, anh cuộn cuộn tay lại.

Tiền Ý Ý quay đầu nhìn điện thoại.

"Trên mạng không phải nói là lúc hai người nắm tay thì tim sẽ đập nhanh, có cảm giác muốn ôm đối phương mà?"

Lương Quyết Thành trầm mặc.

Tim anh đích xác đập rất nhanh, có chút ý nghĩ đem cô gái nhỏ đối diện kéo vào lòng mình, cũng có nghĩ...ôm chặt lấy cô.

"Trên mạng nói toàn mấy điều khoa trương, gạt người." Tiền Ý Ý thờ dãi, "Cái này có dùng được không đây?"

"Không." Lương Quyết Thành hắng giọng một cái, "Hữu dụng."

Hữu dụng?

Tiền Ý Ý ngẫm lại, hữu dụng là chuyện tốt!

Cô có thể diễn, lão đại khả năng cũng chỉ có thể dựa vào luyện tập, Lương Quyết Thành luyện tập nhiều một chút, khi bọn họ tiếp xúc khả năng bị lộ sẽ ngày càng nhỏ, cứ như vậy, đối với bọn họ đều là chuyện tốt.

"Thêm một lần nữa."

Lương Quyết Thành nghiêm mặt, thậm chí là có chút khiến cho người khác cảm thấy lạnh nhạt.

Anh cần nhận thức lại một lần nữa.

Tiền Ý Ý không nói hai lời, đưa tay ra.

Lúc này Lương Quyết Thành chỉ nghĩ đến mười ngón tay phải giao nhau, anh tách tay mình ra, đan vào tay của cô.

Thích, thích.

Trên mạng nói không sai, tim của anh xác thực là đập nhanh hơn rất nhiều.

Lương Quyết Thành mặt không đổi nghi, đây là Tiền Ý Ý đang cố ý sao? Cố ý làm ra chuyện này, cố ý đọc lên những lời đó, làm cho anh nghe được sau đó cũng bị cuốn vào?

Cô quá giáo hoạt.

Lúc Lương Quyết Thành buông lỏng tay cô ra, lòng bàn tay anh đã ướt mồ hôi.

Anh đang khăn trương.

Lúc nắm tay cô, cái cảm giác khăn trương cùng cảm giác xa lạ xen lẫn cùng một chỗ khiến cổ họng anh trở nên khô khốc.

Có một số thứ, không thể khống chế được.

Lương Quyết Thành ngước mắt, Tiền Ý Ý ở trong mắt anh trở nên mê người như một miếng bánh ngọt.

Muốn ăn.

Rất đói.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Edit: Thương Thù

Tiền Ý Ý ở trên mạng đọc được rất nhiều thứ, cũng hiểu là bọn họ cần phải luyện tập nhiều hơn. Nhưng mà cũng không cần gấp quá, từ từ thôi cũng được.

Nắm tay quen rồi thì ôm cũng không có gì khó nữa.

Đến lúc cô mang Lương Quyết Thành về nhà, đừng nói là nắm tay, đến một ánh mắt cũng phải nhìn sao để cha mẹ Tiễn tin tưởng anh là cha của đứa bé trong bụng cô là được rồi.

Cô lên mạng tra mấy tài liệu về thời kì đầu khi mang thai.

Tiền Ý Ý vẫn muốn suy xét một vấn đề quan trọng, cô mang thai con của anh, tức là đã từng có quan hệ giường chiếu với anh rồi. Ít nhất phải chịu được việc nằm ngủ chung với nhau mới được.

Bây giờ cô phải ngủ chung giường với lão đại, cô có thể bị ném ra ngoài hay không?

Tiền Ý Ý cẩn thận đưa ra quyết định này, Lương Quyết Thành nhìn cô, cái nhìn này Tiền Ý Ý không đoán được bất kì ý tứ gì, nhưng là cảm thấy ánh mắt anh có chút khác với trước, cụ thể là khác thế nào thì cô không rõ lắm.

Ngủ chung một giường.

Cô đưa ra loại yêu cầu này, Lương Quyết Thành có chút ngoài ý muốn, thậm chí cảm thấy Tiền Ý Ý nhịn được đến lúc này đã rất lợi hại rồi.

Rõ ràng bình thường đều không kiềm chế được mà muốn thân cận với anh, nghĩ trăm phương ngàn kế cũng muốn anh tới gần, ở cùng một chỗ lại làm anh không tránh được. Lúc này cô nói ra những lời này, anh cũng không thể từ chối.

"...Được."

Không quan trọng, dù sao chỉ là ngủ cùng một giường mà thôi. Về sau ngủ với nhau còn dài, anh tập làm quen trước mới tốt.

Hai người rửa mặt xong, Trương Dung và Tôn Tư Hằng cũng đã quay trở về.

Bọn họ ngâm suối nước nóng thực hăng say, mặt hai người đều hơi hồng hồng, cả người tràn đầy nhiệt khí.

"Các cậu chuẩn bị đi ngủ sao? Sớm như vậy, không đi chơi à?"

Tôn Tư Hằng nhiệt tình nói: "Buổi tối là thời gian tốt nhất, không nên lãng phí nha!"

Trương Dung hung hăng đáp Tôn Tư Hằng, nói nhỏ: "Người ta thân thể không tốt, không thể thức đêm..."

"Được." Tiền Ý Ý thoải mái đáp ứng.

Dù sao cũng đều là bạn bè, xúm lại chơi trò gì đó cũng hay.

Nói tối kỳ thật thời gian cũng vẫn còn rất sớm, sớm như thế này, cô căn bản cũng không ngủ được. Ngủ không được liền nằm ở đó, có thể làm được cái gì chứ?

Nằm một mình có thể tự chơi di động, làm chút gì đó, nhưng là hôm nay buổi tối của cô có thêm Lương Quyết Thành bên cạnh, nếu không ngủ được cũng chỉ có thể mất to trứng mất nhỏ, quá lúng túng rồi. Còn không bằng chơi một trận tiêu hao thể lực, sau đó về phòng nằm xuống ngủ luôn.

Hoàn mỹ!

Tiền Ý Ý bị trí thông minh của mình làm cho sợ hãi.

"Trễ thế rồi, cậu không nghỉ mà còn muốn chơi, được không đó?" Trương Dung cẩn thận hỏi.

"Đương nhiên có thể."

Tiền Ý Ý nhún nhún vai: "Tớ ngủ muộn lắm, không cần lo đâu."

"Vậy thì, chơi gì đây?"

Trương Dung nhìn Tôn Tư Hằng.

Nếu như nói trong bốn người ai hay chơi vào buổi tối nhất, nhất định là Tôn Tư Hằng.

Trong đầu cậu ta có rất nhiều thứ, vừa nói xong là lập tức nghĩ ra liền.

"Chúng ta có bốn người, chơi vố vai bốn người*, thế nào?"

*Đây là trò chơi bốn người đứng ở bốn góc phòng, tắt hết đèn đi. Sau đó người thứ nhất sẽ men theo bờ tường chạm vào vai người thứ hai, người thứ hai sẽ chạm vào người thứ ba, người thứ ba tiếp tục chạm vào người thứ tư. Tới lượt người thứ tư thì sẽ đi tới vị trí của người đầu tiên đứng. Theo lẽ thường thì chỗ đó sẽ không có ai cả (vì người đầu đã đứng ở vị trí người số 2 rồi), nhưng nếu người thứ 4 lại "chạm" vào được ai đó có nghĩa là trò chơi

có thêm "người thứ năm" tham gia. (Theo bạn 15Cigarettes cung cấp)

"Không được!"

Trương Dung hung dữ chặn về: "Người ta bây giờ làm sao chơi được mấy trò kinh dị đó của anh, đầu anh để đâu rồi? Bị heo gặm sao? Không được, không thích hợp!"

Tiền Ý Ý còn nghe chưa hiểu Trương Dung nói cái gì, Tôn Tư Hằng đã vỗ đầu một cái.

"Được, vậy để anh đổi cái khác."

"Ít người như vậy trò chơi được cũng không nhiều, lời nói thật đại mạo hiểm cũng càng chán, dù sao chúng ta đều là tình nhân. Nếu không như vậy đi, chúng ta phân thành hai cặp, một người trong cặp đó thua thì cặp đó sẽ bị tính là thua, nội dung trừng phạt... có thể là hai người cùng mặc một bộ quần áo, cũng có thể là hôn sâu, hoặc là..."

Tiền Ý Ý nghe được liền kinh hồn táng đảm.

Chờ chút, trò chơi bây giờ đều kinh dị thế sao?

Trong đầu mấy đứa học sinh cấp ba này toàn nghĩ cái gì vậy!?

"Không có ý kiến gì thì chúng ta bắt đầu thôi."

"Em có ý kiến!" Trương Dung vỗ vào đầu Tôn Tư Hằng, "Lúc trước trong đầu anh nhiều trò lắm cơ mà, sao bây giờ trong đầu toàn cái gì không vậy?"

Tôn Tư Hằng nhiều lần bị đánh, vô cùng ủy khuất xoa xoa đầu.

"Em bảo anh nghĩ, anh nghĩ ra thì em lại không chấp nhận, không chấp nhận còn đánh người ta nữa. Em đánh anh như thế làm sao anh có thể suy nghĩ được."

Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành buồn cười nhìn cặp đôi dở hơi này.

Cuối cùng vẫn là Trương Dung đến quyết định nội dung trò chơi.

Chơi bài.

Chơi bài bình thường thì không vui, phải biến tấu đi một chút, cũng phải có chút gì đó gọi là phạt chứ.

Người thắng có thể ra lệnh cho người thua. Trương Dung và Tôn Tư Hằng đã trưởng thành, có thể uống rượu nhưng Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành vẫn còn đang là vị thành niên, chỉ nên làm một chút chuyện mạo hiểm tởm thôi.

Mấy cái trò chơi không an toàn đều được bỏ phiếu thông qua.

Lúc chơi bài, tay Tiền Ý Ý đã nắm đầy bài, thậm chí không nhìn rõ lá nào với lá nào, nhìn không được quay sang cầu cứu Lương Quyết Thành.

"Ê ê, cầm lết lết ăn gian nha."

Trương Dung lập tức liền đem Tiền Ý Ý bắt được.

Tiền Ý Ý vô tội chớp mắt.

Trò chơi tiếp tục.

Tôn Tư Hằng ném bài rất nhanh, Lương Quyết Thành theo sát phía sau, Tiền Ý Ý và Trương Dung cũng theo hai người họ ném bài, nhưng cô không thể ném nhanh hơn cô ấy được. Kết quả qua một vòng kết thúc, trong tay cô còn cầm rất nhiều bài.

"Ý Ý, hai cậu thua rồi." Trương Dung ném bài cười ha ha, "Nhanh nào nhanh nào, tớ muốn trừng phạt các cậu, phạt gì mới tốt đây!"

Tiền Ý Ý thoái mái: "Không có việc gì, đến đây đi, dám chơi dám chịu."

Tròng mắt Trương Dung chuyển động: "Là cậu nói đấy, vậy thì...cậu bón nước hoa quả cho bạn trai đi!"

Bọn họ ngồi ở quầy bar, bên trong quầy là điểm tâm cùng hoa quả.

Tiền Ý Ý dùng đĩa cầm một miếng thanh long.

"Uy uy!" Trương Dung cười như trộm, "Cậu không cho rằng là dùng tay đút đấy chứ?"

Tiền Ý Ý dùng tay.

Cô không thể tin đột nhiên quay đầu.

Không cần tay, thì phải dùng nơi nào!??

Trương Dung giờ ngón tay chỉ chỉ môi của mình, cười tủm tỉm "Dùng ~ miệng ~ đút ~ a ~!"

Tiền Ý Ý: "..."

Cô khinh địch quá rồi!

Lương Quyết Thành ngồi bên cạnh cô từ lúc chơi bài đến bây giờ vẫn không nói gì. Lúc này anh lại là đối tượng trừng phạt cũng không sợ hãi, lẳng lặng đưa mắt nhìn Tiền Ý Ý.

Trong nháy mắt, cô có cảm giác da đầu tê dại.

Dùng miệng bón cho lão đại?

Nếu nể tình, lão đại sẽ đem cô đẩy ra. Còn nếu không cho cô mặt mũi, cô sợ anh sẽ điên lên mà đánh cô mất.

Nội tâm Tiền Ý Ý hoảng thành một nhóm, mặt ngoài còn mang theo tươi cười: "Cái này phải hỏi xem bạn trai tớ có đồng ý hay không."

Tiền Ý Ý dời tầm mắt đến trên người Lương Quyết Thành, chờ anh từ chối cô. Lương Quyết Thành nhìn ánh mắt chờ mong của cô, thông thả gật đầu.

Gật đầu?

Anh đồng ý?

Tiền Ý Ý có loại cảm giác không biết phải làm sao.

Không phải, lão đại ơi, ngài có biết mình là ai không vậy? Ngài không phải bị khiết phích sao? Tại sao có thể dễ dàng chấp nhận việc để người khác bón trái cây bằng miệng cho mình được? Chuyện xấu hổ như vậy...!?

Ngài thay đổi rồi! Ngài không còn là boss phản diện lãnh khốc vô tình lúc trước của tôi nữa rồi!

Tiền Ý Ý vô cùng đau đớn.

Nhưng cô có thể làm sao, Lương Quyết Thành đều đã gật đầu rồi, cô còn có biện pháp cực tuyệt khác?

Trò chơi mà thôi, thua thì chấp nhận. Nếu không làm được thì còn nói gì là cô nữa.

Tiền Ý Ý hít sâu một hơi, cái đĩa cầm thanh long đút cho chính mình.

Thanh long màu trắng được cô cắn ở một góc, cắn cũng có chút không giữ được.

Cô lấy tốc độ nhanh nhất, xoay người đỡ lấy vai Lương Quyết Thành, nghiêng đầu đưa tới.

Thân thể Lương Quyết Thành không động đậy được.

Môi cô đã tiến sát tới môi anh. Khoảng cách giữa đôi môi chỉ bằng một nửa miếng thanh long. Đầu bên kia của thanh long đã đụng tới môi của Lương Quyết Thành.

Tiền Ý Ý có chút gấp, chớp chớp mắt nhìn anh.

Mau ăn đi! Mở miệng ra!

Lương Quyết Thành chậm rãi há miệng, cắn thanh long.

Tiền Ý Ý lúc này mới cắn đứt miếng thanh long, hít một hơi nuốt vào bụng.

"Được rồi." Tiền Ý Ý thấp phần bình tĩnh.

Mà Lương Quyết Thành còn đang nhai, xem nó như là mỹ vị, ánh mắt tựa hồ có chút thỏa mãn.

Trương Dung cùng Tôn Tư Hằng bốn mắt nhìn nhau.

Hai người này thực sự có vấn đề, lúc ở ngoài cảm giác y như người xa lạ, nhưng lại có quan hệ ấy ấy với nhau, có thể cùng nhau ngâm suốt nước nóng,

cùng nhau ngủ, ngay cả dùng miệng trao đổi đồ ăn cũng có thể làm được.

Nên nói như thế nào đây, hai người kia là muện tao* à?

*Muện tao: Người trong nóng ngoài lạnh.

Ván thứ hai, người thua vẫn là Tiền Ý Ý.

"Ây da, nếu không như thế này đi. Để bạn trai cậu hít đất, cậu ngồi trên lưng anh ấy, hoặc là nằm dưới thân anh ấy đều được. Chúng tớ ngồi đếm, đếm đủ 30s đi, anh ấy làm thiếu bao nhiêu cái thì để cậu hôn anh ấy từng đấy lần."

Tiền Ý Ý do dự nửa ngày, rất muốn gào lên rằng, cái này đâu phải là trừng phạt mỗi mình cô?

Tôn Tư Hằng ở bên cạnh vỗ tay cười ha ha: "Xong rồi, vợ của tôi đến đặc biệt chậm, tới tôi còn không chịu được. Người anh em, cậu chờ tới hôn bạn gái cậu đi!"

Lương Quyết Thành không nói hai lời, hoạt động chân tay một chút, sau đó nhìn Tiền Ý Ý.

"Cậu chọn cái nào?"

Ngồi trên người của anh, hay nằm dưới thân anh?

Tiền Ý Ý tự tưởng tượng ra một chút, cuồng cuồng gió tay phẩy phẩy gió, xua đi cái loại ý nghĩ táo bạo này.

Ngồi ở trên lưng anh thì anh sẽ có áp lực quá lớn, nhưng nằm dưới thân anh thì áp lực của cô lại còn lớn hơn!

Tiền Ý Ý nghĩ đến Lương Quyết Thành từ hồi tiểu học đã ở trong võ quán tập võ, thân thể anh rất rắn chắc. Cô chỉ có 86 cân*, không tính là nhẹ, ngồi ở trên lưng anh...cũng có thể chịu được phải không?

* 86 cân = 43 kg (1 cân=0,5 kg)

Đau đầu.

Cô bỗng nhiên không nghĩ ra rõ ràng là mình đến chơi để giết thời gian, vì cái gì đã biến thành cô với Lương Quyết Thành tra tấn lẫn nhau?

"Tớ ngồi trên lưng cậu." Tiền Ý Ý chọn cái tốt nhất.

Lương Quyết Thành nằm thấp xống, tay chống tư thế cực kì tiêu chuẩn. Thân thể anh thẳng tắp, vừa nhìn là biết có luyện tập qua rồi.

Tiền Ý Ý thật cẩn thận ngồi ở trên lưng anh.

Trương Dung cùng Tôn Tư Hằng đối diện cười.

"Bắt đầu nha."

Trương Dung kéo dài thanh âm: "1... 2... 3... 4... 5..."

Cô ấy đếm thực sự rất chậm, Lương Quyết Thành bệ trên lưng một người hơn 80 cân mà không hề thấy trở ngại gì.

Anh hít đất rất đúng cách, cũng rất đẹp trai. Tiền Ý Ý vịn vào lưng Lương Quyết Thành, vô tình nhìn thấy hình ảnh của anh ở trong gương treo trước quầy bar. Nam sinh thân thể phập phồng đang lên xuống, cô dùng ánh mắt tràn đầy thương thức ngắm nhìn anh.

Ngồi ở trên lưng Lương Quyết Thành, Tiền Ý Ý hoàn toàn có thể cảm nhận được rõ ràng sức mạnh của nam sinh dưới người. Rõ ràng chỉ là một thiếu niên chưa 18 tuổi, thế nhưng sức mạnh này của anh so với người trưởng thành cũng không hề yếu hơn một chút nào.

Trương Dung ngay từ đầu còn có ý kéo dài thanh âm, nhưng khi cô ấy nhìn cái tư thế hít đất tiêu chuẩn của anh, lại không tự chủ được tăng nhanh tốc độ đếm.

"...25, 26, 27..." Trương Dung đếm xong liền cảm thấy, cô có phải hay không đếm sai rồi? Trên lưng công một người, thế nhưng lại có thể hít tới 30 cái?

Mà đây còn chưa phải là giới hạn của Lương Quyết Thành.

Trán anh thậm chí còn không có mồ hôi, động tác từ đầu tới cuối đều không có thay đổi gì. Sau khi Trương Dung đếm xong, anh không động đậy mà vẫn duy trì tư thế đó, chờ Tiền Ý Ý đi xuống.

Chân Tiền Ý Ý mềm cả ra.

Cô rõ ràng cũng không hít đất, nhưng lại có cảm giác như mình mới là người vừa hít xong.

"Chị em tốt, cậu thật hạnh phúc." Về mặt Trương Dung vì điệu cười cười, đỡ Tiễn Ý Ý đang chớp mắt nhìn cô ấy đứng lên.

Cô giả vờ bình tĩnh, nghe không hiểu Trương Dung đang nói gì.

Ngược lại với hai người, trong lòng hai tên nam nhân kia biết rất rõ ràng. Tôn Tư Hằng cười xấu xa sờ sờ Lương Quyết Thành, nháy mắt với anh.

Lương Quyết Thành về mặt bình tĩnh không có nửa điểm dao động.

Anh căn bản không mang lại hạnh phúc cho cô được như Trương Dung nói.

Nhưng hai người kia lại không tin.

Không tin cũng chẳng sao, anh không muốn để người khác biết mình là đang bị cô bao nuôi.

Ván thứ ba, Tiễn Ý Ý không động thủ nhiều nhưng vẫn thắng.

Người thắng là Lương Quyết Thành, hai người được quyền ra lệnh cho Tôn Tư Hằng và Trương Dung.

Tiến Ý Ý nói anh mau ra lệnh cho họ, nhưng anh lại không hứng thú, lắc đầu tỏ ý không muốn tham dự, bảo Tiễn Ý Ý thích gì thì làm.

"Mấy cậu vừa phạt bọn tớ như thế nào thì bây giờ liền phạt như thế đi." Tiễn Ý Ý cũng không có quá nhiều kinh nghiệm, trực tiếp đưa chiêu bọn họ vừa hành hạ cô đánh ngược trở về, "Tớ đếm ba mươi lần, Dung Dung chọn vị trí, bạn trai cậu hít đất."

"Không thành vấn đề, chuyện nhỏ!"

Trương Dung cười như là mèo đi trộm cá, về mặt đắc ý: "Cậu có lẽ không biết, cái gì gọi là đánh vào đầu súng nha."

Cô ấy nằm xuống đất, ý nói Tôn Tư Hằng chống ở trên người mình hít đất.

Bọn họ làm rất thoải mái, Trương Dung còn gio tay lên, mỗi lần Tôn Tư Hằng xuống là ôm lấy cổ cậu ta hôn một cái vô cùng ngọt ngào.

Người đang đếm—Tiễn Ý Ý trừng mắt nhìn chuyện đang xảy ra: "..."

Không chơi nữa, vì cái gì chứ? Vì cái gì đang êm đang đẹp lại bị tọng cho một đồng thức ăn cho chó!?

Mấy ván này, Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành bất luận thắng hay thua cũng đều bị ngược cho toi tã.

Sắp mười giờ tối, sau khi Trương Dung với Tôn Tư Hằng show ân ái xong, Tiễn Ý Ý mắt đã không còn gọn sóng, nhìn bọn họ không có biểu cảm gì nữa.

Cô với Lương Quyết Thành trở về phòng ngủ, bên cạnh phòng ngủ chỉ có một phòng nữa, khoảng cách hơi gần một tý. Có bốn người cho nên Trương Dung với Tôn Tư Hằng nói muốn ngủ với nhau, bảo là như thế mới gia tăng tình cảm được.

Trong phòng chỉ có một cái giường hai mét rất lớn, còn có cái ghế salon.

Tiến Ý Ý đã mệt lả ra rồi, cô ngáp một cái, nhìn cái giường lớn, hướng về phía Lương Quyết Thành ở ngoài cửa: "Lương ca, lại đây ngủ nào."

Cô vỗ vỗ đoạn ngắn cách ở giữa.

"Tớ bên trái, cậu bên phải. Chúng ta tiến hành theo chất lượng, trước hết cứ dùng chăn chia đôi cái giường, lần sau quen rồi thì bỏ ra cũng được."

Quyết định này đối với anh cũng rất tốt.

Sau khi tắt đèn, Tiễn Ý Ý đem chăn kéo đến cằm, nằm nghiêng quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Trong phòng thực im lặng.

Ngoài cửa sổ là cái cây rất cao, lá cây trong gió còn hơi đung đưa, chim chóc trên cành còn chưa ngủ, cũng không biết tối rồi muốn trò chuyện gì với bạn lữ của mình nữa.

Đây là lần đầu tiên Tiễn Ý Ý ngủ chung với Lương Quyết Thành.

Ngay từ đầu cô còn không ngủ được, nhưng cách một cái chăn, hô hấp Lương Quyết Thành lại rất đều đặn, âm thanh thở dốc rất nhỏ, cơ hồ đều không đáng kể.

Theo lý thuyết là cô nên cảm thấy anh không có tồn tại, nhưng Tiễn Ý Ý lại cảm nhận được độ ấm từ bên cạnh, thậm chí là mùi hương của anh.

Rõ ràng không có gì cả.

Tiền Ý Ý lật người, cảm thấy mình không thể nghỉ quá nhiều.

Đơn thuần chỉ là giao dịch tiền bạc, cũng không thể làm mấy chuyện vớ vẩn khác được.

Cô mơ mơ màng màng ngủ, bỗng nhiên cảm thấy mình như đang nghe nhầm. Sao cô nghe được một ít thanh âm kỳ kỳ quái quái nhỉ?

Tiền Ý Ý xoa xoa mắt, ngáp một nửa, thanh âm kia đột nhiên đề cao một chút.

Mập mờ lại quẩn rữ, khí lực thờ dốc cùng va chạm mãnh liệt, mang theo cái gì đó lắc lư qua lại mơ hồ truyền đến từ sau bức tường.

Tiền Ý Ý mở mắt.

Buồn ngủ đều trôi về phương xa.

Không phải đâu...

Thanh âm kia càng lúc càng rõ ràng, rõ ràng đến mức cô trầm mặc gờ tay lên bịt lỗ tai.

Cô bỗng nhiên vô cùng hối hận, tại sao ban nãy chia phòng không đem hai cái người này ném lên trên tầng.

Trưởng thành thì giỏi lắm sao! Không biết cách vách còn có hai đứa trẻ vị thành niên như bọn cô à!?

Tiền Ý Ý lật người, yên lặng kéo chăn trùm kín người, đem cả cơ thể giấu vào bên trong. Đem chăn coi như một bức tường thành an toàn có thể ngăn cản mọi âm thanh từ bên ngoài.

Che cho mình xong, Tiền Ý Ý lại lo cho lão đại.

Lão đại còn một tháng nữa mới 18 tuổi, xem như vẫn chưa phải là người lớn, cũng chưa từng nghe qua mấy loại âm thanh này. Để lão đại nghe được mấy thứ này, còn là lúc đang ngủ cùng cô, đây cũng quá...lúng túng.

Tiền Ý Ý muốn hỏi xem anh có ngủ được không nhưng lại không dám mở miệng.

Ngủ cũng tốt, không ngủ cũng được, cô hỏi một câu nữa, hai cái người không biết xấu hổ ở cách vách đang làm cái loại chuyện đó, cô nên làm thế nào? Chẳng nhẽ cách một bức tường vô tay cho họ, phát cỡ hò reo?

Tiền Ý Ý coi như không nghe thấy, nằm nghiêng đem đầu chôn vào trong chăn vẫn không nhúc nhích. Đoán tầm một lúc nữa thôi là có thể ngủ được rồi.

Nào ngờ âm thanh ở bên đó không hề giảm, ngược lại còn tăng lên.

Tiền Ý Ý: "..."

Cô thở không được! Trong chăn thiếu oxy!

Chăn của cô bị người dùng sức kéo.

"Ai!?"

Lương Quyết Thành lôi chăn cô ra, kéo xuống để lộ Tiền Ý Ý bên trong đang nín thở đến mức mặt đỏ hết cả lên.

Anh đương nhiên là không ngủ, nằm cùng giường với cô, tìm anh đập còn không theo không chế thì làm cách nào có thể ngủ được.

Mấy âm thanh cách vách anh đều có thể nghe được rõ ràng.

Nghe được âm thanh này, Lương Quyết Thành nghĩ nếu cô không ngủ được, anh sẽ che tai giúp cô.

Đồng thời Lương Quyết Thành cũng ghét bỏ cái đôi tình nhân cách vách này, quá nhàm chán, đáng bị ăn đòn.

Tiền Ý Ý không ngủ được, cô đem chăn che đi lỗ tai mình. Lương Quyết Thành vẫn không lên tiếng, giả vờ ngủ, miễn cho cô lại gọi anh.

Không nghĩ đến cô đem mình nhét trong chăn, anh canh thời gian qua mấy phút cũng không thấy cô ra. Trong chăn làm sao có đủ không khí để hô hấp chứ, anh bất đắc dĩ chỉ có thể đem cái chăn đó kéo ra, giải thoát cho Tiền Ý Ý ở bên trong.

"Đừng che."

Anh nói ngắn gọn xong liền gờ tay gõ gõ trên tường.

Âm thanh bên đó lập tức ngừng lại.

"Ngủ đi." Anh rất bình tĩnh.

Tiền Ý Ý chịu thua, cô không nghĩ đến là còn có thể làm như thế này. Lại nói, lão đại chính là lão đại, đối với loại chuyện này cũng không thèm để ý, nói gỡ liền gỡ, cũng không có xấu hổ gì cả.

Người nào cũng như anh thì tốt.

Cô thiếu điều muốn vỗ tay cho Lương Quyết Thành vài cái khen thưởng.

Mặc kệ nói thế nào, hai người bên kia không làm ảnh hưởng đến cô là tốt rồi.

Tiền Ý Ý mệt mỏi, ôm chăn lật người ngủ rất nhanh.

Bên cạnh có tiếng hít thở, Lương Quyết Thành không tài nào ngủ được.

Anh mở to mắt nhìn trần nhà, đang xem xét xem tại sao mình lại luân lạc đến cái tình trạng như thế này.

Ba tháng trước, thế giới của anh chưa từng có một cô gái nào tồn tại, thậm chí còn không hề tồn tại loại tình cảm không cần thiết này.

Nhưng chỉ vừa mới học được vài hôm, học sinh chuyển trường tới này lại làm đảo lộn hết mọi thứ trong cuộc đời anh.

Mơ mơ hồ hồ liền đem mình mang đến trên giường Tiền Ý Ý.

Lương Quyết Thành im lặng than nhẹ.

Sớm như thế này đã ngủ chung, về sau không biết nên xử lý như thế nào.

Lương Quyết Thành nhìn thấy tương lai mình vô cùng mờ mịt.

Đêm khuya, cánh tay Lương Quyết Thành đột nhiên nóng lên.

Anh ghé mắt.

Tiền Ý Ý đã ngủ say sưa đem người trở đến chỗ này, vượt qua một đồng chắn gối mà ôm lấy cánh tay của anh.

Đến rồi.

Đại não Lương Quyết Thành phát ra tín hiệu cảnh báo màu đỏ, toàn thân lập tức thanh tĩnh, cảnh giác nhìn chằm chằm Tiền Ý Ý.

Ôm rồi, động tác tiếp theo của cô sẽ là gì, muốn trèo lên người anh ngủ sao?

Lương Quyết Thành tận lực đem động tĩnh giảm xuống mức thấp nhất. Trong phạm vi nhỏ như vậy, Tiền Ý Ý lại nằm sát ở bên cạnh anh, hai thân thể ở cùng một chỗ như vậy không thể nào thoải mái được.

Lương Quyết Thành đợi nửa ngày, Tiền Ý Ý rốt cuộc cũng động.

Cô như là đang muốn tìm cái gì đó, liên tiếp sờ tay anh, không ngừng dán tới gần, lại gần thêm chút nữa.

Lương Quyết Thành chậm rãi thở ra một hơi.

Quả nhiên là như thế.

Lúc còn tỉnh táo cô luôn ở trong trạng thái ngai ngừng, chỉ có thể đến tối giả vờ ngủ mới phóng khoáng một trận.

Lương Quyết Thành ghé mắt.

Mi tâm của Tiền Ý Ý nhú lại, cô tựa hồ không thoải mái, thân thể dính sát vào người anh chậm rãi cuộn thành một cục, nhìn qua trông giống một đứa bé.

Lương Quyết Thành sợ cô còn làm nữa thì đêm nay cả hai người đều ngủ không ngon, trực tiếp đem cô ôm vào trong ngực, làm cho cô an phận một chút.

Anh giờ tay ôm lấy cô, dùng lực kéo, Tiền Ý Ý liền ngã hẳn vào lòng anh.

Hiện tại dễ chịu hơn rồi.

Lương Quyết Thành hai tay đặt hai bên, không chạm vào Tiền Ý Ý đang nằm trên người mình.

Tiền Ý Ý lại bị làm tỉnh.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, đồng tử mạnh mẽ co lại.

Cô ngủ mơ? Làm thế nào trước mắt lại là khuôn mặt đang ngủ được phóng đại của Lương Quyết Thành?

Tiền Ý Ý cuống quýt bò lên, thấy rõ tình huống của mình, khóe miệng giật giật.

Cô đang làm gì thế này? Sao lại nằm trên người Lương Quyết Thành?

Tiền Ý Ý muốn rời đi, nhưng vừa động cô lại ngừng lại, sau đó chậm rãi quay lại trong ngực Lương Quyết Thành, không nhúc nhích.

Khóe miệng Lương Quyết Thành hơi nhếch lên.

"Lương ca." Tiền Ý Ý hơi thở mong manh, "Cậu ngủ rồi sao?"

Lương Quyết Thành không lên tiếng.

Nếu biết anh tỉnh, Tiền Ý Ý khẳng định không dám tới gần anh.

Anh vẫn chưa tỉnh, Tiền Ý Ý thông khổ nhắm mắt lại, chỉ có cố gắng chống thân thể hoạt động một chút.

"Đừng động!"

Lương Quyết Thành bị cọ đến không có cách nào, đè Tiền Ý Ý lại, nghiêng răng nghiêng lợi.

Là anh đã coi thường cô rồi, cô lại còn có thể làm như vậy!

"Cậu tỉnh rồi?"

Tiền Ý Ý nhìn thấy Lương Quyết Thành mở mắt, giống như nhìn thấy người thân thất lạc nhiều năm của mình vậy, trong mắt lấp lánh nước.

Lương Quyết Thành sắc mặt nặng nề: "Đừng động, ngủ đi."

"Không được." Tiền Ý Ý suy yếu cười khổ một tiếng, "Tớ muốn gọi điện cho quán gia."

Lương Quyết Thành nhú mày.

"Hừm?"

Tiền Ý Ý có chút ngượng ngùng. Nhưng lúc này cô cũng chỉ có thể bình nứt không sợ vỡ.

"Kỳ sinh lý của tớ ấy, đau quá."

Lương Quyết Thành trầm mặc nửa ngày, anh không trải qua chuyện này cho nên nhất thời có chút hoảng.

"Gọi cho quán gia làm cái gì?"

"Bảo quán gia mua thuốc." Tiền Ý Ý hữu khí vô lực, "Không thì làm thế nào? Cậu xoa cho tớ à?"

"...Được."

Tiền Ý Ý trừng mắt nhìn.

Cái gì?

Lương Quyết Thành không được tự nhiên quay đầu đi chỗ khác.

"...Xoa ở đâu, xoa như thế nào?"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Lương Quyết Thành: Cô ấy thật biết làm nũng.

Tiền Ý Ý: Tòì là ai? Tòì ở đâu? Xảy ra chuyện gì rồi?

Chương 27

Edit: Thương Thù

Xoa ở đâu? Xoa như thế nào?

Cái này có hơi nhiều nghĩa.

Tiền Ý Ý không nghĩ đến, Lương Quyết Thành lại thật sự đáp ứng.

Bụng cô đang đau đến lợi hại, nhưng nghe Lương Quyết Thành nói xong, cô liền bị phân tán lực chú ý.

Lão đại, ngài biết ngài vừa mới đồng ý cái gì không?

Xoa bụng giúp con gái...

Hành động này quá thân mật.

Tiền Ý Ý do dự một lúc.

Thân mật...Hình như là một chuyện tốt mà.

Cô có nên chụp lại một bức ảnh bạn trai đang xoa xoa bụng cho bạn gái hay không?

Loại chuyện này rất thích hợp để show ân ái nha!

Tiền Ý Ý bụng đau không nhịn được, bắt đầu chỉ đạo Lương Quyết Thành.

"Cậu đừng qua đây, chỉ giả vờ một chút thôi, cậu để tay ở không trung xoa xoa là được rồi." Làm một động tác giả là đủ rồi.

Hai người nói cho cùng vẫn chưa đến mức thân mật như thế, bảo Lương Quyết Thành đem tay xoa ở trên bụng của cô, loại chuyện này Tiền Ý Ý vẫn không thể tiếp nhận được.

Dường như anh có chút mất hứng, mím môi đỡ Tiền Ý Ý ngồi dậy, sau đó ngồi lên giường.

"...Còn cách nào khác không?"

Tiền Ý Ý không cho anh xoa, Lương Quyết Thành cũng không phải nhất định muốn xoa giúp cô.

Chỉ là anh không hiểu cô đang làm gì, rõ ràng cô muốn cùng anh thân mật, nhưng cơ hội đến cô lại không làm.

"Nhờ cậu lấy hộ tớ một cốc nước ấm, nếu là nước đường đồ thì càng tốt, hoặc cậu nói với quản gia chuẩn bị cho tớ một miếng dán giữ nhiệt với."

Tiền Ý Ý ôm bụng nằm lỳ trên giường, y như một đứa bé đáng thương, suy yếu đưa tay vờ vờ Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành bình tĩnh nhìn Tiền Ý Ý.

Đây là lần đầu tiên anh thấy cô suy yếu như vậy.

Bộ dạng cô như thế này...có chút đáng yêu.

Lại có chút khiến cho anh không thoải mái, cô hẳn là nên tràn trề sức sống mới đúng, ốm yếu như vậy không giống cô một chút nào.

Lương Quyết Thành đi dép lê ra ngoài.

Một lát sau, anh quay trở lại.

Quản gia giờ này cũng không có ở đây, trong biệt thự cũng không có người giúp việc. Lương Quyết Thành tự mình đi xuống dưới bếp tìm nước đường đỏ, lại tìm trong hộp thuốc miếng dán giữ nhiệt.

"Lại đây."

Anh ngồi ở bên giường, đưa nước đường đỏ cho Tiễn Ý Ý, sau đó xé miếng dán giữ nhiệt ra, đưa tay muốn vén áo cô lên.

"Này...cậu làm gì đấy!?" Tiễn Ý Ý hoảng sợ, vừa cúi đầu liền phát hiện miếng dán giữ nhiệt trong tay Lương Quyết Thành, lúng túng ho một tiếng, "Khụ, đề tớ tự làm được rồi."

Tiến Ý Ý ừng ực uống hết nước đường đỏ, lấy miếng dán trong tay Lương Quyết Thành dán lên bụng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Mệt quá.

Một chút tinh thần cũng không có.

Làm người không nên nói dối nữa.

Lúc xin phép thầy Trương cô lấy lý do đau bụng kinh xin nghỉ, bây giờ thì tốt rồi, nó thực sự linh nghiệm rồi.

Tiến Ý Ý vô cùng hối hận.

Sớm biết cái miệng mình thiêng như vậy, cô liền nói mình mua sỏ xô trứng mười vạn tiền đi.

Nếu vậy, cô có thể ôm mười vạn tiền, thoải mái nghỉ ngơi mà không phải bất ngờ không kịp phòng bị cái kỳ sinh lý này, nằm lăn lóc trên giường khách sạn.

"Vẫn khó chịu sao?"

Lương Quyết Thành đi cất cốc, quay về vẫn phát hiện Tiễn Ý Ý nằm lỳ ở trên giường, tư thế co quắp, do dự nửa ngày vẫn lên tiếng hỏi han.

Tiến Ý Ý máy móc trả lời: "Cậu có thể lên mạng tra xem, con gái đau bụng kinh sẽ giống như con trai đau cái gì."

Lòng hiếu kỳ của Lương Quyết Thành cũng không cao, nhưng lúc này anh lại có loại xúc động muốn tìm hiểu rõ vấn đề này. Vẫn cầm điện thoại lên tra cứu.

[Con gái đau bụng kinh giống con trai đau cái gì?]

Câu trả lời lập tức hiện ra.

[Ấy da, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ phải trả lời loại câu này. Mọi người đều biết con gái khi đến kỳ sinh lý rất nhiều người sẽ xuất hiện hiện tượng đau bụng, như vậy con gái đau bụng kinh giống như đám con trai chúng ta đau cái gì? Chuyện này trước đây tôi không rõ lắm, thẳng cho đến lần trước bạn gái tôi đau bụng kinh, tôi liền cảm thấy đau lòng thay cô ấy, nói muốn cùng nhau đau. Bạn gái tôi rất cảm động, sau đó liền mua một cái dây.]

[Cô ấy đem nó buộc vào...cái ấy của tôi. Lúc cô ấy đau thì kéo một chút, cô ấy dùng lực thì tôi như muốn thăng thiên luôn vậy. Lúc ấy cơ thể tôi vẫn còn khỏe mạnh, bạn gái tôi hạ thủ lưu tình chỉ giăng co trong phút chốc, sau đó tôi như thấy được Ngọc Hoàng Đại Đế với Phật Tổ Như Lai vậy.]

[Các cậu nếu muốn biết thì có thể thử không tiêm thuốc tê cắt trứng của mình đi, tôi cam đoan các cậu có thể hiểu được con gái đau bụng kinh như thế nào.]

Câu trả lời tới từ một ông chú không muốn tiết lộ danh tính.

Lương Quyết Thành sau khi xem xong, nửa người dưới tê rần.

Anh yên lặng cất điện thoại, một lần nữa hỏi Tiễn Ý Ý.

"Tôi có thể giúp không?"

Giọng nói của anh như mềm ra rất nhiều.

Việc này đối với một Lương Quyết Thành lạnh lùng như băng, kiên cường như đá mà nói, anh vẫn là lần đầu tiên ôn nhu như vậy.

Tiến Ý Ý ôm bụng co hằn người lại.

Miếng dán giữ nhiệt vừa rồi có tác dụng, bụng chỉ có chút xúu nhiệt độ, nhưng cái này là dựa vào ngoại lực làm, chỉ có thể giảm ở bên ngoài.

Tiến Ý Ý hữu khí vô lực khoát tay, không muốn nói chuyện.

Lương Quyết Thành do dự một lát, đứng dậy đi vào toilet.

Một lúc sau anh đi ra, ngồi ở bên cạnh Tiễn Ý Ý.

Nệm lún xuống một đoạn, Tiễn Ý Ý ngẩng đầu.

Lương Quyết Thành hỏi: "Tôi xúc áo cậu lên nhé?"

Tiến Ý Ý về mặt cô động: "...???"

Lão đại nói gì cơ?

Anh đem sự khiếp sợ của cô hiểu thành đồng ý, đưa tay xúc vạt áo cô lên từng chút một, bàn tay tiến vào đặt trên da thịt cô.

Tiến Ý Ý bị nhiệt độ nóng bỏng làm cho run run.

Cô kinh ngạc nhìn Lương Quyết Thành.

Bàn tay anh rất nóng, giống như là ngâm ở dưới nước nóng đi ra vậy, đặt ở trên bụng cô rất ấm, lập tức làm cho làn da cô hấp thụ hết.

Anh không nói chuyện, chờ da thịt dưới lòng bàn tay hơi hơi nóng lên mới nhẹ nhàng di chuyển sang chỗ khác, tiếp tục ấn vào.

Anh như thể một cái lò sưởi, dùng bàn tay nóng bỏng điểm điểm ấm áp đặt ở bụng Tiến Ý Ý, không hề có động tác dư thừa, tại nơi cô khó chịu dừng lại, lặp đi lặp lại như thế.

Lúc Tiến Ý Ý kịp phản ứng, cô dùng tay đè tay anh lại, kéo qua đây nhìn.

Tay Lương Quyết Thành hơi hồng, rất nóng.

"Cậu..." Tiến Ý Ý đầu óc có chút loạn.

Trên tay anh còn có một chút nước, chắc chắn là vừa mới ngâm trong nước nóng đi ra, dựa vào nó để làm ấm bụng cho cô.

Tiến Ý Ý không biết nên nói gì, hô hấp không thuận nôi.

Nhìn tay anh, ngay cả bụng dưới cũng cảm thấy hết đau luôn rồi.

Tức giận!

Tại sao trên đời có kẻ ngốc như vậy chứ!?

Cô hiếm khi tức giận đối với Lương Quyết Thành, mặt lạnh cầm lấy tay anh thối thối.

Lương Quyết Thành không dám động.

Anh có thể cảm giác được Tiến Ý Ý đang tức giận.

Cô giận cái gì?

Lương Quyết Thành rất mờ mịt.

Tiến Ý Ý đem tay anh thối xong, sờ không thấy nóng nữa mới nhả mặt hất tay anh ra, xoay người ra ngoài cửa sổ chầm chậm lại cứng rắn nói: "Đi ngủ!"

"Hết đau rồi sao?"

Lương Quyết Thành hỏi ra tiếng, Tiến Ý Ý lại không có phản ứng.

Trong phòng một mảnh im lặng.

Một lát sau có tiếng sột soạt, Lương Quyết Thành nằm lên giường: "...Không thoải mái thì đừng chịu đựng, nhớ nói tôi biết."

Qua mấy phút sau.

"...Ừm."

Kỳ sinh lý bất chợt đến làm Tiến Ý Ý đau đến mặt trắng bệch, không có một chút sức sống nào. Cô liền gọi điện báo Lưu thức tới đón họ về Hải thị.

Trương Dung cùng với Tôn Tư Hằng còn ở lại chơi hai ngày nữa, không thể đi cùng cô. Sau khi trao đổi phương thức liên lạc xong, nói về Hải thị sẽ hẹn

gặp nhau.

Tiền Ý Ý đưa Lương Quyết Thành về nhà mình, cô vẫn còn rất đau, về nhà liền lăn lên giường ngủ.

Ngủ một giấc là ngủ hẳn đến tối, cô nằm trên giường, nhìn phòng sách vẫn đang sáng.

Lương Quyết Thành ở trong thư phòng chuẩn bị đề thi, vừa lúc cô tỉnh lại liền đưa cho cô làm.

Tiền Ý Ý nhìn chăm chăm bài thi, bỗng nhiên cảm thấy Lương Quyết Thành không ghét cô, nhưng chắc chắn cũng không thích cô.

Không có một người con trai nào ở thời điểm bạn gái mình đau bụng kinh lại đi giao bài thi cho cô ấy cả.

Tuyệt đối không có ai!

Lương ca uy vũ, việc gì anh cũng có thể làm được.

Xứng đáng độc thân cả đời.

Tiền Ý Ý mặt không đổi dành thời gian nghỉ để làm bài tập, kỳ sinh lý đều bị ép xuống.

Chỉ còn một ngày nghỉ cuối cùng nữa.

Tiền Ý Ý ngủ một giấc thẳng đến giữa trưa, bị Lương Quyết Thành gõ cửa báms riết không tha, tùy ý ăn một bữa cơm rồi lại nằm xuống. Chờ cô tỉnh lại hẳn thì đã xế chiều rồi.

"Nơi này có một đề..."

Anh chưa nói xong, Tiền Ý Ý đã tức giận nhìn: "Bạn học Lương!"

Lương Quyết Thành đề bộ đề xuống: "Không phải bạn học Lương."

Tiền Ý Ý dỗi: "Cậu mở miệng ngậm miệng đều bài thi bài thi, không phải là bạn học thì là gì?"

Lương Quyết Thành nhìn ra thân thể cô đang khó chịu, Tiền Ý Ý sẽ không có tâm trạng học tập.

Anh trầm mặc thu hồi bài thi.

"Không làm nữa, cậu muốn làm gì?"

Tiền Ý Ý cũng không biết, cô không có tinh thần, không muốn tiến hành luyện tập động tác thân mật với anh, chỉ một lời nói: "Chẳng muốn làm gì nữa, chơi game cũng không vui."

Lương Quyết Thành do dự một lát, kéo Tiền Ý Ý vào thư phòng mở máy tính ra.

"Tôi kéo cậu."

"Hả!?" Tiền Ý Ý chần động: "Cậu không phải luôn đề tớ kéo sao?"

Lương Quyết Thành không nói chuyện.

Lão đại kéo cô? Tiền Ý Ý không yên, đăng ký tài khoản vào game cùng với Lương Quyết Thành.

Cô thực sự không có tinh thần gì, toàn bộ hành trình đều đi theo anh.

Lương Quyết Thành vừa rơi xuống đất, liền nhanh chóng loot đồ.

Anh di chuyển rất nhanh, thoáng một cái ở chỗ này, thoáng cái đã ra chỗ khác, ngồi xổm ở góc tường ném một đồng đồ trước mặt Tiền Ý Ý.

Màn thể hiện này trái ngược hẳn với màn thể hiện lần trước khi cô kéo Lương Quyết Thành đi.

Lần trước Tiền Ý Ý kéo anh, lúc này anh lại kéo cô.

Thủ pháp của Lương Quyết Thành rất thành thực, nhìn không giống như mới biết chơi. Chẳng lẽ từ sau lần trước, anh liền có thời gian luyện tập trò này?

Tiền Ý Ý không nghĩ nhiều, chẳng qua thao tác của anh quá soái, cô trực tiếp tiến vào vòng chung kết rồi.

Bây giờ không còn lại nhiều người, nhưng đều là mấy người đi từ đầu sống cho tới bây giờ, không ai là dễ giết cả.

Sau khi vào phòng thì Lương Quyết Thành liền chìa súng xoay mấy vòng, người kia lập tức trốn đi. Anh hướng lên phía trên, tầng cao nhất có một người. Lương Quyết Thành vừa dựng súng chìa lên đó, trong không khí liền xuất hiện một giọng nói nũng nịu: "Tiểu ca ca, đừng giết em."

"Oành!"

Lương Quyết Thành một phát bắn chết đối phương. Sau đó nói với Tiền Ý Ý

Lương Quyết Thành một thương đánh bại đối phương. Sau đó nói với Tiền Ý Ý: "Đi lấy súng."

"Sao anh lại bắn em?" Người đối diện bị bắn chết thì ủy khuất kêu to, "Cả con gái cũng xuống tay được, quá đáng!"

"Ha ha, huynh đệ này ra tay rất quyết liệt, một tiểu cô nương như vậy, mọi người đều nhường cô ấy đến tận vòng chung kết. Cậu không thương hương tiếc ngọc như vậy, chắc chắn thường xuyên làm cho bạn gái giận dữ nha."

Tiếng nói thô ráp phát ra từ một người đàn ông, Lương Quyết Thành liên tục đối súng.

"Tiểu ca ca, anh đừng giết em nữa, em hát cho anh nghe nhé, làm nhạc chuông báo thức có được không?" Thanh âm cô gái kia càng điệu hơn.

Tiền Ý Ý nghe không nổi nữa, mở mic cười như không cười nói: "Ngại quá, bạn trai tôi không cần cô hát cho nghe."

Vừa nói xong, Tiền Ý Ý không chút lưu tình chạy qua, đem người bỏ làm đôi.

Hộp thoại trò chuyện im ắng.

"Ồi mẹ ơi, tiểu cô nương. Tôi nói đùa thôi, đừng tức giận mà, nếu cô tức giận thì tôi có thể trút giận hộ cô." Người đàn ông kia chủ động chạy đến, cùng nhân vật trong game của Tiền Ý Ý nói chuyện: "Làm tiểu cô nương tức giận là lỗi của tôi, đến đây, tôi giúp cô xuất khí."

"Oành!"

Tiền Ý Ý không động, người trước mắt đã ngã trên mặt đất, biến thành một cái hộp sáng lấp lánh.

Lương Quyết Thành một nhát chém đứt đầu cậu ta, chém xong lại ngồi xuống sờ sờ thi thể, lấy ra một đồng vật lớn gì đó, toàn bộ ném vào cái hộp xung quanh.

"...Đệch???" Người kia như đang nằm mơ: "Huynh đệ, tôi đang dỗ cô ấy, sao cậu tự nhiên động thủ?"

Lương Quyết Thành đập lên trên hộp: "Bạn gái của tôi, không cần anh dỗ."

"Ồi ầm..." Người đàn ông đó không còn gì để nói.

Tiền Ý Ý cười cong mắt.

Một ván kết thúc, Lương Quyết Thành mang theo cô chính thức qua cửa.

Ván thứ hai bắt đầu xếp, Lương Quyết Thành nhận được điện thoại, không có cách nào đành đi ra ngoài nhận.

"Tại Tiểu bên kia có chuyện, tôi đi ra ngoài một lát."

"Bao giờ cậu về?" Tiền Ý Ý cuối cùng cũng dời mắt khỏi màn hình máy tính.

"Không biết nữa." Dừng một chút, giọng điệu anh thân nhiên nói tiếp: "Có muốn đi cùng không?"

Tiền Ý Ý lắc đầu: "Các cậu có gì hay mà chơi, tớ không đi đâu, ở nhà chơi còn tốt hơn."

Cô còn nhớ rất rõ mình đang không thoải mái, kỳ sinh lý tới, cô không thể động đây quá nhiều được.

Lương Quyết Thành không ép cô, thay quần áo liền rời đi.

Tiền Ý Ý một mình đi qua ba, bốn vòng. Mỗi lần đều có thể đi đến vòng chung kết, mỗi lần đều giết sạch đám người đó.

Đang chơi hăng thì di động vang lên. Cô liếc mắt một cái, là Lương Quyết Thành.

"Alo, Lương ca, bao giờ cậu về?"

Điện thoại bên kia là một cổ quý dị trầm mặc: "..."

"Này? Bao giờ cậu về vậy?"

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiền Ý Ý mở mở: "Tớ không qua được ván này nữa, cậu trở về chơi với tớ đi."

Di động đổi điện rắc rắc nửa ngày: "...Cái đó, chào bạn học Tiền, tớ là Tại Tiểu."

Tiền Ý Ý sọ não thoáng giật giật: "Hả?"

"Không không không ngại quá, Lương ca không cần thận uống say mất rồi, bọn tớ không có cách nào cả. Hỏi cậu ta thì cậu ta bảo muốn người nhà đến đón..." Tại Tiểu thật cẩn thận nói, "Hóa ra số điện thoại này...người nhà, bạn học Tiền, không không không, bạn học người nhà này, cậu xem có thể vát và một chuyến, tới đón Lương ca về nhà có được không?"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Tại Tiểu: Đường như tôi đã phát hiện ra một bí mật to lớn nha.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Edit: Thương Thù

Lương Quyết Thành uống say?

Tiền Ý Ý không thể nào tin được, anh là người có tự chủ vô cùng tốt, làm sao có thể uống đến say được, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?

Nhưng nghe ngữ điệu mà Tại Tiểu nói, hình như không có chuyện lớn gì xảy ra cả.

Tiền Ý Ý không rõ tình huống, chỉ có thể nhanh chóng thay quần áo chạy đến địa điểm mà Tại Tiểu nhắn cho.

Đến nơi, Tiền Ý Ý phát hiện, cô đi vào hình như có chút không được tự nhiên cho lắm.

Trên người cô mặc áo sơ mi trắng với váy ô vuông, bên ngoài khoác một cái áo lông dệt kim hở cổ màu đen. Cùng với cái quán bar xa hoa trụy lạc này không có một chỗ nào đồng điệu hết.

Quán bar bảy màu.

Tiền Ý Ý cẩn thận đẩy cửa, lỗ tai lập tức bị làm cho muốn nổ tung.

Trên sàn nhảy có không ít người đang kích tình, họ dùng thanh âm khàn khàn lưu lại khí sắc cho cái quán bar này, rõ ràng đang là tháng 10 nhưng bên trong quán rượu so với mùa hè còn muốn nóng hơn.

Cô gọi điện thoại cho Lương Quyết Thành nhưng không ai bắt máy.

Rất ồn.

Tiền Ý Ý cau mày.

Nếu bây giờ di động có người gọi đến, đoán chừng cô cũng không thể phản ứng kịp mất.

Cái tình huống này, đi tìm anh như thế nào đây?

Quầy bar thì dễ tìm nhưng ghế dài thì không dễ như thế, lúc này Tại Tiểu nói không rõ ràng, chỉ cho một địa chỉ, còn chính xác là nó ở đâu thì không có nói rõ. Cô không biết mấy người bọn họ đang ở chỗ nào nữa.

Kì nghỉ lễ diễn ra cho nên thanh niên ở đây rất nhiều, cơ hồ là người người chen chúc nhau. Tiền Ý Ý vốn đã không thấy thoải mái, bên tai lại còn toàn là những âm thanh đình tai nhức óc, còn có một đồng mùi phức tạp trộn vào nhau của đám người này nữa.

Khó thở quá.

Tiền Ý Ý mặt không đổi đi qua sau quầy bar tìm ghế dài.

Quanh quanh đều là mấy tên con trai đang bung ly rượu, ánh mắt quan sát như đang săn con mồi cho mình. Tiền Ý Ý đi vào quán bar không đến ba phút đã có người cản trước mặt cô.

"Em gái nhỏ, đi một mình?"

Nam nhân mặc áo sơ mi cầm ly rượu cười hì hì chặn trước mặt Tiền Ý Ý.

Ăn mặc giống như học sinh, buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, hơn nữa còn để mặt mộc.

Bộ dáng cần thận tìm người kia, vừa nhìn liền biết chính là học sinh ngoan.

Hoặc là, cô cố ý ăn mặc thành học sinh ngoan do đặc thù nghề nghiệp bảo vệ.

Tiền Ý Ý lười phản ứng anh ta, xoay người đi về phía khác.

"Áy, đợi đã." Nam nhân đuổi theo ngăn Tiền Ý Ý lại, "Em gái nhỏ đừng lạnh lùng như thế. Ra ngoài chơi, kết thêm thật nhiều bạn bè nha. Lại đây ngồi, ca ca mời em uống rượu."

"Cám ơn không cần." Tiền Ý Ý lạnh mặt cự tuyệt.

"Đều nói đi chơi đừng nên rụt rè quá, loại noi như thế này chính là để cho chúng ta có thể thả lỏng một chút mà." Nam nhân đó đem ly rượu đưa cho cô.

"Em gái nhỏ, đến, ném thử ly rượu của anh xem. Uống ngon thì đi theo anh."

Thoát không được, Tiền Ý Ý đã có chút khó chịu.

Người đó vurun tay tới gần cô.

"A."

Tay của hắn đột nhiên bị chặn lại.

Một nam sinh trẻ tuổi cả lo phát phơ đang bắt lấy tay của hắn ta.

"Người ta đã không muốn rồi, ép buộc có gì vui chứ. Tránh ra."

Nam sinh đẩy một cái, người đàn ông kia liền lao đảo hai bước, lui hẳn về phía sau.

Anh ta hất hất cằm với cô: "Đi đi."

Cô gật đầu cảm ơn anh ta, nhanh chóng đi vòng qua nơi này.

Tiền Ý Ý tiếp tục gọi điện thoại cho Lương Quyết Thành.

Lần này lại được thông qua.

"Alo, tôi đến rồi. Máy cậu ở đâu?"

Bên kia điện thoại là một cỗ trầm mặc, bên cạnh sự trầm mặc đó lại có chút âm ỉ.

"Alo? Bạn học Tại?"

"Không phải...bạn học Tại."

Thanh âm lạnh lùng quen thuộc vang lên: "Là Lương ca của cậu."

"Cậu không say?"

Tiền Ý Ý kinh ngạc, sau đó nhanh chóng hỏi: "Máy cậu ở đâu, tớ tới đưa cậu về."

"Tôi là ai?" Lương Quyết Thành chậm rãi hỏi.

Tiền Ý Ý: "..."

Được rồi, vẫn là say thật đi.

Điện thoại đột nhiên bị giật mất.

"Alo, người nhà... A phi! Bạn học Tiễn sao? Cậu đang ở đâu, tớ tới đón cậu!"

Tiến Ý Ý dựa theo lời Tại Tiểu nói, ở bên cạnh đợi một lúc, một lúc sau cậu ta vội vàng chạy tới chỗ cô.

"Bạn học Tiễn, muộn như vậy mà còn kêu cậu đến, thật xin lỗi. Nhưng tớ cũng không còn cách nào khác."

Về mặt cậu ta tuyệt vọng, vừa đưa Tiến Ý Ý tới phòng bao, vừa luyên thuyên lái nhai không ngừng.

Hôm nay vốn là ngày nghỉ cuối, Tại Tiểu với mấy vị hảo bằng hữu của cậu ta tụ tập lại chơi đùa, gọi cả Lương Quyết Thành tới. Vốn biết là anh không uống rượu, nhưng không cẩn thận thế nào anh lại cầm nhầm cái ly của người khác, uống xong mới phát hiện ra đó là ly rượu Cocktail có nồng độ khá cao. Một học bá như vậy, chỉ một ly Cocktail đã gục.

Bạn bè của anh, kể cả những người thân cận nhất cũng chưa từng nhìn thấy anh uống say bao giờ. Lại không nghĩ đến khi anh say cũng không biểu hiện ra là mình đang say, chỉ là nói hơi nhiều một chút, bảo rằng muốn về thật sớm, người nhà anh vẫn đang ở nhà đợi anh.

Tại Tiểu với Chu Tam cũng biết được hoàn cảnh của Lương Quyết Thành, người nhà chỉ có mẹ Lương đang nằm viện và em gái Lương vẫn còn đang học cấp hai, Tại Tiểu đùa đùa hỏi: "Người nhà nào cơ? Không phải là bạn gái cậu đấy chứ?"

Sau đó, Lương Quyết Thành chậm rãi ung dung gật đầu.

Anh gật đầu!!!

Trông mặt cậu ta thiếu chút nữa lòi cả ra, nắm chặt tay Chu Tam kích động không kiềm chế nổi, ánh mắt tràn đầy vẻ hóng chuyện chờ anh giải thích kỹ hơn một chút.

Sau đó...Không có sau đó nữa.

Tại Tiểu với Chu Tam đều muốn thăm dò một chút, nhưng Lương Quyết Thành đột nhiên đứng dậy nói muốn về nhà, có người đang đợi anh.

Lương Quyết Thành không có vẻ gì là say nhưng đi đường lại siêu siêu vẹo vẹo, từ chỗ ngồi tới cửa phòng ngủ có hai, ba mét mà anh đi như đang đánh Tủy Quyển.

Bọn họ lúc này mới phát hiện, lúc uống say anh luôn miệng lái nhai người nhà, người nhà gì đó.

Một ly đã gục.

Hai người họ hai mặt nhìn nhau, cũng không biết nên làm gì. Vẫn là những người khác nhắc nhở, nếu anh đã uống say thì gọi điện cho người nhà tới đón là được.

Tại Tiểu liền lừa Lương Quyết Thành mở khóa điện thoại mình để gọi người nhà anh đến.

Nhưng ai mà biết người nhà anh là ai, Tại Tiểu quay sang cười hỏi anh lưu số người nhà mình là gì.

Lương Quyết Thành lấy lại điện thoại bấm bấm một chút.

Tại Tiểu nhìn thông tin của số điện thoại đầu tiên trong danh bạ của anh từ "A tiểu dâu tây thân yêu" được đổi thành "AAA người nhà đại nhân".

Cậu ta chịu đựng sự tò mò ẩn gọi vào số này.

Sau đó...

Nghe thấy âm thanh quen thuộc của bạn học Tiễn.

Cậu ta liền ngậy cả người.

Lúc chờ Tiến Ý Ý tới, một đám nam sinh lôi kéo nhau bát quái một chút xem bạn gái của Lương Quyết Thành sẽ là người như thế nào.

Tại Tiểu với Chu Tam không dám lên tiếng, ngồi yên chờ Tiến Ý Ý.

Thời điểm Tại Tiểu dẫn cô vào, về mặt liền chân thành nói: "Toàn bộ anh em chúng tôi hoan nghênh người nhà đại nhân tới."

Tiến Ý Ý dừng bước. Cô muốn rời khỏi đây ngay bây giờ.

Nhưng cửa đã kéo ra.

Ở trên ghế lớn có sáu, bảy nam nữ sinh, tuổi tác cũng không lớn lắm, đều không quá hai mươi tuổi. Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía bên này,

ánh mắt chặt chẽ dán lên người Tiễn Ý Ý.

Áp lực thật lớn.

Da đầu Tiễn Ý Ý như run lên.

"Nhanh nào, hoan nghênh người nhà của đại gia chúng ta mau lên!"

Chu Tam đứng lên vỗ tay bôm bốp, vẻ mặt hưng phấn: "Người nhà đại nhân quả nhiên là bạn học Tiễn, Lương ca cũng nhanh thật đấy! Còn chưa tới một tháng nữa kìa!"

Tiến Ý Ý có chút xấu hổ.

Người hạ thủ trước là cô, tốc độ...có chút nhanh quá thì phải.

Cô vừa bước vào phòng đã nhìn thấy Lương Quyết Thành.

Anh ngồi một mình trên sofa nhỏ, ngồi thẳng tắp, trong tay miết cái di động, cau mày không biết đang nghĩ gì, cửa mở cũng không thèm nhìn sang.

Tiến Ý Ý nhìn mấy ánh mắt nóng bỏng đang quan sát cô, đi đến trước mặt Lương Quyết Thành.

"Lương ca."

Lương Quyết Thành khẽ ngẩng đầu.

Đáy mắt anh như một mảnh hồ yên tĩnh, vừa ngẩng đầu nhìn thấy cô liền nổi lên gợn sóng.

"Cậu đến rồi."

Thái độ của anh rất bình thường, nếu không phải Tại Tiểu nói, có lẽ cô cũng không nhìn ra là anh đang say.

Có lẽ anh vẫn chưa uống đến mức say hẳn đi?

Sau đó rất nhanh, Tiến Ý Ý liền biết cô sai rồi.

Lương Quyết Thành đứng lên, thân thể nhoáng một cái, giơ tay lên ôm lấy cô, đem cô kéo vào ngực mình. Chân hai người bị vấp vào nhau liền cùng nhau ngã sập xuống sofa.

Tiến Ý Ý bị đập cho mất đầu óc.

"Yoooo~"

Mấy người xung quanh lập tức ồn ào.

Cô luống cuống tay chân chui từ trong ngực anh ra.

Giờ thì cô tin rồi, anh tuyệt đối đã say đến không biết gì nữa.

Ngày thường anh luôn kiềm chế, làm sao có thể cùng người khác ôm ấp như thế này được, chớ nói gì tới việc ở đây nhiều người như thế.

Nếu không phải uống say thì anh đóng kịch cũng quá giỏi rồi!

Tiến Ý Ý giãy giụa, Lương Quyết Thành ôm tay cô còn dùng lực siết lại, mặc cho cô làm cách nào cũng không đẩy ra được.

Mặt đều ngẹn đến đỏ cả lên.

Mọi người đều đang nhìn đó!

"Lương ca!"

Cánh tay Lương Quyết Thành ôm quanh hông cô, nửa ngày sau mới chậm rì rì nói: "Cậu có thể học Trương Dung."

Tiến Ý Ý đầu tiên là sửng sốt, sau đó cắn chặt răng.

Người khác nghe không hiểu, nhưng Tiến Ý Ý dùng một giây liền phản ứng kịp lời anh nói có ý tứ gì.

Trương Dung gọi Tôn Tư Hằng là "lão công"

Lão đại uống đến điên rồi sao?

Tiền Ý Ý nhăn mặt giãy giụa, quần áo cô có chút lộn xộn, ngồi dậy gỡ tay Lương Quyết Thành ra.

Anh như không biết tại sao cô lại tức giận, lẳng lặng nhìn cô giống như đang hỏi cô làm sao vậy?

Tiền Ý Ý quay sang Tại Tiểu gật gật đầu: "Cậu ấy say rồi, tôi dẫn cậu ấy đi trước đây."

"Chờ chút." Một nữ sinh tóc ngắn ngồi ở ghế sofa nhìn chăm chăm cô, giọng điệu bất thiện, "Cô là bạn gái của cậu ấy thật sao?"

Tiền Ý Ý gật đầu: "Ừm."

Mặc kệ là thật hay giả, hiện tại bọn họ đã nhất trí sẽ công khai thân phận là người yêu của nhau.

"Lương ca đã từng nói là sẽ không tìm bạn gái, tại sao cô có thể là bạn gái cậu ấy được. Không phải là thừa dịp cậu ấy say liền nhào đến đấy chứ?" Cô gái khi thế bức người, "Giống như mấy loại người đó hơn."

Tiền Ý Ý nhìn cô ta, sau đó cúi đầu: "Đưa điện thoại cho tớ."

Lương Quyết Thành liền đưa điện thoại cho cô.

Tiền Ý Ý mở điện thoại anh ra, tìm số điện thoại của mình. Lúc nhìn thấy cái tên "tiểu đầu tây" của mình bị đổi thành "người nhà đại nhân", khóe miệng thoáng giật giật.

Sau đó cô nhấn gọi.

Điện thoại cô vang lên.

"Xin lỗi, còn chuyện gì nữa không?" Tiền Ý Ý nho nhả lễ độ nói.

Sắc mặt cô gái không tốt lắm, còn muốn nói gì đó, nữ sinh bên cạnh liền kéo lấy cô ta.

"Không có gì nữa, có cần bọn tôi giúp không? Một mình cậu chắc không mang được cậu ấy đâu." Cô gái tóc dài khách khí nói.

"Chắc có đấy." Tiền Ý Ý quay đầu hỏi Tại Tiểu, "Có thể giúp tôi nâng cậu ấy dậy được không?"

"Đương nhiên đương nhiên, để bọn tôi giúp!"

Tại Tiểu và Chu Tam lập tức tiến lên, giúp cô nâng Lương Quyết Thành.

Anh đột nhiên nhăn mày, hất tay hai người ra, sau đó dùng giọng điệu lên án nói với Tiền Ý Ý: "Tại sao cậu không đỡ tôi?"

Giọng nói còn có chút ủy khuất.

Tiền Ý Ý không có cách nào cùng một con quỷ say xin nói đạo lý, chỉ có thể ôn tồn nói: "Tớ không đỡ được cậu."

Lương Quyết Thành trừng mắt nhìn, một lúc sau mới chấp nhận cái lý do này, lúc Tại Tiểu và Chu Tam đỡ anh, anh không có phản ứng nữa.

Tốt rồi, không nháo nữa.

Tiền Ý Ý cười với mấy người còn lại trong phòng một cái, gật đầu rồi rời khỏi đó.

Người ở trong quán bar rất nhiều, ai cũng uống tới mặt đỏ tía tai, còn có người mượn con say mà không ngừng hét lớn.

Nơi này quá ồn ã, muốn nghe cũng không nghe được bất cứ cái gì. Tiền Ý Ý đi ở phía trước, Tại Tiểu và Chu Tam đỡ Lương Quyết Thành đi ở phía sau. Lúc đi qua hàng ghế dài kia, Tiền Ý Ý nhìn thoáng qua thấy nam sinh lúc trước vừa giúp cô, vẻ mặt đang khó chịu ngồi ở đó.

"Trách tao sao? Người ta thả câu, bảo tao đi khu vui chơi là lỗi của tao? Nói đến cùng thì việc này cũng chẳng liên quan quái gì đến lão tử cả, còn không biết xấu hổ mà oán giận tao."

Bạn bè của anh ta lập tức xoa dịu: "Mây trở về cùng Diêu thúc nói chuyện đang hoảng đi, đừng vì một người ngoài mà tức giận như thế. Diêu thúc làm việc này nhất định là có ý đồ của thúc ấy."

"Ý đồ cmn." Nam sinh mắng một câu, "Bất quá ông ta là coi trọng con nhà người ta lợi hại, liền đem tao bán đi."

Phản sau Tiền Ý Ý không nghe thấy nữa.

Lưu thúc đỗ xe ở trước quán bar, nhìn thấy Tiền Ý Ý đi ra lập tức đứng dậy mở cửa sau cho cô.

Cô nhét Lương Quyết Thành vào ghế sau, quay sang hỏi Tại Tiểu: "Mấy cậu còn chơi nữa không? Nếu muốn tôi có thể đưa các cậu về."

Tại Tiểu với Chu Tam liếc nhau, lắc lắc đầu: "Không được, không cần đâu. Bọn tớ vẫn còn chưa chơi đủ."

Tiền Ý Ý tạm biệt họ, ngồi ở ghế phó lái.

Lưu thúc nhìn không chớp mắt, đối với nam sinh ngồi đằng sau kia nhìn cũng không nhiều hơn một cái, tựa hồ như không có tí hiếu kỳ nào cả.

Lương Quyết Thành ban đầu còn ngồi rất ngay ngắn, một lúc sau thân thể anh càng ngày càng lệch về một bên, đầu gật gù tý nữa thì đập vào cửa sổ xe.

Tiền Ý Ý quay lại nhìn. Lương Quyết Thành cau mày ôm đầu, cả mặt đều là vẻ mờ mịt.

"Sao lại đau đầu vậy?"

Tiền Ý Ý nhìn anh một lát, bất đắc dĩ nói: "Lưu thúc, thúc dừng xe lại một lát đi ạ."

Cô từ ghế phó lái chuyển đến ngồi ở phía sau, đưa tay đỡ lấy đầu anh.

Nhất định không thể để cho lão đại đang uống say tiếp tục nháo nữa. Nhờ cái đầu của Trạng Nguyên tương lai này bị đụng đến hòng thì cô làm sao mà đèn?

Tiền Ý Ý ngồi ở bên người Lương Quyết Thành, anh lập tức liền an tĩnh lại.

Chỉ là vẫn nhìn chăm chăm cô.

Thậm chí còn đem cằm đặt ở trên đỉnh đầu Tiền Ý Ý cọ cọ một chút.

Tiền Ý Ý giật cả mình: "Bạn học Lương!?"

Lương Quyết Thành không nói chuyện, nửa ngày sau mới vươn tay ôm lấy eo cô.

Tiền Ý Ý đau cả não, cô đang muốn nói gì đó thì Lưu thúc lặng lẽ kéo tấm màn che ngăn cách bên trên với bên dưới lại.

Tiền Ý Ý: "..."

Chờ chút, đây không phải là cơ hội show ân ái rất tốt sao?

Lại bỏ lỡ rồi!

Tiền Ý Ý bất đắc dĩ, dùng hết tuyệt chiêu cả đời học được mới có thể tạm thời đem lão đại dè lại, không để anh làm nhiều chuyện hơn thế này nữa.

Lúc về nhà toàn là dựa vào Lưu thúc giúp, không thì Tiền Ý Ý cũng không thể kéo nổi con quỷ say rượu này vào nhà. Nếu như thế thì khả năng lão đại bị ném ở trong hoa viên giữa mùa thu rồi bị muỗi đốt khắp người là rất cao.

Lưu thúc rất biết điều, vừa đem Lương Quyết Thành đặt ở cửa liền không tiến vào nữa, không nói hai lời liền chạy mất.

Tiền Ý Ý thiếu chút nữa đuổi theo thúc ấy để nhờ thúc ấy tiết lộ chút gì đó cho ông nội.

Nói với ông nội là cô với bạn trai đang yêu sớm, còn ở chung nữa!

Đáng tiếc tiếng lòng của cô thì Lưu thúc không nghe thấy được, ông trở lại trên xe do dự nửa ngày, nghĩ đến tình huống của Tiền gia bây giờ vô cùng phức tạp, tình huống hiện tại của tiểu thư thực không ổn, vẫn không nên lưu lại cái thóp này cho nhiều người biết thì hơn.

Lưu thúc lặng lẽ xóa camera bên trong xe, làm xong chuyện này, ông liền cảm thấy mình y như một anh hùng vô danh, bảo vệ tốt cho tiểu thư của mình.

Tiền Ý Ý không biết chuyện này, nhưng bây giờ cô còn phải đối mặt với vấn đề khó giải quyết hơn.

Lương Quyết Thành say rượu thì phải làm gì?

Lão đại ngồi ở ghế sô pha, ánh mắt vẫn không có bao nhiêu men say, nhưng Tiền Ý Ý nghĩ đến cái cảnh anh dính lấy mình lúc trước.

Sau lưng không nhịn được nổi một tảng da gà.

Lão đại uống say, vì cái gì mà cứ nhìn cô chăm chăm vậy?

Tiền Ý Ý xoa xoa đầu, đau não quá đi.

"Bạn học Lương, Lương ca, cậu làm ơn bỏ tay ra để tớ lau mặt cho có được không?" Tiễn Ý Ý vắt khô cái khăn ngâm nước nóng, ngồi xổm trước sofa tận tình khuyên bảo anh.

Lương Quyết Thành đang đặt tay lên trán, chống đỡ nửa khuôn mặt làm cho động tác lau mặt của cô bị trở ngại.

Tiến Ý Ý đang nghĩ muốn ném cái khăn này đi không làm nữa.

Nhưng lại sợ anh uống say lại cứ như vậy đi ngủ thì lương tâm của cô vẫn có chút bất an, đặc biệt ở bên ngoài cô còn biết anh là người khiết phích, chỉ có thể nhượng nhịn dụ dỗ lau mặt một chút.

Đại tiểu thư như cô lớn như vậy rồi nhưng còn chưa có hầu hạ ai rửa mặt bao giờ.

Có thể là anh nhận ra Tiến Ý Ý cho nên mới thông thả buông tay ra.

Tiến Ý Ý nhẹ nhàng thở một hơi.

"Tôi muốn tắm."

Tay cô hơi dừng một chút, sau đó lại dùng lực xoa xoa thật mạnh.

Thiếu niên bị hành hạ đến đỏ cả mặt, vẫn bình tĩnh cố chấp nói: "Tôi muốn tắm."

"Muốn tắm? Được."

Tiến Ý Ý ngoài cười trong không cười: "Tớ tìm cho cậu một người giúp việc hầu hạ cậu."

Cô lật di động tìm trong app nội trợ.

Mấy di giúp việc trên này không ít, đều khoảng năm mươi tuổi trở lên, đủ để làm bà nội của cô luôn rồi. Tiến Ý Ý tính toán một chút, tìm một di giúp việc hơi lớn tuổi một tý để giúp đỡ cho cái tên say rượu này đi tắm rửa.

Tóm lại, đừng có nghĩ đến chuyện bảo cô động thủ giúp anh một lần nữa.

Không biết Lương Quyết Thành có phải nghe hiểu cô nói gì hay không, anh buông mắt xuống: "Không cần người khác."

Tiến Ý Ý vẫn lướt điện thoại: "Dừng nghĩ nữa, tớ sẽ không giúp cậu tắm đâu, nên chết tâm đi là vừa. Tớ là kim chủ của cậu, không phải nha hoàn của cậu nha."

Lương Quyết Thành đề tay Tiến Ý Ý lại, kéo dài thanh âm: "Không cần...người khác."

"...Bản." Tiến Ý Ý dừng một chút.

Cô hiện tại rất muốn biết là rốt cuộc lão đại đang say hay vẫn đang tỉnh vậy? Nói là say nhưng anh nói chuyện vẫn rất có logic rõ ràng; nhưng nói là tỉnh thì lão đại không thể nào có cái bộ dáng như thế này được.

Nghĩ nghĩ một lúc, quyết định coi Lương Quyết Thành như một người vẫn đang tỉnh táo mà thương lượng.

"Chúng ta chỉ có thể tìm di giúp việc đến. Cậu nhìn xem, tớ là con gái, không thích hợp giúp cậu tắm rửa có đúng hay không? Hơn nữa cậu cũng không thể tự mình làm, cho nên chúng ta vẫn nên mời di giúp việc đến thì tốt hơn."

Lương Quyết Thành cố chấp nhìn cô: "Không cần."

Tiến Ý Ý đổi một cách nói khác: "Tớ không thể tắm rửa giúp cậu được, bởi vì con gái mà tắm cho con trai thì rất có thể sẽ xxx..."

Cô nghiêm mặt nói hươu nói vượn.

Biểu tình của anh trong nháy mắt cô động lại, sau đó yên lặng rồi tầm mắt đi.

Tiến Ý Ý thừa dịp ấy nhanh chóng lau sạch mặt cho anh. Lương Quyết Thành y như một con búp bê, để mặc Tiến Ý Ý làm tới làm lui trên mặt mình.

Phần còn lại anh tự mình làm.

Cô thở ra một hơi, đưa anh tới phòng ngủ dành cho khách: "Muộn rồi, cậu nghỉ ngơi thật tốt đi. Có gì thì ngày mai nói, ngủ ngon."

Tiến Ý Ý chúc ngủ ngon xong liền xoay người đóng cửa phòng lại, đi vài bước lại phát hiện có gì đó không đúng. Vừa quay đầu nhìn thì thấy Lương Quyết Thành đang theo sát chân cô, im ắng đứng ở đằng sau.

Tiến Ý Ý thiếu chút nữa bị dọa cho hồn lìa khỏi xác: "Lương Quyết Thành!!!"

Nửa đêm nửa hôm vừa quay đầu lại liền thấy một người đứng đằng sau mình, không bị dọa cho chết tại chỗ là còn may mắn đấy!

Lương Quyết Thành không nói chuyện.

Tiền Ý Ý chỉ vào phòng cho khách: "Cậu mau đi ngủ đi, trễ lắm rồi!"

Anh vẫn không nói chuyện, nhắm mắt theo đuôi Tiền Ý Ý, giống như một cái đuôi nhỏ. Mặc cho cô nói thế nào cũng nhất định không chịu đi.

Đau cả não.

Lần thứ ba cô hoài nghi là Lương Quyết Thành vẫn còn đang tỉnh táo, cũng là lần thứ ba bác bỏ cái suy nghĩ này.

Đây căn bản chính là một tên ngốc mà.

Tiền Ý Ý không thể so đo với một người đang say, nói cái gì với anh cũng đều vô dụng. Cô nghiêng người chạy thật nhanh về phòng, đóng cửa lại.

Ngoài cửa không có động tĩnh.

Cô dán hẳn vào cửa nghe ngóng chốc lát, xác định không có bất kì âm thanh nào. Ngay lúc cô cảm thấy Lương Quyết Thành không thấy mình nữa sẽ ngoan ngoãn quay về phòng, cô cẩn thận mở hé cửa ra một khe nhỏ thì liền thấy...

Thiếu niên cao lớn đang trằm mặc dựa vào tường, lẳng lặng chờ đợi.

Lúc cửa vừa mở ra, anh liền ngước mắt lên, thông qua khe cửa nhỏ hẹp đối diện với ánh mắt của Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý: "..."

Vì cái gì mà cô lại cảm giác lão đại đang lên án mình?

Tiền Ý Ý không làm sai cái gì, nhưng lại có cảm giác chột dạ.

Cô trằm mặc thật lâu, cùng anh đối mắt bốn mắt nhìn nhau. Nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng liền giờ tay chịu thua, yên lặng kéo cửa ra.

Lương Quyết Thành giống như đang chờ điều này, cửa vừa mở ra anh đã tiến vào ngay lập tức.

Tiền Ý Ý trong lòng có mười vạn câu đang muốn nói cũng không thể đối diện với Lương Quyết Thành đang say rượu này nói ra lời nào.

Cô mở điện thoại ra, bật chế độ quay phim, nhắm ngay hướng Lương Quyết Thành.

"Lương ca."

Tiền Ý Ý dụ dỗ: "Cậu muốn tớ gọi cậu là gì cơ?"

Lương Quyết Thành mím chặt môi, cơ hồ là đang cảnh giác nhìn chằm chằm cô gái kia.

Lần thứ tư cô nghi ngờ anh vẫn còn đang tỉnh táo.

"Cậu vừa mới nói, muốn tớ gọi cậu là gì?" Tiền Ý Ý tiếp tục dụ dỗ.

Anh vẫn im lặng không chịu nói. Tiền Ý Ý liền cảm thấy tức giận.

Tại sao lão đại uống say còn có tính cảnh giác cao như vậy?

Cô lại đổi một chiêu khác: "Cậu không thể bắt được tớ nha!"

Vừa nói cô vừa lùi ra phía sau. Lương Quyết Thành liền bước lên một bước.

Tiền Ý Ý dùng một chiêu dụ anh đi một vòng quanh phòng ngủ. Cô ở phía sau cứ lui lui như thế, anh từng bước ép sát theo.

Bỗng nhiên cô lại có tâm tình muốn chơi lớn một trận. Về mặt đột nhiên trở nên hoảng sợ bắt đầu chạy, Lương Quyết Thành không phụ sự mong đợi của cô, nhanh chân đuổi theo đến, cơ hồ là hai ba bước đã đuổi kịp Tiền Ý Ý.

Cô hét lên một tiếng, cố ý lung la lung lay cái màn hình điện thoại: "Bạn học Lương, không được..."

Tiền Ý Ý ấn phím ngừng quay, một giây sau, trước mắt cô liền tối sầm lại.

Nam sinh cao lớn lẳng lặng đứng trước mặt cô, đáy mắt lẩn lộn khiến người ta xem không hiểu ý tứ của anh.

Trong lòng cô bỗng nổi trống.

"Khụ, bạn học Lương, tó đùa một chút thôi mà."

Lương Quyết Thành không nói gì mà hơi hơi khom lưng xuống.

"Dễ nghe."

Tiền Ý Ý có chút khó hiểu.

Cái gì dễ nghe.

Anh chống một tay lên tường, môi tién sát tới vành tai Tiền Ý Ý: "Giọng nói cậu thật dễ nghe."

Mặt cô thoáng chốc đỏ bừng.

Anh...thật sự là đang say sao!?

Phải! Anh chính là đang say!

Không thì anh sẽ không bao giờ nói ra loại lời này! Những lời như vậy...

Tiền Ý Ý xấu hổ trừng mắt nhìn Lương Quyết Thành, khuỷu tay dùng lực một cái đem anh đẩy ra xa.

"Nói cái gì vậy! Cậu có còn là cậu không đấy!?"

Cô muốn đẩy anh ra, nhưng lại không thể làm lay chuyển anh dù chỉ một cm.

Trước mắt bỗng chốc tối đen.

Biết vậy đã không mở cửa.

Đáng tiếc mời phạt đến thì dễ chứ tiền phạt đi lại vô cùng khó. Lương Quyết Thành vào phòng rồi cũng không có ý định sẽ rời đi.

Tiền Ý Ý phấn đấu nửa giờ, cũng không có cách nào đánh thắng được anh, cắn răng một cái liền buông thả.

Xem như là đang luyện tập độ thân mật đi.

Chẳng qua là bị ép buộc cùng chủ động không giống nhau lắm.

Tiền Ý Ý nghiêm mặt tung chăn ra, đặt ở giữa ngăn cách giữa hai người, để cho Lương Quyết Thành nằm ở phía bên phải.

"Ngủ đi." Cô chuẩn bị tắt đèn.

Đột nhiên nghe được thanh âm sột soạt, Lương Quyết Thành đang cời quần áo!!

Động tác của anh rất chậm, nhưng trên người anh cũng chỉ mặc một bộ mỏng, thoáng chốc sau anh đã cời trần đứng ở bên giường, sau đó xoay người lên giường nằm.

Một hơi của Tiền Ý Ý suýt nữa không lên được.

"Lương Quyết Thành!?"

Anh không trả lời sự phẫn nộ của cô, bình tĩnh nằm xuống nhắm mắt lại, như là đã ngủ rồi.

Cô vuốt vuốt ngực, lật di động tìm video Đại Bi Chú, nghe trong chốc lát mới thấy tâm mình bình ổn lại, lúc này mới tắt đi.

Ngủ.

Không nên cùng người say nói nhảm, đỡ cho phải bực tức.

Lúc ngủ, cô liền mơ thấy ác mộng. Cô mơ thấy mình bị khủng long bắt cóc. Khủng long khoác một cái tay lên người cô khiến cô không thở được, liều mạng giãy giụa hô cứu mạng.

Giãy giụa quá dùng lực, Tiền Ý Ý mở to mắt ra.

Đầu cô đầy mồ hôi, mở mắt ra sau lại nhìn thấy gương mặt phóng đại của Lương Quyết Thành đang ngủ.

Tầm mắt cô dời đi.

Người vốn nên ngủ ở bên phải kia bây giờ đã ngủ đến tận trên người cô, cánh tay vắt ngay qua bụng cô, đem cả người ôm vào trong ngực.

Tiền Ý Ý lấy chân đá đá Lương Quyết Thành, anh vẫn không động đậy một chút nào cả. Cô liền có chút tức giận.

"Đây là cậu tự chuốc lấy!"

Tuy rằng cô không muốn so đo cùng con ma men đó nhưng đây là cô đang bảo trì mối quan hệ song phương hữu hảo thật tốt đó.

Tình huống hiện tại, nhìn thế nào cũng thấy cô là người thiệt.

Không thể không oán.

Tiền Ý Ý chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhấc chân lên đá vào hạ bộ của Lương Quyết Thành.

"A!"

Lương Quyết Thành đang ôm cô lập tức buông tay ra, thân thể cuộn thành một đoàn.

Tiền Ý Ý nhanh chóng đem chăn bọc anh lại, dùng cả tay cả chân đá anh xuống dưới đất.

Không thể không bội phục Lương Quyết Thành, đá cho như vậy mà còn không tỉnh lại.

Cô mệt đến mức không nói được gì. Rốt cuộc mình đã tạo cái nghiệt gì đây~

Sớm biết vậy cô đã vứt anh cho Tại Tiểu mang đi là được rồi, vì sao còn phải chịu trách nhiệm đem người về đây cơ chứ.

Người nhà không dễ làm!

Một đêm qua đi, Tiền Ý Ý cảm thấy so với kỳ sinh lý của cô còn muốn khó chịu hơn.

Cô ngủ thẳng một giấc đến trưa, ngủ thấy mùi đồ ăn thì khịt khịt mũi tỉnh lại.

Rửa mặt thay quần áo xong, Tiền Ý Ý xoa xoa mái tóc rối của mình đi ra ngoài.

"Là đi sao?"

Trong phòng bếp có tiếng động.

Nghe thấy tiếng của Tiền Ý Ý, người ở trong bếp liền quay đầu qua.

Tiền Ý Ý hơi hơi kinh ngạc.

Lương Quyết Thành đang đeo tạp dề đứng ở đó, trong tay còn đang cầm một cái thìa: "Dậy rồi sao, rửa tay tới ăn cơm."

Tiền Ý Ý do dự một lúc mới hỏi: "Cậu tỉnh rượu rồi à?"

Cái chăn cô ném dưới giường kia cũng không thấy nữa, không biết là anh tỉnh lại có thấy mình ở trần nằm dưới đất phòng cô sẽ phản ứng như thế nào nhỉ?

Trong đầu Tiền Ý Ý đột nhiên hiện lên mấy loại ý niệm tà ác, cô đi qua chỗ đó ngồi xuống, vừa gõ thìa vừa cười tủm tỉm hỏi: "Bạn học Lương, xin hỏi cậu đối với sự việc ngày hôm qua còn nhớ được bao nhiêu?"

Tay của anh dừng một chút.

Không nhớ rõ.

Anh uống rượu xong, tất cả ký ức sau đó cũng không hề nhớ rõ nữa.

Mặc dù cái gì cũng không nhớ, nhưng lúc gần sáng anh tỉnh lại liền phát hiện mình đang ở trần nằm ở dưới đất trong phòng Tiền Ý Ý. Trong một khắc đó, đầu óc anh đều không nghĩ được gì, ôm chăn hốt hoảng chạy trốn.

Anh ngồi buồn vài giờ, chờ tâm tình bình phục lại, do dự nửa ngày mới bắt đầu chuẩn bị bữa sáng cho Tiền Ý Ý.

Tâm lý đã chuẩn bị rất tốt xong, anh cho rằng mình sẽ không làm ra chuyện gì quá xấu hổ, nhưng khi đối mặt với Tiền Ý Ý, trong lòng anh vẫn thấp thỏm không yên.

"... Cậu muốn nói gì?"

Lương Quyết Thành thập phần cảnh giác.

Tiền Ý Ý thành thoi: "A, tớ chẳng muốn nói gì cả. Tớ chỉ muốn cho cậu xem cái này thôi."

Tiền Ý Ý cầm điện thoại đưa cho Lương Quyết Thành.

Bên trong là cái video hôm qua cô quay.

Ban đầu anh vẫn chưa biết nó là cái gì, vừa mới mở ra đã nhìn thấy bước chân hốt hoảng của Tiền Ý Ý, kèm theo đó là anh từng bước ép sát tới.

Lương Quyết Thành: "..."

Anh đang làm cái gì vậy?

Nếu như lúc trước anh vẫn còn nghi ngờ mình có làm gì không thì sau khi xem video xong, Lương Quyết Thành không còn gì để nói nữa.

Anh thấy trong video Tiền Ý Ý đang khăn trương sợ hãi, mà anh y như ác ma hướng tới người ta mà xông tới.

Lương Quyết Thành đen mặt.

Xem xong video, anh vẫn trầm mặc ngồi đó không nhúc nhích.

"Bạn học Lương? Bạn học Lương, cậu ổn chứ?" Tiền Ý Ý lại đổi cách gọi, "Lương ca, lại nói tiếp một chuyện nữa. Cậu còn nhớ cậu bảo muốn tớ gọi cậu là cái gì không?"

Tiền Ý Ý nhắc nhở: "Cậu nói, muốn tớ học theo Dung Dung."

Về mặt Lương Quyết Thành ngưng trệ.

Tiền Ý Ý còn tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, "Lương ca, lúc sáng tỉnh lại cậu không phát hiện trên người mình có chỗ nào kỳ quái sao?"

Tiền Ý Ý nhắc nhở: "Khả năng là có chút đau ý."

Lương Quyết Thành bị nhắc như vậy mới mơ hồ nhớ ra là lúc mình tỉnh lại thì chỗ đó có chút đau nhức.

Nhọt nhạt, không nặng, không rõ lắm cho nên anh vẫn không để trong lòng. Nhưng việc cô nói khẳng định cũng không phải chỉ có vậy.

Quả nhiên, Tiền Ý Ý gật gù nói tiếp: "Tớ không ngờ là sau khi Lương ca uống rượu liền sẽ...Aiya, tớ cũng vì tự vệ, rất nhẹ nhàng đá cậu một cái, cậu...đừng giận nhé."

Môi Lương Quyết Thành mím thành một đường thẳng, vết đỏ lan từ cổ lập tức khuếch tán ra, chỉ vài giây ngắn ngủi mà mặt anh đã đỏ ửng cả lên.

Nhưng về mặt anh vẫn cố tình không chút thay đổi nào, căn bản không nhìn ra là anh đang thẹn thùng hay là nói là đang xấu hổ đến sắp nổ tung rồi.

Anh chống tay lên bàn đứng lên.

"Ha ha ha ha, Lương ca, cậu sợ sao? Muốn chạy à?" Tiền Ý Ý chậm rãi ung dung nói, "Làm người phải có cốt khí, dám làm mà không dám chịu là không thể được."

Lương Quyết Thành không động.

Nhìn thấy anh như vậy, Tiền Ý Ý cũng xả được con tức hôm qua, bây giờ mới bổ sung thêm một câu: "Đùa cậu một chút thôi mà."

Lương Quyết Thành ngẩng đầu.

Nói thế nào nhỉ, ánh mắt anh giống như là thiếu chút nữa đem người trước mặt đâm cho vài đao vậy.

Tiền Ý Ý cũng chơi đủ rồi, cũng không dám đùa nữa, cười cười giải thích.

"Tối qua cậu say liền cứ đi theo tớ, tớ cảm thấy cậu thú vị cho nên mới cố ý quay một video."

"Rất nguy hiểm."

Lương Quyết Thành nhìn chằm chằm Tiền Ý Ý: "Một người uống say đi theo cậu việc đầu tiên phải làm không phải là ở đó chơi đùa. Cậu nên tìm người đến, cách xa người đang say rượu đó càng xa càng tốt, đẩy hắn ta ra xa một chút có hiểu không?"

Tiền Ý Ý sùng sốt.

"Rất nguy hiểm." Lương Quyết Thành lặp lại một câu.

"Nhưng mà, người đó là cậu." Tiền Ý Ý phản bác lại, "Nếu như là người khác thì tớ chắc chắn sẽ cách ra thật xa! Nhưng người đó là cậu...cho nên mới có thể yên tâm như thế."

Chung quy lão đại là người chưa từng gần nữ sắc, đừng nói là anh uống say sẽ đối với nữ sinh làm gì mà phải nói là sợ anh uống say sẽ bị ai đó làm gì.

Trong tiềm thức của cô, Lương Quyết Thành là người có độ an toàn cao nhất, cho nên mới dung túng cho anh làm những việc đó.

Bởi vì đó là anh...

Ngực Lương Quyết Thành chấn động, anh không nhịn được giờ tay ôm lấy ngực.

"Tôi cũng không được." Lương Quyết Thành tỉnh táo lại, "Bất luận là ai cậu cũng không thể tin tưởng. Lúc nào cũng nhớ thật kĩ phải bảo vệ tốt cho chính mình."

Tiền Ý Ý nhu thuận gật đầu: "Tớ biết rồi."

Lương Quyết Thành là vì muốn tốt cho cô; Tiền Ý Ý có thể nghe ra được: "Lần sau bất kì ai tớ cũng sẽ không hạ thủ lưu tình." Tiền Ý Ý nghiêm túc nói.

Anh mơ hồ đoán được không hạ thủ lưu tình mà cô nói là như thế nào, nơi nào đó lại ả ả đau xót.

Đau xong, Lương Quyết Thành liền phát hiện anh giống như...có cảm giác đang phạm tội...có chút hưng phấn.

Không dám ở lại quá lâu, đứng lên liền vội vàng rời đi.

"Tôi có việc, đi trước."

Tiền Ý Ý phát phát tay: "Tớ ăn đây."

Có việc của anh là có tận một ngày liền, thẳng đến lúc đêm khuya anh vẫn không trở về.

Tiền Ý Ý cũng không chờ anh, cô sắp xếp mọi thứ, thông khở chờ đợi chuẩn bị đi đến trường.

*

Nghỉ có vài ngày mà khắp nơi trong trường đều lộ ra tinh thần lười biếng.

Học sinh ban 11 đến vẫn chưa đông, đại bộ phận đều vây quanh người Nhâm Kha.

"Một sách, cho tao mượn vở bài tập cái!"

Tiền Ý Ý đặt balo xuống, đột nhiên nghĩ đến, bài tập hình như...lại quên làm rồi???

Nghỉ vài ngày có tất cả bảy cái đề thu, một quyển đề luyện tập. Nhưng lúc thầy giáo giao bài cho cô lại quên mất.

Tiền Ý Ý đen mặt: "Kha Kha, cậu còn quyển nào không? Cho tớ mượn với."

Nhâm Kha đưa cô bài tập vật lý.

Tiền Ý Ý nhanh chóng chép lại.

Chép được một nửa, bên cạnh bỗng xuất hiện thêm một người.

Cô không ngẩng đầu lên, Lương Quyết Thành một tay chống bàn, trực tiếp nhảy vào chỗ ngồi.

"Chào buổi sáng, ơ bạn học Tiền ~ ~"

Tại Tiểu với lão tam đi cùng Lương Quyết Thành tới, ánh mắt nhìn Tiền Ý Ý đã khác với mọi ngày.

Nếu như nói trước kia ánh mắt bọn họ nhìn Tiền Ý Ý chính là đang thương thức một cô gái có đáng đáp đẹp mắt, khả năng cao là sẽ có nhiều người theo đuổi. Thì bây giờ bọn họ nhìn cô như đang nhìn cô con dâu của mình vậy, tràn đầy từ ái.

Tiền Ý Ý thấy rõ cái từ ái đó trong mắt hai người này, da gà nổi hết cả lên.

"Chào buổi sáng."

Cô chào hỏi, rồi lại cúi đầu chép bài.

Tự học có rất ít thời gian, nếu cô không chép nhanh sẽ không kịp nữa. Tay cô di chuyển nhanh đến mức chỉ nhìn thấy cái bóng xẹt qua.

"Còn mấy môn nữa?"

Lương Quyết Thành bên cạnh bất thành linh mở miệng.

"Sinh học, hóa học với số học."

Tiền Ý Ý cũng không ngẩng đầu lên.

"Ừm."

Lương Quyết Thành lấy mấy quyển sách bài tập từ trong balo của cô, bắt đầu viết.

"Này?" Ngòi bút của cô lúc này mới dừng lại, "Cậu làm hộ tớ hả?"

Anh không đáp, bắt chước chữ của Tiền Ý Ý nhanh chóng làm bài.

Có người muốn giúp thì càng tốt, Tiền Ý Ý không từ chối, nhanh chóng chép thật nhanh.

Học sinh trong lớp đều đang chép, mấy đại diện môn chỉ còn cách đem thời gian thu kéo dài ra thêm chút nữa.

Buổi sớm giờ tự học, Lương Quyết Thành đang ngủ, cô ngồi bên cạnh cũng nằm sấp lên bàn nghỉ ngơi.

Cô không buồn ngủ, nhưng chép bài hăng quá khiến tay hơi đau, muốn nghỉ ngơi một chút.

Hai người đều nằm, học sinh trong lớp đều không nhận được đưa ánh mắt quét qua hai người.

"Tại Tiểu, hai người kia là tình huống gì? Tại sao Lương ca lại giúp cô ấy làm bài tập?"

Mấy nam sinh ở hàng cuối đang bàn luận xôn xao.

"Mày nói xem?" Tại Tiểu chớp mắt vài cái.

Nam sinh vẽ mặt hóng chuyện: "Hai người đó thực sự đang hẹn hò? Đệch...bạn học mới là ngoan nhân nha!"

Mọi người ầm ĩ cả nửa giờ tự học, thầy Trương vắng mặt hai mươi phút đã xuất hiện, vỗ vỗ bàn giáo viên.

"Trật tự, tất cả trật tự cho tôi."

Thầy Trương chờ mọi người an tĩnh lại mới chậm rãi nói ra: "Mấy ngày nay chắc các em đã chơi đủ rồi. Ngày nghỉ có thể chơi đùa, sau đây phải tập trung vào học tập cho tốt, biết chưa?"

Dưới lớp chỉ có vài học sinh thừa thốt đáp lại.

"Hôm nay lớp ta sẽ đón một bạn học mới tới, chúng ta hoan nghênh một chút nào..."

Học sinh ban 11 nhón nháo.

"Lại học sinh chuyển trường?"

"Lớp chúng ta là lớp đứng đầu về việc đón học sinh mới hả?"

"Học sinh chuyển trường hai năm qua cộng lại cũng không bằng học sinh chuyển vào lớp chúng ta!"

Lại có học sinh mới đến, điểm ấy làm cho không ít người cảm thấy buồn bực.

"Thầy, thầy nói thẳng đi, rốt cuộc là trường học nào phá sản rồi?"

Cả lớp bật cười to.

Thầy Trương cũng bất đắc dĩ, gõ gõ bàn giáo viên.

"Trật tự. Phụ huynh của bạn ấy thay đổi công việc thì bạn ấy chuyển trường cũng bình thường thôi mà. Các em đối xử với người ta tốt một chút nghe

chưa." Nói xong, thầy Trương hướng ra bên ngoài gật gật đầu.

"Bạn học Điều, vào đi."

Tiền Ý Ý đang nằm, nghe ở trên bục giảng truyền tới một thanh âm quen thuộc.

"Điều Nhất Nam."

Cô đột nhiên ngẩng đầu.

Điều Nhất Nam, nam chính của tác phẩm này!

Tại sao cậu ta lại tới ban 11!?

Đáy mắt cô hiện rõ vẻ kinh ngạc nhìn nam sinh đang đứng ở đó, càng mờ mờ hơn.

Nam sinh có dáng người cao lớn, tướng mạo soái khí, một tay cầm cặp, mặc bộ quần áo bóng chày Ngũ Hoa Lục, trên mặt đều là vẻ nhẵn nài.

Nam sinh này...giống với người hôm nọ ở quán bar đã giải vây giúp cô thế nhỉ?

Cậu ta quét mắt nhìn quanh lớp, vừa đúng lúc dừng ở trên người Tiền Ý Ý, trong chớp mắt mang theo một tia kinh ngạc.

Cô xác định, cậu ta chính là nam sinh hôm nọ ở quán bar giúp cô.

Điều Nhất Nam

Không nghĩ đến, lại là cậu ấy.

"Được rồi, bạn học mới ngồi trước hàng cuối cùng."

Thầy Trương sắp xếp xong: "Chúng ta cùng hoan nghênh bạn mới nào, hoan nghênh xong thì chúng ta cùng tiếp tục hoan nghênh bài kiểm tra sắp tới nha."

"Hôm nay và ngày mai, chúng ta sẽ tiến hành kiểm tra, các bạn nhớ cố gắng hết sức nhé."

- - - - -

Lời editor: Hơn 7000 chữ, gõ muốn mất nửa cái mạng. Hôm nay một chương thôi nhé! Cảm ơn các bạn nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Edit: Thương Thù

Trường học bây giờ toàn chơi mấy cái trò kích thích học sinh này. Học sinh chưa kịp thở đã thông báo kiểm tra khảo sát, một đám người đều oán thán kêu trời kêu đất, hận không thể nướng chửi thầy cô giáo.

"Quá đáng thật, chưa gì đã kiểm tra rồi, chúng ta chỉ được chơi có ba ngày mà kiểm tra cái gì cơ chứ?"

"Xong rồi, trong đầu tao chẳng có cái gì cả!"

"Làm như nếu mày học thì trong đầu có cái gì ấy!"

"Kha Kha! Nhậm đại ca! Cứu mạng!"

"Cứu tao với, lần này thi xong chắc tao không dám về nhà luôn quá..."

Tiếng oán thán của học sinh vang đầy trời, nhưng cuối cùng chẳng có biện pháp gì, đành phải chịu đựng làm bài kiểm tra.

Nhà trường bắt đầu sắp xếp phòng thi. Máy thầy cô này trong lòng cũng đã hiểu rõ, trước khi nghỉ đã đem việc sắp xếp này chuẩn bị thật tốt, cho nên lúc tám giờ đã thông báo hết phòng thi của học sinh, tám rưỡi bắt đầu thi, cho tận nửa tiếng để giảm xóc.

Ban 11 được phân ra các phòng thi khác nhau, đại đa số đều được xếp ở mấy phòng gần gần cuối. Chỉ có Nhâm Kha cầm đầu ba học sinh có học lực tốt nhất ban 11 ở cùng một phòng thi. Phòng thi của Tô Á Na thì cách phòng thi của Tiền Ý Ý đến một dãy nhà học.

Mà Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành bởi vì lần trước không tham gia thi nên đều bị tính là 0 điểm, được xếp tới phòng thi cuối cùng.

Tại Tiểu và Chu Tam cũng bị xếp đến cùng một phòng.

"Lão Trương quá giỏi hoạt rồi, vừa mới đi học đã làm cho một cú, lòng tao tan nát quá mày ạ."

Trước khi thi có nhiều người cảm thấy mình vẫn còn có thể cứu được nên cố gắng liều mạng lật sách nhét kiến thức vào đầu. Nhưng Tại Tiểu lại cảm thấy cậu ta không cứu nổi nữa, soái khi vứt hết sách đi, mua một cái bánh sandwich ngồi một bên vừa cắn vừa gật gù phê bình mấy thầy cô giáo.

"Chính xác, tìm tao đập kịch liệt lắm đây nè."

Chu Tam nhìn Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành, cẩn thận hỏi: "Còn nữa, cái kia..."

Cậu ta không nói tiếp được, Lương Quyết Thành vừa bắt một ánh mắt sắc nhọn sang đây, lão Tam đã lập tức cảm miệng lại.

Cậu ta cảm thấy, Lương ca rất có thể đã đoán ra được mình định nói cái gì.

Kỳ thật là cũng muốn hỏi một chút, chị dâu mới Tiền Ý Ý của bọn họ, có quan hệ gì với học sinh chuyển trường mới hay không.

Lúc thầy giáo nhắc nhở học sinh kê lại bàn ghế, học sinh mới tới lại giống như đang quan sát Tiền Ý Ý, mà ánh mắt của Tiền Ý Ý cũng dừng ở trên người cậu ta, khiến cho người nào nhìn thấy cũng có chút hoảng hốt.

Cái nhìn đó giống như là đang dò xét xem đó có phải người quen cũ của mình hay không. Ánh mắt tràn đầy thổn thức, rõ ràng là không phải như đang nhìn người xa lạ.

Mà học sinh chuyển trường kia còn cười với cô.

Cái này có nghĩa là gì? Cái này có nghĩa là tiêu ca ca ở cửa tiệm cắt tóc đang giờ kéo liễu mạng mời chào Lương Quyết Thành thử cái kiểu tóc xanh non tươi cỏ này, muốn làm cho anh một đỉnh đầu toàn là màu xanh của lá cây.

Lời này chưa kịp nói ra đã bị tầm mắt Lương Quyết Thành quét tới làm cho ngậm miệng lại.

Anh không muốn thấy cỏ mọc trên đầu Lương ca!

Chu Tam nhanh chóng chuyển dời qua trêu chọc cười đùa với Tô Á Na.

Tô Á Na chính là thuộc về phe nghĩ mình còn có thể cứu chữa được, chỉ còn nửa tiếng nữa là bắt đầu thi, cô ấy đem quyển sách lật ào ào xem hết một lượt kiến thức, từ đầu tới cuối cũng không biết mình có đọc được cái gì hay không, có thể là tìm một chút cảm giác an toàn ở cái quyển sách này đi.

Ngược lại với cô ấy, Tiền Ý Ý không đọc sách. Cô đang ngậm kẹo ngăn người ngồi bên cạnh bòn hoa bên dưới phòng học.

Học sinh mới chuyển đến là Diêu Nhất Nam

Cậu ấy chính là nam chính của bộ tiểu thuyết này, là một phú nhị đại cả lợ phát phờ, bởi vì bị Tiền Mân Văn quật cường cùng nghiêm túc hấp dẫn cho nên chậm rãi có cảm giác với cô ta, sau lại bởi vì Diêu gia mà cùng Lương Quyết Thành quan hệ đối lập nhau, bắt đầu đi trên con đường một bên nói chuyện yêu đương, bên còn lại là đánh quái thẳng cấp với nhân vật phản diện là anh.

Cái tên Diêu Nhất Nam này, nói là người tốt thì trên người cậu có không ít thói hư tật xấu. Nói cậu là người xấu thì tâm hồn cậu lại rất thuần túy.

Người như thế này mới hấp dẫn độc giả từ cái nhìn đầu tiên, nam chính chỉ cần nói thôi cơ hồ cũng chiếm được tâm của hơn nửa độc giả, so với nữ chính thì nhân khí cao hơn nhiều.

Đó chính là cậu ấy.

Ngày hôm đó khi ở quán bar, Tiền Ý Ý thật sự cũng không nhớ rõ lời cậu ta nói.

Ngon đèn hỗn độn cùng cảnh tượng rối bời, ai cũng chẳng nhìn rõ ai. Tiền Ý Ý chỉ liếc cậu ta có một cái, vội vàng gấp thoáng qua chứ không có quá nhiều ấn tượng sâu sắc, nhưng giọng nói của cậu ta vẫn là rất đặc biệt.

Lúc học sinh mới đến giới thiệu mình ở trên bục giảng, cô mới có thể chú ý đến.

Chỉ là Tiền Ý Ý không ngờ đến, Diêu Nhất Nam lại có thể chuyển tới ban 11 để học.

Theo nguyên tác, Diêu Nhất Nam cùng với Tiền Mân Văn trước đó có gặp qua một lần. Sau đó lại gặp lại cô ta vào mùa đông, khi đó Tiền Mân Văn đi cô nhi viện làm tình nguyện. Sau này, Diêu Nhất Nam là vì Tiền Mân Văn nên mới chuyển đến trường công lập, tự nhiên là sẽ vào học ở ban 1.

Mặc dù thoát nhìn qua là một phú nhị đại vô dụng, nhưng thành tích của Diêu Nhất Nam lại rất tốt, cậu ta đã dựa vào năng lực của mình thi đậu một trường đại học trọng điểm hết sức ưu tú.

Nhưng là, bây giờ Diêu Nhất Nam so với lúc trước khác biệt rất nhiều!

Còn chuyển sai cả ban học nữa.

Cậu ta đã gặp qua Tiền Mân Văn hay chưa?

Tiền Ý Ý phát ngốc ra đó, không chú ý tới Lương Quyết Thành bên cạnh sắc mặt đã ngày càng âm trầm xuống.

Bộ dạng anh không nói lời nào này có chút dọa người.

Nhâm Kha với Tô Á Na cùng mấy người kia lặng lẽ xê cách anh nửa bước, nửa bước lại thêm nửa bước nữa. Tiền Ý Ý crack cắn kẹo que trong miệng, lúc hồi thần lại liền phát hiện ra bên người mình ngoại trừ Lương Quyết Thành cũng chẳng còn ai cả.

Mấy bạn học đều đứng ở hành lang, đang cúi đầu bàn luận xôn xao.

"Đi thôi, tới phòng thi nào." Tiền Ý Ý ném que kẹo vào thùng rác, trong tay cầm túi bút, bình tĩnh lại thong dong, "Đi sớm một chút để đỡ có sai sót gì."

Lương Quyết Thành yên lặng đứng dậy, tay rút túi đi trước Tiền Ý Ý một bước.

Cô cũng không phát hiện ra là có gì không đúng, liền đi theo anh.

Hiện tại không cần nghĩ mấy thứ khác, quan trọng nhất bây giờ là kiểm tra.

Đây là lần đầu tiên cô kiểm tra, nhất định phải cố hết sức!

Tiền Ý Ý ngồi ở trong phòng thi phát hiện, cô với Lương Quyết Thành lại ngồi rất gần nhau.

Một trước một sau, người đứng đầu và người đứng thứ hai từ dưới đếm lên.

Bài thi bị nộp giấy trắng giờ khắc này như đang khinh bỉ cô vậy.

Anh còn ngồi ở trước Tiền Ý Ý một chỗ. Cô ngồi ở trong góc, xoay xoay bút chờ thi.

Nói thật là bây giờ cô không sợ thi nữa. Mỗi ngày đều bị Lương Quyết Thành bắt làm mấy đề thi, cô nhìn đến phát ngán rồi.

Môn thi đầu tiên là Ngữ Văn.

Tiền Ý Ý vừa cầm tờ đề lên, liền ngậy cả người.

Hồng rồi!

Trong khoảng thời gian này, cô toàn học lý. Giống như...hoàn toàn không học tý văn nào!

Muốn chết a!!!!

Cô lật tới lật lui cái đề hai, ba lần. Nhìn đến phát ngốc, thờ dài một tiếng.

Về sau không thể chỉ sùng một mình vật lý được.

Môn thi đầu tiên Tiền Ý Ý đã muốn chết, sau khi đọc xong câu hỏi, cô cơ hồ là dùng hết tất cả kiến thức của mình từ trước đến giờ, miễn cưỡng viết câu trả lời dài dài một chút. Mà đến khi viết văn, cô càng luống cuống hơn không biết làm thế nào.

Tại sao phải làm văn?

"Định nghĩa của hạnh phúc" là cái quỷ gì?

Tiền Ý Ý vắt óc nghĩ mọi cách viết đủ 800 chữ.

Không cần nhìn cũng biết điểm thi môn văn của cô sẽ thế nào rồi!!

Thi xong môn đầu tiên, Tiền Ý Ý uể oải nằm sấp xuống bàn không muốn nhúc nhích.

"Ý Ý, sao vậy? Không thi được hả?"

Bạn cùng lớp cô cũng thi ở phòng này, quay đầu nhìn thấy Tiễn Ý Ý như vậy liền không nhịn được nói: "Đừng để ý, dù sao cậu cũng là người đứng thứ nhất từ dưới lên, điểm thi lần này có kém cũng không khác gì mấy lần trước đâu."

Khóe miệng Tiễn Ý Ý giật giật, ánh mắt u u nhìn cô ấy: "Cảm ơn lời an ủi của cậu."

Trên bàn bỗng có thêm chai nước hoa quả.

Lương Quyết Thành thu tay, quay lại chỗ mình ngồi.

"Cảm ơn."

Dưới cái nhìn chăm chăm sáng quắc của toàn bộ học sinh trong phòng thi, Tiễn Ý Ý bình tĩnh vặn mở nước hoa quả uống hai ngụm.

Về mặt như đưa đám của cô, học sinh trong phòng thi đều nhìn thấy được. Thời gian thi môn tiếp theo cách bây giờ khoảng tầm mười phút, có học sinh rời khỏi phòng thi của mình đi sang bên phòng khác cười nhạo.

"Có biết Tiễn Ý Ý không? Cái người muốn thi vào ban 1 ấy."

Môn thi thứ hai chưa thi mà Tiễn Ý Ý đã nhận được rất nhiều sự "quan tâm" từ bài thi đầu tiên.

Hiện tại cô đang bắt đầu thi môn thứ hai.

Tiếng Anh là sở trường của Tiễn Ý Ý, cô đọc nhanh như gió lướt qua toàn bộ đề, sau đó bắt đầu đặt bút làm bài. Chỉ mới nửa giờ sau, Tiễn Ý Ý đã hoàn thành xong bài thi.

Làm xong bài thi, không có một chỗ nào bị bỏ trống. Kiểm tra lại một lần nữa, Tiễn Ý Ý liền buông bài thi xuống, nằm ra bàn chuẩn bị ngủ một giấc.

Tư thế nằm của cô vừa đúng lúc có thể nhìn thấy lưng của Lương Quyết Thành.

Anh cũng đã làm xong bài, đang nằm đè lên bài thi ngủ.

Hôm nay anh không mặc áo khoác. Đầu tháng mười, thời tiết đã hơi giảm nhiệt xuống, mọi người đều khoác áo đồng phục ở bên ngoài, anh lại chỉ mặc duy nhất một cái áo T-shirt trắng, lúc nằm xuống thì cái áo như có thể phác họa được vòng eo mảnh khảnh của anh, mơ hồ có thể đếm rõ được xương sống ở trên lưng anh.

Chỉ cách một khoảng hẹp hẹp tầm 10 cm, thiếu niên mang theo hơi thở cấm dục hiện lên ngay trước mắt Tiễn Ý Ý.

Cô chống má, nhìn không chớp mắt.

Lúc Lương Quyết Thành mặc quần áo, nhìn có vẻ quá đơn bạc. Căn bản không ai phát hiện ra được thân thể anh cường tráng như thế nào.

Một lát sau, Lương Quyết Thành đột nhiên giật giật ngồi dậy.

Trong nháy mắt lúc anh ngồi thẳng lên, xương sống cũng động theo, Tiễn Ý Ý nhìn mà không dời mắt được.

Lương Quyết Thành ngồi thẳng người lên, quay người đưa cho Tiễn Ý Ý một tờ giấy.

Truyền đáp án!?

Tìm Tiễn Ý Ý đập chậm một nhịp.

Cô nhanh chóng cầm tờ giấy, đợi một lúc sau khi tìm bình phục mới chậm rãi mở tờ giấy đó ra.

Trên giấy chỉ có một câu.

[Đừng nhìn tôi như thế, không ăn được đâu.]

Tiến Ý Ý: "..."

Cô xoa xoa tờ giấy, nằm sấp xuống ngủ.

Thầy giám thị đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tiễn Ý Ý.

"Bạn học này, tự giác một chút."

Tiền Ý Ý ngẩng đầu.

"Dạ?"

Thầy giám thị là một thầy giáo lạ mặt, ông ta nghiêm mặt bắt cầu ngôn tiểu*.

*Bắt cầu ngôn tiểu: kẻ trầm mặc ít nói cười, kẻ nghiêm túc.

"Tờ giấy trong tay em lấy ra, đưa bài thi cho tôi. Bài thi này em gian lận, sẽ không được tính điểm."

Tiền Ý Ý há miệng thở dốc.

"Thầy, em không có gian lận."

Cô vừa nói vừa siết chặt tờ giấy nhỏ.

Dọa người, thứ này không thể để người khác thấy được.

Thầy giám thị gõ gõ bàn cô: "Nhanh lên, tôi thấy hết rồi."

Mấy học sinh trong phòng thi đều nhìn chằm chằm ở góc phòng, chẳng sợ người nào mà nhón nháo bàn tán.

"Tiền Ý Ý?"

"Cậu ta gian lận?"

"Lương Quyết Thành ngồi ở đằng trước kia."

"Lương Quyết Thành gian lận với cậu ta? Không thể nào."

"Tao nghe nói hai người đó đang hẹn hò...Hắc hắc hắc."

Tiền Ý Ý không tình nguyện.

"Em thừa nhận là có nhận tờ giấy nhỏ, nhưng em không gian lận." Tiền Ý Ý nghiêm túc nói, "Lúc em nhận tờ giấy đó thì em đã làm xong bài trước đó mười phút rồi, thầy có thể kiểm tra camera."

Thầy giám thị không tin.

"Làm xong? Không phải gian lận thì hai em truyền nhau giấy làm gì? Lấy ra đây!"

Một tiếng cuối cùng đó, thầy giám thị thật sự rất nghiêm khắc.

Tiền Ý Ý do dự.

"Đưa thầy ấy."

Lương Quyết Thành đứng dậy, tách tờ giấy từ trong tay Tiền Ý Ý đưa cho thầy giáo.

Thầy giám thị hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn hai người: "Để tôi xem các em còn chối thế nào..."

Tờ giấy vừa mở ra, Tiền Ý Ý giờ tay che mặt, không đành lòng nhìn thẳng.

Mà về mặt Lương Quyết Thành vẫn bình tĩnh: "Thầy giáo, xem xong rồi chứ?"

Thầy giáo cầm tờ giấy nhỏ trong tay, nhìn đi nhìn lại cũng không thể tìm thấy ý tứ thứ hai trong cái tờ giấy này.

Một hàng chữ này, nếu thật sự chỉ trích thì phải lấy tội là...tán tỉnh.

Mà về mặt của cô bé này, đích xác là đang xấu hổ.

Không phải xấu hổ vì bị bắt lúc gian lận mà là vì thẹn thùng bởi tình cảm nam nữ này.

Thầy giám thị cầm tờ giấy mà ngu cả người.

Cho nên, hai học sinh đếm ngược từ dưới lên này, người mà để giáo viên phải tân tân khổ khổ giám sát bắt được truyền giấy cho nhau, lại đang tán tỉnh nhau?

Thầy giám thị đe dọa lấy bài thi của Lương Quyết Thành nhìn một chút.

Ở trên góc viết tên của Lương Quyết Thành, nhìn thấy cái tên này, thái độ thầy giám thị có hơi thay đổi, nhanh chóng xem câu trả lời của anh, vẻ mặt lại như không thể tin được. Sau đó bỏ bài thi xuống lại cầm lấy bài thi của Tiền Ý Ý.

Xem xong bài thi của cô, ánh mắt thầy giám thị nhìn hai người thay đổi hẳn.

"Sao hai em lại bị xếp vào phòng thi này?"

Tiền Ý Ý: "Lúc trước kiểm tra, không tham gia ạ."

Lương Quyết Thành: "Em cũng thế."

Thầy giám thị không nói được gì, bỏ bài thi xuống, nghiêm mặt: "Trong phòng thi mà truyền giấy cho nhau là không đúng. Lần sau không được như thế nữa nghe chưa?"

Ánh mắt mọi người đổ dồn về đó, không nghĩ đến thầy giám thị lại dễ dàng buông tha như thế.

Thầy ấy không bắt lỗi cái tờ giấy đấy sao? Không tịch thu à?

Cuối cùng chỉ là nghiêm mặt nhắc nhở: "Nhắc một lần nữa, trong lúc thi cấm nói chuyện, cấm truyền giấy cho nhau."

Có học sinh nhỏ giọng nói: "Hai người họ truyền giấy, tại sao không đánh dấu bài ạ?"

Thầy giám thị nghĩ ngợi, hỏi Lương Quyết Thành với Tiền Ý Ý: "Muốn nộp bài chưa?"

Hai người này đều làm xong bài rồi, ở lại cũng chỉ ngủ mà thôi.

Huống chi, hình như hai đứa này đang yêu sớm.

Thầy giám thị đẩy đẩy kính mắt, trong lòng xuất hiện một đồng kịch bản drama romantic.

Hai học sinh ưu tú đang mập mờ với nhau...

Không nên không nên, hai đứa này mới chỉ là học sinh lớp 11, còn một năm nữa là lên đại học rồi, nhất định phải học hành cho tốt.

Lương Quyết Thành đứng dậy.

"Em nộp."

Tiền Ý Ý theo sát phía sau.

"Em cũng nộp."

Lúc hai người ra khỏi phòng thi mới 11 giờ.

Tiền Ý Ý đuổi theo bước chân Lương Quyết Thành, bây giờ ở đây không có bóng học sinh nào, mọi người đều đang nghiêm túc làm bài ở trong kia cho nên tiếng bước chân của Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành bước xuống lầu rất rõ ràng.

"Xong sớm như vậy, đi ăn cơm không?"

Bác bảo vệ chắc chắn sẽ không mở cổng cho ra, Tiền Ý Ý đưa ra đề nghị: "Chúng ta trèo tường đi!"

Bây giờ cách giờ nộp bài thi còn một tiếng liền, hơn nữa nhà ăn của trường học vẫn chưa mở cửa. Hai người lại đều là học sinh ngoại trú, ngay cả nơi để nghỉ ngơi cũng không có, Tiền Ý Ý thực sự muốn tìm một chỗ để ngủ.

Lương Quyết Thành không phản đối.

Hai người đi vòng quanh tường trường học một vòng, tìm được ở đối diện bồn hoa có một chỗ thuận lợi cho việc trèo tường ra ngoài, cũng là nơi thầy giáo hay đi tuần nhất.

Hôm nay cả trường đều thi, các thầy đều buông lỏng, không giám sát nơi này. Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành vừa đi qua thì đột nhiên có một nam sinh đứng từ xa lấy đà dẫm lên tường đạp hai bước, nhanh nhẹn leo lên trên đầu tường.

Toàn bộ hành trình không đến hai giây, người này trèo lên thập phần mạnh mẽ, chắc chắn là cao thủ trèo tường thường xuyên.

Tiền Ý Ý đề nghị trèo tường nhưng cô lại không quá hiểu về cái này, chạy lấy đà một đoạn rồi nhảy lên, nhưng cũng chỉ nhảy được 3cm.

"Ha ha."

Tiền Ý Ý không dám tin quay đầu nhìn Lương Quyết Thành đang cầm cặp đứng phía sau nhìn về hướng khác.

"Cậu cười?"

Lương Quyết Thành nhanh chóng phản bác lại: "Không có."

"Tớ rõ ràng nghe thấy được, cậu cười tớ?" Tiền Ý Ý tròn to mắt, vô cùng đau đớn. Lão đại đã học được việc cười nhạo người khác rồi!?

"Hãy, không phải cậu ta, là tôi."

Nam sinh đứng ở trên bờ tường vẫn chưa nhảy xuống, ghé đầu về phía Tiền Ý Ý đang đứng: "Người cười là tôi."

Cậu ta còn đưa tay chỉ chỉ mình, hảo tâm xác nhận thủ phạm chính cho Tiền Ý Ý.

Cô ngẩng đầu.

Nam sinh đứng ở trên đó quay ngược lại với ánh nắng, nghịch quang chiếu tới làm cô không thể nhìn thấy rõ dung mạo của cậu ta, chỉ có thể nhìn thấy là cậu ta đang cười.

"A, là cậu à?"

Nam sinh giống như nhận ra Tiền Ý Ý, ý cười càng sâu hơn.

Cô híp mắt nhìn chăm chăm nam sinh trên đầu tường nửa ngày, vẫn không nhìn được gì.

"Tôi nè." Nam sinh suy nghĩ hồi lâu, chỉ mình, "Quán bar, tôi là học sinh chuyển trường đó."

Tiền Ý Ý thốt ra: "Điều Nhất Nam!?"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Edit: Thương Thù

"A, trí nhớ cậu tốt đấy."

Điều Nhất Nam buông mi khen Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý không lên tiếng.

Trí nhớ cô có kém cũng sẽ không quên nam chính đại nhân.

Đây chính là Điều Nhất Nam đó.

Phải tránh xa!

Về sau Điều Nhất Nam với Tiền Mân Văn chính là hai cái trở ngại lớn nhất.

Tiền Ý Ý lui về sau nửa bước, cùng lúc đó Lương Quyết Thành lại tiến lên nửa bước. Đứng chắn trước người cô.

Khí tức nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh có chút biến hóa.

Điều Nhất Nam đứng ở trên bờ tường nhìn Tiền Ý Ý bị ngăn cản.

Trên mặt anh là ý cười nhẹ nhàng.

Sau đó đảo qua Tiền Ý Ý, như ý thức được cái gì, nhún vai nhảy xuống.

Lương Quyết Thành quay đầu, thần sắc bình thường.

"Cậu nhảy lên đi, tôi đỡ cậu."

Tiền Ý Ý nhảy lên, Lương Quyết Thành nắm hông cô đem người giờ lên cao để cô có thể bám được vào đầu tường.

Cô dùng hết sức bình sinh, thật vất vả mới bò được lên đầu tường. Lương Quyết Thành lại đơn giản hơn nhiều, thậm chí còn không cần chạy lấy đà, nhảy một cái đã bám được vào thành tường, trực tiếp lật người nhảy sang phía bên kia.

Lúc anh nhảy xuống xong, đưa tay chuẩn bị đỡ Tiền Ý Ý từ trên xuống thì đằng sau vang lên một thanh âm.

"Nhảy đi, nhảy cho tôi xem nào. Tôi cũng muốn xem xem các em còn bao nhiêu đồng bọn nữa."

Tiền Ý Ý vẫn còn ngồi ở trên tường, kinh ngạc nhìn người đang đứng đằng sau Lương Quyết Thành.

Hiệu trưởng cùng hai thầy giáo đang chấp tay sau lưng đứng nhìn hai người.

Người cũng đang đứng ở dưới đó, chính là Diêu Nhất Nam vừa mới nhảy xuống kia cũng không chạy trốn. Về mặt không chút thú vị nào, tay đút túi đứng ở nơi đó, còn có tâm trạng cùng thầy giáo nói chuyện.

"Mấy thầy ngăn em ở đây làm gì? Em là học sinh mới tới, hôm nay không tham gia thi. Chỉ là đi ra ngoài ăn một bữa cơm mà thôi."

Hiệu trưởng nhìn chằm chằm Lương Quyết Thành, đáy mắt đều là tức giận không nhẹ: "VẬY CÒN EM?"

Lương Quyết Thành trầm mặc một lát: "...Thi xong rồi, ra ngoài ăn cơm."

"Em thì sao?"

Hiệu trưởng ngẩng đầu.

Tiền Ý Ý đứng ở trên tường cẩn thận nói: "Em cũng thi xong nên đi ăn cơm."

"Cho nên ba người các em, không ở trong làm bài cho tốt mà đến đây trèo tường?" Hiệu trưởng tức giận, "May là hôm nay có các thầy bắt được, nếu không hôm nay mấy đứa ra ngoài trường học mà xảy ra chuyện gì thì có phải đều là trách nhiệm của nhà trường hay không!?"

Hiển nhiên, hiệu trưởng đã đem cả ba người xếp chung vào một chỗ, cho rằng cả ba là đồng bọn của nhau.

"Mấy em, tất cả đều đi đến phòng giáo viên ngay cho tôi!"

"Thầy hiệu trưởng, chờ một chút ạ?" Tiền Ý Ý tay chống tường, đầu đầu, "Để em xuống trước đã."

Lương Quyết Thành giờ hai tay về phía cô.

"Nhảy xuống."

Thanh âm anh ngắn gọn lại mạnh mẽ.

Tiền Ý Ý nghe được lời anh nói, cũng không nghĩ nhiều. Trực tiếp nhảy xuống.

"Này!!! Nguy hiểm!!!"

Hiệu trưởng vừa kêu to một tiếng, Tiền Ý Ý đã rơi vào trong ngực của Lương Quyết Thành.

Cánh tay anh mạnh mẽ vững vàng ôm lấy Tiền Ý Ý, chỉ là chân theo quán tính hơi lùi về phía sau nửa bước, ngay sau đó liền ổn định thân thể.

Thầy hiệu trưởng hung hăng trừng mắt nhìn hai người.

"Được lắm, trước mặt thầy hiệu trưởng còn dám trèo tường. Là trường dạy không nổi các em rồi."

Nói xong, thầy ấy lôi cả ba người đến phòng giáo viên.

Diêu Nhất Nam là người đầu tiên bị thầy hiệu trưởng bắt được, cũng là người đầu tiên bị thầy tra mang ra dạy dỗ.

"Lúc đầu em chuyển tới đây thầy đã biết là mục đích của em không tốt đẹp gì rồi." Hiệu trưởng trừng Diêu Nhất Nam, "Nhưng em mới tới ngày đầu tiên, mới chỉ có một buổi sáng! Chỉ có ba tiếng đồng hồ thôi mà đã không nhịn được rồi sao? Vừa tới đã trèo tường, khiêu khích nội quy trường học hả?"

"Thầy hiệu trưởng, thầy nói nghiêm trọng quá." Diêu Nhất Nam nghiêng người dựa vào tường, rõ ràng là đang bị phạt đứng nhưng đứng cũng cho ra

được bộ dáng soái khí hơn người, cậu ta giương cao khoe miệng: "Thầy xem đi, em mới đến không quen thuộc gì cả, không thể thi cùng các bạn được. Nếu như không được thi, em chỉ còn cách ngồi xỏm cạnh bồn hoa đuổi muỗi mà thôi, thầy à, em cũng là đóa hoa của tổ quốc, thầy nhìn em héo rũ sao?"

Hiệu trưởng tức giận: "Chuyện này với chuyện em làm trái nội quy trường học không liên quan gì cả!"

"Sao không liên quan ạ?" Trong ánh mắt Diêu Nhất Nam đều là chân thành, "Thầy nghĩ đi, nếu em không ăn cơm sẽ bị đói. Mà nhà ăn của trường chưa mở, các quán nhỏ cũng đều đóng, bác bảo vệ thì không thả người ra ngoài. Thầy nói xem em làm sao có thể chết đói ở đây được, vẫn là tự lực cánh sinh đi tìm miếng cơm để ăn cho no bụng."

Tiền Ý Ý đứng bên cạnh cắn chặt môi, ghen không dám cười ra tiếng.

Nam chính Diêu Nhất Nam này có khiếu bịa chuyện ghê, đoán chừng so với mấy người thường hay nói trên đài phát thanh cũng không thua kém.

Lúc đọc bản nguyên tác thấy cậu ta có chút thú vị, sau này gặp cậu ta rồi mới cảm thấy người này càng thú vị hơn so với cô tưởng tượng.

Nhưng người nghĩ cậu ấy như vậy phỏng chừng cũng chỉ có cô, hiệu trưởng bị chọc giận cho râu tóc dựng lên, trừng mắt: "Em là đang ngụy biện cái tà thuyết gì đây!? Nói dối! Ngụy biện!"

Thầy ấy phần nộ vô bàn: "Vô luận như thế nào, học sinh ở trong trường mà trèo tường là không đúng! Làm trái nội quy của trường học! Phải phạt!"

"Trùng phạt cũng được ạ, nhưng có thể để em ăn cơm trước được không?" Diêu Nhất Nam thở dài, "Có làm quỷ cũng phải làm quỷ được ăn no, không thể để đói chết được."

Hiệu trưởng cổ họng đều đau: "Em cút đi cho tôi!!!"

"Được! Em đi trước đây, thầy nhớ uống nhiều nước ấm nhé."

Diêu Nhất Nam thoải mái vỗ vỗ bả vai hiệu trưởng, quay người rời đi.

"Em! Từ hôm nay trở đi quét dọn sân vận động cho tôi! Dọn cho sạch! Tôi sẽ đi kiểm tra!"

Diêu Nhất Nam nghe thấy rất rõ, nghe xong cậu ta liền co chân lên chạy thật nhanh.

...Chạy.

Hiệu trưởng tức giận đến đau cả phổi.

"Loại học sinh này, sao lại có loại học sinh khi dễ người khác như thế này chứ." Hiệu trưởng y như một tiểu cô nương yếu đuối, che ngực thống khổ một câu.

Tiền Ý Ý cố nén cười đến mức mặt biến dạng, lặng lẽ lùi một bước nấp sau lưng Lương Quyết Thành, vẫn không ngăn được cô cười.

Lương Quyết Thành lại cười không nổi.

Anh thậm chí có loại cảm giác hô hấp không thông.

Tiền Ý Ý cùng nam sinh kia giống như là quen biết dưới tình huống không có anh ở bên cạnh.

Không chỉ như thế, cô còn có chút chú ý đặc biệt tới nam sinh kia.

Không vui.

Rất không vui.

Hiệu trưởng bị Diêu Nhất Nam nghênh ngang bỏ chạy làm cho giận đến không nhận được hình tượng hiệu trưởng hòa ái, thân thiện. Trừng mắt nhìn đến hai người kia.

"Các em nữa!" Cổ họng đều đau.

Lương Quyết Thành thậm chí còn không phản ứng lại, suy nghĩ của anh vẫn còn đắm chìm vào chuyện cái bầu không khí cổ quái giữa Tiền Ý Ý và nam sinh kia.

Tiền Ý Ý nhìn cười, nhéo nhéo bấp đùi mình.

"Hiệu trưởng, là thế này ạ. Em với bạn học Lương làm xong bài thi, sau khi nộp xong thì chuẩn bị đi ăn cơm. Nhưng lúc đó nhà ăn chưa mở, bác bảo vệ lại không chịu cho bọn em ra ngoài..." Tiền Ý Ý vừa nói vừa cảm thấy...lời này quen quen sao ý nhỉ?

"Sau đó bọn em vì muốn ăn cơm nên làm ra chuyện mà học sinh cấp ba không được làm, trèo tường. Đây là lần đầu tiên bọn em phạm sai lầm, cũng là lần cuối. Lần sau chắc chắn sẽ không như thế nữa ạ."

Hiệu trưởng cười lạnh: "Tôi tuy không rõ em nhưng tôi lại không rõ cái người đứng cạnh em sao?"

Hiệu trưởng quay sang Lương Quyết Thành, bĩu môi: "Người dẫn đầu kỷ lục của trường, tôi một ngày có thể bắt cậu ta ít nhất ba lần."

Tiền Ý Ý á khẩu không trả lời được.

Thiếu chút nữa đã quên mất cái quả khứ "huy hoàng" của Lương Quyết Thành rồi.

"Còn nữa, dùng một lí do với nam sinh kia để đối phó tôi, còn không thêm đối cái nào mới mẻ hơn. Lười nghĩ như thế sao?"

Hiệu trưởng ngoài cười trong không cười nói: "Một khi đã như vậy thì tôi không nói thêm gì nữa. Ngày mai thi xong thì giống như cậu kia, đi quét dọn sân vận động cho tôi, kỳ hạn là một tuần."

Tiền Ý Ý thương lương: "Thầy ơi, bọn em phạm tội còn chưa làm hết, có thể nào..."

"Hai tuần?" Hiệu trưởng nhìn chăm chăm cô.

Tiền Ý Ý yên lặng dời đi tầm mắt.

"Được ạ."

Cô sụp bả vai, kéo Lương Quyết Thành rời đi.

"Muốn đi đâu?" Hiệu trưởng truy vấn.

Tiền Ý Ý quay đầu: "Thầy phạt cũng đã phạt rồi, bọn em không thể lại chịu phạt thêm nữa. Bọn em đi ăn cơm đây, lần sau gặp lại nha thầy."

Thậm chí cô còn rất nho nhã gật đầu với hiệu trưởng, sau đó lôi Lương Quyết Thành chạy.

Trốn thoát khỏi phòng của thầy hiệu trưởng xong, Tiền Ý Ý còn đang băn khoăn chỗ nghỉ trưa của mình. Cô lôi Lương Quyết Thành, hai người phối hợp ăn ý, chỉ tốn có nửa phút rời khỏi trường học.

Ở gần đó có một khách sạn năm sao, Tiền Ý Ý liền thuê một phòng, trong khi đợi ăn cơm trưa thì liền lăn ra ngủ.

Không biết vì sao, cô rất mệt.

Trong lúc ngủ, Tiền Ý Ý có mơ một đoạn kích thích.

Chuyện là, Diêu Nhất Nam trêu đùa Tiền Mân Văn, Tiền Mân Văn bị chọc cho mặt đỏ, tim đập dồn dập, lại dùng ngôn từ chính nghĩa cự tuyệt cậu ta, nói mình có ước mơ cho nên sẽ vì Tiền gia mà cố gắng thật tốt, đem tất cả tài sản trong tay thiên kim giả giành về, một lần nữa chinh lý Tiền gia.

Diêu Nhất Nam liền nói, "Được, anh giúp em."

Cậu ta chưa từng tham gia sự việc kích thích nguyên chủ. Lúc ấy Diêu Nhất Nam đang chuẩn bị thừa kế Diêu gia, không có chú ý nhiều tới chuyện yêu đương bên này.

Nguyên chủ lúc ấy trốn đông trốn tây, ông nội bệnh nặng nằm viện, tiểu thúc ở sa mạc không rõ tin tức, cô ấy không nơi dựa dẫm, giữa lúc tuyệt vọng nhất liền nhảy xuống hồ tự sát.

Nhảy xuống hồ làm cảm giác hít thở không được mạnh mẽ, Tiền Ý Ý choàng tỉnh giấc.

Đầu cô đầy mồ hôi, từng ngượng từng ngượng thờ dốc.

Tim đập nhanh đến mức như muốn thoát ra khỏi lồng ngực. Tiền Ý Ý ôm ngực điều chỉnh lại hô hấp của mình.

Giấc mơ cũng quá chân thật đi.

Đây chính là nội dung sẽ xảy ra trong tương lai của tác phẩm này.

Diêu Nhất Nam thời trung học có lẽ vẫn là một nam sinh đơn thuần, nhưng sau khi tốt nghiệp đại học cậu ta lại có thay đổi rõ rệt, biến thành một tổng tài bá đạo vì yêu mà có thể làm tất cả.

Tổng tài bá đạo đối với nữ chính mà nói sẽ yêu đến thần hồn điên đảo, cho nên đối với những người vô tội dính líu tới cô ta...quả thực là ác mộng.

Người ngồi ở trên bờ tường cười đến ngây thơ hôm nay lại có thể đối mặt với thầy hiệu trưởng đem thầy ấy ép cho không nói được gì.

Tiền Ý Ý lau mồ hôi. Người như vậy, tránh xa vẫn là tốt hơn.

Chắc chắn phải cật lực tránh xa.

Tổng tài bá đạo yêu đương thực đáng sợ, có quỷ mới biết cậu ta sẽ làm ra chuyện gì.

Thân là Tiền Ý Ý, sự tồn tại của Điều Nhất Nam đối với cô mà nói chính là rất nguy hiểm.

Một giấc ngủ tỉnh lại đã là một giờ sau, cơm trưa đã được đưa tới. Sau khi ăn xong, Lương Quyết Thành giống như muốn nói gì đó, nhìn cô một hồi lâu.

"Tớ biết, buổi sáng tớ thì không tốt. Nhưng cậu cũng không cần nghiêm khắc như thế chứ?"

Phản ứng đầu tiên của Tiền Ý Ý là Lương Quyết Thành biết cô thi môn Ngữ Văn thất bại, muốn hỏi tội cô nên cô lập tức chiếm lời nói trước: "Trước nói tốt, cậu dạy mấy môn kia cho tớ đều không có vấn đề gì, nếu buổi chiều ngày mai tớ thì không tốt thì tùy cho cậu xử lý."

Cô hoàn toàn không nhắc đến học sinh chuyển trường kia.

Lương Quyết Thành không biết đây là chuyện tốt hay không tốt, chỉ ừ một tiếng.

Lão đại hôm nay có chút kì quái?

Tiền Ý Ý không nghĩ nhiều, sau khi nghỉ ngơi đủ rồi, buổi chiều tinh thần cô đều nhiệt tình hơn rất nhiều.

Chiều nay có hai môn cần thi, Tiền Ý Ý làm bài rất nhanh, hoàn toàn không nghĩ mình có thể làm thuận lợi như vậy.

Ngày thứ hai thi xong, các ban kê lại bàn ghế như cũ, thầy Trương lại vào kêu Lương Quyết Thành với Tiền Ý Ý tới nói chuyện.

"Lương Quyết Thành, Tiền Ý Ý, sáng sớm ngày mai nhớ tiến hành quét dọn sân vận động đấy nhé."

Cái gì nên đến cũng vẫn sẽ đến, hiệu trưởng không có khả năng sẽ bỏ qua cho bọn họ.

Mà cái tên Điều Nhất Nam trốn hai ngày thi vừa qua, sáng sớm ngày thứ hai liền bị thầy Trương nhét cho cái chổi, đá tới sân vận động.

Sân vận động lúc sáng sớm trống không, thầy thể dục đã đứng ở đó chờ từ sớm. Ba học sinh bị phạt đứng đó ngáp một cái, thầy thể dục liền cười vỗ tay hoan nghênh.

"Tốt quá rồi, hoan nghênh các em tới đây. Một tuần tới vệ sinh ở đây đều giao cho các em. Lau sạch sẽ hết chỗ này, quét mấy cái này đi cho thầy. Nhiệm vụ không tính là nặng đâu, giao cho các em đó."

Thầy thể dục nói xong liền hài lòng vui sướng rồi đi.

Để lại ba học sinh bị phạt hai mặt nhìn nhau.

Tiền Ý Ý đã làm công tác chuẩn bị tâm lý kĩ càng. Nhìn thấy Điều Nhất Nam lộ ra ý cười cô liền vừa vịn tránh né đi, lôi tay áo Lương Quyết Thành đi sang một bên.

"Lương ca, đầu tiên chúng ta quét chỗ này trước nhé?"

Lương Quyết Thành không có ý kiến.

Anh thậm chí còn rất vui vẻ.

Bởi vì vị trí giữa hai người với nam sinh kia rất xa, cơ hồ là hai đầu của sân vận động.

Tiền Ý Ý ôm chổi, Lương Quyết Thành cầm cây lau nhà, cô ở phía trước quét, anh ở phía sau liền kéo theo. Hai người phối hợp rất ăn ý, đem một nửa sân vận động dọn dẹp sạch sẽ.

Mà một mặt khác, Điều Nhất Nam đã nằm ở trên khán đài ngủ say sưa.

Cô không tính sẽ đi nhắc nhở cậu ta, cũng không muốn Lương Quyết Thành đến gần Điều Nhất Nam.

Nói gì thì nói, bị kích phát sinh trong tương lai của Lương Quyết Thành, hơn nữa là vì sau khi anh biết thân phận của Điều Nhất Nam, lại phát hiện hai người có quan hệ máu mủ. Từ đó làm cho Điều Viễn tìm được ba mẹ con Lương gia, ép cho mẹ Lương phải nhảy lầu tự sát, sau đó lại cướp đi sự trong trắng của em gái Lương.

Điều Nhất Nam ở trong mắt Tiền Ý Ý bây giờ, không khác gì vận rủi.

Sân vận động rất lớn, Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành chia sân thành 2/3, quét sạch sẽ hai phần sau đó buông chổi xuống rồi đi. Còn dư lại một mình Diêu Nhất Nam. Cả ba người đều bị phạt, ai cũng phải làm thôi.

Buổi chiều phải đi tới chỗ khác quét dọn, Tiễn Ý Ý vừa được tan học đã đeo balo lên lưng, dưới con mắt sát của thầy Trương mà đi tới nhận chổi.

Lương Quyết Thành xách balo cầm chổi, dẫn đầu đi ra khỏi phòng học.

"Chờ đã, bạn học Diêu mới tới, các em có thấy đâu không?"

Nghe thấy có người hỏi Diêu Nhất Nam, bước chân Tiễn Ý Ý liền tăng tốc.

Cậu ta hôm nay không lên lớp, tám phần là vẫn còn đang ở sân vận động ngủ.

Dù sao cũng không có quan hệ gì với cô.

Tòa nhà phải quét cách chỗ cô học một đoạn. Nơi này trừ lúc ban nghệ thuật sinh hoạt cơ hồ cũng không có bao nhiêu học sinh tới đây. Chung quy tòa nhà này là dùng cho ban nghệ thuật, mà môn nghệ thuật lại chỉ chiếm phần nhỏ, còn lại đều do môn chính chiếm phần lớn thời gian.

Tòa nhà này tổng cộng có ba tầng, Tiễn Ý Ý cảm thấy chỉ cần hiệu trưởng không điên sẽ không thực sự vất cô quét hết đồng này.

"Chúng ta quét hành lang là được rồi."

Tiến Ý Ý muốn lười biếng cho nên cố gắng thương lượng với Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành gật đầu.

Quá tốt, quét xong là có thể về.

Tiến Ý Ý quét phía trước, Lương Quyết Thành lau ở phía sau, hai người ăn ý đem hành lang quét sạch, lại cầm chổi đi lên tầng hai.

Trên tầng hai truyền đến tiếng đàn dương cầm.

Tiến Ý Ý đột nhiên dừng chân. Từ phòng học thứ ba phát ra một khúc nhỏ của bài «Croatia cuồng tưởng khúc».

Người đánh đàn thực sự rất thành thạo, giống như là đang chơi đùa với bàn phím, âm phù đều không chế vô cùng thoải mái.

Giờ này vẫn còn học sinh ở đây sao?

Tiến Ý Ý cầm chổi chuẩn bị dọn dẹp hành lang, cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Nửa khúc «Croatia cuồng tưởng khúc», Tiễn Ý Ý cùng Lương Quyết Thành đã đem hành lang lầu hai quét sạch một nửa.

Nói là ba người cùng làm cho nên một phần ba còn lại cô sẽ để dành cho tên Diêu Nhất Nam trốn việc kia.

Dù sao cả ba cùng bị phạt cho nên cô không có ý định sẽ giúp cậu ta.

Kết thúc công việc, cửa phòng học thứ ba cũng mở ra. Một nam sinh đi từ bên trong ra ngáp một cái, vừa lúc đụng phải Tiễn Ý Ý.

"A, mấy cậu tới rồi."

Diêu Nhất Nam lắc lắc tay: "Tầng ba tôi quét xong hết rồi, các đồng chí cùng đồng cam cộng khổ, có muốn cùng về không?"

"Không cần."

Tiến Ý Ý không nghĩ đến lại là cậu ta.

Hoặc là nói, cô không nghĩ tới Diêu Nhất Nam thực sự sẽ tiếp nhận hình phạt, ngoan ngoãn đi dọn dẹp.

Có điều cậu ta quét hay không quét cũng chẳng quan hệ gì cả.

"Không cùng đường, bọn tôi đi trước, gấp lại."

Tiến Ý Ý đem dụng cụ dọn vệ sinh cất vào trong kho, cùng Lương Quyết Thành rời đi.

"Ây...lạnh lùng quá."

Phía sau Diêu Nhất Nam mờ mịt oán trách một câu.

Bước chân cô tăng nhanh hơn.

Lạnh lùng mới tốt, nếu quá nhiệt tình, không biết có thể dây dưa với nam nữ chính như thế nào đâu!

"Học sinh mới tới kia..."

Lương Quyết Thành dắt xe đạp đi trong chốc lát, đột nhiên hỏi: "Cậu quen cậu ta?"

Tiền Ý Ý ngồi đằng sau, trong lòng lộp bộp nói: "Lúc tới đi quán bar tìm cậu, gặp một chút phiền phức, là cậu ta đã giúp tớ."

Cô không dám ở trước mặt Lương Quyết Thành nói thêm gì nhiều về tên Diêu Nhất Nam này. Một khi biết thân phận của cậu ta, Lương Quyết Thành có thể sẽ mất đi niềm vui của anh lúc này.

Tiền Ý Ý do dự một lúc: "Lương ca, cậu ta không phải người quan trọng, cậu không cần quan tâm cậu ấy làm gì."

Kỳ thật dựa vào tình huống bình thường của Lương Quyết Thành, anh chắc chắn sẽ không nhìn người xa lạ nhiều thêm một cái.

Nhưng cái sự việc treo tường hôm đó đã để cho Tiền Ý Ý phải lo lắng.

Lương Quyết Thành quay đầu nhìn cô một cái, không nói gì.

Mà Tiền Ý Ý lại mơ hồ có cảm giác, anh giống như đang hờn dỗi.

Chứng minh lớn nhất đó chính là buổi học thêm lúc tối bị hủy bỏ, lúc trở về nhà cô anh lại nằm lì ở trong phòng không chịu ra, giống như không muốn gặp mặt cô.

Tiền Ý Ý trầm tư suy nghĩ nửa ngày, không cảm thấy hôm nay có phát sinh ra cái gì kỳ quái. Chẳng lẽ lão đại lần đầu bị phạt cho nên có chút khó chịu?

Vậy thì ngày mai cô đi một mình là được rồi.

Ngày thứ hai trước giờ học từ rất sớm, Tiền Ý Ý một mình cầm công cụ dọn vệ sinh đi sân vận động, đi được hai bước liền gặp thầy Trương, trong ngực còn đang ôm một chồng bài thi.

"Hôm nay khoan hãy làm đã, về lớp nhận bài thi đi."

Thầy Trương đem Tiền Ý Ý đuổi về phòng học.

Lương Quyết Thành không ngủ, khó có được cảnh anh ngồi chống cằm đến gần ngủ.

Mà cách hai người bên phải Tiền Ý Ý, Diêu Nhất Nam đang ngủ. Thậm chí cậu ta ngủ rất lớn lối, trên cổ đeo cái gối ngủ, trên mặt đeo cái chụp mắt, còn thiếu đem chăn đắp lên người nữa thôi.

Cái tư thế ngủ cũng quá bảnh trướng rồi. Thầy Trương dạy học bao nhiêu năm cũng là lần đầu tiên gặp phải học sinh có phong cách như thế này, ôm bài thi trùm mặc một hồi liền bảo người bên cạnh gọi cậu ta dậy.

Tại Tiểu bên cạnh linh mệnh, một chân đá vào trên ghế Diêu Nhất Nam.

Diêu Nhất Nam mở mắt ra, trong nháy mắt đó, ánh mắt rõ ràng còn mang theo tia tức giận không nhẹ.

Cậu ta còn chưa kịp quát đã bị thầy Trương vỗ bàn trước.

"Đều trật tự đi! Chuẩn bị phát bài thi!"

"Đến xem thành tích môn Ngữ Văn của các em đi."

Thầy Trương suy nghĩ một lúc rồi gọi từng học sinh một lên bảng nhận bài thi.

"Tiền Ý Ý, 98 điểm" Thầy Trương thở dài, "Sao em thi được có từng ấy điểm vậy? Chán em quá! Ai, đi lên nhận bài thi này..."

Tiền Ý Ý đã dự đoán trước được cái thành tích này, thần nhiên đứng lên.

Cô vừa đứng lên, nhanh hơn liền có một cái ghế đẩu ra sau vang lên tiếng vang lớn.

Diêu Nhất Nam gây ra động tĩnh lớn như vậy, gương mặt cậu ta tràn đầy vẻ không thể tin nổi, nhìn chằm chằm Tiền Ý Ý, nửa ngày sau mới phản ứng kịp, cậu ta đi qua kéo cô ra ngoài lối đi, đáy mắt như muốn bốc hỏa.

"Cô... Là Tiền Ý Ý?"

Tiền Ý Ý trong lòng lộp bộp.

Sẽ không có chuyện nam chính trước khi quen nữ chính đã biết cô là chướng ngại vật chứ?

Không đợi cô trả lời, Diêu Nhất Nam đã ép tới gần cô, ngoài cười nhưng trong không cười giảm thấp thanh âm xuống bên tai Tiền Ý Ý nói nhỏ.

"Cho tôi leo cây có vui không? Vị, hôn, thê."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Diêu Nhất Nam chỉ là kéo Tiền Ý Ý nói nhỏ một câu, thoạt nhìn qua hẳn có vẻ rất khó chịu, đều đặt ở trong đáy mắt hắn. Nói xong lời này liền buông cô ra, nghênh ngang đi ra bên ngoài.

"Thầy, em đi vệ sinh tý."

Diêu Nhất Nam vòng qua bức giảng, cúi đầu liếc qua bài thi trong tay thầy giáo, cười nhạo một tiếng rồi mở cửa ra ngoài. Cũng không hề cho thầy Trương cơ hội phản ứng.

Thầy Trương cầm bài thi mà ngốc cả ra: "Này? Sao lại có một học sinh như vậy chứ!?"

Đáng tiếc Diêu Nhất Nam đã đi ra khỏi lớp học.

Tiền Ý Ý đi lên nhận lấy bài thi của mình, nhìn lướt qua rồi quay lại chỗ ngồi.

Bài thi không có gì gọi là xinh đẹp cả, chỉ là miễn cưỡng qua được điểm liệt, khắp nơi đều toàn dấu gạch đỏ, so với bài thi Ngử Văn lúc trước của cô khó coi hơn rất nhiều.

Cô về chỗ ngồi, phát hiện Lương Quyết Thành đang nhìn mình, ánh mắt có chút phức tạp.

"Lúc này cậu ta nói cái gì?"

Khoảng cách của anh với hai người họ lúc ấy không xa, có thể nghe được vài chữ. Nhưng Diêu Nhất Nam cũng đã tính toán, lúc nói chuyện liền đem âm lượng ép tới mức thấp nhất. Lương Quyết Thành thính lực có tốt đến đâu cũng không nghe được mấy từ mấu chốt.

Càng như thế, trong lòng anh càng loạn.

Tên mới tới kia chỉ gặp qua Tiền Ý Ý một lần ở quán bar, vì cái gì mà hai người có nhiều chuyện để nói như vậy? Thậm chí còn có cả loại không khí độc đáo này.

Lương Quyết Thành thừa nhận, lúc anh nhìn Diêu Nhất Nam nắm lấy cánh tay cô thì thực sự vô cùng khó chịu.

Tiền Ý Ý mím môi, trong đầu xoay chuyển đủ loại lý do.

Mấy lời Diêu Nhất Nam vừa nói, ghép lại đều có thể liên quan tới Diêu gia mà cha mẹ Tiền sắp đặt cho cô. Không ngờ được là Diêu gia công tử trong miệng bọn họ lại chính là Diêu Nhất Nam.

Chuyện này không có trong kịch bản của nguyên chủ, làm cho Tiền Ý Ý không có cách nào liên tưởng đến trên người hắn.

Sao cha mẹ Tiền có thể đặt chủ ý lên người Diêu gia?

Không phải là cô làm thấp, nhưng cha mẹ Tiền căn bản cũng không thể nào để ý tới Diêu gia được. Cho dù chỉ là kết thân gia của một đứa con gái nuôi như cô đi chăng nữa.

Chuyện này chỗ nào cũng thấy dị thường.

Cũng chính là vì Điều Nhất Nam là đối tượng mà Tiễn gia muốn để cho cô đính hôn cùng, cho nên Tiễn Ý Ý càng phải thận trọng hơn trong lời nói với Lương Quyết Thành.

Nếu như là người khác, mấy chuyện phát sinh này cùng anh sẽ chẳng có quan hệ gì, Tiễn Ý Ý cũng có thể thẳng thắn nói cho anh biết người đó là vị hôn phu Tiễn gia chuẩn bị cho cô, hai người sẽ cùng nghĩ cách đem người đuổi đi.

Nhưng hiện tại người này lại là Điều Nhất Nam, Tiễn Ý Ý không có cách nào nói thẳng ra được. Nếu nói thật, bọn họ sẽ càng tiếp xúc với hắn ta nhiều hơn, mà Tiễn Ý Ý không hề muốn Lương Quyết Thành quá chú ý tới hắn ta.

Sự tồn tại của Điều Nhất Nam, sẽ ảnh hưởng tới tương lai của Lương Quyết Thành.

"... Cậu ta bảo tớ tránh ra."

Tiến Ý Ý dựa theo việc Điều Nhất Nam tự nhiên rời đi để lấy cớ, về mặt bình tĩnh nói, "Khả năng là cậu ta có thói quen rất xấu, nói thì cứ nói còn bày đặt muốn kéo tớ ra nữa. Không lịch sự gì cả, không phải bạn học tốt gì."

Tiến Ý Ý quyết đoán chọn bỏ quên Điều Nhất Nam trước mặt Lương Quyết Thành.

"Cậu lần sau thấy cậu ta thì cũng đừng phản ứng lại, ai biết hắn có động thủ với cậu hay không."

Lương Quyết Thành dịch chuyển tầm mắt.

Một chữ cô nói, anh đều không tin.

Bọn họ nói, căn bản không phải mấy lời này.

Nhưng Tiễn Ý Ý lại nói dối anh, rất rõ ràng là cô không muốn để anh biết cuộc đối thoại giữa hai người họ.

Khó chịu.

Không chịu đựng được.

Lương Quyết Thành đứng lên chống tay lên bàn học nhảy ra bên ngoài.

Thầy Trương còn đang phát bài thi: "Lương Quyết Thành, 137 điểm. Thành tích rất tốt, tiếp tục cố gắng nhé."

Thầy Trương còn tưởng anh đến nhận bài thi, cười tủm tỉm đưa bài thi đến cho anh. Lương Quyết Thành không thèm nhìn qua, trực tiếp đi ra khỏi lớp.

Nụ cười trên mặt thầy Trương cứng ngắc.

Hết một rồi đến hai, riết rồi không biết ông có tồn tại hay không nữa?

Không có quy củ!

Mấy tiết học tiếp theo, Lương Quyết Thành với Điều Nhất Nam đều không lên lớp. Thẳng tới lúc tan học, Tiễn Ý Ý cũng không đợi được Lương Quyết Thành tới đón mình, ngược lại ở cổng trường nhìn thấy Điều Nhất Nam đang đứng.

Hình như hắn đang đợi ai đó, dựa người vào tường, một tay chơi di động, ngẫu nhiên sẽ quét ánh mắt qua mấy học sinh đi từ bên trong ra rồi lại thu mắt lại. Chờ tới khi hắn nhìn thấy Tiễn Ý Ý mới cất điện thoại đi, bước nhanh đến.

"Theo tôi ra đây."

Tiến Ý Ý xách balo đi theo.

Cô cùng Điều Nhất Nam xác thực có một số chuyện cần nói cho rõ ràng, không thể tiếp tục tránh né.

Tránh cũng vô dụng.

Tiệm trà sữa cạnh trường chật ních học sinh, nhưng càng đi về cửa tiệm cafe ở phía trước 100m thì càng không thấy có bao nhiêu người.

Điều Nhất Nam rõ ràng là đang tức giận, nhưng hắn ta vẫn bảo trì phong độ mời Tiễn Ý Ý gọi đồ uống trước.

Tiến Ý Ý chỉ gọi một ly nước ấm.

"Cảm ơn, tôi còn phải về ăn cơm."

Điều Nhất Nam cũng không miễn cưỡng, hắn dựa về sau, tùy tiện nói: "Cậu có biết tôi là ai không?"

Tiền Ý Ý vuốt ve cốc thủy tinh.

"Điều công tử của Điều gia, tôi thắc mắc là tại sao cậu lại chuyển tới Nhất Trung?"

"Đơn giản thôi." Khóe miệng hắn ta khẽ nhếch lên, nhưng lại không có ý cười, "Cha tôi bảo tôi đến tiếp cận cậu."

Tiền Ý Ý nhún mày.

Cha Điều, chính là Điều Viễn, là người đã hại cả một đời của mẹ Lương, là ngọn nguồn khiến cho Lương Quyết Thành cùng em gái anh thống khổ cả đời.

Nhắc tới ông ta, lễ phép bình thường của Tiền Ý Ý đều không giữ được, thần sắc thán nhiên đến mức nhột nhạt, còn có chút chán ghét hỗn tạp trong đó.

"Tôi không biết Tiền gia nhà mấy người như thế nào mà có thể khiến cho ông bố của tôi bắt tôi tới đây để tiếp cận cậu nữa." Điều Nhất Nam ôm cánh tay, trên mặt có chút khó chịu, "Tôi đợi cậu một tiếng đồng hồ đấy. Tiền tiểu thư, tôi đợi cậu lâu như thế mà cả góc áo của cậu tôi cũng chưa từng thấy."

Tiền Ý Ý nhún vai: "Xin lỗi, cái này tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết cha mẹ tôi muốn giới thiệu cho tôi một người, nhưng tôi đã có bạn trai rồi, cũng đã từ chối bọn họ. Lúc đó tôi đang hẹn hò với bạn trai ở công viên giải trí. Tôi chưa từng đồng ý sẽ tới gặp cậu, cũng không hề biết là cậu đã đợi tôi lâu như thế."

Điều Nhất Nam chột nhiu mày: "Chờ đã, công viên giải trí?"

Hắn cau mày nhớ lại chuyện gì đó, thử thăm dò hỏi: "Tàu lượn siêu tốc?"

Tiền Ý Ý sững sốt, khó có thể tin nhìn chằm chằm Điều Nhất Nam: "Hả?"

Làm sao hắn biết được?

Trong lòng Điều Nhất Nam xuất hiện một đồng tư vị.

Vốn là đã tính toán tốt như vậy. Nhưng hắn lại không hề nghĩ tới, hắn ở công viên đợi đối tượng hẹn hò của mình hơn một tiếng, lại ở trên tàu lượn siêu tốc gặp phải đối tượng hẹn hò đã cho mình leo cây.

Còn có ở quán bar, vừa vặn lại gặp gỡ một lần nữa.

Trùng hợp vậy à?

Điều Nhất Nam khoanh tay, lạnh mặt: "Trùng hợp quá."

Tiền Ý Ý không nhớ ra mình đã gặp Điều Nhất Nam ở khu vui chơi, cô chỉ nhớ tới người xuất hiện bên cạnh em gái Lương hôm đó, Diệc Văn mà thôi.

"Tôi cảm thấy chúng ta nên thăng thần một chút." Điều Nhất Nam hất hàm.

"Tôi không muốn đính hôn với cậu."

Tiền Ý Ý thờ phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn Điều Nhất Nam cười cười: "May quá, tôi cũng vậy."

Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt thoải mái, tươi cười của cô, bỗng nhiên cảm thấy không vui.

Hắn có thể từ chối cô, nhưng bị Tiền Ý Ý từ chối liền làm cho hắn trong lòng có chút khó chịu.

Không vui.

Tại sao hắn lại không vui?

"Tôi đùa ý rồi."

Điều Nhất Nam cười nhạo: "Cậu hình như cũng không thích đính hôn với tôi, nhưng dựa vào cái gì mà cả tôi và cậu có ý tứ này?"

"Tôi quyết định trở về nói với cha tôi, bảo là tôi và cậu ở trong trường đã thân thiết với nhau, có thể đính hôn được rồi."

Nụ cười trên mặt Tiền Ý Ý cứng ngắc trong một lát, cô thu lại ý cười của mình: "Điều công tử, tôi không có ý tứ này."

Cô thiếu chút nữa đã quên rồi, Điều Nhất Nam mang tâm lý phản nghịch tuổi mới lớn. Càng bắt hắn làm, hắn càng không muốn làm.

Đồng thời càng không theo ý hắn, hắn tuyệt đối sẽ trăm phương ngàn kế nghĩ cách bắt người phải theo ý hắn mới thôi.

Tiền Ý Ý nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn nên khen tên này một chút.

"Điều công tử, tôi biết gia thế cậu rất tốt, con người cậu cũng rất hoàn hảo. Người theo đuổi cậu nhiều như thế, tôi nghĩ cậu không phải là người sẽ cùng một cô gái xa lạ như tôi đính hôn đâu nhỉ? Nhưng nếu như theo lời Điều công tử nói, chúng ta thân thiết cũng không sao, chung quy là Điều công tử anh tuấn soái khí như vậy, đính hôn với cậu cũng làm tôi nở mày nở mặt. Nếu Điều công tử muốn đính hôn thì cũng được thôi, có điều không biết Điều gia sẽ đưa lễ vật gì tới cho Tiễn gia tôi đây?"

Ý cười trên mặt Điều Nhất Nam hơi thu lại, đáy mắt hần ần ần có một tia không kiên nhẫn: "Cậu muốn cái gì?"

Hắn dừng một chút, lại thay đổi thái độ: "Tôi cảm thấy, chúng ta vẫn là không thích hợp. Chuyện đính hôn này vẫn nên xem xét lại kĩ hơn. Nói cho cùng tôi cũng không thích cậu, mấy cô gái nhỏ như cậu cũng không thích mang trên mình một danh hiệu "vị hôn phu" của người khác có phải hay không? Như thế cũng quá đáng thương rồi."

Điều Nhất Nam búng tay một cái: "Cho cô bé đổi diện tôi một ly trà xanh."

Nhân viên phục vụ đưa lên ly trà xanh, Điều Nhất Nam liền nói lời thăm thía: "Tiễn tiểu thư, tôi không phải một người có thể chấn định tâm của mình. Nếu thực sự cậu cùng tôi đính hôn, đầu của cậu chẳng mấy chốc sẽ giống như ly trà xanh này thôi*."

* Ý nói Tiễn Ý Ý sẽ bị đội nón xanh = ngoại tình.

"Bạn gái tôi nhiều lắm, tất cả đều mang đến niềm vui cho tôi. Cho dù đính hôn, à không, sau khi kết hôn đi chẳng nữa, tôi vẫn trước sau như một mà thôi."

Khóe miệng Điều Nhất Nam thoáng nhướn lên, cười đến vô cùng phong lưu: "Cậu vẫn muốn đính hôn với tôi sao?"

Hắn có thể bức lui Tiễn Ý Ý, chính mình vứt bỏ cô nhưng lại không có phép cô từ chối hắn, làm cho hắn mất mặt.

Tiễn Ý Ý vừa nhìn liền ngay lập tức biết thời biết thế.

"Nghe cậu nói khiến người khác quá khó chịu... Xem ra, chúng ta xác thực không hợp nhau rồi."

Tiễn Ý Ý đeo balo lên vai: "Điều công tử, nếu đã như vậy thì chúng ta bỏ qua chuyện này đi. Về sau tôi với cậu không có quan hệ gì với nhau nữa."

Cô gạt đầu với anh rồi rời đi, Điều Nhất Nam đặc ý uống một ngụm trà sữa, cảm thấy chính mình đem người đuổi đi mà không hề gây nên bất cứ phiền toái gì. Về nhà có thể báo lại cho lão cha của hắn, vậy là hắn có thể quay lại trường cũ của mình rồi.

Cha Điều cũng không biết là coi trọng cái gì ở vị tiểu thư Tiễn gia này, nhất định bắt hắn gặp mặt tiếp cận người ta, nhanh chóng đính hôn. Còn lấy tiền tiêu vặt của hắn ra uy hiếp nữa chứ.

Điều Nhất Nam không thể không chuyển đến ban 11, thuận theo cha Điều đi tiếp cận Tiễn Ý Ý. Ông ta đem hắn ném ở đây, về phần hắn có tiếp cận hay không, có giành được vị hôn thê hay không thì không phải chuyện cha Điều có thể quyết định được.

Trời sinh hắn đã có tính phản nghịch, không phải dạng con cháu ngoan ngoãn nghe lời gì. Có thể nhẫn nhịn chuyển tới Nhất Trung coi như đã là cực hạn của hắn.

Điều Nhất Nam gửi cho lão già nhà mình một tin nhắn, nói cho ông ta biết con dâu tương lai của ông ta đã bị hắn đập đi.

Đang ấn gọi, Điều Nhất Nam liền nhìn thấy hình ảnh bên ngoài cửa sổ. Nhìn thấy Tiễn Ý Ý đang đứng ở đó đợi người, không bao lâu sau có một nam sinh cao lớn đi tới bên cạnh cô.

Hắn nhớ rõ đây là người ngồi cùng bàn với Tiễn Ý Ý, cũng hơi quen mặt. Hình như là người cùng ngồi tàu lượn siêu tốc ở khu vui chơi kia với cô.

Chờ chút.

Ánh mắt Điều Nhất Nam trầm xuống.

... Không, hình như là bạn trai cô?

Hắn nhớ lúc trước Tiễn Ý Ý đi quán bar tìm người, hình như là tìm nam sinh này.

Còn có, lúc này cô cũng nói với hắn, cô có bạn trai rồi.

Đã có bạn trai mà lúc này còn khen hắn hết mình, nói muốn cùng hắn đính hôn...

Trên mặt Điều Nhất Nam hiện lên tia cổ quái.

Được lắm.

Hắn thế mà lại bị nha đầu này đùa giỡn.

Người ta căn bản không muốn cùng hấn đi thêm một bước, nhìn ra là hấn có tính khí phản nghịch!

Này con mẹ nó không phải là đang coi hấn như dịch bệnh, trốn đến nhanh sao! Hấn thế mà thiếu chút nữa không phá hiện! Suýt thì để nha đầu kia dắt mũi!

Quả là một người thông minh, nụ cười trên mặt Diêu Nhất Nam đã duy trì không nổi nữa rồi.

Điện thoại được tiếp thông, cha Diêu cười ha hả hỏi: "Chuyện gì?"

Ý tứ của cha Diêu kì thật cũng có thể hiểu. Tiền Ý Ý là đứa cháu gái mà Tiền Thiếu Trầm sủng ái nhất, thông qua cô liền có thể làm thân được với Tiền Thiếu Trầm thôi.

Vốn cú điện thoại này gọi đi, Diêu Nhất Nam muốn nói hấn với cô căn bản không có khả năng, hai người vừa gặp liền chường mắt đối phương, bảo cha Diêu nên từ bỏ ý định này đi.

Hiện tại...

Đáy mắt Diêu Nhất Nam lộ ra một chút thâm ý.

"À, con muốn nói, con đã cùng tiểu thư Tiền gia gặp mặt. Bọn con khá là hợp nhau... Ừ, con cảm thấy có thể tiến thêm một bước nữa."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Sau khi Tiền Ý Ý về nhà mới phát hiện Lương Quyết Thành đang khó chịu, không muốn nói chuyện với cô, thậm chí đối với bài thi chỉ được có 98 điểm của cô cũng không tỏ thái độ gì cả. Không hề có một chút đáng về đau khổ hay thất vọng của nghề nhà giáo đang dạy kèm cho cô gì hết.

Ngay cả cái bánh ngọt cô lấy từ trong tủ lạnh ra dỗ anh cũng không đổi lấy một cái nhìn nhiều hơn từ Lương Quyết Thành, anh chỉ thần nhiên đảo mắt qua, sau đó cầm balo trở về phòng mình.

Lúc Lương Quyết Thành đóng cửa lại thì thấy được ánh mắt kinh ngạc của Tiền Ý Ý, nhưng anh vẫn không nói thêm gì cả.

Anh cảm thấy mình nên có thời gian điều chỉnh tâm tình thật tốt.

Sự tồn tại của Diêu Nhất Nam làm anh rất không vui. Kỳ thật đối với một học sinh chuyển trường thì anh cũng không có bao nhiêu quan tâm đến, nhưng giữa hấn ta với Tiền Ý Ý lại có cái loại không khí kia.

Anh không chen vào được, bị bài xích ở bên ngoài.

Khó chịu.

Không thể bày tỏ thái độ bất mãn của mình với cô cho nên anh mới giảm bớt thời gian tiếp xúc với cô đi.

Một ngày cũng được, hai ngày càng tốt, để cho anh có thời gian giảm xóc một chút.

Đợi ngày mai tìm tên tiểu tử kia nói chuyện mới được.

Buổi tối, em gái Lương gọi điện thoại cho anh. Cô bé vẫn còn ở nhà Tiền Ý Ý, lo lắng bất an không biết nên làm gì.

Nhất là hai dì giúp việc kia cùng cô ấy trở về nhà cũ liền đem đồ đạc của cô ấy chuyển đến căn nhà này.

Hơn nữa dì ấy còn nói cô vào phòng ngủ chính mà ở, phòng ngủ dành cho khách này có thể đổi thành phòng vẽ tranh cũng được.

Đồ đạc của Lương gia không nhiều, nhưng là trong quá trình vận chuyển lại mua thêm không ít đồ. Không bao lâu sau trong nhà toàn bộ đều là thứ em

gái Lương cần dùng.

Cũng chính là vì chuyện này cho nên cô bé mới cảm thấy kinh hãi.

Cô vốn là chỉ trông nhà hộ Tiền Ý Ý có vài ngày, như thế nào liền cho cô ở đây đến mấy ngày liền.

Lo lắng.

Em gái Lương cẩn thận hỏi Lương Quyết Thành, lúc nào cô bé mới trở về nhà.

Ở trong lòng em ấy, chỗ ở đơn sơ của Lương gia kia mới là nơi tránh nạn của một nhà ba người bọn họ.

Lương Quyết Thành siết chặt di động dựa vào lan can của sân phơi quần áo, đèn đường sáng trưng rọi cả con đường, anh ghé mắt nhìn sang ban công phòng Tiền Ý Ý, có thể nhìn thấy cô vẫn đang thức, còn loáng thoáng truyền tới tiếng nói chuyện điện thoại.

"Cô ấy để em ở thì em ở. Đừng nghĩ nhiều."

Lương Quyết Thành còn bồi thêm một câu: "Sau này lớn lên nhớ báo đáp lại cho cô ấy."

Em gái Lương cũng không phải trẻ con không hiểu chuyện. Cô bé đoán chừng là biết được, Tiền Ý Ý đang giúp gia đình họ.

Cũng bởi vì cô là bạn gái của Lương Quyết Thành.

Nhưng chỉ là quan hệ giữa nam nữ sinh thời niên thiếu, cô ấy có thể cho đi nhiều thứ như vậy sao? Lương Quyết Thành phải trả lại cho cô ấy những gì?

Em gái Lương vô cùng bất an.

Không biết gia đình mình có thể trả hết nợ cho Tiền Ý Ý hay không nữa.

Cúp điện thoại, Tiền Ý Ý ở cách vách xem chừng là đang cùng ai đó nói đùa về một diễn viên điện ảnh nào đó. Nói nói một lúc lại bật cười, cô cười nghe vô cùng vui tai.

Lương Quyết Thành thổi thổi tóc mái. Tiền Ý Ý là thật sự thích anh. Đây là chuyện anh có thể chắc chắn.

Về vấn đề này, anh không sợ gì cả.

Xuất thân của anh có lẽ không tốt, quá trình trưởng thành cũng không tốt, cái gì cũng không tốt nhưng tương lai của anh không nhất định cũng sẽ không tốt như thế.

Anh có thể đi làm, có thể đứng cùng một chỗ với cô.

Học sinh chuyển trường kia, cũng chỉ như gió thoảng mây bay mà thôi.

*

Lúc nghỉ trưa, trong trường học có không ít người đang bàn tán đủ thứ chuyện.

Lúc trước Lưu Nhã bị điều đến ban 11, lại cùng Tiền Ý Ý xảy ra mâu thuẫn, cuối cùng là cô giáo Đường của ban 1 không biết làm sao mà cùng Tiền Ý Ý của ban đó cược một trận, hơn nửa học sinh trong trường đều biết.

Tối trưa hôm này, tất cả những người chú ý tới Tiền Ý Ý đều biết cô thi Ngữ Văn được có 98 điểm.

Thành tích này vừa được truyền ra, không ít người cười ra tiếng.

Nhóm chat của trường đã đem cô ra cười nhạo cả ngày hôm nay.

[Có nhớ chuyện ban 1 với ban 11 đánh cược với nhau lúc trước không?]

[Nói ra thì đúng là một trò cười, Tiền Ý Ý của ban 11 ấy.]

[Cười chết ta rồi, ban 1 của chúng ta người đứng thứ 30 cũng thi được 127 điểm Ngữ Văn, so với ai kia cao hơn rất nhiều nha. Người nào đó còn không hề biết xấu hổ.]

[@Tiền Mân Văn (tag), Văn Văn, cô em gái này của cậu đúng là thâm thàm thực sự a.]

[@Tiền Mân Văn, cô em gái cậu quá thâm]

[@Tiền Mân Văn, cô em gái cậu quá thâm]

Liên tục có mấy người @Tiễn Mân Văn vào, không bao lâu sau liền có một nick nặc danh cmt vào.

[Đừng nói vậy, em ấy đã rất cố gắng rồi.]

Mặc dù là nick nặc danh nhưng người trong group chat vẫn có thể nhìn ra được người này chính là Tiễn Mân Văn.

[Văn Văn quá lương thiện rồi, đáng tiếc lại gặp phải đứa em gái như thế.]

[Nhưng mà mấy người không để ý là Văn Văn với Tiễn Ý Ý nhìn không có nét nào giống nhau cả à? Tiễn Ý Ý có phải là được nhặt về hay không?]

[Lâu trên nói như vậy ta mới để ý, hai chị em này đúng thật là không giống nhau cho lắm a...]

Group chat yên lặng trong chốc lát.

Sau đó có người nhắn tiếp một tin.

[Cái khác ta không nói nhưng cái này thì ta không phủ nhận được, nhan sắc của Tiễn Ý Ý ban 11 kia không còn gì để nói nữa.]

[Yên lặng +1]

[Hai người đúng thật là không giống nhau a. Nhan sắc của Tiễn Ý Ý thật sự giống y như hình tượng mối tình đầu vậy. Xem như tôi ghét cậu ta thì cũng không có cách nào nói xấu nhan sắc đó được. Nhưng Tiễn Mân Văn thì... hmmm]

[Lâu trên có ý tứ gì? Tôi thấy Tiễn Mân Văn mới giống như là được nhặt về ấy. Đem cô ta so sánh với Tiễn Ý Ý chẳng khác nào đồng than cả.]

Người trong group có thể đập Tiễn Ý Ý xuống không có nghĩa là sẽ nâng Tiễn Mân Văn lên. Không cần biết ai với ai, mình có nói cũng không ai biết cho nên lời nói có khó nghe thế nào cũng không quá ảnh hưởng đến bản thân họ.

Có người đăng hai tấm hình chụp lên group.

Một tấm là Tiễn Ý Ý đang ngồi cạnh cửa sổ nghiêng mặt ngẩn người. Một tấm là Tiễn Mân Văn đang đứng trên bục giảng giải bài tập.

Hai tấm hình đều là chụp lên, chất lượng thấp khỏi phải nói, nhưng là khi đặt chung với nhau...

Lập tức có người giả vờ quên đi sự tồn tại của Tiễn Mân Văn trong cái group chat này, ngênh ngang soi xét về bề ngoài của cô ta.

[Tuyệt mếp tóc của cậu ta hơi cao đấy.]

[Trán rộng quá rồi.]

[Cổ ngắn vậy?]

[Ta là học sinh ban 1, chân Tiễn Mân Văn thực sự rất thô đấy.]

[Răng nanh của cô ta cũng không đều nữa.]

Tiễn Mân Văn lớn lên cũng không gọi là xấu, thậm chí còn có thể nói là xinh đẹp.

Nhưng người trong group là đem cô ta so sánh với Tiễn Ý Ý, lập tức liền nhìn ra được ai đẹp hơn, lời phê bình cứ thế mà tới trên người cô ta.

Làm như thể Tiễn Mân Văn lớn lên y như một nữ nhân xấu xí, kì dị. Nhưng thật sự thì cô ta so với đại đa số nữ sinh trong trường đều xinh đẹp hơn.

Bất quá không ai phát hiện ra sự thật này.

Tiễn Mân Văn cũng ở trong group đó, cô ta ôm di động lướt tin nhắn cực nhanh, trên mặt lúc xanh lúc đỏ.

Mấy người trong nhóm nói mấy lời này y như tát một phát lên mặt cô ta vậy.

Rõ ràng mấy phút trước thôi, tất cả còn đang trào phúng Tiễn Ý Ý. Sao chỉ qua một tấm ảnh chụp, nhìn vào vẻ bề ngoài đã để Tiễn Ý Ý triệt để ngồi trên đầu cô ta?

Nhục nhả.

Chuyện này đối với cô ta tuyệt đối là một loại nhục nhã.

Hai người bạn ngồi bên cạnh Tiễn Mân Văn nhìn mấy tin nhắn trong group chat kia, bất bình thay cô ta: "Nhất định là có người cố tình chuyển hướng đây mà. Tớ nghe nói bên người Tiễn Ý Ý có đứa con gái gọi là Tô Á Na hay đi theo. Nữ sinh đó cực kì nhiều chuyện, chuyện gì trong group cũng không

vắng bóng cô ta được. Mấy người này đều chẳng biết rõ chuyện gì với chuyện gì, cô ta điều tiết một chút là làm cho cả group quay ra mắng cậu ngay được."

Cách nói này làm cho Tiễn Mân Văn thoải mái đi đôi chút.

"Tại sao có nữ sinh ti tiện như thế chứ, mắng tớ xấu xí, chẳng nhẽ cô ta đẹp lắm sao!?"

Tiến Mân Văn trút hết giận lên người Tô Á Na.

Nam sinh bên cạnh nghe thấy được liền hỏi: "Tô Á Na làm cậu không vui?"

Tiến Mân Văn bắt đầu đi.

"Tớ không muốn cùng em gái tức giận với nhau. Tớ chỉ tức giận là em ấy bị người bên cạnh là hù thôi."

Nam sinh đã hiểu.

"Ừ, tớ biết rồi."

Cụ thể biết cái gì, hẳn cũng không có nói.

Trong group chat nhanh chóng lại dời sang đề tài khác, đề tài lần này là chuyển đến trên người học sinh mới tới, Diêu Nhất Nam.

[Có ai biết gì về học sinh mới chuyển tới ban 11 không?]

[Ban 11 nhận thầu tất cả học sinh chuyển trường tới trường chúng ta, cậu là đang nói đến người nào?]

[Cái nam sinh cao cao, soái soái, còn có chút lười biếng ấy.]

[À, cái này thì ta biết. Tư liệu là từ bên ngoài lấy được. Nghe nói nam sinh này là con nhà có tiền, hình như là công tử của tập đoàn Diêu thị gì đó.]

[... Lại là phú nhị đại]

[... Lại là phú nhị đại]

[... Lại là phú nhị đại]

[Phú nhị đại lần này lại tới tìm Tiến Ý Ý sao?]

Đề tài lại quay trở về trên người Tiến Ý Ý.

Cách nói này khiến không ít người trong group cảm thấy đúng.

[Nghe nói nam sinh đó vừa đến ngày đầu tiên đã bị phạt quét rác. Bị phạt chung với cậu ta còn có Tiến Ý Ý với Lương Quyết Thành.]

[Thật vậy sao?]

[Nam sinh đó có khi nào là đang theo đuổi Tiến Ý Ý?]

[Không biết nữa, dù gì thì ta cũng chỉ biết là Tiến Ý Ý là đại tiểu thư hàng thật giá thật, bên người có mấy phú nhị đại là bạn bè cũng là chuyện bình thường mà.]

[Hâm mộ quá, chúng ta ở đây nói nhiều cũng chẳng có ích gì. Người ta sinh ra đã ở vạch đích rồi a.]

[Ê mà cũng không biết công tử Diêu gia này có quan hệ gì với Tiến Ý Ý nhỉ?]

Tiến Ý Ý vừa nhìn, trong lòng liền động.

Diêu gia?

Lúc nghỉ trưa, Tiến Mân Văn liền gọi điện thoại cho mẹ Tiến.

"Mẹ, mẹ có quen người nào họ Diêu không?"

Mẹ Tiến mới vừa từ bên Diêu gia chiếm được một chút chỗ tốt, đang cao hứng cho nên Tiến Mân Văn vừa hỏi, bà ta liền nói ra ngay.

"Diêu gia à, con gặp công tử Diêu gia rồi sao? Đó là vị hôn phu cha con chọn cho đứa em gái kia của con."

Mẹ Tiễn đem Diêu gia nói qua cho Tiễn Mân Văn.

Diêu Viễn là kẻ thừa Diêu gia từ trong tay cha của ông ta. Cái khác thì không biết nhưng trên phương diện thương nghiệp thì ông ta chính là một thiên tài. Nhiều năm như vậy liền đem Diêu gia kiên cường cầm khống vô cùng tốt. Nhắc tới Diêu gia ở Hải thị liền nghĩ ngay đến Diêu Viễn.

Diêu gia có ba người con. Một trưởng nữ, và hai đứa con trai.

Diêu Viễn chính là người con thứ hai. Còn có một đứa em của ông ta, năm nay mới mười tuổi.

"Điều kiện Diêu gia rất tốt, nếu em gái con có thể gả cho Diêu Nhất Nam thì nhà chúng ta..." Mẹ Tiễn đột nhiên dừng lại, không dám nói tiếp.

Con gái ruột của mình trở về đến bây giờ vẫn không rõ ràng tình hình kinh tế của nhà mình đã xuất hiện nhiều vấn đề lớn. Cho nên mẹ Tiễn cũng không muốn để cho Tiễn Mân Văn biết mấy thứ này.

"Cha mẹ cảm thấy Diêu gia rất tốt, rất hợp với em gái con."

Mẹ Tiễn đổi một câu trả lời hợp lý.

"Con thì sao?"

Tiến Mân Văn không phải là quá muốn có một vị hôn phu hay là như thế nào, cô ta chỉ là đang không cam lòng.

Có nhân duyên tốt đẹp như vậy, cha mẹ Tiễn lại mang đến trên người Tiễn Ý Ý, cái này đại biểu cho cái gì?

Ngoài miệng thì liên tục kêu cô ta là con gái bảo bối, cưng chiều cô ta đủ kiểu. Cuối cùng thì những thứ tốt nhất vẫn thuộc về Tiễn Ý Ý!

Hốc mắt Tiễn Mân Văn ửng đỏ.

Trước đó mẹ Tiễn nói bọn họ đều không có tình cảm với Tiễn Ý Ý, cô ta thực sự rất tin tưởng.

Hiện tại suy nghĩ một chút, dù không phải máu mủ thì mười mấy năm tình thân sao lại không có một chút tình cảm nào được. Cha mẹ Tiễn sao có thể nói đoạn tuyệt liền đoạn tuyệt với Tiễn Ý Ý cơ chứ?

Tiến Mân Văn ủy khuất đến khó chịu, nước mắt cứ thế rơi xuống.

Trong lòng mẹ Tiễn, cô ta không xứng có được những điều tốt nhất sao?

Vì cái gì mà một đứa hàng giả như Tiễn Ý Ý có thể dẫm lên trên cô ta một bước?

Mẹ Tiễn nghe thấy Tiễn Mân Văn khóc nức nở, trong đầu chợt hiện lên rất nhiều thứ.

Có nên nói cho Tiễn Mân Văn là bọn họ chỉ đang lợi dụng Tiễn Ý Ý thôi hay không? Con bé sẽ tin chứ?

Mấy thứ này đối với một đứa trẻ hơn mười tuổi vừa mới được đón về quá là nặng nề, khó hiểu rồi.

Mẹ Tiễn chỉ có thể uyển chuyển nói: "Người ta chỉ chấp nhận Ý Ý."

Chỉ chấp nhận Ý Ý?

Tiến Mân Văn không nhịn được nữa, buông điện thoại xuống liền khóc òa lên.

Vì cái gì bọn họ chỉ chấp nhận Tiễn Ý Ý?

Tiến Ý Ý sống dưới thân phận của cô ta, thứ hàng giả này thay thế vị trí của mình, mà thứ người ta muốn là tiểu thư của Tiễn gia chứ không phải Tiễn Ý Ý!

Nhưng là cô ta đã mười mấy năm, những thứ Tiễn Ý Ý có cô ta đều không có.

Phòng ngủ công chúa của Tiễn Ý Ý, những thứ châu báu sáng ngời mà cô có, cô ta đều không hề phí một chút sức lực nào đã có thể lấy về.

Nhưng Tiễn Mân Văn vẫn không cam lòng.

Dựa vào cái gì?

Nếu Tiễn Ý Ý thật sự cùng Diêu gia công tử kết hôn, vậy thì sau này cô không có Tiễn gia chống lưng thì cũng có thân phận là nữ chủ nhân của Diêu gia. Mà đến thời điểm hai nhà cùng hợp tác, họ sẽ thực sự đoạn tuyệt hẳn với cô sao?

Cô ta không nghĩ mình sẽ chỉ như một cái bóng đứng sau lưng nhìn Tiễn Ý Ý sống một cuộc đời như thế.

Tiền Mân Văn khóc đến mức không kịp thở.

"Cậu không sao chứ?"

Trước mắt cô ta đột nhiên xuất hiện một cái khăn tay.

Người cầm khăn tay là một nam sinh.

Nam sinh không mặc đồng phục, một thân áo đồng phục bóng chày, tay đang rút túi nhìn cô ta.

Người trước mặt này cao lớn, tướng mạo soái khí, cả người toát ra một loại khí chất mà Tiền Mân Văn vừa nhìn liền có thể phân biệt được với người khác.

Từ quần áo của hắn, từ đồng hồ hắn đeo trên tay, còn có đôi giày hắn đang mang kia.

Tìm Tiền Mân Văn đập nhanh chóng.

Ở trong trường học nếu mà xuất hiện một nam sinh đẹp trai như vậy, nhất định sẽ trở thành trung tâm bàn tán của học sinh trong trường.

Mà nam sinh bị bàn tán cô ta chưa từng thấy qua, lại còn để lộ ra hơi thở của người có tiền, vậy cũng chỉ có một người.

Chính là người mà Tiền Mân Văn với mẹ Tiền mới nhắc qua trong điện thoại, Diêu Nhất Nam.

Là đại thiếu gia nhà giàu mới chuyển tới Nhất Trung vì Tiền Ý Ý trong lời đồn của mọi người.

Tiền Mân Văn nâng mắt, hai mắt đắm lệ, đôi con ngươi đỏ bừng, hai má còn lưu lại vệt nước mắt.

"... Cảm ơn cậu."

Cô ta nhận lấy khăn tay Diêu Nhất Nam đưa cho, nhin không được lại rơi nước mắt.

"Tớ là Tiền Mân Văn ở nhất ban, còn cậu?"

Diêu Nhất Nam nghe thấy thế thì hơi nhurón mày, cười nhạt: "Cậu không biết tôi là ai?"

Thú vị.

Hắn mới vừa đi ngang qua đây thì nhìn thấy một nữ sinh đang khóc lóc thảm thiết. Tùy tiện đưa khăn tay tới thì có mấy người đi qua đều chỉ trỏ hắn nói tới nói lui, loáng thoáng đều có thể nghe thấy tên của hắn.

Diêu Nhất Nam biết mình chuyển trường tới đã mấy ngày nay, bằng vào mị lực của mình cùng nhiệt độ của Tiền Ý Ý, sự tồn tại của hắn trong trường là rất lớn.

Hắn không nghĩ nữ sinh trước mặt thật sự không biết hắn là ai.

Chung quy là bởi vì cô ta vừa ngẩng đầu đánh giá hắn, đáy mắt kia đã hiện lên một tia sáng tỏ.

Bên trong đã sớm biết hắn là ai còn ở bên ngoài giả bộ không biết, Diêu Nhất Nam trong lòng đều là chán nản.

Hắn nói xong câu kia cũng lười phản ứng Tiền Mân Văn, cất bước bỏ đi.

Còn không bằng trở về khi dễ Tiền Ý Ý.

*

Mấy bài thi còn lại cũng lần lượt được trả về.

Giờ Tiếng Anh, giáo viên Anh ngữ ôm một chồng bài thi đi vào phòng học. Cô ấy đi giày cao gót, trước kia đi trên hành lang đều là tiếng "đát đát đát", bây giờ lại đổi thành "duang duang duang", y như đi lên chiến trường vậy.

Học sinh ban 11 đều y như mấy chú chuột co lại một chỗ, chờ đợi mưa to gió lớn sắp sửa kéo đến.

Cô giáo bước vào lớp học, trên mặt hiếm khi nở một nụ cười.

Cô ấy ôm bài thi đứng trên bục giảng nhìn đám học sinh phía dưới một vòng, sau đó dùng giọng điệu làm cho người phía dưới tê cả da đầu nói: "Các em, các em có muốn biết điểm thi lần này không?"

"Không ~ ~ ~ muốn ~ ~ ~"

Học sinh cả lớp trầm miêng một lời kéo dài thanh âm.

Đây chính là tinh thần tự giác của học tra nha.

Biết rõ mình thi không tốt thì còn cần xem điểm thi làm gì nữa? Tìm ngược à?

Còn không bằng đừng biết thi tốt hơn. Có thể an ủi chính mình rằng thi cũng không quá kém đâu.

Cô giáo Anh ngữ nghiêm mặt: "Không muốn biết cũng phải biết!"

Đưa nào đưa nấy về mặt cũng như đưa đám.

Nếu thế thì cô hỏi làm gì nữa? Bảo bọn em nói lời thật lòng xong cũng không có tác dụng gì.

Cô ấy bắt đầu đọc điểm.

"XX, 29 điểm, nằm trong dự kiến của tôi."

"XXX, 39 điểm, cao hơn lần trước một chút."

"XX, 42 điểm, tôi không muốn nói gì nữa."

"XX, 47 điểm, cảm bài của em về này."

...

"XXX, 60 điểm, chúc mừng. Cuối cùng cũng có một người qua được điểm liệt."

Trong tay cô giáo vẫn còn mấy bài thi, hiển nhiên đều là của những người qua được điểm liệt.

Mà qua được điểm liệt cũng chỉ có vài người.

"Nhâm Kha." Cô giáo Anh ngữ mỉm cười, "103 điểm, Tiếng anh của em cần tiếp tục cố gắng, không thể lơ là nha."

"Lương Quyết Thành, 147 điểm. Lại thiếu tý nữa là max điểm rồi, em bỏ quên không làm một câu, thật đáng tiếc."

Trong mắt cô giáo đều tràn ngập vẻ tiếc nuối.

Bài thi max điểm lại bởi vì sơ ý một chút mà không tồn tại được.

Trong tay cô ấy vẫn còn một bài thi nữa.

Mà người còn lại vẫn chưa bị gọi tên đến, chỉ còn Tiễn Ý Ý.

Tiến Ý Ý không lo điểm Tiếng Anh của cô, toàn thân đều thả lỏng.

Nhưng mà mấy học sinh kia lại không như thế.

Lặng lẽ ghé đầu thì thầm với nhau.

"Bài thi của Tiễn Ý Ý bị giữ lại kia."

"Cậu ta có phải là gian lận nên bị 0 điểm?"

"Cậu ta gian lận?"

"Phải, tao nghe nói là cô ta chép bài của Lương Quyết Thành."

"... Ngu ngốc."

"Tiễn Ý Ý."

Cô giáo nhìn bài thi còn sót lại trên tay mình: "... Vỡ tay cho bạn ấy nào, cả khối của chúng ta chỉ có duy nhất một bài thi max điểm."

"Tiễn Ý Ý, 150 điểm."

Cô giáo rất vui sướng: "Không sai nha, bài thi của bạn ấy cơ hồ có thể xem như là khuôn mẫu vậy."

Tiền Ý Ý đi lên bục giảng nhận bài thi.

Học sinh trong lớp đều hóa đá tại chỗ.

"Bao nhiêu cơ?"

"150?"

"Đêch..."

"Đùa à..."

"Có phải cậu ta đi trộm đáp án không?"

"Cậu ta còn cao hơn cả Lương Quyết Thành nữa kìa. Bài thi của Lương Quyết Thành còn chưa được max điểm nữa."

"Mày không nghe thấy à? Lương Quyết Thành là làm thiếu một câu nên chỉ được 147 điểm. Tiền Ý Ý là max điểm! Max điểm đó!"

"Bọn họ đổi bài thi cho nhau à?"

Lớp học đã có người không nhận được nói.

"Cô ơi." Đại diện môn Tiếng Anh nghiêm mặt giơ tay, cô ta không khách khí chút nào, đứng dậy nói, "Điểm thi này là thật sao ạ?"

Cô giáo đem bài thi của Tiền Ý Ý mở ra.

"Nhìn bài văn em ấy viết xem, đều sử dụng những từ mà trình độ của các em chưa từng học qua. Chỉ sợ bạn học Lương Quyết Thành cũng không có nhiều vốn từ như vậy đi."

Tiền Ý Ý cầm lại bài thi trở lại chỗ ngồi.

Cô rất bình tĩnh, bài thi Tiếng Anh max điểm đối với cô cũng chỉ là một thao tác thông thường mà thôi.

Thế là cả tiết Tiếng Anh, học sinh trong lớp đều chỉ thảo luận thành tích của Tiền Ý Ý.

Lương Quyết Thành tiện tay lật bài thi của Tiền Ý Ý lên, trọng điểm là ở bài văn cô viết. Những từ cô dùng đích xác đều là mấy từ mà học sinh cấp ba rất khó có thể nhìn thấy, thậm chí có một số từ còn là từ địa phương.

Tiếng Anh của Tiền Ý Ý tốt, anh vẫn biết như vậy. Nhưng đây là lần đầu tiên biết được Tiếng Anh của cô tốt đến chừng nào.

Tiền Ý Ý nháp ở trên vở điểm của hai bài thi vừa trả.

Ngữ Văn 98 điểm, tiếng Anh 150 điểm, cộng lại là 248 điểm, chia đều ra thì mỗi môn được 124 điểm. Vẫn nằm trong phạm vi an toàn.

Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hoàn hảo, Tiếng Anh có thể đem Ngữ Văn kéo lên đều đều một chút rồi.

Nhâm Kha một mặt chán kinh, cậu ta khôi phục tinh thần quay xuống lật tới lật lui bài thi của Tiền Ý Ý.

"... Lúc trước cậu gọi tớ là học bá thì có tâm trạng như thế nào?"

Nhâm Kha rất muốn biết vì cái gì mà Tiền Ý Ý vẫn có thể thật tâm gọi cậu ta một tiếng "học bá" được, còn gọi đến phi thường thoải mái.

Cậu ta không hiểu được.

Tiền Ý Ý nhún vai.

"Tớ chỉ học được một môn thôi, cậu không nhớ điểm số Ngữ Văn của tớ hả?"

Bị nhắc nhở như vậy, Nhâm Kha liền nghĩ tới điểm Ngữ Văn của cô thăm đến cỡ nào.

Nghĩ như vậy, liền cảm thấy cân bằng hơn rất nhiều rồi.

Có người chỉ là học bá một môn, còn mấy môn khác đều là học tra, cũng rất bình thường nha.

Mà Nhâm Kha với Tô Á Na tiếp nhận rất nhanh cũng không có nghĩa là các học sinh khác tiếp nhận cũng nhanh như thế.

Bài thi được 150 điểm, đến học sinh ban 1 còn cảm thấy khiếp sợ. Có thể nói trừ Lương Quyết Thành ra thì vô luận là ai thi được max điểm cũng đều bị đem ra thảo luận, bàn tán, nhưng cũng sẽ không gọi ra biên độ sóng to chút nào.

Nhưng Tiền Ý Ý không như vậy.

Lúc cô mới tới có rất nhiều người thảo luận qua. Một phú nhị đại chuyển từ trường quý tộc tới, thành tính cô thi được cộng tất cả vào mới có 200 điểm.

200 điểm chia cho các môn, làm sao có thể thi được 150 điểm một môn?

Mấy học sinh cùng phòng thi với Tiền Ý Ý rỉ tai nhau truyền tin một phen.

Học sinh ban 11 đều khiếp sợ ra mặt, lặng lẽ quan sát Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành.

Hai người đó... To gan như vậy sao?

Diêu Nhất Nam không tham gia thi, một mình hẩn nằm xuống bàn, từ lúc phát bài thi đến giờ hẩn đều vô cùng cảm khái. Không nghĩ đến trường Nhất Trung tốt nhất toàn thành phố vẫn có mấy học sinh có thành tích tệ như vậy. Một người lại nổi tiếp một người.

Mở rộng tầm mắt.

Bài thi của Lương Quyết Thành được đọc lên thì hẩn nghiêng đầu xem như không thấy.

Đến lượt bài thi của Tiền Ý Ý được đọc lên thì hẩn lại cảm thấy nao nao.

Cô học tốt như thế sao?

Vậy thì vì sao mấy hôm trước lão cha nhà hẩn còn tìm hẩn nhắc nhở thành tích học tập của Tiền Ý Ý không tốt cho lắm, bảo hẩn nghĩ biện pháp thông qua phương thức dạy học tiếp cận gần hơn với cô.

Diêu Nhất Nam từ đầu buổi đến giờ đều mang vẻ khinh thường trong đáy mắt. Đến tiết thứ hai sau khi nhìn thấy bài thi của Tiền Ý Ý, nhìn thấy bài văn tiếng anh cô viết, mảnh khinh thường đó liền biến mất, thay vào đó là một loại ánh mắt hứng thú.

Tiếng Anh của cô thi vô cùng tốt. Vậy tại sao cha hẩn lại phải nói với hẩn một câu như vậy?

Là tin tức không đúng, hay là bởi vì... sự kiện kia của Tiền gia?

Diêu Nhất Nam nằm trườn lên bàn, nhìn xuyên qua hai học sinh, đánh giá Tiền Ý Ý đang ủ rũ mặt mày.

Hai mắt nhìn chăm chăm cô, Diêu Nhất Nam không mấy vui vẻ khi phát hiện Tiền Ý Ý đang không ngừng vụng trộm nhìn nam sinh đang ngủ bên cạnh mình.

Lương Quyết Thành, hẩn cũng biết rất nhiều chuyện của người này.

Hiện tại hẩn cũng đã xác định được, anh chính là bạn trai của Tiền Ý Ý.

Hơn nữa hai người còn đang sống chung.

Khó chịu.

Diêu Nhất Nam nhìn không nổi nữa, quay đầu nhắm mắt ngủ.

"Bạn học Diêu, có người tìm."

Nữ sinh ngồi gần cửa cẩn thận đi tới gọi Diêu Nhất Nam, chỉ chỉ cửa trước.

Hẩn vuốt tóc lên, lười biếng đứng dậy.

Người đang đứng ở cửa trước đợi hẩn chính là Tiền Mân Văn buổi sáng vừa mới gặp qua.

Cô ta lau nước mắt, nhìn thấy Diêu Nhất Nam còn lộ ra một nụ cười.

"Bạn học Diêu."

Diêu Nhất Nam quay đầu bước đi.

"Khoan đã!"

Tiền Mân Văn cắn môi: "Tớ là chị của Ý Ý."

Diêu Nhất Nam dùng chân.

"Tớ có biết được một chút chuyện. Bạn học Diêu, có thể nói chuyện một chút không?" Tiền Mân Văn vén vén tóc, ra vẻ bình tĩnh nói.

Diêu Nhất Nam lẳng lặng nhìn Tiền Mân Văn một chút, nhếch môi cười.

"Ngại quá, không có hứng thú."

Hắn quay đầu bước đi, đối với người phía sau nhìn cũng không muốn nhìn một chút nào nữa.

"Tớ nói, tớ biết một vài chuyện của Ý Ý!"

Tiền Mân Văn không giữ được Diêu Nhất Nam, liền cắn răng nói: "Cậu thực sự không muốn biết gì về em ấy sao?"

Diêu Nhất Nam trầm mặc một lát.

Một lát sau, hắn quay đầu, trên mặt còn mang theo ý cười.

"O, chị gái tốt quá nha? Đi, đi thôi."

Hắn mới không phải là đang tò mò chuyện của Tiền Ý Ý, hắn chỉ tò mò tâm tư của nữ sinh trước mặt thôi. Tò mò xem cô ta còn diễn ra được cái dạng gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

"Tớ là Tiền Mân Văn, đại tiểu thư của Tiền gia."

Trên sân thượng, Tiền Mân Văn cuốn cuốn sợi tóc mai, mím môi hướng Diêu Nhất Nam tự giới thiệu.

Diêu Nhất Nam lười biếng ngáp một cái, trong mắt đều không có chút hứng thú nào.

"Cậu là ai tôi không quan tâm, có gì nói thẳng ra đi. Nhìn thế này thôi nhưng tôi là người tiếp thụ trừng phạt chủ nghĩa khoa học xã hội, lát nữa còn phải đi quét sân nữa, cho nên đừng lãng phí thời gian của tôi như vậy."

Sắc mặt Tiền Mân Văn trắng bệch.

Kỳ thật cô ta cũng không biết mình đến tìm Diêu Nhất Nam là để nói cái gì.

Có thể là không cam lòng, càng có thể là cảm thấy nhục nhã.

Từ mẹ Tiền, cô ta đã biết được xuất thân của Diêu Nhất Nam, còn cố ý thăm dò qua. Hắn là công tử của Diêu thị, nói là con rể vàng cũng không sai. Người tốt như vậy, cha mẹ Tiền tại sao có thể đưa cho Tiền Ý Ý cơ chứ.

Dựa vào cái gì? Cô ta căn bản không thể chấp nhận chuyện này được. Muốn đến nhìn người một cái.

Gặp được người rồi, Tiền Mân Văn càng không cam tâm.

Diêu Nhất Nam mười bảy, mười tám tuổi, đẹp trai soái khí, lúc hắn cười rộ lên có chút lười biếng. Bộ dáng không để ý đến ai kia lại càng hấp dẫn hơn.

Một nam sinh vừa đẹp trai lại vừa có tiền, ở trong trường đích xác chính là tiêu điểm của toàn bộ nữ sinh. Đặc biệt là sau khi hắn cùng Tiền Ý Ý tạo ra vài chuyện liên gây nên một tầng gợn sóng trong trường.

Hắn tựa hồ như một đạo ánh sáng chiếu xuống đây vậy.

Nhưng người được chú ý nhiều nhất phải kể đến Lương Quyết Thành. Chỉ có điều vì quá khư của anh nên phần lớn các nữ sinh trong trường đều chỉ lặng lẽ mà ngắm nhìn nhan sắc của anh mà thôi. Phần nhiều đều là sợ hãi anh.

Nữ sinh của ban 1 đều là mấy học sinh ham mê đọc sách, rất ít khi chú ý đến mấy chuyện bát quái này. Chính vì thế nên ở trong lớp cũng không có nhiều nữ sinh bàn tán về chuyện của Điều Nhất Nam.

Điều Nhất Nam chính là bạch mã hoàng tử khó có được ở trường học hiện nay, chỉ mình hắn thôi cũng đủ để các thiếu nữ trẻ tuổi nằm mơ ảo tưởng đủ các thể loại.

Vậy mà người này lại thuộc về Tiền Ý Ý.

Không, cũng không nhất định.

Hiện tại vẫn chưa phát sinh chuyện gì, tất cả đều còn có cơ hội.

"Tớ nghe nói, cậu quen biết em gái tớ." Tiền Mân Văn đổi cách nói khác hợp lý hơn, "Tớ là lo lắng cậu sẽ bị lừa, cho nên mới tìm cậu nói cho cậu biết một sự thật."

Điều Nhất Nam bắt đầu hứng thú lên.

Nói gì nói gì?

Chuyện của Tiền gia hắn cũng biết ít nhiều. Nhiều năm qua trong nhà đều chỉ có một mình đại tiểu thư là Tiền Ý Ý, không biết từ đâu lại xuất hiện một cô chị sinh đôi này. Tiền gia ở bên ngoài công bố chuyện là như vậy, rất nhiều người cũng chấp nhận cách giải thích này.

Nói cho cùng thì Tiền gia có bao nhiêu đứa con gái cũng không liên quan tới bọn họ.

Cũng chỉ có hắn muốn cùng Tiền Ý Ý thân thiết mới điều tra chuyện này một chút.

Điều Nhất Nam cũng đoán được phần nào chuyện giữa hai chị em "sinh đôi" này, không ngoài dự đoán là sẽ rất máu chó. Một trong hai người có lẽ không phải là thân sinh, mà người không phải thân sinh thì cũng có thể đoán được rất dễ dàng.

Nhưng sau đó thì sao? Có vấn đề gì?

Người nào được Tiền Thiếu Trầm coi trọng, người đó mới là đại tiểu thư Tiền gia vừa có tiếng lại có miếng.

Về phần người còn lại?

Không có liên quan gì đến hắn cả. Vị đại tiểu thư đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn bây giờ, cô ta muốn nói gì thái độ cũng đã biểu hiện rất rõ ràng rồi.

Hắn cùng Tiền Ý Ý đang chuẩn bị qua lại với nhau, sắp tới sẽ thiết lập một cái quan hệ cả đời. Vậy mà cô ta lại nói hắn chỉ mới đang quen biết cô.

Điều Nhất Nam không thể không hoài nghi, Tiền Mân Văn có phải hay không muốn chen vào giữa?

Cười chết mất.

"Hử?"

Tìm Tiền Mân Văn đập bang bang từng nhịp.

Lúc trước cô ta không nghĩ sẽ công khai nói ra thân phận dưỡng nữ của Tiền Ý Ý, nhưng hiện tại không nói thì không được.

Đối với cô ta, thân phận đại tiểu thư chân chính của Tiền gia phải thuộc về một mình mình.

Tiền Ý Ý chỉ là một đứa thay thế, là một thứ hàng giả.

"Em gái tớ, Tiền Ý Ý không phải con gái ruột của cha mẹ tớ."

Tiền Mân Văn còn nhấn mạnh ba chữ "cha mẹ tớ".

Phải, cô ta mới là đại tiểu thư chân chính của Tiền gia, không phải con ranh Tiền Ý Ý kia.

Cô cùng với Tiền gia không hề có quan hệ gì.

"Tớ không biết Tiền Ý Ý đã nói gì với cha mẹ, nhưng kỳ thật người cậu phải thực sự qua lại là tớ mới đúng."

Tiền Mân Văn nói dối, ánh mắt cô ta lóe lên một cái.

"Khả năng trước đó Ý Ý đã biết một số chuyện, không biết đã làm gì mà người đó lại biến thành em ấy."

"Nhưng chung quy lại, so với Ý Ý, người sáng suốt đều biết được ai mới là người ưu tú hơn." Tiền Mân Văn cắn môi dưới, ánh mắt lóe lóe, "Ý Ý là học sinh mà lại gian lận trong thi cử, lần này cũng vậy. Em ấy từ nhỏ đã có cái tật xấu này. Tớ lại không biết, chỉ nhìn về đơn thuần bề ngoài kia, đến cùng là có bao nhiêu người sẽ bị em ấy lừa nữa."

"Tới lúc em ấy bị nhà trường công khai phê bình, tớ hi vọng cậu đừng quá kinh ngạc. Chung quy lại, em ấy có thể làm ra nhiều chuyện hơn thế nữa."

"Tớ nói cái này không vì cái gì cả, chỉ muốn cho cậu biết sự thật mà thôi." Tiền Mân Văn nâng cằm lên.

"Kỳ thật tớ cũng không muốn cùng người mình không thích thân cận với nhau. Cũng phải cảm ơn cái tâm tư này của Ý Ý, làm tớ cũng dễ dàng hơn. Tớ chỉ muốn nói vậy thôi, tớ đi trước đây, hẹn gặp lại."

Tiền Mân Văn gật gật đầu với Diêu Nhất Nam, xoay người.

Một bước, hai bước...

"Chờ chút." Diêu Nhất Nam ở phía sau gọi cô ta lại.

Ha!

Đáy mắt Tiền Mân Văn không áp chế được sự hưng phấn, mấy một lúc bình phục lại, vừa quay đầu chính là một mảnh mê mang trên mặt.

Diêu Nhất Nam muốn cười thành tiếng.

Cái đứa con gái Tiền gia tìm về này, đúng là ngu xuẩn hết sức.

Ở trước mặt hán giả bộ như thế liền cho rằng có thể hấp dẫn ánh mắt của hán sao?

Sau đó thì sao? Khiến hán cảm thấy người hán nên chân chính qua lại là Tiền Mân Văn, do đó liền đổi qua hẹn hò với cô ta?

Đùa người, hán không ngu như thế.

Một chút tiểu tâm tư đó của Tiền Mân Văn, làm sao có thể giấu được dưới ánh mắt trời cơ chứ.

Còn có, cô ta vừa mới nói Tiền Ý Ý gian lận?

Lúc thành tích môn Ngữ Văn phát xuống, trong lớp không ít người đều nói Tiền Ý Ý học thật sự kém. Nhưng không biết thế nào mà bài thi tiếng Anh của cô có thể thi được max điểm, có người trong lớp nói là bài thi đó do Lương Quyết Thành làm hộ cô.

Giống như tất cả mọi người đều cảm thấy, Tiền Ý Ý sinh ra là nên gian lận như thế này.

Diêu Nhất Nam không tiếp xúc nhiều với Tiền Ý Ý, người khác nói gì hán cũng không tin.

Cái gì chính mình nhìn thấy thì hán mới tin.

Về phần "cô chị" Tiền Mân Văn này nói...

Một chữ hán cũng không tin.

Hai người có xung đột lợi ích lại đi nói việc của người kia ra cho người khác nghe, nhất là lại đi nói với hán. Ai tin được?

Có điều.

Có chút thú vị nha.

Diêu Nhất Nam lười biếng cười: "Cậu tên Tiền Mân Văn?"

Nói không chừng hán có thể tìm một chút niềm lạc thú từ trên người cô ta để giết thời gian đi.

Trường học này cũng quá là vô vị rồi, còn có cái tên Lương Quyết Thành kia làm tâm tình hán rất không thoải mái, Diêu Nhất Nam quyết định tự tìm cho mình một chút trò hay để chơi.

Ví dụ như Tiền Mân Văn chẳng hạn.

"Đi thôi, tôi mời cậu ăn cơm."

Thuận tiện lại nghe thêm vài điều từ Tiền Mân Văn luôn.

*

Đội thầy Trương cho cả lớp tự học thì mọi người đều đã biết, bài thi Tiếng Anh của Tiền Ý Ý là do Lương Quyết Thành làm hộ cô.

Bài thi max điểm 150, cũng chỉ có Lương Quyết Thành là làm được dễ dàng như thế.

Ban 1, hoặc là học sinh học giỏi môn này đi chẳng nữa, điểm cao nhất cũng chỉ có 140 trở xuống, không ai có thể vượt được Lương Quyết Thành.

Hiện tại thì không giống, Tiền Ý Ý cầm bài thi max điểm như thế, bảo ai tin cô được đây?

Nghe nói đã có không ít học sinh lặng lẽ đi tìm thầy cô tố cáo.

Hoặc là Lương Quyết Thành giúp cô làm bài, lại cố ý làm thiếu một câu để cô được điểm cao nhất; hoặc là chính cô trộm được đáp án. Vô luận là cái nào thì học sinh trong trường cũng không chấp nhận được.

Đây là không công bằng.

Mấy bài thi tiếp theo tiếp tục được trả xuống.

Đầu tiên là Toán học.

Người đứng đầu cả khối vẫn là Lương Quyết Thành, 150 điểm, max.

Cái này là chuyện bình thường, học sinh trong lớp đều quá quen thuộc rồi. Đến nhìn nhiều một chút cũng chẳng có ai.

Mọi người đối với bài thi max điểm của Lương Quyết Thành không có nửa điểm hứng thú, lòng hiếu kỳ toàn bộ đều dừng lại ở trên người Tiền Ý Ý.

Ngữ Văn 98 điểm, Tiếng Anh 150 điểm, vậy còn Toán học thì sao?

Ba môn có một môn max điểm, hiện tại cộng lại đã hơn 200 điểm. Mà trong trường đồn rằng trước đây cô thi chỉ được đến 200 điểm, vậy mà bây giờ lại có thể cao hơn thế rất nhiều.

Hay là nói, làm thế nào cô gian lận được đáp án của môn Toán?

Thầy giáo môn toán đang ở trên bục giảng phát bài thi.

"Tiếp theo, bạn học Tiền Ý Ý, 99 điểm, thiếu chút nữa là được 100 điểm. Cần tiếp tục cố gắng."

Thầy ấy đọc điểm của Tiền Ý Ý lên.

Bạn học trong lớp cũng chờ thành tích của cô. Điểm số 99 này vừa được đọc ra, không ít người đều ồ ào hết cả lên.

"Tại sao không phải max điểm?"

"Lại trên điểm liệt nha?"

"Thành tích này cũng không tệ lắm, cái này là cậu ta tự làm sao?"

"Có phải trộm được đáp án không?"

Trong phòng học ồ ào thành một nhóm, thầy giáo Toán học vỗ vỗ mặt bàn.

"Im lặng, tất cả im lặng."

Đáng tiếc lời thầy ấy nói không có bao nhiêu trọng lượng, chẳng có học sinh nào thêm nghe, vẫn như cũ tranh luận âm ỉ.

Tiền Ý Ý bên cạnh vừa nằm sấp xuống làm xong cái tư thế chuẩn bị ngủ, đột nhiên Lương Quyết Thành lại ngồi thẳng người lên, sắc mặt anh âm trầm, ngón tay đặt ở trên mặt bàn gỗ hai tiếng.

Thanh âm rất nhỏ, nhưng lại làm cho đám học sinh trong lớp từ ồ ào dần trở nên im lặng.

Sau vài giây, cả lớp đều không một tiếng động.

Tóc trên trán anh lay lay thôi, trong con ngươi ngậm hai phần không kiên nhẫn.

"Ồn ào."

Thanh âm của anh ẩn chứa một loại khó chịu, như là điềm báo cho sự tức giận sắp xảy đến. Cái biểu hiện này y hệt biểu hiện của mấy lần trước khi nổi giận, trong lòng bọn họ đều run lên, sợ bởi vì tiếng ồn của mình làm anh tức giận.

Mười mấy con người trong lớp đồng loạt an tĩnh lại, toàn bộ phòng học lặng ngắt như tờ. Im ắng đến cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Một bên khác, ánh mắt Diêu Nhất Nam đang nhú lại, nhìn Lương Quyết Thành một chút rồi dời mắt đi, khẽ cười một tiếng.

Chỉ là một giáo bá* dựa vào bạo lực để duy trì chính mình mà thôi. Trừ việc học giỏi một chút thì cũng không có gì đặc biệt.

*Giáo bá: Đại ca của trường, mấy anh hay bạo lực đánh người trong trường học ấy.

Thầy giáo đang khấn trương cũng nhẹ nhõm thở phào một hơi, nhanh chóng nhận cơ hội trả tiếp những bài thi còn lại.

Nửa sau quá trình phát bài thi, cả lớp y như là đang làm một cái nghi lễ gì trọng đại, im lặng không hề có tiếng động.

Tiền Ý Ý thi được 99 điểm, đã đứng trong top 10 của lớp với môn Số học.

Đứng vị trí đầu chính là Lương Quyết Thành với max điểm.

Tiền Ý Ý mở bài thi của mình ra, sai rất nhiều. Cô nhìn từ đầu tới cuối một lần, đem những chỗ sai viết lại ra vở, sau đó chọc chọc cánh tay Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành cảm lấy vở của cô, tay đặt xuống viết.

Trên quyển vở còn có kẹp một tờ ghi chú.

Tờ ghi chú màu hồng nhạt có viết một hàng chữ.

[Lương ca, cậu không vui sao? Tớ đỡ cậu có được không?]

Mặt sau còn vẽ một hình trái tim to đùng.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Ý Ý: Dễ là dễ nào.

Lương Lương: Đầu đã không phải là một đứa con nít nữa, đi kèm dễ là phải hôn một cái, ôm một cái mới được cơ.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Truong.

Lương Quyết Thành nhìn chằm chằm tờ ghi chú nhỏ một lúc, đưa mắt nhìn sang bên cạnh.

Tiền Ý Ý tay chống cằm nghiêng mặt nhìn anh, chống lại tầm mắt của anh liền cong cong con mắt, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Cô cảm thấy mấy ngày nay anh đều có chút khó chịu, đè nén, nén quá lâu lại sinh ra không vui.

Nhưng Tiền Ý Ý cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cho là anh bộc phát một chút cảm xúc nhỏ.

Hiện tại thì không giống.

Lớp học này ngày nào cũng ồn ào, ầm ĩ, có có nhiều lúc chơi đùa còn quá phận hơn rất nhiều, cũng chưa từng thấy anh để ý qua, chỉ một mực nằm sấp xuống ngủ, mặc cho bên ngoài ồn đến thế nào cũng không ảnh hưởng tới chất lượng giấc ngủ của anh. Nhưng hôm nay anh lại đột nhiên tức giận.

Về tức giận của anh ban này làm trong lòng Tiền Ý Ý lộp bộp một cái. Trong cái ánh mắt đó của Lương Quyết Thành, có chút nguy hiểm.

Tiền Ý Ý nghĩ nghĩ, viết một tờ giấy nhỏ đưa cho anh.

Cũng không biết anh tức giận cái gì, cứ đồ trước đã rồi tính sau.

Lương Quyết Thành mím môi, cổ u ám lạnh lẽo trên người dần dần tản đi đôi chút, anh lười biếng nằm xuống bàn, đem tờ giấy kia giật xuống, sau đó gấp nó lại nhét vào túi áo của mình trước mặt Tiền Ý Ý.

Đây là không muốn trả lời cô sao?

Tiền Ý Ý chọc chọc cánh tay Lương Quyết Thành.

Anh rũ mắt, bút trong tay động một cái, bắt đầu sửa đề sai cho cô.

Qua mười phút, Tiền Ý Ý nhận được bài giải hoàn chỉnh của đề thi từ anh.

Cô không nhận, lại đem đẩy về.

Trong đó còn dán một tờ ghi chú nhỏ.

[Ủy khuất. jpg]

Bên trên vẽ một cái nhãn dán, hai ba bước đơn giản phác thảo ra một icon siêu manh.

Lương Quyết Thành nhìn thấy tờ ghi chú, ngón tay anh đề lên cái biểu tình đó, sau đó lại đem nó gấp lại nhét vào túi áo trong.

Tiền Ý Ý đầu đầy mộng bức, đây là cái thao tác gì?

Từ Tiền Ý Ý nhận được hai tờ ghi chú nhỏ, tâm tình của Lương Quyết Thành tốt lên không ít.

A, chỉ có một chút như thế.

Anh không phải người dễ dỗ như vậy.

Tiền Ý Ý vẫn còn đợi anh trả lời lại. Lương Quyết Thành nghĩ rồi xé giấy nháp, vẽ lên trên đó vài nét rồi kẹp vào trong vở của cô đưa cho cô.

Tiền Ý Ý khần cấp cúi đầu nhìn tờ giấy nhỏ anh vừa đưa tới.

Trên tờ giấy nhỏ là một cái nhãn dán.

Họa vài nét đơn giản, trên tờ giấy liền xuất hiện một đứa trẻ ngồi xổm ở đó, dưới đất còn có bóng hắt lên. Trên đầu đứa trẻ đó còn vẽ lên mấy cái bọt khí, dẫn đến một ô thoại có chữ.

"Ầm ĩ."

Thì ra là anh ghét ồn ào a.

Tiền Ý Ý rất nhanh tiếp thu cái cách nói này.

Cô nhìn đứa trẻ đó, cảm giác như trong nét bút này đều là: Ta ủy khuất, nhưng đánh chết ta cũng không nói ra.

Ánh mắt cô cong cong, cái nhãn dán này quá manh rồi.

Lão đại sao lại có thể như thế chứ! Đáng yêu như vậy! Phạm quy a!

Cái thao tác này làm cho tim người ta đập không bình thường.

Tiền Ý Ý nhìn tờ giấy nhỏ, nhìn trái nhìn phải thấy thế nào cũng thật khả ái. Cô miết tờ giấy gấp lại, nhét vào áo đồng phục của mình.

Cô muốn giữ lại để về nhà cất giữ thật cẩn thận.

Làm xong động tác này, Tiền Ý Ý mới sừng sốt.

A, hình như cô với Lương Quyết Thành cùng làm một động tác giống nhau.

Cô là vì cái đứa bé nhỏ đáng yêu nên muốn mang về cất giữ, vậy còn anh, anh mang về làm gì?

Tiền Ý Ý rất tò mò, nhưng Lương Quyết Thành đã nằm xuống bàn một lần nữa.

Không biết anh đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng không hề ngủ.

Tiền Ý Ý cũng chỉ đành nén lòng hiếu kỳ của mình lại.

Buổi chiều có tiết vật lý, thầy giáo còn chưa vào lớp, Tiền Ý Ý đã thấp thòm không yên.

Trong khoảng thời gian này cô làm rất nhiều đề vật lý, lại cùng Nhâm Kha giải không ít đề, hao tốn rất nhiều tâm tư vào nó. Môn học này cô nhất định phải đạt được kết quả tốt!

Tiền Ý Ý siết chặt nắm đấm, khăn trường nhìn chăm chăm phía cửa lớp.

Lương Quyết Thành ngồi bên trái cô đã xoay người qua, tay chống cằm lẳng lặng nhìn cô gái nhỏ.

Nhìn gò má của cô cũng có thể thấy được sự khẩn trương, cái cằm nhỏ nhún gắt gao banh ra.

Thầy vật lý thông dong tiến vào.

"Các em, hôm nay chúng ta sẽ trả bài thi. Đến, chuẩn bị nghênh đón thành tích của mình nào."

Thầy giáo nở nụ cười, từ cao xuống thấp đọc tên.

"Lương Quyết Thành, 96 điểm, tiếp tục duy trì."

* Theo mình được biết thì bên Trung, môn Toán Văn Anh điểm cao nhất là 150 điểm, các môn còn lại là 100 điểm.

Lương Quyết Thành vẫn không phụ sự mong đợi của mọi người, chiếm chế giữ ngôi đầu bảng.

Nhâm Kha được 92 điểm, đại diện môn vật lý có khác. Những người kế tiếp trực tiếp tụt dần xuống.

...

"Tiền Ý Ý." Thầy vật lý gọi tên Tiền Ý Ý.

Người trước đó thi được 70 điểm, vậy cô chỉ có thể là thấp hơn số điểm đó mà thôi. Mà tới hiện tại thi thầy ấy cũng chỉ gọi tên được vài người.

"67 điểm." Thầy vật lý xác nhận một chút, đối với Tiền Ý Ý lộ ra một nụ cười, "Không sai nha, đạt tiêu chuẩn, tiếp tục cố gắng nhé."

Tiền Ý Ý cầm bài thi, trong lúc nhất thời không biết là có nên cảm thấy may mắn khi mình thi đạt tiêu chuẩn không nữa, hay là cô nên cảm thấy khó chịu vì chỉ hơn 60 điểm có vài điểm mà thôi.

Trở về chỗ ngồi, Tiền Ý Ý bò lên bàn iu xiu.

67 điểm.

Cánh tay cô đột nhiên bị người khác chộp lấy.

Một tờ giấy nhỏ từ Lương Quyết Thành được đưa tới.

Tiền Ý Ý quay sang nhìn. Trên giấy là một hàng chữ ngắn gọn.

[Cậu mới chỉ học có nửa tháng.]

Tiền Ý Ý nhìn chăm chăm chữ trên giấy, cảm giác mình đang được an ủi.

Phải nha, cô chỉ mới theo Lương Quyết Thành học có nửa tháng. Có thể ở dưới tình huống này thi được trên tiêu chuẩn đã là rất lợi hại rồi!

Sức sống lại tràn trề trở lại.

Cô viết lại trên tờ giấy đó một câu.

[Không vẽ một đứa nhỏ an ủi tớ sao? QAQ]

Lương Quyết Thành nhìn chằm chằm biểu tượng "QAQ" ở cuối câu kia, bất đắc dĩ quết mắt nhìn cô, xé một tờ giấy nhỏ ra, nhưng cô lại đè tay anh lại, nhét vào tay anh một tờ ghi chú nhỏ mang theo mùi hương nhũ sắc.

Muốn bảo tồn lời nói đó thì phải viết lên một tờ giấy thật đẹp, có thể giữ được tốt nhất.

Ảnh mắt cô tràn ngập chờ mong nhìn Lương Quyết Thành.

Anh nhận lấy tờ ghi chú của cô, vẽ đơn giản hai ba nét được một con búp bê nhỏ.

Vẽ thêm hai cái đuôi ngựa làm tóc, vẽ một quyền vớ so với con búp bê còn lớn hơn, làm thành bộ dáng nó đang cầm quyền vớ đó quỳ rạp trên mặt đất oa oa khóc.

Tờ giấy này được đưa trở về, Tiền Ý Ý đối với mấy nét đơn giản này cười đến không khép được miệng.

Cả anh lẫn Lương Nguyệt Ninh đều theo mẹ Lương học vẽ tranh, bọn họ tùy ý vẽ một cái hình đơn giản cũng rất là đẹp.

Những thứ này cô đều muốn trân quý, về sau anh trở thành vương giả của đế quốc thương nghiệp rồi, cái này chính là bảo bối muốn mua cũng không mua được.

Tiền Ý Ý cẩn thận gấp nó lại, cùng một tờ giấy khác đặt ở cạnh nhau.

Hai người trong giờ học này chỉ trao đổi với nhau hai tờ giấy nhỏ.

Đứng trên bục giảng có thể nhìn thấy hết những động tác lớn nhỏ, nhưng thầy vật lý cũng không nói thêm điều gì. Trao đổi giấy không phải là chuyện gì quá nghiêm trọng, chỉ cần không ầm ĩ làm ảnh hưởng đến ông dạy học thì cũng không quá quan tâm.

Thầy giáo đang chữa đề, Tiền Ý Ý đối chiếu sửa lại trong bài của mình. Nhìn kĩ lại thì bài của cô tám, chín phần mười toàn là lỗi sai không đáng có.

Có rất nhiều đề Tiền Ý Ý đã từng làm qua. Cô lại cứ như vậy để mất điểm.

Tiền Ý Ý một bên sửa đề một bên nghe thầy giáo nói. Không được mấy phút liền nằm bò xuống bàn.

Thầy ấy nói không sai, nhưng nói không dễ hiểu bằng Lương Quyết Thành.

Còn không bằng về nhà học với anh a.

Bài thi kế tiếp cũng được phát ra.

Sinh học 60 điểm, dừng ở mức tiêu chuẩn, nhưng ít ra cũng đã đạt tiêu chuẩn.

Hóa học 52 điểm.

Môn học duy nhất cô không đạt tiêu chuẩn.

Sáu môn đều đã được trả, tính tổng điểm thì Tiền Ý Ý dựa vào có môn Anh chống đỡ, cho nên được 526 điểm.

Tổng thành tích đứng thứ tư trong lớp.

Lương Quyết Thành tổng điểm 700, đứng đầu cả lớp kiêm toàn trường, được vinh danh ở đầu bảng vàng.

Người thứ hai là Nhâm Kha, tổng điểm 641, cùng hạng nhất Lương Quyết Thành kéo ra gần 60 điểm. Đứng thứ 50 toàn trường.

Người thứ ba là một học sinh khác trong lớp.

Tiền Ý Ý đứng thứ tư, xếp thứ 270 toàn trường.

Tổng điểm vừa được công bố, không ít học sinh đều chạy xuống tầng dưới để xem thứ hạng của mình.

Ban 11 kì thật đã ghen một bụng, lúc trước có Lưu Nhã há miệng ngậm miệng đều khinh bỉ bọn họ. Tiền Ý Ý với cô ta còn đánh cược một ván, giờ lại có chủ nhiệm của Ban 1, cô Đường cũng đánh cược một trận thành tích với Tiền Ý Ý.

Lưu Nhã yêu cầu là cô phải thi qua được bất cứ người nào trong ban 1, cô Đường thì yêu cầu cô thi qua được người đứng thứ 30 của ban 1.

Ban 1 tổng cộng có 57 học sinh, học sinh xếp thứ 30 căn bản chính là học sinh thuộc hàng trung đẳng.

Điều kiện như vậy đối với Tiền Ý Ý không biết là đang đề cao cô, hay là đang nhục nhã ban 11.

Hiện tại tin tức Tiền Ý Ý gian lận môn Tiếng Anh đã truyền đi khắp nơi, ban 11 một mặt cảm thấy nhục nhã, một mặt lại cảm thấy có thể lừa dối được,

đều chạy đi xem thứ hạng đờ xếp ra kia, xem xem cô có thể thi qua được người đứng thứ 30 của ban 1 hay không.

Công bố thứ hạng này là thứ hạng của toàn bộ học sinh trong trường, không phải chỉ riêng một lớp cho nên học sinh ở ngoài ban 1 không thể biết được là người đứng thứ 30 của lớp họ là người nào. Bảng xếp hạng cũng không ghi cho nên một đám học sinh đứng ngoài, nhìn hồi lâu cũng không thể phát hiện ra điều gì, cuối cùng vẫn là phải có người đưa tin tức tình báo tới.

Trong nhóm chat mật của trường không ngừng có người phát ra tin nhắn.

[Ban 1, người đứng thứ 30 của lớp các cậu thi được bao nhiêu điểm?]

[Ban 1 nhanh lên, nói ra một chút nào.]

[Nhanh lên, nhanh lên! Trong vòng một phút chúng ta phải biết toàn bộ thông tin của người đứng thứ 30.]

[Học sinh ban 1 thì tùy tiện cũng có thể vượt mặt Tiễn Ý Ý của ban 11 đi.]

[Nghe nói cô ta gian lận, không biết gian lận có thể hơn được người ta hay không ta.]

[Lầu trên dường có mà trào phúng vội, không chắc là Tiễn Ý Ý đã gian lận nha.]

[Nực cười, cô ta có thể thi được 150 điểm tiếng Anh, mà trước đó tổng điểm chỉ được có 200, mấy người đùa à?]

[Đúng là chuyện cười, tổng điểm chỉ đạt có 200 là đòi Tiếng Anh được 150 điểm, đúng là cười chết tao rồi.]

[Mấy người đừng lãng sang chuyện khác, đang nói về người thứ 30 của ban 1 cơ mà!]

[Người thứ 30 tổng điểm thi được 526.]

[Cái thành tích này... không nhầm chứ?]

[Chờ chút, có ai nhớ rõ Tiễn Ý Ý thi được bao nhiêu không?]

[Không rõ nữa, chỉ biết là có một môn cô ta được 150 điểm thôi.]

[*Ban 11 lặng lẽ đến nói một câu*, Tiễn Ý Ý thi được 526 điểm.]

[... Đệch?]

[Đệch!]

[Đệch...]

[Điểm thi này là thật sao?]

[Không phải, trọng điểm không phải là Tiễn Ý Ý thế nhưng lại có thể ngang điểm với người đứng thứ 30 sao?]

[Thế này thì ai thắng?]

[Nếu như là tiểu tiện nhân Lưu Nhã thì khẳng định là Tiễn Ý Ý thắng. Nhưng nếu như là Đường lão yêu thì... không biết nữa.]

[Thế này là hòa nha. Nhưng ván này người thắng lớn nhất chính là ban 11!]

Sau khi thành tích của người thứ 30 được tiết lộ ra thì tất cả liền trở nên thú vị.

Tiến Ý Ý thi được 526 điểm, hẳn ta cũng thi được 526 điểm, cái thành tích này chính là đang hòa nhau a.

Văn phòng giáo viên một người lại nối tiếp một người tới cáo trạng.

Đại bộ phận đều là học sinh ban 1.

Và chuyện bọn họ cáo trạng cũng chỉ có một, đó chính là Tiễn Ý Ý gian lận môn tiếng Anh.

Bọn họ còn có chứng cứ, lúc thi Tiếng Anh, Tiễn Ý Ý có trao đổi bài thi với Lương Quyết Thành và bị thầy giám thị bắt tại trận.

Nói cách khác, điểm thi của Tiễn Ý Ý bình thường sao có thể thi đến hơn 500 điểm.

Giả dụ như không tính môn Tiếng Anh, tổng điểm thi của cô cộng lại cũng hơn 400 điểm, sao có thể?

Hiện tại Tiếng Anh của cô được max điểm, đem tổng điểm của cô nâng lên bao nhiêu, dưới loại tình huống này, ban 1 quyết không chịu thua, không có bao nhiêu người tin tưởng cái kết quả này.

Sáng sớm tự học ngày thứ hai, thầy Trương đen mặt gọi Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành cùng ra ngoài.

"Hai em đi phòng hiệu trưởng một chuyến đi."

Thầy Trương dẫn hai người đến phòng hiệu trưởng, trên đường còn nhắc nhở.

"Tình thế bây giờ đối với hai em mà nói là rất không tốt. Rất nhiều học sinh đều xác nhận em gian lận. Bạn học Tiễn Ý Ý, em nói thật cho thầy, bài thi tiếng Anh của em..."

"Thầy yên tâm đi, em không gian lận đâu." Tiễn Ý Ý nhún nhún vai, "Tất cả môn thi đều là do em tự làm."

Thầy Trương cũng tin tưởng: "Một khi đã vậy thì tỵ nữa nói với hiệu trưởng cho tốt. Mấy học sinh ban 1 kia, còn có cả cô Đường nữa, sẽ không dễ dàng tha cho em đâu."

Thầy Trương lắc đầu thở dài.

Tiến Ý Ý cũng rõ, về điểm này cô cũng đã sớm có chuẩn bị.

Kỳ thật mấy chuyện mà học sinh trong trường bàn luận truyền ra, cô có thể đoán được khẳng định sẽ có người lấy lý do cô gian lận mà khoái thác.

Gian lận?

Cô khinh thường.

Trong phòng hiệu trưởng chen lấn không ít người.

Chủ nhiệm giáo dục, cô Đường, Lưu Nhã, phó hiệu trưởng, còn có mấy học sinh của ban 1 nữa.

Tiến Ý Ý vừa vào phòng, lông mày liền nhướn lên.

Ở trong đám học sinh kia còn có cả Tiễn Mân Văn nữa.

Tiến Mân Văn đứng ở phía sau cô giáo Đường, ánh mắt đảo qua Tiễn Ý Ý thì liền mềm mại, ôn nhu hô.

"Ý Ý."

Ở bên ngoài, Tiễn Ý Ý cơ bản đều sẽ chừa cho cô ta chút mặt mũi. Vì để cho ông nội với chú nhỏ không khó xử, không thể để cho người khác chê cười Tiễn gia được.

"Chị."

Đầu hiệu trưởng đã muốn phình to ra, buông chén sứ xuống: "Tiễn Ý Ý, mấy học sinh này nói em gian lận môn Tiếng Anh, có phải hay không!?"

"Em không biết."

Tiến Ý Ý trực tiếp phủ nhận, quét mắt qua đám học sinh kia, trong đó có hai người là bạn bè tốt của Tiễn Mân Văn, lúc này bọn họ như thể có chung một mối thù trừng mắt nhìn cô. Mà cô chị tốt Tiễn Mân Văn kia thì lại ôn nhu đứng một chỗ, bộ dáng y hệt như một người chị gái hiền.

"Em không biết chuyện gian lận này?"

"Thầy hiệu trưởng, em không gian lận."

Tiến Ý Ý bình tĩnh nói ra: "Loại hành vi gian lận này đối với em là không cần thiết."

"Nhưng ai cũng biết thành tích của em không tốt, a đúng rồi, còn có Lương Quyết Thành..." Hiệu trưởng nhìn Lương Quyết Thành, nhưc đầu một trận.

"Bạn học Lương Quyết Thành học rất giỏi, thành tích dự thi cũng rất cao. Có người nói em cùng em ấy ngồi gần nhau ở trong phòng thi, nói bài thi của em là do bạn học Lương làm hộ, em có biết hay không?"

"Em không biết." Tiễn Ý Ý nhướn mày, "Nói thế chính là đang nói xấu em, cũng là đang vu oan cho bạn học Lương. Thầy hiệu trưởng, thầy cảm thấy cậu ấy sẽ là một học sinh biết gian lận sao?"

Không phải, đừng nói gian lận, Lương Quyết Thành có thể an phận, ngoan ngoãn đến làm bài thi, hiệu trưởng liền có thể chấp tay lạy A Di Đà Phật rồi.

Lương Quyết Thành sẽ không gian lận, như vậy thì chắc chắn chuyện này có gì đó không đúng.

"Còn một cách nói khác, bọn họ nói em trộm đáp án Tiếng Anh."

Tiền Ý Ý cảm thấy buồn cười, "Thầy cảm thấy em là người có thể làm ra chuyện như vậy?"

"Ai mà biết được, nhờ đâu lúc đấy cậu muốn thắng bằng mọi cách, làm ra một số hành vi quá phận cũng là chuyện bình thường." Nam sinh đeo kính của ban 1 âm dương quái khí nói.

Tiền Ý Ý thẳng thừng nói ra: "Ngại quá, đối với cậu là bình thường nhưng đối với tôi nó là nhục nhã."

Trên mặt cậu ta lúc xanh lúc trắng.

"Được, chuyện này cũng đơn giản thôi." Cô Đường cười cười, thoát nhìn rất hòa ái, "Chị gái của bạn học Tiền Ý Ý không phải cũng ở đây sao? Hỏi một câu liền biết thôi."

"Bạn học Tiền Mân Văn, thành tích của em gái em, em có biết hay không?" Cô Đường nói, "Cái khác không nói, em biết kết quả thi lần trước của em ấy chứ?"

Tiền Mân Văn gật gật đầu: "... Biết."

Cô ta xác thực là biết.

Lúc cô ta về nhà, mẹ Tiền liền ôm lấy cô ta kêu "tâm can bảo bối", nói cô so với Tiền Ý Ý lợi hại hơn rất nhiều.

Điểm tối đa là 700 thì cô chỉ thi được có 250 điểm, vậy mà chỉ với 250 điểm cũng có thể làm cho chú nhỏ của cô ta, Tiền Thiếu Trâm tặng cho một cái vòng tay bằng kim cương làm phần thưởng cho cô.

Nói đến cái này, mẹ Tiền còn cần nhằn liên tục, nếu người đó là Tiền Mân văn thì chú nhỏ hẳn là sẽ đưa lễ vật nhiều hơn.

Đáng tiếc, cái gì cũng bị Tiền Ý Ý lấy mất.

Lúc ấy mẹ Tiền cũng đã nói, Tiền Mân Văn chỉ cần đạt được 500 điểm thôi cũng gấp đôi Tiền Ý Ý rất nhiều rồi, đem Tiền Ý Ý cảm thụ cái cảm giác cái gì gọi là nghiền ép dọa người.

"Em gái em lần cuối cùng thi là thi thử của cuối học kỳ hai năm lớp 10." Tiền Mân Văn chậm tiếng nhỏ nhẹ nói: "Em ấy thi...được hơn 200 điểm."

"Ha ha."

Mấy học sinh ban 1 đều cười ra tiếng.

Trong nhóm chat của trường bàn luận Tiền Ý Ý thi được hơn 200 điểm, cùng với nghe trực tiếp điểm số của cô cảm giác không giống nhau. Vài người trong đấy mắt đều hiện lên vẻ trào phúng.

"Học kỳ hai của lớp 10 kết thúc tới bây giờ cũng chỉ có ba tháng, không tính là quá dài."

Cô giáo Đường nhưn mày: "Thầy Trương đúng là rất lợi hại nha, tùy tiện dạy cũng có thể đem một học sinh thi được hơn 200 điểm vọt lên đến hơn 500 điểm. Tôi có nên học hỏi chút kinh nghiệm từ thầy không nhỉ?"

Thầy Trương bình tĩnh nói: "Đứa nhỏ này nhiệt tình học tập, mấy tháng nay đều cố gắng học bù, tiến bộ rất lớn, tôi cũng rất vui vẻ. Chắc hẳn cô Đường cũng cảm thấy vui vẻ khi có học sinh có lòng cầu tiến như vậy, đúng không?"

Cô Đường không nói chuyện, quay đầu đi.

Phó hiệu trưởng nhìn hai bên một chút, cũng không lên tiếng.

Kỳ thật, nếu Tiền Ý Ý gian lận ngược lại cũng là một chuyện tốt. Mặt mũi của ông ta cũng được bảo vệ, Lưu Nhã bên này cũng có thể yên ổn rồi.

Nhưng nếu cô không gian lận, cả cuộc thi đều tự mình làm bài, còn có thể thi được hơn 500 điểm, Lưu Nhã chắc chắn sẽ không giữ được nữa.

Ban 1 có tổng cộng 57 học sinh, cô có thể thi được ngang với người đứng thứ 30, Lưu Nhã lúc đấy đã hứa là sẽ xin lỗi rồi rút đi, chắc sẽ biến thành sự thật sớm thôi.

"Về điểm ấy thì em muốn cảm ơn bạn học Lương." Tiền Ý Ý nghiêm túc nói: "Sau khi vào ban 11, bạn học Lương lấy việc giúp người làm niềm vui, đưa tay tương trợ em. Mỗi ngày đều bỏ ra một khoảng thời gian quý báu để giúp em học bù, sự giúp đỡ của bạn ấy đã giúp em đạt được thành tích xuất sắc như vậy. Tất cả những việc này đều do bạn học Lương giúp đỡ. Bây giờ, em muốn trân trọng gửi tới bạn học Lương lời cảm ơn chân thành nhất. Cảm ơn cậu đã giúp mình."

Khóe môi Lương Quyết Thành hơi câu lên.

Những người khác đều là sừng sốt.

Lương Quyết Thành dạy Tiễn Ý Ý học bù?

Hiệu trưởng, phó hiệu trưởng, chủ nhiệm giáo dục, thậm chí cả cô giáo Đường cũng đều sừng sốt.

Bọn họ đều biết thành tích của Lương Quyết Thành, cũng biết anh lợi hại bao nhiêu. Nếu anh thực sự dùng tâm dạy kèm cho người khác thì trong thời gian ngắn tiến bộ như thế cũng không phải việc khó gì.

"Thật là như vậy à?" Hiệu trưởng hỏi lại, nhưng trong thâm tâm đã đồng ý với cách nói này của Tiễn Ý Ý.

"Không có khả năng, các thầy đừng để bị lừa, cậu ta là gian lận! Chắc chắn cậu ta đổi bài thi với Lương Quyết Thành!"

Có một học sinh cùng phòng thi với hai người nóng nảy: "Lúc ấy em thấy rất rõ ràng, thầy giám thị còn không thu tờ giấy bọn họ truyền đáp án cho nhau nữa cơ!"

Sắc mặt hiệu trưởng trầm xuống: "Đi gọi giáo viên coi thi môn Anh của phòng đó đến đây."

Thầy giám thị đó là thầy giáo của ban 7, tiết này vừa vặn không có dạy lớp nào, rất nhanh liền xuất hiện ở đây.

Sau khi nghe các học sinh ở đây trình bày qua, thầy giám thị mới sừng sốt.

"Bạn học Tiễn Ý Ý với bạn học Lương Quyết Thành có phải đã trao đổi giấy cho nhau lúc thầy coi thi hay không?"

Thầy giám thị gật gù đầu, giọng điệu phức tạp: "... Phải, nhiều năm rồi tôi cũng chưa từng thấy qua có học sinh nào lớn gan như vậy."

Cô Đường cùng mấy học sinh ban 1 trên mặt đều nổi lên ý cười.

"Nhìn đi, gian lận chính là gian lận. Chỉ cần đã từng làm thi liền có bằng chứng ngay thôi."

"Gian lận? Gian lận gì cơ?"

Thầy giám thị vẻ mặt ngo ngác.

"Hai em ấy không phải là truyền đáp án trong lúc thầy coi thi sao?" Cô Đường nói.

"Truyền giấy thi đúng là có truyền giấy, nhưng không phải đáp án đâu."

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào thầy giám thị, thầy ấy chân thành nói tiếp: "Hai em ấy đúng là quá lớn gan, trong lúc tôi coi thi mà còn có thể truyền giấy nói chuyện yêu đương được."

"Cho nên, hai em ấy bị bắt tới đây là vì chuyện yêu sớm à?"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Lương Lương: Các thầy giáo đều nói ta và Tiễn Ý Ý yêu sớm, đúng, đúng là như vậy nha!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Trong văn phòng trầm mặc lại.

Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn.

Nửa ngày sau, hiệu trưởng mới chậm rì rì hỏi thầy giám thị: "Thầy vừa mới nói hai đứa nó làm gì trong lúc thi?"

Thầy giám thị nhún mạnh một lần nữa: "Truyền tờ giấy nhỏ nói chuyện yêu đương."

Nói xong thì dừng một chút, sau đó thờ dài: "Kỳ thật mấy đứa nó lớn cả rồi, nói chuyện yêu đương cũng không phải là không được. Không phải là sớm một chút thôi sao, người trẻ tuổi mà, thanh xuân có lúc phản nghịch một tý cũng là chuyện tốt."

Tiền Ý Ý muốn hoan hô, vỗ tay cho thầy giám thị.

Lúc thầy ấy thu tờ giấy nhỏ của cô, Tiền Ý Ý suyt chút nữa nghĩ rằng hai người sẽ bị đuổi ra khỏi phòng thi. Không nghĩ đến là thầy chỉ lấy tờ giấy đó đi, cũng không trách móc gì bọn họ.

Ánh mắt hiệu trưởng có chút phức tạp, đảo qua đảo lại giữa hai người Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành. Khả năng là chưa bao giờ thấy qua loại thao tác này, mắt một lúc cũng không biết nên nói cái gì.

"Không thể nào!" Cô Đường cả giận nói: "Làm gì có học sinh nào đang thi lại truyền giấy mà trong giấy không phải đáp án!? Thầy Chu, thầy không cần bao che cho hai đứa nó!"

"Tôi không bao che hai đứa nó." Thầy Chu về mặt chân thành: "Tôi nói thật đấy, hơn nữa hai đứa này cũng không phải học sinh lớp tôi, tôi cần gì phải đi bao che chúng nó chứ?"

Cô Đường lại nhất quyết cắn chặt không thả: "Bọn chúng nhất định là truyền đáp án!"

"Không có mà."

Thầy Chu nghĩ nghĩ, lấy điện thoại ra: "Lúc hai đứa truyền giấy tôi cảm thấy khá thú vị nên đã chụp lại, cô có muốn xem không?"

Thầy ấy mở album ảnh chụp ra, tìm đến cái ảnh chụp tờ giấy nhỏ đó.

Tiền Ý Ý ho một tiếng, quay đầu qua chỗ khác. Cảm thấy hơi xấu hổ.

Những lời Lương Quyết Thành viết trong tờ giấy đó... Thật sự rất mờ ám a.

Ảnh chụp vừa được mở ra, mọi người đều vây lại nhìn, sau đó ánh mắt liền chuyển qua trên người Tiền Ý Ý.

Cô lúc ấy rốt cuộc đã dùng loại ánh mắt gì nhìn Lương Quyết Thành để một giáo bá như anh phải cảm thấy sợ hãi?

Tiền Ý Ý xấu hổ trốn sau lưng Lương Quyết Thành.

"Khụ..." Hiệu trưởng cùng thầy Trương liếc nhau, đều không nói nên lời.

Bọn họ đang nghiêm túc bàn chuyện gian lận, kết quả chưa bắt được hai người gian lận đã bắt được bọn họ yêu sớm.

"À, bài thi của hai em này tôi cũng đã nhìn qua rồi, đều là tự mình viết." Thầy giám thị còn nói, "Phải rồi nha, bài thi của cô bé này, đáp án rất xinh đẹp."

Thầy còn khen Tiền Ý Ý một câu.

Tiền Ý Ý gật gật đầu: "Cảm ơn thầy đã khích lệ."

Về mặt cô Đường xanh mét.

"Nhưng chị gái của Tiền Ý Ý có thể làm chứng, kết quả thi lần trước của em ấy chỉ có hơn 200 điểm. Đây là sự thật."

"Nhưng em được bạn học Lương dạy kèm nên tiến bộ lên cũng là sự thật." Tiền Ý Ý đúng mực nói, "Cô giáo, cô không thể không thừa nhận bạn học Lương học rất giỏi, cũng có thể dạy ra một học sinh thi được ngang bằng với học sinh của ban 1 nha."

Ngang bằng cái rắm!

Cô Đường khó chịu thở hển hển.

"Tiến bộ thì tiến bộ, nhưng có thể tiến bộ đến mức trong một đêm thi được max điểm Tiếng Anh sao!? Không chừng là em đi trộm đáp án đi!"

"Nếu cô nhất định nói em đã trộm đáp án thì chuyện là như vậy..." Về mặt Tiền Ý Ý then thừng: "Thực ra là buổi tối trước khi thi em có nằm mơ. Trong mơ em gặp một ông lão râu trắng cho em một cái đề thi cùng câu trả lời. Lúc đó em rất nhanh liền đem nó học thuộc, không nghĩ đến ngày thứ hai thi lại vào trúng đề này. Hiện tại suy nghĩ kỹ một chút, ông lão đó hẳn là Văn Xương Đế Quân* đi ạ."

*Văn Xương Đế Quân: vị thần được dân gian lẫn Đạo giáo tôn sùng là thần chủ quản công danh phúc lộc của sĩ nhân.

"Khục...haha." Chủ nhiệm giáo dục với thầy Trương không hện mà cùng quay đầu cười trộm.

Cô Đường cắn răng: "Em là đang lừa đùa ngốc hả!? Loại chuyện hư cấu vớ vẩn này cũng có thể nói ra được!?"

"Cái này thì phải hỏi cô rồi. Nếu cô thực sự cảm thấy em trộm đáp án thì em chỉ có thể là nằm mơ có được đáp án thôi, không phải sao? Không thì cô nói cho em biết, lần thi này là đột xuất, bọn em đều chẳng biết gì, cũng chẳng kịp chuẩn bị gì. Người ra đề là ai, câu trả lời ở nơi nào, các thầy các cô có nói qua sao?"

Tiền Ý Ý chậm rãi nói: "Cũng không cần nghĩ thầy Trương của bọn em tiết lộ ra. Nếu em nhớ không nhầm thì sau khi thi xong có người nói thầy Trương không có ra đề thi lần này, trước đó thầy ấy cũng không thấy qua đề bài bài thi, càng miễn bàn đến đáp án của nó. Cho nên cô giáo Đường, cô có thể nói cho em biết là em trộm đáp án ở chỗ nào không?"

Cô ta không còn lời nào để nói.

Đúng như Tiền Ý Ý nói, lần thi này chính là đột nhiên tập kích học sinh, các thầy cô bên tổ giáo án kích động ra đề, tất cả đề thi đều được hoàn thành trong lúc nghỉ lễ, ở trường đến một bóng của học sinh cũng không thấy. Cứ cho là có người biết một chút thì cũng phải phản ứng rất nhanh mới đi lấy được đáp án a.

Đột nhiên thông báo kì thi vào lúc tự học, Tiền Ý Ý sợ là có ba đầu sáu tay cũng không thể làm được.

Cô ta vẫn không tin, đề này là do chính tay cô làm

Đây là chuyện không thể nào xảy ra.

"Cái thành tích max điểm Tiếng Anh này vốn không tương xứng với thực lực của em."

Tiền Ý Ý lại bắt đầu bịa chuyện: "À, cái này hả, chắc cô không biết là trước khi thi em có nằm mơ, nằm mơ thấy một ông lão râu tóc trắng xóa..."

"Em câm miệng cho tôi!!" Cô Đường tức giận đỏ cả mặt

Tiền Ý Ý nhún nhún vai.

"Cô không nghe được nữa sao? Cảm thấy hoang đường đúng không? Đây chính là tâm trạng của em khi nghe cô nói em gian lận, trộm đáp án đấy." Tiền Ý Ý cười gằn từng chữ, "Thực, hoang, đường."

Cô Đường trong nháy mắt, sắc mặt đều tái xanh.

"Khụ khụ khụ, bạn học này, không cho nói chuyện không có lễ phép với cô giáo như thế. Phải có dáng vẻ của học sinh biết chưa?" Hiệu trưởng ho khan.

Tiền Ý Ý nhún vai.

"Học sinh phải có bộ dáng của học sinh, như vậy thì có phải cô giáo cũng nên có bộ dáng của một giáo viên hay không? Tùy tiện vu oan cho học sinh, nói học sinh gian lận, trộm đáp án thi là tấm gương sáng hay sao?"

Tiền Ý Ý đứng lý hợp tình oán trở về.

Cô Đường có lẽ là hết chịu nổi, quay đầu nói với thầy Trương: "Đây chính là học sinh thầy dạy ra sao? Một chút lễ phép đều không có! Biết cái gì gọi là tôn sư trọng đạo hay không?"

"Bớt giận, bớt giận, đứa nhỏ bị vu oan khẳng định sẽ rất khó chịu. Cô lớn như vậy, đừng cùng một đứa bé chưa thành niên so đo qua lại."

Thầy Trương híp mắt cười nói.

Cô Đường càng tức giận.

"Thực ra thì chuyện này đơn giản mà, mỗi lớp học đều có camera, thay vì ở đây tranh luận, không bằng đi xem camera không phải tốt hơn sao?"

Tiền Ý Ý mặt mày đều là vẻ không quan trọng nói: "Cuối cùng có gian lận hay không, xem một chút là biết rồi."

Cái này là sự thật.

Gian lận cũng được, có đáp án trước cũng được, đi kiểm tra một chút là biết ngay thôi.

Ngay từ đầu bọn họ đều khẳng khái xác nhận Tiền Ý Ý gian lận, cái phương thức đơn giản này ngược lại cũng không có ai nhớ tới.

Nhắc tới camera thì lúc thi tất cả đều được mở, đi xem một chút cũng rất dễ dàng. Đương sự đề nghị, những người khác cũng không từ chối.

Camera rất nhanh được bật lên, trong phòng thi Tiếng Anh có thể thấy Tiễn Ý Ý từ lúc nhận đề chi chăm chú làm, sau đó làm xong rồi thì nằm ngủ, lúc nằm còn nhìn chăm chăm vào lưng Lương Quyết Thành. Lương Quyết Thành quay người nhét tờ giấy cho cô, bị giám thị bắt tại trận, sau đó cả hai người đều bị đuổi ra khỏi phòng thi. Tất cả đều thấy rất rõ ràng.

Toàn bộ quá trình, cô Đường nhìn chăm chăm đến mù cả mắt cũng không thấy Tiễn Ý Ý có trao đổi gì khác với Lương Quyết Thành.

Hơn nữa lúc thi, cô cũng không châu đầu ghé tai, cũng không có làm bất kì động tác dư thừa nào. Nhìn bài thi, làm bài, toàn bộ đều là tất quả những gì học sinh bình thường làm.

Duy có một chỗ không thích hợp là cô làm rất nhanh, cơ hồ là cùng lúc đặt bút xuống với Lương Quyết Thành.

Cô ta liên tục nhìn vài lần, cuối cùng không cam lòng nói: "Mấy người nhìn tốc độ em ấy làm xem, cơ bản đều không dừng lại. Cái này khoa học sao?"

Tiến Ý Ý thanh âm nhỏ nhẹ nói: "Chỉ cần hiểu toàn bộ thi việc này cũng rất khoa học a."

Cô Đường nghẹn.

Đã xem rõ ràng rồi, Tiễn Ý Ý không hề gian dối.

Về việc toàn trường đều lưu truyền thông tin Tiễn Ý Ý gian lận, hoàn toàn bị gỡ bỏ.

Lưu Nhã từ nãy tới giờ đứng ở đằng sau phó hiệu trưởng vẫn im ắng không dám lên tiếng.

Tiến Ý Ý không gian lận, điều đó đại biểu cho việc Lưu Nhã phải xin lỗi cô trước toàn trường, từ chức và mang theo sự sỉ nhục rời khỏi trường.

Mặt mũi cô ta trắng bệch, nhưng hiện tại lại không có chỗ cho cô ta nói chuyện.

"Xác nhận được chưa ạ?"

Tiến Ý Ý chậm rãi nói: "Nếu em nhớ không nhầm, trước đó cô Lưu với thầy hiệu phó nói nếu em có thể thi qua một học sinh của ban 1 thì cô Lưu sẽ xin lỗi em trước toàn trường và tự từ chức. Nói nhiều không bằng làm nhiều, hẹn cô ở trước toàn trường ngày mai."

"Còn có cô Đường," Tiễn Ý Ý nhắc đến từng tên một, "Lúc đấy cô bảo nếu em thi được thì sẽ cho em 5000 tiền học bổng phải không?"

Về mặt Đường lão sư cứng ngắc.

Vốn dĩ lúc đó cá cược là cô ta biết thành tích của Tiễn Ý Ý không tốt cho nên mới hòa theo.

Hơn nữa lúc ấy quan hệ giữa ban 1 với ban 11 lại vô cùng căng thẳng, bất luận như thế nào, với tư cách là chủ nhiệm lớp thì đều muốn lớp của mình giành phần thắng. Cho nên mới lấy phương thức khi dễ học sinh cường ép người ta.

Lúc đánh cược, cô Đường căn bản sẽ không nghĩ tới chuyện mình sẽ thua.

Giáo viên của một trường công lập, một lúc muốn cầm ra 5000 thực sự là muốn người ta nôn ra máu mà.

"Em cùng bạn học Vương lớp tôi kết quả ngang nhau, không gọi là thắng, không tính."

Cô Đường lập tức vẫn hồi cục diện.

Tiến Ý Ý cùng bạn học Vương đứng thứ 30 kia thi ngang điểm nhau, nói là thắng thì không phải, nói là thua thì cũng không đúng.

Nói như thế nào cũng được.

Cô Đường nhất quyết không nhận thua, cắn chết cũng không nhận.

Hiệu trưởng bắt đầu ba phải: "Nhìn kia, chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì. Nếu là hòa thì xem như là không có chuyện này đi."

"Không được."

Tiến Ý Ý cười nói: "Không có loại cách nói này đâu ạ."

"Quả thật là bọn em ngang nhau, nhưng nếu tính theo thứ tự bảng chữ cái thì tên của em sẽ đứng trước tên của bạn học Vương kia. Dựa theo bảng thành tích nhà trường công khai thì chính là em thắng."

Dưới tình huống xuất hiện điểm số ngang nhau thì sẽ xếp hạng theo chữ cái đầu của tên mình.

Chữ đầu chính là chỗ dựa khá chắc để học sinh dành thắng lợi. Tuy rằng kết quả vẫn như nhau nhưng tất cả nhìn vào, nhìn thấy ai đứng trước thì chính là

người đó thắng.

Tuy rằng thủ đoạn này có chút bỉ ổi.

Tiền Ý Ý không nhanh không chậm tiếp tục nói: "Về chuyện khoảng thời gian này trong trường không ngừng có người làm tổn hại đến danh dự của em, em yêu cầu trường học phải tra rõ chuyện này. Tùy tiện vu oan cho nhân phẩm của người khác, em cho rằng cái này cũng được coi là bạo lực học đường. Nếu trường học không làm được thì em sẽ gọi cho người nhà của em, tất cả chuyện này chúng ta sẽ giải quyết công khai, thầy xem thế nào?"

Hiệu trưởng lập tức luống cuống: "Ồ kìa, chuyện này có bao lớn đâu chứ, sao phải làm to lên như vậy? Em xem, chỉ là mấy học sinh không hiểu chuyện nên nói nhảm mà thôi. Em đừng so đo với bọn chúng có được không?"

"Hiệu trưởng, thầy sẽ bị song quy*." Tiền Ý Ý mỉm cười, "Thầy cảm thấy vui vẻ không?"

* Song quy: được hiểu như là một biện pháp tổ chức và một thủ đoạn điều tra đặc biệt khiến các quan tham phải khai thật mọi tội lỗi trong thời gian bị áp dụng biện pháp này. _ Google

Hiệu trưởng tức đến môi đều run run lên.

Đâu là học sinh ma quỷ gì!? Có thể không tôn trọng hiệu trưởng như thế sao!?

Nhưng thực sự không thể phủ nhận được, lúc nghe thấy Tiền Ý Ý nói những lời này, trong lòng hiệu trưởng đều là lửa giận!

Đừng đùa, song quy có thể tùy tiện nói ra miệng chơi đùa sao!?

Hiệu trưởng tỉnh táo lại một chút, nếu đặt mình vào trong tình huống của em ấy, Tiền Ý Ý chỉ là một nữ sinh trung học, bị truyền đi tội danh gian lận trong thi cử chắc chắn sẽ có đả kích rất lớn.

Chỉ là báo chuyện này lên cho người nhà thì không cần thiết a.

"Nói cho cùng thì đều là chuyện trong trường, em cũng là một phần tử của Nhất Trung, không cần nháo lớn như vậy. Tra ra được học sinh loan tin bậy bạ để hấn xin lỗi em, thế đã được chưa?"

Thanh âm Tiền Ý Ý mềm mềm: "Cô giáo Đường đâu? Cô ấy cũng bức người vô tội, nói em gian lận cơ mà?"

Hiệu trưởng khó xử. Cô Đường cũng là cô giáo lâu năm ở trường, trên thân còn mang ban trọng điểm của trường cho nên đối với học sinh đứng ở cuối bảng chương mất cũng là chuyện bình thường. Trước đó cũng không phải là chưa từng có, phần lớn thì học sinh đều nén giận, nào có nghĩ đến lại có một học sinh thi được có 200 điểm chơi ngược lại mình đâu.

Nhưng đã nói ra, vậy là phải xử lý theo quy củ.

"Cô ấy không phải đã nói sẽ cho em 5000 tiền học bổng nếu thua sao?"

Tiền Ý Ý bất vi sở động: "Thầy cảm thấy em là người cần 5000 tiền đó?"

"Em yêu cầu cô Đường và cô Lưu cùng nhau xin lỗi em trước toàn trường, đương nhiên còn có cả mấy học sinh lan truyền tin đồn kia nữa."

Cô Đường đen mặt: "Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

"Cô Đường không muốn nói xin lỗi cũng được, không bằng bây giờ chúng ta báo lên trên đi."

Tiền Ý Ý cười cười: "Học sinh trong trường bị bạo lực ngôn từ, cô giáo là đồng lõa, thật là một tin tức xã hội giật gân."

Hiệu trưởng nhanh chóng ngăn cản.

"Được được được, nói xin lỗi là được rồi, ngày mai hai người phát loa xin lỗi em ấy đi."

"Còn có mấy học sinh khởi xướng lên nữa." Tiền Ý Ý bổ sung.

"Không thành vấn đề!"

Hiệu trưởng một lúc đáp ứng hết: "Đều đáp ứng em! Bây giờ chúng ta nói chuyện khác."

Tiền Ý Ý nhướn mày.

"Bạn học Tiền, em không tuân thủ nội quy trường học, công khai yêu sớm ngay cả trong giờ thi, truyền tờ giấy nhỏ với bạn nam khác, đây là chuyện cần phải làm rõ. Chúng ta phải xử lý chuyện này thật nghiêm túc!"

Hiệu trưởng không thể để cho cả hai giáo viên đi xin lỗi một học sinh dễ như thế nữa, đi xin lỗi mà không có biện pháp vẫn hồi lại, như thế quá mất mặt.

Vừa lúc Tiễn Ý Ý lại yêu sớm, chuyện này đối với học sinh chính là cái thóp lớn nhất.

"Hiện tại gọi điện cho người nhà của em, làm cho người nhà em đến xử lý chuyện này." Hiệu trưởng nhăn mặt, một bộ dáng nghiêm túc, chuyên chú.

Tiến Ý Ý quét mắt nhìn Lương Quyết Thành.

Xem ra hiệu trưởng vẫn còn tốt, dưới tình huống như vậy cũng chỉ gọi người nhà của cô, coi như là đang bảo vệ Lương Quyết Thành.

Bất quá...

Tiến Ý Ý chậm rãi báo ra một dãy số.

Hiệu trưởng nhập số gọi, dừng một chút lại đưa cho thầy hiệu phó.

Phó hiệu trưởng nhận lấy di động, trực tiếp ấn mở loa ngoài.

Lúc trước ông ta bị Tiến Ý Ý làm mất mặt, bây giờ nhất định phải đòi lại.

Tiến Ý Ý không tuân thủ nội quy nhà trường, trước hết phải để cho người nhà của cô đem cô về phê bình một trận, nói không chừng lúc sau còn có thể mơ hồ quên đi chuyện của cô Lưu với cô Đường cũng nên.

Điện thoại được tiếp thông.

"Alo, chào ngài. Ngài là phụ huynh của em Tiến Ý Ý phải không ạ?"

Phó hiệu trưởng hỏi.

Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói trầm ổn của một người đàn ông: "Phải."

"Là như vậy, đứa nhỏ của ngài ở trong trường không tuân thủ nội quy, cùng nam sinh yêu sớm. Lúc thi lại truyền tờ giấy nhỏ cho nhau, được xem như là hành vi gian lận. Loại hành vi này đối với học sinh trung học mà nói thật sự là sai lầm rất lớn. Hy vọng ngài là gia trưởng của em ấy sẽ quản giáo nghiêm khắc hơn."

"Học sinh Tiến Ý Ý này từ lúc nhập học tới nay vẫn cùng nam sinh khác quan hệ không minh bạch, cùng mấy em đó dây dưa với nhau, loại hành vi này thực đáng xấu hổ."

Phó hiệu trưởng mở miệng nói liên tục: "Tuổi còn nhỏ mà đã yêu sớm thì còn ra thể thống gì, đây không phải là chuyện mà một người học sinh nên làm. Con gái phải có lòng tự trọng của mình, em ấy yêu sớm thì còn có bộ dáng gì nữa? Tôi còn cảm thấy xấu hổ thay, em ấy không quy củ, không hiểu lễ phép, còn làm ra chuyện lớn như vậy. Gia trưởng của em Tiến Ý Ý, ngài có thể phê bình đứa nhỏ này một chút có được không, nội quy trường học không cho phép em ấy làm hồ nháo như thế."

Người ở đầu dây bên kia trầm mặc một lúc, sau đó có thanh âm ngắn gọn hữu lực của nam nhân vang lên:

"Tôi cho phép là đủ rồi."

"Còn nữa." Giọng người đàn ông đó mang theo uy nghiêm của người đứng đầu, gằn từng chữ, "Ai cho phép thầy nhục nhã, phê bình đứa nhỏ nhà tôi?"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Đây đích xác là một ông bố bao che cho con mình đến vô điều kiện nha!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Truong.

Phó hiệu trưởng cầm điện thoại như không thể tin vào những gì mình nghe được.

Gì cơ?

Đầu dây bên kia là gia trưởng của Tiễn Ý Ý sao? Thân là gia trưởng, đứa nhỏ nhà mình phạm sai lầm không những không phê bình mà còn quay ngược lại chỉ trích thầy giáo?

Tiến Ý Ý nghe được giọng của người đàn ông bên kia, cười cong mắt.

Ở trong lòng liền lạnh lẽo hoan hô cho tiểu thúc thật nhiệt tình.

Tiểu thúc uy vũ!

"Không... gia trưởng của em Tiễn Ý Ý, hình như ngài không nghe rõ có đúng không, đứa nhỏ nhà ngài..." Phó hiệu trưởng tính toán sẽ nói cho gia trưởng Tiễn Ý Ý một lần nữa sai phạm của đứa nhỏ nhà hắn.

"Thầy nói tôi đều nghe được." Thanh âm của nam nhân đó không che giấu được ngạo mạn, "Đứa nhỏ nhà tôi có bạn trai chứng tỏ con bé có mị lực lớn. Làm gia trưởng trong nhà, tôi rất tự hào việc có người yêu thích đứa nhỏ của tôi."

"Ngược lại là thầy, đối với con bé trần ngập ác ý. Tôi muốn biết là ai cho phép thầy làm như vậy? Ai cho thầy lá gan khi dễ đứa nhỏ của tôi?"

Phó hiệu trưởng á khẩu không nói được gì.

Học sinh yêu sớm đó! Cái loại vấn đề này phát sinh ở trên người nhà ai thì đã sớm đem đem đứa nhỏ nhà đó ra vừa mắng vừa đánh rồi. Tại sao đến phiên gia trưởng của Tiễn Ý Ý lại hoàn toàn không để ý tới loại sai lầm này, ngược lại còn phê bình ông ta chứ?

Phó hiệu trưởng cảm di động mà hoài nghi Tiễn Ý Ý đưa cho ông ta số điện thoại giả. Nhưng người nghe điện thoại lại là một người đàn ông thành thực, có vẻ như đã ở trong xã hội lăn lộn nhiều năm, không giống một người có thể tùy tiện tìm đến làm thế thân.

Gia trưởng như thế này ông ta chưa thấy bao giờ a!

Phó hiệu trưởng mặt đầy mộng bức, cầm điện thoại mà cũng chẳng biết làm gì.

Hiệu trưởng thấy thế liền tiến lên nhận lấy điện thoại từ tay ông ta.

"Chào ngài, gia trưởng của em Tiễn Ý Ý, đứa nhỏ của ngài ở trường học yêu sớm, ngài thực sự không ngại sao? Ngài cho phép?"

"Không ngại, cho phép, hơn nữa cũng không cho phép các người quấy rầy đứa nhỏ nhà tôi nói chuyện yêu đương."

Bên kia điện thoại, nam nhân trả lời ngay lập tức.

Hiệu trưởng không còn lời nào để nói.

Người ta thực sự là không để ý một chút nào cả.

"Một khi đã như vậy thì... việc bạn học Tiễn Ý Ý yêu sớm, cứ như vậy đi..." Hiệu trưởng không có ý kiến gì nữa, cười khan chuẩn bị cúp điện thoại, "Ngại quá, làm ngài tốn thời gian rồi..."

"Chờ đã." Cô Đường thiếu kiên nhẫn, một phen đoạt lấy điện thoại trong tay hiệu trưởng, "Gia trưởng của em Tiễn Ý Ý, nhà các người không nghiêm khắc quản giáo vấn đề này là chuyện của mấy người, nhưng là dạy dỗ ra một đứa trẻ không lễ phép, chống đối giáo viên lại không chỉ là chuyện của nhà các người nữa. Trong mắt em ấy không đặt thầy cô giáo trong đó, ở trong trường liền tiếp chống đối thầy cô, không tuân thủ nội quy trường học. Gia trưởng Tiễn Ý Ý, các người nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích rõ ràng!"

Hiệu trưởng vô ý để cho cô giáo Đường đoạt mất di động, trợn mắt há mồm nhìn những gì vừa diễn ra, cuối cùng chỉ có thể nhanh chóng cứu vớt lại tình hình: "Không cần, ngài không cần giải thích gì với trường học cả!"

Hiệu trưởng vô cùng tuyệt vọng.

Lúc Tiễn Ý Ý chuyển trường tới, ông cũng đã xem qua tài liệu của cô. Lúc gọi điện cho phụ huynh của con bé, ông ta nghe thấy giọng người đàn ông kia liền biết, cái người gọi là gia trưởng của Tiễn Ý Ý không phải cha cô mà là tiểu thúc của cô.

Hải thị thủ phủ Tiễn Thiếu Trâm.

Một đại nhân vật không thể trêu chọc vào.

Tiến Ý Ý có gia trưởng này chống lưng ở phía sau, ông ta cái gì cũng không dám nói, mà phó hiệu trưởng thì tốt rồi; phỏng chừng không biết đến hậu quả là gì, vừa mở miệng đã mắng cháu gái của người ta.

Cô giáo Đường thì hoàn toàn không biết đến thân phận của chị em Tiễn gia, chỉ coi đối phương là con cái của gia đình phổ thông bình thường. Gia đình

phổ thông khi đối mặt với giáo viên, nhất là chủ nhiệm lớp sẽ ít nhiều khách khí một chút, đặc biệt là khi đưa nhỏ nhà mình lại gây nên chuyện như vậy.

Cô Đường làm chủ nhiệm ban trọng điểm rất lâu rồi, cơ hồ là luôn được người nhà của học sinh tôn trọng. Trong ý nghĩ của cô ta, người nhà của học sinh đó nên đứng về phía thầy cô giáo, cùng nhau phê bình con em nhà mình.

Tiền Ý Ý vừa mới làm mất mặt cô ta, gia trưởng còn đối với việc cô yêu sớm không có nửa ý tứ phê bình nào, chỉ toàn là khích lệ. Như thế không khỏi khiến cô giáo Đường nhịn không nổi.

Miệng của cô ta nói rất nhanh, hiệu trưởng căn bản ngăn cũng không được, chỉ có thể nhanh chóng phủi quan hệ.

Chuyện này nói đi nói lại cũng là Tiền Ý Ý của người ta thua thiệt, người là một cô giáo, người không phục, không phục liền lên không phục đi, sao còn muốn gây sự với gia trưởng nhà người ta làm gì?

Hiệu trưởng chỉ có thể hy vọng Tiền Thiếu Trầm đừng đem vị giáo viên ngu ngốc này đánh đồng lên toàn bộ trường học. Cái nòi này ông ta tuyệt đối không gánh!

Hiệu trưởng nói vừa nhanh vừa lớn, người ở bên kia điện thoại nghe thấy, giống như là cười nhẹ một tiếng.

"Vị giáo viên này, cùng đưa nhỏ nhà tôi có xung đột sao?"

Hiệu trưởng không dám để cho cô Đường cầm điện thoại nữa, nhanh chóng đoạt về, tận lực đem chuyện này ép xuống nhỏ nhất.

Nam nhân bên đó trầm mặc hồi lâu.

Sau đó chậm rãi nói: "Cho nên đưa nhỏ nhà tôi ở trường học bị nói xấu là gian lận, còn bị hai giáo viên nhục nhã? Đây chính là phong cách của Nhất Trung sao?"

Hiệu trưởng trong lòng kêu hồng bét.

"Tiền tiên sinh, chuyện này là hiểu nhầm thôi."

Hiệu trưởng nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghĩ đến ban 1 không phải có Tiền Mân Văn sao? Chị gái của Tiền Ý Ý, cũng là cháu gái của vị Tiền tiên sinh này nha.

Lúc ông ta ngẩng đầu thì thấy sắc mặt của Tiền Mân Văn khá phức tạp, cô ta đang nhìn chằm chằm điện thoại với ánh mắt khát vọng.

"Là như vậy, cháu gái kia của ngài, bạn học Tiền Mân Văn của ban 1 có đứng ra làm chứng, nói lần trước Tiền Ý Ý thi cuối kỳ chỉ có hơn 200 điểm. Cùng hiện tại so sánh có sự chênh lệch quá lớn. Các thầy cô đều là người lâu năm, gặp qua không ít học sinh có tiến bộ không nhỏ, nhưng không nghĩ đến đưa bé này có thiên phú như vậy, trong khoảng thời gian ngắn có thể học rất nhanh, tiến bộ rất lớn, dẫn đến việc chúng tôi hiểu nhầm một chút."

Hiệu trưởng nghĩ rất đơn giản, cả hai đều là cháu gái của Tiền Thiếu Trầm, đem nòi đẩy lên người Tiền Mân Văn, Tiền Thiếu Trầm có tức giận cũng không có biện pháp nào. Nói thế nào cũng là người nhà của mình, không chừng còn đem chuyện này bỏ qua.

Hơn nữa lời ông ta nói cũng là sự thật. Nếu không phải có Tiền Mân Văn làm chứng thì cũng đâu có ai sẽ tin tưởng.

Ánh mắt Tiền Mân Văn lập tức liếc qua, trong lòng kích động.

Sau khi trở lại Tiền gia, cô ta cũng chỉ thấy qua tiểu thúc có một lần, gọi một tiếng "chú". Tiền Thiếu Trầm nhìn cô ta có một cái, bảo quản gia cho một cái hồng bao, sau đó... liền không có sau đó nữa.

Từ thái độ của cha mẹ Tiền thì có thể nhìn ra, tuy hai người là anh ruột, chị dâu ruột, những đối với người em này cũng lộ ra một phần e ngại.

Nghe nói rất nhiều năm trước, Tiền gia xảy ra một chuyện lớn, dẫn đến Tiền Thiếu Trầm cùng Tiền gia cắt đứt quan hệ, một mình tự phát triển. Nhất là đối với cha mẹ Tiền, cơ hồ không hề lui tới một chút nào.

Có quan hệ duy nhất cũng chính là Tiền Ý Ý.

Là tiểu bối duy nhất của Tiền gia, khi còn nhỏ Tiền Ý Ý lại nhu thuận hiểu chuyện, làm cho rất nhiều người vui vẻ. Có lẽ là tịch mịch quá lâu, lại có một đứa cháu gái ngày ngày ở bên cạnh chơi đùa liền làm cho tâm tình của Tiền Thiếu Trầm khá hơn rất nhiều.

Đây cũng là cây cầu nối duy nhất để cha mẹ Tiền có thể qua lại với Tiền Thiếu Trầm.

Sau khi Tiền Mân Văn được tìm về, cha mẹ Tiền còn nghĩ rằng, tìm trở về là con gái ruột, khẳng định so với loại hàng giả Tiền Ý Ý sẽ tốt hơn nhiều.

Thế nên mẹ Tiền liền mang theo Tiền Mân Văn đi qua chào hỏi Tiền Thiếu Trầm. Nhưng không may, lúc ấy hán không có ở nhà, không thể tiếp đãi bọn họ.

Lần thứ hai giống như lần đầu không có ở đó. Lần thứ ba, Tiền Thiếu Trầm biết rõ bọn họ chờ ở phòng khách liền trực tiếp rời đi, không có phản ứng.

Từ sau đó, Tiễn Mân Văn liền biết, thân là con gái ruột của cha mẹ Tiễn nhưng cô ta lại không hề được tiểu thúc của mình hoan nghênh.

Tiến Mân Văn không cam lòng, rõ ràng là tiểu thúc của cô ta, vì cái gì mà một chút mặt mũi cũng không cho? So với ông nội còn quá đáng hơn.

Ông nội ít nhất còn chấp nhận cô ta, an ủi, lắng lẽ bồi thường cho cô ta một chút gì đó. Nhưng cái người chú này của cô ta đối với cô ta dường như một chút hảo cảm cũng không có, y như người xa lạ.

Không, so với người xa lạ cũng không bằng.

Tiến Mân Văn cũng biết, tiểu thúc thương yêu nhất chính là Tiễn Ý Ý. Nếu để cho hắn biết cô ta nhúng tay vào chuyện này, khẳng định là tệ càng thêm tệ.

Hiệu trưởng vừa nói như vậy, Tiễn Mân Văn liền vội nói.

"Không phải đâu chú, cháu không có..."

Phản ứng đầu tiên chính là lập tức phủ nhận.

Tiến Mân Văn phủ nhận được một nửa, nhanh chóng im miệng.

Lúc cô ta nói chuyện, tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng, làm sao cô ta có thể quang minh chính đại phủ nhận cho được?

Tiến Mân Văn lập tức sửa lại cách nói.

"Cháu không nói Ý Ý gian lận, lần trước em ấy thi thực sự là không tốt lắm. Họ hỏi cháu mới nói sự thật ra." Tiễn Mân Văn không cam tâm tình nguyện nói, "Cháu biết Ý Ý rất thông minh, em ấy học cũng rất nhanh, cho nên khẳng định là sẽ không làm những việc này đâu."

Mấy học sinh ban 1 đều kinh ngạc ra mặt.

Này lúc trước, Tiễn Mân Văn cũng đâu có nói như vậy!

Cô ta vội vội nói qua rằng thành tích trước kia của Tiễn Ý Ý không tốt, ở trong trường cũng toàn làm những chuyện xằng bậy. Gian lận khả năng chỉ là một trò đơn giản trong vô số trò của cô.

Học sinh ban 1 đều tin.

Nhưng bây giờ cô ta đang nói cái gì đây? Tiễn Ý Ý sẽ không gian lận? Vậy mấy lời lúc trước là ai nói? Quý sao!?

Tiến Thiếu Trầm ở bên kia tựa như nở nụ cười, chỉ là ý cười cũng không nhiều.

"Chuyện này tôi chỉ biết đứa nhỏ nhà tôi bị ức khuất, tôi hy vọng hai người làm bậy kia có thể biến mất ở Nhất Trung, đừng làm chướng mắt đứa nhỏ nhà tôi."

Hiệu trưởng cùng đám người: "..."

???

Cô Đường một hơi không lên được, mặt đều ghen đến đỏ bừng.

"Gia trưởng của Tiễn Ý Ý! Ngài ưm!" Cô ta vừa mở miệng, chủ nhiệm giáo dục đã nhanh tay bịt miệng cô ta lại.

"Đừng làm bậy, bỏ một công việc còn hơn về sau sẽ không tìm được việc làm nữa!"

Cô Đường không cam tâm giẫy ra khỏi chủ nhiệm giáo dục. Về mặt đều là tức giận không nhẹ.

Chủ nhiệm giáo dục nóng nảy. Ông ta cũng không nghĩ đến cái vị Hải thị thủ phủ này lại là một người bao che như thế, sủng cháu gái của mình đến không còn chút nguyên tắc nào hết!

Vừa nghĩ đến chuyện lần trước ông ta lắng lẽ làm khó Tiễn Ý Ý, chủ nhiệm giáo dục trong lòng đều như lửa đốt, chủ hận không thể hóa thành gió, biến mất vô tung vô ảnh.

Giọng điệu Tiễn Thiếu Trầm rất khách khí: "Tôi tin tưởng chút chuyện nhỏ này, nhà trường có thể xử lý tốt."

Về mặt hiệu trưởng chưa xót: "... Tiễn tiên sinh, đây chính là chuyện nhỏ mà thôi."

"Đứa nhỏ nhà tôi bị ức khuất, lớn nhỏ gì cũng phải xử rõ." Tiễn Thiếu Trầm thản nhiên nói.

Hiệu trưởng cũng không biết mình kết thúc cuộc điện thoại này như thế nào. Cầm di động mà hồn vía bay đi đâu mất, cuối cùng quay sang trừng mắt nhìn

cô Đường.

Xem đi, vốn là chuyện không có gì, nói lời xin lỗi thật tốt liền có thể giải quyết rồi. Hiện tại nháo đến mức này, chỉ có thể từ chức mà thôi.

Cô Đường và cô Nhã bị phó hiệu trưởng với chủ nhiệm giáo dục kéo đến một phòng làm việc khác. Hiệu trưởng quay sang ôn hòa nói nói Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành: "Gia trưởng các em không để ý chuyện các em yêu sớm, nhưng các em cũng phải chú ý đúng mực biết chưa? Học sinh ở trong trường thì nên tuân thủ nội quy của trường, đừng làm những chuyện không thích hợp nữa."

Về mặt Tiền Ý Ý vô tội: "Hiệu trưởng, thầy yên tâm, em biết mà."

Toàn bộ hành trình Lương Quyết Thành đều không nói gì, anh vẫn xem sự tình liên tục biến hóa. Tiền Ý Ý không hề để tin đồn này dễ dàng trở thành tâm điểm của trường học.

Chỉ cần giáo viên không công khai xin lỗi, trường học cũng không công khai giải thích, các học sinh chỉ cần liên tục nói cô gian lận thì từ nay về sau cô sẽ luôn mang danh hiệu gian lận này.

Nhưng bây giờ không giống nữa.

Có cô Đường với Lưu Nhã phải xin lỗi, sau đó từ chức, không còn ai có thể nói Tiền Ý Ý gian lận nữa rồi.

Lương Quyết Thành nghĩ đến cuộc điện thoại ban nãy.

Gia trưởng của Tiền Ý Ý, tiểu thúc của cô.

Bỗng nhiên anh có suy nghĩ, Tiền gia rốt cuộc là dạng gia đình gì mà có thể dạy ra một đứa nhỏ như Tiền Ý Ý?

Cha mẹ cô, chị gái, còn có tiểu thúc, thái độ của những người đó đều không giống nhau.

Khó có thể tưởng tượng.

Từ phòng làm việc của hiệu trưởng đi ra, thầy Trương vừa hân diện vừa vui mừng.

"Em quả là mạnh bạo nha, làm rất tốt, đừng để cho bọn họ khi dễ mình. Lần này để người ta khi dễ mình, lần sau chắc chắn sẽ còn tiếp diễn."

"Thầy yên tâm, ai bị khi dễ chứ em nhất định sẽ không bị khi dễ đâu."

Khóe miệng Tiền Ý Ý thoáng nhướn lên.

Trở lại lớp học, cô nhanh chóng gửi một tin nhắn WeChat cho tiểu thúc.

[Cảm ơn tiểu thúc! Hôm nay phiền chú rồi!]

Rất nhanh được Tiền Thiếu Trầm hồi âm lại.

Tiểu thúc: Việc nhỏ thôi, có chuyện gì nhớ nói rõ cho chú biết, chú thay con làm chủ.

Tiền Ý Ý rất vui vẻ.

Dù sao ông nội cũng là đại trưởng bối, chuyện nhỏ như vậy mà làm phiền đến ông thì không tốt lắm.

Tiểu thúc thì không giống. Cô có qua hệ rất tốt với chú ấy, chú ấy giống như người giám hộ chân chính của cô vậy. Vừa quan tâm lại dành cho cô một không gian riêng tư. Vừa là trưởng bối, cũng vừa là bằng hữu tốt của cô.

[Vâng ạ!]

Một lúc sau, Tiền Thiếu Trầm gửi tới một tin.

Tiểu thúc: Lần sau để chú gặp bạn trai của con.

Nụ cười tươi trên mặt Tiền Ý Ý bỗng chốc cứng đờ.

Gì cơ?

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu thúc: Muốn nhìn xem con heo nào ăn mất cải trắng nhà mình.

Heo nhỏ Lương: Khấn trương.jpg

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Truong.

Tiểu thúc muốn gặp Lương Quyết Thành?

Tiền Ý Ý bình tĩnh, nhanh chóng trả lời lại.

[Được ạ, khi nào chú có thời gian, bọn con sẽ tới gặp chú.]

Tiểu thúc Tiền trả lời rất nhanh.

Tiểu thúc: Các con tới lúc nào cũng được, ta đều có thời gian.

Tiền Ý Ý do dự, lặng lẽ hỏi Lương Quyết Thành bên cạnh.

"Tiểu thúc của tớ nói, muốn chúng ta đi tới nhà chú ấy chơi. Khi nào cậu có thời gian?"

Cô giảm thấp thanh âm, nhẹ nhàng nói.

Lương Quyết Thành gật mình.

Tiểu thúc của Tiền Ý Ý.

Là trưởng bối thân thiết nhất của cô.

Cho nên cô đã nói với người trong nhà quan hệ giữa hai người, bây giờ là muốn đi... gặp gia trưởng?

Hồ hấp Lương Quyết Thành trong nháy mắt có chút khó khăn.

"... Được được."

Nói là được, nhưng Lương Quyết Thành lại nhíu mi thật chặt.

Anh nên mang lễ gặp mặt gì đây?

Gia cảnh của anh như thế, cùng Tiền Ý Ý thực sự không xứng một chút nào. Không thể chọn quá đắt, cũng không thể không có tâm ý.

Anh có cái gì có thể mang ra được?

Lương Quyết Thành nằm sấp xuống lướt điện thoại.

[Lần đầu tiên gặp gia trưởng nhà bạn gái thì nên chuẩn bị cái gì?]

Baidu hiện ra rất nhiều câu trả lời.

Có rất nhiều nam nhân có cùng loại câu hỏi này, lập thành một nhóm nhỏ cùng ở bên trong chia sẻ với nhau.

- Nghe tôi nói này, lần đầu tiên gặp cha vợ thì phải xuất ra ưu thế lớn nhất của mình! Có xe, có giấy tờ, có hộ khẩu nhà gì đều mang ra. Quan trọng nhất là phải đối với tiểu cô nương nhà bọn họ thật tốt!

- Mẹ vợ quan tâm nhất là nhà của hai người. Bởi vì muốn để cho con gái mình có mái ấm tốt về sau. Đến nhà người ta nhất định phải đem nhà cửa bày ra!

- Những cái kia đều khoan nói đi, quan trọng là tinh thần mới đúng! Thân cao! Khí chất tốt! Còn có thể uống được rượu! Phải biết uống rượu dỗ cha vợ vui vẻ, đến lúc đấy các người đều có thể bàn đến chuyện cưới khê nữ nhà người ta rồi!

- Lâu trên chắc là người ở đầu ấy chứ, chúng tôi bên này chú rở mới đến cửa, gặp mặt phải đưa hồng bao trước. Lúc đi liền nhớ rõ phải mang theo lễ vật, cái khác không cần thiết, phải mang theo đặc sản, còn có rượu ngon, còn tổ yến cho mẹ vợ cũng không thể thiếu.

- Mang theo khê nữ nhà bọn họ là đủ rồi, các người sẽ phát hiện là tiểu cô nương nhà họ sẽ giải quyết hết, các người chỉ cần ngoan ngoãn, nói ngon nói ngọt là được rồi.

Lương Quyết Thành nhìn một đồng bình luận, chọn lọc ra vài cái tin tức hữu dụng.

Thứ nhất, phải là một tư bản ưu tú.

Anh chỉ có các loại giấy khen, có tính không?

Thứ hai, tình cảm tốt đến mấy thì cũng phải có nhà.

Tình cảm tốt thì không thành vấn đề, nhưng nhà thì không được, bây giờ anh vẫn còn ở nhà của Tiểu Ý Ý.

Anh đây được xem như là... Ở rở đi.

Thứ ba, thân cao, thể lực tốt; có thể uống rượu dỗ cha vợ vui vẻ.

Bề ngoài của anh tạm tạm, uống rượu không được, đã uống thì nhất định sẽ say. Miệng lưỡi cũng ngốc nghếch, vấn đề này có có chút nghiêm trọng, phải luyện tập.

Thứ tư, đặc sản.

Tiền làm thêm của anh còn một chút, nghỉ học liền đi siêu thị xem một chút.

Thứ năm, mang theo Tiểu Ý Ý, biểu hiện ngoan ngoãn.

Lương Quyết Thành đối với việc ngoan ngoãn này không quá hiểu, nghĩ một lúc, cảm thấy Tiểu Ý Ý bảo anh như thế nào thì anh làm như thế ấy là được.

Một tiết học, Lương Quyết Thành liền hình thành nên một dãy công việc chuẩn bị đi công lược tiểu thúc của Tiền gia.

Kế tiếp chính là chờ Tiểu Ý Ý quyết định thời gian.

Anh sờ sờ tóc mình.

Có lẽ nên đi cắt tóc; trước đó đều là chính mình tự cắt loạn, lần này không thể tùy tiện được.

Một buổi sáng rồi bởi đi qua, lúc trưa, toàn trường cơ hồ đều đã biết Tiểu Ý Ý cùng với Lương Quyết Thành hẹn hò với nhau, còn hẹn hò đến quang minh chính đại, ngay cả hiệu trưởng cũng đều biết, thậm chí còn nói lại với gia trưởng của cô.

Nhưng điều không ngờ tới là gia trưởng của Tiểu Ý Ý một chút cũng không để tâm!

Ở nhà ăn, Tiền Mân Văn nhìn thấy Điều Nhất Nam.

Anh mới tới cho nên không có bạn bè gì. Người hấn nhắm đến đã có bạn trai, chính vì thế cho nên hấn sẽ không tiếp tục làm vị hôn phu của Tiểu Ý Ý được.

Tiền Mân Văn vui vẻ.

Không có Tiểu Ý Ý, người cùng Điều Nhất Nam kết hôn không phải sẽ là cô ta sao?

Tiểu Ý Ý yêu sớm cũng là chuyện tốt, đối với cô ta mà nói chính là chuyện rất rất tốt.

Cô chọn Lương Quyết Thành thay vì Điều Nhất Nam. Tiền Mân Văn cũng biết, anh chỉ là một học sinh bình thường trên cả bình thường, thậm chí còn có quá khứ không tốt đẹp gì. Trừ việc học hành rất lợi hại ra thì cũng chỉ có vẻ bề ngoài là được coi trọng.

Nhưng đối với tiểu thư của Tiền gia mà nói, kể cả học tập lẫn diện mạo cũng không thể lấy ra làm ưu thế của mình được.

Tiểu Ý Ý chọn người như thế, tương đương với việc đem tương lai của mình dẫm đạp dưới chân.

Không có một nhà chồng cường đại mạnh mẽ chống đỡ, đợi sau khi xuất giá thì còn có ai có thể nhớ tới còn có một Tiểu Ý Ý chứ?

Nói không chừng nhiều năm về sau, cô ta làm đại tiểu thư của hào môn thế gia, phu nhân nhà giàu, còn Tiễn Ý Ý vẫn đang ở trong siêu thị vì một cân gạo mà tính toán chi ly cả ngày.

Chỉ cần nghĩ như vậy, cả người Tiễn Mân Văn liền thần thanh khí爽*, tươi cười cũng nhuốm vài phần chân thành.

*Tinh thần thoải mái, dễ chịu.

Thật là quá tốt, phải cảm ơn Tiễn Ý Ý ngu xuẩn, đem mình triệt để đẩy ra xa xã hội thượng lưu.

"Trùng hợp quá." Tiễn Mân Văn ngồi đối diện Diêu Nhất Nam. Trên mặt đầy ý cười, thoát nhìn rất ôn nhu.

Diêu Nhất Nam buông đũa, lười biếng ngẩng đầu.

Tiến Mân Văn.

Cả khối đều truyền ra tin đồn đến mức học sinh chuyển trường như hán còn nghe nói, cô chị của Tiễn Ý Ý tự mình làm chứng việc lần thi trước Tiễn Ý Ý chỉ được hơn 200 điểm, lần này chắc chắn là gian lận.

Thật đúng là...

Không thể ngu hơn được nữa.

Rất khó tin tưởng đây chính là chị em một nhà.

"Cậu có nghe nói không, chuyện của em gái tớ ấy."

Tiến Mân Văn vừa ngồi xuống đã khẩn cấp muốn đem chuyện nói ra cho Diêu Nhất Nam nghe.

"Em ấy đã có bạn trai, là Lương Quyết Thành cùng lớp với em ấy. Người đứng đầu toàn trường trong lần thi này ấy."

Tiến Mân Văn còn thờ dài: "Ai, không biết là vì sao Ý Ý không chọn người nào tốt hơn, lại chọn một người như vậy..."

Cô ta thờ dài, nhưng khoe mắt không giấu được ý cười.

Diêu Nhất Nam nhìn thoáng qua liền chán ngấy.

Tiến Ý Ý churong mắt hán, coi trọng Lương Quyết Thành, đây là đang nhục nhã ả?

Con nhỏ này còn sợ hán không đủ kích thích, muốn chạy đến thêm dầu vào lửa sao?

Diêu Nhất Nam cảm thấy phiền vô cùng.

Giữ lại cô ta chỉ là muốn nhìn xem cô ta có thể làm được những gì. Nhưng càng giữ lại càng phát hiện, trừ bên ngoài làm hán ghê tởm ra cũng không có gì khác.

Diêu Nhất nam vừa nghiêng mặt đã trông thấy Tiễn Ý Ý.

Ồ, phía sau còn có cả Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành đi xếp hàng chờ cơm, Tiễn Ý Ý đi giữ hai chỗ ngồi, cách đó không xa chính là bàn của hai người bạn 1.

Tiến Ý Ý cũng nhìn thấy Diêu Nhất Nam với Tiễn Mân Văn.

Cô cắn đũa, có chút buồn bực.

Hai người kia hình như không có tiếp xúc mà, tại sao lại ngồi chung một chỗ ăn cơm như thế? Nhìn còn rất thân mật nữa.

Chẳng lẽ nói cốt truyện vẫn quá cường đại, hai người tự động trở về tuyến chính rồi?

Tiến Ý Ý không khỏi cảm khái hào quang của nam nữ chính.

Cốt truyện dù có bị băng hà thành chó bọn họ cũng gặp nhau được, đúng là duyên phận mà.

Tiến Ý Ý liếc một cái liền thu hồi tầm mắt.

Cũng không có quan hệ quá lớn gì tới cô, hai người kia ở chung một chỗ, nhiều nhất chính là vẫn đi theo tình tiết chính mà thôi. Cô đi vòng lại là được chứ gì.

Hào quang của nam nữ chính rất trâu bò, cô không muốn lấy thân đi thử kiếm đâu.

Trọng điểm của cô bây giờ là chọn một ngày lành để mang Lương Quyết Thành về gặp mặt chú nhỏ.

Còn có ông nội nữa.

Chờ sau khi xác định danh phận xong, cha mẹ Tiễn có muốn giới thiệu vị hôn phu cho cô cũng không được nữa rồi.

Còn có chuyện mang thai...

Tiền Ý Ý nghĩ nghĩ, mình có nên học nôn nghén một chút trước không?

Còn chưa chuẩn bị tốt, Lương Quyết Thành đã bê thức ăn trở lại.

Hôm nay nhà ăn làm rất nhiều món đặc sắc, hơn nữa đều là món Tiền Ý Ý thích ăn.

Cô tự giác cầm lấy đũa.

Nôn nghén?

Ăn no đã rồi tính sau.

*

Ngày hôm sau, tiết tự học, đột nhiên có tiếng loa phóng thanh vang lên.

"Alo... alo... e hèm"

"Thông báo: Sau kì thi của lớp 11 vừa qua, có học sinh ác ý hãm hại bạn học Tiền Ý Ý của ban 11, nói bạn ấy gian lận. Sau khi điều tra rõ, phát hiện ra ba học sinh đã loan truyền tin đồn, đó là bạn học Vương Tư Viễn của ban 1, bạn học Chu Tốt của ban 1 và bạn học Tôn Lộ của ban 11. Ba bạn học sinh lan truyền tin đồn đã làm tổn hại đến danh dự của bạn học Tiền Ý Ý, trường học đã kỉ luật ba học sinh này và sẽ có trừng phạt thích đáng."

Tôn Lộ của ban 11 cũng đang ở trong lớp, cũng là người thi cùng phòng với Tiền Ý Ý. Lúc này vừa nghe thấy những lời loa phát thanh truyền ra liền úp mặt xuống bàn ô ô khóc, hai nữ sinh bên cạnh đang an ủi cô ta.

Loa phát thanh dừng lại, học sinh cho rằng sự việc cũng chỉ có vậy, không nghĩ tới hai giây sau, loa tiếp tục được vang lên.

"Kết tiếp là phê bình hai giáo viên trong trường đã có những ngôn ngữ không thích hợp đối với học sinh."

"Cô giáo dạy thay của lớp 11, Lưu Nhã và chủ nhiệm của ban 1, cô Đường Tĩnh Lệ. Mời hai người đứng ra công khai xin lỗi bạn học kia."

Microphone của loa phóng thay đổi người.

"Tôi là Lưu Nhã, tôi ở đây hướng tới bạn học Tiền Ý Ý của ban 11 nói lời xin lỗi."

Cách cái loa phóng thanh cũng có thể nghe được tiếng khóc nức nở của Lưu Nhã.

"Trước đó, khi tôi còn là chủ nhiệm của ban 11 đã đối với bạn học Tiền Ý Ý nói ra những lời quá đáng. Tôi chân thành xin lỗi bạn học Tiền Ý Ý. Xin lỗi, tôi..."

Lưu Nhã khóc đến mức không kịp thở, nghẹn ngào vài lần.

"Tôi tự nguyện từ chức, gánh vác tất cả hậu quả."

"Đạch..."

Trăm miệng một lời kinh ngạc của các học sinh trong trường đồng thời vang lên.

Lúc trước có người nghe nói nếu Tiền Ý Ý thắng thì Lưu Nhã sẽ phải cút khỏi trường học.

Lúc ấy có rất nhiều tin đồn cho nên học sinh đều không tin. Một người nghiệp vị trình độ không tốt, lại vẫn có thể ở lại Nhất Trung thì nhát định đảng sau phải có bối cảnh không nhỏ. Tiền Ý Ý làm sao có thể dựa vào đôi ba câu có thể đem người ta đuổi đi được?

Sau đó, hiện tại, ngay lúc này, Lưu Nhã đang thực sự công khai xin lỗi, hơn nữa còn tự nguyện rời đi!!!

Nhưng vẫn chưa hết.

Lưu Nhã rất nhanh đem microphone đưa cho một người khác.

Lần này người kia lại có một phút trầm mặc, thẳng đến khi loa phát thanh xuất hiện vài tạp âm, bên kia mới có âm thanh vang lên.

"Tôi là chủ nhiệm ban một lớp 11, Đường Tinh Lệ."

Học sinh ban 1 tao động.

Lúc ấy mấy học sinh ban 1 kia trở lại, lặng lẽ nói chủ nhiệm ban của họ khả năng sẽ gặp phải chút việc.

Thế nên lúc này học sinh ban 1 đều vênh tai lên nghe, chẳng nhẽ chỉ nhiệm ban mình cũng phải cho Tiễn Ý Ý một lời xin lỗi?

"... Trước đó, tôi bởi vì xúc động nhất thời, cùng bạn học Tiễn Ý Ý của ban 11 đánh cược với nhau. Xem bạn ấy có thể thi qua được học sinh đứng thứ 30 của ban một hay không. Bạn học Tiễn Ý Ý dựa vào sự thông minh, tài trí của mình, trong thời gian ngắn nâng cao thành tích, cùng học sinh đứng thứ 30 của lớp tôi ngang điểm nhau."

"Đúng lúc ấy, có không ít học sinh đồn rằng bạn học Tiễn Ý Ý gian lận, dẫn đến tôi không tin tưởng vào lời đồn ấy, đối với bạn học Tiễn Ý Ý có nói ra một vài câu không thỏa đáng. Thân là một giáo viên, đối với chuyện này nhất định phải xin lỗi, đối với việc làm tổn thương bạn học Tiễn Ý Ý, tôi chân thành đối với em nói lời xin lỗi. Hy vọng bạn học Tiễn Ý Ý có thể tha thứ cho tôi."

Đây là lời cô Đường tự xin lỗi.

Vừa nghe thì không có vấn đề gì, nhưng cẩn thận nghe thì phát hiện ra chỗ nào cũng có vấn đề.

Cô ta cơ hồ đem tất cả vấn đề đổ tội cho lời đồn đại, biến bính mình trở nên sạch sẽ.

Loa phát thanh đến đó, học sinh đều cho rằng là xong rồi.

Không nghĩ đến theo sát phía sau là tiếng của chủ nhiệm giáo dục.

"Alo alo, có nghe thấy không? Ủm, về việc làm của cô Lưu và cô Đường, trường học cảm thấy bọn họ là giáo viên mà lại làm những việc như vậy cho nên đã quyết định chủ nhiệm ban 1 sẽ do thầy Chu tạm thời thay thế. Lại nhắc nhở tất cả học sinh trong trường, không nên truyền bá những lời đồn không xác thực, tùy ý khi dễ bạn học khác. Thầy cô giáo cũng không thể ỷ vào thân phận mà nhục nhã học sinh."

"Đây là một trường học có tổ chức, có kỷ luật, không có phép bất cứ ai làm trái nội quy của trường, làm trái đạo đức nghề nghiệp. Hy vọng tất cả những người trong trường nên kiểm điểm lại mình. Hết."

Toàn trường sôi trào.

Trọng điểm của bọn họ chỉ hướng về một vấn đề.

Chủ nhiệm của ban trọng điểm đứng sừng sững không ngã nhiều năm qua lại bởi vì đắc tội Tiễn Ý Ý mà bị đuổi việc!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Tiến Ý Ý của ban 11 một trận thành danh.

Trong nhóm chat của trường mỗi ngày lập đi lập lại ba chữ Tiễn Ý Ý, kèm theo vài cái tên như Lương Quyết Thành hay Tiễn Mân Văn một cách thường xuyên.

Mấy học đệ, học muội lớp 10 cũng tò mò không thôi, thừa dịp giờ ra chơi liền chạy lên tầng lầu của khối 11 chỉ để nhìn được cái gò má của Tiễn Ý Ý, còn hưng phấn đến nổi bật dậy ngay tại chỗ.

Mấy đứa học sinh đó còn ở lúc ăn cơm tìm Tiễn Ý Ý khắp nơi, sau khi nhìn thấy cô mới như được thỏa mãn, đi tìm vị trí ngồi.

Tiền Ý Ý giống như một siêu anh hùng trong trường học, thu về được không ít Tiểu Thiên Sứ (fan) cũng như những anti-fan.

Còn về phía ban 1, bầu không khí u ám thành một mảnh.

Cô giáo Đường đã bị khai trừ, ban bọn họ đổi chủ nhiệm lớp, hiện tại đều rơi vào cái trạng thái bối rối vô cùng. Không ít học sinh một mặt oán giận cô Đường cứ thích chơi cá cược, một mặt lại oán giận Tiền Ý Ý thế nhưng có thể thi qua được mấy học sinh ban 1, dẫn đến bây giờ bọn họ phải đổi chủ nhiệm mới như thế này.

Mà trừ những vấn đề này ra thì chuyện được mọi người bàn tán nhiều nhất đó chính là Tiền Ý Ý đang yêu đương với Lương Quyết Thành.

Một người là đại tiểu thư chuyển từ trường học quý tộc đến, một người là người có gia cảnh bình thường, lại còn từng giết người trong quá khứ, hai con người ấy bây giờ lại đang yêu nhau. Đây tựa hồ như chính là đề tài lớn nhất của trường học hiện tại. Đi đâu cũng thấy "Tiền Ý Ý, Lương Quyết Thành", "Điều Nhất Nam, Tiền Mân Văn".

Vài người ngồi xung quanh bàn ăn của Tiền Ý Ý đều đang lặng lẽ đánh giá cùng bát quái. Mà người đang là trung tâm của sự bát quái đó, Tiền Ý Ý cũng đang hóng chuyện của người khác.

"Cậu nói gì cơ?" Nhâm Kha hỏi ngược lại, "Lớp chúng ta, ai với ai cơ?"

Tiền Ý Ý cắn đũa, có chút sững sờ.

Tô Á Na ngồi đối diện Tiền Ý Ý đưa điện thoại qua, trên điện thoại là một hình ảnh mơ hồ.

"Tiền Mân Văn của ban 1, chị gái cậu ấy, cùng với Điều Nhất Nam của ban chúng ta trốn học đi quán net, bị người ta chụp được đây này."

Trong ảnh chụp, Điều Nhất Nam mang tai nghe chơi game, Tiền Mân Văn mặc đồng phục học sinh, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hắn y như một cô người hầu nhỏ.

"Bọn họ đều nói, Điều Nhất Nam đang theo đuổi chị gái cậu."

Tiền Ý Ý "A" một tiếng, cũng không sai biệt lắm.

"Bình thường thôi mà."

Rốt cuộc cũng là nam nữ chính, đi kiểu gì cũng vòng về tuyến đường ban đầu thôi.

Nguyên tác vẫn ở đó, mặc kệ phía trước có đồ vớ như thế nào thì hai người đó vẫn về với nhau được.

"Không giống a." Tô Á Na lại lướt một tin tức.

"Có người cũng ở quán net đó có nói, Điều Nhất Nam dường như rất phiền Tiền Mân Văn, Tiền Mân Văn lại ở đó há miệng ngậm miệng đều nói về cậu."

"Nói tớ? Nói cái gì?"

Tiền Ý Ý có chút buồn bực, bọn họ đi đường của bọn họ thì cứ đi đi, cô chỉ là một cái pháo hôi thôi, quan tâm cô làm gì. Nam nữ chính nói chuyện yêu đương mà nói ra tên của cô thì chắc chắn không phải chuyện tốt gì.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Á Na nói liên tục.

"Tớ nghe nói, Tiền Mân Văn nói với Điều Nhất Nam... chuyện cậu cùng Lương ca hẹn hò á."

Vừa nói, Tô Á Na giống như là lo lắng Lương Quyết Thành có ý kiến, giảm thấp thanh âm xuống, còn cẩn thận nhìn anh một cái.

Lương Quyết Thành ngồi bên cạnh Tiền Ý Ý đang cúi đầu ăn cơm, cả bàn đang nói chuyện bát quái, duy chỉ có mình anh làm chính sự, là người ăn nhanh nhất bàn.

Anh không phản ứng gì.

"Ừ, cái này thì sao?" Tiền Ý Ý nhún nhún vai, "Là sự thật mà."

"Không phải, nghe cái cách mà cô ta nói, làm cho người khác chẳng dễ chịu chút nào."

Tô Á Na lại nói, "Nghe bảo là Tiền Mân Văn không ngừng nói cậu với Lương ca hẹn hò, người trong nhà ngoài mặt thì bất mãn nhưng bên trong thì hài lòng, nói năng hàm hàm hồ hồ, còn nói sang đến chuyện cậu với Lương ca ở chung... Bla bla đủ kiểu nữa."

Tô Á Na càng nói càng nhỏ lại.

Về việc Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành ở chung, cô ấy cũng là trong lúc vô ý phát hiện ra. Sau đó liền nhanh chóng đem miệng mình khóa chặt lại, sợ cái tính nhiều chuyện của mình sẽ đem chị em tốt bán đứng đi.

Học sinh cấp ba ở chung với nhau, loại chuyện này nếu nói ra khẳng định sẽ trở thành một trận sóng lớn. Ở trong trường, yêu sớm đã phải mời phụ huynh, bây giờ còn ở chung nữa, không khéo còn bị đuổi học ấy chứ.

Tiền Mân Văn không biết từ chỗ nào biết được chuyện này, cứ như vậy nói cho Diêu Nhất Nam, để người khác nghe thấy rồi truyền đi khắp nơi.

Nhưng là bởi cuộc điện thoại trong văn phòng lúc trước, người nhà của cô nói một câu "Tôi cho phép" kia đã để mọi người đều biết. Người ta là đang quang minh chính đại yêu đương, gia trưởng cũng không quản, bọn họ có muốn nói cũng không nói được gì.

Chẳng qua hành vi của Tiễn Mân Văn vẫn khiến người khác cảm thấy phiền.

Cái miệng của cô ta thực sự rất phiền.

Lấy chuyện yêu đương của cô để lấy lòng bạn trai mình?

Trong nguyên tác không hề có đoạn này.

"Cũng kì thật, bọn họ yêu đương thì liên quan gì đến cậu đâu. Không khoa học một chút nào." Tô Á Na lắc đầu, "Quan hệ giữa hai chị em cậu lại không tốt, cũng thật kì quái."

Tiền Ý Ý cũng cảm thấy kì quái, nhưng không nghĩ nhiều.

Chung quy chuyện giữa nam nữ chính, cô không nên can thiệp nhiều thì hơn.

Nhưng rất nhanh Tiễn Ý Ý liền biết, quan hệ của nam nữ chính còn thật sự ảnh hưởng đến mình.

Sau giờ nghỉ trưa cô nhận được điện thoại của mẹ Tiễn, giọng điệu cũng không quá tốt đẹp, nói cô sau giờ học mang Lương Quyết Thành về nhà một chuyến.

Đến chỗ cha mẹ Tiễn sao?

Tiền Ý Ý từ chối.

"Chị gái con nói, con cùng một nam sinh kết giao ai cũng biết, ngay cả tiểu thúc cũng biết. Chúng ta là cha mẹ của con, vì cái gì lại không thể gặp mặt nó? Buổi chiều mang nó trở về nghe chưa!"

Cha mẹ Tiễn vẫn luôn chú trọng mất cô tìm một nam sinh có xuất thân phổ thông, từ chối con trai của Tào gia có thể mang đến rất nhiều lợi ích cho bọn họ. Cho nên cũng đã lâu rồi cha mẹ Tiễn không có liên lạc cùng với cô.

Lần trước bọn họ trải qua thăm dò qua, nhưng không thu được kết quả gì.

Lần này Tiễn Mân Văn trực tiếp xác nhận chuyện của Tiễn Ý Ý và Lương Quyết Thành.

Mà yêu cầu của mẹ Tiễn cũng hợp tình hợp lý.

Hiện tại cô vẫn còn là con gái của Tiễn gia, yêu cầu của cha mẹ nuôi, cô vẫn phải nghe theo.

Sắc mặt Tiễn Ý Ý không tốt. Sau khi cúp điện thoại liền cảm thấy Tiễn Mân Văn vô cùng phiền phức.

Nói chuyện yêu đương của cô ta không tốt sao? Yêu đương với nam chính vẫn chưa đủ kích thích hả? Tới tìm cô làm gì?

Đồng ý thì cũng đồng ý rồi, Tiễn Ý Ý chờ kúc tan học liền nói cho Lương Quyết Thành biết chuyện này.

"Hôm nay không đi xe đạp nữa, bảo Lưu thúc tới đón chúng ta đi. Cùng đi qua nhà Tiễn Mân Văn một chuyến."

Trong miệng của cô, nhà của cha mẹ Tiễn là nhà của Tiễn Mân Văn, cô vẫn phân biệt được rõ ràng.

Tay đang dắt xe đạp của Lương Quyết Thành hơi siết lại.

Đi đến nhà cha mẹ cô.

Thái độ của Tiễn Ý Ý rất rõ rệt, đối với cha mẹ Tiễn và đối với tiểu thúc cơ hồ là khác nhau một trời một vực.

Cũng đúng, một bên là tiểu thúc luôn luôn che chở cháu gái mình, một bên là vì đứa con gái kia mà khi dễ cô. Cô nghiêng về bên nào, khỏi cần nghĩ cũng biết được.

Về phần cha mẹ Tiễn..

"Tôi cần làm gì?"

Lương Quyết Thành hỏi một câu. Tiễn Ý Ý liền lạnh mặt.

"Cái gì cũng không cần, phối hợp với tớ là được rồi."

Trở lại nhà của cha mẹ Tiễn, cũng chính là để nói cho bọn họ biết quan hệ giữa cô và Lương Quyết Thành. Sau đó cô có thể lợi dụng thân phận bạn trai này của Lương Quyết Thành, nghĩ biện pháp rời khỏi cha mẹ Tiễn, rồi đợi đến khi cô trưởng thành, thi xong đại học, tất cả liền có thể chấm dứt.

Làm người trưởng thành rồi, cũng sẽ không còn những ràng buộc kia nữa.

Tiến Ý Ý thật sự không hề để ý đến cha mẹ Tiễn, mang theo Lương Quyết Thành về cũng không chuẩn bị cái gì. Lưu thức tới đón hai người liền trực tiếp đi tới đó.

Mà một nhà Tiễn gia cũng đang chờ bọn họ.

Ngoài ý muốn của cô, Tiễn Mân Văn về sớm một bước, bên người còn có thêm cả Diêu Nhất Nam

Tiến Mân Văn đỏ mặt ngồi bên cạnh Diêu Nhất Nam, cha mẹ Tiễn ngồi đối diện. Nhìn cái dạng kia giống như là đã thành công thân cận nhau, chuẩn bị tiến hành bước tiếp theo.

Tiến Ý Ý với Lương Quyết Thành vừa vào cửa thì cả bốn người đều ngẩng đầu nhìn qua đây.

Cô đã rất lâu không xuất hiện trước mặt cha mẹ Tiễn rồi.

Nói là lâu, kỳ thật cũng chỉ qua một tháng.

Đứa con gái đã lâu không gặp này, giống như đã lặn lẽ thay đổi rất nhiều.

Ánh mắt của cô so với trước đây không giống nhau. Lúc cô quét mắt qua đã không còn cảm giác lưu luyến gì nữa.

"Trở về cũng không biết chào hỏi sao, ở trước mặt Nhất Nam lại không lễ phép như thế?"

Mẹ Tiễn cười dài, giọng nói mềm dẻo nhưng ý nghĩa lại đang đâm chọc Tiến Ý Ý.

Tiến Ý Ý không cứng không mềm nói: "Không nghĩ đến có người ở đây, hơi thất thần một chút."

Lúc bảo cô mang Lương Quyết Thành về, mẹ Tiễn cũng không có nói Tiễn Mân Văn cũng đem Diêu Nhất Nam về cùng.

Nếu mẹ Tiễn dám ở trước mặt Diêu Nhất Nam nhục nhã Lương Quyết Thành, Tiến Ý Ý cũng không cam đoan cô có thể làm ra chuyện gì.

Thần sắc của Lương Quyết Thành thản nhiên, chỉ kêu một tiếng "bác trai", "bác gái" coi như chào hỏi. Mà cha mẹ Tiễn lại càng lãnh đạm. Có điều khi đối mặt với Diêu Nhất Nam, khuôn mặt lại tươi cười hoàn toàn khác biệt.

Di giúp việc mang hai ly nước chanh ra.

Cha mẹ Tiễn ngồi chung một chỗ, Diêu Nhất Nam cùng Tiễn Mân Văn ngồi chung một chỗ, mà đối diện cũng chỉ còn một chiếc sofa đơn.

Suy nghĩ của Tiến Ý Ý xoay chuyển, đem Lương Quyết Thành ấn ngồi xuống, sau đó chính mình quay người ngồi lên đùi của anh.

Hai người ngồi ở trên cái sofa đơn rất chật, chân kề sát nhau, vừa nhìn liền biết có bao nhiêu thân mật.

Cha Tiễn dẫn đầu gõ gõ bàn trà.

"Ý Ý, con cùng vị bạn học này hẹn hò bao lâu rồi?"

Tiến Ý Ý trả lời: "Nhập học không bao lâu thì hẹn hò, đến nay cũng gần một tháng rồi."

Cha Tiễn gật đầu, ngược lại quay qua hỏi Lương Quyết Thành.

"Vị bạn học này, cháu cùng con gái ta hẹn hò không phải là quá sớm sao? Học sinh cấp ba, lại vẫn còn là vị thành niên, yêu đương chắc chắn sẽ lãng phí thời gian, ảnh hưởng đến học tập."

Lương Quyết Thành trả lời rất đúng mực: "Ảnh hưởng không được."

Diêu Nhất Nam híp mắt nhìn, lười biếng nói:

"Vị bạn học này khả năng thật sự sẽ không để ảnh hưởng đến nhà. Hạng nhất toàn trường, đại học bá."

Lúc nói chuyện với Diêu Nhất Nam, cha Tiễn tươi cười càng sáng lạn hơn.

"Nhất Nam học tập cũng rất tốt, bác tin tưởng lần sau cháu cũng có thể thi được hạng nhất."

Diêu Nhất Nam không quan tâm lắm "Cảm ơn."

Tiền Mân Văn mời hân tới nhà ngồi một lát, nói là Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành hôm nay cũng sẽ tới. Hân nghĩ có chút thú vị nên mới đi theo.

Đến đây mới cảm thấy thật vô vị.

Này, bầu không khí giữa mấy người trong nhà này đúng là không bình thường.

Cha mẹ Tiễn không nói thêm nữa.

Bọn họ cũng là lần đầu tiên thấy Tiễn Ý Ý chủ động che chở một người. Ở trên WeChat thường xuyên show ân ái, làm cho cha mẹ Tiễn không muốn tin cũng không thể không tin.

Đối phương mặc dù chỉ là một nam sinh bình thường, nhưng tốt xấu gì cũng là bạn trai của Tiễn Ý Ý.

Nếu đã là bạn trai, cũng coi như là phù hợp với yêu cầu của lão gia tử.

"Cha hôm nay gọi hai đứa về là muốn nói một chuyện."

Cha Tiễn tâm bình khí hòa nói: "Các con yêu sớm cũng không sao, cha mẹ cũng sẽ không ngăn cản. Một khi đã vậy thì hai người các con đính hôn trước đi."

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Ý Ý: Đây là độc, không thể ăn!

Lương Lương: Có chút động tâm.

- - - - -

Lời editor: Hôm nay mình mới beta lại mấy chương trước. Có quá nhiều lỗi cần phải sửa. Cũng do lần đầu edit nên hơi sạn một chút, mong các bạn thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Đính hôn?

Tiền Ý Ý rất nhanh phản ứng kịp tính toán của cha mẹ Tiễn.

Trước đây ông nội đã nói qua, nếu Tiễn Ý Ý hoặc Tiền Mân Văn có thể tìm được một người để đính hôn, ông sẽ tặng cho người đó 500 ngàn làm tiền mừng lễ đính hôn của cháu gái. Còn nếu sau này kết hôn, tiền sẽ càng nhiều thêm.

Hiện tại Tiễn Ý Ý vẫn đang ở độ tuổi vị thành niên, nếu cô thực sự đính hôn cùng với Lương Quyết Thành, số tiền này sẽ thuộc về ai?

Cha Tiễn nói ra chủ ý này là muốn lợi dụng quan hệ của Tiễn Ý Ý và anh để lấy được tiền từ tay lão gia tử.

Nếu nói một cách không khách khí thì ông nội đã sớm ném thẳng con trai phé vật này ra sau đầu. Không phải chuyện gì nghiêm trọng đến tính mạng thì nửa phần tiền ông cũng không có ý định đưa qua cho những người này.

Con gái mình đính hôn, kết hôn rồi sinh con, đó là cách duy nhất cha Tiễn có thể nghĩ ra để lấy được tiền từ chỗ lão gia tử.

"Bọn con vẫn còn nhỏ, không thích hợp đính hôn."

Tiền Ý Ý trực tiếp bác bỏ.

Ánh mắt Lương Quyết Thành có tia sáng lóe lên, sau đó lại yên lặng xuống.

Không thể phủ nhận rằng lúc cha Tiễn nói ra những lời này, anh liền có chút động tâm.

Đính hôn.

Nhưng cũng rất nhanh chóng tỉnh táo lại.

Quan hệ của cha mẹ Tiễn và Tiền Ý Ý đã cứng nhắc như vậy, cũng chỉ có thể duy trì mặt ngoài nói chuyện với nhau. Thậm chí ngay cả mặt ngoài cũng sắp không duy trì nổi nữa, cha mẹ Tiễn nói ra cái gì đó, sẽ có lợi cho Tiền Ý Ý sao?

Anh suy xét kĩ điểm này.

Quả nhiên, Tiền Ý Ý cự tuyệt.

Trong nháy mắt, Lương Quyết Thành có chút mất mát.

Anh mím môi.

Chỉ là có chút thôi. Không quan hệ gì, đây mới là điều nên làm.

Cha Tiễn cũng không tức giận: "Con cảm thấy con còn nhỏ, nhưng con cũng phải rõ ràng, hiện giờ hai đứa đã lớp 11 rồi, sang năm chính là lớp 12, sau đó liền tốt nghiệp rồi đi đại học. Chuyện sau đó rất khó nói, nếu con thích đứa bé này thì nhanh chóng định xuống, phía sau cũng sẽ không cần lo lắng nữa."

"Điểm ấy con không lo lắng, anh ấy chỉ thích con, con cũng chỉ thích một mình anh ấy. Đính hôn đối với bọn con còn quá sớm, ít nhất cũng phải đợi đến lúc bọn con thi xong đại học mới được."

"Thi đại học...còn những một năm rưỡi nữa." Cha Tiễn nhú chặt mi.

Công ty đang cần tiền gấp, chờ thêm một năm rưỡi nữa, gió Tây Bắc cũng đều lạnh cả rồi.

"Không được, con là con gái ta, chuyện của con phải để ta quyết định."

"Các con chuẩn bị đi, trước tết nguyên đán sẽ đính hôn, trẻ mấy cũng không thể để qua năm mới được."

Không thể để quá sớm cũng không thể để quá muộn khiến Tiền Ý Ý nghi ngờ, phải sớm hoàn thành để lo cho công ty.

Cha Tiễn đúng là tính toán thật kĩ.

Nếu Diêu Nhất Nam cùng Tiễn Mân Văn có thể thuận lợi đính hôn, ông ta có thể lấy được một phần tiền liền buông tha cho hai người Tiền Ý Ý cũng nên.

Dù sao Lương Quyết Thành cũng chỉ là một người bình thường, không có hậu đài cường thế như Diêu gia.

Cứng nhắc phân phó Tiền Ý Ý xong, cha Tiễn quay sang nói với Diêu Nhất Nam: "Nhất Nam, cháu với Văn Văn nhà ta hẹn hò cũng coi như đã ổn định rồi, không bằng thuận tiện đính hôn luôn? Lúc trước cha cháu với ta cũng đã nói qua về việc muốn kết thông gia rồi."

Diêu Nhất Nam đối mặt Tiễn Phụ cũng không có bao nhiêu lễ phép.

"Chú, sao cháu lại không biết, cháu cùng Tiễn Mân Văn đang hẹn hò vậy?"

Tiền Mân Văn sững sờ nhìn người bên cạnh mình. Hắn chậm rãi ung dung đứng lên.

"Hôm nay bạn học Tiễn Mân Văn nói muốn mời cháu về nhà chơi. Bạn học tới nhà chơi không nhẽ lại chơi ra đến việc đính hôn luôn sao? Trò chơi cũng không dám có cái thao tác này đâu, chú à, chú quá khoa trương rồi, cháu cùng cô ta không quen biết."

Trên mặt Diêu Nhất Nam là vẻ tươi cười lạnh lùng, giống như hoàn toàn không đem Tiễn Mân Văn đặt vào mắt.

Cái hướng phát triển này đừng nói là cha mẹ Tiễn, ngay cả Tiễn Ý Ý cũng không nhận được quay đầu nhìn Điều Nhất Nam.

Uây uây?

Chẳng phải tình cảm của nam nữ chính tốt lắm sao? Tại sao Điều Nhất Nam có thể quang minh chính đại ở trước mặt người Tiễn gia không cho Tiễn Mân Văn một chút mặt mũi nào vậy?

Diễn tình cảm như thế nào mà một lời không hợp liền đóng băng cả vậy?

Tiến Ý Ý cảm thấy, mình đang chứng kiến một sự kiện lịch sử.

Tiến Mân Văn thẹn quá, lúng túng lại xấu hổ vô cùng, vội vàng đứng lên nói: "Trong bếp đang pha trà, con đi nhìn xem một chút."

Có đi Điều, căn bản không đến lượt cô ta đến xem. Nhưng Tiến Mân Văn là không chịu nổi nữa, cảm thấy ở trước mặt Tiễn Ý Ý và Lương Quyết Thành mà Điều Nhất Nam thẳng thừng cự tuyệt cô ta như vậy, chuyện này quả thực là vô cùng nhục nhã.

Mấy ngày gần đây, Điều Nhất Nam thường xuyên mang theo cô ta cùng chơi đùa, không để ý cô ta nói vài lời liên qua tới Tiễn Ý Ý.

Cô ta còn cho rằng đây là một chuyện tốt.

Tiến Ý Ý yêu đương với Lương Quyết Thành, Điều Nhất Nam mất đi vị hôn thê này thì nhất định vị trí đó sẽ chuyển sang cho cô ta.

Là cô ta nghĩ đó là đương nhiên.

Biết được hôm nay Tiễn Ý Ý sẽ mang Lương Quyết Thành về, cô ta liền muốn Điều Nhất Nam cùng tới, để cho Điều Nhất Nam biết được Tiễn Ý Ý đã là của người khác. Cũng để cho Tiễn Ý Ý biết Điều Nhất Nam đã là người của cô ta.

Nhưng ai ngờ được cha mình lại nói tới chuyện đính hôn này.

Tiến Ý Ý với Lương Quyết Thành cũng thôi đi, nhưng Điều Nhất Nam và cô ta căn bản không có gì cả, cha Tiễn hiểu lầm liền bảo bọn họ đính hôn, như thế chẳng phải là để Điều Nhất Nam tới nhục nhã cô ta hay sao?

Tiến Mân Văn ở trong phòng bếp đè nén tiếng khóc.

"Ngại quá, chú Tiễn có khả năng là đã hiểu lầm cái gì rồi."

Khóe miệng Điều Nhất Nam nhướn lên.

"Cha cháu nói muốn cháu cùng tiểu thư Ý Ý thân cận, đương nhiên việc đính hôn cũng là chỉ cô ấy. Ngài không những ở trước mặt bảo cô ấy đính hôn với người khác mà còn muốn cháu đính hôn với đứa con gái kia của ngài. Ngài là đang khinh thường ai?"

Cha Tiễn nào có thể để một nam sinh tuổi còn trẻ như vậy mạo phạm qua, ngay lập tức liền muốn nổi giận.

Vẫn là mẹ Tiễn nghĩ tới Điều gia, nhanh chóng nói: "Đứa nhỏ này, nếu cháu thích Ý Ý, không bằng..."

"Có vẻ như hôm nay cũng không có chuyện gì, con cùng bạn trai đi trước, không quấy rầy mọi người nữa."

Tiến Ý Ý đứng dậy, thuận tay giặt giặt áo Lương Quyết Thành.

"Nếu mẹ muốn nhìn thấy con gái mình đính hôn thì có lẽ chị ấy sẽ thích hợp hơn."

"Con đi đây."

"Đứng lại! Ở trước mặt trưởng bối có còn lễ phép hay không!?"

Cha Tiễn rốt cuộc cũng không nhận được mà nổi giận.

Con gái ruột bị ghét bỏ, con gái nuôi lại không nghe theo ông ta. Đứa nào cũng làm cho cha Tiễn không vui nổi.

Bước chân Tiễn Ý Ý nhanh chóng kéo Lương Quyết Thành đi thật nhanh, rời khỏi Tiễn gia.

Lưu thúc vẫn ở trên xe, xe nổ máy một cái, không chậm trễ một giây liền quay đầu rời khỏi Tiễn gia.

"Haizz..."

Tiến Ý Ý nhìn qua cửa kính xe ô tô, sau khi đã không còn nhìn thấy ngôi nhà kia nữa thì mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Cảm giác ở trong cái nhà đó khiến cho không ai có thể vui được mà.

Cha mẹ Tiễn muốn dùng cô để đổi tiền, lại còn dùng để đổi với Diêu gia nữa, làm gì có chuyện tốt dễ dàng như vậy.

Lưu thúc kéo màn che lên, Tiễn Ý Ý thấp giọng nói với Lương Quyết Thành: "Hôm nay bọn họ nói muốn đính hôn, là vì tiền."

Chuyện của Tiễn gia, cô cũng không ngại nói cho anh biết.

Đều là người trên cùng một thuyền rồi, về sau hợp tác sẽ còn nhiều, nói ra một chút sẽ dễ phối hợp hơn.

Quả nhiên, Lương Quyết Thành có chút khó hiểu.

"Trước kia ông nội có nói, nếu như tớ hay cô ta có bạn trai thì sẽ cho một khoản tiền. Đính hôn được năm trăm ngàn, kết hôn còn nhiều hơn thế nữa. Mà nếu sinh được một đứa nhỏ thì có thể giành được một phần tài sản cùng cổ phần của công ty. Cái bọn họ nhắm tới chính là cái này."

Tiến Ý Ý nhanh chóng nói: "Hai chúng ta hẹn hò với nhau tương đương với việc ông nội sẽ cho một khoản tiền trong đó. Bọn họ là muốn thứ đó, nhưng tớ... không nghĩ muốn cho họ."

Cô vẫn còn là trẻ vị thành niên, số tiền kia chỉ cần ông nội đưa cho cô liền sẽ trực tiếp bị cha mẹ Tiễn lấy đi.

Tiến Ý Ý không thích cái cảm giác bị lợi dụng này.

Nếu ông nội cho cô số tiền đó, cô thà đưa cho chú nhỏ còn hơn là đưa qua cho cha mẹ Tiễn.

"Tôi biết."

Lương Quyết Thành cũng không có nhiều ý kiến.

Chỉ là cảm thấy quan hệ gia đình cô rất phức tạp, về sau anh sẽ cố gắng cho cô một gia đình nhỏ thật đơn thuần, hạnh phúc.

Cái gì cũng đều cho cô quản hết.

Đáy mắt Lương Quyết Thành có một tia ôn nhu, nhẹ nhàng đưa tay đặt lên đỉnh đầu Tiến Ý Ý.

"Mặc kệ cậu muốn làm gì, tôi đều phối hợp với cậu."

Tiến Ý Ý ngơ ngác.

Sao cô lại thấy trong mắt Lương Quyết Thành... có cái gọi là sùng nịnh, ôn nhu?

Không không không sẽ không!

Lão đại sao lại có ánh mắt mềm mại như vậy được!?

Tiến Ý Ý lắc lắc đầu thật mạnh, đem ảo giác của mình xóa sạch.

"Không có quá nhiều chuyện cần phối hợp, chủ yếu là để cho người nhà tớ tin tưởng chúng ta đang yêu nhau..." Tiến Ý Ý trầm ngâm, "Đứa nhỏ từ từ hằng tính, nếu bị ép tới đường cùng thì có đứa nhỏ cũng chưa muộn."

Lỗi tai Lương Quyết Thành phỉếm hồng.

Nói gì vậy.

Cô đến cùng có biết làm thế nào để có đứa nhỏ không?

Nếu như cô biết, vậy...

Ánh mắt Lương Quyết Thành dần dần bình tĩnh lại.

Còn nửa năm nữa.

Cô vẫn chưa trưởng thành.

Chờ qua nửa năm, cô nghĩ tới chuyện đó, anh đều có thể đáp ứng cô bất cứ lúc nào.

*

Mặc kệ là nam nữ chính phát triển theo kiểu nào, học hành vẫn là quan trọng nhất.

Một tuần có hai tiết thể dục, Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành thường thường trốn một tiết đi một tiết.

Không biết là thầy thể dục có phải chưa sợ hay không mà vẫn xếp ban 1 với ban 11 học chung với nhau.

Sau đó nữ sinh của hai ban còn chưa khởi động xong thì nam sinh của ban 1 với ban 11 đã lao vào đánh nhau.

Đây là lần thứ ba xung đột, thầy giáo còn chưa kịp ra ngăn thì hai mươi, ba mươi nam sinh đã đánh thành một đoàn. Cuối cùng vẫn là phải gọi đến không ít thầy giáo mới đem đám người này tách ra.

Lần này Tiễn Ý Ý không tham dự. Nhưng Lương Quyết Thành lại tham dự.

Một đám nữ sinh được đẩy đến sân tennis, cách xa hiện trường đánh nhau của mấy nam sinh này.

Cùng các nữ sinh ở một chỗ còn có Diêu Nhất Nam đang ghé vào trên lan can nhìn.

Diêu Nhất Nam, người này rất kì quái. Hắn không đánh cũng không can, lại dựa vào lan can vỗ vỗ tay. Các thầy vừa đến việc đầu tiên làm là xách hắn ra chỗ khác.

Hỗn chiến quá rối loạn, nhất là vừa có một nam sinh bị đánh cho không nhẹ liền gào lên.

Da đầu thầy giáo đều run rẩy.

Mấy tiểu tử choai choai này không biết suy nghĩ, đánh chết người thì sao đây!

Các thầy giáo liều mạng đi ngăn, kéo nửa ngày mới biết được vì sao hiện trường lại thảm như vậy.

Người đánh chính là Lương Quyết Thành.

Anh mặc đồ thể thao, một chân đạp lên trên cổ nam sinh kia, cả người đều là sát khí.

"Đề tao nghe được mày lăm mòm một lần nữa, tao sẽ bíp miệng mày."

Giọng nói anh âm u.

"Lương Quyết Thành! Ai cho dọa dẫm bạn học hả!?"

Mấy thầy vội vàng đem người tách ra.

Hai mươi, ba mươi nam sinh xếp thành một hàng, tám chín phần mười đều bị thương.

"Mấy em đang làm cái gì? Ban một, ban mười một, lại là các em! Đây là lần thứ mấy rồi!? Không đánh không chịu được đúng không!?"

Chủ nhiệm giáo dục đã xanh hết cả mặt.

Hai cái ban bị xếp cùng một tiết thể dục; trước đó vẫn bình an vô sự, nhưng cũng vì từ lúc Tiễn Ý Ý với Tiễn Mân Văn chuyển đến lại không ngừng xung đột, nói hai câu lại động thủ đánh nhau.

Về mặt của nam sinh hai ban đều không phục, duy chỉ có Lương Quyết Thành lắc lắc tay, giống như người bình thường không có quan hệ gì đi đến trước mặt Tiễn Ý Ý, đưa tay ra.

Tiến Ý Ý chớp mắt, từ trong túi móc ra một chiếc khăn tay.

Ừm, quả nhiên anh dùng để lau tay.

"Có người miệng tiện đi."

"Mấy người động thủ trước!"

"Lăm mòm khi dễ nữ sinh lớp bọn tao, cho rằng bọn tao không nghe thấy?"

Bên kia vẫn còn đang cãi nhau. Sự tình cũng đơn giản, hai ban này thường xuyên xô đẩy kết thù với nhau, lần trước cô Đường cá cược với Tiễn Ý Ý bị thua, còn bị sa thải, khiến ban 1 bị đối một thầy Chu không khoan dung với bọn họ, làm cho bọn họ đều không được tự nhiên.

Ban này mấy nam sinh này nhìn về phía Tiễn Ý Ý ở cùng vài nữ sinh trên khán đài bèn nói vài câu âm dương quái khí.

Nam sinh cầm đầu nói có chút khó nghe, nam sinh ban 11 đều rất tức giận. Nhưng không đợi bọn họ nhảy qua cãi lại thì Lương Quyết Thành, người vốn không nên xuất hiện ở đây lại đi qua đạp một phát vào tên kia.

Nam sinh lấm mồm đó trực tiếp bay xa hơn một mét.

Sau đó liền đánh nhau.

Cũng không hẳn là đánh nhau, nói là đơn phương quần ầu thì đúng hơn.

Nam sinh ban 1 bị thương quá thảm, nhất là bị Lương Quyết Thành ấn xuống đánh cho mặt mũi bầm dập đến không mở nổi mắt.

Nam sinh ban 11 còn rất khỏe, hơn nữa lại chiếm lý, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Miệng tiện khi dễ nữ sinh không phải là nên đánh sao!?"

Vừa nói, nam sinh đó còn liếc mắt qua nhìn Lương Quyết Thành.

Cái người ban này đánh nhau đến khiến cho người nhìn phát run bây giờ lại dùng một chiếc khăn tay mềm mại lau vết bầm trên tay mình. Sau đó cúi người, ngòai xỏm trước mặt Tiền Ý Ý...

Buộc dây giày cho cô!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Nam sinh ban 1 đều bị chọc giận.

Bọn họ đa số đều không giỏi đánh nhau, còn là bị nam sinh của ban 11 đánh. Nam sinh ban này bị Lương Quyết Thành đánh cho tức đến không chịu nổi, vốn là đã thua người ta vậy mà quay đầu lại thấy tên cầm đầu đánh bọn họ đang ôn nhu lấy lòng nữ sinh kia. Cái này bảo bọn họ chịu sao được?

Các thầy nghe đến đây liền đau cả đầu.

Một mặt là mấy đứa nói người ta trước, một mặt là mấy đứa động thủ trước, cả hai bên đều không thể không phạt.

Thế là mỗi đứa lại bị các thầy phê bình cho một trận.

Nam sinh ở cái tuổi này, phê bình vài câu thì chẳng có tác dụng gì, kết thù thì cũng đã kết thù rồi, về sau tám phần mười chắc chắn sẽ còn sinh sự nữa. Thế là mấy thầy liền đem giờ thể dục của hai lớp này tách ra.

Nhưng cho dù là ban 1 hay ban 11 cũng đều không phục.

Chuyện này sẽ qua đi đơn giản như thế sao? Đương nhiên là không rồi!

Lúc tan học, lớp phó của ban 1 mang theo vài nam sinh ngăn ở cửa chính của ban 11.

Nam sinh ban 11 thiếu chút nữa muốn động thủ, lớp phó ban 1 liền ném tới một chiến thư.

"Đánh tới đánh lui cũng chẳng ra sao cả, dù sao cũng là học sinh, nên dùng phương thức văn minh để giải quyết chứ nhỉ." Nam sinh kia trông hơi quen, Tiền Ý Ý đeo balo đi ra cửa, giống như nhớ tới lần trước có gặp qua nam sinh này đi bên cạnh Tiền Mân Văn thì phải.

"Thứ sáu, sau khi tan học, gặp nhau ở sân bóng bên phía Tây Chức. Chúng ta dùng bóng rổ để quyết định. Nếu bọn tao thắng, Tiền Ý Ý cùng các người đều phải cho lớp tao một lời xin lỗi, về sau phải quét dọn hành lang lớp tao một năm. Nếu bọn tao thua thì ngược lại."

Ủy viên thể dục của ban 11 lập tức đáp ứng.

"Không đến là tôn tử*!"

*Kiểu như ai không đến phải gọi đối phương là ông nội ấy.

Lớp phó ban 1 lộ ra một nụ cười, giống như là mang theo ý tứ miệt thị.

Cái này không hợp lẽ thường cho lắm.

Học sinh của ban 1 đều học tập rất tốt, thế nên những thời gian hoạt động thể dục thể thao đều bị học tập chiếm lấy. So với ban 11 thì phương diện thể dục chắc chắn là kém hơn, cũng không biết bọn họ lấy tự tin đâu ra để đầu bóng rổ với ban 11 nữa.

Nhưng ủy viên thể dục đã đồng ý, ngay lập tức liền chọn ra năm người chơi chính, hai thành viên dự bị, chuẩn bị để thứ sáu tới chơi chết đám mọt sách kia.

Mấy nam sinh xoa xoa tay, gọi Tiễn Ý Ý lại.

"Tiễn Ý Ý! Chiều thứ sáu đi cùng bọn tôi đi! Xem chúng tôi vì cậu mà xả nổi giận này!"

Tiến Ý Ý đeo balo chuẩn bị rời đi, kỳ thật cô cũng không nghĩ sẽ can thiệp vào. Nhưng nói cho cùng thì hai ban xung đột với nhau chủ yếu cũng là do mình mà ra.

Cô gật đầu đồng ý.

Không chỉ vì cô, mấy hoạt động ngoài trường như thế này rất khó được diễn ra, mấy học sinh của ban 11 đều nóng lòng muốn thử tham gia náo nhiệt. Ủy viên thể dục tính tính, tùy tiện đếm ra được mười mấy, hai mươi học sinh đi theo.

Nhiều người nhiều khí thế, đó là chuyện tốt.

Có một thời gian xác định, mấy ngày nay đám học sinh đều yên ổn lại, chẳng sợ nếu bây giờ có gặp nhau cũng sẽ không sinh ra mâu thuẫn gì.

Mọi người đều biết, chiến trường lớn nhất là ở bên ngoài trường kia.

Thứ sáu.

Tiến Ý Ý đi theo mấy nam sinh đó. Lương Quyết Thành cùng Tại Tiểu và Chu Tam, thêm vài người nữa cũng kéo đi. Nhâm Kha và Tô Á Na cũng theo sau, còn có cả Điều Nhất Nam không biết đỡ chứng gì mà đi mua mấy cái bông cỏ động, có quỷ mới biết được là hán mua mấy thứ này từ bao giờ.

"Tôi cũng là một phần tử của ban 11, tất nhiên là phải vì các bạn mà ủng hộ hết mình rồi, đừng khách khí như thế."

Hắn thậm chí còn tiêu tiền thuê một đội cỏ động viên tới. Bây giờ đã là tháng 10 mà một đám nữ sinh lộ ra một thân váy ngắn với cái eo thon nhỏ xinh xinh, sức sống bắn ra bốn phía theo sau mấy học sinh của ban 11.

Cái thao tác này rất được mấy nam sinh của ban 11 hưởng ứng, vây quanh mấy nữ sinh của đội cỏ động đó thi nhau chụp hình.

Đây là lần đầu tiên Tiễn Ý Ý sang bên phía Tây Chức.

Bên Tây Chức là cái tên gọi tắt, ở Tây khu bên này có một cái học viện nghề nghiệp.

Khả năng là bởi vì điểm thi thấp cho nên ở đây toàn những học sinh không học văn, không nghề nghiệp, phong cách trường học cũng không tốt, đánh nhau ẩu đả đã là chuyện thường xuyên phát sinh.

Phía Tây Chức này đối với việc học tập đó chính là một cái thật xa vời.

Nhưng họ lại có một ưu điểm.

Bên đó có ba sân bóng rổ, bên trong bên ngoài đều có. Có đôi khi mấy học sinh trường khác hay mấy người tan tằm đi làm về đều sẽ tới đây chơi.

Chẳng qua là tỉ lệ học sinh nữ ở đây là bằng không.

Phong cách, kỉ cương bên Tây Chức không tốt, đa số mấy học sinh ở đây đều là côn đồ, hay ngăn cản người khác ở trong ngõ nhỏ mà đánh, cướp tiền, khi dễ nữ sinh,...

Ban 11 có tổng cộng bảy, tám nữ sinh theo tới, còn có cả một đội cỏ động viên. Vừa đi vào cổng trường phía Tây Chức, mấy học sinh phía Tây Chức trái phải đều đang đánh giá họ.

"Nhất Trung?"

"Còn mặc đồng phục học sinh nữa, ngon nghề ghê nhỉ?"

"Nhìn em gái đứng giữa kia kia, chắc chắc, chân dài thật."

"Rất trắng, eo cũng thon gọn..."

Mấy nam sinh không mặc đồng phục đều không e dè gì mà đánh giá mấy người bên Nhất Trung.

Nhất là nữ sinh, tất cả đều bị quan sát một lần.

"Ánh mắt đó đáng sợ quá..." Tô Á Na có chút sợ, bọn họ đều được mấy nam sinh bảo vệ ở bên trong, cô ấy giờ tay khoắc lấy cánh tay Tiền Ý Ý, nhỏ giọng nói.

Tiền Ý Ý cũng không hề thích cái loại đánh giá này. Rõ ràng đều là học sinh, vậy mà ánh mắt mấy người này nhìn bọn họ so với đám người hỗn tạp trong xã hội kia còn ghê tởm hơn.

Balo của cô được Lương Quyết Thành đeo trên vai, anh cùng Tại Tiểu và Chu Tam đi ở phía cuối hàng, lúc nâng mắt lên phát hiện ra tình huống này liền nhanh chóng bước tới bên cạnh Tiền Ý Ý, một tay khoắc lên vai cô.

Sự xuất hiện của Lương Quyết Thành khiến học sinh bên phía Tây Chức sùng sốt.

"... Lương Quyết Thành của Nhất Trung kia."

"Hắn tới làm gì?"

"Tìm đại ca sao?"

"... Hắn đi cùng mấy người này... tới chơi bóng rổ hả?"

"Nữ sinh kia là gì của hắn?"

Người ở đây hầu như đều biết tới Lương Quyết Thành.

Vốn còn đang đánh giá Tiền Ý Ý, vừa nhìn thấy Lương Quyết Thành thì đều thu ánh mắt lại.

Không phải bọn họ sợ, mà đây đều là kỹ năng sinh tồn cơ bản.

Không cảm nhận được những ánh mắt ghê tởm kia nữa, Tiền Ý Ý có chút nhẹ nhõm, thở phào một hơi.

Bà vai truyền đến nhiệt độ nóng bỏng.

Lương Quyết Thành đang khoắc tay lên vai cô.

Anh rất ít khi chủ động có những động tác như vậy với cô, ngẫu nhiên có cũng đều xuất phát từ một mục đích gì đó. Lần này anh chủ động ôm cô cũng là để mấy người kia rõ ràng, người nào có thể nhìn, người nào không thể nhìn.

Tiền Ý Ý phối hợp với bước chân của Lương Quyết Thành, hai người đi trong đám người cũng có thể khiến cho người khác phân biệt ra được.

Mấy học sinh ban 1 đã sớm tới đây, không biết có phải là trước khi tan học đã chạy vội đến đây hay không.

Cầm đầu đám học sinh đó đứng ở bên ngoài sân bóng rổ chính là tên lớp phó kia.

Phía sau hắn còn có mấy nam sinh cùng lớp và Tiền Mân Văn.

Tiền Mân Văn vốn không định tới.

Nhưng cô ta nghe nói Diêu Nhất Nam cũng tới, hơn nữa lớp phó còn nói với cô ta là trận bóng rổ này nhất định sẽ thắng. Cho nên Tiền Mân Văn vẫn là dao động rồi cùng đi với mấy người này.

Ở sân bóng trừ học sinh ban 1 còn có mấy người nam sinh cao to bên phía Tây Chức.

Học sinh phổ thông không cho phép uốn tóc, nhuộm đầu, rồi xăm hình hay là mặc quần áo lố lăng. Mấy nam sinh bên phía Tây Chức này, mặc đồng phục bóng rổ, nhuộm tóc vàng, trên cánh tay còn lộ ra cái hình xăm. Tư thế ngồi đặc biệt giống đại ca xã hội đen.

Tên "xã hội đen" kia đánh giá trên dưới người của ban 11, thời điểm nhìn thấy đội cổ động viên liền nở nụ cười.

Trong tuổi cười còn tràn đầy cảm giác khinh bỉ.

"Đây là đem phần thưởng sau khi bọn tao thắng tới hả?"

Nhưng rất nhanh, bọn chúng liền nhìn thấy Lương Quyết Thành trong đám người.

Gã cầm đầu thu lại nụ cười, nhún mày.

"Lương Quyết Thành...sao hán lại ở đây? Chẳng phải là từ trước đến giờ hán không tham gia mấy cái này sao?"

"Nghe nói hình như chuyện này có liên quan tới bạn gái hán..."

"Hán có bạn gái?"

"Chính là cô gái đang bị hán ôm ấy... Xinh thật..."

"Đại ca xã hội đen" nhìn chằm chằm Tiền Ý Ý, nhếch miệng cười không có chút thiện ý gì.

"Nữ nhân của Lương Quyết Thành...A."

Hán đứng lên, "Ồ, không nghĩ hôm nay Lương ca sẽ tới. Như thế nào đây? Cũng muốn chơi sao?"

Mấy nam sinh ban 11 đã phát hiện có chỗ không đúng.

Nam sinh ban 1 tới đều đang mặc đồng phục học sinh, đeo kính, cũng không có làm nóng người, chỉ đứng ở một bên cười cười.

Mà mấy nam sinh bên phía Tây Chức thì ngược lại chủ động tiến lên chào hỏi, mặc đồng phục ôm bóng rổ trong tay.

Bộ dáng này, giống như người sẽ đấu với bọn họ hôm nay là mấy người Tây Chức này vậy.

"Đệch mẹ..." Tại Tiểu cười đến xanh mặt, "Đám nhát ban kia sợ sao?"

Không ít người đều đã đoán được.

Lớp phó ban 1 tươi cười nói: "Bọn tao chỉ bảo là dùng bóng rổ để quyết đoán, không hề nói người chơi với chúng mày là bọn tao."

"Bọn tao cùng mấy học sinh phía Tây Chức xem như là bạn tốt, giúp đỡ lẫn nhau cũng là chuyện bình thường."

Lớp phó cùng "đại ca xã hội đen" bắt tay nhau.

"Đại ca xã hội đen" ngoắc ngoắc ngón tay.

"Nhất Trung, hôm nay chơi cùng chúng mày, là bọn tao."

"Được lắm, nhất ban, chúng mày đều là chó chết!"

Nam sinh ban 11 nổi giận tại chỗ.

Cùng nhất ban đánh so với cùng phía Tây Chức đánh có thể đánh đồng với nhau được sao?

Chó má!

Nhất ban quả thực đều là một đám cầu vật mà!

Mấy thành viên tham dự thi đấu đều có sắc mặt không tốt.

Bọn họ có thể chơi bóng rổ, nhưng cũng chỉ có thể đối mặt với nhất ban mới có cái tự tin chiến thắng.

Phía Tây Chức thực lực không tệ, hơn nữa ai mà chẳng biết bọn họ chơi vừa bản lại vừa đen, lúc chơi đều có thể tung ra ám chiêu. Thực lực cộng thêm ám chiêu, đánh với bọn hán có thể thắng được mới là lạ.

Nam sinh ban 1 đều cười ha hả.

Bọn họ cũng rất vất vả mới có thể nghĩ đến cái này.

Cùng ban 11 đấu bóng rổ, bọn họ cũng chưa điên như vậy. Làm sao có thể để cho bọn chúng thắng dễ dàng như thế chứ?

Vừa vặn ban 1 có học sinh có một người anh họ đang học bên phía Tây Chức, liên lạc một chút đội bóng rổ bên đó, hứa hẹn sẽ cho mỗi người Tây Chức tham gia đấu bóng 500 tệ, để bọn họ đánh thay trận này.

Ban 11 khinh địch, liền để bọn hán ném thử tư vị bị đánh bại đi.

Mấy nam sinh đó đều trốn phía sau nam sinh Tây Chức, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Nói là trận bóng rổ nhưng cũng không nói là cùng ai đánh. Đây đều là quy tắc trong vòng, mấy người không đánh được thì nhận thua đi, hiện tại xin lỗi bọn tao thì coi như xong chuyện."

Ban 11 hỏa khí đã xông lên tận não.

"Con mẹ nó, lão tử cho heo xin lỗi cũng không đổi với mấy đứa tiểu nhân như chúng mày nói lời xin lỗi."

"Đánh! Không phải chỉ là một trận bóng rổ sao!?"

Nam sinh ở cái tuổi này rất dễ dàng bị kích thích, càng nói càng tức giận, hai ba câu liền trực tiếp đáp ứng.

Trên sân bóng rổ, Tây Chức vây quanh một vòng lớn. Nơi này là địa bàn của bọn họ, một truyền mười, mười truyền một trăm, không bao lâu người người đều vây đầy quanh sân bóng.

Ban 1 cùng ban 11, nhân số không nhiều, cũng chỉ có một đám.

Đám người cổ động được Diêu Nhất Nam thuê về có chút sợ hãi, quần áo họ mặc đều không phải kín đáo gì. Bị mấy nam sinh Tây Chức dùng ánh mắt lưu manh dò xét, mấy nữ sinh này ít nhiều đều không cảm thấy thoải mái.

Một lúc sau có người đưa đến cho bọn họ một kiện áo khoác măng tô.

Diêu Nhất Nam đứng xem ở bên cạnh lười biếng nói: "Gió lớn quá, các cậu cẩn thận, bị cảm thì đều là tôi bỏ tiền ra mua thuốc men cả đấy. Mặc áo vào đi."

Nữ sinh cổ động đều đỏ mặt, ngoan ngoãn khoác áo lên.

Áo măng tô bao bọc ở ngoài dài đến đầu gối, mấy cô gái đều có cảm giác an toàn hơn không ít, dần dần thả lỏng ra.

Đám người Tây Chức không được nhìn, chửi thề một tiếng.

Mấy nam sinh đều đang làm nóng người. Các cô gái cổ động đứng ở ngoài giờ bóng cổ vũ vây quanh nam sinh ban 11 nhảy nhót.

Xem cuộc chiến, học sinh ban 11 đều cùng chung một mối thù.

"Nhất ban đúng là không biết xấu hổ."

"Bọn chúng vốn là không cần mặt mũi nữa rồi. Thua nhiều quá đến phát sợ rồi ấy chứ."

Tại Tiểu nghỉ ngơi, tiến tới bên người Lương Quyết Thành.

"Lương ca, phía Tây Chức này chơi bản lĩnh, chỉ với mấy người của chúng ta, e là..."

"Đúng đấy, lần trước tao bị bọn nó chơi xấu, đánh một khuỷu tay lên bụng. Thù này lão tử vẫn còn nhớ rõ!"

Chu Tam cũng thảm nói.

Nam sinh chơi bóng rổ ở đây cũng không ít người biết đến. Lần trước Chu Tam cùng phía Tây Chức chơi qua một trận, bị ấn cho một cái, hấn vẫn nhớ kỹ là phải báo thù. Trở về làm nũng Lương Quyết Thành một cái để anh vì hấn xuất mã.

Vốn là trước kia Lương Quyết Thành chuẩn bị đi giúp đỡ hấn ta, nhưng lúc ấy Tiền Ý Ý lại chuyển trường tới, thời gian của anh cũng không còn là của anh nữa. Cho nên Chu Tam liền gác chuyện này sang một bên.

Tạm gác sang một bên cũng chính là tới tận bây giờ.

Lương Quyết Thành không lên tiếng.

Anh nhìn một cái cũng biết được hôm nay bọn họ không thắng được.

Người của Tây Chức chơi vừa có trình độ lại vừa bản. So với bọn họ thì nam sinh ban 11 đều có sự chênh lệch rất lớn, không phải cứ muốn thắng là được.

Tiền Ý Ý nhìn chằm chằm sân bóng rổ.

Đám người Tây Chức đều cao hơn một mét tám, có người còn gần một mét chín, người vừa to lại vừa khỏe.

Nam sinh ban 11 đứng ra so với bọn họ liền có chút nhỏ bé.

Mắt thường cũng thấy rõ được sự chênh lệch này.

Trận bóng mờ màn. Chỉ trong ba phút, nam sinh ban 11 đều không chạm đến bóng được, lưới nhà mình đã bị đập cho sập nổ.

8:0

Sắc mặt mọi người đều rất khó coi.

Ngược lại với họ, ban 1 lại đang thoải mái ôm cánh tay xem náo nhiệt.

Tiền Mân Văn đứng ở trong đám người nhất ban, ánh mắt ngẫu nhiên đảo qua Tiền Ý Ý đang cau mày, khóe miệng khê nhếch, lại lướt qua Điều Nhất Nam.

Điều Nhất Nam đứng ở bên cạnh Tiền Ý Ý, lười biếng giơ tay quơ quơ bông cỏ vũ, ánh mắt lại không đặt ở trên sân bóng rổ.

Tiền Mân Văn phát hiện, Điều Nhất Nam đang nhìn Tiền Ý Ý.

Khóe miệng tươi cười của cô ta cứng đờ.

Nam sinh ban 1 còn đang cười lớn.

"Chúng mày không phải nói muốn cho bọn tao đẹp mặt sao? Như vậy là sao đây ta?"

"Nói xin lỗi đi, bọn tao sẽ tha cho."

Ban 11 tức giận đến xanh cả mặt. Đây chính là mấy đứa tiểu nhân đang đắc ý mà.

"Một đám chó chết đến bóng rổ cũng không dám tự mình đánh thì không có tư cách nói!"

"Bọn họ không có tư cách, thế thì chắc bọn tao có tư cách ha." Nam sinh cao lớn bên phía Tây Chức nhếch miệng nhìn chằm chằm vị trí của ban 11, trên mặt đầy ý tứ gây chuyện.

"Muốn nhận thua sao?" Dừng một chút, hắn lại nở ra một nụ cười vi diệu: "Chúng mày muốn tự nhận thua, hay là muốn bọn tao nhận thua?"

Một người khác cột nĩa nói tiếp, trên mặt đều là khiêu khích đối với Lương Quyết Thành, nhìn chằm chằm về phía Tiền Ý Ý, liếm khóe miệng.

"Để người kia, ài, cái cô bé xinh đẹp kia, bạn gái của Lương Quyết Thành phải không nhỉ? Để cô bé đó đến đây cho mỗi người bọn tao sờ một cái, bọn tao liền nhận thua, thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Edit: Thương Thù

Người của ban 1 và ban 11 đều đồng loạt an tĩnh lại.

Nhất là ban 1, bọn họ không nghĩ đến phía Tây Chức sẽ chủ động khiêu khích Lương Quyết Thành.

Bạn gái của Lương Quyết Thành.

Tiền Ý Ý.

Hai người bọn họ yêu nhau, cả trường đều biết.

Bọn họ hẹn hò quang minh chính đại, thậm chí còn nghe nói cả hai đã gặp gia trưởng, chuẩn bị đính hôn.

Học sinh cấp ba nói chuyện yêu đương bị mời phụ huynh đến nhưng lại hoàn toàn không ở cùng một cấp độ. Một nhóm người chỉ có thể nghĩ đến chuyện bất chấp yêu nhau khi bị ngăn cấm, nhưng không ai có thể nghĩ đến việc vừa gặp gia trưởng hai bên đã bàn chuyện đính hôn.

Người ta là yêu đương ở một cấp độ cao.

Đặc biệt là hai đương sự có thân phận như thế này, một người là đại tiểu thư chuyển từ trường quý tộc tới, một người là giáo bá giết người không ghê tay. Hai người tưởng như chẳng liên quan gì đến nhau giờ đây lại cùng nhau ở một chỗ.

Đằng sau cái tên Tiền Ý Ý đó chính là thân phận bạn gái của Lương Quyết Thành.

Chỉ dựa vào cái thân phận này thôi, đám nam sinh nhất ban cũng không dám quá phận.

Xung đột mới gần đây cũng là bởi vì nam sinh kia lảm mồm nói mấy lời khó nghe về Tiền Ý Ý, cuối cùng là bị ăn đánh.

Hôm nay nhất ban cũng coi như thông minh, dù khiêu khích thế nào cũng đều không dám đề cập đến ba chữ Tiền Ý Ý.

Không ngờ được là Tây Chức lại lợi hại như thế, nói một câu liền chọc đúng tâm can của Lương Quyết Thành.

Nhất ban đều khoanh tay xem trò vui.

Ánh mắt Tiền Ý Ý lạnh lạnh.

Tây Chức rõ ràng là đang dùng thân phận của cô để chọc giận Lương Quyết Thành.

Giữa bọn họ chắc chắn có thù cũ.

Chỉ tiếc là trong nguyên tác không có miêu tả kĩ về nhân vật phản diện này cho nên cô cũng không biết Lương Quyết Thành đã trải qua những gì. Cũng từ đó liền không biết rõ về phía Tây Chức cho lắm.

Lương Quyết Thành quả nhiên bị chọc giận.

Ánh mắt anh tràn đầy u ám tức giận, môi mím chặt, ánh mắt dừng ở trên người nam sinh vừa nói chuyện.

"Lương ca."

Tiền Ý Ý kéo tay Lương Quyết Thành lại, chọc chọc lòng bàn tay của anh.

"Đừng nóng giận, bọn họ đang cố ý."

Lương Quyết Thành thu ánh mắt lại. Tiền Ý Ý có chút lo lắng nhìn anh.

"Không có gì, trong lòng tôi biết rõ." Cái phép khích tướng rề tiền ấy, anh vẫn nhận biết rõ ràng.

Nhưng biết là biết, trong lòng vẫn rất khó chịu.

Bạn gái của anh, Tiền Ý Ý của anh, những người đó đều không xứng gọi tên của cô.

"Chu Tam, chuẩn bị đổi người."

Lương Quyết Thành đứng lên hoạt động cổ tay.

"Trận lần trước thua, tôi giúp cậu đánh trở về."

Chu Tam mừng rỡ nhảy dựng lên: "Quá tốt rồi lão đại, yêu cậu quá đi!"

Tại Tiểu do dự nửa ngày, nghĩ muốn mở đầu cậu ta ra xem có phải bên trong trống rỗng hay không.

Lương ca rõ ràng là đang tức giận thay Tiền Ý Ý, dùng một lần kết thù này để làm lý do cùng người ta động thủ. Có thể nói là đòi lại công bằng cho Tiền Ý Ý là chủ yếu, Chu Tam cũng chỉ là thừa cơ được mang theo mà thôi.

Tại Tiểu cũng theo làm nóng người.

Ba người bọn họ cùng lên, hai nam sinh còn lại nhất định cũng không thể đánh bại được những người kia. Tình hình cũng không phải là quá khả quan.

"Chờ chờ, thêm tôi nữa."

Người này giờ vẫn đứng một bên xem náo nhiệt, Diêu Nhất Nam đưa bông cổ vũ cho Tiền Ý Ý, tay rút túi lười biếng đi tới: "Đã lâu không chơi bóng rổ, muốn theo mấy cậu cùng hoạt động một chút."

Ủy viên thể dục biết rõ thực lực của ba người Lương Quyết Thành, nhưng đối với học sinh mới tới này thì không rõ cho lắm.

"Cậu biết chơi bóng rổ?"

Khóe miệng Diêu Nhất Nam thoáng nhướn lên: "Cao thủ."

Nhìn bộ dáng này của cậu ta, ủy viên thể dục còn đang chần chờ.

"Để cậu ta chơi đi, cậu ta đánh được." Tiễn Ý Ý lên tiếng.

Trong nguyên tác, Diêu Nhất Nam vì muốn lấy được sự chú ý của Tiễn Mân Văn mà ở trên sân bóng rổ đem trận thi đấu chơi như một màn biểu diễn, phong tao tới cực điểm.

Cái khác không nói, tác giả đã mở ra cho nam chính một kĩ năng này thì chắc hẳn cậu ta chơi so với những người ở đây đều tốt hơn.

Trừ Lương Quyết Thành.

Tiến Ý Ý âm thầm cổ vũ trong lòng cho Lương Quyết Thành.

Thân là đồng bọn với nhau, Tiễn Ý Ý quyết định sẽ luôn giơ cao cờ ủng hộ lão đại.

Diêu Nhất Nam quay sang Tiễn Ý Ý cười: "Cậu cũng biết hả?"

Tiến Ý Ý bình tĩnh nói: "Có nghe qua nên biết."

Cái này là cách nói bảo thủ nhất.

Bọn họ là người trong cái vòng này, nhà ai có đứa nhỏ tinh thông cái gì đều nắm rất rõ ràng. Qua một vòng tìm hiểu, cho dù là chưa từng gặp mặt, chỉ nhìn lần đầu tiên thôi cũng có thể nhận ra được người đó.

Cách nói này của Tiễn Ý Ý không khiến cho Diêu Nhất Nam hoài nghi, chỉ là cậu ta đột nhiên cười đầy thâm ý: "A, thì ra cậu cũng rất chú ý tới tôi."

Tiến Ý Ý không đáp lại, bởi vì Lương Quyết Thành đang nhìn cô.

Ánh mắt đó...Có chút đáng sợ?

"Lương ca?"

Tiến Ý Ý chủ động tới gần Lương Quyết Thành, khó hiểu hỏi: "Sao thế?"

Lương Quyết Thành mím môi không muốn nói chuyện với cô.

Cái tên Diêu Nhất Nam kia, cô từng tìm hiểu cậu ta?

Dù gì cũng là người trong vòng tròn của đám phú nhị đại, nói không chừng cô còn biết cả WeChat của cậu ấy.

Sự tức giận dần dần bị một cỗ giấm chua chua xốt lấp đầy, Lương Quyết Thành nhăn mặt, khởi động thân thể chuẩn bị ra sân thay người.

Tổng cộng có năm người chơi chính, vừa lên chính là đổi đi bốn người, còn lại ủy viên thể dục là có thể miễn cưỡng đánh.

Phía Tây Chức nhìn thấy Lương Quyết Thành ra sân, trao đổi ánh mắt với nhau, cười đến không có ý tốt gì.

"Mày gọi là thằng què đúng không? Lần trước nghe nói bị què, chân đã khỏi chưa vậy?"

Tây Chức chủ động chào hỏi Chu Tam.

Chu Tam cười đến tình thâm nghĩa trọng: "Què con mẹ mày, mẹ mày mới què, cả nhà mày đều què."

"Tối, để anh đây chơi chết chú."

Một người bên Tây Chức cao gần 1m9 khinh bỉ nhìn Chu Tam chỉ cao gần 1m8.

"...Tối đây! Xem ai chơi ai!"

Chu Tam quả thực vô cùng tức giận, xắn tay áo đến tận ót.

"Bình tĩnh một chút, cẩn thận lại bị chúng nó chơi bần."

Tại Tiểu đề cậu ta lại.

Đám Tây Chức đối diện miệng xấu, tay chân cũng xấu, đánh nhau thì không có chỗ nào sạch sẽ cả. Chiến thuật cũng cùng một loại như thế.

Nếu như Chu Tam bị chọc giận, chờ khởi động xong khẳng định sẽ có sơ hở, lại bị người ta đập một cái thì sẽ rất khó. Bọn họ không còn cơ hội thứ hai để đối người nữa.

Chu Tam miễn cưỡng nhin xuống.

Diêu Nhất Nam khởi động xong, cùng vài người đi lên, cũng không có quan tâm mình ở vị trí nào.

Với cậu ta thì đứng đâu cũng được.

Tiền Ý Ý có chút khản trương, cô nắm chặt bông cỏ vũ trong tay nhìn chăm chăm Lương Quyết Thành.

Đây là lần đầu tiên cô xem anh chơi bóng.

Trọng tài cũng là người của Tây Chức, không biết có cái gọi là công bằng hay không, dù sao nhìn một cái liền không thấy công bằng rồi.

Tiếng còi vừa vang lên, bóng bị một nam sinh Tây Chức cao lớn bật lên lấy đi.

Lương Quyết Thành với Diêu Nhất Nam rất nhanh ép sát tới.

Thân thể anh linh hoạt, khí lực còn lớn, đang cùng nam sinh Tây Chức làm một động tác lắc lư giả, đến khi hắn ta không kịp phòng bị, anh nhanh chóng lao tới cướp lấy bóng, nhảy lấy đà ném bóng vào rổ.

"Rầm" một tiếng, bóng qua khung.

Ba điểm.

Mấy cổ động viên nữ của ban 11 một trận thét chói tai.

Con số 0 bên phía Nhất Trung rốt cuộc cũng được lật.

Tiền Ý Ý cong mắt cười, gơ bông cỏ vũ lên lắc lắc.

"Lương ca cô lên!"

Không biết có phải là nghe thấy cô nói hay không, Lương Quyết Thành liền đưa mắt nhìn sang phía cô ở bên này.

Tây Chức bắt đầu quần lấy Lương Quyết Thành, hai người kèm sát anh, động tác lại đặc biệt lớn, căn bản không sợ sẽ phạm quy.

Lương Quyết Thành có thể tránh, nhưng tránh không được, anh thực sự sẽ bị đụng vào.

Có người lấy cùi trỏ va chạm vào phần bụng của Lương Quyết Thành, anh trực tiếp lấy khuỷu tay đập ngược trở về.

Đều phạm quy, xem ai sợ ai.

Nam sinh cao lớn thô kệch bên phía Tây Chức bị Lương Quyết Thành nhìn qua gầy yếu như thế dùng một khuỷu tay đập xuống, trực tiếp cuộn thành con tôm.

"Phạm quy! Nhất Trung phạm quy!"

Trọng tài cùng người bên phía Tây Chức đều hô to, còn muốn cho Lương Quyết Thành vừa động thủ một cái thẻ vàng.

"Phạm quy cái gì! Vừa nãy hắn đánh người sao không ai hô phạm quy đi!? Tức chết lão tử rồi, làm trọng tài thì phải công bằng, không thì đừng trách bọn tao không công bằng với chúng mày!"

Chu Tam hung hăng mắng, "Đứa nào mắt mù dám nói như thế, lão tử liền đánh chết người!"

Trọng tài không có một chút công bằng nào cả, bọn Tây Chức được phép động thủ, vậy thì bọn họ cũng sẽ động thủ lại y như thế. Dù sao đều là phạm quy, sợ cái rắm.

Hai đội đều không dễ chọc đến, trọng tài có cũng như không, chỉ có thể để trận đấu tiếp tục.

Lúc này, động tác bên phía Tây Chức ngày càng lớn.

Bọn họ đem tay giấu xuống bên dưới dùng đủ loại ám chiêu, các loại đá hay đánh cũng dám làm.

Lương Quyết Thành cũng không có đứng đó để chịu thiệt, đối phương đánh thế nào, anh liền đánh lại y như thế.

Trận đánh bóng rổ trở thành Vũ Động bóng rổ, cả mười người cơ hồ đều động thủ.

Khiến cho người khác kinh ngạc nhất chính là Diêu Nhất Nam, một tiểu công tử thoát nhìn không có bất kì lực sát thương gì thể mà so với đám người này đều không kém cạnh một chút nào.

Trong lúc hai bên đang động thủ, cậu ta thông thả nhảy lên.

11:9

Bóng rổ lại về tay của Lương Quyết Thành.

Đối phương không để ý gì đến quy củ, ba người trực tiếp vây lên vòng quanh anh.

Nếu Lương Quyết Thành che chở bóng thì sẽ bị đánh, khẳng định là sẽ bị đánh hai phát, còn nếu bảo vệ cho thân thể thì bóng sẽ bị cướp đi.

"Đưa tôi!" Diêu Nhất Nam ở bên ngoài vòng vây nhảy lên.

Lương Quyết Thành nhanh chóng ném bóng qua đầu, không chậm trễ một giây nào liền đem một quyền nam sinh Tây Chức đánh tới đè lại.

Diêu Nhất Nam nhận được bóng, ở tại chỗ nhảy lấy đà, bóng vượt qua hàng người Tây Chức ở phía trước, trực tiếp lọt vào khung.

Điểm số bắt đầu chuyển biến.

11:17

13:21

Tây Chức lại không chơi bóng, mà chỉ tập trung đánh người.

Chỉ cần Lương Quyết Thành lấy được bóng là sẽ có ba, bốn người vây lên, không đoạt bóng mà lại động thủ.

Mỗi lần như vậy, anh đều sẽ chạy trước bọn họ, đem bóng ném cho Diêu Nhất Nam, đồng thời phản kích lại.

Mấy nam sinh Tây Chức liếc nhau, thừa dịp Lương Quyết Thành nhảy lên, ba, bốn người liền hung hăng đụng tới.

Lương Quyết Thành đến cùng vẫn là bị đụng phải, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Xương sườn anh đau đớn, ánh mắt đều là lãnh ý.

"Ồ, xin lỗi, không cẩn thận." Phía Tây Chức cọt nhả.

"Ánh mắt này là sao? Muốn giết người hả? Tao sợ lắm đó."

Bọn người Tây Chức này đều không sợ Lương Quyết Thành, nhưng một đám quậy phá phản xã hội vừa hung vừa có tiếng này lại bị Lương Quyết Thành chiếm hết sự nổi tiếng ở bên ngoài.

Nếu có thể đem cái người làm mưa làm gió ở Nhất Trung này đánh cho ra bã, bọn hắn sẽ nổi danh vô cùng.

Tây Chức không ít người sau khi tốt nghiệp liền đi làm mấy chuyện côn đồ không đâu vào đâu, danh tiếng tốt thì mới có thể khẳng định mình ở bên ngoài. Nếu đến cả tội phạm giết người mà cũng không sợ thì đó mới là danh khí mà bọn chúng muốn.

Vì thế những người này đều cố ý tìm Lương Quyết Thành sinh sự, sau vài lần thất bại, bọn chúng liền học được cách động thủ với bạn bè của anh. Để rồi bây giờ có cục diện như thế này.

Ở đây là Tây Chức.

Bọn họ đã tới rồi thì đừng nghĩ sẽ đi đơn giản như thế.

Lương Quyết Thành thu lại ánh mắt, chịu đựng không động thủ lại.

Tiền Ý Ý còn đang nhìn, anh không thể dọa đến cô được.

Trận đấu càng về sau, cách động thủ ngày càng xấu.

Lương Quyết Thành bị người quán lấy, Diêu Nhất Nam trở thành người duy nhất cho bóng vào rổ. Dựa vào cậu ta cùng Tại Tiểu phối hợp nhau, ban 11 rất nhanh đã lấy được 30 điểm.

Gấp đôi đám người Tây Chức.

Cơ bản chính là thắng rồi.

Phía Tây Chức theo chân Diêu Nhất Nam, vài người đều dùng phương thức đối phó Lương Quyết Thành mà nhào về phía cậu ta.

"Đừng động tới tao, tao rất được chiều chuộng, mày đừng một cái là cả nhà mày có thể nghỉ việc luôn được rồi đó."

Diêu Nhất Nam chuyển bóng cho Chu Tam, cười lạnh nói với đám người Tây Chức.

Đám người Tây Chức đều cứng đờ người.

Bọn hần còn chưa từng gặp gỡ qua tình huống này.

Nam sinh này nói chuyện, chính là đường đường chính chính lấy thân phận của mình ra áp chế.

"Đừng động thủ! Cậu ta là đại thiếu gia từ trường quý tộc tới đó, đừng có gây chuyện!"

Phía sau có người biết tình huống liền gào lên nhắc nhở.

Không nhắc còn tốt, nhắc rồi ngược lại lại để mấy nam sinh này có chút khuất nhục.

Đại thiếu gia.

Không thể đụng vào.

Bóng cũng không cần, cũng không vây quanh Lương Quyết Thành nữa, đám người này trực tiếp lao đến chỗ của Diêu Nhất Nam.

Triệt để đánh lên.

Phía Tây Chức rất đông, hầu như những người xung quanh đều là người của họ. Một đám người không khổng chế được dũng mãnh lao lên.

Nếu đã vậy, Nhất Trung phải chôn ở chỗ này!

"Thiếu gia!"

Quần áo còn chưa có diễn ra, một tiếng gọi đã vang lên.

Một đám vệ sĩ mặc tây trang đen tiến tới đem Diêu Nhất Nam bảo vệ ở đằng sau.

Tây Chức một trận mộng bức.

Người được bảo vệ ở sau, Diêu Nhất Nam cười đến mi vũ sắc bay: "Không phải đã nói với mấy người rồi sao, tao là thiếu gia được cưng chiều, không động được."

Bộ dáng kiêu ngạo này khiến cho người nhìn đều hận nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng đám Tây Chức này sau khi thấy vệ sĩ liền bắt đầu tìm về lý trí của mình.

Đại thiếu gia không thể động.

Người như cậu ta, không thể trêu vào.

Vừa mới chuẩn bị đánh nhau, Diêu Nhất Nam đem vệ sĩ đến thành công trấn áp đám người này lại.

Cậu ta mang theo vệ sĩ, nghênh ngang đem ban 11 cùng đám người cổ động viên an toàn rút lui.

Lương Quyết Thành cùng Tại Tiểu và Chu Tam đi ở hàng cuối cùng.

Cánh tay, cả xương sườn của anh đều đau.

Nhưng anh lại không cảm thấy quá đau đớn gì.

Ánh mắt Lương Quyết Thành nặng nề nhìn Tiền Ý Ý đi ở sau đám người, một lúc lại quay lại nhìn mình. Chắc cô nghĩ là anh với Tại Tiểu và Chu Tam có gì muốn nói nên không đi qua đây. Ra khỏi trường học được vài bước liền không thấy cô đâu cả.

Diêu Nhất Nam cầm đầu khí phách phấn chấn.

Cậu ta là đại thiếu gia có tiền.

Cho nên không sợ bất cứ cái gì. Không giống như anh.

Lương Quyết Thành không thể phủ nhận được là chỉ trong một khắc thời, anh đã hoảng sợ.

Diêu Nhất Nam có xuất thân tốt, gia thế đều xứng với Tiền Ý Ý, cô sẽ không cần anh nữa mà muốn Diêu Nhất Nam sao?

"Lương ca!"

Lương Quyết Thành dừng chân, người vừa biến mất trong đội ngũ, Tiền Ý Ý mang theo một bọc nilon chạy tới.

"Có đau không? Tôi mua thuốc cho cậu rồi này, chúng ta tìm chỗ nào bôi thuốc đi. Bọn họ xuống tay ác quá rồi, thật không kiêng nể gì mà."

Tiền Ý Ý nhìn hai bên một chút, kéo Lương Quyết Thành tới dãy ghế ven đường.

Cô vén tay áo Lương Quyết Thành lên.

Lúc này nam sinh Tây Chức kia động thủ cô thấy rất rõ ràng. Lúc này nhìn lại, quả nhiên tay anh đã sưng thành một khối.

"Có đau không?"

Tiền Ý Ý cau mày.

Lương Quyết Thành nhìn cô, không biết đang nghĩ gì. Nửa ngày sau mới chậm chạp nói: "Đau."

Sau đó anh lại giảm thấp thanh âm xuống, giống như băng quơ nói một câu: "...Nghe nói hôn một chút, liền hết đau."

Tiền Ý Ý đang nâng cánh tay Lương Quyết Thành, ngực run lên một chút.

Cô rũ mắt không đáp lại.

Lương Quyết Thành mím mím môi: "Tôi nói đùa..."

Anh giật mình.

Tiền Ý Ý cúi đầu, cánh môi mềm mại nhẹ nhàng hôn lên chỗ bị tím bầm kia, thanh âm nhỏ nhẹ, còn có chút ôn nhu: "Được rồi, hôn một cái liền hết đau."

- - - - -

Lời editor: Edit xong mà ăn một đồng cầu lương vào mồm!!!

Các bạn nhớ giữ gìn sức khỏe trong mùa dịch nha!! Yêu nè <3

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Edit: Thương Thù

Trận bóng rổ này không đánh bóng mà chuyển sang đánh nhau, nhất ban kia còn không biết xấu hổ, vừa nhìn thấy vệ sĩ của Diêu Nhất Nam đã kinh sợ giải tán toàn bộ, chỉ còn lại Tiền Mân Văn đứng đó.

Cô ta mở to mắt nhìn ban 11 lật bàn, lại bị người lớp mình ném lại, xanh mặt nhìn theo đám người ban 11 không biết đang nghĩ gì.

Mà lúc này, mấy nam sinh của ban 11 đang nháo nhào, tranh nhau nói xem nên đi chỗ nào ăn mừng chiến thắng.

Đánh bóng rổ thắng, đánh nhau cũng thắng, khí thế cũng cường đại nhất, ban 11 quả nhiên là vô địch.

Có Diêu Nhất Nam trả tiền, mấy nữ sinh cổ động cũng đều muốn đi. Hồ hời đi đằng sau mấy nam sinh một tiếng ca ca, hai tiếng tiểu ca ca.

Thậm chí họ còn phóng điện mắt lên người Lương Quyết Thành, ríu rít nói.

"Ca ca này chơi bóng cũng thật lợi hại, hay tiếp theo để tớ làm bóng rổ bảo bối của cậu nhé."

"Đừng." Một người nhanh chóng ngăn cản, "Cậu không thấy à, nữ sinh bên người ta chính là bạn gái của người ta đấy. Có muốn làm bóng rổ bảo bối thì cũng đừng tìm cậu ấy."

Tâm tình của Lương Quyết Thành quả thực không tệ lắm.

Từ sau khi bọn họ rời đi Tây Chức, khí tức âm trầm trên người anh đều tản đi rất nhiều, chỉ đơn thuần giống như là một nam sinh đẹp trai mới để cho đám nữ sinh dám đến gần.

Anh chủ động đưa cho Tiền Ý Ý một cái bậc thang, cô cũng thuận theo đó mà leo xuống.

Cô hôn hôn lên cánh tay vốn không có gì quá nghiêm trọng của anh, còn nhẹ nhàng đỡ dành.

Không thể phủ nhận được, cảm giác được Tiền Ý Ý đặt trong lòng vô cùng tốt.

Lương Quyết Thành đi ở phía cuối đám người với Tiền Ý Ý, hai người cầm theo túi nilon đựng thuốc, không nói chuyện.

Người đằng trước không biết bàn luận như thế nào, truyền qua truyền lại quyết định sẽ đi KTV hát. Điều Nhất Nam nói sẽ bao chọn.

Điều Nhất Nam

Khóe miệng Lương Quyết Thành khẽ nhấp.

Lời từ chối còn chưa nói ra, Điều Nhất Nam đã chủ động quay sang mời mọc để thể hiện tình hữu nghị.

Cậu ta nói với Tại Tiểu và Chu Tam: "Mấy người các cậu đều rất lợi hại nha, hôm nay nhờ có các cậu nên chúng ta mới thắng được. Cứ hát thoải mái đi, tôi mời."

Điều Nhất Nam khoác tay lên vai Tại Tiểu, thoải mái cười, bắt giắc đem mình hòa vào chung một nhóm người với bọn họ.

Tại Tiểu với Chu Tam cũng không nghĩ nhiều.

Học sinh mới tới này lúc ban đầu mập mờ với chị dâu của bọn họ khiến bọn họ có chút đề phòng. Bây giờ lại quay sang mập mờ với chị gái của chị dâu họ, cái này không phải chính là bằng hữu tốt sao.

Hơn nữa vừa rồi còn cùng nhau chiến thắng, như thế này cũng có thể xem như là huynh đệ rồi.

"Đi thôi, người anh em." Những người khác đều đồng ý.

"Lương ca cũng phải đi nha." Điều Nhất Nam cười tủm tỉm, đôi mắt như hồ ly nhìn Lương Quyết Thành, "Dù sao cũng là đại công thần của chúng ta mà."

Tại Tiểu với Chu Tam lặng lẽ nói với Lương Quyết Thành.

"Lương ca, chúng ta cùng đi đi. Sớm như vậy mà đã về nhà thì chẳng vui tý nào. Cậu cùng chị dâu nên đi chơi nhiều nhiều, nắm nắm tay rồi ở bên ngoài show ân ái cho mọi người xem đi."

Vẫn là Tại Tiểu khôn ngoan, đánh trúng vào điểm mẫn cảm của Lương Quyết Thành. Lời này vừa nói ra, anh liền có chút chần chờ.

Một nhóm hai mươi mấy người, gọi năm, sáu cái xe taxi cùng nhau đi tới KTV.

Mấy tiểu tỷ tỷ cổ động viên cời áo khoác, lắc lắc vòng hoa vừa hát vừa nhảy chúc mừng mấy nam sinh này chiến thắng.

Nhóm nữ sinh sức sống bắn ra bốn phía, nhanh chóng làm nóng bầu không khí, khiến cho nhiều người còn đang rụt rè cũng buông lỏng không ít.

Tây Chức và nhất ban đều là kẻ thù của bọn họ, mấy nam sinh này ôm rượu không độ cười ha ha, nói trận bóng vừa nãy không được tính là một trận bóng rổ.

"Nhất ban rác rưởi! Thua rồi còn không biết xấu hổ!"

"Tây Chức rác rưởi, chơi không nổi không biết xấu hổ!"

"Rác rưởi! Đều là rác rưởi!"

"Ban 11 đẹp trai nhất!"

"Điều Nhất Nam đẹp trai nhất!"

"Điều đại thiếu gia! Không, Nam ca uy vũ!"

Điều Nhất Nam bằng vào trận bóng rổ này, thành công thiết lập địa vị của cậu ta trong ban 11.

Cậu ta cười dài, thoạt nhìn qua tính tình có vẻ rất tốt, đối với ai cũng có thể cười nói hai câu. Lúc ngẫu nhiên ngẩng đầu lên liền bằng quơ quét mắt nhìn qua Tiễn Ý Ý.

Tiến Ý Ý cầm ly nước trái cây, nghe Tô Á Na nói muốn hát nhạc của thần tượng cô ấy.

Hai mươi mấy người ngồi khá rời rạc, đại đa số là ngồi theo quan hệ xa gần. Mấy vị tiểu tỷ tỷ của đội cổ động vây quanh Điều Nhất Nam với Lương Quyết Thành, mấy nam sinh ban 11 lại ngồi ở vòng ngoài, bao quanh mấy cô gái cổ động này. Cuối cùng tạo thành việc Điều Nhất Nam và Lương Quyết Thành là trung tâm cục diện.

"Nam ca, nghe nói cậu với cái người nhất ban kia, cái gì mà chị gái của Tiến Ý Ý ấy, nghe nói hai người đang hẹn hò có phải không?"

Nam sinh đang hát tự dừng cầm mic hỏi một câu.

Thanh âm rất lớn, lớn đến nỗi không thể có cách nào phớt lờ qua.

"Giả đấy."

Điều Nhất Nam cười nhạo: "Đừng đem tôi với cô ta đặt chung một chỗ, dọa chết tôi rồi."

Hai chữ "dọa chết" này, Điều Nhất Nam nói ra lại ôn nhu uyển chuyển, giống như là đang nói với tiểu tình nhân của mình vậy. Nhưng hai chữ đó lại mang theo ý giễu cợt.

Giọng điệu trào phúng đến mức người nào ở đây cũng nghe thấy rõ ràng, cười vang một tiếng.

"...Bọn họ không hẹn hò sao?"

Tô Á Na sùng sốt, ghé vào bên tai Tiến Ý Ý nói: "Rất nhiều nữ sinh của nhất ban đều nói, Điều Nhất Nam đi đón Tiễn Mân Văn tan học. Hai người đó cũng thường đi chung, nghe nói là đã sớm qua lại với nhau rồi cơ mà."

Hôm ở bên nhà kia, Tiến Ý Ý đã nhìn thấy Điều Nhất Nam không hề nể mặt Tiễn Mân Văn. Cho nên khi chứng kiến cậu ta nói lại một lần nữa thì cũng không có gì quá bất ngờ.

Chỉ là không biết vì cái gì, quan hệ của nam nữ chính lại lạnh nhạt như thế.

Chẳng lẽ là do hiệu ứng hồ điệp*?

*Là hiệu ứng dựa theo tính miễn cảm của những sự vật phát triển xung quanh. Nó nói cho chúng ta biết, giữa các sự vật không chỉ có mối quan hệ liên quan nhất định mà còn có rất nhiều hiệu ứng dây chuyền trong diễn biến phát triển.

Tiến Ý Ý cũng không đề ý quá nhiều.

Từ bây giờ trở đi, nhất ban sẽ không gây chuyện với bọn họ nữa. Dù sao cũng không thể đánh lại, chuyện mất mặt như thế, nhất ban trừ khi mất dây thần kinh xấu hổ rồi mới dám tiếp tục truy cứu.

"Ngồi hát không thì có gì vui chứ, kiếm trò gì chơi đi!"

Đám người này bắt đầu ồn ào.

"Đúng vậy, lòi thật lòng hay đại mạo hiểm!"

"Tôi một thùng rượu đi, chúng ta có người đã thành niên rồi!"

Có vài nam sinh đều đã trưởng thành, rất nhanh đem tới một thùng bia chuẩn bị cho trò chơi của bọn hắn.

"Mọi người đến đến, đều là người một ban cả, cùng nhau chơi cái trò gắn kết tình cảm cái nào!"

"Nhiều người quá, chia thành hai nhóm. Ở đây có bài này, nhóm một sẽ chơi quốc vương nhé."

Hai mươi mấy người chia làm hai nhóm, Tiến Ý Ý ngồi ở đằng kia không động, một đám người liền chủ động đi tới ngồi với cô.

Tính ra thì mấy người bên cạnh đều là người có quan hệ tốt với Tiến Ý Ý.

Còn có hai nữ sinh cổ động viên vẫn dán mắt lên người Lương Quyết Thành. Lúc ở trước mắt Tiễn Ý Ý cũng hơi thu liễm lại một chút.

Cô thuộc nhóm một, là nhóm chơi quốc vương.

Lời thật lòng hay đại mạo hiểm sẽ là một người bị phạt, trò quốc vương là hai người bị phạt.

Điều Nhất Nam ở bên lời thật lòng hay đại mạo hiểm, Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành ở bên trò chơi quốc vương.

Hai bên tách ra trấn giữ hai đầu.

Cô ngồi bên cạnh Lương Quyết Thành, trong tay vừa rút đến bài liền lật lật nhìn một cái.

Ván này quốc vương là ủy viên thể dục, một nam sinh cao lớn.

"Ba dô và J tép."

Ủy viên thể dục nhìn một vòng xung quanh, từ trên mặt một vài người thấy được không ít manh mối, duy chỉ có Lương Quyết Thành và Tiễn Ý Ý không hề sợ hãi, mặt không chút gợn sóng chứ đừng nói là nhìn ra được lá bài trong tay họ. Đoán chừng là hai lá đó không nằm trong tay của hai người này.

"Đến, biểu diễn một màn chống ngược ca hát cho mọi người xem. Ba dô nhớ rõ hô một tiếng thích J tép. J tép sẽ từ chối nha." Ủy viên thể dục cười xấu xa.

Nửa ngày sau, ba dô mới nhắc tay, là Nhâm Kha.

"J tép, J tép là gì?"

"Là tôi!"

Một tiểu tử cổ động viên giơ tay lên cười khanh khách: "Phải từ chối một tiểu ca ca đẹp trai như vậy sao? Thật không nỡ mà."

Mọi người chỉ thấy qua một mặt siêng năng học tập của Nhâm Kha, còn về phương diện thể dục, cơ hồ chưa có tiết thể dục nào thấy cậu ta chơi mấy trò vận động. Để cho cậu ta vừa chống ngược vừa hát... có chút khó khăn.

"Kha Kha, cậu có được hay không?" Tô Á Na lo lắng.

Mấy nam sinh cười nhạo: "Đừng nói tới chuyện một nam sinh có được hay không, chắc chắn là được rồi!"

Nói xong liền chớp chớp mắt nhìn Nhâm Kha: "Cậu nói xem, cậu được hay không được?"

Nhâm Kha tháo kính mắt, liếc đám nam sinh đang xem náo nhiệt kia.

"Tôi được hay không, các cậu có muốn thử không?"

"Đi nha, đêm nay ở trên giường ký túc xá chờ cậu!" Nam sinh không kiêng nể gì chuyện mấy nữ sinh còn đang ngồi đây, ném mị nhãn, sờ đùi, thiếu chút nữa là thoát y luôn thôi.

Nhâm Kha đi đến góc tường, chống một tay xuống đất, trực tiếp lật người lên.

Đồng phục học sinh rộng rãi với áo T-shirt bên trong trượt xuống, lộ ra vùng bụng của cậu ta.

Cho tới nay, Nhâm Kha luôn cho người khác một cảm giác yếu đuối, bụng lại không phải trắng nõn mịn mà mà là có hình dáng hằn hoi.

"Đạch?"

"Đạch!"

"Đạch..."

Ba thanh âm khác nhau thể hiện tiếng lòng cảm khái của mấy nam sinh có mặt ở đây.

Nhâm Kha bắt đầu hát: "Một hai ba bốn, một hai ba bốn giống bài ca! Lục sắc quân doanh, lục sắc quân doanh giáo hội ta..."

Tiếng hát vừa cất lên, hiện trường liền yên tĩnh lại.

Tiểu tử bên phía lời thật lòng hay đại mạo hiểm kia đang thẹn thùng khi bị hỏi vấn đề riêng tư. Bây giờ không thẹn thùng nổi nữa, đôi mắt trừng lớn khó có thể tin nhìn Nhâm Kha, y như đang nhìn quái vật.

Tiến Ý Ý với Tô Á Na suýt chút nữa bị sặc nước bọt, hai mặt nhìn nhau, Tiến Ý Ý hít sâu một hơi, nhin cười.

Tô Á Na không kiêng nể gì đổ người vào trong ngực Tiễn Ý Ý cười lớn, tay run run: "Cậu...Kha Kha...Tở thật sự phục cậu rồi..."

Nhâm Kha quy củ hát vài câu, sau đó liền kệt lại.

"...Cái kia, J tép, tôi không biết tên cậu. Tôi thích J tép."

Tiểu tỷ tỷ cổ động viên cầm lá J tép cười đến té ngã vào trong ngực cô gái bên cạnh, lau nước mắt run rẩy cười: "Không sao không sao, tôi chấp nhận, a không, tôi từ chối ha ha ha ha..."

Vòng thứ nhất của trò chơi quốc vương kết thúc tốt đẹp với tiết mục của Nhâm Kha.

Mà bên lời thật lòng hay đại mạo hiểm bên kia, Điều Nhất Nam cầm một ly nước trái cây hương về phía bên này đi qua.

"Phiền một chút, ván này tôi thua rồi."

Điều Nhất Nam cười cười nói: "Bọn họ phạt tôi uống một chén rượu giao bôi* với một nữ sinh bên này."

* Cách uống rượu của mấy đôi phu thê, thể hiện sự ân ái.

"Tôi nhìn một chút đều không có ai thích hợp cả." Điều Nhất Nam giống như là có chút buồn rầu, sau đó đi tới bên người Tiễn Ý Ý, khom lưng, cười đến thân mật, "Hai chúng ta tốt xấu gì cũng là thể giao, cho mặt mũi được chứ? Uống cùng tôi một chén rượu giao bôi?"

- - - - -

Lời editor: Kha Kha đẹp trai quá!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Edit: Thương Thù

Nhóm chơi lời thật lòng hay đại mạo hiểm kia vây quanh một vòng, ngóng trông nhìn chăm chăm bên này, trong ánh mắt đều là vẻ bất quá khi "xem kịch vui".

"Nhà Nam ca có quen biết với nhà Tiễn Ý Ý sao? Thanh mai trúc mã?"

Quả nhiên Điều Nhất Nam nói mấy lời này mọi người đều nghe thấy được, bắt đầu đùa giỡn.

Tiến Ý Ý để ly nước trái cây xuống, đứng lên cười: "Xin lỗi, tôi đi toilet."

Cô không trả lời thẳng, nhưng thái độ đã rất rõ ràng. Cô từ chối.

Nụ cười của Điều Nhất Nam nhạt đi, "Được, người có quan hệ tốt nhất với tôi đều không giúp, nhiệm vụ này thất bại rồi."

Hắn ực một lần cạn hết nước trái cây trong ly, lại bật nắp một chai bia, "Tự phạt một lon bia ha."

Có người nhắc nhở, "Nữ sinh của nhóm đó có rất nhiều mà."

Điều Nhất Nam cười nhạo, "Không có ý tứ."

Tiến Ý Ý đã rời khỏi phòng bao.

Toilet không xa, cô rửa tay, đem tóc bị nói lỏng ra cột lại một lần, im lặng trong chốc lát rồi nhận được tin nhắn của Tô Á Na, nói rằng đám người Điều Nhất Nam đã bắt đầu một ván mới, lúc này mới quay trở về phòng.

Lời thật lòng hay đại mạo hiểm bắt đầu ván thứ hai, trò chơi quốc vương cũng mở ván tiếp theo.

Tiến Ý Ý vừa vào, quốc vương đã được xác định là một nữ sinh của đội cổ động, hai người nhận hình phạt là ủy viên thể dục và Tô Á Na.

Tô Á Na ở trong lớp cơ hồ như người vô hình, người của ban 11 cũng chỉ biết đến có một người như thế tồn tại mà thôi.

Nữ sinh cổ động yêu cầu ủy viên thể dục và Tô Á Na dùng miệng đoạt miếng cá mực được thả xuống ở giữa miệng hai người. Ai đoạt được nhiều hơn thì người đó thắng. Người thua sẽ bị phạt một chén rượu, nhảy một bài.

Lúc Tiền Ý Ý quay trở lại, mặt Tô Á Na đã đỏ lên, một miếng cá mực cũng không dành được.

Ủy viên thể dục thì lại đẩy một miếng cá, nuốt mãi không xong.

Tô Á Na gục xuống, "Tớ bỏ cuộc."

Đối với một nữ sinh thể chất kém như cô ấy mà nói, đoạt được thức ăn với nam sinh đúng là địa ngục mà.

"Nhảy đi! Nhảy đi!"

"Tô Á Na vẫn chưa thành niên, đừng uống rượu, uống nước trái cây đi, sau đó đi lên trên đó nhảy một bài cho bọn tôi xem."

Mấy nam sinh hí hửng, vỗ tay ầm ầm.

Tô Á Na cũng không sợ hãi.

Cô ấy cởi áo khoác đồng phục ra. Bên trong mặc một áo T-shirt trắng dài tay, nhưng không khó để nhìn ra được dưới cái áo đó là một dáng người không tồi một chút nào.

Tô Á Na đi lên đài, soái khí bùng tay một cái.

"Lên nhạc!"

Nữ sinh chịu trách nhiệm chọn bài hát lập tức đổi một đoạn nhạc thích hợp để khiêu vũ cho Tô Á Na.

Cô ấy không một chút luống cuống nào, cùng với nữ sinh nhỏ bé nhất gan trong lớp trước kia không hề giống nhau, đứng ở trên đó liên tục phát ra một loại hào quang sáng chói.

Nhạc dạo vừa lên, Tô Á Na lắc eo nhỏ, biểu tình trên mặt biến đổi.

Tiền Ý Ý tung tung bông cỏ vũ theo tiết tấu đánh call cho cô.

Hình như Tô Á Na có học qua, cô ấy quay lưng lại với màn hình mà vẫn có thể nhảy giống hệt bản mẫu.

Thời điểm khiêu vũ, thân thể cô ấy rất linh hoạt, biểu tình cũng rất thoải mái, ở trên đài phóng ra hào quang bốn phía.

Chẳng ai ngờ rằng Tô Á Na sẽ nhảy, còn nhảy tốt như vậy, ai cũng nhìn đến phát ngốc.

Tô Á Na nhảy nửa phút, trực tiếp từ trên đài đi xuống, khoác tay Tiền Ý Ý uống một ly nước trái cây.

"Kết thúc, kết thúc."

"Sao lại dừng rồi! Tô Á Na, tiếp tục đi chứ!"

Học sinh trong lớp đều sợ ngây người.

"Không nghĩ đến cậu lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ."

"Cậu có học qua rồi à?"

Tô Á Na thẹn thùng gật gật đầu: "Ừm."

"Tôi phát hiện trong trường đều là người có hai mặt cả." Ủy viên thể dục khoác bả vai Nhâm Kha, "Xem đi, tất cả mọi người đều nghĩ cậu là một tên mọt sách yếu đuối, thế nhưng lại có cơ bụng, tôi còn không có đâu... Tất cả mọi người cho rằng Tô Á Na thẹn thùng, lại không nghĩ tới là một cao thủ vũ lâm*."

*Cao thủ trong giới nhảy múa. (Giống với cao thủ võ lâm là cao thủ trong giới võ lâm)

Nhâm Kha cũng hòa theo, nghiêm trang gật đầu: "Quả thực là không nghĩ đến..."

Cậu ta chớp mắt nhìn Tô Á Na, lặng lẽ gửi một tin nhắn WeChat tới.

[Cao thủ vũ lâm?]

Tô Á Na nhận được tin nhắn, ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái.

[Cơ bụng bốn múi?]

Hai người liếc nhau, cùng quay mắt đi.

Tô Á Na kéo cánh tay Tiền Ý Ý, nhỏ giọng nói về chuyện cô biết khiêu vũ.

Cô ấy vẫn là người hay xấu hổ và hướng nội, trong nhà cảm thấy như vậy là không được cho nên đã nhét cô vào nhóm khiêu vũ của chị họ để học nhảy, còn học chung với vũ đoàn chuyên môn. Những người đó đã truyền cho cô ấy rất nhiều động lực, còn có thể có cảm xúc vũ đạo.

Sau khi học xong, Tô Á Na lại yêu thích đối với bộ môn này, cũng thích cái cảm giác này. Chỉ là vẫn quá hướng nội cho nên trừ những người trong nhà ra, cô ấy vẫn không dám chứng tỏ bản thân trước nhiều người như vậy. Từ đầu tới cuối vẫn duy trì hình tượng Tô Á Na ngại ngùng trong mắt mọi người.

Cho tới bây giờ.

Tô Á Na là lần đầu tiên nhảy trước mặt người khác, cũng có chút hưng phấn nho nhỏ, khuôn mặt ửng hồng, ghé vào trong ngực Tiền Ý Ý cười hắc hắc.

Trò chơi quốc vương được tiến hành vòng thứ ba.

Tiền Ý Ý lật bài nhìn một cái.

A.

Lá của cô là vương bài.

"Quốc vương là ai?"

"Tớ." Tiền Ý Ý có ý định xem bài của Lương Quyết Thành, "Cậu là..."

Anh trực tiếp úp bài xuống, không cho Tiền Ý Ý nhìn.

"Không cho nhìn lên nha!"

Vài người ồn ào, "Không cho đi cửa sau, không cho nhìn lên. Phải dựa vào bản năng của cậu mà chọn người!"

Tiền Ý Ý cảm là quốc vương, có chút đau đầu.

Cô không am hiểu mấy cái loại trừng phạt này, bởi cô cũng không biết người bị điểm tên sẽ là ai. Không biết ai với ai, có chút hưng phấn, cũng có chút cảnh giác.

Nếu xuống tay nhẹ nhàng, tiếp theo tới lượt mình thì chắc gì người đó đã nhẹ nhàng với mình.

"Tớ chọn K bích và J cơ." Tiền Ý Ý suy nghĩ nửa ngày, đối với nội dung trừng phạt cũng không nghĩ ra quá nhiều thứ, một lúc sau mới nói, "K bích uống một ly nước trái cây. J cơ uống một ly sữa."

Tiền Ý Ý hài lòng gật gật đầu: "Tớ có phải là quốc vương tốt bụng nhất không? Điều nhẹ nhàng với các cậu cả."

K bích và J cơ là hai nữ sinh trong lớp, đặc biệt cảm kích Tiền Ý Ý, hướng cô rồi rít cảm ơn.

"Thật không vui, Tiền Ý Ý, cậu không thể chơi như vậy, phải có kích thích mới được!" Người không bị gọi tên liền nhanh chóng nghĩ kế, "Cậu bảo K bích và J cơ uống chung một ly đi! Hai người hai cái ống hút, một đầu bị chặn kín, xem ai có thể chặn kín được đầu kia!"

"Đúng! Hoặc là bỏ muối vào ly nước, không uống hết thì sẽ bị phạt!"

Người bị phạt không phải là mình cho nên ai ai cũng chê chuyện chưa đủ lớn, ồn ào loạn cả lên.

K bích và J cơ mới không đồng ý, vội vàng đem lệnh trừng phạt làm xong, một người uống nước trái cây, một người uống một ly sữa, giờ ngón cái lên với Tiền Ý Ý.

"Lượt tiếp theo nếu là cậu thì bọn tớ sẽ nhường!"

Cái Tiền Ý Ý mong chờ chính là cái này, cô cong mắt cười: "Cảm ơn!"

"... Chờ chờ." Tại Tiểu buồn bực, nhỏ giọng nói với Lương Quyết Thành, "Người chị dâu phạt có phải bị ngốc hay không? Quốc vương điểm danh người lại không biết là ai, sao cô ta có thể biết mà nhường. Cuối cùng bị điểm đến tên chị dâu thì người xui xẻo vẫn là chị ấy."

Lương Quyết Thành cũng rõ, anh đưa mắt nhìn về mặt Tiền Ý Ý còn đang cười đến ngây ngốc, cũng không nhắc nhở.

Cô vui là được rồi.

Một lát nữa, có lẽ sẽ còn vui hơn.

Trò chơi quốc vương vòng thứ tư, quốc vương lại là ủy viên thể dục, hấn vung tay lên: "Chúng ta lại tới với một thử thách thật kích thích nào. 5 tép cùng với 8 tép, hai người mỗi người một bên ngồi trên đùi của Nam ca, hầu hạ cậu ta một chén rượu, để cảm ơn sự vất vả của Nam ca khi hôm nay đã mang chúng ta đến đây phóng túng như vậy."

"5 tép, 8 tép, là ai mau ra đây~!"

Tiền Ý Ý lật bài của mình lên nhìn, lại trầm mặc thu lại.

Cô là 8 tép.

Đây là cái vận khí xui xẻo gì vậy chứ?

Khóe miệng Tiền Ý Ý khẽ giật, thở dài một hơi.

Đang định gờ tay, đột nhiên bài trong tay bị rút đi, đổi lấy một tấm khác nhét vào lòng bàn tay.

Cô sùng sốt, ngẩng đầu.

Lương Quyết Thành bình tĩnh thu tay lại.

8 tép ở trong tay anh, đây chẳng phải là muốn để anh đi hầu hạ tên Diêu Nhất Nam kia sao? Sao có thể chứ!

"Tôi là 5 tép nha~" Tại Tiểu lắc lắc bài trong tay mình, Chu Tam bên cạnh hấn cũng mang vẻ mặt thờ dài, "Tôi là 8 tép."

Tiền Ý Ý sùng sốt.

Trên mặt Lương Quyết Thành lại nhìn không ra phản ứng gì.

Tốc độ của anh quá nhanh, cũng không có người nào phát hiện. Bài trong tay cô đã di chuyển đến cách hai người mà rơi vào trong tay Chu Tam.

"Ồ ơ ơ, Tiểu ca, Tam ca, sao lại trùng hợp như vậy?"

Ủy viên thể dục cũng không ngờ được, mình tùy tiện chọn bừa mà cũng có thể chọn trúng hai anh em tốt của hấn.

Tại Tiểu thờ dài đứng lên, cười nói: "Biết sao được bây giờ."

Lương Quyết Thành dựa về sau, Tại Tiểu với Chu Tam theo đường anh với Tiền Ý Ý ngồi mà lách ra ngoài.

Lời thật lòng hay đại mạo hiểm ở bên kia, bên cạnh Diêu Nhất Nam đã có một nữ sinh cổ động đã muốn dính lên người cậu ta, không biết là đang nói cái gì mà cười đến run cả người.

Mà Diêu Nhất Nam bưng ly rượu, cười cười chẳng để ý mấy, không biết là có nghe người khác nói hay không mà lại ngăn người ra.

Ánh mắt cậu ta trống rỗng dừng ở phía xa xa.

Nhạc nền đã thay bằng một bài Âu Mỹ do giọng nữ thể hiện, khàn khàn lại mang theo một chút gợi cảm, nhấn nhá từng chữ không rõ nhưng lại rất hấp dẫn người khác.

Tại Tiểu cùng Chu Tam chớp mắt vài cái, tiến lên chen vào giữa nữ sinh cổ động kia.

"Diêu tiểu thiếu gia, đùi rất rắn chắc nha, em có thể ngồi không?"

Tại Tiểu không khách khí, đỡ lấy bả vai Diêu Nhất Nam, đặt mông ngồi vào trong ngực hấn.

Diêu Nhất Nam cũng không biết nhóm người bên kia còn có loại hình phạt này, bị kinh sợ một phen, dựa cả người về sau.

Này vừa dựa vào liền dựa đến trong ngực của Chu Tam.

"Tiểu thiếu gia, cực khổ rồi, đến, để em xoa xoa cho ngài buồn lòng một chút, nào, uống một chén rượu nào~ "

Chu Tam rất chuyên nghiệp, ôm bả vai của Diêu Nhất Nam bắt đầu xoa bóp cho cậu ấy.

"Chờ đã, cảm ơn, tôi cảm thấy không cần thiết..."

Trong ngực Diêu Nhất Nam có một nam sinh cao lớn thô kệch đang ngồi, phía sau còn có một nam sinh đang đấm bóp cho cậu, cả người đều nổi đầy da gà, khóe môi giật giật, uyển chuyển cực tuyệt.

"Khách khí cái gì, chúng ta đều là huynh đệ một lớp. Biết cái gì gọi là huynh đệ không? Chính là phải biết giúp đỡ lẫn nhau!"

Chu Tam nháy mắt, nhóm người chơi quốc vương nhanh chóng đưa đến cho cậu ta một ly rượu.

"Nào, để tôi cho cậu uống xong chén rượu này, chúng ta chính là huynh đệ~"

Diêu Nhất Nam cắn chặt răng, "Mấy người đổi một nữ sinh đến cho tôi!"

"Như vậy sao được!"

Chu Tam tùy tiện nói: "Để nữ sinh hầu hạ cậu uống rượu? Tôi không có ý gì nhưng cậu nha, tâm quá đen, người ta chỉ là một tiểu cô nương, ai có thể có da mặt dày đến nỗi đến hầu hạ rượu cho cậu? Nghĩ cùng đừng nghĩ nữa, chúng ta đều là nam nhân, thoải mái một chút, nào, để tôi bón cho cậu."

Chu Tam nhìn qua gầy gò nhưng khí lực lại không hề nhỏ, cậu vòng qua bả vai Diêu Nhất Nam, một ly rượu đưa đến liền ép Diêu Nhất Nam uống.

Tiền Ý Ý nhìn không rõ lắm nhưng vẫn có thể nhận ra được, Diêu Nhất Nam y như một thiếu nữ bất lực đang giãy giụa giữa hai thằng đàn ông.

Khổ nỗi trên đùi là một quả cân nặng trĩu, phía sau cũng bị một quả cân đè ép lấy. Cậu bất đắc dĩ uống hết một ly, liền bị sặc cho ho sù sụ.

Tại Tiểu và Chu Tam thắng lợi trở về, uốn éo cái mông, nháy mắt một cái.

"Nhiệm vụ hoàn thành~"

Một đám người cười đến ngã trái ngã phải.

Hai người về chỗ của mình, Tại Tiểu nhỏ giọng kê bên tai Lương Quyết Thành.

"Lương ca yên tâm, bọn tôi đã chinh cho cậu ta sợ rồi. Đám cùng chị dâu của chúng ta uống ly rượu giao bôi, tôi liền khiến cậu ta cùng nam nhân uống một ly rượu đi."

Lương Quyết Thành từ chối cho ý kiến.

Tiền Ý Ý nhìn một mặt đầy mừng bức của Diêu Nhất Nam, lặng lẽ nuốt ý cười trở về.

Không thể cười.

Nếu không nhờ Lương Quyết Thành, lúc này cười chính là Diêu Nhất Nam.

Tiền Ý Ý còn đang chơi, một nữ sinh bên lời thật lòng hay đại mạo hiểm đi tới chỗ cô.

"Chào bạn học. Tớ bị phạt đại mạo hiểm."

Nữ sinh cổ động nhẹ nhàng khoan khoái, giọng nói cũng rất ngọt ngào.

"Nhiệm vụ của tớ là xem màu sắc nội y của cậu."

Trong nháy mắt, Tiền Ý Ý phản ứng rất nhanh, co lại về đằng sau, toàn thân đều trốn phía sau lưng Lương Quyết Thành.

"Không được, cậu tìm người khác đi."

"Bạn học, phối hợp một chút đi mà." Nữ sinh cổ động viên làm nũng.

Tiền Ý Ý cự tuyệt: "Không được, đây là thử thách của cậu, không phải của tôi."

Nhìn màu sắc nội y, bọn họ chơi lớn vậy sao?

Còn nữa, tại sao lại là cô!?

Tiền Ý Ý không vui, chu miệng.

Lương Quyết Thành ngồi thẳng dậy, bảo vệ Tiền Ý Ý ở phía sau. Anh ngẩng đầu nhìn nữ sinh cổ động kia một cái.

Ánh mắt lạnh lẽo khiến cho nữ sinh kia cũng sờ.

Cô ta mím môi, có cảm giác xấu hổ.

"Cái này, đều là bạn học cùng nhau chơi đùa mà thôi. Cũng chỉ là nhìn một chút thôi mà."

"Cậu đi mà nhìn chính mình ấy." Tô Á Na cản trước mặt Tiền Ý Ý, miễn cho cô nàng này lại tiến thêm một bước, "Cậu tự nhìn cậu đi, người thua là cậu, người chọn đại mạo hiểm cũng là cậu. Vậy nội dung mạo hiểm cũng phải là tự cậu làm mới đúng. Không thể để cho Ý Ý của chúng tôi mạo hiểm thay cậu được."

Nữ sinh cô động quay đầu nhìn mấy người bên kia.

"Bọn tôi không có chi chính xác là người nào." Người thắng ở ván trước của lời thật lòng hay đại mạo hiểm cầm lấy microphone nói, "Ai cũng được, chỉ cần nhìn được màu sắc nội y thì tính là thắng. Nếu không nhìn được thì nhìn của chính mình đi."

Nghe nói vậy, mấy nữ sinh đều lặng lẽ rút về phía sau, cảnh giác nhìn chằm chằm nữ sinh cô động.

Về mặt cô ta đáng thương: "Giúp một chút đi nha."

"Tôi giúp cậu được không?" Ủy viên thể dục ưỡn ngực, "Tôi có thể nói cho cậu biết màu sắc nội y của tôi."

Nữ sinh cô động xấu hổ, "... Ách."

"Mau lam, nếu không tin cậu có thể nhìn."

Ủy viên thể dục đặt tay bên hông, còn chưa có động liên bị nữ sinh bên cạnh lấy gối đập qua.

"Đàng hoàng, đứng đắn lại một cái xem nào!"

Ủy viên thể dục bị đánh chạy trời chết.

Cuối cùng, nữ sinh cô động kia vẫn cúi đầu quay trở về nhóm của mình, mặt hơi hồng hồng nói màu sắc nội y của chính mình.

Tiền Ý Ý thờ phào.

Trò chơi quốc vương còn đang tiếp tục.

Quốc vương lần này là một nữ sinh bên đội cô động viên.

Nữ sinh đó quan sát một vòng, sau đó chậm rãi nói: "Tớ chọn... Q cơ và K bích, hai người phải hôn lưỡi năm giây hoặc là hôn môi mười giây. Bây giờ, xin mời lật bài nào."

Tiền Ý Ý rón rén mở bài của mình ra.

Hoảng sợ.

Q cơ!!!

Hôn môi?

Làm sao có thể!

Tiền Ý Ý thừa dịp không ai chú ý, nhỏ giọng nói với Lương Quyết Thành, "Giúp tớ đổi bài với."

Lương Quyết Thành nhất định sẽ giúp cô.

Chỉ cần đổi lá khác là được.

Mặt cô hơi nóng, chơi gian lận như thế này có chút xấu hổ nha.

Nhưng Lương Quyết Thành lại không động. Nửa ngày sau, anh lật bài trong tay mình ra.

K bích.

- - - - -

Lời editor: Chương sau anh nhà bạo gan lắm!!

Chương 44

Edít: Thương Thù

Q cơ và K bích.

Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành.

Cái tổ hợp này làm không ít người đều tròn tròn mắt.

"Ồi mẹ ơi...Cái này cũng quá lợi hại rồi."

"Lại chọn đúng một đôi tình nhân!"

"Tình nhân hôn môi! Đây không phải là phạt không sao!? Đòi, lập tức đòi một cái khác!"

Học sinh trong lớp thấy bài nằm trong tay Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành, bắt đầu ồn ào.

Đùa sao? Cả trường đều biết hai người họ là một cặp, lại đi phạt bọn họ hôn nhau?

Quá dễ dàng rồi, làm sao có thể bỏ qua tùy tiện như vậy?

Không riêng gì nhóm chơi quốc vương, ngay cả nhóm chơi lờ thật lòng hay đại mạo hiểm cũng vây lại đây.

Học sinh cấp ba nhìn người khác hôn môi thường mang theo một loại khăn trương lại xấu hổ và kích thích. Xấu hổ nhưng lại rất muốn nhìn, duỗi cổ vây lại, trên mặt đều là vẻ hưng phấn.

"Không sao, tình nhân cũng được mà! Hôn lưỡi đi! Hôn một phút!"

Trong đám người ồn ào này không bao gồm Điều Nhất Nam.

Đem ra so sánh, sắc mặt của cậu ta thoát nhìn càng không tốt.

Nhưng tất cả mọi người đều chú ý tới bên này, sẽ không ai để ý tới sắc mặt của cậu.

Mọi người đều hưng phấn, đều ở bên đó xem tình nhân hôn lưỡi.

Lòng bàn tay Tiền Ý Ý nóng lên.

Thậm chí hai má cũng có chút nóng.

Cái trò chơi quốc vương này thực đáng sợ.

Tùy tiện ra lệnh một cái liền cho hai người hôn môi luôn...

Làm người đứng xem thì không chừng cô còn có chút hưng phấn khi xem náo nhiệt. Nhưng Tiền Ý Ý giờ lại là đương sự, chỉ muốn học thuật ẩn thân, hoặc thuật độn thổ trong truyện tranh mà trốn đi.

Hôn môi?

Cùng Lương Quyết Thành...

Tiền Ý Ý đối với việc hôn môi không quá quan trọng, nhưng đối với Lương Quyết Thành, cô cảm thấy...vẫn nên thôi đi.

Hôm nay đã khinh bạc lão đại một lần, hôn hôn một lần, bị lão đại ghi thù vào quyển sổ nhỏ, về sau anh mang thù trả lại cô thì sao?

Không thể hôn, không thể hôn, hôn ai cũng không thể hôn lão đại được.

"Nếu không đổi..." Đổi người khác đi.

Tiền Ý Ý ngay từ đầu là muốn đổi, nhưng đã lật bài lên rồi, cô cũng thật sự không muốn chơi cho nên chỉ có thể làm cho Lương Quyết Thành không chơi.

Anh làm sao có thể chơi cái trò ngây thơ như thế này.

Dù sao cũng là hôn môi...

"Không được đổi! Quốc vương đã ra lệnh, nhất định phải làm theo!"

Một đám vây quanh, nhất là Tại Tiểu với Chu Tam, trong mắt đều phát ra sói tính, chỉ thiếu điều phát cờ hò reo nữa thôi.

Hôn!

Phải hôn!

Lương ca của bọn họ thật vất vả mới tìm được bạn gái, hai người còn không có công khai tú ân tú ái, cái này để cho người khác nói còn ra làm sao nữa!

Vô lý!

Nhất định phải show ân ái công khai!

Hôn hôn!

Hôn lưỡi nha!

Kích tình bắn ra bốn phía!!!

Tại Tiểu với Chu Tam lắc lắc bông cổ vũ, để người nào dám lên tiếng phản đối thì sẽ bị khí thế của bọn họ bóp chết. Hai người giống y như Hanh Cáp Nhị Tướng, canh giữ ở bên người Lương Quyết Thành. Chỉ hận không thể biến thành cái đồng hồ bấm giờ để tính giờ cho hai người họ hôn môi!

"Không sai, quốc vương đã ban lệnh, nhất định phải chấp hành!"

"Không phải chỉ là hôn thôi sao? Hai cậu là người yêu còn chưa từng hôn qua? Hay là ngại trước mặt nhiều người như thế này? Không sao nha, cứ coi như bọn tôi chết rồi là được."

"Chỉ hôn một chút thôi mà, đừng khác người như vậy chứ. Bọn tôi cũng không phải người xấu, nhìn hai người hôn liền nghĩ ra đủ thứ chuyện đen tối đâu."

"Phải đó! Q cơ, K bích, mau thi hành mệnh lệnh của quốc vương, hôn đi hôn đi!"

"Hôn lưỡi! Hôn lưỡi!"

Hai mươi mấy người đều bị chuyện hôn môi làm cho nóng cả người, vây thành một vòng lớn chờ nhìn nam nữ sinh hôn môi.

Bị chặn ở giữa, Tiền Ý Ý xấu hổ.

Bọn họ đều cho rằng cô với Lương Quyết Thành là một đôi, hơn nữa lại là một đôi có quan hệ rất thân mật.

Nhưng bọn họ lại không phải. Hôn môi cái gì chứ? Kích thích quá rồi.

Hơn nữa còn là nụ hôn đầu.

Bất kể là của cô hay của lão đại, đều là nụ hôn đầu tiên.

Cứ như vậy mất đi cho cái trò quốc vương này?

Đáy mắt Tiền Ý Ý có điểm dao động.

"Đôi cái khác không được sao?" Tô Á Na nhìn ra Tiền Ý Ý đang do dự, nhắc tay hỏi.

"Không được."

Nữ sinh cổ động làm quốc vương kia cười cười cự tuyệt: "Đã ra mệnh lệnh rồi, sửa đi sửa lại thì chẳng ra sao cả."

Nói thì nói thế, nhưng là thật sự phải làm sao?

Tô Á Na cắn ngón tay, không biết nên làm gì.

Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành là người yêu của nhau, theo lý thuyết thì hôn một cái cũng không có vấn đề gì cả. Đoán chừng là hằng ngày bọn họ đều làm.

"Nếu không thì bọn họ hôn rồi chụp ảnh cho mọi người được không? Nhiều người như vậy, là ai cũng sẽ xấu hổ mà." Tô Á Na đưa ra ý kiến khác.

"Không được! Bọn tôi muốn xem tại hiện trường!"

"Đứng đứng đứng, cách một cái màn hình điện thoại đều chẳng có cảm giác gì nữa!"

Tất cả mọi người đều đang dự dồ, nhạc nền còn đang nhẹ vang vọng, hai má Tiền Ý Ý đã đỏ bừng.

Mà Lương Quyết Thành nắm con bài K bích trong tay, từ đầu tới cuối đều không nói gì.

Người xem náo nhiệt xung quanh rốt cuộc cũng nhớ tới, đương sự là Lương Quyết Thành.

Người mà trước đây bọn họ đều không dám chủ động đến gần.

Mà bây giờ, bọn họ lại đang chơi đùa cùng với bạn gái của anh.

Mấy nam sinh hơi do dự, nếu người ta mà không thích, tức giận lên thì phải làm sao?

Nhưng Tại Tiểu với Chu Tam thân với Lương Quyết Thành nhất vẫn còn đang phát cờ hò reo.

"Lương ca! Hôn đi! Chị dâu nhỏ thẹn thùng, cậu cũng không thể thẹn thùng nha!"

"Đứng vậy! Không phải chỉ là hôn một cái thôi sao, hai người cũng đâu phải chưa từng làm, yên tâm đi yên tâm đi! Bọn tôi giúp hai người đếm thời gian!"

"Lương ca uy vũ~! Ôm chị dâu hôn hôn đi!!! Hôn!!!"

Tại Tiểu với Chu Tam đều điên rồi.

Rốt cuộc thì Lương Quyết Thành cũng động.

Trong đầu Tiền Ý Ý run lên.

Anh đứng lên, cầm lấy cánh tay Tiền Ý Ý.

Bàn tay anh có chút nóng. Rõ ràng không có uống rượu nhưng lại bị mùi rượu nhiễm cho đến hơi say, trong ánh mắt đều có một tầng sương mỏng. Nhìn vào tầng sương mỏng đó có thể thấy được sự ôn nhu của anh.

Tiền Ý Ý sững sốt.

Lương Quyết Thành không nói gì, anh nắm lấy tay cô, lôi cô đi ra từ hướng bên cạnh.

Một đám người vây xem không dám nói gì, Lương Quyết Thành đi qua liền nhanh chóng tách ra nhường đường cho anh đi.

Không dám cản.

"Hai người muốn đi sao?"

Ủy viên thể dục vội vàng nói: "Kỳ thật, không hôn cũng được, đừng làm to chuyện không vui..."

Bọn họ đều cho rằng Lương Quyết Thành không vui.

Chung quy lại, lúc trước mọi người đều biết Lương Quyết Thành là người ít lộ ra tâm tình của mình, bình thường chính là một người lạnh như băng, một hòn đá, hay giống hệt như một người gỗ không có cảm xúc.

Chỉ lúc nghe nói anh đánh người mới có người nhớ rõ anh. Kia, chính là Lương Quyết Thành mang danh giáo bá.

Gần đây anh đều không tức giận, không có chọc người cũng không gây ra chuyện gì ầm ĩ đến mức khiến cho người khác sợ hãi. Cho nên bọn họ đều quên mất anh chính là người mà chỉ cần nhắc tới tên thôi cũng đã thấy run rẩy cả người.

Bọn họ điên rồi mới dám bắt nạt Lương Quyết Thành.

Không ít người của ban 11 đều đang kêu rên ở trong tâm.

Chơi trò chơi sao lại không mang não đi vậy chứ?

Chết rồi, chết thật rồi!

Tại Tiểu và Chu Tam không cảm thấy Lương Quyết Thành đang tức giận.

Cái tư thế anh kéo lấy Tiển Ý Ý kia, cái ánh mắt kia, nói là tức giận không bằng nói là...

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đáy mắt đều là khẳng định một thứ gì đó.

Lương Quyết Thành xem như không thấy đám người đang ồn ào đột nhiên yên tĩnh lại, lôi kéo Tiển Ý Ý đi ra ngoài cửa.

Q cơ.

K bích.

Anh với Tiển Ý Ý thế nhưng lại bị chọn cùng một lần.

Hôn môi.

Quan hệ của anh với Tiển Ý Ý, hay là nói cô đang dùng phương thức bao dưỡng để giữ anh lại bên cạnh, hai người cũng chưa từng hôn qua.

Lúc ở công viên nước lần trước, cô có hôn má anh.

Đây coi như là hôn?

Không, cũng không được xem là hôn môi.

Buổi chiều hôm nay cô hôn lên cánh tay của anh?

Cũng không thể tính.

Bốn bỏ năm lên, anh cùng Tiển Ý Ý kết giao lâu như thế cũng chưa từng hôn một cái.

Kim chủ không chủ động đề xuất, anh cũng không chủ động phục vụ.

Nhưng cho dù Tiển Ý Ý không nói ra, anh cũng biết nhất định là cô có cái suy nghĩ này.

Muốn hôn anh.

Giống như mệnh lệnh kia của quốc vương, hôn lưỡi với anh.

Con gái như cô thường thẹn thùng, sẽ không có khả năng chủ động nói ra. Nhưng không sao, anh có thể hiểu được.

Làm người được bao dưỡng, anh phải học được cách phán đoán tâm tư của kim chủ, tùy lúc cũng có thể làm cho cô vừa lòng.

Tiển Ý Ý còn chưa phản ứng kịp, đã thấy Lương Quyết Thành mở cửa ra.

Âm thanh ầm ĩ bên ngoài đều truyền tới.

Tiển Ý Ý cũng cho rằng anh không vui nên muốn rời đi.

Nghĩ cũng phải, lão đại sao có thể công khai hôn môi chứ?

Cô còn đang định nói balo vẫn còn ở trong đó, Lương Quyết Thành đã đem cô ấn lên tường.

"A?"

Cửa được kéo ra, hai người bọn họ vừa lúc đứng ở giữa vách tường.

"Lương ca?" Tiển Ý Ý ngẩng đầu.

Vóc dáng anh rất cao, ngăn ở nơi đó liền chặn mất tầm mắt của Tiển Ý Ý. Làm cô chỉ có thể nhìn thấy Lương Quyết Thành.

"Thực hiện mệnh lệnh."

Lương Quyết Thành thấp giọng nói, một tay anh đặt trên vai Tiển Ý Ý, một tay đỡ cằm của cô.

Đồng tử Tiển Ý Ý co rụt lại: "Không phải, cậu chẳng lẽ...!!!"

Lời còn chưa nói xong, Lương Quyết Thành đã tiến tới.

Anh hơi khom lưng, nghiêng đầu, môi đặt trên...ngón tay của anh đang che lấy môi cô.

"Suyt..."

Hô hấp nóng bỏng làm Tiễn Ý Ý như ngừng thở, trong đầu một trận choáng váng.

Nam sinh trước mắt rất gần, đang từ từ nhắm hai mắt hôn lên ngón tay anh.

Trái tim Tiễn Ý Ý đập loạn, nhất thời mất đi tiết tấu thông thường, hô hấp cũng vô cùng rối loạn.

Khẩn trương.

Gần quá.

Hô hấp của Lương Quyết Thành rất gần, gần đến mức để Tiễn Ý Ý cảm giác như hai người sắp hoà tan chung một chỗ.

Tay cô siết chặt lấy áo của anh, hai mắt nhắm chặt lại.

Không nhìn thấy sẽ không khẩn trương.

Nhưng lúc nhắm mắt lại, Tiễn Ý Ý mới phát hiện mình còn khẩn trương hơn.

Không thấy gì hết, hô hấp của cô, độ ẩm cô cảm giác được, tiếng thở dốc có thể nghe, mùi hương người được, toàn bộ đều là Lương Quyết Thành.

Cô như bị anh bao vây lại, được anh nâng niu như một khối trân bảo.

... Không được.

Rất khẩn trương.

Cô sắp không xong rồi.

"Um..."

Lông mi cô khẽ run, Lương Quyết Thành nhẹ nhàng nâng đầu lên.

Trong nháy mắt sau khi mở mắt ra, trong con ngươi anh đều là một mảnh thâm tình, ôn nhu.

Lông mi động một cái, mảnh thâm tình kia nhanh chóng được giấu đi, đảo mắt một cái liền biến mất.

"Hết thời gian."

Thanh âm của anh hơi khàn khàn.

Tiến Ý Ý chống người đứng thẳng lên.

Nửa ngày sau mới phản ứng kịp.

Hôn lưỡi năm giây, hôn môi mười giây.

Như bọn họ... là vài giây?

Bên ngoài truyền đến tiếng hát hò đình tai nhức óc, mà trong phòng bao của bọn họ lại là một mảnh im lặng.

Qua một lúc, Lương Quyết Thành với Tiễn Ý Ý từ chỗ nhỏ hẹp giữa vách tường trở lại, mấy người bên trong mới như bừng tỉnh lại.

Tất cả mọi người đều không dám bàn tán, đều ghẹo gì về cái chủ đề hôn môi ban nãy nữa.

Cũng không cần nói gì cả.

Lương Quyết Thành vừa mới đem Tiễn Ý Ý đặt ở nơi hẻo lánh kia, mạnh mẽ hôn môi, giống như là muốn đem người khảm vào trong ngực mình.

Giống như sói, càng giống như sói đói.

Ở trước mặt Tiễn Ý Ý lại giả vờ làm một trung khuyển vô hại.

Rõ ràng là tình nhân, vì cái gì Lương Quyết Thành lại hôn đến đôi khát như vậy? Một lần hôn lại hôn tận một phút...

Bọn họ không biết, cũng không dám tiến lên hỏi!

- - - - -

Lời editor: Lương ca! Anh bạo quá...

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Edit: Thương Thù

Thời gian dần trôi, trong phòng bao không có mấy người đang ca hát, hầu như là đều đang chơi đùa.

Chơi như lúc này là còn nhẹ, lần này chơi còn rất lớn.

Phản sau Tiễn Ý Ý đều vô cùng yên phận, lui về sau lưng Lương Quyết Thành nhìn mọi người chơi đùa.

Từ đầu đến cuối cô đều có một loại cảm giác mờ mờ.

Ban này, tại sao Lương Quyết Thành lại có thể phối hợp thực hiện mệnh lệnh như vậy? Anh hôn còn rất nghiêm túc...

Không thể nghĩ nữa, có nghĩ cũng không ra. Tâm tư của lão đại sao có thể dễ đoán được chứ.

Học sinh cấp ba không ít người đều ở trong kí túc xá, đặc biệt là nữ sinh, cho nên mọi người đều muốn về sớm. Khoảng mười giờ, tất cả mọi người liền tạm biệt nhau.

Sau khi về nhà, Lương Quyết Thành liền giam mình ở trong phòng không lên tiếng, cũng không biết là đang làm gì.

Tiến Ý Ý cũng không hỏi, cũng không muốn hỏi.

Lương Quyết Thành mộng một giấc.

Trong giấc mơ, KTV phát ra tiếng nói chuyện ồn ào, anh kéo Tiến Ý Ý đến đằng sau cánh cửa, nơi hẻo lánh tối mờ mờ, khom lưng hôn xuống.

Nhưng khác với hiện thực ở chỗ, giữa đôi môi của hai người lại không có ngón tay của anh chống đỡ.

Anh hôn lên môi cô.

Tiến Ý Ý cũng không phản kháng, cô nắm lấy vạt áo anh, cả người đều run lên nhưng không có ý tứ kháng cự. Nghiêng đầu nhắm mắt lại, tùy ý thân mật cùng anh.

Ở trong mơ, anh được một bước lại lần thêm một bước, cô gái nhỏ trong ngực cũng phối hợp theo động tác của anh, hết thấy đều khiến cho Lương Quyết Thành trầm mê vào trong đó...

Tiến Ý Ý phát hiện, sáng hôm sau Lương Quyết Thành không chờ cô cùng đi học, một mình đạp xe đến trường.

Kỳ quái.

Thời tiết dần lạnh hơn, Tiến Ý Ý mặc nhiều thêm một kiện áo mũ, lúc ngủ trong lớp liền chụp mũ lên đầu, ngủ đến ngon lành.

Tháng mười vừa qua một nửa, thời tiết trên diện rộng lần lượt hạ nhiệt độ, đã sắp đến thời điểm ngủ đông luôn rồi. Lúc thầy Trương vào lớp thì hơn nửa học sinh trong lớp đều đang ngủ.

Mà Tô Á Na trong một đám ngáy ngủ thì kiên định chống mí mắt, cố gắng theo kịp tiết tấu giảng bài của thầy giáo.

Tô Á Na tìm tới Nhâm Kha, vươn tay hữu nghị, xin cậu ta giúp đỡ mình học tập.

Cô ấy nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Ý Ý lần trước thi đứng hẳn trong top 300, chúng ta cùng nhau chơi đùa thể mà thành tích tớ lại kém như vậy, tớ nhất định không chịu thua đâu. Cho nên từ bây giờ tớ sẽ cố gắng học tập thật tốt, tiến bộ thật nhiều."

Lời này làm cho Tại Tiểu với Chu Tam nghe thấy cũng có chút sần sảo.

Một người là hạng nhất toàn trường, một người đứng trong top 50, một người trong top 300, Tô Á Na cũng là xếp hạng ở giữa giữa. Không giống hai người bọn họ, ở đuôi xe tranh nhau đến hăng say, thay nhau đoạt vị trí số một từ dưới đếm lên.

Đều là bạn bè, vậy mà một người đầu xe một người lại ở đuôi xe, đích xác không tốt cho lắm.

Tại Tiểu với Chu Tam cũng chạy theo quán lấy Nhâm Kha.

Nhâm Kha từ chối không được, thế là phải một mình công cả ba người.

Chỉ có điều là phải dạy ba người này ở chỗ nào? Nhà Nhâm Kha còn có cha mẹ với anh trai, không có quá nhiều không gian.

Tiệm trà sữa ở đối diện trường học, suy nghĩ một chút, vào lúc cao điểm có muốn chen vào cũng không được.

Tiền Ý Ý liền đề nghị căn hộ gần trường học của mình.

Hiện tại chỗ đó chỉ có một mình em gái Lương ở. Cô bé lại rất ít tiếp xúc với người ngoài, Lương Quyết Thành hai, ba ngày mới tới xem một lần, tiểu cô nương cũng sẽ cảm thấy cô đơn.

Em gái Lương vẫn chưa phải là cô gái mười tám tuổi gặp qua nhiều biến cố trong nguyên tác, bây giờ em ấy vẫn còn là một tiểu cô nương có tính tự bế, nhưng vẫn có thể nhìn ra cô bé đối với những thứ bên ngoài có khát vọng.

Tiền Ý Ý sau khi thương lượng với Lương Quyết Thành, cảm thấy để cho mấy người này buổi chiều qua đó học, thứ nhất là sẽ có một không gian yên tĩnh, thứ hai là có thể để cho em gái Lương tiếp xúc với người khác.

Thử một chút, có khi cô bé sẽ thích cái cảm giác ở cùng với người khác, lại hướng ngoại hơn thì sao.

Lương Quyết Thành đối với việc này không có ý kiến gì.

Anh cũng muốn để cho em gái giống người bình thường hơn một tý.

Tuổi thơ có cha dựng bạo lực, em ấy nhận rất nhiều sợ hãi, nhiều lần lại trở nên trầm mặc ít nói, có chứng tự bế.

Cái đó vốn không phải là thiên tính của em ấy.

Cô bé không phải trời sinh đã tự bế không muốn tiếp xúc với ai, cô bé là bị sợ tới mức đó.

Thân là "Anh trai và chị dâu", Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành quyết định xong liền gọi điện thoại tới hỏi ý kiến của cô bé.

Lương Nguyệt Ninh ở nhà Tiền Ý Ý đã nửa tháng, trong thời gian này, anh hai và chị Ý Ý sẽ tới chơi với cô, một tuần còn có một người lái xe đưa cô bé tới bệnh viện thăm mẹ.

Áo com không cần phải lo, an toàn lại thoải mái, Lương Nguyệt Ninh mười bốn, mười lăm năm qua chưa từng cảm nhận qua cái cảm giác này.

Giống như là đang mơ vậy.

Nhưng thứ này đều là của bạn gái anh hai, đều là chị Ý Ý cho cô bé.

Lương Nguyệt Ninh biết mình chỉ là tạm thời ở đây cho nên không dám di động đồ đạc trong nhà, di giúp việc hỏi khẩu vị, cô bé cũng không dám nói thêm cái gì. Tận lực giảm bớt phiền toái cho chị ấy, làm một cô gái nhỏ ngoan ngoãn.

Cô bé vẫn giữ lại thói quen vẽ tranh. Tuổi còn nhỏ cho nên cô bé cũng không có học được nhiều thú vui khác ngoại trừ thứ này.

Lương Nguyệt Ninh muốn bán tranh của mình lấy tiền, như vậy thì sẽ không cảm thấy mình là một phế nhân. Chị Ý Ý chăm sóc cô, về sau khi lớn lên cô cũng có thể làm việc để báo đáp chị ấy.

Trong nhà để không ít tranh. Có cái đã hoàn thành, có cái chưa hoàn thành, đều được treo ở trên giá vẽ của em gái Lương.

Nhận được điện thoại của anh hai và chị Ý Ý, Lương Nguyệt Ninh lại cảm thấy an lòng.

Nhà này là của chị ấy, một mình cô ở đó thấy thế nào cũng có chút kinh hãi. Nếu chị ấy có thể dùng nó làm việc khác cũng có thể giúp cô thả lỏng đôi

chút.

Hơn nữa người đến đều là bạn bè tốt của anh hai và chị ấy, cũng xem như là anh chị khác của cô.

Lương Nguyệt Ninh không thích tiếp xúc với người khác, nhưng không có nghĩa là cô bé không biết lễ phép là gì. Cô bé chủ động đưa ra đề nghị xuống bếp nấu cơm cho mọi người, hoan nghênh mấy anh chị tới đây học tập.

Chỉ cần em ấy không bài xích là được rồi.

Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành xác nhận em ấy không phải là đang cố chịu, cũng không phải là không thích mà là thật sự chấp nhận tiếp thu, lúc này mới đi nói với đám người kia, buổi chiều sau khi tan học tới nhà của Tiền Ý Ý. Cùng ăn cơm tối sau đó học bài luôn.

Nhà của Tại Tiểu cách trường học không xa, Chu Tam lại lớn lên cùng với cậu ấy cho nên ở nhà của cậu ấy qua đêm cũng không sao.

Chỉ có Nhâm Kha với Tô Á Na, nếu như hai người đi tới nhà của Tiền Ý Ý thì buổi tối sẽ phải về sớm. Nhất là Tô Á Na, cần phải có người đưa về.

Nữ sinh một mình đi đêm không an toàn.

Trước hết đem những vấn đề cơ bản giải quyết hết, thông báo với người trong nhà một tiếng, mỗi ngày tan học sẽ giành ra ba đến bốn tiếng học nhóm.

Tan học, sáu người liền đi tới tiểu khu.

Tiểu khu xác thực rất gần trường, chính là chuẩn bị vì Tiền Ý Ý. Dù cô không ở đây cũng cảm thấy vui vẻ.

Vì để cho Lương Nguyệt Ninh thoải mái cho nên Tiền Ý Ý không mở cửa mà bảo Lương Quyết Thành đi ấn chuông.

Cửa rất nhanh liền được mở ra.

Tiểu cô nương rút rè nấp sau cánh cửa, vừa nhìn thấy anh trai liền lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

"Anh, chị, mọi người tới rồi, ngồi đợi một chút, cơm sẽ nấu xong ngay ạ."

Lương Nguyệt Ninh cẩn thận quan sát Tiền Ý Ý, cười cười hơi xấu hổ.

Về phần mấy anh chị khác, cô bé chỉ mới thấy qua Tại Tiểu với Chu Tam có một, hai lần. Với cô bé mà nói thì họ cũng chỉ như người xa lạ, lúc nở nụ cười vẫn có chút khàn trương.

"Em gái còn biết nấu cơm sao? Thật lợi hại nha!" Tiền Ý Ý không keo kiệt lời khen cho cô nhóc, giờ ngón tay cái lên rồi xoa xoa hai cái đuôi ngựa của em ấy.

Cô bé ngoan ngoãn đứng im cho cô xoa, cười đến càng xấu hổ, ánh mắt vui sướng nhìn Tiền Ý Ý.

Tốt quá rồi, chị Ý Ý còn chủ động sờ sờ cô, chị ấy vẫn còn thích cô.

Quả nhiên là chị thích hai cái đuôi ngựa, thích cách ăn mặc kiểu loli.

Lương Nguyệt Ninh mặc váy viền ren in hoa, tất chân màu trắng, cảm thấy Tiền Ý Ý rất thích mình ăn mặc như thế này.

Lần tới gặp chị ấy, cô sẽ mặc một cái váy thủy thủ mới được.

Em gái Lương đem tạp dề buộc lại, chạy về phòng bếp.

"Ngồi đi, cứ tự nhiên."

"À đúng rồi, mấy cái công cụ vẽ tranh kia đều là của em ấy, không nên động nhiều."

Tô Á Na thả lỏng, ném túi sách ở phòng khách rồi đi tới đi lui một vòng, kéo cái rèm ra, ngoài cửa sổ sát đất chính là một vườn hoa xanh mướt.

"Ý Ý, nhà cậu to thật đấy."

Tô Á Na thường thức xong, lắc đầu thở dài: "Cậu biết không, một căn hộ này của cậu mà mục tiêu phấn đấu ít nhất 10 năm của bao nhiêu người đó."

Giá của mấy căn hộ này rất cao, tùy tiện chọn một căn cũng phải hai, ba trăm vạn, chớ nói tới một căn hộ có vị trí tốt như vậy. Chắc chắn không dưới sáu, bảy trăm vạn đâu.

Mà căn hộ này Tiền Ý Ý để không dùng tới, lại dùng để kim ốc tàng kiều*, nuôi dưỡng em gái của bạn trai.

*Nơi ở của người đẹp.

Xuất thân phổ thông như Tô Á Na lần đầu cảm giác được, bạn thân của mình thực sự là một phú nhị đại.

Đều do Tiền Ý Ý ở trường quá thu liễm, cũng chưa từng ai so đo cái gì, mặc đồng phục học sinh, ăn cơm ở canteen, tan học đều là ngồi sau xe đạp với Lương Quyết Thành. Những thứ đó đều làm cho bọn họ suýt nữa quên mất cô chính là một thiên kim tiểu thư từ trường quý tộc chuyển tới.

"Người có tiền, chị dâu nhỏ sợ là sau này muốn bao dưỡng Lương ca của chúng ta nha."

Chu Tam không châm chọc, nghĩ cái gì liền nói cái đó.

Tiền Ý Ý cời áo khoác, mở điều hòa, xắn tay áo dọn bàn trà để dùng cho việc học, nghe thấy lời cậu ta nói liền hơi chột dạ.

Không sai, cô là dựa vào tiền mới bao dưỡng được Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành rửa tay xong đi ra, thuận tay vuốt tóc một cái, trên trán đều mang theo vài giọt nước.

"Phi, mày nói vớ vẩn cái gì đấy? Người ta yêu đương với nhau sao có thể nói là bao dưỡng chứ?" Tại Tiểu nhảy đến lắc lắc cổ Chu Tam, "Có biết nói chuyện hay không, nhanh xin lỗi chị dâu mau! Chị dâu xinh đẹp thiện tâm của chúng ta giống với loại người dùng tiền đi bao dưỡng sao!"

Ngại quá, cô chính là loại người đó.

Tiền Ý Ý chân thành chớp mắt, trong lòng lại ngàn vạn lần nói lời xin lỗi.

Lương Nguyệt Ninh ở nhà lại học được cách nấu cơm đầy bản lĩnh.

Mẹ Lương không có ở nhà, Lương Quyết Thành cũng không biết nấu cơm, em gái Lương mới mười bốn tuổi, vậy mà đã nấu cơm được bảy, tám năm rồi.

Hôm nay là lần đầu tiếp đãi các anh chị tới chơi, Lương Nguyệt Ninh xuất ra hết tay nghề của mình, làm một bàn lớn đồ ăn, còn hơi thấp thỏm.

"Em làm đều là những món đơn giản, anh chị đừng chê nhé."

"Không chê, không chê!"

"Làm sao có thể chê! Em gái, sao không nói sớm là em nấu được nhiều món như thế này chứ!"

"Ai ui, em gái nhỏ, em chưa có bạn trai đúng không, chỉ bằng quen anh đi!"

Chu Tam vừa nói ra một câu, Lương Quyết Thành ở cách một vị trí với cậu ta liền gõ cho một cái vào đầu.

"Đừng đùa giỡn em ấy, tuổi vẫn còn nhỏ."

"Được được được, không đùa."

Chu Tam ôm đầu thở dài: "Lương ca, tôi nói thật nhé, tôi mà có em gái nấu ăn ghê gớm như vậy thì đầu lưỡi cũng sẽ bị nuốt mất."

Đây là thật.

Tiền Ý Ý ăn không ngẩng đầu, chiếc đũa nhanh nhẹn gấp món ăn.

Mấy người trên bàn cơm đều giống cô, cũng chỉ có Lương Quyết Thành đã ăn quen cho nên chuyên tâm ngồi gấp đồ ăn cho Tiền Ý Ý.

Lương Nguyệt Ninh còn có bản lĩnh lợi hại như vậy, Tiền Ý Ý hơi hối hận, vì cái gì không trực tiếp đem em ấy nuôi ở trong nhà mình. Nếu nuôi ở trong nhà mình, ban ngày mời gia sư đến dạy học cho em ấy, xế chiều tan học còn có thể ăn cơm em ấy nấu.

Ăn được bữa cơm do em gái Lương nấu, liền có cảm giác hạnh phúc cả một ngày.

"Anh chị không chê thật tốt quá."

Lương Nguyệt Ninh ăn được vài miếng, nhìn mấy anh chị này ăn liên tục không hề chê bai, hơn nữa còn cổ động cho mình khiến cô bé lộ ra ý cười.

Tốt quá, cô vẫn chưa phải người vô dụng.

Em gái Lương thực sự rất hạnh phúc.

Gần hai mươi đĩa thức ăn đều trống không.

Một đám học sinh cấp ba tê liệt trên ghế ngồi, đầu đều tựa trên chỗ dựa lưng, tay ôm bụng, đang không ngừng cảm thán nhân sinh.

Em gái Lương đem bát đĩa thu dọn, sau đó còn chủ động bưng mấy cốc nước chanh mát ong tới.

"Không động đây được nữa rồi!"

Tại Tiểu sờ sờ bụng: "Em gái, bữa ăn hôm nay anh trai ăn phải no đến ba ngày sau. Em xem cái bụng này đi, giống mang thai năm tháng hay không?"

Lương Nguyệt Ninh không biết sức ăn bình thường của một nam sinh trung học có bao lớn, nhưng nhìn bộ dáng kia của Tại Tiểu, hẳn là thật sự ăn quá no.

Cô bé cong mắt cười.

Thật tốt, như thế được người khác công nhận vậy.

Trước đây chưa từng nấu cơm cho ai ngoài anh hai và mẹ, lần này Lương Nguyệt Ninh cảm thấy thực thỏa mãn.

Cô bé ngoan ngoãn ôm giá vẽ của mình về phòng vẽ tranh, để phòng khách cho các anh chị học.

Một đám ăn no nằm la liệt ra đất.

"Tôi nói, chúng ta hôm nay sợ là không học nổi ấy chứ."

"Tớ cũng thấy thế." Tô Á Na vỗ vỗ cái bụng nhỏ, vô cùng ưu thương, "Sao tay nghề em ấy lại tốt như vậy chứ, tớ còn đang giảm béo mà."

Tiền Ý Ý cũng không muốn động.

Đầu lưỡi vẫn còn lưu luyến mùi vị ban nãy.

Trù nghệ của em gái Lương quá tốt, làm cho Tiền Ý Ý cảm thấy chỉ cần được ăn cơm em ấy nấu thì bảo cô làm gì cũng được.

Trong nguyên tắc không có nói tới em gái Lương tình thông cái gì, chỉ biết rằng cô bé là một nhân vật pháo hôi không đáng để nhắc tới.

Nói như vậy, nhân vật không được đề mắt tới trong nguyên tác, hay như người qua đường giáp, ắt cũng đều có thể tình thông mấy thứ này.

Đám người như mấy phế nhân nằm nửa tiếng ở đó, tất cả đều y nguyên không muốn động.

Thẳng đến lúc trời đã tối, đám người này dựa vào chút tự chủ ít ỏi còn lại vây quanh bàn trà, lật sách vở ra.

Có sáu người, chia làm hai nhóm.

Lương Quyết Thành dạy Tiền Ý Ý, Nhâm Kha một mình kéo ba người.

Dựa theo tiến độ học tập, Tiền Ý Ý là nhanh nhất. Chu Tam và Tại Tiểu cơ hồ là xem cái gì cũng không hiểu, cuối cùng biến thành Nhâm Kha chỉ rõ mấy vấn đề cơ bản cho Tô Á Na, Tô Á Na lại giúp Tại Tiểu và Chu Tam nói lại vấn đề đó một cách cơ bản nhất. Lúc giảng lại cũng củng cố kiến thức của chính mình.

Sau khi thu xong Tiền Ý Ý có buông thả mấy ngày, lần này học lại Lương Quyết Thành rõ ràng tăng độ khó lên cho cô.

Một quyển đề thật dày, cũng không biết anh soạn từ lúc nào.

Tiền Ý Ý vui đầu làm đề.

"Cái công thức này không đúng rồi, từ đầu tới đuôi đều không đúng."

"Tại Tiểu! Cậu đừng có cười, sao cậu có thể viết công thức vật lý cho đề toán vậy?"

Tô Á Na kiên trì mười phút, bị hai tân thủ không có một tý căn cơ này làm cho tức phát khóc, phồng miệng thở.

"Kha Kha, cậu tới đi, tớ đi tự học cái khác."

Cô ấy cũng mới chỉ là người mới học, vốn tưởng giảng cho hai cái người này rất dễ, dạy mười phút mới phát hiện có dạy hay không cũng như thế! Công thức trong đầu cô ấy đều muốn loạn cả lên rồi.

Nhâm Kha đẩy đẩy mắt kính, tiếp nhận nhiệm vụ của Tô Á Na, đồng thời đem bài tập giao đến cho cô ấy.

"Cậu làm cái này trước đi."

Nhâm Kha học rất tốt, thi trong top 50 đều không thành vấn đề gì.

Cậu ta dạy cũng không tệ, ở trong lớp có không ít người đến hỏi bài.

Nhâm Kha rất nghiêm túc, Tại Tiểu với Chu Tam cũng bị sự nghiêm túc đó làm cho ngồi thẳng lại.

"Kha Kha, cậu nói xem cái cơ bụng kia của cậu luyện như thế nào vậy?"

"Chờ chút, Kha Kha, cậu có phải là một cao thủ ẩn giấu hay không?"

Mấy nam sinh thường sẽ không điệp lại tên của người khác. Nhưng Nhâm Kha nhân duyên tốt; lại không có tính xấu gì, nhìn qua so với bọn họ còn giống như một nữ sinh cho nên mấy nam sinh đó đều hỗn loạn kêu "Kha Kha".

Kha Kha lật quyển vở trống rỗng đến thăm của bọn họ ra, thuận miệng nói: "Anh tớ là quân nhân, lúc trước có mang tớ huấn luyện qua."

"Vậy tại sao đáng người cậu lại tốt như vậy, khai giảng mới được có một tháng thôi mà!"

Chu Tam cực tò mò, đều dán sát lên người Nhâm Kha.

Nhâm Kha không hề khách khí đem người đẩy ra xa, trên người đều toát lên hai chữ một sách, khuôn mặt lại có một tia bất đắc dĩ.

"Uống sữa."

Chu Tam cúi đầu.

"Mày làm gì đấy?" Tại Tiểu đuổi cổ sang nhìn di động của Chu Tam.

"Tao đang mua sữa, về sau mỗi ngày uống hết một thùng luôn!"

"Mày có thấp đâu, 1m74 lặn mà?"

Tại Tiểu chỉ chỉ Nhâm Kha: "Kha Kha hình như còn chưa được mét bảy đâu? He he he, Tiểu Kha Kha hơi thấp nha."

Nhâm Kha vỗ vỗ vở bài tập, "Có muốn học nữa không?"

Tại Tiểu với Chu Tam lè lưỡi, không dám chọc giận "thầy giáo", nhanh chóng ngậm miệng lại.

Lương Quyết Thành lại là người rảnh rỗi nhất.

Anh chóng cầm nhìn Tiễn Ý Ý đến gần người.

Cô đang cúi đầu nghiêm túc làm đề. Có vẻ như đang gặp vấn đề khó giải cho nên lông mày đều cau lại một chỗ, mi tâm biến thành hình chữ xuyên. Cái miệng nhỏ nhắn còn không ngừng lẩm bẩm cái gì đó, bút trong tay lại xoay tới xoay lui, trên vở cũng không có một chữ.

"Khó quá..."

Cuối cùng vẫn là nhận thua, cô thờ ra một hơi, ghé mắt nhìn Lương Quyết Thành, không tự chủ được mà lẩm nhẩm, "Cậu giúp tớ với."

Lương Quyết Thành cũng chỉ chờ có câu này.

Tay anh vòng qua bả vai Tiễn Ý Ý, cầm lấy bút của cô.

Cái tư thế này liền đem cô đều ôm trọn trong ngực.

Nhưng hai đương sự cũng không để ý, đầu kê bên đầu, một người nói một người nghe.

Đối diện bàn trà là nhóm bốn người đang học tập lộn xộn, bốn cái đầu đều dừng lại ở phía trước, đồng loạt nhìn chăm chăm Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành một tay chống bàn trà, một tay ôm Tiễn Ý Ý vào trong ngực, ngòi bút liên tục chuyển động, ở trên giấy nháp viết xuống lời giải hoàn hảo.

Cầm anh cơ hồ là tựa lên vai cô, khoảng cách giữa hai người rất gần, cũng không còn là khoảng cách an toàn giữa hai người bình thường nữa.

"...A, thì ra là vậy, lúc nãy tớ nghĩ sai hướng rồi."

Thanh âm Tiễn Ý Ý mềm mềm.

"Ừ, thử lại một lần."

Nam sinh luôn có ánh mắt lạnh nhạt giờ đây lại toát ra mấy phần ôn nhu.

"Ừm, để tớ thử lại."

Tiền Ý Ý vui đầu giải lại một lần nữa.

Lương Quyết Thành vẫn bảo trì cái tư thế này không động.

Anh đột nhiên ngẩng đầu.

Bốn cái đầu đối diện đồng thời quay trái quay phải.

"Gào gào gào!"

Chu Tam quay quá nhanh, ôm cổ phát ra tiếng kêu như heo bị chọc tiết.

Ba người kia giả vờ học tập nghiêm túc, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Nửa ngày sau, Lương Quyết Thành mới dời tầm mắt đi.

Nhóm bốn người xem trộm thở phào một tiếng.

Sau đó lại hai mặt nhìn nhau.

Hình như bọn họ...có chút thừa thãi?

Giống như ngôn luận gọi bằng một cái tên khoa học, đó là "bóng đèn".

Bọn họ đi nhằm nơi rồi sao? Hiện tại chạy còn kịp không?

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Lương Lương: Một lũ đều chóng mặt.

Anh đang nghĩ...

Tiền Ý Ý: Không, cậu không nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Edit: Thương Thù

Chín giờ tối, Lương Nguyệt Ninh từ trong phòng vẽ tranh đi ra.

Trên người cô treo một cái tạp dề, trên hai cái đuôi ngựa là chiếc mũ beret.

Những thứ này đều là Tiền Ý Ý mua cho cô bé. Tiểu cô nương lúc vẽ tranh cực kì xinh đẹp, nhìn cô bé thôi cũng cho ra được một bức tranh xinh xắn.

Biết Tiền Ý Ý thích mấy thứ này cho nên Lương Nguyệt Ninh thường tự giác ăn mặc theo cách mà cô thích, sau đó đi qua rót trà, đưa tới cho mấy anh chị đang học tập nghiêm túc ở bên kia.

Đám người ngồi quanh bàn trà, Chu Tam đã bỏ cuộc từ sớm, trên mặt cậu ta đắp một quyển sách toán học, dựa vào Tái Tiểu giả vờ ngủ, phát ra thanh âm rột rột rột rột như một con mèo lười đang vô cùng thoải mái.

Tái Tiểu cũng không làm được bao nhiêu, nhìn chằm chằm cái đề như có huyết hải thâm thù gì với nó, cả người đều tản ra khí tức muốn đánh nhau với

mấy cái con toán này.

Người duy nhất có tiền triển là Tô Á Na.

Cô hiểu được bài, nghe cũng lọt, chỉ là trước đó trong lớp đa số đều không tập trung cho nên nghe cũng không hiểu thầy giáo đang nói cái gì.

Mà Nhâm Kha hướng dẫn cô làm một cái đề, ước chừng đem năng lực của cô tính toán một lúc mới bắt đầu dạy cô từ cái cơ bản nhất.

Tham quá cũng không tốt, không bằng từng chút một nắm vững cái cơ bản đã.

Sau ba tiếng học, Tô Á Na nhìn mấy cái đề bài kia phát hiện mình đã có thể đọc hiểu nó.

Nước mắt đảo quanh tròn, cô cảm thấy mình sắp được cha mẹ phát tiền thưởng rồi.

Lương Nguyệt Ninh nhu thuận đưa trà chính mình pha tới, chấm dứt buổi học nhóm hôm nay.

Tô Á Na và Nhâm Kha về cùng một hướng, Nhâm Kha nhận việc đưa cô ấy về nhà, Chu Tam với Tại Tiểu cũng rời đi ngay sau đó, Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành thì ở lại.

Sau khi tiễn bốn người rời đi, trong nhà trở nên trống vắng không ít.

Lương Nguyệt Ninh đã dọn dẹp sạch sẽ bàn trà, vui vẻ hỏi: "Ngày mai mọi người có tới nữa không ạ? Em có thể tiếp tục nấu com cho mọi người chứ?"

"Đến! Nếu em muốn tất nhiên là có thể!"

Hai mắt Tiền Ý Ý sáng lên, trong lòng đang tính toán có nên để mọi người ở chung nhiều hơn hay không.

Em gái Lương đã rất lâu rồi không tiếp xúc với nhiều người như vậy, mặc dù con bé chỉ ngồi trong phòng vẽ tranh một mình, nhưng lặng lẽ nhìn các anh chị nào nhiệt cũng là tốt rồi.

Vừa nghĩ tới việc ngày mai có thể trở lại nấu ăn một lần nữa, Nguyệt Ninh lại càng cảm thấy vui vẻ hơn.

Ngay cả lúc dọn dẹp cũng ngâm nga hát.

Tại thời điểm cô bé vào ở, Tiền Ý Ý đã chuẩn bị không ít đĩa nhạc đang thịnh hành hiện nay cho cô, tất cả đều là mấy bài hát đáng yêu dành cho mấy thiếu nữ ở tuổi như cô bé. Em gái Lương từ đầu cũng không biết mấy thứ này, cũng chưa từng tiếp xúc qua, nhưng dần dần đã có thể thuận miệng hát hai câu.

Tiểu khả ái đúng đưa hai cái đuôi ngựa ngọt ngào hát thầm, không cần nghĩ cũng biết có bao nhiêu đáng yêu.

Trước khi ngủ, Tiền Ý Ý còn đem khuôn mặt của cô bé xoa xoa vài lần.

Tiểu nha đầu này nuôi béo cũng gần nửa tháng rồi, so với trước đây thì trên mặt đã có nhiều thịt hơn không ít, cũng hồng nhuận hơn trước kia rất nhiều.

Đáng yêu quá.

Lương Nguyệt Ninh rất thích Tiền Ý Ý.

Loại thích này không phải bởi vì Tiền Ý Ý là bạn gái của Lương Quyết Thành.

Từ nhỏ cô bé không thấy qua bao nhiêu người, nhất là nữ sinh tuổi còn nhỏ mà lại vô cùng xinh đẹp.

Hồi còn bé, Lương Nguyệt Ninh từng nhìn thấy một con búp bê trong tủ kính mặc váy công chúa xinh đẹp, trên đầu đội vương miện, môi đỏ mọng cười đến ngọt ngào. Đó là con búp bê đồ chơi của mấy cô bé con.

Cô bé cũng từng muốn có một con.

Nhưng lại không thể có được.

Ở trong đồng rác nhỏ cũ nát, Lương Nguyệt Ninh từng nhìn thấy một con búp bê bị bẩn nằm ở đó. Nó bị chủ nhân vứt bỏ, đã không còn có tác dụng gì nữa.

Cô bé vốn muốn mang nó về, nhưng sau đó lại bị cha dượng đánh với lý do đem rác rưởi về nhà.

Sau này Lương Quyết Thành tích góp tiền đã mua cho cô bé một con búp bê.

Lúc nhận được con búp bê đó, Lương Nguyệt Ninh rất vui vẻ, tựa như có thêm một người bạn bên cạnh vậy. Nhưng rất nhanh, con búp bê đó lại bị cha dượng cướp lấy mang cho cô bé nhà hàng xóm.

Cha dượng đối với cô bé kia là có ý đồ xấu.

Cũng kể từ đó, Lương Nguyệt Ninh không bao giờ suy nghĩ đến mấy con búp bê đó nữa.

Cô bé cũng đã trưởng thành, không cần thiết phải có búp bê ở bên cạnh.

Nhưng sau khi quen biết Tiền Ý Ý, Lương Nguyệt Ninh phát hiện chị gái này giống y như con búp bê xinh đẹp được trưng trong tủ kính vô cùng hấp dẫn mấy cô nhóc con, có thể mang đến cho người ta vọng tưởng về một thế giới tươi đẹp.

Sự tồn tại của Tiền Ý Ý làm cho một cô bé từ nhỏ đã thiếu sót rất nhiều thứ cảm thấy an toàn, thậm chí là một loại vọng tưởng không với tới được đối với nhiều người.

Không cần ôm vào trong ngực, chỉ cần đứng ở trước mặt Tiền Ý Ý thôi, cô bé liền có cảm giác mình là một tiểu bảo bối được trân trọng trong lòng bàn tay.

Loại cảm giác này rất kì diệu, như là thuốc phiện cai cũng không được.

Lương Nguyệt Ninh không muốn Tiền Ý Ý đi ngủ sớm cho nên liền vắt hết óc suy nghĩ.

"Chị, trường em tháng sau có kì thi thử, thi xong liền sẽ họp phụ huynh. Em có nên đi thi hay không?"

Năm nay Lương Nguyệt Ninh đã là học sinh cuối cấp.

Từ một cô nhóc loắt choắt nay đã trở thành một cô thiếu nữ xinh đẹp.

Nhà của cô nhóc ở gần trường học, nhưng ở trong trường học lại thực sự không tốt. Rõ ràng mới chỉ là một đứa trẻ cấp hai, vừa mới học xong tiểu học thôi mà đã học không ít thói xấu của mấy thanh niên ngoài xã hội. Đứa lớp trên bắt nạt đứa lớp dưới, thấy lớp dưới có một cô nhóc xinh đẹp hoặc yếu đuối thì luôn lấy đó làm đối tượng khi dễ.

Không ít nữ sinh sẽ bị nữ sinh khác lôi vào con hẻm nhỏ, vung qua một cái tát, đá vào bụng, thậm chí cởi quần áo rồi trấn lột tiền.

Lương Nguyệt Ninh năm hai của sơ trung đã trưởng thành không ít, bị mấy nam sinh lớp trên cùng với mấy nữ sinh xấu xa theo dõi.

Chẳng qua cô bé có một người anh rất lợi hại cho nên bọn họ cũng không dám đi tới bắt nạt cô.

Sau đó có một ngày, trước cổng trường bọn họ có một đám côn đồ ngoài xã hội.

Đám người này đi khắp nơi, ai biết người nào với người nào, chỉ nhìn thấy Lương Nguyệt Ninh xinh đẹp liền động lòng.

Nam sinh lớp trên tiêu tiền gọi đám côn đồ này nghĩ biện pháp đem Lương Nguyệt Ninh kéo tới một nơi hẻo lánh. Nhóm côn đồ liền đáp ứng.

Cũng cùng hôm đó trời mưa, Lương Quyết Thành nhớ rõ em gái không mang theo ô cho nên liền tới đón.

Vừa vận nhìn thấy em gái khóc lóc, bị người khác kéo cánh tay lôi đi.

Bên trong ngõ hẻm, mưa và máu lẫn vào nhau, tiếng sấm ầm vang kèm theo tiếng khóc thê lương.

Đó là lần đầu tiên mà người mang danh "Giết người" như Lương Quyết Thành chân chính động thủ.

Nam sinh mới học lớp 11 đem tên côn đồ kia đánh tới hôn mê, trên mặt đất đều là máu, chỉ có một mình anh đứng trong mưa khiến cho em gái cảm ô ở phía sau run rẩy sợ hãi.

Lương Quyết Thành một trận chiến thành danh.

Lương Nguyệt Ninh lại bởi vì kinh hách cho nên từ đó về sau cũng không dám tới trường.

Nghĩ đến liền cảm thấy sợ hãi, ai biết cô đi tới nơi nào sẽ bị chặn lại nữa.

Lương Quyết Thành cũng không yên lòng.

Thứ nhất là Lương Nguyệt Ninh đã trưởng thành, lại rất xinh đẹp, dễ gây chú ý tới cho người khác.

Thứ hai là anh đã đắc tội với quá nhiều người, lại không thể lúc nào cũng đi bên cạnh bảo vệ cô bé được.

Thế là Lương Quyết Thành ngầm đồng ý để em gái ở nhà học, không cần tới trường. Mỗi lần đều là thầy giáo gửi bài thi tới cho cô, cứ như vậy trôi qua hơn nửa năm.

Em ấy cũng đã hình thành một thói quen tự học ở nhà.

Có một anh trai lợi hại như vậy, so với mấy thầy cô trong trường còn dạy hay hơn nhiều. Cô bé có thể tránh được nguy hiểm thì không còn gì tốt hơn nữa.

Lương Nguyệt Ninh bỗng nhiên nghĩ, chị Ý Ý có thể hay không làm phụ huynh của mình, giúp mình đi họp phụ huynh?

Nhưng cô nhóc lại quên mất một điều, cô bắt quá cũng chỉ là một nữ sinh lớp 11 mà thôi.

"Vẫn muốn ở lại trường đó sao? Có muốn chuyển trường không?" Tiền Ý Ý kéo Lương Quyết Thành ngồi xuống, cùng anh thương lượng.

Trước kia Nguyệt Ninh tới trường là vì phải học chín năm giáo dục bắt buộc, hơn nữa trường đó lại miễn học phí, đường đến đó cũng gần.

Chẳng qua là hoàn cảnh quá kém.

Hiện tại cô bé đã rời đi căn nhà đó, ở trường học kia cũng không quá tốt, Tiền Ý Ý muốn hỏi ý kiến Lương Quyết Thành một chút, xem xem có muốn cho Nguyệt Ninh chuyển trường hay không.

Trên bàn trà có ba người ngồi vòng quanh. Lương Nguyệt Ninh ngoan ngoãn ngồi trên thảm dày, hai tay đặt ở trên bàn, nhu thuận chớp mắt chờ gia trưởng bàn bạc.

"Gia trưởng" Tiền Ý Ý cùng "Gia trưởng" Lương Quyết Thành mặt đối mặt bàn về chuyện trọng đại của "đứa nhỏ nhà mình".

Về việc chuyển trường, Lương Quyết Thành cũng không có ý kiến gì.

Ngay từ đầu là vì em gái không muốn gặp người lạ cho nên anh cũng không ép con bé tới trường.

Hiện tại không giống.

Lương Nguyệt Ninh đã chủ động ra ngoài, vậy cũng không thể lại học ở ngôi trường như thế nữa.

Hai "gia trưởng" bàn bạc một hồi, tính toán toán, gần Nhất Trung có một trường cấp hai phụ thuộc, cũng là trường trọng điểm, cho nên muốn để cho Lương Nguyệt Ninh vào đó học. Ở đó cách Nhất Trung cũng gần, về nhà chỉ mất ba phút, đi một lát là tới nơi.

Đi học có thể tiết kiệm được thời gian, cũng có tính an toàn cao.

Tiền Ý Ý gọi điện thoại cho trợ lý chuyên xử lý việc sinh hoạt của cô mà ông nội đưa tới, nói là ngày thứ hai phải đem chuyện này xử lý tốt.

Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành đang thương lượng, Lương Nguyệt Ninh liền nằm ra bàn nhìn trái nhìn phải, nhìn đến hiếu kỳ.

Một lúc sau liền nở nụ cười.

Có cảm giác hai anh chị đang bàn bạc chuyện đi học của cô giống như là một đôi vợ chồng vậy.

Cô bé chống cằm vào cánh tay, bộ dáng hết sức đáng yêu, Tiền Ý Ý không nhịn được lại đem ma trảo tới vò vò khuôn mặt đó.

Em gái Lương nhu thuận để cho Tiền Ý Ý sờ khuôn mặt nhỏ, còn nhẹ hỏi một câu: "Chị, em vừa rửa mặt sạch xong, còn thoa kem nữa, có phải sờ rất dễ chịu hay không?"

"Ừ, sờ rất tốt."

Tiền Ý Ý yêu thích không buông tay.

Tiểu khả ái đúng là có công năng chữa thương thần tốc mà.

"Chị, hai người đều lâu rồi chưa có thời gian để ngủ, em vừa dọn lại phòng cho hai người rồi đấy."

Tiểu khả ái chủ động tranh công, Tiền Ý Ý căn bản cự tuyệt không được.

"Cảm ơn tiểu khả ái của chị."

Tiền Ý Ý khom lưng hôn một cái vào má của cô nhóc.

Cô bé bụm mặt cười thẹn thùng.

Bỗng nhiên giật mình một cái, cảm giác phía sau lưng có chút phát lạnh.

Vừa quay đầu lại đã nhìn thấy ánh mắt u ám của Lương Quyết Thành đang nhìn chằm chằm mình.

Ánh mắt đó... nói sao nhỉ? Lương Nguyệt Ninh nghĩ một lát, cảm thấy anh trai mình y như con chó to mắt đi cục xương thơm ngon của mình, mà cô nhóc lại chính là đứa cướp mất cục xương đó.

Cô bé dựa vào bản năng của nhân loại, lập tức kéo ra khoảng cách với Tiễn Ý Ý.

Bên cạnh vẫn là cái ánh mắt khiến người khác cảm thấy áp lực đó.

Lương Nguyệt Ninh che miệng, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì.

Chị Ý Ý hôn cô, không có hôn anh trai, anh ấy có phải không vui hay không?

Đây là...Tranh sủng?

Cô bé do dự, cảm thấy không thể nào, người anh trai trong trí nhớ của cô bé không gì là không làm được kia, làm sao có thể vì một cái hôn nho nhỏ mà đối với mình dùng loại ánh mắt uy hiếp đó đâu?

Khăng định không phải.

Lương Nguyệt Ninh không hiểu anh trai mình không vui chỗ nào, nhưng vẫn theo bản năng cách xa Tiễn Ý Ý.

Thời gian qua đi, Tiễn Ý Ý sau khi tắm rửa xong thì thay cái áo ngủ con thỏ thật dày, đẩy cửa phòng ngủ ra.

Trên giường đã có một đồng phòng lên.

Cô dừng chân.

A.

Nơi này hình như không phải phòng của Lương Quyết Thành.

Lần trước anh hẳn là nằm ở dưới đất trong phòng của Lương Nguyệt Ninh, lần này thời tiết lại lạnh hơn, khả năng cao là anh không muốn nằm dưới đất.

Tiến Ý Ý cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao cũng từng ngủ với nhau rồi.

Cô đi vòng qua bên kia kéo chăn lên.

Đèn trong phòng đều tắt, chỉ có một cái đèn ngủ nho nhỏ.

Ở giữa hai người không có cái gì chắn ngang, chăn mùa thu so với chăn mùa hè lại dày hơn, đè nặng lên người rất có cảm giác tồn tại.

Tiến Ý Ý nhắm mắt đếm tiếng hít thở.

Cô với anh đã lâu rồi không ngủ chung. Đột nhiên lại cùng nhau...có chút không quen.

Lương Quyết Thành lật người.

"Có luyện tập không?"

Anh bất thành lời hỏi một câu.

Tiến Ý Ý sững sốt, xoay người lại.

"Luyện tập cái gì?"

"Luyện tập ngủ."

Lương Quyết Thành đưa tay kéo Tiến Ý Ý cách mình nửa mét ở đằng kia kéo lại, gắt gao ôm vào trong lòng.

Động tác này anh suy nghĩ rất lâu, cũng luyện tập vô số lần trong đầu, vừa đưa tay liền làm rất thuần thục.

Một tay anh ôm eo cô, một tay để ở sau gáy cô, khoảng cách giữa hai người đặc biệt gần.

Anh cúi người nhẹ giọng nói bên tai Tiến Ý Ý: "Chúng ta phải học quen cái tư thế này."

Tiến Ý Ý nằm ở trong ngực anh, bị hơi thở của anh vây xung quanh, tim đột nhiên lại đập nhanh hơn mấy nhịp.

Chờ đã, cái này giống như...Có cái gì đó sai sai.

- - - - -
Tác giả có lời muốn nói:

Lương Lương: Tôi cũng muốn được ôm ôm hôn hôn.

- - - - -
Lời editor: Cười ề với anh này, đến em gái mình mà cũng ǎn dǎm cho được!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Edit: Thương Thù

Học nhóm vẫn được tiếp tục.

Tổ bóng đèn qua ngày đầu tiên đã biết sự tồn tại của mình rất không được hoan nghênh, thế nên đến ngày thứ hai đã vạch ra cái ranh giới với đôi tình nhân kia, chia làm hai khu khác biệt hoàn toàn.

Lương Nguyệt Ninh cũng chuẩn bị quay lại trường học sau nửa năm nghỉ ở nhà.

Ngày thứ hai, đồng phục mới được đưa tới, là bộ đồ thể thao màu lam trắng.

Đồng phục học sinh trung học trường công lập cơ bản là không thoát được cái loại đồng phục truyền thống này.

Em gái nhỏ lớn lên trắng nõn, mặc loại đồng phục này vào giống như người mẫu trên trang bìa tạp chí học sinh. Xinh xắn lại đẹp đẽ.

Cô nhóc mặc đồng phục học sinh ở nhà quen ba ngày mới dám đến trường.

Trường học mới kỷ luật rất nghiêm, quản giáo học sinh vô cùng chặt chẽ, cơ bản không có quá nhiều chuyện loạn thất bát tao. Lương Nguyệt Ninh lớn lên xinh đẹp, sau khi vào trường cũng không giao tiếp với ai, không có bạn bè gì nhưng cũng không có ai khi dễ cô bé.

Xem như bước đầu ra chân đã an toàn.

Hai vị ca ca, tỷ tỷ sau khi đưa em gái nhỏ đến trường xong liền thờ phào nhẹ nhõm.

Đại hội thể dục thể thao sắp diễn ra ở Nhất Trung.

Ủy viên thể dục đi khắp nơi mời gọi các bạn tham gia, không tha cho bất cứ ai.

"Cầu xin các cậu hãy thương xót cho tôi đi, ít nhất cũng phải có tờ giấy đem đi nộp chứ!" Ủy viên thể dục là một nam sinh cao lớn thô kệch đang vải lấy mấy ông bà nội này, có thể tóm được một người thì cứ bám lấy không tha.

Nam sinh còn tốt, chạy bộ, nhảy xa cũng có người đồng ý tham gia, nhưng nữ sinh thì không giống thế. Ban 11 vốn là không có nhiều con gái, cũng toàn người không thích vận động, tham gia hạng mục thể dục kịch liệt nhất chính là cùng ban 1 quần ấu với nhau.

Ủy viên thể dục đều đã quỳ xuống trước mặt mấy bà cô nhỏ này, khuyên can hết nước hết cái mới có ba người đồng ý tham gia.

Ba nữ sinh tham gia chạy tiếp sức 4x100 mét.

Trừ hạng mục đó ra thì mấy hạng mục khác không có một nữ sinh nào tham gia.

Tan học, ủy viên thể dục cò đến bên cạnh Tiễn Ý Ý, ưỡn mặt cười: "Tiễn Ý Ý à~, bạn học tốt của tớ..."

Tiến Ý Ý vừa nhìn thấy cậu ta liền biết cậu ta đến vì cái gì, tranh trước một lời nói: "Tớ muốn tham gia chạy dài 3000 mét."

Ủy viên thể dục y như nhìn thấy Bò Tát sống, lệ nóng quanh tròng: "Được!"

"Nhưng..."

Tiền Ý Ý đưa chân ra, "Cậu thấy chân của tớ như thế nào?"

"Hả?"

Ủy viên thể dục cúi đầu mơ mơ màng màng nhìn hồi lâu, "Nhỏ?"

Thừa dịp ủy viên thể dục cúi đầu xem chân của cô, Tiền Ý Ý liền lấy một miếng dán cá nhân dán trên tay mình.

"Không phải, tớ muốn nói là chân của tớ, bị thương rồi."

Tiền Ý Ý ăn không nói có: "Tớ vốn rất thích hạng mục này, biết là có nó trong đại hội thể thao nên tớ đã khổ luyện chạy dài mỗi ngày. Thế nhưng lúc tập tớ quên không mang giày thể thao, lại mang giày da cho nên chân bị ma sát đến sưng lên rồi."

Ủy viên thể dục biểu tình từ hưng phấn đến bị thương, bắt quá chỉ dùng có hai giày.

"Vây cậu..."

Về mặt cô khổ sở: "Tớ cũng rất tiếc, nhưng chân đã bị thương rồi thì làm sao đây? Cậu...muốn để tớ dùng cái chân này đi chạy sao?"

Ủy viên thể dục dao động.

"...À không, không nên chạy." Ủy viên thể dục hít sâu một hơi, "Chân cậu đau, vậy thì tay..."

"Nhìn này."

Tiền Ý Ý sớm đã có chuẩn bị, mới lúc này ủy viên không chú ý mà dán thêm miếng băng dán vào tay, hiện tại giờ tay lên, về mặt bắt đắ dĩ, "Lúc luyện tập tớ bị té ngã, tay cũng trầy hết rồi."

Ủy viên thể dục: "..."

Cảm giác có gì đó sai sai, nhưng lại không biết là sai chỗ nào!

Ủy viên thể dục bị Tiền Ý Ý xoay vòng quanh.

Người vừa đi, hàng cuối cùng trực tiếp cười to.

Ngay cả Nhâm Kha cũng nhún vai cười cười.

Tiền Ý Ý ranh ma quá rồi, bọn họ mở to mắt nhìn cô đem ủy viên thể dục dối qua dối lại, thật sự là không nhận được cười.

"Ý tỷ quá ngầu!"

"666666!"

Diêu Nhất Nam quay đầu nhìn Tiền Ý Ý, khoe miệng khó có được độ cong thoải mái hiện lên.

Nữ sinh cuối cùng cũng không tham gia.

Học theo Tiền Ý Ý tới, về sau đám nữ sinh đều mua băng dán cá nhân dán đầy tay đầy chân.

Một người thì cũng thôi đi, đây cả đám người đều bị thương?

Ủy viên thể dục lại không ngu, lập tức phản ứng kịp đây là đang bị bọn họ từ chối.

Cậu ta đem chuyện này để thầy Trương biết, trực tiếp đem mấy người đến phòng y tế khám vết thương.

Ủy viên vốn tưởng cả lớp chỉ có Tiền Ý Ý thực sự bị thương, nhưng sau khi mọi người từ phòng y tế trở về thì không một ai bị thương cả.

Cái này làm cho cậu ta tức đến sùi bọt mép, cảm thấy mình như bị Tiền Ý Ý đùa giỡn tình cảm, ngứa mặt lên trời gào lên.

Tiền Ý Ý đối mặt với vẻ bi ai của ủy viên thể dục thì có chút chột dạ, sờ sờ chóp mũi.

Bị phát hiện rồi!

Nhưng dù có là bị phát hiện thì Tiền Ý Ý cũng không có ý định tham gia đại hội thể dục thể thao.

Cô không phải người thích vận động. Cô chỉ thích ngồi ở dưới dù che nắng hoặc trên băng ghế nhỏ mà thôi.

Ủy viên thể dục vất óc nghĩ biện pháp, cuối cùng lại đi thương lượng cái gì đó với thầy Trương, quyết định dùng phần thưởng để kích thích các bạn tham gia.

Hắn cuộn quyển sách vào, xem nó là cái loa, "Nam sinh tích cực tham gia đại hội thể dục thể thao có thể được miễn phí chơi ở quán net ngoài trường một tuần! Nữ sinh tích cực tham gia thể dục thể thao có thể có được một bộ <>! Cơ hội hiếm có, nhanh nha nhanh nha, tất cả mọi người cùng cố gắng nào!"

*Có lẽ nó là một quyển ngôn tình hay gì đó. Máy bạn có ai biết thì bảo mình để mình sửa lại nhé!

Nam sinh cơ hồ lập tức xông lên báo danh, mấy nữ sinh còn đang cò kè mặc cả.

"Đổi một quyển sách mới xuất bản gần đây đi, < nhé."

"Tớ không cần cái này, tớ muốn..." Có nữ sinh giảm thấp thanh âm xuống, "Ảnh chụp của nam sinh lớp chúng ta."

Ủy viên thể dục giả bộ đẩy cái kính mắt vốn không hề tồn tại, giống như là phát hiện được một cơ hội buôn bán.

Group của trường lập tức lan truyền cái phần thưởng này.

Phần thưởng của nam sinh không chỉ có tấm vé net free, còn có thêm ảnh chụp của năm nữ sinh xinh nhất trong trường.

Ảnh chụp là ảnh công khai của trường cho, có điều vẫn có một số ảnh là do chụp lén.

Tiền Ý Ý chính là một trong năm nữ sinh được chọn làm phần thưởng, cũng lập tức nhắc lên một trận sóng to gió lớn. Trước đó mấy nam sinh chỉ được coi là tích cực tham gia, hiện tại chính là tranh cướp tham gia.

Phần thưởng của nữ sinh cũng là ảnh chụp của nam sinh.

Nam sinh được chọn tổng cộng có ba người.

Một người là Lương Quyết Thành với tấm ảnh nhập học đầu vào, người thứ hai là Điều Nhất Nam với tấm được chụp lén ngoài cửa sổ. Người cuối cùng là một nam sinh đẹp trai tỏa nắng của ban bảy với tấm hình tự chụp.

Nam sinh đẹp trai như thế...

Mấy nữ sinh mặt ngoài coi như là rụt rè nhưng đều đã vuron tay ra ngoài đi báo danh.

Một tấm ảnh của trai đẹp...ai mà không muốn chứ?

Tiền Ý Ý nằm xuống bàn ngủ thì bị Tô Á Na lắc đến tỉnh.

"Này, tớ dành cho cậu một phiếu báo danh rồi này, nhanh điền vào đi."

Tô Á Na đem tờ báo danh nhét vào trong lòng Tiền Ý Ý.

Cô sùng sốt: "Hả? Tớ không muốn tham gia."

"Sao cậu có thể không tham gia được cơ chứ!?"

Tô Á Na chỉ tiếc rên sắt không thành thép: "Ủy viên lớp chúng ta là tên khốn kiếp, cậu ta dùng ảnh bạn trai cậu đi làm phần thưởng để khích lệ nữ sinh đi thi. Cậu sao có thể để ảnh bạn trai mình nằm trong tay của đứa con gái khác được!"

Kỳ thật...cô cũng không quan tâm lắm.

"Không có sao mà."

"Có sao, rất nhiều sao đấy!" Tô Á Na nhanh chóng nói, "Cậu ấy là bạn trai của cậu, là của cậu đấy! Người của cậu bị người khác mang ảnh chụp về nhà, hôn hôn sờ sờ, cậu thấy có lý sao!? Khăng định là vô lý! Lúc này chính là lúc cậu duy trì sự trong sạch của cậu ấy! Ý Ý! Đây là cơ hội tốt nhất để cậu tuyên bố chủ quyền nha!"

Tiền Ý Ý nghe xong liền đăm chiêu: "Ừm...Vậy sao?"

Nhưng cô vẫn không quá muốn động.

Ảnh chụp lúc nhập học thì ai cũng có thể có, ủy viên thể dục chỉ là đầu cơ trục lợi mà thôi.

"Phải, ảnh chụp của cậu vừa được công bố, Lương ca đã đi tìm ủy viên thể dục báo danh rồi đó."

Bởi vì ủy viên thể dục đã thương lượng qua về phần thưởng lần này với chủ nhiệm lớp cho nên quyết định trực tiếp thay đổi phần thưởng một chút. Lương Quyết Thành vừa nhận được tin liền chống tay nhảy qua chỗ Tiễn Ý Ý đang ngủ ra bên ngoài, đi lấy phiếu báo danh viết tên mình lên đó.

Ảnh của bạn gái mình, tất nhiên là phải do chính mình chiến thắng để cảm về.

Trước giờ anh đều không tham gia mấy hoạt động này, cũng không hề có ý định sẽ tham gia.

Nhưng chỉ cần đã tham gia thì nhất định sẽ thắng.

Tiến Ý Ý.

Cô là của anh.

Tiến Ý Ý do dự, nhìn hạng mục báo danh cho nữ sinh liền tìm một cái đơn giản nhất, phát hiện đều đã kín hết rồi. Chỉ còn dư lại chạy 1500 mét và 3000 mét.

Nhảy cao không có, nhảy xa cũng không có.

Tiến Ý Ý: "... Cậu cảm thấy tớ có thể lấy được hạng nhất của cái nào?"

Tô Á Na nhìn nhìn, thật sự là chẳng có cái nào hợp với Tiến Ý Ý cả.

"Nếu không chúng ta cứ tham gia trước, dù sao mọi người đều biết cậu ta là bạn trai cậu, cậu không đua cũng coi như là thắng rồi, để người khác đem ảnh chụp của Lương Quyết Thành trả lại?"

Cũng chỉ có thể như vậy.

Tiến Ý Ý bắt đầu đi, chỉ có thể ở mục chạy 1500 mét viết lên tên của mình.

Tô Á Na không tham gia.

Thể lực của cô nàng rất kém, khiêu vũ là cô ấy dùng tất cả động lực mới có thể học ra được, trừ cái đó ra bảo cô ấy làm cái gì cũng không thể.

Tô Á Na xung phong nhận việc hầu hạ cho Tiến Ý Ý, chờ cô chạy xong thì sẽ mang nước và khăn mặt tới.

Ghi danh xong, Tiến Ý Ý thờ dãi nhìn nó.

Đại hội thể dục thể thao sao có thể dấy lên một trận kích tình như vậy, còn có phần thưởng kì cục kia nữa chứ.

Vì duy trì hình tượng tình nhân trong mắt người khác, Tiến Ý Ý cũng chỉ có thể bắt đầu đi tham gia.

Vừa mới rồi còn lừa ủy viên thể dục là mình luyện tập chạy bộ, kia đã trở thành sự thực rồi.

Tiến Ý Ý giống như đã mất đi giấc mộng trở thành cá muối của mình.

Lớp học triết để bị kích thích đi báo danh, sau một tiết học, tất cả hạng mục đều đầy.

Trong đám nam sinh thì Lương Quyết Thành đăng kí hơi muộn cho nên phải chọn chạy 1500m giống với Tiến Ý Ý.

Ngoài ra còn có Diêu Nhất Nam, đến lượt cậu ta thì cũng chỉ còn lại hạng mục chạy 3000 mét kia, cậu ta cùng người khác giao dịch tiền tài, biến thành mình tham gia chạy 100 mét.

Người thắng lớn nhất đó chính là ủy viên thể dục.

Đại hội thể dục thể thao còn một tuần nữa mới diễn ra, học sinh có thể chuẩn bị luyện tập trước.

Tiến Ý Ý nghĩ là mình sẽ tùy tiện chạy một chút, nhưng không nghĩ đến sáu giờ sáng hôm sau đã bị Lương Quyết Thành lắc tỉnh, đạp xe đến trường học, học sinh còn chưa có bao nhiêu người.

Anh mang theo Tiến Ý Ý đến sân thể dục.

"Tối, làm nóng người."

Lương Quyết Thành đặt balo xuống đất, kéo Tiến Ý Ý đi hoạt động thân thể.

"Hả?"

Tiền Ý Ý có chút mộng, cô học theo anh uốn éo cánh tay, có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Chúng ta làm gì vậy?"

"Tập chạy bộ."

Lương Quyết Thành dừng lại, đưa mắt nhìn cô.

Đáy mắt hiện lên một loại ôn nhu khác thường.

Anh muốn thắng là vì ảnh chụp của cô, đây là lựa chọn của anh. Nhưng Tiền Ý Ý vì anh lại từ bỏ thói quen lười nhác của mình mà nguyện ý chạy 1500 mét, trong lòng Lương Quyết Thành áp chế không được cảm xúc nóng bỏng.

Anh không thể ngủ được, nhắm mắt lại toàn bộ đều là cô.

"Tôi muốn nhìn thấy bộ dáng cậu vì tôi mà cố gắng."

"Nhất định rất xinh đẹp."

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Lương Lương: A! Cô ấy yêu mình! Cô ấy có thể làm tất cả vì mình!

Ý Ý: Meo meo meo? Xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Edit: Thương Thù

Tiền Ý Ý đỏ mặt.

Cô không nghĩ đến, lão đại thế nhưng còn có thể nói lời tâm tình!

Nếu đây là những gì anh nghĩ... Nghe thế nào cũng giống như là đang tâm tình đi?

Tiền Ý Ý hơi kích động.

Boss phản diện nói lời ngọt ngào... không biết đáng giá bao nhiêu tiền đây?

Con buồn ngủ lập tức bay sạch, vì để thoát khỏi loại không khí xấu hổ này, cô nhanh chân co cẳng chạy.

Cô căn bản không muốn tham gia đại hội thể dục thể thao, chạy dài càng là muốn mạng. Tiền Ý Ý đã suy nghĩ quyết định làm một con ốc sên bò trên đoạn đường 1500 mét, cũng chẳng sợ mình sẽ thua.

Nhưng hiện tại cảm thấy mình phải chạy hết tốc độ, tránh để lão đại đuổi kịp mình.

Mấy học sinh khác cũng đến sớm để luyện tập, một đám đeo cặp sách đứng ở xa xa nhìn thấy hai thân ảnh đang chạy trên sân thể dục, toàn bộ đều trầm mặc.

Hai người kia là Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành có phải không...

Hai người họ đang tập chạy bộ?

Đám người nhìn lên bầu trời còn chưa xuất hiện vầng thái dương, không thể tin nổi đây là mấy học sinh thường ngày đi muộn về sớm.

Chẳng nhẽ một đại hội thể dục thể thao lại lợi hại như vậy? Có thể kích thích bọn họ?

Đại hội có phải là có phần thưởng gì đặc biệt không?

Mấy học sinh trao đổi qua lại, trong thời gian ngắn suy ra một vấn đề. Lương Quyết Thành đệ nhất toàn trường, học bổng không thiếu, tham gia dự thi đều có thể nhận được tiền thưởng, liệu lần này đại hội có phải sẽ có phần thưởng kêch xù hay không?

Đạt được giải thì sẽ được bao nhiêu tiền?

Giải nhất sẽ được bao nhiêu tiền?

Đám học sinh lập tức lao lên đường băng.

Luyện!

Đạt hạng nhất!

Vì tiền thưởng!

Bên người Tiễn Ý Ý lướt qua một trận gió, không ít học sinh đang điên cuồng chạy, thè lưỡi thờ giống y như con Husky, cả người tràn đầy nhiệt tình không thể tự kiềm chế được.

Tiến Ý Ý một trận mống bức.

Sao mọi người lại hưng phấn như thế? Chẳng nhẽ chạy bộ còn có thể có tiền từ trên trời rơi xuống sao?

Trên sân thể dục toàn người là người, Tiễn Ý Ý thừa lúc bọn họ đông đông liền lạng lẹ trà trộn vào trong đám người.

Dù sao 1500 mét này cô sẽ không thể nào chạy được hết.

Lãnh đạo trường sáng sớm đã thấy học sinh tụ thành một đám trên sân thể dục, cảm thấy hết sức ngạc nhiên. Đại hội này lại có thể làm cho học sinh tự giác như vậy?

Giỏi nha! Phải khen ngợi!

Rất nhanh có lời đồn truyền ra, trường học sẽ có phần thưởng cho đại hội lần này, từ số tiền nhỏ cho đến số tiền lớn đều có.

Tô Á Na lại truyền ra một tin đồn nữa.

Ban 11 dùng một ít phần thưởng để làm cho lớp tham gia tích cực hơn, tất cả mọi người đều đăng ký tham gia, ngay cả một người lười như Tiễn Ý Ý cũng tham gia chạy 1500m, Lương Quyết Thành cũng đăng ký. Sau khi tin tức này phát ra liền có rất nhiều người đi theo báo danh.

Tiến Mân Văn nhận được tin Tiễn Ý Ý cũng tham gia chạy 1500 mét liền lập tức báo danh theo, hạng mục cũng là cùng hạng mục chạy 1500 mét với cô.

Hai người có sự khác biệt rất lớn, Tiễn Ý Ý là một trạch nữ ít vận động mà Tiễn Mân Văn từ nhỏ đã am hiểu mấy cái phương diện thể dục này. Nếu cô ta tham gia chạy 1500 mét, cái khác không nói chứ cái này chắc chắn có thể nghiền ép Tiễn Ý Ý.

Hành động này của Tiễn Mân Văn làm người khác có chút ghê tởm.

Nếu không biết Tiễn Ý Ý tham gia mà chính mình muốn tham gia chạy dài thì cũng không có gì, đó đều là chuyện bình thường.

Nhưng cô ta lại hỏi qua rất nhiều người, xác nhận đúng là Tiễn Ý Ý có tham gia, lúc này mới đăng ký theo. Cái này làm cho người khác cảm thấy hơi vi diệu.

"Cô chị kia của cậu đúng là đồ tốt mà!" Tô Á Na tức giận, "Đây chẳng phải là cô ta tuyên bố sẽ nhắm vào cậu sao!?"

"Ý Ý, cậu thực sự không chạy được sao?"

Tiến Ý Ý hồi tưởng lại những chuyện nguyên chủ trải qua mười bảy năm qua, bất đắc dĩ, "Biết cái gì gọi là cửa trước không ra cửa sau không bước không? Chính là đề nói tới đây."

Nguyên chủ chưa từng vận động, giờ thể dục đến đều xin phép nghỉ, chỉ cần dính đến chuyện cần dùng thể lực là luôn luôn không có mặt cô ấy.

Mà Tiễn Ý Ý cũng chính là như vậy.

Cô chưa từng tiêu tốn nửa phút vào môn thể dục, tham gia chạy thì cũng chính là so với tốc độ của mấy bác gái hàng xóm không khác biệt lắm.

Sau khi chạy xong sờ lên trán còn thấy toàn là mồ hôi, tiêu hao thể lực quá nhiều khiến cô phải uống nước đường gluco để bổ sung thể lực.

Trên phương diện lười biếng này, nói Tiễn Ý Ý đứng trên đỉnh cũng không có gì là sai cả.

Cho nên khi nhìn thấy tên mình trên tờ báo danh thì cô cảm giác như mình bị Tô Á Na một đao giết chết rồi.

1500 mét...đi bộ nửa vòng thôi còn muốn thở dốc, làm sao chạy bây giờ?

Đừng suy nghĩ nữa, cứ chạy thôi.

Cứ như vậy Tiễn Ý Ý ở trong mắt mọi người ở đây chính là một tiểu bảo bối mảnh mai, phương diện thể lực lợi hại nhất chính là đi dạo phố.

Tiền Mân Văn chỉ cần hỏi cha mẹ Tiễn một chút thôi cũng có thể biết được thể lực của cô phế như thế nào.

Như vậy Tiễn Ý Ý tham gia 1500 mét, nói là vì tình yêu nên mới có nghị lực như vậy, sau đó sẽ được mọi người hoan hô, nghe vào cũng dễ nghe hơn không ít.

Nhưng Tiền Mân Văn lại không muốn để Tiễn Ý Ý đạt được ý đồ.

Cô không xứng.

Cô ta từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh cực khổ như thế, về phương diện thể lực này còn sợ không thắng nổi sao? 1500 mét mà thôi, chỉ cần luyện tập thì chẳng những có thể thắng được cô mà còn có thể đoạt giải nữa ấy.

Tiền Ý Ý không phải trước giờ đều từ trên cao nhìn xuống cô ta sao? Lần này sẽ khiến cho cô nếm thử một chút tư vị bị đạp dưới chân nhìn cô ta lên nhận thưởng.

Cũng vì cái này nên Tiền Mân Văn mới nguyện ý tham gia cái đại hội mà vốn cũng chẳng thích thú gì cho cam.

Chỉ cần có thể ở trước mặt mọi người chà đạp Tiễn Ý Ý, cô ta đều cảm thấy vui vẻ.

Những món nợ lần trước...cô ta nhớ vẫn rất rõ.

Tiền Mân Văn tham gia làm cho Tiễn Ý Ý cảm thấy như mình ăn cơm được một nửa thì phát hiện trong cơm có bọ đang bò lúc nhúc.

Ghê tởm.

Tô Á Na, "Vậy thì phải làm sao đây, cô chị kia của cậu nhất định là biết chuyện này nên mới có ý làm vậy!"

"Haizz, chị em nhà người ta tương thân tương ái, chị em nhà cậu lại không đội trời chung, hai người thật sự là chị em ruột sao?"

"Không phải."

Tiền Ý Ý cúi đầu vẽ vôi lên nháp, hời hợt nói: "Không phải ruột thịt."

"Hả!?" Tô Á Na bị tin tức này làm cho chấn kinh.

"Không...Không phải ruột thịt..."

Cô ấy suy nghĩ một chút, trong group chat có người nói Tiễn Ý Ý với Tiền Mân Văn có lẽ không phải chị em ruột. Chị em ruột bình thường quan hệ có kém cũng không đến mức kém như bọn họ.

Hơn nữa nhìn ngoại hình cũng không giống.

Nếu so ra thì Tiễn Ý Ý xinh hơn Tiền Mân Văn, cho nên ở trong group, Tiền Mân Văn thường bị châm chọc, khiêu khích.

Tiền Ý Ý cứ như thuận miệng nói chuyện, Tô Á Na cũng không dám hỏi nhiều thêm.

Không phải chị em ruột thì chắc ở giữa phải có nhiều chuyện xảy ra lắm, hỏi nhiều quá không khéo lại đụng phải chuyện không vui của cô.

Báo danh đều đã nộp lên trên, xem ra cuộc đua 1500 mét này cô nhất định phải chạm mặt Tiền Mân Văn rồi.

Nhận thua?

Cô là vì Tô Á Na khuyên nên mới đi đăng kí, sau đó bởi vì có Tiền Mân Văn mà cúi đầu nhận thua, há chẳng phải là cho cô ta quá nhiều mặt mũi sao?

Không đời nào cô nhận thua, Tiễn Ý Ý nhìn không được.

Người tham gia nhiều như vậy, Tiền Mân Văn trừ việc làm cho người khác ghê tởm ra thì cũng chẳng giỏi giang gì cả.

Cứ phát huy bình thường thôi.

Nói là nói vậy, nhưng trong lòng Tiền Ý Ý vẫn thấy không thoải mái cho lắm.

Cô biết được cô ta đang có chủ ý gì.

Muốn thông qua cuộc thi này để đem cô giẫm đạp dưới chân.

Nói thật, Tiền Ý Ý cũng không có bao ý nghĩ muốn chiến thắng, nhưng vừa nghĩ đến Tiền Mân Văn ở trên cười nhạo, vẫn có chút khó chịu.

Phiền.

Tan học, Tiền Ý Ý chủ động ở lại, đổi một đôi giày thể thao.

Trên sân thể dục của trường còn có mấy học sinh nội trú đang luyện tập.

Đại hội này cơ bản chính là thiên hạ của bọn họ, quanh năm suốt tháng có thể làm cho bọn họ được thể hiện tài năng của mình một, hai lần.

Tiền Ý Ý đứng ở ngoài biên làm nóng người.

Lương Quyết Thành ở bên cạnh rót cho cô một ly nước ấm, nhìn cô khởi động.

Buổi sáng có nhiều người cho nên cô chạy cũng không được thoải mái, hiện tại không có ai quấy rầy liền có thể thanh thần ổn định luyện tập rồi.

Tốt, không phải chỉ là 1500 mét sao, làm sao có thể làm cô gục ngã chứ!

Nhân vật chính trong truyện tranh chỉ cần quyết tâm, cái gì cũng đều làm được!

Về mặt Tiền Ý Ý kiên định, nắm chặt quả đấm nhỏ, co chân chạy lên đường băng.

Được 50 mét, cảm giác tạm tạm.

Được 100 mét, căng chân luân phiên giảm chậm tốc độ.

Được 150 mét, Tiền Ý Ý thả chậm tốc độ y như ông nội tản bộ trong vườn hoa.

Được 200... Không lên được đến 200 mét nữa.

Tiền Ý Ý đứng tại chỗ thở dốc.

Đám học sinh trông thấy toàn bộ quá trình: "..."

Về mặt phức tạp.

Đây là nên nói thế nào đây? Vì tình yêu nên phấn đấu quên mình?

Cốc nước ấm Lương Quyết Thành chuẩn bị cho cô cuối cùng cũng phát huy tác dụng.

Bất quá anh cũng không nghĩ nó lại được sử dụng sớm đến như vậy...

Chạy chưa được nửa vòng mà cô đã như là hoàn thành một hành động vĩ đại mang tầm thế kỷ. Cái này...anh cũng không biết nên nói gì.

Mà đến lúc thi thì phải chạy tận 1500 mét.

Lấy tốc độ của người bình thường thì cần năm đến sáu phút, Tiền Ý Ý chắc phải mười lăm, mười sáu phút. Cô sẽ chạy với tốc độ của một ông cụ đang tản bộ, ung dung đi qua trước mặt đám người, ngẩng đầu ưỡn ngực, không vội cũng không gấp.

Nghĩ đến cái kết quả này, bất luận là Tiền Ý Ý hay Lương Quyết Thành, tâm tình cũng có chút phức tạp.

Lương Quyết Thành đưa nước cho cô, lại khởi động thân thể một chút, chạy lên đường băng.

Tiền Ý Ý nhìn thấy anh chân dài chạy một bước lại một bước, cuối cùng là một vòng lại một vòng.

Trừ việc hô hấp có chút gấp thì trán thậm chí còn không đổ mồ hôi.

Vẫn là đám học sinh chứng kiến toàn bộ quá trình: "..."

Tâm tình phức tạp.

Làm sao mà một người có thể lực đường như bằng 0 kia có thể yêu đương được với người có thể lực siêu cường như thế chứ!

Tiền Ý Ý suy nghĩ, hỏi anh, "Cậu cảm thấy tớ có thể chạy xong 1500 mét không?"

Nếu như nói buổi sáng nay Lương Quyết Thành vẫn chưa rõ ràng lắm về tình trạng thể lực của cô thì hiện tại anh có thể khẳng định rằng, thể lực bạn gái nhỏ của mình rõ ràng chính là tiêu cùi mục.

Cái loại mà không thể cứu được nữa ấy.

"... Cố gắng hết sức."

Anh cảm thấy cô có thể tham gia đã là thành công lớn nhất rồi.

1500 mét, sau khi tiếng súng vang lên thì cô đi lấy ảnh của anh về cũng được, dù sao ban 11 cũng không trông đợi sẽ giật được giải ở bộ môn này.

Từ trong ánh mắt của Lương Quyết Thành có thể thấy được câu trả lời, Tiền Ý Ý suy sụp.

Đường là chính mình chọn, có thể trách ai đây.

Vậy là từ hôm đó cô bắt đầu luyện tập chạy dài nhiều hơn.

Cái khác không nói, cho dù có thua cô cũng phải thua một cách vinh quang.

Chỉ có một tuần để chuẩn bị, mỗi buổi sáng Tiền Ý Ý đều từ tiểu khu ung dung chạy chậm đến trường học, ngủ bù vào tiết tự học, tan học lại đến sân thể dục chạy một vòng.

Cô chạy được năm, sáu ngày, mỗi ngày đều tiến hành tăng chất lượng thêm một chút, rốt cuộc cũng có thể chạy được 800 mét trong 10 phút.

Trước đại hội thể dục thể thao một ngày, ủy viên thể dục đem đồng phục phát xuống.

Của nữ là đồng phục bóng rổ váy dài màu đỏ, nam sinh là đồng phục bóng rổ màu lam.

Nhìn cái loại thảm mỷ này, đám con gái đều không nhận được chữi thảm.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào, chỉ có thể mặc thôi.

Tiền Ý Ý mặc váy đồng phục bóng rổ vừa vặn đến đùi, lộ ra hai cái chân trắng nõn thon dài.

Tô Á Na lại đưa cho cô một đôi tất chân màu trắng.

Tất chân dài đến đầu gối, cách chân váy của cô khoảng 10 cm.

"Quá đẹp, quá đẹp rồi!"

Trong phòng vệ sinh nữ, Tiền Ý Ý thay xong đồng phục liền bị Tô Á Na kéo đi qua chụp ảnh.

"Ý Ý, chụp được không?"

"Chụp cái gì?"

"Chụp cậu!"

Tô Á Na crack crack mấy tiếng, chụp từ dưới lên trên từ trên xuống dưới.

Trong ảnh là hình cặp đùi trắng nõn được lộ ra dưới chân váy và tất chân màu trắng.

Tiền Ý Ý liếc nhìn: "... Xóa đi mà."

"Xóa, xóa, nhưng để tớ gửi cậu đã." Tô Á Na chụp cũng chỉ là để cho Tiền Ý Ý nhìn, sau khi gửi WeChat cho cô thì liền kéo nó vào thùng rác.

Đồng phục của cô không có vấn đề gì, đem quần áo cùng giày thể thao xếp gọn để dưới chân bàn, lại lật đến cái ảnh mà Tô Á Na vừa chụp cho cô.

Không nghĩ tới Tô Á Na lại chụp cái ảnh này.

Cô nhìn nhìn tấm hình, chỉ là một khúc đùi bị váy và tất chân che lại thôi, có cái mị lực gì chứ?

Lương Quyết Thành chống cằm ngồi bên cạnh, vô tình đưa mắt sang rơi vào trên màn hình điện thoại của Tiền Ý Ý.

"Tô Á Na chụp đấy." Tiền Ý Ý cũng không thấy có gì phải xấu hổ, quang minh chính đại đưa sang cho anh nhìn, "Này."

Cặp đùi trắng nõn cứ thế đập thẳng vào mắt anh.

Tìm Lương Quyết Thành đập loạn cả lên.

Cô có ý gì, chủ động đưa cho anh xem loại ảnh chụp này... Cái loại ảnh này rất dễ để người ta sinh ra những ý nghĩ không nên có...

Chẳng lẽ cô muốn nói nếu anh thi tốt thì sẽ có loại phần thưởng như vậy?

Nửa ngày sau Lương Quyết Thành mới quay mặt đi không nói gì, sau đó lại giống như không được tự nhiên nằm úp sấp xuống bàn, cúi đầu thật sâu.

"Tôi sẽ cố gắng." Thanh âm anh rầu rĩ truyền tới.

Không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ có thể nhìn thấy lỗ tai lộ ra đã đỏ ửng.

Mất nhìn một loạt động tác của Lương Quyết Thành, sau đó lại cúi xuống nhìn hình ảnh trong điện thoại.

Tiền Ý Ý: "...A?"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Lương Lương: Cô ấy câu dẫn tôi, tôi muốn rụt rè, muốn ổn định... nhưng căn bản là không ổn định nổi mà!

- - - - -

Editor: Hôm nay đăng hơi muộn, buổi tối vui về nhà cả nhà!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Edit: Thương Thù

Đại hội thể dục thể thao tiết mục đầu tiên đó chính là khai mạc. Mỗi học sinh thay đồng phục theo lớp, luyện hô khẩu hiệu.

Mỗi ban đều phải cử một người đại diện, ủy ban thể dục ngay từ đầu đã nhắm đến Tiền Ý Ý, muốn để cô đi làm người phát ngôn cho lớp mình, nhưng Tiền Ý Ý lại từ chối.

Tiền Ý Ý không nguyện ý làm người đại diện, ủy viên thể dục chỉ còn cách tìm nữ sinh khác, nhưng cũng bị từ chối. Quan hệ giữa mấy đứa con gái này cũng kì, mình không phải là người đầu tiên được chọn thì sẽ hậm hực không vui.

Cuối cùng thì cũng chỉ còn lại Tô Á Na có quan hệ tốt với Tiền Ý Ý.

Tô Á Na lớn lên cũng trắng nõn khá ái, chỉ là ở trong lớp giống như người vô hình. Tận đến thứ sáu tuần trước đi bên Tây Chức về, cô ấy mới thể hiện bản thân mình trước mọi người ở trong KTV. Ủy viên thể dục thương lượng cùng Tô Á Na, sau đó quyết định chọn cô ấy.

Tô Á Na trở thành người đại diện cho ban 11. Lúc lên phát biểu thì y phục trên người cũng không giống với những người khác, có thể mặc váy của chính mình.

Trong trường bây giờ phong cách gì cũng đều có, nhất là nữ sinh đại diện cho mỗi lớp, còn có người mặc cả váy Lolita. Tô Á Na cũng không chịu thua người khác, diện luôn bộ váy khiêu vũ lên người.

Cô ấy tự trang điểm cho chính mình, dưới mắt rắc một ít kim tuyến lấp lánh, cả người ngập tràn sức sống thanh xuân.

Tất cả mọi người đều đi thay đồng phục. Một học sinh tham gia các hạng mục cũng nhận tiện đó mà đổi giày thể thao đi.

Tiền Ý Ý hôm nay cũng mang đôi tất chân màu trắng kia, bởi vì thời tiết quá lạnh. Đồng dạng cũng mặc tất dài như cô còn có hơn nửa số nữ sinh ở trong trường.

Xếp hàng là xếp theo chiều cao, Tiền Ý Ý cao 1m66, xem như là cao hơn so với đáng người của nữ sinh cấp 3 cho nên cô đứng ở phía cuối hàng. Cùng đứng với cô là một nhóm nữ sinh không quen thuộc lắm, thậm chí có một người chính là đại biểu môn Tiếng Anh đã từng ném sách của cô vào thùng rác.

Khẩu hiệu của ban 11 vừa khoa trương vừa ngốc ngốc.

"Trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, chúng ta là ai, chúng ta là thập nhất ban!"

Mấy nam sinh hô rất lớn, kêu đến kích thích đầy người. Một nữ sinh vẻ mặt chết lặng, há miệng hô theo ứng phó cho có.

Thầy Trương còn tới kiểm tra xem đám học sinh của mình có nghiêm túc thực hiện nghi lễ hay không, xác nhận đều trong phạm vi chấp nhận thì mới hài lòng gật gù đầu.

Sân trường khó có một lần tập trung nhiều người như vậy, dựa theo cấp học phân về vị trí của mình, sân đều kín người.

MC là hai học sinh lớp 10, một nữ một nam, hai người nhận về một đồng giấy lớn giấy nhỏ, chuẩn bị đọc.

Học sinh năm nhất được xếp ngồi ở hàng đầu tiên. Bọn họ vừa mới lên cấp ba, trên mặt vẫn còn nét ngây ngô, tràn đầy sức sống. Đồng phục lớp thì có đủ loại, có tập thể cosplay, có tập thể lại mặc hán phục, cũng có tập thể mặc đồ cương thi.

Lớp 11 được xếp ngay ở dãy sau, hàng đầu tiên chính là thập nhất ban.

Chủ nhiệm ban 1 bây giờ là thầy Chu, chính là người lúc trước coi thi Tiếng Anh của phòng Tiền Ý Ý, đồng thời cũng là thầy giáo giám sát của ban bảy.

Người đại diện của thập nhất ban là Tiền Mân Văn.

Cô ta mặc một cái váy dài màu lam, không có tay, kiểu dáng giống với lễ phục dạ hội, trên cổ đeo một chiếc vòng nam kim cương, tóc ngắn dùng kẹp kim cương cố định, toàn thân từ trên xuống dưới đều là thứ đồ tinh xảo, đập lên giày cao gót nhọn 10 cm. Rõ ràng chỉ là một người đại diện của đại hội thể dục thể thao của trường học, cô ta lại ăn mặc long trọng như đi tham gia yến hội vậy.

Tiền Mân Văn mang theo nụ cười hào phóng lại đoan trang, cái váy làm lộ ra cánh tay của cô ta, giờ cái tờ giấy đã được chuẩn bị kỹ, đi giày cao gót đứng ở hàng đầu.

"Cố gắng hết sức, đạt ngôi vô địch..."

"Cố gắng..."

Đại diện môn Tiếng Anh đứng bên cạnh Tiền Ý Ý nhìn chằm chằm vào Tiền Mân Văn, từ trên xuống dưới quan sát một lần, cười nhạo: "Chỉ là đại hội thể thao mà thôi, thích hợp để cô ta diện cái bộ đồ đó sao?"

Đại diện môn nói chuyện mang theo mấy nữ sinh bàn tán, bắt đầu ríu rít thảo luận Tiền Mân Văn.

"Tiền Ý Ý, cô chị của cậu ăn mặc cũng được phết ha, cậu thấy sao?"

Tiền Ý Ý không phản ứng lại đại diện môn.

Nữ sinh kia nhìn cô một cái, vô cùng bất mãn, sau đó lại quay đầu đi nói chuyện với mấy người khác.

Nữ sinh trung học đều đối với mấy nữ sinh khác có ác ý, vừa nói ra miệng đã gán cho nữ sinh mình ghét một cái tội danh.

Ban 11 quan hệ lại không phải quá hài hòa, ổn định, đặc biệt là đối với Tiền Ý Ý.

Người có quan hệ tốt với cô chính là rất thích cô. Người quan hệ không tốt lại chính là trên dưới đều có ý kiến với cô.

Cô cũng không phải là nhân dân tệ, sẽ không trông mong vào việc tất cả mọi người đều phải thích mình. Nhưng là cũng không thích loại người đối với mình trực tiếp lộ ra ác ý.

Tiền Ý Ý cùng nữ sinh bên trái đổi vị trí, đứng xếp hàng ở hàng bên cạnh.

Cách ăn mặc của Tiền Mân Văn xác thực gây đến không ít người chú ý, đồng thời cũng đưa đến sự chế nhạo của Diêu Nhất Nam.

Cậu ta đứng ở hàng cuối cùng của nam sinh, song song với Lương Quyết Thành.

Sau khi ban 1 phát biểu xong, Diêu Nhất Nam khoác vai Tại Tiểu hời, "Nhìn cô ta kia, đại tiểu thư có lẽ nào đi nhầm sân khấu rồi không?"

Tại Tiểu cười khinh bỉ.

Ba chữ "đại tiểu thư" này nghe được cũng quá giễu cợt rồi.

Quan hệ của Tiền Mân Văn và Tiền Ý Ý không tốt, không những thế còn xảy ra mâu thuẫn. Tại Tiểu vui sướng cùng Diêu Nhất Nam mắng chửi Tiền Mân Văn, lập tức liền kéo gần quan hệ hơn không ít.

"Kế tiếp chính là ban 9 của khối 11,..."

Khối 11 đã đi được gần hết, rất nhanh liền đến phiên ban 11.

Làm một lớp xếp hạng chót của khối 11, ban 11 cơ hồ nhận được sự chú ý nhiều nhất ở trường.

Một mặt là có hạng nhất toàn trường Lương Quyết Thành, một mặt là có Tiền Ý Ý một trận thành danh, bây giờ còn thêm cả một đại thiếu gia chuyên trường tới – Diêu Nhất Nam.

Ba người bọn họ cơ hồ là liên tục thay nhau trở thành chủ đề bất quá của đám học sinh trong trường.

Các thiếu niên, thiếu nữ mặc đồng phục bóng rổ tiến vào sân, toàn trường một mảnh thét chói tai.

Cũng không biết là đang hô cái gì, dù sao thì ban 11 lúc nào cũng có mấy khẩu hiệu khác người, đại hội trong nháy mắt biến thành hội diễn xướng.

Tiết mục đầu tiên là nghe lãnh đạo phát biểu. Lời nói của hiệu trưởng coi như đơn giản, mấy phút sau đến lượt chủ nhiệm giáo dục cầm microphone. Ông ta nói chuyện âm thanh bị kéo ra đến chói tai, tất cả mọi người ở dưới chỉ hận không thể bỏ một đao đánh ngất người, đem nhét vào cái túi hảo hảo nói chuyện một phen.

Thời gian lãnh đạo phát biểu dài đằng đẳng rồi cuộc cũng đi qua.

Nghi thức dài như hàng thế kỉ cuối cùng cũng kết thúc, bây giờ là đến phần biểu diễn của các học sinh.

Phần biểu diễn thứ nhất là chạy nhanh 100 mét của nam sinh.

Người đăng kí hạng mục này có hai người là học sinh khoa thể dục. Đại diện cho ban 11 đi thi là Diêu Nhất Nam.

Cậu ta đứng ở bên cạnh đường băng khởi động cho nóng người.

Trên đồng phục của ban 11 có gắn số thứ tự. Diêu Nhất Nam mặc quần đùi, đôi chân dài lộ ra trở thành tiêu điểm trong đám người.

Một nam sinh mà còn trắng hơn so với nữ sinh. Xung quanh đều là ánh mắt của mấy đứa con gái dán chặt lên đùi cậu ta.

Tiền Ý Ý cùng Tô Á Na đi thay quần áo trở về, thấy mọi người đều vây quanh Diêu Nhất Nam cổ vũ cậu.

Đại hội thể dục cũng không cấm học sinh ngoài trường vào, cho nên ở xung quanh có thể thấy lác đác vài bộ đồng phục học sinh của trường khác đứng ở đó.

Tiền Ý Ý mặc bộ đồ thể thao trên người, Tô Á Na đang giúp cô dán số thứ tự chạy dài 1500 mét lên lưng.

Hạng mục của Tiền Ý Ý còn lâu mới tới, đem số thứ tự dán xong liền mặc áo khoác vào, kê đầu đọc truyện tranh với Tô Á Na.

Xem được một lúc, phía sau dường như có người khom lưng ghé vào trên đỉnh đầu của mình.

"Ây, cái này sao lại có hai người đàn ông không mặc quần áo vậy?"

Tiền Ý Ý giật mình ngẩng đầu, có chút kinh hi: "Khung Khung!?"

Phía sau cô chính là Tào Khung và Hà Ứng Hoan.

Nửa tháng rồi không nhìn thấy người, Tào Khung nhìn qua đã tâm bình khí hòa hơn rất nhiều, cười dài chống tay lên vai cô, từ khoe mắt đến đuôi lông mày đều là hòa khí.

Sau đó Tiền Ý Ý mới phản ứng được, Tào Khung vừa nhìn thấy nội dung của quyển truyện tranh.

Tô Á Na luống cuống tay chân vội vàng gấp quyển truyện lại giấu vào trong quần áo, cúi đầu không dám nói lời nào.

Cô ấy đối với Tào Khung vẫn có chút sợ hãi. Tào Khung rồi đi nửa tháng mới trở về, Tô Á Na vẫn như cũ không có thay đổi thái độ với cậu ta.

"Mấy cậu tới rồi?"

"Buổi sáng không phải là không cấm học sinh trường ngoài sao? Bọn tớ tới xem cậu thi đấu."

Hà Ứng Hoan mặc váy tennis, một thân nhẹ nhàng khoan khoái, hoàn toàn không giống với cách ăn mặc nên có ở mùa thu này. Cô ấy ghé lên vai Tiền Ý Ý làm nũng: "Lâu lắm rồi không gặp cậu, cậu cũng không cùng bọn tớ chơi đùa nữa."

Từ lúc cô xác định quan hệ với Lương Quyết Thành thì phần lớn thời gian của cô đều là anh. Không phải cùng nhau học bù thì chính là đến bệnh viện thăm mẹ Lương, mỗi tuần cô còn phải về nhà thăm ông nội. Bởi vậy nên thời gian cô dành cho đám bạn tốt này ít đến đáng thương.

"Tớ sai rồi, tuần này có thời gian nhất định sẽ đi chơi với các cậu."

"Tuần này có một sự kiện cậu phải nhớ kĩ đấy. Sinh nhật của tiểu thư Diêu gia, nghe nói là mời rất nhiều người, cũng mời cả cậu nữa, đến lúc đó chúng ta cùng đi chung nha?"

Diêu gia?

Phản ứng đầu tiên của Tiền Ý Ý chính là nhà của Diêu Nhất Nam? Cũng chính là nhà cha ruột của Lương Quyết Thành?

"Tớ không đi."

"Ý Ý." Tào Khung ngồi đối diện đối mặt với Tiền Ý Ý, "Nghe nói cậu cùng nhị thiếu gia Diêu gia đính hôn?"

"Phải rồi! Tớ cũng nghe được chuyện này."

Về mặt Hà Ứng Hoan khó có thể tin tưởng, "Diêu gia đối với chúng ta không thân cũng không quen. Cậu đính hôn với cậu ta không bằng đi đính hôn với Khung Khung đâu!"

Tào Khung gõ trán Hà Ứng Hoan.

"Đây đâu phải Ý Ý quyết định là được."

"Đầu tiên, tớ không đính hôn với Diêu Nhất Nam." Tiền Ý Ý nhanh chóng giải thích, "Diêu gia với Tiễn gia dường như có ý này, nhưng tớ không có ý này, cũng đã nói rõ rồi. Nếu Diêu gia với Tiễn gia thực sự kết thông gia thì đó chính là chuyện của Tiễn Mân Văn."

"Tớ với Lương ca..." Tiền Ý Ý nhìn về phía Lương Quyết Thành cách đó không xa, cong mắt cười, "Tớ và Lương ca đã ra mắt gia đình rồi, sau khi tốt nghiệp sẽ đính hôn với anh ấy."

"Ý Ý." Tào Khung tâm bình khí hòa đề nghị, "Trước mặt người từng theo đuổi cậu thì không nên có vẻ mặt cao húng như thế. Tớ còn chưa có hồi phục hoàn toàn đâu."

Tiền Ý Ý cúi đầu: "Tớ sai rồi."

"Nhưng Ý Ý, tớ nghe nói vị nhị thiếu Diêu gia kia cũng chuyển tới đây rồi, không phải bởi vì có cậu ở đây sao?" Hà Ứng Hoan nói, "Cậu ta đâu?"

Tiền Ý Ý không chú ý tới Diêu Nhất Nam, chỉ nhớ cậu ta có tham gia chạy nhanh 100 mét, hiện tại đang đứng ở cạnh đường đua chuẩn bị chạy.

"Đang thi đấu."

Tô Á Na nhỏ giọng nói, "Bên kia." Cô ấy chỉ một phương hướng.

Về mặt Tô Á Na bình tĩnh, người khác căn bản không biết nội tâm của cô ấy đã dậy lên một cơn sóng thần.

Mới vừa rồi cô nghe được cái gì kia? Diêu Nhất Nam muốn đính hôn với Ý Ý? Mà Ý Ý với Lương Quyết Thành đã gặp gia trưởng, tốt nghiệp liền đính hôn!?

Tô Á Na bịt chặt cái miệng nhỏ của bản thân, sợ mình sẽ phát ra tiếng hét chói tai.

Tào Khung với Hà Ứng Hoan một mặt đến xem Tiền Ý Ý, một mặt đến là vì tò mò về Diêu Nhất Nam.

Đám trẻ con trong cái vòng này không phải ai cũng biết nhau. Trong giới còn phân thành vài vòng nhỏ hơn, Tiền Ý Ý với Tào Khung là người cùng một vòng. Diêu Nhất nam với Lệ gia là chung một vòng.

Bọn họ có thể không biết nhau, nhưng cũng sẽ nghe tới tên của nhau. Giống như Diêu Nhất Nam, cậu ta vừa khởi động tay chân vừa đang đánh giá hai người trong đám người hỗn độn kia.

Một nam một nữ, mặc đồng phục học sinh trường ngoài. Nam sinh cao gầy có chút quen mắt, trước đó dường như đã gặp vài lần.

Nhìn sang nữ sinh bên cạnh, ngẫm nghĩ một lúc, Diêu Nhất Nam liền biết bọn họ là ai.

Con trai của bộ trưởng Tào, Tào Khung và thiên kim tiểu thư của tập đoàn Hà thị, Hà Ứng Hoan.

Đều là bạn thân của Tiễn Ý Ý.

Thậm chí cậu ta còn biết, mấy tháng trước Tào Khung còn từng tỏ tình với Tiễn Ý Ý.

A.

Cậu thu hồi tầm mắt, đi tới vị trí của mình trên đường băng.

Tiến Ý Ý với Tô Á Na cũng tới đây.

Cách đó không xa, Tại Tiểu vừa nhìn thấy Tào Khung, toàn thân đều hưng phấn, vội vàng kéo tay Lương Quyết Thành, "Ây ây ây, đi nhìn kia! Tình địch của cậu tới rồi! Chúng ta mau đi xem một chút đi!"

Lương Quyết Thành đối với hai từ "tình địch" của Tại Tiểu mà cười nhạt, Tào Khung rốt cuộc cũng chỉ là bạn thân Tiễn Ý Ý, không giống anh.

Lúc ấy anh với Tiễn Ý Ý chưa xác lập quan hệ, nhưng bởi vì thích anh cho nên cô đã từ chối Tào Khung. Bây giờ có anh ở đây, Tào Khung có thể chơi ra cái trò gì?

Nghĩ là nghĩ vậy, Lương Quyết Thành vẫn đi theo Tại Tiểu tới.

Bên cạnh đường đua 100 mét không cho người ngoài đứng, lúc này vẫn chưa bắt đầu thi nên có không ít học sinh đều ở bên cạnh nhìn.

Lương Quyết Thành đi tới đứng bên cạnh Tiễn Ý Ý.

Tô Á Na tự giác né ra phía sau.

"Ồ."

Tào Khung nhìn thấy Lương Quyết Thành thì chân mày khẽ nhíu lại, sau đó quay sang nhìn gò má Diêu Nhất Nam đứng trên đường đua, lại vòng về nhìn Lương Quyết Thành.

Nửa ngày sau, cậu ta mới dùng một cái giọng đùa cợt nói ra: "Ý Ý, cái người đứng trên đường đua kia với cái người bên cạnh cậu này là anh em sao? Nhìn giống nhau nhỉ?"

- - - - -

Editor: Đường như phát hiện ra một bí mật... Tiễn Ý Ý với Tô Á Na là hũ nữ?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Edit: Thương Thù

Diêu Nhất Nam đứng trên đường đua chuẩn bị chỉ mang tới cho bọn họ một bên gò má.

Mà từ phía Tào Khung nhìn sang Lương Quyết Thành đứng bên cạnh Tiễn Ý Ý cũng chỉ thấy được cái gò má.

Hai người bọn họ xác thực không giống nhau, nhưng nhìn nghiêng như vậy ở trong mắt Tào Khung lại cơ hồ có một loại khó có thể phân biệt được.

Cậu ta cũng là cảm thấy thú vị nên mới thuận miệng nói.

"Làm gì có, cậu nhìn nhầm rồi, cậu nhìn cái góc khác mà xem, đâu có giống tý nào!"

Nhịp tim Tiễn Ý Ý gia tốc, cô liên tiếp phủ nhận mấy câu, ngôn từ chính nghĩa nói, "Lương ca đẹp trai như vậy, sao có thể có người giống anh ấy được chứ? Lương ca của tớ kế thừa phần trăm sắc đẹp mỹ mạo của bác gái, là tiểu tiên đồng từ trên trời giáng xuống! Người khác làm sao có tư cách giống với Lương ca của tớ chứ!"

Tào Khung: "..."

Nghe vào tai như là đang khen Lương Quyết Thành, nhưng Tào Khung lại nhạy bén phát hiện có gì đó không đúng.

Cậu chỉ nói hai người có chút giống, tại sao Tiền Ý Ý không có bất cứ ý nghĩ ngoài ý muốn nào, vừa mở miệng liền phủ nhận?

Tào Khung không nói gì nữa, cười cười, che giấu ánh mắt đầy thâm ý.

Lời Tiền Ý Ý nói, Lương Quyết Thành bên cạnh nghe được rất rõ ràng.

Lúc Tào Khung vừa nói ra câu kia, anh còn chưa kịp ghé tòm thì đã được Tiền Ý Ý nói lời an ủi. Lương Quyết Thành dùng chút lí trí còn sót lại mới đem ý cười nơi khóe mắt, lông mày kiểm lại.

Anh chỉ coi lời Tào Khung nói là cố ý khiêu khích mình, thậm chí còn không ngẩng đầu nhìn Diêu Nhất Nam.

Hai người bọn họ tuyệt đối không có khả năng giống nhau.

Trừ điểm không thích hợp này đi, tâm tình đã vui vẻ hơn rất nhiều.

Tiền Ý Ý khen anh đẹp trai.

Cô đối với mình là yêu thích đến tận xương tủy, lúc nào cũng đề anh là người đẹp nhất trong mắt.

Tuy rằng bầu không khí không quá thích hợp, nhưng trong đầu Lương Quyết Thành bỗng nhiên nghĩ tới một câu.

Có một cô vợ nhỏ như vậy, phu phục hà cầu*.

*Mãn nguyện, không cầu gì nữa.

"Lương ca." Tại Tiểu do dự nửa ngày, "Cậu vẫn nên nhìn camera điện thoại xem xem."

Anh liếc nhìn khuôn mặt mình phản chiếu ở màn hình di động, cái vẻ mặt kia...

Có thể hay không đem sự ôn nhu đó khiêm tốn xuống một chút?

Lương Quyết Thành lạnh lùng nhìn Tại Tiểu, cuối cùng vẫn hơi hơi thu liễm lại.

Nơi công cộng, không quá thích hợp.

Tiền Ý Ý ngẩng đầu ưỡn ngực, lực lượng mười phần, làm cho Tào Khung không thể nói thêm được gì nữa, chỉ có thể tung hô theo cô, "Ừ ừ, bạn trai cậu hạ phạm cực khổ quá rồi."

Lương Quyết Thành: "...". Tiền Ý Ý khen thì anh cảm thấy trong lòng như bị ngâm trong hồ mật ngọt, còn Tào Khung mặt không đổi khen làm anh cảm thấy ghê rợn không thôi.

Gặp phải chuyện nhạy cảm như vậy, Tiền Ý Ý nhanh chóng kéo Lương Quyết Thành đi chỗ khác.

Không thể ở lại.

Trong nhà chưa tỏ mà ngoài ngõ đã tường.

Không ít người đều quen biết cả hai người họ, cũng chưa từng cảm thấy có gì không đúng. Nhưng nếu đặt chung hai người ở một chỗ trong trường hợp đặc biệt như vừa nãy, thực sự là có thể dễ dàng nhận ra.

Tiền Ý Ý hơi chán chờ, quay đầu.

Diêu Nhất Nam đã ở trên sân chuẩn bị chạy.

Cậu ta mặc áo thể thao ngắn tay, quần đùi, giờ hai cánh tay lên hoạt động lên xuống. Tay dài mà chân cũng dài, dáng người lại đặc biệt tốt, làm cho mấy nữ sinh vây xem ở xung quanh đều nhỏ giọng thét chói tai. Mà cậu ta là trung tâm của sự việc lại không có tâm tình chấp chùng nào khác, ánh mắt chuyên chú nhìn về phía trọng tài.

Nhìn một bên má cậu ta ở cự ly xa như vậy...thực sự là có chút giống gò má của Lương Quyết Thành.

Ngũ quan của hai người họ kỳ thực cũng không hề giống nhau.

Tướng mạo của Lương Quyết Thành nhìn giống mẹ Lương nhiều hơn, cộng thêm khí chất của chính mình khiến anh trông có vẻ u ám. Mà tướng mạo của

Điều Nhất Nam lại giống mẹ cậu ấy. Nhìn tổng thể thì hai người không giống nhau, nhưng dù gì cũng đều là con trai ruột của cha Điều, cho nên nhìn dưới một góc độ, một tình huống nào đó, hai người lại có đáng về na ná nhau khiến cho người khác cảm thấy sự tương tự nào đó giữa hai người.

Nhưng nếu chỉ đơn thuần nhìn tướng mạo của hai người, hoặc là không quan sát cẩn thận thì sẽ nhìn không ra bao nhiêu. Đây cũng là lý do chẳng có ai phát hiện Lương Quyết Thành với Điều Nhất Nam lại có điểm giống nhau.

Có điều Tào Khung là đi dùng ánh mắt soi mói tình địch để đánh giá Điều Nhất Nam, cậu ta chỉ cần nhìn kỹ là có thể phát hiện ra đầu mối.

Tiền Ý Ý không dám để Tào Khung tiếp tục nghiền cứu nữa, vội vàng lôi kéo Lương Quyết Thành rời đi.

Phía sau, trọng tài đã bắt đầu thổi còi báo hiệu chuẩn bị bắt đầu cuộc thi chạy 100 mét.

Tâm trạng của Lương Quyết Thành rất tốt, giờ cho dù có Tào Khung ở đây anh cũng có thể tâm bình khí hòa ngồi một bên nhìn cậu ta nói chuyện với Tiền Ý Ý.

Tào Khung và Hà Ứng Hoan lúc lâu sau không thấy Tiền Ý Ý thì liền nhấn tin điên cuồng cho cô cần nhẫn nại nhai một hồi, đem toàn bộ tin tức nửa tháng qua cho Tiền Ý Ý xem.

Trong số tin tức được gửi tới thì có một cái khiến Tiền Ý Ý chú ý. Đó là chuyện tiểu công tử của Lệ gia bỏ nhà đi bụi sau đó được tìm trở về.

Cô nhớ tới nguyên tác của cuốn tiểu thuyết này, tiểu công tử của Lệ gia chỉ mới học sơ trung, bởi vì cha hắn đưa mẹ kế vào ở, mẹ kế ở phía sau đâm cho hắn một "nhát dao" làm cho hắn và em gái mất đi sự sùng ái của cha. Chính vì thế nên vị tiểu công tử này mới trực tiếp ôm em gái bỏ nhà đi trốn.

Sau khi rời khỏi nhà, trên người hắn không có tiền cũng không có giấy chứng nhận tốt nghiệp, cuối cùng Lệ tiểu công tử đành mang theo em gái nhỏ đi đến một con phố bình dân, dựa vào tài năng chơi đua xe của mình mà đánh cược, lấy mạng đổi lấy tiền nuôi sống em gái.

Ở cái địa phương đó, hắn gặp được Tiền Mân Văn.

Lệ gia tiểu công tử lúc ấy mang theo em gái chỉ mới học tiểu học, cái gì cũng đều không có. Tiền Mân Văn đồng tình với hoàn cảnh của hắn liền thường xuyên đưa cơm qua, còn chiều cổ rất nhiều đến Lệ gia tiểu cô nương.

Thời gian ba tháng, Tiền Mân Văn bị phát hiện, sau đó bị mang về nhà.

Mà sau đó hai tháng, Lệ gia tiểu công tử cùng em gái cũng bị tìm về.

Lệ gia tiểu công tử coi Tiền Mân Văn như chị gái, sau khi lớn lên lại không chỉ đơn thuần coi cô ta là một người chị. Hắn ở phía sau bảo vệ cô ta. Sau khi Tiền Mân Văn yêu đương với Điều Nhất Nam, hắn nghĩ đủ mọi cách lên làm người đứng đầu Lệ gia, giúp Điều gia đối phó với Lương Quyết Thành.

"Đứa trẻ Lệ Tùng này cũng thật lợi hại." Hà Ứng Hoan khen một câu, "Tớ nghe nói hắn vừa trở về liền cùng mẹ kế trở mặt, trước mặt tất cả mọi người không cho bà ta chút mặt mũi nào, lại nói với lão gia tử để cha hắn đem nữ nhân kia cách hắn và em gái mình xa một chút."

Lệ Tùng năm nay sắp si mười bốn tuổi, qua một trận kinh động này hắn có biến hóa rất lớn, cùng mấy tiểu hài tử bằng tuổi không giống nhau lắm.

Tiền Ý Ý trong lòng lưu lại một điểm này, nhất định phải cách tên nhóc này càng xa càng tốt.

Tiếng súng báo hiệu cuộc thi chạy 100 mét vang lên.

Học sinh xung quanh cơ hồ đều gào to hét cỡ, điên cuồng kêu tên Điều Nhất Nam. Chỉ là thi đấu chạy 100 mét thôi mà Điều Nhất Nam cũng khiến toàn trường náo nhiệt hẳn lên.

Thời gian chạy 100 mét rất ngắn, cơ hồ là chỉ qua vài câu nói đã kết thúc.

Nữ MC cầm tờ giấy nhỏ trong tay, kích động đọc lên lời viết trong đó dành cho Điều Nhất Nam: "Bạn học Điều Nhất Nam, cố lên, cậu là giỏi nhất! Hình ảnh cậu trên đường đua y như ánh mặt trời chói mắt..."

Một đồng giấy đều viết cho Điều Nhất Nam, tờ giấy nhỏ còn chưa có đọc xong, hắn đã dành được vị trí số một, sau khi qua vạch đích xong liền bước nhanh tới chỗ Tiền Ý Ý.

"Có nhìn thấy tôi không?"

Sau khi chạy 100 mét, trên người Điều Nhất Nam mang theo một loại nhiệt độ nóng bỏng, hắn không cố kị gì, chen vào trong đám người tiến đến trước mặt Tiền Ý Ý.

Thái độ của hắn rất thân thiết, Tiền Ý Ý lùi về phía sau hai bước, dùng thái độ của một người bạn cùng lớp nói, "Chúc mừng cậu đạt được giải nhất."

"Ừ, vì cậu mà lấy."

Điều Nhất Nam coi như không thấy ánh mắt lạnh lẽo của Lương Quyết Thành và Tào Khung, cười híp mắt, "Ảnh chụp của cậu rất xinh đẹp, tôi quyết

định sau khi mang về sẽ dán lên đầu giường của mình."

Tiền Ý Ý trầm mặc.

"Điều Nhất Nam, lời này của cậu là có ý gì? Chị dâu nhỏ là bạn gái của Lương ca, cậu thắng được ảnh chụp của người ta là có ý tứ gì đây? Chẳng lẽ lại thâm mên chị dâu nhỏ?"

Chu Tam còn nhớ rõ chuyện lúc ở KTV, khi bọn họ phạt Điều Nhất Nam uống rượu giao bôi, hắn liền cầm ly rượu tới tìm Tiền Ý Ý. Đây không phải là nhắm vào Tiền Ý Ý, chị dâu nhỏ của bọn họ sao!

Tình địch của Lương ca, bọn họ đương nhiên phải giúp đỡ anh ấy đuổi đi rồi.

Điều Nhất Nam không nói, cậu ta nhìn chằm chằm Tiền Ý Ý, mà trên mặt cô rõ ràng hiện lên mấy chữ không thoải mái.

Cô đối với lời này của cậu ta không những cảm thấy không thoải mái, mà còn cảm thấy rất phiền.

Điều Nhất Nam cười nhạo, lười biếng nói: "Ây da, đừng có nghĩ có mỗi mình cậu ấy xinh đẹp chứ. Có nhiều nữ sinh xinh đẹp như thế cho tôi chọn, cũng không phải chỉ có mỗi cậu ấy đâu. Cái này chỉ bằng cho cậu ha."

Giọng điệu của cậu ta ngả ngớn, nói xong liền liếc nhìn Tiền Ý Ý rồi nghênh ngang rời đi.

Tư thế mưởi phần tiêu sái, không có cái gì gọi là lưu luyến cả.

Sau khi rời khỏi sân thể dục, tại cầu thang tòa nhà dạy học không có ai, Điều Nhất Nam mới ngẩng đầu hướng về phía sân thể dục, nhìn nửa ngày sau mới nhẹ nhàng phát ra một tiếng: "... Lâm."

Đều là mấy chuyện vặt vãnh! Sao cậu lại nháo thành như vậy?

Bất quá chỉ là một nữ sinh không thích cậu thôi mà.

*

Nhâm Kha cũng tham gia thi đấu, hạng mục cậu ta thi là nhảy xa.

Cuối cùng so với học sinh ban thể dục kém một hạng, lấy được hạng hai. Nhưng như thế thôi cũng đủ làm cho ủy viên thể dục kích động, thiếu chút nữa là đem Nhân Kha ôm lấy mà hôn hít, làm cho Nhân Kha ghét bỏ né cậu ta thật xa.

Rất nhanh là tới hạng mục chạy 1500 mét.

Tiền Ý Ý cởi áo khoác đồng phục, lộ ra số thứ tự được dán ở phía sau lưng.

"Ây ây ây, Ý Ý! Cậu cũng tham gia sao!?"

Đi cùng Tiền Ý Ý nửa ngày, Hà Ứng Hoan mới phát hiện số thứ tự trên lưng cô, kinh ngạc không thôi, "Từ khi nào mà cậu đã chạy được hơn 100 mét rồi?"

Tiền Ý Ý còn chưa có nổi lên tinh thần nhiệt huyết đã bị cô ấy cấm cho một đao.

"... Cũng không phải thực sự chạy không nổi 100 mét mà." Tiền Ý Ý cố gắng vết lại một chút hình tượng của mình, "Tớ luyện rất lâu đó, không thử làm sao biết."

Hà Ứng Hoan cười ha ha.

Tiền Ý Ý nhanh chóng làm nóng người.

1500 mét, lần trước cô luyện tập cũng chạy được xa nhất là 800 mét rồi.

"Lương ca đâu?"

Tiền Ý Ý nhìn hai bên vẫn không thấy Lương Quyết Thành đâu cả.

"Báo cáo chị dâu nhỏ, Lương ca về lớp lấy nước cho chị rồi!" Tại Tiểu nhanh mồm bẩm báo.

Vì Tiền Ý Ý phải chạy dài cho nên Lương Quyết Thành có chút lo lắng. Nếu thực sự phải hết 1500 mét thì xác thực cô sẽ không chịu nổi. Vì thế nên anh muốn đi chuẩn bị nước đường gluco cho cô.

Đường đường là một giáo bá giờ lại y như một tiểu đệ. Trong lòng tràn đầy lo lắng đối với Tiền Ý Ý.

Có thể không lo sao? 1500 mét đó phỏng chừng cũng quá sức đối với cô rồi.

Mà mấy nữ sinh dự thi khác, có đến hai người là học sinh ban thể dục.

Tiền Ý Ý coi như đã nghĩ thông. Cô hạ quyết tâm chỉ cần có thể đi... à không, chạy xong 1500 mét là tốt rồi.

Cô cũng không sợ dọa đến người khác.

Hơn nữa Tô Á Na đã nói, nếu Tiền Mân Văn muốn ở trên sân nghiền ép cô thì cô có thể sử dụng một loại phương pháp khác nghiền ép cô ta.

Mất thấy Lương Quyết Thành còn chưa về, Tô Á Na liền kéo Tiền Ý Ý rời khỏi sân thể dục, quay về lớp thay giày.

Cái khác không nói đến chứ trang bị nhất định phải tốt nhất. Cho nên Tiền Ý Ý đã sớm mua một đôi giày chạy đua xinh đẹp, buổi sáng mang tới liền để ở chỗ ngồi.

Vốn cho rằng Lương Quyết Thành sẽ tiện tay giúp cô mang giày đua tới nhưng cô đợi mãi anh cũng chưa trở về, cho nên chính mình quay trở lại lấy.

Tiền Ý Ý khoác tay Tô Á Na, vừa định đẩy cửa lớp ra liền nghe thấy một tiếng kêu rên thống khổ vang lên: "A a!!!"

Tiếng kêu này khiến cho tâm lý ai cũng đều nhảy dựng lên.

Tiền Ý Ý với Tô Á Na đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy nét khản trương trong mắt đối phương.

Trong lớp học xảy ra chuyện gì rồi?

"Mày bỏ cái gì vào giày cô ấy?"

Trong lớp vang lên một đạo thanh âm, rõ ràng là của Lương Quyết Thành.

Lúc rời khỏi cô anh vẫn còn có ngữ điệu ôn hòa, thế nhưng lúc này giọng anh đã âm trầm, mang theo áp lực gió giạt mưa rào.

Tiền Ý Ý sùng sốt.

Giày...

"Lương Quyết Thành! Cậu buông tôi ra, tôi không có làm cái gì cả! Chính là giày của cô ta đẹp cho nên tôi mới nhìn một chút mà thôi!"

Nói chuyện là một nam sinh xa lạ, vội vội vàng vàng phủ nhận nhưng vẫn có thể thấy được là đang chột dạ.

"Nghe đây, tao không cần biết là ai sai mày, nếu mày hại tới cô ấy, hậu quả chính mày gánh vác."

Lương Quyết Thành cơ hồ là lại động thủ, quyền đánh vào da thịt phát ra thanh âm, nam sinh trong đó gào lên càng thê thảm.

"Cô ấy là người của tao, ai cũng đừng nghĩ động tới."

Lương Quyết Thành gần từng chữ tuyên cáo.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Lương Lương đang bảo vệ cô vợ nhỏ của mình nè!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Truong.

Cách một bức tường, Tiền Ý Ý bị giọng nói tuyên bố chủ quyền của Lương Quyết Thành đập vào mặt làm cho ngây người.

Nửa ngày sau cô mới nhanh chóng đẩy cửa ra.

Trong lớp, Lương Quyết Thành nắm cổ áo của nam sinh kia, tay phải siết chặt thành quyền, hung hăng đâm xuống phía cằm của nam sinh đó.

Nam sinh ngã nhào trên nền đất, đến tiếng rên rĩ hay thở nhẹ cũng đều không phát ra được.

Lương Quyết Thành quay đầu nhìn người nằm trên đất.

Trong mắt anh tràn đầy lãnh khí, thậm chí còn có một chút sát khí không thể giấu đi.

Khi ánh mắt đó quét đến hình ảnh của Tiền Ý Ý, trong mắt anh liền trở về một mảnh mềm mại.

Sợ lệ khí trên người lúc nhìn thấy cô liền tự nhiên biến mất.

Thật giống như từ trước tới giờ ở trước mặt cô, anh luôn luôn thu liễm một thân sắc bén của mình lại, lộ ra đều là vẻ dịu ngoan.

Tiền Ý Ý há miệng thở dốc, không thể nói ra được cái gì. Tô Á Na vừa nhìn thấy người kia liền sững sờ: "Cậu ta không phải là lớp phó của ban một sao?"

Lớp phó của nhất ban chính là cái nam sinh thường xuyên đi bên cạnh Tiền Mân Văn; trước đó từng đi qua ban 11 trào phúng Tiền Ý Ý.

Tô Á Na còn nhớ rõ hắn, bởi vì nam sinh này từng nhiều lần cho cô ấy cảm giác sợ hãi, khiến Tô Á Na luôn thấy hắn có chút nguy hiểm, cho nên khi nhìn thấy nam sinh này, cô ấy đều nhanh chóng chạy đi.

Tiền Ý Ý đi tới chỗ ngồi, lấy đôi giày mới mua từ trong ngăn bàn ra.

Giày thể thao là hoàn toàn mới, màu phấn trắng. Trên đó có một vết màu xám.

"Kiểm tra bên trong một chút." Lương Quyết Thành nhắc nhở.

Tô Á Na phản ứng nhanh, lập tức lấy điện thoại ra quay hình.

Tiền Ý Ý đem giày lật qua lật lại kiểm tra, nhìn không ra dấu vết gì, dùng lực rung rung một chút, từ trong đệm giày bỗng rơi ra một cái đinh mũ.

Cả người lập tức rét run.

Đinh mũ.

Cô nhặt lên nhìn, cái đinh mũ này là trải qua hai lần gia công, châm rất ngắn, hẳn là đã bị cắt ngắn đi một đoạn.

Đinh mũ được đặt ở trong giày, lại còn được giấu dưới đệm giày. Châm đinh còn rất ngắn, nếu như không chú ý kỹ cơ bản sẽ không phát hiện ra. Thậm chí nếu đeo vào chân trừ có chút ma sát thì cũng sẽ không cảm giác gì quá đau đớn.

Nhưng nếu như cô không phát hiện mà đeo vào, khi chạy trên sân 1500 mét, cái chân này khẳng định sẽ bị phế!

Tâm tư này quá độc ác rồi!

Nam sinh kia bị Lương Quyết Thành đánh đến không ngồi dậy nổi, bùm mặt quỵ trên mặt đất. Nửa ngày sau mới phun ra máu cùng một đoạn răng nanh.

Hắn giận nhưng không dám nói gì, che quai hàm muốn chạy.

Lương Quyết Thành nhanh chóng đem người dè xuống.

"Ghê tởm quá rồi." Tô Á Na zoom to hình ảnh cái đinh lên, sau đó quay sang nam sinh nói, "Là Tiền Mân Văn sai cậu?"

Tô Á Na không thể không liên tưởng tới trên người Tiền Mân Văn.

Tên lớp phó này vẫn luôn đi bên người Tiền Mân Văn làm tùy tùng; trước đó cũng lộ ra địch ý đối với Tiền Ý Ý. Lúc này Tiền Mân Văn lại chủ động tham gia cùng một hạng mục với Tiền Ý Ý, chắc chắn đã ngầm ngầm để cho người này bỏ đinh mũ vào trong giày của Tiền Ý Ý.

Nếu như nam sinh này tự chủ động, vậy thì mục đích của hắn là gì?

Nhưng nếu nói là do Tiền Mân Văn sai bảo, vậy thì việc đó hợp lý không thể hợp lý hơn.

"Tôi không biết cậu nói cái gì, chuyện này không có quan hệ với Tiền Mân Văn!" Nam sinh ngay lập tức phủ nhận.

Hắn bị rơi mất nửa đoạn răng nanh, nói chuyện vẫn mơ hồ không rõ, nhưng vẫn cố gắng đem nỗi ôm vào người, "Chính là vì nhìn Tiền Ý Ý không vừa

mất nên tôi chinh cô ta một chút thôi! Không phải là do Tiền Mân Văn làm!"

Tô Á Na không tin: "Cậu cùng Ý Ý của bọn tôi gặp được bao nhiêu lần? Có nói chuyện qua sao? Nếu không phải vì Tiền Mân Văn, cậu tự dưng tôi gây sự với một nữ sinh ban cá biệt làm gì? Việc này nếu cậu là người trưởng thành thì sẽ bị mời lên uống trà với công an đấy. Không phải cậu ngốc thì chính là coi bọn tôi ngu à!?"

Nam sinh một mực chắc chắn: "Không phải Tiền Mân Văn, mấy người nghĩ nhiều rồi!"

Tiền Ý Ý cầm đỉnh mũ ngồi xổm xuống, tâm bình khí hòa đối với nam sinh kia nói: "Cậu có biết hành động vừa nãy là vi phạm pháp luật hay không? Nó thuộc về hành vi cố ý gây thương tích. Cậu năm nay cũng đã mười bảy, mười tám tuổi rồi, làm ra loại chuyện này cậu xác định có thể gánh chịu hậu quả sao? Nói thí dụ như nếu tôi báo lên trên, cậu bị ghi vào hồ sơ, có phải sẽ ảnh hưởng đến việc cậu lên đại học hay không?"

Mặt mũi nam sinh nhất thời trắng bệch.

Đáy mắt hắn đều là vẻ hoảng sợ, cùng với những lo lắng của mình, càng nghĩ càng thấy sợ.

Lúc làm ra hành động này, hắn căn bản không nghĩ đến tính nghiêm trọng của vấn đề. Bất quá chỉ là trêu đùa giữa các học sinh với nhau, làm sao có thể âm ỉ thành tội cố ý gây thương tích được?

Đám nhóc choai choai này, làm cái gì cũng đều không suy xét tới hậu quả, lại càng là mấy thanh thiếu niên không hiểu pháp luật thì càng không bao giờ có thể nghĩ đến mấy việc đó.

Tiền Ý Ý đem chuyện này phân tích cho hắn biết. Hậu quả nghiêm trọng của tội danh cố ý gây thương tích này, chỉ cần bị ghi lại thì tiền đồ của hắn coi như bỏ hết.

Môi nam sinh run run, trên mặt đầy vẻ tuyệt vọng: "Nếu tôi nói cho các cậu là ai sai tôi, các cậu có thể không báo cáo tôi hay không?"

Tiền Ý Ý nhìn ra.

"Phải xem xem là cậu nói thật hay không đã."

Nam sinh nhắm chặt mắt, áp a áp úng nói: "... Là Tiền Mân Văn."

"Cô ấy tìm tôi, nói giữa cậu và cô ấy xảy ra chút chuyện, sợ cậu ở trên đường đua ngáng chân cho nên mới báo tôi tìm cách bảo vệ cô ấy."

Ngay từ lúc ban đầu, trong mắt hắn đều là Tiền Mân Văn bị đũa em gái kia khi dễ, ở trên sân thượng khóc đến thương tâm, khiến ai nhìn vào cũng đều muốn bảo vệ trong lòng bàn tay. Việc này vừa nói ra liền kích thích ý nghĩ bảo hộ trong nội tâm của một đại nam tử như hắn.

Hắn vẫn luôn giúp Tiền Mân Văn, bất luận lúc nào cũng đứng phía trước Tiền Mân Văn, thậm chí là đối mặt với loại chuyện này cũng đều ôm hết về phía mình.

Hắn vốn là nghĩ nếu như bị bắt được, nhiều lắm là bị đánh, còn có thể làm gì được nữa.

Nhưng hắn lại không hề nghĩ đến, Tiền Ý Ý sẽ báo cáo lên phía trên.

Nếu thực sự báo lên trên, hắn đã đủ mười tám, nhất định phải chịu trách nhiệm hình sự.

Nếu như là thật sự bị ghi lại, tương lai của hắn sẽ ra sao?

Hắn là học sinh của nhất ban, là một học sinh có thành tích nổi trội, chỉ cần thi được vào một trường đại học trọng điểm, về sau tương lai sẽ rộng mở hơn ai hết.

Hắn tuyệt đối không thể để mất cơ hội này.

Đột nhiên phát hiện hậu quả của việc này đối với mình mà nói là quá nguy hiểm. Mà nếu hắn gánh hết tất cả thì Tiền Mân Văn sẽ như không có quan hệ gì với việc này.

"Thật sự là Tiền Mân Văn, tôi với cậu không cừ không oán, tôi sẽ không chủ động hại cậu!" Nam sinh nóng nảy, cố gắng biện giải cho chính mình.

Tô Á Na đã đem một màn này đều thu vào trong điện thoại.

Sắp tới cuộc thi chạy 1500 mét, Tiền Ý Ý cầm giày thể thao, Lương Quyết Thành mang theo nam sinh kia, Tô Á Na đi đằng sau, liên lạc với thầy Trương để thầy ấy liên lạc với lãnh đạo của trường.

"Mời các học sinh tham gia thi chạy 1500 mét tập hợp về trong sân, chuẩn bị bắt đầu thi đấu. Mời các học sinh tham gia thi chạy 1500 mét tập hợp về trong sân, chuẩn bị bắt đầu thi đấu..."

MC nói qua radio của trường triệu tập thí sinh dự thi về một chỗ.

Bọn người Tiễn Ý Ý đã tới phòng giáo vụ.

Chủ nhiệm giáo dục sau khi nhận được điện thoại của thầy Trương liền ở nơi này chờ.

Ông ta có một loại dự cảm không lành.

Chỉ cần là chuyện liên qua đến Tiễn Ý Ý thì đều khiến người khác phải đau đầu.

Chủ nhiệm giáo dục như chuẩn bị đón nhận điều gì kinh khủng, lấy thuốc trợ tim đặt ở bên cạnh, chờ tai họa... à không, chờ Tiễn Ý Ý tới.

1500 mét chạy dài đột nhiên thay người.

Tô Á Na thể thân cho Tiễn Ý Ý, dán lên lưng số thứ tự của cô giúp cô chạy đoạn đường này.

Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành mang theo nam sinh tiếng vào phòng giáo vụ.

Có video của Tô Á Na, còn bắt được hung thủ ở hiện trường, những thứ này đều là chứng cứ xác thực nhất.

Quai hàm nam sinh đã sưng lên, ánh mắt né tránh, đối mặt với chứng cứ bày ra trước mặt liền hối hận đến xanh ruột, chủ động nhận sai trước mặt chủ nhiệm giáo dục.

Một nữ sinh mà thôi, không thể so được với tương lai của hần, hần tuyệt đối không thể lưu lại một bút trên hồ sơ của mình được.

Bên ngoài đã bắt đầu cuộc thi chạy 1500 mét dành cho nữ.

Bên trong phòng giáo vụ, chủ nhiệm giáo dục đang đau cả đầu.

Lớp phó của nhất ban, thành tích học tập vô cùng ưu tú, đứng trong top 30 của trường, chỉ cần bồi dưỡng nhiều thêm một chút liền trở thành mầm non tốt nhất trong top a!

Hiện tại tại sao lại làm ra mấy cái chuyện này?

Chủ nhiệm giáo dục đen mặt, việc này sợ là không giải quyết dễ dàng như thế.

Làm sao bây giờ?

Một người là đại tiểu thư được sủng ái của Tiễn gia, người bị khi dễ là cháu gái mà Tiễn Thiếu Trầm đau lòng nhất, hai bên tỷ muội phân cao thấp, đối với người ngoài đều tương đối thâm.

Sao tên nhóc này có thể dính vào chuyện này được? Vị tiểu thư Tiễn gia này rất am hiểu loại chuyện dùng luật pháp để bảo vệ mình. Đây không phải là dáng cái thóp của Tiễn Mân Văn tới trước mặt Tiễn Ý Ý, để hai người họ công khai tỉ thí trên võ đài à?

"Chuyện đó..." Chủ nhiệm giáo dục chậm rì rì nói, "Cũng không phải chuyện gì lớn, em xin lỗi bạn học Tiễn Ý Ý là được rồi, hơn nữa phải cam đoan không đối với bạn ấy nảy sinh ác niệm này nữa, về sau cũng không được can thiệp vào chuyện giữa hai chị em Tiễn gia nghe chưa?"

Tiễn Ý Ý không nhanh không chậm nói: "Chủ nhiệm, thầy là cảm thấy em dễ bắt nạt lắm sao?"

Chủ nhiệm giáo dục: "Không phải, em xem cậu ta cũng là học sinh, lại đã lớp 11 rồi, năm sau đã là cuối cấp, tiền đồ tương lai quan trọng hơn đúng không? Thăng nhóc này là nhất thời hồ đồ mà thôi."

"Tiền đồ của cậu ta quan trọng, vậy tại sao phải làm ra loại chuyện tự hủy hoại đến tương lai của mình như thế này?" Tiễn Ý Ý nói, "Chẳng lẽ hần có thể dựa vào sự hồ đồ của mình để em đi gánh chịu hậu quả? Chủ nhiệm, em nhắc nhở thầy một chút, em là chuẩn bị chạy 1500 mét, hần để dính mũ ở trong giày của em đấy."

Chủ nhiệm giáo dục không pha trò nổi nữa.

"Bạn học Tiễn Ý Ý, vậy theo ý của em, em định làm thế nào?" Chủ nhiệm giáo dục tận tình khuyên bảo, "Em phải biết, mọi quyết định của em sẽ ảnh hưởng đến tương lai của em ấy."

"Đã biết vậy thì cậu ta đừng làm mấy chuyện điên rồi này." Tiễn Ý Ý không có ý tứ bỏ qua cho hần, nếu không phải có Lương Quyết Thành, hiện tại người bị thương chính là cô, "Nếu đã làm rồi thì phải tự mình gánh lấy hậu quả."

Lớp phó ban nhất ủ rũ, chỉ có thể cầu xin Tiễn Ý Ý tha cho mình một lần.

Bên trong còn liên lụy đến Tiễn Mân Văn, lời khai của hần đối với cô ta có thể nói là hết sức không ổn.

Mất nhìn học trò ưu tú sắp bị phạt, chủ nhiệm giáo dục lại tận tình khuyên, "Em với cô bé dù gì cũng là chị em, có chuyện gì thì về nhà nói không được

sao? Đừng phiền tới cảnh sát có được không? Em xem, trong trường đang tổ chức đại hội thể dục thể thao, còn mời đến không ít lãnh đạo, em cũng phải cho trường một chút mặt mũi chứ."

"Em là muốn biết, trường sẽ giải quyết chuyện này như thế nào?" Tiễn Ý Ý hỏi.

Chủ nhiệm giáo dục nghẹn lời.

Tiền Mân Văn là đại tiểu thư của Tiền gia, Tiền phu nhân còn đặc biệt dặn dò phải chiều cố tốt cho cô ta, ông có thể làm thế nào?

"Đây... cũng không thể chỉ nghe lời nói từ một bên đi." Chủ nhiệm giáo dục ấp a ấp úng, "Cụ thể xảy ra chuyện gì... cũng đâu ai biết gì."

"Được, nếu chủ nhiệm không biết thì để bọn em đi báo cảnh sát, để họ điều tra một chút là biết ngay ấy mà."

Chủ nhiệm giáo dục làm sao có thể đồng ý, ấp úng nửa ngày, cuối cùng nhịn đau nói: "... Kia, cảnh cáo bạn học Tiền Mân Văn có được không?"

Tiền Ý Ý lạnh lùng nhìn chủ nhiệm giáo dục.

Chủ nhiệm giáo dục cũng cảm thấy không thoải, vì cái gì mà hai chị em này đánh nhau mà ông ta lại phải đi giải quyết chứ.

"Vậy thì, phạt đi! Cho em ấy kí bản cam kết!" Chủ nhiệm giáo dục cắn răng, "Thầy sẽ nói với em ấy, à không nói với gia trưởng của hai em biết về việc này được chưa?"

Nếu như là học sinh khác thì trường học cũng sẽ nghiêm khắc phê bình, kí bản cam kết.

Tiền Ý Ý không nói gì nữa.

Khí cam kết, xử phạt, còn nói cho cha mẹ Tiền, hành động này của Tiền Mân Văn chỉ sợ dọa chết bọn họ rồi.

Lớp phó là bởi vì chủ động nhận sai cho nên cũng chỉ viết bản kiểm điểm, còn lưu lại một tội để xem xét.

Chỉ cần có biểu hiện không tốt, hoặc là lại phát sinh thêm chuyện gì nữa thì rất có khả năng hần sẽ bị đuổi học.

Sân thể dục, chạy dài 1500 mét cuối cùng cũng kết thúc.

Hạng một, hai, ba đều là học sinh ban thể dục, Tiền Mân Văn lấy được hạng năm.

Tuy rằng không phải là rất tốt, nhưng cũng đủ để kiêu ngạo với Tiền Ý Ý. Chạy xong quãng đường này, Tiền Mân Văn đã mệt đến mức đổ mồ hôi, tóc ẩm ướt thành một mảnh.

Sau khi nhận được giải, cô ta lại không thể cao hứng nổi.

Cô ta vẫn cho rằng Tiền Ý Ý sẽ đến, có thể dùng thứ hạng nghiền ép cô. Không nghĩ đến lúc thi, ban 11 đột nhiên đổi người.

Đổi lấy một nữ sinh pháo hôi Tô Á Na, người hay đi bên cạnh Tiền Ý Ý tám đủ thứ chuyện bát quái.

Tiền Mân Văn không thể nói mình đang có tâm trạng gì.

Tiền Ý Ý không tới, cô ta liệu sống liệu chết chạy 1500 mét cho ai xem?

Chạy hết cả đoạn đường xong, Tiền Mân Văn nghẹn đến bốc hỏa, tưởng chừng như chưa bao giờ tức giận như vậy.

Cô ta làm sao nghĩ tới Tiền Ý Ý sẽ bỏ chạy phút cuối cùng chứ.

Tiền Mân Văn xanh mặt, khí đều không lên được, quay đầu tìm Tiền Ý Ý.

Cô ta không nhìn thấy Tiền Ý Ý, ngược lại thấy Tô Á Na hoàn thành phần thi chạy đến bên cạnh mình.

"Nhắc nhở chút nha, đi phòng giáo vụ đi."

Đồng tử Tiền Mân Văn mạnh mẽ co rụt lại.

Phòng giáo vụ.

Lúc này cô ta thực sự hoảng, tìm mấy học sinh của nhất ban xem có thấy lớp phó hay không.

Lớp phó từ lúc bắt đầu thi đấu liền không thấy, hơn nữa trường hợp này cũng không ai rảnh mà chú ý tới hần, tự nhiên là cũng chẳng ai biết.

Lớp phó biến mất, Tiền Ý Ý không tới, câu nói cuối cùng của Tô Á Na...

Tiền Mân Văn cắn môi hoảng hốt, vừa không dám đi lại vừa không dám không đi.

Lớp phó đều có bộ dáng sẽ nguyện ý bảo vệ cô ta, hẳn sẽ khai ra mình sao?

Không, nếu hẳn nói ra cũng không sao. Người làm chuyện này cũng không phải mình, cô ta lại không sai khiến hẳn ta, đều là hẳn tự làm.

Phải, chuyện này không có quan hệ gì với cô ta.

Tiền Mân Văn chuẩn bị tốt tâm lý, tiến tới gõ cửa phòng giáo vụ.

Cả người cô ta toát ra mồ hôi đã muốn lạnh thấu xương, vừa nhìn thấy đám người trong phòng giáo vụ, Tiền Mân Văn liền tránh né tầm mắt của Tiền Ý Ý.

"Chủ nhiệm, thầy tìm em?"

"Tìm em tới là bởi vì em làm ra chuyện dọa người quá rồi!" Chủ nhiệm giáo dục vỗ bàn gào thét, "Ồ trong trường đùa giỡn một chút thầy không nói làm gì, đây em lại dối với em gái mình làm ra chuyện ác độc như vậy. Tiền Mân Văn, em là học sinh sao!? Em nhìn em xem có chỗ nào giống học sinh hả!?"

"Em không có!" Tiền Mân Văn lập tức phủ nhận, "Không phải em làm!"

Tiền Ý Ý đứng bên cạnh: "..."

Cô không dám nhìn thẳng, Tiền Mân Văn sao có thể ngu xuẩn như vậy. Cái gì gọi là không đánh đã khai, chính là cô ta chứ còn gì nữa!

Chủ nhiệm giáo dục chưa nói gì mà cô ta đã nói hết ra rồi.

Tiền Ý Ý nghĩ tới việc lần trước ở nhà ông nội, Tiền Mân Văn cũng là chưa đánh liền khai ra toàn bộ.

Khả năng là Tiền Mân Văn làm chuyện này cũng không nhiều cho nên vẫn không có cách nào qua mặt được mọi người.

Chủ nhiệm giáo dục hít một ngụm khí.

Ông ta còn đang nghĩ giúp cô ta một tay, Tiền Mân Văn lại tự động đem mình cho vào rồi.

Thế này bảo ông ta giúp làm sao? Thực mệt mỏi mà.

Chủ nhiệm mệt mỏi phát phát tay: "Tiền Mân Văn, kí cam kết đi. Hôm nay tôi sẽ gọi điện cho gia trưởng của em, yêu cầu họ đưa em về nhà phê bình lại."

Chủ nhiệm giáo dục gọi cho mẹ Tiền, nói hết chuyện Tiền Mân Văn đã làm.

Trên mặt Tiền Mân Văn đều đã đỏ lên.

Xấu hổ, xấu hổ, thậm chí có loại khó chịu không thể hô hấp được.

Dựa vào cái gì lại là cô ta!

Cô ta cũng không làm gì cả! Đều là lớp phó làm, hơn nữa hẳn từng cam đoan là sẽ không ai phát hiện. Vì cái gì mà người gánh hậu quả lại là cô ta!?

Tiền Mân Văn tuyệt vọng nhìn chằm chằm lớp phó, lớp phó lại trốn tránh ánh mắt của cô ta.

Nữ sinh xinh đẹp như vậy quả thực là khiến người khác động tâm, nhưng so với việc học đại học của hẳn, tiền đồ tương lai của hẳn thì cô ta vẫn còn kém xa.

Hẳn không thể vì chuyện này mà đánh mất tương lai của mình.

Phải, hẳn đã làm đúng, chỉ có làm như vậy mới là chính xác nhất.

Mẹ Tiền cho là mình nghe nhầm, liên tục bảo chủ nhiệm giáo dục nói lại vài lần mới dám tin tưởng. Tiền Mân Văn ở trong trường bỏ đỉnh mũ vào trong giày của Tiền Ý Ý.

Không cẩn thận liền phé đi chân của tiểu nha đầu đó.

Mẹ Tiền chau mày, cảm thấy Tiền Mân Văn là điên rồi. Nhưng thân là gia trưởng của cô ta, bà ta lại quang minh chính đại thiên vị con gái mình: "Đây không phải là chưa có chuyện gì sao. Chỉ là hai đứa nhỏ nhà tôi đùa giỡn với nhau thôi, các người phạt cũng quá đáng quá rồi."

Chủ nhiệm giáo dục oán thâm, nếu như muốn nói là đùa giỡn thì phải thực sự không có ai truy cứu mới được.

Tiền Ý Ý còn đang chờ một cái kết quả đây này.

Chủ nhiệm cũng lười nói nhảm với mẹ Tiền.

"Tiền phu nhân, con gái bà đã làm chuyện vô cùng nghiêm trọng, trái với nội quy của nhà trường, xử phạt là nhất việc nhất định phải làm. Các người là gia trưởng, phải chú ý tới con trẻ nhiều hơn, đưa bọn chúng đi đúng con đường mới phải. Bất luận thế nào việc ở trong trường làm ra mấy chuyện này, trường học tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn."

"Tôi không đồng ý! Thầy đưa điện thoại cho Tiền Ý Ý! Tôi muốn nói chuyện với nó!"

Chủ nhiệm giáo dục ấn mở loa ngoài: "Con gái út của bà cũng ở đây, tự bà nói đi."

"Ý Ý!" Mẹ Tiền nhanh chóng nói, thần sắc nghiêm nghị, "Con lại hồ nháo cái gì! Chị gái con cũng chỉ là đùa một chút, con lại làm lớn chuyện như vậy!? Nói ra cũng không sợ dọa người sao! Nhanh nói với chủ nhiệm, chuyện này con sẽ không truy cứu!"

Tiền Ý Ý nghe được đoạn lời nói này đều không có một chút ngoài ý muốn nào.

Nói sao đây, Tiền Mân Văn không hổ là con gái ruột của mẹ Tiền. Rất nhiều phương diện đã cho cô vô số kinh ngạc rồi.

"Để con nói một chút, loại hồ nháo này có thể lập án được rồi đấy." Tiền Ý Ý lạnh lùng nói, "Còn có, chuyện này nếu con không truy cứu, mẹ là thực sự cảm thấy ông nội và tiểu thúc biết cũng sẽ không truy cứu sao?"

Vô luận thế nào, cô vẫn mang trên mình thân phận tiểu thư của Tiền gia. Ở bên ngoài bị khi dễ thành như vậy, ông nội nhất định sẽ không để yên.

Tiểu thúc thì không nói, luôn luôn hướng về phía cô vô điều kiện, hơn nữa việc làm của Tiền Mân Văn là thực sự quá đáng.

Mẹ Tiền nhất thời ghen hờn: "... Tiền Ý Ý! Mày đừng có lời ông nội với tiểu thúc đến uy hiếp tao! Tao nói cho mày biết, lập tức buông cái vấn đề này xuống!"

Tiền Ý Ý nho nhả, lễ độ nói: "Thứ lỗi cho con phải cự tuyệt cái yêu cầu vô lý này."

Mất thấy hai mẹ con sắp đánh nhau đến nơi, chủ nhiệm giáo dục nhanh chóng cúp điện thoại, bắt đầu đi nhìn Tiền Ý Ý: "Chuyện này trường học sẽ xử lý, bạn học Tiền Ý Ý, em có ý kiến gì nữa không?"

Tiền Ý Ý đạt được thứ mình cần, coi như là vừa lòng.

"Không có ạ, làm học sinh, em tin tưởng cách xử lý của trường học."

Cô tươi cười.

Tiền Mân Văn nắm chặt nắm tay, cả người đều đang run rẩy.

Cái loại nhục nhã này, rõ ràng không nên đeo lên người cô ta.

Không nên là cô ta!

Đều là do Tiền Ý Ý, nếu không phải Tiền Ý Ý, cô ta căn bản sẽ không nhận phải loại nhục nhã này!

Chỉ cần... chỉ cần không có Tiền Ý Ý, tất cả đều hoàn hảo.

Tất cả... liền có thể trở về quỹ đạo chính của nó!

Đồng tử Tiền Mân Văn co rụt lại.

Đúng.

Cô ta thiếu chút nữa thì quên, chỉ cần Tiền Ý Ý không ở đây, mọi chuyện đều xảy ra hết sức bình thường.

Cô ta liền làm mọi cách để Tiền Ý Ý biến mất, không được sao?

--

Tác giả có lời muốn nói: Lương Lương hôm nay không được lên sân a!

Editor: Edit xong chương này tức hộc máu mồm. Cái loại phụ huynh đó có cũng như không.

Nốt chương này thôi, chương sau Lương ca lên sân, show ân ái, tặng cầu lương.

Mà đối tượng bị tọng cầu lương... ai da... đoán xem là ai nào!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Truong.

Lớp phó và Tiền Mân Văn phải ở lại phòng giáo vụ nghe chủ nhiệm giáo dục tiến hành bài diễn thuyết giáo dục tư tưởng. Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành rời đi trước.

Cuộc thi chạy 1500 mét dành cho nữ đã kết thúc, ngay sau đó chính là chạy 1500 mét dành cho nam.

MC đã nhắc tập trung vài lần qua radio, yêu cầu tuyển thủ dự thi chạy 1500 mét có mặt ở trong sân.

Tiền Ý Ý không kịp nói gì nhiều, đi theo Lương Quyết Thành tới đường đua.

Những thí sinh khác cũng đã tụ tập đầy đủ.

Lương Quyết Thành cởi áo khoác đồng phục, đưa cho Tiền Ý Ý.

"Cầm."

Tiền Ý Ý ôm áo khoác của anh, trừng mắt nhìn, chợt phát hiện mấy nữ sinh giúp những nam sinh dự thi ôm quần áo, đại đa số đều là tiểu tình nhân của nhau.

Cô cùng Lương Quyết Thành... cũng được coi là như vậy nhỉ?

Ít nhất thì trong mắt người khác thì chính là như vậy.

Đầu óc cô có chút rối. Không nói thêm gì nữa, im lặng đi bên cạnh anh y như cái đuôi nhỏ, ngoan ngoãn làm đúng chức trách của một cô bạn gái.

"Chờ đã."

Lương Quyết Thành dừng chân, khước miệng hơi câu lên, anh xoay người đặt tay lên vai Tiền Ý Ý, đỡ cô xoay người qua.

"A?"

Tiền Ý Ý có chút mộng.

"Lên bên trên ngồi." Ngữ điệu anh bình tĩnh nói.

Tiền Ý Ý bây giờ mới phát hiện mình đang đứng ở trong đám thí sinh dự thi. Cô đã không suy nghĩ gì mà trực tiếp theo anh vào tận trong sân rồi?

Mặt cô đỏ lên, nhanh chóng ôm áo anh chạy.

Lương Quyết Thành có chút buồn cười.

Tiền Ý Ý một mực đi đằng sau anh theo hần vào trong sân, cô có phải hay không là đang nghĩ tới anh cho nên mới lơ đãng như vậy?

Lương Quyết Thành hoạt động tay chân.

1500 mét, chạy xong thì tới chỗ ủy viên thể dục cầm ảnh chụp của Tiền Ý Ý về.

Cái khác không cần nghĩ tới, hiện tại nó mới là mục tiêu duy nhất của anh.

"Vào vị trí...chuẩn bị ~ Bắt đầu!"

Tiếng súng vang lên, thí sinh trên đường băng cùng một lúc lao đi.

Khoảng cách 1500 mét, không ít thí sinh luyện tập đều bảo trì thể lực lúc ban đầu. Mà Lương Quyết Thành thì không giống, anh vừa chạy đã dùng tốc độ nhanh nhất ném mọi người ở phía sau, vuron lên đứng thứ nhất, giữ một khoảng cách nhất định với người thứ hai.

Mấy nam sinh ban thể dục nhìn thấy phía trước có người cách mình xa như vậy, căn bản có đuổi cũng không kịp. Trong lòng lập tức hoảng hốt, nhanh chóng gia tăng tốc độ.

Chạy dài 1500 mét, bọn họ dùng tốc độ như chạy 100 mét.

Mà mấy thí sinh ban thể dục chạy lên sau đó, tốc độ dần dần chậm lại.

Lương Quyết Thành ở phía sau ổn định tốc độ chạy, từng chút từng chút vượt qua bọn họ.

Nam sinh thể dục ngây người, một lần nữa gia tăng tốc độ.

Sau hai lần cứ lên lên xuống xuống, Lương Quyết Thành vẫn như cũ dẫn đầu ở một khoảng cách khá xa, bước chân vững vàng y như người máy.

Nhóm học sinh thể dục phía sau đều muốn khóc.

Đây là người sao!? Tại sao có thể duy trì được tốc độ cao như thế xuyên suốt quá trình chứ, chạy ba vòng rồi còn không thấy thở gấp!? Hắn không mệt à!?

Lương Quyết Thành cũng thực sự không mệt.

Từ nhỏ anh đã theo sư phụ ở võ quán tập luyện, chạy dài ngày nào cũng làm, bảo trì được tốc độ nhanh nhất mà vẫn có thể bỏ xa đám người ở phía sau. Vừa vận mỗi lần đạt tới cực hạn của mình là anh lại tiến bộ thêm một chút.

Dựa theo lời sư phụ nói, đáng tiếc Lương Quyết Thành không gia nhập đội tuyển của bọn họ, nếu không thì anh đã được đưa đi thi quốc gia rồi.

Cả đoạn đường, Tiền Ý Ý đều nhìn chằm chằm Lương Quyết Thành.

Anh bỏ xa người phía sau, đường đua như thể chỉ có một mình anh, mọi người cũng chỉ có thể nhìn thấy mỗi thân ảnh của anh vậy.

Nhóm học sinh thể dục phía sau đã muốn tắc thở, cuối cùng chỉ có thể bảo trì thể lực, quyết định tranh hạng hai, ba.

Hạng nhất? Lão đại, ngài cảm đi! Đi thông thả, không tiền!

Chạy 1500 mét cuối cùng cũng kết thúc, Lương Quyết Thành được hạng nhất, thời gian 4p45s.

Tiền Ý Ý sớm đã chuẩn bị nước ấm ở bên cạnh chờ anh.

Lương Quyết Thành hướng phía cô đi tới, Tiền Ý Ý liền giơ cốc nước lên, ánh mắt sáng ngời nhìn anh.

Bảo danh xong, anh đi tìm ủy viên thể dục lấy ảnh của Tiền Ý Ý về.

Tiền Ý Ý cũng không chịu thua, cô cũng muốn có ảnh chụp của Lương Quyết Thành.

Kỳ thật mà nói, cô không có tham gia thi đấu. Nhưng ai bảo cô có cái quyền sở hữu Lương Quyết Thành đâu. Ảnh chụp chỉ là một cái có thôi, cho nên ủy viên thể dục cũng đáp ứng đưa ảnh cho Tiền Ý Ý.

Mấy cái ảnh khác cũng không liên qua đến hai người.

Trong lúc diễn ra đại hội, trường học cũng không quản quá nghiêm, lại thêm hai người Tào Khung và Hà Ứng Hoan dụ dỗ, Tiền Ý Ý liền mang theo Lương Quyết Thành trốn ra ngoài.

Lương Quyết Thành không thân quen với hai người họ, Tiền Ý Ý không thể vì bọn Tào Khung mà bỏ anh ở lại, cũng không thể vì Lương Quyết Thành mà không quan tâm bạn tốt của mình. Đơn giản nghĩ một chút, quyết định đi quán net.

Bốn người cùng nhau tiến vào bên trong quán net chơi game.

Trò chơi Đại hỏa ai cũng từng chơi qua một, hai lần. Tào Khung lại càng khỏi phải nói, hắn chơi đặc biệt tốt, chuẩn bị ở trước mặt Tiền Ý Ý khoe ra trình độ siêu đẳng của mình.

Lúc nhận ra cái tâm tư này của Tào Khung, Tiền Ý Ý chỉ muốn hô ngừng lại. Không cần thiết, thực sự không cần thiết mà.

Tào Khung vừa rơi xuống đất liền cấp tốc đi tìm tòi đồ trong phòng, chỉ vài phút đã thu được rất nhiều linh kiện súng ống đạn dược, một bên phòng thủ

một bên tấn công, toàn bộ quá trình đều là hấn làm chủ.

Tào Khung chơi quá giỏi, Lương Quyết Thành ngược lại lại không có biểu hiện gì.

Anh vừa chạy xong 1500 mét, sau khi thay quần áo còn có chút mệt, tay đặt ở trên bàn phím ngẫu nhiên mới động một chút.

Vừa đi vào một căn phòng, Lương Quyết Thành liền đứng ở bên góc, gọi Tiền Ý Ý: "Tôi không có súng."

"Được được được, tớ giúp cậu!"

Tiền Ý Ý nhảy ra, đem súng và một số viên đạn nhắt được ném tất tới bên chân Lương Quyết Thành.

"Không có mũ giáp."

"Tớ có!"

Tiền Ý Ý lập tức đem ba cái mũ vừa nhắt được đưa cho anh.

Lương Quyết Thành đi một vòng, đối diện có người chìa súng vào anh.

"Bảo vệ tôi."

Tiền Ý Ý lập tức vọt ra.

"Xem tớ đây!"

Cô liên tục nã súng, hướng phía đối diện truy kích.

Tào Khung nhìn chăm chăm bọn họ, quay đầu khó chịu trừng mắt nhìn Lương Quyết Thành.

"Cậu không có tay sao!?"

Hắn vẫn là nhìn anh không vừa mắt nổi đi. Từ đầu đến cuối đều không vừa mắt được.

Lương Quyết Thành chậm rãi ấn xuống bàn phím một cái, dùng tư thế lão nhân gia tản bộ, chậm chạp nói: "Tôi có bạn gái, vì cái gì phải tự mình dùng tay?"

Mặt mũi Tào Khung tối sầm: "Đạch mẹ, cái đồ không biết xấu hổ!"

Anh đang nói cái gì vậy!!!!

Đây là lão đại cấm dục sao!!!

Lương Quyết Thành nói xong cũng phát hiện ra cái mình nói còn có nghĩa khác... quá biến thái rồi.

Anh rũ mắt, trong nháy mắt liền thẹn thùng.

Tiền Ý Ý nếu nghe hiểu ý anh, sẽ không nghĩ là anh muốn... Khụ, sẽ không đâu. Anh là một người được bao dưỡng có đạo đức, trừ phi kim chủ muốn, anh mới động thủ thôi... Kỳ thật, cũng không nhất định là như vậy. Nếu kim chủ không muốn, anh cũng có thể tạo điều kiện để kim chủ muốn cũng được.

Anh đưa mắt nhìn Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý... Tiền Ý Ý còn thực sự nghe hiểu được.

Cô nghe hiểu là một chuyện, nhưng lại cảm thấy lão đại khẳng định không phải có ý đó.

Nam sinh ở cái tuổi này đầu óc sẽ có một ít phế liệu đòi truy, nhưng nó tuyệt đối không bao gồm cả lão đại.

Lương Quyết Thành chính là người cả tâm cả thân đều không lẫn tạp niệm..

Thật sao?

Ngón tay cô nhẹ ấn.

Ở bên ngoài trường nghe được cái này, câu nói kia của anh là có ý gì?

Tiền Ý Ý không dám nghĩ sâu sa.

Có một số việc, kỳ thật nghĩ đơn giản thì tốt hơn.

Tiền Ý Ý nhanh chóng bảo vệ cho Lương Quyết Thành, cái gì tìm được đều ném hết cho anh, đem anh nâng trên lòng bàn tay.

Người được nâng trong lòng bàn tay - Lương Quyết Thành y như một tiểu bạch kiểm, đứng sau lưng Tiền Ý Ý lắc lư, cơ hồ đều không nỗ lực, toàn bộ quá trình đều để cô bảo vệ mình.

Cái hành động này làm cho Tào Khung tức đến sôi máu.

Hắn dự định sẽ thể hiện tài năng của mình trước mặt Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành, bất kể là anh có vui hay không thì Tiền Ý Ý cũng sẽ khích lệ hắn vài câu, ít nhất cũng có thể làm hắn vui vẻ một chút.

Nhưng bây giờ thì sao đây?

Đây là cái quỷ gì!

Tiền Ý Ý thao tác so với hắn còn muốn giỏi hơn! Lại còn có thể bảo vệ cả Lương Quyết Thành!

Hắn là đến thể hiện tài năng, hai người này lại đến show ân ái!

Tào Khung mắt không chế, thiếu chút nữa muốn xông vào cùng Lương Quyết Thành đồng quy vu tận. Hà Ứng Hoan thấy vậy liền nhanh chóng đem hắn tách ra khỏi Lương Quyết Thành thật xa.

Tiếp tục chơi, người ta chơi là bốn người một đội, bọn họ lại chơi sân 2 VS 2.

Một hồi chém chém giết giết, Tào Khung ăn no một bụng thức ăn cho chó, không nghĩ muốn ở lại ăn bữa lương một chút nào nữa, hừ một tiếng, xoa đầu Tiền Ý Ý rồi rời đi.

Cũng đến thời gian phải về rồi.

Hai người sống vai đi, Tiền Ý Ý đi được một đoạn đột nhiên hỏi: "Lúc tớ về tìm giày thể thao có nghe cậu nói một câu."

Lương Quyết Thành dừng bước.

"... Hừm."

Anh khô khan không trả lời, cũng không giải thích.

Đây là kim chủ tính toán khích lệ anh sao?

Khóe miệng anh hơi mỉm cười/

Nếu kim chủ muốn ôm ôm, anh nên làm thế nào đây?

Tiền Ý Ý cũng không vòng vo.

"Lúc tớ nghe thấy cậu nói lời này, cảm thấy cậu thật chuyên nghiệp."

Chuyên nghiệp?

Lương Quyết Thành mỉm cười thành một đường thẳng tắp.

Cô nói anh chuyên nghiệp...

"Đối với cậu mới có thể chuyên nghiệp." Lương Quyết Thành dừng một chút, xoay người đối mặt với cô, "Tôi còn có thể chuyên nghiệp hơn."

Ánh mắt của anh toát ra độ âm, tựa hồ có thể thiêu đốt người trước mặt.

Anh đem Tiền Ý Ý kéo tới ôm vào lòng.

Tiếng hít thở của anh vang lên bên tai cô, tựa hồ có một chút...áp chế không được mà khàn khàn.

"Ôm một chút, coi như là phúc lợi dành cho sự chuyên nghiệp của tôi."

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Lương Lương không vui, muốn ôm ôm một chút.

Chương 53

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Trái tim Tiền Ý Ý đập loạn.

Bị Lương Quyết Thành ôm ở trong lòng, cô có loại cảm giác khẩn trương không biết nên hình dung như thế nào. Cái loại cảm giác này giống với cảm giác lúc cô nghe thấy anh nói lời kia trong lớp học.

Nhưng cũng có thứ không giống.

Tiền Ý Ý đẩy đẩy.

"Câu chuyện nghiệp như vậy, thân là kim chủ, tớ có nên phát tiền thưởng hay không?"

Cô có ý đùa đùa: "Tớ không nghĩ Lương ca lại là một người chuyên nghiệp như vậy, đột nhiên có chút không quen a."

Lương Quyết Thành buông lỏng Tiền Ý Ý ra.

Một cái ôm ngăn ngừi như vậy không thể làm anh thỏa mãn được.

Nhưng phải buộc dừng ở đây.

Đây chỉ là một chút phúc lợi anh đòi hỏi ở kim chủ mà thôi, không thể càng quá phận.

"Không cần thiết, miễn phí."

Hai tay anh dứt túi, xoay người rời đi.

Tiền Ý Ý nhanh chân theo sau.

"Hôm nay cậu làm tớ giật mình đấy." Tiền Ý Ý cố ý cười, "Lúc cậu nói câu kia trong lớp học làm tớ suýt tưởng cậu là bạn trai thật sự của mình a."

Khóe miệng Lương Quyết Thành trầm xuống.

Anh muốn ra vẻ thoải mái, nhưng lại không thể làm được.

Cái gì mà suýt tưởng anh là bạn trai thật sự?

Chẳng nhẽ bây giờ anh không phải sao?

Chung quy thì đại tiểu thư vẫn chỉ cần một cái thân phận bịt tay trộm chuông?

Tỳ như... cô không nghĩ yêu sớm?

Lương Quyết Thành rũ mắt, anh còn có thể làm gì chứ, chỉ có thể dựa vào cô mà thôi.

"Câu nói kia... cậu cứ xem như là phục vụ tặng kèm đi."

Phục vụ tặng kèm? Cái này mà anh cũng nói ra được.

Lúc ấy Lương Quyết Thành đâu có biết cô đứng ngoài cửa lớp đâu. Nếu không phải là vì thế thì cô thiếu chút nữa đều tin lời anh nói rồi.

Nhưng là anh dùng cái cách nói này, cái gì cũng không muốn nói, cô cũng không thể nói gì cả.

Được.

Hôm sau, cha mẹ Tiễn gọi điện thoại cho Tiễn Ý Ý, bảo cô về nhà một chuyến.

Nói tới nói lui chính là Tiễn Mân Văn viết cam kết quá oan uổng, muốn Tiễn Ý Ý đi nói lại cho chủ nhiệm giáo dục, miễn phạt cho cô ta.

Một tiểu cô nương học lớp 11 đã phải nhận cái loại hình phạt kia, lỡ như bị truyền ra ngoài thì người ta sẽ nói Tiễn Mân Văn như thế nào?

Cha mẹ Tiễn còn dự tính sẽ dạy hết mọi thứ thật tốt cho Tiễn Mân Văn xong mới chờ tới sinh nhật của cô ta mang người giới thiệu ra ngoài, để mọi người trong Hải thị đều biết Tiễn gia còn có một đứa con gái này. Về sau có thể tìm được một nhà chồng mạnh mẽ cường đại thì càng tốt.

Nói đến chuyện này, hai người họ lại càng cảm thấy đau đầu vì Tiễn Ý Ý.

Cô từ chối Tào Khung, lại từ chối cả Điều Nhất Nam. Cha Tiễn lại không có ép buộc cô nữa, đi hỏi ý tứ của Điều gia để xem có thể đổi đứa con gái lớn được không. Điều gia ngoài cười nhưng trong không cười, nói thẳng ra là chỉ chấp nhận một mình Tiễn Ý Ý.

Hai lựa chọn tốt nhất đều không chấp nhận Tiễn Mân Văn, cha mẹ Tiễn đành phải nghĩ cách làm danh khí của cô ta cao hơn một chút, nói không chừng sẽ có người ở trên cao nhìn trộm cô ta, để Tiễn gia có thêm một trợ thủ đắc lực nữa.

Thế cho nên hiện tại thanh danh của Tiễn Mân Văn tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề gì được. Nếu như để chuyện này lan ra, thì cô ta chưa bước vào cái giới kia cũng sẽ bị bài xích.

Một người đối với em gái mình dùng thủ đoạn ác độc như thế, làm ra hành vi quá phận, tự nhiên sẽ đem mình tách ra khỏi mọi người, ở tại một khu vực đơn độc. Sẽ không ai chấp nhận cô ta.

Loại chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.

Nếu như trong trường không có ai trong vòng đó cũng liền bỏ qua, có điều nhị thiếu của Điều gia cũng học ở đó, lại còn là bạn học chung lớp với Tiễn Ý Ý. Hẳn chỉ cần thuận miệng nói ra một câu, thanh danh của Tiễn Mân Văn sẽ hỏng hết.

Vì thế nhất định không thể để Tiễn Mân Văn thực sự nhận loại hình phạt này.

Có điều nếu cô ta thật sự làm thì có làm sao?

Tiễn Mân Văn là con gái của Tiễn gia, bình thường không thích Tiễn Ý Ý cũng là điều dễ hiểu. Đối với cô sử dụng chút công phu để trừng phạt, Tiễn Ý Ý chẳng phải là nên ngoan ngoãn chấp nhận nó sao? Sao cô còn dám làm âm mưu lên chứ!

Mẹ Tiễn rất bất mãn về hành vi của Tiễn Ý Ý, cảm thấy là cô đang phản kháng, chống đối lại Tiễn gia! Chống đối lại cha mẹ nuôi của mình!

Nuôi cô lớn như vậy, cung chiều cô nhiều năm như vậy. Nếu như bây giờ không dạy dỗ cô cho thật tốt, không chừng về sau Tiễn Ý Ý sẽ thoát khỏi tầm kiểm soát của bọn họ.

Một chút tâm tư này của hai người, Tiễn Ý Ý đều biết; trước đó cha mẹ Tiễn gọi cô còn có thể trở về, nhưng lúc này cô không hề nghĩ sẽ về đó.

Tiễn Ý Ý cự tuyệt yêu cầu của mẹ Tiễn, lý do rất đơn giản, cô muốn tới thăm ông nội.

Cái cô có thể làm được cho họ nhiều nhất chính là không ở trước mặt ông nội cáo trạng.

Tiễn Ý Ý trở về biệt thự của lão gia tử, cùng ông chơi cờ, xuống bếp làm một bàn món ăn đầy đủ hương vị, cùng ông nói chuyện phiếm. Chờ đến khi đến thời gian nghỉ ngơi của ông mới đỡ ông về tầng hai, chúc ngủ ngon.

"Ý Ý không có chuyện gì muốn nói với ông nội sao?"

Ông nội đẩy cửa phòng ngủ, lão nhân gần 70 tuổi về mặt hòa ái nhìn Tiễn Ý Ý, ánh mắt tràn đầy ấm áp.

Tiễn Ý Ý nhu thuận lắc đầu: "Không có ạ...không có gì."

Cô hơi cong môi: "Thời tiết càng ngày càng lạnh rồi, ông nội ra ngoài nhớ mặc nhiều vào một chút nhé, không sẽ bị cảm lạnh đấy."

Ông nhìn chằm chằm Tiễn Ý Ý một lát, chậm rãi nở nụ cười.

"Ngaoan, không hổ là cháu gái ngaoan của ta, biết đau lòng ông nội rồi."

Chờ ông ngủ xong, Tiễn Ý Ý mới phản ứng được.

Khả năng là ông đã biết chuyện cho nên đang đợi mình cáo trạng. Nhưng Tiễn Ý Ý vì không muốn để ông đau đầu khó chịu nên lựa chọn che giấu nó.

Một người là cháu gái ruột, một người là cháu gái nuôi. Một người có quan hệ máu mủ, một người lại là đứa tự tay mình nuôi lớn. Cả hai đối với ông mà nói đều là thịt trên xương, nếu giữa cô và Tiễn Mân Văn xảy ra cái gì thì đều sẽ khiến ông nội khó xử.

Tiền Ý Ý không muốn ông vì chuyện này mà bận tâm.

Nếu không thể dùng ông nội để uy hiếp Tiền Mân Văn, thì cô vẫn còn có chú nhỏ cơ mà.

Đờ cho ông lớn tuổi như vậy rồi còn phải bận tâm đến chuyện của mấy đứa con nít.

Không nghĩ đến rằng, cái gì ông cũng đều biết.

Ông cái gì cũng biết, chỉ là ở một bên nhìn đám tiêu bối này, cái gì cũng sẽ không nói.

*

Thứ hai sau khi chào cờ xong, Tiền Ý Ý cùng Tô Á Na đi ở đằng trước, đang nghe Tô Á Na nói về việc cuối tuần này có một nữ ca sĩ thần tượng sẽ ra album mới. Trước mặt đột nhiên có người chặn lại.

"Ý Ý."

Tiền Mân Văn mặc đồng phục học sinh, trên mặt mang vẻ tươi cười, đứng trước mặt Tiền Ý Ý.

"Cuối tuần trước em không về, mẹ có làm sủi cáo, bảo chị mang tới cho em này."

Tiền Mân Văn nhanh chóng đem hộp đông lạnh đưa cho Tiền Ý Ý, cười tủm tỉm, "Cuối tuần này em nhớ về nhé, chị cùng mẹ sẽ nấu com đãi em. Trở về là có thể thưởng thức tay nghề của mẹ với chị rồi nha."

Tiền Ý Ý đột nhiên có loại cảm giác rối loạn.

Cô ta đang làm cái gì vậy?

Tiền Mân Văn giống y như một chị gái tri kỉ bình thường, nói xong những lời này còn nhắc nhở Tiền Ý Ý: "Nhanh về lớp đi, cẩn thận muộn học."

Tiền Ý Ý cầm hộp đông lạnh ở trên tay, miệng hơi hé ra nhưng không nói được từ nào.

Tô Á Na so với cô còn thâm hơn, cô ấy nhìn chăm chăm bóng dáng của Tiền Mân Văn, giống như là sắp nhìn cho nổ tung đến nơi.

"Ý Ý, Tiền Mân Văn... không có bệnh gì chứ?"

Tô Á Na thực sự không thể tưởng tượng, Tiền Mân Văn thế mà cũng có lúc đối với Tiền Ý Ý ôn nhu, khách khí như vậy.

"Tớ không biết."

Mặt cô không đổi, nhìn chăm chăm hộp đông lạnh, có chút đau đầu.

Cô thực sự không biết Tiền Mân Văn lại đụng đầu vào chỗ nào nữa.

Chuyện tuần trước bị viết bản cam kết, bị cha mẹ Tiền phê bình. Hiện tại xem ra là cả ông nội cũng biết. Cô ta sai lầm càng thêm sai lầm.

Sai nhiều quá khiến thần kinh cũng rối loạn theo, lại đi tới lấy lòng cô sao?

Mất nhìn hộp sủi cáo đông lạnh của Tiền Mân Văn, Tiền Ý Ý thật sự không dám ăn.

Cuối cùng cái hộp sủi cáo này đưa cho đi giúp việc để đi cất vào chỗ sâu nhất trong tủ lạnh.

Cái này mới chỉ là khởi đầu, những ngày tiếp theo Tiền Mân Văn mỗi ngày đều đứng ở cổng trường chờ Tiền Ý Ý, nhìn thấy người thì liền cười tủm tỉm chào, lại hỏi han ân cần vài câu.

Một bộ dáng chị gái tận tâm như vậy làm cho không ít người đều quên đi mâu thuẫn giữa hai chị em này.

Mọi người đều nghĩ, chị em làm sao có thể thực sự mâu thuẫn được. Họ chỉ là tùy ý cãi nhau đôi ba câu, sau đó không phải vẫn là chị em tốt hay sao?

Người thoải mái nhất lúc này có lẽ là chủ nhiệm giáo dục, cảm thấy rốt cuộc mình cũng có thể thả lỏng được rồi. Chỉ cầu cho hai chị em này trăm ngàn lần đừng gây chuyện nữa, nếu không thì ông ta cũng thực không trụ nổi.

Tháng 10 đã đi qua hơn nửa, thời tiết càng ngày càng lạnh. Cuối tuần, Tiền Ý Ý lôi kéo Lương Quyết Thành với Lương Nguyệt Ninh đi mua quần áo mùa đông.

Cô vẫn như thường lệ đem em gái Lương xoay qua xoay lại thử hết các loại quần áo.

Em gái nhỏ ngoan ngoãn mặc váy nhưng cùng tất chân, áo khoác bành tô to, tóc dài đến vai, đính đầu đội mũ beret.

Lương Nguyệt Ninh bây giờ là rất thích được Tiễn Ý Ý sờ sờ, cô nhóc còn lên mạng tìm tòi một số cách ăn mặc loli rồi đem chính mình mặc y như thế.

Cô bé kỳ thực vẫn chưa tới mười lăm tuổi, lớn lên lại trắng nõn khả ái, trang điểm theo kiểu manh manh mềm mềm, giống y như mấy tiểu la lỵ trong tranh sơn dầu vậy.

Tiến Ý Ý dắt theo một tiểu la lỵ bên người, cảm thấy mình cũng có thể mở một hậu cung loli của riêng mình.

Lương Quyết Thành không sợ lạnh.

Sắp đến tháng 11 rồi mà anh vẫn mặc một chiếc áo mỏng, quần dài mặc được cho cả bốn mùa.

Tiến Ý Ý cảm thấy anh đang phí phạm đáng người đẹp như vậy của mình. Cô dắt anh lượn vào trong tiệm quần áo dành cho nam, hai mắt sáng lên nhìn thấy cái gì đẹp mắt liền mang cho anh thử, mà anh cũng không thua kém, mặc cái gì cũng đều dễ nhìn.

Lương Quyết Thành trừng mắt nhìn Tiến Ý Ý lấy một đồng quần áo tới cho mình, chỉ cần nhìn đẹp một chút là cô đều lấy. Cô y như muốn đem tất cả chỗ quần áo ở trong tiệm mang về nhà vậy.

Nhân viên bán hàng cười đến không khép được miệng, không ngừng nói với Lương Quyết Thành: "Bạn gái cậu đúng là thực sự rất thích cậu a, nhìn xem, cô ấy đối với cậu phí rất nhiều tâm tư."

Người bán hàng đi theo Tiến Ý Ý mua hơn mười bộ quần áo, đến lúc trả tiền liền hướng Lương Quyết Thành đòi anh thanh toán, ai ngờ Tiến Ý Ý đã mở ra mã quét muốn trả tiền.

"... Ách, cho hỏi là vị tiểu thư này thanh toán sao?"

Nhân viên bán hàng cười có chút cứng ngắc.

Mười mấy bộ quần áo này cộng lại cũng phải mấy vạn, hẳn là không ngờ đến chuyện tiểu cô nương này sẽ là người bỏ tiền.

Lương Quyết Thành đóng vai là tiểu bạch kiểm một cách hoàn hảo, vẻ mặt bình tĩnh đứng sau lưng Tiến Ý Ý, cũng không có nửa điểm không thích ứng. Lương Nguyệt Ninh ngược lại lại có chút xấu hổ, núp ở phía sau anh trai, hận chính mình không có tiền. Tiếc rằng hai người đều đang là mỹ nhân được Tiến Ý Ý bao nuôi, chỉ có thể đứng nhìn mà không thể làm gì.

"Đúng vậy." Tiến Ý Ý thúc dục, "Thanh toán nhanh một chút."

Cô còn muốn đi tiệm khác thử quần áo cho người mẫu... à không, cho Lương Quyết Thành thử quần áo.

Cô mua rất nhiều, cộng lại cũng phải mười mấy túi, ghi địa chỉ của mình vào giấy rồi nhờ người đưa tới.

Tiến Ý Ý với Lương Quyết Thành xong việc, quay đầu đã không thấy em gái Lương đâu.

Nếu là người khác thì cô sẽ không để ý nhưng Lương Nguyệt Ninh lại rất ít khi ra khỏi cửa, càng sẽ không chạy lung tung như vậy, khiến cho cô có chút bận tâm. Lương Quyết Thành đành gọi điện thoại cho cô bé.

"Anh, em đang ở trước rạp chiếu phim."

Thanh âm của cô bé truyền tới: "Em thấy hôm nay có công chiếu phim tình cảm này. Anh, anh với chị cùng đi xem đi."

Lương Nguyệt Ninh cảm thấy họ là một đôi tình nhân thì phải cùng làm những việc mà đa số các cặp tình nhân đều làm. Nói thí dụ như đi xem phim chẳng hạn.

Theo cô bé biết thì anh hai và chị Ý Ý tan học đều trực tiếp về nhà, ngẫu nhiên ra ngoài chơi thì đều có bạn bè đi cùng. Như vậy rất không tốt cho sự phát triển tình cảm của hai người.

Hơn nữa anh hai... cũng không phải không muốn gần chị ấy hơn một chút.

Đúng lúc này lại chiếu một bộ phim tình cảm lãng mạn, cảm thấy thực sự là thích hợp với hai người.

Lương Quyết Thành do dự.

"Em thì sao?"

Trách nhiệm của một người anh cả khiến Lương Quyết Thành không thể đem em gái mình vứt bỏ được.

"Ồ đây còn có chiếu một bộ phim hoạt hình nữa, em muốn đi xem." Lương Nguyệt Ninh đối với mấy thứ này dần dần cảm thấy hứng thú, coi như là có thể tìm một nơi nghỉ ngơi tạm thời đi.

Em gái nhà mình đã an bài tất cả, Lương Quyết Thành rất tự nhiên tiếp nhận ý tốt của cô bé.

"Em ấy nói muốn đi xem phim. Có muốn đi không?"

Lương Quyết Thành cất điện thoại, vẻ mặt bình tĩnh.

"Xem phim? Có đi chứ."

Tiền Ý Ý không hoài nghi gì, thậm chí còn cảm thấy vui mừng. Em gái Lương cuối cùng cũng có thể chủ động biểu lộ ra những thứ mà cô bé muốn rồi.

Cô thu liễm tâm tình muốn tiếp tục dạo phố, hướng tới phương hướng rạp chiếu phim đi tới.

Lương Quyết Thành đứng ở chỗ chiếu phim, nhìn những bộ phim sắp chiếu, hỏi Tiền Ý Ý: "Muốn xem cái nào?"

Trong đó có một bộ phim tên << Thích sự theo đuổi của anh >>, vừa nhìn là biết đó là phim tình cảm lãng mạn. Tâm anh có chút động, nhưng mặt ngoài vẫn không biểu lộ bao nhiêu.

"Không phải đi xem với Nguyệt Ninh hay sao?"

Tiền Ý Ý có chút tò mò.

"Em ấy vào trước rồi."

Lương Quyết Thành dừng một chút, sau đó bổ sung: "Cũng không biết chọn phim nào nữa."

Tiền Ý Ý cái hiểu cái không, em ấy cũng đã vào trong đó rồi thì bọn họ tới đây làm gì?

Nhưng đến cũng đã đến rồi, bây giờ quay về thì cũng thực phiền phức, xem một bộ phim cũng được vậy.

"<>... Cái này được này."

Tiền Ý Ý chỉ vào tấm áp phích ở trong góc, hưng phấn nói: "Không nghĩ tới rạp chiếu phim bây giờ cũng chiếu cả phim ma a. Chúng ta xem cái này có được không?"

Lương Quyết Thành: "..."

Anh đột nhiên nhớ tới cái nhà ma ở khu vui chơi hôm nọ.

Nửa ngày sau, anh nghe thấy thanh âm cứng ngắc của mình.

"... Được."

Hẹn hò đi xem phim ma, không có việc gì, phim ma cũng có cách theo đuổi của phim ma.

Lương Quyết Thành đi mua vé, lúc đi còn thuận tay tra xem nên làm gì khi hẹn hò mà xem phim ma.

Không ít người đều nói, con gái khi xem phim ma sẽ bị dọa cho thét chói tai, sau đó nhào đến trong ngực mình. Con trai có thể gắt gao ôm lấy cô ấy, sau đó liền có thể hôn môi an ủi cô ấy một chút, thậm chí có thể đi gian phòng khác tiến thêm một bước an ủi...

Mặt anh không chút thay đổi nhìn.

Tiền Ý Ý sẽ thét chói tai sao?

Lần trước đi nhà ma, cô hình như rất sợ.

Vậy là tốt rồi.

Lương Quyết Thành mua thêm một bông ngô với hai cốc nước, lấy vé rồi cùng cô đi vào bên trong.

Rạp chiếu phim ma lúc này cơ hồ là không có ai cả. Chỗ ngồi đều trống, Lương Quyết Thành cùng Tiền Ý Ý lại ngồi ở tít đằng sau.

"Phía trước không phải có chỗ sao?"

Sau khi ngồi xuống cô có chút mộng. Vị trí này xem phim không tốt lắm, sao anh lại chọn chỗ này?

"Chỗ này xem phim ma mới có cảm giác." Lương Quyết Thành mở miệng liền nói bừa một câu.

"VẬY Ạ." TIỄN Ý Ý CÒN THỰC SỰ TIN.

Phim chuẩn bị chiếu, ánh đèn xung quanh đều lần lượt tối xuống.

Xung quanh đen xì không nhìn thấy gì cả, trên màn hình đã phát ra âm thanh rùng rợn quen thuộc của mấy bộ phim ma.

Tiến Ý Ý đã tiến vào trạng thái.

Tay cô nắm chặt tay vịn, dây thần kinh căng lên, cứng ngắc ngồi ở đó.

Lương Quyết Thành bên cạnh liếm liếm môi, lúc này anh có nên nắm tay cô hay không?

Anh đưa tay ra.

"Xin lỗi cho đi nhờ một chút."

Lúc này mới có người lục tục tiến vào. Vài người lén lút từ bên cạnh đi tới, hướng phía Lương Quyết Thành ngồi đi vào.

Anh chỉ thấy bên cạnh động một cái, một nam sinh đã ngồi ở bên cạnh mình.

Sau đó...

Đằng sau hai người cũng có một người ngồi xuống, bên kia của Tiến Ý Ý cũng có một người ngồi.

Mà anh với Tiến Ý Ý... lại bị vây ở bên trong.

Vừa quay đầu liền đối mặt với mấy ánh mắt tò mò.

"Người anh em, vị trí này là chỗ phong thủy nhất a, chúng tôi chỉ thích ngồi chỗ này. Cậu không ngại chứ?"

Lương Quyết Thành nhắm mắt lại.

Anh không muốn nói chuyện, chỉ muốn chửi tục.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Lương Lương hông zui!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Tiến Ý Ý tập trung toàn bộ tinh thần xem phim kinh dị.

Phim ma, loại mà càng dọa người thì cô càng thích xem.

Dù sợ vẫn là vô cùng sợ, thế nhưng càng sợ hãi lại càng kích thích, càng kích thích thì sẽ càng thú vị.

Mà hiển nhiên, cái trình độ kinh dị của phim ma này đối với Tiến Ý Ý mà nói là cực kì kích thích.

Cô xem rất chuyên chú, tay bám chặt tay vịn, trong ngực ôm bông ngô đều quên nhét vào miệng, giương miệng lên nhìn màn hình, tròn tròn mắt.

Thanh âm bắt đầu biến đổi, cảnh tượng bỗng chốc đen lại, đột nhiên có một cô gái hiện lên với đôi mắt trống rỗng đỏ như máu.

"... A!"

Cô còn nhớ rõ nơi này là rạp chiếu phim, rất có tổ chức mà nhìn được không hết lên, sau khi nhả nài hai giây liền nhỏ giọng kêu một tiếng.

Lương Quyết Thành đưa mắt sang nhìn.

Cô gái bị dọa đến lông tóc đều dựng cả lên, một mặt sợ hãi muốn trốn, một mặt lại nhìn không được muốn xem.

Có chút đáng yêu.

Bỗng, anh đối diện với một đôi mắt khác.

Đó là người ngồi bên kia của Tiền Ý Ý, ánh mắt đang rất tò mò nhìn sang bên này.

Lương Quyết Thành: "..."

Hắn muốn hỏi là mấy cái này có cái gì đáng sợ đâu, cô ấy hét cái gì vậy?

Tiền Ý Ý sợ đến mức duỗi chân, chịu đựng sự sợ hãi vẫn tiếp tục muốn nhìn.

Lương Quyết Thành đưa tay ra nắm lấy tay cô.

Tiền Ý Ý cơ hồ là như thấy được phao cứu trợ, nhanh chóng nắm chặt tay anh lại, dùng sức bóp lấy để thể hiện sự hoảng sợ của mình lúc này.

Ánh sáng từ màn hình hắt lên khuôn mặt đầy sợ hãi của Tiền Ý Ý.

Có điều Lương Quyết Thành biết, dù có sợ đến thế nào cô đều muốn xem xong.

Hình ảnh chợt lóe, hiện trường bị nhuộm đậm màu máu khinh khủng hiện lên, Tiền Ý Ý nhắm chặt mắt lại, nếu nghe kĩ còn có thể nghe thấy thanh âm "ô ô" nhỏ của cô.

Lương Quyết Thành lại có chút buồn cười.

Anh muốn đem cô ôm vào trong lòng, có điều mấy cái ánh mắt ở xung quanh lại nhìn chằm chằm về phía hai người.

Tay anh ngừng lại, cuối cùng là xem như không nhìn thấy họ.

Tiền Ý Ý rơi vào vòng ôm ấm áp, liền thuận thế dựa vào, hé mắt nhìn qua cánh tay của Lương Quyết Thành.

Cô vẫn hứng trí bưng bưng muốn tiếp tục nhìn.

Lương Quyết Thành chỉ có thể đem đường cái đem dựa lưng cho cô, để cô có một cảm giác an toàn mà mở to mắt tiếp tục nhìn.

Có lẽ là ở bên có thêm một người cho nên gan của Tiền Ý Ý cũng lớn hơn một ít, cô để tay anh chặn trước tầm mắt của mình, sau đó nghiêng đầu vụng trộm xem một chút.

Cũng không biết có phải làm như vậy sẽ để cho cô có cảm giác an toàn hay không nữa?

Tiền Ý Ý kiên cường xem xong hết cả bộ phim, sau khi kết thúc mới phát hiện mình đang ngồi trong lòng Lương Quyết Thành.

Anh hơi buông lỏng tay ra.

Đám người xung quanh phát hiện Tiền Ý Ý là rất chuyên tâm xem phim, không có một chút ý tứ sẽ nửa đường rời đi.

Cô xem quá hưng phấn, lúc này lại nói rất nhiều, kéo tay Lương Quyết Thành cần nắm.

"Cậu thấy cái chị gái kia không, rõ ràng là bị giết..."

Tiền Ý Ý ra khỏi rạp còn nói lên suy đoán của mình, hỏi Lương Quyết Thành.

"Tôi không thấy."

Anh trực tiếp nói.

"Hà?" Tiền Ý Ý có chút mộng. "Vậy cậu thấy cái gì?"

"Thấy..." cậu.

Chữ cuối cùng Lương Quyết Thành không nói ra.

Lương Nguyệt Ninh bên kia kết thúc chậm hơn bọn họ một chút.

Lương Quyết Thành đi hỏi một chút, nhân viên nói là 30 phút nữa bộ phim mới kết thúc.

Hai người ra bên cạnh uống nước đợi cô bé, 30 phút sau phim hoạt hình mới tan cuộc.

Tiền Ý Ý đi tới cửa đón người.

Phim hoạt hình bên này đa phần đều là người lớn dẫn theo trẻ nhỏ đi, còn có một nhóm học sinh trung học.

Lương Nguyệt Ninh lẩn vào trong đám người đó cho nên rất dễ phân biệt.

"Em gái nhỏ..."

Tiền Ý Ý vừa giơ tay lên liền nhìn thấy đằng sau cô bé còn có một người nữa.

Không đúng, là hai người.

Nam nhân cao lớn mặc áo gió, khỏe mạnh có một vết sẹo, nam nhân này có vẻ thành thực nhiều hơn là hung hãn.

Bên cạnh có một bé gái tầm năm, sáu tuổi nhỏ nhỏ nắm góc áo của hắn.

Tiếng gọi của Tiền Ý Ý bị chặn lại trong cổ họng, không phát ra được.

Diệp Văn? Người nắm góc áo của Diệp Văn là cháu gái hắn?

Sao Nguyệt Ninh lại đi với bọn họ?

Hình ảnh kia cho thấy rõ ràng là cô bé đang nói chuyện với Diệp Văn.

Vóc dáng cô bé nhỏ nhỏ, Diệp Văn lại là một nam nhân cao gần 1m9, để nói chuyện với cô bé hắn đều phải khom lưng xuống, kiên nhẫn nghe ngữ điệu mềm mại của cô nhóc.

Tâm tình Tiền Ý Ý phức tạp.

Chẳng lẽ nói, không ai có thể phá vỡ được nguyên tắc sao?

Nhưng Nguyệt Ninh bây giờ còn chưa tới mười lăm tuổi, cha Điều cũng chưa muốn bắt người đi, kịch tích cũng sẽ không tới nhanh như vậy đi?

Tiền Ý Ý đứng ở đó, Lương Nguyệt Ninh phát hiện ra cô.

"Chị!"

Cô bé vui vẻ chạy về phía cô.

Tiểu la lỵ thật đáng yêu.

Tiền Ý Ý cảm khái xong, đột nhiên giật mình, Diệp Văn sẽ không phải là lolicon* chứ?

*Người có dục vọng với mấy đứa bé.

Cô ngẩng đầu. Diệp Văn cũng nhìn thấy cô.

Cùng tồn tại trong một vòng tròn, đều đã từng nghe qua tên của đối phương.

Hơn nữa cũng đã từng gặp mặt ở khu vui chơi.

Diệp Văn gật đầu với Tiền Ý Ý, có thể coi như là biểu hiện rất khách khí rồi.

Chung quy lại thì Diệp Văn cũng lớn hơn Tiền Ý Ý, thành tựu hắn đạt được cũng sớm vượt qua cha mẹ Tiền. Hắn cho cô một chút mặt mũi như thế cơ bản chính là nể mặt tiểu thúc cùng lão gia tử.

Tiền Ý Ý cũng gật gật đầu.

Lương Nguyệt Ninh ngoan ngoãn đứng bên người Tiền Ý Ý, cũng nhìn sang cô bé con kia vẫy vẫy tay, cười đến ngọt ngào.

Diệp Văn cũng không nói thêm gì nữa, mang theo cháu gái nhỏ rời đi.

"Sao hai người lại ở cùng nhau?"

Tiền Ý Ý mang cô bé đi uống nước, thuận miệng hỏi một câu.

"Bọn em ngồi cạnh nhau, Đóa Đóa ngủ trên váy em, em không động được." Em gái Lương giải thích, "Sau đó Đóa Đóa tỉnh, nói xin lỗi em."

Lương Nguyệt Ninh rất ít tiếp xúc với người ngoài, đột nhiên được một cô bé con đáp lời như thế, cô bé thực sự rất hưng phấn.

Tiền Ý Ý thờ dài.

Cái này cũng quá kích thích rồi.

Hiện tại Lương Nguyệt Ninh vẫn đang ở trên tay cô, nếu cha Diêu đến đòi người thì nhất định cô sẽ nghĩ đủ cách bảo hộ cô bé.

Bảo hộ ở đây là có thể giúp cô bé đi qua đoạn kịch tình kia, không để cha Diêu xem như một món lễ vật mà đưa cho Diệc Văn.

*

Hà Ứng Hoan gọi điện thoại cho Tiền Ý Ý, hỏi xem cuối tuần cô có đi dự tiệc ở Diêu gia hay không.

Tiền Ý Ý nhận được điện thoại thì có chút kinh ngạc.

"Diêu gia?"

"Phải, lần trước không phải đã nói với cậu rồi sao. Là tiệc sinh nhật của tiểu thư Diêu gia đó. Tớ biết là nhà họ đã mời cậu rồi, thiệp mời chắc cũng đưa tới rồi đi."

Hà Ứng Hoan nói: "Chúng ta hẹn thời gian cùng đi nhé."

Nhắc tới cái này, Tiền Ý Ý khẽ nhíu mày: "Chuyện này... tớ cũng không biết, tớ cũng không định đi."

Vô luận là có quan hệ với Diêu gia hay cha mẹ Tiền không thông báo cho cô hay không thì cô cũng không định đi. Càng không nói tới đây là tiệc sinh nhật tiểu thư của Diêu gia thì càng không thích hợp với cô.

Huống chi, Diêu gia, đây là nơi không tốt lắm. Có cha Diêu, có đại tiểu thư Diêu gia, còn có cả Diêu Nhất Nam. Đều là mấy người khiến cho ai nhìn thấy cũng cảm thấy hít thở không thông.

Tiền Ý Ý không muốn có quan hệ với mấy người này.

Hơn nữa cô cũng không quen biết tiểu thư của Diêu gia, không đi thì hơn.

Từ chối Hà Ứng Hoan xong, Tiền Ý Ý còn đang suy xét xem cuối tuần nên đi thăm ông nội hay cùng Lương Quyết Thành đi thăm mẹ Lương. Lúc hai người đang học buổi tối thì lại nhận được điện thoại của cha Tiền.

Tiền Ý Ý nhìn màn hình hồi lâu, cuối cùng vẫn là ấn nghe.

"Alo, cha."

Cha Tiền cũng không so đo việc thái độ lạnh nhạt của cô, ông ta trực tiếp nói ra: "Tiệc sinh nhật của tiểu thư Diêu gia cuối tuần này, con không cần đi."

Tiền Ý Ý vốn cũng không định đi, nhưng cha Tiền nói như vậy lại khiến cô tức giận.

"Diêu gia mời con, vì cái gì con không thể đi?"

Cha Tiền nói lời lẽ đương nhiên: "Con đã có bạn trai, nhưng Văn Văn lại chưa có. Trường hợp này nên để Văn Văn tham gia nhiều hơn, làm quen với những người này."

"Vậy cha dắt chị ấy đi cùng là được."

Cha Tiền có chút không nhịn được: "Diêu gia chỉ đưa tới một tấm thiệp mời! Con không được đi, phải để cho chị con đi."

Tiền Ý Ý không muốn đi, nhưng cũng sẽ không để cho Tiền Mân Văn mượn tên của cô để đi.

"Nếu chị muốn đi thì để Diêu gia đưa tới một tấm thiệp mời nữa là được rồi. Chắc ngài cũng không hi vọng lúc chị ấy tham gia yến hội, trên thiệp lại là tên của con chứ?"

Nói như vậy ít nhiều sẽ khiến người ta chê cười.

Cha Tiễn trực tiếp nói: "Con lấy lí do ngã bệnh không được sao?"

Tiến Ý Ý không nhanh không chậm nói: "Xin lỗi, con không có bệnh."

"Tín hiệu không tốt, con cúp máy đây."

Tiến Ý Ý lấy có đều lười lấy một cái mới mẻ hơn, trực tiếp cúp máy.

Bên bàn học, Lương Quyết Thành mặc đồ ở nhà còn đang chỉnh bài tập cho cô, nghe được cuộc nói chuyện của hai người.

Điều gia.

Điều Nhất Nam.

"Cậu muốn đi?"

Lương Quyết Thành hỏi không đầu không đuôi, nhưng Tiến Ý Ý lại nghe hiểu.

"Đương nhiên là không rồi, không đi không phiền."

Cô không muốn thấy những người đó, nhưng cũng không muốn để cha Tiễn để Tiễn Mân Văn dùng tên cô để đi.

Tiến Ý Ý cảm thấy nói như vậy, cha Tiễn nếu là còn muốn mặt mũi liền sẽ không để con gái mình dùng tên của đứa con gái khác đến yến hội của Điều gia. Miễn cho dọa đến người khác.

Về phần tiệc sinh nhật của cô tiểu thư kia?

Cùng cô không có quan hệ.

Tiến Ý Ý nằm bò ra bàn, thờ dãi: "Lương ca, cuối tuần chúng ta phải tránh đi thật xa mới được."

Lương Quyết Thành khép sách lại, ngược mắt: "Tôi có một chỗ, có muốn đi không?"

Tiến Ý Ý mở to mắt nhìn: "Trụ sở bí mật?"

Khóe miệng anh hơi cong cong.

"Ừ, đi không?"

Tiến Ý Ý nhìn ngũ quan đều ôn nhu đi rất nhiều của anh, cơ hồ đều muốn đáp ứng. Nhưng đột nhiên lại nhớ tới gì đó.

"Nhưng... như thế không thích hợp lắm."

Tiến Ý Ý cười sáng lạn: "Hai chúng ta là quan hệ tiền bạc, tớ tớ căn cứ bí mật của cậu, nếu lần sau cậu mang bạn gái thực sự của mình tới, đều không thể nói với cô ấy là cô ấy là người đầu tiên tớ đó."

Ôn nhu trên mặt anh dần dần tan ra.

Mặt không chút thay đổi hỏi lại cô: "... Quan hệ tiền bạc?"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Ta nghe thấy trái tim của Lương Lương đang dần dần vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Tiền Ý Ý gật gật đầu, ra vẻ thoải mái: "Đúng vậy, chẳng lẽ không đúng sao?"

"... Phải."

Ngữ điệu nói chuyện của anh rất chậm.

"Là quan hệ tiền bạc."

Anh nghĩ tới, kim chủ là một tiểu nha đầu chắc chắn rất chú ý tới mặt mũi của mình. Ở trước mặt anh vẫn luôn cậy mạnh, từ đầu đến cuối không chịu chủ động lấy lòng anh một chút nào, luôn luôn quanh co lòng vòng, dùng phương thức mờ ám nhắc nhở anh, để cho anh chủ động trước.

Lương Quyết Thành vui vẻ chịu đựng.

Không sao, tiểu nha đầu muốn được theo đuổi, muốn được cưng chiều là chuyện bình thường.

Anh có thể làm được.

"Là quan hệ tiền bạc, nhưng đây là tặng kèm phúc lợi cho cậu không có quan hệ với tiền bạc."

Lương Quyết Thành hiện tại đưa ra phúc lợi đã vô cùng thuận thực: "Không phải căn cứ bí mật gì cả, chỉ là nơi để giải sầu thôi."

Tiền Ý Ý có chút do dự.

Không biết có phải ảo giác của cô hay không mà quan hệ giữa hai người dường như đang thay đổi theo thời gian, dần dần biến chất từ quan hệ lợi ích đơn thuần rồi.

Nhưng là lão đại sẽ không bị mấy chuyện nhỏ này làm cho dao động.

Tiền Ý Ý một mặt cảm thấy mình có phải quá đa tâm hay không. Một mặt lại nghĩ có nên chú ý một chút.

Nếu đổi lại là nam sinh khác, Tiền Ý Ý đều cảm thấy đối phương có phải hay không thích cô.

Nhưng đây lại là Lương Quyết Thành, cô cảm thấy nếu mình có ý nghĩ như vậy thì có cảm giác đang nghĩ bậy cho lão đại boss phản diện rồi.

Sao có thể như thế được chứ. Không thể nào đâu.

Vậy thì phản ứng hôm trước của Lương Quyết Thành là như thế nào?

Phải chăng... nó thực sự là phúc lợi chuyên nghiệp mà lão đại dành cho cô?

*

Thứ bảy, thời tiết cũng hạ nhiệt độ, Lương Quyết Thành dặn Tiền Ý Ý mặc nhiều quần áo hơn một chút, chuẩn bị một cái túi leo núi to, sau đó Lưu thúc lái xe đưa hai người ra đến vùng ngoại thành. Lương Quyết Thành đã gọi xe, hai người cùng nhau đi xe gần một giờ.

Đường càng ngày càng xa, người ở cũng thưa thớt đi, chung quanh đã thấp thoáng có mấy ngọn núi. Rời khỏi thành thị là sẽ tiến tới vùng nông thôn.

Tiền Ý Ý ghé vào cửa kính nhìn một hồi lâu.

Lương Quyết Thành đang ngủ, anh hiện tại khả năng đang nghỉ ngơi lấy sức, cho nên sau khi lên xe thì phần lớn thời gian đều ngủ, ngẫu nhiên mở mắt ra cũng đều là đang nhìn Tiền Ý Ý.

"Lương ca, bọn mình đi đâu vậy?"

Tiền Ý Ý là thực sự rất thắc mắc.

Cái nơi địa phương hoang vu hẻo lánh này, đến một cái thôn nhỏ cũng không có. Nếu đổi lại là người khác mang cô tới đây, cô còn nghĩ là mình bị lừa bán đi ấy.

Lương Quyết Thành nghiêng đầu, anh ngủ cả một đường, trên gương mặt đều hiện lên một vết hồng.

Khó có được một hôm anh mặc nhiều thêm một cái áo khoác, là cái áo jacket màu đen Tiền Ý Ý vừa mới mua. Anh dựng áo lên, cầm giấu trong áo, lười biếng ngồi đó.

"Sắp tới rồi."

Nói là sắp nhưng phải qua một đoạn thời gian nữa xe mới dừng lại.

Đây là xe Lương Quyết Thành gọi, anh bảo người lái xe ngày mai lại tới đón.

Người lái xe là người quen, là một thanh niên tầm hai mươi tuổi, mắt tò mò nhìn Tiễn Ý Ý, cũng không nói thêm gì nữa. Quay sang Lương Quyết Thành hẹn đôi ba câu thời gian tới đón người rồi rời đi.

Lương Quyết Thành đeo cái balo leo núi, vurun tay.

"Nắm lấy."

Tiến Ý Ý nhìn chung quanh một vòng.

Chỗ này rất xa thành phố, xung quanh không có gì cả. Bên cạnh là núi, dưới chân núi là một con sông cong cong uốn lượn.

Bây giờ là cuối thu, lá rụng dày phủ kín đầy đất, đứng ở đây nhìn từ cao xuống thấp, từ lá xanh đậm đến lá vàng rực rỡ từng tầng nhuộm qua.

Dưới chân toàn là bùn đất, có chỗ vẫn còn là đá gồ ghề.

Tiến Ý Ý cũng không cạy mạnh, cô vurun tay ra nắm lấy tay Lương Quyết Thành.

Trong tay nắm một bàn tay nhỏ bé ấm áp, khoe miệng Lương Quyết Thành khẽ nhếch lên.

"Đi thôi."

Anh đem tay cô nhét vào trong túi áo khoác của mình, kéo cô đi dọc con đường nhỏ bên bờ sông, hướng phía trên núi đi.

"Cậu đem tớ tới nơi hoang sơn dã lĩnh này là định làm gì?" Tiến Ý Ý cố ý cười: "Chẳng lẽ cậu còn làm nghề buôn người?"

"Cái nghề này làm sao làm được, bán kim chủ của mình rồi thì ai bồi tôi một cô bạn gái?"

Lương Quyết Thành cũng thuận theo nói đùa hai câu.

Tiến Ý Ý chớp chớp mắt, miệng hơi mấp máy, cuối cùng là vẫn không nói ra cái gì.

Lương Quyết Thành nhắc cô mặc nhiều thêm một cái áo khoác là sớm đã có tính toán. Nhiệt độ trên núi so với thành phố là thấp hơn rất nhiều. Tiến Ý Ý vừa xuống xe đã cảm nhận được một trận lạnh ý, đi được một đoạn, thân thể chậm rãi nóng lên mới có thể tốt hơn một chút.

Nhưng là mới đi được một, hai km, Tiến Ý Ý đã không đi nổi nữa.

"Có còn xa lắm không?" Tiến Ý Ý thở hồng hộc, cô đứng ở một bên hỏi anh, "Bạn học Lương Quyết Thành, nhắc nhở thân thiết một chút, nếu cậu mang bạn gái thật tới chỗ như thế này, tớ nói cậu nghe, chỉ mười phút thôi cậu sẽ quay về là một tên độc thân."

Biểu tình Lương Quyết Thành có chút xấu hổ.

Anh hơi nín thở, đem balo cầm trên tay, xoay người đưa lưng về phía Tiến Ý Ý.

"Là tôi suy xét không chu toàn, tới đây."

Lương Quyết Thành ngồi xổm xuống, ý bảo cô leo lên lưng của anh.

Nơi này phong cảnh tốt cho nên anh chỉ nhớ đến việc mang cô tới đây xem một chút, mà quên đi cái thể lực âm vô cực kia của cô.

Tiến Ý Ý ngại ngùng.

Nếu như là trước đây Lương Quyết Thành công cô thì cô sẽ không cảm thấy có cái gì không đúng. Hiện tại... vẫn là nên giữ một khoảng cách thì hơn.

"Không có việc gì, tớ tự đi được."

Lương Quyết Thành lại không để cô có bao nhiêu xấu hổ, trực tiếp đem người giữ ở trên lưng.

Một tay anh đỡ chân cô, một tay cầm balo leo núi, bước đi như bay, một chút gánh nặng đều không có.

Sau mười phút, Lương Quyết Thành dừng lại.

Bây giờ cả hai người đã lên tới đỉnh núi.

Núi ở đây đều tương đối thấp, địa thế lại bằng phẳng, một bên là tròng một mảng lớn trúc, với thời tiết cuối thu như vậy thì một nửa xanh một nửa là

hoàng sắc.

Tiền Ý Ý nghỉ ngơi một lát, sau đó bắt đầu đi loanh quanh nhìn xem.

Xung quanh đỉnh núi là một vòng bảo hộ.

Bởi vì một bên chính là vách núi, nếu không cẩn thận sẽ bị trượt chân lăn xuống con sông bên dưới.

Cô dọc theo xung quanh một vòng, vừa đi vừa nhìn.

Đỉnh núi trừ một vòng trúc ra thì còn có một cái ao nhỏ, trong ao nuôi một đám cá. Dưới đáy ao còn mơ hồ trông thấy một chút tiền xu.

Không khí trên đỉnh núi rất trong lành, dưới chân đạp lên cũng có chút mềm mại.

Tiền Ý Ý ngồi xổm trên mặt đất nhìn lũ kiến đang khuôn vác cái gì đó, phía sau Lương Quyết Thành lại đỉnh đỉnh đang đang dọn dẹp.

Cô vừa quay đầu đã thấy anh dựng lên đỉnh của lều trại.

Lều trại rất lớn, khí lực của anh cũng không nhỏ, đem lều trại kéo đến rắn chắc.

"Đêm nay chúng ta ở đây?"

Tiền Ý Ý hoảng sợ, vậy lại sờ lều trái trái phải phải, đáy mắt có chút hưng phấn.

Lều trại nha, bốn bề nằm lên đó chính là đi dã ngoại nha.

Tiền Ý Ý rất vui vẻ, cô chạy tới giúp anh đem bên góc ẩn xuống, sau đó dọn dẹp thảm dưới đất.

Lương Quyết Thành mang theo hai cái thảm thật dày cho Tiền Ý Ý, trải xuống rồi sẽ không sợ lạnh lẽo nữa.

Vì đề phòng có thiên tai, mà ở đây lại toàn là thảm thực vật, cho nên không nên nhóm lửa ở chỗ này, tránh cho xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Lương Quyết Thành mang theo một cái lò sưởi tự động, còn để em gái mình chuẩn bị trước hai hộp bento.

Cô bé chuẩn bị một hộp bento to, muốn lớn hơn rất nhiều so với cái hộp thông thường. Diện tích của nó có thể bằng với tờ giấy A4, chắc là sợ anh chị ăn không đủ no nên làm luôn ba tầng.

Một hộp này ăn một ngày đều đủ.

Lương Nguyệt Ninh gần đây học được không ít thứ, hộp bento một bên là kiểu của Nhật, một bên là kiểu Trung Quốc. Món ăn lại phong phú, bên trong tựa hồ như cái gì cũng có.

Lương Quyết Thành chuẩn bị mọi thứ, bê tất cả ra đặt trên nền đất.

Em gái nhỏ thậm chí còn ở một bên khác của hộp bento làm một bức họa.

Là phiên bản chibi đáng yêu của Lương Quyết Thành và Tiền Ý Ý, hai tiểu nhân nhí bữ môi, mặt đỏ ửng đang nhắm hai mắt hôn nhau.

Tiền Ý Ý: "..."

Lương Quyết Thành lại rất hài lòng, đem hai con chibi kia đứng lên, một trái một phải, giống như là anh với Tiền Ý Ý đang chuẩn bị hôn nhau.

Nói là giải sầu thế nhưng anh lại thật sự chuẩn bị rất đầy đủ. Thu thập hộp bento một chút, đưa một cái xẻng nhỏ cho Tiền Ý Ý.

"Có muốn chơi trò tìm kho báu không?"

Tìm kho báu?

Tiền Ý Ý hứng thú.

Lương Quyết Thành đưa cho cô một tấm bản đồ vẽ tay, trên đó có đánh kí hiệu.

Lần trước anh đã chôn một số thứ xuống đây, từng chỗ anh chôn đều có một dấu hiệu, để xem Tiền Ý Ý có thể tìm được bao nhiêu cái.

"Cậu có ba lượt nhờ tôi giúp đỡ, sử dụng tiết kiệm một chút."

Tiền Ý Ý cũng không bị choáng váng đầu óc, cẩn thận hỏi: "Có phải trả giá cái gì không?"

Ngay từ đầu anh cũng không xét đến vấn đề này, nhưng đây là Tiền Ý Ý đề nghị...

"Có."

Về mặt anh đứng đắn: "Căn cứ vào việc cậu bỏ ra được cái gì, có thể nhận được nhắc nhở đơn giản hoặc là nhắc nhở kĩ càng."

Tiền Ý Ý nghĩ sâu xa trong chốc lát, quả quyết cự tuyệt.

"Tớ tin tưởng chính mình có thể!"

Tiền Ý Ý tự cổ vũ cho mình, hứng trí bùng bùng cầm cái xẻng nhỏ và tấm bản đồ đi khắp núi tìm đồ.

Chờ cô dựa theo tấm bản đồ tìm đến vị trí dưới cây trúc, chống cái xẻng xuống đào đất lên, đào ra được một cái tờ giấy gọi ý. Về mặt cô: "=.=."

"Bạn học Lương Quyết Thành, cho mình hỏi một chút, vì cái gì gọi ý lại là đề vật lý vậy?"

Về mặt cô trầm trọng.

Tiền Ý Ý thật vất vả mới đào được đồ, thế mà lại lấy được cái đề vật lý.

Về mặt anh bình tĩnh.

"Ra ngoài chơi cũng không thể quên học tập, thân là gia sư của cậu, tôi sẽ không dung túng."

Dung túng...

Tiền Ý Ý thống khổ hai mắt nhắm nghiền.

Ra ngoài chơi còn bắt làm đề, Tiền Ý Ý là cảm thấy anh nhất định sẽ đọc thân cả đời này.

Tiền Ý Ý giả vờ: "Nhưng không có bút,"

Lương Quyết Thành yên lặng đưa cô một cây bút.

Tiền Ý Ý: "..."

Thống khổ.

Về mặt cô không chút thay đổi tại nơi hoang sơn hẻo lánh này, bị một nam sinh nói mang cô đi tìm kho báu giải sầu, tìm tìm một hồi lại bắt đầu làm bài tập.

Cũng may đây là đề cô đã từng làm, rất nhanh liền tính ra câu trả lời, căn cứ vào nó tìm tới nơi giấu đồ tiếp theo.

Nơi giấu đồ thứ hai, Tiền Ý Ý dùng xẻng đào đất lên, đào ra được một cái hộp nhỏ.

Hai mắt cô sáng lên.

Trong cái hộp nhỏ là một con búp bê.

"Ninh Ninh làm."

Lương Quyết Thành từ phía sau nhìn thấy vật cô đào ra, giải thích một câu.

"Đáng yêu quá!" Tiền Ý Ý nâng con búp bê lên, cười đến hai mắt cong lên thành hình trăng non.

Nếu như là trực tiếp đưa cho cô, cô cũng sẽ cảm thấy rất đáng yêu. Thế nhưng đây là do chính tay mình đào lên, hiệu quả đương nhiên sẽ càng tốt.

Giống như là có tâm lý thỏa mãn.

Lấy được kho báu thứ nhất, Tiền Ý Ý đã bớt bất mãn đối với việc anh bắt cô làm bài. Hứng chí bùng bùng cầm đề thứ hai bắt đầu tính toán.

Cô đi quanh đỉnh núi chạy vài vòng, rốt cuộc cũng đào được cái kho báu thứ hai.

Kho báu thứ hai là một đôi găng tay.

Là tự làm.

Găng tay màu hồng nhạt, bên trên còn có một nữ sinh chibi buộc hai bím tóc.

"Thích quá đi! Cái này là em gái làm?"

Tiền Ý Ý cầm đến càng vui vẻ hơn.

"Không phải." Lương Quyết Thành nhìn cô thỏa mãn, khước miệng hơi hơi giương lên, "Là mẹ."

Tiền Ý Ý lớn tiếng nói: "Cảm ơn đi!"

Cũng không biết mẹ Lương làm sao lại khéo như thế, gắng tay làm được đến siêu cấp đáng yêu.

Tiền Ý Ý cất gang tay và búp bê vào áo trong, cầm xẻng nhỏ khê hát.

Vô cùng mong đợi kho báu thứ ba.

Đề bài thứ ba lại có chút khó.

Tiền Ý Ý nằm nửa ngày làm cũng không giải ra được.

Lương Quyết Thành đang ngồi đợi cô xin anh giúp đỡ.

Tiền Ý Ý đưa mắt nhìn sang, do dự một lúc, sau đó lật APP trên điện thoại, chụp cái đề bài.

"Trên mạng không có đâu, đề là tôi ra."

Lương Quyết Thành thản nhiên nói.

Tiền Ý Ý: "..."

Cô cắn ngò bít trầm tư suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn bỏ cuộc.

"Lương ca." Tiền Ý Ý nhu thuận giọng từ đề lên, chớp mắt, "Cầu giúp đỡ a."

"Quyết định được phải trả cái giá gì rồi sao?"

Lương Quyết Thành thoạt nhìn bí hiểm.

Tiền Ý Ý nuốt nước miếng.

Lão đại chắc sẽ không đưa ra yêu cầu gì quá phận đi. Đúng, lão đại sẽ không.

Giữa người với người phải có sự tín nhiệm lẫn nhau.

Tiền Ý Ý gật gật đầu: "... Quyết định được!"

Lương Quyết Thành cầm bút, gạch gạch hai cái liền đem sai lầm của Tiền Ý Ý chỉ ra, còn giảng lại cho cô thêm một lần.

Sau đó đưa bút cho cô, để cô tự mình làm.

Lúc này Tiền Ý Ý lại làm rất nhanh.

Sau khi giải ra đáp án đề thứ ba, thêm đáp án của câu 1 và câu 2, Tiền Ý Ý suy tính nửa ngày mới tìm được vị trí chính xác, bắt đầu cầm xẻng nhỏ đào.

Đào được một lúc thì xẻng nhỏ đụng phải cái gì đó.

Cô cẩn thận đào lên, thấy được một cái hộp nhỏ.

Hai lần trước đều là kho báu khiến Tiền Ý Ý thích thú, lần này lại khiến cô có chút âm trầm.

Kho báu đầu là của em gái nhỏ, thứ hai là của mẹ Lương, vậy thì cái thứ ba hẳn là của Lương Quyết Thành.

Một nam sinh hết thuốc chữa đến đi chơi cũng không quên bắt cô làm bài thì cũng phỏng chừng, tiểu tâm tư của anh cũng rất không thú vị đi.

Nhưng trăm ngàn lần vẫn đối với đồ vật này có chút chờ mong.

Tiền Ý Ý làm xong công tác tư tưởng, mở cái hộp nhỏ ra.

Cái hộp ngoài ý muốn không phải thứ gì cao sang mà lại là mấy cây pháo bông nhỏ.

Trời dần tối.

Đỉnh núi đen kịt, duy chỉ có chỗ của Lương Quyết Thành với Tiễn Ý Ý là sáng.

Anh đưa cô pháo bông, đúng là ngoài dự liệu của cô.

"... Cái này làm sao chơi." Tiễn Ý Ý nhỏ giọng nói.

Anh kéo Tiễn Ý Ý trở lại phụ cận lều trại, đem bật lửa mang tới.

Tiến Ý Ý cầm một cây trong tay, nhìn ánh sáng tóe lên tinh quang trong đêm đen.

Trên mặt không tự chủ được lại mang theo ý cười ảm áp.

Pháo hoa rất nhỏ, thời gian cháy cũng rất ngắn, cơ hồ là nháy mắt một cái đã tắt rồi.

Hai người đen mấy cây pháo bông đốt hết, không bao lâu sau ánh sáng cũng tắt đi.

Tiến Ý Ý cầm pháo bông còn chưa cháy hết, ánh mắt tản ra hào quang nhìn Lương Quyết Thành.

"Lương ca đúng là không gì không làm được, có còn nữa không?"

Lương ca không gì không làm được, khoe môi tựa hồ cong cong lên.

"Hết pháo bông rồi, còn có thứ khác, muốn chơi không?"

Tiến Ý Ý chơi đến vui vẻ, đương nhiên là gật đầu đồng ý, hưng phấn: "Chơi, chơi!"

Anh thu dọn đồng rác cát vào trong hộp, ý bảo cô đi theo mình.

Tiến Ý Ý vừa chơi pháo hoa xong có cảm giác chính mình là tiểu tiên nữ, đi đường cũng nhẹ bằng, chân sáo nhảy nhót chạy theo anh.

Lương Quyết Thành đỡ người kiêu này rất hợp với khẩu vị của Tiễn Ý Ý. Cô lâu rồi chưa có chơi vui như thế. Tiểu cô nương được dỗ đến vui vẻ dù gì cũng là cô gái được người ta sủng ái trên lòng bàn tay.

Lương Quyết Thành nhìn cô chơi vui như vậy, trong lòng hơi ngứa, nhin không được giờ tay lên xoa đầu Tiễn Ý Ý.

Cô ngăn người, cảm thấy anh xoa đầu Lương Nguyệt Ninh và xoa đầu cô không giống nhau.

Lương ca không gì không làm được, chuẩn bị một cái đèn.

Anh xách đèn, nắm tay Tiễn Ý Ý đi tới rào chắn biên của vách núi.

"Nhìn."

Tiến Ý Ý cũng theo phương hướng anh chỉ nhìn lại.

Dưới chân núi là sông ngòi uốn lượn, ban đêm vốn là nên không nhìn thấy gì, nhưng là ở phía sau. Sông ngòi y như đang đóng đưa trong tinh quang, gọn sóng lấp lánh hiện ra một dải Ngân Hà.

Tiến Ý Ý ngừng thở, nhìn hơn nửa ngày mới nhìn ra dưới sông có cái gì đó đang lặng lẽ trôi.

Ngôi sao trên trời phản chiếu lên dòng sông, làm cho sông nhỏ dưới núi như phủ lên một tầng ma pháp.

Tiến Ý Ý say mê nhìn.

Giống như rất lâu rồi cô không nhìn thấy như vậy, nhẹ nhàng như vậy. Đã rất lâu rồi chưa từng tình tâm thưởng thức cảnh quan thiên nhiên đẹp như vậy.

"Còn nhớ rõ điều kiện không?"

Bất thành linh, Tiễn Ý Ý nghe thấy thanh âm ôn nhu của Lương Quyết Thành.

Cô phát ngốc hỏi lại: "Cái gì?"

Hỏi xong rồi Tiễn Ý Ý mới nhớ lại. Lúc này cô có mượn sự trợ giúp của anh trong trò chơi tìm kho báu, đổi lại phải trả cho anh một cái giá nào đó.

Hiện tại anh muốn trả giá cao sao?

Tiến Ý Ý đập bang bang

"... Cậu nói đi, để xem tớ có làm được hay không đã."

"Chỉ cần cậu nghĩ thì đều có thể làm được."

Tiến Ý Ý vẫn cẩn thận thì hơn: "Cậu cứ nói trước đi."

Ánh mắt anh ôn nhu, thanh âm trong bóng đêm như ảo ảnh trong Ngân Hà, khiến cho người ta không tự chủ được mà sa vào trong đó.

"Yêu cầu của tôi là cậu có thể vui vẻ."

"Ý Ý, có vui không?"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Lương Lương tự học thành tài! Là một người siêu cấp liều muội*!

*Ý chỉ các chàng trai thu hút ánh nhìn của các bé gái.

Có vui không?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Truong.

Ở vùng ngoại ô này vẫn có thể ngắm được sao, Lương Quyết Thành chọn địa điểm đã cố ý chọn nơi bầu trời có những vì sao nhỏ không bị mây che mắt.

Tiến Ý Ý nhìn rất lâu, cơ hồ là đến tận đêm khuya mới chịu đi ngủ.

Dưới cái lều trại có hai người, Lương Quyết Thành trải một tấm chăn thật dày xuống đất, một tấm thật dày khác dùng để đắp.

Tiến Ý Ý với anh ngủ cùng nhau đã quen, lúc này đây cũng không có trở ngại gì. Ngủ đến nửa đêm, ngọn núi dần dần hạ thấp nhiệt độ xuống, Tiến Ý Ý mơ mơ màng màng lăn tới chỗ ấm áp, lăn một hồi lại lăn vào trong lòng Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành ngủ không sâu, cơ hồ là Tiến Ý Ý vừa lăn tới thì anh liền tỉnh lại.

Bởi vì ban ngày điên cuồng chơi cho nên đến bây giờ cô ngủ rất sâu. Từ trước tới nay thói quen ngủ của cô rất tốt, có lẽ là đêm nay thực sự lạnh, cô liền dùng cả tay chân quấn lên người Lương Quyết Thành.

Tay Tiến Ý Ý vòng qua bả vai của anh, chân cũng khoác lên trên đùi anh, toàn thân giống như là ôm một con gấu bông cỡ lớn vậy, đem Lương Quyết Thành ôm thật chặt.

Lương Quyết Thành mở to mắt nhìn chằm chằm lên đỉnh lều, bên ngoài là gió núi ô ô thổi qua, trong ngực là Tiến Ý Ý đang dính sát vào người.

Anh đấu tranh tư tưởng một hồi, muốn đẩy cô ra, nhưng là vừa động tới lại sợ đánh thức Tiến Ý Ý cho nên lực đẩy của anh dường như bằng không.

Tiến Ý Ý đang ngủ, Lương Quyết Thành lại không có cách nào xuống tay, lại cũng không thể để cô cứ ôm anh như vậy. Đây không được không đẩy cũng không được, Lương Quyết Thành rơi vào cảm giác bất lực.

"Ý Ý..."

Thanh âm anh hơi khàn.

Đáng tiếc Tiến Ý Ý ngủ quá say không có nghe thấy, ngược lại càng tiến gần hơn cọ cọ nguồn nhiệt ấm áp.

Thân thể Lương Quyết Thành cứng ngắc.

Giống như, không thể tiếp tục như vậy nữa.

Nửa ngày sau anh mới nhẹ nhàng thở ra.

Thời gian trôi qua rất chậm, Tiễn Ý Ý bỗng nhiên lật người, Lương Quyết Thành cơ hồ đều tê hết một bên.

Anh vừa mới rón rén hoạt động tay chân một chút, Tiễn Ý Ý vừa xoay người lại cảm thấy lạnh, cuối cùng lại xoay trở về, rúc đầu vào trong ngực anh.

Lương Quyết Thành một lần nữa bị coi như con gấu bông: "..."

Ngủ ở trong lều ở trên núi mang đến cho Tiễn Ý Ý một tâm trạng mới mẻ, kích thích, nhưng là trên núi nhiều chim, sáng sớm chúng đều hót đến vang trời, khiến cô không thể ngủ thêm nổi nữa, cơ hồ là mới sáu giờ cô đã tỉnh giấc.

Mở mắt ra thời điểm đã thấy hai cái chăn đều cuộn lên người cô đến loạn thất bát tao, vị trí bên cạnh đã không có người.

Tiến Ý Ý lười biếng đuổi eo đem quần áo sửa sang xong, sau đó kéo khóa lều đi ra ngoài.

"Tĩnh."

Lương Quyết Thành cơ hồ là cả đêm không ngủ, đứng ở bên vách núi hóng gió. Gặp Tiễn Ý Ý đi ra liền trầm mặc đưa cho cô bàn chải đánh răng và một cái cốc.

Buổi sáng ngọn núi này không khí rất trong lành, Tiễn Ý Ý ăn uống no đủ xong liền nhặt được một cái cành cây khô, xem như kiếm gỗ, hừ hừ ha ha ở đằng kia khoa tay múa chân, coi chính mình như cao thủ võ lâm ẩn cư tại nơi thâm sơn cùng cốc này.

Lương Quyết Thành tính toán thời gian, có lẽ đến trưa xe mới tới được chỗ này.

Tiến Ý Ý nhìn thấy Lương Quyết Thành đang thu dọn một đồng lớn thứ gì đó nhét vào cái balo leo núi, ngồi xổm bên người anh xem đến hoa cả mắt, chỉ biết vỗ tay tán thưởng.

Còn vài tiếng nữa mới tới trưa, Lương Quyết Thành mang Tiễn Ý Ý xuống dưới chân núi, đi tới con sông bên cạnh bắt cá.

Hôm qua thôn dân phía trước còn thả đèn, sáng sớm nay trên con sông cũng không nhìn thấy một cái đèn giấy nào cả, đoán chừng nó cũng tan vào trong dòng nước rồi.

Bất cứ thuộc về kỹ năng sinh tồn, Tiễn Ý Ý xắn quần đứng bên bờ sông, chậm chạp không dám thò chân xuống.

Lương Quyết Thành kéo quần kên cao, đùi anh cũng thực sự quá đẹp đi, vừa thon vừa dài, bắp thịt nơi cẳng chân lại còn rất có hình, lúc anh đạp vào trong nước, Tiễn Ý Ý chỉ chăm chăm nhìn bắp chân của anh. Nhìn trong chớp lát, cô thuận thể nhìn xuống dưới, phát hiện chân Lương Quyết Thành càng đẹp mắt hơn.

Chân anh rất lớn, Tiễn Ý Ý nhìn chân mình, rồi lại nhìn qua chân của Lương Quyết Thành, cảm thấy đối với anh mà nói thì chân của cô so với tay cũng không lớn hơn được bao nhiêu.

Tiến Ý Ý cũng không có ý định đưa chân xuống nước nữa, cô đeo giày đứng bên bờ sông xem anh bắt cá.

Cuối mùa thu cho nên nước sông rất lạnh, chân Lương Quyết Thành rất nhanh bị lạnh đến đỏ cả lên.

Anh đứng trong nước không động, mắt nhìn chăm chăm mặt nước, nửa ngày sau, anh mạnh mẽ khom lưng đuổi tay ra, bắt được một con cá lớn.

"Cầm lấy."

Lương Quyết Thành ném con cá về phía Tiễn Ý Ý.

Tiến Ý Ý hét lên một tiếng, vội vàng đem túi nylon đã chuẩn bị sẵn giờ lên chắn trước mặt mình.

Con cá lớn hoàn hảo rơi vào trong túi nylon.

Gương mặt của Tiễn Ý Ý bị bắn lên mấy giọt nước, tức giận: "Cậu có ý!"

Không thì vì cái gì cứ hướng mặt cô mà ném chứ.

Khóe miệng Lương Quyết Thành hơi giương lên, chậm rãi nói: "A, không để ý." Mới là lạ.

Nhìn bộ dạng cô hét lên tràn đầy sức sống, cố ý muốn đùa một chút.

Lương Quyết Thành cứ bắt được một con cá là tìm đủ phương thức ném lại chỗ Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý sau vài lần hét lớn đã thành công hoàn thành 100% nhiệm vụ.

Cá rất nhiều.

Tiền Ý Ý nhìn đám cá, hỏi anh: "Cái này phải làm sao? Có thể ăn hả?"

"Có thể ăn."

Lương Quyết Thành lên bờ lau khô chân. Không chút để ý nói, "Tôi nướng một phần, còn lại mang về để Ninh Ninh làm."

Hai mắt Tiền Ý Ý sáng lên, sau đó bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hỏi: "Có thể chia một nửa không? Thủy sản hoang dã như vậy, tay nghề của em gái cũng rất tốt, tớ có thể đưa cho ông nội với chú nhỏ một phần sao?"

Ông nội với chú nhỏ cũng không phải là thiếu chút miếng ăn này, nhưng là loại tâm ý ấy, Tiền Ý Ý vẫn phải có.

"Đương nhiên có thể."

Lương Quyết Thành đi giày, vỗ vỗ đầu tiền Ý Ý: "Đi, ăn cá nướng."

Nói là ăn cá nước, Lương Quyết Thành còn thật sự chuẩn bị cả đồ dùng nướng cá.

Anh đem con cá loại bỏ hết nội tạng bên trong, làm sạch vảy, sau đó dùng dụng cụ để nướng lát cá.

Tiền Ý Ý cơ hồ là chỉ cần há miệng chờ ăn là được.

Lương Quyết Thành nướng cá cũng không tệ, cá cũng không có nhiều, hai người mỗi người ăn một con, rất nhanh đã đến chiều.

Lúc này nên trở về rồi. Từ đây về tới nội thành ít nhất cũng phải hai tiếng, chờ đến lúc về nhà thì trời cũng đã tối.

Hai người dọn dẹp rác, một lát sau xe đã tới đón hai người.

Người lái xe vẫn là thanh niên hôm qua, hôm nay chào hỏi cũng thoải mái hơn một chút.

Tiền Ý Ý hai ngày nay vẫn cùng Lương Quyết Thành đi chơi, tinh thần thực hưởng thụ, thân thể cũng rất mệt mỏi. Tối qua chỉ ngủ được vài tiếng, cho nên vừa lên xe cô đã lăn ra ngủ.

Lúc ngủ xe rung lắc qua lại, Tiền Ý Ý nghiêng đầu theo quán tính, tựa vào bả vai Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành cũng rất buồn ngủ, Tiền Ý Ý ít ra còn ngủ được vài tiếng, anh là thức trắng cả đêm không ngủ.

Vì để giết thời gian cho nên anh đã suy xét về việc sau này mình sẽ giáo dục đứa nhỏ của mình như thế nào.

Tiền Ý Ý rất ham chơi, vì vậy anh cũng tự nhiên muốn dùng nhiều chút tâm tư thay cô chiều cổ đứa nhỏ nhiều hơn.

Nghĩ đến hiện tại, Lương Quyết Thành nhìn thấy được trên cái ốt của cô còn có một cái nhân.

"Vợ nhỏ đã kết hôn nhiều năm của Lương Quyết Thành"

Nhưng lúc nhìn lại khuôn mặt non nớt đang ngủ say của cô, Lương Quyết Thành mới áp chế được cái suy nghĩ này.

Cô vẫn chưa trưởng thành, cách tuổi có thể kết hôn còn có hai năm nữa.

Không, nếu tính theo tuổi kết hôn của anh thì phải còn bốn năm.

Bốn năm a...

"Lương ca, đây là bạn gái cậu à?"

Người lái xe nhìn thấy Tiền Ý Ý đang ngủ, giảm thấp âm thanh xuống nhỏ giọng bát quái.

Tuổi của hắn lớn hơn so với Lương Quyết Thành nhưng hắn lại cam tâm tình nguyện gọi một học sinh trung học như anh là "ca".

Lương Quyết Thành đem Tiền Ý Ý nghiêng ngả qua trái qua phải ổn định lại, giữ chặt cô, gật đầu: "Ừm."

"Quả nhiên mà, lúc nào nhớ đem chị dâu nhỏ tới ra mắt anh em nhé!"

"Đề sau."

Lương Quyết Thành không tính đến chuyện mang cô đi gặp bạn bè lúc này.

Tiền Ý Ý là một đại tiểu thư, từ nhỏ đều chưa hề tiếp xúc qua loại sinh hoạt bình dân như bọn anh, với lại hiện tại anh còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng để đưa cô đi nhìn cái thế giới này, hơn nữa anh cũng không muốn để Tiền Ý Ý thương hại mình.

Đại tiểu thư nhà anh, về sau cũng nên là một đại tiểu thư kiểu ngao mới đúng.

Về phần mấy người bạn này, đợi năm sau anh làm được càng nhiều việc rồi sẽ đưa cô đi gặp họ.

Anh trai lái xe cũng không nói thêm gì, đối với quyết định của Lương Quyết Thành cũng không có ý kiến gì, chỉ là vừa quay đầu đã đem tin tức anh có bạn gái nhỏ truyền ra ngoài.

Lương Quyết Thành ngủ không được.

Một đồng đưa lăm chuyện đều nhắn tin cho anh.

Lương Quyết Thành trực tiếp soạn một dòng tin nhắn WeChat.

[Đã có đối tượng, đang ân ái. Chớ quấy rầy.]

Tiền Ý Ý một giấc tỉnh dậy đã về đến bên ngoài tiểu khu.

Cô ngủ bù được, tinh thần tốt hơn rất nhiều.

Về nhà, Lương Quyết Thành lại đi làm cái gì đó, Tiền Ý Ý tắm rửa xong thoải mái nằm trên ghế salon chơi điện thoại.

Điện thoại di động đã hai ngày không được cô động qua, trên đó tin nhắn phát tới rất nhiều.

Cuộc gọi nhờ thì có của cha mẹ Tiền, có Hà Ứng Hoan, Tào Khung, còn có vài cái số lạ nữa.

Tiền Ý Ý quét mắt, trước tiên gọi điện lại cho Hà Ứng Hoan.

Điện thoại rất nhanh tiếp thông.

"Tiểu Ý Ý!" Hà Ứng Hoan dường như đang ở chỗ ồn ào, giọng của cô ấy không áp chế được hưng phấn, "Cuối cùng cậu cũng chịu nghe điện thoại rồi!"

Tiền Ý Ý cười nói: "Ra ngoài chơi không mang điện thoại, có chuyện gì không?"

"Hôm nay không phải sinh nhật tiểu thư của Diêu gia sao? Tổ đã nói với cậu rồi đó, đáng tiếc là cậu không tới!"

Hà Ứng Hoan trốn vào một bên góc, giảm thấp âm thanh xuống, dù vậy cũng có thể nghe thấy âm thanh hưng phấn như muốn nhảy dựng lên của cô ấy.

"Cô chị kia của cậu, Tiền Mân Văn cũng đến!"

Nụ cười nơi khóe miệng Tiền Ý Ý cứng đờ.

Tiền Mân Văn còn thật... dám đi a.

Có chút không vui, nhưng suy nghĩ đến lời Lương Quyết Thành nói, không vui cũng liền biến mất.

Có quan hệ gì với cô đâu.

"A."

Cái miệng nhỏ nhắn của Hà Ứng Hoan mở mồm: "Cậu không biết đâu, chuyện mới xảy ra lúc nãy ấy, ôi chúa ơi! Nếu tổ mà là Tiền Mân Văn, tổ sẽ trực tiếp nhảy từ lầu hai xuống, chết ngay tại chỗ không dám nhìn mặt ai luôn."

Nói như vậy, hình như là đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng.

Không cần Tiền Ý Ý hỏi, Hà Ứng Hoan đã nhanh miệng kể lại toàn bộ.

Cha Tiền gọi cú điện thoại kia, cơ hồ là biết Tiền Ý Ý không chịu đưa ra thiệp mời liền nghĩ biện pháp liên hệ với Diêu gia, muốn xin cho Tiền Mân Văn một tấm thiệp mời.

Nhưng Diêu gia lại không chút nể tình nào đối với cha Tiền, coi như không biết tới yêu cầu này.

Cha mẹ Tiễn thương lượng với Tiễn Mân Văn, cảm thấy người khác có thể nghĩ là Tiễn Ý Ý vì mặt mũi của Tiễn gia cho nên khẳng định muốn chịu đựng, nhiều nhất là nói em gái mang chị mình cùng đi, hợp tình hợp lý.

Sau đó, lễ phục của Tiễn Mân Văn mặc được người ta phát hiện ra là cái váy mà Tiễn Ý Ý đã từng mặc qua một lần.

Sau khi về Tiễn gia, Tiễn Mân Văn chỉ được đặt duy nhất một bộ váy, là cái lần trước cô ta mặc ở đại hội thể dục thể thao, lúc được chọn làm người đại diện cho lớp.

Tiến Mân Văn cho rằng cô ta sẽ không phải lo về chuyện trang phục, không nghĩ tới cha mẹ Tiễn lại chẳng hề chuẩn bị cái nào cho mình. Gấp quá không có cách nào đành lấy đại một bộ mà Tiễn Ý Ý đã từng mặc qua.

Dáng người của Tiễn Mân Văn với Tiễn Ý Ý hoàn toàn không giống nhau, phần váy nên lồm xồm thì lại có chút lồi với cô ta.

Lễ phục của Tiễn Ý Ý mặc trên người Tiễn Mân Văn một chút cũng không phù hợp, khiến cho người khác nhìn vào liền nhận ra ngay được rằng cô ta không phải chủ nhân thực sự của nó.

Nhưng là Tiễn Mân Văn lại không biết, cứ thế mặc chiếc váy cũ của Tiễn Ý Ý đi dự tiệc.

Tiến Ý Ý không đến, Tiễn Mân Văn cảm thiệp mời của cô đi theo cha Tiễn tiến vào.

Tiệc sinh nhật này, thực tế mà nói tiểu thư Diêu gia không phải nhân vật chính, nhân vật chính phải là nhị công tử của Diêu gia, Diêu Nhất Nam.

Mọi người đều biết vị công tử Diêu gia này năm nay tròn 18 tuổi, cũng là đứa con mà cha Diêu coi trọng nhất, về sau Diêu gia xem chừng là sẽ thuộc về hắn.

Bên người Diêu Nhất Nam vây đầy người, Tiễn Mân Văn đứng từ xa nhìn đều không thể chen vào được.

Trước đó hai người bọn họ rõ ràng có mập mờ qua, không biết vì cái gì Diêu Nhất Nam lại tự nhiên lạnh nhạt với cô ta.

Tiến Mân Văn cảm thấy mình nên tìm Diêu Nhất Nam nói cho rõ ràng, có thể đính hôn với hắn, cô ta liền thắng Tiễn Ý Ý rồi.

Thật vất vả mới chen vào trong đám người, hướng Diêu Nhất Nam cười một cái, vừa mới bắt chuyện, Diêu Nhất Nam đã rất khách khí hỏi cô ta, Tiễn Ý Ý đâu.

Tiến Mân Văn còn nói cái gì mà em gái đồ bệnh, linh tinh các loại.

Diêu Nhất Nam "A" một tiếng: "Ý Ý bệnh, cho nên cô cảm thiệp mời của cô ấy tới?"

"Ngại quá, tôi nhớ là Diêu gia không có mời cô. Tiễn...Tiễn cái gì tiểu thư."

Diêu Nhất Nam thậm chí còn bày ra bộ dáng không nhớ nổi tên của cô ta, khiến cho mặt Tiễn Mân Văn đỏ bừng lên.

Người xung quanh châm biếm khiến Tiễn Mân Văn suýt nữa khóc tại chỗ, nhịn nhịn, cuối cùng con mắt đã đỏ cả lên.

Cái này còn chưa có kích thích, cha Tiễn nhìn thấy người vây quanh Diêu Nhất Nam với Tiễn Mân Văn, cười cười nói với cha Diêu, quan hệ của hai nhà về sau không chừng sẽ thân thiết hơn.

Loại lời này ai nghe cũng đều có thể hiểu được ẩn ý bên trong, cha Diêu suy tư một chút, hỏi: "Ngại quá, tôi chỉ biết Ý Ý mà thôi, vị này là?"

Không đợi cha Tiễn trả lời, cha Diêu đã nói tiếp: "Nếu Tiễn tiên sinh chỉ quan hệ gần hơn là đối với vị tiểu thư kia thì thật xin lỗi, tôi không đồng ý."

Tiến Mân Văn lần này là chịu không nổi nữa, khóc lóc chạy khỏi hội trường.

Lúc Tiễn Ý Ý gọi điện thoại tới là cô ta đã chạy đi, cha Tiễn bị kích thích đến ngất đi, hội trường là một mảnh hỗn loạn.

"Đáng tiếc cậu không đến, nếu không thì có thể chứng kiến một màn của cô "chị gái tốt" kia của cậu rồi." Hà Ứng Hoan thực sự thất vọng.

Tiến Ý Ý nghe xong, than nhẹ.

Cô ngược lại là cảm thấy mình không đến mới là chuyện tốt.

Tiến Mân Văn mắt mặt lớn như vậy, nếu cô cũng ở đó không chừng cừ hận gì cũng sẽ chuyển hết lên người cô cho coi.

Tiến Ý Ý đang rất cố gắng không đi vào vết xe đổ của nguyên chủ, cách Tiễn Mân Văn càng xa càng tốt.

Hà Ứng Hoan ở hiện trường cần nhẫn hơn mười phút, bên kia lại quá ảm ỉ, sau đó mẹ Hà lại tới gọi cô đi, Hà Ứng Hoan mới vội vàng cúp điện thoại.

Tiến Ý Ý nhìn điện thoại sắp sập nguồn, nhanh chóng đen 99+ tin nhắn WeChat mở ra.

Không ít người đều gửi tin nhắn WeChat cho cô, có chúc phúc, có chế nhạo, còn có cả ồn ào bát quái, Tiễn Ý Ý chẳng hiểu gì cả.

Tay cô lướt một cái, bỗng nhiên dừng lại.

L.

Lương Quyết Thành.

Biệt danh cô đặt cho anh là "Anh yêu".

WeChat của "Anh yêu" cũng là màu đỏ.

Tiến Ý Ý không cần mở ra cũng có thể nhìn thấy cái dòng tin WeChat kia.

[Đã có đối tượng, đang ân ái. Chớ quấy rầy.]

Tiến Ý Ý nhìn chằm chằm hai chữ "ân ái" kia một hồi lâu, đột nhiên cúi đầu xuống.

Cô đỏ mặt im lặng thét chói tai, lão đại nói loại lời này khiến cho người ta có cảm giác mập mờ a!

Cô... cô thật sự sẽ suy nghĩ nhiều đó!

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Lương Lương: Rất cố gắng làm tròn bổn phận của mình.

- - - - -

Editor: Rất cảm ơn các bạn độc giả đã đọc truyện, và đặc biệt cảm ơn các độc giả không những đọc mà còn comment truyện mình edit nữa!!

Thực sự mà nói thì đây là lần đầu mình thực sự edit một cuốn truyện cho nên ngôn từ nó còn hơi gượng gạo. Mong các bạn bỏ qua. Nếu có chỗ nào mình không ổn thì các bạn có thể nói để mình rút kinh nghiệm.

Hôm nay truyện đăng hơi muộn, tại vì sáng nay mình quá buồn ngủ khi học online cho nên không có thời gian edit. Sorry nhiều nha!!

Chương 56 và hiện tại có hơn 5k lượt đọc và hơn 600 lượt bình chọn, vui lắm luôn ý! Bình chọn, cmt và ủng hộ mình nhiều để mình có động lực edit tiếp nha!

Chúc các bạn buổi tối vui vẻ, giữ gìn sức khỏe để đánh bay con covid nha!!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Tiền Mân Văn nghỉ ba ngày không đến trường, ban nhất đều nói cô ta bị bệnh, còn có mấy người có quan hệ tốt với Tiền Mân Văn quanh co lòng vòng ở ban 11 hỏi Tiến Ý Ý xem có biết chuyện gì không.

Người của ban 11 căn dặn họ ở ngoài.

Nói đùa, chuyện của Tiền Mân Văn tại sao lại muốn tới hỏi Tiến Ý Ý chứ?

Những người đó không chịu, nói hai người bọn họ không phải chị em tốt hay sao? Khoảng thời gian trước Tiền Mân Văn còn thường xuyên tặng đồ cho Tiến Ý Ý, lại quan tâm cô hết mực, chị gái ốm bệnh làm sao Tiến Ý Ý có thể không quan tâm được.

Tiền Ý Ý cũng muốn nói, nhưng suy cho cùng thì cũng đừng nên nói thì hơn. Để cho Tiền Mân Văn cùng mình đỡ ngượng ngùng.

Bị nhà người ta làm nhục đến như vậy, một cô gái da mặt mỏng làm sao có thể không biết xấu hổ mà ra khỏi nhà?

Tiền Mân Văn cũng chỉ xin nghỉ phép vài ngày, làm dịu đi cảm giác xấu hổ kia.

Ở bên ngoài Tiền Mân Văn thể hiện được rằng mình rất tốt, nhưng Tiền Ý Ý cũng không quá tin tưởng.

Từ lúc bắt đầu, Tiền Mân Văn đều sinh ra địch ý với cô, ngày qua ngày địch ý đó sẽ chỉ tăng thêm chứ sẽ không vô duyên vô cớ mà biến mất. Tiền Mân Văn bỗng nhiên sửa lại thái độ, có lẽ là có dự tính gì đó.

Tiền Ý Ý thực sự đối với loại người như Tiền Mân Văn này không thân thiết nổi.

Mấy ngày nay, Diêu Nhất Nam cũng không đến trường.

Nghe nói là nhà có chuyện cho nên xin nghỉ phép dài hạn.

Tiền Ý Ý cũng không quá để ý tới họ. Dù sao thì chỉ cần đừng dính dáng tới cô thì bọn họ thích làm cái gì cũng được.

Việc cấp bách bây giờ là nên hào hào nghĩ một chút xem, lão đại rốt cuộc là bị làm sao vậy?

Tiền Ý Ý khó có được thời điểm khi lên lớp lại không chú ý nghe giảng, ở trên quyển vở trống rỗng viết một đồng thứ linh tinh mà người khác xem không hiểu.

Lương Quyết Thành gần đây cũng có chút không thích hợp.

Rất nhiều chuyện đều khiến cho cô cảm thấy giữa hai người không chỉ đơn giản là quan hệ tiền bạc nữa.

Nhưng biết làm sao bây giờ, chẳng nhẽ lại nói thẳng với Lương Quyết Thành?

Vạn nhất là cô suy nghĩ nhiều, kia chẳng phải là quá xấu hổ hay sao?

Về sau còn phải hợp tác dài dài, hiện tại nếu lúng túng quá thì sau này tính làm sao? Từ giờ tới lúc tốt nghiệp còn một năm, cô với anh cũng không thể có quan hệ quá xấu hổ a.

Đau đầu.

Tiền Ý Ý nằm bò ra bàn, im lặng thờ dài.

Quyển vở bị cô đè tay lên che đi quá nửa, chỉ lộ ra một ít ở góc bên.

Lương Quyết Thành tỉnh ngủ, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy tên của anh được viết trên vở Tiền Ý Ý.

Lương Quyết Thành Lương Quyết Thành Lương Quyết Thành...

Liếc nhìn một cái cũng có thể thấy toàn bộ trang giấy đều là tên của anh.

Đáy mắt anh hiện lên một vẻ mềm mại.

Cô đang nghĩ đến anh sao?

Rõ ràng là người thật đang ở bên cạnh cô còn gì.

Lương Quyết Thành nghĩ ngợi, dịch sát lại gần Tiền Ý Ý một chút, chủ động đem tay khoát lên chỗ tựa lưng ghế của Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý ngại chủ động nói ra, anh là người được bao dưỡng, nhất định phải học được cách phỏng đoán suy nghĩ của kim chủ để mang đến phục vụ tốt nhất.

Lương Quyết Thành làm tận chức trách, thân thể của Tiền Ý Ý lại cứng đờ.

Cô không ngủ, cô chỉ nằm ở đó buồn rầu mà thôi. Lương Quyết Thành sao lại lấy tư thế có thể ôm cô nhích lại gần thế này.

Nhiệt độ cơ thể đối phương rất gần, đây đã là khoảng cách vượt qua khu an toàn rồi.

Quá thân mật.

Tiền Ý Ý mím môi không biết phải làm gì.

Lão đại luôn không thích thân cận với người khác, thậm chí là có điểm khiết phích, luôn cùng người khác giữ một khoảng cách nhất định.

Kể từ lúc nào mà Lương Quyết Thành đã mơ hồ ở chỗ biên giới này, không ngừng chủ động tiến tới gần cô?

Không suy nghĩ gì thì có thể cảm thấy đây vẫn là phạm vi bình thường, thế nhưng đây là đối với người khác, còn đối tượng ở đây lại là Lương Quyết Thành, nghĩ thế nào cũng thấy không ổn a.

Cả người Tiền Ý Ý cứng ngắc, hô hấp thả nhẹ lại.

Lương Quyết Thành phát hiện, anh có chút buồn cười.

Bởi vì là ở trong lớp, khắp nơi đều là người cho nên cô xấu hổ sao?

Tiền Ý Ý xấu hổ cũng thật đáng yêu.

Lương Quyết Thành duy trì cái tư thế này cho tới tận khi tan học.

Chuông vừa vang lên, Tiền Ý Ý đã không chịu nổi nữa, nhanh chóng cầm cốc chạy đi rót nước.

Tay cô duỗi ra, trong cốc tràn đầy một ly nước ấm.

Lúc ra chơi Lương Quyết Thành cũng không đi theo cô, lúc này Tiền Ý Ý mới thở dài một hơi.

Lão đại có biết việc này nên làm với ai hay không a?

Là anh diễn quá đạt hay là cô thần hồn nát thần tính?

Tiền Ý Ý thừa lúc ra chơi 10 phút đi lên sân thượng hóng gió.

Rất nhanh đã đến tháng 11, thời tiết dần dần chuyển sang mùa đông, trong gió lạnh đều mang đến hương vị của đông sang khiến một cơn gió thổi qua thổi cũng làm cho lòng người thêm lạnh lẽo.

Tiền Ý Ý không khoác áo khoác, chỉ khoác áo đồng phục dựa vào lan can, gió lạnh thổi đến khiến cả người run lên cầm cập.

Cô không động, gió thổi một chút có lẽ sẽ tỉnh táo hơn.

Một lúc sau, từ trên đầu rơi xuống một cái áo khoác.

Trước mắt Tiền Ý Ý bỗng chốc tối đen.

"Lương ca?"

Tiền Ý Ý phản xạ có điều kiện gọi ra tên của anh.

"Ừm."

Lương Quyết Thành chống khuỷu tay vào rào chắn, ngẩng đầu nhìn về phía dãy tòa học ở đằng kia.

"Đang nhìn cái gì?"

Tiền Ý Ý đem áo khoác mặc vào, đợi ấm dần lên mới trả lời anh, "... Không nhìn gì cả."

Tiền Ý Ý chần chờ, "Phải rồi Lương ca, về sau cậu muốn tìm một cô bạn gái như thế nào?"

Nghe được cái vấn đề này, Lương Quyết Thành đưa mắt nhìn Tiền ý Ý.

Chẳng lẽ... cô đang lo lắng?

Cô lo cái gì chứ? Hiện tại hai người vẫn đang ở cạnh nhau, thậm chí cũng chưa từng xảy ra tranh chấp, có thể nói là so với tình nhân cũng quá tốt đi.

Đến như vậy mà cô vẫn không có cảm giác an toàn sao?

Nếu muốn có đủ tư cách là bạn trai thì tự nhiên là phải học được cách an ủi bạn gái.

"Cao, tóc dài, mặt trái xoan, cười lên rất xinh đẹp, đối với người khác thì ôn hòa, không nhõng nhẽo, nhất gan nhưng gan lại lớn, mặc váy trông xinh xắn, còn có thích nhìn các bé gái xinh đẹp mặc váy nhỏ."

Lương Quyết Thành khó có được một lần nói nhiều như thế.

Tiền Ý Ý khua khua tay một chút, cái hình tượng này... phát hiện có điểm giống cô a.

Là ngoài ý muốn sao?

Tiền Ý Ý lại cẩn thận thăm dò: "Vậy cậu biết tí thích kiểu bạn trai thế nào không?"

Lương Quyết Thành cảm thấy thú vị, đưa mắt nhìn cô: "Hửm?"

Cô là đang có đề suất muốn anh thay đổi cái gì đó sao? Thật uyển chuyển.

Uyển chuyển cũng thật đáng yêu.

Tiền Ý Ý nghĩ ngợi, đem chính tiêu chí kén vợ kén chồng của mình nói ra.

"Tớ thích một người tri thức uyên bác, tính tình tốt, ôn hòa, lại sẽ đối xử tử tế với người bên cạnh. Tốt nhất là có thể chịu được tật xấu nhỏ của tớ, lúc tức giận cũng có thể lý trí không đả thương người khác. Trong sinh hoạt cũng phải hiểu biết một chút nữa. À đúng rồi, còn có phải biết nấu cơm và quan tâm tới gia đình nữa."

"Có điều người như vậy vô cùng ít, cậu có biết không, một người vừa có học thức lúc tức giận vẫn phải giữ được hàm dưỡng, còn phải biết quan tâm đến gia đình, trên cái thế giới này cơ hồ là chẳng còn nữa rồi. Yêu cầu của tớ rất cao, biết rõ là có ít người như thế nhưng tớ vẫn thích như vậy, nếu tìm không được thì tớ thà độc thân còn hơn."

Tiền Ý Ý liến thoắng nói ra một đồng, nói nói lại nhìn thấy lỗi tai Lương Quyết Thành có chút hồng.

Có học thức lúc tức giận lại phải giữ được hàm dưỡng, chỉ số thông minh cao còn phải có tình yêu thương đối với những người xung quanh, còn phải biết chăm lo cho gia đình, trong sinh hoạt còn phải hiểu biết.

Cái này là kỳ vọng của Tiền Ý Ý về sau đối với anh sao?

Có chút cao, nhưng không vấn đề gì, về sau sinh hoạt chung một chỗ còn dài, anh còn có vài năm để hoàn chỉnh bản thân mình cho thật tốt nữa.

Hai người sau này chính là muốn dựa vào lẫn nhau.

Tiền Ý Ý thích bộ dáng gì, anh đều có thể làm được.

"Được."

Tiền Ý Ý nghe được từ này, trong lúc nhất thời không phán đoán ra được anh có ý tứ gì.

Được?

Cô nói một đồng tiêu chuẩn kén vợ kén chồng, anh liền chỉ nói một chữ "được"?

Cái chữ này là có ý gì?

"Được cái gì?"

"Được là..." Khóe miệng Lương Quyết Thành hơi cong lên, "Tôi biết rồi."

Từ giờ cho tới lúc kết hôn còn bốn năm. Thời gian bốn năm đủ để anh có thể trở nên thành thực.

Anh sẽ trở thành kiểu người mà Tiền Ý Ý muốn.

Tiền Ý Ý còn muốn hỏi, thế nhưng là chuông đã reo lên.

Trong lòng cô càng rối bời.

Lương Quyết Thành rút cuộc có hay không hiểu ý của cô?

Cái tiêu chuẩn kén vợ kén chồng này của cô có thể xem như đi ngược lại với tính cách của Lương Quyết Thành mà.

Thật sự ngược sao?

Tiền Ý Ý thả chậm bước chân, suy tư lại.

Học thức uyên bác.

Lương Quyết Thành hình như cũng có.

Anh hiện tại mới cấp ba đã ở công ty máy tính làm ra được rất nhiều sản phẩm. Lúc học đại học còn có thể làm được nhiều hơn như thế, sau đó còn được mời về trường đại học để dạy cho đám học sinh ở đó.

Tính tình tốt, ôn nhu, đối xử tử tế với người bên cạnh...

Tính tình tốt thì có thể trực tiếp bỏ qua.

Tính tình Lương Quyết Thành không thể xem là tốt. Anh nhiều lắm chỉ là có tính tình bình thường mà thôi.

Ôn nhu, anh đối với cô giống như là có ôn nhu.

Đối xử tử tế với người bên cạnh, cái đó Lương Quyết Thành làm được rất tốt.

Chỉ cần là người bên cạnh anh, anh đều sẽ làm mọi cách để bảo vệ họ thật tốt.

Dù không giỏi nói chuyện nhưng sẽ dùng hành động để chứng tỏ anh vẫn đang quan tâm họ.

Dễ dàng tha thứ cho tất cả xấu nhỏ của cô. Lương Quyết Thành có thể nói là dễ dàng tha thứ, thậm chí là dung túng.

Có lòng thương người... Cái này Lương Quyết Thành thật sự không làm được.

Phải, ít nhất thì có cái này anh không thể làm được.

Biết nhiều thứ trong sinh hoạt...

Tiền Ý Ý nghĩ tới buổi dã ngoại hôm trước, nhớ tới lúc bắn pháo bông, trong lòng lại mềm nhũn.

Biết nấu cơm, biết quan tâm chăm sóc gia đình...

Tiền Ý Ý suy nghĩ trước sau, phát hiện một chuyện vô cùng đáng sợ.

Trừ phải biết yêu thương người khác thì cơ hồ anh đều đã ăn khớp với tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của cô.

Tiền Ý Ý đung đầu vào tường sau của lớp học, bất động.

"Ý Ý, cậu làm gì đấy?"

Tại Tiểu và Chu Tam đang đánh bài tò mò nhìn cô.

Thanh âm của Tiền Ý Ý lại không có một tia gọn sóng.

"Tớ đang tiến hành suy nghĩ lại nhân sinh cùng sám hối."

Tiền Ý Ý sám hối một phút đồng hồ, sau đó quay lại lớp.

Cảm thấy khả năng mình biểu đạt có chút sai lầm, Tiền Ý Ý cả một giờ đều không nói chuyện với Lương Quyết Thành.

Cô đang suy nghĩ, nếu anh hiểu lầm sẽ mang đến rất nhiều phiền toái.

Hoàn hảo thay, Lương Quyết Thành cũng không chủ động nói chuyện với cô.

Anh ở bên cạnh xem Tiền Ý Ý giãy dụa cùng buồn rầu thu hết vào trong mắt.

Cảm thấy là không nên nói chuyện nhiều với cô, miễn cho cô xấu hổ.

Phần lớn thời gian Tiền Ý Ý đều rất lớn gian, thế nhưng chứng kiến được bộ dáng thẹn thùng ngoài ý muốn này của cô lại khiến cho người khác cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Thật muốn ôm vào lòng xoa xoa.

Quá đáng yêu rồi.

Tiền Ý Ý suy sụp cả một ngày.

Sáng hôm sau, Tiền Ý Ý nửa đêm ngủ không ngon, tỉnh dậy thì đã muộn học. Cô cùng Lương Quyết Thành tới lớp liền lăn ra ngủ, ngủ cả một buổi sáng,

giữa trưa liền bị Tô Á Na lắc cho tỉnh.

"Ý Ý! Đừng ngủ nữa! Đứng dậy mau lên!"

Tiền Ý Ý bị lắc cho rung cả não.

"Sao thế?"

Cô ngáp một cái, lau nước mắt: "Ăn cơm à?"

"Giờ còn ăn cái gì cơm nữa! Cậu xem cái này đi!"

Tô Á Na gấp như lửa thiêu đến mông, móc di động ra.

Trên di động là diễn đàn trường học.

Trên diễn đàn trường học cũng không có quá nhiều người người quan tâm, đứng đầu trang cũng đã lâu lắm không có tin gì mới rồi, nhưng hiện tại thì không giống.

Bài viết được ghim ở đầu trang đã rất hot.

Cơ hồ là tất cả học sinh đều đã đọc qua cái bài viết này.

Tô Á Na cho Tiền Ý Ý nhìn, chính là cái vừa đăng không bao lâu, viết cũng phải vài trang rồi.

Tiêu đề bài viết đó rất dài.

<< Có biết Tiền Ý Ý của ban 11 lớp 11 hay không? Các bạn hẳn cũng đã nghe tới cái tên Tiền Mân Văn của ban 1 đúng không nào? Có tin đồn hai người không phải chị em ruột>>

—— Sau khi kết thúc một năm học, mọi người đều biết ở lớp 11 có không ít học sinh chuyển trường tới. Người chuyển tới sớm nhất là hai chị em Tiền gia. Một người là Tiền Ý Ý của ban 11, một người là Tiền Mân Văn của ban 1. Không ít người đều nói hai chị em họ nhìn không quá giống nhau, hơn nữa quan hệ giữa họ còn thật sự không tốt; trước đó bởi vì hai chị em này mà ban 1 và ban 11 đã quần áo, gây ra rất nhiều chuyện lớn.

Giáo viên chủ nhiệm cũ của nhất ban bởi vì đặc tội Tiền Ý Ý của ban 11 mà đã bị sa thải, chuyện này thì hẳn người nào cũng biết phải không?

Ngay từ đầu mọi người còn cho rằng Tiền Ý Ý là đại tiểu thư từ trường quý tộc chuyển tới, có chút tính tình nên lấy quyền áp người là thực bình thường, ai bảo người ta là đại tiểu thư đâu.

Nhưng không giống với đại tiểu thư kiêu ngạo, trong ngành Tiền Ý Ý, Tiền Mân Văn của ban 1 lại khiêm tốn hơn rất nhiều. Cô ấy thân là chị gái nhưng lại không có một chút địa vị nào trước mặt em mình cả, bởi vì cảm thấy cô em gái làm sai cho nên đã tận tình khuyên bảo, thế nhưng lại bị em gái đẩy té ngã, sau đó lại làm biết bao nhiêu chuyện xấu đối với chị gái mình, làm chị gái mình phải công cái danh "chị gái xấu xa". Nhưng là vào khoảng thời gian trước, chị gái vẫn nhún nhường chiều cố em gái mình, ngày nào cũng quan tâm chăm sóc, rõ ràng là rất để ý tới đứa em gái này, thế nhưng cô em lại không những không chấp nhận ý tốt của người ta, mấy ngày hôm trước chị mình ốm, học sinh nhất ban muốn hỏi một chút chuyện, cô em lại không hé răng nửa lời, thậm chí còn đối với chị gái đang bệnh của mình trào phúng, quan hệ chị em kém như vậy, nhìn thế nào cũng thấy không bình thường đi.

—— Sau đó thì sao, chính là như bây giờ, chủ tus biết một tin tức đủ để giải thích vì sao quan hệ giữa hai chị em họ lại kém như vậy.

—— Đại tiểu thư Tiền Ý Ý thật ra chỉ là một đứa trẻ mồ côi, được Tiền gia nuôi dưỡng mà thôi. Đứa con mồ côi này vì sợ nữ nhi chân chính đoạt được tài sản của Tiền gia mà liều mạng bôi đen thanh danh của người ta!

—— Đại tiểu thư Tiền Ý Ý kiêu ngạo như vậy, bắt quá cũng chỉ là một đứa con nuôi, có tư cách gì lắc lư trước mặt đại tiểu thư Tiền Mân Văn chân chính?

—— Đồ con nuôi Tiền Ý Ý, hãy quay sang nói lời xin lỗi với Tiền Mân Văn đi!

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: a a a a a!!!

Editor: Hai ngày nay nhà có chút việc, tạm dừng ra chương 2 ngày, giờ mình đã quay trở lại rồi đây. Vẫn là 1 chương/ ngày nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Tiền Ý Ý nhanh như gió lướt xong toàn bộ bài viết.

Người đăng bài viết này không cần nói cũng biết là người phía Tiền Mân Văn.

Nói tới nói lui đều giúp Tiền Mân Văn nói chuyện, nửa thật nửa giả pha tạp vào bên trong sự thật của câu chuyện. Nếu không quá hiểu biết về Tiền Ý Ý với Tiền Mân Văn, chỉ sợ họ sẽ thực sự cho rằng cô đem người ta khi dễ thành cái dạng đó thật.

Việc này còn dính dáng tới thân phận của hai người.

Một người là con nuôi được thu dưỡng, một người là con gái ruột thịt máu mủ.

Con nuôi khi dễ con ruột, nhìn kiểu gì cũng đều không thể chấp nhận được.

Bài viết này khiến mọi người đặt mình vào vị trí con gái ruột thịt bị khi dễ, tức giận đến dựng râu, trừng mắt.

Vô số bình luận ở dưới đều đang chửi mắng Tiền Ý Ý.

[Hóa ra cô ta cũng chỉ là con nuôi? Ta còn tưởng cô ta là tiểu thư thật sự cơ!]

[QYY vốn là người kiêu ngạo; trước đó chuyển tới ban 11 còn khinh thường Nhất Trung của chúng ta đấy.]

[Ta còn biết một chuyện nữa, QYY* xung đột với QMW* cũng là vì quan hệ gia đình âm ỉ hỗn loạn, QMW khuyên Tiền Ý Ý về nhà, QYY còn làm bộ chướng mắt Tiền gia. Ai cho cô ta mặt mũi lớn như vậy?]

*Viết tắt phiên âm của tên Tiền Ý Ý (QYY) và Tiền Mân Văn (QMW)

[Làm ơn đừng có tiết tiết nữa đi. Tiền Ý Ý, Tiền Mân Văn, hai cái chị em chuyển trường tới kia.]

[Ta cũng đã sớm không nhìn được Tiền Ý Ý, giống như cô ta là cái gì chướng mắt lắm vậy. Nếu như thật sự là đại tiểu thư Tiền gia thì ta cũng liền bỏ qua, nhưng bất quá chỉ là một thứ hàng giả, làm sao lại không biết xấu hổ như vậy. Nếu như là ta ta cũng ngại chết đi.]

[Trời ạ, Tiền Mân Văn cũng quá đáng thương rồi. Cô ấy thân là nữ nhi ruột thịt, thế mà lại thấp hơn một cái đầu so với đứa con nuôi kia, cũng quá ừ ừ khuất cô ấy rồi đi.]

[Phải đấy, Tiền Mân Văn là người tốt, học tập cũng rất tốt, lại rất ôn nhu, cũng chủ động giúp đỡ người khác. Một người lương thiện như vậy, làm sao lại gặp phải cái loại em gái nuôi như Tiền Ý Ý chứ?]

[Tiền Mân Văn thật thê thảm, bởi vì Tiền Ý Ý còn từng bị mắng chửi. Cũng không biết Tiền Ý Ý làm cái gì nữa. Quá đau lòng rồi.]

[Cũng không phải như thế, vốn dĩ Tiền Mân Văn cũng chẳng làm gì cả, cô ấy là học sinh ngoan vốn không nên can thiệp vào những thứ ngổn ngang kia, ấy thế mà vì Tiền Ý Ý, một đứa em gái không có quan hệ máu mủ gì với mình mà tên của Tiền Mân Văn liên tục có trên mấy tin tức bất quái, thật là thê thảm.]

[Tiền Ý Ý có vấn đề bây giờ mấy người mới biết sao? Cô ta mới tới đã thông đồng với một tên côn đồ, lúc ấy còn đáp lên quan hệ với học sinh cá biệt Lương Quyết Thành kia nữa còn gì.]

[Quá ghê tởm, biết Lương Quyết Thành học giỏi nên lừa người ta, nịnh nọt người ta dạy kèm cho mình, đem thành tích học tập nâng cao lên. Chưa thấy qua có người lợi dụng kiểu đó.]

[Đều nói trước kia thi chỉ có hơn 200 điểm, thế mà qua một học kì đã có thể thi được lên top 300, không phải đều là dựa vào Lương Quyết Thành hay sao? Nếu không phải Lương Quyết Thành, cô ta khẳng định là sẽ gian lận. Đáng thương nhất vẫn là nhất ban, bởi vì chuyện này còn bị người khác cười nhạo.]

[Tiền Ý Ý thật ghê tởm! Cút ra khỏi Nhất Trung! Đồ hàng giả! Rác rưởi!]

Những người này đều nghiêng về một bên dùng hai chân đạp Tiền Ý Ý xuống.

[Tiền Ý Ý không phải đại tiểu thư sao? Trước đó ban 11 cũng có mấy học sinh chuyển tới tạm thời, cha ta nói có một nam sinh tên Tào Khung, trong nhà có quyền có thế, hẳn cùng Tiền Ý Ý quan hệ rất tốt, cũng bởi vì Tiền Ý Ý nên mới không cho Tiền Mân Văn mặt mũi mà.]

[Nói nhiều như vậy, ban 11 cũng có Diêu Nhất Nam là công tử nhà giàu còn gì. Hắn hình như cũng đang theo đuổi Tiễn Ý Ý phải không? Không thèm quan tâm đến Tiễn Mân Văn?]

Vẫn còn có một số người nói chuyện giúp Tiễn Ý Ý, bắt quá là quá ít, bị mấy người kia bình luận chen lên trên, đè xuống đến không nhìn thấy nữa. Hơn nữa người giúp Tiễn Mân Văn nói chuyện đều là mấy cao thủ, mắng qua mắng lại một hồi, mắng đến mấy người giúp đỡ Tiễn Ý Ý biến mất thì thôi.

Toàn trường cơ hồ đề ở đây đau lòng thay cho Tiễn Mân Văn.

Tiến Ý Ý xem xong, sắc mặt dần dần trắng bệch.

Thân phận con nuôi Tiễn Ý Ý chưa từng giấu diếm, Diêu Nhất Nam hỏi cô liên tục tiếp nói ra, đối với Tô Á Na cô cũng có thể nói thẳng, chưa bao giờ cô cảm thấy thân phận dưỡng nữ này là đáng xấu hổ. Chuyện này cho dù là cô hay Tiễn Mân Văn thì đều là những người vô tội.

Cô được Tiễn gia nuôi dưỡng mười mấy năm, nói đúng ra là nguyên chủ chiếm tiện nghi của họ. Nhưng cái này không đại biểu cho việc nguyên chủ nợ Tiễn Mân Văn. Tiễn Mân Văn lại càng không nên bởi vì bản thân mình mà hại nguyên chủ như vậy.

Tiến Ý Ý cũng biết Tiễn Mân Văn vô tội, ngay từ lúc đầu đã tận lực tránh xung đột với cô ta, thậm chí cô cũng đã từng đối xử hòa khí với Tiễn Mân Văn.

Tiến Mân Văn đối với cô có địch ý, cái địch ý này càng ngày càng sâu sắc, nhiều lần đối với cô xuống tay nặng. Tiễn Ý Ý thiếu cô ta cái gì? Dựa vào cái gì Tiễn Mân Văn lại đối với cô như vậy? Đó là cách đối xử giữa người với người sao!? Tiễn Mân Văn vô tội, vậy Tiễn Ý Ý liền có tội à?

Dưới tình huống như vậy, Tiễn Ý Ý cũng sẽ không nhường Tiễn Mân Văn.

Cô nợ ông nội yêu thương, nợ tiểu thúc che chở, nhưng tuyệt đối không nợ cha mẹ Tiễn, càng không nợ Tiễn Mân Văn!

Từ trước đến nay hai người âm ỉ như vậy, quan hệ có thể nói là vô cùng căng thẳng, chỉ có thể duy trì mặt ngoài một chút, nhiều hơn nữa thì không thể.

Ai cũng không làm được.

Tiến Ý Ý mang thân phận là dưỡng nữ của Tiễn gia, việc này cũng làm cho Tiễn Ý Ý không cảm thấy có gì không thoải mái. Nhưng những người trong bài viết đó chửi rủa, trào phúng cô, việc này lại làm Tiễn Ý Ý vô cùng không thoải mái.

Trừ đương sự, người nào có tư cách đi bình luận loại chuyện này?

Bọn họ cái gì cũng không biết, vốn vịn chỉ dựa vào một bài viết thật giả lẫn lộn liền cùng nhau nhào tới công kích người khác?

Hơn nữa Tiễn Ý Ý biết, cô ở trong trường cơ hồ đều chưa từng tiếp xúc với mấy em lớp 10, những học sinh này tại sao lại ôm địch ý lớn như vậy với cô chứ?

Nhìn cái bài viết này, hô hấp Tiễn Ý Ý có chút trầm xuống.

"Tớ vừa mới thấy trong group chat có người trào phúng cậu, tớ mới lần theo lên diễn đàn xem, bọn họ làm sao có thể làm như vậy chứ!" Tô Á Na đứng cạnh Tiễn Ý Ý, tức giận đến mức đỏ cả mặt, "Dưỡng nữ thì làm sao, dưỡng nữ ăn cơm nhà bọn họ sao!? Chuyện giữa cậu với Tiễn Mân Văn, bọn họ cái gì cũng không biết, dựa vào đâu mà khoa tay múa chân chửi rủa cậu chứ!"

Tiến Ý Ý đưa điện thoại cho Tô Á Na: "Cảm ơn cậu."

"Đừng cảm ơn tớ, chúng ta là quan hệ gì chứ, cậu nhanh chóng xem xem nên làm thế nào đi." Tô Á Na nhỏ giọng nói: "Bài viết gây nên động tĩnh quá lớn rồi, có quá nhiều người bắt nạt đối với cậu."

"Ừm, chẳng sao cả."

Tiến Ý Ý bình tĩnh nói: "Bọn họ nghĩ thế nào đối với tớ đều không quan trọng."

Vốn nên là như vậy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Tiến Ý Ý khuyên chính mình, tự nhủ bản thân không phải là nhân dân tệ, sẽ không phải ai cũng đều thích mình. Bị người ta trào phúng hay thế nào cũng không phải là việc không thể tiếp nhận.

Giờ nghỉ trưa, nhà ăn đều là học sinh. Tiễn Ý Ý với Tô Á Na cùng nhau bước vào nhà ăn, sau lưng xung quanh không ít người đều dừng mắt lên người Tiễn Ý Ý.

"Là cô ta?"

"Chính là cô ta, cái đồ dưỡng nữ không biết xấu hổ kia."

"Ừ ời, cô ta còn thật sự không biết xấu hổ mà ra gặp người nha."

"Cô ta xấu tính như thế, khi dễ nữ nhi chân chính, còn không biết xấu hổ mà tới trường!"

"Người như thế không nên xuất hiện ở đây mới đúng! Phải đuổi ra ngoài!"

"Phải! Tâm tư cô ta xấu xa bao nhiêu!"

Tiền Ý Ý xếp hàng đợi cơm, lúc đứng xếp liền có một nữ sinh ở lớp cá biệt bưng khay đồ ăn có ý đụng phải Tiền Ý Ý.

"Đồ xấu xa!" Nữ sinh kia tuổi tác không lớn, đoán chừng là mới lớp 10, còn non nớt, chính mình đụng xong liền sợ hãi, ôm khay đồ ăn chạy.

"Người nào đây! Nha đầu kia có tật xấu gì vậy chứ!" Tô Á Na tức đến không chịu nổi, "Người ta có thể lựa chọn xuất thân sao? Lớn như vậy mà đầu óc vẫn bé như quả nho!"

Cái này chưa đáng sợ, đáng sợ nhất là loại người này vẫn còn rất nhiều.

Tiền Ý Ý đứng ở đó đợi cơm liền bị nữ sinh xếp đằng trước cô ý va vào.

"Ai nha ngại quá, đụng vào cậu rồi." Nữ sinh kia mắt tròn trắng, âm dương quái khí nói.

"Đụng phải người khác còn lớn lối như thế à!" Tô Á Na bắt măn.

"O, đại tiểu thư không đụng được sao? Nhiều người như vậy không cẩn thận nên chen lấn một chút thôi mà, các người tính toán chi ly quá làm gì? Keo kiệt như vậy, đại tiểu thư cũng không thể đi."

Bạn bè nữ sinh kia đều hòa vào cười.

Ác ý.

Toàn bộ đều là ác ý.

Tiền Ý Ý xoay người, tâm bình khí hòa nói: "Cậu hẳn là nên xin lỗi."

"Xin lỗi? Dựa vào cái gì?" Nữ sinh kia cười lạnh, "Cô hiểu lễ phép như thế, tại sao không đi xin lỗi Tiền Mân Văn?"

"Cậu không học lớp 11 đi, không phải nhất ban cũng không phải thập nhất ban, cậu nghe tin via hè rồi đi tới nói người ta, vậy lần sau cậu nhìn thấy bài viết nào khác, nhất thời phần nộ có phải là sẽ đi giết người luôn không? Bạn học, tôi khuyên cậu nên dùng cái đầu mà nghĩ kĩ một chút."

Tiền Ý Ý bình tĩnh nói.

Nữ sinh kia giận: "Tao như thế nào còn không có suy nghĩ! Mà làm loại chuyện khiến người khác ghê tởm còn không biết xấu hổ đến chủ trách người khác, ai cho mày mặt mũi!? Tao nói cho mày biết, từ này tới giờ lời tao nói là quá cho mày mặt mũi rồi! Một thứ hàng giả!"

Nữ sinh kia nói xong cũng muốn đi, Tiền Ý Ý liền dè lại cổ tay cô ta.

"Bạn học, tôi nói, xin lỗi." Sắc mặt Tiền Ý Ý trầm xuống, khiến cho người nhìn thấy liền chột dạ.

"Tao không đấy!" Nữ sinh cảm thấy mất thể diện, trực tiếp muốn lấy khay đồ ăn đập tới.

Tiền Ý Ý cũng không cho cô ta mặt mũi, khay đồ ăn vừa mới giờ lên đã bị cô dè lại, bất động ở yên đó.

"Bạn học." Thanh âm cô đậm mạc, "Tôi nói, xin lỗi."

Sắc mặt Tiền Ý Ý âm trầm giống như mưa gió sắp đến, trong ánh mắt lộ ra một tia sát ý khiến nữ sinh kia sợ hãi.

Cô ta cho rằng Tiền Ý Ý bị người ta biết tới thân phận dưỡng nữ thì sẽ như chuột chạy qua đường bị người ta đuổi đánh, bị khi dễ, căn bản sẽ không dám mở miệng nói.

Không nghĩ đến Tiền Ý Ý lại không chịu bất kì ảnh hưởng nào. Vốn đã không phải người khiến người khác yêu thích còn dám làm ra loại hành vi khiến người ta chán ghét này.

Nữ sinh căn bản không chịu thừa nhận sai lầm của mình, còn cảm thấy ủy khuất nữa. Cô ta thay công đạo ra mặt, có lỗi gì!

"Tao không xin lỗi! Mày không xứng!"

Nữ sinh ngạnh cổ, nước mắt đều rơi xuống.

Đều là học sinh cấp ba, tuổi cũng không lớn, tâm trí cũng chưa thành thục. Ở loại địa phương như nhà ăn này bị người ta đề cánh tay lại thu thập, trong lòng nữ sinh đều không nhận được, khóc.

Mấy đứa bạn của cô ta đều chỉ trích Tiễn Ý Ý.

"Mày buông cậu ấy ra! Cô ấy chỉ đụng mày có một chút mà thôi, mày dựa vào cái gì để cậu ấy nói lời xin lỗi!"

"Mày có tư cách gì để người ta xin lỗi! Chính mày cũng có xin lỗi Tiễn Mân Văn đâu!"

"Thứ nhất."

Tiến Ý Ý lạnh mặt, thanh âm rõ ràng vang lên trong nhà ăn: "Làm sai đều phải xin lỗi, đây là kiến thức cơ bản được dạy ở mẫu giáo. Vô luận là ai cũng đều có tư cách yêu cầu đối phương xin lỗi nếu người đó sai."

"Thứ hai." Tiến Ý Ý lạnh lùng đưa mắt nhìn cô ta, "Chuyện của Tiễn Mân Văn với tôi, các người ai biết rõ? Các người là người của Tiễn gia sao? Các người là con giun trong bụng cô ta à? Nếu không phải thì tốt nhất nên ngâm miệng lại cho tôi, làm một người ven đường đứng xem là tốt nhất. Chớ có nhúng tay vào."

Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, tám, chín phần mười người xem đều đối với cô lộ ra vẻ ác ý. Thực buồn cười, rõ ràng là trước đây đến mặt mũi cũng chưa từng gặp qua, vốn vẹn chỉ vì một bài viết nửa thật nửa giả liền đem ác liệt hướng về một người xa lạ.

"Tôi nói chính là các người đấy, anh hùng bàn phím." Thanh âm Tiến Ý Ý thản nhiên, "Lợi hại như vậy tại sao không đi làm cảnh sát luôn đi? Công đạo trên thế giới này đến phiên mấy người định đoạt sao? Ở trong này giả vờ chính nghĩa khi dễ bạn học, biết cái này gọi là gì không? Là bạo lực học đường đấy, ngu ngốc."

Tiến Ý Ý buông lỏng tay ra.

Nữ sinh kia nước mắt đầy mặt, lại lo lắng Tiến Ý Ý động thủ nên nén giận yên lặng rơi lệ.

Nhà ăn đã không thể ở lại được nữa, Tiến Ý Ý cất khay thức ăn, cùng Tô Á Na rời đi.

"Đạch! Ý Ý! Cậu vừa rồi mắng rất hay!"

Tô Á Na rời khỏi nhà ăn, nín suốt một đường liền nhanh nhẩu ba ba nói: "Bọn họ đúng là có bệnh! Thật sự ngu ngốc không có chỗ nào để nói nữa, lại còn động thủ với cậu nữa chứ."

Tiến Ý Ý ngược lại là bình tĩnh.

Bài viết kia, nghĩ kỹ lại liền thấy bên trong khẳng định là có người dẫn dắt.

Chỉ cần mạng đi tiền tẩu một chút, những người đó đều sẽ kích động.

Học sinh cấp ba, không ít người đều là cái dễ dàng bị dắt mũi, người sau lưng cũng không cần ra mặt cũng đem mấy tên ngu ngốc đó đi theo tiết tấu của họ.

Mấy nữ sinh ở canteen ban nãy, nói họ xấu cũng không phải, suy cho cùng thì họ vẫn là vì cái gọi là chính nghĩa, là công đạo. Nói họ không xấu cũng không phải, mấy người đó là không biết mình đang làm chuyện xấu, cho rằng mình đang làm chuyện tốt nhưng thực ra lại ngược lại.

Vẫn là một đám ngu xuẩn.

Vừa ngu vừa có độc.

Đầu óc còn không vận chuyển nổi.

Tiến Ý Ý gọi cơm, để họ đưa đến địa chỉ, cô cùng Tô Á Na ở đó ăn cơm, lại lờ đi động ra xem bài viết kia.

Tiến Ý Ý muốn tìm id của người đăng bài, cùng với mấy người đục nước béo cò mang tiết tấu kia.

Vừa mở diễn đàn trường học ra, ngay trang đầu đã có một đồng tin hot hiện lên. Thế nhưng trong số đó lại không hề có mấy người lúc trước bàn tán về mối quan hệ giữa Tiến Ý Ý và Tiễn Mân Văn kia.

Toàn bộ người bình luận đều là những cái tên lạ lẫm.

[Người phát cái bài viết trước kia bây giờ đã sửa lại địa chỉ id, tưởng rằng chúng ta không tra được hần là ai sao?]

[Lầu 3 nói đúng, cái người sửa địa chỉ id tay nghề cũng thật kém.]

[Lầu 82, người mắng chửi người cũng thật là đẹp mắt, so với khi người ở trên vũ đài biểu diễn còn muốn đẹp hơn.]

[Lầu 298, một mình người đóng giả hơn 100 người, có mệt không? Nếu là ta thì ta cũng mệt mỏi lắm này.]

[Lầu 321, ăn nói sao đây? Ha ha, mấy cái phát ngôn này mà đưa cho fans của người thì sẽ ra sao nhỉ.]

Một trang bình luận toàn bộ đều đối với người đăng bài chỉ trích cùng soi mói.

Những người ở bên trong đục nước béo cò, mang tiết tấu, thậm chí là cả Tiền Mân Văn cũng đều bị lôi ra mắng một trận.

Tất cả mọi người mắt nhìn choáng váng, bị một đám người bình luận cho đến nói không ra lời.

Mà Tiền Ý Ý nhanh chóng xem xong hết, lấy điện thoại di động ra.

[Là cậu sao?]

Cô gửi một tin nhắn WeChat cho Lương Quyết Thành.

Tin nhắn WeChat được trả lời rất nhanh.

[Chị dâu nhỏ, là bọn em đây! Lương ca đang bận gõ máy tính, bọn em giúp cậu ta trả lời!]

[Chị dâu nhỏ yên tâm, có chúng em ở đây, ai cũng đừng nghĩ tạt nước bẩn lên người chị! Bọn này sẽ đào ra scandal của Tiền Mân Văn, lập tức sẽ có thể đảo ngược tình thế!]

[Chị dâu nhỏ, Lương ca một lòng giúp chị, chị thấy hắn có đẹp trai hay không, có phải là rất soái đúng không!]

Tiền Ý Ý nhìn chằm chằm đoạn tin nhắn mang đậm phong cách của Chu Tam, khóe miệng cong lên.

... Soái a.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Lương Lương của chúng ta siêu soái!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Trương.

Lương Quyết Thành vừa nhìn thấy bài viết liền lập tức đi tra id, đem người sau lưng tra xét ra.

Chuyện này khá là phức tạp, một mình Lương Quyết Thành không dễ làm cho nên Tại Tiểu với Chu Tam tự nguyện xung phong hỗ trợ, ba người bận rộn cả buổi trưa đưa toàn bộ bài viết phân tích qua một lượt, tra ra được người đứng phía sau, quả nhiên không khỏi có quan hệ với Tiền Mân Văn.

Cũng không biết cô ta nghĩ thế nào mà lên lút mạo danh người qua đường bình luận một câu. Cũng coi như là đã cẩn thận, sợ có người nhận ra mình cho nên chỉ gọn gàng lưu lại một câu: [QYY phải xin lỗi QMW].

Id bị tra ra được, người sau lưng đều thu liễm lại.

Ai cũng không biết được là người tiếp theo bị tra ra sẽ là ai, người đó chẳng chán sẽ bị leo lên trang đầu ghim ở đó.

Qua giờ nghỉ trưa, có một nữ sinh lớp 10 đi tới cửa lớp của ban 11.

Tiểu nữ sinh lớp mười kia nơm nớp lo sợ, cơ hồ đều sắp khóc lên, đứng ở cửa nức nở nhờ người mời Tiền Ý Ý ra gặp.

"Làm ơn cho em gặp học tỷ Tiền Ý Ý với."

Nữ sinh vẫn rất sợ hãi, nói chuyện đều mang theo âm thanh run rẩy.

Ngồi gần cửa vừa lúc chính là Tô Á Na, nữ sinh kia không nhận ra cô ấy nhưng cô ấy lại nhận ra người, hừ lạnh một tiếng: "Có chuyện gì?"

"Em..." Nữ sinh sợ tới mức run một cái, "Em, em là tới tìm học tỷ xin lỗi."

Vừa nói xong liền khóc, khịt khịt mũi.

Tô Á Na trầm mặc nhìn cô khóc, giống như là nghĩ tới điều gì, lúc này mới chạy xuống hàng cuối cùng.

"Ý Ý." Tô Á Na đẩy đẩy Tiền Ý Ý đang nằm ra bàn, "Nữ sinh ở nhà ăn ban nãy tới tìm cậu xin lỗi kia."

Tiền Ý Ý nhìn theo phương hướng Tô Á Na chỉ, nhìn thấy một nữ sinh đang cúi đầu chùi tay áo, trên khuôn mặt toàn bộ là sợ hãi.

A, đây chính là nữ sinh trong canteen đã đụng trúng cô đây mà.

Tiền Ý Ý đứng dậy đi ra khỏi lớp.

Cô bé kia mới lớp 10, vóc dáng nhỏ bé, trên người còn mang theo sợ hãi khí tức khiến cô bé y như chuột gặp mèo, nom nớp lo sợ.

"Tiền, Tiền Ý Ý học tỷ, em thực sự...xin lỗi."

Nữ sinh lắp bắp nói: "Lúc trưa em ở nhà ăn làm ra hành vi không đúng với chị, em sai rồi, thực xin lỗi."

Cô nữ sinh này không có vấn đề gì quá lớn, biểu đạt được cái mình không thích, cũng không giống như nữ sinh sau đó đối với Tiền Ý Ý thực sự động thủ.

Tiền Ý Ý cũng không có ý định làm nữ sinh đang sợ hãi này khó xử.

"Lời xin lỗi này chị nhận, về lớp đi."

Tòa nhà lớp 10 cách tòa nhà lớp 11 rất xa, nếu không nhanh đi thì chuông reo lên sẽ không kịp về lớp.

Nữ sinh vẫn mang vẻ mặt lo lắng, hải hùng.

"Học tỷ, vậy chị có thể nói cho... Nói cho học trưởng kia, đừng tới tìm em có được không? Em sợ."

Tiền Ý Ý sững sốt: "... Em nói gì?"

Nữ sinh lắp bắp nói, sau giờ nghỉ trưa cô bé trở về lớp liền bị hai học trưởng lớp 11 ngăn cản, đưa đến chỗ khác hỏi thăm một chút. Cô bé đều sợ hãi, cuối cùng ở đó chờ tới nam sinh kia lạnh lùng nói với mình, bảo cô bé đi xin lỗi người mà mình đã có hành vi không tôn kính lúc ở nhà ăn.

Nữ sinh lúc này mới tìm đến Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý còn tưởng rằng nữ sinh này là chủ động tới xin lỗi, thì ra nguyên lai là Lương Quyết Thành...

"Em không phải thực tâm muốn xin lỗi?"

Nữ sinh đỏ mặt, ấp úng: "Em cảm thấy, chị đối với người ta thật quá đáng."

"Tiểu học muội, để chị dạy em kỹ xảo làm người cơ bản." Tiền Ý Ý lạnh lùng nói, "Đừng tin vào những gì mình nghe được, hãy tin vào những gì mình nhìn thấy. Không nên bị lời nói phiến diện từ một người làm cho mù mịt đầu óc, đối với người khác làm ra chuyện không hay."

"Chẳng nhẽ không phải chị làm ra chuyện quá phận sao? Chiếm đoạt gia đình của người ta, còn khi dễ nữ nhi chân chính của người ta nữa." Tiểu nữ sinh nhỏ giọng phản bác.

Tiền Ý Ý vui vẻ: "Em tận mắt thấy sao? Học muội, động não một chút, người ta là nữ nhi nhân chính, em cảm thấy chị có khi dễ nổi không? Suy nghĩ cho kỹ xem rốt cuộc là ai gây sự với ai."

"Nhìn lại em bản tính không xấu, nhắc nhở một chút, bớt can thiệp vào những việc mà mình không biết nó là thật hay giả đi."

Tiền Ý Ý không muốn cùng cô nữ sinh nói gì nữa, trở về phòng học.

Vừa trở lại chỗ ngồi trong chốc lát, Tô Á Na lại đi tới gõ gõ Tiền Ý Ý.

"Ý Ý, lại có người tới xin lỗi cậu nữa kia."

Lần này người tới là nữ sinh lớp 12 kia.

Nữ sinh đỏ mặt, ấp úng. Có trước kinh nghiệm vừa này, Tiễn Ý Ý liền biết chuyện gì sắp xảy ra.

"Nếu như là chị thật sự cảm thấy sai muốn xin lỗi thì xin lỗi, còn nếu không phải thì có thể đi rồi."

Đáy mắt cô ta có chút chật vật.

"... Người của mày đã nói đến như thế rồi! Tao không xin lỗi mà được sao!"

Nữ ính kia cũng là một bộ dáng tức giận không nhẹ.

"Tao cũng là người bị hại, mày không cần hung với tao như thế! Tao biết tao sai nên tới xin lỗi, như vậy không được sao!"

Nữ sinh tức giận bất bình: "Ai biết cái bài kia là bị người cố ý biên soạn, bên trong còn có người cố ý dẫn dắt, chỉ cần nhìn cái bài viết đó thì ai mà chả thấy mày tội ác tày trời! Tao chẳng qua là phạm phải cái lỗi mà đa số người sẽ phạm vào mà thôi."

Tiến Ý Ý không nhanh không chậm: "Cho nên?"

"Cho nên tao tới xin lỗi mày, chuyện ở nhà ăn lúc này, là tao không đúng." Nữ sinh lưu loát nói xin lỗi, "Còn có, nói cho bạn trai của mày là tao đã xin lỗi rồi, đừng có tới tìm tao nữa, bọn tao đều là học sinh cuối cấp, không thể phân tâm."

"Cho nên vẫn còn đi hóng mấy cái bài viết kia?"

Nữ sinh mặt đỏ lên.

"Tao đã xin lỗi rồi!"

Nữ sinh kia lại giải thích: "Chuyện này phải trách mày với Tiễn Mân Văn, mặc kệ chị em nhà mấy người có vấn đề gì, về nhà xử lý không được sao, tại sao lại phải âm ỉ ở trường học làm gì! Trong trường làm gì có mấy người biết hai người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, còn không phải là thấy người ta nói gì đều nghe sao."

Tiến Ý Ý kinh ngạc: "Chị cũng biết cơ à."

Nữ sinh đen mặt.

"Đừng có quá phận, tao biết tao sai nhưng không có nghĩa là tao không cảm thấy mày sai."

"Tiễn Mân Văn ngu xuẩn, nhưng mày cũng chỉ là một cái bánh bao mà thôi! Để cho người khác khi dễ rồi chỉ có thể dựa vào bạn trai mà phát tiết!"

Tiến Ý Ý nghe được, ngược lại là nở nụ cười.

"Cảm ơn đã khích lệ, tôi thay bạn trai nhận lấy."

Bất quá cô vẫn là cái thấy mới lạ, lần đầu tiên bị người khác nói là cái bánh bao.

Nữ sinh cuối cùng tức giận rời đi.

Tiến Ý Ý trở lại chỗ ngồi đợi thật lâu, chỗ ngồi bên cạnh vẫn chưa có ai ngồi.

Lương Quyết Thành chưa về, Tại Tiểu với Chu Tam cũng không thấy đâu.

Tiến Ý Ý mở WeChat, muốn gửi tin nhắn cho Lương Quyết Thành. Chần chờ hồi lâu vẫn là cắt điện thoại về.

Anh hiện tại đang làm gì?

Lương Quyết Thành cả một buổi chiều đều không lên lớp, ở đằng sau lần lượt tìm tới mấy người chủ chốt dẫn dắt tiết tấu của bài viết.

Cái người đăng cũng là người trong trường, mấy người dẫn dắt tiết tấu cũng thế. Có điều là phân bố ra khắp các lớp, tra ra được cũng rất phiền toái. Lương Quyết Thành dùng cả một buổi chiều đem người bắt được đến.

Anh muốn trước khi tan học thu dọn xong mọi chuyện, còn phải đưa Tiến Ý Ý về nhà nữa.

Giáo bá làm việc, không ít người đều kẹp chặt cái đuôi của mình. Mấy người bị tìm tới cửa đều là về mặt bối rối, thực dễ dàng có thể phân biệt được.

Lương Quyết Thành đem người tra hết ra, dẫn tới nhà kho của sân vận động.

Anh từ chỗ thầy thể dục cầm được chìa khóa, đẩy ra cửa nhà kho, đem người kéo vào bên trong.

Tại Tiểu với Chu Tam ôm tay, làm bộ đáng hung thần ác sát chặt chẽ ngăn ở cửa.

"Khi dễ chị dâu nhỏ của bọn tao?"

"Một lũ nhát gan mà làm ra được nhiều chuyện ghê nhỉ?"

"Ê người anh em, không phải là cậu vừa bị kị vào sổ sao? Tại sao còn gây chuyện nữa rồi?"

Tại Tiểu nói là nói với lớp phó của nhất ban.

Hắn cũng là một trong số những người ở đây, mồ hôi lạnh đầy đầu, sợ hãi trốn sau lưng người khác, không nghĩ đến là vẫn bị phát hiện ra.

Lương Quyết Thành đứng ở giữa, mắt lạnh lùng đảo qua đám người bị chặn lại ở bên trong.

Bên trong có tổng cộng ba nam sinh và hai nữ sinh.

Năm người này có hai người là ban 1, một người là ban 11, còn có ban 7 và một đứa lớp 10 nữa.

Năm người này làm sao cũng không nghĩ đến, cách một cái màn hình, còn sử dụng nick ảo mà vẫn bị người tìm ra được.

Nhìn Lương Quyết Thành đứng trước mặt, năm người đều e ngại co lại thành một đoàn.

Lớp phó cho rằng mình sẽ bị đánh một lần nữa.

Lần trước bị Lương Quyết Thành đánh cho gãy một nửa cái răng, hắn về nhà chỉ có thể nói là mình bị ngã, còn phải đi nhờ răng. Lúc này đây nếu là bị đánh gãy răng nữa, hắn nên làm gì?

Lớp phó hai chân đều phát run, không đứng vững nổi.

Ngoài dự liệu là Lương Quyết Thành chỉ mở chức năng ghi hình của điện thoại, tâm bình khí hòa tuyệt đối không giống với phong cách thường ngày của giáo bá.

"Ai sai các người, nói thật liền có thể đi."

Tiền Ý Ý nói, cô hi vọng anh tương lai sẽ là một người có lòng thương yêu, lại có thể bình tĩnh lý trí. Anh của trước đây có lẽ không phải, thế nhưng là hiện tại anh có thể thay đổi theo phương hướng này.

Dùng nắm đấm có thể làm cho bọn họ sợ hãi, thế nhưng cũng chẳng giải quyết được gì.

Hiện tại việc cần làm đó chính là đem người hủy hoại thanh danh của Tiền Ý Ý lôi ra ngoài ánh sáng.

Lớp phó làm xong chuẩn bị sắp bị đánh, nhận được kết quả này thì đều là ngạc nhiên, thậm chí có chút thụ sủng nhược kinh.

Không bị đánh.

Hắn đã bán đứng Tiền Mân Văn một lần, lần thứ hai liền làm đến càng thuận buồm xuôi gió hơn.

Hắn là người đầu tiên nhấc tay lên.

Lớp phó đã trải qua một lần, lúc này đây hắn là tự nhiên sẽ biết bọn họ muốn gì, chủ động đối mặt với camera khai toàn bộ.

Chuyện này thực sự là do Tiền Mân Văn làm chủ.

Tiền Mân Văn ở Diêu gia mất hết mặt mũi, hận cay đắng Tiền Ý Ý, cảm thấy nếu không phải do cô chiếm mất mười bảy năm của mình thì cô ta cũng sẽ không ở loại trường hợp như vậy bị Diêu gia nhục nhã.

Tất cả ngọn nguồn, tất cả sai lầm đều bắt nguồn từ Tiền Ý Ý.

Tiền Mân Văn không thể chịu đựng được, cô ta cảm thấy mình đã không thể giữ được hòa khí ở ngoài mặt nữa rồi.

Tiền Ý Ý nhất định phải biến mất trước mắt cô ta.

Mà cách đơn giản nhất chính là để Tiền Ý Ý chủ động rời đi.

Nhục nhã cô.

Thứ có thể nhục nhã Tiền Ý Ý đó chính là thân phận con gái nuôi của cô.

Bị ôm sai, là tu hú chiếm tổ chim khách, là một thứ hàng giả.

Muốn khuếch tán chuyện này ra đến lớn nhất, không thể cứ thế dễ dàng nói ra được. Nhất định phải nghĩ biện pháp để tất cả người trong trường đứng ở bên phía cô ta.

Vì thế Tiền Mân Văn tự bỏ tiền túi, mời người đến giúp mình làm chuyện này.

Người đăng bài là một nữ sinh cả ban 7.

Cô nữ sinh này lên lút đăng bài viết để nhận được tiền, Tiền Mân Văn cho cô ta 500, để cô ta đăng hộ một bài viết.

Nữ sinh này còn cảm thấy một đại tiểu thư như Tiền Mân Văn lại chỉ cho có 500, cũng quá không phóng khoáng. Thế nhưng cô ta lại không hề biết rằng Tiền Mân Văn cho đi 500 cũng cảm thấy đau lòng không dứt.

Trong tay Tiền Mân Văn căn bản cũng không có tiền.

Nói đến cũng thật buồn cười, cô ta về nhà hơn một tháng, cha mẹ Tiền đều đối với cô ta hỏi han ân cần, cái gì cũng đều sắm cho cô ta, nhưng lại đặc biệt quản giáo tiền tiêu vặt của cô ta rất chặt.

Ngay từ đầu Tiền Mân Văn còn tưởng có thể giống như một đại tiểu thư chân chính, ra tay hào phóng không cần tiết kiệm, tính toán chi ly. Nhưng là sau khi trở lại Tiền gia một tháng, Tiền Mân Văn liền phát hiện thực tế với tưởng tượng của mình hoàn toàn khác biệt.

Khác biệt lớn nhất chính là Tiền Ý Ý có thể ra tay hào phóng, muốn bao nhiêu tiền liền có bấy nhiêu tiền, còn cô ta cơ hồ không hề có một đồng tiền tiêu vặt nào. Cũng phải đợi đến sau khi cô ta nhắc khéo mẹ Tiền, bà ta mới ý tứ cho mấy trăm đồng.

Mấy trăm đồng trước đây có thể nói là rất nhiều đối với Tiền Mân Văn, nhưng là bây giờ, nhất là khi so sánh với Tiền Ý Ý, Tiền Mân Văn căn bản không thể chịu đựng được. Thậm chí hoài nghi có phải mẹ Tiền ở bên ngoài đối xử tốt với cô ta, bên trong lại luyến tiếc cho mình tiêu tiền.

Không sai, Tiền gia luyến tiếc tiền trên người mình.

Ví như một bộ lễ phục vậy. Từ sau khi cô ta về nhà, Tiền gia chỉ đặt làm cho Tiền Mân Văn đúng một cái.

Cô còn tưởng rằng đây là bộ váy để cô ta mặc lần thứ nhất, mặc một lần liền sẽ không mặc lại nữa. Cho nên sau đó liền kích động mà mặc đến đại hội thể thao. Lại không nghĩ đến mình sẽ chỉ có duy nhất cái váy này, cuối cùng lại phải mặc váy cũ của Tiền Ý Ý, rồi lại bị người của Diêu gia nhạo báng.

Tiền Mân Văn thực sự rất túng quẫn, may mà bình thường cô ta cũng không dùng đến tiền nhiều cho nên có thể để dành một chút ít.

Mà sau sự việc lần này, toàn bộ tiền cũng đều dùng hết.

Cô ta muốn mời người giúp, trừ những học sinh có quan hệ tốt với cô ta ở ban 1 thì rất khó có thể tìm được người thứ hai có thể giúp mình. Lớp phó cũng là do cô ta buông xuống thành kiến, đưa cho hẳn 100 đồng, thêm việc hẳn lại đối với cô ta có ách này cho nên mới đồng ý làm việc.

Mấy người này cộng lại cũng tiêu hết hơn 1000 tiền của cô ta, Tiền Mân Văn đau lòng không thôi.

Bất quá sau khi bài viết được đăng lên, rất nhanh liền hot lên đến đầu trang, Tiền Mân Văn thực sự rất vui vẻ.

Năm người sử dụng những id khác nhau, không ngừng dẫn dắt tiết tấu, làm lệch đi hướng đi của dư luận, về sau các học sinh tự nhiên cũng đi theo bọn họ, đều nghiêng về một bên giúp cô ta nói chuyện.

Tiền Mân Văn thậm chí còn không nhận được tự mình đi bình luận.

Sau khi bài viết này xuất hiện, nụ cười trên mặt Tiền Mân Văn đều luôn được duy trì.

Lúc trưa Tiền Ý Ý cùng người nổi lên xung đột, cô ta cũng biết, thậm chí còn ở phía sau thăm nghĩ, nếu Tiền Ý Ý dính phải bạo lực học đường, có phải sẽ bị chuyển trường hay không?

Chỉ cần cô chuyển trường, Tiền Mân Văn liền có cách đem người đá ra khỏi Hải thị.

Tiền Ý Ý đi rồi, mọi chuyện đều tốt.

Kế hoạch đều chuẩn bị kỹ càng, đáng tiếc lại gặp phải Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành tự học máy tính mấy năm, loại chuyện tra ra địa chỉ id này không tính là đơn giản cũng không được tính là quá khó. Chỉ cần cho anh một ngày, anh đều có thể tra ra được tất cả.

Mà lớp phó đã từng bán qua Tiền Mân Văn một lần, rất dễ dàng bán cô ta lần thứ hai.

Khẩu cung của hắn là từ các mặt, toàn bộ đều đem Tiền Mân Văn chịu tội hết.

Hắn lại không ngốc, biết rõ Lương Quyết Thành đang ra mặt thay Tiễn Ý Ý. Cùng Tiễn Ý Ý mâu thuẫn lại chỉ có Tiễn Mân Văn mà thôi.

Chuyện này là Tiễn Mân Văn làm, cho nên người phải gánh vác cũng nên là chính cô ta.

Lớp phó vì làm chứng cho chính mình mà đem di động đưa ra, lật đến chứng cứ hấn nhận tiền từ chỗ Tiễn Mân Văn, đưa đến phía trước camera ghi hình.

Có hấn mở đầu, nữ sinh đăng bài viết cũng chủ động khai báo.

Đều là học sinh cấp ba, không có mấy người ý thức được hậu quả mình phải gánh sau những sai lầm.

Cũng chính là nữ sinh có quan hệ tốt với Tiễn Mân Văn, từ đầu còn mạnh miệng hai câu.

Lương Quyết Thành nhìn chằm chằm cô ta mười giây, nữ sinh sợ tới mức chim cút cúi đầu xuống, văng vẳng khai ra toàn bộ.

Khẩu cung của năm người được thu hết vào điện thoại của Lương Quyết Thành.

Lấy xong khẩu cung, anh lập tức rời đi. Tiễn Ý Ý còn đang đứng ở cổng trường chờ anh, không thể để cô đợi lâu được.

"Lương ca, chúng ta không thu thập chúng một trận sao?"

Chu Tam tò mò.

Này nếu là trước kia, không động thủ giáo huấn đối phương một chút là không thể nào.

"Không cần, Ý Ý sẽ giải quyết."

Lương Quyết Thành muốn để cho Tiễn Ý Ý tự mình phát huy.

Dù sao trước đây Tiễn Ý Ý lấy được chứng cứ liền có thể phát huy rất tốt.

Cổng trường, Tiễn Ý Ý đeo balo đứng đợi Lương Quyết Thành.

Lúc này đã 10p sau khi tan học, Lương Quyết Thành với Tại Tiểu và Chu Tam chậm rãi từ trong trường học đi ra.

"Đi."

Lương Quyết Thành tự giác đem balo của cô khoác lên vai.

Tiến Ý Ý tạm biệt bọn người Tô Á Na với Tại Tiểu, theo Lương Quyết Thành về nhà.

"Nãy cậu đi đâu vậy?"

Tiến Ý Ý giống như lơ đãng nói: "Lúc trưa co hai nữ sinh tới lớp nói xin lỗi với tớ."

"Ừ, xin lỗi là được rồi."

Lương Quyết Thành về nhà, trước để Tiễn Ý Ý làm hai cái đề thi, xác định cô không bởi chuyện ở trường để ở trong lòng, lúc này mới đưa điện thoại cho cô.

"Xem video thứ nhất."

Tiến Ý Ý cầm lấy di động của anh, như cũ không có cài mặt khóa, cô có chút mới lạ nhưng cũng không nhìn nhiều, trực tiếp ấn vào video thứ nhất.

Video dài hơn năm phút, tổng cộng có năm người ở bên trong, người cầm đầu có chút quen mắt, nhìn kĩ một chút liền phát hiện ra cái tên lớp phó của nhất ban kia.

Tiến Ý Ý: "...". Giống như biết đây là cái gì a.

5p xem xong video, quả nhiên là chứng cứ.

Trong video, mấy người này chỉ rõ người đứng sau là Tiễn Mân Văn, nói xem cô ta làm thế nào để hất nước bẩn cho Tiễn Ý Ý, dẫn dắt tiết tấu như thế nào, làm cách nào để kích động người khác, toàn bộ đều khai báo ra.

Năm học sinh, lợi dụng id của mỗi người dẫn hơn 100 người đem bài viết triệt để đi theo một hướng, làm cho tất cả mọi người đều chán ghét Tiễn Ý Ý.

Trong 5p ngắn ngủi mà cả năm người đều bán đứng Tiễn Mân Văn.

Về chuyện như thế nào bôi đen Tiễn Ý Ý, như thế nào nâng hình tượng của Tiễn Mân Văn lên, ở trong video đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Sau khi xem xong, hai mắt Tiễn Ý Ý sáng lên nhìn Lương Quyết Thành.

"Lương ca, cậu thật tốt!"

Có thứ này, Tiễn Mân Văn cũng không thể lật ra được cái gọn sóng nào.

Tiến Ý Ý xem xong trả lại điện thoại cho Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành cầm lấy điện thoại, ngón tay vô ý đụng phải màn hình.

Video được trượt sang một cái, chuyển tới video kế tiếp.

Video kế tiếp có thanh âm giảng bài của giáo viên ở trên bục giảng, mà hình ảnh cơ hồ là yên lặng.

Màn hình cách rất gần, có thể thấy rõ ràng nữ sinh ghé vào trên bàn ngủ, lông mi thon dài kiêu kiêu, hô hấp lúc ngủ hơi phập phồng, tư thế ngủ mười phần ngoan ngoãn.

Video chỉ ngắn ngủi có vài giây, cơ hồ đều là một hình ảnh.

Ngoài ý muốn chính là cũng chỉ có vài giây.

Tiến Ý Ý vươn tay cùng lúc đó, nhìn thấy đoạn video này.

Cái video này...

Lương Quyết Thành rũ mắt, bình tĩnh thu tay lại.

Bạn gái mình lúc ngủ cũng thật đáng yêu, quay video một chút cũng là bình thường, nếu Tiễn Ý Ý xấu hổ...

Vậy lần sau anh quay cẩn thận hơn một chút.

Tiến Ý Ý hơi mím môi, Lương Quyết Thành là chụp lên cô?

Lại còn chụp lúc cô ngủ gật trên lớp.

Tiến Ý Ý do dự.

"Cậu..." Chụp tớ làm gì?

Lương Quyết Thành đánh gãy lời cô: "Được."

Anh nghĩ rất đơn giản, có thể là Tiễn Ý Ý nói lần sau trước khi chụp phải hỏi ý kiến của cô trước.

??

Tiến Ý Ý một trán mòng.

Làm sao cô lại có cảm giác cô với anh không ở cùng một mạch suy nghĩ nhỉ?

Sáng ngày thứ hai, Tiễn Ý Ý nhận được tin nhắn từ ông nội.

Cô giật mình một cái.

Ông nội: Rảnh rồi thì về nhà một chuyến. Nhớ mang theo cả bạn trai nhỏ của con nữa.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Lương Lương của chúng ta phải đi gặp ông nội!!!

Editor: Chương 58 là của ngày 22/4, chương 59 mới là của hôm nay nha! Cảm ơn các tình yêu nè!!

Mọi người đoán xem ông nội có chấp nhận Lương Lương hay không!?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60

Edit: Thương Thù.

Beta: Duyên Truong.

Ông nội muốn cô đưa Lương Quyết Thành về nhà?

Lúc này không phải do Tiền Ý Ý nghĩ nhiều. Trước đây ông nội cũng biết đến sự tồn tại của Lương Quyết Thành, thế nhưng vẫn chưa bảo cô dẫn anh tới gặp ông, chỉ là thông qua lời kể của cô biết một chút về anh mà thôi.

Tiền Ý Ý vì để cho mọi người tin tưởng vào tình yêu giữa hai người nên sẽ học cách yêu đương giống các thiếu nữ mới lớn, vô tình hay cố ý chia sẻ cho người nhà một chút. Ông nội mỗi lần đều nghe, cười nhưng không nói, cũng chưa bao giờ có ý kiến gì với việc cháu gái mình yêu sớm.

Không nghĩ đến lúc này, ông đột nhiên lại nói muốn gặp Lương Quyết Thành.

Tại sao vậy chứ?

Tiền Ý Ý không biết ông nội muốn làm gì, thế nhưng ông đã lên tiếng rồi thì chắc chắn là phải nghe theo.

Lúc ăn, Tiền Ý Ý thuận miệng nhắc tới chuyện này với Lương Quyết Thành: "Hai ngày nay cậu có bận gì không, có thể về nhà gặp ông nội tớ được chứ? Ông nội muốn nói chuyện với cậu."

Tay cầm đũa của anh run lên. Cúi đầu không thấy rõ biểu tình, chỉ dùng một loại giọng điệu bình tĩnh hỏi: "Ông nội thích gì?"

Tiền Ý Ý nghĩ ngợi: "Ông nội thích tranh chữ, thích câu cá, thích chơi cờ."

"Cậu không cần suy xét nhiều như vậy đâu, chỉ là đi gặp mặt ông mà thôi, không có gì cả."

Tiền Ý Ý an ủi Lương Quyết Thành.

Đối với cô mà nói thì đích xác không phải chuyện lớn gì, ông nội là một người hòa khí, cũng sẽ không cùng một thiếu niên nói thêm điều gì hết. Nhiều lắm chỉ là xem xem bạn trai mà cháu gái mình chọn có phẩm chất như thế nào mà thôi.

Lại nói, trước đây tiểu thúc cũng nói muốn gặp Lương Quyết Thành, thế nhưng chú ấy lại rất bận, thời gian dài như vậy vẫn chưa tìm được lúc thích hợp. Không biết tiểu thúc lúc nào có thời gian để gặp được Lương Quyết Thành đây.

Tiền Ý Ý kỳ thật còn có chút tâm tư nhỏ.

Hiện tại cô cùng Lương Quyết Thành vẫn là loại quan hệ tiền bạc khế ước kia. Gia trưởng gặp mặt có thể đồng ý, nhưng là không thể quá đồng ý được.

Nói cách khác, vấn đề chính là một năm sau hai người sẽ chia tay.

Lương Quyết Thành cả một buổi sáng đều là vẻ mặt hoảng hốt.

Ông nội của Tiền Ý Ý.

Anh trốn học buổi sáng, đi tới bệnh viện.

Gần đây trời đã chuyển lạnh, mẹ Lương có đôi lúc sẽ xuống dưới đây ghé cạnh bờ hồ ngồi, một mặt thưởng thức phong cảnh một năm bốn mùa, một mặt là sẽ đan áo cho Lương Quyết Thành cùng em gái nhỏ.

Thẩm mỹ của bà rất tốt, mấy năm nay, kiểu cách đan của bà từ đơn giản đã trở thành một chiếc áo cầu kỳ y như nhãn hiệu thời trang cao cấp.

Lương Quyết Thành đến tìm mẹ Lương, trình trọng thương lượng về chuyện sắp đi gặp gia trưởng.

Cái này nghiêm túc mà nói là lần đầu tiên anh đi gặp gia trưởng.

Trước kia cha mẹ Tiền mà anh gặp đối với Tiền Ý Ý không được coi là người thân, người mà Tiền Ý Ý thực sự coi là người một nhà chỉ có ông nội và chú nhỏ. Chính vì vậy, anh cần phải có bộ dáng cháu rể chuẩn mực của ông nội và chú nhỏ mới được.

Lương Quyết Thành tìm hiểu rất nhiều ở trên mạng, về vấn đề làm sao trong lần đầu tiên tạo được ấn tượng tốt với người nhà của bạn gái, anh đã xem đi xem lại rất nhiều lần, trong lòng đã sớm học thuộc.

Anh nhờ mẹ Lương vẽ một bức tranh mà có thể ông nội sẽ thích. Mẹ Lương cũng thực sự kinh ngạc, không nghĩ đến đứa con trai mình tưởng sẽ độc thân cả đời này, yêu sớm thì không nói, lần đầu tiên yêu sớm đã phải đi gặp gia trưởng, thậm chí còn muốn kết hôn.

Mẹ Lương vui mừng, hỏi thứ mà ông nội Tiến yêu thích.

Lương Quyết Thành đã tra xét tất cả tư liệu về ông nội Tiến. Ở trên mạng viết, vị này thời còn trẻ chính là ông trùm thương nghiệp, tư liệu cũng rất đầy đủ. Lúc trẻ ông ung dung như rác để mua được một bức họa mà đại sư đã vẽ ra, đến tuổi trung niên cũng vui vẻ đi từ thiện, nơi nơi đi làm công ích.

Quá khứ của ông nội Tiến có thể tra được ở trên mạng đều là những mặt tích cực, Lương Quyết Thành cũng không có hỏi Tiến Ý Ý nhiều.

Bởi vì hình tượng bên ngoài của ông nội Tiến chính là bộ dáng anh muốn thể hiện ra trước mặt ông.

Lương Quyết Thành bây giờ mới chỉ là bạn trai của Tiến Ý Ý. Với thân phận bạn trai thì anh không thể quá gần được. Cứ là chính mình cho đến khi hiểu rõ được hình tượng mà trưởng bối thực sự yêu thích thì tốt hơn.

Đầu tiên là phải lễ phép, đồng thời đó phải biết tôn trọng, trong tôn trọng phải có điểm khách khí nữa.

Không thể quá thân cận, cũng không thể không coi trọng.

Ý tưởng của Lương Quyết Thành chính là để cho mẹ Lương vẽ một bức tranh.

Mẹ Lương có thiên phú hội họa rất cao, nếu không phải bà bị bệnh, có đôi khi trên mặt biểu lộ ra tình thần không mấy tốt thì hoàn toàn có thể dựa vào tác phẩm mình vẽ mà làm cho thanh danh lan truyền khắp mọi nơi.

Có điều là trên đời này không có "nếu như".

Hơn nữa, mẹ Lương còn là mẹ của Lương Quyết Thành, đưa lễ vật do chính tay bà vẽ thì càng thể hiện được sự tôn trọng với ông nội hơn, cũng có thể thể hiện quan hệ của hai nhà.

Đây là lần đầu tiên Lương Quyết Thành dùng đầu của mình để suy tính về những phương diện này, cố gắng làm sao cho ông nội có thể có ấn tượng tốt với mình ở lần đầu gặp mặt.

Mẹ Lương vừa nghe, áo cũng không đan nữa, nhanh chóng ghi nhớ lại sở thích của ông nội Tiến.

Đây chính là chuyện quan trọng liên quan đến đại sự cả đời của con trai bà.

Mẹ Lương rất nghiêm túc, bà ghi chép một lúc liền có chút hoảng hốt, không biết bây giờ là năm nào.

Năm nay bà mới ba mươi mấy tuổi, cũng đã cảm nhận được cảm giác con trai sắp cưới vợ.

Giống như nằm mơ vậy.

Ghi chép một hồi, bút trong tay đột nhiên ngừng lại.

Trong mắt rơi xuống từng hạt lệ lớn.

Bà khóc.

"Mẹ!"

Lương Quyết Thành vừa nhìn thấy phản ứng của mẹ mình, trong lòng chợt lạnh, nhanh chóng rung chuông ở trên đầu giường.

Mẹ Lương khóc đến đau đớn tâm can, bà lau đi nước mắt hai bên má, ánh mắt dần dần ngây thơ.

"Cậu là ai?"

Lương Quyết Thành thả mềm thanh âm.

"Con là con trai của mẹ."

"Cậu gạt tôi, tôi làm gì có con trai. Tôi mới mười sáu tuổi." Mẹ Lương có chút sợ hãi trốn tránh khắp nơi, "Mẹ tôi đâu? Mẹ tôi ở đâu rồi!? Chỗ này là chỗ nào!?"

"Tôi sợ..."

Trước khi y tá tới, Lương Quyết Thành tận lực trấn an mẹ Lương, một lần lại một lần an ủi bà: "Không có chuyện gì, mẹ, đừng khẩn trương, không sao hết,..."

Mười sáu tuổi, tuổi trẻ lại ngây thơ, mẹ Lương lại gặp được Diêu Viễn.

Trước sau đầu mối mười bảy tuổi, cả đời mẹ Lương triệt để bị phân cách.

"Tôi muốn mẹ của tôi!"

Mẹ Lương khóc đến tê tâm liệt phế.

Lương Quyết Thành mím môi.

Mỗi một lần mẹ Lương phát tác đều sẽ khóc tìm mẹ. Mà anh lại bất lực.

Lúc anh còn nhỏ, mẹ Lương cũng mới chỉ tròn 20 tuổi, vẫn là một cô gái lớn còn trẻ, cũng sẽ ở trong lúc sinh hoạt gian nan kêu khóc gọi mẹ, anh liền hỏi, bà ngoại đâu?

Mẹ Lương lúc đó sẽ khóc nói, bà ngoại không cần bà nữa.

Lúc còn nhỏ Lương Quyết Thành vẫn chưa hiểu chuyện, sau này lớn lên thì đã hiểu rõ hơn. Mẹ Lương chưa chồng mà đã có thai nên phải nghỉ học, thậm chí bà không dám nói với người nhà, một mình mang đứa nhỏ đi tìm Diêu Viễn, nhưng lại bị Diêu Viễn lừa, đưa tới một thành thị xa xôi.

Sau này bà nghĩ thông suốt muốn về nhà tìm mẹ, lúc ấy đã mang bầu em gái Lương rồi.

Bị Diêu Viễn vứt bỏ, bị vợ của ông ta đánh đến tận nhà. Việc này đối với một cô gái luôn được cưng chiều nhất định không chịu nổi, cảm thấy vô cùng dọa người. Vừa hay lúc đó bà gặp được cậu của bà.

Cậu bà biết bà chưa lập gia đình mà đã có thai, tuổi còn nhỏ đã phải nghỉ học, thiếu chút nữa là làm vợ bé của một lão nam nhân, còn luôn mồm ghét bỏ bà dọa người, nói chị gái hẳn đã sớm không cần một đứa con gái như bà, đã đem tên của bà xóa khỏi gia phả. Từ nay về sau Lương gia không có một đứa con gái như vậy.

Mẹ Lương lúc ấy bị đá kích không nhẹ, mang theo hai đứa trẻ muốn nhảy sông tự vẫn. Cũng may lúc ấy được cha dượng đầu tiên của Lương Quyết Thành làm cánh sát cứu. Vài năm sau đó, Lương Quyết Thành với Lương Nguyệt Ninh trôi qua rất tốt.

Nhưng là hai năm sau, cha dượng làm công hi sinh vì nhiệm vụ.

Đáng sợ nhất là cha dượng chết còn có quan hệ với Diêu Viễn. Lúc cha dượng truy cứu một vụ án thì Diêu gia ở sau lưng lừa cháy thêm dầu, dẫn đến tin tức của cha dượng bị lộ ra ngoài, bị nghi phạm sát hại.

Trong lễ tang của cha dượng, mẹ Lương không chịu nổi đá kích này, từ đó cảm thấy tinh thần của mình đều không ổn.

Bởi vì có hai đứa con nhỏ, mọi người ở xung quanh đều khuyên bảo bà.

Người bà gả đi tiếp theo chính là một gã ác ôn cả ngày chỉ biết uống rượu, đánh bài.

Mẹ Lương giống như biến thành tiểu tức phụ luôn khúm núm, một cái túi trút giận, là chủ đề bàn tán của mấy bà hàng xóm, cũng không có khả năng thể hiện ra ánh hào quang của mình nữa.

Việc này chỉ dừng cho tới khi Lương Quyết Thành giết chết tên ác ôn đó.

Khi đó tinh thần của mẹ Lương đã bị ảnh hưởng rất nghiêm trọng.

Anh nghĩ mọi biện pháp đưa bà tới bệnh viện trị liệu.

Mẹ Lương từ sau chuyện đó liền lui về phía sau, anh thân là con trai duy nhất liền chủ động gánh vác mọi chuyện trong nhà, từ đó tâm hồn của bà ngày càng ngây thơ.

Nhất là bây giờ, bà tựa như là một cô gái chưa được gả cho ai, trong lòng đều là sự ngây thơ, chất phác của một đại cô nương.

Trừ lúc ngẫu nhiên phát bệnh ra. Kỳ thật mẹ Lương đã khá hơn rất nhiều, một năm nay bà rất ít khi phát bệnh.

Y tá đi cùng bác sĩ tiến đến, Lương Quyết Thành cũng không giúp được gì, lui ra khỏi phòng bệnh.

Anh đứng ở bên ngoài một hồi lâu không nói gì.

Trong lòng vừa mới tràn đầy vui vẻ, hiện tại đã muốn triệt để biến mất.

Theo sau đó chính mà một loại cảm giác mê mang cùng bất lực.

Anh chỉ nghĩ tới làm sao để đi gặp trường bối Tiền gia, nên vẽ ra tương lai của mình với Tiền Ý Ý như thế nào. Nhưng anh lại quên mất một chuyện.

Lương Quyết Thành không xứng.

Anh không xứng với Tiền Ý Ý.

*

Lương Quyết Thành đi một ngày còn chưa có trở về.

Tiền Ý Ý ở trường học cũng không nhìn thấy anh, về nhà cũng không gặp được người, gọi điện cũng không thấy nghe máy, tin nhắn WeChat cũng không thấy anh trả lời lại.

Cô vô cùng lo lắng, Lương Quyết Thành có phải đã gặp chuyện gì hay không.

Nhưng Lương Quyết Thành lúc học cấp ba, vốn là không gặp cái gì nguy hiểm.

Theo nguyên tác, anh hẳn là phải an toàn mới đúng.

Nhưng Tiền Ý Ý vẫn rất khẩn trương, luôn cảm thấy không an tâm, bật đèn ngồi ở phòng khách đợi anh.

Đợi rất lâu, bên ngoài trời cũng đã đổ mưa.

Mưa đêm cuối thu, thời tiết lạnh hơn rất nhiều.

Tiền Ý Ý ngồi ở cửa sổ sát đất, trong tiểu khu, lá cây bị mưa gõ xuống rơi đầy đất, lưu lại một đồng lá dưới nền đất ẩm ướt.

Mười một giờ, mười hai giờ, Tiền Ý Ý vẫn không đợi được Lương Quyết Thành về, lại gọi điện thoại cho anh.

Lúc này đây, chuông điện thoại reo hơn mười giây mới được tiếp thông.

"Lương ca!" Tiền Ý Ý lúc này mới phát hiện, thanh âm của mình vô cùng khẩn trương.

"Cậu ở đâu, sao bây giờ vẫn chưa về!? Xảy ra chuyện gì sao?"

Lương Quyết Thành giống như là đang ở bên ngoài, tiếng mưa rơi rất rõ ràng.

"Đã trễ vậy rồi, nhanh đi ngủ."

Anh không trả lời câu hỏi của cô.

"Lương ca?"

Tiền Ý Ý nghe ra có điều không đúng: "Cậu đang ở đâu?"

Lương Quyết Thành trầm mặc một hồi: "Ngủ đi, ngủ ngon."

Anh cúp điện thoại.

Cú điện thoại này cho Tiền Ý Ý càng hoảng loạn.

Lương Quyết Thành chưa bao giờ cúp điện thoại của cô, cũng sẽ không rời khỏi cô như vậy.

Cơ hồ là từ khi bọn họ ở chung một chỗ, Lương Quyết Thành vẫn ở trong tầm mắt cô, chưa từng biến mất.

Bây giờ đột nhiên biến mất, chắc chắn có chuyện gì đó không đúng.

Tiền Ý Ý không dám ngủ, cô gọi điện cho Tại Tiểu và Chu Tam.

"Lương ca? Không có tới tìm tớ a, hẳn không phải là nên ở với cậu sao?"

"Lương ca không gọi cho tớ, tớ còn muốn tìm cậu ta đi chơi game đây này, a ha ha ha nói đùa nói đùa thôi! Là đi học!"

Tại Tiểu với Chu Tam một ngày nay đều không liên hệ với Lương Quyết Thành.

Vậy rốt cuộc là anh xảy ra chuyện gì?

Rõ ràng lúc sáng anh đi vẫn còn có chút hưng phấn, nhìn một chút đều thấy được tâm tình anh rất tốt.

Làm sao đột nhiên lại thay đổi như vậy?

Cuộc điện thoại ban nãy, giọng Lương Quyết Thành rất trầm, thậm chí là có buồn bực không vui, nghe có chút giống như lần đầu cô gặp anh, toàn thân đều lộ ra khí tức lạnh liệt không thể thân cận.

Tiền Ý Ý do dự nhiều lần, vẫn là mở định vị trong điện thoại ra.

Đây là Lương Quyết Thành có lần nghịch điện thoại, để định vị của hai người cài vào máy nhau, về sau cũng dễ dàng tìm thấy đối phương hơn.

Nhưng là cho tới nay hai người đều ở cùng nhau, luôn cảm thấy cái này chẳng có tác dụng gì. Tiền Ý Ý là đột nhiên nghĩ tới cái này, khả năng là có thể dùng được.

Cô mở định vị ra, ở trên bản đồ thấy được vị trí của Lương Quyết Thành ở khá xa.

Tiền Ý Ý phóng to chỗ anh đang ở.

Đó không phải là một khu phố bình dân sao?

Là nhà trước đó của Lương Quyết Thành?

Mẹ Lương nằm viện, Nguyệt Ninh ở tiểu khu của cô, chỗ kia đã sớm không có ai, tại sao anh lại ở đó?

Tiền Ý Ý không kịp nghĩ nhiều, mặc áo khoác thật dày, cầm lấy di động, do dự một lúc không đón taxi nữa mà gọi cho Lưu Thúc.

Đêm khuya ra ngoài một mình đối với một đứa con gái mà nói rất nguy hiểm, Tiền Ý Ý cũng không muốn dính dáng tới mấy tên ngoài xã hội, chỉ có thể làm hết khả năng bảo vệ mình.

Lưu Thúc ở gần đó, mấy phút đã lái xe tới, chờ Tiền Ý Ý đi tới nơi ở cũ của Lương gia.

Lưu Thúc cũng không nói gì, không hiểu kỳ, đối với chuyện Tiền Ý Ý đề ông đêm hôm khuya khoắt lái xe chở cô đi cũng không có biểu đạt gì. Chỉ là sau khi dừng xe lại, Lưu Thúc tự mình đưa Tiền Ý Ý đi qua con hẻm bẩn thỉu, trước khi cô lên lầu liền dặn dò một câu: "Ngài chú ý an toàn, điện thoại nhớ đảm bảo vẫn giữ được liên lạc."

Tiền Ý Ý hiểu ý tứ của Lưu Thúc, ông đang làm tận chức trách đảm bảo an toàn cho cô.

Cái địa phương này đích xác rất không an toàn.

Tiền Ý Ý giờ điện thoại lên, cầu thang rất tối, không có đèn chiếu sáng. Một tầng tiếp một tầng, Tiền Ý Ý dựa vào trí nhớ tìm đến tầng lầu nhà họ Lương.

Trong nhà không có ánh đèn.

Cô tiến tới gõ cửa.

"Lương ca? Cậu có trong đó không?"

Tiếng gõ cửa ở trong hành lang an tĩnh rất vang, cô gái mang theo thanh âm lo lắng truyền vào tới bên trong phòng.

Cơ hồ là trong chốc lát, cửa lập tức được mở ra.

"Cậu... sao lại tới đây?"

Đầu óc Lương Quyết Thành rối loạn.

Anh có chút kinh ngạc, thậm chí là có chút kinh hãi mà chính anh không nhận thấy được.

Tiền Ý Ý nhẹ nhàng thở ra.

"Lo cho cậu đó, cậu hôm nay... có chút khác thường."

Tiền Ý Ý cảm thấy chỉ có thể dùng hai chữ "khác thường" để hình dung về Lương Quyết Thành ngày hôm nay.

Lương Quyết Thành trầm mặc một hồi.

Anh từ bệnh viện rời đi, suy nghĩ rất lâu một vấn đề từ đầu đến cuối vẫn không có được câu trả lời.

Tại sao lại là anh.

Hay, anh có tư cách gì?

Anh lâm vào mò mịt, làm theé nào cũng vô pháp rời đi khỏi chỗ này.

Thậm chí có chút không muốn gặp cô.

Một mình trở lại Lương gia, ở trong căn phòng rách nát này đứng yên thật lâu, từ lúc hừng đông cho tới trời tối, từ đầu tới cuối cũng không thể tĩnh tâm được.

Điện thoại của Tiền Ý Ý anh không nghĩ sẽ nghe, càng không muốn nghe thấy thanh âm của cô. Nhưng là anh lại không khống chế được nỗi nhớ như thủy triều tới đối với cô.

Muốn nghe giọng nói của cô.

Muốn được cô ôm lấy.

Lúc nhìn thấy Tiền Ý Ý, trong nháy mắt tâm Lương Quyết Thành đều an tĩnh lại.

Tay anh duỗi ra, đem Tiền Ý Ý đứng ở trước cửa kéo vào trong lòng.

Anh ôm cô chặt đến nỗi gió không lọt vào được.

"Đừng động, để tôi ôm một lát."

"Ôm một lát liền tốt rồi."

Lương Quyết Thành nhẹ nhàng nói.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Lương Lương: Ôm một cái.

Ý Ý: Ôm ôm! Cho cậu ôm!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Lương Quyết Thành ôm rất lạnh, theo thời gian dần dần nóng lên.

Tiền Ý Ý cũng không cử động, tùy ý để cho anh ôm.

Trạng thái của Lương Quyết Thành hôm nay rất không đúng; Tiền Ý Ý vô cùng lo lắng.

Thời gian của cái ôm này cũng không dài.

Lúc phát hiện thấy thời tiết rét lạnh ở bên ngoài, Lương Quyết Thành thanh tĩnh lại sờ tay Tiền Ý Ý.

Tay cô có chút lạnh.

Anh khẽ nhíu mày, nghiêm túc làm ấm tay cho cô.

"Đêm khuya đừng chạy lung tung, không an toàn."

Tiền Ý Ý không thể chống cự Lương Quyết Thành như vậy, thấp giọng nói: "Tớ lo cho cậu mà."

Tay Lương Quyết Thành dừng lại. Anh nghiêng đầu nhẹ nhàng thở hắt ra.

Cô vẫn luôn như vậy, không tự chủ được sự đáng yêu của mình, khiến cho người khác không thể kiềm chế được.

Lương Quyết Thành khóa cửa, cùng Tiền Ý Ý trở lại xe.

Lúc Lưu thúc nhìn thấy Lương Quyết Thành cũng không nói thêm gì, chỉ là đáy mắt hiện lên ý cười.

Tiểu tình nhân đùa giỡn tiểu tính tình đều đáng yêu như thế. Một người chạy một người đuổi, thanh xuân tràn đầy sức sống a.

Người trẻ tuổi nha, hơi nhỏ một chút không được tự nhiên cũng thật đáng yêu.

Trở lại nơi ở đã hơn nửa đêm, Tiền Ý Ý mệt đến mức không mở nổi mắt, nói không được vài câu đã lăn ra giường ngủ.

Lương Quyết Thành lại không như vậy.

Anh tắm rửa xong, thay một bộ đồ mặc ở nhà, đi đến thư phòng.

Trong thư phòng, Tiền Ý Ý đã chuẩn bị cho anh một dàn máy tính rất đầy đủ, đủ các loại mà thường ngày anh hay sử dụng.

Tiền Ý Ý hẳn là không biết rõ anh làm cái gì, nhưng những thứ có ở trên phương diện này cô đều suy tính rất đầy đủ khiến cho Lương Quyết Thành đôi khi cũng phải ngơ ngác.

Có đôi khi anh cảm thấy, có phải từ lâu cô đã biết đến anh, sớm chú ý tới anh, đối với anh tất cả đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Nhưng không sao cả, tương lai còn rất dài, anh còn có nhiều thời gian để hiểu cô hơn.

Hiện tại, anh cần phải thực hiện bước đầu tiên.

Lương Quyết Thành mở máy tính, cắm USB vào.

Bên bàn học đặt mấy cốc cà phê.

Ngày hôm sau, Tiền Ý Ý bị mùi thức ăn làm cho tỉnh lại.

Di giúp việc đang dọn dẹp phòng ốc.

"Di." Tiền Ý Ý lười biếng đuổi eo, "Di, Lương ca dậy rồi sao?"

Nghe thấy thế, Di giúp việc thần thần bí bí lúi Tiền Ý Ý tới một góc.

"Ý Ý, con cùng Tiểu Lương cãi nhau à?"

"Dạ? Không có mà."

Di giúp việc cẩn thận nói: "Lúc sáng đi tới thư phòng dọn dẹp thấy nó ngồi đó cả đêm không ngủ, trên bàn còn có bốn cốc cà phê, mí mắt đều muốn dán lại một chỗ luôn rồi. Nó thực sự không có đi ngủ đâu, chờ đi quét dọn xong lại ngồi xuống."

"Cậu ấy cả đêm không ngủ à?"

Tiền Ý Ý có chút mộng. Ngày hôm qua trở về đều đã muộn như thế, anh không ngủ mà ngồi đó suy nghĩ cái gì sao?

"Ý Ý, nó tới qua không về phòng ngủ, con không biết sao?" Di giúp việc càng mộng hơn, thậm chí đáy mắt còn có chút không đồng tình.

Tiền Ý Ý: "..."

Trong mắt di, cô cùng Lương Quyết Thành khẳng định là nên ở cùng một phòng mới đúng.

Di có còn nhớ hay không, cô với anh vẫn còn là trẻ vị thành niên a.

Di giúp việc nhét cốc nước cho Tiền Ý Ý, chỉ chỉ hướng thư phòng.

Khỏe miệng cô giặt giặt.

Thật sao, di giúp việc chắc chắn có thể đảm đương tốt vị trí Hồng Nương a.

Tiền Ý Ý gõ cửa thư phòng.

Lương Quyết Thành vẫn còn đang gõ bàn phím.

Trên màn hình máy tính hiện lên một chuỗi số hiệu mà Tiền Ý Ý không thấy rõ, mà có thấy rõ thì cô cũng không hiểu.

Cái lĩnh vực này đối với cô mà nói là quá xa lạ.

"Lương ca, nghỉ một lát đi."

Tiền Ý Ý đem cốc nước đặt ở trong tầm tay của Lương Quyết Thành.

"Tôi qua cậu không ngủ?"

Tay Lương Quyết Thành dừng lại.

"Có ngủ."

Thời điểm chịu không được sẽ nhắm mắt nửa tiếng, coi như là có nghỉ ngơi.

Cái tuổi này thân thể cạn kiệt một chút cũng không có gì quá nguy hiểm.

Tiền Ý Ý nhỏ giọng nói: "Nếu không muốn đi gặp thì có thể không đi, không cần làm khó chính mình."

Cô trước nghĩ sau suy nửa ngày, cảm thấy chuyển biến của Lương Quyết Thành hẳn là xuất hiện sau khi cô nói là muốn anh đi gặp ông nội.

Có thể là gây nên áp lực quá lớn đối với anh?

Tiền Ý Ý cảm thấy có lỗi.

Ở tuổi này của anh không nên gánh vác những việc này, hơn nữa lại bị cô kéo vào cái cục diện rồi bởi như vậy. Bị bắt tiếp nhận những thứ mà trước kia chưa từng làm quen qua.

"Không phải."

Lương Quyết Thành phủ nhận.

"Đừng nghĩ nhiều, là do tôi."

"Có một số việc nghĩ thông rồi, về sau sẽ không như thế nữa."

"Đừng lo lắng."

Lương Quyết Thành nhìn Tiền Ý Ý, khóe miệng tựa hồ hơi mỉm cười: "Có điều cảm giác có người lo lắng cho mình, không tệ lắm."

Khuôn mặt của Tiền Ý Ý đột nhiên ửng hồng lên.

Cô rất muốn mời đại sư đến xem Lương Quyết Thành có phải là bị quỷ nhập vào rồi không, hay là... anh bị người khác xuyên vào?

Lão đại lĩnh khóc, bạc tình đến như thế, sao có thể nói mấy câu ngọt ngào như vậy! Làm sao có thể!

Mấy lời chửi rủa trong trường học đối với Tiền Ý Ý dường như đều đã biến mất.

Trong hai ngày này, năm vị đương sự kia đều đã viết xong bản xin lỗi, dán công khai lên bảng tin của trường, đem sự kiện kia tất cả đều lỗi ra ngoài ánh sáng.

Trường học quả thực vô cùng đau đầu, dứt khoát mặc kệ bọn họ.

Chuyện của chị em Tiền gia, bất kể là ai cũng không nghĩ sẽ dính vào nữa.

Những người trước đây có địch ý đối với Tiền Ý Ý, bây giờ lại không được tự nhiên đi xin lỗi.

Xin lỗi còn tốt, còn có mấy con vịt đến chết vẫn mạnh miệng, chẳng cần biết chân tướng sự việc như thế nào cũng không muốn chấp nhận. Bọn họ giống như là đối với logic của người trái đất không lí giải được, cảm thấy chính mình là đúng, sự việc mình nghĩ đều là chân tướng chính xác nhất.

Đối với những người này, Tiền Ý Ý chỉ có thể ha ha cười. Bọn họ vui vẻ là được rồi.

Dù sao về sau nhiều nhất chính là một đám anh hùng bàn phím xit, không cần thiết phải để ý tới cái loại Lex Luthor này.

Lương Quyết Thành ba ngày không ngủ, liên tục thức đêm.

Kỹ thuật của anh còn chưa đủ thành thực. Lương Quyết Thành chính mình còn biết có một số chỗ chưa được, thế nhưng là anh không còn kịp nữa rồi, không có nhiều thời gian để cho anh tiến hành sửa chữa thêm nữa.

Bán thành phẩm lần trước của anh được công tử Chu gia coi trọng, nói là coi trọng thế nhưng cũng phải xếp hàng. Gần một tháng rồi đều chưa có hồi âm trở lại, Lương Quyết Thành suy đoán đối phương có lẽ là nhìn mặt mũi của Tiền Ý Ý, cũng không hẳn là coi trọng anh.

Anh lần này liền cải tiến thành phẩm đem bán này thêm một bước.

Thời gian ba ngày là không đủ, anh không đến lớp cũng không có làm cái gì, mỗi ngày đều ngồi ở trước cái máy tính, dùng số thời gian ít ỏi đó để hoàn thiện thành phẩm của mình.

Thứ sáu, Lương Quyết Thành cuối cùng cũng từ trong thư phòng bước ra.

"Cậu với Tiền lão tiên sinh định ngày nào?"

Tiền Ý Ý nằm ở bàn trà làm bài thi.

Lương Quyết Thành ở trong thư phòng quá tập trung, Tiền Ý Ý không dám quấy rầy anh cho nên đem bài tập của mình ra. Lương Quyết Thành không có thời gian, cô chỉ có thể tự mình làm.

"Ông nội nói, cuối tuần đều có thể."

"Ừm." Thanh âm Lương Quyết Thành có chút khàn khàn, khả năng là anh bị cảm lạnh rồi, "Chọn thời gian đi, cuối tuần chúng ta tới."

Tiền Ý Ý cẩn thận nói: "Không miễn cưỡng đâu."

Được Tiền Ý Ý xem như vật dễ vỡ mà trân trọng cảm giác rất tốt. Một môi vài ngày nay của anh cũng tiêu tan đi, thậm chí là có chút vui vẻ.

"Không miễn cưỡng."

Vì cô, cái gì cũng không miễn cưỡng.

Anh có thể.

Cho anh càng nhiều thời gian, anh càng có thể làm tốt hơn.

Anh nhất định phải cố gắng xứng đôi với tiểu công chúa của anh mới được.

*

Tiền Ý Ý hẹn ông nội chiều thứ bảy sẽ tới thăm ông.

Trước lúc đó, Lương Quyết Thành đi bệnh viện một chuyến.

Mẹ Lương đã dần hồi phục, nghĩ tới nhắc nhở của con trai liền mấy ngày nay đều nghiêm túc vẽ tranh. Lúc Lương Quyết Thành tới, bà còn hưng phấn giống như một đứa trẻ.

"Thành Thành, mau tới xem, mẹ vẽ bức tranh này có đẹp không?"

Bức vẽ của mẹ Lương đã sắp hoàn thành, chỉ cần chỉnh lại một chút là được.

Đó là một bức tranh được vẽ bằng màu nước.

Trong bức vẽ là ruộng lúa cùng một cô gái nhỏ.

Ruộng lúa kim sắc lúc chiều tà, mang theo một vầng thái dương chiếu xuống bóng lưng thiếu nữ cầm con diều trong tay, đang chạy nhanh trên ruộng lúa, cười vui vẻ.

Cô gái là lấy hình tượng của Tiền Ý Ý, chải kiểu tóc hoàn tử, mặc một chiếc váy liền áo màu hồng nhạt, tươi cười như ánh nắng giữa trưa, sáng lạn đến chói mắt.

Bức vẽ mang tặng ông nội Tiền, hơi chút mang theo điểm khiến cho người ta hoài niệm trong lòng là tốt nhất.

Về cháu gái nhỏ của mình, dù không khiến cho người ta quá thích nhưng ít nhất cũng sẽ không khiến cho người khác phản cảm.

Lương Quyết Thành ôn thanh nói: "Rất đẹp, cảm ơn mẹ."

"Đưa con trai này, con nhất định phải cố gắng nha. Ý Ý là đứa trẻ tốt; hai đứa muốn ổn thỏa gặp gia trưởng, muốn để cho người ta thích con, tốt nhất là có thể sớm đính hôn, chờ sau khi hai đứa học xong đại học liền có thể kết hôn rồi. Ninh Ninh còn có thể làm phù dâu, nếu hai đứa có con rồi, mẹ sẽ giúp con chăm sóc nó a."

Trên mặt mẹ Lương tràn đầy vui vẻ, vẻ mặt như sắp sửa có con dâu cùng cháu nội tới nơi rồi.

Khóe miệng Lương Quyết Thành cong cong: "Vâng."

"Mẹ."

"Ừ?" Mẹ Lương ngẩng đầu.

Lương Quyết Thành thấp giọng hỏi: "Mẹ còn nhớ tới bà ngoại sao?"

Đáy mắt mẹ Lương hiện lên vẻ ưu thương.

"Nhớ thì có thể làm gì. Một đứa con gái bất hiếu như mẹ, bà ấy đã sớm muốn vứt bỏ rồi."

"Thành Thành, bà ngoại không cần mẹ nữa, mẹ là một đứa bé không có mẹ rồi." Đáy mắt mẹ Lương đều hiện lên sự tủi thân.

"Không đâu." Lương Quyết Thành an ủi, "Bà ngoại chỉ là nhất thời hiểu lầm mà thôi, sau này bà sẽ nghĩ thông."

Anh cũng không biết là có như vậy hay không.

Nhưng khúc mắc của mẹ đều là ở chỗ này.

Chỉ là đối với quá khứ của bà, đối với gia đình, bà luôn luôn chưa từng đề cập tới. Lương Quyết Thành cũng không biết nhà bà ngoại mình ở chỗ nào.

Có lẽ còn phải nghĩ biện pháp tìm.

Bác sĩ nói, nếu như có thể gỡ bỏ khúc mắc này, ít nhất mẹ Lương có thể thoải mái hơn rất nhiều.

Có lẽ theo thời gian trôi qua, hành vi ác ôn ác liệt kia đối với mẹ Lương ảnh hưởng cũng sẽ càng ngày càng nhỏ.

Về sau mẹ Lương có thể đi dưới ánh mặt trời một cách bình thường được, có thể là một thiếu nữ được yêu thương, cũng có thể là một người mẹ hạnh phúc nhất.

"Thành Thành." Mẹ Lương cẩn thận đưa một cái túi cho Lương Quyết Thành, "Đi gặp lão nhân gia, một bức tranh là không đủ. Mẹ có đan cho ông nội Tiễn một cái khăn quàng cổ, con mang theo đi."

"Vâng."

Lương Quyết Thành cảm theo mọi thứ mẹ Lương chuẩn bị.

"Thành Thành, cố gắng lên!" Mẹ Lương nắm chặt quả đấm nhỏ, hướng Lương Quyết Thành lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Lương Quyết Thành cũng học theo mẹ, nắm chặt quả đấm to: "Được, phải cố gắng."

Vô luận như thế nào, anh đều phải cố gắng.

Bất luận là gặp phải cái gì, anh đều phải đương đầu thật tốt.

Thứ bảy.

Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành cả một buổi sáng đều vô cùng khẩn trương, qua buổi trưa, ngược lại bình tĩnh hơn nhiều.

Hai người hôm nay mặc quần áo tình nhân.

Đây là chủ ý của Tiền Ý Ý.

Ông nội muốn gặp họ, vậy khẳng định là phải show ân ái, phải cho ông nội biết quan hệ của hai người rất tốt, cực kì tốt, đặc biệt tốt mới được.

Ông nội sẽ cảm thấy không thích hợp, sẽ ngưng ngừng nói ít đi hơn.

Tiền Ý Ý ngẩng đầu ưỡn ngực, cảm thấy mình thật thông minh.

Lương Quyết Thành lau đi mồ hôi trong lòng bàn tay, đem USB cất kỹ.

Lễ vật anh cũng đã chuẩn bị xong rồi.

Anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, theo Tiền Ý Ý đi ra chiến trường... à không, đi đến chỗ ở của ông nội.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Lương Lương: Khẩn trương.

Ý Ý: Bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Lưu thúc đem đôi tiểu tình nhân tới chỗ Tiền lão gia từ ở.

Lương Quyết Thành từ trên xe bước xuống, liền đề cao cảnh giác lên, cả người tiến vào trạng thái chuẩn bị. Tiền Ý Ý nói chuyện với anh, anh cũng nghe không rõ.

Toàn bộ lực chú ý đều tập trung vào ông nội Tiền mà anh sắp gặp.

Tiền Ý Ý gọi anh vài lần đều không có kết quả. Cô cũng bắt đầu dỗi.

Chỉ là gặp mặt ông nội thôi mà, khẩn trương đến thế sao?

Tiền Ý Ý không rõ Lương Quyết Thành đang nghĩ cái gì, cho dù là đi cưới vợ, đi gặp nhạc phụ đại nhân cũng không có khẩn trương như thế chứ.

Trong đầu vừa nghĩ như vậy, Tiền Ý Ý liền bị chính cái so sánh của mình làm cho giật mình.

Cô nhanh chóng im lặng "phi phi" vài cái.

Cái gì mà cưới vợ chứ, bọn họ là hợp tác thương nghiệp, là quan hệ tiền bạc a.

Liên tục nhắc nhở chính mình, Tiền Ý Ý mang theo Lương Quyết Thành đi vào.

"Ông nội."

Vừa qua buổi trưa, Tiền Ý Ý canh thời gian tới vừa lúc qua giờ nghỉ trưa của ông nội.

Dường như là sau khi hai người vừa vào cửa, Tiền lão gia từ cũng đã xuất hiện ở trên cầu thang tầng hai.

Ông lão mặc quần áo rộng rãi ở nhà, rất tùy ý.

Bảo mẫu đi tới phòng bếp bưng trà lên.

"Về rồi."

Ông nội Tiền chỉ chỉ sofa, Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành chia nhau ngồi xuống.

Trên bàn trà còn có một quyển sách đã đọc được một nửa, nhìn trang bìa chính là quyển tài chính kinh tế hôm nay, nhân vật trên trang bìa nhìn có chút quen mắt.

Lương Quyết Thành liếc mắt, mơ hồ thấy được một người nam nhân trung niên tầm 40 tuổi. Anh cũng không dám nhìn nhiều, thu hồi tầm mắt, đáng ngờ đoán chính.

Ông nội cùng Tiền Ý Ý nói chuyện phiếm vài câu, mỗi một câu đều là mấy thứ thường ngày, chậm rãi ung dung, cái gì cũng đều hỏi qua một lượt.

Mười phút qua đi, ông nội đều không cho Lương Quyết Thành ở bên cạnh Tiền Ý Ý một ánh mắt.

Tiền Ý Ý nghĩ mọi biện pháp đem đề tài kéo đến trên người Lương Quyết Thành.

Người ta vừa tới, ông nội liền ra oai phủ đầu. Lương Quyết Thành vốn đang khản trương, làm như vậy chẳng phải anh sẽ càng khản trương không phải sao?

Hơn nữa Lương Quyết Thành còn mang theo lễ vật tới, lúc gặp mặt còn chưa có cơ hội đưa lên, sau mười phút cũng không còn cơ hội tặng quà nữa.

Tiền Ý Ý nhìn đến đâu lòng rồi, không nhịn được đem đề tài hướng tới trên người Lương Quyết Thành, chớp mắt hướng về phía ông nội.

Ông nội thường thức vẻ mặt của cháu gái nhỏ nhà mình, ánh mắt chậm rãi đảo qua Lương Quyết Thành.

Đứa nhỏ này rất khản trương, thậm chí có điểm giống như động vật kích động.

Ông nội Tiền có chút muốn cười.

Đứa nhỏ này...

"Họ Lương sao?" Ông nội ung dung hỏi.

Lương Quyết Thành lập tức căng thẳng lên một tầng da, đứng dậy cung kính đem lễ vật đưa tới.

"Dạ phải, cháu họ Lương, Lương Quyết Thành, mười bảy tuổi... Sắp tới sẽ mười tám. Ông nội, lần đầu gặp mặt không biết ông thích cái gì, cháu có chuẩn bị một bức tranh do mẹ cháu tự mình vẽ với một chiếc khăn quàng cổ, chỉ là chút quà nhỏ, hi vọng ông có thể thích."

Bức tranh nhìn bằng mắt thường cũng biết, người vẽ rất có thiên phú, lại rất lớn mật. Phong cách ôn nhu, ông nội nhìn một cái liền rất thích.

Khăn quàng cổ liền là thích ngoài ý muốn.

Đầu năm nay có rất ít người tự mình làm lễ vật, đem so sánh mà nói thì họ thường chọn cách ra ngoài mua nhiều hơn. Trừ ngoài ý muốn thì không ai muốn động làm cả.

Đây là một lễ vật biểu đạt sự thân cận lại hiền hòa.

Ông nội nhận lấy: "Có lòng a."

Lương Quyết Thành nuốt một ngụm nước bọt, tim đập nhanh như cũ.

Tiền Ý Ý ở bên cạnh nhìn có chút lo lắng.

Lương Quyết Thành quá khản trương.

Thanh âm của anh thậm chí đều đã biến điệu rồi.

Ông nội vẫn không nhanh không chậm hỏi: "Nghe Ý Ý nói, cháu học tập rất tốt?"

"Vẫn tốt ạ." Lương Quyết Thành dựa theo tiêu chuẩn, khiêm nhường một câu, sau đó bắt đầu bày ra thành quả của chính mình.

Mỗi kì thi đều đạt hạng nhất, cả khối trong trường, trong khu, thậm chí là toàn thành phố, trừ hạng nhất có tên Lương Quyết Thành cũng không có tới cái tên thứ hai.

Thi Toán, thi Lý, tất cả các cuộc thi, chỉ cần có Lương Quyết Thành tham gia thì sẽ đạt giải thưởng lớn.

Thành tích của anh nhìn thế nào cũng khiến người khác vô cùng tán thưởng.

Ông nội Tiền cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng ông đã sớm biết, thế nhưng chính diện đối mặt với Lương Quyết Thành, chính tai nghe được thành tích của anh, vẫn nhịn không được gật đầu.

"Không tồi, là một đứa trẻ ưu tú."

Về phương diện học tập, Lương Quyết Thành không có chỗ nào có thể xoi mói được.

Nhưng đây lại là thứ duy nhất ở thời điểm hiện tại anh có thể lấy ra được.

Một người hỏi, một người đáp, Tiền Ý Ý ở bên cạnh khản trương nhìn.

Lương Quyết Thành quá khản trương.

Anh khản trương cũng làm cho cô khản trương theo. Vốn là cô một chút cũng không sao, trở về ở trước mặt ông nội ân ái một chút mà thôi, đối với cô mà nói đó chính là nhiệm vụ hằng ngày, là chuyện rất bình thường.

Nhưng nhìn thấy Lương Quyết Thành khản trương như vậy khiến cho Tiền Ý Ý không tự chủ được cảm thấy sự tình so với tưởng tượng của cô càng muốn nghiêm túc hơn. Bị loại không khí này bao trùm, Tiền Ý Ý cũng theo đó mà nhắc lên tâm.

Lương Quyết Thành thật sự hồi hộp, anh vẫn đang suy nghĩ xem lúc ông nội hỏi chuyện của gia đình anh, anh phải nói ngay trước mặt cô sao?

Cái này không có quan hệ gì tới cái khác, thế nhưng anh lo lắng lòng tự trọng của cô sẽ bị đã kích.

Là một đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, bạn trai xuất thân lại quá kém, không có bản lĩnh gì, chắc chắn sẽ làm cô mất thể diện.

Không nghĩ đến là toàn bộ quá trình, ông nội đều không nhắc đến vấn đề này.

"Cháu biết chơi cờ không?"

Ông nội thỉnh thoảng hỏi một câu.

Lương Quyết Thành chần chờ một chút.

Anh học được cách chơi cờ do trước đây khi đi theo sư phụ học võ, tiện thể học được luôn.

"Không giỏi lắm ạ."

"Không sao, biết chơi là được, đứa nhỏ này nhà ta đều không biết chơi, không ai cùng ông đánh qua cả. Cháu đi theo ta chơi một ván."

Ông nội đứng lên.

Tiền Ý Ý cũng theo đó đứng dậy.

Cô kỳ thật cũng biết chơi cờ, còn thường xuyên tới bồi ông nội chơi. Nhưng ông nội lại nói cô không biết, ít nhất hiện tại cô phải không biết chơi.

Ông nội chẳng qua là tìm một cái cớ gọi một mình Lương Quyết Thành đi.

Đến.

Lương Quyết Thành hít sâu một hơi, đứng dậy đuổi kịp ông nội Tiền.

Tiền lão gia tử sai người bày cờ ở sân sau.

Quân đen cùng quân trắng, ở trên bàn cờ vừa vặn chiếm cứ một góc. Ông nội Tiền vừa đánh cờ, vừa không chút để ý hỏi: "Lần đầu tiên có bạn gái nhỏ đi? Là Ý Ý của chúng ta."

Đến.

Lương Quyết Thành đề cao cảnh giác, tại một vị trí trên bàn cờ đánh xuống, cung kính nói: "Vâng, lúc trước không có suy nghĩ qua chuyện kết giao."

"Cháu là một đứa nhỏ rất ưu tú, Ý Ý của chúng ta ở chung với cháu cũng xác thực là rất vui vẻ." Ông nội Tiền tuyệt không giấu diếm suy nghĩ của mình đối với bọn họ, hiểu biết về bọn họ đều nằm trong lòng bàn tay, "Học tập cũng rất tốt, để cháu giúp Ý Ý học bù, vất vả rồi."

"Không vất vả." Lương Quyết Thành cũng thẳng thắn, "Bọn cháu ở chung, dạy kèm cho cô ấy cũng rất thuận tiện."

Ông nội Tiền nở nụ cười.

"Thành tích tốt như vậy, nghĩ tới chuyện sẽ học đại học nào chưa?"

Lương Quyết Thành nói ra: "Có suy xét qua, là đại học S a."

Đại học S là trường đại học tốt nhất ở Hải thị.

Cũng là một trong những trường học trọng điểm trên toàn quốc.

Nhưng lại không phải trường tốt nhất.

Dựa vào thực lực của Lương Quyết Thành, anh hoàn toàn có thể lựa chọn vào trường đại học tốt nhất.

"Vì chiều cô mẹ với em gái sao?"

Hồ hấp Lương Quyết Thành bị kiềm hãm, "... Vâng." Thanh âm của anh hơi khô.

Ông nội Tiễn cái gì cũng đều biết, đối với gia đình của anh có lẽ đã sớm nắm rõ ràng.

Thậm chí là đối với một ít phương diện của anh cũng đều rõ ràng.

Có lẽ vào khoảng thời gian trước, ông nội Tiễn không phải không để ý anh mà là dành ra thời gian để tìm hiểu rõ về anh. Bây giờ ở trước mặt Tiễn lão gia tử, anh cơ hồ là chẳng còn bí mật nào nữa.

Những chuyện xảy ra khi anh trưởng thành, tất cả có lẽ đều tập hợp ở trong một văn kiện, đặt tại bên người ông nội Tiễn.

"Cháu là một đứa con hiếu thuận, cũng là đứa trẻ rất có trách nhiệm." Ông nội Tiễn đối với việc này bày tỏ khẳng định tuyệt đối, "Ở tuổi này của cháu mà có thể làm được mấy việc đó, rất tốt. Đứa con trai ông luôn lấy làm kiêu ngạo, ở cái tuổi này của cháu đều chỉ là một tiểu hồn đản, thiếu chút nữa là xảy ra án mạng. Phải đến hai mươi năm về sau mới có đáng về thành thực, mà cháu so với nó đều thành thực sớm hơn. Đứa nhỏ, tương lai của cháu là không thể đo lường được."

Lương Quyết Thành há miệng thở dốc: "... Cảm ơn ông khích lệ."

"Vậy có suy xét qua việc sau này không? Thí dụ như lên đại học tìm được một người bạn gái tâm đầu ý hợp?" Ông nội Tiễn dùng giọng điệu nói chuyện phiếm.

Lương Quyết Thành chấn động mạnh.

Nửa ngày sau, anh ngữ điệu bình bình nói: "Bạn gái của cháu là Ý Ý."

"Đây là hiện tại." Ông nội Tiễn rất ôn hòa, "Tiểu hài tử kết giao vài đối tượng, vài ngày chia tay cũng rất bình thường. Cuộc sống tương lai còn rất dài, cháu có lẽ còn gặp được người thích hợp hơn nó."

"Thực xin lỗi, thế nhưng Ý Ý đã rất thích hợp đối với cháu rồi." Lương Quyết Thành ngẩng đầu, nghiêm túc nói.

"Đứa nhỏ này, chẳng qua là kết giao qua bạn bè nam nữ, không cần nghiêm túc như vậy." Ông nội Tiễn nhắc nhở anh, "Ý Ý thích cháu, cháu cũng thích Ý Ý, hai đứa ở thời cấp ba yêu đương, làm trưởng bối ông cũng sẽ không phản đối. Chẳng qua là, không cần nghĩ quá nhiều."

Nghĩ quá nhiều.

Lương Quyết Thành giống như bị dội một chậu nước đá lên đầu, triệt để lạnh.

"... Chẳng lẽ không hẳn là nghiêm túc sao?" Lương Quyết Thành miễn cưỡng nói, "Cháu chỉ có cô ấy là bạn gái, bất luận là lúc nào, sự thật này cũng không thay đổi."

Một lát sau, ông nội Tiễn cười cười.

"Đứa nhỏ, cháu có biết cha cháu là ai không?"

Nhất tâm nhị dụng chờ trả lời ông nội Tiễn, Lương Quyết Thành vẫn là không dự đoán được, ông nội tự nhiên sẽ nói đến cái này.

Anh triệt để cứng ngắt.

Quân cờ trong tay lạch cạch rơi xuống bàn cờ.

Lương Quyết Thành cúi đầu, thật lâu không nói tiếng nào.

Gió mùa đông bên ngoài lạnh lẽo khiến tâm anh đều bị đông lại.

Ông nội Tiễn nói xong lời này, thậm chí vẫn không ngẩng đầu nhìn Lương Quyết Thành lấy một chút, vẫn nhìn chăm chú vào ván cờ.

Nhìn vào bố cục, đã có thể nhìn ra phong cách của một người.

Quân cờ của Lương Quyết Thành đặt rất cẩn thận, trong đó còn lộ ra có chút lớn mật.

Cho dù anh đã cực kì thu liễm, tính cách vẫn có thể hiện rõ trên ván cờ này.

Lương Quyết Thành trầm mặc hồi lâu.

"Ông... Biết ạ?"

Ông nội rất lãnh tĩnh.

"Có một số việc, tự mình phát hiện sẽ tốt hơn."

"Ông nói cho cháu biết cái này là muốn nói cho cháu, đứa nhỏ à, gia đình cháu thực sự rất phức tạp, phức tạp đến mức ông trực tiếp phủ định cháu."

Ông nội Tiễn ngẩng đầu: "Cháu với Ý Ý, không xứng."

Thanh âm ông nội Tiễn rất ôn hòa, giống như là một ông lão hay đi dạo trong công viên, tràn đầy khoan hậu, từ ái của một vị trưởng bối.

Nhưng lời ông nói ra, làm cho Lương Quyết Thành như bị ngâm trong hầm băng.

Ông nội Tiễn quả nhiên chứng mất anh.

Quá khứ của anh, tất cả mọi thứ của anh, có lẽ trong mắt ông ấy đều là chuyện tuyệt đối không thể tha thứ.

Có lẽ ông nội biết được thân phận của cha ruột anh, cái thân phận này cũng là khiến lão gia tử cảm thấy anh xuất thân không hoàn thiện.

Cha của anh...

Lương Quyết Thành nhắm chặt mắt.

Không khác gì một tên tra nam, một tên rác rưởi của xã hội.

Tên tra nam này, Lương Quyết Thành chưa từng nghĩ nhiều tới hán dù chỉ một lần. Thế nhưng giờ khắc này, anh lại không thể tha thứ dễ dàng như thế.

Có lẽ là bởi vì sự tồn tại của ông ta cho nên ông nội Tiễn mới đối với anh có đánh giá thấp như vậy.

Khả năng này, Lương Quyết Thành căn bản không nghĩ tới tiếp thu nó.

Còn không bằng ông nói thẳng không thể tiếp nhận anh còn hơn.

"Cháu... Cháu với cha cháu là khác biệt, ông ta là ai, là loại người nào, đối với cháu mà nói cái gì cũng đều không ảnh hưởng đến cháu, ảnh hưởng đến người bên cạnh cháu." Lương Quyết Thành cố gắng nói, "Gia đình cháu có lẽ rất phức tạp, thế nhưng cũng rất đơn giản. Cháu chỉ có mẹ cùng một đứa em gái, chỉ ba người chúng cháu..."

"Mẹ cháu nằm viện, cháu cũng biết tình thần của bà ấy vẫn không thể tự chủ được đúng không." Ông nội Tiễn ôn hòa nói, "Bà ấy là một nữ sĩ rất có thiên phú, ông cũng rất thương thức bà ấy, cũng đồng tình, tôn trọng bà. Em gái của cháu cũng là một đứa bé đáng yêu, cũng khiến cho Ý Ý yêu thích. Hiểu chuyện lại nhu thuận, là một đứa bé khiến cho ai cũng đều đau lòng."

Ông nội Tiễn nói xong, ôn hòa liếc nhìn Lương Quyết Thành: "Sau đó thì sao?"

Sau đó...đâu?

Về mặt anh có chút hoảng hốt.

Đúng vậy, mẹ của anh có thiên phú nghệ thuật, nhưng bà lại đang nằm viện, về thần kinh đều có chút vấn đề. Em gái của anh đúng là rất đáng yêu, nhu thuận lại hiểu chuyện, thế nhưng lại mắc bệnh tự bế, đối với xã hội sinh ra sợ hãi.

Ông nội sớm biết anh có phản ứng như vậy, tâm bình khí hòa nói: "Cháu là một đứa nhỏ rất ưu tú, điểm này ngay từ đầu ta cũng đã nói."

Lương Quyết Thành trong lòng tuyệt vọng.

Ưu tú là khẳng định đối với anh, thế nhưng nó không đại biểu cho việc ông nội Tiễn đối với thân phận bạn trai của Tiễn Ý Ý cũng khẳng định.

"Đứa nhỏ, cháu bây giờ có thể so với đại đa số bạn cùng tuổi giỏi hơn rất nhiều, tương lai cũng rất sáng lạn. Một khi đã vậy thì vì cái gì cháu không chọn một con đường thích hợp với mình hơn?" Ông nội Tiễn thở dài, "Đứa bé Ý Ý này, xuất thân của con bé có chút phức tạp thế nhưng ông vẫn rất yêu chiều con bé. Ông hi vọng sau này nó có thể có một cuộc sống tốt đẹp. Cái tốt này không phải cái tốt mà cháu nghĩ. Đối với một trưởng bối như ông mà nói, tiểu bối kết hôn về sau sống tốt hơn khi ở nhà mẹ đẻ mới là thực sự tốt. Nếu không cam đoan được điểm này, ông không cho rằng cháu có thể trở thành bạn trai của Ý Ý."

"Ý Ý có nói cho cháu việc nếu con bé kết giao bạn trai, chính là đã xác định sau đó liền đính hôn, về sau thuận lý thành chương sẽ kết hôn hay không?"

Lương Quyết Thành do dự một lát.

"Không có."

Chuyện này chỉ có lúc ở chỗ cha mẹ Tiễn từng được nhắc tới, nhưng là Tiễn Ý Ý ở ngay tại chỗ liền phản bác, anh cũng không có nghĩ nhiều. Bây giờ nghe ông nội Tiễn nói như vậy, có lẽ bên trong còn có gì đó.

Kỳ thật dựa theo suy nghĩ của anh, tốt nghiệp rồi đính hôn, đại học sẽ kết hôn, là một phương hướng phát triển thuận lợi, cũng chính là tương lai mà anh muốn.

Nhưng Tiễn Ý Ý chưa từng chủ động nhắc tới chuyện muốn cùng anh đính hôn.

"Đứa bé kia cũng thật là." Ông nội Tiễn khẽ nhếch khóe miệng. "Cháu biết Diêu Nhất Nam không? Là đứa con trai của Diêu gia."

Lương Quyết Thành: "... Bạn cùng lớp."

"Nó là người Diêu gia muốn dùng đến để kéo gần quan hệ với Tiễn gia, là vị hôn phu đã được chọn của Ý Ý." Ông nội Tiễn xem như không thấy vẻ kinh ngạc của Lương Quyết Thành, ung dung nói, "Dựa theo trình tự bình thường, hẳn là con bé sẽ cùng một thiếu niên có xuất thân như vậy đính hôn, sau này sẽ kết hôn. Đầu là những đứa trẻ trong một vòng tròn, con bé có thể tùy tâm sở dục giống như là trước khi kết hôn."

"Đứa nhỏ, cháu rất ưu tú, thế nhưng cháu không thể cho Tiễn Ý Ý một tương lai như vậy. Nếu là bạn bè nói chuyện với nhau một chút thì không sao, một tháng thời gian cũng đủ rồi. Tình huống của Ý Ý cũng không có nhiều thời gian để lãng phí như thế."

Ông nội Tiễn ôn hòa nói: "Cháu hiểu ý của ông chứ?"

"... Hiểu ạ."

Thanh âm của anh có chút khàn khàn.

Anh mở mắt ra.

Trong đáy mắt thiếu niên chính là một ngọn lửa bị kích khởi.

"Cháu hiện tại không làm được, thế nhưng vài năm sau cháu nhất định có thể."

Lương Quyết Thành áp chế chua xót trong lòng, bình tĩnh nói ra: "Tiễn lão tiên sinh, cháu cần thời gian. Cháu không có gia đình làm hậu thuẫn, cháu sẽ tự mình làm. Cháu cần... thời gian."

Anh gian nan nói ra: "... Cháu, cháu hiện tại đã có thể kiếm tiền."

Đúng vậy, anh còn có điểm ấy.

Lương Quyết Thành từ trong túi áo lấy ra một cái hộp nhỏ.

Bên trong đặt một cái USB.

Đây là tác phẩm anh hoàn thành nó trong vài ngày trước.

Tuy rằng chưa đủ hoàn thiện, thế nhưng so với một tháng trước đã hoàn thiện rất nhiều.

"Cháu có lẽ còn chưa đủ tốt, thế nhưng cháu học so với người khác sớm hơn, cũng so với bọn họ dùng tâm hơn. Cháu có thể trong thời gian ngắn nhất tự nâng cao năng lực. Đại học còn có bốn năm, cháu có thể cam đoan sau khi tốt nghiệp sẽ cho Ý Ý một gia đình không thua kém với bây giờ."

Lương Quyết Thành từ va chạm, nói đến thông thuận.

Đúng vậy, anh có thể.

"Cháu đau lòng cho cô ấy, tự nhiên sẽ cho cô ấy thứ tốt nhất. Không phải là thứ tốt nhất hiện tại cháu có, mà là thứ tốt nhất từ trước tới giờ cô ấy hưởng thụ qua."

"Cô ấy ở bên cháu, tuyệt đối sẽ không phải thiệt thòi sống qua ngày."

Ông nội Tiễn tiếp nhận USB, thậm chí là không sợ hãi.

Ông càng thường thức những lời này của Lương Quyết Thành.

"Cháu là một đứa nhỏ có trách nhiệm, nhưng mà vẫn là câu nói kia. Cháu bây giờ vẫn còn rất nhỏ, không thể đối với tương lai cam đoan ra thứ gì, tương lai đều không thể đoán trước được, nói ở trên miệng thì ai cũng có thể nói, nếu ai nói ông cũng tin, đây hết thầy sẽ rất lộn xộn."

Lương Quyết Thành trầm mặc một hồi.

"Như vậy ý của ông là..."

Ông nội Tiến cảm USB.

"Đứa nhỏ, cháu cũng biết Ý Ý không phải cháu gái ruột của ông, con bé nếu không được gả tốt, sẽ rất dễ phải chịu thiệt thòi, sẽ bị người đời cười nhạo. Cháu có thể làm cho bọn họ đều không tạo uất ức con bé sao, để con bé có thể giống như một đóa hoa tươi mà sống sao?"

Lương Quyết Thành ngẩng đầu, đáy mắt đều là nghiêm túc.

"Cháu có thể."

Nghe nói như thế, ông nội Tiến nở nụ cười.

"Vậy cháu có thể làm ra cái gì?"

Lương Quyết Thành gằn từng chữ: "Cái gì cũng có thể."

Lương Quyết Thành có thể không cần mạng, cũng sẽ không để cho Tiến Ý Ý chịu thiệt thòi.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Lương Lương muốn cưới vợ QAQ.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

"... Được."

Ông nội Tiến cười khê: "Đã lâu không gặp qua đứa nhỏ nào như vậy, dũng khí của cháu cùng ý chí khiến ông thấy được một chút hi vọng."

"Vào đi."

Ông nội Tiến đứng dậy, liếc mắt nhìn bàn cờ còn đang dang dở, cười lắc đầu.

"Người trẻ tuổi a, vẫn có chút mạnh mẽ, cần hảo hảo điều giáo."

Lương Quyết Thành sùng sốt, sau đó là vui mừng.

Ý tứ của ông nội là...

Bên trong, ông nội Tiến đã sớm chuẩn bị tốt hai người đứng đó chờ.

Một người là trợ lý của ông, một người là trợ lý của tiểu thúc.

"Đến kiểm tra đứa nhỏ này một chút."

Ông nội Tiến chấp tay sau lưng, chậm rãi ung dung lắc lư ra ngoài.

"Ông muốn tìm cháu gái của ông chơi cờ."

Lương Quyết Thành lưu lại bên trong.

Trong phòng chuẩn bị mấy cái máy tính, hai trợ lý đều không nói nhiều thêm một câu, cắm USB vào, lấy ra mấy phần tư liệu, đối với Lương Quyết Thành tiến hành kiểm tra đồng bộ.

Một phương diện phải trả lời vấn đáp với trợ lý, một phương diện phải từ số hiệu tìm ra sai lầm, còn về phương diện khác thì phải thuyết trình cho trợ lý về tác phẩm của mình.

Lương Quyết Thành chuyên tâm làm, cơ hồ đem khả năng phóng đến cực hạn.

Bên này Lương Quyết Thành đang học hỏi, bên kia Tiền Ý Ý đang ăn bánh ngọt, đầy rẫy lo lắng lạng lẽ ngồi đó.

Cũng không biết Lương Quyết Thành bây giờ thế nào rồi.

"Ý Ý tiểu thư, tiên sinh cho gọi cháu đến thư phòng."

Bảo mẫu tới gọi Tiền Ý Ý.

"Dạ."

Tiền Ý Ý sửa lại làn váy, thở ra một hơi.

Đến lượt cô rồi.

Mở cửa thư phòng ra, Tiền Ý Ý còn tưởng rằng Lương Quyết Thành cũng ở đó, cẩn thận quan sát một vòng, trong thư phòng cũng chỉ có lão gia tử ngồi trên ghế sofa, không có nhìn thấy Lương Quyết Thành.

"Ông nội."

Tiền Ý Ý có chút thấp thỏm.

"Ngồi đi."

Ông nội Tiền đối với cháu gái mình thái độ cùng với Lương Quyết Thành là không giống nhau.

"Nha đầu này, thật sự là hồ nháo."

Ông nội Tiền lắc đầu thở dài.

Trong lòng Tiền Ý Ý nhảy dựng.

Cô có loại ảo giác, ông nội cái gì cũng đều biết.

"Ông nói gì vậy ạ, con đã làm gì rồi?"

Tiền Ý Ý tự nhiên là không thể chủ động thừa nhận. Chuyện này xử lý không tốt, ông nội có khả năng sẽ cảm thấy mình trong mắt tiểu hài tử quá ngây thơ, thật sự là ảnh hưởng tới hình tượng của cô trong lòng ông nội.

Tròng mắt chuyển động một cái, Tiền Ý Ý nói ra đến đúng tình hợp lý: "Con gần đây rất ngoan mà."

Gần đây đích xác là rất ngoan, thế nhưng là một tháng trước thì chưa chắc.

Tiền Ý Ý lại không gạt người, cùng ông nội chơi chữ, nghe vào còn đặc biệt chân thật.

Ông nội lắc đầu thở dài: "Con nha."

"Trước lại đây ngồi." Ông nội để Tiền Ý Ý lại gần ngồi ở trên sofa, đưa cho cô một tấm ảnh chụp, "Nhìn xem."

Tiền Ý Ý cầm lấy ảnh chụp. Trong đó là một nam hài tử.

Ước chừng khoảng hai mươi tuổi, cả người tỏa ra ánh nắng của thanh xuân, nam sinh cao lớn ở trên sân bóng rổ soái khí ồm ồm, hướng về phía màn ảnh cười đến không khép được miệng, ánh mắt cong lên, soái khí còn có điểm ngốc ngốc.

"Ông nội?"

Tiền Ý Ý nhìn ảnh chụp có chút mộng, nghĩ tới điều gì, thật cẩn thận hỏi: "Đây là ông... con trai riêng của ông sao?"

Tiền Ý Ý duyên duyên nói ra: "Tiền gia cũng không có nhiều người, nếu ông muốn thì cũng có thể tiếp nhận a."

Ông nội Tiền đỏ khí cười: "Hỗn nha đầu! Nói bậy cái gì đấy! Ông nếu mà có đứa con riêng này thì cái tên phụ thân khốn kiếp kia của con, ông đã sớm không để ý tới!"

"Ông hiện tại cũng đâu có quản a, dù sao còn có tiểu thúc mà." Tiền Ý Ý nhún nhún vai.

Dù sao cha Tiền, làm người ở công ty hay làm cha đều thất bại đến rồi tinh rồi mù.

"May mắn là còn có tiểu thúc của con, nói cách khác, thành quả cả đời này của ông đều thua sạch sẽ trong tay cha con rồi, thật đúng là chết cũng không nhắm được mắt mà."

Ông nội Tiền thở dài.

"Phi phi phi, ông nội, không cho phép nói loại lời này." Tiền Ý Ý nhanh chóng nghiêm trang phi phi mấy lần.

Ông nội bị chọc cười.

"Sao tự dưng lại nói đến tiểu thúc của con rồi, nha đầu này, lại đem đề tài đây đến tận đâu rồi." Ông nội kịp phản ứng, lắc đầu: "Con a, ông đưa ảnh chụp cho con nhìn, một chút suy nghĩ cũng không có sao?"

Tiền Ý Ý đem ảnh chụp trả lại cho ông.

"Không phải con riêng của ông nội, chắc không đến mức là anh em của con a?"

"Nha đầu này, hiểu cũng không được già bộ hồ đồ." Ông nội Tiền lười cùng cô lòng vòng, "Đây là đối tượng ông chọn cho con, con xem có hợp hay không?"

"Ông nội." Tiền Ý Ý vẻ mặt nghiêm túc, "Con có bạn trai rồi."

"Phải, nhưng cũng chỉ là bạn trai của thời trung học mà thôi." Ông nội ôn hòa nói, "Con thật sự không tính toán tới đối tượng tương lai của mình?"

Tiền Ý Ý cũng không dám cam đoan loại lời này.

Nếu bây giờ cô nói hai người sẽ không bao giờ chia tay, tốt nghiệp xong lại chia tay há chẳng phải là tự vả mặt mình sao?

Nhưng là hiện tại, ông nội còn muốn giới thiệu thêm đối tượng cho cô, khẳng định chắc chắn cô với Lương Quyết Thành không thể dài lâu được a.

"Ông nội, con rất thích anh ấy, con muốn ở cùng với anh ấy cả đời."

Tiền Ý Ý cân nhắc trước sau, vẻ mặt thân nhiên nói: "Ông có giới thiệu ai đi nữa thì cũng không hữu dụng với con đâu, ai cũng không được. Con chỉ muốn anh ấy."

Đơn giản trực tiếp đem Lương Quyết Thành cột trên người mình, làm bộ một mặt vô cùng si tình.

Đem cửa ải khó khăn trước mắt vượt qua cái đã, bất luận thế nào thì một năm nay cô đều sẽ không nghĩ tiếp xúc với bất kì ai, cái gì liên quan đến yêu đương cũng đều không cần.

Dù sao ông nội cũng vừa mới nói, chỉ là một người bạn trai thời trung học mà thôi.

Hiện tại có thể thích đến chết đi sống lại, nhưng lúc tốt nghiệp cũng có thể dùng cái có đã trưởng thành, thành thực để chia tay được cơ mà. Nên chia tay thì chia tay, ông nội cũng không đến mức bởi vì lời nói một năm trước mà không cho cô chia tay a.

Cho đến lúc cô thành niên, lên đại học rồi, ông nội lại muốn đề cử đối tượng hẹn hò nào cho cô, cùng lắm thì cô lại tìm một người khác, tiếp tục lừa dối cho qua là được.

Đợi đến lúc cô thực sự muốn yêu đương, cô sẽ đem hết việc trong nhà cùng mấy cá nhân kia giải quyết luôn một thể.

Quan hệ của hai người, càng đơn thuần càng tốt.

Không có chuyện gì khác có thể can thiệp đến tương lai, có lẽ sẽ khiến người ta an tâm hơn.

Cô có thể làm một người tùy tâm sở dục, yêu người mà mình thực sự yêu.

Người mình thực sự yêu a...

Trong đầu Tiền Ý Ý bỗng dưng hiện lên khuôn mặt của Lương Quyết Thành.

Cô sùng sốt.

Điên cuồng lắc đầu.

Không không không, làm sao có thể là Lương Quyết Thành được!

Làm sao có thể là lão đại phản diện!

Cô nếu là cùng Lương Quyết Thành tiếp tục nữa, đời này đều sẽ không thoát khỏi kịch tình!

Hon nữa, làm sao cô có thể thích Lương Quyết Thành được.

Chắc chắn sẽ không! Phải, tuyệt đối không!

"Ý Ý, ông nội nói với con một vấn đề thực tế."

Tiền lão gia tử rất lãnh tĩnh: "Con bây giờ thích nó, nguyên ý tiêu tiền nuôi nó, thậm chí là nuôi cả người nhà nó, vậy con có suy xét đến vấn đề về sau không? Chẳng lẽ con tính cứ như vậy tiếp tục nuôi nó? Đem nó từ một nam sinh nuôi dưỡng thành một nam nhân? Con có biết lòng tự trọng của một nam nhân hoặc là không cam lòng có bao nhiêu nghiêm trọng hay không? Bọn họ đặt lòng tự trọng của mình lên, tình yêu đều sẽ bị ma diệt."

Tiền Ý Ý nghe đến đó, yên lặng gật đầu.

Đây là sự thật.

Nhưng là quan hệ giữa cô với Lương Quyết Thành sẽ không như thế.

Chẳng qua chỉ là thời gian một năm ngắn ngủi mà thôi.

Dùng thời gian một năm bao dưỡng tương lai của lão đại phản diện, nói không chừng có thể kết thiện duyên, về sau cô lẫn lộn không nổi nữa, nói không chừng anh có thể nể tình chiều cố cô.

Tiền Ý Ý gật đầu rất nghiêm túc, nhưng là trong mắt cũng không để ý một chút nào.

Ông nội Tiền nghĩ ngợi: "Nếu như con thực sự thích nó, thật sự muốn ở cùng với nó, ông sẽ thu hồi tiền tiêu vặt của con, để cho kinh tế của con với nó bảo trì ở cùng một mức độ. Như vậy về sau con với nó trôi qua như thế nào, ít nhất cũng sẽ không sinh ra cái vấn đề như ông vừa nói."

"Không thành vấn đề." Tiền Ý Ý đáp ứng đặc biệt sáng khoái.

Chờ cô tốt nghiệp cũng có thể tự mình vẽ bản thiết kế để kiếm tiền. Thế giới của người trưởng thành, chỉ cần có kỹ thuật, muốn kiếm bao nhiêu tiền đều là chuyện dễ dàng.

Hon nữa ông nội không có nghĩa vụ sẽ nuôi cô cả đời. Nhiều năm nuôi dưỡng cháu gái như vậy, hiện tại vẫn tiếp tục nuôi cô, Tiền Ý Ý không nói gì khác, khi lớn lên cô nhất định sẽ kiếm đủ tiền nuôi sống chính mình, còn có thể mua lễ vật cho ông nội và tiểu thúc nữa.

Ông nội Tiền nhắc nhở: "Nói như vậy, hai đứa sẽ trôi qua vô cùng vất vả đấy. Không có tiền, muốn gánh cả phần của một trưởng bối còn đang nằm viện, còn có một cô em gái nhỏ hay ngại ngại kia nữa. Con biết như vậy tính ra, một năm chi phí cần bao nhiêu không?"

"Con hẳn là không biết, cháu đang đi học, nó cũng là học sinh, lợi hại hon nữa thì cũng phải vì sự nghiệp học hành mà suy xét, hai đứa có thể kiếm ra bao nhiêu tiền? Tương đương với việc một mình nó nuôi ba người, con cảm thấy nó thật sự sẽ không oán giận sao? Như vậy, hai đứa có thể trôi qua bao lâu?"

"Ý Ý, con từ nhỏ đã được ông nuông chiều, con thật sự có thể chịu khổ được sao?"

Ông nội Tiền phân tích trên các phương diện đều đánh vào đúng chỗ.

Tiền Ý Ý học được, nhưng đối với cô mà nói, những kiến thức này lại không thể dùng được.

Cô cùng Lương Quyết Thành, cũng không phải quan hệ tình nhân chân chính a.

"Con có thể."

Chuyện cho tới nước này, Tiền Ý Ý cũng không còn lựa chọn nào khác.

Cô kiên trì.

"Được ở cùng anh ấy, con đều không sợ phải chịu khổ. Như thế nào cũng được, con có thể tự mình kiếm tiền để học, còn có thể giúp anh ấy chiều cô mẹ với em gái."

Nghĩ một lúc, Tiễn Ý Ý còn bỏ thêm một câu buồn nôn tới cực điểm.

"Chỉ cần được ở bên anh ấy, tất cả đều là ngọt ngào."

Sau khi nói xong, Tiễn Ý Ý yên lặng nổi da gà.

Lời nói này thực sự xấu hổ a! Làm sao lão đại trước kia có thể bình tĩnh nói ra loại lời này chứ.

Ông nội Tiễn trong nháy mắt có chút không thích ứng được, trầm mặc thật lâu sau: "... Ừm, tình cảm tốt, vô cùng tốt."

Khô cần nói xong câu đó, ánh mắt ông phức tạp nhìn cháu gái nhỏ của mình.

"Chắc chắn chứ?"

Tiến Ý Ý còn có thể thế nào, chỉ có thể kiên trì: "Chắc chắn ạ."

"Không dối?" Ngữ điệu ông chậm ung dung.

"Không dối!"

Tiến Ý Ý nhất định phải cho ông nội lưu lại một ấn tượng về việc cô thích anh không khổng chế. Có như vậy ông nội mới đứng ở phía của cô, tin tưởng tình cảm của hai người là thật.

Ông nội Tiễn cười khẽ.

"Hai đứa a, thật là giống nhau như đúc."

Trong lòng Tiễn Ý Ý động một cái: "Lương... Lương Quyết Thành?"

"Con có biết đứa nhỏ đó ở chỗ của ông nói cái gì không?"

Ông cố ý treo lên khẩu vị của cô, nửa ngày cũng không có nói tiếp câu sau.

Tiến Ý Ý gấp đến độ khó chịu, căn bản không kiềm chế được, nửa ngày chờ không nổi nữa, chỉ có thể cầu xin tha thứ: "Ông nội..."

Cháu gái nhỏ khó có thể kiên nhẫn, nũng nịu, ông nội Tiễn ha ha cười.

"Các con a..."

"Đứa nhỏ kia đối với con rất có lòng, nó nghĩ đến rất nhiều chuyện. Cũng làm ra hành động thực tế, đang vì tương lai của con mà tính toán."

Ông nội Tiễn nói xong, tận sâu trong đáy lòng Tiễn Ý Ý gõ một cái chấn động.

"... Anh ấy nói cái gì? Không, anh ấy đã làm cái gì?"

Thanh âm của Tiễn Ý Ý có điểm khô sấp.

Ông nội Tiễn quan sát cháu gái nhỏ.

Tiến Ý Ý giống như là điểm số, còn giống như là mờ mịt, còn có điểm chờ mong, lại còn có chút sợ hãi.

Loại cảm xúc kỳ quái phức tạp này, không nên xuất hiện trên người của cô mới đúng.

Nếu hai người là tình nhân, đối phương có thể làm ra việc này, chắc chắn người kia sẽ có cảm xúc kích động, thậm chí là vui sướng, không khổng chế được hưng phấn.

Thế nhưng Tiễn Ý Ý lại có cảm xúc mờ mịt?

Ông nội Tiễn thu lại hết, ghi ở trong lòng.

"Đứa bé kia nói, muốn để con có một tương lai không thua kém gì so với bây giờ." Ông nội lắc đầu cười, "Tuổi trẻ mà, luôn muốn đem tương lai của mình nghĩ đến hoàn mỹ nhất."

"Không phải nghĩ đến hoàn mỹ nhất, anh ấy có thể làm được."

Tiến Ý Ý không quản miệng mình: "Lời anh ấy nói, nhất định sẽ làm được."

Lương Quyết Thành cam đoan, làm sao có thể không thực hiện được.

Anh có thể dùng ngón ngui vài năm đem Diêu gia đánh đến suýt nữa đổ xuống, so với Tiễn gia lúc ấy mất đi Tiễn Thiếu Trầm, ông nội Tiễn nằm viện phải nói là lợi hại hơn nhiều.

Tương lai của Lương Quyết Thành, bất luận kẻ nào cũng không hung được a.

Anh dùng vài năm hóa thân thành mãnh thú, cắn nuốt tất cả, không ngừng trưởng thành, không ngừng tiến bộ, làm cho khi người ta ở sau lưng nhắc tới ba chữ Lương Quyết Thành đều không khỏi run rẩy.

"Ông nội, ông nhất định phải tin anh ấy, anh ấy nói được thì nhất định là làm được."

Tiễn Ý Ý nghiêm túc nói.

Ông nội vừa mới dâng lên nghi ngờ ở trong lòng, vào giờ khắc này lại bị Tiễn Ý Ý tự tay đánh tan.

Tình cảm hai đứa nhỏ này rất tốt a.

Dựa vào bộ dáng tín nhiệm lẫn nhau như vậy... làm cho ông nghĩ tới mười mấy năm trước, tiểu nhi tử đến chết mà vẫn không quên được mối tình đầu.

Có lẽ, ban đầu chính là ông đã sai rồi..

Ông nội Tiễn trầm mặc một lát, sờ sờ đầu của Tiễn Ý Ý: "Ừ, ông nội biết rồi, sẽ không làm khó bạn trai nhỏ của con."

Tiễn Ý Ý yên lòng.

"Ý Ý, nếu con đã quyết định rồi, ông nội sẽ thay hai đứa xử lý chuyện đính hôn." Ông nội Tiễn ôn hòa nói.

"Đính hôn?"

Tiễn Ý Ý hoảng hoảng.

Vậy làm sao được!

"Không phải, ông nội, bọn con mới đang nói chuyện yêu đương, lập tức liền đính hôn có hơi gấp không."

Tiễn Ý Ý cố gắng muốn đánh tan chủ ý của ông.

"Coi như là ông nội cho con một tấm lá chắn." Ông nội Tiễn thở dài, "Cha mẹ con đều không thể dựa được vào, tiểu thúc của con sau này nếu kết hôn cũng có vợ con của chính mình. Con chỉ là cháu gái, nó cũng không thể bao hộ con cả một đời."

"Ông nội tuổi tác cũng lớn rồi, về sau cũng không chiếu cố con được nhiều năm nữa, Ý Ý à."

"Người có thể bảo hộ con cả đời, vĩnh viễn cũng chỉ có chính con và chồng của con mà thôi."

"Vô luận là tương lai nó có ra sao, hiện tại nó đều không có gì cả. Hiện tại con cùng nó đính hôn, bất luận về sau phát sinh ra điều gì, điểm này sẽ làm cho nó nhớ kỹ."

Ông nội Tiễn nói.

Đây là một loại thi ân.

Ý nghĩ của ông không sai, cái phương thức này cũng sẽ được đại đa số người chọn lựa.

Thế nhưng là Tiễn Ý Ý có chút không được tự nhiên.

Thứ nhất, cô cùng Lương Quyết Thành không phải tình nhân thực sự, thứ hai, nói yêu đương là chuyện của hai người, thế nhưng đính hôn là chuyện của hai gia đình, áp lực rất lớn.

Không phải cô không nguyện ý tiếp thu mẹ Lương với Nguyệt Ninh, mà là sau khi đính hôn, người Lương gia sẽ thực sự coi cô là người nhà. Tới lúc đó cô nói chia tay, thực sự có chút tàn nhẫn.

Tiễn Ý Ý cúi đầu không nói lời nào.

Nửa ngày sau, cô chậm rì rì nói: "Quá sớm, ông nội, bọn con vẫn còn nhỏ, đính hôn ít nhất cũng chờ sau khi thi đại học xong rồi nói sau không được sao."

Trước cú tri hoãn đã.

Kéo dài được một năm, đợi tốt nghiệp xong, cô với Lương Quyết Thành cũng kết thúc cái quan hệ thương nghiệp này rồi.

Chia tay trong hòa bình.

Ông nội muốn để bọn họ đính hôn cũng không ai đính hôn cùng cô a.

Nghĩ thông suốt cả này, Tiễn Ý Ý liền thần nhiên hơn.

Như vậy, chuyện này cứ để một năm sau tính. Việc bây giờ là tri hoãn càng lâu càng tốt.

Ông nội cảm thấy việc này cũng không quan trọng. Một năm sau hai đứa nhỏ cũng đã tốt nghiệp cấp ba, lên đại học rồi đính hôn cũng là một chuyện tốt.

Thời gian nói dài không dài mà ngắn cũng không ngắn, chẳng qua chỉ là một năm trung học mà thôi.

Ông gật đầu đồng ý.

"Ông nội, Lương Quyết Thành đâu ạ?"

Ông nội chủ động nhắc tới việc đính hôn của hai người, như vậy ít nhất là ông với anh đã đàm phán ổn thỏa. Nhưng kỳ quái là, thời gian dài như vậy, cô vẫn không nhìn thấy Lương Quyết Thành.

Anh ở đâu?

Tiến Ý Ý nhìn trước ngó sau, thậm chí là cảm thấy ông nội đem Lương Quyết Thành giấu ở phía dưới sofa.

Không phải nói có một loại phương thức chính là đem người giấu đi, sau đó nghe người kia thổ lộ tiếng lòng hay sao?

Chẳng lẽ, ông nội muốn dùng chiêu này?

Tiến Ý Ý nhớ lại những gì mình vừa nói, đột nhiên nghĩ lại hai câu buồn nôn kia, khuôn mặt đều bị đốt cho đỏ bừng lên.

Ông nội Tiến thấy cháu gái nhỏ nhìn trước ngó sau một hồi, sau đó lại đỏ mặt cúi đầu, cũng không biết là đang nghĩ cái gì.

Suy nghĩ của người trẻ tuổi quá nhanh, lão nhân gia hoàn toàn xem không hiểu.

Tiến Ý Ý đều không yên tâm, khắp nơi trong thư phòng đều tìm qua một lượt, không tìm được Lương Quyết Thành, lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Còn tốt, còn tốt, cô vẫn có lưu lại mặt mũi của kim chủ.

Nếu để cho anh nghe thấy được, tám phần mười chắc chắn là cho rằng cô yêu thích anh, đang thổ lộ tiếng lòng a.

Cũng không thể để lão đại suy nghĩ nhiều được, vạn nhất lại đem một nhân vật phản diện đang êm đẹp đi chệch hướng thì biết làm sao.

Ông nội Tiến cũng không làm loại chuyện này. Thấy Tiến Ý Ý sốt ruột liền nói nơi mà anh đang ở cho cô.

Tiến Ý Ý chạy đi, đứng ở ngoài cửa, nhìn xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ thấy bóng dáng của Lương Quyết Thành.

Trước mặt anh đứng hai người, Tiến Ý Ý đều biết, đó là trợ lý của ông nội và tiểu thúc.

Hai vị trợ lý này đang nói gì đó với Lương Quyết Thành, anh thì đang gõ bàn phím, không khí giữa ba người mười phần nghiêm túc.

Tiến Ý Ý đứng đó nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra được cái gì.

Trên máy tính là từng hàng số hiệu nhanh chóng xẹt qua, ở trong mắt cô chính là một loạn mã, căn bản là không nhận thức được.

Nhưng Tiến Ý Ý cũng biết, đây là đang làm chính sự.

Cô cũng không có quấy rầy, trở về bởi ông nội chơi cờ.

Bảo mẫu đã làm xong cơm chiều, bây giờ đã là năm giờ. Từ lúc Lương Quyết thành bị mang đến cái phòng này đã là hơn ba giờ rồi. Tới lúc ăn cơm, hai trợ lý cuối cùng mới đem Lương Quyết Thành thả ra.

Cùng lúc đó, đưa cho ông nội Tiến một phần tư liệu đã chỉnh sửa.

Ông nội Tiến ăn cơm, Lương Quyết Thành theo Tiến Ý Ý cùng nhau bồi ông.

Quy củ trên bàn ăn của ông nội là không được nói chuyện khi đang ăn, sau khi ăn nửa giờ, Lương Quyết Thành lại bị hai trợ lý xách vào phòng.

Tiền Ý Ý bồi ông nội đi tản bộ tiêu thực sau bữa cơm.

"Mân Văn về nhà, tới nay đã được hai tháng a."

Lá ngân hạnh đã rụng xuống một ít, hai bên đường đều là một tầng lá dày.

Trên cổ ông nội là khăn quàng cổ mà mẹ Lương đan.

Mẹ Lương chọn len lông cừu rất nhỏ, thân da, tính giữ ấm rất tốt.

Ông nội quàng vào cũng thực ấm áp, vô cùng thoải mái.

Ông híp mắt, như một lão gia tử bình thường tản bộ trong công viên, cùng vẫn bồi bên cạnh nói chuyện thường ngày.

Nhắc tới Tiền Mân Văn.

Tiền Ý Ý có chút đau đầu.

Ở trước mặt ông, cô không nghĩ giả bộ có tình cảm tốt với cô ta, nhưng là cũng không thể để cho ông nội cảm thấy cô với Tiền Mân Văn ở chung rất không hòa hợp.

"Chắc là vậy a, con cũng không có chú ý, không nhớ rõ lắm."

Lấy có tốt nhất chính là cô không để ý đến Tiền Mân Văn.

Về phần chuyện phát sinh ở trong trường, cũng không cần thiết phải nói cho ông nội.

Ông nội Tiền thờ dài.

"Con a, gặp chuyện gì cũng đều không nói."

Tiền Ý Ý xác thực là không nghĩ nói cho ông nội.

Loại chuyện này cần gì nói cho ông chứ. Dù sao cô cũng có Lương Quyết Thành, chuyện này cơ bản là đã giải quyết xong rồi.

Mấy người nghe theo Tiền Mân Văn đều đã ở trước trường nhận tội, bài viết về Tiền Ý Ý kia căn bản không còn ảnh hưởng gì đến cô nữa, hiện tại trong trường, bất quá lớn nhất chính là Tiền Mân Văn.

Tiền Ý Ý đối với sự thật cũng không muốn nói nhiều thêm, không hề muốn phản ứng.

Dù sao không lâu sau, bất quá khác sẽ đề lên trên chuyện đó thôi.

Cô không quan trọng.

Ông nội Tiền nói ra: "Gần đây nếu con có thời gian thì chuẩn bị một chút. Ông nội vừa chiếm được một kiện vòng ngọc cổ, đến lúc muốn mời người đến xem, con là cháu gái ông, là tiểu bối ở trong nhà, nhất định cũng phải lộ diện."

"Nếu một người quá nhàm chán, có thể đem bạn trai nhỏ của con theo cùng."

Xem vòng ngọc?

Ông nội là thích mấy chuyện như vậy, Tiền Ý Ý tự nhiên là cũng đáp ứng theo.

Thời gian bồi trường bồi, nhất định là phải có.

Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành ở nhà ông nội cả một buổi chiều đều không chạm mặt.

Lương Quyết thành bị hai trợ lý mang teo, trừ lúc ăn cơm đi ra ngoài ra thì toàn bộ thời gian đều ở cạnh cái máy tính.

Trời tối, ông nội sợ Tiền Ý Ý nghỉ ngơi quá muộn không tốt, bây giờ mới thả người đi.

Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành chân trước vừa đi, hai trợ lý ở phía sau đã đem tư liệu về thành tích mà Lương Quyết Thành đạt được trong mấy tiếng qua giao cho ông nội Tiền.

Sau khi xem xong phần tài liệu này, ông nội Tiền thờ dài.

Ánh mắt của cháu gái nhỏ quả không sai, hậu sinh khả úy a.

Ông bấm một số điện thoại.

"... Đưa một người tới chỗ của cậu... hảo hảo mang cho tốt."

"Ai ư? Cháu rể của tôi!"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Lương Lương: Cảm tạ ông nội! Cảm tạ mẹ tác giả!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Một ngày của Lương Quyết Thành trôi qua vô cùng kích thích.

Anh cho rằng mình đã không còn hy vọng nữa, quanh co lòng vòng một hồi, lão gia tử lại cho anh thêm một cơ hội.

Nếu ông nội trực tiếp cự tuyệt anh, không cho anh bất cứ hy vọng nào, căn bản sẽ không kêu hai trợ lý kia tới đây thí nghiệm thực lực, phân tích tiềm lực của anh.

Chính là bởi vì ông cho anh một cơ hội, cho nên anh mới có thể ở lại. Thời gian này vô cùng mệt mỏi, cũng thực kích thích cùng khẩn trương, cũng làm cho anh yên tâm hơn.

Về nhà tắm rửa qua một lần, vài ngày nay không có ngủ tử tế, Lương Quyết Thành vừa nằm xuống chính là cả một ngày. Tiền Ý Ý sợ anh ngủ đến chết, cách một đoạn thời gian sẽ đến xem xem anh có còn thở hay không.

Hoàn hảo là người trẻ tuổi, thể chất rất tốt a.

Lương Quyết Thành ngủ mười mấy tiếng đồng hồ, thể lực khôi phục, xuống bếp sờ soạn tìm đồ ăn.

Tiền Ý Ý có để lại canh cho anh, biết mấy ngày nay anh cực khổ, cô còn bảo đi giúp việc hầm cho anh một con gà, nấu một nồi canh gà thơm ngào ngạt.

Lương Quyết Thành ăn uống no đủ, nhận được điện thoại từ trợ lý của ông nội Tiền.

"Chào cậu..."

Ngay từ đầu anh đã có chút kinh ngạc, nhận được cú điện thoại này về sau, sắc mặt Lương Quyết Thành hơi hơi có chút thay đổi.

"Vâng..."

Tiền Ý Ý ngồi đối diện Lương Quyết Thành dùng bữa cơm của mình, bữa cơm này của cô là sau khi tan học trở về mới ăn.

Lương Quyết Thành vài ngày không có lên lớp, thầy Trương cũng không có hỏi, nhiều nhất chính là đem đề thi đưa cho Tiền Ý Ý, bảo cô mang về cho anh làm, làm xong rồi lấy đáp án của anh làm tiêu chuẩn để chữa bài cho những bạn khác.

Tiền Ý Ý ăn cũng không tập trung, có chút tò mò về cú điện thoại này của Lương Quyết Thành.

Chờ anh cúp điện thoại, xoa xoa thái dương.

"Ai thế?"

Tiền Ý Ý tò mò.

"... Trợ lý Tôn."

Tiền Ý Ý sững sốt: "Trợ lý của ông nội?"

Tại sao trợ lý Tôn lại gọi điện cho Lương Quyết Thành?

Tiền Ý Ý cắn thìa, có chút khó hiểu.

Lương Quyết Thành giải thích: "Trợ lý Tôn nói muốn đưa tôi đi gặp một người. Nếu có thể, về sau mỗi cuối tuần, khả năng sẽ phải tới đó học tập."

Tiền Ý Ý thiếu chút nữa hỏi "học bù sao?", cuối cùng là phản ứng kịp không có nói ra.

Trợ lý Tôn mang Lương Quyết Thành đi theo học tập, vậy khẳng định không phải là học tập trong trường a!

"Ông nội an bài?"

Lương Quyết Thành gật đầu, sắc mặt anh có điểm phức tạp.

Ông nội Tiền là người làm việc quyết đoán. Thời điểm không đồng ý liền không đồng ý, đã đáp ứng liền muốn dùng tất cả biện pháp đem anh đỡ đứng lên.

Tiền Ý Ý rất hiếu kì, ông nội đến cùng là an bài cái gì.

Lương Quyết Thành hiện tại cũng không nói rõ được, chỉ là biết có thể sẽ có người trong ngành chỉ điểm anh, tiến hành học tập chuyên nghiệp.

Hôm nay là thứ tư, thứ bảy là ngày mà ông nội mời người tới xem vòng ngọc, Tiền Ý Ý nhớ tới, thuận miệng đề ra một câu: "Vậy nếu cậu có thời gian, thứ bảy này ông nội muốn mời người tới xem vòng ngọc, ông muốn tớ cũng tới, cậu cũng có thể tới."

Dừng một chút, nhớ tới Lương Quyết Thành trước mặt ông nội đều là một bộ dáng khản trương, Tiền Ý Ý hỏi một câu: "Có muốn đi không?"

Lương Quyết Thành do dự một lát, cuối cùng vẫn là gật đầu.

"Tôi đi."

Nếu như đã muốn bắt đầu chuẩn bị vì tương lai của hai người, như vậy thì anh nhất định phải biết được người trong giới của Tiền Ý Ý. Loại xem vòng ngọc này không coi như là trường hợp chính thức, anh đi theo Tiền Ý Ý tham dự, thông qua được sẽ dễ dàng cho việc về sau anh có đủ tư cách đứng bên cạnh cô hơn.

Lương Quyết Thành muốn đi, Tiền Ý Ý liền nhanh chóng đặt làm cho anh một ít quần áo.

Quần áo mua lúc trước đều là quần áo hằng ngày, đến tiệc của lão gia tử mà mặc nó thì rất không thích hợp.

Tuổi của anh không lớn, vẫn còn chưa trưởng thành, tây trang giày da cũng không quá thích hợp. Tiền Ý Ý cho người chuẩn bị một bộ tây trang huu nhàn, hợp với tuổi trẻ của anh hơn, kiểu dáng đơn giản, mang những chi tiết thiết kế nhỏ, dùng để tham dự một ít sự kiện không quá chính thức là đủ rồi.

Trong khoảng thời gian này, Lương Quyết Thành đã theo trợ lý Tôn đi gặp người.

Trợ lý Tôn vừa mang Lương Quyết Thành ra ngoài chính là mất hết hai ngày, di động của anh đều trong trạng thái tắt máy, nếu không phải biết Lương Quyết Thành đi theo trợ lý Tôn là rất an toàn thì Tiền Ý Ý đều cho rằng anh đã bị lừa bán đi đâu rồi.

Chung quy là lão đại quá đẹp trai; bán đi đâu đều có người muốn.

Sau khi tan học, Tiền Ý Ý cũng không về nhà mà đi cùng Nhâm Kha, Tô Á Na, Tại Tiểu và Chu Tam đi nơi Lương Nguyệt Ninh ở học bù.

Phương thức dạy học của Nhâm Kha, Tiền Ý Ý nghe không vào, nhưng bọn Tô Á Na lại có thể tiếp thu rất tốt, cũng do mỗi người có cách nghe khác nhau mà. Không có thầy giáo dạy, Tiền Ý Ý liền buông lỏng mình, bành trướng đi theo em gái Lương học nặn trong khi đám bạn mình vẫn còn đang bù đầu học.

Hai ngày nay Lương Quyết Thành cũng không bắt cô học, Tiền Ý Ý chơi bời suốt hai ngày, cuối cùng phát hiện đất sét này nặn rất thích tay.

Lương Quyết Thành bề bộn nhiều việc, cả hai ngày đều không gọi cho cô một lần nào. Vẫn là trợ lý Tôn chủ động gọi điện thoại cho Tiền Ý Ý, báo lại một chút tình huống cho cô.

Anh hiện tại đang theo một người rất lợi hại trong công ty học tập, đối phương rất giỏi, hần nguyện ý dạy, đây là cơ hội hiếm có của Lương Quyết Thành. Chính vì thế nên anh đều không dám phân tâm, nghiêm túc đi theo học tập.

Trợ lý Tôn ở trong điện thoại liền khen mấy câu.

"Ý Ý tiểu thư, bạn trai của cháu thực thông minh. Dương tiên sinh mang theo cậu ấy có hai ngày cũng khoe cậu ta sáng tạo nhanh nhẹn, học tập cũng rất nhanh. Nói một suy ra ba, đối với tri thức mới tiếp thu rất lợi hại."

Lương Quyết Thành được khen ngợi, Tiễn Ý Ý cũng có cảm giác tự hào. Lòng ngực ưỡn lên, mặt đầy đắc ý nhưng vẫn phải khiêm tốn một chút: "Tạm tạm thôi, cũng cứ như vậy à."

Trợ lý Tôn: "..."

Ý Ý tiểu thư, trong thanh âm của cháu có sự vênh vào đều có thể nghe được a.

Trước tối thứ sáu, Lương Quyết Thành cuối cùng cũng bị đuổi trở về.

Dựa theo đối phương nói là để cho anh tắm rửa thật tốt, ngày mai còn phải đi gặp người nữa.

Lúc bắt đầu, Tiễn Ý Ý còn không biết tại sao trợ lý Tôn lại nói như vậy, chờ khi hắn đem người đưa về nhà, Tiễn Ý Ý vừa nhìn thấy liền trầm mặc.

Ước chừng là đã hai ngày rồi Lương Quyết Thành không ngủ, thậm chí là không rửa mặt chải đầu, tóc tai rối bời, quần áo vẫn là bộ lúc cô phái người đưa qua. Toàn thân tinh thần uể oải, buồn ngủ đến mức mắt không mở ra được, xoa xoa mắt vừa vào cửa nhìn thấy Tiễn Ý Ý, lúc này anh mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, khí thế toàn thân đều sụp đổ.

Tiến Ý Ý nhìn đều đau lòng không thôi, nhanh chóng đem canh sườn đã chuẩn bị tốt đưa cho anh ăn để còn nhanh chóng đi ngủ.

Lương Quyết Thành đích xác cực kỳ mệt mỏi.

Thời gian hai ngày này, anh đều không có cơ hội chợp mắt. Dương tiên sinh có thể rút ra thời gian tới chỉ điểm anh là một chuyện cầu còn không được. Lương Quyết Thành tuyệt đối sẽ không lãng phí cơ hội tốt như vậy, cố gắng chống giữ hai ngày qua. Thêm nữa lúc trước anh còn thức đêm, vừa về đến nhà, về đến trong phạm vi an toàn liền chịu không được, một giấc ngủ thẳng đến chiều thứ bảy.

Cũng vì trong tiềm thức nhớ rõ hôm nay có một buổi tiệc vòng ngọc của ông nội cho nên mới giãy giụa tỉnh lại.

Tiến Ý Ý không có quấy rầy Lương Quyết Thành.

Anh rất mệt, bộ dáng lúc anh về đến nhà đều khiến cho cô đau lòng.

Buổi xem vòng ngọc hôm nay cũng không phải trường hợp chính thức gì, anh không đi cũng được. Nói cho lão gia tử một tiếng cũng có thể được thông cảm.

Giữa trưa, thợ trang điểm của Tiễn Ý Ý tới nhà, mang tới cho cô một bộ lễ phục mới cùng một hộp trang sức.

Sau khi Tiễn Ý Ý chuyển nhà, mấy bộ lễ phục cô cũng không mang theo, cũng không cần dùng tới.

Cô đi học ở trường công lập, cuối tuần không phải học bù thì chính là đi về nhà, loại hoạt động xã giao như thế này đã ít lại càng ít hơn; trước đó cũng không thường xuyên tham gia yến hội cho nên những bộ đồ này cũng không cần dùng lắm.

Vẫn là ông nội đề bụng, để cho người ta chuẩn bị váy mới cùng trang sức mang đến cho cháu gái.

Xem vòng ngọc cũng không phải trường hợp chính thức, bên dưới chuẩn bị váy cho Tiễn Ý Ý cũng không quá khoa trương, là một cái váy màu vàng nhạt tay dài, chân váy dài quá gối, thiết kế đơn giản hào phóng, thích hợp cho việc tham gia gia yến bình thường.

Trang sức cũng đơn giản, là một cái vòng cổ kim cương cùng một cái vòng tay.

Trang điểm vẫn là phải làm; dù sao cũng là trường hợp công khai gặp người khác mà.

Tiến Ý Ý trang điểm được một nửa, cửa phòng bị người đẩy ra.

Lương Quyết Thành liếc mắt nhìn thấy Tiễn Ý Ý đang trang điểm ở bên trong.

Cô đã thay xong quần áo, tóc hơi uốn xoắn rũ lên vai, có một loại thanh thực lại mị lực hơn so với số tuổi hiện tại của mình.

Anh nắm chặt tay nắm cửa, hai mắt nhìn cô một lát rồi gạt đầu với thợ trang điểm đang ở trên mặt cô bồi về loạn xạ.

Lương Quyết Thành lặng lẽ đi tới phòng bếp, trong lò vi sóng còn có đồ ăn chuẩn bị cho anh.

Mấy ngày nay, mỗi ngày đều không cùng ăn với Tiễn Ý Ý, Lương Quyết Thành cũng đã tập thành thói quen.

"Lương ca, nhanh nhanh, chúng ta tranh thủ một chút đi."

Tiến Ý Ý nhanh chóng kéo anh tới đặt trước mặt thợ trang điểm.

Đôi phương muốn cắt tóc cho anh, thiết kế một kiểu tóc thích hợp hơn.

Hai mắt Lương Quyết Thành nhắm lại, tùy ý để bọn họ phát huy.

Dù sao người của mình làm chắc chắn tốt hơn thợ cắt tóc ngoài kia.

Tóc Lương Quyết Thành hơi dài, ở trong tay của thợ trang điểm, rất nhanh bị cắt đi, gọn gàng hơn rất nhiều.

Tiền Ý Ý đã chuẩn bị xong, đi giày cao gót, ôm áo khoác chớp mắt nhìn tóc Lương Quyết Thành từng chút một biến đổi trong tay người cắt.

Tóc anh rất dài, có thể che đi cả đôi mắt.

Thợ trang điểm cắt hai nhát, tóc trên trán Lương Quyết Thành đã lên đến trên lông mi, tóc mai cũng xén bớt đi, một tầng tóc mỏng manh rũ ở đó, có tính thần hơn rất nhiều.

Kiểu tóc đối với khí chất của một người cũng rất có ảnh hưởng, để tóc mái dài che đi mặt mày thì anh đem đến cho người ta một loại u ám, lạnh nhạt không thể tới gần, nhưng là lúc xén bớt tóc mái đi, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ kia thì nhìn càng thêm đẹp trai.

Tiền Ý Ý nhìn đến say mê.

Cô vẫn biết là Lương Quyết Thành rất đẹp, có thể là tác giả muốn cho Lương Quyết Thành có thêm fans. Cũng bởi vì cái vẻ bề ngoài này mà về sau, Lương Quyết Thành chiếm được không ít tiện nghi.

Lương Quyết Thành đột nhiên mở mắt ra, cùng với cô bốn mắt nhìn nhau.

Tiền Ý Ý lập tức dời ánh mắt.

Sau khi thu thập xong, Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành lên xe chuẩn bị xuất phát, bỗng nhận được tin nhắn từ trợ lý Tôn.

Cha mẹ Tiền với Tiền Mân Văn cũng đã xuất phát.

Điều này là nằm trong dự liệu của Tiền Ý Ý, con trai, cháu gái ruột tham gia là điều tất nhiên.

Chỉ cần Tiền Mân Văn thông minh, đứng ở trên yến hội của ông nội làm âm ỉ chuyện gì dọa người là được rồi.

Biết đó là điều đương nhiên, thế nhưng Tiền Ý Ý vẫn có chút không vui.

Cô cảm thấy sau khi học tập thật tốt, cố gắng lao đầu vào học hành liền có thể không cần tiếp xúc với Tiền Mân Văn nữa, thế nhưng lại dính đến Điều Nhất Nam.

Lúc Tiền Ý Ý tới, còn chưa có ai, phòng khách đã trang trí xong, quản gia đang kiểm tra lại danh sách khách mời một lần nữa.

Người tới cũng không nhiều, đều là mấy lão tiên sinh có quan hệ tốt với lão gia tử, ngẫu nhiên có mấy người trung niên có quan hệ không tệ với Tiền gia.

Số người tuy ít, thế nhưng ai có mặt ở đây cũng đều là người tai to mắt lớn của Hải thị này.

Ông nội còn đang ở trên lầu luyện chữ.

Tiền Ý Ý lên trên, phát hiện bức tranh mẹ Lương vẽ được treo ở trên hành lang, cùng với mấy bức tranh mà ông nội bán đấu giá được đặt cùng nhau.

Ông nội hiện tại không tới công ty nữa, phần lớn thời gian đều ở nhà. Việc ở công ty đã có người khác lo, không cần thiết để ông bận tâm tới. Lui nhất vạn bước mà nói, còn có Tiền Thiếu Trâm ở đó, ở cái tuổi này của ông cũng không cần quan tâm tới mấy chuyện này nữa.

Không có việc gì làm liền viết chữ, đi dạo quanh mấy hội đấu giá, tận hưởng sinh hoạt khi về hưu.

Trên bàn của ông có một bộ chữ còn chưa khô, tản ra xung quanh một mùi hương khí mực nước.

Bình thường khi cô đến, ông sẽ kéo cô cùng đi luyện chữ. Nhưng lần này lại nhớ còn có Lương Quyết Thành cho nên cũng không lôi kéo cô cùng luyện với mình, hỏi han một chút tình huống của hai người, để Tiền Ý Ý mang anh đi nghỉ ngơi một chút, chờ chờ đến tận năm rưỡi, khách rút cuộc cũng tới.

Lương Quyết Thành một người cũng không biết, quản gia đã sớm từ chỗ ông nội biết được đây là cháu rể tương lai, là bạn trai của Ý Ý tiểu thư cho nên chủ động giới thiệu mọi người cho Lương Quyết Thành.

Từ người trong nhà lan đến người bên cạnh, rồi đến toàn bộ yến hội lúc này.

"Cũng không phải là trường hợp chính thức gì, đến đều là người có quan hệ tốt với Tiền gia. Thậm chí là có một số người đã nhìn Ý Ý tiểu thư lớn lên. Đến lúc đó ngại cứ đi theo tiểu thư chào hỏi là được, Lương tiểu tiên sinh."

Quần gia nói một câu để Lương Quyết Thành thả lỏng.

Anh đại khái là cũng biết một chút, trong lòng hiểu rất rõ.

Cách lúc bắt đầu còn một chút thời gian nữa, Tiền Ý Ý đưa Lương Quyết Thành tới phòng mình để anh nghỉ ngơi một lát.

Sau giấc ngủ lại phải bận rộn, lúc này có thể chớp mắt trong chốc lát để lát nữa tinh thần sẽ tốt hơn.

Tuy rằng không phải trường hợp trọng yếu, thế nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt những vị đại gia này, ấn tượng ban đầu nhất định là phải lưu lại thật tốt.

Tiền Ý Ý nhớ rõ vài năm sau, Lương Quyết Thành cũng sẽ cùng những người này đáp lên quan hệ, có một chút quan hệ hợp tác. Như vậy là mặc kệ về sau, hiện tại cứ lấy thân phận bạn trai của con gái Tiền gia cùng người ta gặp mặt, có lẽ sẽ tốt hơn cho tương lai của Lương Quyết Thành.

Phòng này là phòng ở của Tiền Ý Ý từ hồi còn nhỏ cho tới lúc lớn, đến nay vẫn được ông nội giữ lại.

Thậm chí là còn có một chút dấu vết từ hồi bé để lại

Giường nhỏ dài một mét hai màu hồng phấn, dưới đất là thảm màu hồng nhạt hình tròn, bên trên còn để mấy con gấu bông lông nhung.

Khắp nơi đều lộ ra vẻ đáng yêu của bé gái.

Lương Quyết Thành không thể nào đặt chân, cũng không có nơi có thể ngủ.

Ngủ ở trên giường Tiền Ý Ý còn bé từng ngủ qua, đối với anh mà nói có chút áp lực tâm lý.

"Không có chỗ nào để ngủ."

Lương Quyết Thành nhìn xung quanh một vòng, đích xác là không tìm được một nơi có thể ngủ, anh vừa nói ra khỏi miệng, mắt đã bị một tấm ảnh làm chú ý.

Đó là ảnh chụp một bé gái cùng một đại nam nhân trẻ tuổi.

Trong bức ảnh, nam nhân ngồi ở trên mặt cỏ, bé gái ghé vào trên đùi hắn, đối mặt với máy ảnh, cười đến sáng lạn.

Tiền Ý Ý chú ý tới ánh mắt Lương Quyết Thành.

"Đó là ảnh hồi bé của tớ với tiểu thúc."

Tiền Ý Ý nói cũng không mang lại sự chú ý của anh, anh chỉ vào đó nói: "Tư thế rất tốt."

Tiền Ý Ý nhìn hắn.

Lương Quyết Thành nhìn tấm ảnh, rồi lại quay sang nhìn cô, sau đó lại quay lại nhìn tấm ảnh.

Tiền Ý Ý: "..."

Đây không phải là ám hiệu sao!

Rõ mồn một a!

Tiền Ý Ý mím môi.

Nửa ngày sau, cô dưới ánh mắt của anh vẫn cúi đầu lui bước trước.

Tiền Ý Ý đá dép lê sang bên cạnh, nhấc váy cẩn thận ngồi xuống thảm màu hồng nhạt.

Cái tư thế này chính là đồng ý.

Lương Quyết Thành như sợ cô đổi ý, dường như ngay lập tức nằm xuống, đầu gối lên đùi Tiền Ý Ý.

Trên đùi đột nhiên nặng thêm một chút khiến Tiền Ý Ý có chút không được tự nhiên.

Ở trên đùi của cô, nam sinh từ từ nhắm hai mắt, độ cong nơi khoe môi được thả lỏng, hơi hơi giường lên, có thể nhìn ra được là tâm tình của chủ nhân nó rất tốt.

Tiền Ý Ý rũ con mắt.

Lương Quyết Thành xác thực là không có nghi ngại tốt, nằm trên đùi Tiễn Ý Ý một lúc, xung quanh đều là khí tức của cô, hương thơm của thiếu nữ như có như không lượn lờ quanh chớp mũi làm cho anh say mê.

Hai mắt anh nhắm lại cơ hồ là không đến một phút liền ngủ say.

Mệt chết anh rồi.

Quá mệt mỏi.

Tiến Ý Ý rũ mắt có thể nhìn thấy dưới đôi mắt của Lương Quyết Thành có một mảnh bầm đen.

Kỳ thật anh hiện tại cũng không cần phải liều như vậy. Dựa theo hướng phát triển bình thường, anh hiện tại so với người khác đều xuất sắc hơn rất nhiều, đề quốc thương nghiệp của anh cũng cực kì phát triển.

Chỉ cần không có Điều gia khiêu khích, Lương Quyết Thành có thể sống rất tốt.

Mi tâm của anh khi ngủ nhắm lại.

Ngón tay Tiến Ý Ý nhẹ nhàng rơi xuống.

Tựa hồ là cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Tiến Ý Ý, mi tâm nhú chặt kia liền buông lỏng ra.

Điều gia a...

Chỉ cần Điều Viên vĩnh viễn không thấy mẹ Lương, không thấy Nguyệt Ninh, tương lai Lương Quyết Thành không có cừu hận gì trong lòng, thì chính là bừng sáng a.

Chừng nửa tiếng sau, cửa bị gõ vang.

"Ý Ý tiểu thư, Lương tiểu tiên sinh, đại tiên sinh và phu nhân, còn có Mân Văn tiểu thư đã tới."

Quản gia vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy tư thế Tiến Ý Ý ngồi trên thảm ôm Lương Quyết Thành, liền bất giác thả nhẹ thanh âm.

Giấc ngủ của Lương Quyết Thành rất cạn, có khí tức của Tiến Ý Ý bên cạnh có thể làm cho anh an tâm, thế nhưng rất nhanh lại có thanh âm khác xâm nhập vào khiến cho anh có phản ứng tự nhiên, nâng cao cảnh giác.

Lương Quyết Thành mở mắt ra.

Chỉ ngủ có nửa tiếng, thế nhưng đối với anh như vậy đã đủ rồi.

Tin tức quản gia mang đến đối với hai người trong phòng đều không vui vẻ gì.

Nhưng căn cứ vào lễ phép, phận làm tiểu bối, hai người vẫn phải xuống chào hỏi.

Tiến Ý Ý nghĩ xoa xoa mặt của mình, thế nhưng vừa giơ tay lên lại nghĩ đến lớp trang điểm trên mặt, cái tay liền không xoa được nữa.

Cơ hồ lúc Tiến Ý Ý đưa tay lên, Lương Quyết Thành liền nhìn ra cô muốn làm gì.

"Lại đây."

Anh cúi người, từ từ nhắm hai mắt tới gần Tiến Ý Ý.

"Hà?"

Tiến Ý Ý sùng sốt.

"Muốn xoa thì xoa đi." Lương Quyết Thành bày ra một bộ dáng tùy tiện Tiến Ý Ý làm càn, dung túng cô.

Khuôn mặt của anh gần trong gang tấc...

Tay của cô có chút ngứa.

Nhấn nhẹn nửa ngày, cuối cùng vẫn nhịn không được, hai tay cẩn thận đặt lên mặt Lương Quyết Thành.

Nam sinh đang nhắm hai mắt từ từ mở mắt ra.

Trong nháy mắt đó, đáy mắt anh tựa như có thứ gì đó thoáng qua.

Nhanh đến nỗi Tiễn Ý Ý không kịp hiểu ý tứ của ánh mắt đó.

Khoảng cách hai người rất gần.

Tư thế kia, giống như cô đang nâng mặt Lương Quyết Thành.

Mà trong ánh mắt của anh dần dần để lộ một tin tức khác.

Anh nghĩ muốn hôn.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Cho ta hôn!!!

- - - - -

Editor có lời muốn nói:

Thương Thù xin đặc biệt gửi tới những bạn: bear1407, DuyenTruong2105, NguyPhng729455, tuyetmai23122000, MaiNguyen409658, LinhNguyen772578, thumovit111, MyMoyy, VoLeeMinHo.

Những bạn này đã ủng hộ mình, vote cho mình và cmr nhiệt tình nhất. Cảm ơn các bạn rất nhiều!!

Cũng cảm ơn những độc giả giấu mặt, tuy không thể hiện ra nhưng vẫn âm thầm ở đằng sau đọc truyện trên trang chính chủ của mình, mình cảm thấy rất hạnh phúc. Xì xì!!! <3

#Truyện chỉ đăng full duy nhất trên Wattpad.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Đồng tử Tiễn Ý Ý co rụt lại.

Hai mắt Lương Quyết Thành nhắm nghiền.

Cái nhắm mắt kia lại là một cái chớp mắt, khí tức như con thú săn hung ác nhất thời lặng yên không thấy nữa.

Trong lòng Tiễn Ý Ý bang bang nhảy. Cô nổi cáu, ở trên mặt Lương Quyết Thành hung hăng chà đạp một lần.

Xúc cảm thật tốt.

Thu tay lại, Tiễn Ý Ý chấp tay ra sau lưng, trong lòng lặng lẽ nghĩ.

Trong phòng khách, ba người Tiễn gia đã đến.

Cha Tiễn còn đang hỏi trợ lý Tôn vấn đề gì đó, mẹ Tiễn thì đang lôi kéo bảo mẫu liên tục hỏi chuyện.

Chỉ có duy nhất Tiễn Mân Văn mặc một bộ váy mới, quy củ ngồi trên ghế sofa, vẫn duy trì một tư thế ưu nhã không nhúc nhích.

Tiến Ý Ý đứng ở trên tầng hai nhìn xuống, sau đó nâng váy đi xuống lầu.

Cha mẹ Tiễn đều nhìn thấy cô, vẫn là cha Tiễn chủ động hỏi trước: "Lúc đến sao không nói một tiếng, chúng ta cùng đi."

"Tuyến đường không tiện, không có biện pháp cùng đi."

Tiền Ý Ý vẫn duy trì vẻ ngoài khách khí.

Cha mẹ Tiền đến bây giờ đều không có phát hiện, hai tháng nay Tiền Ý Ý đều không có gọi qua bọn họ một tiếng, dùng biểu lộ lễ phép xưng hô che đậy qua loa.

"Con ở đây thi tốt, chuyện lần trước của chị con..."

Lời vừa nói ra khỏi miệng, cha Tiền đã bị Tiền Mân Văn đang lạnh mặt đánh giá Tiền Ý Ý nóng nảy ngắt lời: "Ba ba!"

Ngày đó Tiền Ý Ý không có đi dự tiệc sinh nhật của tiểu thư Điều gia là điều may mắn lớn nhất đối với cô ta. Ít nhất thì cô không có tận mắt chứng kiến mình chật vật như thế nào.

Nhưng sao cha Tiền có thể chủ động nói cho Tiền Ý Ý chứ? Đây chính là chuyện đáng xấu hổ của cô ta a!

Tiền Mân Văn vừa vội vừa tức!

Cô ta là lần đầu tiên đi tham dự yến hội, bên người còn không có mẹ Tiền đi theo, chính mình cái gì cũng không biết, lại thêm Điều Nhất Nam cùng Điều Viễn lại không cho cô ta chút mặt mũi nào, triệt để đem mặt mũi Tiền Mân Văn vứt xuống tận Bắc Thái Bình dương.

Ngày đó đoán chừng ai cũng đều biết, đại tiểu thư của Tiền gia là một đứa con gái thô tục không có quy củ.

Đây là tuyệt đối không thể!

Cha Tiền cũng đau đầu, chính con gái của mình không có quy củ, mặt mặt lớn như vậy, về sau nên làm cái gì mới tốt đây?

Điều gia nhất định là không bám được nữa. Lúc ấy những người tham gia khẳng định trong lòng đều nhạo báng Tiền Mân Văn không có quy củ, đây coi như là đoạn tuyệt rất nhiều đường lui của cô ta.

Hoàn hảo là bây giờ lão gia tử muốn tổ chức một yến tiệc xem vòng ngọc.

Lão gia tử tung hoành trên thương trường nhiều năm, người quen biết rất nhiều, lại toàn là những người tai to mặt lớn. Chỉ cần ông chính miệng khen một tiếng, như vậy nhất định sẽ có người nghĩ biện pháp nâng Tiền Mân Văn lên, nói không chừng còn có thể thông qua lão gia tử mà bám lên quan hệ với những người đó.

Nhắc tới điểm này, cha Tiền cũng tức giận.

Rõ ràng ông ta là con trai cả của lão gia tử, thế nhưng lão gia tử căn bản không hề để ý tới ông ta. Vô luận là ông ta đem công ty biến thành bộ dáng gì, lão gia tử đều tuyệt đối không những tay vào giúp, vẫn thờ ơ lạnh nhạt, cũng không có thông qua người giúp ông ta bắc một cái cầu quan hệ.

Những người đó hiểu được ý tứ của lão gia tử, cũng đều không chủ động đi giúp ông ta, thậm chí còn dựa theo phương thức của người khác mà đối đãi với ông ta, tất cả yêu cầu đều cực kì nghiêm khắc, nửa điểm châm chước cũng không có.

Cha Tiền nơi nơi gặp trắc trở, lại nhìn thấy sự nghiệp của em trai mình phát triển không ngừng, trong lòng đều đã như uống phải cả một vò giấm chua, ghen ghét đến phát điên.

Nhưng dù là vậy thì cũng không có biện pháp gì, ông ta còn phải nhờ tới cha và em trai, cho nên cha Tiền cũng chỉ có thể liếm mặt, nghĩ biện pháp từ trong tay cha cùng em trai lấy được một vài thứ gì đó.

Bất quá khi đó còn có Tiền Ý Ý, ông ta còn có thể dựa vào con gái mình được sủng ái, còn có thể lấy được vài thứ từ chỗ lão gia tử. Đây cũng là giá trị tồn tại lớn nhất của đứa con gái này đối với ông ta.

Hiện tại thì không được, không có Tiền Ý Ý, đã vậy cô còn cùng ông ta vạch rõ ranh giới, không chịu hỗ trợ với ông ta, cho nên mới để Tiền Mân Văn đi lấy lòng lão gia tử; nhưng trước đó Tiền Mân Văn luôn luôn phạm sai lầm, ông ta cũng không dám đem cô ta tới chỗ lão gia tử nữa.

Lúc này đã không có biện pháp, lại không nghĩ được cách nào tốt, thanh danh của Tiền Mân Văn chắc chắn đều sẽ bị hủy, về sau còn có thể lẫn lộn được nữa sao?

Cha Tiền liền đánh cược một trận, cược là lão gia tử nhất định sẽ mềm lòng.

Rốt cuộc thì cũng là tiểu bối nhà mình, lại là đứa bé mới vừa được tìm về, toàn bộ gia tộc đối với cô ta trong lòng đều có áy náy, lão gia tử khẳng định cũng không có biện pháp nào, chỉ có thể hết lòng chiếu cố cô ta.

Chỉ cần Tiền Mân Văn còn có tác dụng, như vậy ông ta về sau cũng có thể trông cậy vào.

Cha Tiền không hề có một chút tiền đồ nào mấy thập niên qua, ở phương diện này nghiên cứu so với bất cứ ai lại chăm chỉ hơn hết.

Vì thế nên đầu tiên, ông ta dạy Tiền Mân Văn rất nhiều thứ, nói cho cô ta biết thứ mà ông nội yêu thích, nói cho cô ta biết ngày hôm nay có những ai xuất hiện, sẽ có những dạng trường hợp nào. Đến lúc đó để Tiền Mân Văn theo lão gia tử đi một vòng, cái khác không nói nhưng ít nhất sẽ khiến người

khác có lưu lại ấn tượng đối với cô ta.

Sau đó sẽ nghĩ biện pháp tác vận một chút, để Tiễn Mân Văn có thể trở lại trong giới này một lần nữa.

Tiến Mân Văn không biết ý tứ của cha Tiễn, cô ta chỉ biết mình là tiểu thư chân chính của Tiễn gia, là đứa cháu gái danh chính ngôn thuận duy nhất của lão gia tử, yểu hoi của lão gia tử, cô ta tất nhiên là được tham gia.

Cô ta muốn ở trường hợp này tìm về mặt mũi của mình.

Vì thế nên Tiễn Mân Văn học không ít thứ, còn tiêu tiền lên mạng mua giáo trình về những lễ nghi tương quan của giới thượng lưu nữa.

Vốn cô ta cũng không cần làm những điều này, thế nhưng cha mẹ Tiễn đối với phương diện này đều không nghiên cứu qua. Vừa hỏi, mẹ Tiễn đều là một vẻ mặt mờ mịt, nói từ nhỏ Tiễn Ý Ý đã làm được rất tốt, chưa từng để bọn họ bận tâm hoặc là muốn bọn họ giúp cái gì hết.

Tiến Mân Văn đối với Tiễn Ý Ý chính là hận đến nghiến răng, lại so sánh trên phương diện ấy, cô ta càng hận không thể băm chết Tiễn Ý Ý. Nếu cô đứng trước mặt cô ta hiện giờ, hẳn cô ta cũng có thể đem người ăn tươi nuốt sống.

Hiện tại thì tốt rồi, cha Tiễn còn muốn để Tiễn Ý Ý biết chuyện xấu hổ của cô ta, có phải là muốn cô ta đi thỉnh giáo Tiễn Ý Ý không?

Nghĩ cũng đừng nghĩ! Không có cửa đâu!

Tiến Mân Văn phản kháng không phối hợp khiến cha Tiễn có chút tức giận.

Chính mình làm không tốt, ở trước mặt hiện giờ có một người làm tốt hơn, sao lại không chịu đi học hỏi?

Ông ta coi như không thấy Tiễn Mân Văn.

"Ý Ý, chị gái con ở loại trường hợp này làm không tốt, con dạy con bé một chút, lát nữa mang theo chị con đi nhận thức người khác nhé."

Cha Tiễn phân phó như điều đương nhiên.

Tiến Ý Ý là đường nữ, từ nhỏ ra vào loại trường hợp này đều là vì thân phận của cô mang đến rất nhiều thuận lợi. Cho nên cô tất yếu phải dạy cho Tiễn Mân Văn, đây là cô nợ Tiễn Mân Văn.

Tiến Ý Ý quét mắt nhìn liền biết cha Tiễn đang nghĩ cái gì.

Kỳ thật, chuyện này cũng không quan trọng, chỉ là.

"Nếu chị không để ý, thì có thể."

Tiến Mân Văn hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái: "Con không đồng ý!"

"Con không đồng ý cũng không được!" Cha Tiễn kéo xuống mặt mũi, "Trường hợp này tuyệt đối không thể phạm sai lầm!"

"Sợ con làm ra chuyện xấu hổ thì đừng để con tới nữa!"

Tiến Mân Văn không nhịn được, đứng dậy hô lên với cha Tiễn.

Cô ta đã sớm không chịu nổi nữa.

"Tiễn Ý Ý làm tốt, nó làm tốt thì có ích lợi gì! Cũng không phải con gái ruột của cha! Nó về sau căn bản cũng không dùng được mấy thứ này!"

Tiến Ý Ý đứng tại nơi đó bất động.

Bị điểm họ gọi tên, Tiễn Ý Ý cũng không quá quan tâm, dù sao bây giờ trò hay chính là Tiễn Mân Văn và cha Tiễn.

Hai cha con cô ta cãi vã, Tiễn Ý Ý chỉ thiếu nước cầm cờ phát phát hô to: Đánh nhau! Đánh nhau! Mà thôi.

Cô đem chính mình là người qua đường xem náo nhiệt, hoàn toàn không care lời nói của Tiễn Mân Văn.

Lúc nói ra lời này, ông nội vừa đứng lúc ra khỏi phòng. Thanh âm cất cao giọng của cô ta ở tầng một khiến cho người người đều nghe được rành mạch.

Ông nội Tiễn dừng chân một lúc.

Trên mặt đều là vẻ phức tạp: "Ông nói xem, Mân Văn thực sự là đứa nhỏ nhà chúng ta sao?"

Quần gia ở bên cạnh cung kính đáp: "Mân Văn tiểu thư vừa trở về, trong lòng có chút chênh lệch là rất bình thường. Tiểu cô nương bản tính không xấu, dành một chút thời gian sẽ tốt lên ngay."

Ông nội thờ dài: "Ý Ý là đứa nhỏ ngoan như thế, tại sao lại không phải cháu gái ruột của tôi chứ. Con bé thực sự rất giống bà nội nó lúc nhỏ mà."

"Đây là Ý Ý tiểu thư với nhà chúng ta có duyên phận." Quăn gia cười nói, "Ý Ý tiểu thư nhu thuận, hiểu chuyện, vẫn là cháu gái nhỏ trong nhà mà. Ngài chỉ cần không đuổi cô bé đi, về sau cũng sẽ không thay đổi."

Ông nội trầm mặc thật lâu sau, thật sâu thờ dài một hơi.

Tiền Ý Ý có thể nhìn, nhưng Lương Quyết Thành lại không thể nhìn. Anh bước tới, sau khi cắt tóc, mặt mày đều lộ ra bên ngoài, lộ ra đôi mắt sắc bén nguy hiểm của mình, lực sát thương này so với quá khứ còn kinh khủng hơn nhiều.

Tiền Mân Văn còn đang cùng cha Tiền lớn tiếng, vừa nhìn thấy Lương Quyết Thành, trong lòng liền lấp bắp kinh hãi, bị ánh mắt của anh dọa đến liên ngậm mồm lại.

Lương Quyết Thành.

Cô ta biết.

Bây giờ anh mang thân phận là bạn trai của Tiền Ý Ý, thế nhưng là rất lâu trước đây, lúc cô ta mới chuyển đến thi học sinh ban nhất đều nói, anh từng giết người. Một thiếu niên trẻ tuổi như vậy mà dám giết người, bọn họ thực sự không dám tiếp xúc.

Hơn nữa mấy chuyện cô ta từng làm qua, toàn bộ đều bị Lương Quyết Thành phá hư.

Tiền Mân Văn có chút sợ hãi người này.

Ai cũng không thể biết được, Lương Quyết Thành sẽ còn làm ra chuyện gì.

Cô ta bây giờ cùng quá khứ không giống nhau. Không dám đi gây chuyện với anh.

Tiền Mân Văn im lặng, cha Tiền vẫn tức giận đến không nhìn được.

Đây là con gái của ông ta! Tại sao còn dám oán hận ông ta chứ!

Nếu cô ta làm tốt, ông ta hà tất phải để Tiền Ý Ý dạy dỗ cô ta!

Đều là do Tiền Mân Văn không biết tranh giành!

Ở bên ngoài người ta chỉ thấy, đứa con gái ruột của ông ta to nhỏ lớn tiếng với ông ta, còn đứa con gái nuôi lại thực nghe lời đứng ở một bên. Cái này làm cho cha Tiền mất hết mặt mũi.

"Dùng hay không dùng đến, không phải cháu nói là có thể tính."

Ông nội từ trên lầu bước xuống. Ánh mắt sắc bén quét đến người đứng ở dưới.

Sắc mặt Tiền Mân Văn thoáng chóng đã biến đổi. Trong lòng hoan mang rối loạn, hoàn toàn không hề nghĩ đến việc ông nội lại nghe được những lời này.

"Ông nội..." Sắc mặt Tiền Mân Văn trắng bệch.

Cô ta vừa mới bị thái độ của cha Tiền làm cho giận đến hồ đồ, lại thêm việc có ác tâm đối với sự tồn tại của Tiền Ý Ý, trong khoảng thời gian ngắn lại quên mất, nơi này là nhà của lão gia tử.

Ông nội lại vẫn tương đối hướng về Tiền Ý Ý, so với đứa cháu gái ruột như cô ta, ông thà cưng chiều một đứa cháu không hề có quan hệ máu mủ với mình. Để ông nội nghe thấy được những lời này, nói không chừng càng có ý kiến đối với mình.

Tiền Mân Văn nhanh chóng chữa cháy.

"Ý của cháu là, Ý Ý về sau sẽ ít khi về nhà, như vậy em ấy hẳn là sẽ không hay dùng đến mấy thứ đó." Tiền Mân Văn đè lại đáy lòng không cam nguyện của mình, "Ý Ý làm rất tốt, con thân là chị gái, nên đi theo em ấy học tập mới phải."

Ông nội không nặng không nhẹ nhìn cô ta một cái.

"Miễn đi, cháu bảo cha cháu đi tìm người khác mà dạy. Tim Ý Ý, hai chị em lại khắp khiêng với nhau."

Ông nội cự tuyệt, ở trong mắt Tiền Mân Văn chính là ghét bỏ cô ta, không nguyện ý để cô tới gần Tiền Ý Ý.

Mặt mũi Tiền Mân Văn tái xanh.

Cha Tiền cũng bị dọa cho ngây người.

"Cha, hai đứa nhỏ đều là người của Tiễn gia, lại là chị em với nhau. Học tập lẫn nhau sẽ tốt hơn."

Ông nội chậm ung dung nói: "Con nghĩ như vậy, nhưng người khác không nhất định sẽ nghĩ như vậy."

Ông nội Tiễn quét mắt một vòng nhìn ba người nhà Tiễn gia, nhìn đều không muốn nhìn nhiều thêm một chút.

Bất quá rất nhanh sau đó khách khứa sẽ tới, không thể không cho bọn họ mặt mũi được. Ông nội không nhìn thẳng một nhà đứa con trai cả này, để Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành ngồi bên người, hỏi thăm chuyện anh đi theo học với Dương tiên sinh ra sao rồi.

"Cha, thiếu niên này, con nhớ là bạn học của Ý Ý phải không, sao thẳng bé lại ở đây?"

Mẹ Tiễn bung khuôn mặt tươi cười, cẩn thận hỏi.

Ông nội Tiễn không nhanh không chậm nói: "Các người không biết sao? Đây là bạn trai của Ý Ý. Đã gặp qua rồi còn giả bộ hồ đồ, không có ý tứ."

Kể tục cha Tiễn và Tiễn Mân Văn, mẹ Tiễn cũng náo loạn ra chuyện không có mặt mũi.

Một nhà ba người ở cùng một chỗ nhìn ông nội Tiễn đối với người ngoài so với người thân là mình còn nhiệt tình hơn, trong lòng đã trôi qua đủ loại tư vị.

Thoáng một lát, bên ngoài có tiếng xe cộ, từng chiếc xe dừng lại ngay ngắn chỉnh tề ở trong sân, từng vị đại nhân vật của Hải thị trước sau tiến vào.

Ông nội để Tiễn Ý Ý và Lương Quyết Thành cùng theo đi đón khách.

Lương Quyết Thành có chút không được tự nhiên đứng lên, nhìn Tiễn Ý Ý.

Tiễn Ý Ý nói nhỏ với anh hai câu, mang theo gương mặt tươi cười tiến lên đứng ở cửa nghênh đón khách.

Ba người Tiễn gia cũng nhanh chóng chuyển đổi thành một khuôn mặt tươi cười.

Tiễn Ý Ý tại Hải thị cũng có mang danh đại tiểu thư. Là cháu gái duy nhất trước kia của lão gia tử Tiễn gia, lại còn là chất nữ được Tiễn Thiếu Trầm cưng chiều trong lòng bàn tay.

Không ít người muốn đáp lên quan hệ với Tiễn gia đều là dùng phương pháp lấy lòng vị đại tiểu thư này. So với trực tiếp lấy lòng lão gia tử Tiễn gia cùng Tiễn Thiếu Trầm thì hữu dụng hơn rất nhiều.

Chuyện gần đây của Tiễn gia, cũng có không ít người biết.

Suy luận một lát, đều có thể đoán được tám phần mười là đứa nhỏ bị ôm sai.

Về cháu gái ruột Tiễn Mân Văn, sớm đã có người đi tra xét tư liệu. Là đứa nhỏ xuất thân từ cô nhi viện, cha mẹ nuôi đều không tốt, lớn lên ở trong khu phố bần dân.

Thật vất vả mới nhận được về, ông nội Tiễn cũng còn, Tiễn Thiếu Trầm cũng vẫn còn tốt, không thể đem đứa cháu gái nhỏ nuôi mười mấy năm đến nhà cha mẹ nuôi của Tiễn Mân Văn được. Chung quy lại thì một chút quan hệ cũng không có. Nếu không có cha mẹ nuôi thì cô lại phải tới cô nhi viện.

Chẳng lẽ muốn đem một đại tiểu thư đưa đến cô nhi viện?

Nữ hài tử ở cái tuổi này, ai cũng không nở làm ra loại chuyện như vậy a.

Hơn nữa lại là một đứa nhỏ được sủng ái, vẫn cứ tiếp tục giữ ở bên người, đơn giản dùng chuyện song bào thai nói ra để giữ mặt mũi.

Nếu đưa người đi cũng liền bỏ qua, thế nhưng Tiễn Ý Ý bây giờ vẫn còn mang thân phận tiểu thư của Tiễn gia, vẫn như cũ được lão gia tử và Tiễn Thiếu Trầm cưng chiều. Loại yến hội này, Tiễn lão gia tử để cô ra nghênh tiếp khách khứa, là dụng ý gì thì mấy người này đều tự nhiên có thể hiểu được.

Tiễn Ý Ý đối mặt chính là từng gương mặt hiền lành, mang theo vẻ tươi cười thân cận.

Đại cô nương Tiễn Ý Ý đã sắp trưởng thành, ở trong mắt mấy vị này chính là hết sức quan trọng.

Tiểu cô nương vẫn còn hưởng sự sủng ái y như trước kia. Cái này đại biểu cho việc con đường về sau của cô có thể đi được đến thuận buồm xuôi gió.

Nếu đã vậy thì quả thực là quan trọng.

Mấy vị khách chủ động phóng ra nhiệt tình cùng thiện ý đối với Tiễn Ý Ý, đồng thời cũng sẽ chú ý tới Lương Quyết Thành.

Nam hài cao lớn đẹp trai đứng bên cạnh Tiễn Ý Ý, mặt mày sắc bén, hình dáng thâm thúy, tướng mạo tuấn mỹ. Chưa lớn lên đã có khí thế như vậy, lớn lên rồi thì sẽ còn như thế nào nữa?

Trong lúc nhất thời, không ít người chủ động hỏi đến.

Tiền Ý Ý vì muốn thuận lợi cho con đường về sau của Lương Quyết Thành, liền chủ động cười nói: "Đây là bạn trai của cháu, Lương Quyết Thành, sang năm sẽ đính hôn."

Lương Quyết Thành nghe thế, hai mắt sáng lên.

Trước đây anh cơ hồ là chưa từng nghe được một lời cam đoan từ chính miệng Tiền Ý Ý. Nhưng ở phía sau, Lương Quyết Thành lại nghe thấy được tương lai của bọn họ.

Đáy mắt anh đều là ôn nhu, điểm ôn nhu này hòa tan vào thân thể anh khiến vẻ lạnh nhạt của anh đều nhu hòa đi không ít.

Một người như vậy xuất hiện ở bên người Tiền Ý Ý, cho dù không biết thân phận của anh, không biết anh là đứa nhỏ nhà ai, nhưng chỉ vón vẹn dựa vào bề ngoài này, khí độ này cũng khiến cho người khác lưu được ấn tượng sâu sắc đối với anh, cũng dễ cho mọi người cảm thấy có cảm tình đối với cậu thiếu niên này.

Lương Quyết Thành chỉ là từng chút một bị mềm hóa, thế mà có thể để sự tồn tại của anh được mọi người hoan nghênh đến vậy.

Mọi người đi vào đều hỏi, bạn trai của tiểu cô nương Tiền gia là ai.

Mà ba người Tiền gia chờ ở phòng khách, vẻ mặt tươi cười cũng có chút lúng túng.

Một nam sinh xuất thân phổ thông không có bản lĩnh gì, trên tay còn dính qua máu người, giới thiệu với bọn họ cái gì đây?

Mà lão gia từ để Lương Quyết Thành đi theo Tiền Ý Ý tiếp đãi khách khứa, việc này không phải chính là thừa nhận thân phận của đối phương hay sao? Lão gia từ đều đã thừa nhận, họ còn có thể làm gì? Cũng không thể không cho lão gia từ mặt mũi đi.

Cha mẹ Tiền cũng chỉ có thể hàm hồ nói, là bạn trai của con gái út, cụ thể như thế nào thì bọn họ cũng không biết.

Cách nói hàm hồ này, ngược lại lại khiến cho càng nhiều người để ý.

Nam sinh kia cao lớn đẹp trai, nếu như là người trong giới, chắc chắn sẽ không ẩn mình cho tới bây giờ mới để cho người khác gặp mặt. Đứa nhỏ này không ở Hải thị, là ở ngoài thành phố sao? Hay là có đứa nhỏ nào như thế này mà bọn họ không biết?

Đến đây đều là những người đã từng trải, trong lòng nghĩ nhiều cũng sẽ không nói ra. Đợi khách đến đông đủ, Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành trở lại bên trong, đối mặt đều là những vẻ mặt tươi cười.

Người trẻ tuổi cũng không nhiều, chỉ có mấy người là đi theo trưởng bối đến. Nam nữ đều có, độ tuổi đều từ mười đến hai mươi, cộng lại bất quá là có bốn, năm người gì đó.

Mấy người này đều biết Tiền Ý Ý.

Bọn họ chủ động dựa vào gần cô, cùng cô nói chuyện phiếm.

Trưởng bối thì nói chuyện của trưởng bối, bọn họ là tiểu bối cũng có chuyện của bọn họ để nói.

"Ý Ý, đã lâu không gặp."

Nói chuyện là cháu gái của người hợp tác lâu năm với lão gia từ, lớn hơn Tiền Ý Ý hai, ba tuổi.

Tiền Ý Ý cũng không thân quen với cô ấy lắm, nhưng đều nhận biết lẫn nhau, tùy ý có thể trò chuyện vài câu, đề tài rất nhanh liền bị chuyển đến trên người Lương Quyết Thành.

"Bạn trai em lạ mắt thật đấy, chị chưa từng thấy qua."

Tiền Ý Ý cười nhẹ: "Đúng ạ."

"Chị nhìn thấy giống giống Điều Nhất Nam của Điều gia thế nhỉ. Bọn họ là họ hàng sao?" Cô gái lại thăm dò một câu.

Sắc mặt Tiền Ý Ý có hơi trầm xuống, nhưng vẫn lạnh nhạt nói ra: "Không phải."

Thái độ của Tiền Ý Ý rất rõ ràng, cái gì cô cũng không muốn nói, cô gái kia cũng không thể mặt dày truy hỏi, thăm dò thái độ của Tiền Ý Ý xong liền dời đề tài đi.

Tiền Ý Ý mang Lương Quyết Thành đi chào hỏi các trưởng bối một lượt.

Xem vòng ngọc mục đích chủ yếu chính là thưởng thức đối với vòng ngọc mới của lão gia từ. Lão gia từ sai người đem vòng ngọc mang tới.

Không ít người cũng chờ nhìn xem, nghe nói đây là một vật hiếm lạ mà Tiền lão gia từ dùng đến một nghìn vạn để lấy được.

Quần gia đem vòng ngọc được đặt trong một chiếc hộp để lên trên đài, dùng bao tay mở hộp ra.

Nghiêng tay lấy vòng ngọc ra, trên thân vòng tản ra khí tức ôn nhuận sáng bóng.

Người đến đều yêu thích những thứ này, chẳng sợ không hiểu, theo Tiền lão gia từ giao tiếp nhiều năm cũng đều lấy chút ít, cũng có một chút vốn kiến thức.

Tiền Mân Văn muốn đi tới vị trí đỡ lão gia từ, bị quần gia không dấu vết đứng một bên đưa cho ly nước trái cây, để Tiền Mân Văn cùng một tiểu bối của nhà khác nói chuyện.

Thân là cháu gái ruột, Tiền Mân Văn trừ bỏ chuyện bị Diêu gia ném mặt mũi kia đi thì đây coi như là lần đầu tiên được Tiền gia đưa đến trước mặt công chúng.

Vài người cũng nguyện ý chủ động mang theo Tiền Mân Văn chơi đùa.

Nhưng là Tiền Mân Văn quá đoan chính. Lúc nói chuyện đều có loại cố ý tuân theo quy củ, khiến cho bọn tiểu bối này có cảm giác áp lực không thoải mái.

Vài người vừa nhìn, Tiền Ý Ý đứng ở đằng xa trốn tránh, cùng bạn trai nhỏ kề tai nói thầm, căn bản không muốn chơi với Tiền Mân Văn.

Bọn họ cùng Tiền Mân Văn đại khái là nói chuyện với nhau được một chút, đem lễ phép làm cho đủ rồi liền топ năm топ ba tản ra.

Thà rằng vây quanh nhìn các trưởng bối khen cái vòng ngọc kia còn hơn.

Vòng ngọc này là khoảng thời gian trước Tiền lão gia từ vùng tiền như rác mua được, không ít người đều nghe nói tới nhưng lại chưa từng thấy.

Vòng ngọc trị giá một nghìn vạn chủ yếu đều có không ít phụ gia có giá trị.

Có thể nói thực tế là giá làm một cái vòng tay như vậy kém xa so với giá này.

Người đến giám định đều biết, cái vòng tay này cuối cùng chính là được đặt ở trong phòng triển lãm, làm một kiện đạo cụ tượng trưng cho thân phận cùng tiền tài.

Nhưng cái này cũng không gây trở ngại bọn họ đối với cái vòng tay này khoe.

Từ chất liệu đến độ sáng bóng, kỹ xảo mài, mỗi người cảm nhìn đều khen không dứt miệng.

Tất cả mọi người đều thương thức chiếc vòng tay này, truy vấn xem nó có phải là sẽ được đặt ở trên đài triển lãm hay không?

Tại khách khứa dạo qua một vòng, chiếc vòng tay này lần nữa về tới tay lão gia từ.

Ông cầm vòng tay, không có biểu hiện sẽ đặt về trong hộp.

"Ý Ý."

Lão gia từ kêu một tiếng.

Ánh mắt tất cả mọi người theo phương hướng ông cụ nhìn, thấy được Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành không có đứng ở trung tâm mà đứng ở khu vực biên giới, mắt to tròn mắt nhỏ.

"Cậu vừa mới nói cái gì?"

Tiền Ý Ý cho rằng chính mình nghe lầm.

Mới vừa rồi cô lấy cho Lương Quyết Thành một ly nước trái cây, nghe anh hỏi cô, những người ở đây về sau có phải sẽ là khách trong hôn lễ của bọn họ hay không.

Lương Quyết Thành cảm thấy việc mình suy nghĩ là tất yếu. Nếu như là muốn tiến tới việc kết hôn, anh cần đem người ở đây nhớ kỹ, về sau sẽ tương đối dễ dàng hơn.

Rõ ràng là câu hỏi rất bình thường, thế nhưng nó lại làm cho lông mi Tiền Ý Ý run lên. Y như là nghe thấy cái gì bất khả tư nghị vậy, về mặt ngay ngắn.

Đúng lúc này, ông nội kêu Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý không tiếp tục truy vấn, cô chỉnh lý biểu tình trên mặt mình, mang theo một nụ cười nhẹ nhàng.

Ông hướng về phía cô vươn tay: "Lại đây, Ý Ý."

Đám người vây quanh lão gia tử từ từ giác lùi sang hai bên, chừa ra một con đường.

Tiền Ý Ý mang theo nụ cười khéo léo, từng bước xuyên qua hai bên khách, hướng về phía ông nội đứng đi tới.

Trong đám người, Tiền Mân Văn mắt mờ trùng trùng nhìn Tiền Ý Ý từng bước tiến lên, cô ta khẩn trương đến độ yết hầu phát khô, cảm thấy tiếp sau đó sẽ xuất hiện hình ảnh mà cô ta không bao giờ muốn nhìn thấy.

"Ông nội."

Tiền Ý Ý đứng vững bên người lão gia tử.

"Giá trị của cái vòng này chỉ là phụ thôi, chủ yếu là ở tính thực dụng." Nói rồi lão gia tử nâng tay của Tiền Ý Ý lên, "Thứ này đặt trong tay ta không có giá trị bằng đặt ở trên tay cháu gái ta. Ông nội đem cái này cho con."

"Cháu gái nhỏ của ta từ nhỏ đã quen được nuông chiều, trước kia thế nào về sau cũng sẽ như vậy. Con bé xứng đáng được thứ tốt nhất."

Trước mặt khách mời, Tiền lão gia tử từng câu từng chữ nói.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Trên cổ tay của Tiền Ý Ý nhiều thêm một bộ vòng ngọc của lão gia tử trị giá một nghìn vạn, trong nháy mắt có chút nặng.

Cái này cho cô sao?

Tiền Ý Ý nhìn về phía lão gia tử.

Ông nội đối với cô lộ ra một nụ cười ôn hòa, trong ánh mắt mang theo ý tứ cổ vũ.

Biểu tình của những người xung quanh cũng được Tiền Ý Ý thu vào trong đáy mắt, nhìn rất rõ ràng.

Các tân khách trao đổi ánh mắt lẫn nhau, ngầm hiểu trong lòng mà không nói ra ngoài. Cùng với ánh mắt tham lam của cha mẹ Tiền bên kia còn có Tiền Mân Văn... ghen tị đến mức biến dạng cả mặt mũi.

Một nghìn vạn*.

* 1000 vạn ~ 34 tỉ VNĐ

Cha Tiền suy nghĩ rất nhiều biện pháp có thể lấy được một nghìn vạn từ chỗ lão gia tử, thế nhưng làm thế nào lão gia tử cũng không chịu nhả ra. Vì thế ông ta mới đánh chủ ý lên người con gái mình, muốn nó đính hôn với nhà khác. Thế mà bây giờ một cái vòng ngọc trị giá một nghìn vạn, lão gia tử lại có thể dễ dàng đưa nó cho Tiền Ý Ý.

Nhưng cái vấn đề quan trọng chính là đứa con gái này đã vạch rõ quan hệ với bọn họ!

Cha Tiền hỏi hận đến xanh mặt.

Ông ta chỉ nhìn thấy một nghìn vạn trên tay của Tiền Ý Ý, thế nhưng lại không hề suy tính sâu xa hơn. Tiền lão gia tử ở trước mặt cho Tiền Ý Ý vòng ngọc, đem ra ngoài đối tiền chắc chắn không có người nào dám mua về. Hơn nữa đem lễ vật mà tổ phụ đưa cho con gái mình đi đối tiền, loại hành vi này, chỉ cần mọi người biết, Tiền gia bọn họ sẽ bị nhạo báng, khinh bỉ.

Mẹ Tiền cũng chăm chăm ánh mắt dừng trên cổ tay Tiền Ý Ý, chỉ hận cái tay kia không phải là tay của bà ta.

Tiền Mân Văn nhắm chặt mắt, muốn đem thứ gì đó nơi đáy mắt mình giấu đi.

Thiếu chút nữa, cô ta đã kêu lên thành tiếng.

Chủ đề chính của yến hội hôm nay là giám thưởng châu báu, cái vòng ngọc này là ông nội dùng một số tiền rất lớn để mua được. Mọi người đứng ở đây đều tấm tắc khen, khen cái vòng ngọc này quý ra sao, đẹp thế nào, khen đến trong lòng Tiễn Mân Văn đều nghĩ nó như là một văn vật, một vật trang trí hết sức trân quý, hẳn là nên trưng bày trong lòng triển lãm mới đúng. Chỉ ngẫu nhiên có khách đến thì đem khách đi thưởng thức một chút mà thôi.

Cô ta làm cách nào cũng không nghĩ đến, ông nội cư nhiên sẽ vung tay đem cái vòng trị giá một nghìn vạn này đi tặng người!

Lại còn đưa cho một người ngoài!

Trong lòng Tiễn Mân Văn, Tiễn Ý Ý căn bản không phải là người của Tiễn gia. Trước đây cô chỉ là ngẫu nhiên chiếm cứ thân phận Tiễn Mân Văn mà thôi, căn bản là không xứng đáng mang họ Tiễn!

Ông nội rõ ràng biết, cái vòng này trao cho Tiễn Ý Ý, chẳng khác nào đưa cho người ngoài! Đó là một nghìn vạn a!!!

Tiến Mân Văn cắn chặt môi cũng không nhịn được mà run lên.

Nếu như thực sự muốn đem tặng người khác, không phải là càng nên đưa cho cô ta hay sao?!!!

Cô ta mới là cháu gái có quan hệ huyết mạch với Tiễn lão gia tử không phải sao?!!!

Là bởi vì từ nhỏ Tiễn Ý Ý đã ở bên cạnh ông, cho nên đồ vật quý như vậy đều có thể cho cô?

Tiến Ý Ý đã đoạt bao nhiêu thứ thuộc về cô ta rồi?!

Đáy mắt Tiễn Mân Văn đỏ lên.

Cô ta căn bản là không nhìn được nữa.

Nhìn Tiễn Ý Ý đứng ở bên người ông nội, trên cổ tay lại có một bộ vòng ngọc trị giá một nghìn vạn, lấy thân phận tiểu thư của Tiễn gia cười nói hào phóng với tân khách.

Cô căn bản không xứng!!!

Tiến Mân Văn tiến lên một bước.

Cô ta mang giày gót nhọn, đạp lên đất mang theo thanh âm lạch cạch.

Trên mặt, biểu tình đã vặn vẹo cả đi.

Ghen tị, không cam lòng, phản uất, tất cả để khuôn mặt Tiễn Mân Văn bây giờ y như ác quỷ, đáng sợ đến mức không dám nhìn thẳng.

Cha Tiễn phản ứng mau lẹ nhất, ông ta nhanh chóng nắm chặt lấy đứa con gái này.

Trường hợp như thế này, nếu như Tiễn Mân Văn làm ra chuyện gì, như vậy về sau cô ta đừng mơ từ lão gia tử lấy được bất kỳ chỗ tốt nào!

Nếu không phải bởi vì cô ta không biết tranh giành, không đồ dành lão gia tử vui vẻ được, lại còn chọc người ta mất hứng. Cái vòng tay kia ít nhất hẳn là phải ở trên tay cô ta!

Cha Tiễn nhăn mặt rất khó nhìn, nói từng câu từng chữ: "Con yên phận một chút cho ba!"

Tiến Mân Văn sâu sắc nhìn cha Tiễn.

"Ba cũng vậy?"

Cô ta cũng đã hiểu rõ thâm tâm của cha đẻ mình.

Có lẽ bởi vì quan hệ huyết thống, thời gian một tháng cũng đủ làm cho bọn họ không duy trì nổi bộ mặt giả dối kia nữa, bộ dáng tối tăm, xấu xí của họ sắp hiện ra toàn bộ rõ ràng ở trước mặt nhau rồi.

Liên tính bây giờ không có, nhưng một nhà ba người đối với con người thật của đối phương đã rất rõ ràng.

Cha Tiễn, mẹ Tiễn, còn có cả Tiễn Mân Văn, cơ hồ có thể nói là đều như nhau.

Cha Tiễn đối mặt với tân khách lại đây với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, trên mặt vẫn nặn ra được một bộ tươi cười, như là rất tự hào về Tiễn Ý Ý, hoặc là vui mừng khi mình dạy dỗ ra được một đứa con gái như vậy. Hướng về tân khách gật đầu liên tục.

Ở Tiền gia thể hiện được rất tốt, chỉ cần là một nhà ba người đi ra cửa, ở bên ngoài nhất định là hòa thuận, khiến cho ai nhìn vào cũng đều hâm mộ không thôi.

Mấy tân khách nhìn thấy cha Tiền tươi cười liên biết, hai cha con vẫn còn chưa ly tâm, thậm chí quan hệ còn rất tốt, vòng tay trị giá một nghìn vạn không đưa cho con gái ruột mà lại đưa cho con gái nuôi, người làm cha nuôi này nửa điểm bất mãn cũng không có.

Cũng là nói, rốt cuộc vẫn là nữ nhi mình nuôi nấng mười mấy năm, khẳng định là thân thiết hơn so với nữ nhi ruột thịt mới được đón về.

Chỉ là nữ nhi thân sinh kia liền không giống.

Tiền Mân Văn tuổi còn nhỏ, bất mãn trong lòng cô ta đã đạt tới đỉnh cao, một chút nhẫn nại đều không làm được. Mà dù cô ta có muốn thì với năng lực của mình cũng không làm nổi, điều này làm cho các tân khách lúc nhìn qua liền thấy rất rõ ràng rãnh mạch đáy mắt ghen tị đến phát điên của Tiền Mân Văn.

Lão gia từ im lặng thờ dài.

Ở vị trí của ông, nhìn cái gì đều có thể thấy rõ. Vô luận là tân khách hay người nhà mình đều không thể trốn khỏi ánh mắt của ông.

Ngay từ đầu, Tiền Ý Ý đã có điểm mọng, thế nhưng rất nhanh liền chuyển biến tâm tính, thân nhiên tiếp thu lễ vật trường bối đưa tặng, hào phóng lại khéo léo. Cái cậu bạn trai nhỏ ở đằng sau đám người kia, ánh mắt nhìn tiểu cô nương nhà mình ôn nhu như gió xuân dưới mặt hồ, có một chút xiu gọn sóng khiến cho người nhìn đều cảm thấy ấm áp ở trong lòng.

Đáy mắt Tiền lão gia từ đầu là tang thương.

Mấy chuyện Tiền Mân Văn làm trước đó, chỉ cần người ta muốn biết đều có thể biết được. Không phải chỉ ở trường học, cô ta còn phải đối mặt với không ít ánh mắt nhìn chằm chằm mình.

Sau khi cô ta được đưa trở về, Ý Ý chưa từng chủ động trêu chọc qua, thậm chí là né tránh, đồng thời còn muốn cùng cô ta duy trì quan hệ hài hòa ngoài mặt. Thế nhưng đứa nhỏ Tiền Mân Văn này như là tự nhận lấy bất công che mờ đôi mắt, cảm thấy Ý Ý có lỗi với mình, cảm thấy mình là người chịu tất cả những ủy khuất.

Con bé cho rằng đó là sự thật sao?

Nó ủy khuất, Ý Ý không ủy khuất sao? Chuyện này cả hai đứa trẻ đều là người bị hại, tại sao Mân Văn lại cảm thấy Ý Ý hại mình, đem bất mãn cùng bất công đều đổ lên trên người Ý Ý?

Cho tới nay, ông đều cảm thấy đứa nhỏ Mân Văn này đích xác vô cùng ủy khuất, không có mắng mỏ cô ta lần nào. Nhưng cô ta ngược lại càng ngày càng quá đáng, khi dễ Ý Ý quá mức.

Nhất là lúc này đây, con bé cho rằng làm rồi thì có thể trút giận sao?

Khiến cho bao nhiêu người chờ chê cười Tiền gia!

Ông nội Tiền buông lỏng tay Tiền Ý Ý ra, thương thức một chút, cái vòng tay này rất xinh đẹp, đeo vào trên tay tiểu cô nương quả thực rất xứng.

Mà cái vòng này, vốn là mua cho Mân Văn.

Đứa nhỏ Mân Văn này vừa trở về, cần để cho mọi người nhận thức cô ta, muốn để cho mọi người biết là dù mấy năm nay không ở nhà, thế nhưng cô ta cũng là đứa con gái bảo bối của Tiền gia.

Nhưng đứa nhỏ này, chính mình tự tay đem đường lui chặt đứt.

Cô ta ảm ỉ ra loại chuyện này, hiện tại tất cả mọi người đều đang chờ nhìn Tiền gia bị chê cười, chờ hai chân đạp Ý Ý.

Ông làm sao có thể cho phép loại chuyện như vậy phát sinh.

Nếu như là chuyện do chính Mân Văn tự mình làm, như vậy hậu quả để cho Mân Văn tự mình gánh đi.

Cái vòng tay này, xem như là nhận lỗi với tất cả những điều Mân Văn làm đối với Ý Ý đi.

Chỉ mong cô ta có thể hiểu được.

Tiền Ý Ý mang cái vòng tay giá trị lớn này, cũng không dám động nhiều.

Vòng đã được chỉnh cho nhỏ lại một chút, thế nhưng tiểu cô nương đeo nó lên tay lại có cảm giác khá rộng rãi, có điều cũng không sợ trượt rớt.

Ngay từ đầu Tiền Ý Ý không quá tự nhiên hoạt động tay.

Một nghìn vạn lần đó, roi mắt sẽ đau lòng lắm luôn.

Nhưng qua mấy phút, Tiền Ý Ý liền thoải mái hơn.

Vòng tay hiện tại đeo trên cổ tay chính là một vật trang sức, mà không phải thứ đồ trang sức đắt tiền để cho người ta nâng niu, tựa như nó chỉ là một vật có giá trị bình thường mà thôi.

Tiền Ý Ý mang vòng tay một cách hào phóng, ở trong mắt người khác đều là khéo léo.

Một nghìn vạn ở trong tay đứa cháu gái Tiền lão gia từ nuôi nấng nhiều năm, bất quá cũng chỉ là một vật trang sức, không cần phải quá cẩn thận như vậy.

Cô gái như thế vừa nhìn liền biết là được cưng chiều mà lớn lên.

Lời nói của lão gia tử, bọn họ cũng hiểu.

Tiền Ý Ý trước kia như thế nào, về sau cũng chính là như thế ấy.

Không phải thân nữ nhi thì thế nào, nuôi dưỡng mười mấy năm, Tiền gia vĩnh viễn đều sẽ là hậu thuẫn cho cô.

Tân khách đều biết, về sau đối với người khác nên nói như thế nào, về sau nên dùng loại thái độ gì đối với Tiền Ý Ý.

Yến hội giám thưởng, vòng ngọc chỉ xuất hiện hơn mười phút cho mọi người nhìn. Về sau nó đều một mực ở trên tay của Tiền Ý Ý, tất cả mọi người tụ một chỗ tán gẫu, thuận lợi nói đến chuyện về sau của Tiền Ý Ý.

Liên tính không phải nữ nhi ruột thịt, thế nhưng một cô gái như vậy, mọi nhà đều mong muốn đứa con dâu này.

Đó là vấn đề nếu như Tiền Ý Ý không có bạn trai...

Nhưng từ lúc vào cửa cho tới bây giờ, nam sinh đứng chung một chỗ với Tiền Ý Ý kia chính là dùng thân phận bạn trai kiêm vị hôn phu tương lai để giới thiệu.

Mọi người đều chưa từng thấy qua cậu thiếu niên này, thế nên đều muốn dò xét một phen.

Tiền lão gia tử bình tĩnh vô cùng.

"Đứa nhỏ này thực sự rất ưu tú, về sau mọi người liền sẽ rõ. Sang năm chờ hai đứa nó tốt nghiệp rồi đính hôn, còn phải cần chờ vị cô động."

Lời này vừa nói ra, bọn họ đều biết là chuyện của hai đứa nhỏ này đều đã được định. Ít nhất là bây giờ lão gia tử không có tính toán muốn thay đổi.

Như vậy ý tưởng kết thông gia đều nhạt đi.

Cha Tiền còn ở bên trong luồn cúi, cười cười muốn đem Tiền Mân Văn đẩy ra.

"Ý Ý của chúng ta quan hệ cùng bạn trai rất tốt, rất nhanh sẽ đính hôn, không cần lo lắng nhiều quá. Nhưng chị gái Mân Văn của con bé, bây giờ vẫn còn độc thân a. Rốt cuộc cũng là chị gái, ở tiệc đính hôn của em gái mà không có một người bạn trai, thế này cũng không quá thích hợp."

Tiền Mân Văn miễn cưỡng cười cười đi theo cha Tiền.

Nhưng mấy người đó trái phải liếc nhau, đều không có ý tứ nói.

"Nữ nhi nhà mấy người tuổi tác vẫn còn nhỏ đi, vẫn còn học cấp ba đúng không. Thế thì nên học cho giỏi, nói không chừng về sau liền gặp được một bạch mã hoàng tử thì sao."

Tiền Mân Văn không thích cái gọi là ép duyên, lại càng không thích loại dùng lợi ích để kết nối này. Thế nhưng cô ta không thích cũng không đại biểu cho việc có thể tiếp thu được chuyện mình không được người khác coi trọng.

Những người này đều đang khinh thường cô ta.

Tiền Mân Văn lại nhận được một loại xấu hổ.

Cô ta căn bản là cười không nổi, cảm giác được mình quá mất mặt.

Tiền Mân Văn không trung ra được một khuôn mặt tươi cười nữa, cứng ngắc hùa theo gật gật đầu, sau đó đứng lên rồi đi.

Lưu lại cha Tiền vạn phần xấu hổ ở lại.

Trong lòng ông ta sớm đã muốn đem Tiền Mân Văn mắng chết rồi. Ở trường hợp như thế này, làm sao nói muốn đi thì đi? Một chút lễ phép cũng không có!

Nhưng mà Tiền Mân Văn đã làm ra rồi, ông ta lại không thể ở tại chỗ cãi nhau với cô ta, chỉ có thể bị người ta dùng ánh mắt vi diệu nhìn lấy.

Dọa người a!

Cha Tiền không khỏi nghĩ đến hai, ba tháng trước, lúc Tiền Ý Ý vẫn còn là con gái của ông ta, chỉ cần yến hội có cô tham dự đều khiến bọn họ nở mày nở mặt, chưa từng thất vọng lần nào.

Có lẽ ngay từ đầu, ông ta đã đi sai hướng rồi.

Chỉ cần Tiền Ý Ý vẫn là cháu gái nhỏ mà lão gia tử thích nhất, được em trai ông ta cưng chiều nhất, thì dù có không chung huyết thống, quan hệ với người bên ngoài khẳng định sẽ tốt hơn nhiều so với đứa con gái ruột kia.

Ông ta thân là cha nuôi, dưỡng cô nhiều năm như vậy, muốn cô bỏ ra chút ít, Tiền Ý Ý tự nhiên sẽ vì báo ân mà đi theo lão gia tử với chủ nhỏ cầu xin thứ ông ta muốn.

Nếu là như vậy, ông ta có thể ở ngay tại thời điểm này mát mặt như thế sao!

Cha Tiền hỏi hận vô cùng.

Hiện tại chỉ muốn nghĩ thật tốt xem làm sao có thể đem Tiền Ý Ý tâm đang lung lạc ở ngoài kia trở về?

Yến hội trải qua ngắn ngủi có vài giờ, phần lớn đều là thời gian nói chuyện phiếm, khách tới lại đa phần đều là những người hơn năm, sáu mươi tuổi, so với những thanh niên cơ thể, sức khỏe cường tráng thì thể lực yếu hơn rất nhiều, trời chưa tối đã đi ngủ, trời chưa sáng đã thức giấc. Với người trẻ tuổi mà nói thì giờ này mới bắt đầu cuộc sống về đêm của bọn họ, còn đối với những tân khách ở đây lại chính là thời gian để bọn họ nghỉ ngơi.

Tân khách theo thứ tự lần lượt rời đi, phòng khách chật cứng trong phút chốc đã thoáng đi rất nhiều.

Lưu lại cuối cùng là người của Tiền gia.

Tiền Mân Văn không thấy đâu. Cũng không biết là đã trốn đi chỗ nào rồi. Cha mẹ Tiền cũng không có ý định đi tìm cô ta, hiện tại căn cứ theo ý tứ của cha Tiền, trên mặt mẹ Tiền lại nở nụ cười tươi rói, hỏi thăm chuyện gần đây của Tiền Ý Ý.

Rốt cuộc cũng là trường bối, mặt ngoài Tiền Ý Ý vẫn duy trì được vẻ khách khí. Mẹ Tiền hỏi thì cô trả lời, không ngoài dự đoán đều là mấy câu khách sáo qua loa.

Chung quy dựa theo quan hệ hiện giờ của bọn họ, trong lòng đều nên hiểu rõ.

Ánh mắt của mẹ Tiền một mực dừng trên cổ tay Tiền Ý Ý.

Vòng tay trị giá một nghìn vạn a.

Mẹ Tiền không nhịn được: "Ý Ý, cái vòng tay này quá quý giá, ông nội cho con, đó là cho con mặt mũi, nhưng mà con không thể thật sự đem cái vòng tay này xem như một thứ trang sức tùy tiện mang trên người được. Con đưa nó cho mẹ đi, mẹ giúp con giữ lại bảo quản thật tốt."

"Lúc ông nội cho con cũng đã nói là để con đeo chơi." Tiền Ý Ý mỉm cười nói, "Ông ở trước mặt mọi người để cho con đeo chơi, vừa quay đầu đã cất đi, đây không phải là để mặt mũi ông nội không tốt sao?"

"Cái này quá quý giá! Không phải là thứ mà một đứa trẻ như con có thể đeo chơi!" Mẹ Tiền nghiêm mặt nói, "Chính con nghĩ kỹ một chút đi, vòng tay một nghìn vạn này, nếu như con làm hỏng nó thì làm sao?"

"Hỏng thì hỏng thôi."

Trong lòng tuy rằng rất đau, thế nhưng mặt ngoài vẫn bày ra một bộ dáng không sao cả.

"Ông nội có thể đưa nó cho con liên đại biểu việc ông không hề để ý loại chuyện này. Một khi đã vậy thì tại sao phải thật cẩn thận đối đãi với nó như vật gì hi hân chứ? Nếu cái vòng này đeo trên tay con không an toàn như vậy, ông nội cũng sẽ không đưa nó cho con."

Mẹ Tiền nói không lại Tiền Ý Ý, chỉ có thể sốt ruột.

Nếu cầm được cái vòng này từ trong tay Tiền Ý Ý, chắc chắn có thể dùng được để cứu chữa vấn đề tài chính của công ty hiện giờ.

Nếu có người hỏi, bọn họ chỉ cần nói là tiểu cô nương sợ xảy ra vấn đề cho nên để bọn họ giữ lại.

Nếu như có người muốn xem, cùng lắm thì nói Tiền Ý Ý đem vòng tay làm hỏng nhưng không dám nói.

Như vậy lão gia tử cũng không trách được đến trên đầu bọn họ.

Loại chuyện này, liên tính Tiền Ý Ý chịu thiệt cũng không dám nói.

Cô là một tay ông nội Tiền nuôi lớn, hiện tại cha mẹ nuôi lấy đi một cái vòng của cô thì có là cái gì.

Bất quá chỉ là một nghìn vạn mà thôi, cô dùng tiền của Tiền gia từ nhỏ tới lớn nhiều năm như vậy, con số đó sớm đã vượt xa một nghìn vạn.

Cái vòng này coi như là đường phí cho cha mẹ nuôi, coi như vừa vặn.

Nhưng Tiền Ý Ý vừa mở miệng đã cự tuyệt, mẹ Tiền không cam lòng, mắt nhìn sang chồng.

Phòng khách chỉ có người nhà bọn họ, lão gia tử tuổi đã cao, náo nhiệt một hồi liền lên lầu nghỉ ngơi.

Tiền Mân Văn có quan hệ không tốt với Tiền Ý Ý cũng không ở đây, bạn trai nhỏ Lương Quyết Thành cũng không có mặt.

Cha Tiền lúc này mới mở miệng.

"Ý Ý, mẹ con nói đừng xem nhẹ nó, bà ấy cũng chỉ là muốn tốt cho con mà thôi. Ông nội cho con vòng tay là coi trọng con, đồng thời cũng biểu lộ sự yêu thích với con. Nhưng mà con cũng không thể ỷ vào việc ông nội thích con liền không kiêng nể cái gì. Cái vòng tay này đích xác không thích hợp để con mang nó, con mới chỉ là một tiểu cô nương, nếu thích trang sức gì, ba ba đi mua cho con có được không. Muốn cái gì con cứ nói, ba ba đều chiều theo ý con."

Cha Tiền đầu tiên là nói như vậy.

Tiền Ý Ý mỉm cười: "Vây cái vòng này thì sao?"

Mẹ Tiền muốn chen lên trước, còn không nói được gì, cha Tiền đã kéo bà ta lại: "Cái vòng này là ông nội cho con, đương nhiên là lưu lại chỗ này của con rồi."

Cái cách nói này thật thú vị.

Tiền Ý Ý: "A?"

"Đương nhiên, con còn nhỏ tuổi, bảo quản cũng có thể là một vấn đề đi." Cha Tiền nhú nhú mày, "Con xem như vậy có được không, ba ba nghĩ biện pháp cho con mở cái kết, để cái vòng này lưu lại ở nơi đó. Nó vẫn sẽ là của con, ba mẹ sẽ không động vào."

Đây thật là ly kỳ.

Người khác không biết, nhưng Tiền Ý Ý biết rõ.

Công ty của cha Tiền bây giờ cơ hồ là một cái xác trống không. Ông ta hiện tại thiếu tiền đến điên rồi, kinh doanh bất thiện dẫn tới hậu quả chính là làm cho mình lấy trứng chọi đá. Nếu không phải là biệt thự trong nhà ông ta không dám động thì thậm chí là cả bán nhà, bán xe ông ta cũng đã nghĩ tới.

Ông ta cũng không phải là chưa từng làm.

Trước kia ông ta đi tìm lão gia tử và em trai nghĩ biện pháp cầm được tiền từ bọn họ. Thế nhưng ông nội không cho, em trai cũng không giúp, đều là để ông ta tự mình vượt qua cửa ải khó khăn. Nếu như không làm nổi nữa thì về nhà vẫn có cơm ăn. Có điều thân là người nhà cũng chỉ có thể làm được như vậy, tuyệt không giúp ông ta nhiều thêm bất cứ thứ gì. Lão gia tử cũng vậy, Tiền Thiếu Trầm cũng thế, cả hai người đều tỏ vẻ sẽ không xuất thủ.

Cha Tiền không có biện pháp, lại muốn đi làm một món lớn, nhưng trong người không có tiền, sau đó liền đem mấy chiếc xe đều lạng lẹ bán đi.

Ông ta lúc ấy nghĩ rất tốt.

Mình đã đến tình cảnh phải bán xe, hạng mục này sau khi thành công, về sau sẽ kiếm được không ít tiền. Nếu không thành công, đến lúc đó có thể kể khổ nói mình thảm ra sao cho ông nội với Tiền Thiếu Trầm nghe.

Lão gia tử còn có một nửa giang sơn, Thiếu Trầm lại là Hải thị thủ phủ, chẳng lẽ thật sự muốn mở to mắt nhìn ông ta lăn lộn thành như vậy?

Cha Tiền đã tính toán rất kỹ, chẳng qua không nghĩ đến trường hợp lão gia tử với Thiếu Trầm sẽ thực sự thờ ơ lạnh nhạt, không hề giúp ông ta một chút.

Cho tới bây giờ, ông ta làm không được cũng không dám đi cựa cấn nhà của mình nữa.

Bán xe còn có cái để nói. Tỷ như xe quá nhiều muốn bán bớt đi, cũng không ai quá quan tâm đến, tự nhiên sẽ không có người đoán được anh trai của thủ phủ đã luân lạc đến mức phải bán xe để xoay tiền. Nhưng bán nhà lại không giống như vậy. Một khi ông ta thật sự đem nhà bán ra ngoài, như vậy đại biểu cho việc tất cả mọi người đều biết, anh trai của Tiền Thiếu Trầm lăn lộn không nổi nữa, hiện tại đều đã phải bán đi căn nhà của mình.

Dọa người là một, để cho người khác biết mình kinh doanh bất thiện, không có năng lực là hai.

Cha Tiền không thể làm ra chuyện đó, cho nên chỉ có thể thông qua những biện pháp khác để kiếm tiền. Mà đơn giản lại trực tiếp nhất chính là dựa vào

quan hệ của nữ nhi nhà mình.

Tiền Ý Ý là thí sinh tốt nhất, thế nhưng bây giờ cô đã không còn ở bên trong tầm kiểm soát của ông ta, còn tự mình đi kết giao với một thiếu niên xuất thân phổ thông, tương đương với việc phé đi một con đường của ông ta.

Còn may mắn là lúc đính hôn có thể thu được một phần tiền mà lão gia tử cho, cũng có thể giải quyết một số vấn đề.

Vấn đề này bị đẩy xuống sau, tất nhiên là cha Tiền sẽ đem Tiền Mân Văn đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài.

Tiền Mân Văn không biết tranh giành, chẳng khác nào đem thứ ông ta đã an bài đập đổ.

Con gái ruột đem tất cả sắp xếp tốt nhất của ông ta đều làm cho rối loạn, cha Tiền không thể không trở về tìm Tiền Ý Ý.

Chỉ cần đem Tiền Ý Ý bắt tới tay thì ông ta vẫn còn có hi vọng.

Nhưng mà đối với thiện ý đến muộn của người cha nuôi này, Tiền Ý Ý còn có thể tiếp thu hay không thì không biết được.

Cô chỉ cười: "Chuyện này con phải hỏi ông nội đã, nếu ông nội cảm thấy được thì được."

Cha Tiền không nói thêm, tốt quá lại hóa dở, trước cứ lấy lòng đã, để Tiền Ý Ý một lần nữa thích ứng sự quan tâm đến từ cha mẹ. Cô chỉ là một tiểu cô nương, khẳng định không chống cự được bao lâu.

Cứ từ từ thôi.

Tiền Ý Ý đối mặt với sự lấy lòng của cha Tiền, không nói thêm gì nữa.

Động một chút là thay đổi thái độ với mình chỉ vì giá trị lợi dụng, tiếp theo đây cô sớm muộn cũng sẽ bị vứt bỏ mà thôi.

Sắc trời dần tối, Tiền Ý Ý gọi điện cho Lương Quyết Thành chuẩn bị về nhà.

Thanh âm Lương Quyết Thành có chút khàn khàn, anh ở phòng ngủ của Tiền Ý Ý ngủ được hơn nửa tiếng rồi.

Tiền Ý Ý cúp điện thoại, chuẩn bị đi đón người.

Lương Quyết Thành ở đây vẫn còn có chút câu nệ, việc cô có thể làm chính là luôn bồi ở bên người anh.

Cô bước chân lên lầu.

Phòng của nguyên chủ ở cạnh cầu thang lầu ba rẽ trái.

Tiền Ý Ý vừa mới lên tới lầu ba đã nhìn thấy Tiền Mân Văn.

Ánh mắt của cô ta đều hồng lên, trên mặt có chút ẩm ướt, hẳn là vừa mới rửa mặt xong. Cô ta đứng trên cầu thang nắm chặt váy, so với lúc trước trên tay nhiều thêm một món trang sức, là một chiếc nhẫn. Trong ánh mắt lộ ra ác ý đối với Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý dừng bước.

Tiền Mân Văn đứng ở trên cầu thang, không phải do cô sợ mà là vì an toàn của chính mình.

Hôm nay xảy ra loại chuyện này, ai mà biết Tiền Mân Văn sẽ làm ra chuyện gì.

Vạn nhất cô ta bị đè ép quá, cái gì cũng không cần nghĩ, làm bất cứ giá nào đẩy cô xuống thì sao?

Thương cân động cốt cũng không phải việc nhỏ.

Cô cũng không muốn vì Tiền Mân Văn mà bị thương.

Tiền Ý Ý cẩn thận cảnh giác đều được thu vào trong mắt Tiền Mân Văn.

Cô ta cười lạnh.

"Làm sao? Sợ tao đẩy mày?"

Tiền Ý Ý chậm rãi nói: "Đoán đúng rồi, tôi sợ lắm."

Trước đó Tiền Mân Văn cũng mơ hồ lộ ra một ít dấu hiệu, một khi cô ta thật sự thoát khỏi gông xiềng, ai biết cô ta có thể làm ra được chuyện gì chứ.

Tiền Ý Ý rất tiếc mệnh, hiểu rất rõ làm sao để bảo vệ chính mình. Một tay cô bám lấy tay vịn cầu thang, rõ ràng chính là điệu bộ "Tôi chính là đang cảnh

giác cô làm chuyện gì đó. Đã sẵn sàng rồi đây!".

Tiền Mân Văn nhìn chăm chăm cô một lát, cười lạnh.

Cô ta không nói gì, nhấc váy từng bước đi xuống dưới. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tiền Ý Ý, trong ánh mắt đều là ác ý khiến cho người ta không dễ chịu gì.

Tiền Ý Ý không có động, chỉ là chau mày.

Thang lầu rộng như vậy, cho dù cô ta có béo thành đũa mập mập 200 cân đi nữa thì cũng không có khả năng đựng được vào Tiền Ý Ý.

Nhưng theo bước chân đến gần của Tiền Mân Văn, càng ngày càng khiến cho người ta cảm thấy không ổn.

Cô ta đi giày gót nhọn, thời điểm đi ngang qua Tiền Ý Ý nháy mắt liền vịn vịn.

Tiền Ý Ý vẫn luôn đề cao lực chú ý đối với Tiền Mân Văn, cơ hồ là trong nháy mắt cô ta vịn vịn tới liền hô lên: "Đừng có đụng vào tôi, tôi không có làm gì đâu!!!"

Cô cho rằng Tiền Mân Văn muốn giờ trò cũ giả vờ ngã trên người cô, cho nên nắm chặt tay vịn, muốn đổi sang một phương hướng khác, nhanh chóng rời xa Tiền Mân Văn.

Lại là chiêu này! Ghê tởm đến điên rồi!

Thế nhưng Tiền Ý Ý lại vô tình nhìn thấy khóe miệng Tiền Mân Văn giương lên một nụ cười.

Có trào phúng.

Không đúng.

Nhưng phản ứng của cô đã chậm.

Tiền Mân Văn giơ tay lên che chở mặt mình, đột nhiên xuất ra một chiếc khăn trắng tấp dẫm xuống gương mặt của Tiền Ý Ý.

Cô ta là muốn hủy dung của cô!

Hồ háp Tiền Ý Ý ngưng lại.

Trước mắt đột nhiên tối sầm.

Bên ngoài vòng ôm ấm áp chính là tiếng máu chảy tí tách.

Cánh tay quấn ở trên eo cô mang lại cho cô cảm giác an toàn vô hạn.

Ngay sau đó, lại là tiếng vật nặng va chạm, đồng thời chính là tiếng kêu thảm thiết của Tiền Mân Văn.

"Lương ca?"

Thanh âm Tiền Ý Ý có chút run rẩy.

"Ừ, tôi ở đây." Thanh âm của Lương Quyết Thành vang lên bên tai Tiền Ý Ý. Dừng một lát, trên tóc cô xuất hiện một tia xúc cảm.

"Đừng sợ." Giọng nói nỉ non nhẹ nhàng của Lương Quyết Thành ôn nhu trấn an cô.

- - - - -

Editor: Thực sự khi đứng trên lập trường của người qua đường đọc truyện thì mình thấy Tiền Mân Văn thực sự rất tội nghiệp. Có một cặp cha mẹ "cực phẩm" như vậy thì quả thực rất đáng thương.

Nếu đặt mình trong tình cảnh của Tiền Mân Văn thì có lẽ cũng cảm thấy khó chịu thôi. Thế nhưng khó chịu cũng không đồng nghĩa với việc Tiền Mân Văn có thể dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy để đầu đá với Tiền Ý Ý.

Nhưng mà thực sự là con nhỏ Tiền Mân Văn này ngu thật. Không biết nguyên chủ ở kiếp trước rót mất miếng não nào mà có thể thua dưới tay Tiền Mân Văn này được nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Sự tình đột nhiên phát sinh khiến ai cũng không ngờ tới.

Lương Quyết Thành bảo vệ Tiễn Ý Ý liền bị chiếc nhẫn rạch cho một vết thật dài trên cánh tay. Tiễn Mân Văn cũng không được lợi, bị đẩy một cái va vào lan can, lúc này đang khóc lóc để bác sĩ gia đình xem cho.

Rối loạn nửa giờ, toàn bộ Tiễn gia đều không có một chút không khí thoải mái.

Nhất là Tiễn lão gia tử.

Ông vốn là đã chuẩn bị đi ngủ rồi, thế nhưng mà tiểu bối lại xảy ra chuyện như thế này, ông vừa tức giận vừa đau lòng. Lão gia tử chấp tay sau lưng, nghiêm mặt nhìn chăm chăm bác sĩ.

Bác sĩ gia đình cũng là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này.

Tiến Mân Văn bị ngã, tay chân đập bị thương, bề ngoài nhìn có vẻ nghiêm trọng thế nhưng trên thực tế chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, bôi một ít thuốc mỡ là tốt rồi.

Nhưng tay của vị bạn trai tiểu thư Ý Ý này lại ngược lại, thương có phần nặng hơn nhiều.

Một miệng vết thương thật dài, máu còn đang chảy không ngừng, thời gian cầm máu rất lâu.

Tiến Mân Văn vẫn còn đang khóc, khóc đến tê tâm liệt phế.

Thoạt nhìn qua thì cô ta rất thảm, lại là con gái. Cha mẹ Tiễn vừa nhìn thấy thảm trạng của cô ta thì cơ hồ là muốn chỉ vào mũi Lương Quyết Thành mà mắng. Thế nhưng còn chưa có mở miệng, Tiễn Ý Ý đã đứng ngăn trước mặt anh, khó có được lần tức giận đến tái mặt, giọng điệu đều cường ngạnh vài phần.

"Con muốn hỏi một câu, cô ta mang chiếc nhẫn này từ đâu tới? Hướng về mặt của con, là muốn hủy dung?"

Cha mẹ Tiễn còn chưa mắng Lương Quyết Thành được một câu đã bị Tiễn Ý Ý ngăn lại, chỉ trích ngược về.

"Bé gái có vài thứ đồ trang sức thì có gì không đúng, con bé là vô tình mà thôi!" Mẹ Tiễn lập tức phản bác.

"Vô tình hay cố ý, xem camera thì sẽ rõ! Trong nhà có lắp đặt, cũng không phải bên ngoài, nhìn một chút sẽ biết!" Tiễn Ý Ý cười lạnh, "Mẹ nhìn xem cái tư thế lúc ấy của cô ta, là cố ý hay là vô tình!"

Mẹ Tiễn nghẹn lời.

Bà ta vừa nhìn liền biết, Tiễn Mân Văn hôm nay là chịu ủy khuất lớn, không nhịn được muốn tìm về chút gì đó trên người Tiễn Ý Ý. Thế nhưng không nghĩ tới không những không thành công mà còn bị Lương Quyết Thành đẩy cho bị thương.

"Chỉ là chị em trong nhà đùa giỡn, làm sao có thể xem như là động thủ chứ. Chị gái của con ngã thành thế kia đều là do bạn trai con cả đấy!" Mẹ Tiễn nhanh chóng dòi phương hướng.

Nhắc tới cái này, Tiễn Ý Ý càng giận.

"Vậy sao mẹ không nhìn xem tay bạn trai của con đi! Bị thương một vết dài như vậy, vẫn còn chảy máu nữa! Mẹ cảm thấy đây là đùa sao? Anh ấy bị thương nặng như vậy, mẹ còn cảm thấy là bọn con chiếm tiện nghi!? Làm sao không hỏi nữ nhi của mẹ đi, cô ta có xứng đáng hay không!"

"Con nói chuyện cái kiểu gì thế! Mẹ là mẹ con đấy!" Mẹ Tiễn nói không lại Tiễn Ý Ý, lại chuyển đến cái thân phận để trấn áp.

Tiến Ý Ý nở nụ cười: "Miễn, mẹ là mẹ Tiễn Mân Văn."

Kính động một trận này, cô cùng ba người Tiễn gia đúng là nửa điểm sống chung đều không thể.

Nữ nhi động thủ đã thương người khác, làm mẹ còn muốn trả đũa hả.

"Ý Ý, không cần vì một người ngoài mà cùng chúng ta ầm ĩ." Cha Tiễn tâm bình khí hòa nói.

Tiền Ý Ý đứng mức: "Người phía sau là bạn trai của con, về sau chính là vị hôn phu của con, cũng sẽ là chồng con. Anh ấy với con mà nói mới là người nhà. Mà ba, cùng Tiễn phu nhân đây, chỉ là người nhà của Tiễn Mân Văn."

Lời này vừa nói ra, cha Tiễn đều biến sắc: "Ý Ý?!"

Cái này là có ý tứ gì, đây là muốn phân rõ giới hạn với bọn hắn sao?!

Cha Tiễn vừa mới quyết định đem quan hệ cùng Tiền Ý Ý tu sửa, Tiền Ý Ý liền đem mình vạch rõ quan hệ với họ?

Sắc mặt cha Tiễn khó coi tới cực điểm.

"Chị chỉ là không đứng vững mà thôi, tại sao em lại vu hãm là chị đẩy em chứ?" Tiễn Mân Văn ngồi trên sofa, trên cổ tay với đùi đều là thuốc, hung hăng khóc, "Chị quên mất trên tay có mạng nhẫn, thực sự không cẩn thận thôi, sao đến trên miệng em liền thành chị trăm phương ngàn kế muốn em bị thương rồi?"

Tiền Ý Ý đáp lễ: "Có phải trăm phương ngàn kế hay không, chính cô tự hiểu rõ."

Tiền Mân Văn khóc nói: "Chị biết em không thích chị, chị làm cái gì trong mắt em đều là sai trái. Thế nhưng em không thể đối với chị như vậy, Ý Ý."

Tiền Ý Ý tức đến bật cười.

"Cô làm chuyện xấu còn muốn làm người tốt? Cảm thấy tôi mới là ác nhân?"

Tiền Ý Ý trực tiếp xắn tay áo lên: "Được, cái vai ác này tôi nhận!"

Cô tiến lên hướng về phía Tiễn Mân Văn, giơ tay lên chính là một tiếng bạt tai nặng nề, đánh "chát" một tiếng trong trẻo vang lên, đem Tiễn Mân Văn còn đang khóc lóc đánh cho mê muội.

"Cô không phải là muốn như vậy sao? Cô muốn tất cả mọi người cảm thấy tôi đang khi dễ cô, tôi không xứng với Tiễn gia, để cô trở thành một đứa đáng thương phải chịu tội thân đúng không?" Tiền Ý Ý giơ tay cao lên, "Một cái có đủ không? Không đủ thì để tôi đánh thêm một cái nữa, làm sâu sắc thêm hình tượng ác nhân của tôi hơn?"

Tiền Mân Văn bụm mặt, căn bản là không phản ứng kịp.

Cha mẹ Tiễn đều mộng rồi.

Một cái tát này đánh ra khiến cả người Tiền Ý Ý đều thần thanh khí sảng, đánh cho một nhà ba người mê muội.

Tiền Ý Ý động thủ?

Tiền Mân Văn ôm mặt, đến khóc cũng khóc không được.

"Tiền Ý Ý!"

Mẹ Tiễn nhảy dựng lên, cơ hồ là muốn xông lại đây đánh người.

"Mày còn dám đánh con gái tao! Mày điên rồi!"

Tiền Ý Ý không nhanh không chậm nói: "Đánh, sau đó thì sao?"

Tiền Mân Văn muốn huy dung của cô, còn thương tổn Lương Quyết Thành, con giận này đánh một bạt tai còn không đủ đâu.

Tiền Mân Văn chính là thiếu đánh!

Mẹ Tiễn tức đến hộc máu.

"Mày!"

Bà ta vươn tay chỉ vào Tiền Ý Ý, ngón tay đều đang run rẩy, tức giận giống như là muốn quát tới.

Cha Tiễn nhanh chóng ngăn lại.

"Ý Ý! Chị con còn đang bị thương, làm sao con có thể đánh con bé?! Con còn có quy củ hay không!"

Cha Tiễn quát lớn nói.

Cha Tiễn không có cùng cách nói với mẹ Tiễn. Bà ta là hoàn toàn coi Tiễn Ý Ý là người ngoài, thế như cha Tiễn còn muốn cứu vớt, nói tới nói lui đều dựa theo phương thức người một nhà mà noi.

Tiến Ý Ý bình tĩnh vô cùng.

"Bị thương là cô ta tự chuốc lấy. Bị đánh cũng là tự tìm đến. Ba muốn thuyết giáo thì hướng cô ta mà nói. Con làm sai chỗ nào rồi."

Cha Tiễn nén giận: "Cha biết chuyện này con rất ủy khuất, thế nhưng là con cũng đâu có bị thương tổn gì đâu."

"Bởi vì không bị thương cho nên liền xem như không có chuyện gì phát sinh, nhẹ nhàng mà bỏ qua?" Tiến Ý Ý hỏi lại, "Nếu như mặt của con thực sự bị thương thì sao? Làm thế nào đây? Ba có nghĩ tới vấn đề này không?"

Cha Tiễn nghẹn lời.

Nửa ngày sau, ông ta mới áp ứng: "... Con đây không phải là, không có bị thương cái gì sao?"

"Xin lỗi, trong mắt của con, hành động này của cô ta đã thương tổn tới con rồi. Xuất phát điểm của cô ta chính là muốn thương tổn tới con."

Tiến Ý Ý lạnh lùng nói: "Hon nữa cô ta còn thương tổn bạn trai của con nữa."

"Đây là chuyện có thể dễ dàng bỏ qua không truy cứu."

Tiến Ý Ý thậm chí còn nói thêm một câu: "Ba đoán xem, nếu con cùng với cô ta không ở chung nhà, chỉ bằng mấy hành động vừa rồi của cô ta, hiện tại sẽ phát sinh ra chuyện gì?"

Cha Tiễn xanh mặt.

Tiến Ý Ý là đang uy hiếp ông ta.

Nếu không phải bởi vì hai người ở trong nhà, lại là quan hệ chị em. Hành vi này của Tiễn Mân Văn nếu ở bên ngoài thật sự sẽ phải để cho công an xử lý.

Tiến Mân Văn bụm mặt khóc.

"Con muốn đi khỏi đây. Ở trong này con trừ bị nhục nhã chính là bị đánh. Con căn bản không cảm giác được một chút yêu thích nào từ người trong nhà này cả. Con là một người không được hoan nghênh, đã thế mấy người còn đón con về làm gì! Để con chết ở bên ngoài đều tốt hơn so với hiện tại bị khi dễ như vậy!"

Tiến Mân Văn khóc đến mức không kịp thở.

Tiến Ý Ý thờ ơ lạnh nhạt, cô đứng ở trước mặt Lương Quyết Thành, đem người chặt chẽ bảo hộ phía sau lưng mình, miễn cho bọn họ lại động thủ.

Lương Quyết Thành có thể ở tình huống kia đẩy ngã Tiễn Mân Văn để bảo vệ cô, thế nhưng đây là nhà của ông nội, không thể ra tay với cha mẹ Tiễn được.

Cái này muốn cho người ta muốn lễ phép cũng rất khó chịu.

Tiến Ý Ý tính toán qua lại, cái này sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Lương Quyết Thành trong mắt lão gia tử.

Trên trán bác sĩ gia đình đều toàn là mồ hôi.

Mặc dù là bác sĩ riêng của nhà họ Tiễn, thế nhưng cái này không có nghĩa là hắn muốn nghe thấy mấy cái bí mật hào môn này a!

Hon nữa trước mặt hắn mà bọn họ cãi nhau tranh chấp, nháo đến túi bụi như vậy, hắn là sau đó nhất định muốn sa thải hắn ngay lập tức.

Bác sĩ trong lòng đều là đạn mạc, nhưng lại không thể nói cái gì, chỉ có thể tiếp tục giúp đỡ Lương Quyết Thành xử lý miệng vết thương.

Mặc dù chỉ là bị nhấn cắt đến, nhưng vết thương trên mu bàn tay thoát nhìn không nhẹ chút nào. Vết và cầm máu xong, bác sĩ băng bó lại bằng một tầng vải thưa, rốt cuộc cũng xem như tốt.

Lương Quyết Thành siết thành quyền hoạt động tay một chút.

Tiến Ý Ý nhìn thấy liền nhanh chóng đề cổ tay anh lại.

"Đừng động, cẩn thận miệng vết thương lại chảy máu."

Lương Quyết Thành lập tức đành hoàng lại.

"Ừm."

Tiền lão gia từ ngồi trên sofa nghe bọn họ tranh cãi này giờ, thờ dài một hơi.

Ông nhìn qua vô cùng mệt mỏi.

Tầm mắt của ông đảo qua Tiền Mân Văn đang bụm mặt phần uất, lại nhìn đến vẻ mặt cha Tiền đang tính kế cùng với mẹ Tiền dường như muốn ăn thịt người đến nơi. Cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành.

Hai tiểu tình nhân này, một người thành thành thật thật ngồi đó, ngẩng đầu nhìn Tiền Ý Ý, trong mắt đều là nhu tình và ý lại.

Mà đáy mắt Tiền Ý Ý cũng là lo lắng cùng bất đắc dĩ.

Trong tư liệu, Lương Quyết Thành chính là một thiếu niên lạnh nhạt hoàn toàn không có biện pháp thân cận, cháu gái nhỏ nhà mình cũng không phải người biết ôn nhu. Thế mà vào giờ khắc này, giữa hai người lại có một loại không khí ôn nhu khiến cho người nhìn liền thoải mái.

Ông nội lại thờ dài một hơi.

Tất cả mọi người cùng im lặng, không dám gây thêm phiền não cho lão gia từ nữa.

"Mân Văn." Tiền lão gia từ ôn hòa nói, "Con vô tình cũng được, cố ý cũng được, ông nội không hỏi con vấn đề này. Chỉ hỏi con một câu thôi, con có phải là không thích Ý Ý hay không?"

Tiền Mân Văn vừa dọn xong tư thế chống ché, câu hỏi của ông nội lại không phải điều mà cô ta dự đoán trước. Cô ta ngậy người một lát, vừa muốn ngẩng đầu nói chuyện đã đối mặt với tầm mắt của Tiền lão gia từ.

Ánh mắt sắc bén của lão nhân gia hé lộ một tin tức.

Ông chỉ nghe lời nói thật.

Tiền Mân Văn tránh được tầm mắt.

"... Con cảm thấy sự tồn tại của em ấy làm con không được thoải mái. Con đã trở về, em ấy chẳng lẽ không nên trở lại nhà của mình sao?"

Tiền Mân Văn nhỏ giọng nói.

"Lúc hai đứa con sinh ra, sản phụ kia đã bơi vì xuất huyết nhiều mà tử vong, lại không có cách nào liên lạc với người nhà cô ấy, mất hết tất cả manh mối, con mới được đưa đến cô nhi viện, qua vài năm được cha mẹ nuôi nhận lấy nuôi dưỡng. Mân Văn, con muốn để Ý Ý đi đâu? Con nói xem, con bé trừ Tiền gia thì còn ngôi nhà nào khác?"

Ông nội tâm tình bình thản.

Tiền Mân Văn cắn chặt môi.

"Con không thích Ý Ý, chúng ta cũng không cưỡng bách con, thế nhưng những chuyện con làm đều không đúng." Tiền lão gia từ trầm mặc một hồi, "Mân Văn, con lớn lên ở bên ngoài từ nhỏ, lúc trở lại cũng đã mười bảy tuổi. Là Tiền gia không chiếu cố tốt cho con, Tiền gia nợ con, cho nên sẽ cố gắng bồi thường lại tất cả cho con."

"Ông nội?"

Tìm Tiền Mân Văn đập thình thịch: "Ông đang nói gì?"

"Mân Văn, ông nội nghĩ con với Ý Ý căn bản đều không thể hảo hảo sống chung, cứ tiếp tục như vậy ai biết được con sẽ lại làm ra chuyện gì. Hai đứa đều là cháu gái của ông nội, đều là thịt trên mu bàn tay của ông, ông không thể thiên vị bất cứ một đứa nào, ông chỉ có thể đứng trên góc độ khách quan mà nói, con không quá thích hợp lưu lại Tiền gia."

"Ông nội?" Tiền Mân Văn hoảng, "Ông muốn đuổi con đi?!"

Sẽ không! Cô ta là tôn nữ cùng huyết thống với ông nội, ông nội sao có thể đuổi cô ta đi chứ?! Chắc chắn sẽ không!

Hù dọa cô ta, không sai, ông nội chỉ đang hù dọa cô ta mà thôi!

"Con sai rồi, ông nội, con biết sai rồi, về sau con sẽ không như thế nữa, con sẽ sửa mà, ông không cần... không cần đuổi con..." Tiền Mân Văn khóc đến ánh mắt không thấy gì nữa, "Con từ nhỏ cũng không ở nhà, con biết con sinh hoạt trong hoàn cảnh không tốt, lớn lên không giống như trong mong đợi của mọi người. Con có rất nhiều vấn đề, thế nhưng không phải đó là do con muốn là có thể. Nếu con có thể lựa chọn, làm sao có thể sinh ra những chuyện này? Ông nội, lúc ông đau lòng cho Tiền Ý Ý, có thể suy nghĩ đến con một chút hay không? Con thật sự có chỗ nào không tốt sao? Ông nội, con là cháu gái ruột của ông, cho dù phát sinh ra chuyện gì, điểm này cũng đều sẽ không thay đổi. Con có thể học giỏi, ông để con học cái gì con cũng có thể học! Ông đừng vứt bỏ con, con rất sợ!"

"Con là một đứa nhỏ từng bị vứt bỏ qua một lần, con thật sự không muốn bị vứt bỏ một lần nữa. Van xin, ông nội."

Tiền Mân Văn thút thít.

- - - - -

Editor: 1k bình chọn rồi, zui quá là zui!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Tiền lão gia tử trầm mặc.

Cô ta khóc rất dữ dội, cũng nói đúng tình hình thực tế.

Đích xác là bởi vì không trưởng thành ở bên người ông cho nên mới có thể học phải những thứ không tốt kia, đây cũng là sai lầm của Tiền lão gia tử.

"... Về sau, con ở cùng với cha mẹ đi, ít trở về chỗ ông nữa."

Tiền lão gia tử thoái nhượng một bước.

Tiền Mân Văn ôm mặt khóc rồi đi.

Cha mẹ Tiền cái gì cũng không dám nói, bước chân vội vàng đi theo nữ nhi rồi đi.

Sau khi bọn họ rời đi, ông nội có vẻ trầm lắng hơn.

Ông hỏi thương thế của Lương Quyết Thành, sau cũng không nói thêm gì nữa. Đối với sự tình phát sinh đêm nay, lão nhân gia vô cùng thất vọng.

Tính tình cháu gái ruột đã hỏng hoi, trong lòng ông đều tràn ngập phiền muộn.

*

Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành trở về nhà đã là đêm khuya.

Trên mu bàn tay của anh còn có một vết thương thật dài, Tiền Ý Ý biết đây là do bảo vệ cô mà ra, trong lòng có đủ loại tư vị. Đợi Lương Quyết Thành thay xong quần áo ở nhà, cô chủ động tiến tới đem vết thương của anh bôi thuốc rồi băng bó lại một lần.

Lương Quyết Thành vươn tay tùy ý để cô động, thuận theo thậm chí có chút giống một con mèo lười.

Vết thương trên tay thoạt nhìn có chút dữ tợn, bác sĩ nói phải cẩn thận chữa trị thật tốt, miễn cho lưu lại sẹo.

Dựa theo lời bác sĩ gia đình nói, chiếc nhẫn này mà làm bị thương thì xác thực không tốt lắm. Nếu vạch ra ở trên mặt Tiền Ý Ý, chỉ sợ thật sự về sau sẽ lưu lại sẹo. Cuối cùng nói không chừng còn phải cắt da.

Lần duỗi tay này của Lương Quyết Thành xem như cứu được gương mặt khả ái của Tiền Ý Ý.

Bị thương, cho nên Tiền Ý Ý danh chính ngôn thuận xin phép nghỉ cho Lương Quyết Thành.

Đây là lần đầu tiên anh có tiếng cũng có miếng, xin nghỉ học có lý do mà không phải trực tiếp trốn học. Tiền Ý Ý vốn nghĩ chỉ xin nghỉ một tuần, thế nhưng Lương Quyết Thành tính toán, bôi vẽ loạn lên tính thêm tám ngày nữa.

Tám ngày để làm gì, Tiền Ý Ý cũng không hiểu.

Hơn nữa mấy ngày nay Lương Quyết Thành ở trong nhà cũng không có được nghỉ ngơi đáng hoàng. Dương tiên sinh bên kia biết anh bị thương, còn xin nghỉ ở trường cho nên liền trực tiếp lỗi anh đi, ba ngày sau mới đem người đưa trở về.

Tháng 11 đã tới, cái rét lạnh đậm đà của mùa đông cũng lộ ra.

Tiền Ý Ý sợ lạnh, bên ngoài đồng phục học sinh là cái áo khoác nhưng rất dày. Mẹ Lương còn đan cho cô một cái khăn quàng cổ thật dài quần được ba vòng, đem một nửa khuôn mặt của cô đều che đến kín kẽ.

Kì kiểm tra lần hai của học kì một sắp bắt đầu.

Tiền Ý Ý được xếp đến phòng thi của ban bảy, cơ hồ cùng mấy học sinh ban 11 đều tách ra.

Quan trọng ngồi phía sau cô chính là người đứng thứ 30 của ban nhất, bạn học Vương.

Bạn học Vương kia giống như vẫn còn nhớ rất rõ ràng, đen mặt không nói chuyện. Sau khi đi vào liền quay đầu sang chỗ khác.

Tiền Ý Ý lướt quanh danh sách phòng thi một lượt.

Nhất ban lần này thiếu một người dự thi, Tiền Mân Văn.

Tiền Mân Văn xin nghỉ, nghe trợ lý Tôn thuận miệng nhắc tới, hình như ông nội định chuyển trường cho cô ta.

Chuyển trường cũng tốt, mắt không thấy tâm không phiền.

Tiền Ý Ý hà hơi.

Trong lớp học không mở điều hòa, ngồi ở đó không khác gì cái tủ lạnh.

Lương Quyết Thành không tới tham gia kì thi, dù sao đối với anh mà nói, thi hay không cũng không quan trọng. Bất luận là lúc nào, bảo trì hạng nhất toàn trường là đủ rồi.

Tiền Ý Ý đối với lần thi này rất xem trọng, đây là lần kiểm tra đo lường kết quả cô đi theo Lương Quyết Thành học hai tháng liền.

Lúc thi, Tiền Ý Ý cùng bạn bè cô quen biết đều không cùng phòng, thi xong liền đứng ở dưới tầng lầu, cạnh chậu hoa nhỏ đợi mọi người tụ tập lại.

Tại Tiểu với Chu Tam học hành tử tế hơn nửa tháng, đối với lần thi này tràn đầy chờ mong, thậm chí trước khi thi còn tràn đầy ý chí, cảm thấy chính mình sắp đi lên con đường lựa chọn vào Thanh Bắc*.

*Liệu có phải Bắc Đại, Thanh Hoa không nhỉ?

Thi xong môn đầu tiên, hai người đều gục xuống, hận không thể ôm Nhâm Kha khóc ròng.

Nhâm Kha đẩy đẩy kính mắt, đang cùng một học bá ban khác so sánh đáp án, đối với nhóm "học sinh" của mình biểu hiện một chút không an ổn, thậm chí còn đang cười.

"Các cậu thi được khá, tớ mới cảm thấy kỳ quái."

Khởi điểm quá thấp, trong khoảng thời gian ngắn có thể nhắc lên một ít. Thế nhưng muốn đánh đồng với mấy học sinh trải qua vài năm gian khổ học tập, chênh lệch vẫn rất lớn.

Lòng không thể quá tham.

Tại Tiểu với Chu Tam đều ủ rũ khuất.

Tô Á Na cũng theo so sánh đáp án.

Lương Quyết Thành không có ở đây, đáp án tiêu chuẩn nhất chính là Nhâm Kha. Thân là người trong top 50 của khối, nếu câu trả lời có thể bảo trì tỉ lệ thống nhất với cậu ta, ít nhất có thể đạt được tiêu chuẩn.

Vì học tập, nhóm học tra đều không thiết ăn com, xúc được một miếng lại so ba cái đề sau đó ngửa mặt lên trời thở dài.

Tô Á Na tủi thân muốn khóc.

Câu trả lời của cô so với Nhâm Kha chênh lệch quá nhiều.

Ai, vẫn không được sao?

Tiền Ý Ý thì ngược lại, vừa ăn com vừa nghe câu trả lời của Nhâm Kha, đại bộ phận đều giống mình.

Chẳng lẽ nói, lần này cô tiến bộ lớn đến vậy?

Mới có một môn, chưa đủ để chứng minh cái gì. Môn thi thứ hai, Tiễn Ý Ý lập tức nghiêm túc xem đề thi.

Đề bài đại đa số Tiễn Ý Ý đều đã gặp qua, hoặc là giống như từng quen biết.

Lương Quyết Thành bỏ túi cho cô cơ hồ là đã làm đủ các thể loại đề. Vô luận nó có thay đổi như thế nào, con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, cơ bản chính là từ mấy cái kia mà ra.

Một ngày mà anh bắt cô làm tận hai tờ đề thi, còn có một quyển tập đề dày cộp, trải qua hai tháng tích lũy, hơn nữa Tiễn Ý Ý vốn đã học qua rồi. Tích lũy như vậy làm sự tiến bộ của cô tăng lên nhanh chóng.

Ít nhất thi Tiễn Ý Ý cũng dám nói một câu, mấy cái bài trong đề thi này, cô đại đa số đều có thể làm.

Không chính xác hết thì cũng chính xác được hơn nửa.

Sau khi kiểm tra Toán học xong, Tiễn Ý Ý đối với năng lực của mình càng có niềm tin.

Tuyệt đối không thành vấn đề!

Tương tượng đến vài năm sau đó, học bá Tiễn Ý Ý trở về, đứng trên đỉnh cao của Nhất Trung.

Tiếp theo là môn Hóa, Tiễn Ý Ý liền ngay lập tức bị đánh cho trở về nguyên hình.

Hóa học của cô vẫn là có chút kém, cường độ bỏ túi không đủ, một tờ đề thi vừa lật xong, Tiễn Ý Ý cảm thấy mình chỉ có thể làm được 60%.

Có thể đạt chuẩn là được rồi.

Sau hai ngày kiểm tra, tổ bốn người học tra* mang theo một học bá Nhâm Kha đi ăn lẩu.

*Ngược lại với học bá, học tra là học dốt.

"Lương ca đâu? Loại thời điểm này mà không gọi Lương ca là không được." Tại Tiểu nói.

Học sinh có rất ít thời gian, có thể tới đây ăn lẩu thì phải ăn thật nhiều người mới vui. Năm người ăn không có sức mạnh gì hết, vẫn thiếu mất một nhân vật linh hồn a.

Thi xong so với tan học bình thường sớm hơn một chút, Tiễn Ý Ý muốn gọi điện thoại cho Lương Quyết Thành, hỏi xem anh có thể tới hay không.

"Lương ca còn có việc, để tớ hỏi một chút."

Qua nửa giờ sau khi Tiễn Ý Ý gửi một tin WeChat tới cho Lương Quyết Thành mới nhận được hồi âm.

L: Ở nơi nào?

Nói như vậy nghĩa là anh có thể đi ăn.

Tiến Ý Ý lập tức gửi địa chỉ qua cho anh, đồng thời nói anh nhớ Lưu thúc tới công ty mà đón.

Lương Quyết Thành không từ chối.

Anh đích xác cũng rất mệt.

Ngồi ở trong xe Lưu thúc, Lương Quyết Thành dành hai mươi phút đường xe ngắn ngủi để ngủ.

Dương tiên sinh không hề đem anh như một trẻ vị thành niên mà đối xử, hoặc nói thẳng hơn một chút chính là Dương tiên sinh không coi anh là người mà đối đãi.

Quá độc ác rồi.

Rõ ràng là nhìn thấy vết thương trên mu bàn tay Lương Quyết Thành, biết đây là một tiểu bằng hữu vị thành niên đang bị thương, mày đều như cũ không thèm nhìn một cái, nói để anh nghỉ ngơi một lát rồi lại lôi kéo anh tiếp tục lên lớp.

Mấy ngày nay, Lương Quyết Thành nằm trong tay Dương tiên sinh bị hấn ép cho quá sức.

Ngủ đều không có thời gian để ngủ, sáng sớm vừa mở mắt là cái máy tính đã đặt trước mặt, trước khi nhắm mắt cũng là cái máy tính để trước mặt.

Thăm

Một chữ thăm không diễn tả hết được.

Hai mươi phút sau, Lương Quyết Thành tới quán lẩu, bọn người Tiền Ý Ý đã chuẩn bị đầy đủ đồ ăn, chỉ chờ anh để bóp cò nổ súng mà thôi.

Mấy người ở đây đều rất biết điều, để trống vị trí bên cạnh Tiền Ý Ý cho Lương Quyết Thành, hai người một hàng, Tại Tiểu và Chu Tam, Tô Á Na tự nhiên là ngồi cạnh Nhâm Kha.

Lương Quyết Thành vừa vào liền biết chỗ bên cạnh Tiền Ý Ý là để dành cho mình.

Anh gạt đầu cùng đám bạn chào hỏi, rồi ngồi xuống bên cạnh Tiền Ý Ý.

Lương Quyết Thành nâng tay khoác lên trên ghế dựa đằng sau lưng cô.

Đây chính là một động tác chiếm hữu mạnh mẽ, cũng mang theo một loại tuyên cáo.

Mấy người này phản ứng đều nhanh, nhưng nhanh nhất là Chu Tam.

"Ồi đêch! Lương ca bị thương à?!"

Chu Tam thấy vết thương trên mu bàn tay của Lương Quyết Thành, nhảy cẫng lên nói.

Mấy người khác cũng đều nhìn thấy.

"Lương ca sao lại bị thương thế?"

Tại Tiểu cũng theo hỏi: "Không có việc gì chứ?"

"Có thể có chuyện gì." Lương Quyết Thành tránh được vấn đề thứ nhất.

Tiền Ý Ý trừng mắt nhìn.

Nhân viên phục vụ bên cạnh hạ nồi xuống, Tiền Ý Ý nhanh chóng ngăn cản mấy thứ như cá mực với đồ hải sản.

"Đưa sang bên kia đi, bên này không ăn."

Bên này chính là hai nồi cà chua.

Chính là nồi của Lương Quyết Thành với Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý phân phó xong mới quay sang nói với Lương Quyết Thành: "Cậu không thể ăn."

Lương Quyết Thành đặc biệt thành thật gạt đầu: "Ừm, tùy theo ý cậu."

Đối diện, Nhâm Kha với Tô Á Na đồng thời nghĩ tới một câu.

Bọn họ liếc nhau, yên lặng cúi đầu xuống.

Đến đến, ăn cái gì mà chả là ăn, thức ăn cho chó cũng đều là đồ ăn.

Không sao cả, bọn họ quen rồi.

Hương vị cũng không tệ lắm.

Lúc bị thương thì phải chú ý rất nhiều, có một vài thứ không thể ăn, ăn vào sẽ khiến miệng vết thương khép lại chậm hơn hoặc có thể lưu lại sẹo. Nên ăn mấy món thanh đạm thôi.

Ăn lẩu, đường đường là giáo bá Lương Quyết Thành, thế mà trước mặt lại là một nồi cà chua mà mấy tiểu cô nương thích ăn.

Sáu người sáu nồi, mỗi người một cái, Tiền Ý Ý đã lâu không có ăn lẩu rồi, cầm lấy chiếc đũa hăng say cúi đầu ăn một hồi lâu mới phát hiện người bên cạnh mình vẫn không hề động đũa.

Cô vừa ngẩng đầu lên liền thấy Lương Quyết Thành đang nhìn mình.

Tay phải của anh đưa ra, cầm lấy cái đũa, thế nhưng trong bát vẫn trống trơn.

"Có phải là tay đau không?"

Tiền Ý Ý tự mình biên ra lí do mà anh không ăn, do dự một lát.

Nói đến nói đi cũng là vì cô nên anh mới bị thương, hành động bất tiện như thế này.

Cũng không biết mấy ngày nay anh ăn cơm kiểu gì nữa.

Lương Quyết Thành nghĩ ngợi, buông đũa xuống: "Giúp tôi."

Tiền Ý Ý cắn cắn môi.

Cô cầm đũa của anh lên, từ trong nồi cà chua gấp đồ ăn thả vào trong bát anh, lại nhỏ giọng nói: "Không cần bón đi?"

Lương Quyết Thành cũng không dám diễn trò quá mức.

"Không cần."

Lúc này anh mới động đũa.

Trong bát đều là đồ ăn Tiền Ý Ý gấp.

Khóe miệng Lương Quyết Thành tựa hồ là đang mỉm cười.

Nhưng quá cạn, không thấy rõ.

Đối diện Lương Quyết Thành, Chu Tam nhìn rõ nhất, dụi dụi con mắt, còn tưởng rằng mình đang nhìn lầm.

Lương Quyết Thành ăn, trong bát còn chưa hết đã bị Tiền Ý Ý gấp cho đầy một bát. Mỗi một món đều được cẩn thận chọn lựa qua, những thứ không thể ăn khi bị thương đều được cô loại bỏ. Đồng thời còn có mấy thứ anh không thích, cô cũng không gấp cho anh.

Tiền Ý Ý ăn cơm với anh hơn một tháng nay, đối với những sở thích nhỏ nhỏ của anh đều rõ.

Hai người, một người gấp, một người ăn, phối hợp rất tốt.

Lương Quyết Thành rất hưởng thụ, tay cũng không động nhiều mà vẫn có thể ăn no.

Sau một trận càn quét nồi lẩu, Lương Quyết Thành ăn được nhiều nhất, Tiền Ý Ý cũng ăn không ít.

Cô vẫn liên tục gấp đồ cho anh, vốn lượng cơm cô ăn cũng không nhiều, chỉ ăn có vài gấp, còn lại đều vét hết vào bát Lương Quyết Thành. Nhưng vừa quay đầu lại, chén của cô cũng có rất nhiều đồ ăn, nhiều đến nỗi cô ăn không hết.

Có cái gì đó không đúng lắm?

Tiền Ý Ý gấp đồ ăn cho Lương Quyết Thành xong, chính mình lại vùi đầu ăn một trận, ăn nửa ngày rốt cuộc cũng hết, sau đó lại ngẩng đầu gấp đồ cho anh, gấp gấp một hồi, trong bát mình lại đầy ụ.

Tiền Ý Ý: "...??? Nồi lẩu có linh dị?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Bốn con người ngồi đối diện đã thu hết tất cả vào trong mắt: "..."

Không có việc gì, thức ăn cho chó mà thôi, bọn họ ăn là được.

Lương Quyết Thành lặng lẽ thu đũa lại.

Động tác của anh rất nhanh, đều thừa lúc Tiễn Ý Ý không chú ý mà gấp. Chung quy lại, anh là vì muốn ăn đồ Tiễn Ý Ý gấp cho nên mới lấy lý do là tay đau. Nếu để cho cô bắt gặp anh gấp được đồ ăn thì cũng không thể nói là gấp cho mình bằng tay đau còn gấp cho cô bằng tay không đau được.

Tiến Ý Ý cũng không phải đũa ngốc, chắc chắn sẽ không tin.

Một lượt vớt đồ ăn lên, Chu Tam chua chua nói: "Tớ cũng phải đi tìm một cô bạn gái."

"Na Na, có muốn làm bạn gái của ca ca không?"

Tô Á Na nghĩ ngợi: "Nếu cậu có thể mang tớ cùng thi đến top 100 của khối, tớ sẽ nói chuyện yêu đương với cậu."

Chu Tam vừa nghe đã nhanh chóng xua tay: "Đẹp đẹp, coi như tớ chưa nói gì đi."

Tìm bạn gái mà còn muốn cùng nhau học tập, vậy khác nào hấn với sách giáo khoa nói chuyện yêu đương đâu?

Tô Á Na bĩu bĩu môi.

"Lương ca, cậu có thời gian đúng không, chúng ta đã lâu không cùng nhau chơi đùa rồi, hơn nữa..."

Chu Tam nói được một nửa liền nhận được ánh mắt của Lương Quyết Thành.

Tuy rằng không hiểu là anh có ý gì, thế nhưng Chu Tam vẫn lập tức dòi đề tài đi.

"Lần thi này của chúng ta, có khả năng tớ sẽ tăng thêm mấy chục hạng cũng nên. Mẹ tớ nói là sẽ cho tớ tiền thưởng, chúng ta nghĩ một chút xem nên đi chỗ nào chơi đi?"

Tại Tiểu chậm rãi nói: "Ít nhất thì chờ thêm một đoạn thời gian nữa. Tay Lương ca còn chưa có tốt đâu."

Chu Tam muốn nói là một chút vết thương nhỏ như thế, cần gì phải qua một đoạn thời gian chứ?

Mà ánh mắt của Tiễn Ý Ý dừng ở trên mu bàn tay bị thương của Lương Quyết Thành, mi tâm cau lại, tựa hồ có chút lo lắng.

Chu Tam...

Đi, hấn hiện tại đã hiểu rồi.

Mấy ngày nay, vết thương trên mu bàn tay Lương Quyết Thành đều ở chỗ Dương tiên sinh thay thuốc, Tiễn Ý Ý không tận mắt nhìn thấy liền hỏi một câu. Lương Quyết Thành chần chờ một lát, nói là cũng tốt lên rất nhiều rồi.

Điểm chần chờ này dừng ở trong tai Tiễn Ý Ý chính là Lương Quyết Thành lo cô lo lắng cho mình nên mới có ý nói là tốt.

Sau khi về nhà, Lương Quyết Thành cũng không để cô nhìn thấy vết thương trên tay mình, Tiễn Ý Ý vẫn rất dễ tâm đến.

Cô tìm hiểu rất nhiều thứ khi tay bị thương, lúc sáng khi anh còn chưa có rời giường, cô đã gọi người ta giao hàng tới một đồng hồ bảo dưỡng tránh lưu lại sẹo.

Mà bỏ qua cái chuyện Lương Quyết Thành nhận được một đồng thứ gì đó kia, Tiễn Ý Ý vừa trở lại trường học liền bị thầy Trương gọi lên văn phòng.

Các thầy cô chấm bài thi, sửa lỗi đủ kiểu có được tinh thần vô cùng nhiệt tình, vừa thi xong không được hai ngày đã có hết kết quả rồi.

Trên bàn của thầy Trương là một tờ báo điểm.

Ông gọi Tiễn Ý Ý đến, chỉ chỉ phiếu điểm trên bàn.

"Không xem sao?"

Tiến Ý Ý vững vàng, lật phiếu điểm lên.

Cô bắt đầu nhìn từ trên xuống dưới.

Hạng nhất, Nhâm Kha.

Hạng hai, Tiễn Ý Ý.

Hạng ba...

Khoan đã?

Tiền Ý Ý vội vàng đem tầm mắt di chuyển trở về, nhìn chăm chăm cái tên thứ hai hồi lâu.

Hạng nhất, Nhâm Kha, tổng điểm 682.

Hạng hai, Tiền Ý Ý, tổng điểm... 618.

Tiền Ý Ý liên tục nhìn mấy lần, tổng điểm của cô thực sự là 618.

Trên 600 điểm.

Cái kết quả này ngoài dự kiến của cô rồi.

Tiền Ý Ý đoán thành tích của mình chắc cũng chỉ tầm 550 đến 580 là cùng, không nghĩ đến lại vượt qua con số 600.

Thành công đứng hạng hai của lớp.

Đây là dưới tình huống Lương Quyết Thành không tới thi.

"Bạn học Tiền, tiến bộ lớn a."

Thầy Trương đem phiếu điểm lần trước ra, chỉ vào thành tích của Tiền Ý Ý, tràn đầy vui mừng: "Một tháng mà có thể làm điểm tăng lên nhiều như vậy, bạn học Tiền à, chỉ cần em bảo trì được sức học tập này, lên 12 nhất định sẽ lọt top, về sau thầy cũng không cần dạy em thêm cái gì nữa rồi!"

Tiền Ý Ý cầm phiếu điểm, cong mắt cười.

618.

Thành tích này đối với cô mà nói, quá tốt rồi.

Tiến bộ rất lớn.

Phản ứng đầu tiên của Tiền Ý Ý chính là muốn đưa cho Lương Quyết Thành xem.

Nhìn xem nhìn xem! Anh dạy ra một học sinh không kém cạnh tý nào a! Thi được hơn 600 điểm liền đó! Còn có gì mà không làm được sao! Còn có cái gì!

Tiền Ý Ý đắc ý, đôi mắt nhỏ nhìn thầy Trương giống hệt như một học sinh tiểu học đạt được max điểm, tràn đầy vui sướng.

Thầy Trương cũng không keo kiệt khen cô đủ điều.

Vốn tưởng rằng một tiểu cô nương phú nhị đại không thích học hành, lại thuộc về thành phần học tra của ban 11 thế mà có thể dùng hai tháng ngắn ngủi, từ tổng điểm có 200 lên đến hơn 500, sau đó một bước vượt qua 600 điểm.

Học sinh như vậy, ngoài việc ở bên ngoài được Lương Quyết Thành dạy cho thì phần còn lại tuyệt đối là thiên phú.

Thiên phú như vậy, một ban có thể dạy ra cũng không nhiều.

Là một học sinh rất hiếm lạ.

Chỉ cần hảo hảo dạy, chỉ cần cô chăm chỉ học, nói không chừng về sau chính là hệ liệt vinh quang của trường học a.

Quá kích thích rồi.

Từ một học tra, loảng xoảng thế nào mà có thể biến thành một học sinh vinh dự của toàn trường.

Ánh mắt thầy Trương nhìn Tiền Ý Ý giống như là đang nhìn thấy một cục tiền.

Sau khi đi ra khỏi văn phòng, nếu không phải cô kiểm chế tốt thì thiếu chút nữa đã bay lên rồi.

Quá đắc ý.

Cơ hồ là ngay lập tức, Tiền Ý Ý liền đem thành tích của mình chia sẻ cho Lương Quyết Thành.

[Thầy Lương, thầy đoán xem đệ tử của thầy lúc này thi được bao nhiêu điểm a?]

Lương Quyết Thành rất nhanh gửi lại một tin nhắn.

[600 điểm?]

Tiền Ý Ý hít sâu một hơi.

Làm sao anh có thể đoán đúng đến tám, chín phần mười như vậy? Nếu anh đoán cô chỉ hơn 500 điểm, sau đó Tiền Ý Ý liền có thể siêu cấp đắc ý nói cho anh biết mình thi được hơn 600 điểm rồi.

A a a, chẳng có cảm giác kinh hỉ gì cả.

Tiền Ý Ý mặt không đổi gửi đi một tin.

[Chúc mừng, cậu đoán đúng rồi, 618 điểm.]

[Làm sao cậu biết tớ có thể thi được 600 điểm?]

Lương Quyết Thành nhấn lại.

[Bởi vì cậu là Tiền Ý Ý.]

Tiền Ý Ý nhìn chăm chăm vào màn hình:???

Xem không hiểu.

Từ lúc nào lão đại trở nên tối nghĩa khó hiểu như vậy?

Tiền Ý Ý không hiểu lão đại là có ý gì, thế nhưng cô vẫn tiếp tục chia sẻ sự vui sướng này.

Loại thành tích này, chắc chắn là phải nói cho ông nội với tiểu thúc rồi.

Trước đây ông nội vẫn luôn lo lắng cho thành tích của cô. Bởi vì thành tích của một đứa trẻ tốt hay xấu đều có liên quan tới mặt mũi của người nhà. Một học sinh có thành tích tốt so sánh với một học sinh có thành tích kém, kiểu gì cũng chiếm ưu thế hơn.

Ông lo thành tích của cô không tốt, lo lắng cho tương lai của cô, lo lắng nhiều như vậy, Tiền Ý Ý lúc này đã có thể đem thành tích của mình nói cho ông biết rồi, để ông không cần lo lắng nữa. Về sau nói không chừng, cô còn có thể trở thành học sinh của Thanh Bắc ấy chứ.

Đây là đứa trẻ có thiên phú lợi hại cỡ nào a.

Tiền Ý Ý soạn hai tin nhắn WeChat, một cái gửi cho ông, một cái gửi cho Tiền Thiếu Trầm.

Rất nhanh liền có tin nhắn trở lại của tiểu thúc.

Tiểu thúc: [Chuyển khoản.]

Số tiền được chuyển khoản tới là, 618000.

Tiền Ý Ý nhìn thoáng qua, lại đếm đếm con số, mừng

Tiểu thúc vừa vung tay một cái liền cho cô 60 vạn?

Có thể là nhìn thấy Tiền Ý Ý chậm chạp không xác nhận chuyển khoản, ngay sau đó, Tiền Thiếu Trầm đã gửi tới một tin nhắn khác.

Tiểu thúc: [Thi rất tốt, phần thưởng cho con. Cầm lấy.]

Tiền Ý Ý chốt dạ nhận tiền.

Không trách cô được, thật sự là cái hành vi tổng tài bá đạo này của tiểu thúc làm cho ai cũng không cưỡng lại được.

Phần thưởng a.

Vung tay liền 60 vạn.

Tiền Ý Ý nhận 60 vạn, đồng thời vỗ ngực cam đoan.

[Tiểu thúc yên tâm, lần thi tới con sẽ còn thi tốt hơn!]

Tiểu thúc: [Tiền luôn chuẩn bị sẵn cho con, thi tốt!]

Tiền Ý Ý có một loại cảm giác siêu cấp sướng.

Thi mà còn có thể kiếm tiền, loại chuyện tốt này đốt đèn lồng đều tìm không thấy a! Nhất là vừa quay đầu, lão gia tử đã phát một tin nhắn thoại đến khen ngợi. Khen xong còn cho Tiền Ý Ý chuyển hết nợ sau, loại tâm tình tốt này đã đạt tới đỉnh cao rồi.

Tiền Ý Ý mặt mày hớn hờ, vui sướng không thể kiềm chế nổi.

Bạn học trong lớp từ đầu còn không biết cô đang đắc ý cái gì, từ tiết một cho tới bây giờ đều ở trong trạng thái như muốn bay lên, cùng cái bộ dáng suốt ngày nằm vật ra bàn ngủ lúc trước chính là hai người hoàn toàn khác nhau.

Chờ giáo viên từng môn phát bài thi ra, mỗi lần tên của Tiền Ý Ý đều được đọc lên ở cuối cùng, mỗi một môn thành tích được báo ra, tổng điểm cộng lại, hơn nửa lớp đều tròn mắt.

Thành tích của Tiền Ý Ý tốt hơn trước rất nhiều, từ hơn 500 điểm nhảy đến hơn 600 điểm.

Mọi người đều biết, thành tích càng về sau tăng lên sẽ càng khó, một người đạt hơn 500 điểm mà muốn nhảy đến hơn 600 điểm, khoảng cách ở giữa chắc chắn phải rất gian khổ. Tiền Ý Ý lại có thể dễ dàng nhảy qua như vậy, mà lại còn chưa đến một tháng nữa.

Nghĩ như vậy, mọi người đều có chút sợ cô.

Hồi tưởng lại lần thi đầu tiên, không ít người còn tưởng rằng cô gian lận, không có người nào nghĩ cô là một học sinh giỏi cả.

Nhưng hiện tại, lần thứ hai thi, Lương Quyết Thành thậm chí còn không có tham gia, cho dù có người muốn lăm mồm hai câu thì cũng không tìm được một lý do hợp lý.

Tiền Ý Ý thi ở phòng số 7, mà trong phòng số 7, cô lại là học sinh có số điểm cao nhất, có thể chép được bài của ai? Ai cũng chép không được, thậm chí có người hoài nghi là sẽ có ai đó chép bài của cô.

Học sinh ban 11 đều vây xem thành tích của Tiền Ý Ý, có người còn đang tính xem Tiền Ý Ý xếp hạng bao nhiêu toàn khối.

Không cần bọn họ phải lén tính, rất nhanh đã có công bố kết quả dán ở trên tường.

Tiền Ý Ý xếp hạng trước 100.

Thật là không khéo, thành tích của Tiền Ý Ý với Tiền Mân Văn, lại là kẻ đứng trước người theo sau.

Tiền Ý Ý: 618.

Tiền Mân Văn: 617.

Cái thành tích này vừa ra, lập tức trở thành chủ đề bát quái của không ít người.

Chị em Tiền gia học cùng một khối, từ đầu học kỳ cho tới bây giờ đều giữ được lưu lượng bát quái của toàn trường.

Trước đây Tiền Mân Văn bỏ xa em gái Tiền Ý Ý của mình, hiện tại thành tích của hai người lại có sự thay đổi vị trí, Tiền Ý Ý lần đầu tiên thi kém Tiền Mân Văn 200 bậc, lần thứ hai thi liền vượt qua cô ta một bậc.

Cái thành tích này ở trong mắt Tiền Ý Ý, có chút thú vị.

Tiền Mân Văn vẫn tự xưng là một học sinh giỏi, ở trên phương diện học tập vẫn luôn coi thường Tiền Ý Ý.

Cũng không biết cô ta bị người mình chướng mắt nhất vượt mặt sẽ có tâm tình gì.

Tiền Ý Ý không rõ tâm tình của Tiền Mân Văn, thế như là của mình thì rất rõ a.

Thực vui sướng.

Một ngày này, mắt Tiền Ý Ý đều cong cong, hòa khí hơn rất nhiều.

Ở trong cái khí lạnh mùa đông rét buốt này, vẻ ôn nhu cùng nụ cười sáng lạn của Tiền Ý Ý dừng ở trong mắt người khác đều thập phần thân cận hơn nhiều.

Bất quá là chỉ mới hai ngày, trong ngăn bàn của cô đã có không ít quà vật. Nghe nói đều là nam sinh ban khác, thậm chí là khối khác đưa tới.

Bên trong còn kèm theo thư tình.

Lúc Tiền Ý Ý lấy balo ra khỏi ngăn bàn, một phong thư tình cứ như vậy theo đó rớt ra ngoài.

"Ai nha mẹ ơi, đây là có người muốn khiêu khích, đảo góc tường của Lương ca nhà chúng ta sao!"

Chu Tam chỉ sợ thiên hạ không loạn, còn hô to gọi nhỏ làm lộ bức thư này ra ngoài.

"Đây chính là khiêu khích! Là trắng trợn khiêu khích a! Ai mà chẳng biết Tiền Ý Ý là bạn gái của Lương ca! Còn dám đi đưa thư tình nữa chứ, lá gan to quá rồi!"

So với Chu Tam ồn ào ở ngoài miệng, Tại Tiểu càng âm hiểm hơn, lặng lẽ chụp hình bức thư này lại gửi WeChat cho Lương Quyết Thành.

[Lương ca, xem này, đây là có người đục tường nhà cậu a ~ ~ thư tình đó.]

Nếu không phải WeChat không có chức năng đặc biệt phóng to một chữ lên thì hai chữ "thư tình" kia khẳng định có thể chiếm hết cả cái màn hình.

Tại Tiểu thâm tàng bất lộ gửi mật báo cho Lương Quyết Thành.

Mà Tiền Ý Ý rất nhanh liền nhận được một tin nhắn từ ai kia.

Lương Quyết Thành gửi tin nhắn WeChat tới cho cô.

L: [Thành tích tốt như vậy, có muốn thưởng gì không?]

Lão đại cũng muốn thưởng cho cô?

Tiền Ý Ý hứng thú, đương nhiên là đáp ứng.

[Muốn!]

L: [Đợi tới sinh nhật của tôi.]

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai bồi Lương Lương dấm chua sinh nhật a a a a!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Sinh nhật?

Tiền Ý Ý chợt nhớ tới, mẹ tác giả thiết lập ngày sinh của lão đại phản diện là tháng 11 a. Là một nam sinh cung Bọ Cạp điển hình.

Mà bây giờ cách sinh nhật của anh cũng chỉ còn có một ngày.

Lần sinh nhật này, chính là dấu mốc quan trọng trong cuộc đời Lương Quyết Thành.

Trưởng thành nha, một thanh niên 18 tuổi đó.

Tiền Ý Ý suy nghĩ một lát liền hâm mộ ghê gớm.

Cô có nằm mơ cũng lập tức muốn biến thành mười tám tuổi, nhưng thật đáng tiếc, sinh nhật 18 tuổi của cô phải đợi đến sang năm cơ, lúc cuối cấp ba.

* Đoạn này cũng không hiểu tác giả viết gì cho lắm. Nếu LQT sinh tháng 11 thì dù TYY có sinh tháng 12 đi nữa cũng sẽ 18 tuổi ngay chứ nhỉ. Hay LQT hơn TYY 1 tuổi? Mình edit cũng không nhớ rõ chi tiết lắm =v=.

Làm sinh nhật cho lão đại với sinh nhật cho bạn bè là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Bây giờ Lương Quyết Thành ở trong lòng Tiễn Ý Ý, cơ hồ chính là người bạn thân nhất, là chiến hữu.

Cô lập tức nhiệt huyết sôi bùng bùng.

Mọi lần sinh nhật, anh trôi qua như thế nào nhỉ?

Đề tài này vừa nói ra, không ai sẽ chú ý tới bức thư tình trong hộp bàn cùng đồng quà vật kia. Tiễn Ý Ý tan học liền cùng đám bạn đi tới chỗ em gái Lương học bù, đồng thời nghĩ cách hỏi một chút xem sinh nhật Lương Quyết Thành nên làm như thế nào.

Tại Tiểu với Chu Tam cũng là một mặt mê mang.

"Sinh nhật Lương ca, không phải là cùng nhau vui chơi giải trí sao?"

Bọn họ dự sinh nhật Lương Quyết Thành từ bé tới lớn bất quá cũng chỉ được có một, hai lần. Con trai mà, không có quá chú trọng cái gì đó, chỉ đơn giản là tụ lại một chỗ, ăn một bữa cơm, ăn xong liền giải tán.

Tiến Ý Ý không lấy được câu trả lời hữu ích từ hai con người này, liền đem chủ ý đánh tới trên đầu Lương Nguyệt Ninh.

Nữ sinh ở tuổi này thân thể rất phát triển, em gái Lương so với hai tháng trước đã cao hơn không ít, trên gương mặt cô bé, vẻ ngây thơ non nớt cũng thiếu đi chút ít.

Em gái cũng sắp 15 tuổi rồi, cũng đã trở thành một đại nữ hài a.

Lương Nguyệt Ninh ở trong phòng bếp, những người khác ở phòng khách nghe Nhâm Kha giảng bài thi, Tiễn Ý Ý liền vén tay áo đi theo cô bé vào trong.

"Ninh Ninh."

Ánh mắt em gái Lương cong cong.

"Chị!"

Cô bé kêu người khác, thanh âm đều tràn đầy tinh thần phấn chấn, cùng sự khiếp nhược trước kia so sánh đã có cải thiện rõ rệt.

"Ninh Ninh, sinh nhật em là tháng mấy?"

Tiến Ý Ý thuận miệng hỏi.

"Là tháng 12."

Em gái Lương thẹn thùng cười: "Em sắp 15 tuổi rồi."

15 tuổi.

Thân là người nuôi dưỡng em gái Lương, cô tự nhiên mở miệng: "15 tuổi? Ninh Ninh của chúng ta thật tuyệt!"

Khuôn mặt Lương Nguyệt Ninh thẹn thùng, phác phác hồng.

"Sinh nhật lần trước của hai người trải qua như thế nào?"

Lương Nguyệt Ninh nghĩ ngợi.

"Cũng không có thể nào cả, mẹ sẽ đan cho một cái khăn quàng cổ, anh hai sẽ mang em đi ăn đồ ăn ngon."

Cô bé còn nói: "Em không thích ăn bánh ngọt."

Bộ dáng tiểu cô nương lúc nói lời này, rất nghiêm túc.

Tiến Ý Ý xoa xoa đầu cô nhóc.

"Nhưng anh hai lại không giống."

Thanh âm cô bé giảm thấp xuống.

"Sắp tới sinh nhật anh ấy rồi, mấy lần trước anh ấy đều không tổ chức sinh nhật, cơ bản đều là ra ngoài đi ăn với bạn bè một bữa, sau đó về sẽ ăn bát mì* mà thôi."

* Mì trường thọ: Người Trung Quốc hay ăn vào mỗi dịp Tết hay sinh nhật đó, ý nghĩa đúng như tên của nó, có thể sống trường thọ.

Lương Nguyệt Ninh căn môi: "... Anh hai vẫn luôn như vậy."

Thanh âm cô bé có vẻ suy sụp đi không ít.

Tiền Ý Ý gật gật đầu.

Em gái nói cái này thì cô biết.

Lương Quyết Thành cơ bản đều không quan tâm tới sinh nhật của mình lắm, hoặc là nói anh không hề có chỗ nào chờ mong đối với sinh nhật mình.

Giống như là một ngày bình thường mà thôi, nhiều nhất là ăn thêm một bát mì.

Nhưng hiện tại không giống.

Lương Quyết Thành có chờ mong, anh chủ động nói cho Tiền Ý Ý biết.

Cái này so sánh mà thấy thì chính là tiến bộ rất lớn.

Tiền Ý Ý cảm thấy sinh nhật lúc này của Lương Quyết Thành rất trọng yếu. Mười tám tuổi, lại là lần đầu tiên anh có chờ mong đối với sinh nhật của mình, nhất định phải làm cho thật hoành tráng, để Lương Quyết Thành có một sinh nhật 18 tuổi vô cùng đặc sắc.

Mười tám tuổi a.

Bạn bè bên cạnh Tiền Ý Ý còn chưa có ai 18 tuổi, cho nên cũng chẳng biết tham khảo ai, chỉ có thể lên mạng tìm tòi, xem xem nên làm sinh nhật cho bạn bè như thế nào.

Tiền Ý Ý nghĩ nghĩ, gõ ra mấy từ mấu chốt.

Làm sinh nhật cho bạn trai như thế nào.

Một loạt câu hỏi đủ loại hiện ra.

Các loại câu trả lời mang tính kiến thiết đều có.

Tiền Ý Ý lấy một cuốn sổ nhỏ, đem mấy hạng mục đều ghi lại.

Nhất định phải có bánh sinh nhật.

Nhân vật phản diện khả ái nhà cô rất thích ăn đồ ngọt a.

Nhưng mà bánh ngọt cũng có thể biểu hiện ra rất nhiều tâm tư khác nhau. Có thể là đi mua, cũng có thể là chính mình làm.

Chính mình làm?

Tiền Ý Ý nghĩ một lát, cảm thấy có chút kì.

Hiện tại giống như có chút không thỏa đáng, nếu tự cô làm thì...

Đi nơi nào chơi?

Một loạt câu trả lời được liệt kê ra, phương án chiếm đa số đó chính là khách sạn. Tiền Ý Ý mặt không đỏ lướt qua, nhanh chóng đổi qua câu trả lời khác.

Ngắm sao băng?

Sao băng trùng hợp bay xuống để ngắm sao?

Dắt bạn trai đi chơi game?

Lão đại dường như cũng không thích cái này lắm.

Đi bờ biển ngắm mặt trời mọc?

Tiền Ý Ý xoay xoay bút trong tay, cái này dường như hợp lý.

Ghi lại.

Tặng quà nên tặng cái gì?

Đại bộ phận đều là nên tặng giày, hoặc tặng con chuột máy tính.

Tiền Ý Ý cảm thấy mấy thứ này đều không cần, cô đều đã mua đủ cho Lương Quyết Thành rồi, giày thì có một tủ, bàn phím thì có tới bảy, tám loại khác nhau, tha hồ mà dùng.

Còn có thể tặng cái gì nữa đây?

Tiền Ý Ý lướt qua lướt lại trên mạng một hồi, lướt đến một trang weibo gì mà [Cách công lược bạn trai trong thời kì yêu đương].

Một trang weibo, chủ nhân bên trong đăng không ít bài, đều là những cách dùng để đối đãi với bạn trai của mình.

Tiền Ý Ý cũng theo ấn vào.

Sau khi ấn vào, Tiền Ý Ý liền nhắm chặt mắt.

Sao tự dưng lại ăn một đồng thức ăn cho chó thể này?

Trong miệng cô đều là cầu lương, mùi vị hết sức đặc biệt.

Chủ weibo còn rất chu đáo, liệt cử không ít án lệ.

Cái gì mà đi dạo dưới ánh trăng, hôn môi bên bờ biển, bay qua hai tỉnh chỉ để cho hắn một cái ôm.

Tiền Ý Ý tiếp tục lướt, nhiều lắm, cô đưa vào từ mẩu chốt "sinh nhật", lập tức nhảy ra một vài tin tức hữu dụng.

~ Sinh nhật Vạn tiên sinh sắp tới, tôi liền hỏi xem sinh nhật sắp tới anh ấy muốn trải qua như thế nào. Vạn tiên sinh cười cười, "Có em ở đây là đủ rồi."

Tiền Ý Ý:...

Cái này không được, tiếp tục.

~ Ngày mai sinh nhật Vạn tiên sinh, tôi chuẩn bị cho anh ấy một cái bánh ngọt. Anh ấy khẳng định chỉ cho rằng nó là một cái bánh ngọt, không hề hay biết ở trên trong giấu một chiếc nhẫn. Bảy năm bên nhau lập tức liền muốn tiến tới hôn nhân a.

Tiền Ý Ý:... Không nên không nên, cái này cũng không được.

~ Sinh nhật Vạn tiên sinh tới rồi, tôi muốn cùng anh ấy đi ước hẹn, bữa tối dưới ánh nến đang chờ tôi nha, bái bai.

Bữa tối dưới nến.

Cái này xem như một câu trả lời mới mẻ.

Tiền Ý Ý thờ dài một hồi, nếu là tổ chức sinh nhật cho bạn bè bình thường, cô hiện tại có thể ngay lập tức liệt kê ra một đồng phương án, làm cách nào có thể náo nhiệt là được. Nhưng đây là Lương Quyết Thành, tuyệt không giống a.

Còn đang buồn rầu về chuyện này, Tiền Ý Ý đã nhận được một tin WeChat tới từ lão gia tử.

Là tin nhắn chuyển khoản.

200000.

Hai mươi vạn.

Đồng thời còn kèm theo một câu.

[Quà sinh nhật cho bạn trai nhỏ của con.]

Quà sinh nhật!

WeChat của ông nội đều là từng chữ lạnh như băng, thế nhưng Tiền Ý Ý cũng có thể nhìn đến nhiệt huyết sôi trào.

Trước đây ông điều tra Lương Quyết Thành, biết sinh nhật của anh, thậm chí còn biết Tiền Ý Ý muốn chuẩn bị sinh nhật cho anh, vừa vung tay chính là hai mươi vạn.

Hai mươi vạn đối với sinh nhật của một học sinh trung học, là thực sự rất nhiều.

Nhưng là đối với sinh nhật mang dấu mốc trưởng thành, số tiền này càng có thể làm tốt hơn.

Tiền Ý Ý tính tiền tiết kiệm của mình, xem xem có thể làm cho Lương Quyết Thành cái sinh nhật đẳng cấp gì.

Chờ cô đếm hết mấy số lẻ đằng sau, cảm thấy số tiền này đều đủ để anh xưng vương một quốc gia nhỏ.

Tiền Ý Ý trầm mặc, chợt phát hiện ra, có tiền thật tốt.

Từ giờ tới lúc sinh nhật Lương Quyết Thành chỉ còn hơn một ngày, cô tính toán một lát, dù sao sinh nhật trưởng thành cũng chỉ có một lần, làm cho thật hoành tráng thì có gì không tốt.

Tiền Ý Ý liên lạc người khác để lập ra phương án sinh nhật trưởng thành hoàn mỹ.

Mấy ý tưởng mà cô đã chuẩn bị sẵn trước mặt nhân sĩ chuyên nghiệp lại như biến thành một trò trẻ con ngây thơ.

Đối phương đưa ra ba phương án.

Một là tụ tập nhảy dù, du thuyền, làm một loạt trò chơi trên biển.

Hai là lấy cực quang* làm phong cách chủ đề lãng mạn.

* Muốn biết nó trông thế nào thì các bạn search gg nha, cái này đẹp lắm đấy.

Còn có một phương án hơi chút mang theo sắc thái cá nhân, đó là mê cung kho báu.

Ba phương án được đưa ra, so sánh với cái Tiền Ý Ý chọn khác nhau hoàn toàn.

Phương hướng cũng không tệ, Tiền Ý Ý rất hài lòng, không biết là Lương Quyết Thành có thích hay không, cô lại không thể mang đi hỏi anh được, như thế sẽ chẳng còn gì bất ngờ nữa.

Chỉ có thể đi hỏi Lương Nguyệt Ninh và bọn người Tại Tiểu có quan hệ thân mật nhất với anh. Vô luận như thế nào, trong số bọn họ cũng có thể cho ra một cái mà Lương Quyết Thành thích đi.

Ba phương án thay phiên nhau được đưa lên, nhóm học tập nhỏ kia liền trầm mặc cả lũ.

"Không phải... đại tiểu thư, ngài chơi lớn như vậy?"

Thanh âm Chu Tam đều run rẩy.

"Sinh nhật thôi mà đã phô trương như thế này, về sau hai người kết hôn thì sẽ thế nào nữa? Thăng thiên sao?"

Thăng thiên thì chắc chắn là sẽ không thăng thiên.

Không đúng, kết hôn thì chắc chắn là sẽ không kết hôn.

Tiền Ý Ý: "Nhìn xem phương án này được không? Các cậu cảm thấy cái nào thích hợp nhất với anh ấy?"

"Nếu như là theo tứ nghị thì cái nào cũng thích hợp." Tại Tiểu so với Chu Tam bình tĩnh hơn một ít, "Chung quy là chỉ làm một trong ba phương án này thôi, nghĩ đến tốn bao nhiêu tiền vào nó, chắc chắn cậu ta sẽ vô cùng cảm động cho coi, cảm động đến khóc lóc nức nở. Đương nhiên, Lương ca sẽ không khóc, cậu có thể chờ mong cậu ta sẽ thấy thân báo đáp mình."

Toàn thân tóc gáy Tiền Ý Ý đều dựng cả lên.

"Cậu cảm miệng đi!"

Ba phương án đều được em gái Lương thông qua, vừa hỏi nguyên nhân, em ấy liền trả lời vô cùng chân thật.

"Bởi vì là chị Ý Ý làm, vô luận thành cái dạng nào thì anh hai đều sẽ cao hứng cả."

Tiền Ý Ý nghe có điểm tâm hư.

Lương Nguyệt Ninh không cho ra một đề nghị mang tính quyết định, Tiền Ý Ý nghĩ tới nghĩ lui, dùng một phương pháp đơn giản nhất.

Bốc thăm.

Ba phương án được viết trên ba tờ giấy nhỏ, vào thành một cục nhét vào bên trong một cái bình. Tiền Ý Ý lắc lắc một cách thành kính, đổ ra tùy tay bốc đại một cái.

Tờ giấy nhỏ nhăn nhúm được mở ra.

Mê cung kho báu.

Chốt mày nhé!

Nhân sĩ chuyên nghiệp làm phương án đồng thời đem toàn bộ quá trình đều làm ra, Tiễn Ý Ý xác định được là mê cung kho báu, người bên kia liền bắt tay vào chuẩn bị.

Bọn họ trực tiếp đem Hải thị to lớn trở thành một mê cung trò chơi, trước một ngày đem lễ vật của Tiễn Ý Ý giấu đi, ở bên trong chứa không ít thứ hợp với phong cách của Lương Quyết Thành, thậm chí còn chuẩn bị mấy thứ tiểu thiên cận, Anime tự chế gì gì đó.

Chỉ cần tiêu tiền đúng chỗ, cái gì cũng có thể làm đến tốt nhất, nhanh nhất, mãn nhãn nhất.

Tiến Ý Ý chỉ phụ trách tiêu tiền, người bên kia liền chuẩn bị vô cùng hoàn hảo cho cô.

Như vậy có được xem như là tâm ý của bản thân hay không?

Tiến Ý Ý nghĩ, trở về để đi giúp việc mua cho cô mấy cuốn sách học làm bánh ngọt mới được.

Lương Quyết Thành thích ăn đồ ngọt, bình thường cô sẽ bảo đi giúp việc chuẩn bị đồ ăn, thế nhưng đi ấy khẳng định sẽ vì sức khỏe của hai người mà cho bớt ngọt đi. Lương Quyết Thành bình thường không được ăn quá ngọt, lần sinh nhật này, phải để anh ăn đủ ngọt mới thôi.

Đi giúp việc dạy Tiễn Ý Ý làm, tay cô hơi run lên, đường trắng với bột đều bị đổ mấy thìa lớn vào.

"Thêm chút nữa đi, như thế này quá ngọt rồi."

Đi giúp việc nhìn không nổi nữa.

Ăn nhiều đường như vậy, không ngán sao?

Tiến Ý Ý chuẩn bị chất lỏng Mousse, liên tục sửa lại nhiều lần.

Từ đầu đến cuối, làm được một cái bánh ngọt hoàn chỉnh, Tiễn Ý Ý giống như mất nửa cái mạng.

Thực không dễ dàng mà.

Bánh ngọt đã xong, Tiễn Ý Ý tự mình nếm.

Cô nhú nhú mày.

Hình như có chút ngọt quá rồi.

Quá ngọt có làm bại lộ sở thích của Lương Quyết Thành hay không?

Lần thứ hai, cô cố ý đem lượng đường giảm bớt đi một ít.

Mãi đến lần thứ năm, Tiễn Ý Ý mới làm ra được một cái bánh ngọt ăn không quá ngọt.

Khắp nơi trong phòng bếp đã bị cô làm thành bãi chiến trường, rối bời.

Đi giúp việc nhìn mà phiền lòng, đem cô đuổi ra khỏi bếp.

Tiến Ý Ý xoa tay.

Đã chuẩn bị xong!

Bánh sinh nhật cô sẽ tự mình làm, quà cũng đã xong, chỉ chờ Lương Quyết Thành trở lại.

Cũng không biết Dương tiên sinh bên kia còn làm gì anh nữa, trước sinh nhật mấy tiếng mới đem người thả trở về, nhưng đã ép cho Lương Quyết Thành dùng quá sức của mình.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Lương Quyết Thành mặc nhiều thêm một cái áo khoác, cổ áo dựng lên, trên mặt đều là vẻ mệt mỏi.

Vết thương trên tay anh còn đang băng bó bằng vải thưa, nhìn một cái đều có thể nhận ra.

Trong nhà Tiễn Ý Ý cũng chuẩn bị.

Toàn bộ quá trình cô cũng đã ghi nhớ.

Đêm trước sinh nhật, đúng mười hai giờ ăn bánh ngọt, thắp nến. Sáng hôm sau đi tìm kho báu ở trong nhà, một đường đến khu vui chơi mê cung, sau đó cùng bạn bè tụ họp, ở mê cung chơi đùa. Chơi đến buổi tối liền an bài một bữa tối dưới ánh nến.

Đương nhiên là vì không để cho hai người quá lúng túng, người ta mang tất cả mọi người đều cho hết vào, giống như là buổi tụ tập vui chơi.

Tiền Ý Ý ghi nhớ nhiều lần, tỏ vẻ hoàn mỹ.

Chờ tới mười hai giờ đêm nay.

Sinh nhật mười tám tuổi của Lương Quyết Thành, anh lập tức chính là người trưởng thành rồi.

Tiền Ý Ý mang theo lòng hâm mộ, ngồi ở trong phòng mình đếm thời gian.

23h 55p, tay chân cô rón rén kéo cửa phòng ra, đi tới phòng bếp.

Bánh ngọt đã đông lạnh tốt, để ra ngoài từ hai tiếng trước, lúc này độ ẩm vừa vặn.

Trên bánh ngọt xoài Mousse trái một tầng trái cây sấy khô. Tiền Ý Ý còn dùng socola tan chảy viết mấy chữ lên đó.

"Trưởng thành vui vẻ, Lương ca."

Ngon nên không cảm 18 cái mà là một cây nến số 18.

Chuẩn bị cũng không tệ.

Tiền Ý Ý bung bánh ngọt lên.

Trong phòng khách chỉ bật một đèn nho nhỏ, ngọn đèn hơi mờ lung.

Tiền Ý Ý xoay người.

"A!"

Cô hoảng sợ, bánh ngọt trên tay đều suýt nữa rơi xuống đất.

Đứng trong ánh đèn mờ lung, Lương Quyết Thành mặc áo ngủ màu trắng lặng lặng ở đó, ánh mắt ôn nhu nhìn cô.

- - - - -

Editor: Quào!! Tổng tài bá đạo Tiền Ý Ý a!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Anh nhanh tay lẹ mắt tiếp lấy bánh ngọt.

Tiền Ý Ý vỗ vỗ lồng ngực.

"Sao tự dưng cậu lại ra đây?"

Đêm hôm khuya khoắt hù chết cô rồi.

Âm thầm đứng sau lưng người khác như thế không biết nhìn bao lâu.

Tiền Ý Ý suýt nữa thì hét lên.

Quá dọa người.

Ánh mắt Lương Quyết Thành còn dừng ở trên cái bánh ngọt. Dần dần ảm áp y như mùa xuân tháng ba.

"Cậu làm?"

Anh hỏi một câu.

Bánh ngọt này cùng với những bánh ngọt được bán ở bên ngoài không giống nhau, chỉ cần nhìn một cái liền có thể nhận ra được sự khác biệt.

Bánh ngọt được Tiền Ý Ý làm cho thêm không ít thứ mà Lương Quyết Thành thích.

Trong nháy mắt, Tiền Ý Ý có chút chột dạ, cũng không biết là từ nơi nào đến.

"Ừm..."

Mấy lời chúc mừng sinh nhật đã chuẩn bị sẵn trong đầu còn chưa nói ra miệng được đã bị Lương Quyết Thành làm cho kinh hãi.

Thất bại.

Bước đầu tiên của phương án sinh nhật này liền thất bại.

Tiền Ý Ý cúi đầu.

Lương Quyết Thành nở nụ cười.

Thời điểm anh cười lộ lên, trên gương mặt cơ hồ xuất hiện má lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

Trong mắt anh toàn bộ đều là Tiền Ý Ý, cô ở trong mắt anh giống hệt như một dải Ngân Hà sáng rực rỡ.

Lương Quyết Thành cười lên như vậy, thậm chí khiến cho người ta cảm thấy khá là trẻ con, lại đáng yêu.

Anh rũ con mắt, lông mi thon dài làm cho khuôn mặt anh bớt đi vẻ lạnh lùng, nhìn qua chỉ như một cậu thiếu niên đẹp trai mà thôi.

Trái tim Tiền Ý Ý đều rung lên.

Cô liều mạng tìm kiếm trong trí nhớ, cô từng gặp qua lão đại cười sao?

Sự thật là, chưa từng có.

Lương Quyết Thành cơ hồ chưa từng cười qua.

Tâm tình của anh tốt, anh chỉ nhếch khóe miệng lên một chút, đó cũng đã xem như là nể tình rồi.

Đây là lần đầu tiên Tiền Ý Ý chân thực nhìn thấy anh cười.

Nam sinh cười lộ lên khiến tâm người đối diện đều run rẩy.

Tiền Ý Ý che tim đập mạnh, cảm thấy tim mình hẳn là có vấn đề rồi.

Vì cái gì mà đập loạn tùng phèo hết cả lên như vậy?

Cô trầm mặc nhìn Lương Quyết Thành ôm bánh ngọt, giống y một tiểu hài tử đang thoải mái như chiếm được toàn bộ thế giới, toàn thân đều tản ra một loại ôn nhu.

Tiền Ý Ý không dám nhìn.

Lương Quyết Thành như vậy làm cho người ta chóng đờ không được.

Nếu như có một thiếu niên giống như vậy, Tiền Ý Ý thực sự sẽ động tâm, trong lòng đã loạn đến thế kia rồi cơ mà.

Nhưng là không đúng!

Đây là giả tượng! Phải!

Là già tưởng mà thôi!

Lão đại là nhân vật phản diện trong tương lai...

Không phải.

Anh của hiện tại chỉ là một nam sinh trung học bình thường, những thứ trong tương lai kia không phải là thứ mà hiện tại anh nên đeo trên mình.

Hơn nữa chỉ cần không có Điều Nhất Nam cản đường, Lương Quyết Thành về sau chính là một lão đại uy phong trên thương trường mà không phải là nhân vật phản diện bị người ta làm cho thoát không nổi cái thảm cảnh bị thương kia.

Tiền Ý Ý đã nghĩ biện pháp đem con đường tuyến chính này đập cho tan nát, miễn để Lương Quyết Thành đi đến cục diện đó.

Nếu như nói ngay từ đầu, Tiền Ý Ý là nhắm tới năng lực của lão đại phản diện, thì sau hai tháng ở chung, Lương Quyết Thành băng lãnh như vậy đã được thay thế bằng hình tượng của một thiếu niên dễ chung đụng rồi.

Sự tồn tại của anh đã không thể thay thế trong lòng cô nữa.

Cô cũng không biết định nghĩa sự tồn tại của Lương Quyết Thành như thế nào.

Ban đầu cô chính là có ý nghĩ không thuần, muốn lợi dụng Lương Quyết Thành. Mà cô cũng xác thực đã lợi dụng anh, ngay từ đầu đã nói, cô muốn mượn sự tồn tại của anh để đạt được mục đích của mình. Do đó hai người mới đạt thành hiệp nghị, trở thành quan hệ bao nuôi, ở mặt ngoài duy trì một bộ dáng tình nhân ân ái trong mắt mọi người.

Hai tháng, Lương Quyết Thành đối với cô rất tốt.

Chưa từng nổi giận với cô, không có bất kì ý kiến gì với cô. Nếu không phải cô biết, hai người không có quan hệ như thế kia, cô thậm chí đều sẽ cảm thấy, Lương Quyết Thành chính là một người bạn trai hoàn mỹ.

Nhưng đây là giả.

Thậm chí cả hai người đều biết, nó là giả.

Nghĩ tới cái này liền làm người ta rất khó chịu.

Tiền Ý Ý mím môi, cùng anh trở lại phòng khách.

Đèn ở phòng khách cũng không bật lên, dựa vào ánh sáng của đèn trên hành lang, hai người ngồi xuống ghế sofa.

Tiền Ý Ý còn có chút thẹn thùng.

Mà cô chú ý tới đồng hồ trong phòng khách đã điểm tới 12h, bất chấp sự thẹn thùng của mình, thẳng lưng lên, nghiêm túc đối với Lương Quyết Thành nói: "Sinh nhật vui vẻ."

"Mười tám tuổi sinh nhật vui vẻ, chúc mừng cậu đã trưởng thành."

Giọng điệu khi cô nói chuyện còn mang vẻ kim lòng hăm mộ không được.

Mười tám tuổi a.

Cô còn mấy tháng nữa mới trưởng thành, mà trong mấy tháng này cũng không biết có xảy ra biến cố gì không. Thật hăm mộ những người đã trưởng thành rồi.

Cũng không biết cô có thể đi sửa tuổi trên chứng minh thư của mình không nữa.

Nếu không thì, để bạn trai làm người giám hộ...

Tiền Ý Ý nhớ tới việc này.

Thế nhưng thật đáng tiếc, người giám hộ chỉ có thể là cha mẹ.

Tiền Ý Ý chỉ có thể cảm khái nhìn ngọn nến biểu thị cho tuổi mười tám.

Cô cảm bật lửa trong tay, khom lưng đốt nến.

Lương Quyết Thành nâng bánh ngọt, ánh mắt dừng ở trên mặt Tiền Ý Ý.

Biểu tình của anh quá ôn nhu, ôn nhu đến mức làm cho cô không dám nhìn thẳng.

Sợ nhìn nhiều thêm một chút sẽ trầm luân vào trong sự ôn nhu đó của anh.

Không thể được.

"Cảm ơn cậu."

Lương Quyết Thành hơi khép mắt, nhẹ nhàng thổi nến.

Tóc lần trước cắt đi đã hơi dài ra.

Tóc trên trán anh cao hơn lông mày, lúc ngẩng đầu thì nghiêng sang một bên.

"Tự mình làm?"

Lương Quyết Thành lại hỏi một lần.

Thanh âm của anh cũng thực ôn nhu.

Tiền Ý Ý cũng không cần giấu, một đồng hồ độn trong phòng bếp cũng đủ để chứng minh cái bánh kia do chính cô làm.

Chung quy lại, cô cũng là một người mười ngón tay đều không dính nước mùa xuân*, cho nên cái phòng bếp đã bị cô làm cho không khác gì bãi chiến trường.

* Ý chỉ không làm việc lật vật, nặng nhọc bao giờ.

Chính mình làm chính là chính mình làm!

Cũng có sao đâu!

Tiền Ý Ý nghĩ xong, làm cái bánh ngọt mà thôi, cô chỉ muốn thể hiện tâm ý của một người bạn, Lương Quyết Thành có muốn hiểu lắm cũng không được.

"Tớ lên mạng xem cách tổ chức sinh nhật cho bạn bè, tất cả mọi người đều nói, nếu là sinh nhật bạn thân của mình thì nên tự tay làm bánh ngọt, như thế càng thể hiện tâm ý của mình." Tiền Ý Ý giải thích, "Dù sao tớ cũng không biết tặng cậu cái gì, coi như là làm tặng cậu đi."

Tiền Ý Ý nói dễ dàng.

Nhưng Lương Quyết Thành biết, cô vì cái bánh ngọt này đã tập luyện đến hai ngày.

Cô căn bản không phải người giỏi việc này, lại có thể kiên nhẫn ở trong phòng bếp hai ngày học nó, chỉ vì để làm bánh cho anh.

Di giúp việc chụp mấy tấm ảnh ở phòng bếp, tựa hồ là để chế độ bạn thân mới xem được.

Trên ảnh còn có một dòng ghi chú.

[Đại tiểu thư xuống bếp làm canh, đoán xem vì ai nào?]

Tuy rằng không phải là làm canh, là làm bánh ngọt, thế nhưng tâm ý trong đó tự nhiên là giống nhau.

Cô nếu như chỉ muốn hòa theo một chút thì có thể tùy tiện mua một vài món đồ, phân phó người khác đến làm cũng được. Thế nhưng cô không làm vậy, Tiền Ý Ý ở trong phòng bếp hai ngày, luyện tập nhiều lần để làm bánh ngọt tặng anh.

Trong lòng Lương Quyết Thành nghĩ rất nhiều thứ, thế nhưng lại không thể nói nên một câu nào cả.

Về sau, phòng bếp cứ giao cho anh là được. Nếu như Tiền Ý Ý thực sự muốn xuống bếp, mỗi năm làm tặng anh một cái bánh ngọt như thế này, có lẽ chính là hạnh phúc lớn nhất cuộc đời anh.

Lương Quyết Thành rất cảm động, đồng thời cũng rất mong chờ.

"Có muốn ước nguyện không?"

Tiền Ý Ý thuận miệng hỏi.

Mặc gì biết chuyện này trong mắt lão đại rất ngây thơ, thế nhưng Tiền Ý Ý cảm thấy vẫn nên theo đúng trình tự đi.

Đây chính là không khí a.

Tiền Ý Ý nhìn Lương Quyết Thành.

Khóe miệng anh còn mang theo một ý cười nhẹ.

"Ước nguyện."

Anh thực sự muốn ước nguyện.

Trải qua mười tám năm chưa từng một lần ước nguyện, lúc này đây anh lại thực sự muốn ước.

Tiền Ý Ý có chút tò mò, Lương Quyết Thành cũng sẽ ước sao?

Tò mò cũng không thể hỏi, nguyện vọng của mình thì không thể nói ra, nói ra sẽ mất linh.

Lương Quyết Thành thật sự ước.

Nguyện vọng của anh chính là sớm tới sinh nhật Tiền Ý Ý.

Qua sinh nhật đó, Tiền Ý Ý sẽ mười tám tuổi.

Quan hệ giữa những người trưởng thành với nhau, làm cho tràn đầy chờ mong.

Giờ khắc này, tâm tình của Lương Quyết Thành có chút ngượng ngùng, lại có chút hy vọng.

Nghĩ nghĩ, lại muốn nghĩ nhiều thêm một chút.

Không cần thiết quá nhiều.

So với hiện tại hơn một chút là tốt lắm rồi.

Tiền Ý Ý không hỏi, cô cảm thấy cũng sẽ không hỏi ra cái gì, nhanh chóng đi tìm dao cắt bánh.

"Muộn rồi, không nên ăn quá nhiều nha."

Tiền Ý Ý cân đo đong đếm lượng đường nhiều lần, căn bản chính là mức độ Lương Quyết Thành thích nhất. Cô sợ anh lâu rồi không ăn đồ ngọt sẽ ăn không buông tay.

Cô hình như có dự kiến trước.

Lương Quyết Thành thật sự là không có ý định buông bánh ngọt ra.

Tiền Ý Ý làm bánh cho anh, đây là lần đầu tiên, là cái bánh ngọt sinh nhật mười tám tuổi của anh, là món quà trưởng thành đầu tiên của anh.

Anh thực sự không muốn buông tay ra.

Bánh ngọt chia làm sáu phần không lớn, Lương Quyết Thành ăn từng miếng từng miếng một, ăn một lúc, Tiền Ý Ý phát hiện cái bánh ngọt cơ hồ... đã giải quyết hết.

Ây ây ây?

Cô còn chưa có ăn đâu!

Tiền Ý Ý không phải muốn cướp một miếng, nhưng mà mình làm nửa ngày đều không ăn được một miếng?

Lương Quyết Thành chưa từng như vậy.

Tiền Ý Ý vẻ mặt mệt mỏi.

Mắt thấy bánh ngọt chỉ còn lại có vài miếng.

Anh nghĩ một lúc, đưa bánh đến trước mặt cô.

Không cho cô ăn, Tiền Ý Ý cảm thấy không thích hợp, thế nhưng cho cô ăn, Tiền Ý Ý càng cảm thấy không được bình thường.

Cái đĩa này anh đã ăn rồi nha, làm sao cô ăn đây?

Tiền Ý Ý khoát tay.

"Không cần, cậu ăn đi..."

Lời còn chưa dứt, tay anh đã duỗi ra, đem miếng bánh nhét vào miệng Tiễn Ý Ý.

Lời nói của cô bị chặn trở về.

Tiến Ý Ý tròn mắt.

Ngay sau đó.

Tiến Ý Ý nuốt xuống.

Ngọt quá.

Cô cảm thấy rằng nạnh mình sắp rụng vì ngọt rồi.

Rõ ràng lúc nếm nếm hương vị, tỉ lệ đường phân đã tính đi tính lại rất nhiều lần rồi mà.

Vì cái gì... vẫn ngọt như thế.

Trong mi mắt của Lương Quyết Thành đều là ý cười.

"Có ngon không?"

Rõ ràng người làm bánh là Tiến Ý Ý, thế nhưng Lương Quyết Thành lại giống chủ nhân của cái bánh đó hơn.

Tiến Ý Ý hàm hàm hồ hồ nói: "... Ăn ngon."

Chính cô làm, kiểu gì cũng muốn khen một câu.

Lương Quyết Thành nhét miếng còn lại vào miệng mình.

Sau đó ánh mắt liền lộ ra ý cười nhọt nhọt.

"Ừ, ăn ngon."

Tiến Ý Ý không nhận được liền đỏ mặt.

Đó là cái đĩa cô đã ngậm vào rồi a!!!

Không đúng, nó là đĩa Lương Quyết Thành đã ăn qua, sau đó lại đưa cho cô ăn, cuối cùng là cầm về...

Tiến Ý Ý vội vàng ném lại câu "Ngủ ngon" rồi bỏ chạy thục mạng.

Này ai mà chịu cho nổi!

Dù là cố ý hay vô tình, cô cũng không dám hỏi a!

Lương Quyết Thành nhìn bóng dáng hoang mang rối loạn của Tiến Ý Ý, cầm bánh ngọt ở trong tay khẽ cười một tiếng.

Bộ dáng xấu hổ của cô thật đáng yêu.

Còn muốn nhìn thêm nhiều một chút.

Thực chờ mong..

Chờ mong cô ở trong lòng anh, có bộ dáng xấu hổ hơn nữa.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Sinh nhật của Lương Quyết Thành là vào cuối tuần, hôm sau không phải đi học, Tiễn Ý Ý ngủ thẳng tới tám giờ mới rời giường, cũng là để tránh ăn điểm tâm sáng cùng với Lương Quyết Thành.

Không nghĩ đến đi giúp việc lại quá chịu khó trong phòng bếp, biết hôm nay là sinh nhật Lương Quyết Thành, sáng sớm tỉnh mơ đã chuẩn bị một bàn đồ ăn, lúc Lương Quyết Thành dậy là 7h, ngồi đợi cho tới tận khi Tiễn Ý Ý dậy vẫn chưa xong, cô rửa mặt chải đầu xong vừa lúc bắt kịp giờ ăn cơm.

Mặt Tiễn Ý Ý đen như than, còn có chút lo lắng. Thế nhưng Lương Quyết Thành đều là một bộ dáng thản nhiên, cũng chào hỏi như bình thường, cúi đầu ăn điểm tâm, nhìn qua hoàn toàn giống như không để chuyện tối qua ở trong lòng.

Bữa sáng qua đi, Tiễn Ý Ý bình tĩnh không ít.

Lão đại không chừng chỉ là tùy tay mà thôi, chính anh cũng không biết nó có ý tứ gì.

Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt.

Hôm nay Lương Quyết Thành mặc đồ, dựa theo lời đi giúp việc nói chính là trang điểm vô cùng xinh đẹp, cùng trước kia không giống một chút nào.

Anh mặc bộ đồ màu sắc sáng rõ hơn rất nhiều, toàn thân lúc này nhìn mới ra bộ dáng của một thiếu niên mười tám tuổi.

Bất quá vẫn quá đơn giản, Tiễn Ý Ý bắt anh mặc áo lông, anh còn mặc một tầng áo khoác mỏng khác, nhìn qua tương tự cách ăn mặc của mùa hè.

Điểm tâm ăn xong thì tiếp theo là đi tìm báu vật.

Tiến Ý Ý gạt Lương Quyết Thành.

Bánh sinh nhật là cô làm cho anh, thế nhưng mấy chuyện tìm báu vật này lại không phải tự mình làm. Thế nhưng Lương Quyết Thành khẳng định cũng không chú ý, nói như vậy thì cứ tiến hành theo kế hoạch đi.

"Lương ca, hôm nay cậu 18 tuổi rồi, mười tám tuổi sinh nhật vui vẻ. Tớ đã chuẩn bị 18 món quà cho cậu rồi đấy, cậu thử đi tìm xem."

Tiến Ý Ý còn nhớ lúc ấy Lương Quyết Thành mang cô lên núi đã bắt cô làm mấy cái đề vật lý toán học kia, vừa quay đầu liền bắt chước cũng cho anh một cái đề, phía trên là đề cô ra.

Đối mặt với một học bá, đi ra loại đề về học hành chính là tự mình đứng trước nòng súng, Tiễn Ý Ý cũng không ngốc như thế.

Lương Quyết Thành nhìn thấy đề bài, liếc Tiễn Ý Ý một cái, có chút bất đắc dĩ.

Đề cô ra là: bút đánh dấu đề ở đâu?

Loại đề này, Lương Quyết Thành thật sự không biết giải.

Ngày thường anh không phải người hay chú ý cái này cái nọ, Lương Quyết Thành cũng không nghĩ đến Tiễn Ý Ý sẽ dùng cái vấn đề này để làm khó mình.

Là vì khó, hay là Tiễn Ý Ý muốn nhắc nhở anh cái gì?

Có chút ý tứ.

"Không được đi tìm nha, chỉ có thể viết câu trả lời vào trong đó mà thôi, nơi đó mà tìm không thấy là do cậu cả đấy."

Tiến Ý Ý cười đến đặc biệt vui vẻ.

Rốt cuộc có thể ở loại vấn đề này làm khó Lương Quyết Thành rồi! Phương diện học tập cô hoàn toàn bất lực, nhưng loại chuyện nhỏ nhặt này, cơ hồ là Lương Quyết Thành chắc chắn không chú ý tới, khẳng định là đầu đầu đối với anh đi.

"Cậu cũng có thể xin sự trợ giúp từ bên ngoài, nhưng mà phải trả một cái giá lớn." Tiễn Ý Ý nghiêm trang nói.

Mắt Lương Quyết Thành sáng lên.

"Ồ? Cái giá lớn gì, tôi đều có thể."

Tiến Ý Ý: "..."

Nếu cô cảm giác không nhầm thì hình như trong thanh âm của Lương Quyết Thành còn có chút mong chờ?

Mong chờ???

Tiền Ý Ý có chút mộng.

Làm sao có thể như vậy?

Tiền Ý Ý cảm thấy, tâm tư lão đại thật khó đoán, đoán đến đoán đi cũng đoán không được.

So với tâm tư thiếu nữ đang trong giai đoạn yêu đương còn khó đối phó hơn.

Tiền Ý Ý chỉ có thể nói ra: "Cậu chẳng lẽ không thể có tý tinh thần giao tranh sao?"

"Không có."

Lương Quyết Thành trả lời thực sang sảng.

Có cái giá lớn là bạn gái đây, ai còn muốn giao tranh làm gì, ngốc sao.

Lương Quyết Thành không ngốc, anh lựa chọn muốn sự trợ giúp từ Tiền Ý Ý, đồng thời nguyện đổi bất kì cái giá nào.

Hôm nay anh đã trưởng thành, nếu Tiền Ý Ý đưa ra mấy chuyện người lớn... anh phải chăng là nên nghĩ biện pháp cự tuyệt?

Chung quy lại cô vẫn chưa trưởng thành, đối với mấy chuyện "người lớn" không thể làm.

Lương Quyết Thành lâm vào thế lưỡng nan.

Một mặt là đạo đức, một mặt là bản thân mình, mắt thấy đạo đức đều sắp bị bản thân đánh cho nát bét, Tiền Ý Ý mới chậm rì rì nói: "...Cái giá phải trả chính là hôm nay cậu nhất định phải vui về."

Cô không dám đưa ra yêu cầu nào khác.

Tâm tư của lão đại càng ngày càng không hiểu thấu, còn không bằng cô rập khuôn lại lời dỗ dành lúc trước của Lương Quyết Thành đi.

Vui về.

Con người Lương Quyết Thành là một mảnh mềm mại.

Anh rất vui vẻ.

Mười tám năm đi qua là phụ, anh kiên trì tới vậy, tất cả chỉ để có một ngày hôm nay.

Gặp được Tiền Ý Ý, chung sống với cô, để cô chuẩn bị sinh nhật cho mình.

Thật tốt.

Nhân sinh thật sự có thể hạnh phúc như vậy sao?

Đây hết thảy đều là sự thật chứ?

Lương Quyết Thành cảm thấy nếu như đây là một giấc mộng đẹp, vậy anh nguyện ý ở trong mộng cảnh này không bao giờ tỉnh lại.

Hôm nay là sinh nhật của Lương Quyết Thành, mục đích chính của Tiền Ý Ý không phải để anh khó xử, tự nhiên sẽ nhắc nhở anh.

"Cậu có một quyển ghi chú nhỏ, để ở đâu?"

Lương Quyết Thành lập tức ở trên giấy viết xuống hai chữ "thư phòng".

Phạm trù quá lớn, kỳ thật không nên như vậy, thế nhưng Tiền Ý Ý vẫn mở một mắt, nhắm một mắt bỏ qua cho anh.

Trên bàn không có.

Trên giá sách đều đặt sách, chỉ có một cái giá là có một tầng ngăn tủ nữa, ngăn tủ vừa mở ra, bên trong có mấy cái bút.

Mà bút đánh dấu cũng ở trong số đó.

Cái bệ bên cạnh bút đánh dấu, đặt một cái hộp nhỏ.

Thời điểm Lương Quyết Thành cầm lấy cái hộp nhỏ này, cảm giác thỏa mãn lập tức bao phủ toàn bộ cơ thể anh.

18 món quà.

Làm sao đây, cái đầu tiên anh đã không thể kiểm chế được.

"Nhanh mở ra a!"

Tiền Ý Ý ở bên thúc giục.

Lúc trước cô mua rất nhiều thứ, liệt kê ra một loạt sau đó nhờ những người kia đặt mỗi vị trí một cái, bây giờ món quà đầu tiên cô cũng không biết nó là cái gì.

Tiền Ý Ý cũng rất bất ngờ.

Lương Quyết Thành rất nghe lời, mở cái nơ con bướm trên hộp ra, bên trong vẫn là một cái hộp.

So với cái hộp đầu tiên càng tinh xảo hơn, khéo léo hơn một chút.

Cái này là hộp chứa quà.

Lương Quyết Thành cầm cái hộp nhỏ, mặt mày ôn nhu mở ra.

... Bên trong vẫn là một cái hộp nhỏ.

Tiền Ý Ý: "...". Giống như biết đây là cái gì rồi.

Đây là quà cô tự tay chuẩn bị, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không xác định được đến cùng là tốt hay không tốt, thế là đặt bên trong một đồng lễ vật khác, không nghĩ đến bọn họ lại an bài kiểu này.

Lương Quyết Thành quay đầu nhìn cô một cái.

Ánh mắt đó, nói sao đây, ngọt giống hệt như đang ăn một hũ mật đường vậy.

Ít nhất là Tiền Ý Ý cũng bị ngọt chết rồi.

Cô sờ sờ mặt, cảm thấy có chút không đúng lắm.

Sinh nhật là của Lương Quyết Thành, quà là cô tặng a!

A a a thật sự không đúng lắm!

Cô nhất định phải bình tĩnh!

Phải, bình tĩnh!

Tiền Ý Ý chống lại tầm mắt của Lương Quyết Thành, kiên trì làm một biểu tình bá đạo, kiểu kiểu như "Nam nhân, có vừa lòng ngươi không?".

Lương Quyết Thành thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Anh lại mở cái hộp nhỏ kia.

Một tầng lại một tầng, Lương Quyết Thành giống như đang gỡ quần áo vậy, toàn bộ cởi ra.

Trong tay anh đã có đến 18 cái hộp.

Cũng không biết cái hộp nhỏ tinh xảo như vậy, làm cách nào chế tạo ra được.

Cuối cùng chỉ còn một cái hộp nhỏ xíu được mở ra, bên trong rốt cuộc cũng không phải cái hộp nhỏ nào khác nữa.

Mà là một tờ giấy được cuộn vào nhau.

Tờ giấy cuộn dùng một cái dây màu hồng buộc lấy, sau khi lấy ra thì giống như loại thư từ ở thời cổ đại người ta hay buộc vào chân chim bồ câu để đưa thư vậy.

Lương Quyết Thành lập tức nghĩ tới bồ câu đưa tới thư tình.

Đây là thư tình của Tiễn Ý Ý cho anh.

Thư tình a.

Lương Quyết Thành cầm ở trong tay, có chút ngượng ngùng nhìn nó.

Ít nhất không thể ở ngay trước mặt Tiễn Ý Ý mà mở ra đọc được.

"Nhận được rồi, cảm ơn, tôi sẽ trân trọng."

Khóe miệng Lương Quyết Thành hơi cong lên.

Mà Tiễn Ý Ý lại chẳng hiểu gì cả.

Cô bắt quá chỉ viết ở bên trong có một câu, làm sao lại thành lễ vật cần trân trọng rồi?

Sao còn không mở ra? Có phải anh lại hiểu lầm cái gì hay không?

Nhưng là trời đất bao la, sinh nhật Lương Quyết Thành là lớn nhất, Tiễn Ý Ý cũng không có ở đây phá hư bầu không khí vui vẻ của anh, mà thuận theo nói: "Cậu thích là tốt rồi."

Trong nhà chỉ giấu một món quà, ở dưới đáy hộp là địa điểm ẩn giấu tiếp theo.

Lương Quyết Thành nhìn lấy, manh mối này liền biến thành câu trả lời, quay sang hỏi Tiễn Ý Ý: "Chúng ta phải đi khu An Phố?"

Công viên trò chơi chứa mê cung kia là ở khu An Phố.

Tiến Ý Ý hiện tại đã hoài nghi có phải có người để lộ tiếng gió ra hay không.

Nhưng chắc không phải đâu, những người biết kế hoạch này hiện tại đều ở mê cung, một mặt hỗ trợ bố trí, một mặt còn đang chuẩn bị dạo nhạc.

Cho nên đây là do Lương Quyết Thành tự mình đoán được.

Cô vốn còn đang chuẩn bị ở cái giai đoạn này chuẩn bị một kế hoạch nho nhỏ, muốn để Lương Quyết Thành xin viện trợ từ bên ngoài, sau đó liềm mượn danh nghĩa này để anh...

Hiện tại đều không được.

Lưu thúc đã sớm chờ ở dưới lầu.

Ông khó có khi mang theo nụ cười tươi, đầu tiên là chào hỏi Lương Quyết Thành.

"Sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn Lưu thúc."

Đây coi như là lần đầu tiên Lương Quyết Thành nói chuyện với Lưu thúc.

Lưu thúc đã lái vòng quanh địa điểm này hai lần, một ngày này đến, ông trực tiếp lái xe đưa người đến công viên trò chơi.

Sớm đã bị toàn trường bao xuống cho nên khu công viên này cũng không có người khác.

Người chờ sinh nhật Lương Quyết Thành đều ở chỗ này.

Tại Tiểu, Chu Tam còn có ba người khác, đều là người Tiễn Ý Ý không quen thuộc nhưng trước đây có gặp qua một lần ở KTV, đều là một trong số ít bạn bè của Lương Quyết Thành.

Bên này là Nhâm Kha với Tô Á Na, mang theo Lương Nguyệt Ninh.

Lương Nguyệt Ninh mặc áo bành tô, khăn quàng cổ quấn quanh thật dày, tai đeo tai chụp, giơ tay hướng về phía Tiễn Ý Ý lắc lắc, cười đến ngọt ngào.

"Chị!"

Đầu tiên là chào hỏi chị, sau đó em gái Lương mới có tiếng cũng có miếng đối với anh hai của mình nói: "Anh hai, chúc anh sinh nhật mười tám tuổi vui vẻ!"

Em gái hai tay đưa quà lên, là một cái hộp được bọc rất tinh xảo.

Lương Quyết Thành nhận quà của em gái, ngay sau đó cũng là một đồng quà ập tới chất đầy trên tay Lương Quyết Thành.

"Lương ca sinh nhật vui về!"

"Đây là lần đầu tiên Lương ca tổ chức sinh nhật, Lương ca đã mười tám tuổi a, người trưởng thành người trưởng thành! Hôm nay phải quẩy hết mình!"

Một đồng quà cầm ở trong tay, cuối cùng đều được thả vào trong xe.

Tất cả món quà ngày hôm nay, duy chỉ có món quà buổi sáng Tiền Ý Ý giấu ở nhà kia là được Lương Quyết Thành bỏ vào trong túi áo, tay còn nắm thật chặt, rất sợ làm mất.

Tổng cộng có mười người, mỗi lần tiền mê cung cũng đủ cho mười người, một đám người này đều biết hôm nay tới để làm gì, một mặt là hỗ trợ đào kho báu, một mặt chính là đến trợ công, dồn dập lựa chọn cái miệng xa nhất.

Chung quy trong mê cung có cái gì, ai mà biết được.

À, chỉ có Lương Quyết Thành không biết.

"Đi thôi."

Tiền Ý Ý đã sớm từ chỗ mấy nhân sĩ chuyên nghiệp nhìn thấy toàn bộ tình hình chung của mê cung, cho nên tràn đầy tự tin.

Hôm nay để cô dẫn lão đại lao ra khỏi cái mê cung này!

Thu thập kho báu!

Vừa vào mê cung liền có một mặt gương.

Gương rất lớn, ba mét.

Cái gương này chính là cửa đầu tiên.

Tiền Ý Ý để Lương Quyết Thành đem tay đặt lên gương.

Lương Quyết Thành làm theo.

Sau khi tay anh dừng ở trên mặt gương to lớn thì gương lập tức liền thành một mặt hồ, gợn sóng nhộn nhạo mở ra, xuất hiện một bức họa.

Bức họa là một bức tranh thủy mặc, tranh thời cổ vẽ theo lối tinh vi, mực từng chút một loang ra, hình ảnh từ dưới hướng lên trên xuất hiện.

Trong tranh là yêu quái Sơn Hải Kinh.

Yêu quái từ trên xuống dưới tổng cộng có mười bảy cái, mỗi một cái tên đều bị nét mực che đậy.

Hình ảnh xuất hiện được hai phút, sau đó bị thủy mặc tạt xuống, biến thành hình ảnh một nhân vật.

Người kia mặc quần áo cổ trang, giống Thượng Cổ trong thần thoại, dung mạo tuấn mỹ, khí chất lãnh diễm.

Lương Quyết Thành nhìn kỹ, ngũ quan của người trong tranh cùng với anh hoàn toàn nhất trí.

Ánh mắt của anh rơi vào Tiền Ý Ý đứng bên cạnh.

Tiền Ý Ý nhỏ giọng giải thích: "Thẩm đại sư vẽ cho cậu đấy, 18 món quà ở bên ngoài, có thích không?"

Vị Thẩm đại sư này là một họa sĩ lớn rất ghê gớm, Tiền Ý Ý phải đưa chuẩn bị lễ vật rất cực khổ mới để cho người ta trong vài ngày ngắn ngủi vẽ một bộ thần thoại cho Lương Quyết Thành đó.

Trên gương nổi lên gợn sóng, ở giữa nứt ra một khe hở, dần dần mở rộng, lộ ra mê cung tối đen phía sau.

"Rất thích."

Lương Quyết Thành nắm tay Tiền Ý Ý, khẳng định nói.

Người bên cạnh này, thật sự là khiến anh rất thích, rất thích, thích không có biện pháp.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Mê cung rất lớn, diện tích khoảng 2000 m², bên trong thiết kế rất nhiều thứ, còn đều là mấy thứ có thể tùy thời sửa đổi.

Lương Quyết Thành từ khi bước vào mê cung vẫn không buông tay Tiễn Ý Ý ra.

Những người khác đều tách ra từ lúc vào cửa, chỉ có hai người bọn họ là cùng đi.

Mê cung là một loại địa phương vui chơi rất đặc sắc. Những chỗ khác tuy cũng có mê cung, thế nhưng nó lại không quá lớn. Mà khu vui chơi này căn bản lại lấy mê cung làm trò chơi chính, hết thấy diện tích đều dùng để xây mê cung. 2000 m² nói lớn cũng không lớn, nhỏ cũng không nhỏ, nhưng muốn đi hết cũng phải tốn chút thời gian.

Tiến Ý Ý với Lương Quyết Thành từ miệng gương tiến vào, lại là một bộ họa quyền.

Trong bộ họa quyền đó vẫn là bức tranh thủy mặc yêu quái Sơn Hải kinh.

"Đây là manh mối?"

Lương Quyết Thành phản ứng rất nhanh.

Tiến Ý Ý có chút đắc ý.

"Kỳ thật là từ lúc bắt đầu, manh mối cũng đã cho cậu rồi."

Lương Quyết Thành nhớ lại Sơn Hải kinh xuất hiện trên tấm gương kia, sau lại là bức họa cho anh, ước chừng đã hiểu ra.

Cơ sở kiến tạo nên mê cung là thạch mộc, dưới yêu cầu của mấy kẻ có tiền đã biến nó thành một kiến trúc giả cổ đơn giản.

Phố xá trống rỗng, một bên đường chính thậm chí còn bố trí các loại cửa hàng buôn bán.

Trong cửa hàng bán trái cây hoa quả sấy khô, tơ lụa, thậm chí còn có một gian quán bày một ít hàng hải sản.

Lương Quyết Thành không hay đi du lịch, chỉ nghe nói tới không ít cổ trấn nổi tiếng nhưng chính mình lại rất ít tiếp xúc qua. Đây coi như là lần đầu tiên anh tới một phố xá có hơi thở của sinh hoạt thời cổ đại.

Trừ không có người ra, bầu trời còn có máy bay không người lái xoay quanh, ở một góc trên cao còn treo màn hình biểu thị bên ngoài.

Nhắc nhở là Sơn Hải Kinh, cái quyền vẽ kia xuất hiện rất nhiều yêu quái. Chính là phải thông qua nơi này đi tìm yêu quái.

Lương Quyết Thành nhìn phố xá trước sau một lượt, mở di động ra tra < cùng với cái quyền họa yêu quái vừa xuất hiện kia.

Ấn tượng đầu tiên của Lương Quyết Thành là một con bạch thủ ba chân mặt người, vừa giống vượn lại vừa giống chim. Tên gọi cù như*.

* Chưa tìm thấy con nào như thế này trong Sơn Hải Kinh, bạn nào tìm được nói mình với nhé.

Nếu như là con này, Lương Quyết Thành liền mang theo Tiến Ý Ý đi về phía nam.

Cái mê cung này kiến tạo nhìn như thông suốt bốn phương, trên thực tế thì đi chỗ nào cũng đều không thông.

Lương Quyết Thành biết nên đi về phía nam, đi được ba phút thì phát hiện, chính mình lại đi về phía tây.

Tiến Ý Ý ở sau lưng anh cười đến không khép được miệng.

Khó có được Lương Quyết Thành làm không được một chuyện, có chút ý tứ.

Tiểu cô nương ở phía sau nhảy nhót, vừa nhìn liền biết vui vẻ của cô từ đâu mà đến. Lương Quyết Thành cũng không tức giận, ngược lại theo cô có ý đi

đường vòng.

Quả nhiên sau khi phát hiện Lương Quyết Thành không tìm thấy phương hướng, Tiền Ý Ý hí hóp vui sướng.

Biểu tình của tiểu cô nương rất thú vị, ở bên ngoài rất ít khi có thể thấy cô thân nhiên tươi vui như vậy.

Nhưng mà Lương Quyết Thành cũng không tính toán tiêu tốn thời gian như vậy, anh càng muốn nhìn thấy món quà của Tiền Ý Ý hơn.

"Tôi công cậu."

Lương Quyết Thành đứng trước mặt Tiền Ý Ý, hơi khom lưng xuống.

Tiền Ý Ý khó hiểu.

"Cổng tớ làm gì?"

Cô mang giày đế bằng, chân cũng không đau mà.

"Mang cậu đi tìm đường."

Phản ứng đầu tiên của Tiền Ý Ý là ngẩng đầu nhìn lên trên.

Dưới tình hình chung, không ai sẽ nghĩ đến một chiều này a.

Nhưng nếu anh thật sự có quyết định này thì cái mê cung này cũng không thể ngăn được anh.

Máu chốt là, không ngăn được anh, mấy cái giai đoạn bố trí trò chơi này không phải đều lãng phí sao?

"Cậu muốn bay lên?" Tiền Ý Ý cố gắng khuyên nhủ anh, "Phải đi theo quy tắc trò chơi đấy."

Lương Quyết Thành ngồi trong chốc lát, không nghĩ muốn đứng lên dễ dàng như thế. Một chút thu hoạch cũng không có không phải tác phong của anh.

"Tôi công cậu, đi theo trình tự quy tắc trò chơi."

Tiền Ý Ý do dự nhiều lần, cuối cùng vẫn là nằm lên lưng Lương Quyết Thành.

Nam sinh mười tám tuổi, nói lớn không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, bả vai rộng lớn đủ để mang một thiếu nữ leo lên.

Tiền Ý Ý ghé vào đầu vai Lương Quyết Thành, nghĩ ngợi, nhỏ giọng nói: "Tớ cho cậu một món quà nhỏ."

Tay cô đẩy đẩy bả vai anh, đem phương hướng quay về phía một cái ngõ nhỏ.

"Đi chỗ này."

Ý vào mình đã thăm dò tuyến đường trước, Tiền Ý Ý thoải mái chỉ đường.

Lương Quyết Thành đi theo phương hướng cô chỉ.

Bên trong hẻm nhỏ đặt rất ít đồ, thế nhưng chung quanh toàn bộ đều là đường.

Toàn bộ đều là đường?

Tiền Ý Ý cho rằng mình hoa mắt rồi, dụi dụi con mắt một lát mới phát hiện, bên trong hẻm nhỏ đích xác đều là đường.

Bên trái bên phải, toàn bộ đều là đường.

Tiền Ý Ý sững sờ.

Không phải, cô mời người chuyên nghiệp quá rồi, mấy thứ này cũng đều giấu diếm với cô?

Đối mặt với cái con đường lạ hoắc này, Tiền Ý Ý trầm mặc.

Lương Quyết Thành bắt đầu tìm đường theo phía Tiền Ý Ý chỉ.

Tuy giao lộ nhiều, nhưng đường đi chính xác khẳng định giấu ở bên trong này.

Tiền Ý Ý biết mình đuối lý, chủ động lấy điện thoại đi động mở la bàn ra giúp đỡ Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành ở trong vại con đường tìm được một cái, đi vào trước sau một phút, sau khi tới cuối ngõ thì chợt không gian thay đổi độ rộng, đầu ngõ đặt không ít hoa cỏ, giống như thị trường hoa điều bình thường.

Tìm đúng rồi.

Tiền Ý Ý bội phục Lương Quyết Thành.

Như vậy mà cũng có thể tìm được đường?

Lương Quyết Thành ở trong thị trường hoa điều vây quanh dạo qua một vòng.

Hoa điều ở đây đều là người làm ra, là hàng thủ công, đặt ở đó nhìn trông rất sống động, nhất là còn có thanh âm ở bên cạnh.

Người bên kia báo cáo lên làm Tiền Ý Ý cảm thấy đây là một chủ ý rất tốt, thế nhưng khi cô đứng ở chỗ này, nghe thấy những tiếng kia, bỗng nhiên có một loại cảm giác không thể động chỉ có thể nhìn, đặc biệt dọa người, giống y như phim kinh dị vậy.

Tiền Ý Ý xấu hổ sờ sờ mũi.

Cô cảm thấy Lương Quyết Thành tuyệt đừng có chú ý tới mấy cái này, miễn cho đại hi lại trở nên quái dị.

Lương Quyết Thành đích xác cũng không chú ý tới cái này, anh lại đi tìm con cù như kia.

Tìm được địa phương chính xác, lại từ đó tìm được con cù như kia dễ dàng hơn. Điều kiện tiên quyết là anh phải xác định được đúng phương hướng.

Hoàn hảo, cù như đích xác là ở trong này.

Một loạt mô hình chim trong lồng được treo ở đó, lẫn vào đó là con tiểu cù như bạch thủ ba chân mặt người.

Lương Quyết Thành theo đi tìm.

Mô hình cù như cùng con vẹt không sai biệt lớn lắm, cầm ở trong tay nhìn nhìn, trên thân thể nó không giống như có cái cơ quan gì.

Tiền Ý Ý chấp tay đứng sau lưng Lương Quyết Thành.

Cô cũng không biết vị trí cụ thể ở chỗ nào a, nhưng cái này đều là mấy người kia an bài. Vì đề phòng cô nhắc bài mà đều tiến hành chuyển hết vị trí đi.

Tín nhiệm giữa người và người quá mong manh rồi.

Cô đứng sau lưng nhìn anh tìm đồ.

Ngay từ đầu, Lương Quyết Thành đứng trầm mặc trong chốc lát, cầm mô hình cù như trong tay, lại lật qua lật lại nó.

Ánh mắt bỗng rơi vào mấy cái máy ghi âm giấu ở phía trên lồng chim.

Ở trong một loạt những thanh âm hỗn tạp, thanh âm của cù như cũng tồn tại, chẳng qua là nhỏ hơn rất nhiều so với những tiếng khác.

Có thể là những người đó cố ý vụn nhỏ thanh âm.

Lương Quyết Thành hai ba cái liền đem cái máy ghi âm phía trên lồng chim gỡ ra.

Sau khi gỡ ra, bên trong lồng chim rơi xuống một thứ.

Là một xâu chìa khóa.

Chỉ là một xâu chìa khóa?

Lương Quyết Thành nghĩ ngợi, đem lồng chim theo xoay qua.

Phía dưới lồng chim đích xác có một hàng chữ.

Là một đoạn <>, Lương Quyết Thành nhìn thấy một tín tức hữu hiệu.

Kỳ danh nói bạch đào, có thể huyết ngọc.

Đoạn này cùng cái đoạn trước đó hẳn là có liên hệ, Lương Quyết Thành quyết định một hướng, hướng đông.

Lương Quyết Thành cầm chìa khóa trong tay, hướng về phía Tiền Ý Ý ngoắc ngoắc: "Đi."

Tiền Ý Ý cứ như vậy mở to mắt nhìn Lương Quyết Thành rất nhanh lấy được manh mối đầu tiên, đồng thời hướng về vị trí thứ hai.

Đây cũng quá nhanh rồi, cũng không biết cái mê cung này có thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Hoàn hảo, mê cung tốt cuộc cũng là mê cung, bốn phương thông suốt đường nào cũng là tử lộ.

Lương Quyết Thành bị ngăn cản.

Tiền Ý Ý không cười, nhưng vẫn cảm thấy rất thú vị.

Không đợi cô kịp cười ở trong lòng, Lương Quyết Thành đã tìm được một quy luật, cầm cổ tay cô, từ một phương hướng khác đổi góc độ.

Không phải hướng phía đông đi, thế nhưng sau khi đi bảy tám vòng, la bàn cuối cùng cũng chỉ về phía đông.

Khoảng cách 370 thước cũng không kém nhiều.

Bọn họ đi tới một mảnh đất.

Trên mảnh đất có rất nhiều hoa cỏ với mấy tảng đá lớn.

Trên tảng đá còn có chữ viết.

Lương Quyết Thành nhanh chóng tìm thấy thông tin hữu dụng từ mấy chữ trên đó.

Trên đá có thơ, có danh ngôn của những danh nhân, còn có đề toán.

Vừa nhìn liền biết, những người này đã nghiên cứu qua Lương Quyết Thành.

Xem như mà nhân sĩ chuyên nghiệp.

Nhưng bây giờ, tin tức hữu hiệu cũng không có ở trên tảng đá.

Lương Quyết Thành đi xung quanh tìm.

Nơi này sắp xếp rất thú vị, đi vào vài lần thấy chỗ nào cũng giống nhau.

Mê cung như biến thành mê trận.

Tiền Ý Ý ngồi trên mặt đất nhìn Lương Quyết Thành ở trên mấy cái cây sò tới sò lui.

Bộ dáng chuyên chú của anh giống như là một bác sĩ nghiên cứu thực vật vậy.

Rất nhanh, Lương Quyết Thành tìm được bạch đào.

Hoa văn màu đỏ đều là người thu thập ra, tìm một chút liền thấy.

Lương Quyết Thành vây quanh dạo qua một vòng, ngồi xổm xuống ở chỗ rễ cây đào một miệng hố.

Tiền Ý Ý còn ở chỗ kia nghịch nước.

"Cậu biết có gì ở đó mà đào sao?"

Lương Quyết Thành thân nhiên nói: "Cậu nhìn xem."

Tiền Ý Ý cắn ngón tay, thoáng chốc đã thấy Lương Quyết Thành từ chỗ bị đào ra lấy được một cái hộp nhỏ.

Xé ra cái bọc đầy bùn đất ở bên ngoài, bên trên chiếc hộp có một cái lỗ khóa, cùng với cái chìa khóa lúc nãy Lương Quyết Thành có được khớp nhau.

Anh vặn một vòng, cái hộp nhỏ liền mở ra.

Bên trong vẫn là một cái hộp.

Lương Quyết Thành: "..."

Lại là một tầng bộ hộp?

Anh không biết có nên thờ dài hay không.

Không sao cả, chỉ cần ở trong có thư tình của Tiễn Ý Ý, tám hay mười cái hộp cũng không quan trọng.

Sau khi lấy cái hộp bên trong ra mới phát hiện nó là khóa mật mã.

Mật mã có 4 ô.

Hơn nữa lại chẳng có cái gợi ý gì.

Có chút khó.

◇ chỉ gợi ý đúng vị trí, nhưng đối với những món quà lại không có gợi ý gì.

Lương Quyết Thành cầm cái hộp có mã khóa, quay đầu nhìn Tiễn Ý Ý.

Tiến Ý Ý thành thoi ngồi sau lưng anh, nâng má nhìn.

Lương Quyết Thành quay đầu, tay nhanh chóng nhập 4 con số.

1109*.

Lạch cạch một tiếng.

Chiếc hộp được mở ra.

Mật mã là sinh nhật anh.

* 09/11

Khóe miệng Lương Quyết Thành không áp được một tia ý cười.

Nhưng sau khi buông mi nhìn thấy món quà bên trong thì anh có hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn Tiễn Ý Ý.

"Đây là... Có ý tứ gì?"

Trong hộp là một khối ngọc thạch.

Được điêu khắc thành một mặt dây chuyền hình Quan Âm.

Tiến Ý Ý thấy là cái này, nở nụ cười.

"Trước đây Ninh Ninh nói, lúc còn nhỏ không phải là cậu có một cái vòng Ngọc Quan Âm sao? Em ấy nói lúc cậu thi đấu để nó ở bên ngoài không tìm về được. Tớ cũng không thể tìm về cho cậu được, nhưng tớ có thể tặng cậu cái mới a."

Ngón tay Lương Quyết Thành vuốt ve Ngọc Quan Âm, nhìn Tiễn Ý Ý như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói. Nghĩ một lúc, cuối cùng hướng về phía cô mở vòng tay ra.

"Lại đây."

Tiến Ý Ý: "Hả?"

"Muốn ôm cậu." Thanh âm của Lương Quyết Thành ôn nhu.

"Có được không?"

- - - - -

Editor: Quá khó rồi! Toàn Sơn Hải Kinh với mấy câu thơ Trung Quốc, mình quá khó rồi!!!!

Có chỗ nào sai sót thì các bạn chỉ mình với!!!!

Với lại... chuẩn bị tinh thần nha~ Sắp ngược đến nơi rồi!! Con tằm tui yếu đuối quá ~

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Có được không?

Vì cái gì mà muốn ôm một cái còn phải hỏi có được không!

Cái này bảo cô trả lời thế nào đây?

Cô cẩn thận hỏi: "Không cho được không?"

"Không thể."

Tay Lương Quyết Thành duỗi ra, đem người kéo vào trong ngực mình, rắn chắc ôm năm, sáu giây.

Thời gian quá nhanh khiến Tiền Ý Ý vừa mới bắt đầu do dự có nên đẩy hay không thì tay anh đã buông lỏng ra.

Sau khi buông ra, Lương Quyết Thành cầm Ngọc Quan Âm kia, nói: "Rất thích."

Cái vòng ngọc đó cũng không quá quan trọng. Khi anh còn nhỏ, mẹ Lương từ trước tới giờ hiếm khi đeo cái gì lên cổ anh lại đeo cho anh cái vòng Ngọc Quan Âm đó, sau đó anh vẫn một mực đeo nó ở trên cổ.

Đáng tiếc là khi anh theo sư phụ ra ngoài thi đấu thì đánh mất nó trong phòng thay quần áo.

Anh tìm rất lâu cũng không tìm được, trong phòng thay đồ còn không có camera cho nên cái vòng Ngọc Quan Âm này mất cũng không thể tìm về được nữa.

Từ sau đó, trên người anh cũng không mang bất kì vật trang trí nào khác.

Đây là mặt dây chuyền thứ hai của anh.

Cũng là thứ mà anh sẽ quý trọng từ nay về sau.

Lương Quyết Thành thu hồi mặt dây chuyền, lập tức biết món quà tiếp theo là cái gì. Anh ở trên chiếc hộp tìm được manh mối kế tiếp, mang theo Tiền Ý Ý ở trong mê cung tùy ý đi qua.

Rõ ràng là mê cung có phạm vi không dễ đi một tý nào, thế mà Lương Quyết Thành trừ lúc mới chơi có vẻ mới lạ ra thì càng đi về sau anh càng quen, tốc độ chơi cũng rất nhanh, cơ hồ là xem một chút liền có thể tìm được hết sức dễ dàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, anh đã tìm được sáu, bảy hộp quà.

Trước khi vào Tiền Ý Ý cũng đã có chuẩn bị, mang theo một cái balo hai quai đem quà đều đặn đặt vào trong đó, giảm bớt áp lực cho Lương Quyết Thành.

Đi lòng vòng một hồi, đụng phải Lương Nguyệt Ninh.

Trên tay cô bé cũng có quà.

Lúc đầu Tiền Ý Ý muốn cho mọi người chơi đùa một chút nên đều chọn một ít món quà nhỏ khác, cùng với gợi ý dành riêng cho Lương Quyết Thành không giống nhau, cũng không ở cùng một khu vực. Trong tay mỗi người đều có một tấm bản đồ, ở trong mê cung này cũng có thể tìm được từ một đến hai món.

Ngay từ đầu tiên vào, tất cả đều tách ra theo nhóm nhỏ. Nhưng khoảng cách cũng không lớn lắm cho nên đi một hồi sẽ gặp mặt nhau.

Lương Nguyệt Ninh thì không giống.

Cô bé không quen thuộc với ai, đợi tất cả mọi người tiến vào hết thì mình mới một mình đi vào.

Lúc vào cô bé cũng không phải chuyên môn muốn tìm cái gì đó, chỉ là đi loay quanh nhìn một chút mà thôi.

Lương Nguyệt Ninh đi loạn một hồi còn gặp được mấy cái món quà bất ngờ hiện ra, thậm chí là còn phù hợp với sở thích của cô nhóc.

Có họa bút, còn có tập tranh do mấy đại sư vẽ ra, Lương Nguyệt Ninh thậm chí còn ngồi xổm ở một góc nhỏ ôm tập tranh lật xem, thời gian trôi qua

bao lâu cũng không biết.

Cô bé một mình chậm ung dung đi tới đi lui, lắc lư một hồi liền gặp được Tiễn Ý Ý và Lương Quyết Thành.

"Chị! Anh hai!"

Lương Quyết Thành nhìn thấy em gái mình mặt mũi sáng lạn tươi cười chạy như bay đến, phản ứng đầu tiên chính là thời gian riêng của hai người sắp bị phá hủy rồi.

Đây là không đúng.

Sao có thể nghĩ em gái mình như vậy được.

Lương Quyết Thành nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn thừa nhận.

Ở trong lòng anh, hiện tại nói chuyện yêu đương với Tiễn Ý Ý là quan trọng nhất.

Không sao hết, dù sao em gái mình lớn lên thêm một chút nữa cũng sẽ nói đến chuyện yêu đương, cũng sẽ được người khác xếp mình ở vị trí số một.

Em gái Lương không biết mình đã biến thành cái bóng đèn phát sáng rực rỡ ở trong lòng anh trai, vui sướng ôm một đồng quà lớn nhỏ, ánh mắt chớp lóe hạnh phúc chuyển động qua lại.

"Chị, nhìn nè nhìn nè!"

Tiến Ý Ý xoa đầu cô nhóc.

"Đều cho em."

Lúc này Lương Nguyệt Ninh tay ôm quà ngoan ngoãn nói lời cảm ơn.

"Cảm ơn chị!"

Khác với Lương Quyết Thành, quà của Lương Nguyệt Ninh đều rất lớn, nhìn một chút đều có cảm giác cô bé đang thắng lợi trở về.

Mà quà của Lương Quyết Thành lại rất nhỏ, một cái balo chứa vẫn còn thừa.

Trong hai anh em, em gái càng có tự giác mình đang bị bao dưỡng hơn, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Tiễn Ý Ý, ánh mắt vẫn dừng ở trên người cô. Chỉ cần Tiễn Ý Ý liếc nhìn mình một cái, cô bé liền có thể lộ ra tâm trạng vui sướng mà tươi cười.

Giống như là một đứa nhỏ ngây thơ, hoàn toàn tin tưởng vào những thứ tốt đẹp.

Trái tim Tiễn Ý Ý chịu không nổi, ôm em gái Lương xoa xoa khuôn mặt nhỏ.

Em gái Lương đỏ mặt cùng mấy người khác hội họp.

Cũng không biết Nhâm Kha và Tô Á Na làm sao, lúc hai người đụng phải nhau liền không ai để ý tới ai.

Hoặc là nói, Nhâm Kha không để ý tới Tô Á Na.

Cậu ta thậm chí là đang tránh né cô ấy.

Mà Tô Á Na cũng là một bộ đáng tức giận.

Hai người vừa nhìn thấy nhóm người, lập tức tách ra.

Tô Á Na thà rằng đi theo em gái Lương nói về đề tài vẽ tranh cũng không muốn nhìn Nhâm Kha lấy một cái.

Nhâm Kha càng là như vậy.

Cậu ta bình thường tính tình vốn rất tốt, lại khó có được một lần tức giận như vậy. Mặt mày cúi xuống, đen như than.

Tiến Ý Ý không biết bọn họ xảy ra chuyện gì, cũng không dám hỏi.

Chu Tam với Tại Tiểu cùng lúc đi tới, nhìn hai người đơn giản như đứa con trai gốc nhà địa chủ, cười cũng không cười nổi nữa.

Chu Tam thiếu chút nữa liền chạy lại đây.

Trong năm người bọn họ, không ai có thu hoạch hơn Lương Nguyệt Ninh cả.

Chủ yếu vẫn là vấn đề về chỉ số thông minh.

Cầm manh mối cũng không tìm được điểm mấu chốt, đi đã lâu nhưng lại không ngờ là chỉ lòng vòng quanh một chỗ, đổi tới đổi lui cả một đám liên đụng vào nhau, sau đó đi một vòng nữa lại tiếp tục chạm mặt.

Một đám người tụ lại một chỗ lủi rủ, người nói của người, ta nói của ta, thập phần hài hòa.

Lương Quyết Thành còn đang chờ mong thế giới của riêng hai người, bây giờ liền trở nên vô vọng.

Kế tiếp chính là mọi người cùng nhau tìm.

Lúc Lương Quyết Thành giải manh mối, một đám người phía sau lưng anh trọn mắt há mồm.

"Còn có thể như vậy?" Mắt Chu Tam đều sắp lồi ra luôn rồi.

"Cái này cũng tìm được sao?" Tại Tiểu sợ hãi than.

"Không mở quà ra xem một chút sao?" Vài người khác tò mò.

Lương Quyết Thành tìm manh mối vừa chuẩn lại vừa nhanh, lúc tất cả mọi người còn chưa kịp định hình lại, anh đã tìm đến điểm mấu chốt, sau đó lần theo tín tức hữu dụng, rất nhanh tìm được vị trí chính xác. Ở trong một đồng con đường ngoằn ngoèo, anh rốt cuộc cũng tìm ra mấy món quà của mình.

Tiếp theo chính là một mình Lương Quyết Thành tự tìm tự kiếm.

Một mình anh nhanh chóng tìm hết tất cả các manh mối, một đồng người đi theo đuôi đều muốn đem anh thổi lên tận trời rồi.

Tiền Ý Ý cười đến đầm đát.

Một đường đi, mặt của Lương Quyết Thành cũng không có một chút thay đổi nào cả, tìm được quà liền nhét nó vào trong balo.

Không bao lâu sau, trong tay anh cũng cầm được manh mối cuối cùng.

Manh mối cuối cùng là Hiên Viên chi khâu.

Có thể là cách đây về phía Tây 480 thước.

Nhưng manh mối này, vị trí của nó đã ở khu vực biên giới của mê cung.

Đi về hướng Tây chính là trực tiếp đi ra ngoài.

Không sai, Lương Quyết Thành đi theo chỉ dẫn, một cái mê cung to như vậy nhanh chóng bị anh phá giải, cơ hồ không có tình huống không tìm thấy đường.

Điều này làm cho Tiền Ý Ý cảm thấy, có phải mình chọn nhầm chỗ rồi hay không?

Nơi này không phải mê cung, nó chỉ đơn giản là một sân chơi nhỏ thì đúng hơn.

Lương Quyết Thành đi theo về phía Tây.

Ngay lập tức liền đi ra bên ngoài. Sau khi rời khỏi đây, phía sau lối ra bắn lên một tràng pháo hoa.

Cái này chính là tuyên bố, tất cả quà trong mê cung đều đến tay Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành đi về phía trước 480 thước.

Là tới bãi đỗ xe.

Lưu thúc dựa vào ở bên cạnh một chiếc xe thương vụ, bộ dáng giống như là đang chờ bọn họ, cười ha hả ngoắc tay.

"Muốn đi chưa?"

Lương Quyết Thành nhất thời phản ứng kịp, ở trên xe lại bắt đầu đi tìm kho báu.

Manh mối trên xe rất đơn giản, chính là một vài học đề.

Cái này đối với Lương Quyết Thành mà nói chính là nhường, là siêu cấp nhường.

Rất nhanh, anh liền giải ra đáp án.

Câu trả lời là 11 km.

Từ chỗ này đi tới phía Tây, 11 km.

Sau khi lên xe, Lương Quyết Thành cảm di động, trầm mặc một lát.

Tiền Ý Ý ngồi ở ghế sau, đang cùng mọi người xem quà.

Nhâm Kha với Tô Á Na đều không tìm được gì. Cậu ta không nói chuyện, mà Tô Á Na cũng không thăm trầm gì, không hề buồn phiền gì khi không tìm được quà, thế nhưng nét mặt của cô ấy luôn có chút hoảng hốt.

Tiền Ý Ý cũng không dám nhìn hai người họ quá nhiều, sợ mình hiếu kỳ không nhịn được sẽ hỏi ra miệng.

Không thể hỏi, không thể hỏi.

Mà mấy người bạn kia của Lương Quyết Thành liền đùa nghịch, bọn họ đem mê cung hoàn thành, đánh thắng về phía trước khiến nhân viên không nhìn nổi nữa, vài lần đều nhắc nhở bọn họ một chút, miễn cho bọn họ ở trong mê cung đi lâu quá mà trở về không được, cuối cùng chết đói ở trong đó.

Tất cả mọi người đang cười, thậm chí là bao gồm cả em gái Lương.

Cô bé không có thói quen ở chung với nhiều người, thế nhưng chị Ý Ý muốn, cái gì cô bé cũng có thể chịu đựng.

Cho dù là thu đông rét lạnh, đối với cô bé mà nói đều có ánh nắng ấm áp chiếu rọi lòng người.

Lương Nguyệt Ninh lúc cười lên vừa ngoan lại vừa đáng yêu, Tiền Ý Ý ngồi chung với cô bé, thỉnh thoảng lại nghịch nghịch tóc, sờ sờ bàn tay nhỏ của cô bé một cái.

Nếu cô cũng có một đứa em gái như vậy thì tốt quá.

Thậm chí cô còn suy nghĩ, về sau con bé có thể hay không không cần Lương Quyết Thành nữa, trở thành em gái cô đi?

Loại chuyện bao nuôi hai anh em này, có phải sẽ bị người ta chỉ trích hay không?

À, cũng không sao cả.

Dù sao không ai đánh lại cô.

11 km đường đi, càng đi càng đến gần trung tâm của thành phố.

Cuối cùng Lưu thúc tìm chỗ đỗ xe, ở trung tâm bệnh viện thành phố.

"Bạn học nhỏ, ta chỉ đưa các cháu tới đây thôi, kế tiếp phải để cháu tự tìm rồi."

Lương Quyết Thành xuống xe, ánh mắt Lương Nguyệt Ninh chớp chớp, mím môi nắm nắm góc áo anh.

"Anh hai?"

Cô bé chưa nói xong, Lương Quyết Thành đã biết cô bé có ý gì, gật gù đầu.

Chỗ này là chỗ mẹ Lương nằm viện.

Những người khác cũng chỉ có Tại Tiểu với Chu Tam biết chuyện, vừa nhìn thấy xe dừng ở bệnh viện trung tâm, hai người đều quay đầu nhìn Tiền Ý Ý.

Đây là Tiền Ý Ý an bài, như vậy manh mối cuối cùng tự nhiên cũng là chủ ý của Tiền Ý Ý.

Đi đến nơi này của mẹ Lương..

Những người không biết liền mơ màng.

"Sao lại tới bệnh viện?"

"Đại tiểu thư chắc sẽ không thu mua cái bệnh viện này đâu ha?"

Tiền Ý Ý chỉ bĩu môi.

"Đi tìm món quà cuối cùng của cậu đi. Cậu có thể mang theo Ninh Ninh, bọn tớ ở bên ngoài chờ."

Lương Quyết Thành đứng đó nhìn chằm chằm Tiễn Ý Ý trong chốc lát, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tiểu cô nương nhà anh, cái gì cũng có thể nghĩ tới.

"Ở chỗ này chờ tôi."

"Được."

Tiến Ý Ý tự nhiên đáp ứng.

Thời gian chờ cũng không ngắn, Lưu thúc lấy một bộ bài ở trong xe ra, một đám người tụ ở bãi đỗ xe đánh bài.

Tổng cộng đánh qua bốn, năm lượt, cửa xe rút cuộc cũng bị gõ vang.

Lương Quyết Thành với em gái đứng ở đó.

Đơn thuần cũng không nhìn ra hai người có biểu tình gì, có điều Lương Quyết Thành có vẻ ôn hòa hơn một chút.

"Về rồi?"

Tiến Ý Ý có chút kinh ngạc, "Nhanh như vậy?"

Cô cho mẹ Lương thời gian rất nhiều.

Mẹ Lương kỳ thật có thể ra khỏi bệnh viện, thế nhưng bà ấy không có tự tin, cảm thấy ở trong bệnh viện sẽ an toàn hơn một chút, cho nên món quà sinh nhật cuối cùng chỉ có thể an bài ở trong phòng bệnh của bà ấy.

Đồng thời còn có cả Lương Nguyệt Ninh. Mẹ Lương đã lâu không nhìn thấy cô con gái này rồi.

Lưu rất nhiều thời gian cho một nhà ba người họ, Tiến Ý Ý đã tính rất kỹ. Nhưng Lương Quyết Thành chỉ tốn có một nửa thời gian dự tính của cô đã đi ra ngoài, cái này cô không đoán được.

"Ừ, nói hay lắm."

Lương Quyết Thành với em gái lên xe, balo đựng đồ cũng trôi lên một đoàn, vừa nhìn liền biết đã lấy được món quà cuối cùng.

Vài người khác còn đang cười ha hả.

"Lấy được rồi? Không xem sao?"

"Về xem."

Lương Quyết Thành thuận miệng nói.

Anh chỉ bóc một món quà, mấy món khác đều ở trong balo của anh, bao gồm cả thư tình kia, toàn bộ anh đều trân trọng.

Sau khi về nhà, lúc chỉ có anh với Tiến Ý Ý, anh sẽ mở nó ra, không còn gì tốt hơn nữa.

Đám người ở trong mê cung chạy như điên cả một ngày, hiện tại cũng tới giờ cơm, mọi người nhìn hai bên một chút, đều chen lấn cái ánh mắt.

"Bọn này không quấy rầy bữa tối của hai người nữa, đi trước đây."

Tô Á Na thuận tay đem Lương Nguyệt Ninh kéo lại, nói nhỏ: "Anh hai em với chị Ý Ý hẹn hò với nhau, không nên gây trở ngại nha."

Em gái rất ngoan, nắm tay Tô Á Na nghiêm túc gật đầu: "Em sẽ không trở ngại hai anh chị đâu, em đi với chị Tô a."

Quá ngoan!

Rốt cuộc thì Tô Á Na cũng biết tại sao Tiến Ý Ý lại thích cô bé đến không buông tay nổi, cô ôm em ấy cũng không muốn buông a!

Bất quá ngắn ngủi có mấy phút, một đám người lập tức liền giải tán, cả em gái cũng không ở lại.

Trên xe chỉ còn Tiến Ý Ý và Lương Quyết Thành.

Lưu thúc lái xe tới chỗ chuẩn bị bữa tối.

Tiến Ý Ý đã sớm an bài cho tất cả mọi người, cô định là sẽ cùng tất cả ăn tối. Thế nhưng theo những nhân sĩ chuyên nghiệp kia đề nghị, nên chọn chỗ

cao nhất Hải thị, có vị trí tốt nhất, có thể quan sát toàn bộ cảnh đêm Hải thị dưới bữa tối có ánh nến.

Kỳ thật, dựa theo ý tưởng của cô, cô định ăn một nồi lẩu, kêu mọi người cùng nhau ăn, không khí càng náo nhiệt càng tốt. Thế nhưng ai biết là trong nháy mắt mọi người đều chạy hết, cả em gái Lương cũng bị mang đi, bây giờ chỉ còn hai người bọn họ.

Hai người thì có thể đi cái chỗ nào được? Tự nhiên chỉ còn có bữa tối dưới ánh nến của các cặp tình nhân mà thôi.

Bữa tối dưới nến...

Tiền Ý Ý xuống xe, có chút không muốn đi.

Nhưng Lương Quyết Thành lại rất mong chờ.

Ánh mắt anh như có ngôi sao, lúc nhìn Tiền Ý Ý, trong mắt hồn nhiên bùng lên một ngọn lửa.

Tiền Ý Ý hồ đồ, không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Bọn họ bao hết một tầng, nhân viên phục vụ chỉ phục vụ một mình bàn của Tiền Ý Ý.

Thực đơn cũng đã chọn xong, trước khi Lưu thúc lái xe tới, phòng bếp đã chuẩn bị tốt đồ ăn. Lúc bọn họ ngồi xuống, đồng thời đồ ăn nóng hổi được nhân viên phục vụ tươi cười khom lưng bày trên mặt bàn.

"Chúc hai vị dùng bữa vui vẻ."

Bữa tối tình nhân dưới ánh nến, chuẩn bị thật đa dạng.

Nhà hàng có vẻ đã tiếp đãi qua không ít những cặp tình nhân cho nên những việc nhỏ nhặt, không đáng kể cũng được chuẩn bị kỹ càng, bên cạnh vị trí bọn họ ngồi còn có một cái bình hoa, hoa cắm rất nghệ thuật, vừa lúc có thể đem tầm mắt phía ngoài ngăn cách, tạo thành một không gian nhỏ độc lập.

Tiền Ý Ý giả vờ không phát hiện ra cái thiết kế đó, cố gắng bình tĩnh.

Mà Lương Quyết Thành nhìn rất rành mạch, đối với tâm tư nhỏ của Tiền Ý Ý sáng tỏ trong lòng bàn tay.

Động tác nhỏ của cô cũng thật khả ái.

Ngọn đèn trên tầng tối xuống.

Ngoài cửa sổ sát đất là toàn bộ cảnh đêm của Hải thị.

Phục vụ tựa hồ đã sớm chuẩn bị, ở bên góc lưu lại một nghệ sĩ dương cầm gây đàn mềm mại, trong không khí tràn ngập khí tức hương huân.

Cái không khí này không khác gì cái không khí tiếp theo sẽ có người lấy nhẫn cầu hôn ra cả!

Tiền Ý Ý chỉ có thể nghĩ biện pháp đánh vỡ loại không khí tràn đầy mờ ám này.

"Lương ca, sau khi trưởng thành cậu có chuyện gì muốn làm không?"

Trưởng thành đối với một người chưa trưởng thành như cô mà nói quả thực là một thế giới mới. Sinh nhật mười tám tuổi chính là chìa khóa bước vào cánh cổng của thế giới khác.

Hiện tại trong tay Lương Quyết Thành đã nắm chiếc chìa khóa này, anh có thể làm bất kì chuyện gì anh muốn.

Tiền Ý Ý cảm thấy rất hứng thú.

Hiện tại không có vấn đề của Diêu gia, cho nên anh đối với việc mình đã trưởng thành có mong muốn gì?

Lương Quyết Thành buông đũa, giọng điệu ôn hòa: "Cậu muốn biết?"

Cũng không phải không thể.

Chỉ là loại thời điểm này mà nói mấy lời kia, cô sẽ thẹn thùng đi.

- - - - -

Editor: Sắp ngược sắp ngược~

Ngọt nốt chương sau rồi ngược đôi bạn trẻ phát nào~

Chương 75

Edít: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Tiền Ý Ý vẫn cảnh giác từ đầu cho đến giờ, thế nên lúc này cô rất bình tĩnh mà lý trí cực tuyệt.

"À, cũng không muốn biết lắm."

Tiền Ý Ý lập tức chuyển đề tài khác.

Hai người ở chung một chỗ, nên tận lực tìm một đề tài có nhiều người tham gia mới có thể đánh vỡ bầu không khí mập mờ này, đồng thời còn có thể lãng phí thời gian.

Đề tài Tiền Ý Ý nói ra khiến cho lòng người lãnh đạm trở lại.

"Lần này tớ thi không tệ lắm, bây giờ nên xem nó sai ở chỗ nào rồi sửa ha."

Lương Quyết Thành: "..."

Cái này... cô thẹn thùng có phải thẹn thùng hơi quá không?

Sao bây giờ lại đi sửa đề thi?

Hơi ảm ỉm ối trong không khí lập tức biến thành lạnh như băng, trong phòng đều là tiếng nói chuyện về mấy cái đề bị sai.

Nhưng nếu Tiền Ý Ý muốn nói về mấy cái đề bị sai này thì anh cũng không nên lo cô, làm một bạn trai đủ tư cách, đương nhiên sẽ chiều cố bạn gái mình thật tốt, thuận theo ý cô mà chuyển đề tài.

Không sao cả, về sau nói nhiều về vấn đề kia hơn cũng được, anh cũng không hề sốt ruột một chút nào.

Phải, tuyệt đối không sốt ruột.

Dù sao hôm nay anh mới bắt đầu trưởng thành.

Mặt khác, thời gian trưởng thành của Tiền Ý Ý... cũng không xa lắm.

Lương Quyết Thành triệt để bình tĩnh trở lại.

"Cậu nói đi, tôi xem cho cậu."

Tiền Ý Ý quả thực là cái khó ló cái khôn.

Những chỗ sai cô đã chỉnh lý ra, thế nhưng lại làm như không hề nhớ rõ, cố ý ngắc ngứ một lúc.

Một đề bài mà cô phải mất hơn ba phút mới nhớ ra được, sau đó lại nói sai thêm ba phút nữa, nói cách làm của mình thêm ba đến năm phút, cuối cùng một cái đề bài làm tới tận hơn mười phút. May mà Lương Quyết Thành giải rất nhanh, cũng không có biện pháp nào bắt Tiền Ý Ý nhớ cho nhanh hơn được, cho nên bọn họ vừa nói vừa ăn, bất quá qua năm cái đề, bữa tối dưới ánh nến của hai người cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa.

Mà nhân viên phục vụ, đến phút cuối còn đưa lên một bó hoa hồng.

Là của Tiền Ý Ý.

"Tiền tiểu thư, đây là hoa của ngài."

Phục vụ nở nụ cười tươi rói.

Tiền Ý Ý che giấu vẻ mặt tiếp nhận hoa hồng còn tươi, há miệng thờ dốc không hỏi được lời nào.

Chuyện này cũng là do bọn họ sắp đặt?

Thật đúng là tận chức tận trách, những việc nhỏ nhặt không đáng kể đều chú ý tới a.

Cô hẳn nên khen một câu chuyên nghiệp sao?

Nhưng làm sao bây giờ?

Hoa này cô giữ lại cho mình sao?

Nào có ai lại đi đặt hoa tặng cho mình bao giờ.

Cho Lương Quyết Thành.

Tiền Ý Ý nghĩ tới cảnh cô như một tổng tài bá đạo giờ tay đưa hoa, lão đại phản diện sẽ nhận hoa với bộ dáng cao hứng đến rơi lệ, cả người phát run.

Đây đều là cái hình ảnh ma quỷ gì chứ.

Đáng sợ quá.

Tiền Ý Ý ôm hoa hít sâu một hơi.

Nhưng cái màn đáng sợ kia cũng tốt hơn so với việc cô đứng đây ngốc nghếch ôm bó hoa này đi.

Cánh tay của Tiền Ý Ý duỗi ra.

"Tặng cậu."

Bộ dáng cô giờ nó lên, trên mặt là vẻ tươi cười, thấy thế nào cũng đều cất giấu một tia chua xót.

Tìm một nhân sĩ chuyên nghiệp quá là chuyên nghiệp rồi, trình độ cao không nhất định tốt cho lắm.

Để bây giờ cô lâm vào cục diện khó khăn thế này đây.

Nói không chừng còn sẽ để lại di chứng.

Vì cái gì bọn họ có thể nghĩ tới cái thao tác này?

Đặt một bó hoa hồng tươi mới, để một nữ hài tử đi đưa cho một bé trai.

Đúng, rõ ràng là nói chuẩn bị cho sinh nhật cơ mà.

Vì cái gì mà cái bọn họ chuẩn bị đều giống như lễ tình nhân thế này!

Quá... làm cho không người nào có thể nói cái gì nữa rồi.

Tiền Ý Ý cười có chút mệt mỏi, Lương Quyết Thành nhận được hoa lại lâm vào cảm động.

Hoa hồng.

Tất cả mọi người đều biết, hoa hồng là biểu tượng của tình yêu đôi lứa. Tặng hoa hồng chính là mong tình yêu của hai người sẽ phát triển.

Các cặp tình nhân yêu nhau, quả thật là không ai không tặng hoa hồng a.

Rất lâu trước đó, đối với Lương Quyết Thành mà nói thì hoa hồng với hoa cỏ dại ven đường không có cái gì khác nhau.

Bởi vì anh không yêu đương, cho nên không có ai để mà đi tặng hoa cả.

Anh bình bình ổn ổn lớn đến mười tám tuổi, ở lúc sinh nhật mười tám tuổi này anh lại nhận được một bó hoa.

Hoa hồng.

Nó đến từ bạn gái của anh, cô là đang biểu lộ tình yêu nồng đậm đối với anh.

Hoa hồng đại đa số đều là đàn ông tặng cho phụ nữ, rất ít khi có người con gái nào sẽ chủ động tặng hoa hồng cho con trai.

Tiền Ý Ý đưa nó cho anh, lại còn đưa trong ngày quan trọng như vậy, quang minh chính đại.

Cô đối với đoạn tình cảm này không phải là hòa theo.

Giống như người khác có, bọn họ cũng phải có. Tiền Ý Ý từ đầu đến cuối cho anh một tình yêu giống như bao người.

Muốn ở trong sinh mệnh của anh, triệt để đem ba chữ Tiền Ý Ý biến thành hai chữ "tình yêu" của anh.

Cô đã làm được rồi.

Lương Quyết Thành cầm hoa hồng, cúi đầu có hơi xấu hổ.

Nam sinh cao lớn, lỗ tai hơi hơi phồng hồng làm cho anh có vẻ ngây ngô hơn một chút. Lúc ngẩng đầu lên nhìn Tiền Ý Ý, trong đôi mắt kia bao hàm tình cảm nồng nhiệt, làm cho Tiền Ý Ý có chút hô hấp không thông.

Anh giống như... rất cao hứng.

Nhận được một bó hoa, so với việc trước đó từ trong mê cung đào ra mấy cái kho báu kia vui vẻ hơn nhiều.

Chẳng lẽ nói, lão đại phản diện không những thích ăn đồ ngọt mà còn có sở thích thích mấy bông hoa tươi này?

Tiền Ý Ý thử thăm dò hỏi: "Nếu như cậu thích, về sau tớ sẽ tặng tiếp cho cậu."

Lương Quyết Thành ngay lập tức liền đáp ứng.

"Được, mỗi ngày đều tặng."

Anh rất vui vẻ.

Tiền Ý Ý có thể đối với anh phí nhiều tâm tư như vậy, Lương Quyết Thành cảm thấy đã mãn nguyện lắm rồi.

Hai người ở trước mặt nhân viên phục vụ đang nhiệt tình tươi cười, rời khỏi phòng ăn.

Lúc này đã là đêm khuya.

Cách cái nhà hàng đó không xa chính là quảng trường của Hải thị.

Hai người không gọi Lưu thúc tới đón nữa.

Nhiệt độ về đêm càng giảm thấp hơn so với ban ngày.

Ở trong phòng còn cảm giác được thân thể tràn đầy độ ẩm, thế nhưng sau khi rời phòng, độ ẩm đó cực nhanh liền biến mất. Tiền Ý Ý bị đông lạnh đến nổi mũi đều đỏ hết cả lên.

Cái này cũng là vấn đề của cô.

Lúc sáng rời nhà nghỉ hôm nay là sinh nhật của Lương Quyết Thành cho nên muốn ăn mặc đẹp một chút, giữa hai bộ quần áo kia liền chọn cái đẹp hơn nhưng không đủ để giữ ấm.

Trước đây toàn ở trong chỗ có điều hòa, lại còn hoạt động nhiều cho nên không có cảm giác quá lớn. Lúc này ở trên quảng trường bị gió thổi cho một cái, Tiền Ý Ý đã muốn chạy về nhà ngay lập tức.

Nếu đi xe thì tốt rồi, được ngồi điều hòa, sau khi về nhà thì tắm một cái, sau đó chui vào chăn ngủ, đợi đến ngày mai lại tiếp tục một ngày mới.

Nhưng Lương Quyết Thành lại không muốn về bây giờ.

Tâm tình của anh bình thường rất khó nhìn ra.

Thế nhưng là có thể vì hôm nay vui, cho nên cảm xúc có bao nhiêu đều lộ ra ngoài.

Trong tay anh cầm hoa, tay kia đút vào trong túi giống Tiền Ý Ý, thỉnh thoảng lại rút tay ra hà hơi một chút, sau đó lại cắm vào túi như trước.

Nam sinh cao lớn đẹp trai trên người đều không thấy khí tức u ám khiến cho người xung quanh run rẩy nữa, anh triệt để biến thành một thiếu niên khiến cho người khác nhìn vào đều có cảm giác như mới tình đầu vậy. Ban đêm quảng trường tuy vắng người, thế nhưng lại không phải không có người trẻ tuổi. Rất nhiều cặp đôi ngồi trong bóng đêm hoặc ở xung quanh tản bộ, ngẫu nhiên gặp phải một đôi tình nhân khác cũng sẽ dùng ánh mắt soi mói nhìn một cái, rồi sẽ so sánh với bản thân mình.

Tiền Ý Ý đi theo bên người Lương Quyết Thành, hai người chậm rãi ung dung bước trên quảng trường. Trong tay soái ca cầm một bó hoa tươi, ở bên

người là một nữ sinh xinh đẹp, thanh thuần, trẻ trung. Hai người đứng ở trên quảng trường cơ hồ hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người, làm cho ai ai cũng đều yên lặng chú ý tới họ.

Một cô gái nhìn thấy Lương Quyết Thành, từ trên xuống dưới đánh giá anh một lượt, sau đó lại đối với bạn trai của mình ở bên cạnh sinh ra nghi hoặc.

Vì cái gì mà trên thế giới vẫn còn tồn tại một người bạn trai có giá trị nhan sắc thần tiên như vậy? Mà bạn trai bên cạnh mình... lại y như một người qua đường Giáp*?

* Ý chỉ mờ nhạt, không đáng chú ý.

Ngược lại, ánh mắt của mấy thanh niên lại dừng ở trên người Tiền Ý Ý, đảo qua đảo lại, lại cùng bạn gái của mình so sánh.

Hai người liếc nhau, liếc hiểu.

Được rồi, người ta là trai xinh gái đẹp.

Bọn họ chỉ là người thường mà thôi, chỉ có thể thưởng thức tình yêu của người thường.

Ánh mắt đám tình nhân đánh giá xong lại đối với đối tượng của mình âu yếm, tiếp tục ôm nhau nói lời tâm tình.

Tiền Ý Ý có chút không quá thích ứng.

Đêm khuya, thời tiết lạnh như thế, cũng không phải ngày gì đặc biệt. Tại sao ở trên quảng trường lại có nhiều cặp đôi đến thế chứ?

Phải, tất cả đều là tình nhân.

Các bác gái hay khiêu vũ ở quảng trường đâu hết rồi?

Lúc này chẳng lẽ không phải là thiên hạ của nhóm bác gái đó hay sao?

Chẳng lẽ nhóm bác gái sợ lạnh nên không ra ngoài, lưu lại đất diễn cho các tiểu tình nhân?

Tiền Ý Ý ở trong gió lạnh nghĩ mà muốn thở dài.

Khác hẳn với cô, tâm tình của Lương Quyết Thành rất tốt.

Không đơn thuần chỉ là tốt, mà còn mang theo một chút hưng phấn.

Ngày thứ nhất làm người trưởng thành, ở đêm đầu tiên được ở cùng Tiền Ý Ý làm cho anh cảm thấy đây là món quà tuyệt vời nhất.

Hoa hồng trong tay anh còn tỏa ra hương thơm, nhìn những bó hoa của đám tình nhân kia, so với mình còn kém xa.

Là vì không có ai so với Tiền Ý Ý càng yêu anh.

Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành đi vòng quanh quảng trường, đi một vòng lại một vòng, Lương Quyết Thành cũng không có ý định ngừng.

Tiền Ý Ý cảm thấy nếu không định cho anh một cái thời gian, anh sẽ đi quanh cái quảng trường này cả đêm mất.

Anh có thể đi, thế nhưng cô không thể nữa a.

Tiền Ý Ý cảm thấy lạnh, còn có chút mệt. Cả ngày hôm nay đều chuẩn bị quà sinh nhật cho anh, dây thần kinh vẫn luôn căng lên. Rót cuộc đi được hai bước nữa, Tiền Ý Ý liền không muốn động.

Cô giờ tay giật giật ổng tay áo anh.

"Lương ca."

Có thể do gió đêm quá lạnh, thổi đến thanh âm của Tiền Ý Ý cũng rung theo.

Cô nhìn Lương Quyết Thành, đáy mắt có chút do dự.

"Cậu xem, đã trễ thế này, chúng ta..."

Tiền Ý Ý như đang ám chỉ, đưa ánh mắt ném về phía bãi đỗ xe của quảng trường.

Lưu thúc hần là đang ở chỗ đó đợi.

Việc bọn họ nên làm trong cái thời tiết giá lạnh này chính là về xe, sau đó đi thẳng về nhà ngâm nước nóng!

Trời lạnh như vậy, cô còn mặc váy mỏng, thôi đến sắp cảm lạnh đến nơi rồi.

Lương Quyết Thành nhìn theo ánh mắt của cô.

Anh trầm mặc.

Đổi diện quảng trường không xa, đèn neon ở trong bóng đêm phá lệ sáng, lộ ra tấm biển quảng cáo chói mắt.

[Một đêm nồng cháy]

Một khách sạn tình nhân.

Loại khách sạn tràn ngập hơi thở của người trưởng thành này, vừa nhìn liền biết bên trong có cái gì.

Tiền Ý Ý muốn vào đó?

Lương Quyết Thành có chút do dự.

Kỳ thật cũng không phải là không thể. Mặc dù anh đối với lần đầu tiên có chút xoi mói, thế nhưng là ở loại địa phương này, có lẽ có thể giúp hai người bọn họ một chút.

Nhưng có một vấn đề quan trọng là, anh đã trưởng thành, còn Tiền Ý Ý thì chưa.

Điểm đạo đức mấu chốt cuối cùng vẫn bảo vệ lý trí của anh.

Không thể đi.

Kể cả Tiền Ý Ý có muốn cũng không thể.

Quà sinh nhật gì anh cũng đều có thể nhận, duy chỉ có món quà này...

Hiện tại không thể nhận.

Kỳ thật có thể đổi lại một chút, khi Tiền Ý Ý đủ mười tám tuổi, nếu cô muốn, anh đều có thể cho.

"Ngoan, chúng ta không đi có được hay không?"

Lương Quyết Thành còn sợ cự tuyệt sẽ khiến một cô gái có da mặt mỏng như Tiền Ý Ý thẹn thùng, bất giác thả mềm thanh âm, giống như đang dụ dỗ cô, thấp giọng nói.

Về mặt Tiền Ý Ý ngờ ngác: "... Há?"

Anh nói vậy là sao? Lưu thức đang chờ ở trên xe, cái gì cũng đã chuẩn bị xong rồi, vì cái gì mà anh muốn cự tuyệt?

Anh còn lưu luyến nơi này sao?

Quảng trường mà thôi a!

Tiền Ý Ý uyển chuyển nói: "Nhưng tớ cảm thấy, chúng ta không cần dừng lại ở đây nữa."

Rất lạnh đó đại ca à.

Liền coi như là sinh nhật của lão đại cũng không thể khiến người khác cùng trúng gió ở bên ngoài với anh mà.

Lương Quyết Thành nắm chặt tay Tiền Ý Ý, đổi một phương hướng khác.

"Vậy chúng ta đi nơi khác."

Tiền Ý Ý vẫn bị dụ dỗ đi.

Tiếp tục như vậy đều không được, bị thế giới của người trưởng thành dụ dỗ, về sau anh sẽ khó có đường lui.

Tiền Ý Ý nhỏ hơn anh nửa tuổi, loại chuyện dẫn đường này tự nhiên là do anh làm.

Nhưng hai người bây giờ còn không có thân mật qua, tùy tiện nói mấy lời kia cũng không thể được.

Lương Quyết Thành cũng có chút sầu.

Anh hận không thể đem chứng minh thư của Tiền Ý Ý sửa cho sớm nửa tuổi, như vậy liền có thể cùng cô tìm hiểu một vài tri thức mới rồi.

Thế như bây giờ, chỉ có thể dời đi lực chú ý của Tiền Ý Ý mà thôi.

Anh không phải là không muốn, chỉ là bây giờ vẫn chưa thể.

Thời gian không cho phép anh làm như vậy. Tuổi của cô cũng không cho phép.

Lương Quyết Thành tự nhận mình là một người tuân thủ pháp luật, có một số việc không thể làm thì sẽ không làm.

Tiền Ý Ý bị Lương Quyết Thành nắm tay, đổi một hướng khác liền đi đến một nơi khác.

Đi ngược lại với cái khách sạn cùng với bãi đỗ xe, đối mặt với kiến trúc cao lớn.

Tiền Ý Ý: "... Còn muốn đi?"

Cô đi không được nữa rồi!

Lương Quyết Thành nghĩ ngợi: "Ngồi xuống cũng được."

Bên cạnh quảng trường cũng có ghế đá dành cho người qua đường nghỉ ngơi. Lương Quyết Thành nắm tay cô, tìm một chỗ khá khuất ngồi xuống.

Có thể có chỗ ngồi đã là tốt lắm rồi.

Tiền Ý Ý cũng không chọn, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Quảng trường phía xa xa, một đám tiểu tình nhân cũng đã thừa dần đi, nên về nhà thì về nhà, nên đi khách sạn thì đi khách sạn. Thời điểm này cũng không có người nào ngu ngốc ở bên ngoài hứng gió lạnh cả.

Không, có.

Chỉ có cô cùng Lương Quyết Thành đó thôi.

"Lương ca, cậu không lạnh sao?"

Tiền Ý Ý tiếp tục uyển chuyển biểu đạt ý tứ mình đang rất lạnh với anh.

Lúc này thì Lương Quyết Thành nghe hiểu.

Anh không nói thêm gì, trực tiếp đưa tay ôm Tiền Ý Ý dậy, để cô ngồi lên đùi mình.

Hai tay anh vòng qua, đem tiểu cô nương ôm ở trong ngực, dùng thân thể che gió đêm cho cô bớt lạnh.

"Như vậy có lạnh nữa không?"

Thanh âm của anh rất ôn nhu.

Tìm Tiền Ý Ý đập chậm một nhịp.

Cô ngồi ở...

Ngồi ở trên đùi Lương Quyết Thành.

Dựa vào vai anh.

Toàn bộ cơ thể đều bị anh ôm vào ngực, vây lại.

Giống như là một bộ phận của thân thể anh vậy, thân mật kháng khí.

Tiền Ý Ý nắm chặt quần áo của anh, ngây ngẩn ngẩn đầu.

Anh sao lại...

Nữ sinh trong ngực bị hoa hồng vây lấy, so với đóa hoa tươi này cô còn mềm mại hơn nhiều, bộ dáng ngốc manh nhìn chăm chăm anh thật đáng yêu, nghĩ...

Lương Quyết Thành thuận theo ý nghĩ của mình, cúi đầu.

Môi anh, nhẹ nhàng dùng ở trên môi Tiễn Ý Ý.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: A a a a a!!!! Mềm mại, mềm mại! Cứ như vậy mà hôn xuống!!!!

Editor: Chương sau ngược đến đau lòng TT.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Có thể nói đó là một nụ hôn ngây thơ tới cực điểm.

Lúc môi hai người đụng vào nhau, Lương Quyết Thành thậm chí còn có chút run rẩy.

Anh rất khản trương.

Loại khản trương này còn bao hàm cả sự vui sướng, đủ để Tiễn Ý Ý hiểu được.

Tiến Ý Ý trừng mắt, toàn thân cứng đờ không động đậy.

Trong nháy mắt đó, cô mất đi năng lực không chế thân thể mình, cũng mất đi bản năng nói chuyện.

Nụ hôn này rất ngắn, chỉ nhẹ nhàng chạm vào rồi rời đi ngay lập tức.

Lương Quyết Thành chủ động hôn, ngược lại là anh ngỡ ngàng ngừng trước, ôm Tiễn Ý Ý, cảm đặt ở vai cô, cúi đầu che đi sự vui sướng trong thâm tâm.

Vui vẻ.

Đây là sinh nhật hạnh phúc nhất trong suốt mười tám năm qua của anh.

Anh nhận được rất nhiều thứ mình thích.

Thật sự rất vui.

Lúc Lương Quyết Thành ôm Tiễn Ý Ý thì tính cách cũng có chút khác biệt, anh giống như một con mèo con ngao kiêu, không biết cách thân cận với chủ nhân, chỉ có thể vây quanh chủ nhân cọ cọ, tỏ vẻ yêu thích của mình. Anh cũng vậy, Lương Quyết Thành ôm Tiễn Ý Ý, thân thể nhẹ nhàng đung đưa, tận khả năng cọ vào vai cô, biểu lộ sự vui sướng của mình.

Ánh mắt Tiễn Ý Ý mờ dần, nhìn chăm ánh đèn trong đêm, trong óc lại là một đồng pháo hoa đang nổ.

Pháo hoa trong đầu cô có thể nói là cái loại pháo trúc, vừa thô vừa tối, có thể gây tổn thương cho người khi nó vang lên.

Nói là pháo hoa, ước chừng có thể đem người nổ đến tan thành bột phấn. Trong đầu Tiễn Ý Ý có một tràng pháo hoa nổ bùm bùm, nổ đến mức đầu cô phát đau, thiếu chút nữa liền hỏi là ba câu kinh điển.

Tôi là ai, tôi từ đâu tới, tôi muốn đi đâu?

Không, cái khác không quan trọng, cô bây giờ chỉ muốn hiểu rõ một chuyện.

Cô là ai?

Cô hẳn là Tiễn Ý Ý, thế nhưng Tiễn Ý Ý không nên ngồi trong ngực Lương Quyết Thành, bị anh ôm chặt, cùng anh... hôn môi.

Tiền Ý Ý loạn cả lên.

Cô trầm mặc hồi lâu, giống như một con rối rớt cuộc cũng bị lên dây cót. Tiền Ý Ý chậm chạp nâng tay mình lên, che môi.

Một giây động chạm ngăn ngừi kia, cũng không biết có cái ma pháp kỳ diệu gì khiến cho cô đem cảm xúc một thoáng chớp mắt kia nhớ rõ ràng.

Cô cùng Lương Quyết Thành hôn môi.

Lương Quyết Thành chủ động.

Cô bị hôn.

Nụ hôn đầu tiên của cô.

Không.

Cả Lương Quyết Thành cũng thế.

Anh vì cái gì... vì cái gì lại hôn cô?

Tiền Ý Ý trầm mặc rất lâu.

Cô cảm thấy cái vấn đề này nên có một đáp án.

Nhưng cô lại vô pháp tưởng tượng ra câu trả lời.

Tiền Ý Ý điều chỉnh hô hấp.

"Lương ca."

Thanh âm của cô có hơi run run.

Tiền Ý Ý không dám hỏi.

Thế nhưng là cho tới bây giờ, nếu không hỏi cho rõ ràng thì chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó mất không chế.

Tiền Ý Ý không dám nghĩ, cô chưa từng suy nghĩ tới hướng đi kia, kể cả trước kia Lương Quyết Thành có gì đó làm cho cô cảm thấy có chút vi diệu thì khi đơn thuần nhìn thấy ba chữ "Lương Quyết Thành", Tiền Ý Ý cảm thấy những thứ kia là cô vọng tưởng, là không thể nào.

Lương Quyết Thành sao có thể thích một người chứ.

Cho tới bây giờ, trong đầu Tiền Ý Ý luôn có một suy nghĩ như đinh đóng cột.

Lương Quyết Thành sẽ không thích ai cả, thiết lập của anh là không gần phái nữ, anh vẫn luôn ở trong trạng thái cô độc. Hơn nữa nhân vật phản diện này sẽ lợi dụng tất cả những người xung quanh, anh căn bản không phải một người sẽ nói chuyện yêu đương với người khác.

Nhưng mà bây giờ Lương Quyết Thành chỉ mới là học sinh trung học. Mặc dù so với những người khác trưởng thành hơn một ít, thế nhưng anh cũng vẫn chỉ là một nam sinh mười bảy, mười tám tuổi.

Độ tuổi này thiếu niên nào cũng sẽ yêu, vì cái gì người khác có thể, anh liền không thể sao?

Là cô đã bị bề ngoài che mắt.

Lương Quyết Thành nghe được Tiền Ý Ý gọi mình. Anh hơi mím môi, có chút xấu hổ.

"Ừm."

Anh buông lỏng vòng tay đang ôm chặt Tiền Ý Ý, ngẩng đầu cùng cô bốn mắt nhìn nhau.

Đáy mắt thiếu niên còn có chút sáng.

Giống như là nhìn thấy ánh mắt trời đỏ rực, không kiêng kị nhiều mà nhận lấy hào quang của nó.

Một cái chớp mắt kia, Tiền Ý Ý liền mất đi năng lực nói chuyện.

Hay nói là, cô không hỏi được.

Ánh mắt Lương Quyết Thành đã đủ để nói lên tất cả.

Là cô từ trước tới nay không chú ý tới.

Tiền Ý Ý cứng ngắc nửa ngày, chỉ có thể đẩy Lương Quyết Thành ra, đứng lên.

Gió đêm vốn khiến cho cả người cả tâm đều lạnh, thế nhưng toàn thân Tiền Ý Ý lại nóng rực.

Cũng không biết là xấu hổ hay tức giận.

Tóm lại đều tại Lương Quyết Thành.

Tiền Ý Ý không nói một lời, quay người bỏ đi.

Lương Quyết Thành hậu tri hậu giác phát hiện, Tiền Ý Ý giống như là thẹn thùng hơi quá.

Hai người ở với nhau lâu rồi, đây là lần đầu tiên hôn môi. Là anh khinh suất.

Lương Quyết Thành nắm bó hoa trong tay, bước nhanh đuổi kịp Tiền Ý Ý.

Thế nhưng anh không hỏi hận.

Lưu thúc chờ ở bãi đỗ xe đã xem xong một tập phim kháng chiến rồi, hai người đi bộ ở quảng trường rút cuộc cũng trở lại.

Có điều, bầu không khí so với lúc trước khi đi hoàn toàn khác biệt.

Lương Quyết Thành cầm hoa hồng, giống như là nam chính trong mấy cuốn truyện tranh thiếu nữ, vẻ mặt ôn nhu, cả người đều tràn ngập hơi thở khiến cho người khác nhìn vào đều có thể thấy anh đang vui sướng cùng thoải mái.

Ánh mắt Lưu thúc dò tới trên người Tiền Ý Ý.

À, thì ra là vậy.

Nếu cô để xõa tóc che đi cả khuôn mặt, trực tiếp có thể đăng ký đi diễn phim ma được luôn rồi.

Mặt đen đến lợi hại.

Mặt Tiền Ý Ý đích xác đen đến lợi hại.

Cô bỏ lỡ cơ hội nói rõ tốt nhất, chần chờ một lát, trong đầu lại nghĩ tới hôm nay là sinh nhật của Lương Quyết Thành.

Sinh nhật mười tám tuổi, cũng là sinh nhật duy nhất đánh dấu dấu mốc trưởng thành của anh.

Cho nên tới tận bây giờ anh vẫn rất cao hứng.

Còn hai giờ nữa là kết thúc sinh nhật, nghĩ đến thời điểm mẩu chốt, Tiền Ý Ý có chút không đành lòng. Không nghĩ sẽ phá vỡ niềm vui cuối cùng của anh trong ngày sinh nhật.

Cô yên lặng ngồi ở vị trí phó lái, nâng tầm ngăn trước và đằng sau lên, ngăn cách Lương Quyết Thành ngồi một mình ở băng ghế phía sau.

Lương Quyết Thành cầm hoa ngồi một mình ở phía sau, cũng không có bao nhiêu cảm giác như mình bị vứt bỏ, thậm chí còn rất vui vẻ.

Tiền Ý Ý càng không được tự nhiên, càng đại biểu cho việc cô đề ý.

Nụ hôn đầu quá khinh suất, nhưng không sao, anh có thể chuẩn bị một cái khác, cuối cùng sẽ khiến Tiền Ý Ý thích mà thôi.

Tiền Ý Ý cả đường về đều trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Có phải là cô đã làm sai cái gì không.

Cho tới nay cô đã làm cái ám hiệu sai lầm gì đối với Lương Quyết Thành sao?

Anh vì cái gì có thể làm ra loại chuyện này?

Tiền Ý Ý nghĩ không ra, cũng không muốn nghĩ nữa.

Đau đầu.

Dù sao.

Cũng không khó giải quyết.

Thật như vậy sao?

Tiền Ý Ý không có cách nào hỏi ra loại vấn đề này.

Cả quãng đường trầm mặc khiến cho Lưu Thúc có chút để ý.

Ông cảm giác được bầu không khí giữa đôi tình nhân nhỏ này có gì đó vi diệu. Nhưng đáng tiếc là thanh niên phía sau đều không có biến hóa gì cả, cả đường đều vui sướng như một tiểu tử ngốc nghếch, cầm bó hoa hồng giống như là có cả thể giới vậy.

Lưu Thúc dừng xe ở dưới lầu.

Bây giờ đã là mười rưỡi khuya.

Đèn trong nhà sáng trưng, di giúp việc đã dựa theo phân phó của Tiền Ý Ý, sau khi hai người rời đi sẽ chuẩn bị cho Lương Quyết Thành một kinh hi vào cuối ngày sinh nhật.

Tiền Ý Ý mở cửa, tháo giày đi thẳng vào phòng, chỗ nào cũng không nhìn.

Cửa phòng cô đóng lại, đem Lương Quyết Thành đang vui vẻ ở lại phòng khách.

Phòng khách hôm nay được tổng vệ sinh, trên trần nhà còn treo một tầng võng.

Những đường vuông góc dài ngắn không đồng nhất, cột lấy một vài món quà nhỏ, lại đi hai bước liền có thể nhìn thấy một vài tấm hình.

Những tấm hình này đều là Tiền Ý Ý tiện tay chụp bằng di động.

Lúc đầu ở thư phòng học với Lương Quyết Thành, cô đã phát hiện lúc nghiêm túc giảng bài, Lương Quyết Thành có một loại mị sắc khiến cho người ta không tự chủ được mà sa vào, nhìn không được lặng lẽ chụp vài tấm.

Có ảnh của một tiểu soái ca ở trong máy điện thoại, dù không screensave, chỉ nhìn thấy thôi cũng khiến cho người khác vui vẻ.

Lương Quyết Thành lúc ấy đang ngẩng đầu lên.

Tiếng shutter không được tắt, một tấm ảnh chụp kia đều được Lương Quyết Thành nhìn thấy.

Sau khi xem, anh từ chối cho ý kiến. Thế nhưng Tiền Ý Ý cảm thấy, Lương Quyết Thành chắc sẽ không có vấn đề gì.

Thế nên sau lần đó, cô thường thường sẽ "crack crack" vài tấm.

Ngày hôm qua lúc dọn ảnh, Tiền Ý Ý phát hiện trong điện thoại cô có đến mấy chục tấm đều là của Lương Quyết Thành.

Lúc này mới bao lâu a.

Lúc chọn ảnh chụp, Tiền Ý Ý cảm thấy mấy cái này rất đẹp, lại còn do chính tay cô chụp, cho nên nhìn thế nào cũng thấy nhan sắc của Lương Quyết Thành cao thêm một bậc.

Nhất là tấm ảnh nhìn thẳng vào màn hình, thậm chí còn có thể nhìn thấy một vài biểu cảm mà ngày thường chưa bao giờ xuất hiện.

Tiền Ý Ý chọn hơn mười tấm rửa ra thành ảnh, treo lên ở trong phòng, chuẩn bị để Lương Quyết Thành tự tay lật hình của mình xem, rồi từ đó phát hiện ra những kinh hi nhỏ bé.

Thế nhưng hiện tại, Tiền Ý Ý lại không có một chút hứng thú nào cả.

Cô thậm chí còn không nói cho Lương Quyết Thành biết trong ảnh chụp có cơ quan, vừa về phòng đã khóa trái cửa, đặt đầu xuống liền ngủ.

Một mình Lương Quyết Thành đứng trong phòng khách đã được trang trí qua, nhìn những tấm hình này, bên trong còn xen kẽ những món quà nhỏ. Di giúp việc nhậm chí còn khoa trương dán lên tường một chữ "Thích" to đùng, làm một mình anh cũng không nhịn được nở nụ cười.

Hôm nay là sinh nhật anh, từ rạng sáng mười hai giờ cho đến bây giờ, đều hoàn mỹ như một giấc mộng.

Anh chiêm được quá nhiều, tất cả đều là thứ trước kia anh chưa từng nghĩ sẽ tồn tại với mình.

Những thứ này đều là Tiền Ý Ý cho anh.

Vừa nghĩ đến Tiền Ý Ý, liền nghĩ tới cái hôn vừa nãy.

Lương Quyết Thành mở cái bọc gói hoa hồng ra, cắm nó vào trong bình hoa.

Đây là nụ hôn đầu tiên của anh.

Anh chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện này đối với người khác, cũng không có bất cứ sự chờ mong gì cả. Ở khoảng thời gian dậy thì, lúc mấy nam sinh thảo luận tới nữ sinh, bọn họ có nói tới nụ hôn đầu tiên gì đó, có điều Lương Quyết Thành cũng chưa từng chú ý tới vấn đề này.

Thẳng đến sau khi gặp Tiền Ý Ý, trong đầu Lương Quyết Thành đều là những suy nghĩ đó. Nên làm như thế nào để thân cận với bạn gái hơn, để hai người trao nụ hôn đầu cho nhau.

Hôm nay anh đã làm được.

Có chút ngọt.

Lương Quyết Thành ngồi trong phòng khách, lấy điện thoại ra chụp xung quanh một lượt.

Những thứ này đều là Tiền Ý Ý chuẩn bị, anh cường điệu vỗ vỗ vài cái chữ "Thích" kia.

Ngày anh sinh ra đối với Tiền Ý Ý mà nói là một sự kiện rất quan trọng sao?

Có lẽ đây là lần đầu tiên có người thuần túy cảm thấy anh sinh ra là một chuyện tốt.

Ngay cả mẹ Lương, lúc đầu bà đối với anh đều có điểm mê mang, thậm chí còn có ý niệm muốn vứt bỏ anh.

Một nữ sinh mười bảy tuổi, cùng Tiền Ý Ý bây giờ cũng ngang tuổi nhau.

Ý Ý vẫn là một tiểu cô nương, còn mẹ Lương lại ôm anh ở phía sau, trốn ở trong góc lạnh lẽo của thế giới này.

Sự xuất hiện của Lương Quyết Thành không thuần túy vui sướng gì.

Thẳng cho tới hôm nay.

Tiền Ý Ý cho anh ăn một viên thuốc an thần, nói cho anh biết, ở trên thế giới này vẫn còn một người toàn tâm thích mình, hoan nghênh mình.

Chỉ tiếc, tiểu cô nương nhà anh quá rụt rè rồi.

Cô xấu hổ đến mức từ lúc lên xe cho tới bây giờ đều không nói chuyện với anh, còn giả vờ chạy về phòng.

Nhưng mà sẽ không.

Lương Quyết Thành đem những món quà kia lôi ra.

18 món quà lớn, đến từ Tiền Ý Ý và mẹ của anh.

Những thứ này đều là hoan nghênh đối với nhân sinh của anh.

Những món quà nhỏ kia, đều là kinh hi ngoài ý muốn.

Lương Quyết Thành chưa từng nhăn nheo như vậy.

Một mình anh chậm rãi sửa lại những món quà này, mỗi một món đều làm cho anh như ngâm trong hồ mật, nhẹ bẫng, ngọt ngào.

Tiền Ý Ý vẫn chưa ngủ.

Cô cường ép chính mình nhắm mắt lại, thế nhưng trong óc vẫn rối bời.

Nằm nguyên một giờ, thân thể đã cứng đờ cả lại.

11 rưỡi khuya, cô đứng dậy xả nước nóng tắm, chậm rãi ngồi ở trước bàn trang điểm sấy tóc.

Nhìn thấy gương mặt của mình ở trong gương.

Nữ sinh mười bảy tuổi chính là thời điểm phát dục tuyệt đối, cả người đều tràn ra hơi thở mị lực. Nhất là gương mặt này càng lớn càng giống bộ dáng trước kia của cô.

Gương mặt trước kia của Tiền Ý Ý, cho dù đi đâu cũng đều được người khác khen ngợi là thanh thuần động lòng người. Lúc trước bởi vì khuôn mặt này mà cô đã chiếm được một cơ hội việc làm rất tốt.

* Nhắc cho bạn nào quên. Tiễn Ý Ý là xuyên sách nha.

Anh chẳng lẽ cũng là thích gương mặt này sao?

Tiến Ý Ý chọc chọc gương, có điều trong gương chỉ là hình ảnh phản chiếu, chọc cũng không có đến.

Tiến Ý Ý sấy tóc xong đều không có khí lực gì nữa, nằm xuống bàn trang điểm than thở.

Đồng hồ báo thức ở điện thoại vang lên.

Mười hai giờ.

Thế là đã qua sinh nhật của Lương Quyết Thành.

Tiến Ý Ý chải tóc xong, đổi một cái váy dài tay mặc ở nhà.

Nếu như là lúc trước, cô căn bản sẽ không chú ý tới những chi tiết này, thế nhưng hiện tại lại không giống nhau.

Cô đã biết, cho nên trên tất cả các loại phương diện đều chú ý.

Nhất là khi ở trong nhà, ở trước mặt Lương Quyết Thành, cô không thể đi lại thân nhiên như trước được nữa.

Tiến Ý Ý nắm lấy tay nắm cửa, tự cho mình hai sự lựa chọn.

Nếu Lương Quyết Thành không có ở đó, sáng sớm mai sẽ nói cho anh biết.

Còn nếu anh ở đó...

Cố lên Tiến Ý Ý, mày không thể để cho cái hiểu lầm này kéo dài thêm được nữa.

Dao sắc chặt đứt rồi*, càng sớm càng tốt.

* Là động thái cần thiết để giải quyết những dây dưa, nhập nhằng khó xử.

Càng kéo dài, đối với hai người đều không tốt.

Đẩy cửa ra, đèn của phòng khách vẫn sáng.

Lương Quyết Thành ngồi ở phòng khách, đang ngốc nghếch ở chỗ đó chỉnh lại hoa.

Anh đã tắm qua, tóc cũng không sấy, vẫn còn ướt sũng một mảnh.

Trên người mặc bộ quần áo màu xanh khaki ở nhà, cùng với bộ đồ ngủ của Tiến Ý Ý đều là do dì giúp việc chọn, là áo tình nhân.

Mỗi ngày hai người đều giống như một đôi yêu nhau thân mật, mặc áo ngủ tình nhân, ngồi chung một chỗ giải đề.

Anh đã thành thói quen khi mỗi ngày đều mặc áo ngủ giống với Tiến Ý Ý.

Mà lúc này, anh vừa quay đầu lại lại thấy Tiến Ý Ý mặc một thân váy dài, tóc cũng chải ngay ngắn chỉnh tề.

"Cậu muốn ra ngoài?"

Phản ứng đầu tiên của Lương Quyết Thành chính là cái này.

Tiến Ý Ý từ trước tới nay đều không khách khí với anh, lúc này cũng tùy ý trước mặt anh. Một thân ăn mặc như thế này, vừa nhìn liền biết là để đi gặp người khác.

Ít nhất không phải là cách ăn mặc khi chỉ có hai người với nhau.

"Không phải."

Anh ở đây sao.

Tiến Ý Ý khề thờ dài.

Có lẽ đây là sự lựa chọn duy nhất.

"Tớ có chuyện muốn nói."

Ngôn ngữ, cử chỉ của Tiễn Ý Ý đều có vẻ thu liễm rất nhiều.

Cô ngồi trên ghế sofa, thẳng lưng, cùng với lúc gặp người ngoài giống hệt nhau.

Có lẽ không phải là giống, mà chính xác là như vậy.

Ngay từ đầu Lương Quyết Thành còn có chút xấu hổ khi bị Tiễn Ý Ý bắt gặp mình đang thẹn thùng mà tia hoa tia lá, nhưng về sau, trong đầu anh liền bình tĩnh trở lại.

Anh bỗng nhiên cảm thấy, chuyện Tiễn Ý Ý muốn nói rất quan trọng.

Cô thậm chí còn không tùy ý như bình thường nữa, thay quần áo, nhìn có vẻ rất trịnh trọng.

Là rất trịnh trọng.

Hơn nữa nét mặt cô cũng không tính là rất tốt.

Tiến Ý Ý cố gắng muốn duy trì một biểu tình thoải mái, thế nhưng cô duy trì không nổi.

Khóe miệng tươi cười của cô cũng có chút cứng ngắc.

Toàn thân làm cho người khác cảm thấy, cũng đều cứng ngắc như vậy.

Bây giờ Tiễn Ý Ý chính là căng thẳng.

Lương Quyết Thành cảm thấy một tia vi diệu.

"Cậu muốn... Nói cái gì."

Lương Quyết Thành buông xuống mấy bông hoa, ngồi ở phía đối diện cô.

Anh muốn xem rõ ràng hơn một chút, nhưng Tiễn Ý Ý cũng chính là một bộ dáng mê mang, Lương Quyết Thành không thể thấy được bất cứ tin tức gì từ trong ánh mắt của cô.

Chỉ biết, có lẽ không phải chuyện gì tốt.

Không phải chuyện gì tốt.

Lương Quyết Thành mím môi.

Hai tay Tiễn Ý Ý giao nhau đặt trước đầu gối, cô lẳng lặng nhìn Lương Quyết Thành, đáy mắt có một tia xin lỗi.

Biết là anh đang vui, biết là bây giờ nói chuyện đó thực sự rất nhẫn tâm, nhưng Tiễn Ý Ý cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

Như vậy mới phải.

"Trước khi đủ mười tám tuổi, tớ không muốn yêu đương."

Tiến Ý Ý nghĩ ngợi, vẫn là tận lực uyển chuyển một chút.

"Nhà tớ tình huống rất phức tạp, trước mười tám tuổi tớ không có cách nào sống độc lập được. Người giám hộ khiến tớ hít thở không thông, cái tớ có thể làm chỉ là khiến cho cuộc sống trước năm mười tám tuổi tốt đẹp hơn một chút mà thôi. Đến khi tớ đủ mười tám rồi, tớ có thể vì thứ mình thích mà phấn đấu."

Lúc Lương Quyết Thành nghe được câu đầu tiên, trong lòng liền mạnh mẽ trầm xuống.

Nhưng lời sau đó của Tiễn Ý Ý, làm cho anh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đây là kế hoạch tương lai của cô.

Loại chuyện này cô trịnh trọng như thế cũng không có gì lạ, dù sao cũng là một vấn đề nghiêm túc.

Trong lòng Lương Quyết Thành thoải mái hơn không ít.

"Ừm, tôi sẽ cùng cậu phấn đấu."

Tiền Ý Ý cắn cắn môi dưới.

Đối mặt với sự nghiêm túc của anh, thậm chí là ngây thơ đến vô tri, cô há miệng thở dốc, không nói thành lời được.

"Trong kế hoạch của tớ, không có cậu."

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, cô mới nhẹ giọng nói với anh.

"Tớ vốn không nghĩ tới là cậu sẽ thích tớ, thế nhưng hôm nay tớ chợt nhận ra..."

"Cậu thích tớ, đúng không?"

Vấn đề của Tiền Ý Ý rất nhẹ, thế nhưng là Lương Quyết Thành nghe được lại biến thành một vấn đề khiến cho người ta không thờ nổi.

Cô mới nói cái gì.

Con người chỉ nguyện ý nghe những điều mình muốn nghe. Đối với những lời mình không muốn nghe, thì trong tiềm thức sẽ tự động che chắn lại.

Lương Quyết Thành không nghe rõ lời cô vừa nói, chỉ nghe được câu hỏi của cô mà thôi.

Thích cô sao.

Đây còn phải hỏi sao?

Cả đời này của anh, tất cả dừng khi đều dừng để thích cô.

"... Thích."

Lương Quyết Thành nói ra khỏi miệng.

Anh với Tiền Ý Ý bốn mắt nhìn nhau, lặp lại đáp án của mình một lần nữa.

"Thích."

Giống như là hai chữ "thích" * này có thể biểu đạt tình cảm lẫn khát vọng của anh.

* Từ này của mình có một chữ, của Trung có hai chữ.

Anh vẫn khát vọng có được Tiền Ý Ý.

Có được.

Hôm nay thứ làm anh vui vẻ nhất chính là có được Tiền Ý Ý.

Hạnh phúc giống như một mộng cảnh giả dối vậy.

Đáy mắt Tiền Ý Ý đều là xin lỗi.

Loại xin lỗi này không nên xuất hiện ở phía sau.

Lương Quyết Thành muốn nói chuyện, thế nhưng là cổ họng anh khô khốc, nói cái gì cũng không nên lời.

Cô đến cùng, là muốn nói điều gì?

Đầu óc Lương Quyết Thành trầm trầm.

Tiền Ý Ý cúi đầu, chân thành nói với Lương Quyết Thành: "Thực xin lỗi."

"Nhưng tớ vẫn phải nói rõ ràng."

"Tớ không thích cậu." Thanh âm của Tiền Ý Ý rất nhỏ, có điều lại rất kiên định.

A.

Mới này là thanh âm gì?

Sau khi Lương Quyết Thành trầm mặc một hồi, mờ mịt ngẩng đầu, đôi con ngươi trống rỗng không có mục đích nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng rơi vào trên cái đồng hồ treo ở vách tường.

Tích tóc, tích tóc.

Kim giờ và kim phút trùng nhau, trong trẻo vang lên một tiếng "doong doong".

Mười hai giờ.

Phép thuật của bà tiên biến mất, Cinderella vẫn trở về là cô bé lọ lem.

Mộng đẹp của anh xuất hiện một khe hở, nát.

Tình mộng.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Không ngược! Không ngược! Tuổi trẻ ngọt ngào làm sao có thể ngược!

Editor: Mặc dù tác giả nói vậy nhưng tui vẫn thấy đau lòng, ngược Thành Thành cũng phải gần chục chương chứ ít ỏi gì!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Thanh âm của Tiễn Ý Ý rất nhẹ.

Loại lời này muốn nói ra, cần rất nhiều dũng khí.

Lương Quyết Thành rơi vào trong trạng thái thích, mơ hồ đã vượt quá giới hạn giữa hai người rồi.

Nhưng mà nói như vậy, không đúng.

Hai người bọn họ chỉ là quan hệ lợi dụng, hơn nữa còn là loại bao dưỡng kia, làm sao có thể có tình cảm được.

Cho tới nay, Tiễn Ý Ý đều không hề nghĩ đến, người mà cô cho rằng sẽ không phạm vào loại sai lầm này như Lương Quyết Thành, cư nhiên sẽ phạm phải nó.

Anh lại thích cô.

"Thực xin lỗi."

Tiến Ý Ý có chút mệt mỏi.

Lời đã nói ra khỏi miệng cũng giống như mũi tên được bắn ra khỏi cung vậy, chỉ có thể đi tiếp mà không thể quay ngược lại.

Tiến Ý Ý cũng rất bất đắc dĩ.

Cô từ đầu tới đuôi đều không ám chỉ bất cứ tình cảm ái muội nào với anh, toàn bộ đều nói rõ ràng bằng lời.

Vì ứng phó Tiễn gia, vì để cho cô có được độc lập trước mười tám tuổi, vì không để hôn nhân của mình bị cha mẹ Tiễn khống chế.

Lương Quyết Thành đều biết.

Anh biết rất rõ quan hệ giữa hai người không giống các cặp tình nhân thông thường. Họ căn bản không hề có tình yêu, mà chỉ là cùng nhau làm một loại hợp đồng mà thôi.

Thời gian dài như vậy, Tiễn Ý Ý vẫn cảm thấy Lương Quyết Thành là đối tác hợp tác tốt nhất của mình.

Nhưng mà không nghĩ tới.

Anh lại phá hủy mối quan hệ này.

Anh đang nghĩ cái gì.

"Chúng ta không phải là đang... hẹn hò sao?"

Thanh âm của Lương Quyết Thành so với Tiền Ý Ý còn nhẹ hơn. Nhẹ giống như một mảng mây mù, chỉ cần một trận gió thổi tới liền yếu ớt tiêu tan đi.

Trong thanh âm đều là mê mang.

Bọn họ chẳng lẽ không phải đang hẹn hò hay sao?

Vì sao Tiền Ý Ý lại nói cô không thích anh?

Là anh nghe lầm rồi?

Giống như... không phải. Lương Quyết Thành tàn nhẫn trả lời chính mình.

Ban này là anh không nghe lầm, chính miệng Tiền Ý Ý đã nói như vậy.

Tiền Ý Ý kinh ngạc. Hẹn hò... thế nhưng bọn họ hẹn hò là được thành lập dựa trên hợp đồng không phải sao?

Cô ảo não nói ra: "Tớ nghĩ cậu cũng biết, hai chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác. Thế nhưng cậu mới hôn tớ... Hôn môi không nằm trong phạm vi của hợp đồng, càng không phải là việc cậu nên làm với tớ."

Lương Quyết Thành giờ tay che mắt.

Hôn môi.

Vào thời điểm cao hứng nhất thời, ôm lấy cô gái mà anh thích hôn môi, là anh hôm nay... không, là hôm qua anh nhất thời cao hứng.

Hiện tại Tiền Ý Ý nói cho anh biết, đây là không nên.

Làm sao có thể.

Lúc hai người hẹn hò, chẳng lẽ không nên có một cái hôn môi sao?

Chẳng lẽ là như Tiền Ý Ý nói... bọn họ căn bản không hề hẹn hò?

Đây đều là cái gì?

Vậy trong hai tháng nay, anh đã cùng ai yêu đương?

Hai mắt Lương Quyết Thành nhắm lại.

Anh không thể để cho Tiền Ý Ý nhìn thấy cảm xúc nơi đáy mắt của mình.

Tránh dọa cho cô sợ.

"Tớ bởi vì chuyện này mới biết được, cậu có phải hay không... đã vượt qua biên giới rồi."

Tiền Ý Ý đối với Lương Quyết Thành vẫn là nói không nên những lời làm người khác tổn thương. Ở chính vào thời điểm mình nhất thời hồ đồ mà phát hiện đối tác tốt nhất của mình đối với mình có tâm tư khác. Tiền Ý Ý suy nghĩ rất nhiều lời muốn nói, càng nghĩ, vẫn là không thể đối mặt với Lương Quyết Thành. Chỉ nhiều nhất nói ra một câu "vượt quá giới hạn", đây là câu nói nhẫn tâm nhất mà cô có thể nói ra được.

Lương Quyết Thành nghe không rõ.

Anh ngồi ở đối diện, trên bàn là bình hoa thủy tinh, trên mặt bàn cũng không thiếu những bông hoa khác.

Anh cảm thấy cứ thế cắm vào thì không tốt, chính mình lên Baidu tìm cách cắt tia hoa, lục lọi một hồi, muốn để bó hoa Tiền Ý Ý tặng cho anh là bó hoa hồng đẹp nhất ở trong nhà.

Ban này anh vẫn rất cao hứng.

Thời điểm đang làm chuyện này, vẫn còn đang nghĩ, Tiền Ý Ý thích hoa gì? Phải chăng lần tới anh nên tặng cho cô một bó hoa?

Hoa hồng có được không?

Cần bao nhiêu bông, bọc thành bộ đáng gì mới đẹp?

Anh suy nghĩ rất nhiều, từ một bó hoa hồng nghĩ tới về sau có nên chuẩn bị cho cô cả một trang viên hoa hồng hay không.

Nhưng vào giờ khắc này, những bông hoa hồng phân tán trên bàn trà rất nhiều, giống như là vân hà chạng vạng nơi chân trời, cao lãnh không thể leo tới.

Giả dối.

Anh tự cho tất cả, đều là giả dối.

Vượt quá giới hạn.

Anh ở trong một mối quan hệ, vượt quá giới hạn.

Không, đến cùng có mối quan hệ này hay không, Lương Quyết Thành cũng không biết.

Anh trầm mặc hồi lâu.

Không nói một lời, Tiền Ý Ý cũng không thể nói thêm câu nào nữa.

Hôm nay là cô phát hiện ra, hơn nửa đã qua ngày sinh nhật của anh, cho nên mới có thể mở miệng nói ra.

"Tớ không biết cậu có ý gì, thế nhưng tớ muốn nói, từ đầu tới giờ, thái độ của tớ đều rất rõ ràng, tớ và cậu chỉ là quan hệ dựa trên tiền tài mà thôi." Tiền Ý Ý lặp lại, "Là quan hệ tiền bạc, tớ đã từng nói rồi."

Quan hệ tiền bạc.

Phải, cô chính xác đã từng nói qua.

Từ lúc nào?

Anh cũng không nhớ rõ nữa.

Hiện tại Lương Quyết Thành có hơi trì hoãn.

Tin tức từ bên ngoài tới đều như cách một tầng mây mù, cái gì cũng không nghe, không thấy, khả năng tự hỏi cũng đình chỉ.

Giống như là trong nháy mắt vừa rồi, dây cót sự sống trên người anh, bị Tiền Ý Ý tự tay bẻ gãy.

Anh là một con rối không có linh hồn.

Tất cả phần khích, vui sướng đều nằm trong lòng bàn tay của cô.

Cô cho, anh mới có thể sống. Cô không cho, anh giống như một bóng ma giấu kín trong màn đêm, trống rỗng không tìm thấy chính mình.

Tiền Ý Ý không dám nói quá nhiều.

"Không biết vì sao cậu cảm thấy là chúng ta đang hẹn hò... Ngay từ đầu tớ đều nói, đó chỉ là giả, cậu có phải hay không... quá nhập tâm?" Lúc Tiền Ý Ý nói còn có chút mờ mịt. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mới khiến Lương Quyết Thành đối với đoạn tình cảm giả dối này coi như là thật?

Anh rất nghiêm túc, thậm chí còn khiến cho Tiền Ý Ý cảm thấy, cô có phải hay không đã bị mất đi một đoạn ký ức. Cô cùng anh vốn là một đôi tình nhân.

Nhưng mà không phải, tất cả ký ức đều nói cho Tiền Ý Ý biết, hai người bọn họ từ ban đầu ước định ra cho tới bây giờ, quá trình ở giữa đều không có một chút chênh lệch nào cả.

Rõ ràng không nên.

Nhưng tại sao lại đi lệch như vậy.

"Tớ hỏi cậu, cậu nói cậu thích tớ, tớ biết thái độ của cậu, nhưng hợp đồng của chúng ta hẳn là nên dừng lại..." Tiền Ý Ý nhìn Lương Quyết Thành. Anh cúi đầu, tóc mái dài rủ xuống che đi khuôn mặt kia, Tiền Ý Ý không thấy rõ vẻ mặt của anh, cũng không biết là anh đang nghĩ cái gì. Nhưng cô có thể xác định, tâm tình của Lương Quyết Thành bây giờ rất tệ, tệ đến nỗi anh đã không khống chế được thân thể của mình, tay nắm chặt nôi gân xanh, giống như ngay sau đó muốn đâm một phát lên cái bàn trà vậy. Tiền Ý Ý bất chấp, tiếp tục nói, "Tớ cần một đối tượng hợp tác dứt khoát, không phải một người sẽ thích tớ. Như vậy đối với cậu không công bằng, đối với tớ cũng sẽ là chuyện ảnh hưởng tới phán đoán của mình."

Tiền Ý Ý không dám cùng anh tiếp tục hợp tác nữa.

Có lẽ ngay từ đầu, Lương Quyết Thành liền đã cảm thấy là bọn họ đang hẹn hò.

Đây coi như là gì.

Một mình anh dựa vào cái gì có thể vượt qua mối quan hệ giả dối này?

Tiền Ý Ý không dám nghĩ.

Kỳ thật chỉ cần nghĩ như vậy, nghĩ tới anh luôn cảm thấy mình cùng cô đang yêu đương, trôi qua hai tháng đều chìm trong suy nghĩ đó, trong lòng Tiền Ý Ý thoáng đau đớn.

Cô không biết đây là vì cái gì.

Có thể là không đáng đối với anh đi.

Tại sao lại là cô?

Ngay từ đầu, cô đều không nghĩ gì cả.

Lương Quyết Thành như trước vẫn không lên tiếng.

Anh không dám nói.

Anh cắn chặt răng, rất sợ chính mình lộ ra một số bản chất khiến Tiền Ý Ý không thể thừa nhận.

Tiền Ý Ý trầm mặc một lát. Cô nghĩ ngợi, cảm thấy vẫn nên nói một lúc thì dễ dàng hơn, còn hơn sau đó phải để Lương Quyết Thành khó chịu dài dài.

"Tôi không biết đã làm sai ở chỗ nào..." Tiền Ý Ý thả mềm thanh âm, "Thế nhưng ngay từ đầu, tôi đều không nghĩ tới chuyện sẽ hẹn hò với cậu. Tâm tư của tôi không đặt ở chuyện này, chuyện tôi phải làm rất nhiều, tôi không thể lãng phí thời gian với nó."

"Nói đủ chưa?"

Lương Quyết Thành cúi đầu.

Anh không động.

Thanh âm nhẹ bằng.

Tiền Ý Ý lập tức ngậm miệng.

Anh khẳng định là bị tổn thương.

Cô hơi mím môi.

"Xin lỗi cậu."

Tiền Ý Ý không biết vì cái gì mà cô phải nói xin lỗi.

Người mất nụ hôn đầu là cô, nhưng hiện tại người bị tổn thương, khiến cho người khác nhìn mà không đành lòng lại là Lương Quyết Thành.

Tiền Ý Ý lại một lần nữa xin lỗi.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở đây.

Sai lầm vẫn mãi là sai lầm, nên sắp đặt lại, sớm hay muộn cũng phải sắp đặt lại.

Mặc kệ có bao nhiêu đau đớn.

Cạo xương chữa thương.

Câu vừa nảy giống như không phải do Lương Quyết Thành nói ra. Sau câu đó, anh trầm mặc đứng dậy, đem hoa hồng trên bàn trà cầm lên, tiếp tục cắt tỉa.

Tiền Ý Ý có chút kinh hồn táng đảm.

Anh rốt cuộc là đang nghĩ như thế nào.

Anh nghe hiểu ý của cô không?

Tiền Ý Ý nhớ lại một chút, cô cảm thấy cô nói rất loạn.

Nhưng là cũng coi như chính tề.

Ngay cả cô trong óc đều rối tung rối mù, có thể tận lực đem thái độ của mình nói ra, đây đã là dùng toàn bộ lực lượng của mình rồi.

Hiện tại Lương Quyết Thành làm gì, cô cũng không dám hỏi.

Tiền Ý Ý trầm mặc ngồi trong chốc lát, Lương Quyết Thành chậm rãi cắt tia hoa, kéo "răng rắc, răng rắc", cành hoa dài cắt vụn một bàn.

Anh quay lưng lại với Tiền Ý Ý, cô nhìn không thấy được vẻ mặt của anh, chỉ có thể thông qua bàn tay nắm cây kéo thật chặt để nhìn ra, anh không phải là không để tâm tới.

Tiền Ý Ý không dám động, ngồi đằng hoàng ở đó đợi, đợi một lúc, không chịu được liền ngủ mất.

Sofa hơi nhún một cái.

Hoa trong tay Lương Quyết Thành cắt được không tệ lắm.

Anh làm rất cẩn thận, rất chậm.

Đây là món quà lần đầu yêu đương của anh có được, vẫn là bó hoa đầu tiên, anh muốn hảo hảo quý trọng.

Những lời Tiền Ý Ý nói, anh về sau suy xét một hồi.

Thật sự cũng được, giả cũng được.

Mộng nát thì sao chứ.

Chỉ cần anh tiếp tục ngủ thì đều có thể tìm trở về.

Phải, anh có thể tìm trở về.

Lương Quyết Thành quay đầu, cô gái nhỏ ngồi ở đó đã say ngủ.

Anh nắm bó hoa, trầm mặc nhìn Tiền Ý Ý rất lâu.

Tiền cô nương nhà anh, lời nói ra rõ ràng nhẫn tâm như vậy, thế nhưng cô không nhẫn tâm như những gì cô nói.

Nhìn một cái, người mà giấy trước còn là bộ dáng phiết sạch sẽ nghiêm túc, giấy sau đã có thể ở bên người anh ngủ.

Lương Quyết Thành cúi người, vươn tay đặt ở trên trán Tiền Ý Ý, nhẹ nhàng búng một cái.

Rất tức giận.

Tức giận thì tức giận, nhưng việc nhẫn tâm nhất anh có thể làm với cô lại chính là lặng lẽ búng một cái lên trán cô.

Anh không nỡ đánh thức cô gái nhỏ của anh dậy.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Lương Lương của chúng ta siêu cấp ôn nhu

Ý Ý mau nhận ra nhanh lên.

Mẹ ruột sẽ chỉ rài đường, siêu siêu ngọt!

Editor: Muốn khóc TT

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Buổi sáng, Tiễn Ý Ý rời giường, những trang trí trong phòng khách tối qua đều được thu thập sạch sẽ.

Lương Quyết Thành không có ở đây, hẳn là đã rời đi từ sớm.

Mới đầu Tiễn Ý Ý còn chưa phát hiện ra vấn đề, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Dưới con mắt khó hiểu của dì giúp việc, cô một mình ăn bữa sáng, sau đó chậm rãi quay về trường học, người ngồi cạnh cô cũng không thấy đâu. Lương Quyết Thành đã rời đi từ sớm cũng không có tới trường.

Cả ngày hôm qua ai cũng đều hao tâm tốn sức chuẩn bị sinh nhật cho lão đại cho nên hôm nay tới, Nhâm Kha bình thường luôn nghiêm túc nghe giảng, là một học sinh chăm ngoan học giỏi cũng phá lệ mà nằm sấp xuống bàn ngủ. Ước chừng là qua hai tiết học cũng không thấy cậu ta ngẩng đầu lên. Về phần Chu Tam với Tại Tiểu thì khỏi phải nói, hai người này chưa bao giờ đối với tấm bảng đen ở trên lớp cảm thấy hứng thú cả.

Giữa trưa, Tô Á Na chờ cho đại bộ phận các học sinh trong lớp đều đi ra ngoài, lúc này mới đứng ở cửa sau chờ Tiễn Ý Ý.

Mà khó có được hôm Nhâm Kha không chờ hai người, cậu ta đã đi ra khỏi lớp trước đó rồi.

"Lương ca đâu? Hôm qua là sinh nhật, hôm nay liền không đi học sao?"

Tiến Ý Ý cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Tối qua sau khi cô cùng Lương Quyết Thành nói chuyện xong, bất giác còn có thể cùng anh tâm bình khí hòa ngồi chung một chỗ, tiếp tục giống như trước kia. Sáng nay không thấy anh đâu, cô cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Lương Quyết Thành đang tránh mặt mình. Mà cũng xác thực là anh đang tránh mặt cô.

Trường học cũng không thấy anh tới, cái này cô cũng có thể loáng thoáng đoán được. Lúc Tô Á Na hỏi, ý niệm trong lòng Tiễn Ý Ý bị đè nặng rớt cuộc cũng thăng lên.

Hôm qua là sinh nhật anh.

Cô có phải rất quá đáng hay không?

Thế nhưng... còn có thời điểm tốt hơn để nói chuyện đó sao?

Tiến Ý Ý có thể làm là ở trong thời gian ngắn nhất dao sắc chặt đay rồi, không để hai người tiếp tục như vậy nữa, tránh cho sau này anh sẽ càng khó chịu hơn.

Haizz.

"Ừm, không tới."

Tiến Ý Ý sợ Tô Á Na lại hỏi thêm, nhanh chóng dời đề tài.

"Kha Kha không đi cùng sao?"

Tô Á Na ban nãy vẫn còn cười nhất thời trầm mặt xuống, hừ một tiếng.

"Ai biết, cậu ta không thích đến thôi."

Vốn chỉ là thuận miệng hỏi sang chuyện khác, lại không nghĩ tới quan hệ giữa hai người họ lại xuất hiện vấn đề. Tiễn Ý Ý không nói được gì nữa, không tiếp tục truy vấn.

Ai cũng không muốn nói.

Tô Á Na với Nhâm Kha quan hệ rất tốt, hiện tại ngẫu nhiên biệt nữ* cũng là chuyện bình thường.

* "biệt nữ" có khá nhiều nghĩa, như là khó chịu, kỳ cục, khó tính rồi còn cả rắc rối, rầy rà (nhất là khi nói đến quan hệ giữa 2 người trở lên).

Ít nhất là so với tình huống của cô cùng Lương Quyết Thành vẫn còn tốt hơn nhiều đi. Bọn họ chỉ là bằng hữu, còn không có quá nhiều vấn đề dây dưa

như vậy, nhất là dù có âm ỉ như thế nào cũng đều là vấn đề nhỏ, sẽ không ảnh hưởng đến tình hữu nghị sau này.

Hai người đều không tiếp tục hỏi, nhóm người hay chơi với nhau* hôm nay tứ phân ngũ liệt, người thì không đến, người thì tránh đi, cuối cùng chỉ có Tiền Ý Ý với Tô Á Na đi ăn trưa với nhau.

* Ý là chỉ Tiền Ý Ý, Tô Á Na, Lương Quyết Thành, Nhâm Kha, Tái Tiểu và Chu Tam đấy.

Tình huống như vậy giằng co suốt một tuần.

Lương Quyết Thành một tuần rồi chưa về nhà.

Chẳng những không có về nhà, trường học anh cũng không tới. Vài lần Tiền Ý Ý muốn gọi điện cho anh, nhưng sau đó lại nghĩ tới cảnh đêm đó anh quay lưng lại với cô, trầm mặc sửa lại những cành hoa thì cái gì cô cũng không dám làm nữa.

Tổng cảm thấy, bây giờ mà đi liên hệ với Lương Quyết Thành, cô cũng chẳng biết nói gì.

Nhưng anh là người bạn thân không thể thiếu của cô, trước đó hai người quan hệ tốt như vậy, chẳng lẽ cứ vì thế mà tan vỡ sao?

Tiền Ý Ý nằm trên mặt bàn, dùng ngòi bút đâm đâm tập vở.

Thật sự là bạn thân sao?

Anh vẫn cho rằng là bọn họ đang yêu đương, cô còn cảm thấy mình là vật trang sức thời kì niên thiếu của lão đại cơ đấy.

Tiền Ý Ý thu hồi suy nghĩ, mấy chữ viết trên giấy đập thẳng vào mặt.

Đều là chữ của Lương Quyết Thành.

Anh trước khi đi sẽ ở trên bàn dán rất nhiều tờ giấy nhỏ. Có cái là nhắc nhở Tiền Ý Ý nghiêm túc học tập, có cái sẽ nhắc cô nhớ uống nước đầy đủ, còn có mấy tờ giấy giống như học sinh trên lớp thích truyền tờ giấy nhỏ với nhau ở trong lớp, nội dung đều không có ý nghĩa gì cả.

Tiền Ý Ý nhìn mấy tờ giấy nhỏ, là mấy tờ mà hai tuần trước anh đã viết.

Lúc ấy thời tiết đã chuyển lạnh, cô ghé vào một bên làm đề mà Lương Quyết Thành giao cho, còn anh ở bên cạnh lại tùy tay viết mẩu giấy nhỏ dán lên trên mặt bàn.

Anh hỏi.

[Muốn ăn lẩu không?]

Tiền Ý Ý dĩ nhiên là muốn, trời lạnh đến nỗi chỉ cần có một bàn lẩu thôi cũng đủ thoải mái rồi.

Muốn ăn lẩu thì phải làm đúng 85% trở lên đề mà lão đại giao cho mới được.

Tiền Ý Ý cắn bút, loay hoay làm một tiếng đồng hồ, nín thở chờ Lương Quyết Thành chấm điểm. Lương Quyết Thành chấm xong, Tiền Ý Ý liền chu miệng.

Cô sai vừa đúng 15%.

Mắt thấy nồi lẩu bốc hơi ở trước mặt, Lương Quyết Thành lại chậm rãi cộng thêm cho cô 5 điểm.

"Cái gì thế?"

Anh đối mặt với Tiền Ý Ý, bình tĩnh trả lời: "Đây là phần thưởng cho học sinh nghiêm túc làm bài."

Buổi tối hôm đó, hai người cũng ăn được nồi lẩu.

Tay vẫn bị thương cho nên lúc ăn lẩu Lương Quyết Thành đều không động thủ. Tiền Ý Ý rất biết điều, bận trước bận sau giúp anh nhúng đồ ăn.

Cách một tầng hơi nóng nghi ngút, ánh mắt Lương Quyết Thành tựa hồ đang lảng lảng nhìn cô, đáy mắt có chút gì đó khiến người ta không rõ thâm ý của anh.

Giống như ngày hôm qua vậy.

Nhưng đã không còn giống nhau nữa rồi.

Tiền Ý Ý đem tờ giấy nhỏ này dán trên tường.

Trên đó đều là những tờ giấy nhỏ bọn họ trao đổi với nhau.

Trên đây một bức tường đều là những câu đối thoại chẳng có ý nghĩa gì.

Nhiều như vậy, Tiền Ý Ý nhìn có chút hoảng hốt.

Cô với Lương Quyết Thành trao đổi nhiều như vậy sao? Mỗi ngày chỉ có hai tiếng học bỏ tức mà thôi, bọn họ làm thế nào tranh thủ trò chuyện với nhiều tờ giấy như vậy.

Tiền Ý Ý chỉnh lý lại một chút.

Trên bàn toàn là sách, toàn bộ đều là sách chuyên ngành của Lương Quyết Thành, vừa dài lại còn khó hiểu, Tiền Ý Ý xem không được, ở bên trên lại thêm vài lời bình luận.

Mỗi tối, cô ngồi ở bên trái làm bài thi, ngẫu nhiên dùng bút chọc chọc cánh tay Lương Quyết Thành ở bên cạnh. Lương Quyết Thành đang ôm sách ghi chép cái gì đó đều sẽ bỏ xuống, đây ghế đến gần cô hơn, sau đó cầm bút của cô, thấp giọng giảng bài.

Mỗi tối đều là như thế.

Tiền Ý Ý bỗng nhiên cảm thấy trống vắng.

Cô nhanh chóng rời khỏi thư phòng, trở lại phòng mình.

Nằm trong chăn dày cộp, Tiền Ý Ý co lại thành một đoàn, điện thoại trong tay bị siết chặt.

Màn hình di động sáng một giây, sau đó lại tắt, lại ấn sáng, sau đó lại tắt.

Cô cảm di động lật người, chăm chú nhìn vào nó.

Bắt đầu từ một tuần trước, cô không nhận được bất cứ tin tức gì từ Lương Quyết Thành.

Điện thoại không có, WeChat cũng không, không có gì cả.

Anh giống như đã biến mất trong thế giới của cô vậy.

Hay là anh đã thật sự biến mất rồi, người này chỉ là cô tự tưởng tượng ra mà thôi?

Tiền Ý Ý muốn cười, muốn làm bộ mình đang vui vẻ, thế nhưng lại cười không nổi. Tim bỗng nặng trĩu.

Nửa ngày sau, cô kéo chăn lên che mắt mình.

Giống như là từ đầu cô đã sai thật rồi.

Cô hỏi hận.

Nếu được quay ngược thời gian một lần nữa, cô sẽ không chọn đi trêu chọc người khác, để người khác cùng chịu khổ với mình.

Nhưng hiện tại dù có muốn cũng đâu thể làm được gì.

Suy nghĩ hiện tại của cô là...

Làm sao đây.

Lương Quyết Thành làm sao đây.

Một tuần rồi, anh đã hết giận chưa?

Anh hết giận thì sẽ ở nơi nào?

Tiền Ý Ý lặng lẽ mở di động, mở theo dõi định vị ra.

Đây là lần thứ hai cô dùng tới cái này với Lương Quyết Thành.

Định vị chỉ địa phương cô không quá quen thuộc, ở Đông Giao.

Tiền Ý Ý phóng to màn hình, từ mẩu chốt ở xung quanh đều là... quán bar.

Quán bar???

Trong nháy mắt, con buồn ngủ bay sạch, cô bật dậy, nhìn đi nhìn lại thời gian trên điện thoại.

Lúc này đã là rạng sáng rồi.

Cô mấy ngày nay đều ngủ không ngon, hoảng hốt một hồi cũng qua thời gian ngủ mất rồi. Dù có nằm xuống cũng không làm thế nào ngủ được.

Áp lực trong lòng có hơi lớn.

Bây giờ đã rạng sáng rồi, tại sao Lương Quyết Thành còn ở phố quán bar?

Tiền Ý Ý hít sâu một hơi, lật di động, muốn gọi điện cho Tại Tiểu, thế nhưng lại đột ngột dừng lại.

Không thể.

Nếu cô gọi cho Tại Tiểu, Lương Quyết Thành mà biết thì có thể sẽ nghĩ nhiều không?

Mặc kệ?

Lần trước Tại Tiểu nói, Lương Quyết Thành không uống rượu, một khi uống thì sẽ say.

Anh sao có thể chạy tới quán bar chứ?

Tiền Ý Ý có chút nóng nảy, không ngủ được, cũng không thể gọi điện thoại. Giờ này ra ngoài tìm người, hình như cũng không được.

Cô do dự vài lần, gọi điện thoại cho Lưu Thúc, để Lưu Thúc tìm hai người đi tới nơi đó xem một chút.

Tiền Ý Ý không dám nói quá nhiều, chỉ nói là đi nhìn một chút mà thôi. Xem anh có uống rượu hay không, có an toàn hay không. Nếu anh uống, thì phải nghĩ cách đem người mang về.

Lưu Thúc không hỏi, chỉ phụ trách giúp Tiền Ý Ý tìm người.

Tiền Ý Ý ngồi ở sân phơi, cầm di động đợi tin tức.

Qua 40p, bên kia gọi tới.

Bọn họ tới khuya đi quán bar tìm người, chụp ảnh gửi về, cũng nói rõ ở trong điện thoại.

"Tiền tiểu thư, người ngài muốn tìm đã tìm được. Cậu ta ở trong quán bar không sai, bắt quá không phải ngồi một mình."

"Không phải một mình?" Phản ứng đầu tiên của Tiền Ý Ý là Tại Tiểu với Chu Tam. Ba người họ cùng vào quán bar lúc đêm khuya như thế này?

"Phải, có hai người tầm trên ba mươi tuổi, ngoài ra còn có hai nữ sĩ hai mươi mấy tuổi khác."

Cái độ tuổi này...

Người bên kia chụp về một tấm ảnh hàng ghế dài. Quán bar lúc rạng sáng, khách vẫn còn rất nhiều, phục vụ và mấy cô em mua rượu đứng ở trong đó, trong ánh sáng mờ nhạt có thể nhìn thấy Lương Quyết Thành mặc áo sơ mi trắng, trong tay cầm cốc rượu, cúi đầu không thấy rõ ánh mắt. Nhưng người đối diện anh lại nở nụ cười tham lam ở trên mặt, có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Tiền Ý Ý đem tướng mạo mấy người này phân tích qua, xác định là một phú nhị đại chuyên làm về mấy cái hệ thống mạng gì đó, là loại người không tốt lắm. Cũng không biết sao lại cùng Lương Quyết Thành ngồi chung một chỗ.

Cô để cho người ngồi chờ ở bên cạnh, đừng để Lương Quyết Thành uống rượu là được.

Hai tiểu đệ chân chạy vật cản thận canh giữ ở cái ghế dài bên cạnh, nhìn đám người trưởng thành hết nói lại cười, đang dụ dỗ Lương Quyết Thành uống rượu.

Lương Quyết Thành không chút để ý chuyển động cốc rượu, ánh mắt dừng ở hai người trên quầy bar cách đó không xa, nửa ngày sau mới rời đi.

Anh chịu đựng cái cảm giác ồn ào ở phố quán bar lúc đêm khuya này, chịu đựng mấy tên nam nhân ba hoa chích chòe thói phóng sự nghiệp của chính mình. Trong nháy mắt cũng không biết mình đang làm cái gì ở đây.

Anh từ chỗ Tiền Ý Ý chuyển ra ngoài.

Chật vật như người bị đuổi ra khỏi nhà, ôm vài thứ ước chừng có thể làm cho anh cảm thấy ấm áp, hoảng hốt trở lại nơi ở cũ của Lương gia.

Anh không dám ngủ.

Cho dù vừa nhắm mắt, cũng đều sẽ liên tưởng đến lời xin lỗi cùng vẻ mặt bất đắc dĩ của Tiền Ý Ý. Cả khuôn mặt, cả cuộc nói chuyện, cô đều không lộ ra một chút biểu tình nào giống như là "thích" cả.

Cô bình tĩnh lại lý trí, từng chút một phân tích quan hệ của hai người, triệt để phá vỡ vọng tưởng của Lương Quyết Thành.

Đều là giả cả.

Là anh nghĩ sai rồi.

Ngay từ ban đầu, anh và cô đã không có cùng suy nghĩ đối với mối quan hệ này. Anh tự cho rằng đối phương cũng giống như mình, triệt để luân hãm vào trong đó, từ đó không thấy rõ tâm tư thật sự của cô.

Đều là giả.

Chỉ cần nghĩ đến trước đó mình từng có những suy nghĩ gì, Lương Quyết Thành liền bị xấu hổ cùng chật vật vây quanh.

Anh không muốn để Tiền Ý Ý thấy, không muốn để cô nhìn được bộ dáng ngu ngốc của mình, một kẻ ngu ngốc bị tình yêu che mắt, làm ra nhiều chuyện buồn cười như vậy.

Nhưng rốt cuộc cũng không thể trốn được.

Tiền Ý Ý như có ma thuật, dù có mờ mắt hay nhắm mắt, trong đầu anh cũng đều là cô. Không có chỗ ở, trốn cũng không được.

Ít nhất chỉ là ảo giác, không phải người thật. Lương Quyết Thành cảm thấy nếu bây giờ Tiền Ý Ý thật sự xuất hiện trước mặt mình, mình sẽ tức giận đến điên, không biết chừng sẽ làm ra chuyện gì đó.

Cô cho tới nay đều rất rõ ràng, rất lý trí, anh ở phía sau cũng bị bức đến phải lý trí.

Sau khi rời khỏi Tiền Ý Ý, chuyện đầu tiên Lương Quyết Thành muốn nghĩ tới đó là phải làm sao để kiếm tiền.

Anh với Tiền Ý Ý... không, quan hệ tiền bạc trong suốt hai tháng này, toàn thân, toàn tâm đều tập trung học tập, lần đầu tiên cảm nhận được thoải mái khi không phải lo lắng cho sinh hoạt của mình. Thế nhưng hiện tại không được.

Quan hệ tiền bạc giữa hai người, vô luận thế nào đều sắp chấm dứt rồi.

Anh không thể vào lúc thích cô gái này lại bị đối phương lạnh lùng dùng một câu quan hệ tiền tài đuổi đi được.

Anh không phải người như vậy.

Rượu bên trong có lẽ là có chút chua xót, Lương Quyết Thành chỉ nhấp đến khóe miệng, thoát nhìn giống như đang uống, sau đó liền tiện tay buông xuống.

Nhờ vào nửa tháng qua đi theo Dương tiên sinh học tập, anh đã học được không ít thứ. Một số thứ trước đây tu bổ lại, bây giờ đem ra bán cho mấy người này cũng có thể đổi lấy một ít tiền.

Tiền thuốc men của mẹ, học phí và sinh hoạt phí của em gái, còn có tiền thuê nhà, những thứ này đều là tiền.

Đầu não của Lương Quyết Thành rất thanh tỉnh biết rằng, bây giờ mình không có gì cả. Một câu của Tiền Ý Ý thôi, anh liền chỉ có thể chật vật rời đi, bởi vì anh không có lực lượng.

Lương Quyết Thành ở trước mặt cô gái của mình, vẻ kiêu ngạo không cho phép anh quá chật vật.

Anh tất yếu phải trong thời gian ngắn làm cho mình bớt thảm hại.

Phụ nhị đại trước mặt là do người quen trước đây giới thiệu cho anh. Chỉ là một tiểu phú nhị đại phổ thông, cho nên cũng không biết tới Tiền gia, tự nhiên cũng sẽ không biết đến Lương Quyết Thành. Chỉ biết được đây là một tiểu thiên tài, tuổi còn nhỏ mà có thể tự sáng tạo ra rất nhiều thứ.

Phụ nhị đại nhiều tiền, tâm nhân cũng càng nhiều.

Đứa nhóc này lợi hại như vậy, dù có sai hay không sai, hẳn cũng muốn. Về phần tiền, hẳn lại không nghĩ cho.

Một ánh mắt của phú nhị đại, người bên cạnh đều khuyên Lương Quyết Thành uống rượu.

Nói chuyện làm ăn, trên bàn phải uống rượu mới có thể thuận lợi tiến hành bước tiếp theo. Đây là một cái tật xấu luôn luôn tồn tại khiến cho nhiều người chán ghét.

Lần trước Lương Quyết Thành trải qua chuyện bị nam nhân dùng những lời lẽ không sạch sẽ nói chuyện với mình, liền động thủ ném cốc rượu. Cho tới

bây giờ, anh cũng chỉ khách khách khí khí nhấp môi một chút mà thôi, đây đã là lễ phép duy nhất mà anh có thể làm được.

Anh không thể ở trước mặt những người này ngông cuồng được. Những thứ họ có được, hiện tại anh đều thiếu.

Đáy mắt Lương Quyết Thành là một mảnh sáng tỏ.

Anh biết mình muốn cái gì, muốn làm sao để đạt được.

Có lẽ đây chính là thứ mà anh học được.

Hai người ở quầy bar nhìn hơn nửa ngày, cũng không biết nên xử lý tình huống hiện tại như thế nào.

Hai người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng cả gan mở phát sóng trực tiếp cho Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý bên này đang ngồi ở sân phơi nhận được phát sóng trực tiếp từ hai tên chạy vật.

Bên kia là quán bar hỗn tạp. Trong đêm khuya vang lên tiếng hát khàn khàn, xung quanh còn đi tới đi lui nam nam nữ nữ, còn có ở đối diện ghế dài của Lương Quyết Thành là mấy ánh mắt thêm nhỏ dãi của nam nhân dành cho những nữ nhân.

Lương Quyết Thành dựa vào phía sau, rũ mắt xoay ly rượu rỗng ở trong tay, tính tình rất tốt ngồi nghe người đối diện lảm nhảm.

Hình ảnh có thể thấy rõ, thế nhưng âm thanh là không thể nghe quá rõ. Tiền Ý Ý xách tâm xem nửa ngày, nhìn thấy nữ nhân hơn hai mươi tuổi kia khom lưng đứng dậy, ở trong chén của Lương Quyết Thành rót thêm rượu.

Anh không thể uống rượu, một khi uống sẽ say.

Lời nhắc nhở của Tại Tiểu, Tiền Ý Ý vẫn nhớ.

Thế nhưng Tiền Ý Ý kinh ngạc phát hiện, Lương Quyết Thành thế mà lại nâng cốc, nhấp môi. Trên môi anh hiện ra một tầng thủy ý, là ánh sắc chiếu vào tửu sắc.

Tiền Ý Ý tinh thần không yên chờ bàn rượu này chấm dứt.

Mấy người kia còn muốn đối với Lương Quyết Thành động tay, vài lần, Tiền Ý Ý đều nhìn thấy tầm mắt lạnh lùng của Lương Quyết Thành.

Cái này khiến Tiền Ý Ý rất tức giận, thiếu chút nữa đập bàn muốn cho người ra ngăn. Đột nhiên nghĩ tới nếu như không có sự tồn tại của cô, thời niên thiếu của Lương Quyết Thành có phải hay không vốn là nên đi theo con đường này?

Gian nan vất vả vượt qua, thậm chí còn phải để cho người ta lăng nhục?

Tiền Ý Ý trầm mặc một lát.

Một giây sau, Lương Quyết Thành bung cốc rượu được cô gái kia rót đầy, đồng thời nam nhân kia cũng đặt tay lên bả vai của anh.

Lý trí của Tiền Ý Ý liền đứt phụt.

Con mẹ nó!

Người hiện tại là do cô bảo vệ, nguyên kịch* bình thường có bản lĩnh thì đến giết chết cô đi! Nếu không làm được thì người này đừng ai động tới được!

* Ý là kịch bản ban đầu ấy.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Ý tổng a! Thật bá đạo!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Edit: Thương Thù

Beta: Tĩnh Nghiên

Tiền Ý Ý lập tức hạ lệnh cho hai người bên kia.

Hai người bên này chờ đến mốc meo, làm cầu hi thước cho đôi tình nhân không biết vì vụ gì mà lại giận dỗi cãi nhau nửa ngày, cuối cùng cũng nhận được mệnh lệnh đến từ đại tiểu thư.

Một người trong đó giờ điện thoại, một người khác chỉnh lí lại quần áo, nghiêm mặt bước nhanh về phía dãy ghế dài.

Phụ nhị đại kia còn muốn động tay động chân với Lương Quyết Thành, vừa hướng về phía bả vai của anh, vừa nói mấy lời ám muội.

Ánh mắt Lương Quyết Thành lạnh lùng.

Học tập phải tiến hành theo chất lượng, anh cho tới hiện tại đã tiến bộ rất lớn, anh tin rằng tiếp theo anh sẽ càng có thể làm tốt hơn. Một khi đã vậy thì người trước mặt này cũng chẳng còn giá trị gì nữa.

Lương Quyết Thành đặt cốc rượu xuống.

"Lương thiếu gia."

Một nam nhân bước tới, dưới tầm mắt kinh ngạc của mọi người, hướng Lương Quyết Thành cúi người nịnh nọt, cười một cái: "Đã khuya rồi, ngài nên về nhà."

Nam nhân vẫn duy trì bộ dáng khom lưng, đối với Lương Quyết Thành cung kính nói.

Phụ nhị đại kia lập tức thu hồi tay, trong mắt tràn đầy hoài nghi.

Thiếu niên đối diện này không phải nói chỉ là một học sinh cấp 3 bình thường có chút tài năng thôi sao? Hắn cũng là bởi vì thế mới dám đối với nam sinh này vươn tay, rục rịch.

Đột nhiên từ đâu ra một nam nhân gọi thiếu niên này là thiếu gia, lại dùng thái độ cung kính như vậy. Mà thiếu niên đối diện, ánh mắt cũng không có quá nhiều bất ngờ và nghi hoặc, thậm chí còn lóe lên một tia sáng tỏ.

Phụ nhị đại lúc này mới tỉ mỉ đánh giá chàng thiếu niên trước mặt.

Ban đầu hắn chỉ nghĩ anh là một người bình thường, cho nên ánh mắt cơ bản đều đặt trên khuôn mặt của Lương Quyết Thành. Lần này, sự chú ý của hắn lại tập trung lên một thân đồ hiệu cao cấp trên người anh.

Trên người Lương Quyết Thành là áo sơ mi trắng và quần bò, cùng với áo khoác tùy ý vắt ở bên cạnh, cùng là người trong giới, nhìn kỹ một chút liền có thể nhận ra được mấy món đồ này có giá trị không nhỏ.

Người trước mặt cũng là một tiểu công tử nhà giàu?

"Ai nha, em trai này, thì ra đều là người một nhà cả?" Phụ nhị đại thu tay, không tiếp tục sán lại nữa, thái độ cũng đoan chính hơn nhiều.

Bọn họ cũng phải nghĩ cách đáp lên quan hệ với các tiểu thiếu gia như vậy, thế mới có thể có một vòng quan hệ cho chính mình.

Lương Quyết Thành không đáp lại.

Khi nhìn thấy những người này, anh liền biết là do ai kêu đến.

Lương Quyết Thành nắm chặt di động, hẳn là Tiền Ý Ý cũng thông qua phương thức kia biết anh đang ở đây.

Anh rũ mắt.

Cô có ý gì?

Nói với anh những lời tuyệt tình như vậy, lại không buông bỏ được anh. Tới muộn rồi còn không ngủ, lại chạy tới giám thị anh sao?

Loại hành vi này, anh nên khiển trách mới phải. Thế nhưng Lương Quyết Thành lại không thể phủ nhận... trong lòng anh bị cô an ủi đến thoải mái hơn nhiều rồi.

Khi phát hiện ra điểm tâm tư này, Lương Quyết Thành cảm thấy chính mình vô cùng khốn khổ. Làm sao anh lại có thể dễ dàng bị một động tác nhỏ của cô gái ấy làm tâm động đến thế chứ.

Cục diện này tiến hành không nổi nữa, Lương Quyết Thành cầm áo khoác đứng dậy.

"Áy, em trai, phải đi bây giờ sao? Chúng ta cũng muốn đi, không bằng đi chung ha?"

Phụ nhị đại nhanh chóng đứng dậy theo, so với biểu hiện khinh bạc vừa rồi thì hiện giờ cũng có phong phạm của một đại ca có tiếng lại có miếng hơn rồi.

Đây chính là có thân phận khác biệt thì sẽ có đãi ngộ khác biệt.

Lương Quyết Thành buông mi.

"Không cần."

Dùng một lát, thanh âm lạnh nhạt vang lên: "Trong nhà còn có người đợi tôi."

Đi vài bước ra ngoài, Lương Quyết Thành nhìn thấy một người khác. Trong tay nam nhân đó còn cầm một cái di động, di động đang ở ra giao diện quay video, trong đám người âm ỉ, Lương Quyết Thành lại có thể nghe thấy thanh âm của Tiền Ý Ý.

"Cậu ấy có uống rượu không?"

Nam nhân kia cũng không rõ cho lắm, ấp a ấp úng trả lời: "... Không xác định."

Bước chân Lương Quyết Thành dừng lại, động tác thả chậm một chút.

Đây cơ hồ là theo bản năng, chứ anh cũng không biết mình tại sao lại phải làm thế nữa.

Hai nam nhân kia nhanh chóng mang Lương Quyết Thành quay về trên xe.

Rạng sáng một, hai giờ, trên đường cũng chẳng có nhiều xe, người cũng thưa thớt. Hai người ngắt phát sóng trực tiếp, đưa Lương Quyết Thành trở lại nhà Tiền Ý Ý.

Đại tiểu thư cùng tiểu cô gia* xảy ra chút chuyện gì không phải là điều mà bọn họ nên hỏi. Không ngại đêm khuya chạy qua chạy lại, hai người hớn hờ, vui tươi đưa Lương Quyết Thành quay lại tiểu khu, xác định là người đã an toàn lên trên mới nhắn tin cho Tiền Ý Ý, sau đó giải tán.

* Cô gia là cách gọi của người làm đối với chồng của tiểu thư nhà mình.

Tiền Ý Ý vẫn đang một mực chờ đợi.

Cô vừa chờ vừa suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Hai tháng trước, Lương Quyết Thành bị cô kéo lên cùng một chiếc thuyền, trở thành tấm gỗ của cô, trở thành một người bạn tốt nhất của cô.

Tuy rằng anh không cảm thấy vậy, thế nhưng khoảng thời gian hai người sống chung cũng sẽ có một chút tình cảm sâu sắc. Bây giờ dù có thành loại quan hệ nào đi chăng nữa, anh cũng không còn là một nhân vật "lạnh như băng" như lúc trước Tiền Ý Ý nghĩ nữa rồi.

Anh là người bình thường, cũng sẽ tức giận, sẽ cười, cũng sẽ nhẹ nhàng kêu tên của cô.

Tiền Ý Ý lãnh tỉnh lật cuốn sổ nhỏ, ở trên đó ghi xuống vài dòng chữ.

Lương Quyết Thành là người cô muốn bảo vệ, không chỉ là hiện tại mà còn cả sau này nữa.

Chuyện của Diêu gia, cô sẽ nghĩ cách để anh không dính vào nguy hiểm. Mẹ Lương cũng vậy, Lương Nguyệt Ninh cũng thế, hai người đều là người quen của cô, cũng đều là người mà cô coi là người thân. Cô nhất định sẽ bảo vệ họ thật tốt, sẽ không để Diêu gia có thể thừa cơ hội đẩy Lương Quyết Thành đi lên con đường kia một lần nữa.

Kịch bản có thể làm thế nào được chứ, ai thích đi theo nó thì cứ đi, dù sao Tiền Ý Ý cô sẽ không đi, người bên cạnh cô cũng sẽ không đi.

Còn có chính là cô cùng Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành thích cô, muốn cùng cô tiến tới quan hệ hôn nhân. Vấn đề này cô chỉ có thể nói với Lương Quyết Thành, để anh nghĩ cho rõ ràng, chuyện sau đó cô cũng không biết làm thế nào.

Quan hệ tiền tài.

Quan hệ giữa hai người ngay từ đầu chính là cô bỏ tiền ra để Lương Quyết Thành đóng giả làm bạn trai cô, nguy trang trước mặt người nhà Tiền gia, để cha mẹ Tiền cảm thấy hai người bọn họ là thật lòng yêu nhau, từ đó không còn can thiệp vào hôn nhân của Tiền Ý Ý nữa.

Cô vẫn luôn đi theo cái phương hướng này, thế nhưng Lương Quyết Thành lại đi lệch khỏi nó.

Tiền Ý Ý đánh dấu lại một bút.

Hiện tại xem ra, cha mẹ Tiễn và cô đến cùng đã triệt để tách ra, không nhất định sẽ còn lượn lờ ở trước mặt cô, mặt dày nói chuyện muốn cô đính hôn với ai nữa.

Như vậy thì sau đó, mục đích của việc giả làm tình nhân này cũng không còn.

Nói cách khác, quan hệ tiền bạc giữa hai người bọn họ... có thể kết thúc rồi.

Kỳ hạn một năm.

Không nghĩ đến bọn họ chỉ dùng có hai tháng.

Tiền Ý Ý lấy ra một tờ giấy, ở mặt trên viết xuống.

Lương Quyết Thành tránh mặt cô, nhất định là vì không muốn nhìn thấy cô nữa. Cô cũng phải tôn trọng lựa chọn của anh, hôm nay chỉ là do ngoài ý muốn mà thôi, cô không biết cũng liên lụy qua, nếu biết... cô là bạn bè của anh, vô luận như thế nào cũng phải ra tay bảo vệ bạn thân của mình.

Nếu Lương Quyết Thành không nhận thức rõ được thân phận bạn thân này, thì bọn họ vẫn là quan hệ tiền tài, chỉ đơn giản là kim chủ bảo vệ người mình bao nuôi mà thôi, cũng không phải cái gì to tát.

Còn nếu anh không muốn, anh có thể tự do lựa chọn ngưng hợp tác, lấy thù lao của mình, mỗi người đi một ngã hay vẫn tiếp tục làm bạn, đó là tùy anh.

Nhưng Tiễn Ý Ý đoán là Lương Quyết Thành chắc chắn sẽ rời đi.

Loại chuyện này đối với nhân vật phản diện mà nói là chuyện rất mất mặt, khẳng định anh rất chú trọng về phương diện này. Chuyện này xảy ra với cô và anh, anh khẳng định sẽ tránh cô càng xa càng tốt.

Nói vậy, có nên điều chỉnh chuyện ở trường một chút hay không? Sẽ không cần phải chuyển trường, quá gắt gao rồi, thành tích của cô bây giờ cũng đã có thể xếp đến top 100 của trường, chuyển sang ban hai hay ban ba đều có thể. Cô không ở trước mặt Lương Quyết Thành nữa, có phải anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn không?

Bút trên tay Tiễn Ý Ý xoay một vòng, rất nhanh liền viết xuống không ít chữ.

Quyền lựa chọn là ở trong tay Lương Quyết Thành, cô đã liệt kê ra đầy đủ khả năng đề cho anh lựa chọn rồi.

Kéo anh cùng xuống nước với mình, Tiễn Ý Ý cảm thấy rất hối hận.

Rạng sáng hai giờ rưỡi, Lương Quyết Thành trở lại.

Anh mặc áo khoác đứng ở cửa.

Mặt mũi khóa vẫn như cũ, thế nhưng anh chỉ nhìn chằm chằm nó, không động.

Lúc ấy anh thu thập đồ đạc của mình liền xoay người rời đi, tâm trạng như tro tàn, chưa từng nghĩ tới mình sẽ quay về nơi này.

Thế nhưng hiện tại trong đầu Lương Quyết Thành không nghĩ tới việc đó. Phản ứng đầu tiên của anh là, nếu mặt mũi được cô sửa lại, anh phải làm sao?

Lương Quyết Thành đứng ở đó nửa ngày, ngón tay đều không nâng nổi.

Tiền Ý Ý nhận được tin nhắn của hai người kia, biết anh đã lên đến nơi.

Cô ở phòng khách đợi mấy phút, cũng không nhìn thấy Lương Quyết Thành tiến vào. Không biết nghĩ tới điều gì, Tiễn Ý Ý nhanh chóng chạy ra mở cửa.

Ngoài cửa, Lương Quyết Thành dựa vào tường, cúi đầu, trầm mặc đứng đó giống như một bức tượng.

"Về rồi."

Tiền Ý Ý cũng không nói thêm gì nữa, nhường qua một bên.

Sự rối rắm của Lương Quyết Thành cứ như vậy mà bị Tiễn Ý Ý phá vỡ.

Anh ngẩng đầu.

Tiền Ý Ý khoác ở bên ngoài quần áo ngủ một cái áo mỏng, tóc dài tùy ý buộc gọn ở một bên, ánh mắt nhìn anh vẫn như cũ.

Giống như buổi tối hôm đó chưa từng phát sinh chuyện kia, quan hệ của hai người vẫn rất tốt.

Thế nhưng không phải.

Lúc tầm mắt quét qua hai má Tiễn Ý Ý, nhìn thấy phòng khách đằng sau còn dư lại mấy sợi tơ hồng trên trần nhà, nó nói cho anh biết, tất cả đều là sự thật.

Lương Quyết Thành trầm mặc đi vào bên trong.

Tiến Ý Ý sớm đã chuẩn bị hai ly nước ấm.

Thời tiết tháng 12, tối khuya là lúc lạnh lẽo nhất.

Anh mặc một kiện quần áo đơn bạc, đi vài bước cũng khiến cô cảm thấy lạnh.

Lương Quyết Thành trầm mặc.

Tiến Ý Ý thấy thời gian quá muộn rồi, thấp giọng nói: "Cậu đi nghỉ trước đi, hôm nay muộn rồi."

Ồ lại, ở lại nhà cô?

"Tôi là cái gì của cậu, vì sao lại ở trong nhà cậu?"

Mặt Lương Quyết Thành không chút thay đổi hỏi.

Tiến Ý Ý bị hỏi như vậy, có chút bất đắc dĩ.

Cô hiểu ý tứ của anh, thậm chí biết anh đang muốn nghe cái gì. Thế nhưng hiện tại, Tiến Ý Ý bất giác phát hiện ra, cô với anh còn có mối quan hệ thứ hai. Nói ra những lời đó khẳng định sẽ khiến anh cảm thấy bị tổn thương. Cô đem người kéo về nhà cũng không phải vì để anh mất hứng.

Không nói cũng không được, cô không nói, để tự anh suy nghĩ miên man cũng không được.

"Cậu là người tớ bao nuôi." Tiến Ý Ý là lần đầu tiên nói ra loại lời này với anh, tàn nhẫn, nhưng lại là sự thật.

Hồ hập Lương Quyết Thành bị kiểm hãm.

A, đúng vậy, anh nhận thẻ của cô, là người cô bao nuôi.

Lúc hai người bọn họ ở chung, Tiến Ý Ý chưa từng nhắc tới chuyện này, thậm chí lúc đối mặt với anh, cô còn như là một tiểu nha đầu vẫn còn cần anh chiếu cố. Điều đó làm cho anh cảm thấy, giữa mình và Tiến Ý Ý, anh vẫn chiếm vai trò chủ đạo.

Nhưng ngay từ đầu lại không phải vậy.

Tiến Ý Ý là dùng tiền để mua anh.

Chỉ thế thôi.

Lương Quyết Thành trầm mặc một lát.

"Tôi hiểu rồi."

Anh nhìn Tiến Ý Ý một cái, quay về gian phòng mà một tuần qua anh không ở đó.

Tiến Ý Ý lúc này mới phát hiện, cô khẩn trương đến mức hồ hập đều dừng lại. Nhìn theo bóng dáng anh trở về phòng, cô từng ngậm từng ngậm thờ gấp, tờ giấy nhỏ nắm trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Phòng khách chỉ còn một mình cô, Tiến Ý Ý đứng ở đó, cảm giác cùng một tuần nay đều không giống.

Chẳng qua là trong phòng có thêm một người, hơn nữa người này còn nhìn không thấy.

Thế nhưng loại cảm giác an lòng kia, là kiên định.

Tiến Ý Ý trầm mặc hồi lâu, nắm tờ giấy nhỏ dán trên cửa phòng Lương Quyết Thành.

Buổi sáng, trời còn chưa sáng, Tiến Ý Ý cơ hồ chỉ ngủ có hai, ba tiếng. Chồng đỡ con buồn ngủ, dưới sự thúc dục của cái đồng hồ báo thức, bò dậy.

Di giúp việc vẫn chưa có tới, giày của Lương Quyết Thành vẫn ở trước cửa. Anh vẫn chưa đi.

Tiến Ý Ý nhẹ nhàng thờ ra.

Cô ôm gối ôm cuộn tròn trên sofa, chờ Lương Quyết Thành ra.

Tối qua quá muộn, hôm nay quyết định sẽ đem chuyện kia nói ra, để Lương Quyết Thành có lựa chọn.

Chỉ ngủ được hai, ba tiếng đối với người có chất lượng giấc ngủ tốt như Tiền Ý Ý mà nói là hoàn toàn không đủ. Cô hí hóp mắt, gật gù một lúc, vẫn là sau khi đi giúp việc tới gọi mới tỉnh hẳn.

Tiền Ý Ý vừa động, thăm nhỏ trên người liền rơi xuống đất.

Cô xoa mắt: "Cậu ấy đâu?"

Di giúp việc biết Tiền Ý Ý hỏi ai.

"A, Tiểu Lương về rồi sao? Di có nhìn thấy ai đâu."

Di giúp việc nhặt thăm lên, nhìn nhìn: "Xem ra đã trở lại rồi đi, cái thăm này không phải ở trong phòng nó sao."

Tiền Ý Ý ôm thăm nhỏ, nhìn chằm chằm phòng dành cho khách mở ra, bên trong trống không, có chút tư vị.

Cuối cùng vẫn không nói ra khỏi miệng.

Thế nhưng Tiền Ý Ý không nhìn thấy tờ giấy nhỏ cô dán trước cửa phòng anh.

Lương Quyết Thành lấy đi rồi.

Anh đem tờ giấy đó thu lại, cất vào trong túi đeo lưng của mình.

Tiểu nha đầu của anh, thời điểm lòng dạ ác động thì thực sự rất độc. Thế nhưng thời điểm mềm lòng thì y như một đoàn bông, nhìn thế nào cũng đều là một mảnh mềm mại.

Cô như vậy, làm cho anh không có biện pháp làm một số chuyện anh muốn làm.

Còn không bằng trốn tránh đi.

Anh trốn tránh, ít nhất còn có thể khiến cho lòng mình thoải mái hơn một chút.

Tối qua chỉ nhìn cô có vài lần mà khiến cho tâm lý anh xây dựng mấy ngày qua thiếu chút nữa liền sụp đổ hoàn toàn.

Nếu còn tiếp tục như vậy, ba chữ "Tiền Ý Ý" đến bao giờ mới đào ra khỏi tim anh đây?

Lương Quyết Thành vẫn không tới trường, kì thi tháng 12 như thường lệ, anh lại không tới thi.

Lúc này, trong trường đã có một ít tin đồn.

Lương Quyết Thành luôn không đến lớp thế nhưng mỗi ngày đều sẽ đưa Tiền Ý Ý tới trường mỗi sáng, sau đó buổi chiều tan học sẽ tới đón cô. Thế mà đã hơn nửa tháng rồi, Lương Quyết Thành chẳng thấy tăm hơi đâu cả, Tiền Ý Ý vẫn là từ đầu tới cuối đều một mình đi, một mình về, nhiều nhất thì có thêm Tô Á Na ở bên cạnh.

Ban đầu, ở trong nhóm chat của trường, có người tựa như nói giỡn một câu.

[Đôi tình nhân của ban 11 kia có phải chia tay rồi hay không?]

Mặc dù không chỉ mặt gọi tên, thế nhưng mọi người đều biết, "đôi tình nhân" kia là chỉ ai.

Ngay từ đầu cũng không có người nào dám phụ họa, thế nhưng đợi vài ngày sau, tất cả mọi người đều chú ý tới tất cả thời điểm, bên cạnh Tiền Ý Ý đều chỉ có một mình, cô thậm chí còn không nhắc tới Lương Quyết Thành, cứ như vậy, tin đồn đại kia càng ngày càng khuếch tán ra.

Không ít người đều âm thầm suy đoán, Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành có phải chia tay rồi hay không.

Cũng không biết là giáo bá đá đại tiểu thư, hay là đại tiểu thư bỏ rơi giáo bá đây.

Tóm lại, bọn họ khẳng định đã chia tay.

Cái tin đồn này cũng đã đến tai những người biết chuyện.

Bọn Tô Á Na cũng biết.

Tại Tiểu với Chu Tam cũng lâu rồi không gặp qua Lương Quyết Thành. Dựa vào tín nhiệm đối với đại ca của mình, họ chỉ nghĩ là anh đi làm cái gì đó, đối với tình cảm của Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành đều không tỏ vẻ gì là hai người họ đã chia tay cả. Dù có tách ra cũng sẽ nhanh chóng thành lại một đôi.

mà thôi.

Tô Á Na lại vô cùng lo lắng.

Dù sao cũng là người thân cận nhất bên cạnh Tiễn Ý Ý, cô ấy có thể biết rõ trạng thái của cô.

Mấy ngày nay Lương Quyết Thành không ở đây, cô ấy có hỏi qua, thế nhưng sau này phát hiện Tiễn Ý Ý không muốn nói, cho nên cũng không có hỏi lại nữa.

Thế nhưng ước chừng cô ấy có thể cảm giác được, quan hệ của Tiễn Ý Ý và Lương Quyết Thành thực sự xảy ra vấn đề.

Hiện tại tin tức bọn họ chia tay đã truyền đi khắp "năm châu bốn bể", Tô Á Na vào giờ tự học ghé vào trên bàn Tiễn Ý Ý, thăm dò: "Nhiều người nói cậu với Lương ca chia tay, tớ nói làm sao có thể chứ, các cậu tốt như vậy mà."

Tay đang lật sách của Tiễn Ý Ý ngừng một lát, không nói gì, lại đem quyển đề lật ra, bình tĩnh ngắt đầu: "Có muốn làm bài chung không?"

Tô Á Na cứng ngắc một cái.

Cô ấy hiểu ý tứ của Tiễn Ý Ý.

Cô không trả lời, lại chuyển đề tài như vậy, ít nhất cho thấy Lương Quyết Thành và Tiễn Ý Ý, thật sự có thể đã chia tay rồi.

Tô Á Na cẩn thận quan sát Tiễn Ý Ý một chút, cũng không dám nói nhiều thêm nữa, nhanh chóng vùi đầu làm bài với Tiễn Ý Ý.

Mà Tiễn Ý Ý cũng không có tâm tư làm bài.

Cô cầm bút, ngẩn người.

Trước kia Lương Quyết Thành soạn đề thi cho cô, trong lòng cô đều có một ngọn lửa bùng cháy muốn khát khao đi giải cái đề đó.

Lương Quyết Thành tùy tay đưa cho cô một cái đề, cô có thể ôm nó lăn qua lộn lại giải cả nửa ngày, thậm chí còn ở bên trong phát hiện một số vấn đề thú vị, đó đều là Lương Quyết Thành tự làm, đều phù hợp với trình độ của cô.

Không chỉ đơn giản như thế, trừ bài tập, còn có rất nhiều chuyện từ sau khi anh rời đi trở nên đần độn, vô vị. Nửa tháng này Tiễn Ý Ý đều vô tri vô giác, cũng không biết mình đang làm cái gì nữa.

Là vì thói quen sao?

Tiến Ý Ý cũng không biết.

Nhưng cô cảm thấy giống như mình đã mất đi cái gì đó, đẩy cô vào bên trong trạng thái mù mịt.

Giờ nghỉ trưa, Tiễn Ý Ý quay lại lớp học, từ trong học bàn lấy ra một quyển sách.

Lạch cạch một tiếng, có gì đó rơi xuống đất.

Tiến Ý Ý khom lưng

Đó là một phong thư màu hồng phấn.

Mặt trên còn dán một hình trái tim.

Phản ứng đầu tiên của Tiễn Ý Ý chính là có cô bé nào đưa thư tình cho Lương Quyết Thành, lại đưa nhầm chỗ bỏ vào trong ngăn bàn của cô.

Lúc phát hiện ra điểm này, tâm trạng Tiễn Ý Ý không tốt lắm.

Cô mím môi, chần chờ hồi lâu mới đem bức thư màu hồng kia nhặt lên.

Đề ở trên bàn của anh sao?

Tiến Ý Ý nắm chặt nó, vừa giơ lên liền phát hiện chữ trên bức thư lại là "Gửi Tiễn Ý Ý".

Cái này là cho cô?

Lúc phát hiện điểm này, Tiễn Ý Ý lại thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thật giống như, không phải việc khó gì.

Nhưng là ngay sau đó, Tiễn Ý Ý liền ca hứng không nổi.

Tại Tiểu chỉ sợ là thiên hạ không loạn, vừa nhìn thấy thư tình trên tay cô liền chụp lấy một bức.

"Chị dâu nhỏ, chị cũng không thể thừa dịp Lương ca của chúng ta không ở đây liền nạp thêm một nhị phòng* a."

* Kiểu chồng hai ấy.

Tại Tiểu vẫn còn đang nói đùa, Tiễn Ý Ý mở mắt trừng trừng nhìn hấn ta đem tấm ảnh đó gửi cho Lương Quyết Thành, còn thêm một tin nhắn thoại.

"Lương ca! Anh không mau trở về đi! Còn không trở về, người ta đều nghĩ là anh với chị dâu nhỏ chia tay rồi đây này, còn có người muốn đào góc tường nữa!"

Tiến Ý Ý xấu hổ, đem phong thư còn nguyên đặt ở đó, không mở ra.

Cô vốn cho rằng Lương Quyết Thành có nghe thấy cũng xem như không nghe.

Không nghĩ đến trước tiết cuối cùng, anh lại đeo balo xuất hiện.

Mặt anh không chút thay đổi từ cửa sau đi tới chỗ ngồi của mình.

"Lương ca về rồi?"

Tại Tiểu cười hề hề.

Khỏe miệng Lương Quyết Thành hơi mím mím.

"Còn không trở về, có người xem như tôi đã chết rồi."

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: hắc hắc hắc!

Editor: Dạo này kiểm tra đập cho mình không góc đầu lên được! Cầu an ủi~ Cầu xoa xoa~

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Hai tuần nay Lương Quyết Thành đều không tới trường, thế nhưng là đối với động thái của trường vẫn nắm rất rõ. Chủ yếu là nhờ vào con đường tình báo tới từ Tại Tiểu với Chu Tam.

Anh đang suy xét một vấn đề. Từ lúc Tiễn Ý Ý dán ở trên cửa phòng anh tờ giấy đó, anh đã nhìn ra vài phần thái độ của cô.

Tiến Ý Ý cảm thấy áy náy với anh, có chút chột dạ muốn đem chuyện của hai người xử lý thật tốt. Mặt khác, cô lại cảm thấy mình không sai, cục diện này khiến cho cô sút đầu mê trấn, xuất phát từ quan hệ của hai người, cô đối với Lương Quyết Thành hẳn là phải có trách nhiệm.

Lương Quyết Thành vừa tròn 18 tuổi, trên pháp luật mà nói, anh đã là người trưởng thành. Anh đối với chính mình phải có trách nhiệm, người khác không có trách nhiệm gì với anh cả. Thế nhưng nữ sinh nhỏ tuổi hơn so với anh này lại dốc sức đem gánh nặng của anh đặt ở trên đầu vai của mình. Mấy tờ giấy nhỏ cộng lại cho anh mấy lựa chọn, tương lai, sự tình như thế nào đều an bài rõ ràng, giống như cô muốn đối với nhân sinh của anh phụ trách đến cùng.

Theo Lương Quyết Thành, đây là cô muốn phiết thanh quan hệ với anh.

Vốn nên là như vậy. Đi nhằm phương hướng nên đẩy về quỹ đạo ban đầu của nó, đây mới là điều người bình thường nên làm. Không sai. Thế nhưng Lương Quyết Thành lại không cam lòng.

Người cũng đã thích, yêu đương thì cũng làm rồi, hiện tại bảo anh đó là già, Lương Quyết Thành vẫn chưa thể tiếp thu được.

Anh dùng gần một tháng để điều chỉnh lại tâm tình của bản thân, trên cơ bản là đã khôi phục được khá rồi. Thế mà lúc này lại nhận được tin nhắn WeChat từ Tại Tiểu.

Bức thư màu hồng phấn, trên đó viết tên của Tiền Ý Ý, vừa nhìn cũng biết là kiểu mẫu thường thấy của mấy bức thư tình của học sinh cấp ba.

Trước sinh nhật anh cũng từng có người viết thư tình cho cô.

Những người này, đều cho rằng anh đã chết rồi sao?

Người còn ở trong mắt của Lương Quyết Thành, không ai dám mơ ước tới cả.

Lương Quyết Thành nhắm mắt thu thập một cái balo trống không, vội vàng chạy tới trường học.

Thế nhưng khi ngồi xuống bên cạnh Tiền Ý Ý, anh lại không dám nhìn cô dù chỉ một cái.

Sợ rằng tâm lý mình vấp và xây dựng một tháng qua, cứ như vậy tan rã.

Tin tức anh với Tiền Ý Ý chia tay lan truyền mấy ngày qua trong trường, anh cũng biết.

Chia tay?

Khóe miệng Lương Quyết Thành mang theo một tia lạnh giá.

Chưa ai nói đâu, từ bao giờ hai người chia tay rồi?

Tại Tiểu cũng gần một tháng rồi không nhìn thấy Lương Quyết Thành, vừa nhìn thấy người, tổng cảm thấy có chút không đúng; thử thăm dò hỏi: "Lương ca, nhìn cậu như kiểu... gầy đi phải không?"

Tiền Ý Ý lập tức quay đầu qua.

Nam sinh ngồi cùng bàn với cô đã lâu rồi không thấy mặt.

Lúc trước thấy qua căn bản là không có cảm giác gì, thế nhưng thỉnh thoảng tách ra hơn một tháng, cảm thấy đối phương ở chỗ mình không thể nhìn thấy có biến hóa rất lớn.

Anh đích xác rất gầy.

Tiền Ý Ý chỉ ghé mắt nhìn mà cũng có thể cảm giác rõ rệt là anh rất gầy.

Cô trầm mặc cúi đầu, ở trên sách bài tập tùy tiện vẽ mấy vài nét.

Vị trí bên cạnh suốt một tháng qua cuối cùng cũng có người ngồi, cái này khiến Tiền Ý Ý có một loại cảm giác khẩn trương xa lạ.

Cô cũng không biết mình đang khẩn trương cái gì.

Tan học, Tiền Ý Ý đứng dậy, Lương Quyết Thành bên cạnh nằm hai tiết cũng nhấc balo lên, đi theo phía sau Tiền Ý Ý.

Tô Á Na vừa mới bước trước nửa bước, đột nhiên dừng lại nhìn, thấy Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành cùng nhau rời đi.

Giữa hai người họ giống như xuất hiện một vài vấn đề, khó có được một người chủ động cúi đầu. Cô không nên đi quấy rầy thời gian của họ thì hơn, hi vọng hai người có thể hảo hảo nói cho rõ ràng.

Lương Quyết Thành không đi xe đạp, Lưu thúc cũng chưa tới đón Tiền Ý Ý.

Tháng 12, đầu đường đã có rất nhiều người tan học đứng ở đó, đều là bộ dáng áo lông thật dày, chỉ hận không thể đem mình giấu ở trong chăn lông khi đi ra đường vậy.

Bên ngoài đồng phục học sinh của Tiền Ý Ý là một cái áo khoác lông màu trắng.

Cô buộc tóc kiểu hoàn tử, trên cổ cuốn một vòng khăn thật dày.

Lương Quyết Thành bên cạnh xách cặp, vẫn mặc một bộ áo gió ngắn đơn bạc, chân vừa thon vừa dài, vừa nhìn liền biết chỉ mặc phong phanh một cái quần bò.

Anh không lạnh sao?

Đầu óc Tiễn Ý Ý rối bời.

Quần áo mùa đông cô mua cho anh nhiều lắm mà.

Cô biết anh về nhà cũ Lương gia ở cho nên nhân lúc anh không có ở đó, sai người đem các loại quần áo mùa đông, áo lông tới cho anh giữ ấm.

Cô căn bản còn tưởng rằng Lương Quyết Thành chỉ là không mua quần áo cho mình, sau này phát hiện, cho dù là mùa đông đi chăng nữa, anh chỉ mặc một kiện áo khoác mỏng manh, khác biệt hẳn với cô, anh không hề sợ lạnh.

Từ trường học cho tới tiểu khu cần nửa tiếng đi bộ; trước đó hai người đều chọn để Lưu thúc lái xe đưa đi, nếu không thì cũng là ung dung chạy bộ về. Chưa từng có thời điểm nào mà cả hai lại bình thản tản bộ trở về như vậy.

Con đường hai bên sau giờ tan học toàn bộ đều là đồ ăn vặt.

Cái gì mà bạch tuộc viên Oden nướng tinh bột Crepes, thức ăn vặt đặt ở nửa con phố, đi tới đi lui đều là học sinh, trong tay không phải khoai tây chiên thì chính là thịt xiên nướng.

Tiến Ý Ý rất ít khi ăn quán vỉa hè, thế nhưng hôm nay nhìn thấy nam sinh trầm mặc không nói gì bên cạnh mình, cô lại cố gắng phát triển bầu không khí.

"Có muốn ăn gì không?"

Lương Quyết Thành: "Cậu muốn ăn gì, tôi đi mua."

Anh vẫn giống như trước đây, chủ động chiều cô Tiễn Ý Ý thỏa đáng.

Hai bên đường đầy rẫy quán ăn vặt, Tiễn Ý Ý tùy tay chỉ một cái, là quầy hàng takoyaki.

Lương Quyết Thành đeo balo đi xếp hàng.

Loại đồ ăn vặt này hầu như chỉ có nữ sinh thích ăn, người xếp hàng cơ hồ đều là nữ cho nên ngẫu nhiên có hai nam sinh đứng trong đó thì đều là giúp bạn gái mình xếp hàng.

Lương Quyết Thành xuất hiện trong hàng ngũ làm các học sinh Nhất Trung đều lặng lẽ đánh giá, sau khi nhận ra liền bàn luận xôn xao.

"Lương Quyết Thành của lớp 11?"

"Không phải nói anh ấy không tới trường học sao?"

"Tớ nghe nói anh ấy với Tiễn Ý Ý chia tay rồi."

"Tiễn Ý Ý có phải cái chị mặc áo trắng bên cạnh kia hay không?"

"Vẫn là không chia tay à? Hai người rõ ràng vẫn ở cùng nhau còn gì."

Lương Quyết Thành nhìn không chớp mắt, cầm bạch tuộc viên xong liền đưa cho Tiễn Ý Ý đứng chờ ở một bên.

Một hộp bạch tuộc viên có hai cái que, Tiễn Ý Ý đưa cho Lương Quyết Thành một cái.

Anh đứng im không động.

Anh không thích ăn mấy thứ này, thế nhưng khi nhìn thấy Tiễn Ý Ý chọc một miếng đưa lên miệng ăn đến thơm ngọt, tự dưng cảm thấy có thể cũng rất ngon.

Tiến Ý Ý cầm trên tay ăn, phát một đoạn nhạc.

"Mùa đông cũng có cái hay của nó, ăn lẩu là một hạnh phúc trần gian. Lại nói, sắp tới là sinh nhật Na Na rồi, cô ấy muốn mời chúng ta cùng đi ăn lẩu đó."

Lương Quyết Thành không đáp.

Tiến Ý Ý nỗ lực hai lần, không khí vẫn vô cùng cứng nhắc, cô cũng không có nhẫn nại để dụ dỗ như vậy.

Thậm chí sau khi cố gắng tạo bầu không khí khó đến hai lần, cả hai đều không được Lương Quyết Thành đáp lại, Tiễn Ý Ý liền có loại cảm giác mặt nóng dần mỏng lạnh.

Cô không nói gì, có chút tức giận.

Lương Quyết Thành mặc dù trầm mặc nhưng vẫn đang nghe Tiễn Ý Ý nói chuyện.

Đã lâu rồi không nghe thấy thanh âm của cô gái nhỏ, bất luận cô nói cái gì anh đều cảm thấy êm tai. Hơn nữa anh có thể cảm giác được, Tiễn Ý Ý đang dỗ anh. Cảm giác được dỗ dành thật tốt, giống như là anh ở trong chuyện này chưa từng sai lầm vậy.

Thế nhưng đột nhiên cô lại dừng lại.

Lương Quyết Thành nhìn không được cúi đầu nhìn Tiễn Ý Ý.

Mặt cô không chút thay đổi, bạch tuộc viên trong tay cũng không ăn, đơn thuần chỉ nhìn gò má thôi cũng có thể thấy được, cô đang tức giận.

Đang êm đẹp, tại sao lại tức giận rồi?

Lương Quyết Thành không biết cô đang làm sao, thế nhưng trực giác nói cho anh biết, nếu như làm không tốt, Tiễn Ý Ý thực sự sẽ không để ý đến anh nữa.

"... Đi thôi."

Lương Quyết Thành thấp giọng nói.

Tiến Ý Ý còn đang hờn dỗi, Lương Quyết Thành thỉnh thoảng trả lời vấn đề trước đó của cô, làm cô cũng quên mất trước đó mình đã nói cái gì.

Cô nhăn mặt, đối với câu trả lời của anh không hề hài lòng chút nào.

Bầu không khí giữa hai người so với lúc nãy còn cứng ngắc hơn.

Trở về tiểu khu, Lương Quyết Thành không vào, đứng ở cửa nhìn Tiễn Ý Ý mở cửa, cầm balo xoay người rời đi.

Cánh cửa này đối với anh mà nói chính là danh không chính ngôn không thuận, hiện tại anh không thể vào.

Sau khi công bố thành tích thi của tháng 12, Tiễn Ý Ý thi lên tới top 2, gần với tên của Nhâm Kha. Dùng 630 điểm, hoàn hảo đứng vào trong top 80 của trường.

Số lần Lương Quyết Thành đến trường rất ít, thậm chí chỉ đến vào lúc đưa đón Tiễn Ý Ý đi học và tan học. Đưa đón thì cũng chỉ là đứng ở cửa chờ, tan học thì đứng ở cổng trường chờ. Sau khi đưa cô về nhà liền đi, từ trước đến nay cũng không hề ở lại.

Tin tức hai người chia tay sắp không trụ nổi nữa rồi.

Người bên cạnh đối với cặp tình nhân ngọt ngào này chiến tranh lạnh cũng biết ít nhiều, cũng lặng lẽ ngậm miệng không dám nói ra.

Sinh nhật của Tô Á Na chuẩn bị một nồi lẩu. Vị trí ngồi của sáu người được mời cùng với trước đó không giống lắm. Nhâm Kha ngồi với Chu Tam, Tô Á Na ngồi với Tại Tiểu, còn lại hai vị trí là để dành cho Lương Quyết Thành với Tiễn Ý Ý.

Trước đó đã nói qua với Lương Quyết Thành, Tiễn Ý Ý cũng chẳng biết là anh có đến hay không.

Chung quy bây giờ, Lương Quyết Thành đều muốn lạnh nhạt đối với tất cả mọi người rồi.

Nhân viên phục vụ đã mang nồi lẩu sôi tới, vị trí bên cạnh Tiễn Ý Ý vẫn trống không.

"Để tớ gọi điện thoại cho Lương ca?"

Chu Tam lời di động ra, chưa kịp ấn gọi thì cửa phòng đã bị đẩy vào.

Lương Quyết Thành mặc một thân áo gió, trong tay cầm một hộp quà được đóng gói, mang theo gió lạnh bên ngoài đi tới.

"Đến muộn."

Anh đưa quà cho Tô Á Na: "Sinht nhật vui vẻ."

"Cảm ơn!" Tô Á Na thụ sùng nhục kính đứng lên nhận quà, mau đề cho anh nhập tọa.

Vị trí trống chỉ có bên cạnh Tiễn Ý Ý, Lương Quyết Thành kéo ghế ra an vị ngồi xuống.

Nồi lẩu sáu người hoàn toàn dựa vào Tại Tiểu với Chu Tam để duy trì bầu không khí sôi nổi. Có sáu người thì hết bốn người đều xảy ra vấn đề, điều này làm cho Chu Tam với Tại Tiểu có chút thảm.

Ăn được một nửa, Tiễn Ý Ý với Tô Á Na đi vệ sinh, thừa dịp không có hai người, Tại Tiểu sấn tới ôm cánh tay Lương Quyết Thành: "Ca ca của em, mau lại đây em nói cái này cho nghe."

Quán lẩu rất đông, Tại Tiểu vất vả lắm mới tìm được một lối thoát hiểm không có người ở bên cạnh, sàu mi khẽ kiểm tra "Ca này, anh với chị dâu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế? Thời gian dài như vậy, bọn em đều chẳng dám hỏi. Thế nhưng hiện tại nhìn hai người có vẻ như không phải gặp vấn đề nhỏ đâu nha. Hai người đây là muốn chia tay thật sao?"

Lương Quyết Thành trầm mặc nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nửa ngày sau anh mới thản nhiên nói: "Quyền quyết định không ở trong tay tôi."

Tại Tiểu vừa nghe, đây không phải là còn có hi vọng sao!

Ít nhất thì thái độ của Lương Quyết Thành vẫn rất rõ rệt, anh không nghĩ sẽ chia tay dễ dàng như thế.

Chẳng lẽ là Tiền Ý Ý bỏ anh sao?

Cũng không đúng, nhìn tâm tư Tiền Ý Ý chuẩn bị sinh nhật cho Lương Quyết Thành mà xem, nhìn thế nào cũng không giống một người nhất đao lưỡng đoạn*.

* Ý chỉ một phát đoạn tuyệt quan hệ luôn.

"Lương ca, thái độ bây giờ của anh là vẫn còn có thể tiếp tục sao? Vậy anh còn cứng rắn thất lưng làm chi?" Tại Tiểu vô cùng bức xúc, hần đầu gì cũng quen qua không ít bạn gái, cái khác không nói, ở trên phương diện yêu đương nam nữ, thái độ hay quan hệ hẳn đều hiểu.

"Anh nếu cảm thấy giữa hai người còn có thể vấn hồi thì nghe anh em khuyên một câu, nhanh chóng nhường nhịn hai câu đi."

Lương Quyết Thành mím môi bất vì sờ động.

Biết rõ đối phương không thích mình, Tiền Ý Ý lúc ấy cũng nói đến nhần tâm như thế, anh cũng không phải không biết xấu hổ gấp gáp đi tìm nhục nhã.

"Cô ấy không thích tôi."

Lúc anh nói lời này, đều mang theo không cam lòng.

Trước mặt anh em tốt, Lương Quyết Thành thậm chí không dám nói, Tiền Ý Ý không hề thích anh, căn bản không hề. Chỉ có hơi uyển chuyển một chút mới có thể làm cho chính mình không chật vật như thế nữa.

Tại Tiểu vừa nghe, nhanh chóng nói: "Hiện tại không thích anh không có nghĩa là về sau cậu ấy sẽ không thích anh mà. Anh xem, tình cảm đều là phải bồi dưỡng ra. Hai người mới quen nhau được có mấy tháng như thế, chỉ là vì thời kỳ đầu do vài điểm nhỏ nhặt mà tách ra, rồi lại nháo đến như vậy, thế thì hai người đừng nghĩ về sau sẽ hão hão nói chuyện yêu đương nữa đi. Bây giờ nhá, phải đem vấn đề giải quyết ngay và luôn."

Tại Tiểu cho ý kiến.

"Người ta là con gái, lại xuất thân là một đại tiểu thư nữa, khả năng là cái gì cũng có, cái gì cũng hơn người khác, nam sinh ưu tú bên người cũng rất nhiều... Cậu này xem như em chưa nói đi!" Nhìn thấy ánh mắt âm u của Lương Quyết Thành, Tại Tiểu thức thời thu hồi lại lời vừa mới nói.

"Lại nói, đại tiểu thư quen với anh coi như rất tốt rồi. Anh nghĩ xem, đại tiểu thư muốn nói chuyện yêu đương, bên người nhiều cứ phải gọi là... Anh đừng giận đấy, em toàn nói sự thật thôi, để cho anh nhìn thấy hiện trạng rõ ràng hiện nay."

Tại Tiểu to gan lớn mật, vì chuyện tình cảm của anh em mà không cần mạng nữa.

"Nếu anh lùi bước dễ dàng như thế, tương đương với việc đem cơ hội nhường cho người khác không phải sao? Chẳng nói đâu xa, ngay ở lớp chúng ta cũng có một Điều Nhất Nam kia kia. Tuy rằng không biết cả tháng nay hần làm gì mà không tới lớp, thế nhưng em có thể cam đoan, tiểu tử này đối với Tiền Ý Ý chính là tà tâm không chịu chết, Lương ca, anh nhìn cho rõ vào, người ta là đại thiếu gia đó, hẳn cùng với đại tiểu thư của chúng ta môn đăng hộ đối như vậy, nếu anh thoái vị, người ta hẳn là sẽ thừa dịp thượng vị lên cái chỗ trống này cho coi. Lúc đó anh có hối hận cũng vô dụng rồi."

Tại Tiểu chỉ hận không thể lắc cho Lương Quyết Thành tỉnh lại.

"Anh phải nhớ kỹ, đem người giữ lại trong lòng bàn tay để chậm rãi bồi dưỡng tình cảm, đó mới là chuyện anh nên làm."

Lương Quyết Thành nghe những lời này xong, trừng mắt nhìn.

Tại Tiểu nói... không sai.

Đích xác là bây giờ Tiền Ý Ý không thích anh, thế nhưng lại luôn thoái nhượng đối với anh.

Cô không nở đối xử với anh như vậy.

Bất cứ tình cảm nào đều có ngọn nguồn của nó, ngọn nguồn này chính là để cho tình cảm từng bước phát triển. Nếu hai người có thể vượt qua được, thì có thể có khả năng nhìn thấy tương lai của cả hai rồi.

Tiền Ý Ý luôn đối với anh có áy náy.

Người mà trước giờ luôn bình tĩnh xử lí mọi việc như cô, khi vướng vào việc của anh thì lại có bộ dáng không quá quyết chút nào.

Đây là bởi vì cô có vướng bận đối với anh.

Có vướng bận là được rồi.

Lương Quyết Thành suy nghĩ rõ ràng, biết được rốt cuộc mình muốn cái gì.

Chuyện này rất dọa người sao? Dọa người chứ, lúc ấy xấu hổ làm cho anh thiếu chút nữa đã đứng dậy bỏ đi rồi.

Thế nhưng mà một chút xấu hổ này so sánh với Tiền Ý Ý, anh càng khát vọng Tiền Ý Ý hơn.

Không cứu được nữa rồi.

Lương Quyết Thành nhẹ nhàng thở ra.

Không cứu được... cũng tốt, ít nhất còn có thể mở ra cho anh một con đường.

Tiền Ý Ý với Tô Á Na rửa tay về mất khoảng ba đến năm phút. Hai người nhìn khuôn mặt hồng phác phác của đôi phương trong gương, liếc nhau một cái, cũng không nói gì thêm.

Bữa lẩu hôm nay cả hai người đều xấu hổ. Nhâm Kha với Tô Á Na hình như xảy ra vấn đề, Lương Quyết Thành với Tiền Ý Ý cũng có vấn đề, biểu hiện trên một cái bàn quá rõ ràng.

Hai nữ sinh tay trong tay trở lại phòng, Lương Quyết Thành với Tại Tiểu vẫn chưa về.

Nhâm Kha lần thi này, khi không có Lương Quyết Thành tham gia, hẳn đạt được hạng nhất của lớp, xếp trong top 30. Hơn một tháng nay hẳn dạy học cho ba người đều ở trong tình trạng bốc hỏa, duy chỉ có khi đối mặt với Tô Á Na, lửa cũng ngẹn lại, dù cho cô ấy có nộp lên bài tập trống trơn, hẳn cũng không nói nửa câu. Nhiều nhất là đưa cô về làm lại mà thôi.

Hiện tại người duy nhất có thể cùng thảo luận đề với Nhâm Kha, chỉ có Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý tiến bộ rất nhanh, cũng có suy nghĩ giải đề của chính mình. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, cũng coi như là hóa giải xấu hổ trên bàn lẩu.

Lương Quyết Thành với Tại Tiểu quay lại.

Về mặt Tại Tiểu mỗi mặt, Lương Quyết Thành lại trái ngược hẳn với cậu ta, trong ánh mắt của anh dường như có thứ gì đó.

Dư quang nơi khóe mắt của Tiền Ý Ý đánh giá hai người, rất nhanh thu hồi tầm mắt.

Nhâm Kha đang nói đến đoạn đề hình nâng cao, trước đó Tiền Ý Ý cũng chưa làm được, cô cắn đầu tự hỏi, Lương Quyết Thành giờ tay khoát lên phía sau ghế của cô, lười biếng nói: "Sẽ không?"

Anh biết mình đi sai chỗ nào rồi.

Anh thích Tiền Ý Ý, Tiền Ý Ý có thích anh hay không cũng không quan trọng.

Không phải còn có rất nhiều thời gian sao?

Tại Tiểu nói đúng.

Mặc kệ như thế nào, trước tiên cứ đem người giữ ở bên mình đã.

Lương Quyết Thành sâu sắc nhìn Tiền Ý Ý.

"Hỏi tôi là được rồi."

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Lương Lương muốn vợ.

Editor: Lại sắp ngọt lại rồi~

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Edit: Thương Thù

Beta: Tĩnh Nghiên

Tiền Ý Ý bị cái tay đặt ở sau lưng mình làm cho bối rối vài giây.

Lương Quyết Thành đây là...

Tiền Ý Ý không dám nói lời nào, cô cảm thấy cục diện kể tiếp không phải là thứ mà cô có thể không chế được.

Lương Quyết Thành nhìn chăm chăm cô vài giây, đem tầm mắt rời khỏi tiểu cô nương nhà mình, tầm mắt tự do cán dũa.

Anh như kiểu được đã thông hai mạch Nhâm Đốc, từ trạng thái không được tự nhiên suốt một tháng qua khôi phục lại, sau khi tan cuộc còn chủ động bám theo Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý nghi ngờ đồ uống của bọn họ đã bị đổi từ nước trái cây thành đồ có cồn. Nếu không thì vì cái gì mà tính tình Lương Quyết Thành lại chuyển hóa lớn tới như vậy?

Cô không biết, cũng không dám hỏi.

Về nhà, Tiền Ý Ý đi rửa mặt, Lương Quyết Thành nhìn vòng quanh phòng khách một lượt, đồ vật của anh đều còn ở đây, một tháng không có chủ nhân của chúng vẫn ngay ngắn chỉnh tề, một chút tro bụi đều không có. Hẳn là mỗi ngày đi giúp việc đều quét tước. Trên giá áo còn treo một cái áo khoác mùa đông hoàn toàn mới, đây chính là một bộ đáng ghênh đón chủ nhân sau nhiều ngày không về.

Lương Quyết Thành rửa mặt xong, thay đồ ngủ mới. Áo ngủ là áo san hô nhưng mùa đông, vẫn là kiểu dáng ô vuông màu lam, cùng với bộ đồ ngủ mùa hè của anh không khác nhau lắm.

Cách một bức tường, bên cạnh chính là Tiền Ý Ý.

Lương Quyết Thành nghĩ thông suốt, quan hệ tiền bạc cũng được, trước cứ ở lại đã. Tăng quan hệ này sớm muộn gì cũng đều có thể thay đổi được.

Sáng ngày thứ hai, Tiền Ý Ý đột nhiên nhìn thấy Lương Quyết Thành như trước đây, cô còn cho rằng mình chưa tỉnh ngủ.

Ngày đó nháo rất không thoải mái, có thể trở lại làm bạn bè cũng đã làm người ta rất khó có thể tin tưởng rồi. Lương Quyết Thành còn không tiếp tục trốn tránh cô nữa mà về đây ở.

Tiền Ý Ý mang theo nghi hoặc, ngăn người ngồi trong lớp học.

Lớp tự học sáng sớm, đại diện môn sẽ thu bài tập về nhà. Phát hiện Lương Quyết Thành cùng bàn với Tiền Ý Ý quay lại, hơn nữa còn có cái chỗ hơn nửa tháng nay không có người ngồi bây giờ cũng đã được lấp đầy.

Diêu Nhất Nam cũng quay về.

Bọn họ cơ hồ chính là chân trước chân sau quay trở lại lớp, Diêu Nhất Nam còn phá lệ chú ý tới Lương Quyết Thành, lúc đi học, tầm mắt đều dừng ở phương hướng Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý ngẫu nhiên quay đầu, chống lại tầm mắt của Diêu Nhất Nam, đột nhiên cảm thấy có chút vi diệu.

Ánh mắt của Diêu Nhất Nam, có chút kỳ kỳ quái quái.

"Ý Ý."

Nói đến là đến, lúc nghỉ trưa, Diêu Nhất Nam gõ gõ bàn Tiền Ý Ý, không thấy ánh mắt của Lương Quyết Thành: "Theo tôi ra đây một chút, có chuyện muốn nói với cậu."

Diêu Nhất Nam trắng trợn không kiêng nể gì, giống như căn bản sẽ không sợ Tiền Ý Ý cự tuyệt.

Cái này so với thái độ lúc trước của hắn không giống nhau.

Tiền Ý Ý do dự một lát.

Cô vẫn rất để ý tới cái ánh mắt mà hôm nay Diêu Nhất Nam dùng để nhìn Lương Quyết Thành.

Tổng cảm thấy, hẳn có phải đã biết cái gì rồi hay không?

Giống với dự liệu của Diêu Nhất Nam, Tiền Ý Ý đứng dậy cùng hắn rời đi.

Chân trước hai người vừa rời đi, chân sau đám người trong lớp triệt để vỡ òa.

"Ban nãy Diêu thiếu gọi Tiền Ý Ý đi?"

"Ngay trước mặt Lương Quyết Thành?"

"... Tớ muốn biết Lương Quyết Thành với Tiền Ý Ý rốt cuộc có chia tay hay không đây?"

"Không phải nói bọn họ quan hệ rất tốt sao? Mỗi ngày đều ở chung một chỗ còn gì."

So với những bạn học khác, Tại Tiểu với Chu Tam triệt để gào lên.

"Đạch! Đạch! Lương ca! Anh nhìn thấy không, nhìn thấy không! Có người giờ đào leo tường chặt cây của anh rồi đấy!"

Tại Tiểu tức giận: "Lương ca, anh nhanh chóng đuổi theo xem đi!"

Chu Tam gãi gãi đầu, cố gắng hồi tưởng một chút: "Lại nói trước đây Tiền Ý Ý nhận được hai bức thư tình, chuyện này còn chưa giải quyết nữa thì phải?"

Tiền Ý Ý nhận được thư tình vẫn để nguyên ở nơi đó, không mang đi cũng không mở ra, cũng không trực tiếp ném đi. Cô đơn giản chính là để cho người gửi biết được thái độ của mình, lưu lại mặt mũi cho họ, để họ có thể thừa dịp không có người tới lấy thư về."

Có điều hai bức thư kia đến giờ vẫn không có ai lấy đi, vẫn còn ở trong ngăn bàn của Tiền Ý Ý.

Tại Tiểu thò tay vào hộc bàn cô, bị Lương Quyết Thành đánh một phát.

Anh cúi đầu, hồi tưởng lại câu nói của Tại Tiểu.

Nếu anh thoái vị, sẽ có rất nhiều người muốn thượng vị.

Vậy nên anh nửa bước cũng sẽ không cho.

Lương Quyết Thành đứng dậy, đi theo.

Diêu Nhất Nam một tiết qua nhìn chăm chăm cô gái của anh rất lâu, anh nhìn cũng rất lâu.

Trên sân thượng, lúc đi Tiền Ý Ý quên không mang theo áo lông, có chút lạnh. Thế nhưng trước mặt Diêu Nhất Nam vẫn bày ra tư thái.

"Có chuyện?"

Diêu Nhất Nam ăn mặc so với cô còn mỏng hơn.

Mấy ngày nay hắn vẫn không tới trường, vừa mở miệng liền hỏi: "Cậu với Lương Quyết Thành chia tay rồi?"

"Nói hươu nói vượn." Tiền Ý Ý lập tức phản bác.

Cô cùng Lương Quyết Thành chỉ là lý niệm không hợp liền tách ra, trước mắt mà nói thì bọn họ vẫn còn đang thực hiện hợp đồng. Nói như vậy thì trong khoảng thời gian này, quan hệ tiền tài vẫn có hiệu lực.

Nếu như có hiệu thực, như vậy cô với Lương Quyết Thành vẫn là quan hệ tiền tài, cũng chính là quan hệ duy nhất cô tán thành từ đầu đến cuối với anh.

Cô phản bác vừa nhanh vừa lưu loát khiến Diêu Nhất Nam ngẩn ra.

"Không phải sao? Tất cả mọi người đều nói vậy, hơn nữa tôi cũng có chứng cứ."

Tiền Ý Ý hỏi: "Cậu có về rảnh nhì? Nói xem, một đại thiếu gia như cậu mà đi nhìn chăm chăm tiểu tình nhân của người khác, không thấy là rất biến thái sao?"

"Đừng đổ oan cho tôi vậy chứ, tôi có nhìn chăm chăm các cậu đâu." Diêu Nhất Nam cười cười, "Cậu xem, một tháng qua tôi có lượn lờ trước mặt cậu đâu nào."

Như thế, Tiễn Ý Ý cũng không biết tại sao Diêu Nhất Nam lại đột nhiên biến mất, thậm chí cùng với thời gian Lương Quyết Thành biến mất chênh lệch không nhiều.

Nếu không phải có thể nắm giữ vị trí của anh, Tiễn Ý Ý đã muốn suy nghĩ tới mấy phương hướng quý dị kia rồi.

"Tôi còn có chuyện, cũng không nghĩ tới có quan hệ với các cậu."

Diêu Nhất Nam cười nhạo: "Cậu xem, là tôi trốn không thoát khỏi hai người chứ không phải tôi không buông tha hai người."

Nghe hắn nói thế, Tiễn Ý Ý liền cảnh giác hơn.

Nếu Diêu Nhất Nam đi làm chuyện có liên quan đến Lương Quyết Thành, vậy thì cô cũng không thể không để ý tới.

Diêu Nhất Nam tựa như không nhìn Tiễn Ý Ý, hắn ghé vào rào chắn để gió thổi một lát, mới chậm rãi nói ra: "Bạn của cậu điều tra tôi."

Nghe vậy, Tiễn Ý Ý sững sốt.

Bạn cô điều tra Diêu Nhất Nam?

Ai?

Nhắc tới đây, Tiễn Ý Ý liền mơ hồ nghĩ tới những bạn bè trước kia của mình, người còn liên hệ với cô, lại còn có năng lực đi thăm dò Diêu gia...

"Khung Khung?"

"Phải, là cái vị tiểu công tử của Tào gia kia."

Diêu Nhất Nam dứt tay vào túi, nghiêng đầu cười cười: "Cậu nói xem có kì quái hay không, Diêu gia của tôi với Tào gia cũng không có quan hệ, hắn đang êm đang đẹp tại sao lại điều tra tôi chứ?"

"Tôi cảm thấy thật thú vị cho nên mới tra ngược trở về."

Diêu Nhất Nam nhìn chăm chăm Tiễn Ý Ý, từng câu từng chữ hỏi: "Cậu đoán xem, tôi tra ra được cái gì đây?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Tra được cái gì?

Sắc mặt Tiễn Ý Ý không tốt lắm.

Cô nghĩ tới hồi đại hội thể dục thể thao, Tào Khung tựa hồ có nói một câu, gò má của Lương Quyết Thành với Diêu Nhất Nam có chút giống. Lúc ấy cô liền phản bác trở về, cũng không nghĩ đến Tào Khung cư nhiên sẽ ngầm điều tra. Cậu ấy đến cùng đang nghĩ cái gì?

Điều tra thì cũng thôi đi, dù sao Tào gia với Diêu gia cũng không có quan hệ, ít nhất thì cũng đừng nên để cho Diêu gia biết, có vậy thì cô cũng sẽ không nói gì.

Thế nhưng Tào Khung lại điều tra không tốt, để cho Diêu Nhất Nam phát hiện ra, còn bị tra ngược lại nữa?

Tiến Ý Ý biết cái này không trách Tào Khung được, Diêu Nhất Nam vẫn còn thân phận nam chủ ở đó, ánh hào quang trên người quá nặng. Chỉ cần mở ra bàn tay vàng thì cơ hồ đều không có chuyện gì tránh được tầm mắt của hắn.

Thế nhưng ánh hào quang này sử dụng trên người người khác thì cũng thôi đi, tại sao còn dính tới trên người cô với Lương Quyết Thành chứ.

Nếu Điều Nhất Nam biết thân phận của Lương Quyết Thành, Điều gia... Lương Nguyệt Ninh, Lương Quyết Thành, còn có cả mẹ Lương nữa...

Ánh mắt Tiễn Ý Ý lạnh xuống.

"Câu tra được cái gì thì chính cậu tự biết, tại sao lại tới hỏi tôi? Cậu cho là tôi biết sao?"

Cô không xác định Điều Nhất Nam đã tra ra được bao nhiêu, không thể chủ động nói ra với hắn ta được.

Điều Nhất Nam lẳng lặng nhìn Tiễn Ý Ý.

Hắn tra được cũng không tính là nhiều.

Lúc phát hiện ra Tào Khung là khi cậu ta tra tới chuyện của nhà hắn.

Đặc biệt có ý tứ chính là, Tào Khung chỉ là một tiểu bối, vậy mà lại tra chuyện xưa từ mười mấy năm trước, cái cậu ta tra lại là chuyện của cha Điều.

Tra tới ông bố kia của hắn, Điều Nhất Nam cơ hồ liền rất nhanh phát hiện ra.

Tào Khung điều tra là vì cậu ta hay vì người khác, Điều Nhất Nam sau khi tra ngược về mới phát hiện, ít nhất đó không phải là ý tứ của Tào gia. Tào Khung tự làm chủ tìm người tới tra chuyện của cha Điều. Đây chính là có ý tứ, Tào Khung chỉ là một học sinh, có thể có quan hệ gì với cha Điều? Có quan hệ gì mà khiến một người còn đang phải theo sự nghiệp học hành vất vả có thể bỏ chút thời gian tra chuyện đối với hắn chẳng có gì là quan trọng này?

Lúc ấy Điều Nhất Nam xem như là tò mò, cảm thấy hành động của Tào Khung chắc chắn có dụng ý của cậu ta. Thêm nữa, Tào Khung lại là bạn thân của Tiễn Ý Ý, có lẽ chuyện này sẽ có chút quan hệ với Tiễn Ý Ý. Chung quy lại thì lúc ấy, Tiễn gia vẫn muốn để Tiễn Ý Ý với Điều gia bọn hắn ở cùng nhau.

Cha Điều vì nhắm tới Tiễn Thiếu Trầm cho nên nghĩ mọi biện pháp để hắn quen được Tiễn Ý Ý. Nhất là lúc trước, sau yến tiệc giám trường vòng ngọc kia, tất cả mọi người đều biết là Tiễn lão gia tử đối với đứa cháu gái này là coi trọng nhất, vòng tay một nghìn vạn nói cho liền cho, còn để cho cô mang chơi.

Lão gia tử sùng cô như vậy, Tiễn Thiếu Trầm sẽ còn không sùng đứa cháu gái luôn ở trong lòng này nữa sao? Muốn kết nối quan hệ với Tiễn Thiếu Trầm, chiêu số chắc chắn nhất là thông qua Tiễn Ý Ý.

Trước kia Điều Nhất Nam còn có thể lười biếng. Chung quy lại vẫn chỉ là một đứa con gái mà thôi, lớn lên xinh đẹp một chút, tính cách tốt một chút khắp nơi đầy ra đó. Ưu thế duy nhất của Tiễn Ý Ý chính là thân phận cháu gái của Tiễn Thiếu Trầm.

Hắn có nói là thích cô, hình như có chút chút như vậy thật, thế nhưng muốn nói là có bao nhiêu thì phải cẩn thận suy nghĩ một chút.

Thế nhưng không nghĩ tới Tiễn Ý Ý sẽ khó đối phó như vậy.

Rõ ràng chỉ cần hắn đuổi tay một cái, đủ loại nữ nhân đều sẽ xà vào lòng hắn ngay. Tựa như cô chị gái kia của Tiễn Ý Ý vậy.

Tiến Ý Ý cự tuyệt hắn, lại lựa chọn một nam sinh xuất thân không tốt, thậm chí còn từng giết người, lại trải qua cuộc sống nơi phố bản dân kia mà lớn lên. Cái này đối với Điều Nhất Nam chính là một sự si nhục không hề nhẹ.

Chẳng lẽ hắn còn không bằng tên tiểu tử nghèo nàn kia sao?

Tên tiểu tử kia trừ việc lớn lên để nhìn một ít, học giỏi một ít thì còn có cái gì nữa?

Đối với những người như bọn họ mà nói, khuôn mặt cũng được, học tập cũng thế, hai cái đó đều không phải là thứ khiến cho người như họ coi trọng. Lương Quyết Thành thậm chí còn chẳng có nổi một phân hạng nào, thế mà lại có thể để Tiễn lão gia tử thừa nhận, còn nghe nói đã dẫn tới công ty của Tiễn gia học tập.

"Một bước lên trời", dùng để hình dung Lương Quyết Thành cũng không quá.

Vào lúc này, Điều Nhất Nam vẫn ghen một bụng lửa giận. Tào Khung cứ như vậy vô tình đụng phải.

Tào Khung dựa vào cái gì mà điều tra Điều gia bọn họ?

Điều Nhất Nam mượn cớ hòa này, tra ngược trở lại.

Cái này vừa tra, làm cho hắn phát hiện một số thứ.

Tào Khung tra là tra chuyện Điều Nhất Nam sinh ra như thế nào, còn có một ít chuyện xưa của cha Điều nữa. Điều Nhất Nam để Tào Khung tiếp tục tra, còn mình lại tra ngược lại, tra được một số tư liệu mà cậu ta tra ra được. Đầu tiên chính là bằng chứng Điều Nhất Nam được sinh ra như thế nào, cái

thứ hai là trợ lý lúc ấy của cha Diêu, hai nữ viên chức trong công ty.

Trong lòng Diêu Nhất Nam mơ hồ có dự cảm không tốt lắm, sợ tra được cái gì hấn không thể tiếp nhận, vì thế liền thu tay lại.

Nhưng mà như vậy cũng đủ để hấn biết một ít, ít nhất thì Tào Khung là tra có mục đích, như vậy có khả năng lớn nhất chính là giúp đỡ Tiền Ý Ý. Vậy thì rốt cuộc cô muốn biết cái gì?

Chẳng lẽ là năm tới một số chuyện của cha Diêu, đến uy hiếp bọn họ sao?

Diêu Nhất Nam không biết, cũng không muốn hỏi. Hấn chỉ biết là cô gái trước mắt so với trong suy nghĩ của hấn không giống nhau, có một số việc khiến hấn tất yếu phải cảnh giác chút ít.

Tiền Ý Ý không trả lời đúng như dự kiến của Diêu Nhất Nam, cô quả nhiên là đang muốn giả ngu.

"Tôi rất hiếu kì, cậu tra chuyện của bố tôi, là muốn biết cái gì đây?" Diêu Nhất Nam còn cố ý nói đùa, "Chẳng lẽ cậu là con gái thất lạc của bố tôi hả? Không trùng hợp như thế chứ?"

Sắc mặt Tiền Ý Ý hơi đỏ.

Suy đoán của Diêu Nhất Nam kỳ thật gần đúng với chân tướng rồi, điều này làm cho lòng Tiền Ý Ý vô cùng hoảng hốt. Chỉ cần hấn tra được tin tức về phương diện tư sinh này của ông ta, như vậy thì những hành vi trước đây của cha Diêu, căn bản là không thể giấu được nữa. Cái khác không nói, Lương Quyết Thành ở ngay trước mặt, thậm chí là thân phận của em gái Lương cũng không thể giấu được.

Cho đến lúc này, nếu cha Diêu phát rò tiến hành theo đúng nguyên tắc thì chẳng phải Lương gia sẽ có tai ương ngập đầu hay sao?

Tiền Ý Ý cười lại: "Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy."

Con gái thất lạc của cha Diêu?

Tên nam nhân ra về đạo mạo kia, làm con gái của ông ta quả thực chính là một loại tra tấn. Cũng chỉ có Diêu Nhất Nam, thân là người thừa kế sẽ đỡ hơn nhiều. Trừ hấn ra thì những đứa con gái khác đều không khác gì một thứ công cụ để ông ta lợi dụng.

Nhất là con gái ruột, quả thực thì sinh mệnh của họ đều bị ông ta nắm trong lòng bàn tay, tùy ý nhào nặn.

Cha Diêu cần một đả kích tới từ nhân vật phản diện.

Thế nhưng không cần đả kích cũng được, dù sao thì cha Diêu cũng không có quá nhiều thời gian lãnh hơi như thế. Chỉ cần ông ta đi theo đúng kịch bản thì Tiền Ý Ý có thể cam đoan nghĩ được biện pháp mời ông ta tới trại giam uống trà.

Chính là loại giam cả đời không ra ngoài được kia.

Diêu Nhất Nam trầm mặc.

"Nếu cậu là em gái của tôi..."

Diêu Nhất Nam kéo dài âm cuối: "Cũng không có vấn đề gì."

"Tôi cũng đang muốn thử xem, em gái mình sẽ có tư vị gì." Lúc hấn nói lời này, trong mắt đều lộ ra một loại điên cuồng.

Cái này làm cho Tiền Ý Ý hết sức ghê tởm.

"Cậu có thể cùng bố cậu thử xem."

Diêu Nhất Nam chỉ là cố ý ghê tởm Tiền Ý Ý mà thôi, chứ không nghĩ tới cô sẽ ghê tởm trở lại như thế, nhất thời đem chính hấn ghê tởm đến hồng rỗi, đầy mặt đều là nhả nại.

"Tiểu nha đầu nhà cậu..."

"Tôi nói trước." Tiền Ý Ý lạnh tiếng, "Chuyện của Khung Khung chỉ là đánh đố hào chơi mà thôi, chúng tôi đâu không muốn dính dáng tới Diêu gia các người. Cho nên cũng sẽ không nắm cái gì uy hiếp mấy người kia đâu. Cái này chỉ là chúng tôi nháo vui mà thôi, nếu cậu cảm thấy không phục thì có thể đổi một biện pháp khác công kích trở về."

Tiền Ý Ý cố ý tạo cho Tào Khung một động cơ.

Cô không biết có thể lừa gạt Diêu Nhất Nam hay không, thế nhưng ít nhất có thể kéo dài được nhất thời.

Bây giờ không phải thời điểm thích hợp.

"Cậu đối với tôi chú ý như vậy, có phải là tên tiểu tử kia đã cậu rồi không? Cho nên bây giờ cậu độc thân, có thể chuẩn bị nhận lời tỏ lộ của tôi rồi chứ?" Diêu Nhất Nam có ý xuyên tạc lời nói của Tiền Ý Ý, "Nếu như cậu muốn chú ý tới tôi, cũng không cần dùng loại thủ đoạn lòng vòng kia, chẳng phải rất phiền toái sao. Tôi không thích con gái hay vòng vo trước mặt mình, thế nhưng nếu đối tượng là cậu thì tôi vẫn có thể nhẫn nại."

Tiền Ý Ý dùng ánh mắt liếc nhìn thẳng ngực mà nhìn hấn.

"Nếu như cậu có thời gian nói mấy thứ này thì tốt nhất nên tới bệnh viện số 7 kiểm tra một chút."

Bệnh viện số 7, là bệnh viện tâm thần có tiếng ở Hải thị.

Diêu Nhất Nam cười nhạo: "Sao, mới nãy nói nhiều như thế cậu không có phản ứng, vừa nhắc tới tên tiểu tử kia đã kích thích tính công kích của cậu rồi sao?"

"Hai người không phải đã chia tay à?"

Chia tay hay không chia tay, Tiền Ý Ý cũng không quan trọng, thế nhưng trước mặt Diêu Nhất Nam, khẳng định không thể để cho hấn biết.

Chung quy lại thì mấy người Diêu gia kia đều muốn mượn cô để bỏ lên người Tiền Thiếu Trầm, nhất định sẽ sử dụng tất cả thủ đoạn. Chỉ cần có một khả năng, thì đều sẽ mượn khe hở lập tức chui vào, nghĩ trăm phương ngàn kế đem cục diện biến thành có lợi đối với bọn họ.

"Làm cậu thất vọng rồi, bọn tôi vẫn tốt lắm." Ánh mắt Tiền Ý Ý cũng không thêm chớp, "Nếu như cậu tin tưởng mấy lời đồn nhảm kia, tôi thực sự là hoài nghi trí thông minh của cậu đấy."

Sắc mặt Diêu Nhất Nam đen xuống.

Trước đây hấn có tra được một ít, nhất là về Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành.

Quan hệ của hai người nói ra cũng rất kỳ quái, chỉ gặp mặt qua có vài lần liền xác định quan hệ bạn trai bạn gái ngay lập tức, sau đó chính là một đường đi lên. Cuối cùng chính là chuyện hấn biết được, Lương Quyết Thành được sự công nhận của Tiền gia, trước đó không lâu lắm, Tiền Ý Ý còn làm sinh nhật trưởng thành cho anh nữa.

Vấn đề là sau khi sinh nhật.

Hấn tại thời điểm tra Tào Khung liền phát hiện hai người họ dường như là âm ỉ mà tách ra.

Loại tách này chính là có tiếng cũng có miếng, hấn tìm người đi tra, biết được hai người cơ hồ là nửa tháng rồi không gặp mặt. Lương Quyết Thành cũng chuyển ra khỏi nhà Tiền Ý Ý, về lại chỗ ở cũ của mình.

Trạng thái giữa hai người dường như là sau sinh nhật 18 tuổi của Lương Quyết Thành liền như một thanh đao chặt đứt.

Ở trường cơ hồ là cũng không thấy hai người đi chung, tất cả đều đoán là họ chia tay. Mà Diêu Nhất Nam thì đã xác định, hai người âm ỉ tách ra.

Nếu như đã tách ra, như vậy liền có cách nói của tách ra.

Tiền Ý Ý khôi phục tình trạng độc thân, có một số việc dễ làm hơn rất nhiều.

Diêu Nhất Nam không thích làm việc theo chỉ đạo của cha Diêu, thế nhưng chuyện này hình như là rất hợp khẩu vị của hấn cho nên hấn cũng không có cảm giác bị ép buộc, thậm chí có chút chờ mong muốn làm như vậy.

"Có phải lời đồn hay không, chính cậu rõ nhất. Người khác không biết nhưng tôi thì biết rất rõ đấy." Diêu Nhất Nam bỗng có một loại ý tưởng: "Hai người có phải từ đầu đã không phải quan hệ đó không?"

- - - - -

Editor: Phúc lợi đêm khuya, hôm nay bạo 3 chương (Mỗi tay chết mất QAQ)

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Edit: Thương Thù

Beta: Tĩnh Nghiên

Chung quy lại thì trước đó một ngày còn làm một buổi sinh nhật hoành tráng như vậy, không có khả năng chỉ trong một đêm liền ảm ỉ đến chia tay. Trừ phi là bên trong có nguyên nhân gì đó.

Phản ứng đầu tiên của Điều Nhất Nam chính là sinh nhật của Lương Quyết Thành.

Anh đủ mười tám tuổi rồi, cho nên Tiền Ý Ý không cần anh nữa?

Chẳng lẽ đây là sở thích kỳ lạ của Tiền Ý Ý sao? Cô chỉ thích yêu đương với trẻ vị thành niên?

Nhưng nếu nói như vậy thì cũng quá là biến thái đi. Điều Nhất Nam cảm thấy cô không đến mức là người như vậy, cho nên hắn chỉ đành lui một bước, dùng một cách suy nghĩ khác để phỏng đoán quan hệ giữa hai người họ.

Trên mặt Tiền Ý Ý vẫn duy trì sự bình tĩnh.

"Trí tưởng tượng rất phong phú. Bội phục."

Lại có thể đoán được chân tướng, cái này không lẽ là do ánh hào quang của nam chính?

Mà cho dù Điều Nhất Nam có đoán được đi chăng nữa thì Tiền Ý Ý cũng tuyệt đối không thừa nhận.

Cô với Lương Quyết Thành yêu nhau hay không yêu nhau thì đó đều là chuyện của hai người.

Cái khác không nói, thế nhưng hai người họ vẫn còn giữ hợp đồng quan hệ bao dưỡng, cái này cũng có thể tính là một loại quan hệ rồi. Tiền Ý Ý càng hợp tình đúng lý nói ra: "Tôi với anh ấy vẫn rất tốt, cậu chắc là vẫn chưa thấy qua người ta cãi nhau dẫn tới chiến tranh lạnh nên mới có thể có suy nghĩ quái dị như thế. Bạn học Điều, tôi đề nghị cậu về nhà để ý tới cha mẹ một chút... à quên, xin lỗi, tôi quên rằng cha cậu vốn không có về nhà."

Tiền Ý Ý mượn bối cảnh của tiểu thuyết này, thỉnh linh cảm cho Điều Nhất Nam một đao.

Điều Nhất Nam "...". Bực bội.

Cô quả nhiên là đi thăm dò mấy thứ này.

Kể từ đó, Điều Nhất Nam hoàn toàn bị cô điều đi một phương hướng khác hoàn toàn.

"Các cậu còn có loại chiến tranh lạnh này? Nếu tôi điều tra không nhầm thì chẳng lẽ, người chuyển đi là người khác sao?"

Tiền Ý Ý bình tĩnh đáp trả: "Cha cậu chuyển ra ngoài ở chính là cùng với mẹ cậu đã ly hôn rồi à?"

Điều Nhất Nam "...". Sao cứ phải nhắc lại chuyện này là như thế nào đây?!

Cha mẹ hắn tình cảm tốt như vậy, ông ấy chỉ là bận làm việc mà thôi! Làm sao có thể giống như mấy đứa con nít bọn hắn được!

Điều Nhất Nam không nói lại Tiền Ý Ý, liền trực tiếp hỏi: "Cậu với hắn ta không hề chia tay?"

Trong quan hệ giữa Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành, nếu nhất định phải có một người nắm quyền chủ đạo thì người đó nhất định là Tiền Ý Ý. Lương Quyết Thành cũng vô lực có thể ngăn trở những quyết định của cô. Cho nên nếu hai người đã hẹn hò với nhau thì nhất định đó là ý kiến của Tiền Ý Ý. Nếu hai người chia tay vậy thì chắc chắn là do Tiền Ý Ý đá Lương Quyết Thành, mà anh chỉ có thể bất lực không làm được gì.

Cho nên rốt cuộc hai người này có quan hệ như thế nào, thì phải xem Tiền Ý Ý rồi.

Tiền Ý Ý trầm đĩnh tiết thiết*: "Đương nhiên là không có!"

*Chém đĩnh chặt sắt: Ý chỉ nói dứt khoát, rõ ràng.

Có hẹn hò đâu, chia tay thế nào được?!

Bất quá là cô đổi một cách nghĩ khác, rất tự nhiên như đúng lý hợp tình lắm vậy, đáy mắt không có một tia chột dạ nào, tình lạnh băng phẳng không chút dao động.

Điều Nhất Nam sâu sắc nhìn cô một chút. Nếu như bọn họ chia tay, hắn còn có thể đánh một chút thủ đoạn, thế nhưng đối phương lại nói không hề chia tay, Điều Nhất Nam cũng khinh thường làm những chuyện quá phận.

Bầu không khí trầm mặc một lát.

"Hiện tại không chia tay không có nghĩa là về sau sẽ không chia tay. Tiền Ý Ý, tôi đợi cậu." Điều Nhất Nam lộ ra nụ cười nhẹ, "Cậu tốt nhất là có thái độ tốt với tôi một chút. Chờ sau khi hai người chia tay, tôi sẽ cho cậu biết, tương lai của cậu thuộc về ai."

Tiền Ý Ý cười lạnh: "Bạn học Điều đừng tự phụ quá mức như thế. Nếu cậu thực sự muốn buộc chặt tương lai của một người, xem xem, Tiền Mân Văn thì sao? Cậu với cô ta thật đúng là một đôi trời đất tạo nên mà."

Lời nói này cũng không sai. Trong kịch bản chính là như thế mà.

Ai ngờ Điều Nhất Nam lại biểu lộ vô cùng tức giận: "Cậu không thích tôi cũng được, thế nhưng thỉnh đừng có nhục nhã tôi!"

Tiền Ý Ý: "..."

???

Cô nhục nhã Điều Nhất Nam sao?

Điều Nhất Nam nổi giận đùng đùng rồi đi, đi đến trước cửa liền đột nhiên dừng lại.

Lương Quyết Thành ôm áo khoác của Tiền Ý Ý ở trong tay, tay rút túi lạnh lùng đứng đó nhìn hắn.

Điều Nhất Nam với Lương Quyết Thành chạm mắt nhau, hắn cười lạnh một tiếng: "Con chó mà đại tiểu thư nuôi đây sao? Như thế nào, nghe được chủ nhân vẫn còn yêu thích người như thế, cao hứng sao?"

Lương Quyết Thành thản nhiên đảo mắt qua Điều Nhất Nam, không nghĩ tới sẽ mở miệng nói chuyện với hắn.

Ngay từ lúc đầu hắn đã nhìn anh không vừa mắt, hoàn hảo là hai người đều chẳng ưa gì nhau, khó chịu rồi đi.

Lương Quyết Thành ôm áo khoác của Tiền Ý Ý cùng Điều Nhất Nam gặp thoáng qua.

Chuyện bọn họ vừa mới nói, anh cũng nghe thấy.

Kể cả đoạn trước điều tra lẫn đoạn sau nói đến quan hệ của bọn họ, anh đều nghe thấy rõ ràng.

Bị gọi là "con chó của đại tiểu thư", Lương Quyết Thành chỉ suy nghĩ, Điều Nhất Nam thì coi là cái gì chứ, ngay cả một con chó cũng không thẳng nói?

Lương Quyết Thành cảm thấy thật đáng buồn thay cho Điều Nhất Nam.

So sánh với người như hắn, trong lòng anh cũng thoải mái hơn.

Lương Quyết Thành chờ Điều Nhất Nam rời đi, đứng ở khúc quanh đợi một lát, chờ cho tới khi thời gian thích hợp tới mới tiến lên trước.

Tiền Ý Ý đã sớm bị đông lạnh đến mức cả người phát run. Ở trước mặt Điều Nhất Nam, cô đã rất cố gắng chống đỡ, chung quy lại mà nói thì hắn cũng không phải bạn bè của cô, tính khí lại có hơi quá phận, chỉ cần nghĩ tới hắn ở bên phe của Tiền Mân Văn thôi thì cô đều xem như là địch nhân hết.

Lương Quyết Thành cầm áo khoác tới giải cứu cô vào thời điểm này, quả thực mà nói chính là thiên thần. Tiền Ý Ý cảm động đến suýt khóc, mặc áo lông thật dày vào, cảm giác mình như được sống lại một lần nữa vậy.

"Sao cậu lại tới đây?"

Đợi cho thân thể hơi ấm lên, Tiền Ý Ý mới xoa xoa chóp mũi đó bưng hời.

"Cậu không mặc áo khoác."

Lương Quyết Thành mặc mỗi áo khoác đồng phục mỏng, bên ngoài lại chẳng mặc thêm cái gì nữa.

Tiền Ý Ý trầm mặc.

Kể cả quá khứ hay hiện tại, Lương Quyết Thành đều đặt cô ở vị trí số một. Vô luận là lúc nào, Tiền Ý Ý phát sinh chuyện gì anh đều có thể biết được, đều có thể chiều cô cô đâu tiên.

Nếu quả thật là bạn trai cô, ước chừng chính là Nhị Thập Tứ Hiếu* bạn trai tốt, là loại mà có đốt đèn lồng cũng không tìm được kia.

* 24 người con hiếu thảo.

Đáng tiếc, anh không phải.

Hai tay Tiền Ý Ý rút trong túi, trong túi còn có một cái túi giữ nhiệt nhỏ mà buổi sáng cô tiện tay nhét vào.

Tiền Ý Ý đưa túi giữ nhiệt cho Lương Quyết Thành.

Anh nắm trong tay túi giữ nhiệt màu hồng phấn của đại tiểu thư, cúi mắt nhìn xuống.

Nho nhỏ, giống như Tiền Ý Ý vậy.

Ấm áp, cũng giống hệt cô.

Anh cầm túi giữ nhiệt, đi sau lưng Tiền Ý Ý trở về.

Tiền Ý Ý đi chuyển này trở về bị sốt nhẹ, ghé vào trên bàn không có lấy một chút tinh thần nào, về nhà liền lăn lên giường ngủ, nửa đêm miệng khô, thân thể rét run, lúc đứng lên chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Cô chống thành giường đứng một lát, mới có cảm giác hoa mắt chóng mặt biến mất. Thế nhưng đầu và chân vẫn vô lực, đầu vẫn rất đau, thân thể từng hồi rét run.

Tiền Ý Ý dựa vào lý trí suy đoán, cô bị thế này không phải là do không ăn cơm mà là do thân thể đang nóng dần lên.

Tên khốn Diêu Nhất Nam, hại cô thành ra thế này.

Tiền Ý Ý chống tay ở thành giường nằng Diêu Nhất Nam một trận, cuối cùng vẫn phải chống đỡ đi tìm thuốc.

A di luôn chuẩn bị rất nhiều loại thuốc thường dùng trong nhà, cứ cách hai tháng lại đổi một lần, lần trước Tiền Ý Ý nhớ rõ là đi ấy cất thuốc hạ sốt vào trong hòm thuốc.

Cô hữu khí vô lực kéo cửa ra.

Cánh cửa như nặng ngàn cân, Tiền Ý Ý chỉ kéo ra thôi cũng cảm thấy tiêu tốn hết sạch thể lực, đứng ở cửa thở dốc.

Cô mới từ trong chăn ấm bò ra, chỉ mặc một tầng váy ngủ mỏng manh. Bởi vì phát sốt nên người toàn là mồ hôi, khuôn mặt bị thiêu đến đỏ bừng, trên tóc mai còn lấm tấm những giọt mồ hôi.

Trên chân Tiền Ý Ý còn không mang dép, cô đi chân trần đều mềm mại vô lực.

Khó chịu quá.

Tiền Ý Ý híp mắt, nửa ngày sau mới bình thường trở lại.

Cô nhớ rõ là hộp thuốc đặt ở góc tủ bên kia.

Đột nhiên có tiếng cửa mở.

"Sao vậy?"

Lương Quyết Thành bước lại đây, trong nháy mắt Tiền Ý Ý không chống nổi nữa, khí lực đột nhiên biến mất sạch sẽ, chân mềm nhũn xém chút nữa là nằm sấp trong ngực Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành ngủ không sâu lắm, vừa nghe thấy động tĩnh liền đoán là Tiền Ý Ý dậy. Không biết là do muốn uống nước hay là muốn ăn cái gì, chung quy lại thì buổi tối cô cũng không ăn cơm. Đợi một lúc, chờ một lát lại chỉ chờ được tiếng bước chân lẻ mề của Tiền Ý Ý.

Thấy tình huống không thích hợp, Lương Quyết Thành nhanh chóng đi tới, vừa nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng lên của cô gái nhỏ trong lòng mình, ánh mắt đều bị che lấp một tầng hơi nước.

Tay anh đặt lên trán của Tiền Ý Ý.

Nóng.

Lương Quyết Thành nghiêm túc hơn, lập tức đỡ Tiền Ý Ý ngồi xuống sofa.

"Giúp tớ tìm hộp thuốc với..." Tiền Ý Ý dựa vào sofa, hữu khí vô lực, "Nó ở..." Cô còn đang cố gắng nhớ xem chính xác thì nó đặt ở đâu, Lương Quyết Thành đã nhanh chân đi tới cái tủ phía sau kia, ở hàng thứ ba ngăn thứ ba lấy ra một cái hộp thuốc, trực tiếp mở ra tầng thứ hai*.

*Chắc hộp thuốc có nhiều tầng.

Anh đối với vị trí mọi thứ ở trong nhà đều nhớ rõ; trước đó đều cố ý hoặc vô tình bỏ qua.

Thế nhưng trước đó cô nói...

À không, là anh hiểu nhầm ý tứ của Tiễn Ý Ý, anh cho rằng cô đang ám chỉ hi vọng anh sẽ biết rõ tất cả những thứ ở trong căn nhà này, chung quy lại thì cô đối với vấn đề này không có chút bận tâm nào.

Từ sau đó, anh liền phá lệ lưu ý đồ đạc trong nhà. Cái gì dùng được hay không dùng được, trong căn nhà này không có đồ nào mà anh không biết đến.

Trong hộp thuốc còn đặt một cái nhiệt kế, Lương Quyết Thành đo nhiệt độ cơ thể của Tiễn Ý Ý, 39 độ.

Nhiệt độ này, chính là đã đem người đốt đến mơ mơ hồ hồ rồi.

Tiến Ý Ý cũng chẳng biết mình sốt bao nhiêu độ, cô nâng mí mắt lên, một chút khí lực cũng không có.

"Tớ sốt cao lắm sao?"

Thanh âm của cô cũng mềm nhũn, giống như con mèo con mới sinh vậy, thanh âm dù to cũng chẳng có khí lực gì.

Lương Quyết Thành nhìn nhiệt kế, buông xuống, sau đó đi lấy thuốc hạ sốt.

"Không cao, uống thuốc là ổn rồi."

Trong hộp thuốc, a di để vài loại thuốc hạ sốt.

Lương Quyết Thành nhìn Tiễn Ý Ý, lại nhìn mấy loại thuốc hạ sốt, cuối cùng chọn vi dành cho trẻ em.

Tiến Ý Ý mười bảy tuổi, ở trong mắt Lương Quyết Thành vẫn là một đứa trẻ.

Thiếu nhi là đủ rồi.

Anh ôm cô dậy, để cô dựa vào ngực mình, lấy cốc nước nóng thổi thổi, đưa thuốc cho cô, thanh âm ôn nhu nói: "Nào, uống thuốc."

Tiến Ý Ý nhắm hai mắt không muốn động.

Thế nhưng cô biết sốt thì phải hạ sốt, không thì còn có khả năng bị thiêu đến ngốc nghếch luôn.

Cô cũng không muốn làm một con ngốc.

Tiến Ý Ý nằm một lát, ngưng tụ một chút khí lực, đưa tay cầm lấy.

Lương Quyết Thành không đưa nước cho cô.

Bây giờ cả người cô đều mềm ra, sức cô có thể cầm chắc cái cốc sao?

Anh cầm cốc, nghiêng tới bên miệng Tiễn Ý Ý.

Vô cùng nhẫn nại, tỏ ý để anh dứt cho cô.

Tiến Ý Ý sốt đến mơ hồ, cũng không có suy nghĩ gì với cái hành vi này của Lương Quyết Thành, miệng cốc đặt bên môi, cô liền tự giác hé miệng ra.

Tay Lương Quyết Thành rất vững, anh dùng một tay ôm cô, một tay cầm cốc, tốc độ thả chậm, đợi Tiễn Ý Ý nuốt xuống mới tiếp tục đổ.

Đây là lần đầu tiên anh làm loại chuyện này, lại sớm đã luyện ra một thân bản lĩnh, nhìn mười phần thuận thực.

Bất quá là hơi tiếc nuối, bởi vì đây chỉ là Tiễn Ý Ý theo bản năng khó chịu mà thôi.

Uống xong thuốc, ánh mắt cô cũng đã khép lại.

Thực khó chịu.

Đầu đau, người lạnh, thế nhưng còn nóng đến đỏ mồ hôi.

Muốn ngủ cũng không thể ngủ được.

"Muốn ngủ sao?"

Thanh âm Lương Quyết Thành vang lên bên tai giống như bị bọc bởi mấy tầng nước, vừa ôn nhu lại vừa có một loại cảm giác an toàn.

Tiến Ý Ý chậm rì rì nói: "...Muốn, ngủ không được."

Cô rất buồn ngủ, thế nhưng lại không thể ngủ được.

Đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ đi.

Lương Quyết Thành ôm ngang cô lên, bước chân đi tới phòng ngủ của anh.

Màu sắc của phòng con trai so với màu ấm áp của phòng con gái hoàn toàn khác biệt. Xung quanh đều là một màu xanh lam, trên giường là một cái chăn màu đất.

Lương Quyết Thành đem người đặt trong ổ chăn của mình, leo lên giường, tắt đèn.

Tiền Ý Ý thỉnh linh bị nhét vào ổ chăn có chứa nhiệt độ của người khác, mở mắt ra.

Cô nghiêng người, cùng Lương Quyết Thành bốn mắt nhìn nhau.

Đáy mắt anh tựa hồ có chút bất đắc dĩ.

"Cậu bệnh rồi, tôi ở bên cạnh cùng cậu ngủ, có được không?"

Thanh âm vô cùng dịu dàng.

Tiền Ý Ý ngậy ngẩn nhìn anh một lát, nửa ngày sau mới chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Bởi vì bệnh cho nên nơi nào cô cũng thấy không thoải mái, ở trong ngực Lương Quyết Thành lại thấy vô cùng an tâm, vô cùng ấm áp.

Tác giả có lời muốn nói:

Diêu Nhất Nam: Cho nên tôi chính là trợ công cho cảnh giường chiếu này?

Đúng, chính là cậu!

Editor: Úi dồi ôi ngọt chết người!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Tiền Ý Ý chưa từng ngủ trong phòng của Lương Quyết Thành.

Trước kia bọn họ đóng giả làm người yêu thì đều ngủ ở trong phòng của Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý co lại thành một đoàn, trong lồng chăn mềm của anh giống như có thể ngửi được một cỗ hương vị nhàn nhạt.

Có chút quen thuộc ngoài ý muốn, lại còn là hương vị khiến cho cô an tâm.

Thân thể Lương Quyết Thành gần trong gang tấc, một tay anh đặt ở trên chân Tiền Ý Ý, động tác nhẹ nhàng vỗ lưng cô y như đang dụ dỗ một đứa nhỏ.

Hành động này đối với Lương Quyết Thành mà nói chính là vô cùng xa lạ, thế nhưng trong xa lạ đó lại lộ ra ôn nhu đến cực điểm.

Tiền Ý Ý ở trong mùi hương của Lương Quyết Thành, từ từ nhắm hai mắt lại.

Trước đây cô không biết Lương Quyết Thành thích mình cho nên hai người vẫn thường xuyên ngủ chung như vậy. Khi đó cô còn cho rằng, một người không gần nữ sắc, không phân biệt được giới tính nam nữ như anh sẽ chỉ như một người máy mà thôi. Hai người giống hệt như tình huynh đệ của chủ nghĩa khoa học xã hội Russia vậy, vô cùng thuần khiết.

Hiện tại suy nghĩ một chút, hình như là có hơi quá phận.

Thế nhưng thật kỳ quái, rõ ràng đã biết là anh thích mình, Tiễn Ý Ý lại không cảm thấy có cái gì không được tự nhiên cả.

Giống như dựa vào lòng anh ngủ, đối với cô mà nói chính là chuyện rất thoải mái vậy.

Tiến Ý Ý đã uống thuốc hạ sốt, nhưng tác dụng của thuốc hạ sốt có vẻ như rất chậm, đầu cô bây giờ đau đến mơ hồ, miễn cưỡng suy nghĩ, cô có phải hay không đối với Lương Quyết Thành...

Cũng không phải là cô vô tình cho rằng là như thế chứ?

Ngủ một giấc, Tiến Ý Ý tỉnh lại dễ chịu hơn nhiều.

Rèm còn chưa kéo ra, trong phòng có hơi tối.

Cô ngồi dậy, ở trên giường anh nhìn xung quanh thấy hơi xa lạ, cũng có chút tò mò.

Đây là phòng của anh.

Nói là cô trang trí, thế nhưng Tiến Ý Ý cơ hồ là chưa từng vào căn phòng này của Lương Quyết Thành, nơi này đối với cô mà nói chính là vừa xa lạ lại vừa thú vị.

Phòng anh rất sạch, lại gọn gàng ngăn nắp, vật riêng tư của anh đều để ở chỗ bình thường sẽ không nhìn thấy được, sạch đến mức nói nó như phòng khách sạn cũng không quá.

Tiến Ý Ý chậm rãi bò khỏi giường, trên tủ đầu giường có đặt một ly nước ấm.

Cô cầm cái ly trống không ra khỏi phòng, Lương Quyết Thành đang ở phòng khách, anh cảm thấy sợ ghi ghi cái gì đó, nghe thấy động tĩnh liền quay đầu qua.

"Đỡ hơn chưa?"

Tiến Ý Ý thừa cảm nhận một lát.

"Thoải mái hơn chút, chắc là đỡ rồi."

Lương Quyết Thành gật đầu.

Anh cả đêm không hề ngủ, cứ cách một tiếng lại đo nhiệt độ cơ thể cho Tiến Ý Ý một lần, xác định nhiệt độ không còn tăng nữa, lúc ấy trời đã sáng rồi.

"Tôi xin nghỉ cho cậu rồi, cứ nghỉ ngơi đi."

Tiến Ý Ý sờ sờ bụng.

"Đói quá, không ngủ được."

Khóe miệng Lương Quyết Thành tựa hồ hơi cong cong.

Tối qua cô cái gì cũng không ăn, qua một đêm đương nhiên là sẽ đói bụng.

Sáng sớm lúc a đi tới, biết là Tiến Ý Ý sốt cho nên đã làm một bàn đồ ăn dễ tiêu hóa. Sợ Tiến Ý Ý kén chọn cho nên làm vô cùng đa dạng.

Đồ ăn trên bàn vẫn còn ấm, có sữa đậu nành với bát cháo ngô, còn có soup, bánh bao, bánh quẩy, bánh mì sữa, cái gì cũng có.

Tiến Ý Ý ăn cái này một tý, ăn cái kia một tý, thoáng chốc đã no, mà trên bàn ăn vẫn còn dư lại rất nhiều.

Cô cảm giác như mình rốt cuộc cũng sống lại. Ngày hôm qua phát sốt thực sự khiến cho cô không thoải mái một chút nào.

Đều do tên khốn Diêu Nhất Nam, cả ngày hôm nay Tiến Ý Ý chỉ dùng để nhục mạ nam chính của cuốn tiểu thuyết này.

Hôm nay không cần đến trường, Tiến Ý Ý liền vô cùng rảnh rỗi, nhìn tới nhìn lui, phát hiện thứ đập vào mắt mình chỉ có Lương Quyết Thành.

Anh không tới trường cũng không có rời đi, vẫn canh giữ bên người cô.

Tối qua cô nửa tỉnh nửa mơ, từ đầu tới cuối trong mắt cô đều là thân ảnh kia.

Cô co lại trên sofa, ôm gối ôm nhìn Lương Quyết Thành đang dọn dẹp hộp thuốc cách đó không xa.

Nửa ngày sau, cô lặng lẽ đưa vào điện thoại một hàng chữ.

[Thích một người là như thế nào?]

Còn chưa search ra, Lương Quyết Thành đã cất hộp thuốc về chỗ cũ, xoay người trở về.

Tiền Ý Ý sợ tới mức vội vàng nhét điện thoại xuống dưới mông.

"Nghỉ ngơi? Hay là muốn ra ngoài?"

Lương Quyết Thành lạnh nhạt hỏi.

Tiền Ý Ý che ngực, không biết mình khẩn trương cái gì nữa.

"Tớ muốn nghỉ ngơi, không đi đâu cả."

Mùa đông rét buốt ra ngoài làm gì? Là ngại ỏ chân không thoải mái sao? Hay game chơi không vui nữa?

Tiền Ý Ý bỗng nhiên nghĩ tới một loại hành động dùng để giết thời gian.

"Đã lâu không chơi game rồi, tớ đi làm vài ván đây."

Lương Quyết Thành ngăn lại: "Cậu vừa hạ sốt, đừng chơi game."

Mấy game này chơi một ván rất lâu, hoặc là nói mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính sẽ rất lâu, cũng sẽ dễ bị đau đầu.

Hiện tại cô không thích hợp chơi game.

Cuối cùng, Lương Quyết Thành cũng không biết vì cái gì, Tiền Ý Ý lại có thể từ trong nhà kiếm ra tới một bộ thiết bị VR*.

* VR (Virtual Reality - Thực tế Ảo): Nói một cách dễ hiểu thì công nghệ VR (thông qua các sản phẩm, công cụ có tích hợp) sẽ mang bạn đến một thế giới khác! Nơi chỉ có mình bạn với toàn bộ những thành phần ảo hoá, được tạo dựng từ các ứng dụng/thiết bị phần cứng và dĩ nhiên, chúng không hề có thật! (Google)

"Tiểu thúc cho tớ, nói không có chuyện gì thì có thể chơi một chút."

Tiền Ý Ý cũng thật vất vả mới nhớ ra mình còn có một bộ trò chơi như vậy, giờ lấy ra để Lương Quyết Thành cùng chơi với cô.

Anh trầm mặc.

Cùng chơi VR...

Được, cô thích là được rồi.

Anh không chế thời gian là được.

Hai người ngồi ở phòng khách đeo kính lên, mở trò chơi ra.

Bên trong trò chơi là trò mà Tiền Ý Ý thích nhất, chính là một khung cảnh ma quỷ kinh hồn.

Sau khi đeo mắt kính VR lên, tất cả đều quá chân thật.

Vừa bước vào chính là một bộ xương khô ở trên ván gỗ cũ nát, nó nhẹ răng nanh ken kết ken kết hướng về phía hai người cười một cái, máu tươi từ trên đầu chảy ra đầy đất.

"Aaaaaa, ôi mẹ ơi!!!"

Tiền Ý Ý sợ đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thế nhưng trò chơi VR có một nhược điểm chính là dù người chơi có vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát khỏi.

Tiểu cô nương vừa mới bớt sốt vừa đeo mắt kính lên liền cuống loạn kêu gào, tư thế đi đường cũng đã co lại thành một đoàn, thiếu chút nữa đều quỵ rạp trên mặt đất.

Lương Quyết Thành lặng lẽ tháo mắt kính ra, thấy tiểu cô nương nhà anh bị dọa đến chỉ kêu được mấy tiếng ô ô ô, thế nhưng tinh lực lại vô cùng dồi dào, bộ dáng tràn đầy sức sống này so với ngày hôm qua còn đang hấp hối khiến cho anh vô cùng vui mừng.

Không nghĩ tới muốn nhìn thấy cô không có tinh thần như hôm qua nữa.

Lương Quyết Thành đeo kính lên, kéo Tiễn Ý Ý đang quỳ rạp trên mặt đất đứng dậy, mang cô đi về phía trước.

Từ lúc đi chơi nhà ma với Tiễn Ý Ý, mấy thứ này đã không có gì đáng sợ với anh nữa.

Chỉ vì có thể được chơi đùa cùng Tiễn Ý Ý, anh chấp nhận làm một siêu anh hùng, khi cô sợ hãi sẽ tự động đứng ra bảo vệ.

Hơn nữa cùng đi với Tiễn Ý Ý, cho dù là nhà ma kinh dị như thế nào cũng khiến cho anh cảm thấy hưng phấn y như bước trên mặt cỏ của hôn lễ vậy.

Tiến Ý Ý ôm chặt chân ghế sofa, bất động.

"Ôi mẹ ơi, cứu mạng! Thả tôi ra! Mau thả tôi ra ngoài!"

Tiểu cô nương đeo mất kính lên giống hệt một đứa nhỏ chơi xấu, còn kém lẫn lộn trên mặt đất khóc lóc nữa thôi.

Lương Quyết Thành thuận lợi tìm vị trí của Tiễn Ý Ý, cánh tay dùng một chút lực, đem người ôm ngang lên.

"Đừng sợ, tôi mang cậu đi."

Tiến Ý Ý giơ tay lên ôm cổ Lương Quyết Thành.

Hai người chơi nhà ma VR, trong tờ giới thiệu nó có ghi là cái nhà ma này sẽ khiến tim bạn đập thành thịch. Tiễn Ý Ý sờ ngực, cảm thấy cái trò chơi này xác thực là hữu danh hữu thực, quả thực là khiến tim cô đập loạn cả lên.

Sau khi chơi xong trò chơi, Tiễn Ý Ý cũng gần như sắp phé đến nơi rồi.

Thu hồi thiết bị, Tiễn Ý Ý thừa dịp Lương Quyết Thành vào phòng bếp chuẩn bị cơm trưa liền cầm điện thoại lên, một lần nữa nhập vào câu hỏi lúc sáng.

Câu trả lời vô cùng đa dạng.

Tiến Ý Ý nhìn lướt qua, đóng lại di động, đắm chiều nhìn Lương Quyết Thành trong phòng bếp.

Cuối tháng 12, trường học thông báo chuẩn bị thi cuối kỳ.

Kì thi vừa chấm dứt chính là đến kì nghỉ đông kéo dài 40 ngày, sau đó sẽ chính thức tiến vào học kỳ hai.

Thành tích của Tiễn Ý Ý bây giờ đã ổn định ở trong top 100, đồng thời sau mỗi một lần thi lại tăng thêm một ít. Đây chính là một tấm gương điển hình cho các bạn lớp khác học tập theo.

Đồng thời còn có người lấy Tiễn Mân Văn của ban 1 ra nói.

Không phải chị em ruột, một người thi thành tích ban đầu rất tốt, bây giờ lại biến thành bộ dáng như thế kia. Một người thi từ tổng điểm hơn 200 lên đến trước sau hơn 650 điểm, cái này không phải chính là đem Tiễn Mân Văn cho nghiền ép sao.

Nhưng cũng thực khó, Tiễn Mân Văn giống như là thu liễm không ít, thời gian ở trong trường học cũng giảm bớt, thường xuyên xin giáo viên chủ nhiệm nghỉ phép, hết thảy đều lấy lý do là bệnh, đi muộn về sớm, bình thường đều không thấy được người đâu.

Đối mặt với chuyện bị đem ra so sánh với Tiễn Ý Ý lúc này, may mắn là Tiễn Mân Văn không có ở đây, nếu không thì khẳng định sẽ xảy ra chuyện.

Cuối cùng là sắp tới Tết Nguyên Đán rồi, trước đó hai ngày, Tiễn Ý Ý nhận được lời mời của Tào Khung, nói là muốn cùng nhau bước sang năm mới.

Bạn bè rất lâu chưa gặp, Tiễn Ý Ý tự nhiên sẽ không từ chối, còn hỏi thêm Lương Quyết Thành có muốn cùng đi hay không.

Quan hệ của hai người bọn họ bây giờ quả thực có chút vi diệu.

Nói là loại quan hệ trước kia, cũng không đúng; Lương Quyết Thành vạch trần quan hệ của hai người, thế nhưng không có thổ lộ, cũng không có đơn phương tiếp thu, chỉ có hai người ngầm hiểu trong lòng duy trì về ngoài hòa bình này mà thôi.

Kể từ ngày đó, giữa hai người đều duy trì loại bình thân này.

Là cảm giác rất kì quái, thế nhưng người khác vẫn cho rằng hai người bọn họ vẫn giống như lúc trước, vẫn là người yêu của nhau.

Đồng thời, Lương Quyết Thành cũng đặc biệt thân nhiên khi đối mặt với Tiễn Ý Ý, thân nhiên đối mặt với loại quan hệ tiền bạc này.

Quan hệ tiền bạc cũng được, chỉ cần Tiễn Ý Ý còn bao nuôi anh thì chắc chắn bên cạnh cô sẽ không thể có người khác. Những cái khác không cần quan tâm, trước cứ chiếm lấy cái vị trí này, không cho người khác cơ hội ngo ngoe chen vào đã.

Lương Quyết Thành tự nhiên biết bây giờ mình phải làm gì, chỉ cần là hoạt động có liên quan tới tình nhân, anh đều sẽ chủ động đi trước.

Nhất là cái tên Tào Khung kia.

Tà tâm không chết.

Đều đã rồi trường bao lâu rồi thế mà còn thường xuyên gọi điện thoại cho Tiễn Ý Ý nữa chứ. Không phải đi hát karaoke thì chính là cùng đi chơi game; thậm chí trước đó còn muốn cùng đi leo núi nữa, may sao Tiễn Ý Ý lười vận động cho nên mới cự tuyệt ngay lập tức.

Thế nhưng rốt cuộc cũng là bạn bè quen biết từ thuở nhỏ, lần hẹn cùng đón năm mới này cũng không phải lần đầu tiên.

Tiến Ý Ý gọi, Lương Quyết Thành đương nhiên là muốn đi theo.

Đêm giao thừa, anh muốn ở cùng Tiễn Ý Ý. Bất kể là nơi nào cũng được.

Trước Tết một ngày, Tiễn Ý Ý mặc một thân váy nhỏ xinh đẹp, ở bên trong áo choàng dán một tầng miếng dán giữ nhiệt.

Cái thao tác này, Lương Quyết Thành nhìn thấy cũng trầm mặc không nói.

Mùa đông rét buốt, con gái vẫn muốn mình phải xinh đẹp khi đi ra cửa, vì thế nên cái người phát minh ra cái miếng giữ nhiệt kia quả thực là quá thông minh.

Lương Quyết Thành mặc so với trước dày hơn một chút, trên lưng mang cái balo, không biết chứa cái gì bên trong.

Tào Khung với Hà Ứng Hoan đã sớm đứng ở quảng trường chờ bọn họ.

Rõ ràng là mùa đông rét lạnh, nhiệt độ thấp đến nỗi vươn tay ra một cái thôi cũng bị đông lại thành củ cải, thế mà ở đầu đường còn có không ít cô gái mặc mỏng manh một tầng tất chân, thậm chí là mặc váy ngắn lộ đùi nữa.

Trên gương mặt tươi cười được trang điểm tinh xảo, họ tay trong tay nắm người tình của mình, tay còn lại cầm một quả bóng bay, tràn ngập vui sướng chờ đợi thời khắc chuyển giao.

Tiến Ý Ý với Lương Quyết Thành đến quảng trường, đồng thời cùng hội hợp cùng với bọn Tại Tiểu và Chu Tam.

Hôm nay Tô Á Na không tới, cô ấy đưa cho Tiễn Ý Ý mấy tấm vé, bảo là chờ tới bây giờ đi xem cô ấy biểu diễn. Cách đó không xa là một cái sân khấu lộ thiên, là vũ đoàn sống động của các cô ấy.

Nhâm Kha cũng chẳng thấy đâu, cũng chẳng biết đã chạy đi đâu, nhắn tin qua cũng không thấy trả lời lại.

"Tiểu ~~~ Ý Ý ~~~~ "

Hà Ứng Hoan nói chuyện thanh âm mang theo một cuộn sóng, cô ấy mặc một thân váy xõa tung, tóc nhuộm thành màu hồng nhạt, buộc thành hai cái đuôi ngựa, nhào tới ôm Tiễn Ý Ý cọ cọ.

"Lâu quá không gặp, Ý Ý của trẫm có nhớ trẫm không nào?"

"Nghĩ một chút, đương nhiên là vẫn luôn nhớ Tiểu Hoan của chúng ta rồi."

Tiến Ý Ý quen thuộc xoa đầu Hà Ứng Hoan, ôm ôm một hồi mới buông ra.

Tào Khung cùng hai nam sinh khác đứng chung một chỗ, trong tay còn đang cầm điện thoại gọi điện, không biết nói tới cái gì, sắc mặt cậu ta trầm xuống, cùng với không khí nào nhiệt vui sướng xung quanh là hoàn toàn khác biệt.

"Xác định?... Được; tôi biết rồi."

Tào Khung cúp điện thoại, đi tới.

"Ý Ý."

"Khung Khung."

Tiến Ý Ý nhìn thấy Tào Khung liền nghĩ tới những lời Diêu Nhất Nam nói, Tào Khung đang tiến hành điều tra Lương Quyết Thành. Việc này khiến cô không quá cao hứng, thế nhưng cũng biết cậu ta không có ác ý, thế nên vẫn thân nhiên chào hỏi, "Năm mới vui về."

"Còn chưa sang năm mới mà, chờ một chút nữa."

Tào Khung không nói hai lời liền nhét một món đồ chơi bằng nhựa vào ngực Hà Ứng Hoan, "Không phải muốn đi mua gấu bông sao? Đi thôi."

Hà Ứng Hoan cười híp mắt nói: "Không mua nữa, tớ muốn Ý Ý."

"Ý Ý, bạn trai nhỏ của cậu đâu, sao không thấy?"

Tiền Ý Ý quay đầu.

Ở sau lưng hai thước, Lương Quyết Thành đeo balo đứng chung một chỗ với Tại Tiểu, cũng đang nói gì đó, sự chú ý của anh tựa hồ cũng đang đặt trên người Tiền Ý Ý. Cô vừa xoay đầu liền ngay lập tức phát hiện, ngẩng lên nhìn.

"Ồ đó."

Hà Ứng Hoan khen: "Mặc kệ là nhìn bao nhiêu lần, bạn trai cậu vẫn đẹp trai như thế. Thật lợi hại mà."

"Cậu thì sao? Không tìm bạn trai hả?"

Hà Ứng Hoan xụ mặt: "Aiz, đừng nói nữa, tớ chuẩn bị đính hôn đến nơi rồi đây."

Tiền Ý Ý hơi trầm mặc: "... Đối phương là người như thế nào?"

"Hãy, trừ tính tình quá lớn, không biết chiều cố người khác, không biết sự đòi, ngu xuẩn muốn chết ra thì coi như là người tốt." Hà Ứng Hoan nói nói, một mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

Tào Khung bên cạnh có vẻ mặt nhẩn nại: "Hà, Ứng, Hoan."

Tiền Ý Ý cảm thấy là Hà Ứng Hoan đang muốn nhảy vào hồ lửa.

"Ai nha, không nói tới người kia nữa. Chúng ta nói tới chút chuyện của cậu đi. Tớ nghe nói trước đó cậu tổ chức sinh nhật cho bạn trai đặc biệt to có đúng không. Hâm mộ ghê, thật sự hi vọng là sau này tớ cũng có một người bạn trai đối với tớ như vậy."

Tiền Ý Ý chống lại tầm mắt treu ghẹo của Hà Ứng Hoan, thoáng có chút không được tự nhiên.

Thời điểm chuẩn bị sinh nhật cho Lương Quyết Thành, cô cũng không biết nó sẽ biến thành như vậy.

Không nghĩ đến ở trong mắt người khác, hành vi lúc ấy của cô được xem như đang show ân ái.

Đây gọi là cái gì, trước đó cô gắng show ân ái đều không được người ta để vào trong mắt, trận này nghiêm túc chuẩn bị sinh nhật lại khiến cho người ta có cảm giác hai người đang show ân ái.

Người khác đều nghĩ như vậy, vậy cũng khó trách đương sự như anh sẽ cảm thấy... cô thích anh.

Cái này là ảo giác...sao?

Tiền Ý Ý mím môi.

Ảo giác sao?

"Ý Ý, chúng ta lâu ngày không gặp, giờ đi chung một chỗ như thế này, bạn trai cậu sẽ không để ý chứ?"

Tào Khung bĩu môi.

Lương Quyết Thành nhìn về phía Tiền Ý Ý.

Nói tóm lại thì anh vẫn không phải bạn trai có tiếng cũng có miếng, hiện tại thì có rất nhiều quyền lợi của bạn trai mà anh không thể dùng được, dưới tình huống như thế này, anh không thể trực tiếp lấy thân phận bạn trai ra để đòi hỏi thứ mình muốn, quyền lựa chọn vẫn ở trên tay Tiền Ý Ý, chung quy thì nó vẫn là chuyện của cô.

Tiền Ý Ý có chút do dự.

Cô phát hiện, chính bản thân mình cũng muốn đi chung một chỗ với Lương Quyết Thành.

Thế nhưng Tào Khung gọi cô hẳn là không phải tùy tiện gọi, thêm chuyện lúc trước nữa, Tiền Ý Ý ước chừng cũng đoán được cậu ta muốn nói chuyện riêng với mình.

"Tớ với Khung Khung nói vài câu, cậu ở đây đợi có được không?"

Tiền Ý Ý chần chờ, thấp giọng nói với Lương Quyết Thành.

Nếu như là lúc trước, cô sẽ chỉ biết nghĩ tới tình huống của mình.

Thế nhưng hiện tại lại cảm thấy, Lương Quyết Thành đi theo bên cạnh cô, như vậy là cô không còn một mình nữa. Rất nhiều tình huống, có lẽ phải cùng

anh đi mới đúng.

Loại chuyện này Tiễn Ý Ý phải tôn trọng ý tứ của Lương Quyết Thành.

Hai má Tiễn Ý Ý có chút hồng.

Dù sao thì bây giờ anh cũng là bạn trai trên danh nghĩa của cô, tất cả mọi người đều nói như vậy. Cô nhất định phải cho bạn trai mình mặt mũi mới được.

Lương Quyết Thành có chút ngoài ý muốn, thế nhưng là ngoài ý muốn xong còn có chút vui sướng.

"Được, tôi chờ cậu."

Anh lưu loát dứt khoát nói.

Không sao cả, bước từng chút một là được rồi, anh có thể đợi.

Dù sao vẫn còn nhiều thời gian.

Lúc Tiễn Ý Ý nói chuyện với Lương Quyết Thành, bầu không khí kia khiến cho người ta không thể nào chen vào được. Tào Khung đen mặt trong chỗ lát, nhìn không được đưa một ánh mắt sang cho Tiễn Ý Ý.

Cô vỗ vỗ hai má, bước chân nhanh hơn.

Một đám người cũng không có chuyện gì quá quan trọng để làm, vào thời điểm chuyển giao giữa năm cũ và năm mới, tất cả cùng nhau đứng trên quảng trường đếm ngược thời gian, nghênh đón một năm mới đến, đây hình như là chuyện mà rất nhiều người trẻ tuổi đều sẽ làm. Điều này cũng làm cho quảng trường chen chúc rất nhiều người, đứng được một chỗ tốt là điều vô cùng khó khăn.

Tào Khung ở phía trước dẫn đường, cùng với vài người phía sau kéo ra khoảng cách, lôi kéo cánh tay Tiễn Ý Ý rẽ qua khúc ngoặt, bên người hắn có hai người khác hỗ trợ tách đám đông xung quanh ra, trong thời gian rất ngắn rời khỏi quảng trường.

"Khung Khung?"

Tào Khung lôi Tiễn Ý Ý đến một chỗ khác của quảng trường.

Cùng với khung cảnh chen chúc ở giữa trung tâm thì nơi này cơ hồ lại chẳng có người nào.

Nhất là lại còn có hai người kia canh chừng, xung quanh một mảnh đen xì, cơ hồ là Tiễn Ý Ý chẳng thấy bất cứ cái gì cả.

"Tớ hỏi cậu, cậu biết thân phận tên bạn trai kia của cậu sao?"

Thanh âm của Tào Khung ở trong bóng tối có chút thâm trầm.

Tiến Ý Ý vừa nghe, trong lòng liền lộp bộp.

Tào Khung hắc...

Tra được.

Editor: Mình cảm thấy là chuyện edit này không phải một mình mình có thể làm được, thực sự mệt chết mất. Mình định sẽ lập ra một hội edit chung, và sẽ đổi tên tường nhà. Bạn nào có hứng thú thì gia nhập nhé.

1. Mình cần 2 bạn biết edit, đọc hiểu được convert, hiểu được tiếng Trung càng tốt.

2. Khoảng 5 bạn beta (chỉnh sửa) lại lỗi chính tả vì mình nhận thấy là gõ nhanh quá dẫn đến từ ngữ sai tùm lum tùm lra.

Note: Bạn nào có hứng thú thì nhắn tin cho mình nhé! Mình sẽ tổng hợp rồi lập một group chat (Bạn nào có zalo thì càng tốt). Tiêu chí là vui vẻ, không quạu. Độ tuổi trên 2k4 thì càng tốt nhé! Có nhiều thời gian (Tránh những anh chị lớp 12 và mấy em lớp 9 chuẩn bị thi vào 10 nha).

Bộ "Nuôi dưỡng nhân vật phản diện" này thì mình chỉ cần một, hai bạn beta là được rồi vì nó là đứa con đầu tiên mình edit, mình muốn tự tay hoàn thành nó. Hiện tại thì mình có đang đặt gạch bộ "Nhìn thấy cô ấy liền sợ" của tác giả Trường Niên. Chỉ dài có chưa tới 60 chương thôi nên bạn nào có thích thì nhắn tin cho mình nha.

Không giới hạn thời gian đăng kí, thế nhưng khi đủ người thì mình sẽ không nhận nữa. Tên của nhà chúng ta thì đợi khi chúng ta kết bạn trên group chat sẽ cùng đặt sau nhé.

Chơi một mình không vui, chơi nhiều người mới vui, đúng không nào!

Thân! <3

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Đối với thân thể của Lương Quyết Thành, vấn đề liên quan đến nó nhiều lắm, Tiền Ý Ý đối với Tào Khung cũng cảnh giác hơn.

"Cậu điều tra bạn trai tớ, rồi còn muốn tới đây hỏi tớ sao?"

Tiền Ý Ý cũng không nhịn được, giọng điệu có chút cường ngạnh: "Muốn biết đến vậy, chẳng nhẽ trước đó không nên hỏi qua tớ một câu sao? Khung Khung, chuyện cậu làm rất không tốt."

Nói là có chút, trên thực tế đối với Tiền Ý Ý mà nói, Tào Khung đã vượt qua biên giới rồi.

Tào Khung và cô là bạn bè nhiều năm, tự nhiên cũng biết là tâm tình của cô đang biến hóa. Cô chính là đối với chuyện hấn đi thăm dò Lương Quyết Thành mà bất mãn.

Tào Khung vô cùng ủy khuất.

"Lúc trước tớ cảm thấy bạn trai cậu với tên tiểu tử Diêu gia kia có điểm giống, thuận tiện tra xét một phen, không nghĩ tới sẽ tra ra được một chuyện rất quan trọng. Cậu chẳng nhẽ không tò mò chuyện đó là chuyện gì hay sao?"

Giọng điệu Tiền Ý Ý lạnh nhạt: "Mặc kệ cậu tra ra được cái gì, đến đây là đủ rồi. Khung Khung, hôm nay chúng ta ra ngoài là để đón năm mới."

Tào Khung cố chấp: "Ý Ý, cậu căn bản không biết hấn là người như thế nào, hấn chỉ là một đứa con riêng mà thôi!"

Cảm xúc cậu ta kích động.

Ban đầu cậu ta chỉ cảm thấy Lương Quyết Thành với Diêu Nhất Nam có vài phần giống nhau. Lúc đó cậu ta cũng chỉ là tiện tay, nhằm chán quá nên đi thăm dò một chút xem trường bối của hai người có phải là có vài nét giống nhau hay không, hoặc là nói, lỡ như hai người có quan hệ gì đó?

Kỳ thật thì hấn cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Không nghĩ đến thời điểm lúc phái người đi tra, hấn lại tra được tới trên người mẹ Lương.

Từ chuyện bà có hai chồng đến lần đầu tiên kết hôn là cùng với một cảnh sát, đến chuyện trước khi kết hôn đã mang theo hai đứa con.

Nói cách khác, hai đứa con này của mẹ Lương đều là con ngoài giá thú.

Ít nhất thì Lương Quyết Thành không phải là đứa trẻ có xuất thân đứng đắn gì.

Rất có khả năng anh là một đứa con riêng.

Nghĩ tới đây, Tào Khung không biết ma xui quỷ khiến thế nào, liền để người ta tiếp tục điều tra.

Chuyện này vừa tra chính là tra được đến mười chín năm trước, lúc mẹ Lương tốt nghiệp đi nghỉ hè liền vô tình gặp được cha của Diêu Nhất Nam.

Lúc này bọn họ gặp mặt hấn là phải khách khí hô một tiếng "thúc thúc", "trường bối" mới phải, vậy mà năm đó cha Diêu đã kết hôn thậm chí đã có con lại già vờ như mình còn độc thân, lừa thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi là mẹ Lương. Lúc ấy mẹ Lương mang thai đứa bé, không biết phải làm thế nào, về nhà cũng không dám về, được cha Diêu an bài ở một chỗ, rất nhanh sinh được đứa con gái thứ hai.

Thế nhưng trong lúc này, mẹ Lương và cha Diêu quan hệ lại cực kỳ kỳ quái.

Mẹ Lương đang e ngại cha Diêu, cha Diêu từ sau khi bà sinh hạ đứa nhỏ liền lộ ra một ít bản tính vốn có của ông ta, dọa đến thiếu nữ tuổi còn nhỏ như

bà.

Mà sau khi bà sinh đứa nhỏ mới biết được cha Diêu đã sớm kết hôn sinh con, là chồng của người khác.

Mẹ Lương lúc ấy mới hai mươi, ôm hai đứa trẻ chạy trốn khỏi cha Diêu, nhảy sông tự sát, được một vị cảnh sát cứu.

Đoạn quá khứ này nếu không phải Tào Khung có đội ngũ điều tra chuyên môn thì căn bản sẽ không có ai biết hết. Một kẻ vớ vẩn ngoài là một người chồng yêu gia đình, yêu vợ, yêu con, là một người đàn ông tốt hiếm có, thế mà lại ở bên ngoài ngoại tình khắp nơi, còn khiến cho người ta sinh ra đứa nhỏ, ý đồ muốn đem đối phương xem như tình nhân chính mình nuôi dưỡng.

Hơn nữa mẹ Lương cũng không phải là nữ nhân duy nhất.

Lúc ấy cha Diêu bởi vì nhà mẹ vợ chống lưng cho nên mới phát lên được, vậy nên ông ta luôn giữ vẻ ngoài rất tốt, luôn luôn chiều cổ vợ, trân trọng vợ mình, thế nhưng tâm đã sớm bay mất từ khi ông ta không còn cần đến nhà mẹ vợ chống lưng nữa rồi.

Ông ta chơi qua thư kí, làm qua vợ của người khác, còn bao dưỡng cả nữ sinh trung học, mẹ Lương chẳng qua chỉ là một phần trong số những nghiệp chương ông ta tạo ra mà thôi.

Lúc ấy Tào Khung tra nhiều như vậy, quả thực là vô cùng chán kinh.

Mẹ hắn còn từng nói với cha hắn, vợ chồng Diêu gia tình cảm thật tốt; lúc ấy cha hắn có phản ứng gì, ông cười nhạo một tiếng, nói Diêu gia xem như là một người chồng tốt, là Nhị Thập Tứ Hiếu.

Lúc ấy mẹ Tào cho rằng chồng mình đang nói mịa, hắn cũng cảm thấy thế.

Không nghĩ tới, cha Diêu lại là một đồng bần nhão dơ bẩn.

Trong quá trình điều tra, Tào Khung cơ hồ đều tự mình tiếp xúc với những tài liệu này.

Trên từng tờ giấy một, đều là những sai lầm mà cha Diêu phạm phải.

Cái này khả năng cũng chính là tác phong sinh hoạt của ông ta, thậm chí còn không thèm che dấu, chỉ cần là người dụng tâm muốn điều tra thì đều có thể tra ra được. Ngay cả một đứa nhóc choai choai như Tào Khung phái người ra đã có thể tra được tận gốc tận rễ.

Bắt quả cảm mấy tờ tài liệu này trong tay, Tào Khung còn cảm thấy bị phông.

Ban đầu hắn thực sự chỉ muốn biết về bối cảnh gia đình của Lương Quyết Thành.

Giờ thì tốt rồi, Lương Quyết Thành thậm chí còn có quan hệ máu mủ với Diêu gia.

Không biết thì cũng thôi đi, nếu đã biết rồi thì phần tài liệu này đối với Tào Khung mà nói chưa chắc là một chuyện tốt gì. Sự tồn tại của nó phần nhiều vẫn khiến cho người khác phải đau đầu.

Lương Quyết Thành ở trong chuyện này ở phe yếu thế hơn.

Tào Khung có thể giả vờ như không biết chuyện của Diêu gia, thế nhưng hắn vẫn phải nói cho Tiền Ý Ý, hắn không muốn thấy cô bị lừa gạt.

Loại tác phong sinh hoạt kia của cha Diêu, con riêng ở bên ngoài đoán chừng vẫn còn rất nhiều.

Lương Quyết Thành cùng với em gái của anh, chẳng qua chỉ là một trong số đông những đứa con đó mà thôi.

Còn có mẹ của anh, bởi vì những chuyện kia dẫn đến tinh thần thường xuyên xảy ra vấn đề. Đây gọi là cái gì, bệnh tâm thần sao?

Tào Khung đem toàn bộ tư liệu trong nhà của Lương Quyết Thành thu thập đến tay, tùy tiện xem một chút liền biết loại gia đình này cho dù là nhiều năm sau tiến vào xã hội, chỉ bằng gương mặt kia của Lương Quyết Thành cũng có thể lừa gạt được khối người.

Thế nhưng bây giờ anh mới chỉ là học sinh cấp ba, vậy mà Tiền Ý Ý đã bị gương mặt kia lừa gạt.

Cái này không thể được.

Thân là bạn bè, hắn không thể mở to mắt nhìn Tiền Ý Ý bị người ta lừa gạt, cùng đứa con riêng của Diêu gia kết giao.

Rõ ràng cô hoàn toàn có thể cùng với một thiếu gia nhà giàu hàng thật giá thật đính hôn, vì cái gì phải cố tình chọn một đứa con riêng cơ chứ.

Loại chuyện này truyền đi quả thực chính là cười chết người ta rồi.

Hắn tuyệt đối không thể để cho Tiền Ý Ý bị nhạo báng, phải ngăn lại ngay lập tức.

Thế nhưng Tiễn Ý Ý lại không giống như đang cảm kích.

"Tên bạn trai Lương Quyết Thành kia của cậu trên thực tế chính là con riêng của Diêu gia. Mẹ hắn lúc còn trẻ đã cùng với cha của Diêu Nhất Nam, chính là Diêu Viễn... cậu nên biết, bà ấy bị Diêu Viễn lừa gạt cho nên mới sinh ra Lương Quyết Thành."

"Ý Ý, cậu hiểu không, tớ là đang giúp cậu."

Tào Khung đè nén lửa giận: "Bây giờ thân phận của Lương Quyết Thành chưa sáng tỏ cũng liền bỏ qua, thế nhưng nếu thân phận của hắn bị phát hiện, cậu có nghĩ tới người khác sẽ nhìn cậu bằng ánh mắt như thế nào không! Hắn chính là một đứa con riêng đấy!"

"Tớ biết, Khung Khung, tớ biết cậu muốn tốt cho tớ, tớ đương biết rõ." Tiễn Ý Ý thờ dãi, "Chỉ là thời điểm cậu làm chuyện gì vì tớ, có thể hỏi qua ý kiến của tớ có được không."

Sự quan tâm giữa bạn bè với nhau, nếu muốn tốt cho đối phương thì hẳn là sẽ lên đi thăm dò, có lẽ đó là ý tốt, bởi vì đặc biệt sợ bạn thân mình nhận thức người đó không rõ, không cẩn thận mà kết giao với loại người tồi tệ. Thế nhưng xuất phát điểm của Tào Khung lại là thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chính mình, nhân tiện đem xuất thân của Lương Quyết Thành đào lên.

Loại chuyện này làm cho người ta vô cùng nhức đầu. Tào Khung cũng là có ý tốt, hẳn tra được liền đến nói cho Tiễn Ý Ý nghe, có thể nói hành vi này của Tào Khung là đang quan tâm bạn bè, không sai. Duy chỉ có một vấn đề chính là hắn không hề biết trong lòng Tiễn Ý Ý đã sớm rõ ràng.

Tào Khung bắt mãi: "Cho nên tớ giúp cậu là sai rồi?"

"Không có sai, tớ cảm ơn, Khung Khung, cậu vì chuyện này mà bỏ ra bao nhiêu tài lực như thế, tất cả cũng chỉ vì tớ, tớ biết, rất cảm ơn cậu, thế nhưng Khung Khung, tớ có thể xin cậu đừng nói với người khác về chuyện của anh ấy được không?" Tiễn Ý Ý khách khí nói.

Ánh mắt Tào Khung tối sầm lại.

"Cậu biết rõ hắn xuất thân như thế nào?"

"Hắn là con riêng, là một đứa con riêng của Diêu gia cậu có biết không? Loại thân phận này điều khiến cho người ta không thể chấp nhận, tại sao cậu có thể chấp nhận được? Ý Ý, cậu thực sự đã biết từ trước rồi sao? Cậu điên rồi sao?!" Tào Khung gào lên.

Hắn không thể tin được Tiễn Ý Ý lại biết tới một tầng quan hệ này, dù sao nếu như đối phương vẫn còn đang trong tình huống không có cha thì đã là một đối tượng vô cùng kém cỏi. Mẹ có chương ngại về thân kinh, em gái tuổi nhỏ đã có chứng tự bế, nói nhà anh chỉ có bốn bức tường cũng không nói quá.

Tiến Ý Ý đến cùng là nhìn trúng cái gì ở anh chứ?

Kể cả khi biết Lương Quyết Thành là con riêng, cô cũng muốn làm bạn gái anh?

Trong lòng Tào Khung quả thực không thể lý giải, cho tới bây giờ Tiễn Ý Ý đều biết, nếu cô chấp nhận thân phận của Lương Quyết Thành cũng chính là biết mình sẽ bị người ta nhạo báng về sau?

Hay là nói...

Cô chỉ đang chơi đùa mà thôi?

Chung quy lại, mối quan hệ yêu đương giữa học sinh trung học với nhau đều không ảnh hưởng nhiều lắm tới quan hệ hai nhà, kể cả cô có yêu nhiều người đi nữa thì cũng bình thường.

Nếu như chỉ là yêu thích thôi thì với gương mặt của Lương Quyết Thành, hấp dẫn nữ sinh là chuyện rất đổi bình thường.

Một nam sinh có điều kiện kém như vậy, sau khi Tiễn Ý Ý tốt nghiệp trung học còn muốn ở bên cạnh hắn, đó chính là quá ngu xuẩn.

Cô không phải một đứa ngốc, như vậy thì chỉ có thể khẳng định cô là đang chơi đùa với Lương Quyết Thành mà thôi.

Nghĩ như vậy, Tào Khung vừa mới kích động liền dần dần bình tĩnh lại.

"Ý Ý, cậu hẹn hò với hắn có phải chỉ là chơi đùa hay không?" Tào Khung nói, "Nếu như chỉ là như vậy thì cậu nhớ kỹ, về sau đừng đính hôn cùng Diêu Nhất Nam, miễn cho sau khi mọi người biết chuyện, cậu sẽ càng xấu hổ hơn."

Cơ hồ là Tiễn Ý Ý lập tức hiểu được Tào Khung đang nghĩ gì.

Kỳ thật thì hắn nói cũng không sai, nếu dựa theo logic bình thường thì ở thời thanh xuân nói chuyện yêu đương đều không phải việc gì quan trọng.

Dựa theo phương thức bình thường, Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành vốn là quan hệ tiền bạc, hiệp ước chỉ có thời hạn là một năm. Sau khi tốt nghiệp trung học sẽ chia tay, cũng rất giống với suy nghĩ của Tào Khung, như vậy cô hoàn toàn có thể dùng cách nói này để làm cho qua chuyện.

Thế nhưng dưới tình huống như bây giờ, Tiễn Ý Ý lại do dự.

Cô không nghĩ sẽ nói như vậy với Tào Khung.

Cái này giống như không tôn trọng Lương Quyết Thành vậy. Thật giống như anh chỉ là một đạo cụ của cô.

Nếu theo cách nói của Tào Khung, chuyện này sẽ qua đi rất đơn giản.

Tiền Ý Ý biết, thậm chí cũng rõ là cô hẳn nên làm như vậy, thế nhưng vừa mở miệng lại không có cách nào nói ra được loại lời này.

Trong lời nói của Tào Khung đến cùng vẫn còn một chút kỳ vọng đối với cô, Tiền Ý Ý không thể cho cậu ta thêm một tia hy vọng nữa.

"Không phải."

Tiền Ý Ý nghe thấy âm thanh của mình nói: "Nếu có một ngày tớ thực sự muốn cùng người nào đó sống chung với nhau, người đó vẫn sẽ là anh ấy."

Đây chỉ là dùng để lừa gạt Tào Khung, thế nhưng thời điểm nói ra loại lời này, Tiền Ý Ý bỗng nhiên nghĩ đến Lương Quyết Thành đã cùng cô sinh hoạt hai, ba tháng nay, ở trong cuộc sống của cô từng chút, từng chút một.

Nghĩ như vậy, cũng... không sai?

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Lương Lương: Không phải là không sai, mà là siêu siêu tốt!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Sắc mặt Tào Khung có bao nhiêu khó coi Tiền Ý Ý cũng không biết, mà cô cũng không muốn biết.

Cô trầm mặc một lát. Cái ý tưởng vừa mới dâng lên kia, giống như là...

Giống như cô thích Lương Quyết Thành vậy.

Tiền Ý Ý đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu như là người khác, nếu như có một nam sinh khác cho cô cảm giác như thế này, cô hoàn toàn có thể khẳng định là hai người yêu thích lẫn nhau.

Thế nhưng người này lại là Lương Quyết Thành...

Lương Quyết Thành ở trong lòng cô, từ khóa duy nhất để chỉ anh chính là "nhân vật phản diện".

Thời điểm cô tiến vào thế giới này, ấn tượng đối với mọi người đều bị ảnh hưởng từ nguyên chủ, lần đầu tiên Lương Quyết Thành xuất hiện trước mặt cô, cô có lẽ cảm thấy anh chính là một nam sinh đẹp trai khiến cho người khác mặt đỏ tim đập nhanh, thế nhưng sau khi biết thân phận của anh, cô đã đem người này biến thành một cái ký hiệu, là hình tượng nhân vật phản diện trong cốt truyện vốn có của nguyên chủ.

Dưới tình huống như vậy, sở dĩ cô lựa chọn Lương Quyết Thành bởi vì tính cách của anh, tính cách của anh đối với cô là tốt nhất. Nhưng cô chưa từng nghĩ, nam sinh này cũng có thể sinh động đến vậy, sẽ bởi vì ở lâu với một nữ sinh mà đâm ra thích người đó.

Cũng sẽ khiến cho người ở chung với anh... thích anh.

Tiền Ý Ý không có quá nhiều lời muốn nói với Tào Khung, thời gian chuyển giao cũng không còn nhiều, cô khách khách khí khí nói: "Trở về đi, chúng ta đi quá lâu, đừng để mọi người chờ lại không chờ được chúng ta."

Tiền Ý Ý xoay người.

Hai người đứng cạnh ở chỗ kia đứng sang hai bên nhường đường.

Tào Khung ở đằng sau cô thành linh nói ra: "Tớ sắp đính hôn."

Tiền Ý Ý dùng chân.

Cái này không khó tưởng tượng.

Có lẽ nói, nhóm bạn thân kia trên WeChat của cô, thời điểm đủ 18 tuổi đều sẽ chọn một người bạn đời cho mình.

Không biết là có thích hay không, dù sao thì không để cho người nhà hai bên mất mặt là được rồi.

Chẳng phải Hà Ứng Hoan cũng vậy hay sao.

"Chúc mừng."

Tào Khung cắn môi.

"Là Hoan Hoan."

Ánh mắt Tiền Ý Ý hơi hơi mở to một chút.

Là Hoan Hoan?

Dường như là ngoài dự đoán, thế nhưng nghĩ lại cũng hợp lý.

Hà gia vẫn đang tiếp cận Tào gia, quan hệ bạn bè giữa Hà Ứng Hoan và Tào Khung, đối với Hà gia mà nói thì nó chính là một công cụ có thể sử dụng rất tốt để kéo lên quan hệ với Tào gia.

Trước kia Tào Khung thích cô, chuyện này còn chưa tính, nhưng sau khi Tiền Ý Ý đã có bạn trai, hơn nữa tình cảm còn rất tốt, Tào Khung chắc chắn sẽ không ngu ngốc đến nỗi cứ một mực chờ cô như vậy. Như vậy thì hẳn là hẳn sẽ nghe theo sự sắp xếp của người nhà, vào thời điểm đủ 18 tuổi sẽ cùng một bé gái mà bọn họ nắm rõ hoàn cảnh đính hôn, dường như cũng không có cái gì không đúng cả.

Người được chọn này lại chính là Hà Ứng Hoan, có lẽ là cô ấy so với người khác giỏi hơn.

Chung quy lại thì bọn họ xem như cũng cùng nhau lớn lên, quan hệ nhiều năm như vậy, dù cho không có tình cảm nam nữ thì cũng có tình cảm hữu nghị. Về sau đối với cái gì cũng đều tiện lợi.

Bất quá nghĩ đến những lời Hà Ứng Hoan nói lúc trước, Tiền Ý Ý có chút buồn cười.

Nghe giọng điệu của Tào Khung thì giống như không bằng lòng, còn Hoan Hoan thì lại càng không vui vẻ.

Chung quy thì hai người cũng hiểu rõ nhau, Hoan Hoan đều không có giao du với nam sinh khác, tự dưng lại đi đính hôn với bạn thân mình, từ bạn bè lại biến thành bạn trai, có lẽ không phải cái tốt nhất mà cả hai muốn.

Hai người kia...

Tiền Ý Ý nghĩ ngợi: "Chúc hai người hạnh phúc?"

Vô luận là như thế nào, đối tượng vẫn là Hà Ứng Hoan, ít nhất sẽ không cần lo lắng Tào Khung đối xử không tốt với cô ấy. Bạn bè nhiều năm như vậy, Khung Khung dù không thích vẫn sẽ chiều cố bạn thân của mình, từ bạn thân biến thành vợ, như vậy càng có thể chiều cố tốt Hoan Hoan.

Tào Khung không còn lời nào để nói.

Hai người trở lại quảng trường, ở trong một đám đông chen tời chen lui hội họp với một đám đại gia.

Cũng không phải đại gia.

Lương Quyết Thành đứng một mình ở quảng trường, tay vuốt túi áo lặng lẽ nhìn về phía Tiền Ý Ý.

Anh đứng ở nơi đó chính là đứa trẻ đẹp trai nhất, đừng nói là mấy tiểu cô nương, ngay cả mấy tiểu tỷ tỷ hai mươi, ba mươi tuổi cũng không nhận được đưa mắt nhìn về phía anh.

Trong một đám người chen lấn nhau, xung quanh Lương Quyết Thành lại là một khoảng trống.

Rất nhiều người cũng có ý nghĩ muốn chen lên đụng vào anh, tổng cảm thấy chỉ cần đứng sát tiểu ca ca này thôi cũng coi như là chiếm được tiện nghi của người ta rồi.

Một đám người chen lấn trong quảng trường, tất cả mọi người đều đang bảo vệ bản thân mình tránh bị rút HP, duy chỉ có Lương Quyết Thành là bước đi rất nhanh trong đám người, hướng tới phương hướng mình muốn đi, một đường thông suốt không va chạm ai.

Người phía trước bước chân của Lương Quyết Thành sẽ không tự chủ được mà dạt sang hai bên, cho anh một lối đi nhỏ thông thoáng.

Tiền Ý Ý cứ như vậy mà nhìn thấy một lối đi nhỏ độc đáo ở trong một đám người.

Lương Quyết Thành cúi đầu, cầm tay Tiền Ý Ý.

Tay cô đã lạnh như băng.

Anh không nói gì thêm, mà dùng chính tay của mình bao bọc tay cô, thuận tiện đem cô kéo về phía mình, một tay ôm lấy bả vai Tiền Ý Ý, lười biếng đối với Tào Khung ở phía sau cô gật đầu, xoay người cùng đám bạn kia hội họp.

Tào Khung tức giận cũng không hữu dụng, người ta cũng nói là biết cái đứa con riêng của Diêu gia này, một tên mà lịch sử đen đến không thể đen hơn này, lại trở thành một trong những người trong vòng quan hệ của hắn thì sao?

Tức giận!

Tiền Ý Ý với Tào Khung ra ngoài nói chuyện rất lâu, lúc cô nhìn Lương Quyết Thành cũng có chút tò mò: "Cậu không hỏi xem chúng tớ nói chuyện gì sao?"

Lương Quyết Thành: "Không hỏi."

Cũng không cần hỏi.

Anh lấy cái áo khoác lông bên trong balo mặc vào cho Tiền Ý Ý.

Cái này khả năng chính là thói quen tốt mà anh dưỡng được trong khoảng thời gian qua, không thể để cho Tiền Ý Ý cảm lạnh được.

Hôm nay Tiền Ý Ý muốn xinh đẹp để ra ngoài chơi, anh liền bỏ một cái áo lông ở bên trong balo. Miễn cho cô ra ngoài chơi quá muộn lại không có áo khoác mặc, sau đó lại ốm nữa thì không tốt.

Tiền Ý Ý với Tào Khung rời đi không lâu liền nổi lên một trận gió.

Lương Quyết Thành sợ Tiền Ý Ý lạnh nên đi theo hướng hai người họ tìm tới đây.

Anh buông lỏng Tiền Ý Ý ra, kéo khóa kéo lên, nghiêm túc chỉnh lại cho cô.

"Rất đẹp."

Thực may mắn là anh đã tìm tới, thế mới có thể nghe được một chút chuyện.

Phía trước cách khá xa mờ hồ có tiếng nói. Mà câu nói rành mạch rơi vào trong tai anh, có lẽ chính là điểm sáng duy nhất mà anh nhìn thấy trong màn đêm.

Lương Quyết Thành cái gì cũng không nghĩ nữa.

Anh đã chiếm được thứ mình muốn rồi.

Vậy là quá đủ.

Tiền Ý Ý mê man, Lương Quyết Thành duỗi tay, cô liền nắm lấy tay anh.

Bàn tay nam hài tử rộng rãi, độ ấm lòng bàn tay anh rất cao, tay Tiền Ý Ý lạnh như vậy mà ở trong tay anh một lúc cũng đã bị nhiễm lên độ nóng như vậy.

Bên trong áo khoác của Tiền Ý Ý là bộ quần áo rất xinh đẹp, thế nhưng cái áo bên ngoài lại không đẹp như thế, có điều nó vô cùng ấm áp.

Tiền Ý Ý chỉ cần nghĩ tới anh vừa ra cửa đã nhớ rõ mang quần áo theo cho cô, trong lòng có chút chột dạ.

So sánh với Lương Quyết Thành, cô thực sự không xứng.

Tiền Ý Ý nắm lòng bàn tay Lương Quyết Thành, nói: "Cảm ơn cậu."

Lương Quyết Thành chỉ nắm chặt tay cô.

Bây giờ anh đang rất phiêu, cảm giác cả người như nhẹ bẫng. Toàn bộ đều dựa vào lực tay Tiền Ý Ý nắm anh mà đứng vững ở chốn này.

Trong đám người ồn ào này.

Thời gian đếm ngược vẫn còn thừa, hiện tại có thể chơi được chính là những cái kia, Tiền Ý Ý quyết định đi xem Tô Á Na ở vũ đài bên kia, vừa nói, tất cả mọi người đều đồng ý.

Vũ đài cách đây không xa, ở phía dưới phụ cận thương trường dựng một cái vũ đài, lúc này đó có không ít người ở trên đó biểu diễn, đằng sau hậu trường là những cô gái đang khăn trang điểm cùng tập luyện, ngẫu nhiên còn có nhân viên bận trước bận sau đi qua đi lại.

Tiền Ý Ý liếc mắt liền nhìn thấy Tô Á Na, ở bên cạnh cô ấy là Nhâm Kha đang khiêng đạo cụ giúp.

Đổi một thân đồng phục học sinh, Tô Á Na bây giờ khoác lên mình một thân quần áo biểu diễn lộ eo, quần áo phát sáng lấp lánh, tóc cô ấy nhuộm thành màu hoàng kim, vắn lên một cách lười biếng, đang khăn trang nói chuyện với cô gái ở bên cạnh.

Nhâm Kha tháo kính mắt, mặc một bộ đồ lao động màu lam, nếu không nói chắc ai cũng nghĩ cậu ta là công nhân công trường kiến trúc.

Tô Á Na ở hậu trường, bọn người Tiền Ý Ý cũng không đi qua quấy rầy, đứng ở trước đài xem người khác biểu diễn.

Biểu diễn còn có một nhóm tiểu hài tử.

Mấy thiếu nữ khoảng chừng mười một, mười hai tuổi bắt chước nhóm nữ đoàn nổi danh hết hát rồi nhảy, trên khuôn mặt non nớt đều là vui sướng và nhiệt tình.

Bên người Tiền Ý Ý cũng không thiếu người nhà của đám nữ hài tử đó, đều đang vui vẻ lắc gậy huỳnh quang, quay chụp đưa nhỏ nhà mình, phấn khích liều mạng hô to.

"Nếu tớ mà có con gái, tớ chắc chắn sẽ để con bé mặc những bộ váy công chúa xinh đẹp nhất, để con bé đứng ở trên sân khấu chữ T* nâng váy giống một công chúa nhỏ ưu nhã để người khác vây xem hâm mộ."

* Kiểu sân khấu đi catwalk ấy.

Trong ánh mắt Hà Ứng Hoan đều là vẻ hâm mộ.

Tào Khung bên cạnh đầu đầy hắc tuyến.

"Đừng có nói linh tinh nữa đi."

Hà Ứng Hoan đặc biệt bình tĩnh: "Cậu sốt ruột cái gì, tớ nói là con gái tớ chứ chưa nói là con gái cậu đâu."

Tào Khung: "... Nếu không phải là bọn họ sắp đính hôn, hẳn còn thực sự tin."

Tại Tiểu ở nơi đó tò mò hỏi: "Lương ca, nếu là con gái của anh, anh cảm thấy nên nuôi dưỡng nó như thế nào?"

Lương Quyết Thành nghĩ ngợi.

Con gái của anh.

Là một phiên bản thu nhỏ của Tiền Ý Ý.

Là một tiểu nha đầu nài thanh nãi khí ôm chân anh kêu hai tiếng "ba ba".

Lúc còn nhỏ sẽ nắm chặt quả đấm nhỏ oa oa khóc, qua mấy tháng sẽ ôm bình sữa bò trên mặt đất. Lớn hơn một chút có thể chải hai bím tóc xinh xinh, mặc váy nhỏ khả ái đi nhà trẻ.

"Lương ca, Lương ca." Chu Tam cẩn thận chọt chọt cánh tay Lương Quyết Thành, "Xin anh đem cái biểu tình ghê tởm kia thu lại mau lên."

Trong nháy mắt, vẻ mặt anh liền không chút thay đổi: "..."

Tiền Ý Ý: "... Không biết vì cái gì mà cô nghĩ, có lẽ mình biết anh vừa mới suy nghĩ ngẩn ngang những thứ đồ gì."

Nhóm biểu diễn của mấy tiểu cô nương kết thúc, chính là đến tiết mục của Tô Á Na.

Một nhóm cái cô gái xinh đẹp mặc quần áo biểu diễn, ở trên vũ đài nhiệt tình bắn ra bốn phía, âm nhạc như có ma tính khiến người ở dưới như bị tẩy não, không ngừng lắc lư theo.

Tô Á Na là center của nhóm đó.

Thời điểm cô ấy khiêu vũ, ở trước mặt còn có riêng một người dùng máy ảnh chụp một mình cô ấy.

Thế nhưng sau khi Tiền Ý Ý nhìn kỹ, người mà một đường vẫn đi chuyển ống kính theo cô ấy, lại là Nhâm Kha.

???

Cái này là cái trạng thái gì.

Tiền Ý Ý chỉ có thể dốc sức vùng vẫy huỳnh quang lắc lư hò hét theo Tô Á Na.

Vũ đoàn nhảy xong một vòng, lão sư của Tô Á Na muốn giữ bọn họ lại cùng ăn cơm, nếu mà Tô Á Na chạy theo bạn sẽ khiến quan hệ giữa cô ấy với lão sư ngưng ngừng, vậy cho nên chỉ có thể ôm ôm Tiền Ý Ý một lát, sau đó lưu luyến không rời mà tách ra.

Thời gian đã nhanh chóng trôi qua cho tới tận khuya, rất nhanh là tới thời khắc đếm ngược sang năm mới.

Bọn họ lần nữa trở lại quảng trường, lúc này quảng trường người đông nghìn nghịt, xung quanh đều là cảnh sát đứng chỉ huy để phòng ngừa đám đông chen lấn dẫn đến dẫm đạp lên nhau.

Trên quảng trường có không ít cô gái bị lạnh đến mức run lẩy bẩy, lúc này, Tiền Ý Ý liền cảm nhận được chỗ tốt của cái áo lông.

Hoặc là nói, chỗ tốt của Lương Quyết Thành.

Cô nghĩ ngợi, móc móc túi áo của mình, hoàn hảo, cô còn mang theo một tấm thẻ.

Kim chủ tiểu tỷ tỷ tài đại khí thô khăn trương đem thẻ đưa cho Lương Quyết Thành.

"Quà tết."

Lương Quyết Thành cúi đầu nhìn, thiếu chút nữa nở nụ cười.

Nha đầu này có phải còn rất nhiều thẻ hay không?

Lúc trước anh nhận từ cô không ít tấm.

Những tấm thẻ đó kì thật mà nói trừ việc rất khẩn cấp ra thì anh cũng không động tới. Anh không nghĩ sẽ dùng quá nhiều tiền của cô, có cái anh có thể nhận, có cái liền không thể nhận.

Nhất là cái thẻ đem dùng để bao nuôi anh kia, anh ngược lại không động tới.

Thật giống như nếu làm thế, anh với Tiền Ý Ý chỉ đơn giản là quan hệ bao nuôi vậy.

Không nghĩ đến ngay từ đầu chỉ có anh nghĩ như thế. Ở trong mắt Tiền Ý Ý, bọn họ vẫn luôn đơn thuần là quan hệ bao nuôi.

Hoàn hảo, hiện tại không giống nữa.

Lương Quyết Thành nhìn thẻ, cúi đầu.

"Kim chủ, xin hỏi ngài đưa tôi tấm thẻ này có yêu cầu gì không?"

"Cái gì, cũng đều có thẻ."

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Phải nha, chúng ta sắp bắt đầu một năm mới!

Editor: Tuy bây giờ đã qua gần nửa năm đến nơi rồi~

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Edit: Thương Thù

Beta: Tĩnh Nghiên

Sau Tết Nguyên Đán chính là kỳ nghỉ đông,

May mắn là bọn họ còn không phải học bù cái gì, vậy là có đến 40 ngày nghỉ liền.

Nghỉ được hai hôm, ông nội liền hỏi xem Tiễn Ý Ý có muốn về nhà ở một thời gian hay không. "Nhà" ở đây tất nhiên là chỉ nhà của ông.

Hơn nữa, tiểu thúc cũng có thể bớt chút thời gian trở về mấy ngày.

Tiểu thúc bề bộn nhiều việc. Nhất là lúc trước, cơ hồ là bay đi bay lại khắp nơi, rất ít khi có mặt ở nhà. Bởi vì nguyên nhân này cho nên vẫn chưa có thời gian dẫn Lương Quyết Thành tới gặp chú ấy.

Kỳ nghỉ này, tiểu thúc vẫn muốn nói Tiễn Ý Ý đem người mang về nhà cho chú xem một chút, bên kia ông nội đã trực tiếp phân phó, bảo Dương tiên sinh đem Lương Quyết Thành đóng gói mang đi.

Lúc ấy Dương tiên sinh trực tiếp dẫn người tới Kinh thị, bảo là muốn dẫn anh đi học tập.

Lương Quyết Thành tất nhiên không thể từ chối.

Chỉ là anh nghĩ, kỳ nghỉ đông có thể ở bên Tiễn Ý Ý lại bị phá hỏng rồi.

Tiến Ý Ý lại cảm thấy như vậy vô cùng tốt.

Cô vừa nghĩ thông một số chuyện, còn cần chút thời gian giảm xóc. Nếu như Lương Quyết Thành cứ ở cạnh cô, sẽ khiến cô cảm thấy hơi xấu hổ.

Có lẽ không phải xấu hổ, mà là... thẹn thùng?

Tiến Ý Ý còn chưa nghĩ thông, ông nội đã bảo Dương tiên sinh mang Lương Quyết Thành đi, cô liền giơ hai tay tán thành.

Đây là chuyện tốt!

Tiến Ý Ý cơ hồ là khẩn cấp thu thập hành lý cho Lương Quyết Thành, đưa anh tới sân bay.

Từ Hải thị đến Kinh thị mất hai giờ bay, Lương Quyết Thành theo Dương tiên sinh chính là ít nhất phải mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc có thể về.

Tiến Ý Ý chuẩn bị ba cái vali lớn cho Lương Quyết Thành.

Một vali quần áo, một vali đồ dùng tư nhân, mặt khác còn có một vali là tự Lương Quyết Thành chuẩn bị, Tiến Ý Ý cũng không biết rốt cuộc là cái gì.

Lưu thúc lái xe đến sân bay, còn gọi một trợ lý tới hỗ trợ, Tiến Ý Ý với Lương Quyết Thành cùng mặc hai cái áo lông giống nhau, trên mặt đều là ý cười.

Anh nhìn lướt qua Tiến Ý Ý, liền biết cô vì cái gì mà vui vẻ như vậy.

Lương Quyết Thành nghĩ, để cô tự do một chút cũng tốt, như vậy thì sau này cô không thể nói anh không cho cô thời gian được.

Cũng không biết là lần này đi sẽ là đi bao lâu.

Dương tiên sinh cũng ở đó.

Vị tiên sinh chỉ dạy này của Lương Quyết Thành, hiện tại ở trong nước cũng là lão đại thập phần có tiếng. Ở trong kí ức của nguyên chủ thậm chí cũng có chút ấn tượng.

Ngay từ đầu, bên người Tiễn tiểu thúc có một vị Dương tiên sinh, vị Dương tiên sinh này sau cùng triển khai quyết đấu với Lương Quyết Thành, lúc ấy Dương tiên sinh đại biểu cho một đám người đỉnh cấp ở trong nước, vậy mà thiếu chút nữa bại dưới tay thiếu niên thiên tài Lương Quyết Thành.

Vì cái gì mà không thua? Chính là trong nguyên tác, Tiễn Mân Văn linh cảm được gì đó, nói cho Dương tiên sinh nghe, để Dương tiên sinh thắng hiểm một chiêu.

Cái này gọi là hào quang của nữ chính, mà Dương tiên sinh coi như là một hệ nhân mạch của nữ chính.

Hiện tại thì khác, Dương tiên sinh vẫn là người của tiểu thúc với ông nội, nữ chính Tiễn Mân Văn không có bất cứ cơ hội nào nhúng chân cả. Cô ta thậm chí còn chưa từng đến công ty của cha mẹ Tiễn.

Thân là đại tiểu thư chân chính của Tiễn gia, cô ta cũng cảm thấy không cam lòng, muốn vào ngày nghỉ đi xem công ty của Tiễn gia. Không dám nói tới

ông nội hay tiểu thúc, công ty của cha mẹ mình, cô ta cũng có thể đi chứ?

Thế nhưng không.

Tiền Ý Ý từ người ở đó nghe nói, cha mẹ Tiền căn bản không dám để Tiền Mân Văn tới công ty.

Chung quy lại, bây giờ công ty của hai người họ sẽ có người thường xuyên tới đòi nợ.

Trước đó cha Tiền đã tiêu rất nhiều tài sản đi làm hạng mục, sau đó liền thất bại.

Một lần thua như vậy cũng đủ khiến cho công ty của ông ta mệt mỏi.

Cơ hồ là không có vốn lưu động, thu không đủ chi, tất cả đều đang nợ nần chồng chất.

Để ý kỹ thì cái công ty này còn hoạt động được cho tới bây giờ đều dùng tiền từ trên tay Tiền lão gia tử.

Như vậy thì Tiền Mân Văn cũng được, Tiền Ý Ý cũng thế, đều là những công cụ để cha Tiền moi tiền từ lão gia tử mà thôi.

Bây giờ Tiền Mân Văn còn chưa biết tình huống của Tiền gia, cô ta vẫn cho rằng cha Tiền rất có tiền, dưới loại tình huống này, cha Tiền căn bản không dám để cho Tiền Mân Văn biết nhà mình đang mắc nợ.

Nếu Tiền Mân Văn nghĩ mình vẫn là đại tiểu thư thì cho dù cha mẹ Tiền có tìm cho cô ta một đối tượng đính hôn có lợi cho Tiền gia, chỉ sợ cô ta vẫn sẽ nghĩ là cha mẹ đang chiều cô, trân trọng cô ta, chọn cho cô ta một nhà chồng vô cùng mạnh mẽ, để cuộc sống của cô về sau sẽ không bị đứa em kia áp một đầu.

Tiền Mân Văn chính là thuần túy đem cha mẹ Tiền nghĩ đến quá tốt.

Cô ta cũng không nghĩ là một đứa con gái vừa mới được tìm về thì họ sẽ có bao nhiêu tình cảm chứ? Chớ nói chi là loại người như cha mẹ Tiền, sau khi biết Tiền Ý Ý là dưỡng nữ, nói bỏ qua một bên chính là sẽ bỏ qua một bên, dứt khoát như thế, cô ta không nghĩ tới vạn nhất sẽ có một ngày mình cũng như thế sao?

Về điểm này, Tiền Ý Ý cũng không có cái gì muốn nói, dù sao thì Tiền Mân Văn cũng không có quan hệ gì với cô.

Trước đây ở chỗ của ông nội, cô ta bị hung hăng phê bình một trận, sau đó liền triệt để yên tĩnh lại, thời gian đã mấy tháng rồi cũng không tới gây phiền phức cho Tiền Ý Ý. Khiến cho cuộc sống của cô trở lại với quỹ đạo bình thường, vô cùng tốt.

Tiền Ý Ý hi vọng Tiền Mân Văn có thể bảo trì thái độ như vậy.

Tiền Mân Văn không biết tình huống Tiền gia, thế nhưng Tiền Ý Ý lại biết, không đơn thuần là chuyện của cha Tiền mà còn có ông nội với tiểu thúc ở bên này.

Tiểu thúc thường xuyên sẽ gọi Tiền Ý Ý tới công ty, nhìn một chút xem cô có cảm thấy hứng thú với ngành gì không.

Tiểu thúc từ sau khi xác nhận Tiền Ý Ý là dưỡng nữ, liền đối với cô như thể đối với người có tài mà bồi dưỡng.

Cứ như vậy, chỉ cần cô vẫn còn ở lại Tiền gia, còn có nơi sống yên ổn thì dù là Tiền Mân Văn hay cha mẹ Tiền đều phải đối với Tiền Ý Ý khách khí một chút, không thể một chân đá văng cô được.

Hơn nữa tiểu thúc vô cùng cưng chiều Tiền Ý Ý, cuộc sống về sau của cô cũng sẽ rất tốt.

So với cha mẹ Tiền thì tiểu thúc càng xứng đáng làm cha mẹ hơn.

Có đôi khi Tiền Ý Ý nghĩ, nếu như cô là con gái của chú ấy, nói không chừng sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Thế nhưng nghĩ là nghĩ như vậy, thực tế lại không phải vậy.

Người chú này, nói đến còn lãnh đạm hơn so với Lương Quyết Thành. Nghe ông nội nói năm đó tiểu thúc đi học có quen biết với mỗi tình đầu, sau khi cùng cô ấy chia tay liền độc thân mười mấy năm.

Có lẽ tiểu thúc sẽ có rất nhiều chuyện muốn nói với Lương Quyết Thành.

Thời điểm Tiền Ý Ý tiễn Lương Quyết Thành đi, trong đầu đều có đủ thứ chuyện loạn thất bát tao, nhìn Lương Quyết Thành với Dương tiên sinh vốn phải là kẻ địch của nhau, hiện tại bởi vì cô chen chân vào liền biến thành quan hệ sư đồ, cô cười đến có chút vi diệu.

Dương tiên sinh năm nay cũng gần 40 rồi, biết rõ Tiền Ý Ý là tiểu bối của sếp mình, nói không chừng về sau cũng là một tiểu chủ nhân, cho nên đối với Tiền Ý Ý cũng giống như là đối với bạn gái của học trò mình vậy.

Ở trước mặt Dương tiên sinh, Tiền Ý Ý đầu tiên mang thân phận chất nữ của Tiền tiểu thúc, sau đó chính là thân phận bạn gái của Lương Quyết Thành.

"Ý Ý, cháu thực sự không muốn đi với nó sao?"

Dương tiên sinh còn hỏi một câu như vậy.

Tiền Ý Ý ở trước mặt người lớn rất có lễ phép.

"Dương thúc thúc, cháu không đi đâu, ông nội nói muốn cháu về nhà."

Dương tiên sinh sờ cằm.

"Hai đứa cũng là người yêu của nhau đi, vì sao mỗi lần lão gia tử lại cố ý muốn tách hai đứa ra vậy?"

Dương tiên sinh cảm thấy rất có hứng thú.

"Cháu xem, trước đó cũng vậy. Hay là hai đứa yêu nhau khiến ông nội không vui?"

Cũng bởi vì Dương tiên sinh là người dựa vào thực lực nói chuyện mới dám chất vấn như vậy.

Đầu Tiền Ý Ý đầy hắc tuyến.

"Không phải vậy."

Lương Quyết Thành bước lên một bước ôm bả vai Tiền Ý Ý.

"Chúng cháu rất tốt." Lương Quyết Thành biết Tiền Ý Ý xấu hổ, nhất là trên phương diện đó, anh là một người bạn trai... sắp là một người bạn trai, ở trước mặt thầy giáo của mình, tự nhiên là muốn bảo vệ da mặt của tiểu cô nương.

Dương tiên sinh cười nhạo.

"Được được được, cậu nói tốt thì là tốt."

"Tiểu tử này, lại thật sự sẽ bảo vệ người khác ư? Thì ra cũng không phải một người máy a." Dương tiên sinh sờ cằm lẩm bẩm lầu bầu.

Lương Quyết Thành: "..."

Tiền Ý Ý thiếu chút nữa cười ra tiếng, thế nhưng lại cảm thấy không tốt với anh, liền nhanh chóng quay đầu nín cười.

Hóa ra có không ít người cảm thấy anh là người máy nha.

Khả năng cũng có thể lắm chứ, trước kia Lương Quyết Thành chính là một lão đại không có bất cứ tình cảm dư thừa nào.

Tiền Ý Ý ở phòng chờ cùng Lương Quyết Thành chơi một ván trò chơi, đợi giờ lên máy bay.

Nam sinh cao lớn dùng tầm mắt trên người Tiền Ý Ý, anh không nói gì, chính là cứ như vậy nhìn cô.

Tiền Ý Ý bị ánh mắt này nhìn có chút không chịu nổi, cô cố nén xúc động muốn đỏ mặt, đẩy đẩy vai anh.

"Lên máy bay."

Lương Quyết Thành không có động.

Ở sân bay, khắp nơi đều là hình ảnh đưa tiễn người, cách đó không xa còn có một đôi tình nhân trẻ ôm nhau hôn môi.

Dương tiên sinh cách đó rất gần xoa xoa kính mắt, rất hứng thú nhìn chằm chằm hai người.

Cái ánh mắt kia phảng phất như đang nói "Có bản lĩnh liền hôn một cái đi!"

Tiền Ý Ý thật không dám.

Cô có thể nhìn ra ý tứ trong mắt Lương Quyết Thành, cô thậm chí còn không biết, anh lấy lực lượng ở nơi nào mà có thể ở trước mặt cô lộ ra một thân dục vọng như vậy.

Hôn là không có khả năng, tuyệt đối là không thể.

"... Ôm một cái."

Lương Quyết Thành biết là bây giờ mình không thể hôn, lui một bước cũng được.

Anh mở rộng vòng tay với Tiễn Ý Ý.

Bé trai muốn ôm ôm thật đáng yêu, vừa khả ái cổ chấp, vừa nghiêm túc.

Tiến Ý Ý tự tẩy não, ôm một chút mà thôi, dù sao cũng không phải chưa từng ôm qua.

Trong sân bay thiếu gì người ôm nhau chứ.

Tiến Ý Ý cẩn thận vron tay.

Động tác của cô quá nhỏ, Lương Quyết Thành gấp không thể chờ, một phen kéo người vào trong ngực mình.

Thiếu niên mười tám tuổi đã có hình dáng của nam nhân trưởng thành, một cái ôm này cảm giác có chút khác.

Cụ thể là khác chỗ nào, Tiến Ý Ý cũng không biết.

Thậm chí là không muốn biết.

Tổng cảm thấy là điều gì không thể nói.

Lương Quyết Thành lạng lẽ hôn một cái trên chân tóc rơi xuống của cô.

"Tôi đi đây."

Loại lời nói này, Tiến Ý Ý nghe thấy liền đỏ mặt.

Giống như là vợ chồng già vậy, chồng cứ ra ngoài là phải báo một câu cho vợ.

Cái liên tưởng này càng làm cho mặt Tiến Ý Ý đỏ hơn.

Cô nhanh chóng đẩy đẩy Lương Quyết Thành, ra vẻ bình tĩnh nói: "Đi nhanh đi, cậu đi thì tớ có thể ra ngoài chơi rồi."

Lương Quyết Thành chăm chú nhìn cô nửa ngày, chậm rãi ung dung nói: "Chơi cái gì, có tốt hơn chơi tôi không?"

Mặt Tiến Ý Ý triệt để đỏ ửng lên.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nam hài trước mắt.

Cảm thấy, người này càng ngày càng phóng túng rồi.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Lương Lương: Nâng đứng lên, tôi còn có thể phóng túng!

Ngày mai có muốn ăn đường không?

Editor: AAAAAAA!! Bạn học Lương, cậu tha hóa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Sau khi Lương Quyết Thành đi Kinh thị, Tiến Ý Ý liền tới chỗ của em gái Lương ở hai ngày.

Cô bé ở một mình, trong nhà chỉ có một dì giúp việc mỗi ngày tới bởi em ấy chơi, cách mỗi tuần đều sẽ có tài xế lái xe tới đón em ấy tới bệnh viện thăm mẹ Lương.

Ngày nghỉ thì cô bé vô cùng nhàn rỗi, thậm chí còn chuẩn bị họa cho Tiễn Ý Ý một bức.

Tiến Ý Ý rất có hứng thú với cái này, cô mua một đồng lớn thuốc màu vẽ, đi theo Lương Nguyệt Ninh học vẽ.

Cô học thiết kế, cơ sở về mỹ thuật tất nhiên phải có, chẳng qua lâu rồi không động tới, từ đầu còn có chút mới lạ, sau hai ngày theo Lương Nguyệt Ninh học, cô bé đều phải sợ hãi than rằng Tiến Ý Ý quá có thiên phú.

Kiếp trước Tiến Ý Ý học vẽ nhiều năm như vậy, mặt không đỏ tim không đập mạnh, bình tĩnh tiếp thu ánh mắt sùng bái đến từ cô nhóc.

Được người khác sùng bái cảm giác thật tốt, có cảm giác như mình là lão đại vậy.

Thời gian nghỉ đông chỉ có bốn mươi ngày, sắp xếp như thế nào chính là một chuyện rất quan trọng.

Ông nội muốn Tiến Ý Ý về nhà, tiểu thúc lại muốn cô thu dọn đồ đạc cùng chú xuất ngoại. Tiến Ý Ý trái lo phải nghĩ, hay là cứ về nhà ông nội trước đã.

Tiểu thúc còn phải bận rộn một đoạn thời gian nữa, đến trước sau 20 tháng Chạp thì có thể rảnh rỗi hơn một chút, đến lúc đó cả nhà sẽ tụ tập...

Mỗi năm mới, cha mẹ Tiến đều sẽ về nhà ông nội, cho nên thường thì cả Tiến gia sẽ cùng nhau ăn tất niên.

Mặc dù Tiến Ý Ý biết ông nội với tiểu thúc vẫn xem cô như người thân, thế nhưng loại thời điểm như Tết nhất này, cô vẫn còn có chút không quá tự tại. Trước tiên, Tiến Ý Ý an bài cho mình hành trình ăn Tết, tính toán sẽ ra biển chơi, còn ước gì có thể cùng đám bạn bè của mình đi với nhau.

Tất cả giống như thuận lý thành chương vậy.

Bây giờ là tháng một, là thời điểm lạnh nhất trong năm.

Hải thị chưa có tuyết rơi, thế nhưng lại lạnh đến mức cả tâm cũng bắt đầu run rẩy theo.

Trở lại biệt thự của lão gia tử, Tiến Ý Ý triệt để từ bỏ hết mấy cái kế hoạch đã định ra kia, mỗi ngày đều trùm áo lông thật dày cùng ông nội tản bộ.

Ông nội đối với lần lên lớp 12 sắp tới của Tiến Ý Ý có chút hứng thú, rõ ràng chỉ mới qua có một năm, sau bữa cơm ở trong sân tản bộ, ông nội đã ở đây hỏi cô về hướng đi sau khi lên đại học.

Cái này kỳ thực cũng không cần quá nghiêm trọng, chung quy lại thì khoảng cách lên năm cuối của cô còn tới nửa năm, mà đi đại học còn hơn một năm nữa cơ mà.

Khoảng thời gian đó ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì, rất nhiều người ở trên báo chí nói lớn lên mình sẽ làm thế này thế kia, thế nhưng có mấy ai có thể làm được đến chứ?

Ý tứ của ông nội cũng rõ ràng, ông muốn biết dự tính sau này của Tiến Ý Ý.

"Cháu cũng không biết..."

Tiến Ý Ý bọc áo bông hoa, quần bông, tóc dài buộc thành hai bím. Ông nội cũng khoác một tầng áo bông thật dày.

Người già mà, sức chống cự cũng không còn nhiều nữa, hờ một chút liền dễ dàng đau đầu nhức óc. Lão nhân gia sinh bệnh so với người trẻ tuổi càng nguy hiểm hơn, thế cho nên sau khi ý thức được tuổi tác mình đã cao, ông cơ hồ là bảo vệ bản thân mình rất tốt.

Thời điểm ông nội hỏi cái vấn đề này, Tiến Ý Ý còn đang dây dưa với hai cái bím tóc của mình, cô tháo dây ra, vò đầu dây, vẽ mặt đầy mê mang.

Nếu nói tốt nhất thì chính là tiếp tục học thiết kế, đây là mục tiêu mà cô đã quá quen thuộc, đối với cô mà nói chính là không tổn chút sức nào.

Chỉ có điều...

Tiến Ý Ý nghĩ đến hai năm làm việc đầu tiên của mình đều thức khuya đến mức nhịp sống sinh hoạt và nghỉ ngơi đảo điên hết cả lên. Cả ngày đều dựa vào cà phê để nâng cao tinh thần.

Làm thiết kế, chỉ cần muốn làm được tốt nhất thì thứ phải trả chỉ có sức khỏe.

Cô vẫn còn đang hoài nghi mình lúc ấy không phải ngủ đi, mà là đột ngột chết.

Chung quy lại thì trước đó cô đã thức đêm sửa chữa bản thảo thiết kế, cơ hồ trời gần như sắp sáng thì mới nhắm mắt lại. Sau khi ngủ, một chút cảm giác cũng không có, tỉnh lại thì đã xuyên tới Tiễn gia.

Hơn nữa nhân sinh rất khó có thể đồng nhất sống lại hai lần, có thể cho người ta có tới hai lần lựa chọn. Như vậy, cô thực sự muốn tiếp tục bước trên con đường cũ sao? Tiền Ý Ý cảm thấy khả năng mình cũng không muốn như vậy.

Lúc này đây, cô đang nghĩ muốn đổi một ngành nghề khiến cho mình vừa cảm thấy hứng thú, lại có thể bảo vệ tốt cho sức khỏe.

Ông nội đề nghị: "Sau khi tốt nghiệp, con có muốn tới bên chỗ tiểu thúc làm việc không?"

Tiền Ý Ý vừa nghe liền nhanh chóng lắc đầu: "Không muốn đâu ạ."

Một mặt là cô đối với cái này không có hứng thú, một mặt là nếu cô đi tới nơi của tiểu thúc làm việc, về sau trong nhà không thể thiếu đi một ít phân tranh. Cha mẹ Tiền với Tiền Mân Văn chắc chắn sẽ không cho phép cô ở gần tiểu thúc như vậy, ở trên sổ hộ khẩu, cô vẫn là người của Tiền gia, như vậy cũng có nghĩa là cô cũng có quyền được thừa kế. Bọn họ đang lo lắng tiểu thúc đối với cô tốt như vậy, hơn nữa chú ấy lại không có con cái, biết đâu chừng sẽ coi Tiền Ý Ý như người thừa kế tiếp theo của mình thì sao.

Loại thời điểm này mà Tiền Ý Ý cứ ở bên cạnh tiểu thúc, vậy chẳng phải nói cho mọi người biết, cô sau này sẽ là tiểu chủ nhân của nơi này?

Hơn nữa chỉ cần Tiền tiểu thúc đáp ứng Tiền Ý Ý vào làm, như vậy hẳn sẽ coi cô như người kế nhiệm mà bồi dưỡng rồi.

Hết thấy đều không phải là dự định của Tiền Ý Ý.

Ông nội Tiền nhìn cô, có lẽ biết cô đang suy nghĩ cái gì, cũng không có hỏi nhiều, chỉ đổi một đề tài khác.

"Vậy cậu bạn trai kia của con có ý định gì, con có biết không?"

Tiền Ý Ý nở nụ cười.

"Ông nội, ông cũng cho người đi chỉ dạy anh ấy rồi, sao còn hỏi con làm gì ạ."

Ông nội Tiền nói: "Ông hỏi cái này là muốn nói cho con biết, nếu bạn trai nhỏ của con muốn ở đây phát triển thì trường học quốc nội chuyên nghiệp nhất là đại học U ở Kinh thị. Ý Ý, con có suy xét qua định hướng sẽ học chuyên về ngành nào không?"

Ông nội nói đại học U, chính là trường đại học tốt nhất ở trong nước thời điểm hiện tại.

Nếu không đủ, còn có thể xuất ngoại.

Kỳ thật, xuất ngoại học tập đối với Lương Quyết Thành càng có lợi hơn.

Tiền Ý Ý hơi do dự.

Trong nguyên tác, Lương Quyết Thành chính là học ở đại học U, trở thành một nhân vật vô cùng lợi hại ở nơi đó. Anh học được rất nhiều thứ, thu thập một lượng lớn tri thức, thành công ở trong ngành sản xuất biến thành người mới lợi hại nhất.

Đồng thời ở trong trường học này, anh còn có cho riêng mình một đoàn đội. Cái đoàn đội này có lẽ chính là đám bạn bè mà anh không thể thiếu khi bước trên con đường này.

Nhưng mà đại học U trong lời ông nội, có tới cường hạng, cũng có một chút biến hóa chuyên nghiệp.

Bất quá Tiền Ý Ý cảm thấy, dù có biến hóa chuyên nghiệp, ở đó tổng hợp lại thực lực mạnh nhất bên trong trường học cũng coi như có thể.

Huống chi, cô cũng không nhất định phải học cùng trường với Lương Quyết Thành.

Tiền Ý Ý biết, nếu như hai người muốn học chung một trường đại học thì hoặc là cô chọn một chuyên ngành phổ thông ở trường Y, hoặc là Lương Quyết Thành thỏa hiệp đi nơi mà Tiền Ý Ý sẽ đi.

Thế nhưng cái này cũng có chút kỳ quái.

Tiền Ý Ý nghĩ tốt nhất có thể ở phạm trù nhất định để hai người đều có thể thỏa mãn.

"Ông nội, bây giờ vẫn còn sớm mà. Còn một năm rưỡi nữa lận, hiện tại nói cái này cũng không thể biết được sau đó sẽ xảy ra cái gì, biết đâu lại có gì thay đổi thì sao."

Tiền Ý Ý nói.

Ông nội chậm rãi nói: "Ông hỏi cái này chính là để con suy nghĩ thật kỹ càng, xem xem một năm rưỡi nữa con nên đi như thế nào."

Tiền Ý Ý thành thành thật thật gật đầu.

Trường bồi luôn muốn ở trong phạm trù nhất định hỗ trợ tiểu bối của mình, đem bọn họ khai thông tư tưởng, nói cho rõ ràng, đây cũng là kim chỉ nam

duy nhất trong đời người.

"Bất quá cũng không nhất định." Ông nội bình tĩnh nói, "Vạn nhất hai đứa lại giận dỗi ầm ĩ lại chia tay thì sao."

Nửa ngày sau, Tiền Ý Ý mới ngượng ngùng nói: "... Ông nội, ông biết rồi."

Ngay từ đầu ông cũng không biết, thế nhưng sau khi hai đứa trẻ đang êm đềm đẹp bỗng nhiên giận dỗi chiến tranh lạnh thì cảm thấy có gì đó không đúng. Ban đầu cũng chỉ là cho người đi xem xem hai đứa nó có chuyện gì mà lại giận nhau, cái này vừa tra lại phát hiện được Tiền Ý Ý có vấn đề.

Tiểu tình nhân đang êm đẹp tự dưng qua sinh nhật lại lạnh nhạt với nhau, không biết là xảy ra chuyện gì, hai đứa này còn thực cố chấp, giảng co hơn một tháng mới tốt đẹp lại.

Lần giảng co này mà chậm hơn một chút, không sai biệt lắm khoảng cách chia tay cũng không xa.

Tiểu hài tử yêu đương, ông nội vẫn không coi trọng mấy.

Thế nhưng trước kia đã có một đoạn qua lại, ông nội cũng thu hồi ý nghĩ ở trong lòng, tận khả năng đem chuyện của hai người nghiêm túc chỉ dạy.

"Nếu như hai đứa chia tay, đề tiểu tử kia tới chỗ của tiểu thúc con đi." Ông nội vẫn rất coi trọng thiên phú của Lương Quyết Thành.

Tiền Ý Ý đối với điểm này còn thật sự không xác định được.

Nói thật thì hai người bọn họ hiện tại cũng không có kết giao, còn đang trong giai đoạn mập mờ, tương lai sau này như thế nào cô cũng chưa từng nghĩ tới.

"Cháu sẽ cố."

Ông nội đã lớn tuổi, công ty lại không thể nào để ông ấy tọa trấn xử lý được, đơn giản trực tiếp đem cháu gái nhỏ đi phía Nam, cả ngày câu cá, chơi cờ, nhân tản sung túc trôi qua.

Thế nhưng cũng không phải như vậy.

Tiền Ý Ý mỗi ngày đều cảm điện thoại nhìn.

Lúc đầu Lương Quyết Thành vừa tới Kinh thị thì Dương tiên sinh đã mang theo anh đi nơi đó lấy kinh nghiệm, nửa điểm phân tâm anh cũng không có. Học xong thì cơ hồ cũng đã tới đêm khuya, thế nhưng đó lại là lúc Tiền Ý Ý đã đi ngủ rồi, anh chỉ có thể nhin nỗi nhớ cô ở trong lòng, tự tưởng tượng trong đầu mình cùng Tiền Ý Ý nói chuyện phiếm trên WeChat, cảm thấy mỹ mãn sau đó mới đi vào giấc ngủ.

Một lần như vậy chính là làm rất nhiều ngày.

Đừng nói đến một cuộc điện thoại, liền cả một tin nhắn WeChat Tiền Ý Ý cũng không nhận được.

Một hai ngày thì giống như không có cái gì.

Vài ngày sau đó, trong lòng Tiền Ý Ý lại có một loại cảm giác không dễ chịu.

Cô cảm thấy bên người thiếu thiếu cái gì đó, suy nghĩ, Lương Quyết Thành tại sao vẫn không gọi cho cô?

Loại chờ đợi tin tức của đối phương này thực kỳ quái, luôn có chút hưng phấn, thế nhưng hưng phấn nhiều sẽ càng thất vọng nhiều. Cảm di động một lần, hai lần, cảm xúc chia ra làm hai nửa thì nhau chuyển biến không ngừng.

Suy nghĩ kỹ vài ngày, Tiền Ý Ý đứng ở bờ cát uống nước dừa, cảm di động nhìn chăm chăm vào nó, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện.

Cô đây là đối với Lương Quyết Thành... quá nhớ nhưng sao?

Tiền Ý Ý nghĩ nghĩ, không thể không thừa nhận.

Hình như là vậy.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Không sai!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Lão gia tử mang Tiễn Ý Ý ra biển chơi, cái này vốn cô định dùng làm cái cớ để rời khỏi đây, bây giờ lại phải nghĩ thêm một cái cớ khác.

Phản ứng đầu tiên của Tiễn Ý Ý chính là, hay là cô nói muốn tới Kinh thị tìm Lương Quyết Thành?

Chung quy lại thì người ngoài đều nghĩ bọn họ là quan hệ tình nhân, đi qua đó thăm nhau?

Thế nhưng khoảng cách ăn té còn có một đoạn thời gian, nói không chừng lúc cô đến thì Lương Quyết Thành cũng đã trở về thì sao?

Sau khi về đến nhà, Tiễn Ý Ý ngủ không được, rạng sáng mới lật di động ra, nghĩ muốn đăng nhập vào tài khoản trò chơi của Lương Quyết Thành.

Trò Lương Quyết Thành chơi cũng không nhiều, cơ hồ là mỗi lần đều cũng Tiễn Ý Ý chơi.

Cô cũng không phải nghiện, có đôi khi nhớ ra mới chơi một chút.

Tiến Ý Ý đăng nhập vào tài khoản của anh, sửa lại danh tự của anh thành.

[Lúc nào về vậy.]

Nhìn trái nhìn phải, Tiễn Ý Ý nhận được rất nhiều đồ, trò chơi vừa mới hạ tuyến, di động của cô liên vang lên tiếng chuông.

Người gọi tới là "AAAA anh yêu".

Tiến Ý Ý nhìn thấy cái tên này, mặt không nhận được đồ lên.

Lúc trước vì muốn mọi người tin vào chuyện hai người yêu nhau nên cái gì cô cũng dám làm, một chút thẹn thùng đều không có.

Thế nhưng bây giờ nhìn cái ghi chú này, Tiễn Ý Ý xấu hổ đến mức tâm muốn bạo.

Làm sao có thể như vậy.

Trong đầu cô lúc ấy rối cuộc nghĩ cái gì hả!

Bây giờ nhìn cái ghi chú này, Tiễn Ý Ý căn bản không thể nào không biết xấu hổ mà nghe điện thoại được.

Xấu hổ quá đi.

Cô chỉ hận không thể quay về mấy tháng trước, đem đầu của mình đánh cho bót ngu đi.

Chuông điện thoại kêu trong đêm khuya đặc biệt chói tai, Tiễn Ý Ý có tật giật mình, kéo chăn trùm lên cả người với di động, nửa ngày sau dường như chuông sắp tắt, ngón tay cô mới nhẹ nhàng ấn xuống.

Thông.

Điện thoại được tiếp thông, Tiễn Ý Ý cố ý giả vờ ngủ, trong chăn bọc một vòng thanh âm của cô có vẻ như là mới tỉnh lại.

"Trễ vậy rồi, có chuyện gì không?"

Tiến Ý Ý làm ra vẻ đang ngủ thì bị đánh thức.

Thanh âm của cô hơi ửng ửng, nghe vào đích xác rất giống như vừa mới ngủ dậy.

Bên kia điện thoại là giọng nói trầm thấp của Lương Quyết Thành: "Điện thoại tôi nhận được thông báo."

"Tài khoản game được đăng nhập ở thiết bị khác."

Trong lòng Tiễn Ý Ý lộp bộp.

Cô quên mất có cái chức năng này.

Tài khoản đăng nhập ở máy khác sẽ thông báo về máy chủ.

Lương Quyết Thành ở bên kia không nhanh không chậm nói: "Tôi thấy được, lời cậu muốn nói."

Lời cô muốn nói...

Là cái tên Tiền Ý Ý tùy tiện sửa kia?

Kỳ thật cô cũng không có trông cậy vào việc anh có thể phát hiện ra, chung quy lại thì anh luôn cùng cô chơi game, ngày thường khả năng cũng sẽ không chơi game này, muốn anh phát hiện ra cái này khẳng định là phải chờ khá lâu.

Thế nhưng Lương Quyết Thành lại dựa vào việc tài khoản của mình bị đăng nhập ở thiết bị khác, chạy vào kiểm tra rồi nhìn thấy.

Chân trước vừa mới sửa lại, chân sau liền bị đối phương nhìn thấy. Cái này khiến cho ai ai cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Trừ xấu hổ ra, giống như còn có một loại khấn trương.

Tiền Ý Ý không có biện pháp giả bộ ngủ nữa, từ trong chăn bò ra, che lỗ tai giảm thanh âm xuống thấp.

"Tớ mới không có ý gì cả, tớ chỉ muốn hỏi cậu là cậu ở bên đó có xảy ra chuyện gì không thôi. Ăn tết cậu không về sao? Ninh Ninh nhớ cậu."

Trong tiềm thức, Tiền Ý Ý dùng luôn em gái Lương làm cớ.

Lời nói của Tiền Ý Ý, Lương Quyết Thành có tin hay không thì ở trong phán đoán của anh lại là thứ anh càng muốn nghe thấy.

Cô nhớ anh, muốn anh trở về.

Chỉ cần nghĩ tới điểm này, trong lòng Lương Quyết Thành đều ảm áp.

Anh cũng nhớ cô.

Rất nhớ, rất nhớ cô.

Sau khi theo Dương tiên sinh tới Kinh thị, đầu đầu đối với anh cũng đều xa lạ. Dương tiên sinh giới thiệu với người bên ngoài, anh là học sinh của ông ấy, ngược lại cũng không nói thêm gì khác, chỉ đơn thuần là học sinh của Dương tiên sinh mà thôi cũng đủ khiến cho không ít người cảm thấy tò mò đối với Lương Quyết Thành, ngoài tò mò ra còn có chút ghen tị. Một người muốn theo Dương tiên sinh học tập không phải cứ muốn là được, dựa vào cái gì mà một đứa nhóc mười tám tuổi lại có thể được ông ấy dẫn dắt chứ?

Lương Quyết Thành mệt gần chết, vừa học tập vừa cùng mấy người này phân cao thấp, thực sự rất mệt.

Nhưng mệt cũng rất tốt, mệt mỏi liền không có nhiều thời gian nghĩ tới Tiền Ý Ý.

Vào lúc thân thể cùng tinh thần đồng thời mệt mỏi, anh lại nhận được tin nhắn lạnh như băng tới từ hệ thống trò chơi.

Là thiết bị khác đăng nhập tài khoản của anh.

Không cần nghĩ nhiều cũng biết là Tiền Ý Ý.

Tìm Lương Quyết Thành đập rộ lên.

Anh loáng thoáng có một loại suy đoán, tiểu cô nương giống như là đã chuẩn bị xong rồi.

Cô đã chuẩn bị tiếp nhận mối quan hệ mới của hai người rồi.

Cho nên cái tin nhắn này đối với Lương Quyết Thành là một loại phản chấn.

Anh đăng nhập vào trò chơi.

[Lúc nào về vậy.]

Nhìn cái tên được sửa lại này, đáy lòng Lương Quyết Thành đều mềm cả ra.

Thì ra không phải chỉ có anh đơn phương điên cuồng đè nén nỗi nhớ cô, Tiền Ý Ý cũng nhớ anh.

"Về nhà" là hai từ ảm áp nhất trong trời đông giá rét mà anh nghe được.

Anh khẩn cấp gọi điện thoại cho Tiễn Ý Ý.

Tiểu cô nương đã xấu hổ còn muốn chống chế.

Lương Quyết Thành nhẹ nhàng nói: "Vậy còn cậu?"

Cậu có nhớ tôi không?

Câu hỏi này có lẽ trong lòng hai người đều biết rõ câu trả lời, thế nhưng Lương Quyết Thành lại muốn nghe được từ chính miệng Tiễn Ý Ý.

Vậy còn cậu?

Tiến Ý Ý yên lặng đem chân chùm lên đến đỉnh đầu.

Cái chân giò đây giống như có thể chống lại mọi ma pháp công kích tới từ bên ngoài, phảng phất có thể hình thành một tấm phòng ngự đối với lời nói của Lương Quyết Thành.

Thế nhưng lại không có hiệu quả.

Tiến Ý Ý không cần nhìn cũng biết bản thân mình vì câu nói kia của anh mà đỏ mặt.

Cô nhớ anh.

Trong mười ngày qua, Tiễn Ý Ý thật sự cảm nhận được thế nào gọi là nhớ.

Nhưng cô không thể nói.

Không thể cứ nói như vậy.

Tiến Ý Ý mím môi, hàm hồ: "... Tớ làm sao?"

Lương Quyết Thành không nhanh không chậm: "Có nhớ tôi không?"

Anh vẫn muốn nghe Tiễn Ý Ý nói mấy lời đó cho nên liền trực tiếp hỏi thẳng.

Ngón tay cô dùng lực, nắm thật chặt di động.

Nửa ngày sau, cô mới nhỏ giọng: "... Ừ." một tiếng.

Vẫn là nói ra mất rồi.

Hai người không nói gì, điện thoại cứ thế để đến rạng sáng, chỉ có hô hấp của hai người.

Cách 1000 km, đôi tiểu...gia tình nhân chia ly đã lâu cũng có chút ngượng ngùng.

Mười mấy giây trầm mặc đi qua, hai người hai đầu đồng thời mở miệng.

"Cậu..."

"Cậu..."

Ngay sau đó, hai người lại đồng thời im lặng.

Tiến Ý Ý cắn chặt môi không nói.

Bên kia, Lương Quyết Thành tựa như vẫn còn đang chờ cô nói, cũng không có bất kỳ âm thanh gì.

Đầu óc Tiễn Ý Ý lộn xộn cả lên, nghĩ ngợi liền nói thẳng: "Muộn rồi, cậu mau ngủ đi."

Lương Quyết Thành có chút thất vọng.

Vốn cho rằng cô muốn chủ động nói cái gì, thế nhưng vì anh đồng thời đánh gãy lời cô cho nên lại không thể nghe được.

Thất vọng cũng không có cách nào, có thể đến mức này là tốt lắm rồi, con người không thể quá tham lam...

Mới là lạ.

Lương Quyết Thành lập tức truy vấn: "Buổi tối mơ thấy tôi à?"

Tiền Ý Ý thiếu chút nữa ném điện thoại ra ngoài.

Nghe một chút, đây là lời Lương Quyết Thành sẽ nói ra sao?

Căn bản không phải.

Tiền Ý Ý cứng ngắc nửa ngày, chỉ nói duy nhất một câu: "Tớ không có mơ."

Lương Quyết Thành nghe xong, đáy mắt đều là ôn nhu.

"Không khéo, tôi lại nằm mơ."

"Đều là mộng đẹp."

Lương Quyết Thành không nhanh không chậm nói ra: "Có muốn biết tôi mơ cái gì không?"

Lỗi tại Tiền Ý Ý đồ ửng.

Cô không muốn biết.

Tổng cảm thấy sẽ là thứ cô không thể nghe.

Lương Quyết Thành đôi khi chủ động sẽ khiến cô vô cùng bội phục, thế nhưng ở một vài thời điểm, lại khiến con người ta muốn học máu.

Nhất là anh của bây giờ, so sánh với trước kia, giống như được đả thông hai mạch Nhâm Đốc, tự học được rất nhiều thứ kỳ quái.

Tỷ như loại lời này, Tiền Ý Ý nếu nghe người khác nói sẽ cảm thấy đây là tình thoại.

Thế nhưng Lương Quyết Thành cũng sẽ nói tình thoại sao?

Tiền Ý Ý nghĩ..

Phải, anh còn thật sự nói.

Cơ hồ đều là những thuộc tính mà anh đã che dấu đi.

Trước đây Lương Quyết Thành có nói ra một ít lời đường mật, Tiền Ý Ý cảm thấy đối với cô mà nói, nghe anh nói ra tình thoại là một chuyện rất kì quái, giống như anh bị cái gì đó nhập vào vậy.

Thế nhưng hiện tại lại không giống.

Bây giờ nghe anh nói tình thoại, Tiền Ý Ý chỉ biết đỏ mặt.

Quan hệ thay đổi sẽ khiến rất nhiều thứ thay đổi.

Tiền Ý Ý muốn cúp điện thoại ngay bây giờ.

Nằm mơ cái gì chứ.

Quý mới biết anh mơ cái gì.

Tiền Ý Ý lấp bắp: "Cậu thích mơ cái gì thì mơ cái đó, tớ làm sao biết được."

Đây chính là gián tiếp không muốn nghe anh nói.

Lương Quyết Thành không dám chọc cô, một lần tiến một bước, tiến hành theo chất lượng là được rồi.

"Không sao cả, cậu không biết tôi có thể nói cho cậu biết." Lương Quyết Thành ung dung nói, "Bởi vì trong mơ có cậu, cho nên đều là mộng đẹp."

Anh vẫn nói ra.

Tiền Ý Ý ghé vào trong chăn, lỗ tai đỏ bừng.

Sao có thể như vậy.

Anh nói ra những lời này không cảm thấy buồn nôn sao?

Cô cũng sắp không xong rồi.

Này khả năng chính là cảm giác buồn nôn đến nổi da gà của người ngoài cuộc khi nhìn những cặp tình nhân nói chuyện với nhau, chính bọn họ còn cảm thấy tê cả đầu cơ mà.

Quan hệ tình nhân cùng với người khác thật sự không giống.

Tiền Ý Ý nín nửa ngày, không còn lời nào để nói.

"Ý Ý."

Lương Quyết Thành ôn nhu gọi tên cô.

"Đêm nay cậu sẽ còn đi vào giấc mơ của tôi không?"

Giọng nói trầm thấp của anh vang vọng bên tai Tiền Ý Ý: "Tôi muốn mơ đẹp một chút, có thể chứ."

Ngón tay Tiền Ý Ý run lên, điện thoại trực tiếp bị cúp.

Cô mất đi thanh âm bên kia một lúc lâu, toàn thân cứng đờ một lát, sau đó nằm lì ở trên giường ôm đầu thờ dài.

Đây đều là cái gì chứ.

Anh học mấy thứ này ở đâu vậy.

Không nghĩ tới trái tim cô không chịu được sao?

Quá...

Kích thích.

Tiền Ý Ý che ngực, cảm thấy trái tim vẫn còn đập loạn cả lên.

Như thế nào vẫn không thể bình tĩnh trở lại.

Cũng đúng, thời điểm anh nói ra câu kia, Tiền Ý Ý cảm giác như tim mình đã vọt ra khỏi vị trí ban đầu, không cẩn thận sẽ nổ tung.

Trước đây cô cũng không nghĩ, giữa cô với anh cũng xuất hiện loại đối thoại này.

Quá kích thích.

Tiền Ý Ý cảm thấy lão nhân gia cô đây không thích hợp với loại kích thích này.

Đây là một loại áp lực đối với trái tim cô.

Mỗi một tiếng nói, mỗi một cử động của anh thôi cũng làm cho Tiền Ý Ý cảm thấy anh hiện tại đã chủ động đòi hỏi.

Anh chủ động, làm Tiền Ý Ý bỗng nghĩ tới hai người đã giảng co trong mối quan hệ này rất lâu rồi.

Có phải bởi vì nó nên anh mới không kiềm chế được mà muốn tiến thêm một bước không?

Nhưng, tiến thêm một bước là tiến như thế nào?

Tiền Ý Ý nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra phương thức tiến thêm một bước.

Quan hệ của bọn họ, vẫn dựa trên tiền bạc.

Lương Quyết Thành không thích quan hệ tiền bạc này sao?

Kia nếu không thì... hai người giải trừ quan hệ này, một lần nữa đổi một phương thức, thử một lần?

Tiền Ý Ý cầm điện thoại nửa ngày, ở trong WeChat nhập từng chữ vào.

"Ngủ ngon, mơ đẹp."

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Lương Lương: Anh muốn mơ thấy em @@\$#%

Ý Ý: Anh đừng nói nữa.

Editor: Chương sau Ý Ý ăn giấm, một bình giấm siêu to khổng lồ!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Tiễn Ý Ý nằm mơ.

Trong mơ cô mơ đến mười mấy giấc mơ, từng mộng cảnh đều dán hai chữ "mộng đẹp".

Tiến Ý Ý đẩy cánh cửa có chữ "mộng đẹp" ra, phía sau đó là Lương Quyết Thành mặc đồng phục học sinh dựa vào bàn học nhìn cô mỉm cười.

Nam sinh cao lớn mỉm cười thậm chí còn mang theo chút ngại ngùng, điều bộ chọc cho người khác phải động tâm, làm cho tâm tư thiếu nữ dễ dàng liên tưởng đến loại hình mối tình đầu.

Có lẽ cũng chính là như vậy.

Mối tình đầu.

Tiến Ý Ý đẩy ra không biết bao nhiêu cánh cửa, một cái lại nối tiếp một cái "mộng đẹp", cũng thấy được không biết bao nhiêu Lương Quyết Thành rồi.

Một giấc tỉnh dậy, trước mắt Tiến Ý Ý choáng váng một trận, tổng cảm thấy Lương Quyết Thành đang nằm ngay bên cạnh mình, bên giường cũng là Lương Quyết Thành.

Đáng sợ quá.

Thời điểm con người nằm mơ thật sự là không thể khống chế.

Lúc trưa, Tiến Ý Ý nhận được một tin WeChat.

Tô Á Na gửi tin nhắn tới, nói là cô ấy muốn tới Kinh thị tham gia thi đấu, hỏi xem Tiến Ý Ý có rảnh không, có thể cùng cô ấy đi không.

Kinh thị?

Đầu óc Tiến Ý Ý còn phản ứng chậm hơn cả thân thể.

Không đợi cô nghĩ cái gì, ngón tay đã ở trên màn hình đánh ra một chữ: [Được.]

Tiến Ý Ý do dự nửa ngày, lúc xế chiều mới tới nói với lão gia tử là mình muốn tới Kinh thị một chuyến.

"Bạn của cháu thi đấu khiêu vũ ở Kinh thị, cháu có thể đi xem được không ạ?"

Cô có chút thấp thòm.

Lão gia tử còn đang xem báo tài chính – kinh tế, nghe được vậy chỉ ngẩng đầu liếc Tiến Ý Ý một cái, cười cười.

"Muốn đi thì đi đi."

Được sự đồng ý của ông nội, Tiến Ý Ý lập tức chuẩn bị đi Kinh thị.

Cô cũng không cần thiết phải mang theo cái gì, Tô Á Na đi theo đoàn đội của cô ấy, buổi sáng đến, buổi chiều đi, buổi tối kết thúc liền trở về Hải thị.

cũng không cần thiết phải ở lại.

Tiền Ý Ý đi cùng Tô Á Na, tự nhiên cũng không cần thiết phải ở lại. Đi về đều cùng một ngày, thu thập hành lý làm gì cho tốn công.

Ngày thứ ba, Tiền Ý Ý mua vé máy bay cùng một chuyến với Tô Á Na, theo bọn họ đến Kinh thị.

Đoàn đội vừa đến liền trực tiếp đi gặp chủ sự, Tiền Ý Ý cũng không tiện đi theo, cùng Tô Á Na hẹn thời gian.

"Cậu không đi cùng sao?"

Bây giờ Tô Á Na vẫn còn để mặt mộc, chuẩn bị đi trang điểm để diễn tập, biết Tiền Ý Ý không có phương tiện đi lại, trong lòng có chút thấp thòm.

"Trước khi các cậu biểu diễn tới sẽ tới." Tiền Ý Ý nhìn đồng hồ, "Thời gian vẫn còn sớm, tớ đi dạo phố, ăn một bữa cơm đã."

"Vậy được rồi."

Tô Á Na bỗng nghĩ tới: "Không phải Lương ca cũng ở Kinh thị sao, cậu không tới tìm cậu ấy à?"

Biểu tình Tiền Ý Ý có chút vi diệu.

"Tìm cậu ta làm cái gì?"

Tô Á Na kỳ quái: "Người yêu gặp nhau còn cần lý do sao? Chẳng lẽ không phải cứ nhớ là sẽ đi gặp à?"

Những lời này, thế mà lại rất đúng.

Tiền Ý Ý vẫn có nhớ. Lúc ấy đáp ứng sáng khoái như vậy cũng không chỉ đơn thuần là tới xem Tô Á Na biểu diễn, trong nháy mắt đó, cô lại nghĩ tới nếu đi Kinh thị thì có thể gặp được Lương Quyết Thành hay không.

Giống như chẳng có lý do gì, chỉ là vừa muốn đến xem, vừa muốn nhìn thấy anh?

Tiền Ý Ý rời khỏi khách sạn của đoàn người Tô Á Na đã mười một rưỡi sáng, cũng sắp tới giờ cơm rồi, cô nghĩ nghĩ, trước gửi cho Lương Quyết Thành một tin nhắn WeChat.

[Các cậu ăn ở canteen bên đó sao?]

Gửi tin nhắn xong, Tiền Ý Ý gọi xe tới chỗ Lương Quyết Thành.

Dương tiên sinh ở Kinh thị là làm ở công ty khai phá phần mềm do Tiền thị với Ngô thị hợp tác

Ở Kinh thị cũng vậy mà ở địa phương khác cũng thế, đều là những nhà thập phần có tiếng, làm ăn vô cùng xuất sắc. Nhất là khi có Ngô gia ở Kinh thị, cái này cứ phải gọi là chỗ dựa của công ty phần mềm, không thể khinh thường.

Đồng dạng, công ty này thu hút không ít cao thủ còn trẻ tuổi. Có Dương tiên sinh làm cố vấn, còn tùy tiện mang theo một nam sinh cấp ba, tự nhiên kéo theo không ít người so bì, ghen tỵ.

Người lớn hơn lại có phần lớn ý tứ, người trẻ hơn lại đều không phục.

Bất quá cứ như vậy, cơ bản mọi người đều biết Dương cố vấn mang theo một cậu học trò, vừa trẻ tuổi soái khí lại vừa có thực lực.

Nghe nói có nhân tài đến mười ngày nửa tháng, khiến cho tiểu công chúa của Ngô gia nhìn thấy, trong tối ngoài sáng có ý đồ thông đồng.

Thời điểm Tiền Ý Ý đến báo lên tên của Dương tiên sinh, lúc mở ra phòng khách liền nghe thấy nhóm tiểu tỷ tỷ đang ngồi nghỉ trưa thành một khối, thảo luận về Lương Quyết Thành.

Nam sinh mười tám tuổi tuy trầm mặc ít lời nhưng lại đẹp trai như thế, hơn nữa còn là một thiên tài, không ít người chẳng sợ không cam lòng đều không thể không thừa nhận thiên phú về phương diện đó của Lương Quyết Thành. Nói về thành tựu của anh về sau, không hề kém so với những người ngồi trong văn phòng kia, nếu so sánh với Dương tiên sinh hồi bằng tuổi anh thì có lẽ anh đã có thể vượt qua vị đại lão trong ngành sản xuất này rồi.

Thời điểm các cô gái nhắc tới anh đều để ý tới khuôn mặt kia.

Không thể không nói, gương mặt kia của Lương Quyết Thành cơ hồ chính là điểm bắt công mà mẹ tác giả phôi cho anh, bắt công đến tận Bắc Thái Bình Dương.

"Nghe nói tiểu công chúa Ngô Y Y thích cậu ta?"

"Hình như cậu ta cũng có ý tứ với người ta hay sao ấy? Lúc tiểu công chúa tới xem cậu ta, cậu ấy còn nhìn chằm chằm cô ấy nữa cơ mà."

"Cho nên tiểu soái ca này là phò mã tương lai?"

"Ai biết được, tiểu công chúa coi trọng cậu ta, chính là coi trọng cái gương mặt kia, cũng không nhất định sẽ cưới vào cửa."

Tiền Ý Ý cắn ống hút trà sữa, nghiêng răng.

Ngô gia tiểu công chúa?

"Hình như hôm nay tiểu công chúa cũng tới nữa, bảo là muốn mời toàn bộ phòng ăn cơm, ai mà không biết ý tứ đằng sau đó chứ."

"Bất quá cũng tốt, tiểu công chúa xuất mã, Tiểu Lương lại không thể không nể tình, chúng ta có thể nhìn nhiều vài lần, chụp lên vài tấm"

"Lại nói, Tiểu Lương có bạn gái hay chưa?"

"Hắn mới mười tám, sao có bạn gái được."

"Thanh niên mười tám tuổi thời nay, đừng nói tới bạn gái, khéo con gái cũng có thể có rồi đó."

Tiền Ý Ý phun ngụm trà sữa trở về.

Cô ném vào thùng rác, không dám tiếp tục nghe.

Mới có mười ngày mà thôi, Lương Quyết Thành thế mà đã trêu chọc đến một đám hoa đào?

Cô hẳn là nên khích lệ mị lực của anh, hay là nên lễ phép sinh khí (tức giận) một chút?

Tiền Ý Ý đi phòng trà rót cốc nước, người cô chờ rót cuộc cũng tới.

Chỉ có một mình Dương tiên sinh.

Thời điểm ông đi tới, người xung quanh đều cúi người chào hỏi.

"Ý Ý tiểu thư."

Dương tiên sinh chống lại ánh mắt của Tiền Ý Ý, nở nụ cười vì điệu: "Cháu không chờ được người mình muốn, thất vọng à?"

Tiền Ý Ý vẫn duy trì nụ cười mỉm.

"Dương thúc thúc nói đùa."

"Chờ hẳn một lát, tiểu tử đó còn đang bận." Dương tiên sinh không nhanh không chậm nói, "Ai bảo cháu nói đến tìm ta đâu? Cháu xem, nếu không chú đi lên thông báo một chút?"

Tiền Ý Ý bị trêu ghẹo, cũng chỉ có thể cười: "Vậy làm phiền chú một chuyện?"

Cô còn không hề khách khí một chút nào.

Từ xa tới đây, không thể đến người cũng không gặp được.

Dương tiên sinh cười ha ha.

"Nhất định sẽ không để cháu chờ lâu, chú liền gọi người tới ngay đây."

Tiền Ý Ý ngồi ở phòng khách tiếp tục chờ, chờ lại chờ, chờ nửa ngày cũng không thấy người tới.

Cô nhớ rõ Dương tiên sinh vừa mới từ tầng 32 xuống.

Tiền Ý Ý đi tới thang máy, thang máy đang đi xuống.

[Đình đoang]

Thang máy tới.

Cửa vừa mở, một thiếu niên từ bên trong đi ra ngoài.

Tâm tình của Lương Quyết Thành hình như không tốt, mím môi đen mặt, bước chân nhanh chóng đi ra, còn mang theo một trận gió thổi.

"Đợi đã, aizz tên tiểu tử này, có người còn đang đợi cậu kia..."

Dương tiên sinh đuổi theo ra còn chưa kịp nói xong liền bị một thiếu nữ mặc áo bành tô màu trắng chen trước hai bước.

"Lương Quyết Thành, anh đi đâu đấy, em đã nói là mọi người cũng nhau đi ăn cơm trưa cơ mà!"

Cô bé kia có chút khó thở, hỏn hển chạy theo bước chân của Lương Quyết Thành.

Mà Lương Quyết Thành thì càng lạnh lùng, tay rút trong túi, chân bước không ngừng.

Đứng ở vị trí của Tiền Ý Ý, vừa vặn có thể nhìn thấy rõ ràng mấy người này.

Cô cắn ngón tay, ánh mắt đảo qua một vòng trên người Lương Quyết Thành, lại rơi xuống trên người cô bé kia, sau đó dừng lại ở Dương tiên sinh đi theo sau hai người.

Cho nên đây là cái gì?

Tiền Ý Ý nhìn ba người này, có chút nói không nên lời.

Phòng khách với đại sảnh cách nhau một tầng thủy tinh, người ở trong và ngoài đều có thể nhìn thấy nhau.

Ngay từ đầu Dương tiên sinh còn muốn xem náo nhiệt, thế nhưng sau khi nhìn thấy Tiền Ý Ý, ông liền thờ dài, tiến lên kéo cánh tay Lương Quyết Thành, bữu môi hất hất về hướng Tiền Ý Ý.

Lương Quyết Thành mím môi, cơ hồ là đang tức giận cho nên nhanh chóng ngẩng đầu đảo qua bên kia tám thủy tinh, trong mắt anh đột nhiên hiện lên một tầng không thể tin.

Thậm chí còn trừng mắt, chăm chú nhìn Tiền Ý Ý không buông, xác định xem có phải mình quá nhớ người trước mặt nên sinh ra ảo giác hay không. Hay là... cô là thật, cô thật sự đến.

"Lương Quyết Thành?"

Ngô Y Y đứng sau lưng Lương Quyết Thành bỗng cảm thấy ánh mắt anh có chút không đúng; theo tầm mắt của anh đảo qua, nhìn thấy cô gái đứng ở khu tiếp khách.

Cô gái kia tầm mười bảy, mười tám tuổi, tướng mạo rất xinh đẹp, cô búi kiểu tóc hoàn tử, mặc áo lông màu trắng, không biết vì sao lại cắn móng tay, vẻ mặt rối rắm.

Người này quen biết Lương Quyết Thành sao?

Ngô Y Y không nghĩ quá nhiều, cô ta ý đồ bắt lấy tay áo Lương Quyết Thành.

"Lương Quyết Thành..."

Lời còn chưa dứt, Lương Quyết Thành đã nhanh chân chuyển hướng, bước nhanh về phía phòng tiếp khách.

Ngay từ đầu bước chân còn rất ổn định, bất quá ngắn ngủi có vài bước liền tăng tốc độ như đang chạy.

Cửa kính mở ra, khiến cho người cũng dễ dàng đi vào.

Lương Quyết Thành vội vàng chạy tới chỗ Tiền Ý Ý, anh đi quanh Tiền Ý Ý một vòng, có chút muốn đem người ôm tới, lại cường ép chính mình nhẫn nại.

"Cậu... cậu đến rồi."

Trong đầu anh loạn cả lên.

Không nghĩ tới cô sẽ tới Kinh thị.

Càng không nghĩ tới, cô sẽ xuất hiện ở đây.

Tiểu cô nương mà anh thích, mạng nổi nhớ của anh đi tới gặp anh.

Tiền Ý Ý khó có khi gặp được bộ dáng ngốc nghếch như vậy của Lương Quyết Thành, một tia không thoải mái trong lòng kia bỗng chốc tan thành mây khói, cười cười.

"Na Na đi thi đầu nên tớ đi cùng cậu ấy, thuận tiện tớ thăm cậu luôn."

Thuận tiện sao.

Lương Quyết Thành bỗng nhiên muốn hỏi, ở trong lòng Tiền Ý Ý, rốt cuộc là Tô Á Na quan trọng, hay là anh quan trọng hơn.

Nhưng nghĩ một lát, vấn đề này mà hỏi lên có chút... kỳ kỳ.

Hoặc là nói... giống oán phụ quá.

Không thể như vậy.

Lương Quyết Thành tự an ủi mình, thuận tiện cũng được, ít nhất thì trong lòng cô vẫn còn có mình, thuận tiện tới tìm mình.

Cái này so với việc anh tự mình nhẫn nại nỗi nhớ cô đến khi trở về đã tốt hơn rất nhiều.

Con người nên bằng lòng với hiện tại...

Cái rắm*.

* Một câu chửi bậy.

Đủ cái gì mà đủ.

Thanh âm Lương Quyết Thành hơi thấp: "... Thuận tiện sao?"

Mắt Tiền Ý Ý giật giật.

Không ngờ cô còn hiểu ý tứ trong lời nói của Lương Quyết Thành nữa đấy.

Vì mặt mũi của mình cho nên cô mới nói "thuận tiện" cho dễ nghe, ai ngờ lại làm cho Lương Quyết Thành tủi thân.

Tiền Ý Ý nghĩ ngợi, nhón chân lên.

"Cũng không nhất định."

Hồ hấp của cô gái nhỏ mềm mại nhẹ nhàng mang theo độ ấm vờn quanh bên tai anh, chỉ là quá ngắn, một thoáng lướt qua rồi biến mất.

Một thân hàn ý lảng liệť mới vừa rồi của Lương Quyết Thành bỗng chốc hóa ôn nhu như nước, nhìn vào mắt Tiền Ý Ý, giống như dây leo vòng quanh thụ sinh trưởng.

"Cô là ai?!"

Một thanh âm không có vẻ gì là hài hòa ở phía sau đánh gãy bầu không khí giữa Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành.

Tiền Ý Ý giương mắt.

Ánh mắt cô gái kia dừng ở trên người Tiền Ý Ý không có vẻ gì là hữu hảo.

Hoặc là nói, mang theo địch ý.

Tiền Ý Ý nghĩ tới chuyện mới nãy nghe được ở phòng khách.

Ngô gia tiểu công chúa coi trong mỹ mạo của Lương Quyết Thành, ý đồ đem người cầm tới trong tay.

Nói đùa.

Người của cô, còn chưa tới lượt người khác thu vào trong tay.

Tiền Ý Ý nở nụ cười.

Bộ dáng cô cười rộ lên, có chút ôn nhu.

"Chào cậu, tôi là Tiền Ý Ý."

Cô không có đưa tay ra, chỉ là gật đầu với Ngô Ý Ý.

Cái khác không cần nhiều lời, báo tên là được rồi.

Tiền gia cùng Ngô gia có hợp tác, tình huống của đám tiểu bối đôi bên cũng tự nhiên là biết đến.

Nữ nhi của Ngô gia, Ngô Y Y cùng cháu gái của Tiễn gia, Tiễn Ý Ý.

Hai người chẳng sợ chưa từng gặp mặt cũng biết đến sự tồn tại của nhau.

Ánh mắt Ngô Y Y lập tức thay đổi.

Tiến Ý Ý của Tiễn gia, cô ta vẫn biết tới.

Là chất nữ duy nhất của Tiễn Thiếu Trầm, tuy rằng bây giờ không phải nữa, thế nhưng vẫn là cháu gái nhỏ mà ông ấy thương yêu nhất. Không ít người đều cảm thấy người không có con nối dõi như Tiễn Thiếu Trầm sẽ chọn Tiến Ý Ý làm người thừa kế.

Lúc trước, Ngô gia có suy xét qua việc để Ngô Y Y với Tiến Ý Ý quen biết nhau, nói không chừng về sau còn có thể quen biết người của Tiễn gia.

Bất quá bây giờ tuổi còn nhỏ, vẫn không có suy xét tới, không nghĩ tới cứ như vậy mà gặp mặt rồi.

Lấy một cái phương thức không mấy vui vẻ gì gặp mặt.

"Tôi là Ngô Y Y."

Ngô Y Y đưa tay ra.

Rốt cuộc thì hai người cũng có một cái nắm tay.

"Nghe nói cậu không phải con gái ruột của nhà họ Tiễn, tiếc thật, cậu tìm được người nhà của mình chưa?"

Ngô Y Y vừa mở miệng liền trào phúng.

Tiến Ý Ý tươi cười không biến sắc.

"Người nhà của tôi không phải ở ngay bên người tôi sao? Không cần cảm thấy tiếc nuối đối với tôi, chung quy lại thì bọn họ vẫn rất thương yêu tôi, làm tôi cảm thấy mình vẫn là đứa nhỏ hạnh phúc."

Một chiều của Ngô Y Y không đánh ra được, có chút xấu hổ.

"Tôi nhớ là cậu ở Hải thị cơ mà, sao lại chạy tới Kinh thị rồi. Hình như cậu cũng không có quan hệ với nhà chúng tôi a."

Tiến Ý Ý lúc này mới cười lớn hơn hai phần.

"Tất nhiên là tôi đến không phải vì công chuyện rồi. Chung quy lại thì cái tuổi này của chúng ta, còn chưa tới mức có thể cống hiến vì xã hội đâu."

Tiến Ý Ý ngoắc đầu ngón tay với Lương Quyết Thành.

Nam sinh cao lớn ôn nhu, ngoan ngoãn đi tới bên cạnh cô.

Tiến Ý Ý nắm tay Lương Quyết Thành.

"Chỉ là có chuyện riêng mà thôi."

Cô đang cười, thế nhưng Ngô Y Y kia lại không cười nổi.

Ngày đó cô ta vô tình nhìn thấy người trong nhóm truyền ra ảnh chụp, vừa liếc nhìn liền thấy khuôn mặt kia của Lương Quyết Thành, vì thế cho nên thường xuyên tới công ty theo đuổi người.

Lúc đó Lương Quyết Thành nhìn thấy cô ta còn phát ngốc trong chốc lát, cái này chứng tỏ đối với cô ta hẳn là không thể không có ý tứ.

Một khi đã như vậy thì cô ta lại cứ một mực theo đuổi, đem người nắm về tay cũng không phải chuyện gì quá khó.

Nhưng không nghĩ đến, cô ta theo tới một nửa lại nhảy ra một người tên Tiến Ý Ý.

"Cậu ấy là người của Tiễn gia?"

Tiến Ý Ý trầm ngâm: "Nếu cậu muốn nói như vậy, cũng không sai."

"Nhìn như cậu cũng không giống như là biết anh ấy, để tôi giới thiệu nhé."

Chung quanh phòng khách, không ít người đều đặt ánh mắt lên người hai cô gái xinh đẹp này.

Tiến Ý Ý còn rất khách khí cười cười.

"Giới thiệu với cậu, người này là vị hôn phu của tôi."

Giương mặt Ngô Y Y triệt để đen.

Cô ta cắn môi, hung hăng trừng mắt nhìn Tiền Ý Ý một chút.

Vị hôn phu.

Không phải bạn trai.

Ngô Y Y cũng không phải con cóc, cố nặn ra một nụ cười.

"Tiền tiểu thư, cậu khả năng cần phải để ý vị hôn phu của mình đi, chung quy lại thì cậu ta nhìn không giống một tình nhân chuyên nghiệp."

"A, ý tôi nói là lúc tôi và cậu ta gặp nhau, vị hôn phu này của cậu liền nhìn chăm chăm tôi đến ngán người đó." Ngô Y Y biết mình với Lương Quyết Thành khẳng định không được, cũng dứt khoát làm cho Tiền Ý Ý ngọt ngọt.

Không phải vị hôn phu sao?

Vậy thì để cho Tiền Ý Ý ghê tởm chết đi.

"Thật xin lỗi, vị hôn phu của tôi phát ngốc một lát cũng dễ khiến người khác hiểu lầm, thật sự là bởi vì gương mặt này của anh ấy dễ làm người khác hiểu sai lắm mà." Tiền Ý Ý thở dài, "Hi vọng Ngô tiểu thư không cần quá để tâm, chung quy lại thì loại hiểu lầm này có quá nhiều, tôi cũng đã quen rồi. Chỉ lo lắng cho Ngô tiểu thư coi là thật, lại khiến cho cậu khó qua đi."

Ngô Y Y tức giận, nói không lại, khí thế cũng không sánh bằng, thiếu nữ xấp xỉ tuổi với Tiền Ý Ý này tức đến giậm chân, hung hăng đẩy Lương Quyết Thành một phen, quay đầu bước đi.

Người đã đi, Tiền Ý Ý vẫn còn duy trì nụ cười nhạt, thậm chí còn vẫy vẫy tay với bóng lưng của Ngô Y Y, một bộ hòa ái khách khí, giống như là trường bối vậy.

Dương tiên sinh nhìn toàn cục từ đầu đến cuối, nhin không được vỗ tay.

"Ý Ý tiểu thư, tài ăn nói thật khó lường."

Tiền Ý Ý nở nụ cười.

"Chú nói đùa, Dương thúc thúc."

Tiền Ý Ý lạnh nhạt nói: "Không phải chuẩn bị đi ăn cơm sao, đi thôi."

Đại sảnh có không ít người. Mới nãy Tiền Ý Ý với Ngô Y Y giao phong ai cũng thấy, khả năng không nghe rõ cuộc nói chuyện, thế nhưng nhìn Lương Quyết Thành ở bên cạnh Tiền Ý Ý, còn có Ngô Y Y mới giận dỗi bỏ đi, một vở kịch tình tay ba cứ thế mà ra đời.

Tiền Ý Ý vốn tính toán đi nhà hàng phụ cận, thế nhưng chậm trễ một hồi, nhà hàng cũng đóng cửa, vẫn là Dương tiên sinh đem hai người đi tới canteen của công ty ăn.

Đồ ăn của canteen cũng không tồi, Lương Quyết Thành ăn nửa tháng đã biết được hầu hết các món ăn trong thực đơn, trực tiếp gọi một phần đồ ăn hợp khẩu vị với Tiền Ý Ý.

Chỉ là có chút không đủ, trong thịt viên thả một chút gia vị Tiền Ý Ý không thích ăn.

Lương Quyết Thành đem đĩa ăn của cô đặt trước mặt, cẩn thận nhặt những thứ cô không thích ra, sau đó đẩy tới trước mặt cô.

* Editor: Thẻ là còn có loại gấp gia vị trong thịt viên nữa hả???

Người ngồi cùng bàn – Dương tiên sinh ở thời điểm Lương Quyết Thành cúi đầu nghiêm túc lựa đồ ăn cho Tiền Ý Ý đã bung khay thức ăn sang chỗ khác ngồi.

Tuổi hán cũng lớn rồi, thức ăn cho chó không tiêu hóa được.

Vì tốt cho bản thân, vẫn không nên nhìn đôi tình nhân này đi.

"Ăn ngon không?"

Đem Tiền Ý Ý hầu hạ vô cùng tốt, nhìn cô ăn xong, Lương Quyết Thành mới hỏi một câu.

Vui vẻ trong lòng anh đều muốn tan ra.

Không nghĩ đến anh còn có thể đợi đến một ngày Tiền Ý Ý chủ động tới tìm mình.

"Tạm tạm."

Kỳ thật cô đối với khẩu vị đều khá kén chọn, thế nhưng đồ Lương Quyết Thành tự mình lựa, lại cảm thấy đồ ăn ở đây cũng khá, cùng với tay nghề của Ninh Ninh cũng không kém, ăn rất ngon.

"Có muốn ăn thêm vài ngày?"

Lương Quyết Thành đem đề tài chuyển đến chuyện mình muốn nghe nhất.

Tiền Ý Ý dùng đũa.

Kỳ thật cô tới là tới theo Tô Á Na, Tô Á Na đặt vé máy bay tới nay, cô cũng thế.

Đã mua hết rồi, đều cùng một chuyến cả.

Nhưng mà...

Tiền Ý Ý hàm hàm hồ hồ nói: "Để xem đã, nói không chừng ngày mai có thời gian sẽ tới."

Cô được ra ngoài chơi một chuyến cũng không dễ dàng gì, ở lại một vài ngày cũng không phải vấn đề gì quá lớn.

Lương Quyết Thành gật đầu.

Tuy rằng so với tưởng tượng của anh không bằng, thế nhưng đã không tệ rồi.

Nói cách khác thì hôm nay được thấy Tiền Ý Ý, ngày mai vẫn có thể nhìn thấy cô.

Thật tốt.

Hai người ở canteen ăn trưa, xung quanh đều là người của công ty.

Lương Quyết Thành không cần phải nói, nửa tháng tới đây học, người của công ty đều nhận biết anh, là một kiến tập sinh trung học.

Tiền Ý Ý mới ở phòng khách đánh một trận thành danh, hơn nữa cái họ "Tiền" này, tất cả mọi người đều biết đó là đại tiểu thư của một trong hai đại chủ nhân.

Không ít người ăn xong thà ôm cái bàn không cũng không ai muốn rời đi, tầm mắt cơ hồ đều dừng ở trên hai người họ.

Đây gọi là tai họa lam nhan sao? Một Lương Quyết Thành trêu chọc tới hai đại tiểu thư.

Người xem náo nhiệt nhiều, đương nhiên sẽ có người nhỏ giọng bàn tán.

Nói nói một lát âm thanh liền to hơn rất nhiều, đem tên của Ngô Y Y nói ra rất rõ ràng.

Tiền Ý Ý buông đũa.

"Cô gái của Ngô gia kia, là có chuyện gì. Nhìn ra được cô ấy theo đuổi cậu?"

Tiền Ý Ý ngược lại không lo lắng cho Lương Quyết Thành.

Người như anh, nói trắng ra chính là một người máy không có cảm xúc, nếu không có tuyến kịch tính như nguyên tác, khéo ba chữ "Lương Quyết Thành" này chính là đại biểu cho tính lãnh đạm cực điểm của nhân loại.

Con gái trong mắt anh cũng chỉ là nhân loại mà thôi.

So với Tại Tiểu hay Chu Tam thì cũng không có gì khác biệt.

Cũng có thể gọi chung là người qua đường Giáp.

Hơn nữa gương mặt kia của Lương Quyết Thành, rất quá chủ động trêu chọc hoa đào.

Nhìn bộ dáng lúc nãy của Ngô Y Y liền biết đây là một tiểu cô nương bị sắc đẹp của Lương Quyết Thành làm cho mê hoặc.

Chủ động đánh tới.

Lương Quyết Thành khẳng định không có ý đó.

Thế nhưng Tiền Ý Ý vẫn để ý tới lời nói của mấy người kia.

Còn có... câu nói đó của Ngô Y Y.

Lương Quyết Thành nhìn chằm chằm cô ta tới gần người.

Về điểm này, trong lòng Tiền Ý Ý vẫn có chút không thoải mái.

Lương Quyết Thành dùng hai ba câu liền giải thích toàn bộ.

Thời điểm anh tới công ty liền bị người khác chụp ảnh truyền đi khắp nơi, để cho tiểu công chúa của người ta nhìn thấy, thường xuyên tới công ty theo đuổi anh. Đầu tiên là quấy rầy anh làm việc, sau đó lại muốn mời anh đi ăn cơm, còn có thời điểm ở lì trong phòng làm việc ngấm nửa ngày, lái nhái muốn nói chuyện với anh.

Lương Quyết Thành đều không quan tâm tới.

Trong lúc có một nữ sinh theo đuổi anh, ái mộ anh, anh liền điên cuồng nhớ tới Tiền Ý Ý.

Nếu Tiền Ý Ý ở cạnh anh thì tốt biết mấy.

Cho nên lúc Ngô Y Y xuất hiện, ngược lại là một sự tồn tại không vui với Lương Quyết Thành.

Tiền Ý Ý ra về bình tĩnh nói: "Như vậy sao, tiểu cô nương nhà người ta lớn lên thật dễ nhìn, cho nên cậu mới nhìn người ta tới gần người?"

Lương Quyết Thành trầm mặc một hồi.

"Cô ta tên Ngô Y Y. Lúc người khác gọi "Y Y", tôi liền nhớ tới cậu."

"Cô ta ăn mặc rất giống cậu, đều là quần áo màu trắng, vừa nhìn thấy tôi liền nhớ tới cậu."

Thanh âm của Lương Quyết Thành rất ôn nhu, lại có một vẻ bất đắc dĩ thất bại thảm hại.

"Tôi chỉ là... quá nhớ cậu."

- - - - -

Editor: Phúc lợi buổi tối, mai là 1/6, chúc bạn nào còn là thiếu nhi thì có một ngày lễ vui vẻ nha!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Tiền Ý Ý đi rất nhanh.

Cơ hồ là cơm còn chưa có ăn xong đã bỏ lại một câu đi xem Tô Á Na diễn, liền vắt chân lên cổ mà chạy.

Một đại tiểu thư như cô đã bao giờ phải tránh né chật vật như vậy đâu, thế mà lại bại lộ hết thân trước mặt Lương Quyết Thành.

Cái này rất rất rất khiến cho người ta không biết phải làm sao!

Tiền Ý Ý đã bao giờ gặp qua loại người như thế này đâu, ngay thẳng, nhiệt tình, thiếu chút nữa thì đem nhân châm, lời tâm tình.

Vẫn là lời tâm tình đi.

Tiền Ý Ý đối với "boy tâm tình" như Lương Quyết Thành đã không còn lời nào để nói.

Cô thậm chí còn muốn hỏi xem có phải Lương Quyết Thành bài sư học mấy thứ này hay không. Tại sao vừa mới mờ mờ, lời ngọt ngào như thế có thể nói như câu cửa miệng? Lại còn tiến bộ nhanh tới vậy nữa chứ.

Thế nhưng thiếu nữ xấu hổ liền đỏ mặt! Ngượng ngùng! Sau đó liền chạy mất!

Luôn phải có một chút thời gian giảm tốc!

Tiền Ý Ý trốn rất nhanh, ở chỗ của Tô Á Na ngốc nghếch một hồi lâu, xem bọn họ thi đấu, cùng nhau ăn cơm tối, lúc Tô Á Na chuẩn bị về Hải thị, Tiền Ý Ý mới do dự một chút, bắt đầu kiểm soát.

Cô hàm hồ nói mình hơi mệt, Tô Á Na cũng không ngạc nhiên đến vậy, cô ấy trộm cười thầm, cũng không ép buộc cô, chính mình thu xếp theo đoàn đội về trước.

Tiền Ý Ý đăng kí một phòng khách sạn, cách chỗ ở của bọn người Lương Quyết Thành không xa.

Giữa trưa cô cứ như vậy chạy mất, hình như cũng không tốt lắm.

Tiền Ý Ý nghĩ ngợi, cảm thấy mình đã tới đây rồi, vậy có nên hào hào bồi Lương Quyết Thành thật tốt hay không?

Nghĩ thì nghĩ như vậy, thế nhưng từ lời nói đến hành động lại không hề dễ dàng.

Giữa trưa Tiền Ý Ý liền chạy mất, hiện tại lại đang cố gắng tiếp thêm dũng khí chủ động liên hệ với Lương Quyết Thành.

Nói cái gì đây, giữa trưa tớ chạy mất, hiện tại tớ nghĩ thông rồi, hai chúng ta ngồi xuống trò chuyện được chứ?

Ngồi xuống khẳng định sẽ trò chuyện tới chết.

Hơn nữa cô cũng lo lắng Lương Quyết Thành lại hóa thân thành "boy tâm tình", cô chống đỡ không được.

Thật sự, vì cái gì mà lão đại phản diện mặt lạnh như tiền kia sẽ không sự tự thông* thành như vậy? Đây giống như hàng hóa bán ra không những không hỏng đi mà còn càng ngày càng tốt lên vậy.

* Không cần dạy cũng biết.

Tiền Ý Ý rồi rầm hồi lâu.

Chuông cửa vang lên.

Bây giờ cũng chín giờ tối rồi.

Tiền Ý Ý đoán là phục vụ của khách sạn, liền trực tiếp cự tuyệt.

Thế nhưng chuông cửa vẫn bấm riết không ngừng, kèm theo đó là một đạo thanh âm.

"Chào ngài, tôi là phục vụ."

Phục vụ sẽ không dây dưa như vậy đâu.

Tiền Ý Ý có chút không vui đi ra cửa, nhưng cũng không có mở, đứng từ bên trong nói vọng ra: "Tôi không gọi phục vụ, cảm ơn."

"Có lẽ ngài cần một thợ xoa bóp, có thể làm giãn gân cốt, giúp cơ thể thư thái hơn."

Người ngoài cửa không nhanh không chậm nói.

Tiền Ý Ý sùng sốt.

Giống như nghĩ tới điều gì đó, cô cẩn thận mở cửa ra.

Cửa chỉ mở một khe nhỏ, nhưng cũng không gây trở ngại cho việc cô nhìn rõ người đứng ở bên ngoài.

Thiếu niên đội mũ lưỡi trai nhìn cô cười.

"Cậu... sao cậu lại tới đây?"

Tiền Ý Ý có chút mộng.

Cô ở nơi này cũng chưa từng nói cho Lương Quyết Thành mà.

Lương Quyết Thành tự giác chen vào khe cửa, từ bên ngoài cô tiến vào bên trong.

Trong phòng để điều hòa 27 độ, Lương Quyết Thành cởi bỏ áo khoác ngoài.

"Tôi nói, cậu cần một thợ xoa bóp."

Lương Quyết Thành xoa xoa tay.

"Vừa lúc tôi học được mấy chiêu, cảm thấy Tiền tiểu thư cần phục vụ."

Đầu óc Tiền Ý Ý bay qua bay lại mấy chữ "phục vụ" nửa ngày, mặt thoáng chốc đỏ lên.

"Cậu không phải bận lắm sao, tự đứng chạy tới chỗ của tớ... mát xa cái gì chứ."

Thanh âm cô giảm xuống thật thấp.

Lương Quyết Thành thân nhiên nói: "Có thể bởi vì tôi nhìn thấy hình như cậu hơi mệt."

Nói Tiền Ý Ý mệt, cũng không phải mệt sắp chết. Tuổi cô còn nhỏ, khôi phục khá nhanh, một chút mệt mỏi đó cũng chẳng đáng là gì.

Hơn nữa cô nhìn chăm chăm vào mắt Lương Quyết Thành.

Nam sinh này ngày đêm bận rộn nhiều việc, nhìn qua còn mệt hơn cô nhiều ấy chứ.

"Tớ cảm thấy người cần xoa bóp không phải tớ, là cậu mới đúng."

Tiền Ý Ý chỉ chỉ cánh tay của Lương Quyết Thành: "Cả ngày đều ngồi gõ bàn phím, chẳng lẽ tay cậu không có chút nào không thoải mái sao?"

Không thoải mái khẳng định là có. Dù cho bàn phím có tốt đến mấy thì trọng lượng mình thao tác lên nó cũng khiến cho hai cánh tay nặng hơn không ít.

Nhất là gần đây, Lương Quyết Thành vẫn đang tiến hành luyện tập với cường độ cao, cơ hồ là không hề ngừng lại. Động tác nhanh và nhiều như vậy khẳng định chính là gánh nặng đối với hai cánh tay.

Có đôi khi anh sẽ ngẫu nhiên cảm giác được nó có chút đau mỏi.

Lương Quyết Thành cong cong ngón tay, nghĩ ngợi.

"Cậu nói cũng đúng."

Sau đó anh lại nói: "Có thể giúp tôi mát xa không?"

Tiền Ý Ý: "... Không nghĩ."

Nghĩ là vậy, thế nhưng chờ Tiền Ý Ý hồi phục tinh thần, cô đã nắm tay Lương Quyết Thành, giúp anh chườm khăn nóng.

Ngoài cửa sổ sát vách là cảnh đêm của Kinh thị, phòng khách rộng rãi trống trải, chỉ có đồng hồ treo trên vách tường tích tắc chuyển động. Tiền Ý Ý cúi đầu, dùng khăn nóng đổi một vị trí khác chườm cho Lương Quyết Thành.

Tay của thiếu niên mười tám tuổi lớn hơn cô hẳn một vòng, khớp tay rõ ràng, bàn tay cứng nhắc đó so với bàn tay mềm mại của thiếu nữ có khác biệt rất lớn.

Tiền Ý Ý mím môi tiếp tục chườm khăn nóng cho anh, sau đó lên mạng tìm vài thủ pháp mát xa, ở trên lòng bàn tay anh bắt đầu ấn ấn bóp bóp.

Lương Quyết Thành ngồi ở đó, cánh tay cũng không thêm động.

Ánh mắt anh dừng ở trên người Tiền Ý Ý.

Dương tiên sinh nói, Tiền gia đại tiểu thư này mua vé máy bay tối nay.

Anh từ văn phòng nóng nẩy lao ra, còn không đợi anh đuổi theo người thì Dương tiên sinh lại chậm rãi nói, cô không đi nữa, ở lại khách sạn chỗ này.

Lương Quyết Thành đối với Dương tiên sinh là một mặt bất đắc dĩ.

Ông ấy đã lớn tuổi rồi thế mà còn có tâm trí chơi lớn như vậy, cứ thế mà khi dễ đồ đệ của mình. Cứ phải nhìn thấy chàng trai ngày ngày mang bộ mặt lạnh nhạt này có cảm xúc nóng nảy mới thấy cao hứng, cuối cùng chậm rãi ung dung đọc số phòng Tiền Ý Ý ở lại cho anh nghe.

Cho tới nay, người chỉ hận không ở văn phòng 24/24 như anh, lần đầu tiên về sớm, còn lén lút tới khách sạn tiểu cô nương nhà người ta ở.

Hoàn hảo trà trộn vào.

Cũng hoàn hảo đạt được mục đích.

Ngón tay Lương Quyết Thành vừa động liền nắm lấy đầu ngón tay của Tiền Ý Ý vừa mới muốn rút khỏi.

"Buông tay, tớ còn đôi khăn mặt nữa."

Tiền Ý Ý có chút không muốn, cô giật giật ngón tay.

Lương Quyết Thành dùng lực không lớn, cũng không có làm đau cô, thế nhưng cô làm cách nào cũng không thể hất tay Lương Quyết Thành ra được.

"Này!"

Lương Quyết Thành không buông ra, thậm chí còn tiến thêm một bước đem toàn bộ bàn tay cô gái nhỏ bao trọn trong lòng bàn tay của mình.

"Có qua có lại, tới lượt tôi."

Tay anh miết lấy tay cô, dựa theo mấy động tác ban nãy Tiền Ý Ý làm cho anh, nhẹ nhàng xoa bóp lại.

Phía sau lưng Tiền Ý Ý nổi lên một trận tê dại.

Tay cô bị một đứa con trai xoa.

Độ ấm trong lòng bàn tay Tiền Ý Ý tăng lên, một đường từ bàn tay tới cánh tay giống như bị hỏa tinh thiêu, lại một đường đốt tới tận trái tim.

Cô không được tự nhiên cho lắm.

Xấu hổ, lại có hơi thẹn thùng.

Nhưng dù đầu ngón tay cô có hơi rung rung, Lương Quyết Thành cũng không buông ra.

Anh nghiêm túc đem mười ngón tay của cô xoa bóp cẩn thận.

Nghiêm túc y như thợ xoa bóp chuyên nghiệp.

Tiền Ý Ý giấu ngón chân đang cuộn lên trong tất, tổng cảm thấy cảm giác này là lạ, khiến cô muốn đánh gãy bầu không khí này.

Tiền Ý Ý còn chưa tìm được đề tài thích hợp, Lương Quyết Thành đã buông lỏng tay ra.

Anh cũng biết chừng mực, biết thời điểm này nên làm cái gì, nên dừng ở đâu.

Một cái nắm tay nhỏ là đủ rồi.

Chân trước vừa buông bàn tay nhỏ nhắn của cô ra, sau lưng liền vang lên tiếng chuông điện thoại.

Người gọi tới là Dương tiên sinh, nói là bỗng nhiên có chút việc, muốn để Lương Quyết Thành đi.

Nghe thế nào cũng cảm thấy vô lý, thế nhưng Lương Quyết Thành cũng không có so đo nhiều.

Bây giờ anh cũng cần một cái cớ.

Nếu cứ tiếp tục ở cùng một chỗ với tiểu cô nương của mình, anh không dám chắc mình sẽ làm ra chuyện gì.

Tiền Ý Ý đối với anh là ôn nhu hương anh không thể chống cự được.

Nhận được điện thoại, hình như là có việc khẩn cấp cần Lương Quyết Thành tới, Tiền Ý Ý cũng thờ dài nhẹ nhõm, vội vàng đem người tiễn ra tới tận cửa.

Anh làm sao tìm được khách sạn này thì cô không biết, thế nhưng cô không phải rất muốn ở chung một chỗ với anh.

Tổng cảm thấy chỗ nào cũng không tốt, luôn khiến cho cô phải xách tâm đề phòng, toàn thân đều hoảng hốt.

Như vậy là không được, cô cần tĩnh tâm lại. Cũng không thể mỗi lần gặp mặt Lương Quyết Thành lại là một loại cảm giác rối loạn như vậy được.

Đem người đuổi đi xong, Tiền Ý Ý bắt đầu mở Baidu vạn năng ra.

Baidu là một dạng BUG nghịch thiên tồn tại tác dụng vạn năng, luôn luôn có thể đưa ra mọi tình huống cho người sử dụng.

Cô đưa vào phương thức ở chung giữa hai người.

Hiện ra không ít bài đăng.

Cô lướt từng bài một, cảm thấy bọn họ nói đều vô nghĩa.

Không có một tí tính thực dụng nào.

Tiền Ý Ý đổi một cách nói.

Cô hít sâu một hơi, đưa vào "Phương thức ở chung của tình nhân".

Sau đó... lại là giao diện quen thuộc.

Tôn trọng lẫn nhau... thấu hiểu đối phương...

Nội dung quen thuộc, chỉ đổi một từ mấu chốt, liền xuất hiện công khai ở phía trước.

Tiền Ý Ý thật vất vả mới quyết định, mặt không chút thay đổi tắt điện thoại.

Baidu rác rưởi.

Mày có tác dụng gì cơ chứ!

Ngày hôm sau, Tiền Ý Ý tính toán sẽ tới tìm Lương Quyết Thành, thế nhưng còn chưa kịp đi đã nhận được một cú điện thoại.

Tiểu thúc về nước.

Hiện tại hắn đã tới sân bay, đang ở sảnh chờ Tiền Ý Ý, muốn cùng cô về nhà.

Tiền Ý Ý áp ứng trong điện thoại nửa ngày, tìm không thấy một lý do thích hợp, chỉ có thể thu thập một chút rồi tới sân bay.

11h50p trưa, cô gửi một tin WeChat cho Lương Quyết Thành.

[Tiểu thúc tới rồi, tớ về trước nhé, gặp lại sau.]

Lương Quyết Thành mong mỏi ngồi ở trong đại sảnh từ nửa tiếng trước, sau khi nhận được tin nhắn WeChat, toàn thân như bị bao phủ một tầng sương lạnh.

"Không ăn à?"

Dương tiên sinh tò mò, hỏi Lương Quyết Thành đang ăn thang máy lên lầu.

"Không ăn."

Lương Quyết Thành đối với việc ăn cơm căn bản không có quá nhiều dục vọng, có thể làm cho anh nhớ tới việc đó, bất quá là vì có Tiền Ý Ý mà thôi.

Tiền Ý Ý bên này không hề biết mình vừa đi, Lương Quyết Thành cũng không thèm ăn cơm trưa, trực tiếp làm việc đến chiều.

Cô ở bên này cũng rất kinh ngạc, không nghĩ đến sẽ đụng trúng tiểu thúc.

Tiểu thúc vừa từ Thụy Sĩ về, mới đi khoảng ba bốn ngày trước, lúc về liền bắt kịp lúc Tiền Ý Ý ở Kinh thị. Lúc hắn biết tin này cũng tự nhiên biết cháu gái nhỏ của mình ở lại Kinh thị làm cái gì, trực tiếp mua vé máy bay cho cô, đem cô xách về.

Hắn vừa ngồi máy bay mười mấy tiếng, cơ hồ là rất mệt mỏi, vừa lên máy bay đã đeo chụp mắt lên, nhắm mắt dưỡng thần. Tiền Ý Ý cũng không dám phát ra âm thanh ảnh hưởng tới chú mình, chỉ đưa ánh mắt đảo qua đám mây trời ngoài cửa sổ.

Tiểu thúc trở lại Tiền gia chào hỏi ông nội Tiền một câu, nghi ngại chưa được một tiếng, người của công ty đã đến.

Tiền Ý Ý thậm chí còn không chào hỏi chú ấy từ tế, chú ấy đã mang người tới phòng họp họp.

Từ đêm khuya cho tới tận lúc bình minh, rạng sáng ngày thứ hai, Tiền Ý Ý vừa ngáp vừa xuống lầu, ông nội với tiểu thúc đã ăn cơm xong, đang ngồi ở sofa nói chuyện phiếm.

"Ý Ý, qua đây."

Tiểu thúc đang nói chuyện với cha mình, vừa nhìn thấy Ý Ý liền thân nhiên gọi cô một tiếng.

Tiểu Ý Ý nhanh chóng đi tới.

"Ông nội, tiểu thúc."

Sự tồn tại của tiểu thúc so với người khác không giống.

Tiểu Thiệu Trầm năm nay mới 34 tuổi, đáng người vẫn được bảo trì rất tốt, thân cao một mét tám lăm. Tướng mạo của hắn vô cùng được, nghe ông nội nói là thừa kế dung mạo của bà nội. Nam nhân 34 tuổi thành thực tán ra một loại mỹ mạo cổ điển khiến người khác phải mê đắm. Chỉ là so với tướng mạo của hắn, tuổi tác của hắn lại lắng đọng lại, khí chất được tích tụ theo năm tháng, nhiều năm lăn lộn trên thương trường, giờ đây người khác nhìn vào hắn đều bị khí chất làm cho run rẩy nhớ kỹ, chứ không phải vì dung mạo của hắn.

Lại nói, tiểu thúc với Lương Quyết Thành vậy mà lại có một ít điểm giống nhau.

Mới có hơn bảy giờ sáng, Tiểu Thiệu Trầm đã tây trang chỉnh tề, tóc dài ở phía sau hơi vuốt lên, trong một cái nháy mắt, hình dáng nơi gò má lại khiến cho người ta nhìn quen mắt.

Tiểu Ý Ý chú ý tới một mảnh thâm sắc dưới mí mắt tiểu thúc.

Hắn thường xuyên thức đêm, ngủ cũng không ngon, còn luôn mang theo thuốc ngủ ở bên người. Thế nhưng cái đó cũng không cách nào cải thiện chất lượng giấc ngủ của hắn. Thậm chí thức đêm nhiều đã thành quen, chỉ có khi nào quá mệt mỏi mới ngẫu nhiên ngủ một lát.

Có thể nói là tuổi tiểu thúc không lớn, thế nhưng thân thể đã sắp sập đổ đến nơi.

Đến cả ông nội cũng không có cách nào đi khuyên bảo hắn.

Ánh mắt Tiểu Thiệu Trầm dừng ở trên người cháu gái mình.

Có lẽ cho dù không có quan hệ máu mủ, thế nhưng cô cháu gái này trong mắt hắn, thủy chung vẫn là tiểu bối duy nhất của Tiểu gia.

Tiểu Mân Văn được tìm về có năng lực làm việc rất kém, còn coi người khác như những đứa ngốc, không phải tất cả mọi người trời sinh liền thua thiệt của cô ta cái gì. Thứ của cô ta thì người khác có muốn cũng không thể, thế nhưng không thuộc về cô ta, có cưỡng cầu cũng không thể giành đến tay.

Tỉ như là duyên phận của những người trong nhà này. Cha mẹ Tiểu nguyện ý coi cô ta là bảo bối, đó là duyên phận của cô ta. Hắn chướng mắt, không nguyện ý nhìn đứa cháu gái ruột này nhiều thêm một chút, cũng là duyên phận.

Ánh mắt Tiểu Thiệu Trầm hơi ôn hòa một chút.

"Lại đây, có cái này cho con."

Tay hắn cầm một cái hộp nhỏ, bề ngoài mang phong cách cổ phong phương Tây, còn có một cái khóa kim sắc.

Tiểu Thiệu Trầm đưa tới một cái chìa khóa kim sắc khác.

Tiểu Ý Ý cầm lấy, bỗng nhiên cảm thấy cái này căn bản cũng không phải chỉ là kim sắc mà thôi, nó là vàng ròng.

Độ cứng tương đối nhuyễn, cái này được thiết kế như chìa khóa, có thể nói là trừ tác dụng làm đẹp ở bên ngoài ra thì chẳng còn tác dụng nào khác.

Đúng như Tiểu Ý Ý sở liệu, chỉ là một món đồ trang sức mà thôi, vừa nhẹ nhàng chạm vào liền mở ra.

Trước sau còn có hai cái khóa, cũng đều là vàng ròng.

Tiểu Ý Ý cảm thấy cái hộp gỗ nhỏ này mà đem bán chắc chắn rất đáng giá, cũng không biết tiểu thúc để cái gì ở bên trong.

"Lúc ở Thụy Sĩ nhìn thấy cái này thích hợp với mấy bé gái như con, cho nên mới mua về." Tiểu Thiệu Trầm uống một ngụm cà phê, chậm rãi nói với Tiểu Ý Ý, "Muốn làm thành cái gì tự mình quyết, ta sẽ cho người làm."

Tiểu Ý Ý không nói nên lời.

Hộp gỗ nhỏ mở ra, thiếu chút nữa lóc mù mắt cô.

Bên trong là từng loạt... kim cương chỉnh tề.

Kim cương lớn nhỏ đều thống nhất, sắp xếp cũng gọn gàng theo thứ tự, vừa nhìn xuống, liền giống như có một tầng sáng Ngân Hà lóe lên.

Tiền Ý Ý hít sâu một hơi, cái tay ôm hộp run rẩy.

Cái hộp kim cương này, cộng lại cũng phải vượt qua năm trăm ngàn đó.

Tiểu thúc cứ như vậy tùy tiện cho cô?

Tiền Ý Ý ôm cái hộp nhỏ mở ra cho ông nội nhìn.

"Ông nội... tiểu thúc cho con... kim cương."

Thanh âm Tiền Ý Ý cũng suy yếu hẳn đi.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, Tiền Ý Ý cũng không thấy qua cái lễ vật nào vô nhân tính như vậy.

Đây coi như là lần đầu tiên tiểu thúc đưa cho Tiền Ý Ý mấy thứ này.

Giá trị còn vượt quá năm trăm ngàn.

Loại lễ vật này, đừng nói cho cháu gái, cho con gái ruột cũng là cả một vấn đề.

Ông nội vừa nhìn liền biết.

"Tiểu thúc cho thì cháu cứ lấy, cũng không phải vật quan trọng gì."

Ông nội bình tĩnh nói: "Cháu cũng lớn rồi, mấy cô gái mười tám tuổi bên tay còn treo không ít thứ, cháu cũng nên có vài cái chứ. Không thể nào muốn mà không có được."

Tiền Ý Ý trầm mặc.

Không phải là muốn mà không có, ngược lại, cô muốn cái gì thì chính là có cái đó. Thế nhưng ở trước mặt ông nội với tiểu thúc, cô lại giống với tên ăn mày nghèo khó muốn nhưng không có đi.

Tiền Ý Ý ôm hộp kim cương đứng đó.

Tiểu thúc cho cô kim cương giống như chỉ tùy tiện hái một đóa hoa dại trong vườn vậy, căn bản cũng không có để trong lòng, chỉ nhắc nhở Tiền Ý Ý có thể đi làm một bộ trang sức, khi nào đến Tết thì đeo.

Tiền Ý Ý suy xét đồng kim cương này, phát hiện nếu làm ba bộ trang sức thì vẫn còn dư khá nhiều, đây còn là thứ mà cô đã tính toán kỹ dưới nhiều tình huống.

Vài ngày trước, rạp chiếu phim công chiếu một bộ công chúa Disney người thật đáng, tiểu thúc vừa quay đầu đã đưa tới cho cô một hộp kim cương.

Đại bộ phận kim cương trong này đều là từng mảnh vỡ, để cho thợ làm mà nói thì đồng kim cương này hoàn toàn có thể làm cho Tiền Ý Ý một cái giày thủy tinh.

Tiểu thúc cũng đi xem phim sao? Cả giày thủy tinh cũng biết?

Thế nhưng giày thủy tinh của người ta chỉ đơn giản là thủy tinh, còn giày của cô, bên trên còn khảm vô số thứ a!

Giày đó cô mang ra ngoài kiểu gì?

Tiền Ý Ý ngồi trong phòng nghĩ tới thành phẩm của đồng kim cương này. Kẹp tóc, vòng miện, vòng cổ, nhẫn, vòng tay, lắc chân, thậm chí cả ghim cài áo, toàn bộ đều nhờ nhà thiết kế làm. Một hộp kim cương lớn rất nhanh liền biến thành phối sức của Tiền Ý Ý, kim cương vỡ thật sự biến thành một đôi giày thủy tinh sáng lấp lánh.

Đôi giày thủy tinh này làm cho Tiền Ý Ý cảm thấy, tiểu thúc nhà mình khả năng có một nàng công chúa Disney ở trong lòng.

Tiền Ý Ý cảm thấy, gánh nặng trên lưng cô quá lớn rồi, nếu như cô muốn rời khỏi Tiền gia, chỉ sợ phải ký khế ước bán thân cả đời với tập đoàn Tiền thị, còn không ăn không uống mới có thể trả nợ.

May mắn, cô là...cháu gái của ông nội, chất nữ của tiểu thúc.

Mất thấy thời gian đã gần tới 20 tháng chạp, hương vị Tết càng ngày càng nồng đậm, thời gian tiểu thúc ở nhà càng ngày càng nhiều.

Một năm cũng chỉ có lúc này, hẳn mới có thể buông xuống công việc, trở về với cuộc sống sinh hoạt của người bình thường.

Thế nhưng sống dưới một mái nhà với tiểu thúc, Tiền Ý Ý thường xuyên thấy giữa đêm khuya hẳn đứng ở dưới hoa viên ngắm người, hoặc trời vừa sáng đã ngồi ở hoa viên ngắm người.

Cô cố gắng nhớ lại, ở trong kịch bản miêu tả về vị tiểu thúc này không nhiều. Có thể là có hào quang nghịch thiên của nữ chính, sự tồn tại của tiểu thúc chính là BUG, không phải người mà nữ chính có thể sử dụng được cho nên mới bị tác giả cho mất tích ở sa mạc.

Quá khứ của tiểu thúc, cô cơ hồ không hề biết đến.

Chỉ từ chỗ ông nội ngẫu nhiên nói lơ ra mới biết được một ít, quá khứ của tiểu thúc cũng không trôi qua buồn chán như thế. Thời còn đi học xảy ra một chuyện đủ để khiến hắn thay đổi vận mệnh tương lai, sau đó tiểu thúc còn rời nhà đi hai năm, sau khi trở về liền biến thành như bây giờ.

Nguyên tác, tiểu thúc đi sa mạc không có nguyên do chính xác gì, chẳng qua do người khác suy đoán, hắn đang tìm người, hoặc đang... tìm chết.

Tiền Ý Ý không biết nên làm gì, trong lòng cô hiện tại chỉ suy nghĩ một chuyện, nhất định không thể để hắn đi sa mạc.

Sớm thay đổi kết cục của tiểu thúc.

28 Tết, cha mẹ Tiền mang theo Tiền Mân Văn đến.

Đây là ngày đại hi cả nhà đoàn viên, cha Tiền vừa về là mang một khuôn mặt tươi cười, dù cho ông nội có không vừa mắt với đứa con trưởng này thì cũng không nói thêm gì hết, để cho bọn họ vào.

Cũng đã hơn hai tháng Tiền Ý Ý không gặp Tiền Mân Văn rồi.

Lần cuối cùng nghe được tên của đối phương là vì chuyện thành tích của Tiền Mân Văn không tốt, bị cô ép về phía sau, làm cách nào cũng không gỡ giữa lên được, bị mấy người trong group trường nhạo báng một phen.

Tóc Tiền Mân Văn cũng dài ra không ít.

Hiện tại đã đến bà vai, lông mi tia cho nhỏ một khúc, ngũ quan thanh tú, nhìn có phần giống Tiền Ý Ý.

Cô ta ngồi trên sofa mỉm cười, giống như một chị gái tốt, đối với Tiền Ý Ý nhỏ giọng hỏi vài câu.

Tiền Ý Ý sẽ không vào thời điểm này khiến cho mọi người đều không thoải mái, cô ta không gây chuyện, cô cũng có thể chung sống bình yên.

29 Tết, Tiền Ý Ý cùng Tiền Mân Văn với mẹ Tiền làm sủi cảo.

Ba cha con ngồi ở phòng khách không ai nói gì, ba mẹ con ở trong bếp cũng không ai nói câu nào.

A di cũng không dám lên tiếng, giả vờ cầm đũa không nghe không thấy không hiểu không biết gì hết.

Mẹ Tiền ngẫu nhiên sẽ nghiêng đầu nhìn Tiền Ý Ý một chút, đáy mắt đều mang theo đánh giá.

Cha Tiền nói tận lực kéo gần quan hệ với Tiền Ý Ý một chút. Cô cũng không nhất định là phế bài, nói không chừng nếu đi đúng nước thì sẽ biến thành một quân bài tốt.

Thế nhưng trước đó âm ỉ thành như vậy, ai biết trong đầu nha đầu này nghĩ gì, có thể thân cận như ban đầu hay không cũng không thể biết được.

Mẹ Tiền biết rõ, mình cùng nha đầu kia đã sớm âm ỉ tách ra, bây giờ lại phải đi lấy lòng nó, nói thế nào cũng không nguyện ý. Con gái của bà ta, bà ta còn chưa đau lòng đủ, nơi nào có tâm trạng đi lấy lòng một đứa con nuôi.

Bà ta trợn trắng mắt, cúi đầu, âm thanh nhỏ nhẹ nói chuyện với Tiền Mân Văn.

"Văn Văn, đứa bé kia của Lệ gia không phải nói muốn tới nhà chơi sao? Tìm con à? Bao giờ nó có thời gian tới?"

Thanh âm của mẹ Tiền rất lớn.

Tiền Mân Văn cúi đầu, thanh âm nhỏ nhuyền: "Mẹ, người ta là một đứa trẻ, nhưng cũng rất bận rộn, làm sao có thời gian tới chơi, đợi qua năm đi."

Mẹ Tiền tiếp tục nói: "Cũng phải, Ý Ý, con biết Lệ gia không?"

Bà ta cười cười nhìn Tiền Ý Ý.

Lệ gia kia cũng thực ghê gớm, nếu như không có quan hệ với Tiền Thiếu Trầm thì chỉ bằng hai nhà chả có quan hệ gì, cha mẹ Tiền không có mặt mũi của Tiền Thiếu Trầm thì càng không thể cùng đối phương nhận thức. Cho nên trước đó Tiền Ý Ý tự nhiên cũng không biết tới Lệ gia.

Thế nhưng hiện tại thì không giống.

Thời điểm Lệ gia tiểu thiếu gia bỏ nhà đi, còn được Tiền Mân Văn cứu, tiểu thiếu gia kia đối với cô ta còn rất tốt, giống như là muốn để cô ta mượn gia thế của Lệ gia vậy.

Tiền Mân Văn quen biết với thiếu gia của Lê gia, không phải hữu dụng hơn so với Tiền Ý Ý sao.

Mẹ Tiền tự nhiên càng muốn tặng bốc con gái mình.

Tiền Ý Ý nghe hai người đối thoại, lập tức biết tiền triển tiếp theo sẽ là gì.

Lê gia tiểu thiếu gia kia sẽ tới báo ân cho Tiền Mân Văn.

Cái này cũng khó a.

Lê gia tiểu thiếu gia cũng là một nhân vật phiền phức, về sau hẳn sẽ đối phó với Lương Quyết Thành, vì Tiền Mân Văn mà xông pha chiến đấu, phiền phức, là đại phiền phức.

Giọng điệu Tiền Ý Ý lạnh nhạt: "Không biết."

Mẹ Tiền hít hà Lê gia ước chừng mười phút, cường điệu biểu hiện của Lê gia tiểu thiếu gia đối với Tiền Mân Văn tốt đến thế nào.

Tiền Ý Ý nghe được tai trái lại chui qua tai phải.

Dù sao ở trước mặt mẹ Tiền, vẫn phải bảo trì lễ phép nhất định.

Những lời bà ta nói, không cần để bụng làm gì.

Không cần thiết, thực sự không cần thiết.

Sáng sớm 29 Tết*, Tiền Ý Ý bị a di đánh thức.

* Tuyên thời gian hình như có vấn đề, nhưng thôi tác giả viết thế nên mình cứ để thế nhé.

"Ý Ý tiểu thư, trong nhà có khách, cháu nên đi xuống xem một chút đi."

29 Tết với 30 Tết khác quá gì nhau chứ, sao còn có người đến nhà người ta vào lúc này?

Tiền Ý Ý ngáp một cái, nửa mặt chải đầu xong liền sửa sang lại biểu tình, đi xuống lầu.

Phòng khách có hai người ngồi.

Tiền Ý Ý dừng chân.

Thiếu nữ thân cao kia đương nhiên là Tiền Mân Văn.

Còn có một thiếu niên choai choai ngồi bên cạnh, mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt chạm tới trên người Tiền Ý Ý xong, liền lóe lên một tia u ám.

Tiền Ý Ý siết chặt tay vịn.

Tiểu thiếu gia Lê gia tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Lê gia tiểu thiếu gia năm nay mới mười ba tuổi, qua năm mới sẽ lên tuổi mười bốn.

Ở trong cái giới này, mấy đứa trẻ tầm tuổi như cậu ta đã sớm ranh ma như quỷ, thế nhưng Lê gia tiểu thiếu gia lại có chút ngây thơ, bởi vì mẹ kể vào cửa khi dễ hẳn với em gái, lại không nắm được thóp, cho nên mới làm ra chuyện bỏ nhà ra đi.

Tuy rằng cậu ta có thể tự nuôi sống bản thân và em gái, thế nhưng chuyện này vẫn là chuyện làm cho Lệ gia cảm thấy mất mặt.

Tất cả chuyện biến đều xảy ra sau khi Lệ gia tiểu thiếu gia mang theo em gái về nhà.

Cơ hồ là dùng thủ đoạn gì đó thu thập bà mẹ kế kia, làm cho đứa bé trong bụng bà ta không giữ được. Mẹ kế ở dưới con mắt nhìn chăm chăm của Lệ gia động thủ với tiểu thiếu gia, lại còn bị người ta bắt gặp. Dù Lệ tiên sinh có yêu thương mỹ nhân thế nào đi chăng nữa cũng không đến mức không quan tâm tới con trai của mình. Về việc này, ông ta tự đứng vững về phía hấn.

Lệ gia tiểu thiếu gia mượn điểm này, đem bà mẹ kế kia tống cổ ra khỏi Lệ gia, đồng thời đem quyền hành ở trong nhà nắm trở về, làm cho người khác không có biện pháp chen ép hấn, thậm chí cha hấn còn chủ động bồi thường.

Một đoạn sự kiện này kết thúc, tất cả mọi người đều nói tiểu thiếu gia này sau khi bỏ nhà đi một lần liền học được thủ đoạn của người trưởng thành.

Một người như vậy, lại đứng bên phe của Tiền Mân Văn.

Tiền Ý Ý đau đầu.

Thiếu niên sáng sớm ngày 29 Tết đến gõ cửa nhà cô, hoặc là có ý muốn giúp chị Mân Văn của hấn, hoặc là có dụng tâm kín đáo gì đó.

Tiền Ý Ý cũng không dám khinh thường cậu nam sinh trước mặt mình.

Ai biết đứa nhỏ mới học cấp hai này sẽ có bao nhiêu bản lĩnh chứ.

"Chị Ý Ý, đã quấy rầy rồi."

Lệ gia tiểu thiếu gia rất có lễ phép nói.

Cậu ta nhìn thấy cô gái từ trên cầu thang đi xuống, chủ động hướng về phía Tiền Ý Ý gật đầu.

Luận về tuổi tác, cậu nhỏ hơn Tiền Ý Ý mấy tuổi, luận về quan hệ, Tiền Ý Ý là chủ, cậu ta là khách, Lệ gia tiểu thiếu gia lễ phép ở phương diện này cũng không có vấn đề gì.

Mà Tiền Mân Văn còn đang cười ở bên cạnh, sắc mặt thoảng cái không quá dễ nhìn.

Cô ta không đứng lên, ở ngoài sáng, trên thân phận, cô ta là chị gái của Tiền Ý Ý, tự nhiên không cần thiết phải chào hỏi cô làm gì.

Tiền Ý Ý bước xuống dưới tầng.

Lệ gia tiểu thiếu gia chỉ là một học sinh cấp hai, các trưởng bối tự nhiên sẽ không ra đón tiếp cậu ta. Cho nên nghênh đón tiểu thiếu gia chỉ có hai người Tiền Mân Văn và Tiền Ý Ý.

Tiền Mân Văn quen biết trước với tiểu thiếu gia, như vậy người làm chủ nhà ra mặt gặp cậu ta hôm nay tự nhiên cũng chỉ có Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý không thể vào 29 Tết lãng phí thời gian với Tiền Mân Văn và một nhân vật nguy hiểm như cậu ta được.

Lệ gia tiểu thiếu gia rất hiểu lễ phép, thời điểm đến còn mang theo không ít lễ vật, những lễ vật cậu ta tặng đều có mục đích cả.

Ai cũng có, mỗi người một loại khác nhau.

Thậm chí còn chuẩn bị cho cả Tiền Ý Ý.

Thời điểm tiểu thiếu gia gọi một tiếng "chị Ý Ý", nhìn qua giống như hoàn toàn không hề biết quan hệ bên trong của Tiền Ý Ý và Tiền Mân Văn vậy, lễ phép lại khách khí, không có gì khác biệt với mấy đứa trẻ tới nhà người ta làm khách.

Như vậy mới kỳ quái.

Tiền Ý Ý nhận lễ vật, trong lòng ngược lại có chút không hiểu.

Hiện tại, Tiền Mân Văn khẳng định đã nói cho tiểu thiếu gia một vài chuyện của hai người rồi chứ nhỉ, đáng lẽ ra trong mắt cậu ta hiện giờ, Tiền Ý Ý phải là một người tội ác tày trời khi chỉ biết bắt nạt Tiền Mân Văn mới đúng.

Một đứa trẻ cấp hai, dù có nguy trang tốt đến thế nào thì chắc chắn vẫn sẽ biểu lộ một chút ít cảm xúc. Thế nhưng kì quái là Tiền Ý Ý lại không thể nhìn ra một tia ác ý nào đối với mình từ vị tiểu thiếu gia này.

Có điều lại cứ có cảm giác kỳ quái ở chỗ nào đó.

Tóm lại cứ có một loại khiến Tiền Ý Ý nhìn không thấu.

Lệ gia tiểu thiếu gia này còn có một loại thành thực bất đồng tuổi tác, thậm chí không thể dùng từ "trưởng thành sớm" để hình dung được. Ngồi trên sofa cùng hân trò chuyện ngắn ngủi vài câu, Tiễn Ý Ý cảm thấy mình như đang nói chuyện với một người trưởng thành chứ không phải một học sinh trung học.

Logic cùng ngôn ngữ của học sinh trung học không giống với Lệ gia tiểu thiếu gia.

Người này thực sự rất kỳ quái, rõ ràng nên cùng Tiễn Mân Văn nói chuyện thân thiết, thế nhưng cố tình nói hai ba câu lại phải đề cập tới Tiễn Ý Ý.

"Nghe nói chị Ý Ý thích xem triển lãm tranh?"

"Chị Ý Ý, em cũng muốn học nhiếp ảnh, chị đề cử cho em có được không?"

Mất thấy Tiễn Mân Văn cũng đã đen mặt, một bộ dáng sắp không nhìn được nữa, Tiễn Ý Ý mới cẩn thận nói ra: "Chị đối với cái này cũng không quá quen thuộc, em nên hỏi chị Mân Văn của em thử xem."

Đứa trẻ nhỏ của nữ chính, làm ơn đừng nói nhiều lời với cô như thế có được không. Cái này làm cho Tiễn Ý Ý cảm giác như hân tính toán xâm nhập vào trại doanh của địch, cùng cô giả vờ giao hảo.

"Chị Mân Văn..." Lệ gia tiểu thiếu gia đối với Tiễn Mân Văn cười cười, nam sinh cấp hai vẫn còn một ít tính tình trẻ con chưa lớn, hình dáng gò má hân thực nhu hòa, tại một góc độ nào đó còn có cảm giác giống một cô gái, lúc hân ngẩng đầu nhìn Tiễn Mân Văn, vẻ tươi cười lại còn có điểm mềm mại, "Chị Mân Văn khả năng cũng không rõ mấy thứ này."

Lúc hân nói chuyện, sắc mặt Tiễn Mân Văn càng ngày càng khó coi.

Tiến Ý Ý có chút thú vị.

Hai người này, rõ ràng phải là quan hệ bạn bè tốt cùng chung hoạn nạn mới đúng. Làm sao nhìn lại cảm thấy không hài hòa như thế?

Hôm qua mẹ Tiễn không phải bốn phía đều khoe khoang quan hệ giữa hai người tốt lắm sao?

"Hoàn cảnh sinh hoạt trước đó của chị Mân Văn, tựa hồ cũng không thể ở trên mặt này cho ra phán đoán gì." Lệ gia tiểu thiếu gia cười cười, y như một đứa nhỏ đang ngai ngừng, "Em chỉ có thể hỏi chị Ý Ý thôi."

Tiến Ý Ý: "...". Đứa nhỏ, em có biết không, những lời nói đó chính là một kích đối với Tiễn Mân Văn đó.

Cô không biết Lệ gia tiểu thiếu gia có biết hay không, thế nhưng gương mặt của Tiễn Mân Văn rõ ràng đã không bảo trì được nữa, cô ta nghiêm mặt: "Chạy chậm!"

Khoảng thời gian Lệ gia tiểu thiếu gia mang theo em gái mình rời nhà đi đã cùng Tiễn Mân Văn sinh hoạt tại con phố bản dân, thời gian đó Tiễn Mân Văn đều dùng loại giọng điệu của một người chị gái, lại mang theo sự thân mật. "Chạy chậm" đều là để gọi lên khi Lệ gia tiểu thiếu gia chạy quá nhanh, cô ta đuổi theo không kịp, sau này liền được lấy làm tên thân mật của cậu ta. Lệ gia tiểu thiếu gia cũng không có cự tuyệt, đôi khi còn chủ động đáp ứng.

Rõ ràng trước đó quan hệ còn rất tốt, giống như là hai chị em vậy. Thậm chí vài ngày trước, lúc cậu ta đến chơi với Tiễn Mân Văn vẫn còn cùng cô ta hòa hợp, tự dưng hôm nay lại không hề cho cô ta chút mặt mũi nào.

Chẳng lẽ bởi vì người trong nhà yêu thích Tiễn Ý Ý hơn, cho nên cậu ta cũng thuận theo đứng về phía Tiễn Ý Ý?

Rõ ràng người giúp cậu ta khi hoạn nạn là cô ta!

Tiến Mân Văn quả thực không thông nổi khí.

"Chị Mân Văn," Lệ gia tiểu thiếu gia nho nhã lễ độ nói, "Em tên Lệ Tuần, làm ơn hãy gọi tên của em."

Tiến Mân Văn đỏ mặt.

Đỏ lên.

Cô ta có chút đứng ngồi không yên, càng không hiểu vì sao Lệ Tuần đột nhiên có chuyển biến lớn như vậy, trong mờ mịt lại nhiều hơn một phần xấu hổ, vì cái gì mà cậu ta có thể ở trước mặt Tiễn Ý Ý nhục nhả cô ta?

Tiến Mân Văn đứng lên.

"Em không phải nói muốn đến cảm ơn chị về việc lúc trước sao?"

"Quả thực là vậy."

Lệ Tuần cũng đứng lên theo, cười tủm tỉm: "Lại nói, em muốn đi gặp mặt ông nội Tiễn một chút, muốn nói lời cảm ơn chính thức về việc chị Mân Văn đã giúp em. Không biết em có thể đi gặp ông ấy không?"

Lúc cậu ta nói câu này, là nhìn Tiễn Ý Ý.

Rất rõ ràng cậu ta cũng biết, ở nơi này của lão gia tử, hai chị em Tiễn gia, ai là người được làm chủ.

Tiền Mân Văn rốt cuộc cũng không cười nổi nữa.

Rất kỳ quái, Lệ Tuần sao lại thay đổi như vậy?

Trước kia rõ ràng không phải như vậy.

Thời điểm cậu ta ở phổ bản dân, rõ ràng đối với cô ta cực kỳ ý lại, lúc gọi cô ta là "chị" đều giống như đã coi cô ta như một người chị trong nhà mà đối đãi. Người khác cậu ta đều không yên tâm, duy chỉ có cô ta mới khiến cho cậu ta có cảm giác an toàn, nguyện ý đem em gái mình cho cô ta chăm sóc.

Tiền Mân Văn lúc ấy đi qua chỉ cảm thấy đứa nhỏ này mang theo em gái có chút đáng thương, nguyện ý đưa tay giúp một phen, cũng không có suy nghĩ phải hỏi báo cái gì. Thời điểm cô ta về tới Tiễn gia còn nghĩ muốn giúp hai anh em Lệ Tuần không muốn trở về kia một tay.

Thế nhưng cô ta lại không thể nào nghĩ đến, tiểu thiếu gia này cư nhiên sẽ trở mặt không nhận người.

Rõ ràng, rõ ràng có quan hệ rất tốt với cô ta, vì sao tới Tiễn gia lại chỉ nói chuyện với một mình Tiễn Ý Ý?

Người giúp hấn là cô ta cơ mà!

Tiền Mân Văn tức giận, Tiễn Ý Ý cũng mộng bức.

Tổng cảm thấy hình như tiết tấu kịch bản xoay sai ở chỗ nào rồi, bánh răng tình huống không phải như thế này thì phải.

Ban đầu rời nhà trốn đi được nữ nhi của Tiễn gia curu mang, hiện tại hai người một người về Tiễn gia, một người về Lệ gia, thuận tình thuận lý cũng nên đến cửa gặp mặt một chút. Tuy rằng không có người lớn đi cạnh cậu ta, tuy rằng cậu ta có chút không linh hoạt lắm, vào 29 Tết mà đến nhà người ta chơi, thế nhưng người cũng đã tới, lời cũng đã nói, tự nhiên phải gặp mặt trường bối nói lời cảm tạ.

Tiền Ý Ý hỏi ý tứ của ông nội, thấy ông không cự tuyệt mới để Lệ gia tiểu thiếu gia lên lầu hai.

Lệ Tuần cười ngại ngùng, gật đầu với Tiễn Ý Ý, rồi cũng hướng về phía Tiễn Mân Văn gật một cái.

Cậu ta đi lên lầu, dưới lầu chỉ còn lại Tiễn Ý Ý với Tiễn Mân Văn.

Tiền Ý Ý không muốn ở cùng một chỗ với Tiễn Mân Văn, xoay người rời đi.

"Đắc ý sao?"

Bất chợt, Tiễn Mân Văn ở sau lưng cô khàn giọng nói.

Bước chân của Tiễn Ý Ý không dừng lại.

Những lời này, nghe chỉ tỏ đau đầu.

Không nghe thì tốt hơn.

"Bởi vì mày được ông nội và tiểu thúc yêu thích cho nên ngay cả Chạy Chậm cũng muốn thân cận với mày. Tiễn Ý Ý, mày có biết mày rất vô liêm sỉ không? Ý vào việc chiếm trước thân phận của tao, thân thiết với người nhà của tao, để cho mọi người đều đứng về phía mày. Tiễn Ý Ý, mày có biết xấu hổ hay không?"

Tiền Mân Văn lên án ở trong đại sảnh trống trải nghe thập phần rõ ràng.

Tiền Ý Ý không nói chuyện, bước chân nhanh hơn rời đi.

Nói với cô ta cũng chẳng có tác dụng, cũng không thể xé miệng, mà nếu đã không thể xé miệng thì chuyện này sẽ chẳng thể chấm dứt.

Bỏ đi là được rồi.

Dù sao Tiễn Mân Văn cũng sẽ không xông vào phòng cô.

Trước đây Tiễn Mân Văn đã âm ỉ khiến ông nội không vui, trừ phi cô ta ngu hết thuốc chữa thì sẽ không đến lần thứ hai.

Tiền Ý Ý không phản ứng lại Tiễn Mân Văn ở phía sau, cơ hồ là lấy tốc độ đi bộ nhanh nhất lên lầu.

Quản gia rót trà đi tới.

"Ý Ý tiểu thư."

Tiểu Ý Ý bị quản gia gọi lại.

"Cháu có thể mang lên cho tiên sinh với Lệ gia tiểu khách nhân không?" Thái độ quản gia rất hòa ái.

Quản gia hẳn là còn những chuyện khác, Tiểu Ý Ý liền thuận tay nhận lấy.

Cửa phòng nặng nề bị đẩy ra.

Trong phòng tiếp khách, sắc mặt lão gia từ ngưng trọng, âm thanh của Lệ gia tiểu thiếu gia đang quay lưng lại với Tiểu Ý Ý cũng kết thúc.

"... Mong ông suy xét nhiều hơn một chút."

Khả năng là nhận ra có người tiến vào, Lệ Tuấn thu tiếng, quay đầu.

Thời điểm nhìn thấy Tiểu Ý Ý, liền lộ ra khuôn mặt tươi cười.

"Chị Ý Ý."

Tiểu Ý Ý đem trà đặt ở trước mặt lão gia tử, a di chuẩn bị cho tiểu thiếu gia Lệ Tuấn một ly nước trái cây.

Cậu ta khách khí nói cảm ơn.

"Đề chị Ý Ý phải phí tâm rồi."

Tiểu Ý Ý ngược lại không quan trọng cái này, chỉ là nhìn biểu tình của ông nội, cảm thấy Lệ Tuấn hình như đã nói chuyện gì đó ghê gớm lắm với ông.

Nhưng rõ ràng cậu ta mới chỉ là một đứa nhóc choai choai, có thể biết được những gì? Lại còn có thể làm ông nội dao động?

"Tiểu Tuấn, lời cháu nói, ta biết."

Ông nội chậm rãi nói ra: "Cháu đi tìm hai chị gái chơi đi."

Lệ Tuấn đứng dậy, cung kính gật đầu: "Quấy rầy ông nội rồi."

Lệ Tuấn từ lúc sáng sớm tỉnh mơ đến rồi rồi đi, Tiểu Ý Ý đều không biết nguyên nhân hẳn đến để làm cái gì, cô cũng không dám hỏi ông nội. Biểu tình của ông nội nói cho cô biết, chuyện không chỉ đơn giản như vậy.

"Ý Ý."

Ông nội bỗng nhiên gọi cô lại.

"Đứa nhỏ kia của Lệ gia..."

Ông trầm ngâm một lát.

"Trước kia cháu có từng gặp qua không?"

Tiểu Ý Ý lắc đầu.

Cho dù là cô hay nguyên chủ, trước cái tuổi này đều chưa từng gặp Lệ Tuấn, hoàn toàn tương phản với Tiểu Mân Văn có quan hệ tốt với Lệ Tuấn. Ông nội hẳn là cũng biết điểm này, tại sao lại hỏi như vậy?

"Ông biết rồi."

"Nếu đứa nhỏ này tìm cháu chơi đùa thì cứ xem nó như em trai, quan tâm nhiều một chút."

Ông nội nói một câu.

Tiểu Ý Ý mơ hồ có thể đoán được một chút gì đó.

Trên người Lệ Tuấn, có thứ gì đó khiến cho ông nội coi trọng sao?

Một học sinh trung học mà thôi..

Chờ đã, nếu cậu ta không chỉ là một học sinh trong học, tất cả đều được giải thích.

Tiền Ý Ý sùng sốt.

Trong đầu cô xuất hiện một ý nghĩ không khả thi cho lắm.

Không thể nào chứ?

Lời editor: Bật mí cho các bạn, thời điểm hai bạn trẻ về chung một nhà gần tới rồi! Lương Lương sắp gặp mặt tiểu thúc uy vũ rồi!! Phải làm sao đây, phải làm sao đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Tiền Ý Ý có một suy đoán táo bạo, thế nhưng cô lại không dám tiếp tục tưởng tượng.

Chung quy lại thì đứa trẻ kia của Lê gia, vô luận phát sinh chuyện gì cũng đều có quan hệ với Tiền Mân Văn.

Xuyên thư cũng được, mà trùng sinh cũng chẳng sao, có khi còn bị người khác nhập vào cũng nên, những chuyện này đều bình thường.

Cô sẽ đánh bay hết tất cả, đứa trẻ Lê Tuần này cùng bọn họ không có quan hệ gì.

Hắn là...

Tiền Ý Ý nghĩ như vậy, thế nhưng vẫn còn phải cẩn thận một chút, cô phải người đi hỏi thăm một chút, sau khi Lê gia tiểu thiếu gia trở về trước sau đó có chuyện gì xảy ra hay không.

Vô luận như thế nào, biết một ít vẫn tốt hơn là cái gì cũng không biết.

Trong nguyên tác, Lê Tuần chính là một con cò của Tiền Mân Văn, sự hiện hữu của hắn đều khiến cho người khác cảm thấy không được tự nhiên.

Chỉ là hôm nay đã 29 Tết, mai sẽ là 30 rồi, không có khả năng ở thời điểm này để cho người ta đi thăm dò, chỉ có thể tạm thời áp xuống.

30 Tết.

Quản gia đặt một bộ váy dài màu đỏ ở trong phòng của Tiền Ý Ý.

Sáu giờ rưỡi sáng, Tiền Ý Ý xuống lầu, Tiền gia khó có được một hôm tất cả mọi người đều đông đủ. Trên bàn ăn, Tiền lão gia từ ngồi ở vị trí chủ vị, Tiền Thiếu Trâm với cha Tiền ngồi ở hai bên đối diện nhau, mẹ Tiền cùng Tiền Mân Văn ngồi ngay bên cạnh cha Tiền.

Tiền Ý Ý tự nhiên kéo ghế ra ngồi bên cạnh tiểu thúc.

Hôm qua Tiền Mân Văn công kích Tiền Ý Ý là vậy, thế nhưng trước mặt ông nội lại nhu thuận làm một cô cháu gái nhỏ, cố gắng tẩy trừ việc không vui trước kia với ông.

Ông nội nhìn qua cũng không có quá chú ý tới Tiền Mân Văn.

Cuộc đối thoại ngày hôm qua của Tiền Ý Ý và Tiền Mân Văn... Hoặc là nói Tiền Mân Văn đơn phương lên án Tiền Ý Ý, quản gia đã thuật lại toàn bộ với ông.

Đối với đứa cháu ruột này, ông nội sinh ra một loại cảm giác mệt mỏi.

Thậm chí ông còn cảm thấy đứa con trai này của ông có phải có vấn đề hay không. Làm sao mà con gái hắn cũng cùng một dạng với hắn như vậy?

Lão nhân gia tuổi tác đã cao, vào thời điểm gặp gỡ tiểu bối như thế này, luôn khiến cho ông phí tâm tư.

Tiền Ý Ý tận lực không gây chuyện cho ông.

Cô không thích một nhà cha Tiền, thời điểm tránh được thì sẽ tránh, phần lớn thời gian đều theo tiểu thúc chơi cờ.

Tiểu thúc biết cũng rất nhiều.

Cờ vua, cờ vây, cờ tướng, mỗi một loại chơi một ván, hai chú cháu ngồi trong hoa viên phơi nắng, phút chốc đã qua hai, ba tiếng.

Mẹ Tiền bên kia vừa nghe được một tin tức, làm cho sắc mặt của bà ta thập phần không tốt.

Bà ta nói là đi thả hồng bao (bao lì xì) cho Tiền Ý Ý, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy trong phòng cô có một đôi giày kim cương, ở trên bàn trang điểm còn có đầy đủ mấy bộ trang sức kim cương khác nhau, sau khi nghe ngóng ở chỗ bảo mẫu liền biết tiểu thúc vừa trở về đã cho Tiền Ý Ý bao nhiêu là kim cương.

Kim cương đó!!!

Nhiều kim cương như vậy, thế mà lại đưa cho một đứa trẻ vị thành niên!!!

Nếu quy đổi ra tiền, hoàn toàn có thể cứu công ty ngay lúc này!

Mẹ Tiền đối với việc làm này của tiểu thúc bất mãn tới cực điểm. Hắn có tiền như vậy, tùy tiện vung tay một cái liền có thể để công ty bọn họ vận hành trở lại. Cổ tình năm đó tiểu thúc lại có quan hệ không tốt với người anh trai kia, lại còn học bộ dáng của Tiền lão gia tử, không phải phá sản đến mức bức người nhảy lầu tự sát thì căn bản sẽ không hề đưa tay giúp đỡ.

Mấy chục triệu đối với người khác mà nói là con số lớn, thế nhưng đối với Tiền Thiếu Trầm mà nói, thế mà lại là quà dùng để tặng cho chất nữ của mình? Chút tiền ấy thả cho Tiền Ý Ý chứ không chịu đưa cho anh trai cùng chị dâu mình đang trên cửa ải khó khăn!

Hơn nữa Tiền Ý Ý còn không có mầu mủ gì với Tiền gia, chỉ là một đứa con gái bị ô mại, tự nhiên chiếm lấy quá khứ xa xỉ của cô ta còn chưa đủ, bây giờ còn muốn tới chia cắt sự sủng ái của tiểu thúc đối với cô chất nữ ruột của hắn.

Trong mắt mẹ Tiền, mấy thứ này đều nên thuộc về Tiền Mân Văn mới đúng.

Tiền Mân Văn là con gái ruột của bà ta, là huyết mạch chính của Tiền gia.

Nói cách khác, Tiền Ý Ý chính là đang cướp tiền của bọn họ!

Mẹ Tiền nghĩ tới trước đây lão gia tử cũng cho Tiền Ý Ý một cái vòng tay.

Một đứa trẻ vị thành niên như cô, trên tay chỉ có mấy thứ trang sức này cộng lại, tổng trị giá cũng phải lên đến hơn mười vạn!

Quả thực khiến người ta đau lòng rí máu.

Mẹ Tiền ở trong phòng Tiền Ý Ý khoảng hơn 10 phút, vội vàng rời đi.

Sắc mặt của bà ta không tốt, Tiền Mân Văn cũng không khá hơn là bao.

Cô ta không ngốc. Mẹ Tiền chỉ oán trách hai câu cô ta đã hiểu, tiểu thúc không hề muốn thân thiết với cô ta lại cho Tiền Ý Ý không biết bao nhiêu sự sủng ái.

Đứa cháu ruột như cô ta lại không có gì cả, thậm chí đến nhìn, tiểu thúc cũng không thèm nhìn cô ta lấy một cái. Sắp tới Tết rồi, bây giờ đã là 30, bất luận thế nào cũng đều phải cho tiểu bối một cái hồng bao đi. Thế nhưng cho tới bây giờ, Tiền Mân Văn cũng không đợi được hồng bao của tiểu thúc. Cô ta cũng không phải ham gì hai cái bao đó cả, chỉ là cảm thấy, một khi nhận được hồng bao, cô ta mới được bọn họ thừa nhận là người một nhà.

Thế nhưng lại không có.

Tiền Mân Văn một người một góc, không biết vì cái gì mà nhân sinh so với cô ta tưởng tượng lại khác nhau tới như vậy.

Thời điểm cô ta bị tìm trở về, Lệ gia tiểu thiếu gia còn chưa có về nhà, thậm chí cô ta còn nói, sau này mình sẽ sinh hoạt giống như một đại tiểu thư, có tiền sẽ trở về giúp hai anh em hắn.

Ai biết hiện tại Lệ gia tiểu thiếu gia là người thừa kế duy nhất của Lệ gia, còn cô ta lại biến thành một sự tồn tại xấu hổ ở Tiền gia.

Rõ ràng người phải xấu hổ phải là Tiền Ý Ý mới đúng.

Tiền Mân Văn không chấp nhận.

Cô ta nhìn đi động, trên đi động là group của trường.

Người trong group đều không có hảo cảm với cô ta, Tiền Mân Văn nhìn lướt qua QQ một lát rồi tắt đi, mở ra một phần mềm đang tương đối thịnh hành trong giới trẻ hiện nay ra.

Tiền Mân Văn soạn một bài đăng, chụp một tấm hình, sau đó đăng lên.

[Về nhà, nhưng ngôi nhà mà mình xa cách nhiều năm lại không chào đón mình. Tết khiến cho người ta vui vẻ, thế nhưng cũng khiến cho người ta đau lòng.]

Không có bất kì thông báo chú ý nào, Tiền Mân Văn đổi mới nhiều lần cũng không có bất kỳ tin tức khác.

Cô ta an ủi chính mình, xem như là mình ghi lại, không ai nhìn thì cô ta nhìn, về sau để cho người bên cạnh nhìn cũng được.

Trong bếp đang bận rộn chuẩn bị cơm tất niên, đầu bếp có tay nghề lâu năm làm cơm tất niên, mẹ Tiền cũng ở bên trong hỗ trợ.

Tiền Mân Văn dạo qua một vòng, ông nội đang xem hí khúc*, tiểu thúc đang đánh cờ với Tiền Ý Ý, cha Tiền đang gọi điện thoại, trong phòng bếp cũng không có vị trí của cô ta, cô ta giống như một người dư thừa ở trong cái nhà này vậy.

* Một loại kịch của Trung Quốc, dùng để mua vui.

Tiền Mân Văn không chịu nổi, đen mặt ngồi ở một bên chơi đi động.

Tiền Ý Ý cùng tiểu thúc chơi cờ là có tiền đặt cược.

Tiểu thúc thắng thì Tiền Ý Ý viết một tờ giấy nhỏ, nội dung tùy tiện định ra, để cô làm một việc gì đó. Thường thường đều là cách chơi của người trong nhà với nhau.

Tiền Ý Ý thắng, tiểu thúc liền cho cô một tấm thẻ.

Bên cạnh bàn cờ đặt một xấp thẻ, vừa nhìn liền cảm thấy độ dày của nó phải ngang với độ dày của hộp đựng danh thiếp, khiến cho hai mắt choáng váng.

Chỉ tiếc tờ giấy nhỏ của Tiền Ý Ý đã tích lũy được hơn mười cái, mà một tấm thẻ cô cũng không thắng được.

"Trong nhà đưa con thứ gì, con có quyền tự do đưa nó cho người khác, thế nhưng không cần đưa cho những người kia."

Tiền Ý Ý thua thảm hại, thời điểm đang dọn bàn cờ lại, tiểu thúc liền đứng dậy đưa cô mấy tấm thẻ, đồng thời nói một câu.

Tiền Ý Ý ngẩng đầu.

Trực giác để cô hiểu được, tiểu thúc đang nói tới cha mẹ Tiền.

Cha Tiền muốn từ chỗ cô moi được tiền, tiểu thúc tự nhiên cũng biết. Chung quy lại thì tiền từ trước tới nay của cô đều là tiểu thúc cho. Cho nên nếu bọn họ đòi tiền cô thì cũng chính là đang gián tiếp đòi tiền tiểu thúc.

Tiền của tiểu thúc cho Tiền Ý Ý, nói là để cô tùy ý tiêu, thế nhưng hán tựa hồ đối với anh trai kia của mình không thích, căn bản không nguyện ý cho ông ta tiền.

Tiền Ý Ý thành thành thật thật gật đầu.

"Vâng ạ."

Tuy rằng không biết tiểu thúc với cha Tiền có mâu thuẫn gì, thế nhưng cô cảm tiền của hắn, tự nhiên sẽ nghe lời hắn.

Huống chi, dù chú có không nói, cô cũng sẽ không cho những người kia a.

Chung quy lại thì từ đầu, cha mẹ Tiền đã tự tay chặt đứt cơ hội làm lành với Tiền Ý Ý.

Cô cũng không muốn phải học mấy cái kỹ năng nhìn sắc mặt đoán tâm trạng của mấy người này, để rồi khiến cho mình phiền lòng.

Tiền Ý Ý đáp ứng, vừa trở về phòng liền phát hiện đồ trong phòng mình có người động vào.

Có lẽ nhìn qua thì sẽ không thấy gì, thế nhưng bên trong hộp trang sức lại thiếu mất vài món.

Cô nhìn xuống, mấy bộ trang sức kim cương đều đầy đủ đặt trong hộp.

Thế nhưng chiếc hộp đựng kim cương còn dư lại thiếu mất mấy cái.

Ánh mắt Tiễn Ý Ý trầm xuống.

Cô hỏi bảo mẫu, ai đã vào phòng mình.

Bảo mẫu cũng nói hàm hàm hồ hồ, nói mẹ Tiễn từng qua.

Tiến Ý Ý vừa nghe, lửa giận trong lòng liền nổi lên.

Bà ta ý vào thân phận mẹ nuôi của cô cho nên liền có thể tùy ý ra vào gian phòng này?

Không hỏi cô một câu mà đã tự tiện lấy kim cương đi?

Bà ta sao có thể ngu tối như vậy? Ở trong nhà ông nội làm ra chuyện này, đây là muốn âm ỉ khiến cho người ta ghê tởm mình hơn sao?

Lập tức chính là bữa cơm tất niên, lúc này Tiễn Ý Ý thật sự không có biện pháp nào nói cho ông nội hay tiêu thức biết. Một năm chỉ có một đêm đoàn viên, không thể cứ như vậy bị phá hỏng.

Bữa cơm đoàn viên đêm tất niên, không khí trên bàn cơm có chút vi diệu.

Cha mẹ Tiễn vẫn đang nói chuyện với ông nội và tiêu thức, Tiễn Mân Văn tự biết ông nội không thích mình cho nên cũng không có đi lên làm gì, chỉ ngấu ngien đánh giá Tiễn Ý Ý một chút.

Tiến Ý Ý rũ mắt, không yên lòng.

Ngày hôm qua cô để người ta đi đưa sùi cảo cho mẹ Lương với Ninh Ninh, cũng xem như đó là cơm tất niên. Chỉ là bọn họ có hai người, Lương Quyết Thành cũng không ở đây, không biết hai người có cảm thấy cô đơn hay không nữa.

Sau cơm tất niên chính là thời gian xem tiết mục cuối năm.

Tiến Mân Văn đổi một thân quần áo đi ra ngoài, nói là hẹn bạn bè cùng nhau đón năm mới. Cha mẹ Tiễn cũng không ngăn cản, biết bạn bè cô ta là ai, dĩ nhiên là cho đi.

Cha Tiễn an vị tại bên người ông nội, cẩn thận nói đến chuyện kinh doanh của công ty mình, nói tới nói lui đều quy về một ý, cha xem có thể ra tay giúp mình một chút hay không.

Tiến Ý Ý trở lại phòng mình, ngồi trước cửa sổ nhìn điện thoại.

Theo thời gian, tin nhắn chúc mừng lần lượt tới.

Tiến Ý Ý cũng soạn không ít tin nhắn chúc mừng gửi qua cho bạn bè.

Tô Á Na còn gọi điện thoại qua, cô ấy ở bên ngoài đón năm mới, âm thanh xung quanh hết sức âm ỉ, bên người còn có thanh âm của nam sinh.

Tới gần 12h, di động của Tiễn Ý Ý cũng không nhận được tin nhắn chúc mừng từ Lương Quyết Thành.

Sắp qua năm mới, anh chắc hẳn không bận thế chứ?

Tiến Ý Ý gọi điện thoại qua.

Chuông vang lên sau đó tự động ngắt.

Anh không tiếp.

Kỳ quái.

Tiến Ý Ý gọi lại một lần nữa, lần này điện thoại vang lên hơn mười giây mới tiếp thông.

"Năm mới vui vẻ."

Tiến Ý Ý dựa vào cửa sổ, nói lên bốn chữ cô đã chuẩn bị sẵn.

Bên kia điện thoại, Lương Quyết Thành nhẹ giọng cười cười.

"Năm mới vui vẻ."

Thanh âm của anh hơi thấp.

Tiến Ý Ý trầm mặc một lát.

"Bạn làm sao? Vẫn ở văn phòng? Không có áp bức người ta như thế chứ."

"Không vội." Thanh âm của anh chậm rãi, "Cậu nghỉ nhiều rồi, ngày nghỉ vẫn phải có chứ."

Tiền Ý Ý mím môi: "... A, vậy cậu ăn cơm tất niên chưa? Cùng Dương thúc thúc sao?"

Lương Quyết Thành: "... Không có, tôi từ chối."

Ánh mắt Tiền Ý Ý cong cong, nở nụ cười.

Trong giọng nói của anh có thể nghe ra được sự ghét bỏ.

"Ban này sao không nhận điện thoại vậy?"

Lương Quyết Thành trầm mặc, chậm rãi nói: "Mới này... không nghe thấy."

Tiếng hít thở của anh có điểm thô, đồng thời còn có tiếng bước chân.

Tiền Ý Ý phát hiện, hẳn là anh đang ở bên ngoài, có thể nghe ra được tiếng gió bao quanh thanh âm của anh.

"Cậu ở bên ngoài sao? Mua đồ à?"

"Không phải."

Trong thanh âm của Lương Quyết Thành có ý cười nhợt nhạt.

"Tôi đang ở... chỗ này."

"Ý Ý, cúi đầu xuống."

Tiền Ý Ý sùng sốt, như là nghĩ tới điều gì, cô nhanh chóng đẩy cửa sổ ra.

Đi tới sân phơi, nhìn xung quanh một lượt.

Lúc cúi đầu, cô phát hiện thấy một bóng người cách đó không xa, tựa như một dạng ma pháp, người vốn nên cách cô 1000 km giờ đây lại đứng dưới nhà mình.

Nam sinh mặc áo bành tô màu đen đứng ở dưới ánh đèn đường, trong tay cầm di động, ánh mắt nhu nhu nhìn chăm chú vào Tiền Ý Ý.

"Tôi tới bồi tiểu tiên nữ bước sang năm mới đây."

"Tiểu tiên nữ có muốn xuống chơi pháo bông không?"

- - - - -

Lời editor: AAAAAAAA, sắp thay đổi cách xưng hô là sắp thay đổi cách xưng hô!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 94

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Pháo bông.

Lương Quyết Thành từ Kinh thị trở về, đuổi tới nơi trước khi bước qua năm mới, chỉ để bồi cô chơi pháo bông.

Tiền Ý Ý không áp chế nổi nụ cười trên mặt, cô ngồi xổm xuống, cùng anh ngồi dưới đèn đường xem đốt pháo bông.

Bên ngoài nhiệt độ rét lạnh, đèn đường treo đầy chữ đỏ, đồ hình chiếu xuống mặt đất. Pháo bông trong tay Tiền Ý Ý nổ rộ, sáng rực cả một bầu trời đông giá rét.

Lần trước chơi pháo bông là lần mà Lương Quyết Thành mang cô đi lên ngọn núi kia, lúc này so với khi đó càng làm cho tim Tiền Ý Ý đập rộn lên.

Lương Quyết Thành ngồi xổm bên cạnh cô, cầm một cây pháo trong tay, một cây khác đưa cho Tiền Ý Ý.

Trong mắt Tiền Ý Ý đều là ánh lửa, anh lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, hướng về phía cô chụp một tấm.

Lương Quyết Thành giống như là Doraemon vậy, anh lấy từ trong túi áo khoác ra không biết bao nhiêu cây pháo bông, giống hệt như càn quét hết cửa hàng của người ta, Tiền Ý Ý chơi cả đêm vẫn còn thừa rất nhiều.

Một cây lại một cây tăn ra tinh quang trên tay Tiền Ý Ý, cô cười đến ánh mắt cong lên, hai mắt nhìn Lương Quyết Thành, vừa thân mật lại đáng yêu.

"Cậu mua ở đâu vậy? Máy bay không cho mang lên mà."

Đêm 30 Tết, Lương Quyết Thành mới từ Kinh thị bay về đây, giờ này thì chỗ nào cũng đã ngừng kinh doanh, cơ hồ là không có một khu doanh nghiệp buôn bán nào, tất cả mọi người đều về nhà ăn bữa cơm đoàn viên. Nhiều pháo bông như vậy, Lương Quyết Thành kiếm ở đâu ra chứ?

Anh tiếp tục đốt pháo bông cho Tiền Ý Ý chơi, trả lời rất bình tĩnh: "Chuẩn bị trước đó rồi."

Anh sớm đã tính toán trở về, chỉ là ở bên kia kéo dài quá lâu, chờ thu dọn đồ đạc từ Kinh thị về Hải thị cũng đã chín giờ tối, còn phải đi lấy thùng pháo bông này, cuối cùng chạy vội tới Tiền gia, thế cho nên lúc anh xuất hiện ở đây đã hơn 1 h.

Tiền Ý Ý bỗng nhiên nghĩ đến: "Cậu chưa ăn cơm!?"

Cả đoạn đường này Lương Quyết Thành đều vội vã, sau khi rời công ty thì vẫn chưa nhét cái gì vào bụng cả.

Anh kéo lấy tay Tiền Ý Ý.

"Không đói bụng."

"Cái gì mà không đói chứ, sắp qua năm mới rồi, làm sao có thể để bụng như vậy."

Tiền Ý Ý nghĩ, quay đầu nhìn Lương Quyết Thành, lôi kéo anh đứng đây.

"Tớ đi nấu sủi cào cho cậu."

"Không vào."

Dưới chân Lương Quyết Thành tựa như đang mọc rễ, Tiền Ý Ý kéo không được. Anh vẫn không nghĩ sẽ gặp người nhà Tiền Ý Ý vào đêm 30 Tết.

Tiền Ý Ý phản ứng kịp, hơi do dự.

Cô quay đầu nhìn sân phơi nối với gian phòng của mình.

Cũng không có khóa.

"... Cậu có thể trèo lên không?"

Lương Quyết Thành thở dài: "Đừng nháo."

Đêm 30 đi trèo vào phòng cô nương nhà người ta, thử đổi vị trí một chút, nếu anh là gia trưởng, khẳng định gian phòng của tiểu cô nương sẽ là nơi chôn mồ mã của anh.

Cho nên anh không thể trèo vào phòng Tiền Ý Ý được, làm như vậy quá không đứng đắn rồi.

Tiền Ý Ý không biết Lương Quyết Thành đang suy nghĩ cái gì, cô nghĩ ngợi một lúc lâu, thật sự không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn. Đêm 30 Tết, cô mang Lương Quyết Thành về nhà cũng không có vấn đề gì, chỉ là anh không nguyện ý. Cũng không nguyện ý trèo ban công của cô, vậy làm sao đây, anh còn chưa có ăn cơm nữa.

Tiền Ý Ý nghĩ.

"Cậu ở đây đợi tớ."

Trước tiên đem áo khoác nhưng dây cò ra đưa cho anh, sau đó lại chạy như điên về nhà.

Tất cả mọi người đã sớm về phòng mình, nói là đón giao thừa, thế nhưng lão gia tử tuổi đã cao nên thường xuyên ngủ sớm, tiểu thúc lại càng không quan tâm đến những chuyện này, chỉ có một nhà ba người cha Tiễn Ý Ý, xấu hổ ngồi trong chốc lát liền tự phản mình trở về phòng.

Tiến Ý Ý chạy vọt vào bếp, nhanh chóng nấu một nồi sủi cảo, trang trí một hộp bento, trở về phòng bọc một kiện áo lông vào người, giấu hộp bento vào trong áo, lặng lẽ ra cửa.

Lương Quyết Thành còn ở nguyên chỗ cũ chờ cô.

Cái áo khoác nhung kia của Tiến Ý Ý bị Lương Quyết Thành xem như gối ôm ôm vào trong ngực, ấm áp mềm mại, giống y như đang ôm tiểu cô nương nhà anh vậy.

"Tớ nấu sủi cảo này."

Tiến Ý Ý đem hộp bento đưa đến như đang hiến dâng vật quý.

Cơm tắt niền, vốn là phải cùng người nhà đoàn tụ một chỗ, trò chuyện vui vẻ. Lương Quyết Thành không tới chỗ của mẹ Lương và em gái mà lại tới chỗ cô cùng cô bước qua năm mới, Tiến Ý Ý lại chỉ có thể ở bên ngoài bồi anh ăn sủi cảo.

Thực sự rất áy náy.

Lương Quyết Thành ngược lại không ghét bỏ.

Anh vốn không có ý trở về Hải thị, hoàn toàn là vì quá nhớ Tiến Ý Ý cho nên mới không kìm lòng được mà trở về. Có thể bay về nhìn cô một cái, bởi cô chơi pháo bông, chính là buổi tối cuối năm vui vẻ nhất của anh.

Qua năm mới, hai người ngồi xỏm bên đèn đường ăn sủi cảo, nếu nơi này không phải là khu biệt thự tắc đất tắc vàng của Hải thị, tám phần mười sẽ bị người qua đường xem như là hai đứa trẻ ăn mỳ lang thang nơi góc phố.

Nghe mà thấy thương tâm, muốn rơi lệ.

Lương Quyết Thành ăn được hai miếng sủi cảo, điện thoại di động của Tiến Ý Ý vang lên.

Cô vừa nhìn, toàn thân đều cảm thấy không tốt.

Tiểu thúc.

Sao tiểu thúc lại gọi cho cô vào giờ này?

Cô thấp thỏm đưa mắt nhìn Lương Quyết Thành.

"Dạ, tiểu thúc."

Tiểu thúc ở bên kia điện thoại cũng không nói nhiều lời vô nghĩa.

"Ăn xong dẫn người vào."

Một câu nói xong, hắn cũng trực tiếp cúp máy.

Tiến Ý Ý cầm di động quay đầu.

Phòng của tiểu thúc, hình như là đối diện với chỗ cô đang đứng?

Chú ấy thấy hết rồi?

Xấu hổ quá!

Tiến Ý Ý bụm hai má.

"Cái đó, Lương ca, vào nhà đi, tiểu thúc nói muốn cậu vào đó."

Một miếng sủi cảo của Lương Quyết Thành bị ngăn ở cổ họng, nửa ngày sau mới nuốt xuống.

Gia trưởng của người ta cũng đã nhìn thấy luôn rồi.

Khó có được lúc Lương Quyết Thành có cảm giác xấu hổ, thu thập hộp sủi cảo lại, cùng Tiến Ý Ý từ cửa chính đi vào.

Phòng khách không có người, Tiến Ý Ý nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn mang theo anh về phòng mình.

Có được sự đồng ý của gia trưởng cũng không có khác biệt quá lớn rồi. Thời điểm chưa được sự đồng ý của gia trưởng, Lương Quyết Thành không thể trèo ban công của tiểu cô nương vào đêm 30, thế nhưng được gia trưởng đồng ý, Lương Quyết Thành lại có thể đường đường chính chính đi vào trong phòng của Tiễn Ý Ý.

Anh cởi áo khoác ngoài, vào buồng vệ sinh rửa mặt.

Qua một ngày vội vàng như vậy cũng quá mệt mỏi rồi.

Không tới mấy phút, cửa toilet được người gõ.

"A?"

Bên trong trầm mặc hai phút.

"Quần áo của tôi... ướt mất rồi."

Thanh âm của Lương Quyết Thành có một loại xấu hổ.

Tiến Ý Ý: "... À."

Tiến Ý Ý lật tìm tủ quần áo của mình, tìm nửa ngày cũng chỉ tìm được một bộ có phong cách BF (Boyfriend) ô vuông có mũ trùm đầu. Về quần thì, Tiến Ý Ý lại vờn hai tay ra so, cô nhớ rõ, thời điểm Lương Quyết Thành nắm tay cô, chỉ có rộng chừng này, lại khoa chân múa tay so eo của mình một chút, dường như cảm thấy anh còn nhỏ hơn cả cô.

Tiến Ý Ý lật mấy cái quần lao động ra, lớn nhỏ đều có thể mặc vừa, thế nhưng dài ngắn thì cũng không nói trước được.

Sau đó chính là...

Quần lót.

Cái này...

Tiến Ý Ý kéo ngăn tủ chứa nội y của mình ra, lột vào trong tầm mắt đều là nội y màu hồng phấn có viền ren.

Cái mới nhất chỉ có mấy cái này, lại còn là quần lót rất thiếu nữ nữa chứ.

Này... đưa cho Lương Quyết Thành mặc...

Tiến Ý Ý nhìn chằm chằm nội y của mình, tưởng tượng ra bộ dáng của anh sau khi mặc nó.

Cô ngồi xồm trên mặt đất, hai tay ôm đầu, cảm thấy có chú cảnh sát đang đứng sau lưng mình.

Quá... biến thái rồi.

Tiến Ý Ý đỏ mặt rút ra nội y màu trắng của mình, mặc kệ nó như thế nào, cũng không thể để anh không che không chắn được.

Không vừa người là chắc chắn, thế nhưng cô thật sự bất lực, cũng không thể để Lương Quyết Thành mặc mỗi quần ngoài được. Cô đem bộ quần áo cùng nội y tới buồng vệ sinh cho anh.

Phía sau cửa, Lương Quyết Thành cảm được quần áo, trầm mặc hai phút, sau đó là thanh âm thập phần miễn cưỡng.

"Cậu... lấy nhầm quần áo?"

Tiến Ý Ý quay lưng lại với cửa, che đi lỗ tai nhỏ đỏ bừng.

"Tớ không có cảm nhầm... Cậu chấp nhận mặc một chút đi, ở chỗ này của tớ không có thứ thích hợp hơn với cậu."

Lương Quyết Thành ôm quần áo, hận không thể từ cửa sổ phòng tắm nhảy ra ngoài.

Xấu hổ.

Hơn mười phút sau, cửa toilet mở ra.

Tiến Ý Ý ôm gối ôm, ngồi ở trên thảm, không chút để ý trả lời tin nhắn chúc mừng năm mới của bạn bè.

Từ giờ đến 12h còn mười phút nữa, tin nhắn chúc mừng chen nhau dội đến, đỏ cả một vùng thông báo, hiện lên con số 99+.

Lương Quyết Thành đi ra. Tiễn Ý Ý thuận thế ngảng đầu.

"Hôm nay cậu..."

Thanh âm cô ngưng bật lại.

Tiến Ý Ý ngồi dưới đất, tầm mắt là từ dưới lên trên.

Thứ đầu tiên nhìn thấy, chính là chân của Lương Quyết Thành.

Quần dài của cô ở trên người của Lương Quyết Thành ngắn hơn 7 phân, lộ ra mắt cá chân cùng một khúc cẳng chân, áo ô vuông trùm đầu rộng rãi, cổ áo rất lớn. Lương Quyết Thành tựa hồ có chút đau đầu, một tay kéo áo, cố gắng không để cho bả vai của mình lộ ra bên ngoài.

Thời điểm Lương Quyết Thành khom lưng xuống, sau eo lộ ra một đoạn nhỏ màu trắng.

Đầu óc Tiễn Ý Ý mơ mơ hồ hồ, suy nghĩ, đây gọi là cái gì? Sự hấp dẫn của lão đại?

"Mặt cậu, đỏ."

Lương Quyết Thành ngồi xuống bên cạnh Tiễn Ý Ý, như là phát hiện ra thứ gì đó thú vị, giọng điệu có chút tò mò.

"Đang nghĩ gì đấy?"

"Chỉ là nóng quá mà thôi, nóng quá." Tiễn Ý Ý nhanh chóng giơ tay lên làm bộ quạt gió.

Mất Lương Quyết Thành đảo qua điều hòa 28 độ, bên ngoài là 0 độ, một lời khó nói hết.

Tiểu cô nương nhà anh xảy ra chuyện gì vậy, trời lạnh như vậy mà kêu nóng?

Thật vất vả mới bình tĩnh lại, Tiễn Ý Ý xoa xoa lỗ tai.

"Đang trả lời tin nhắn?"

Lương Quyết Thành tự nhiên đưa tay tới bên cạnh Tiễn Ý Ý, đem tiểu cô nương nhà mình ôm vào trong ngực.

Tiến Ý Ý nói quanh nói co: "... Ừm."

"Tôi có phải chưa nói, năm mới vui vẻ hay không?"

Lương Quyết Thành chậm ung dung nói.

Tiến Ý Ý ấn màn hình di động.

Điện thoại của Lương Quyết Thành rung lên.

Anh lấy ra nhìn, cô gái bên cạnh mình gửi tới một tin nhắn WeChat.

AA người nhà đại nhân: [Chúc mừng năm mới, tung hoa~]

Tiến Ý Ý đắc ý vẫy tay cười.

"Sắp tới phút cuối cùng rồi, Lương ca, năm mới vui vẻ nhé, chúc cậu một năm mới vạn sự như ý nha."

Vạn sự như ý.

Cô còn nói được cơ à.

Nếu anh có thể vạn sự như ý, vậy thì cô liền hồngбет rồi.

Bất quá cô bé nhà anh chúc mừng năm mới, anh cũng phải đáp lễ mới được.

"Ý Ý."

Tiến Ý Ý ngảng đầu.

"Anh muốn nói, năm mới vui vẻ..."

"Năm mới vui vẻ."

Lương Quyết Thành vừa dứt lời liền nghiêng đầu, môi mỏng nhẹ nhàng dán lên môi Tiễn Ý Ý.

Năm mới vui vẻ, bảo bối của anh.

Anh muốn vạn sự như ý.

- - - - -

Lời editor: Cuối cùng tôi cũng chờ được tới ngày này! 100 chương!!! Gần 100 chương đôi bạn trẻ mới yêu nhau!! Má nó, tôi chờ đến bạc cả đầu luôn rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Đây là một nụ hôn cực kì ôn nhu.

Lương Quyết Thành nhẹ nhàng đụng một cái, sau đó liền lui về phía sau.

"Không thích sao?"

Thanh âm của anh càng ôn nhu hơn.

Tầm mắt Tiễn Ý Ý tụ lại ở mi tâm của anh, cô chỉ thấy hô hấp mình hơi dồn dập, đầu óc mơ hồ, có chút nghe không rõ lời anh nói.

Anh... mới hôn cô.

Lại hôn.

Lương Quyết Thành cảm thấy mình không bị từ chối, cúi người, lần thứ hai dừng ở trên môi Tiễn Ý Ý.

Tiếng chuông báo hiệu 12h đêm vang lên, tất cả mọi người đều đang ăn mừng đêm chuyển giao qua năm mới, Tiễn Ý Ý bị Lương Quyết Thành đặt ở trên thảm, dùng hết sự ôn nhu vây lại, từng chút một hấp thụ hương thơm của cô.

Không biết qua bao lâu, anh rút cuộc cũng buông lỏng ra.

Tay anh chống xuống thảm, ngón tay hơi gãi gãi trên cổ Tiễn Ý Ý.

"Tim em đập rất nhanh."

Tiễn Ý Ý mất nửa ngày mới trở lại bình thường, cô cắn chặt răng.

Tim đập có thể không nhanh sao!

"Ý Ý."

Cánh tay Lương Quyết Thành cong cong, trán anh cọ vào trán cô.

"Em không phản đối, chúng ta có phải..."

"Có phải hay không đôi một loại quan hệ khác?"

Ánh mắt Lương Quyết Thành dừng ở trên người Tiễn Ý Ý, lẳng lặng chờ câu trả lời của cô.

Tiễn Ý Ý: "Em..."

"Suyt."

Bỗng nhiên Lương Quyết Thành cảm thấy hối hận, che môi cô.

"Em mới nói, năm mới muốn anh vạn sự như ý, em có thể thỏa mãn nguyện vọng của anh không?"

Lương Quyết Thành nói từng câu từng chữ: "Nguyện vọng của anh không khó, chỉ hy vọng em có thể trở thành bạn gái anh, chỉ thế thôi."

Tiền Ý Ý:... Cô thế mà đoán được.

Nửa ngày sau, cô mới phun ra một ngụm khí.

Bạn gái.

Làm bạn gái Lương Quyết Thành.

Giống như là trước đó, cô cũng từng vô tình hay cố ý suy nghĩ qua về chuyện này.

Nói thực là từ đầu, cô căn bản không có cách nào tưởng tượng mình và Lương Quyết Thành yêu đương thì sẽ thế nào. Nhưng con tim nói cho cô biết, có lẽ trừ anh ra, không có người nào có thể để cô yêu như vậy.

Lúc trước, Tiền Ý Ý vẫn suy nghĩ, chuyện về sau của mình và Lương Quyết Thành.

Quan hệ tiền bạc?

Cái quan hệ này giống như có chuyển biến một chút.

"..."

Lương Quyết Thành đang chờ câu trả lời của Tiền Ý Ý, có chút khẩn trương.

Cô trừng mắt nhìn anh.

Đây là ý gì?

Lương Quyết Thành háng giọng một cái.

"Anh chỉ chấp nhận một câu trả lời."

Mắt Tiền Ý Ý muốn trợn trắng ra, trực tiếp động thủ đem cái tay đang che miệng cô của anh kéo ra.

"Còn che nữa, em sẽ cho anh độc thân cả đời."

Lương Quyết Thành sửng sốt.

Tiền Ý Ý đã muốn từ trên thảm đứng lên.

Áo ngủ của cô có chút lộn xộn, cô chỉnh lại tóc, đem quần áo vuốt lại cho phẳng; giống như có tật giật mình đi đóng lại cửa sân phơi, cứ như làm vậy sẽ khiến người bên ngoài không biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Lương Quyết Thành vẫn còn đang sửng sốt.

Cho nên nói, cho nên, Tiền Ý Ý đồng ý rồi.

Bọn họ... thực sự hẹn hò rồi.

Tiền Ý Ý vừa đóng cửa lại đã bị người đem kéo vào trong lòng, toàn thân bị anh ôm lấy từ phía sau.

"Muốn ôm em."

Tiền Ý Ý cố gắng bình tĩnh trở lại.

Không phải chỉ ôm một cái thôi sao; trước đó không phải chưa từng ôm qua, bây giờ hai người còn xác nhận quan hệ mới, chắc chắn phải thân mật hơn so với bộ dáng làm bộ làm tịch lần trước. Chung quy lại thì thiết lập ban đầu của hai người, chính là quan hệ đã có đứa bé trong bụng rồi.

Tiền Ý Ý xây dựng tâm lý xong, liền bình tĩnh hơn không ít.

Cô vỗ vỗ tay Lương Quyết Thành, dường như đang an ủi anh.

"Được rồi, ôm một cái là được rồi. Bây giờ đã muộn, chuẩn bị đi ngủ thôi."

Bộ dáng cô vô cùng thuần thực, giống như cô có kinh nghiệm rất phong phú vậy. Trên thực tế, cô cũng chỉ là tân thủ đang miễn cưỡng an ủi chính mình trấn định lại mà thôi.

Lương Quyết Thành vẫn chưa thấy thỏa mãn, hai người vừa mới xác định quan hệ, mới ôm một cái mà đã muốn đuổi anh đi là thế nào.

Cánh tay anh hơi dùng lực, trực tiếp bế cô lên.

Phía sau chính là giường.

Giường của Tiền Ý Ý mềm mại giống như đám mây, sức nặng của hai người đè xuống, giường liền bị lún sâu xuống.

"Này!"

Tiền Ý Ý nhỏ giọng kêu lên.

Cô không cảm thấy Lương Quyết Thành sẽ làm ra cái gì, chủ yếu là vừa mới yêu đương, tâm tính còn chưa có chuyển biến nhiều, hôn một chút cũng đủ khiến nhân tâm kích động, trực tiếp lặn lên giường..

Chẳng lẽ quan hệ của bọn họ vẫn giống như trước kia, là bạn bè khác giới thuần túy nằm chung một cái chăn sao?

Khí lực của cánh tay anh rất lớn, Tiền Ý Ý gãy dựa không ra.

"Ôm một cái, chỉ một cái thôi."

Thanh âm của anh giống như đang làm nũng, nhu nhu mềm mềm, lại hết sức vô hại, thậm chí khiến người ta muốn hung hăng xoa xoa khi dễ một phen.

Toàn thân Tiền Ý Ý cứng đờ.

Này...

Cô không sợ thái độ cường ngạnh của Lương Quyết Thành, thế nhưng anh ôn nhu như vậy, cô thực sự không chống đỡ nổi.

"... Năm phút nữa thôi nhé."

Tiền Ý Ý thỏa hiệp, nhỏ giọng nói.

Lương Quyết Thành đang ôm cô chần chừ hồi lâu mới lên tiếng: "... Được."

Tiền Ý Ý:... Nghe sao miễn cưỡng quá vậy.

Lương Quyết Thành xoay mặt Tiền Ý Ý đối diện với mình.

Hai người nghiêng thân, mặt đối mặt nhìn nhau.

Khoảng cách gần như vậy, tầm mắt của Tiền Ý Ý có chút không biết để vào đâu, cô rũ mắt, hai tai hồng hồng, nhu thuận đến mức giống như cô dâu nhỏ thời cô đại mới được gả về nhà chồng.

Cô dâu nhỏ.

Cô dâu nhỏ của anh.

Cánh tay Lương Quyết Thành hơi siết lại, khoảng cách giữa hai người lại kéo gần hơn.

Gần đến mức anh chỉ cần động một chút liền chạm tới đôi môi kia.

Mà quả thực anh đã làm như vậy.

Làm sao cũng hôn không đủ, ôm không đủ, chỉ hận không thể đem người trong ngực khảm vào trong xương tủy, để cô triệt để biến thành một bộ phận trên thân thể mình.

Hô hấp của Lương Quyết Thành có chút dồn dập.

Tiền Ý Ý từ từ nhắm hai mắt, thời điểm gấp gheñh bị anh hôn môi, đột nhiên cô đẩy anh ra một chút.

Biểu tình của Lương Quyết Thành có điểm... vì điều.

Như là thực sự sung sướng, thế nhưng trong sung sướng hỗn loạn không ít... nhẩn nại.

Lương Quyết Thành yên lặng đứng lên, đối mặt với ngoài cửa sổ thật lâu không nói gì.

Tiền Ý Ý ở đằng sau mặt đỏ bừng bừng.

Cơ thể của thiếu niên thực sự... quá thanh xuân rồi.

Cô không dám phát ra âm thanh vào lúc này, yên lặng ngồi dậy, chỉnh lý giường có chút lộn xộn.

Mấy cái nếp uốn này, căn bản không phải phân lượng của một người có thể làm được.

Tiền Ý Ý cố gắng trải đường.

Qua một hồi lâu, cô đoán anh hẳn là không sao nữa, mới gọi một tiếng.

"Anh... xong chưa?"

Bóng dáng Lương Quyết Thành cứng đờ.

Rồi sau đó giống như mắt thường có thể thấy được, toàn thân anh yên thành một khúc.

"Anh..."

Anh chần chờ hồi lâu, vẫn không nói chuyện.

Tiền Ý Ý hàm súc chỉ chỉ buồng vệ sinh: "Muốn đi rửa tay không?"

Lương Quyết Thành giống như kịp phản ứng lại, lỗ tai của anh so với Tiền Ý Ý còn đỏ hơn.

Anh quay người lại, thời điểm cùng Tiền Ý Ý mặt đối mặt, Lương Quyết Thành như là hạ quyết tâm, đi trở về.

Khoảng cách giữa hai người rất gần.

Lương Quyết Thành cắn môi, thấp giọng nói câu gì đó.

"Hả?"

Tiền Ý Ý không nghe rõ: "Anh nói gì vậy, lớn tiếng chút được không "

Biểu tình của Lương Quyết Thành có phần không nhận được nữa.

"Anh nói..."

Lương Quyết Thành cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nói ra: "... không ngăn được."

"A?"

Tiền Ý Ý không có hiểu.

Ngón tay Lương Quyết Thành cởi bỏ một cái cúc quần, lộ ra một chút nội y bên trong.

"Của em nhỏ quá, anh... không ngăn được."

Mặt Lương Quyết Thành không chút thay đổi.

Ánh mắt Tiền Ý Ý nhìn theo ngón tay của Lương Quyết Thành.

Bùm, mặt cô đỏ thành trái cà chua.

Làm sao có thể... tại sao lại có tình huống xấu hổ như vậy chứ!!!

"... Kia, vậy phải làm sao?"

Tiền Ý Ý không có trải qua loại chuyện này bao giờ, vừa xấu hổ vừa thẹn đến đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi.

Anh làm sao biết được.

Làm sao biết được mặc nội y của con gái sẽ xảy ra tình huống như thế này chứ. Cũng có lẽ ngay từ ban đầu hai người cũng không nghĩ tới, thân thể anh cũng sẽ có thời điểm không phù hợp cho lắm.

Hai người đỏ mặt đưa mắt nhìn nhau.

Nửa ngày sau, Tiễn Ý Ý trực tiếp chui tọt vào trong chăn.

Làm người làm gì nữa, dứt khoát đi làm pho tượng còn tốt hơn.

Ít nhất không cần phải đối mặt với cảnh tượng xấu hổ như vậy.

Lương Quyết Thành cũng xấu hổ, thế nhưng nhìn Tiễn Ý Ý còn xấu hổ hơn cả anh, trạng thái này cũng xem như hóa giải một chút.

Không ngăn được.

Lương Quyết Thành mím môi, tìm lấy một cái kéo nhỏ.

Là cái kéo nhỏ trong hộp trang điểm của Tiễn Ý Ý.

Anh đi vào phòng tắm, Tiễn Ý Ý vỗ mặt đỏ bừng, chỉ có thể đứng lên tiếp tục tìm nội y cho Lương Quyết Thành.

Quá lúng túng rồi.

Khả năng cả đời này cô cũng chẳng thể nhìn thẳng mấy cái nội y này nữa.

Rối loạn ngoài ý muốn đã hoàn toàn chấm dứt, Lương Quyết Thành đi từ phòng vệ sinh ra, thời gian cũng đã muộn lắm rồi.

Tiến Ý Ý ôm đầu gối ngồi trên giường, có chút buồn ngủ.

"Quần áo anh vẫn còn ướt, có thể chờ không?"

Ở chỗ của cô bước qua năm mới, nếu ở đây ngủ lại giống như có hơi khó nói. Nhà mình với nhà ông nội không giống nhau, đương nhiên cũng không thể tùy ý được.

Lương Quyết Thành nghĩ thông suốt: "Chờ anh trở về."

Tầm mắt cô dừng ở trên người Lương Quyết Thành.

Quần áo mặc trên người một cô gái thì có thể nói là thời trang, thế nhưng khi anh mặc lên lại như được phủ thêm một tầng mị lực.

Anh không kéo áo nữa, cổ áo rộng rãi lệch xuống lộ ra bả vai thiếu niên, còn có cái quần bó sát kia phác thảo ra đôi chân thẳng tắp mảnh khảnh, đằng sau cái quần đó... là nội y mới...

Lương Quyết Thành muốn đi ra ngoài với bộ dáng như vậy? Đêm 30, một người một mình ở trong nhà?

"Dù sao tiểu thúc cũng biết anh ở đây, hay là em đưa anh đi phòng khách nằm nhé."

Tiểu thúc biết Lương Quyết Thành ở đây, như vậy ở phòng khách nằm một đêm hẳn là cũng có thể đi.

Có điều hôm nay là 30 Tết, ngày mai hẳn là phải tận lực tránh đi một nhà cha Tiễn.

"Cũng không cần phiền phức như vậy." Ánh mắt anh nhu nhu, "Ở đây cũng được mà."

Tiến Ý Ý nhanh chóng cự tuyệt: "Ở nhà ông nội, không thể được."

Nếu như ở căn hộ của cô, anh có thể tùy ý.

Thế nhưng đây là nhà ông nội, vẫn phải quy củ một chút.

Hơn nữa...

Lỗi tai cô lại hồng lên.

Nam sinh 18 tuổi, thân thể thanh xuân tràn đầy sức sống, cô sợ đến buổi tối còn nghe thấy những thanh âm không nên nghe thấy của anh.

Đây thật sự khiến người ta chóng đờ không được.

Rạng sáng, Lương Quyết Thành vẫn không lay chuyển được Tiễn Ý Ý.

Anh mặc áo bành tô rộng rãi của cô, Tiễn Ý Ý vừa kéo cửa liền kéo anh đi về phía phòng dành cho khách.

"Lúc trước a di cô quét qua hai gian phòng cho khách, vừa lúc bên cạnh có một cái, em dẫn anh đi... A!"

Lời nói của Tiễn Ý Ý có cảm giác không đúng lắm.

Ngoài cửa phòng cô đặt một chiếc ghế dựa.

Ngồi ở trên đó... là Tiễn Thiếu Trâm.

Nam nhân mặc áo ngủ, trong tay còn cầm một ly rượu, nhìn thấy hai đứa trẻ đứng ở cửa, nhú mày.

"Ra rồi?"

Cô muốn đi chết.

Chính là cái loại lời kéo Lương Quyết Thành cùng nhau từ trên tầng lầu nhảy xuống, chết quách đi cho rồi.

- - - - -

Lời editor: Ấy dà, Lương Lương mới được Ý Ý cho hôn hôn mà đã...

Đã thế lên lút còn bị tiểu thúc bắt gặp nữa chứ!! Má nó xấu hổ muốn chết!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Nhân sinh đúng là tràn đầy thứ khiến cho con người ta không thể nào lường trước được.

Lúc trước, Tiễn Ý Ý cho rằng xấu hổ của cô đã đạt tới đỉnh cao, không nghĩ đến còn có chuyện "không ngăn được" kia của Lương Quyết Thành. Sau chuyện đó, Tiễn Ý Ý cảm thấy đối với cô mà nói, tất cả những chuyện khác đều không tồn tại bất cứ lực sát thương nào, không nghĩ đến còn có chuyện tiểu thúc thúc của cô mới rạng sáng đã ngồi trước cửa phòng cô uống rượu.

Bị gia trưởng bắt ngay tại trận cùng một người con trai ăn mặc quần áo của mình như thế này. Ai độ cô với!!

Tiến Ý Ý suy nghĩ đến rất nhiều phương thức để hóa giải sự xấu hổ này, cuối cùng cảm thấy coi như xong rồi, nhân sinh này không còn gì nuối tiếc nữa.

Tiểu thúc không nói thêm gì, đem hai đứa trẻ siêu cấp xấu hổ này tách ra, hất xách Tiễn Ý Ý đang vô lực phản kháng lên, hay căn bản là kích động đến mức không biết phản kháng như thế nào, đang đứng chắn trước mặt Lương Quyết Thành như chim mẹ bảo vệ chim non, đặt cô vào phòng xong, lúc đi còn tiện tay đóng cửa lại, ý vị thâm trường nói: "Năm mới vui vẻ."

Tiến Ý Ý dựa lưng vào cửa, đầu đầy mồ hôi... Thực xin lỗi tiểu thúc, con vui đến không đứng nổi nữa rồi!

Giờ đầu tiên của năm mới, bị gia trưởng bắt gian tại... cửa, loại kích thích này đối với Tiễn Ý Ý mà nói khó có thể tiêu hóa.

Ai cũng không thăm bằng cô, ai cũng không giống cô thăm như vậy.

Tiến Ý Ý, là một cô bé thật thê thảm

Buổi sáng mùng một đầu năm, trong nhà nhiều thêm một vị khách.

Cũng không thể xem như là khách.

Tối qua tiểu thúc đã đem người an bài xong, sáng ngày thứ hai liền cho anh một thân phận xác định.

Bạn trai đầu xuân năm mới tới nhà bạn gái chơi.

Lương Quyết Thành cái gì cũng không dám nói, tự nhiên theo sự an bài của tiểu thúc. Về phần tối qua ở trong phòng khách của Tiễn gia...

Không hợp lí, không thể nói.

Sáng sớm hôm nay, Tiễn Ý Ý mặc một cái váy dài màu đỏ, quần thâm dưới mí mắt cô có hơi rõ ràng, Tiễn Ý Ý trang điểm đề lên che đi, sau khi xuống lầu mới phát hiện, trừ ông nội ra, tất cả mọi người đều có quần thâm dưới mắt.

Tiểu thúc thì không nói làm gì, nếu về ngoài của chú ấy hơi hướng phương Tây một chút liền giống y hệt ma cà rồng*.

* Nguyên văn là hấp huyết quý (Quý hút máu).

Ba người Tiễn gia hình như là cả một đêm không ngủ, nhất là mẹ Tiễn, mệt đến mức mí mắt cũng không mở ra được, thế nhưng vẫn còn cười đùa nói đùa theo.

Lương Quyết Thành mặc một cái áo lông màu lam có mũ trùm và quần bò màu xám nhạt. Đây không phải quần áo của anh, cũng không phải quần áo có sẵn ở Tiễn gia. Thực rõ rệt, chỉ trong một đêm, tiểu thúc đã giải quyết hết việc khó xử của Tiễn Ý Ý và Lương Quyết Thành.

Một nhà bảy người ngồi xuống, ánh mắt Tiễn Mân Văn dừng ở trên người Lương Quyết Thành, khó có được lúc không nói chuyện, rũ mắt như có điều suy nghĩ.

Cha Tiễn còn có thể ngụy trang giả vờ làm một trưởng bối khách khí với Lương Quyết Thành vài câu. Duy chỉ có mẹ Tiễn, ánh mắt nhìn Lương Quyết Thành không hữu hảo gì.

Thời gian ăn điểm tâm sáng chuẩn bị kết thúc, mẹ Tiễn liền hướng về phía Lương Quyết Thành châm chọc khiêu khích.

"Mới sáng sớm mòng một đầu năm đã có người đến gõ cửa rồi, có phải là chúc tết hơi sớm không đây?"

Tiến Ý Ý vừa cau mày, tiểu thúc liền buông đũa.

"Ăn cơm cũng không ngăn nổi miệng của chị, kim cương lấy còn chưa đủ?"

Những lời này vừa nói ra, đôi đũa trong tay mẹ Tiễn trực tiếp rơi xuống.

"Đình đông" một tiếng rơi trên mặt bàn.

"Em trai, em... em đang nói cái gì đấy." Sắc mặt mẹ Tiễn tái nhợt, tầm mắt mờ hồ.

Tiến Ý Ý cắn đũa.

A?

Tiểu thúc biết?

Còn không nể mặt mẹ Tiễn nữa.

Đây cũng quá... sáng*.

*Sáng trong từ sáng khoái.

Tiến Ý Ý yên lặng bật ngón cái lên cho tiểu thúc.

Có tiểu thúc ra mặt, cô liền an tâm làm một nhân vật quần chúng, thậm chí còn có tâm tình ở dưới mặt bàn nắm tay Lương Quyết Thành, an ủi anh khi bị mẹ Tiễn công kích.

Lương Quyết Thành cũng không quá quan tâm.

Bị cay nghiệt hai câu mà thôi. Anh hoàn toàn không đem những người Tiễn Ý Ý không để tâm để ở trong mắt, một hai lời nói mà thôi, anh nghe tai này rồi bỏ qua tai kia là được.

Hơn nữa anh cũng không nghĩ đến, tiểu thúc sẽ ra mặt.

Trên mặt Lương Quyết Thành có một tia suy nghĩ sâu xa.

Tối qua anh cũng chỉ ngủ có hai, ba tiếng.

Hai, ba tiếng còn lại, anh với tiểu thúc ngồi ở phòng khách, đối mặt với trường bối của Tiền Ý Ý, làm tốt thân phận con rể, tiếp thu khảo nghiệm từ tiểu thúc.

Tiểu thúc, người này đối với ai cũng đều rất lạnh lùng.

Hắn chường mắt Lương Quyết Thành, hoặc là nói, trong mắt hắn, người của thế giới này không có mấy người đáng để hắn để ý. Trừ quan tâm xã giao ở bên ngoài ra thì tất cả đều không có quan hệ gì với hắn.

Lương Quyết Thành vốn không nên xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của tiểu thúc, cũng hoàn toàn không nên để ai nhìn thấy. Bởi vì có quan hệ với Tiền Ý Ý, tiểu thúc mới miễn cưỡng cúi đầu, cao quý từ trên cao nhìn xuống, trên mặt đầy vẻ ghét bỏ đối với đứa cháu rể tương lai này.

Bị ghét bỏ cũng tốt, ít nhất tiểu thúc chấp nhận Lương Quyết Thành về sau sẽ tồn tại giống như một thành viên trong nhà, cho nên mới có thể ghét bỏ anh. Nếu là người khác, ngay cả tâm tình ghét bỏ hắn cũng không có.

Nhất là đêm qua Lương Quyết Thành lại còn mặc quần áo của Tiền Ý Ý trên người, tiểu thúc dùng một loại ánh mắt đánh giá anh từ trên xuống dưới khiến cho ai bị nhìn cũng cảm thấy xấu hổ, chàm rãi nói: "Phương thức cậu lấy lòng Ý Ý... thực không giống người bình thường."

Lương Quyết Thành lúc ấy cùng Tiền Ý Ý đều có chung một suy nghĩ.

Nếu không phải biệt thự không cao lắm, chỉ sợ anh thật sự muốn nhảy lầu tự sát, chết quách đi cho rồi.

Cũng may Lương Quyết Thành còn có năng lực chấp nhận đả kích của người khác, ở mặt ngoài coi như là trấn định, thế nên mới có thể tiếp tục đối thoại với tiểu thúc.

Nói chuyện một hồi, kỳ thật tiểu thúc cũng không nói nhiều, phần lớn thời gian hắn đều trầm mặc, có đôi khi thậm chí còn hơi ngẩn người.

Lương Quyết Thành không biết vị trường bối Tiền gia này đang suy nghĩ cái gì, cũng không dám đánh gãy. Tiểu thúc ngẩn người, anh cũng ngẩn người, suy nghĩ xem sau khi anh rời đi, có phải Tiền Ý Ý đang một mình lăn lộn trên giường chuẩn bị ngủ hay không.

Nếu đây là ở nhà của bọn họ, khẳng định đêm đầu tiên xác nhận quan hệ, anh rõ ràng có thể ôm Tiền Ý Ý ngủ. Không cần nói gì nhiều, chỉ cần đem người ôm vào trong ngực, cùng nhau tận hưởng đêm đầu tiên yêu nhau, cũng là đêm cuối cùng của năm cũ.

Đáng tiếc.

Hai người đồng thời thở hắt ra.

Lương Quyết Thành không biết tiểu thúc thờ dài cái gì, thế nhưng có thể cảm giác được, so với anh, tiểu thúc còn mơ hồ hơn.

Cũng không biết vì cái gì.

Hai nam nhân trầm mặc trò chuyện đôi ba câu, đã qua được hai, ba tiếng.

Lương Quyết Thành do dạo gần đây vẫn thức đêm, lại có thân thể của người trẻ tuổi tràn đầy sức sống mới luyện ra được một thân năng lực này. Mà tiểu thúc thuần túy chính là không ngủ được, làm cách nào cũng không ngủ được. Một ngày khó có thể ngủ được ba tiếng, vài tiếng thức đêm đó đối với hắn mà nói không đáng kể chút nào.

Đêm qua tiểu thúc ở trước mặt anh chỉ nói về một chút chuyện nhỏ của Tiền Ý Ý, thế cho nên kết quả của cuộc nói chuyện này, Lương Quyết Thành biết được tin tức cũng chẳng nhiều nhận gì.

Nhưng tóm lại có một chuyện chắc chắn anh không nhớ nhầm, quan hệ của Tiền Ý Ý và cha mẹ Tiền vô cùng xấu hổ. Không chỉ vào lúc đã phát hiện ra thân phận dưỡng nữ mà trước đó cũng đã có một chút dấu hiệu rồi.

Tiểu thúc đối với anh trai mình cùng người chị dâu kia cũng không có bao nhiêu tôn trọng hay là nói đôi vợ chồng này không phải loại người gì đáng giá khiến cho người khác phải tôn trọng.

Mới đầu Lương Quyết Thành chỉ cho rằng cha mẹ Tiền có vấn đề về cách làm người. Tối tận khi tiểu thúc nhắc tới kim cương, lại nhìn sắc mặt của mẹ Tiền, bỗng nhiên cảm thấy, khả năng là nhân phẩm vô cùng có vấn đề.

Mẹ Tiền không biết để tay ở đâu, ánh mắt rơi vào trên người cha Tiền.

Tiểu thúc nói xong câu đó chỉ hướng Tiền Ý Ý gật đầu.

Tiền Ý Ý ngẫm hiểu.

"Là như vậy."

Tiền Ý Ý dùng hai, ba câu nói ra chuyện mấy viên kim cương trong phòng cô đột nhiên biến mất.

"Ông nội cũng biết, lúc đấy tiểu thúc cho con tương đối nhiều, còn rất nhiều viên chưa dùng tới, đều cất vào trong hộp. Viên kim cương đó trong suốt để nhìn, con cũng không có đặt làm bộ trang sức khác, cứ thế để ở nơi đó."

Tiền Ý Ý nói.

Sau đó sau khi cô về phòng liền phát hiện kim cương bớt đi vài viên, theo lời a di nói thì chỉ có mẹ Tiền vào phòng của Tiền Ý Ý mà thôi.

Sáng sớm mỏng một đầu năm, không khí trong Tiền gia quanh quẩn áp suất thấp.

Ông nội Tiền trực tiếp chấp tay sau lưng đi lên lầu, đem chuyện này giao cho Tiền Thiếu Trầm giải quyết.

Dọa người.

Vô cùng tức giận.

Ông nội cũng không muốn nhìn thấy biểu hiện mất mặt của một nhà cha Tiền, trực tiếp rời đi.

Kim cương là Tiền Thiếu Trầm cho, vậy thì chuyện này cứ để cho hắn giải quyết là tốt nhất.

"Ý Ý, con đừng nói bậy, đi vào phòng con là muốn đưa cho con bộ quần áo, không hề động tới kim cương của con."

Sắc mặt mẹ Tiền thật không đẹp mắt gì: "Con ở trước mặt tiểu thúc nói bừa cái gì đấy, sao có thể vu hãm đi?"

Tiền Ý Ý rất bình tĩnh.

"Chuyện này không phải con vu oan di*, cũng không phải con mở miệng xác nhận bừa. Con chỉ nói là có chuyện này, xảy ra chuyện gì, biết gì, ai làm, chúng ta có thể từ từ xác định không phải sao? Chung quy lại thì trong nhà cũng có camera."

* Nguyên văn Tiền Ý Ý xưng "ta" gọi "ngài", mình không nghĩ quan hệ hiện giờ của hai người có thể thân mật xưng hô "mẹ-con" nên đổi thành "di" nhé.

"Có camera thì có thể chứng minh cái gì?" Thái độ của mẹ Tiền rất kiên quyết, "Đi vào phòng con thì đại biểu cho việc đi lấy kim cương của con? Di còn là mẹ nuôi của con đây, vào phòng con là rất bình thường. Camera có chụp được đi ra vào thì liền nói là đi làm? Ý Ý, con không có một chút căn cứ nào cả."

Camera ở trong lời mẹ Tiền cũng không có tác dụng gì, Tiền Ý Ý nở nụ cười: "Vậy theo di nói, chúng ta phải báo cảnh sát tới điều tra sao? Chung quy lại thì mấy viên kim cương đó của con, cộng lại cũng phải hơn mười vạn."

Sắc mặt mẹ Tiền lập tức biến đen.

"Mỏng một đầu năm mà gọi cảnh sát đến nhà xem náo nhiệt? Tiền Ý Ý, tao thấy mày cũng không phải người Tiền gia nữa, trong lòng căn bản cũng không hề có Tiền gia! Chuyện mất mặt như vậy sao mày có thể nghĩ ra được?! Động một chút liền báo cảnh sát, cảnh sát dùng tốt như vậy sao mày không đi làm cảnh sát luôn đi?"

Tiền Ý Ý chậm rãi nói ra: "Con chẳng qua chỉ dựa theo lời thầy cô trên trường dạy mà thôi, có chuyện gì thì nên tìm cảnh sát. Cái này chẳng lẽ có gì đó không đúng sao? Xảy ra chuyện không thể giải quyết thì nên mời cảnh sát tới giúp mới phải. Nếu di nói không phải đi lấy vậy thì mấy viên kim cương bị mất cũng không cần tìm trở về sao? Kim cương cũng chẳng mọc cánh để mà bay về được, tất nhiên phải nhờ cảnh sát trợ giúp rồi."

Thanh âm cô ôn hòa nhỏ nhẹ: "Chẳng lẽ di cảm thấy như vậy là không đúng sao?"

Mẹ Tiền nhìn về phía cha Tiền.

Cha Tiền trầm mặc.

Cho tới bây giờ, ông ta mới đứng ra giải quyết.

"Bất quá chỉ là mấy viên kim cương mà thôi, chắc là con đếm sai ở đâu rồi. Trong nhà này ai cũng không thiếu mấy viên kim cương đó, không ai sẽ lấy của con cả, chớ nói tới di con."

Cha Tiền dùng một chút.

"Lùi một bước mà nói, nếu như quả thật là di con không cẩn thận bỏ nhầm ở đâu đó trên quần áo hoặc ở nơi nào thì cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên cả. Con suy nghĩ một chút, chỉ là vài viên kim cương mà thôi, bất quá chỉ là món quà nhỏ tiểu thúc tặng con, đối với di cũng không phải thứ hiếm lạ gì, hơn nữa cộng lại cũng chỉ có hơn mười vạn tiền, số tiền này để bà ấy đi mua một cái váy cũng chả đủ, không phải sao?"

Tiền Ý Ý: "A? Cho nên theo như chú nói, chuyện này không nên truy cứu, hơn nữa tính ra là lỗi của con?"

"Chú không có ý này."

Ánh mắt cha Tiễn vẫn dừng ở trên người tiểu thúc đang trầm mặc.

"Ý Ý, con suy nghĩ một chút, chúng ta là người một nhà, sẽ không ai thực sự lấy cái gì của con cả."

"Nhưng người khác thì không giống."

Cha Tiễn ôn hòa cười cười.

"Ý Ý, trước khi chỉ trích di con, có phải nên hỏi bạn trai nhỏ của con trước hay không?" Ông ta dùng một loại giọng điệu vi diệu nói, "Chung quy lại thì mấy viên kim cương đó đối với chúng ta mà nói có lẽ không coi là cái gì, thế nhưng đối với người khác mà nói, có lẽ là lần đầu tiên thấy đi."

Ý tứ trong lời này quá rõ ràng, Tiễn Ý Ý ngồi tại chỗ đen mặt lại.

Lương Quyết Thành nãy giờ vẫn ngồi bên cạnh cô đảm đương làm một vật trang sức nhưn mây lên.

Thật đúng là... hóa cuối cùng cũng thiêu đến trên người anh rồi.

Lương Quyết Thành đối với đôi vợ chồng này lại hiểu biết thêm đôi chút, cũng càng ghê tởm thêm đôi chút.

"Chú nhầm rồi."

Khóe môi Tiễn Ý Ý nhếch lên thành một nụ cười lạnh lùng.

"Đồ của con, nếu là anh ấy, đừng nói là mấy viên kim cương này, toàn bộ kim cương anh ấy đều có thể lấy đi. Nếu như anh ấy muốn, con còn có thể cho nhiều hơn thế."

Giọng điệu Tiễn Ý Ý càng chế nhạo: "Thật xin lỗi, bạn trai của con có thể có nhiều lắm, anh ấy thật sự chường mất mấy viên kim cương này."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Lương Quyết Thành lẳng lặng nhìn chăm chú vào Tiễn Ý Ý.

Cô đứng ở trước mặt anh, lấy tư thế bảo vệ người của mình để bảo vệ anh, thoạt nhìn liền khiến nhân tâm ngửa ngáy.

Khiến cho người ta chỉ muốn cắn yêu một cái.

Tiến Ý Ý không chú ý tới ánh mắt nóng cháy ở phía sau, cô nhìn chăm chăm vào cha Tiễn: "Chú cảm thấy, anh ấy giờ tay liền có thể có được toàn bộ tài sản thuộc về con sẽ để mất tới mấy viên kim cương này sao?"

Sắc mặt cha Tiễn cũng có chút vi diệu.

Hình như ông ta chưa từng nghĩ tới vấn đề này, bị Tiễn Ý Ý làm cho ghen hờn không nói ra lời.

Bất quá chỉ là một thiếu niên có xuất thân bình thường, một cậu bạn trai yêu đương thời trung học mà thôi, Tiễn Ý Ý lại để bụng như vậy? Đùa sao?

Cái gì cũng đều cho hắn?

Cái này so với bao nuôi tiểu tình nhân còn tiêu nhiều tiền hơn đi.

Vừa nghĩ đến giá trị đồng kim cương Tiễn Thiếu Trầm cho Tiễn Ý Ý kia, cha Tiễn đều hít thở không thông.

Nhiều tiền như vậy, cô thật sự có thể đưa toàn bộ cho Lương Quyết Thành.

Thà cho người ngoài cũng quyết không cho người nhà.

Cha Tiễn hít sâu một hơi.

"Ý Ý, con nói vậy là sai rồi. Con thử suy nghĩ xem, tùy tiện cho người khác nhiều kim cương như vậy, con nói là thế nhưng người khác không hẳn đã tin. Ví như bạn trai kia của con, con hỏi hẳn xem, hẳn tin tưởng con sẽ cho hẳn kim cương trị giá mấy chục triệu sao?"

Lương Quyết Thành: "Tin tưởng."

Anh dứt khoát lưu loát: "Vì cái gì lại không tin?"

Anh đương nhiên là tin, ngay từ ban đầu, Tiễn Ý Ý đã tiêu nhiều tiền trên người anh đến nỗi anh đếm không được.

Chủ yếu vẫn là tấm thẻ đen ngay từ đầu cô cho anh.

Tấm thẻ đó Lương Quyết Thành vẫn để ở nhà Tiễn Ý Ý, cũng chưa từng dùng nó. Sau này mới biết tấm thẻ đó là của tiểu thúc cho cô.

Tiến Ý Ý ngay từ lúc bắt đầu đã dám lấy thẻ của Hải thị thủ phủ đến để bao nuôi anh, như vậy thì còn có cái gì mà cô không dám cho anh chứ.

Kỳ thật nếu nói là quan hệ bao nuôi đơn thuần thì khả năng không có kim chủ nào hào phóng bằng kim chủ nhà anh cả.

Cha Tiễn cố kéo lại chút mặt mũi.

"Ý Ý, con còn chưa có trưởng thành, tiền trên tay đều là của người trong nhà cho con, người trong nhà không cho phép, sao con dám đem tiền đi cho người khác? Chỉ là một ngoại nhân mà thôi, con cẩn thận bị hắn lừa đến không còn gì cả!"

Cha Tiễn không có biện pháp, liền đem đầu mâu thuẫn nhắm ngay Tiễn Ý Ý.

Tiến Ý Ý đặc biệt vô tội.

"Không được phép sao?"

"Chúng ta đều không cho phép!" Cha Tiễn lớn tiếng nói.

"Không cần thiết."

Người này giờ vẫn im lặng ngồi nghe, Tiễn Thiếu Trầm bỗng nhiên chậm rãi nói ra: "Tôi cho phép là đủ rồi."

Cha Tiễn đen mặt.

"Thiếu Trầm, đây là chuyện nhà anh, em dù sao cũng chỉ là chú hai của Ý Ý, quản nhiều không tốt lắm đâu."

"Anh nói sai rồi."

Tiến Thiếu Trầm đứng dậy, hẳn tựa hồ đã không còn kiên nhẫn với cái trò khôi hài này nữa, liếc mắt nhìn cha Tiễn một cái.

"Tiền mà Ý Ý tiêu đại đa số đều là tôi cho. Không phải tôi thì cũng là của cha. Tiền con bé dùng không có một xu dính dáng tới anh. Một khi đã vậy thì anh không có quyền nói ra những lời đó."

Thân là em trai, biểu tình của Tiễn Thiếu Trầm lại có chút thú vị.

"Anh không xứng."

Cha mẹ Tiễn đều bị nghẹn lại.

Người khác nói, bọn họ còn có thể nói lại hai ba câu.

Thế nhưng người em trai này lại không hề lưu lại một chút mặt mũi nào cho bọn hắn. Nhất là càng lớn, bọn họ càng muốn nghĩ biện pháp quán lấy đứa em trai này, đứa em này lại càng tránh xa bọn họ. Hiện tại, đến một chút tình cảm cũng không còn nữa rồi.

Mặt mũi cha Tiễn đỏ lên.

Trước mặt con gái ruột và con gái nuôi của mình, còn có bạn trai của con gái nuôi, đứa em trai này của ông ta quả nhiên không có kỵ cái gọi là tình anh em.

Dọa người.

Cha Tiễn cắn chặt răng, sợ mình sẽ mắng ra tiếng.

Em trai gì chứ, còn không bằng một ngoại nhân (người ngoài)!

Có đưa em trai nào như hấn sao!

Cha Tiễn hít sâu một hơi.

"Cũng không phải chỉ nói như vậy, đến cùng thì Ý Ý vẫn còn nhỏ tuổi, có một số việc chỉ sợ làm không đúng."

Tiểu thúc lạnh lùng nói ra: "Cái này cũng không cần anh bận tâm. Tiền của tôi cho Ý Ý, Ý Ý muốn cho bạn trai của nó, tôi không ngại."

"Nhưng hấn ta chỉ là một ngoại nhân..."

Lời nói của cha Tiễn chưa nói xong, Tiễn Ý Ý đã trực tiếp đánh gãy.

"Anh ấy không phải người ngoài."

"Nếu như con không nhớ nhầm thì sang năm sau khi tốt nghiệp cấp ba, con sẽ đính hôn với anh ấy. Như vậy đối với con mà nói thì anh ấy là người sẽ cùng con sống đến cuối đời trong cuộc đời này, so với người khác càng thân cận hơn."

Cha Tiễn không phản bác được.

"Biết đâu được... lỡ như có chuyện gì?"

Cha Tiễn nói ra: "Vị khách này hôm qua không phải đã sớm tìm tới cửa rồi sao. Nếu chú nhớ không nhầm, đêm qua hình như chú có nhìn thấy hấn ở ngoài cửa."

Thời điểm ông ta nhìn thấy bóng dáng Lương Quyết Thành thì cơ bản có thể đoán ra được đêm qua anh đã tới, thế nhưng sáng hôm nay mới ra mắt với thân phận khách nhân. Khoảng thời gian ở giữa đó, anh ở chỗ nào chứ?

Nếu đã ở lại Tiễn gia, không lẽ là lén lút chung phòng với Tiễn Ý Ý, hay là không ở Tiễn gia mà đi nơi khác ở tạm một đêm?

Kia không phải là bằng chứng sao.

Nếu anh ở phòng Tiễn Ý Ý cả một đêm, chuyện kim cương bị mất liền càng rõ ràng có thể giải thích.

"Ở chỗ của tôi."

Tiểu thúc bước lên lầu, vừa nghe nói như thế liền quay lại ném ra một câu: "Tối qua hấn ở chỗ của tôi, hấn huyền về chuyện tương lai giữa hấn với Ý Ý."

Về mặt cha Tiễn xám trắng.

Lương Quyết Thành thật sự không ở chỗ Tiễn Ý Ý?

Thế thì chẳng khác nào chiêu số ông ta nghĩ ra là vô dụng.

Hơn nữa còn có Tiễn Thiếu Trầm bảo đảm.

"Thiếu Trầm, chuyện vẫn chưa nói xong, em định đi đâu?"

Cha Tiễn nhìn thấy Tiễn Thiếu Trầm rời đi, trong lòng hoảng hốt.

"Không có gì đáng nói, dựa theo ý kiến của Ý Ý, báo cảnh sát đi."

Cha Tiễn hoảng hốt: "Báo cảnh sát gì chứ! Tắt nhất không sợ dọa người sao?"

"Dọa người?"

Tiễn Thiếu Trầm ngoái đầu nhìn lại, khóe môi hấn mím thành một đường cong nhất định: "Tại sao tôi lại phải cảm thấy dọa người?"

"Người làm ra loại chuyện này mới là người nên cảm thấy thế mới đúng."

Hấn đây là hoàn toàn đem một nhà ba người kia ly khai khỏi mình.

Tiễn Thiếu Trầm rời đi, Tiễn Ý Ý lập tức kéo Lương Quyết Thành đứng dậy.

Bọn họ không cần ở chỗ này nghe cha Tiễn nói nhiều làm gì, phiền phức.

Dù sao thì chuyện này cũng có Tiền tiểu thúc quản, như vậy thì bọn họ cũng không cần quan tâm làm gì.

Rời đi càng sớm càng tốt.

Tiền Ý Ý cũng không muốn ở nhà, mong một đầu năm, vừa lúc Tào Khung tổ chức bữa tiệc từ giã cuộc sống độc thân, hai người sắm sửa một lúc liền trực tiếp đi tới chỗ của hắn.

Nơi này là một hội sở tư nhân, bọn Tào Khung đã đến từ 6h sáng rồi.

Hình như là bởi vì cãi nhau với người trong nhà cho nên mới đầu năm mới, Tào Khung đã tới nơi này rất sớm, liên tục gọi điện thoại cho bạn bè, cũng kéo luôn cả Tiền Ý Ý tới.

Bạn bè của Tào Khung cũng không có mấy người, cũng chỉ có mấy người Hoan Hoan, hắn còn bảo Tiền Ý Ý gọi thêm vài người nữa, càng nhiều càng tốt.

Tiền Ý Ý nghĩ nghĩ liền gọi điện cho bọn Tô Á Na.

Tô Á Na có thể lết được ra đến đây cũng đã rất lợi hại rồi. Cả đêm không ngủ, lúc tới nơi, mí mắt đã muốn gục xuống tận cằm.

Một đồng người nằm ngang dọc trên ghế sofa, nhìn qua thì không ai còn có chút sức sống nào cả.

Tiền Ý Ý cũng vậy.

Tối hôm qua cô ngủ không ngon, sáng sớm tinh dậy đã xảy ra loại chuyện kia, cô liền tiếp ngáp mấy cái, thật sự là buồn ngủ không chịu nổi, nghiêng người nằm trên sofa, toàn bộ cơ thể đều dựa vào trên người Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành ngồi ở sofa, một tay ôm Tiền Ý Ý, để cô dựa vào ngực mình, còn đưa tay che mắt cô.

Tào Khung bên kia mới cùng bạn bè chửi bậy hai câu, vừa quay đầu liền nhìn thấy hai người đang dính sát chung một chỗ, biểu tình hơi đổi.

Sao có cảm giác kỳ quái thế nhỉ?

Trước kia lúc hai người này ở chung một chỗ, hình như cũng không thân mật như thế này thì phải?

Tào Khung nhớ lại một chút, trong trí nhớ của hắn, không khí giữa hai người luôn luôn rất thân mật, thế nhưng số lần tiếp xúc thân thể lại rất ít. Có đôi khi chỉ là chạm một chút cũng sẽ khiến cả hai đỏ mặt một lúc lâu.

Hắn vẫn cảm thấy Tiền Ý Ý yêu đương y như những đứa trẻ con vậy, ngây thơ không còn chỗ nào có thể nói được.

Thế nhưng sao bây giờ lại cảm thấy... quan hệ của hai người càng thân mật rồi?

Từ lúc nào Tiền Ý Ý có thể ở bên ngoài tựa vào trong ngực người khác ngủ?

Trong lòng cô, Lương Quyết Thành là người đáng để cô dựa dẫm thế sao?

Tào Khung có chút không thông được khí.

Hắn vừa mở miệng liền bị nhét một thìa đậu phộng.

Hà Ứng Hoan đem một thìa đậu phộng lớn ấn vào trong miệng Tào Khung, thấy hắn gằn cổ, mắt tròn trắng, mới ung dung nói: "Người ta ở cùng một chỗ với bạn trai nhỏ, cậu muốn nói cái gì? Khung Khung, cậu có biết là trở ngại người khác yêu đương sẽ bị ngựa đá không?"

Tào Khung ôm cổ.

Hắn không biết có bị ngựa đá hay không, thế nhưng hắn biết, nếu không ai cứu hắn, hắn sẽ bị Hoan Hoan giết chết.

Đây là bữa tiệc chia tay cuộc sống độc thân, không phải bữa tiệc cuối cùng từ giã cuộc đời này!!!

Ai tới cứu hắn với!!!

May là Hoan Hoan ở bên cạnh nhìn thấy Tào Khung bị nghẹn không nói nên lời, mắt tròn trắng lẫn trái lộn phải, lúc này mới chậm rãi vỗ một phát vào gáy hắn.

Tào Khung khom lưng, chặt vật ói một đồng đậu phộng từ trong miệng ra.

Hắn quỳ rạp trên mặt đất, điên cuồng ho khan.

"Khung Khung, mới này cậu có chuyện muốn nói với Ý Ý sao?"

Hoan Hoan nhấc váy khom lưng, gương mặt thiên chân khả ái.

Tào Khung: "... Ý Ý? Ý Ý cái gì? Hắn hiện tại chỉ nhận thức được một chuyện duy nhất, đại nạn không chết, chắc chắn sẽ hạnh phúc đến cuối đời.

Quá thâm.

Sao hắn có thể cùng một xú nha đầu trong ngoài không đồng nhất khóa lại với nhau cả đời chứ?

Tào Khung bị thương khóc thầm, không thiết bỏ lên khỏi mặt đất nữa.

Hắn lười biếng quỳ rạp trên nền đất.

Hà Ứng Hoan thấy thú vị, khom lưng ngồi xuống.

"Phốc..."

Ngay sau đó, Tào Khung thiếu chút nữa bị ép phun ra.

"... Tổ tông, làm phiền cậu giờ cao đánh khề."

Hắn mới 18 tuổi, không nghĩ sẽ chết trẻ đâu.

Hà Ứng Hoan thờ dài: "Khung Khung, thân thể của cậu quả thực không được nha, cậu như vậy làm sao có thể yên tâm gả cho cậu đây?"

Tào Khung đen mặt: "Cậu có thể không gả!"

"Khó đấy." Hà Ứng Hoan lại thờ dài một hồi, "Cậu còn bỏ ra 2000 vạn đấy, tớ mà không gả, số tiền này sẽ là của người khác mất."

Tào Khung: "... Không muốn nói chuyện.

Nếu hắn mà có tiền như thế thì sẽ cầm 2000 vạn đó mua lại sự tự do của bản thân.

Chỉ tiếc, đây là chuyện của Tào gia với Hà gia, dù cho ngoài miệng hai người có nói như thế nào thì có một số việc đều không thể làm chủ được. Hắn biết, mà Hoan Hoan cũng biết.

"Cậu nhìn đi, tình cảm của Ý Ý với bạn trai nhỏ thật tốt."

Hoan Hoan nhìn về phía Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành.

Sau khi chính thức yêu đương, phòng tuyến tâm lý của Tiễn Ý Ý đối với Lương Quyết Thành liền trực tiếp kéo xuống rất thấp, nếu như là lúc trước, cô căn bản sẽ không ở trước mặt người ngoài nằm trong ngực Lương Quyết Thành như vậy. Thế nhưng hiện tại thì không giống, Lương Quyết Thành đã là của cô rồi.

Danh chính ngôn thuận là của cô.

Nếu đã vậy, thì điểm Tiễn Ý Ý buồn ngủ đều muốn dựa vào Lương Quyết Thành, muốn được anh ôm.

Mà chàng trai của cô cũng rất phối hợp, cho cô một cái ôm vừa thoải mái vừa an toàn.

Tiến Ý Ý nói là tới chơi với Tào Khung thế nhưng trên thực tế lại dựa vào trong ngực Lương Quyết Thành ngủ hơn một tiếng.

Một người ngủ, ảnh hưởng tới một đám người.

Một nhóm các thiếu niên thiếu nữ 17, 18 tuổi, ăn mặc xinh đẹp đi ra ngoài, chuẩn bị mở tiệc quẩy sau giao thừa. Kết quả là đám người này thuê hội sở tư nhân chỉ để ngủ, một giấc ngủ liền ngủ đến tận chiều.

Cuối cùng vẫn là Tào Khung chuẩn bị trước mấy trò chơi cho nên đến chiều, quản lý đã tới gõ cửa vài lần, bấy giờ mới đem nhóm thiếu gia, tiểu thư này đánh thức.

Một đường chơi đến tận đêm khuya, lúc Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành về nhà cũng đã hơn 11h.

Lúc này, Lương Quyết Thành tự nhiên sẽ không quay về Lương gia làm gì nữa, thuận lý thành chương ở Tiễn gia.

Tiến Ý Ý trở lại phòng, thì điểm thảo trang sức ra liền phát hiện có chỗ không đúng.

Kim cương trong hộp trang điểm của cô, đã trở lại rồi.

Tiền Ý Ý nhìn kim cương, thờ dài.

Hôm nay rời đi nửa ngày, quả nhiên cho người cơ hội...

Hiện tại thì chỉ cần xem ý tiểu thúc thôi.

Buổi sáng mừng hai Tết.

Tiền Thiếu Trầm chờ bọn Tiền Ý Ý ăn xong liền bảo cô đi ra cửa.

"Làm gì vậy ạ?" Tiền Ý Ý chẳng hiểu gì.

Tiền Thiếu Trầm đem lễ vật chuẩn bị kỹ đưa ra.

"Mùng hai tết, con cùng bạn trai về nhà đi, đây là lễ phép."

"A." Tiền Ý Ý nhận lấy lễ vật, theo Lương Quyết Thành ra khỏi cửa, đột nhiên dừng chân lại, "Không đúng?"

Ngày mùng hai tết, không phải là ngày con gái về thăm nhà mẹ đẻ sao?

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

- - - - -

Mẹ Lương được cho về nhà, ở cùng một chỗ với Lương Nguyệt Ninh.

Thời điểm họ ăn tết cũng không phải không muốn Lương Quyết Thành trở về, thế nhưng hai người biết anh đi Kinh thị, cũng không suy xét bất anh trở về nữa.

Dù sao đối với hai người mà nói thì bởi vì Lương Quyết Thành yêu đương được với Tiền Ý Ý nên mới có thể có cơ hội được danh sư chỉ điểm. Đây là cơ hội tốt, hai người tuyệt đối sẽ không ngáng chân.

Mẹ Lương còn dặn Lương Quyết Thành xem khi nào có thời gian thì nhớ đi chúc tết người nhà Tiền gia. Tuy rằng hiện tại chỉ là quan hệ yêu đương, thế nhưng lễ phép cơ bản vẫn phải có.

Khả năng cao bà cũng không nghĩ tới, con trai mình lại đặc biệt lễ phép đúng chỗ, còn không đơn giản là chỉ đi chúc tết mà còn ở lại nhà người ta luôn. Ở đến tận mùng hai tết mới bị người ta xem như con dâu mới cưới đưa của hồi môn về.

Mẹ Lương:... Trong lòng có chút tắc nghẽn.

Lương Nguyệt Ninh với mẹ mình hiện vẫn đang ở nhà của Tiền Ý Ý, trước đó hai ngày bà đã được xuất viện, cũng biết được con trai mình vẫn luôn ở chỗ của bạn gái. Nay nếu đặt vào thời cô đại, bà chắc chắn là đã sinh ra một Dương Ngọc Hoàn*, dựa vào anh mà cả nhà phi thăng theo.

* Dương Ngọc Hoàn (Dương Quý phi) là sủng phi của Lý Long Cơ. Bà được xếp vào một trong tứ đại mỹ nhân Trung Hoa, sắc đẹp của bà được tả là đến hoa cũng phải thu mình lại vì cảm thấy hổ thẹn. (Xem chi tiết trên Wiki)

Con trai dựa vào sự sủng ái của bạn gái mà mang theo cả nhà một bước lên tiên, thế nhưng mẹ Lương lại không thể cao hứng nổi.

Bà vô cùng lo lắng.

Địa vị của hai nhà không ngang hàng, Ý Ý xuất thân quá tốt, nhà của bọn họ lại quá khác biệt. Vạn nhất con trai mình không được người ta thích, lại phải chịu lời ra tiếng vào thì làm sao đây?

Mẹ Lương thừa dịp Tiễn Ý Ý đang chơi game với Lương Nguyệt Ninh liền đem con trai kéo đến phòng bếp.

"Thành Thành." Mẹ Lương cẩn thận nhìn Tiễn Ý Ý ở bên ngoài, lời kéo tay của anh, có cảm giác như sắp gả con gái mình ra ngoài, "Quan hệ của con với Ý Ý có tốt không?"

Lương Quyết Thành vừa xác định thân phận với Tiễn Ý Ý, đối với anh bây giờ mà nói thì tất cả mọi thứ trên thế giới này đều là tốt đẹp nhất. Mẹ Lương hỏi cái này cũng như không.

"Tốt ạ."

Quan hệ của hai người họ bây giờ, còn kém một bước đi đến hôn nhân nữa thôi.

Lương Quyết Thành tràn đầy tự tin.

"Nhưng con phải biết là nhà chúng ta với nhà của Ý Ý, chênh lệch quá xa." Mẹ Lương vẫn phải phá tan sự vui vẻ của con trai mình, "Con có nghĩ tới tương lai chưa, nếu con của con hỏi vì sao nhà nội lại nghèo như vậy, còn nhà ngoại lại có tiền như thế, con làm cách nào để nói với nó đây?"

Lương Quyết Thành gặp bà nhắc tới vấn đề nuôi dưỡng đứa nhỏ liền nghiêm túc hơn.

"Sẽ không."

"Thành Thành, mẹ muốn nói với con là con không thể không có tiền đồ, với tình huống của nhà chúng ta, nếu Ý Ý yêu đương với con, khẳng định sẽ bị người ta nói này nói nọ, nói con bé sao có thể tìm một người bạn trai kém cỏi như thế. Con cũng không thể nào để đứa nhỏ nhà người ta chịu loại thiệt thòi này được chứ."

Lương Quyết Thành gật đầu: "Con biết."

Anh chắc chắn sẽ không để Tiễn Ý Ý vì anh mà phải chịu thiệt thòi. Cô xuất thân là một đại tiểu thư cao quý, làm sao có thể chịu loại thiệt thòi này, hiện tại cũng vậy mà sau này cũng thế.

Anh đã suy nghĩ rất kĩ rồi, hiện tại cứ theo Dương tiên sinh học hỏi kinh nghiệm, vậy nên thời gian ở trong trường sẽ rất nặng nề.

Còn có tiểu thúc.

Tiền Thiếu Trâm cũng đã nói, nếu nhất định phải đính hôn sau khi học xong cấp ba thì anh muốn trước khi tốt nghiệp làm ra được một cái thành tích nhất định, dùng thành tích này làm lễ vật đính hôn cho Tiễn Ý Ý. Tuyệt đối sẽ không để cô biến thành trò cười của người khác.

"Tiểu thúc của Ý Ý nói muốn cho con một cơ hội học tập."

Lương Quyết Thành nói với mẹ mình: "Có khả năng thời gian tới con sẽ không ở nhà."

Mẹ Lương không cự tuyệt, chỉ có thể cảm ơn.

"Vậy con phải cảm ơn người ta thật tốt. Cơ hội này người bên ngoài có muốn cũng không được, con chiếm được cơ hội này, nhất định phải cảm ơn những người trong Tiên gia đấy."

Mẹ Lương lại có chút sầu: "Làm sao đây, thời điểm đến nhà chúng ta cũng không thể cho được nhiều sính lễ... Mẹ chỉ có thể cố gắng về nhiều thêm. Năm đó mẹ cũng được coi là có thiên phú, ông ngoại con nói mẹ thừa kế gen di truyền từ ông cho nên về mặt hội họa cũng rất khá. Nếu thật sự không được nữa thì, mẹ sẽ học theo ông ngoại con, vẽ một ít rồi mang đi bán?"

Mẹ Lương vỗ ngực: "Tên tuổi của ông ngoại con vẫn có thể dùng, chỉ cần bán đi khẳng định có thể kiếm tiền. Chúng ta tích cóp từ bây giờ là có thể để con mua sính lễ đưa đến cho họ rồi."

Lương Quyết Thành: "Không cần, con có thể tự tích cóp."

Anh cũng không nói bừa.

Bây giờ anh có thể theo những người đó cùng nhau học, đem những kỹ thuật trước kia của mình cải tạo cho thật hoàn thiện, một mình cũng có thể làm ra một hạng mục hoàn chỉnh.

Những thứ này đều thuộc về anh.

Tiền Ý Ý đang cùng Lương Nguyệt Ninh chơi game.

Cô nhóc này hiện tại đã bắt đầu chơi được với bạn bè cùng lớp, mà bạn bè của cô bé cũng rất tốt, có không ít người đều nguyện ý dẫn theo Lương Nguyệt Ninh chơi đùa. Mà trong hội chơi thân của cô bé, phổ biến nhất chính là mấy phần mềm trò chơi kia.

Em gái Lương gần đây rất trầm mê vào bộ trò chơi này, vì nó mà cô bé còn không thiết tha đến việc ăn cơm.

Tiền Ý Ý học theo cô nhóc chơi.

Lương Nguyệt Ninh thấy Tiền Ý Ý cũng muốn chơi liền đặc biệt hưng phấn, rốt cuộc cô bé cũng có thể dạy Tiền Ý Ý cái gì đó, vô cùng vui vẻ ôm đi động chỉ Tiền Ý Ý từng chút một.

"Chỉ, là như thế này... chỉ đè lại nơi này, "ba" một tiếng... sau đó cứ như vậy!" Hưng phấn của Lương Nguyệt Ninh được thể hiện rất rõ ràng.

Kỳ thật cũng không phải hưng phấn kiểu nhảy tung tung lên, cô nhóc cũng chỉ ngồi yên một chỗ, ánh mắt chớp chớp nhìn Tiền Ý Ý chơi, giọng điệu nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với trước kia.

Tiền Ý Ý thấy cô bé như vậy, tâm liền mềm ra, xoa xoa đầu cô nhóc, cùng chơi trò chơi này.

Trò chơi này là người ta mới tạo ra, còn đang trong giai đoạn thử nghiệm, mới được xuất ra thị trường không lâu, phần lớn đều là học sinh cấp hai, cấp ba chơi, đương nhiên cũng có vài cô, cậu nhóc tiểu học tải về.

Game rất đơn giản, cũng không quá khó chơi cho nên khiến cho rất nhiều người yêu thích không buông.

Tiền Ý Ý chơi một hồi lâu mới phát hiện ở bên dưới góc phải của màn hình, có một dấu hiệu hình chữ "L".

Đây là công ty Tiền gia với Ngô gia hợp tác.

Vậy không phải nói, game này chính là sản phẩm của công ty đó sao.

Không biết Lương Quyết Thành có tham gia hay không nhỉ.

Tuy rằng Tiền Ý Ý không biết, thế nhưng vẫn rất vui vẻ. Vậy cũng có thể nói là không lâu sau, sản phẩm của Lương Quyết Thành cũng được đưa ra thị trường, thuận lợi rất nhiều cho hướng phát triển của anh trong tương lai.

Đây là một chuyện cực kì tốt.

Sự tồn tại của cô khiến Lương Quyết Thành được tiếp xúc với mấy thứ này từ sớm như vậy, cũng làm cho anh thích nghi sớm hơn với công việc này. Nhìn thấy càng sớm thì mục tiêu trong tương lai càng cao, đối với tương lai của anh cũng thật là sáng lạn.

Có lẽ tất cả tồn tại đều có một dụng ý nhất định.

Thí dụ như Tiền Ý Ý cảm thấy, sự tồn tại của cô khiến cho nhân sinh của Lương Quyết Thành thay đổi.

Như vậy thì trong lòng cô càng muốn trang bị đầy đủ cho anh hơn.

Vui vẻ.

Loại vui vẻ này rất muốn chia sẻ với người khác.

Tuổi tác của mẹ Lương không lớn, ngay khi còn trẻ đã liên tục nằm ở bệnh viện, bà chưa bao giờ cần bận tâm tới củi gạo dầu muối, tất cả gánh nặng trong sinh hoạt đều đặt trên vai Lương Quyết Thành. Bà ấy vẫn còn rất trẻ, thậm chí trên người còn có chút sức sống của thiếu nữ mới hai mươi.

Tiền Ý Ý cảm thấy hơi áp lực.

Nếu như không có gì thay đổi, người này về sau sẽ là mẹ chồng của cô.

Tiền Ý Ý lặng lẽ vuốt khuôn mặt nhỏ.

Cô nhất định phải chăm sóc tốt cho gương mặt này của mình, tránh cho về sau đi ra ngoài, người khác còn tưởng rằng cô với mẹ Lương là hai người cùng thế hệ.

Đối với con gái mà nói thì mẹ mình nhìn còn trẻ hơn mình là một chuyện quá tàn nhẫn.

Nhất định phải làm cho mình nhìn giống như một tiểu bối mới được.

Mẹ Lương làm một bàn đồ ăn.

Thời điểm thử tay nghề của mẹ Lương, rốt cuộc thì Tiền Ý Ý cũng biết vì sao tay nghề của Lương Nguyệt Ninh lại tốt đến như vậy.

"Dì làm có hơi thiên về ngọt một chút, không biết khẩu vị của Ý Ý như thế nào, dì chỉ có thể làm một chút đồ ăn của Hải thị, hi vọng con không chê."

Mẹ Lương nghiêm túc nói tiếp, bà cũng nhiều năm chưa từng xuống bếp, hôm nay là lần đầu tiên nghênh đón con dâu tới, bà có hơi thấp thòm, ngồi ở một bên căn dặn nhìn Tiền Ý Ý, sợ rằng cô sẽ cảm thấy thức ăn không ngon.

Động tác của bà cùng em gái Lương bên cạnh hoàn toàn trùng hợp với nhau.

Đại tỷ tỷ tuổi trẻ xinh đẹp cùng tiểu muội muội đồng thời dùng loại ánh mắt mong chờ nhìn Tiễn Ý Ý, khiến cho cô có áp lực rất lớn, đồng thời cũng cảm thấy vui vẻ ở trong lòng. Cùng hai mỹ nhân ngồi chung một chỗ ăn cơm, được hai mỹ nhân ngắm nhìn chăm chăm, cảm giác vô cùng tốt.

Tiến Ý Ý cắn đũa, đem ánh mắt chuyển qua người Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành thừa kế vẻ đẹp của mẹ mình, nhưng thêm một loại khí chất độc đáo hơn khiến anh dù vẫn còn trẻ nhưng dựa vào nhan sắc này cũng trở thành một đại mỹ nhân không hơn không kém.

Tiến Ý Ý ăn vô cùng vui vẻ.

Tay nghề của mẹ Lương vốn rất tốt; còn có tay nghề của Lương Nguyệt Ninh hỗ trợ, ăn đồ ăn họ làm, vừa ngẩng đầu lên liền có thể nhìn thấy gương mặt kia của Lương Quyết Thành, vừa có sắc đẹp dễ ngắm, vừa có cơm ngon để ăn, loại cảm giác này khiến người ta không thể kiềm chế được sung sướng.

Sắc đẹp giết người x3, cái này đối với một người thuộc dạng nhan không* như cô mà nói là một loại bạo kích.

* Những người mê sắc đẹp.

Tiến Ý Ý bất tri bất giác ăn được rất nhiều.

Nơi này vốn có bốn phòng, trước đó có một phòng là của Tiễn Ý Ý, một phòng là của Lương Quyết Thành, một phòng là của Lương Nguyệt Ninh, còn một phòng là thư phòng. Hiện tại có chút cải biến.

Phòng của Lương Quyết Thành, em gái Lương có hỏi qua ý kiến của anh xong liền yên lặng chuyển đồ đạc đến phòng của Tiễn Ý Ý, để một căn phòng trống cho mẹ Lương ở tạm thời.

Bà ấy chỉ có thể ở nửa tháng.

Qua mười lăm tháng giêng, bà còn phải trở lại bệnh viện.

Kỳ thật chứng bệnh của mẹ Lương chỉ cần không chế tốt thì phần lớn thời gian sẽ đều như người bình thường. Chỉ là bà ấy sợ sẽ làm điều gì đó ảnh hưởng tới những đứa nhỏ, cũng sợ người ngoài biết Lương Quyết Thành với em gái có một người mẹ thân kinh bất thường, dẫn đến có thành kiến với họ.

Bây giờ còn có thêm cả Tiễn Ý Ý.

Xuất thân của Tiễn Ý Ý ở trong lòng bà chính là một ngọn núi lớn.

Bà đặc biệt lo lắng mình sẽ kéo chân sau của con trai, kỳ thật thì tuổi càng nhỏ, yêu đương sẽ càng đơn thuần. Sau lớn dần lên, suy nghĩ sẽ càng ngày càng phức tạp, không phải chỉ yêu thích là có thể khẳng định được tương lai của hai người.

Tiền gia có gia thế như thế, nếu để cho người khác biết đối tượng kết hôn của Tiễn Ý Ý có một bà mẹ bị bệnh tâm thần, chẳng phải sẽ biến thành đề tài đàm chọc Tiễn Ý Ý sao.

Đây là chuyện mẹ Lương tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Bà suy xét qua, nếu về sau bà vẫn trị không hết bệnh thì sẽ một mình trở về Tô thị, trở lại nơi bà đã lớn lên kia.

Ở nơi đó, vô luận như thế nào bà đều có thể sống rất tốt, hơn nữa nói không chừng còn có thể ngẫu nhiên gặp lại cha mẹ.

Thời điểm đến, bà ấy hoàn toàn có thể sống một mình thật tốt, sẽ không cản trở các con của mình, làm một gia trưởng đủ tư cách.

Chỉ là nếu nói như vậy, bà sẽ không thể chăm sóc cho cháu nội của mình.

Mẹ Lương bị loại rối rắm này làm cho tâm bị chia thành hai nửa. Một nửa là điên cuồng muốn chăm sóc đứa nhỏ của Lương Quyết Thành và Tiễn Ý Ý, ôm đứa cháu nội xuống lầu phơi nắng. Một nửa là tự khuyên chính mình rời đi, tuyệt đối không muốn cản trở con mình.

Tiến Ý Ý không biết mẹ Lương nghĩ tới mấy chuyện này, cùng Lương Nguyệt Ninh thu dọn bát đũa, vừa quay đầu liền nhìn thấy bà ôm gối ngồi trên sofa, vẻ mặt khô sở. Chốc lát sau lại đem gối ôm buông xuống, một lúc sau lại ôm lên.

Tiến Ý Ý nhìn một hồi lâu, đi qua ngồi xuống bên cạnh bà.

"Dì Lương."

Mẹ Lương đang đắm chìm trong thế giới của bản thân, thiếu chút nữa bị cô làm cho hoảng sợ. Bà ngẩng đầu lên nhìn Tiễn Ý Ý, có chút xấu hổ.

"Ý Ý."

"Dì Lương có tâm sự sao? Dì cứ nói với con, con giúp dì nghĩ cách."

Giọng điệu cô rất hiền hòa.

Cô ngồi bên cạnh mẹ Lương, bộ dáng khi nói chuyện không hề giống với thân phận bạn gái của con trai bà, ngược lại giống như một người cùng thế hệ với bà hơn.

Kỳ thật tuổi của Tiễn Ý Ý trước khi xuyên thư cũng vừa mới hai mươi, mà mẹ Lương cũng đã qua cái tuổi hai mươi này rồi, trên thực tế thì tâm lý tuổi này của hai người cũng không có gì khác biệt lắm.

Nếu cô bày ra bộ dáng của một tiểu bối, nói không chừng mẹ Lương sẽ bởi vì trách nhiệm sẽ càng khó mở miệng. Thế nhưng khi Tiễn Ý Ý có thái độ tùy ý, mẹ Lương liền cảm thấy người ngồi bên cạnh bà giống như một người bạn bè bình thường vậy.

Đã nhiều năm như vậy, bà cũng không có một người bạn nào để tâm sự.

Mẹ Lương nói quanh nói co một hồi, rốt cuộc vẫn nói ra.

"Ý Ý, dì đang nghĩ, về sau dì có thể trông đứa nhỏ của hai đứa có được không?"

Tiến Ý Ý mờ mịt trừng mắt nhìn: "... Dạ?"

Cô mới nghe thấy cái gì cơ?

Không phải chứ... mới yêu đương được hai ngày mà mẹ của bạn trai đã suy xét đến việc chăm sóc con của hai người rồi sao? Loại tình huống này cô nên làm thế nào bây giờ?

Mẹ Lương vẫn còn đang rối rắm.

"Dì nghĩ, về sau hai đứa kết hôn, dì cũng không có chuyện gì làm. Vẫn nên quay về Tô thị đi, dì là người Tô thị, sinh hoạt ở đó cũng mười mấy năm rồi, dì muốn trở về đó tiếp tục sống nốt quãng đời còn lại, có thể vẽ tranh, còn có thể bán lấy tiền. A, nếu tình huống của dì không tốt lắm, các con có thể đưa dì tới bệnh viện, thế nhưng nếu có thể, dì không muốn tới đó có được không?"

Mẹ Lương có chút cẩn thận: "Nếu dì ở Tô thị thì mong hai tết mỗi năm, hai đứa có thể mang đứa nhỏ về chơi với dì có được không? Dì có thể trông nó giúp hai đứa, Thành Thành với Ninh Ninh đều là một tay dì nuôi lớn đấy."

Tiến Ý Ý rốt cuộc cũng phản ứng kịp mẹ Lương đang nói cái gì.

"Dì Lương," Tiễn Ý Ý không cự tuyệt, giống như mẹ Lương là người dễ bị kích động, phải cẩn thận an ủi, "Nếu dì thích có đứa nhỏ thì tất nhiên là được, thế nhưng bây giờ vẫn còn rất sớm mà."

"Không sớm!" Mẹ Lương nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Các con cảm thấy sớm thế nhưng thật sự không sớm tí nào. Hiện tại hai đứa đã lớp 11 rồi, năm nay sẽ lên lớp 12. Phải cố gắng học tập thật tốt, lên đại học cũng phải học thật giỏi, chờ các con đủ tuổi kết hôn, chuyện phải tính cũng rất nhiều. Nếu như hai đứa muốn học nghiên cứu thì sao? Muốn học lên tiến sĩ thì sao? Nếu có đứa nhỏ trước đó thì phải làm sao, ai trông nó chứ? Ý Ý, chuyện này đương nhiên dì sẽ lo! Chúng ta lên kế hoạch từ bây giờ luôn đi, làm cách nào để chăm sóc đứa bé đây."

Tiến Ý Ý:... Không, thật sự vẫn còn sớm mà.

Bất tự còn chưa xem đâu.

Tiến Ý Ý bất đắc dĩ ngẩng đầu.

"Con cũng có thể trông." Lương Nguyệt Ninh nghe thấy liền nhanh chóng giơ tay, "Chị Ý Ý, em có thể hát, có thể dạy nhảy, có thể cùng đứa bé chơi game, còn có thể dạy kèm cho đứa bé học, cũng có thể nấu nhiều món ngon cho chất nử nữa. Em cũng có thể giúp hai người trông con mà."

Tiến Ý Ý: "... Không, vấn đề bây giờ là trông đứa nhỏ sao?"

Cô có chút tuyệt vọng đưa mắt nhìn Lương Quyết Thành.

Đại huynh đệ, cứu mạng.

Lương Quyết Thành nhận được ánh mắt của Tiễn Ý Ý.

Anh nói: "Hai người đừng cãi nhau nữa."

Phải, đừng cãi nữa! Đứa nhỏ ở đâu ra cho hai người tranh nhau chứ!

Tiến Ý Ý rốt cuộc cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Lương Quyết Thành không nhanh không chậm nói: "Chuyện của đứa bé con sẽ thương lượng với Ý Ý sau đó sẽ quyết định. Trước mắt thì con thiên về việc đứa nhỏ sẽ để con chăm sóc hơn. Thân làm cha, tự mình chăm sóc nó, về sau đứa nhỏ sẽ càng thân cận với bọn con hơn. Hơn nữa để cha mẹ đẻ chăm sóc sẽ có lợi cho sự phát triển về mặt tâm lý."

Tiền Ý Ý: "..."

Cô tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Không cứu được.

Lương Quyết Thành không cứu được, em gái Lương cũng không, mẹ Lương cũng vậy.

Cái nhà này không cứu được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Năm mới đến, Lương Quyết Thành còn đang hí hửng khi nghĩ đến có thể dành nhiều thời gian của kì nghỉ đông để trôi qua cùng Tiền Ý Ý. Ai dè vừa mới qua 15 tháng giêng, tiểu thúc đã gọi điện tới, để Lương Quyết Thành cùng Dương tiên sinh trở về Kinh thị.

Chuyện này Tiền Thiếu Trầm cũng đã suy nghĩ rất kỹ. Đi Kinh thị bên kia sẽ có ích hơn đối với Lương Quyết Thành, so với ở Hải thị thì anh càng có thể học được nhiều thứ hơn. Về phần trường học, dù sao học lực của Lương Quyết Thành cũng không cần quá lo lắng, dù cho anh không có học ở trường nữa thì kết quả kì thi hàng tháng vẫn xếp hạng nhất toàn trường.

Việc này cũng sẽ không ảnh hưởng tới kết quả học tập của anh, hơn nữa còn có thể để anh tiết kiệm chút thời gian học được những điều mới hơn.

Lương Quyết Thành càng nghĩ càng thấy đúng.

Trường học đối với việc này của Lương Quyết Thành chính là nhắm một mắt mở một mắt, dù sao chỉ cần học bạ của anh vẫn còn ở Nhất Trung thì anh vẫn còn muốn thi đại học, mà còn nghĩ đến chuyện thi thì cái gì cũng nói được dễ dàng hơn. Bất quá chỉ là không có tới trường trong thời gian dài mà thôi, việc nhỏ.

Lương Quyết Thành dễ dàng xin nghỉ dài hạn mà không phải học sinh nào cũng có cái đặc quyền này. Một lần nghỉ này chính là cả một học kỳ.

Tiền Ý Ý cũng biết tiểu thúc đang để Lương Quyết Thành từng bước gia nhập vào thế giới của hắn, tất cả đều vì tốt cho tương lai của cả anh và Tiền Ý Ý, cho nên cô cũng không cản trở. Bất quá chỉ tách ra một học kì mà thôi, cũng không phải sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Mỗi tháng Tiền Ý Ý đều sẽ đi Kinh thị một lần để thăm Lương Quyết Thành. Chỉ là về sau mỗi lần đi đều vội vàng vàng, đi đi về về ngay trong ngày, ba bốn tháng liên tiếp như thế, giống như hai người họ chưa từng nói chuyện hân hoan với nhau thì phải.

Học kỳ mới đến, Tiền Ý Ý danh chính ngôn thuận xếp thứ ba của ban 11, bên trên chỉ có hai học bá Lương Quyết Thành và Nhâm Kha là không hề thay đổi, còn lại các học sinh khác đều không đánh bại được cô.

Qua vài lần thi tháng, Tiền Ý Ý đã ổn định trong top 60, bất luận là ai cũng phải thừa nhận Tiền Ý Ý có thiên phú cùng sự tiến bộ vượt bậc ở phương diện học tập này.

Nếu muốn nói học kỳ này Tiền Ý Ý thoải mái nhất là chuyện gì thì đó chính là từ lúc bắt đầu học kỳ cho tới bây giờ, Tiền Mân Văn chưa từng tìm cô gây phiền toái. Hai người ở trong trường giống như hai người xa lạ, sau khi tan học lại trở về nhà riêng, không hề can thiệp vào chuyện của nhau, khiến cho cô vô cùng vui vẻ.

Tháng 5 vừa qua, tháng 6 đã tới, Tào Khung cùng Hà Ứng Hoan chuẩn bị đính hôn.

Dựa theo ý tứ của trường bố hai nhà là vừa qua năm mới hai người sẽ đính hôn. Thế nhưng Hà Ứng Hoan lại bằng mọi cách muốn chờ tới xuân về hoa nở, có thể mặc được những bộ váy xinh đẹp thì mới bằng lòng đính hôn cho nên chuyện này bị lùi lại vài ba tháng.

Cuốn lịch đặt trên đầu giường được xé đến ngày 1/6, đồng hồ báo thức trên điện thoại Tiễn Ý Ý từ sáng sớm đã reo vang không ngừng, còn thêm tiếng gọi bấm theo không rít của a di, liên tục gõ cửa, một tiếng lại một tiếng hỏi: "Ý Ý, con dậy chưa?"

Tiến Ý Ý dựa vào hai cái âm thanh này, miễn cưỡng rời giường lúc 5h sáng, mơ mơ màng màng rửa mặt ăn cơm, thay một bộ váy liền áo không tay, được thợ trang điểm đem tóc dài của mình hơi cuốn lên một chút, trang điểm xong, thu thập thỏa đáng thì cũng chỉ mới 8h.

Cô hận không thể nằm luôn xuống bàn ngủ tiếp một giấc nữa, thế những thời gian cũng không còn kịp để cô ngủ nữa rồi. Tiệc đính hôn của Hà Ứng Hoan bắt đầu lúc 10 rưỡi, lái xe qua đó chắc cũng đã 9h hơn, có thêm nửa tiếng chuẩn bị, cũng không coi là nhiều.

Tiến Ý Ý cầm túi xách lên, theo Lưu thúc lên xe.

Thời tiết hiện tại vô cùng nóng, ngoài cửa sổ xe là những người đi đường mặc quần đùi áo ngắn tay, còn có nhóm lão gia tử phẩy phẩy quạt hương bồ, trên thân cây ngẫu nhiên còn có một hai con ve không biết từ nơi nào đến.

Hè tới rồi.

Tiến Ý Ý nhìn chằm chằm ngoài cửa xe, ngăn người trong giây lát, không biết có phải thời gian trôi qua quá nhanh hay không mà cô lại có loại cảm giác không quá rõ ràng.

Ước chừng là đoạn thời gian qua quá mức yên lặng, cơ hồ không để lại cho cô một chút ký ức sâu đậm gì, khoảng thời gian này giống như một giấc mơ hư ảo, chớp mắt liền qua.

Hiện trường đính hôn là ở nhà của Tào Khung.

Nhóm bạn thân của hai người đã sớm ăn mặc chỉnh tề tới trước chín giờ để chúc phúc cho hai người họ.

Tiến Ý Ý vừa đến, chào mẹ Tào và mẹ Hà xong liền đi lên tầng hai, Hà Ứng Hoan là nhân vật chính của ngày hôm nay, hiện giờ đang trang điểm ở bên trong.

Nói là đang trang điểm thế nhưng cô ấy đã sớm chuẩn bị xong tất cả, trên người mặc một cái áo trắng cùng quần trắng, cả tóc và mặt đều đã được làm xong, trong tay cầm di động nghiêm túc chơi game.

Thời điểm Tiến Ý Ý đi vào, đầu của Hà Ứng Hoan cũng không có nâng lên, trực tiếp kêu Tiến Ý Ý ngồi xuống, còn cô ấy vẫn tiếp tục chơi.

Đính hôn không bằng chơi trò chơi, bây giờ tinh lực chủ yếu của Hà Ứng Hoan chỉ đặt trên cái game online này.

"Hoan Hoan, cậu không cảm thấy khản trương sao, người sắp đính hôn là cậu đấy." Cùng ở trong này còn có một nhóm bạn bè tốt của Hà Ứng Hoan, mấy cô gái nhìn thấy cô ấy vẫn còn đang chơi game liền đề lại màn hình điện thoại, đẩy đẩy cánh tay cô ấy một cái, "Hay là do cậu quá khản trương?"

Màn hình di động của Hà Ứng Hoan bị đề lại, không có cách nào tiếp tục, cô ấy liền nhét điện thoại vào trong tay Tiến Ý Ý.

"Ý Ý, giúp tớ chơi nốt ván này."

Tiến Ý Ý bị nhét cho cái di động, nhìn màn hình thấy nhân vật còn đang chuyển động, cũng chỉ có thể thu hồi lời muốn nói, giúp Hà Ứng Hoan đánh nốt trận, chung quy còn có đồng đội ở bên trong, không thể làm ảnh hưởng tới người ta được.

Tiến Ý Ý giúp Hà Ứng Hoan chơi game, Hà Ứng Hoan liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, lắc lắc tay.

"Khản trương cái gì, không phải chỉ là đính hôn với Khung Khung thôi sao. Quen biết nhiều năm như vậy thì có cái gì đáng để khản trương chứ. Yên tâm đi."

"Thế nhưng trước kia các cậu là bạn bè, hiện tại lại tiến tới việc đính hôn, sau này sẽ trở thành vợ chồng, khác hoàn toàn so với trước đây mà."

Hà Ứng Hoan nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Ai nói làm vợ chồng thì không thể làm bạn bè chứ, tớ với Khung Khung, cả đời này cũng chỉ có thể làm bạn bè. Nếu mọi người đều là bạn bè thì khản trương cái gì, không phải vẫn giống như trước kia sao."

Bạn bè của Hà Ứng Hoan nói không lại, chỉ có thể ngồi ở một bên vỗ vỗ chiếu, không đề cập tới việc này nữa.

Dù sao mọi người đều biết, lễ đính hôn này xuất phát từ lợi ích của hai nhà chứ không phải do hai người yêu thích lẫn nhau.

Chỉ là hợp tác song phương giữa hai nhà mà thôi, đích xác thì cũng không nên yêu cầu cái gì quá đáng.

Chỉ là, Hà Ứng Hoan thật đáng thương, cô ấy đang ở độ tuổi đẹp nhất của đời người, thế mà bị một tờ giấy hôn ước phá tan hết tất cả.

"Ý Ý."

Hà Ứng Hoan tùy tay ngắt một quả nho ăn, không để ý đến thợ trang điểm ở phía sau đang đau lòng nhìn son môi của cô ấy, kích động hỏi, "Lương ca

nhà cậu còn chưa về sao? Hôm nay là ngày tứ đỉnh hôn, tốt xấu gì thì hân cũng là vị hôn phu của cậu, không tới chúc phúc cho bọn tớ hả?"

Tay Tiền Ý Ý run lên, ở điểm cuối cùng giết nốt một người, trò chơi kết thúc.

Cô đưa điện thoại cho Hà Ứng Hoan.

"Hân là phải về mới đúng, tớ đã nói rồi."

Tiền Ý Ý cũng rất buồn bực vì chuyện này.

Lần cuối cùng anh về cũng là một tháng trước rồi, vội vàng ở lại một ngày liền bay về Kinh thị ngay. Gặp mặt cô cũng rất vội vàng.

Lúc này là hôn lễ của Tào Khung với Hà Ứng Hoan, Lương Quyết Thành hiện tại cũng là con rể tương lai của Tiền gia, là vị hôn phu của Tiền Ý Ý, nói thế nào cũng nên có mặt; trước đó Tiền Ý Ý có gọi video cho Lương Quyết Thành nhắc tới chuyện này, Lương Quyết Thành nói là anh rảnh sẽ trở về một chuyến.

Này cũng sắp tới 9 rưỡi rồi, mà đến cái bóng của anh cũng chả thấy đâu.

Tiền Ý Ý đi lên sân thượng lầu hai, gọi điện thoại cho Lương Quyết Thành.

Mười giây trôi qua, điện thoại tiếp thông.

"Anh đang ở đâu vậy?"

Một tiếng nữa là đến lễ đính hôn của Tào Khung với Hà Ứng Hoan rồi, thân là vị hôn phu của Tiền Ý Ý, Lương Quyết Thành ít nhất phải đến trước nửa tiếng mới được.

"Đã tới rồi, nhưng mà..."

Thanh âm Lương Quyết Thành có chút bất đắc dĩ, hạ thấp giọng: "Bị người quán lấy."

Bị người quán lấy?

Phản ứng đầu tiên của Tiền Ý Ý chính là có một cô gái xinh đẹp vừa nhìn thấy anh liền nhất kiến chung tình. Thật sự thì Lương Quyết Thành càng ngày càng lộ mặt ra ngoài nhiều hơn, cũng luyện ra được một thân bản lĩnh trêu hoa ghẹo nguyệt.

"Người nào có thể quán lấy anh vậy?"

Tiền Ý Ý ngược lại có chút tò mò.

Lương Quyết Thành gọi ong chọc bướm đều là bản lĩnh của cái gương mặt kia, thế nhưng bản lĩnh xua đuổi ong bướm càng lợi hại hơn. Chưa từng có đứa con gái nào có thể chiếm tiện nghi của anh được, Tiền Ý Ý hoàn toàn yên tâm về anh trên phương diện này, còn có tâm tư trêu đùa: "Sao vậy, đối phương xinh đẹp lắm sao, mê hoặc được cả anh cơ à?"

Thanh âm Lương Quyết Thành nghiêm túc: "Nói thật thì, cũng không phải không có."

Tiền Ý Ý nhướn mày.

Có chút thú vị.

Thế nhưng Lương Quyết Thành mà cô quen, chưa bao giờ khiến cho cô phải hiểu lầm chuyện gì cả, anh luôn cho cô một cảm giác rất an toàn, từ đầu tới giờ không có bất kỳ một ai có thể chen chân vào giữa hai người, đừng nói một chân, đến một cái lông chân cũng chen không được.

Anh nói ra loại lời này, như vậy người quán lấy anh khẳng định không phải người bình thường.

Tiền Ý Ý nghĩ ngợi.

"Con trai sao?"

Thanh âm Lương Quyết Thành hơi miễn cưỡng: "Xem như là vậy đi."

Cái gì mà xem như? Giới tính của một người còn phải "xem như" nữa à?

Đầu của Tiền Ý Ý còn chưa vận chuyển kịp, Lương Quyết Thành đã cho cô một câu trả lời.

"Lệ gia tiểu công tử nói muốn đi cùng, có thể chứ?"

Lệ gia tiểu công tử, Lệ Tuấn?

Lần cuối cô gặp đứa trẻ này là vào sáng ngày 29 Tết, cậu ta chỉ nói ít lời kỳ quái rồi rời đi ngay.

Lệ gia tiểu thiếu gia này, Tiền Ý Ý biết cậu ta khẳng định không phải người bình thường. Thế nhưng trong lòng Tiền Ý Ý, cậu thiếu gia này vẫn ở một phe với Tiền Mân Văn và Điều Nhất Nam.

Thời gian mấy tháng trôi qua, Tiền Ý Ý thế nhưng lại không nghe nói tới chuyện Lệ Tuần có liên hệ với Tiền Mân Văn. Nhưng dù vậy cũng đâu ai biết được sau lưng hai người này sẽ thế nào đâu. Tám phần mười là Lệ Tuần trọng sinh một lần nữa, cho nên cậu ta mới tồn tại như một BUG, muốn làm chuyện gì đối với cậu ta thực sự là rất dễ dàng. Tiền Ý Ý còn nhớ ở trong nguyên tác, nhờ có sự can thiệp của tiểu thiếu gia Lệ Tuần này mà Lương Quyết Thành trải qua vô cùng gian nan.

Thời gian dài như vậy cũng không nghe tới cái tên "Lệ Tuần" này, sao hôm nay cậu ta lại tới đây? Đến đây còn chưa tính, lại còn quần lấy Lương Quyết Thành nữa chứ.

Tiền Ý Ý không khỏi cảnh giác hơn, có chút bận tâm đứa trẻ này sẽ giờ trò xấu với Lương Quyết Thành.

Nếu như cậu ta trọng sinh một lần nữa, vậy khẳng định là biết về sau Lương Quyết Thành sẽ đi đến vị trí nào. Khác với Lương Quyết Thành ở trong quá khứ bị người ta coi khinh, anh của sau này khiến ai ai cũng phải cảnh giác, đề ý tới.

Lệ Tuần không phải muốn thừa dịp này xuống tay với Lương Quyết Thành đấy chứ?

Khó mà làm được.

Tiền Ý Ý cảnh giác Lệ Tuần, tuy bề ngoài Lệ Tuần mới chỉ là một tên tiểu tử mười bốn, mười lăm tuổi, thế nhưng ở trong lòng cô, cậu ta so với Tiền Mân Văn hay Điều Nhất Nam còn là người nguy hiểm hơn.

"... Kỳ thật, em không phải đề nghị." Tiền Ý Ý nói thật phần uyển chuyển.

Lương Quyết Thành bên kia hiểu được ý tứ của cô, chẳng qua...

"Chỉ sợ không còn kịp nữa rồi."

Ngữ điệu của Lương Quyết Thành thản nhiên.

Tiền Ý Ý cầm điện thoại quay đầu, cánh cửa bị người đẩy ra, Lương Quyết Thành đã hơn nửa tháng cô không gặp đang mặc áo sơ mi trắng, trên tay cầm một bông hoa màu trắng mà người ở yến hội phát, cách nửa căn phòng hướng cô mỉm cười.

Hai mắt Tiền Ý Ý sáng lên.

Bên cạnh Lương Quyết Thành lại có thêm một cậu thiếu niên choai choai chiếm cứ lấy tầm mắt của cô. Lệ gia tiểu thiếu gia nhìn cô mỉm cười, so với Lương Quyết Thành khi nhìn thấy cô còn vui vẻ hơn.

"Chị Ý Ý, đã lâu không gặp."

Lệ gia tiểu thiếu gia dẫn đầu một bước vượt qua Lương Quyết Thành, đi đến bên người Tiền Ý Ý, đem bông hoa hồng trắng trên tay đưa cho cô.

Tiền Ý Ý nhìn chằm chằm hoa hồng của cậu ta, rồi lại nhìn Lương Quyết Thành, uyển chuyển nói: "Đã lâu không gặp, em không đi tìm chị Mân Văn sao?"

Biểu tình Lệ Tuần hơi có chút biến hóa.

Ý cười của cậu ta mơ hồ giảm đi đôi chút.

"Sao thế, chị Ý Ý cảm thấy quan hệ của em với Tiền Mân Văn rất tốt sao?"

Chẳng lẽ không đúng?

Tiền Ý Ý nhún mày.

Chẳng lẽ hai người này ngoài mặt chơi trò giả vờ không quen biết nhau?

Tuy nhiên việc này cũng không có liên quan gì với cô, hoa hồng trắng của Lệ Tuần, cô không thể nhận. Tuy rằng cậu ta mới chỉ là một đứa bé, đưa cho cô một bông hoa cũng chỉ muốn tỏ ra thân thiết cùng lấy lòng mà thôi, không có ý nghĩa gì khác, thế nhưng khi nghĩ tới Lệ Tuần cũng có thể trọng sinh trở về, Tiền Ý Ý đối với cậu ta liền có chút đề phòng.

Hướng chị, cô còn có hoa hồng trắng của Lương Quyết Thành nữa cơ mà.

Hoa hồng trắng của Lương Quyết Thành đeo lên trước ngực cô. Mà đứa nhỏ Lệ Tuần này, lấy lý do thoái thác là tuổi còn nhỏ nên đã bị Hà Ứng Hoan

đồ đi ra ngoài chơi cùng với em trai cô ấy.

Tiền Ý Ý chỉ cần nghĩ tới Lệ Tuần phải che giấu bộ dáng của mình, nắm tay một đứa nhóc choai choai 12 tuổi, liền không nhịn được muốn cười.

Phòng hóa trang của Hà Ứng Hoan toàn là con gái, Lương Quyết Thành cũng chỉ có thể đến xem Tiền Ý Ý một chút, sau đó liền lui ra ngoài.

Rất cuộc thì cũng là đàn ông con trai, không thể ở trong này quá lâu.

Tiền Ý Ý nhận lấy hoa hồng trắng của Lương Quyết Thành, nắm tay Lương Quyết Thành đẩy người ra khỏi cửa.

"Đứng rồi Ý Ý."

Hà Ứng Hoan nhìn Tiền Ý Ý đẩy Lương Quyết Thành ra cửa, lặng lẽ đối với cô nói một câu: "Này Khung Khung có nhắn tin cho tớ, bảo tớ nói cho cậu biết."

"Hôm nay người của Diêu gia cũng đến."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100

Edit: Thương Thù

Beta: Tịnh Nghiên

Hà Ứng Hoan hơi khó hiểu: "Cậu ta nói cái này rất quan trọng. Người của Diêu gia tới đối với cậu rất quan trọng sao?"

Tiền Ý Ý biến sắc: "Ai tới?"

"Người cảm quyền của Diêu gia hiện nay, Diêu Viễn. Cả vợ con ông ta cũng tới. Có cả Diêu Nhất Nam nữa."

Có thể nói, bởi vì có quan hệ với Tào gia cho nên lần này Diêu gia hầu như đi cả nhà.

Đến nhiều như vậy, vạn nhất bị bắt gặp thì sao. Diêu Nhất Nam mắt mù không có nghĩa mọi người trong Diêu gia mắt đều mù. Nếu như có ai đó nhận ra, chẳng phải là chuyện xấu sao.

Tiền Ý Ý do dự, nhanh chóng nhắn tin cho Lương Quyết Thành, đề anh đi lên sân thượng tầng hai gặp cô.

Chỉ cần có thể tránh đụng mặt với người của Diêu gia thì có thể làm giảm nguy cơ phát triển theo đúng tuyến của kịch bản ban đầu.

Sân thượng ở lầu hai có một cánh cửa, cô chỉ cần khóa trái, đem mình với Lương Quyết Thành cùng nhốt lại ở bên trong, hoặc đem anh giấu ở bên trong liền có thể tránh đụng mặt với Diêu gia rồi.

Thế nhưng như vậy lại có vẻ hơi khó nói với người ta.

Đến Tào gia chính là để chúc phúc cho Tào Khung và Hà Ứng Hoan, nếu như hai người không ra gặp khách thì cũng không tốt lắm.

Lúc xuống lầu Tiền Ý Ý suy nghĩ hồi lâu, trong khoảng thời gian ngắn, kỳ thật không làm cách nào nghĩ ra được một phương pháp vẹn cả đôi đường.

"Chị Ý Ý."

Tiền Ý Ý vừa xuống lầu, thiếu niên đứng ở cạnh cầu thang đã cười tươi chào cô.

Đứa trẻ kia của Hà gia đã sớm bị Lệ Tuần cắt đuôi từ lúc nào rồi, cậu ta mặc vest trắng, tuy rằng vẫn là một thằng nhóc con choai choai, thế nhưng nhìn kỹ thì đã có một ít phong thái của Lệ thiếu trong tương lai.

"Chị Ý Ý, nếu không ngại thì có thể nói chuyện với em đôi ba câu không?"

Lệ Tuần trước mặt không ít tân khách, nho nhã lại lễ độ.

Tiền Ý Ý dừng bước.

"Lệ tiểu thiếu gia có chuyện gì vậy?"

"Chị theo em chẳng phải sẽ biết ngay sao?"

Lệ Tuần vẫn có bộ dáng cười tủm tỉm, thoát nhìn thì khác biệt hoàn toàn với Lệ Tuần trong nguyên tác.

Tiền Ý Ý hơi do dự, thế nhưng vẫn nhấc váy đi theo bước chân của Lệ Tuần.

Cậu ta mang Tiền Ý Ý vòng ra sau hoa viên.

Sau hoa viên bên này đang có mấy cô gái đang chụp ảnh, còn có mấy đứa nhỏ của Tào gia đang chơi đùa.

May mà không có người nào quan trọng, nói chuyện cũng không sợ bị nghe lén.

"Tiền Ý Ý tiểu thư, cô cũng vậy đúng không?"

Lệ Tuần xoay lưng qua, đột nhiên lên tiếng.

Khả năng cũng chỉ có Tiền Ý Ý hiểu được ý tứ của Lệ Tuần.

Tiểu tử này không biết từ lúc nào đã trùng sinh trở về, vừa nhìn liền biết hướng đi của hắn bây giờ cùng trong kịch bản gốc hoàn toàn khác biệt, tự nhiên hắn cũng sẽ tìm đến những điểm khác so với kịch bản. Như vậy vấn đề là kịch bản có sự khác biệt ở chỗ nào, xem xét một chút liền có thể xác định ra.

Trước mắt thì Tiền Ý Ý này, không phải Tiền Ý Ý trong nguyên tác.

Một Tiền Ý Ý khác đưa tới toàn bộ kịch bản phát triển theo một hướng khác, tâm điểm tự nhiên cũng sẽ ở trên người của Tiền Ý Ý.

Lệ Tuần hoài nghi cô, cũng rất bình thường.

Tiền Ý Ý không tính toán sẽ cùng Lệ Tuần nhận thức lẫn nhau, không nói tới việc cô không phải nguyên chủ, cô với Lệ Tuần bây giờ cũng đứng ở hai chiến tuyến khác nhau, không đáng để cô phải bắt chuyện làm quen.

"Em nói gì thế?"

Tiền Ý Ý vẫn là một bộ dáng đại tỷ tỷ ôn nhu: "Có gì không tiện nói thẳng sao?"

Lệ Tuần tươi cười không giảm: "Tiền tiểu thư không cần giả vờ, cô biết tôi đang nói gì mà."

"Chị thật sự không biết." Về mặt Tiền Ý Ý ngay thơ, "Đến cùng em muốn nói gì thế?"

Lệ Tuần dừng một chút.

"Tôi biết cô đang lo lắng cái gì, tôi chỉ đến nói cho cô biết một câu mà thôi, cô không cần để tâm tới những gì tôi đã làm. Hoặc là nói, cô có thể hiểu rằng, tôi sẽ không tiếp tục làm ra những việc kia."

Tiền Ý Ý nghe có chút thú vị.

Ý tứ của đứa nhóc này chính là, từ nay về sau hắn sẽ không đi trên con đường của Lệ Tuần trước kia? Rốt cuộc là đang gạt cô, hay đang nói sự thật đây?

Ở trong nguyên tác chính, Lệ Tuần vẫn luôn là bạn tri kỉ bên người của Tiền Mân Văn, cho dù phát sinh ra chuyện gì thì Lệ Tuần đều vì cô ta mà xông pha chiến đấu. Cho dù là trong trận chiến chống lại Lương Quyết Thành, hắn cũng lâm trận đầu tiên.

Người như vậy, trùng sinh một lần nữa trở lại chẳng lẽ không phải nên trù tính sớm thay cho Tiền Mân Văn sao, tại sao có thể nói ra những lời này?

Hoặc là nói, bên trong nguyên tác chính còn có chuyện gì xảy ra mà cô không biết sao?

Tiền Ý Ý không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm thiếu niên cao hơn mình một cái đầu.

Lệ Tuần cười cười.

"Tôi nói cũng nhiều như vậy rồi, Tiền tiểu thư, cô có phải nên tin tưởng tôi một chút hay không?"

Lệ Tuần đưa tay ra.

"Không nói cái khác, nếu như cô hợp tác với tôi, sẽ có rất nhiều lợi ích đấy."

Tiền Ý Ý phục hồi tinh thần, đối diện với cánh tay đưa ra của Lê Tuấn, cô không có đáp lại.

"Tôi cảm thấy, Lê thiếu có lẽ suy nghĩ quá nhiều rồi. Tại sao tôi phải hợp tác với cậu nhì."

Tiền Ý Ý buông mi.

Lê Tuấn biết tất cả, đây thật sự là một người rất khó giải quyết. Lời hắn nói, khiến cho người đối diện lâm vào cảnh khó xử, không biết rốt cuộc có nên tin tưởng hắn hay không.

Chung quy thì ở trong nguyên tắc, hắn cũng là người bên cạnh Tiền Mân Văn từ đầu tới cuối, người như thế làm sao có thể tin được đây?

"Tiền tiểu thư, chúng ta tự nhiên cần sự hợp tác, cho dù ở bất cứ phương diện nào, mục tiêu cuối cùng, Tiền Mân Văn." Lê Tuấn tràn đầy tự tin.

"Lê thiếu, tôi muốn hỏi cậu một câu."

Tiền Ý Ý nhìn chằm chằm Lê Tuấn.

"Dựa vào đâu mà tôi phải tin tưởng cậu?"

Lê Tuấn bắt đầu dĩ nhiên vai: "Cô có thể xem như... tôi muốn trả thù cô ta đi."

Con mắt Tiền Ý Ý lóe qua một tia u quang.

Cô ta?

Giọng điệu của Lê Tuấn khiến cho người ta có chút đoán không ra.

"Có một số việc, nếu như không biết rõ chân tướng cũng sẽ không có cách nào tin tưởng. Đương nhiên, tôi tình ngộ không tính là sớm, lúc nhận ra mình sai thì ván đã đóng thuyền rồi."

"Tiền tiểu thư, tôi sẽ tận lực, trả lại tất cả cho cô cùng Lương Quyết Thành."

Giọng điệu của Lê Tuấn rất chân thành.

Tiền Ý Ý ngược mắt.

Ngay từ ban đầu cô đã cảm thấy Lê Tuấn rất kỳ quái, hiện tại cuối cùng thì cũng hiểu được hắn kỳ quái là vì cái gì rồi.

Hắn không phải là kim thủ chỉ của Tiền Mân Văn, quan hệ của hắn với Tiền Mân Văn, xảy ra chút chuyện dẫn tới không còn được như trước nữa.

Cái này thì cô không rõ lắm.

Tiền Ý Ý không nhìn thấy được kết cục, chỉ có thể thấy được kết cục của nhân vật phản diện, vì em gái mình, vì người thân còn sót lại duy nhất mà nhảy lầu tự sát.

Sau đó phát sinh ra cái gì, Tiền Ý Ý đều không biết. Có lẽ Lê Tuấn đã xảy ra một số chuyện, nhưng chuyện này lại xảy ra ở mãi về sau.

"Như vậy thì, để tỏ chút thành ý, Tiền tiểu thư, hôm nay tôi tới giúp cô một việc nhỏ."

"Hôm nay người của Diêu gia cũng tới rồi, tôi nghĩ cô cũng hiểu chuyện gì sẽ xảy ra đi."

Lê Tuấn chậm rãi nói ra: "Giương mặt kia của Lương Quyết Thành, nếu chỉ đứng một mình thì sẽ chẳng có ai hoài nghi gì, thế nhưng đứng chung một chỗ với đám người có cùng huyết thống kia, cô cũng biết, gen di truyền ít nhiều vẫn sẽ có chỗ tương tự. Nhất là cả một gia đình đứng chung một chỗ thế kia, cô nghĩ xem mọi người sẽ nghĩ như thế nào?"

"Nếu Lương Quyết Thành gặp phải người của Diêu gia, sẽ phát sinh chuyện gì cô hẳn là biết. Chắc hẳn cô cũng không muốn nhìn thấy chuyện này phát sinh đúng không." Lê Tuấn nói, "Tôi có thể giúp cô. Tôi có thể làm cho người của Diêu gia cùng Lương Quyết Thành không đụng mặt nhau."

"Đây là một chút tâm ý nhỏ của tôi, hi vọng Tiền tiểu thư có thể hiểu được, bây giờ tôi không phải kẻ địch của Tiền tiểu thư, cũng không phải kẻ địch của Lương Quyết Thành."

Lê Tuấn nói.

Hai người nói chuyện ở sau hoa viên cũng không lâu lắm, Lương Quyết Thành bên kia gọi điện thoại tới đây, hỏi xem sao Tiền Ý Ý còn chưa đi lên. Anh đã đứng ở sân thượng tầng hai đợi cô rồi.

Tiền Ý Ý đi lên sân thượng.

Lương Quyết Thành mặc một thân áo vest chỉnh tề, quay lưng lại với cửa.

Anh cảm di động dựa vào lan can, tựa hồ như đang ngẩn người, Tiền Ý Ý làm ra động tĩnh phía sau, anh cũng không nghe thấy.

"Lương ca."

Tiền Ý Ý đóng cửa, khóa trái, cười tủm tỉm tiến lên.

Lương Quyết Thành bị cắt ngang dòng suy nghĩ, ngẩng đầu.

Đáy mắt anh dần dần hiện lên một loại vui sướng.

Một phen kéo cô gái nhỏ trước mặt vào trong lòng.

"Dịch dịch khinh khí cầu sang đây một chút."

"Ai để hoa ở đây thế này, đem về nhà kho phía Tây đi."

Sau sân thượng, chủ sự của Tào gia đang điều chỉnh nốt những bước cuối cùng, trên sân thượng, Tiền Ý Ý bị Lương Quyết Thành ôm vào trong ngực, ngẩng đầu lên đón nhận cái hôn nhiệt tình từ anh.

Một nụ hôn qua đi, Tiền Ý Ý dựa vào trong ngực Lương Quyết Thành bình phục nhịp tim đang đập loạn.

Son môi của cô dính trên môi Lương Quyết Thành, anh vốn sinh ra đã đẹp trai, trên môi bây giờ còn thêm một chút sắc hồng như thế, ngược lại càng có một loại điểm sắc lóa mắt.

"Sắp 10h rồi, không thể không xuống được." Tiền Ý Ý chống đỡ lồng ngực Lương Quyết Thành, đứng thẳng dậy, cười cười đem son môi ở khóe miệng anh lau đi, "Em xuống trước, anh đứng đây chờ một lát nhé."

Lương Quyết Thành hôn Tiền Ý Ý xong, trong đầu cái gì cũng không nhớ được, cũng quên mất lý do Tiền Ý Ý gọi anh tới đây. Nếu Tiền Ý Ý để anh đứng ở chỗ này chờ thì anh sẽ ở chỗ này chờ, vừa lúc yên tĩnh được một lát.

Tiền Ý Ý đúng là thật sự không thể không xuống.

Hà Úng Hoan bên kia đã bắt đầu đi tìm cô rồi.

Mặc dù chỉ là một buổi lễ đính hôn, thế nhưng bên người Hà Úng Hoan đều là các cô gái chơi thân với cô ấy. Hiện tại Tiền Ý Ý cũng phải đi theo bên cạnh Hà Úng Hoan.

Mà Lương Quyết Thành lại không bị sắp xếp ở bên người Tào Khung.

Chủ yếu vẫn bởi vì trong lòng Tào Khung còn có khúc mắc, cùng với việc hấn biết quan hệ giữa anh với Diêu gia cho nên nếu để Lương Quyết Thành ở bên cạnh thì quá dễ gây sự chú ý. Nếu để người khác nhận ra cái gì thì cũng không tốt lắm.

Như vậy cũng tốt, vừa lúc có thể có lý do để Lương Quyết Thành không cần lộ mặt, thời gian của anh cũng tự do hơn.

Tương tự vậy, tỉ lệ anh đụng phải người của Diêu gia cũng giảm thấp xuống.

Tiền Ý Ý cũng không quá lo lắng, Lê Tuần cũng đã nói rồi, nếu như hấn không lừa cô thì nhất định có thể hỗ trợ giúp Lương Quyết Thành tránh đi.

Chỉ cần tránh được lúc này, sau đó cô có thể nghĩ biện pháp đem Diêu gia triệt để tách ra khỏi sinh hoạt của bọn họ, sẽ không để Lương Quyết Thành cùng bọn họ có tiếp xúc.

Hà Úng Hoan đã chuẩn bị xong bước cuối cùng, đại sảnh ở lầu một đã đông đủ khách mời, mặt cỏ cũng đã được chuẩn bị xong, trên mặt người Tào gia đều treo lên nụ cười vui sướng, đang cùng khách khứa trò chuyện.

Trên mặt Tiền Ý Ý mang ý cười, cùng mấy cô gái từng bước theo sau Hà Úng Hoan xuống lầu.

Trong một đám tân khách, cô vừa liếc mắt liền nhìn thấy một vài người quen mắt.

Đầu tiên chính là Tiền gia, cha mẹ Tiền cùng Tiền Mân Văn đều tới. Tiền Mân Văn ăn mặc thanh tú, đứng ở bên người mẹ Tiền, vẫn vẫn tĩnh tĩnh, qua nửa năm, cô ta cơ hồ không giống với lúc trước, mới nhìn thấy Tiền Ý Ý liền dễ dàng tức giận nữa. Thậm chí có thể vào thời điểm cô đi xuống liền đối với cô mỉm cười.

Roi vào trong mắt người khác, hai người chính là một cặp chị em thân thiết.

Người thứ hai là Diêu gia.

Con gái lớn của Diêu gia năm nay 21 tuổi, chính là thời điểm đẹp nhất của đời người, giống như một hạt minh châu tỏa sáng lấp lánh, thừa kế tướng mạo xinh đẹp của cả cha lẫn mẹ, chỉ đứng một mình ở nơi đó thôi cũng không có cô gái nào có thể sánh bằng.

Tướng mạo của cô ta tương đối giống với Diêu Viễn, cũng đang đứng ở bên cạnh ông ta.

Đồng dạng, cùng với Diêu Nhất Nam ở bên cạnh cũng có mấy phần tương tự, chẳng qua so với hắc thi nữ quan của cô ta ôn nhu hơn rất nhiều.

Tiền Ý Ý buông mắt.

Thật đúng là có một loại cảm giác giống nhau.

Cô ghé mắt, ở trong đám người, Lê Tuấn cũng vô cùng chói mắt.

Thiếu niên 14, 15 tuổi, Lê Tuấn có khí thế bất đồng với các thiếu niên cùng lứa tuổi, cũng khiến cho người ta vô cùng chú ý tới.

Tiền Ý Ý nắm tay Hà Ứng Hoan, đem người đưa đến gần sân khấu, sau đó cùng hai cô gái khác lui về sau hai bước.

Tào Khung mặc một thân tây trang chín chu, mang theo nụ cười khéo léo nắm lấy tay Hà Ứng Hoan. Dưới ánh mắt của các vị trưởng bối ở dưới, cùng nhau đi đến trung tâm sân khấu.

Tiền Ý Ý không muốn đứng chung một chỗ với ba người Tiền gia, liền đi tới đứng cạnh mấy cô gái ở phụ cận, đồng thời mắt nhìn vào di động.

Lương Quyết Thành còn chưa có xuất hiện, Lê Tuấn đã ra một thủ thế cho Tiền Ý Ý ở bên này.

Người chủ trì đồng dài một hồi lâu, Lê Tuấn tới gần người của Diêu gia, nói nhỏ hai câu. Cha Diêu đầu tiên là sừng sốt, sau đó mắt hướng về phía sân khấu, còn thật sự theo Lê Tuấn rời đi.

Không riêng gì cha Diêu, còn có mẹ Diêu cùng cô con gái kia đi cùng. Chỉ để lại một mình Diêu Nhất Nam.

Không thể nào mà cùng một lúc kéo hết người của Diêu gia đi được, có điều người ở lại cũng có quen biết với Lương Quyết Thành, hơn nữa tuổi tác cũng không khác biệt lắm, so với toàn bộ Diêu gia thì tỉ lệ nguy hiểm thấp hơn rất nhiều. Mọi người đều biết Lương Quyết Thành với Diêu Nhất Nam là bạn học cùng lớp, sẽ không ai tiến thêm một bước vạ vạ hỏi cái gì đó. Như vậy cũng tránh khơi gợi sự chú ý của người khác.

Cùng lúc đó, từ thang máy bên kia, Lương Quyết Thành sửa sang lại ống tay áo đi xuống.

Trên người anh như có cái nhãn dán thuộc sở hữu của Tiền Ý Ý vậy, ai ai cũng đều biết anh là bạn trai của cô, tự nhiên cũng vô cùng tốt bụng chỉ phụng dưỡng của Tiền Ý Ý cho Lương Quyết Thành.

"Mới nãy khóa cửa bị hỏng, anh thiếu chút nữa không ra được. Không muộn chứ?"

Lương Quyết Thành đứng ở sau lưng Tiền Ý Ý.

Khóe miệng cô thoáng nhướn lên.

Khóa cửa hỏng rồi, khóa hỏng đương nhiên là vì ngăn cho anh xuống đây quá sớm đó. Nhờ đâu có ai tiến tới bắt chuyện với anh thì thật không dễ đối phó.

Hiện tại người của Diêu gia bị Lê Tuấn dẫn đi chỗ khác, không sợ nữa.

Bên người Tiền Ý Ý nhiều thêm một chàng trai, không ít người đều biết đây là vị hôn phu sang năm sẽ tổ chức lễ đính hôn với cô, đều nguyên ý chủ động bắt chuyện với Lương Quyết Thành.

Không bao lâu sau, Hà Ứng Hoan với Tào Khung ở trên bục trao nhẫn đính hôn, hai người mang theo nụ cười lễ phép, hoàn thành buổi lễ đính hôn này.

Tào gia và Hà gia đặc biệt nhiệt tình chào mời tân khách.

Hơn nữa cả hai nhà cũng biết quan hệ của Tiền Ý Ý với cha mẹ Tiền và Tiền Mân Văn cơ hồ đã tách ra, lúc xếp chỗ cùng đều ý tứ tách bọn họ ra hai bàn khác nhau.

Tiền Ý Ý đỏ mặt nói nhỏ hai câu với mẹ Tào, mẹ Tào lập tức lĩnh ngộ, cười cười xoa đầu cô, chấp thuận việc cô cùng Lương Quyết Thành rời đi trước.

"Không cần chú ý nhiều lễ tiết như vậy. Cháu với Khung Khung và Hoan Hoan đều là bạn bè lâu năm, có tâm ý là được rồi. Không thoải mái thì cứ về trước đi, lần sau nhớ tới chơi với dì nhé."

Tiền Ý Ý nhận được sự đồng ý của mẹ Tào, ôm Hà Ứng Hoan một cái, chào hỏi Tào Khung vài câu.

"Không thoải mái thì về sớm một chút, chờ việc trong nhà xong rồi tớ sẽ tìm cậu chơi."

Hà Úng Hoan cũng không để ý tới việc Tiễn Ý Ý rời đi sớm như vậy.

"Được, hôm nay cậu đính hôn, đừng có chạy lung tung đấy, qua vài ngày nữa đi chơi cũng không muộn."

Tiến Ý Ý sờ sờ mũi, có chút ngại.

Tào Khung đi bên cạnh Hà Úng Hoan, nhìn vào ánh mắt của Tiến Ý Ý, hẳn là trong số những người này, hẳn hiểu ý tứ của cô nhất.

Người của Diêu gia đang ở đây, Tiến Ý Ý sớm như vậy đã mang theo Lương Quyết Thành rời đi, cũng là bất đắc dĩ.

Lương Quyết Thành vẫn trầm mặc nhìn Tiến Ý Ý đang hàn huyên với người của hai nhà, sau khi bọn họ rời đi, lông mày của anh có hơi nhíu lại, tựa hồ như đang tự hỏi chuyện gì đó.

"Em đang tránh cái gì vậy?"

Lương Quyết Thành bắt chợt hỏi một câu.

Tiến Ý Ý còn đang chờ Lưu thúc, nghe vậy hơi sững sờ.

Cô biểu lộ rõ như thế sao, làm sao anh biết được cô đang tránh né cái gì?

"Không phải em nói là thân thể không khỏe sao?" Tiến Ý Ý khoa tay múa chân một chút, "Anh hiểu mà."

"Kì kinh nguyệt của em không phải mấy ngày này." Lỡ tai Lương Quyết Thành hơi hồng, miệng lưỡi rõ ràng, "Anh nhớ rất rõ, thân thể em hôm nay vẫn còn tốt lắm."

Tiến Ý Ý sững sờ, hai má không nhịn được đỏ ửng lên.

Xong rồi.

Cô quên mất việc Lương Quyết Thành nắm rõ chu kì sinh lý của cô trong lòng bàn tay.

Này thật là... Xấu hổ.

"Khụ."

Tiến Ý Ý ra vẻ bình tĩnh: "Thực ra thì cũng không phải vì cái này, tại tối qua em ngủ không ngon cho nên bây giờ nhức đầu lắm, nhưng nói như vậy có vẻ không hay cho nên mới nói dối."

"Không ngủ đủ?"

Lương Quyết Thành có chút lo lắng.

"Làm sao vậy?"

Ánh mắt Tiến Ý Ý không chớp một chút nào: "Nghĩ đến hôm nay có thể gặp được anh, thật sự rất vui."

Lương Quyết Thành trầm mặc một hồi, hai má hơi hơi đỏ lên, thanh âm nhỏ đến mức không thể nghe thấy: "... Anh cũng vậy."

"Rất nhớ em."

Anh đem người ôm vào trong ngực mình, xoa xoa lên vành tai đỏ ửng của Tiến Ý Ý.

Cô đỏ mặt, bất động tùy ý để anh ôm.

Cách đó không xa, cô con gái kia của Diêu gia thừa dịp cha mẹ đang nói chuyện với Lê Tuấn liền bước qua bên này, cô ta nghe được động tĩnh, thuận thế ngẩng đầu qua nhìn, thấy hai người đứng ở bên đó. Cô ta ngắm nhìn đôi tình nhân đang ôm nhau cách đó không xa, vừa đúng lúc đối diện với chàng trai kia. Cô ta cau mày, có chút hoang mang, nhỏ giọng thầm thì.

"Người con trai này sao lại quen mắt như thế nhỉ, có một loại cảm giác rất quen thuộc, rốt cuộc đã gặp ở đâu rồi..."

- - - - -

Lời editor: HUOA~ 100 chương truyện, 73,7K view; 7,8K vote; 767 comment. Cảm ơn sự ủng hộ của các tình iu nha!!!!!!

Cmt để chủ nhà biết các bạn còn đang theo dõi truyện nào~

Chương 101

Editor: Thương Thù

Beta: Linh Chi

Đầu tháng bảy là thời gian nghỉ hè của toàn bộ học sinh khối 10, 11. Mà năm cuối đã sớm thi xong kì thi đại học diễn ra ở toàn quốc, dẫn đầu một tháng giải phóng, mở ra thời gian nghỉ hè dài tận 3 tháng liền.

Lớp 11 kì thật cũng tương đối bận rộn, hai tháng sau sẽ trở thành học sinh năm cuối, nên học bỏ túc thì học bỏ túc, nên đi đường khác thì cũng nên chuẩn bị từ bây giờ, nói là có gần hai tháng nghỉ hè thế nhưng trên thực tế cũng chẳng có nhiều thời gian cho bọn họ chơi đùa.

Lương Quyết Thành cũng được nghỉ ở bên kia. Anh ở bên Kinh thị hơn nửa năm, đều là dùng thời gian tới trường để đi. Bây giờ trường học đã cho nghỉ hè, anh cũng phải có quyền lợi của một học sinh khi đến kì nghỉ hè chứ. Mọi người ở bên kia đều biết Lương Quyết Thành là cháu rể tương lai của Tiên gia, sẽ không ai có ý làm khó anh làm gì. Dương tiên sinh bố trí cho anh một đồng công việc, cho một đồng "bài tập hè" về, sau đó mới đem người thả trở lại Hải thị.

Lương Quyết Thành về nhà ngủ một ngày, sáng hôm sau mở cửa ra đã thấy động tĩnh nấu cơm của a di trong phòng bếp, cửa phòng cách vách màu hồng phấn vẫn đóng chặt, Tiễn Ý Ý còn đang ngủ.

Đây là cảnh tượng có thể thường xuyên nhìn thấy, thế nhưng đã vài tháng qua anh không được chứng kiến nó rồi.

Lương Quyết Thành tựa vào cửa phòng Tiễn Ý Ý, nâng tay lên gõ gõ cửa.

Một thoáng sau, cửa được mở ra.

Bộ dạng kia của Tiễn Ý Ý rõ ràng là vừa mới thức dậy, đầu tóc mặt mũi đều rối bù, nhem nhuốc, cô nhắm mắt, vẻ mặt vô cùng buồn ngủ.

"Sao thế?"

"Dậy thôi, chúng ta ra ngoài tản bộ."

Tiến Ý Ý mở to hai mắt.

"Đại ca, anh có biết bây giờ là mấy giờ không?"

Lương Quyết Thành lấy điện thoại di động ra, đem màn hình giờ lên trước mặt Tiễn Ý Ý.

"7h50p sáng."

"Anh cũng còn biết bây giờ là 7h50 chứ không phải 9h50 hả..." Tiễn Ý Ý thống khổ ôm đầu, "Bây giờ là kì nghỉ, tại sao lại bắt em dậy sớm như vậy chứ, làm ơn đó, anh thương em một chút đi, ít nhất thì sau 10h hãy gọi em dậy chứ."

"Đừng ngủ nữa, buổi sáng ngủ nhiều sẽ đau đầu."

Lương Quyết Thành giờ tay xoa xoa sau cổ Tiễn Ý Ý, giọng điệu ôn nhu du dỗ: "Buổi sáng không khí tốt, chúng ta ra ngoài đi bộ."

Buổi sáng của tháng 7 đã có chút nóng, đi một vòng thôi cũng có thể khiến cho người ta ra một thân mồ hôi, Tiễn Ý Ý thực lực cự tuyệt.

"Không muốn, không muốn, không muốn, em muốn đi ngủ." Tiễn Ý Ý muốn đóng cửa lại, "Ba tiếng sau gặp lại."

Tiến Ý Ý làm thế nào cũng không đóng cửa được, một bàn tay của Lương Quyết Thành còn chống ở nơi đó, Tiễn Ý Ý có xuất hết chiêu thức ra cũng không làm gì được anh.

Cô trầm mặc một lát, thống khổ ngáp ngắn ngáp dài.

"... Được rồi."

Tiền Ý Ý xụ hai vai xuống, giống như là tro tàn, mỗi bước đi đều mang theo cảm giác nặng trĩu.

Lương Quyết Thành thấy rất thú vị, bất quá tiểu cô nương nhà anh muốn thay quần áo, anh vẫn là nên sẵn sóc đóng cửa lại.

Hai mươi phút sau.

Lương Quyết Thành mặt không chút thay đổi gõ cửa.

Lại hai mươi phút sau.

Lương Quyết Thành tiếp tục gõ cửa.

A di đã chuẩn bị xong bữa sáng, chuẩn bị ra cửa đi chợ, nhìn thấy Lương Quyết Thành đang bám riết ở trước cửa phòng Tiền Ý Ý không ta, cười ha hả nói: "Tiểu Lương à, sợ là con có gõ cái cửa này cũng không mở ra đâu. Ý Ý tiểu thư trước đó đã mua bịt tai cách âm, hiệu quả còn vô cùng tốt đấy."

Khóe miệng Lương Quyết Thành giật giật.

Ha.

9h50, Lương Quyết Thành đã chán đến mức tưới bao nhiêu nước cho cái chậu hoa kia, cánh cửa đóng chặt từ nãy tới giờ mới được mở ra lần thứ hai.

Tiền Ý Ý rút cuộc cũng tỉnh ngủ.

Trước đó cô thức đêm ôn tập, vì kì thi cuối kì này mà hao tổn không ít tâm tư, một thời gian dài liên tục thức đêm, không hề được nghỉ ngơi tốt, khó có được thời gian nghỉ đã như thế này, cô nhất định là phải ngủ đến khi tự tỉnh mới thôi.

Tiền Ý Ý thay xong quần áo, búi tóc thành cái đầu hoàn tử, quần áo nhẹ nhàng khoan khoái.

"Hình như nãy em có mơ anh tới phòng chúng ta gõ cửa đúng không?"

Tiền Ý Ý ghé vào ban công nhìn Lương Quyết Thành.

"Không phải mơ." Lương Quyết Thành bắt đầu đi nói.

Hơn bảy giờ sáng, so với lúc đi học đã dậy muộn hơn không ít, thế mà Tiền Ý Ý vẫn không dậy nổi. Không, cô có dậy, sau đó lừa anh rằng mình đi thay quần áo, cuối cùng đóng cửa ngủ tiếp, một lần ngủ là hết hai tiếng.

Tiền Ý Ý cười hắc hắc.

Ngủ một giấc dậy, tất cả những chuyện xảy ra trước đó cô đều quên gần hết, có nhớ cũng chỉ tựa như một giấc mơ mà thôi.

Ngày nghỉ đầu tiên, Tiền Ý Ý ngủ hết cả buổi sáng, buổi chiều liền nắm tay Lương Quyết Thành ra ngoài đi dạo.

Đây là công việc hằng ngày tất yếu mà mỗi đôi tình nhân phải làm, tay trong tay tản bộ. Một mặt là muốn làm cho quan hệ của hai người thêm thân thiết hơn, mặt khác là làm cho người khác tin tưởng là hai người đang yêu nhau nồng thắm.

Tản bộ mà thôi, Tiền Ý Ý đương nhiên nghe theo Lương Quyết Thành. Hai người rảnh rỗi một đường chậm rãi ung dung lác lác lư lư đến chỗ Lương Nguyệt Ninh ở.

Bây giờ chỉ còn mỗi cô bé ở chỗ này.

Mẹ Lương đã sớm trở lại bệnh viện.

Hiện tại bà đã khống chế được bản thân mình tốt hơn trước kia rất nhiều. Một tháng cũng có thể ở cùng với Lương Nguyệt Ninh những một tuần liền, ngẫu nhiên Tiền Ý Ý có tới thăm bà, ba người còn tụ tập lại một chỗ chơi đầu địa chủ.

Mỗi tháng Tiền Ý Ý đều quay về xem Lương Nguyệt Ninh với mẹ Lương một lần, còn Lương Quyết Thành ước chừng cũng chỉ có thể hai tháng về thăm mẹ cùng em gái một lần, cũng qua một thời gian dài rồi anh chưa tới.

Lúc Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành đi lên, cảm giác thang máy có chỗ không đúng.

Nếu cô nhớ không nhầm thì nơi này vốn là một tầng có hai hộ, mà căn hộ ở cách vách vẫn luôn không có người ở, luôn luôn chỉ có một mình Lương Nguyệt Ninh. Hôm nay vừa tới liền phát hiện căn hộ cách vách mở cửa.

Có người mua chỗ này?

Tiền Ý Ý liếc một cái, cũng không quá để ý.

Chỉ cần là người đứng đắn thì cũng không có gì đáng ngại.

Tiền Ý Ý ấn chuông cửa.

"Chị Ý Ý?"

Bên kia là thanh âm vui vẻ của Lương Nguyệt Ninh.

"Còn có cả anh hai nữa."

Tiền Ý Ý cười tủm tỉm nói.

Cửa nhanh chóng được mở ra, phía sau là Lương Nguyệt Ninh đang cong cong hai mắt cười.

"Chị! Anh hai!"

Tiền Ý Ý cũng cong khoe miệng lên, chỉ là không đợi cô cười lên thì khoe miệng đã cứng ngắc.

Trong phòng khách, có một nam nhân thân hình cao lớn đang ngồi.

Không mặc tây trang, nam nhân chỉ mặc qua một kiện áo sơ mi, khí thế nhìn qua hơi yếu một chút, thế nhưng hắn vừa xoay người lại, ánh mắt sắc bén kia lại khiến cho lòng người phát run.

Diệc Văn.

Người này lại chạy đến chỗ Lương Nguyệt Ninh ở, công khai đăng môn nhập thất?

"... Ninh Ninh, có khách?" Tiền Ý Ý chậm rì hỏi.

"A, cũng không tính là khách." Lương Nguyệt Ninh cười sáng lạn, "Là hàng xóm ở bên cạnh, chú ấy tới mượn muối."

Tiền Ý Ý: "..."

Được, Diệc Văn người này chỉ sợ còn chưa từng thấy qua phòng bếp đâu, đến mượn muối? Lời nói dối này đúng là chỉ dùng để lừa trẻ con... Phi, lừa tiểu la lỵ đi.

Ánh mắt Tiền Ý Ý càng ngày càng thâm trầm.

Cái đuôi sói to không biết xấu hổ! Cũng lừa tới tiểu nha đầu của nhà người ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102

Editor: Thương Thù

Beta: Nguyệt Ảnh Vô Sương

Diệc Văn cũng không có ở lại lâu, lấy được lọ muối xong liền khách khí vài câu rồi rời đi.

Tiền Ý Ý xoa xoa đầu Lương Nguyệt Ninh, chậm rãi hỏi qua một lần mới biết được là người hàng xóm này chỉ là ngẫu nhiên gặp được, cũng không phải hắn cố tình tìm tới, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Diệc Văn này, trong nguyên tác cùng Lương Nguyệt Ninh... có một mối quan hệ không thể hình dung tốt được. Lương Nguyệt Ninh bị cha Diệc dùng thủ đoạn đưa đến trong tay Diệc Văn, mà khi đó, Diệc Văn đã là một người bị tàn tật ngoài ý muốn, tính tình cực kì cổ quái, thô bạo. Cô bé ở trong tay hắn như một món đồ riêng tư, bị hắn siết chặt trong lòng bàn tay. Ngay cả đến Lương Quyết Thành cũng không làm cách nào mang cô bé đi được.

Hiện tại Diệc Văn còn chưa gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, hắn gặp gỡ qua Lương Nguyệt Ninh vài lần, nhìn thế nào cũng thấy như một người bình thường.

Hơn nữa Tiễn Ý Ý còn có một loại ý niệm, Diệc Văn này có phải đối với cô bé có một chút ít tâm tư?

Lương Nguyệt Ninh mới 16 tuổi, Diệc Văn sẽ không biết xấu hổ như vậy đi?

Tiến Ý Ý dặn dò cô bé vài câu, khi chỉ có một mình thì tận lực không để người khác tiến vào nhà, cho dù là hàng xóm cũng vậy, cần phải có một chút đề phòng đối với đối phương.

Lương Nguyệt Ninh biết Tiến Ý Ý là vì muốn tốt cho mình, liền gật đầu đáp ứng.

Dù sao người hàng xóm kia hẳn là cũng sẽ không trở lại. Qua hết hè Lương Nguyệt Ninh sẽ lên cấp ba, về sau sẽ ngày càng bận rộn hơn, nói không chừng cũng sẽ không gặp lại.

Tháng 7 có một sự kiện quan trọng nhất, đó chính là sinh nhật 18 tuổi của Tiến Ý Ý.

Lão gia từ muốn tổ chức buổi tiệc sinh nhật mừng Tiến Ý Ý trưởng thành, tiểu thúc cũng muốn như vậy, thế nhưng Tiến Ý Ý lại có chút không được tự nhiên. Nếu Tiến gia tổ chức buổi tiệc này thì cô cùng với Tiễn Mân Văn có cùng ngày sinh, nhất định sẽ được tổ chức cùng nhau. Nói vậy thì một nhà ba người Tiễn gia khẳng định cũng sẽ tham dự.

Trước kia chỉ cần là nơi có mặt Tiễn Mân Văn, cuối cùng đều sẽ nháo đến không thoải mái, và rồi sẽ làm cho ông nội Tiễn phải buồn phiền. Tiến Ý Ý không nghĩ sẽ gây ra chuyện gì một lần nữa, biến tiệc sinh nhật trưởng thành này trở nên không vui vẻ gì.

Phương thức cự tuyệt của cô cũng rất đơn giản, nói thẳng ra là không muốn nháo đến không thoải mái.

Một bữa tiệc sinh nhật, hai nhân vật chính, làm tốt thì sẽ trở thành bữa tiệc hoàn hảo, làm không tốt thì chính là trò cười cho thiên hạ.

Lo lắng của Tiến Ý Ý, ông nội Tiễn hiểu rất rõ, ông trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn là đồng ý với yêu cầu của cô.

Sinh nhật 18 tuổi của Tiến Ý Ý, chỉ đơn giản là cùng ông nội và tiểu thúc ăn một bữa cơm, sau đó cô muốn đi chơi đâu thì đi.

Mà Tiễn Mân Văn tự nhiên là vẫn muốn tổ chức tiệc sinh nhật 18 tuổi, Tiến gia cũng đã bắt tay vào chuẩn bị. Không có quan hệ với Tiến Ý Ý, địa điểm của buổi tiệc này tự nhiên cũng không phải nhà của lão gia tử. Cha mẹ Tiễn vì việc này thậm chí còn nghĩ tới để Tiến Ý Ý với Tiễn Mân Văn cùng nhau tổ chức, đem địa phương rồi đến nhà lão gia tử, như vậy càng có mặt mũi hơn.

Chung quy thì vào một năm trước, ông nội vì Tiến Ý Ý mà chuẩn bị một buổi yến tiệc ra mắt vòng ngọc, ở ngay trong nhà quang minh chính đại giới thiệu cô. Không thể đến phiên Tiễn Mân Văn, lại còn là sinh nhật 18 tuổi mà vẫn phải giấu đi không cho người khác gặp mặt được.

"Ý Ý, sinh nhật 18 tuổi quan trọng như vậy, làm sao có thể qua loa chứ?"

Mẹ Tiễn ở trước mặt cha Tiễn và Tiễn Mân Văn mở loa ngoài, gọi điện cho Tiến Ý Ý. Hiện tại bà ta đã có kinh nghiệm rồi, qua nhiều lần như vậy, thời điểm nói chuyện với Tiến Ý Ý đều tự giác đem thân phận của mình biến thành một người di thân thiết. Thân phận này làm mẹ Tiễn không còn cảm thấy phiền muộn ở trong lòng, lúc nói chuyện với Tiến Ý Ý cũng tâm bình khí hòa hơn một chút ít.

Dù sao thì hơn nửa năm cũng chưa từng gặp qua cô, nói là quan hệ mẹ con, trên thực tế thì so với thân thích còn không bằng.

Chỉ cần cô không làm gì chương mắt thì giọng điệu tốt một chút cũng không sao.

Hơn nữa bây giờ là lúc nào chứ, là sinh nhật trưởng thành 18 tuổi của Tiễn Mân Văn đó! Sau này con bé sẽ là tôn bối duy nhất của Tiễn gia, sinh nhật của Tiễn Mân Văn nhất định phải tổ chức ở chỗ của lão gia tử, như vậy mới có thể có mặt mũi.

Nhưng là ngay cả mẹ Tiễn không muốn thừa nhận cũng không được, Tiễn Mân Văn ở chỗ của lão gia tử, vô cùng mặt mặt.

Nếu như quả thực muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho Tiễn Mân Văn ở chỗ lão gia tử thì việc tất yếu là phải làm cùng Tiến Ý Ý mới được.

Thế nhưng bọn họ nghe nói, Tiến Ý Ý từ chối yêu cầu tổ chức sinh nhật 18 tuổi ở nhà, cô muốn tự mình tổ chức riêng.

Một mặt, cha mẹ Tiễn ngược lại là rất cao hứng, Tiến Ý Ý không tổ chức sinh nhật ở chỗ lão gia tử, ít nhất sẽ không áp đảo Tiễn Mân Văn. Thế nhưng đồng dạng là Tiễn Mân Văn cũng không có lý do để tổ chức sinh nhật ở chỗ lão gia tử.

Hai đứa con gái cùng nhau sinh nhật, chỉ cần Tiến Ý Ý tổ chức ở nhà ông nội vậy thì tự nhiên hai chị em "sinh đôi" trên danh nghĩa này không thể nào tách rời hai buổi sinh nhật ra được. Tiến Ý Ý tổ chức ở chỗ của lão gia tử, Tiễn Mân Văn khẳng định cũng có thể tổ chức ở đó.

Hiện tại Tiến Ý Ý lại không đi, lão gia tử cũng không lo chuyện này nữa, ngay cả đến một lý do Tiễn Mân Văn cũng không có. Cha mẹ Tiễn rất bất đắc dĩ, chỉ có thể tính toán trước tổ chức sinh nhật cho Tiến Ý Ý, sau đó để Tiễn Mân Văn tới buổi tiệc sinh nhật đó, đâu ai biết được hôm đó là tổ chức riêng cho ai chứ.

Giọng điệu mẹ Tiễn khách khí, Tiến Ý Ý vẫn duy trì lễ phép cơ bản, uyển chuyển từ chối.

Cơ hồ là cô chẳng cần nghĩ cũng biết, mẹ Tiễn để cô cùng tổ chức sinh nhật khẳng định không phải thật tâm chúc mừng cô mà là vì để Tiễn Mân Văn có

lí do đi tới chỗ của lão gia tử.

Ông nội làm cho ai hay không làm cho ai, Tiễn Ý Ý đều tôn trọng ông ấy. Cái này cùng cô không có quan hệ, càng không có việc cô vì Tiễn Mân Văn mà lui mình tổ chức sinh nhật.

Không thể, cũng đừng suy nghĩ.

Mẹ Tiễn mới hòa khí nói hai câu, bị Tiễn Ý Ý lập tức cự tuyệt, lập tức lộ ra bộ mặt thật.

"Tiễn Ý Ý, tôi còn là mẹ cô đấy! Nói chuyện chú ý thân phận một chút đi! Tôi muốn cô làm thế nào, cô không có tư cách cự tuyệt."

Tiến Ý Ý liền biết, ăn không được liền đập đổ.

Cô không nói hai lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Mẹ Tiễn khách khí cô còn có thể khách khí theo, bà ta không khách khí, tại sao cô phải cho bà ta sắc mặt tốt.

Lại một lần nữa bị cúp điện thoại, mẹ Tiễn tức giận đến nổi mặt trắng bệch.

"Em nói chuyện tốt với nó, nó lại không nghe lời! Không có tỳ lệ phép nào!"

Mẹ Tiễn tức giận không nhẹ.

Tiến Mân Văn an ủi bà ta.

"Không sao, em ấy không đến cũng được. Mẹ, mẹ nghe con nói, tiệc sinh nhật lần này, tổ chức ở nhà cũng được mà."

Tiến Mân Văn nói nhỏ hai câu.

Sắc mặt của mẹ Tiễn không tốt lắm, nghe xong liền do dự: "... Con xác định?"

"Vâng." Tiến Mân Văn mỉm cười.

Mẹ Tiễn không nói thêm gì, chỉ cần con gái của bà ta có thể an bài hoàn mỹ là được rồi.

Sinh nhật 18 tuổi của Tiễn Ý Ý, bạn bè của cô từ một tuần trước đã bàn luận sôi nổi. Nói là muốn mang cô ra ngoài chơi, vốn là một đám người, sau đó nói qua nói lại thế nào mà chuyến du lịch này biến thành chỉ có hai người Tiễn Ý Ý và Lương Quyết Thành.

Ngày hè nắng gắt, Lương Quyết Thành cùng Tiễn Ý Ý tới một cỏ trăn, chung quanh đều gần mặt nước, cũng không có nóng bức như ở thành thị.

Tiến Ý Ý xuống máy bay liền đổi xe, cùng Lương Quyết Thành mặc áo tình nhân tới khách sạn.

Ra ngoài chơi? Chỉ có hai người bọn họ?

Hai người như vậy... đi du lịch?

Khách sạn chỉ thuê có một phòng, cũng là ý của Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành. Thế nhưng không biết vì cái gì mà lúc cô tiếp nhận thẻ phòng lại có một loại cảm giác không quá tự tại.

Trước kia lúc hai người ra ngoài chơi, từng nói là một căn hộ, một phòng cũng từng chung rồi, ngay tới cả ngủ chung giường cũng đều có thể.

Thế nhưng là từ sau khi hai người xác định quan hệ yêu đương thì từng nói là một cái giường, đến thời gian ở cùng dưới một cái mái hiên cũng ít đến đáng thương.

Quan hệ khác biệt, suy nghĩ cũng trở nên khác biệt.

Thời điểm còn là quan hệ kim chủ, bao nuôi, cô tuyệt đối có thể hô lên là cái gì cũng không sợ. Lúc ở chung với Lương Quyết Thành, cô chưa từng có cảm giác nguy hiểm, thậm chí là còn cảm thấy an tâm.

Thế như bây giờ...

Tiến Ý Ý buông vali trong tay xuống, Lương Quyết Thành phía sau đã "cạch" một tiếng khóa trái cửa phòng, đưa tay mở mấy nút áo sơ mi.

Thiếu niên 18 tuổi đã toát ra một loại cảm giác của nam nhân trưởng thành.

Loại cảm giác này, có chút xâm lược.

Nhất là khi anh dừng ánh mắt trên người Tiễn Ý Ý, tầm mắt đi đến chỗ nào đều giống như con thú hoang dã trên thảo nguyên.

Da đầu Tiễn Ý Ý lập tức run lên, không nói hai lời liền ném lại câu "đi tắm", sau đó cầm quần áo chạy biến vào bên trong.

Bình tĩnh, bình tĩnh, sao không nhìn thấy anh nữa vẫn không bình tĩnh được thế này?

Tiến Ý Ý chống gương, tự trấn an mình.

Lúc ở nhà cũng không thường xuyên như vậy phải không?

Sao tự dưng đổi từ nhà ra khách sạn liền có loại cảm giác khẩn trương như thế chứ?

Không nên không nên, phải bình tĩnh lại.

Tiến Ý Ý hít sâu một hơi, đứng thẳng dậy.

Khách sạn du lịch cổ trấn, kỳ thật ở một số phương diện làm cũng không tệ. Tiến Ý Ý vừa tắm vừa hát, lúc thay quần áo thì nghĩ nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn đem chính mình bọc kín lại.

Cô lau tóc, gọi Lương Quyết Thành đi vào tắm rửa.

Lương Quyết Thành đã thu dọn giường chiếu gọn gàng trong thời gian ngắn. Tiến Ý Ý ở khách sạn bên ngoài đều không khích dùng đồ của khách sạn chuẩn bị sẵn, toàn bộ đều phải mang theo. Lương Quyết Thành thậm chí còn mang một con gấu bông tới đặt bên gối đầu của cô.

Luận về độ tri kỷ, anh nói mình đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất ở trong lòng Tiến Ý Ý.

Lương Quyết Thành cầm quần áo lên đi vào phòng tắm.

Tiến Ý Ý nhìn nhìn, căn phòng này có hai phòng ngủ, vừa vặn có thể tách ra.

Tiến Ý Ý lau khô tóc, cùng Tô Á Na trò chuyện qua WeChat.

Tô Á Na phát tới không ít tin nhắn, lúc nói đến chuyện này, giọng nói cũng mờ ám hơn không ít.

"Hi hi hi, Ý Ý, ngày lành tháng tốt, cảnh vật xinh tươi, hai con người đã trưởng thành, thật sự không tính toán... làm chút gì đó sao?"

Tiến Ý Ý một đầu đầy hắc tuyết: "Bà cô của tôi, tư tưởng thuần khiết một chút đi."

"Thuần khiết cái gì? Dù sao hai người yêu nhau, lại còn trưởng thành rồi, có vài chuyện cũng nên thuận lý thành chương chứ."

Thanh âm Tô Á Na nhỏ lại.

"Bất quá tớ nói này, cậu thật sự có thể nhìn sao? Cái gương mặt kia của chàng trai nhà cậu... hí hí hí."

Tiến Ý Ý vốn dĩ là rất thuần khiết, thế nhưng Tô Á Na lại vô cùng đen tối, cô không tự chủ được liền liên tưởng theo.

Sau khi phát hiện ra mình đang suy nghĩ cái gì, vẻ mặt của Tiến Ý Ý không đành lòng nhìn thẳng.

"Cậu đừng có bôi đen tâm hồn trong trắng của tớ, tớ là một người chính trực, tuyệt đối không bao giờ bị sắc đẹp quyến rũ đâu!"

Tiến Ý Ý nghiêm trang nói.

Lúc nói chuyện, cửa phòng tắm được mở ra.

Thiếu niên mang theo hơi nước từ trong phòng tắm đi ra, bên hông còn quấn một vòng chiếc khăn tắm lông léo, cầm một cái khăn mặt lau lau tóc còn đang ướt sũng.

Giọt nước trên những sợi tóc mềm mại nhỏ xuống xương quai xanh của anh, sau đó liền một đường trôi xuống vị trí bên dưới, quy tụ lại cùng một chỗ dưới bụng.

Anh ngước mắt, cách một cánh cửa chớp mắt nhìn Tiến Ý Ý, lông mi thon dài ướt đẫm một tầng thủy ý, tựa hồ còn mang theo một loại kỹ năng hấp dẫn lòng người.

Tiến Ý Ý ngây ngốc nhìn hai giây, kích động cúi đầu xuống.

Không xong, có khả năng cô sắp bị vạ mặt.

Mới nãy cô vừa nói cái gì cơ? Tuyệt đối không bị sắc đẹp quyến rũ?

Không! Cô đặc biệt bị sắc đẹp quyến rũ đến mê muội!

Ai cũng không ngăn được!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103

Editor: Thương Thù

Beta: Linh Chi

Khó có được một lần Tiễn Ý Ý nhận thức được mình nhất gan thế nào, thừa dịp Lương Quyết Thành còn chưa kịp phản ứng, cô đã nhào qua đóng sầm cửa lại, vội vã ném lại câu "chúc ngủ ngon", sau đó trực tiếp đem anh nhốt ngoài cửa.

Lương Quyết Thành đứng ở bên ngoài, mái tóc còn hơi ẩm ướt, cúi đầu nhìn chiếc khăn tắm bên hông mình như có điều suy nghĩ, cảm thấy lần sau mình nên thu liễm một chút.

Tiểu cô nương da mặt mỏng, phải chú ý nhiều thêm mới được.

Chỉ là... Qua một tuần nữa, có thể không cần quá chú ý rồi.

Lương Quyết Thành sờ cằm, nhìn chằm chằm cửa phòng đang đóng chặt, cười nhẹ thành tiếng.

Thời tiết ở đây rất nóng, Tiễn Ý Ý mặc áo chống nắng ở bên ngoài, bôi một tầng kem chống nắng, chống muỗi ở trên đùi, trên cánh tay.

Bọn họ muốn đi lên trên núi ngắm cảnh, trên đó mát mẻ hơn, nhẹ nhàng lại khoan khoái, thế nhưng ở đây cây cối quá nhiều, quá rậm rạp dẫn đến việc muỗi ở đây cũng không phải ít. Tiễn Ý Ý đi lên núi được mấy trăm mét thôi mà có cảm giác như mình đang tự dâng thịt lên cho các đại gia muỗi ăn no vậy.

Thuốc chống muỗi đốt căn bản ở cái loại địa phương hoang dã như thế này cũng mất đi tác dụng, nhu nhược đến không chịu nổi.

Tiến Ý Ý bò lên bậc thang bằng đá, vẻ mặt thống khổ một chương vỡ xuống đùi, con muỗi chảy máu nát bét.

"Rốt cuộc là chúng ta đi lên núi ngắm cảnh, hay là lên đây để đoàn quân muỗi bắt đi làm lương thực dự trữ hả?"

Về mặt Tiễn Ý Ý hoài nghi nhân sinh.

Lương Quyết Thành cũng đau lòng cái thể chất gọi muỗi này của cô. Anh không có bôi thuốc, thế nhưng mấy con muỗi đều không thêm đếm xỉa đến anh, chỉ nhìn chằm chằm Tiễn Ý Ý. Đối với mấy con muỗi này, Lương Quyết Thành đúng là có lòng nhưng không đủ lực.

Cái này bọn họ quả thật không có suy tính kỹ càng.

Tiến Ý Ý mặc áo chống nắng dài che tới đùi, thế nhưng phía dưới chỉ mặc một cái quần bò ngắn, lộ ra đôi chân dài mảnh mai, tất nhiên đã trở thành mục tiêu của mấy con muỗi. Đi được có một đoạn mà đùi cô đã chi chít những vết đỏ không nổi nhàn.

Tất cả đều là dấu vết nhiệt tình chiều dài của mấy con muỗi kia.

Lương Quyết Thành cởi áo chống nắng của mình ra, buộc quanh hông Tiễn Ý Ý.

Anh ngồi xổm xuống trước mặt cô.

"Anh cố em."

Anh đi nhanh hơn rất nhiều, thế nhưng thể trạng của Tiễn Ý Ý lại không được tốt, đi được một đoạn liền nghỉ ngơi một đoạn, làm chậm trễ thời gian rất nhiều, như vậy càng có cơ hội để muỗi uống no máu của cô.

Tiến Ý Ý tính khách khí một chút: "Em nặng lắm đó."

"Em nặng như thế nào anh biết rõ." Lương Quyết Thành cũng không khách khí, "Không có quần áo dày nặng của mùa đông, chắc chắn là mùa hè em"

cũng nhẹ đi không ít."

Thời tiết cổ trấn vô cùng nóng, Tiền Ý Ý cũng không muốn ăn cái gì, do đó cô ăn cũng không được nhiều, tự dung cũng giảm đi được mấy cân.

Lương Quyết Thành lại có thể nhận ra được khác biệt nhỏ như vậy?

Tiền Ý Ý không nặng, cho nên cô cũng có thể thoải mái nằm lên lưng của bạn trai nhà mình.

Gần đây Lương Quyết Thành lại có vẻ cao hơn không ít, anh mới 18 tuổi mà đã cao đến 1m83, chờ sau khi lớn thêm chút nữa, đoán chừng cũng sẽ cao hơn 1m86 cho mà coi.

Anh vẫn giữ thói quen tập võ hằng ngày, thân thể cũng cực kì rắn chắc, cộng Tiền Ý Ý ở trên lưng hoàn toàn không có cảm giác gì cả, bước chân rất nhẹ, rất nhanh liền đuổi kịp và vượt qua đoàn du khách dọc đường đi.

Mấy du khách dọc đường đi đối với đôi tiểu tình nhân này đều tươi cười đầy thiện ý, ngẫu nhiên còn có những cặp khác nhìn hai người họ, cô gái kia còn làm nũng muốn bạn trai mình cõng.

"Thôi đi, em xem người ta mấy chục cân, còn em mấy trăm cân chứ. Cõng em cả đường khéo anh cũng đột tử mà chết mất."

"Anh nói cái gì! Em nói cho anh biết! Cái mạng của tiểu tử nhà anh nằm trong tay của em đấy! Anh đừng có mà không muốn sống nữa nhé!!!"

Một đôi tình nhân vừa mới bị đuổi kịp và vượt mặt bây giờ lại vô cùng nhiệt tình, cô gái bùng nổ đuổi theo bạn trai mình đùa giỡn, không cần thận lại đụng trúng Lương Quyết Thành.

"Xin lỗi."

Cô gái vừa xin lỗi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

"A???"

"Tiểu Ý Ý?"

Tiền Ý Ý nghiêng đầu nhìn.

Đôi tiểu tình nhân đánh nhau âm ỉ kia, thật trùng hợp lại là người quen biết.

"Dung Dung?"

Thế mà lại là Trương Dung với Tôn Tư Hằng.

Thời điểm đi du lịch trước đó, hai người vừa đúng lúc quen biết đôi tình nhân này. Sau này về Hải thị cũng từng cùng nhau gặp mặt chơi đùa vài lần, thế nhưng đều là những học sinh cuối cấp, chung quy lại vẫn không có nhiều thời gian như thế, hơn nữa Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành cũng thường xuyên phải tới Kinh thị cho nên liên hệ cũng ít dần đi.

Lần liên hệ trước đó, khả năng đã qua lâu lắm rồi.

Không nghĩ tới lại gặp nhau vào kì nghỉ hè này.

Thực sự là trùng hợp quá mức mà.

Lương Quyết Thành đem Tiền Ý Ý thả xuống.

Tôn Tư Hằng với Trương Dung vẫn giống như trước đây, đùa vui tươi cười rất thân mật, hai người vây quanh Tiền Ý Ý căn vặn liên tục một hồi về những chuyện thú vị sau khi bọn họ tách ra.

Bên phía Trương Dung là vì giữa cô ấy với Tôn Tư Hằng xảy ra chút chuyện, khó có được thời gian nghỉ hè, hai người liền ném những phiền lòng ở trong nhà ra sau đầu, cùng nhau trốn đi du lịch.

Thời điểm cô ấy nói chuyện vẫn là vẻ mặt cười hi hi, cũng không thấy được sự âm trầm phía sau.

Tiền Ý Ý đối với quan hệ của hai người này cũng biết được đôi chút, Trương Dung với Tôn Tư Hằng môn không đăng hộ không đối, thái độ của gia đình hai bên đối với đôi tiểu tình nhân này chính là có thể sớm chia tay liền chia tay, không cho phép bọn họ có thể yêu đương lên đến tận đại học nữa.

Trương Dung với Tôn Tư Hằng không biểu hiện ra ngoài, Tiền Ý Ý cũng không tiện nhiều lời, chỉ là lúc Trương Dung nói chuyện, cô đều nghiêm túc lắng nghe.

Nơi này là một đạo quan có tiếng thời xa xưa, ngoài đạo quan là một mảnh rừng trúc, ánh nắng chiếu vào đây chỉ là những mảnh loang lổ, không có cảm giác nóng bức, chỉ có một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái ở trong mảnh sơn thủy yên tĩnh này.

"Tiểu Ý Ý, nghe nói nơi này xem quẻ đặc biệt chuẩn, cậu có muốn đi xem một quẻ không?"

Trong đạo quan có bày một loạt quẻ.

Hiện tại rất nhiều địa điểm du lịch đều thương nghiệp hóa, bất luận là làm gì cũng đều có thể kiếm tiền. Giống như cái đạo quan chùa miếu này, tiền thấp hương đều là do du khách tự nguyện chi ra một ít.

Xin quẻ sao?

Tiểu Ý Ý quay đầu nhìn Lương Quyết Thành.

Làm một người bạn trai đủ tiêu chuẩn, chỉ một ánh mắt, Lương Quyết Thành liền vặn mở nắp của chai nước ra đưa cho Tiểu Ý Ý.

Cầu hay quẻ tựa hồ cũng như vậy mà thôi. Cũng chẳng thể trở thành sự thật được.

Muốn thay đổi chuyện gì thì phải dùng chính năng lực của mình mới là quan trọng nhất.

"Tớ không đi."

Trương Dung mang theo Tôn Tư Hằng đi xem quẻ.

Tiểu Ý Ý ngồi ở dưới gốc cây đa ngàn năm, một mảng lớn bóng cây bao phủ cả người cô.

Lương Quyết Thành đứng ở giữa ánh nắng với bóng râm, quay lưng lại với ánh mặt trời.

Anh cầm di động, hướng về phía Tiểu Ý Ý "crack" chụp một tấm.

Tiếng shutter của điện thoại không tắt, cho nên Tiểu Ý Ý đều có thể nghe được.

"Chụp trộm em sao?"

Tiểu Ý Ý cười tủm tỉm hỏi.

"Không phải."

Lương Quyết Thành nhìn vào mắt Tiểu Ý Ý, chậm rãi ấn chụp ngay trước mặt cô.

"Là quang minh chính đại chụp."

Trong điện thoại của anh, nhiều nhất chính là ảnh của Tiểu Ý Ý.

Có cả hình chụp lớn, có cả hình chụp quang minh chính đại. Trong di động trừ hình của Tiểu Ý Ý ra thì cơ hồ là không còn ảnh chụp của người hay cái gì khác.

Ngon núi ngàn năm tuổi, mặc dù du khách đến rất đông thế nhưng là từ đầu đến cuối vẫn luôn giữ im lặng, trong thâm sơn lại càng u tĩnh.

Bọn Trương Dung còn chưa trở về, Lương Quyết Thành ngồi ở băng ghế, Tiểu Ý Ý nằm lên đùi anh, hai tay anh che trước mắt cô.

Du khách đến đến đi đi, thế nhưng lại không có ai quấy rầy đôi tiểu tình nhân này. Tiểu Ý Ý vốn là muốn nằm nghỉ chốc lát mà thôi, ai dè lại ngủ quên mất, tỉnh dậy đã là chuyện của nửa tiếng sau.

Mà Lương Quyết Thành từ đầu đến cuối vẫn duy trì động tác che mắt cho Tiểu Ý Ý, chưa từng động dậy qua.

Bọn Trương Dung cũng đứng chờ ở bên cạnh, hai người họ tựa hồ là quá nhàm chán cho nên đang chơi trò rút thẻ. Chỉ đơn thuần là rút thẻ mà thôi, thế nhưng hai người này chơi cả nửa tiếng rồi vẫn không chán.

Hành trình của hai người Trương Dung là đi xuống đạo quan sau đó đi tới chỗ cây nhân duyên. Tiểu Ý Ý cùng Lương Quyết Thành lại không có hành trình cố định, đều là thấy chỗ nào thú vị thì tới, cuối cùng là đi theo hai người Trương Dung.

Thời điểm Trương Dung với Tôn Tư Hằng ở Hải thị cũng biết tới một ít quan hệ của Tiểu Ý Ý và Lương Quyết Thành. Bây giờ nhắc tới Tiểu gia, Trương Dung lại có điều muốn nói.

"Cái Sa thị ở gần sa mạc bên kia của nhà tớ ấy, bác hai của tớ làm viện trợ ở đó; trước đó có gặp qua tiểu thúc nhà cậu."

Trương Dung nói: "Cậu biết chuyện tiểu thúc của cậu mỗi năm đều tới sa mạc chứ?"

Tiểu Ý Ý yên lặng gật đầu.

Cô đương nhiên biết.

Thậm chí còn biết lí do mà chú ấy đi sa mạc hằng năm.

Chỉ là cái quy luật hàng năm này, theo nguyên tắc thì sang năm, mạng của tiểu thúc sẽ xảy ra chuyện tại sa mạc ấy.

Tiền Ý Ý không nghĩ đến, Trương Dung lại là tiểu bối của ông chủ công ty cứu viện ở sa mạc kia.

"Tớ nghe bác hai nói là tình huống hai năm qua của sa mạc đó liên tục thay đổi, ngay cả lão thủ cũng phải đáng lên cảnh giác, đề phòng. Nếu không phải việc gì quá quan trọng thì tốt nhất là đừng nên đi, đề phòng chuyện xảy ra ngoài ý muốn."

Trương Dung nói: "Cậu nói với tiểu thúc của cậu một chút, nói với chú ấy tốt nhất đừng nên đi."

Tiền Ý Ý gật đầu: "Cảm ơn cậu, tớ nhớ rồi, về nhà sẽ khuyên chú ấy."

Không đơn thuần chỉ là khuyên, quan trọng là phải đem chuyện này giải quyết từ gốc rễ. Không thể để tiểu thúc lại chạy tới sa mạc được.

Một lần thì có thể khuyên, thế nhưng lần sau thì sao? Vạn nhất tiểu thúc nhất thời hứng thú, không xác định thời gian chính xác sẽ đi sa mạc thì ai có thể phát hiện, ai có thể ngăn cản được?

"Không cần khách sáo làm gì, nếu cần thì cậu có thể gọi cho tớ, tớ sẽ nói cho bác hai của tớ biết, đến lúc đó sẽ giúp cậu nhìn chăm chăm tiểu thúc."

Trương Dung vỗ vỗ bộ ngực.

Khoảng cách từ đây tới chỗ cây nhân duyên khá xa, lúc bốn người đến nơi thì cũng là gần xế chiều rồi.

Trên cây nhân duyên đều treo đầy mảnh vải đỏ, rủ xuống rất nhiều tấm nguyện bài, thậm chí còn có chuông gió, lúc gió thổi qua, những mảnh vải đỏ đung đưa qua lại, tiếng chuông theo đó phát ra tiếng vang trong trẻo.

Cây nhân duyên này một mặt là một nơi tham quan du lịch, một mặt chính là thánh địa gửi gắm những tấm thẻ của đám người yêu nhau.

Buộc một dây tơ hồng, gắn bó suốt ba kiếp.

Người bán vải đỏ ngồi ở đằng kia, hần cầm trên tay một cái loa, hô hào vô cùng nhiệt tình, có không ít các cặp tình nhân đều dón dập tới mua.

Ngay cả Lương Quyết Thành cũng chen vào trong đám người đó, mua một sợi tơ hồng.

"Anh cũng tin mấy thứ này sao?"

Tiền Ý Ý vô cùng tò mò.

Nhìn thế nào cũng không liên hệ anh với mấy thứ này được, anh thế mà cũng chủ động mua mấy cái này sao?

Lương Quyết Thành nâng tay của Tiền Ý Ý lên, đem sợi tơ hồng thắt lại trên cổ tay cô.

"Anh không tin cái này, chỉ tin em."

Lương Quyết Thành lời ít ý nhiều, mạnh mẽ nói.

"Trời em lại rồi, em cùng anh duyên định tam sinh, có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104

Editor: Thương Thù

Beta: Nguyệt Ảnh Vô Sương

Thời gian du lịch một tuần rất nhanh chỉ còn thừa lại có hai ngày, Trương Dung với Tôn Tư Hằng còn có lịch trình đi nơi khác cho nên sau khi hai bên tạm biệt nhau, Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành chậm rãi đi dạo vòng quanh thành thị.

Nói là chậm rãi cũng thật không sai, kinh tế ở nơi này không mạnh, tiết tấu sinh hoạt của mọi người rất chậm, do đó nhìn thế nào cũng có một loại cảm giác bình tĩnh, ung dung.

Trung tâm của thành thị là địa phương có nhiều người trẻ tuổi nhất, khắp nơi đều lộ ra một vẻ biếng nhác kiểu như "A, khí trời hôm nay thật tốt, mọi người cùng nhau phơi nắng đi".

Nhập gia thì phải tùy tục, Tiền Ý Ý cũng không tự chủ được mà lây cái bệnh lười mệt, tản mạn này.

Cô mua một ly kem, cùng Lương Quyết Thành đi dạo ở đầu đường, nhìn mấy màn biểu diễn đường phố, hít sâu một hơi, có cảm giác như ở đây, thời gian bị vận chậm gấp đôi bình thường.

Hôm nay kết thúc, buổi tối phải lên máy bay trở về Hải thị, ngay sau đó chính là sinh nhật 18 tuổi của Tiền Ý Ý.

18 tuổi.

Tiền Ý Ý cắn kem ly, đang suy xét lại những thứ mình có trong tay có thể hay không thoát ly quan hệ đối với cha mẹ Tiền.

Tuy rằng hiện tại đã xem như là thoát ly khỏi, thế nhưng rất rõ ràng là cha mẹ Tiền vẫn dựa vào cô để chấp nối quan hệ với Tiền tiểu thúc. Nói đến cũng thực buồn cười, quan hệ giữa hai anh em ruột phải dùng đến một đứa cháu nữ không có máu mủ gì làm dịu đi.

Kỳ thật Tiền Ý Ý không hề muốn làm cái cầu nối.

Nói đến cùng, vẫn là cha Tiền không xứng.

Group WeChat mấy ngày gần đây đều vô cùng sôi động. Chủ yếu là vì một số thao tác kia của cha Tiền.

Tiền Ý Ý với Tiền Mân Văn có cùng một ngày sinh, sinh nhật 18 tuổi của cô cũng chính là sinh nhật 18 tuổi của Tiền Mân Văn.

Địa điểm tổ chức tiệc sinh nhật của Tiền Mân Văn là ở nhà của cha Tiền, một tuần nay vẫn đang chuẩn bị, cũng đã mở tiệc chiêu đãi tân khách, đến cả bạn của Tiền Ý Ý cũng mời tới. Hơn nữa lại còn là bọn họ được mời nữa chứ.

Cũng không biết cha Tiền nghĩ thế nào nữa, biết rõ bọn họ đều là bạn tốt của Tiền Ý Ý, bây giờ tiệc sinh nhật chỉ có Tiền Mân Văn mà không có Tiền Ý Ý, vậy mà cũng không biết xấu hổ phát thiệp mời tới.

Ở trong số khách khứa tới tham dự, Tiền Ý Ý nhìn thấy Lê gia tiểu thiếu gia, Lê Tuấn.

Lê Tuấn...

Lễ đính hôn lần trước của Tào Khung với Hà Ứng Hoan, hán chủ động lấy lòng Tiền Ý Ý, hỗ trợ cô đem dời sự chú ý của người nhà họ Diêu đi, để Lương Quyết Thành thuận lợi rời khỏi đó. Vô luận như thế nào thì ít nhất hán cũng khiến anh tránh được lần gặp mặt sớm như thế này với người của Diêu gia.

Hành động này, thật sự là đang giúp Tiền Ý Ý. Việc tốt này đương nhiên cô phải nhận.

Thế nhưng là từ miệng của Lê Tuấn cô cũng biết được hán với Tiền Mân Văn tựa hồ xảy ra một chút ít chuyện không thoải mái. Cái không thoải mái này thậm chí còn ảnh hưởng đến sự lựa chọn cá nhân sinh của Lê Tuấn. Lê Tuấn của bây giờ với Lê Tuấn trong nguyên tác, thực sự là hai người hoàn toàn khác biệt.

Tiền Ý Ý còn tưởng rằng thời điểm đó xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm, không nghĩ tới bây giờ hán vẫn được mời đến tiệc sinh nhật của Tiền Mân Văn.

Có chút ý tứ.

Mà nghe nói là cha Tiền còn mời cả lão gia tử, hi vọng ông có thể tới dự sinh nhật của Tiền Mân Văn.

Tiểu tử của Thẩm gia vừa lúc ở gần đó, bắt chước giọng điệu của ông, nói với Tiền Ý Ý.

"Anh còn có mặt mũi nói những lời này?"

Nguyên thoại tuy rằng không bắt cận nhân tình như vậy, thế nhưng ý tứ của cậu ta đoán chừng chính là cái giọng điệu như vậy. Cha Tiền mời lão gia tử tới, lại bị ông không chút lưu tình nào từ chối. Đến một con đường sống cũng không cho.

Thật là đáng cười.

Tiền Ý Ý cũng bắt đầu đi, lần nào cha Tiền cũng làm ra mấy chuyện như vậy. Hai cha con nói chuyện đều có thể biết thành trò cười của người khác, cũng không biết đến cùng là ông ta nghĩ thế nào nữa.

Có đôi khi Tiễn Ý Ý còn có suy nghĩ, quan hệ giữa cha Tiễn với tiểu thúc còn gay gắt hơn của cô với Tiễn Mân Văn, nói không chừng người con trai trưởng này, cũng là bị ôm sai đi.

Chỉ là cái suy nghĩ này vừa dâng lên một chút cũng bị dập tắt ngay. Tiễn gia cũng thật sự sẽ không liên tiếp sai lầm như vậy, nói ra cũng rất huyền diệu.

Nói không chừng, rời xa Tiễn gia, tổ chức sinh nhật ở chỗ khác, ngược lại là một chuyện tốt.

Tiến Ý Ý có chút rối rắm, thế nhưng cô đã đảm ứng ông nội là sẽ về ăn cơm với ông và tiểu thúc rồi. Cho nên tới ngày thì cô vẫn phải trở về.

Tiến Ý Ý đi tới đi lui, đụng đầu vào lưng Lương Quyết Thành.

Cô vẫn còn đang ngẩn người, hoàn toàn dựa vào Lương Quyết Thành đang nắm tay mình đi về phía trước, bước chân của anh dừng lại, cô cũng theo đó mà đâm vào lưng của anh.

Thiếu niên 18 tuổi lưng đã vô cùng cứng rắn, Tiễn Ý Ý ôm đầu, thở dài không biết nói gì.

Lương Quyết Thành nén cười đem ly kem thiếu chút nữa trét lên lưng anh cầm lấy, tay kia nắm tay Tiễn Ý Ý.

"Qua đường."

Bên kia đường chính là phố mỹ thực có tiếng.

Đi tới đây mà không ăn hết cái chỗ này thì quả thực là phải xin lỗi cái bụng này rồi.

Thời điểm tính toán hành trình đi, Tiễn Ý Ý đã nói muốn tới xem thành phố có tiết tấu chậm này, ra sức càn quét ăn một trận. Vì thế cho nên sáng nay cô thậm chí còn không ăn sáng, đến tận bây giờ đã đói đến mức rồi.

Phố mỹ thực bên này cùng các phố mỹ thực ở mấy thành phố nổi tiếng khác có chút khác biệt.

Phố mỹ thực ở đây thuần túy là mỹ thực truyền thống, mỗi một cửa hàng bày bán một loại đồ ăn, không có cửa hàng nào trùng với cửa hàng nào, cũng không có bảng hiệu gì, thế nhưng khi ném thử lại ngon đến mức khiến cho người ta muốn đem đầu lưỡi nuốt luôn xuống.

Cầm một cái đĩa nhỏ đi từ đầu đường tới cuối đường, đồ ăn nhiều như thế mà vẫn có thể nhét hết vào bụng, với điều kiện tiên quyết là không ăn đến vỡ cả bụng ra.

Tiến Ý Ý sớm đã nghe nói tới cái độc đáo của phố mỹ thực này, khổ nỗi vừa mới ngẩn người đã quên mất chuyện phải sang đường.

Đi theo bên người Lương Quyết Thành, cô đã mất đi năng lực tự gánh vác, tựa như bạn học nhỏ Tiễn Ý Ý mới học mẫu giáo, hoàn toàn dựa vào cái nắm tay của bạn trai nhà mình mới sang được đường. Lương Quyết Thành thậm chí còn nhẫn nại, thả chậm bước chân phối hợp với cô đang ngẩn người, dắt qua bên đường xong lại đưa cho tiểu cô nương cốc kem ly kia.

Quảng trường mỹ thực bên này cơ hồ đều là du khách, có không ít các cặp tình nhân tay trong tay, cũng không thiếu những du khách từ nước ngoài tới, mỗi người đều cầm một cái đĩa, càn quét hết khu ẩm thực này.

Ly kem trong tay Tiễn Ý Ý ăn không hết.

Cô hơi do dự.

Không biết có phải là do mới lạ hay không mà ngay cả kem ly ở đây cô cũng cảm thấy ngon. Nếu như ném đi, thấy thế nào cũng rất lãng phí.

Tiến Ý Ý còn đang do dự, Lương Quyết Thành đã cúi đầu xuống.

Anh khép hờ đôi mắt, vươn đầu lưỡi ra nhẹ liếm kem trong cốc, đàn lưỡi cuộn lên một ngum trắng xóa, biến mất ở trước mắt Tiễn Ý Ý.

Cô sùng sốt.

Lương Quyết Thành gật đầu: "Mùi vị không tệ."

Khuôn mặt Tiễn Ý Ý đỏ bừng.

Hai người ăn một cái kem ly, tuy rằng nhìn như không có việc gì, thế nhưng bạn học Lương này! Cậu không nhận ra là cái cách cậu ăn... có chút không thích hợp sao!

Tiến Ý Ý đỏ mặt đem kem ly nhét vào trong tay Lương Quyết Thành.

Ăn đi, một mình cậu ăn luôn đi!

Lương Quyết Thành cười nhẹ.

Anh cầm lấy kem ly trong tay Tiễn Ý Ý, không có một chút không tự nhiên nào, dùng cái phương thức đòi phong bại tục ở trong mắt Tiễn Ý Ý, ăn hết chỗ kem này.

Đầu đường con phố mỹ thực này, có thể thuê được cái khay đựng thức ăn, một nhóm có nhiều người còn ăn một lúc bảy, tám khay, mỗi khay đều bày đầy đồ ăn trông rất đẹp mắt.

Tiến Ý Ý với Lương Quyết Thành chỉ có hai người, cô nghĩ tới chiều dài của con phố này một chút, chỉ chọn một cái khay ăn vừa vừa, ở trên có thể đựng được ba đến năm món, liền vừa vặn.

Một khay lại một khay, ăn hết ba, bốn khay cũng mới chỉ là khúc nhạc dạo cho cái con đường này.

Lương Quyết Thành đeo balo của Tiễn Ý Ý, cầm khay ăn ở trong tay, cùng Tiễn Ý Ý đứng xếp hàng, dựa vào tài ăn nói... hoặc là dựa vào tiền, hai người chen được lên phía trước, đem khay ăn đựng đầy đồ.

Ở giữa ngã tư đường có một chỗ dùng để khách ngồi ăn, nếu như là ở nơi khác, chỗ ngồi này ước chừng là hai người ngồi bàn ba người, mà ba người lại ngồi bàn sáu người.

Mà ở đây, người địa phương này giống như đã có thói quen dùng cơm trong biển người. Bình tĩnh bung khay đồ ăn, thể hiện một loại thần công vừa đứng vừa ăn. Các du khách ở nơi khác tới cũng theo thứ tự ngồi xuống, cũng chẳng còn chỗ ngồi trống nữa. Có mấy người còn phải đứng để ăn.

Tiến Ý Ý với Lương Quyết Thành dựa vào khả năng dùng mỹ sắc cộng thêm việc ăn nói khéo léo, cuối cùng từ chỗ của một bà lão lấy được một cái bàn ăn.

Nhưng còn chưa đến phiên bọn họ ngồi, bên cạnh đã có một người phụ nữ trẻ mang thai đi tới.

Cô ấy ôm khay ăn, cười có chút ngại ngùng.

Tiến Ý Ý sáng tỏ, lôi kéo Lương Quyết Thành đứng dậy, nhường lại vị trí này cho người đó.

Vị trí đã nhường cho người phụ nữ mang thai kia cho nên Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành cũng không còn chỗ trống để ngồi, liền đơn giản học theo người bản xứ ở đây, đứng ăn, vừa đi vừa ăn, nhìn thấy quán ai có cái gì ngon liền thêm vào khay của mình.

Hai người, mỗi người bung một đầu khay, dùng hai đôi đũa, hai cái đĩa để ăn, ăn không khép được miệng.

"Cái này ngon quá, nếu chỉ vì cái này, em cũng đều nguyện ý ở lại."

Lương Quyết Thành nghe vậy liền tinh tế nhớ lại một chút hương vị.

"Không cần phải ở lại, về nhà anh nói với Ninh Ninh, để con bé học làm."

Ông anh trai chuyên sai vặt đưa em gái của mình, lại còn sai đến rất bình tĩnh.

Tiến Ý Ý vui vẻ: "Anh cũng không cho con bé anh thử, chỉ bắt em ấy tự nghĩ tự làm, có người anh nào hờ em mình như thế sao?"

"Không phải còn chưa hết hè sao, sắp tới con bé cũng lên cấp ba rồi, thừa dịp trước khi lên cấp ba chúng ta mang Ninh Ninh tới đây ăn đi. Cô bé gầy quá rồi, em thấy vẫn là nên ăn nhiều một chút."

Lương Nguyệt Ninh thực sự là rất ít thịt, có thể là lúc còn nhỏ chịu thua thiệt cho nên nửa năm nay Tiễn Ý Ý bồi bổ liên tục cho cô bé mới cảm giác được một chút khí sắc, vóc dáng cũng cao lên không ít, thế nhưng nói về độ béo lên thì hoàn toàn không nhìn thấy chút thay đổi gì cả.

"Cầm lấy."

Lương Quyết Thành đem toàn bộ khay ăn đưa cho Tiễn Ý Ý.

Cô bung khay, miệng còn nhét một miếng bánh, vẻ mặt mê mẩn.

Anh xắn tay áo, ngồi xổm xuống bên chân cô.

Tiến Ý Ý đeo giày trắng, dây giày bị lỏng ra trong lúc đi đường.

Cô hoàn toàn không có chút ý tới.

Lương Quyết Thành ngồi xổm bên chân cô, nắm dây giày trên tay, ung dung buộc lại thành hình nơ con bướm.

"Được rồi."

"Ây, chàng trai trẻ."

Một đại thúc ở cửa hàng bên cạnh vùng thềm, về mặt xấu xa cười cười: "Cậu có biết bên chỗ này của chúng tôi có cái phong tục gì không?"

Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành đều lắc đầu.

"Nếu dây giày của hai người có thể thắt lại với nhau, đi từ đầu phố đến cuối phố, chắc chắn liền có thể lập tức kết hôn ngay a."

Đại thúc múc một muỗng lớn nước canh lên, cười ha ha: "Thử một chút xem nào?"

Tiền Ý Ý: "Cảm ơn ạ, nhưng chúng cháu... A?"

Tiền Ý Ý cúi đầu.

Nơ con bướm vừa bị thắt chặt giờ đã bị tháo ra, Lương Quyết Thành ngồi trước mặt cô, đem dây giày của hai người cột lại với nhau.

Anh đứng lên, về mặt bình tĩnh.

"Đi thôi."

Tiền Ý Ý: "...???"

Tiểu huynh đệ, cậu dễ bị lừa như thế sao?!

Đi được hai bước, Tiền Ý Ý bỗng nhiên phản ứng kịp tiểu tâm tư hai ngày nay của Lương Quyết Thành.

Cô nghĩ nghĩ, giật giật góc áo của anh, nhỏ giọng hỏi: "Lương ca, có phải anh nghĩ... muốn cùng em kết hôn hay không?"

- - - - -

Lời editor: Bạn học Lương! Cậu thật ấu trĩ mà!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

Editor: Thương Thù

Beta: Linh Chi

- - - - -

Đâu chi là muốn thôi đâu.

Anh là muốn đến điên rồi.

Thế nhưng anh không thể nói, ít nhất không thể ở thời điểm bây giờ nói ra được.

Hai tai anh hồng lên, mím môi nắm lấy tay Tiền Ý Ý, dưới con mắt của ông chủ tiệm kia đang cười ha ha, cùng cô cột dây giày vào nhau đi từ đầu phố đến cuối phố.

Trở lại Hải thị, Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành trực tiếp về tới chỗ của lão gia tử.

Sắp tới sinh nhật 18 tuổi của Tiền Ý Ý, tuy rằng ông nội Tiền nghe theo cô, sẽ không tổ chức tiệc sinh nhật, thế nhưng là vẫn chuẩn bị quà.

Tiền Ý Ý sau khi về nhà, trong phòng đã chất đầy những hộp quà lớn nhỏ.

Cô đứng ở trong đống quà, về mặt chết lặng bắt đầu mở quà ra.

Một phòng lễ vật này cơ hồ là đến từ Tiền Thiếu Trâm.

Tiểu thúc không có ham mê gì khác, tặng quà cho đứa cháu nhỏ này của mình đã là sự kiện vui vẻ nhất của hắn quanh năm suốt tháng.

Mà Tiễn Ý Ý đã là thiếu nữ 18 tuổi, quà mà hân tặng không có cái nào là rẻ, cái gì cũng có, không có chỗ nào không phải tốt nhất.

Tiến Ý Ý mở quà mới hết cả tay mới đem quà của tiểu thúc sắp xếp xong, chất đầy một ngăn tủ.

Không giống với tiểu thúc chất đầy quà trong phòng cô, ông nội chỉ đưa cho cô một túi văn kiện nhỏ.

Tiến Ý Ý vừa mở ra, phát hiện bên trong thế mà lại là hợp đồng chuyển nhượng cổ phần.

Ông nội Tiến cho cô 10% cổ phần.

Tiến Ý Ý thụ sủng nhược kinh.

Cái này, cũng quá quý giá rồi.

Có 10% cổ phần này, cả quãng đời của cô về sau không cần phải lo cái gì nữa rồi.

Ông nội cũng thật là, cái gì cũng suy nghĩ chu toàn cho cô, cái gì cũng đều chuẩn bị hết.

Hợp đồng chuyển nhượng này, ông cũng đã ký tên, chỉ cần Tiến Ý Ý kí vào nó thì hợp đồng này liền có hiệu lực.

Lương Quyết Thành rửa mặt đi ra thì phát hiện Tiến Ý Ý vốn đang bóc quà ở trên thảm, lại đại ra như Psyduck*.

* Hình như là con vịt trong Pokemon (Sợ gu gồ để biết thêm chi tiết nhé các tình yêu)

"Sao thế?"

Anh lau tóc, tùy ý ngồi xếp bằng bên cạnh Tiến Ý Ý, đánh giá nét mặt của cô.

Tiến Ý Ý chậm rãi ngẩng đầu.

"Em cảm thấy, hình như em phát tài rồi."

Giờ khắc này, Tiến Ý Ý ngồi giữa một đồng quà lớn nhỏ, ánh mắt trong suốt sáng ngời, giọng điệu nhẹ nhàng phiêu phiêu.

Khóe miệng Lương Quyết Thành thoáng nhướn lên.

Khỏi cần nghĩ cũng biết, quà mà ông nội với tiểu thúc cho cô cũng đủ khiến cho cô hôn mê luôn rồi.

Tuy rằng Tiến Ý Ý không có duyên với cha mẹ, nhưng may mắn thay, cô còn có ông nội và tiểu thúc làm bạn, cho cô đủ tình thân.

Thật tốt.

"Vui không?"

"Vui chứ!"

Tiến Ý Ý nặng nề gật đầu.

Cô nhận được quà sinh nhật cũng chẳng phải quà gì nhỏ. Từ thời điểm Tiến Ý Ý còn chưa có trưởng thành, tất cả mọi chuyện của cô đều được cha mẹ Tiến quản chế, ông ta là người bỏ trên danh nghĩa của cô.

Nói cô là đại tiểu thư, thế nhưng trên thực tế, một chút tài sản cô cũng không có.

Ông nội cho cô, chính là tài sản đầu tiên thuộc về cô.

18 tuổi.

Dựa theo ý tưởng ban đầu của cô, năm cô đủ 18 tuổi sẽ là lúc cô có thể tách khỏi cha mẹ Tiến. Quyền lợi người giám hộ của họ từ khi cô đủ 18 tuổi đã không còn hiệu lực nữa rồi.

Từ nay về sau, cái tên Tiến Ý Ý này, chỉ là Tiến Ý Ý mà thôi.

Lúc bắt đầu, Tiến Ý Ý cũng không nghĩ tới mình sẽ nhận được cái này. Thậm chí lúc cô mới xuyên tới còn nghĩ rằng, sau khi mình đủ 18 tuổi sẽ tự về một ít bản thảo, tự kiếm tiền nuôi chính mình.

Thế nhưng là cô lại không hề nghĩ đến, cô còn có ông nội, có tiểu thúc che chở. Trong thời gian này, hai người vẫn luôn chiều cô, không để cô chịu bất kì tổn thương nào, che chở cô cho tới lúc cô bình bình an an trưởng thành.

Nếu như không có ông nội với tiểu thúc, đừng nói tới đại tiểu thư tùy tâm sở dục, chỉ sợ cô sẽ còn vì kẻ sinh nhai mà phát sầu.

Nói không chừng Lương Quyết Thành cũng không phải "bạn trai" mà cô dùng tiền mua được, ngược lại còn là đồng nghiệp của cô.

Thời điểm còn là trẻ vị thành niên, được ông nội với tiểu thúc che chở như vậy, Tiễn Ý Ý đã vô cùng cảm kích. Không nghĩ đến hai người này còn cam đoan cho cả tương lai về sau của cô, một đời an ổn.

Tiến Ý Ý không nói hai lời chui đầu vào cái ôm ấp áp của Lương Quyết Thành, cọ cọ làm nũng.

"Em rất vui, rất thích. Ông nội với tiểu thúc thật tốt."

Không phải vì được tặng quà mà vui vẻ, mà là phía sau những món quà ấy lại là phần tâm ý của hai người khiến cô vô cùng trân trọng.

Tiến Ý Ý hít sâu một hơi.

Cho dù là vì ông hay là vì tiểu thúc, cô đều có thể nhẫn nhịn một nhà ba người cha Tiễn.

5 rưỡi sáng ngày hôm sau, Tiễn Ý Ý đag ngủ ngon thì bị đồng hồ báo thức trên điện thoại gọi dậy.

Cô còn chưa có tỉnh ngủ, theo bản năng định quay lại giường ngủ tiếp, thế nhưng lý trí lại nói không thể được. Hôm nay là sinh nhật của cô, cô phải đi phòng bếp nấu cơm.

Ông nội nói rồi, sinh nhật của cô ít nhất cũng phải cùng người trong nhà ăn cơm. Tiễn Ý Ý nghĩ nghĩ, cảm thấy hôm nay cô vẫn là nên nấu một bữa cơm cho hai người đi. Dù sao cũng là sinh nhật mình mà.

Phòng bếp đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tiến Ý Ý rời giường từ sớm, không có phát ra động tĩnh gì, thế nhưng dì giúp việc dậy còn sớm hơn cả cô, đã đem đồ ăn cô chuẩn bị ngày hôm qua rửa sạch, tắm ướp xong xuôi, cơ hồ chỉ cần cô đến động tay là được.

Bà thấy Tiễn Ý Ý rời giường, lúc này mới cười đưa cho cô một chén canh trứng gà nhỏ.

"Ý Ý tiểu thư, chúc con sinh nhật 18 tuổi vui vẻ."

"Con cảm ơn dì."

Tiến Ý Ý nhận lấy câu chúc mừng đầu tiên của buổi sáng ngày hôm nay, hai mắt cong cong.

Uống được nửa bát canh trứng gà, Tiễn Ý Ý xắn tay áo, chuẩn bị làm đồ ăn.

Tiến Ý Ý không có thiên phú nấu ăn, cũng không có tiến vào phòng bếp được mấy lần. Lần nào cũng là nước đến chân mới nhảy, đều học theo chỉ dẫn trên mạng mà làm. Sau khi xác định thiên phú nấu ăn của mình bằng không, cô đã đem thực đơn ban đầu mình chuẩn bị kỹ càng gạch hết đi, chỉ để lại một dòng duy nhất.

Mì.

Tiến Ý Ý bắt đầu làm.

Toàn bộ quá trình đều là cô tự làm.

A di ở bên cạnh hỗ trợ chuẩn bị một số món ăn kèm ở đằng kia, ngẫu nhiên sẽ chỉ đạo động tác làm mì của Tiễn Ý Ý một chút.

Nào bột đều là một việc khá tốn sức, Tiễn Ý Ý là lần đầu tiên nhào. Dù có mệt nhưng cô vẫn tỏ ra bình tĩnh mới không để a di phát hiện. Chẳng ai biết là cô thiếu chút nữa thua ở cái giai đoạn nhào bột này rồi.

Trong mì thêm một chút dầu cũng một chút muối, một mặt là thêm sự dẻo dai cho mì, một mặt là sẽ có hương vị hơn.

Tiến Ý Ý nhìn chỉ dẫn trên điện thoại rất lâu, tự nhận là mình đã nhớ hết tất cả các bước rồi. Mỗi bước cô đều rất cẩn thận, một bên nói thầm trình tự trong lòng, một bên hận không thể cân đo đong đếm chuẩn đến từng miligram.

A di ở bên cạnh chỉ biết cười.

Tiểu thư Tiễn Ý Ý ở trên phương diện này, luôn luôn đều không có gì tâm đắc. Có thể bước chân vào phòng bếp đã là chuyện rất khó đối với cô rồi, vừa mới làm mà đã gặp loại khiêu chiến kiểu này, nhìn đám bột mì nhuyển nhuyển thế kia thôi, nhưng không phải ai cũng có thể nhào được.

Chỉ là bà không nghĩ tới, Tiễn Ý Ý còn thật sự làm được.

Cô banh khuôn mặt nhỏ, thật cẩn thận nhào bánh, học cách làm trong video, ném qua ném lại, trừ động tác có hơi nhỏ ra thì cũng không có chỗ nào là không đúng, nhìn qua cũng không tệ lắm.

Mì đã làm xong, giờ tới phần nước canh. Trước đó Tiễn Ý Ý đọc được không ít cách làm canh, thế nhưng đến lúc phải thực hành thì lại không tránh khỏi có chút luống cuống tay chân. Cũng không có đơn giản như làm mì sợi được.

Nước canh nấu ra thanh đậm, còn cần chuẩn bị thêm thức ăn.

Đồ ăn kèm mà a di chuẩn bị cũng vô cùng phù hợp với mỗi người.

Ông nội đã lớn tuổi, cần ăn thanh đậm một chút. Khẩu vị của tiểu thúc cũng gần gần như vậy, tuy rằng đều là thanh đậm thế nhưng thanh đậm của mỗi người lại không giống nhau.

Ông nội thích ăn thịt, tiểu thúc thích ăn hải sản, Lương Quyết Thành lại thích ngọt, cô thì thích... cô thì cái gì cũng ăn được tất.

Trong bát mỗi người lại thêm một số thức ăn kèm không giống nhau.

Tiến Ý Ý còn chuẩn bị thêm vài món nữa.

A di ở bên cạnh hỗ trợ nêm hương vị, giờ ngón cái lên với Tiến Ý Ý.

"Ý Ý tiểu thư, chính là mùi vị này, làm tuyệt lắm!"

Tiến Ý Ý thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này mặt cô mới hớn hờ hơn được một chút, tính toán thời gian bắc nồi mì xuống, cơ hồ là mì mới được vớt ra liền đổ nước canh lên, lại trang trí thêm thức ăn ở bên trên, lúc này ông nội với tiểu thúc mới rời giường.

7h sáng.

Tiến Ý Ý ở trong phòng bếp còn mặc cái tạp dề hình pikachu, trên đầu đội mũ đầu bếp, nghiêng người vung muôi ở trong tay, đối với ba nam nhân từ trên lầu đi xuống cười một cái.

"Buổi sáng tốt lành, ông nội, tiểu thúc, Lương ca. Mì trường thọ xong rồi đây."

Ông nội là bị cách nói của Tiến Ý Ý làm cho bật cười.

Ông chậm rãi nói: "Ý Ý, sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn ông nội ạ!"

Ngay sau đó, ông nội Tiến lại nói: "Cháu gái, loại chuyện như xuống bếp này không cần nhọc tới cháu đâu. Ông nội đã một bó tuổi rồi, bữa sáng cần ăn đúng giờ."

Tiến Ý Ý vừa nghe liền biết là ông đang lo lắng cô phá tan cái phòng bếp.

"Mới không có đâu, hôm nay cháu làm đặc biệt ngon đấy!"

Tiến Ý Ý kiêu ngạo bụng đồ ăn ra.

Trên bàn ăn đặt từng bát mì.

Mì trường thọ nóng hôi hổi tản ra hương thơm, hương vị đầy đủ khiến ngón trở của người ta phải động động.

"Mau khen cháu đi!"

Tiến Ý Ý đem từng bát đặt trước mặt từng người một, ôm khay đựng đồ ăn, đứng ở bên cạnh phồng mũi kiêu ngạo đầy hưng phấn.

Ông nội nhìn một cái liền biết được là món mì này được làm vô cùng công phu.

"Tất cả đều là cháu làm?"

Tiến Ý Ý gờ tay: "Ai di giúp cháu thái thịt, còn chỉ cháu nữa."

"Cũng không dám kể công, nhào bột, vắt mì, cho vào nồi nấu, tất cả đều là do Ý Ý tiểu thư tự làm cả."

A di đứng ở đằng kia cười xua tay.

Mọi người ngồi xuống.

Nhìn thì vô cùng ngon, ông nội với tiểu thúc ăn một miếng xong, liếc nhau.

Sau đó cùng nhìn về phía Lương Quyết Thành.

Trong bát của Lương Quyết Thành rõ ràng không giống với của hai người.

Mà bát của Tiểu Ý Ý cũng không giống.

Cho nên là tiểu nha đầu này, mới sáng sớm đã làm bốn phần ăn khác nhau cho bốn người.

Tiểu Ý Ý còn làm một phần khác cho a di nữa, bởi vì không biết khẩu vị của bà nên đồ ăn thêm là do bà ấy tự làm, nhưng cũng đã rất tốt rồi. Mới sáng sớm đã tự mình làm năm phần đồ ăn.

"Ý Ý, mì ngon lắm."

Lão gia tử thở dài.

"Cháu đấy, lớn như vậy rồi cũng chưa từng thấy cháu xuống bếp lần nào. Không nghĩ đến ông nội còn có thể ăn đồ ăn mà cháu làm."

"Nếu ông nội thích, về sau cháu sẽ làm thường xuyên hơn."

Tiểu Ý Ý vỗ vỗ lồng ngực: "Cháu chợt phát hiện ra, về phương diện nấu ăn, cháu cực kì có thiên phú."

"Đừng đừng."

A di nghe thế liền nhanh chóng ngăn lại: "Ý Ý tiểu thư, con làm không tệ, thế nhưng con nhìn lại cái phòng bếp xem? Nó đáng thương lắm đó."

Tiểu Ý Ý làm mấy bát mì mà phòng bếp y như bị mười đội giặc cướp càn quét qua một trận, nhìn không ra hình dáng ban đầu nữa.

A di kiên quyết cự tuyệt sát thủ phòng bếp như cô một lần nữa bước vào đây.

Tiểu Ý Ý: "..."

Thật sao.

Trên bàn cơm vang lên tiếng cười.

Sinh nhật 18 tuổi của Tiểu Ý Ý.

Sinh nhật trưởng thành của cô.

Mì trường thọ của cô.

Lương Quyết Thành nắm lấy tay Tiểu Ý Ý, đưa mắt nhìn cô.

"Ý Ý."

Tiểu Thiều Trầm chậm rãi ăn xong một bát mì trường thọ, buông đũa nhìn về phía Tiểu Ý Ý nói: "Hôm nay ta rất vui, con có thể đưa ra một yêu cầu, ta nhất định sẽ thỏa mãn con."

Tinh thần Tiểu Ý Ý chấn động.

Thời điểm này...

Có thể chứ?

Cô cắn đũa.

"Tiểu thúc, thực ra thì con có một chuyện muốn yêu cầu."

Tiểu Ý Ý thật cẩn thận nói ra: "Sa mạc càng ngày càng không an toàn, tiểu thúc, chú có thể vì an toàn của mình, đừng tới đó nữa có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Editor + Beta: Shmily

Tiền Thiếu Trầm nhìn vào hai mắt Tiền Ý Ý, từ chối cho ý kiến.

Tiền Ý Ý đợi thật lâu cũng không nhận được một câu trả lời chính xác của tiểu thúc.

Trong lòng cô có chút bận tâm, thế nhưng cảm thấy nếu mình nhắc nhở nhiều lần thì chỉ cần tiểu thúc nghe lọt một chút, vậy liền có thể tránh né cái vận mệnh sinh tử kia rồi.

Buổi chiều, Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành rời khỏi Tiền gia.

Nhóm bạn thân của cô đã tới nhà để chuẩn bị sinh nhật cho cô.

Người cùng không nhiều, có Tô Á Na, Nhâm Kha, còn có cả hai người Chu Tam với Tại Tiểu. Nửa đường còn có thêm cả Tào Khung với Hà Ứng Hoan cũng tới nữa.

Hai người này đã đính hôn rồi mà nhìn vẫn không khác trước kia là bao, vẫn như bạn bè cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cũng không nhìn ra là khác ở chỗ nào, cho dù là vợ chồng tương lai thế nhưng Hà Ứng Hoan vừa đến liền nhảy tới người Tiền Ý Ý ôm ôm xoa xoa một hồi, sau đó ở ngay trước mặt Tào Khung khen ngợi mê đắm tiểu ca ca mặc áo T-shirt ở đối diện đường.

"Ý Ý, mười tám tuổi liền thành niên rồi nha, có chuyện gì muốn làm trước khi trưởng thành không nào?"

Mọi người cùng chuẩn bị sinh nhật cho Tiền Ý Ý ở trong nhà cô, Hà Ứng Hoan một hơi gọi hơn mười chai rượu khác nhau ở hội sở phụ cận, xếp thành một hàng đặt trước mặt Tiền Ý Ý. Sau khi đưa một ly cho cô liền bị cô cự tuyệt, nghĩ ngợi một hồi liền hỏi.

Sinh nhật 18 tuổi của Tiền Ý Ý cũng không làm lớn lắm, đều là mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm, chơi trò chơi, cứ như vậy qua hết ngày hôm nay là được. Đích xác là cũng vô cùng đơn giản, Lương Nguyệt Ninh là đầu bếp chính, cô bé làm một bàn đầy ắp đồ ăn, Hà Ứng Hoan gọi rượu, Tào Khung không biết làm gì, đơn giản lôi kéo Nhâm Kha chơi trò chơi.

Về phần Chu Tam với Tại Tiểu, lúc trước Tào Khung suýt chút nữa đã đánh nhau với hai người họ cho nên quan hệ giữa ba người không có cách nào hữu hảo cho nổi. Thế nhưng là chẳng có biện pháp nào cả, hiện tại Tào Khung đại diện cho người nhà gái, mà hai người họ là bạn bè tốt của Lương Quyết Thành, đương nhiên sẽ đại diện cho người nhà trai. Người của nhà gái đang ở trước mặt người nhà trai, tuyệt đối không thể động thủ, ít nhất thì cũng phải giữ lễ phép cơ bản nhất, không thể động tay động chân được, phải sống thật hòa bình.

Người đại diện bên nhà trai, Tại Tiểu với Chu Tam đưa tới một phần đại lễ, quà sinh nhật là một cái hộp đặc biệt to, vừa vào phòng liền nhìn thấy, đặc biệt nổi bật.

"Ý Ý, đây là quà tặng đầu tiên chúng ta quen biết hơn nửa năm qua, chúc cậu mười tám tuổi sinh nhật vui vẻ! Hy vọng cậu vĩnh viễn ghi nhớ phần tâm ý này của bọn tớ."

Hai đại nam sinh cười hề hề, cùng nhau giơ cái hộp quà lên đưa cho Tiền Ý Ý.

Món quà lớn đến mức thiếu chút nữa áp cả người Tiền Ý Ý xuống, Lương Quyết Thành giơ tay lên, cầm lấy hộp quà bỏ sang một bên.

"Cảm ơn các cậu."

Tiền Ý Ý không nghĩ đến bọn họ còn có tâm ý như vậy, rất chi là cảm động, sau khi nói cảm ơn liền chuẩn bị mở hộp quà ra.

"Áy đừng đừng đừng!"

Vừa nhìn thấy Tiền Ý Ý muốn mở quà, Chu Tam với Tại Tiểu nhanh chóng cản lại, hai người có chút khẩn trương.

"Ý Ý này, món quà này không nên công khai mở ra, chúng tớ sẽ ngại lắm."

Cái mồm kia của Chu Tam cái gì cũng dám nói: "Đây là lần đầu tiên tớ tặng quà cho con gái cho nên cũng không biết sẽ thế nào. Nếu như bây giờ cậu mở ra nhìn, cảm thấy không thích thì không phải là chúng tớ sẽ ngại lắm sao? Nhiều người như vậy, cho chút mặt mũi được chứ."

Tiền Ý Ý đương nhiên sẽ không ghét bỏ quà mà họ tặng, thế nhưng là hai người này đoán chừng là thuộc vào cái dạng ngây thơ, da mặt mỏng. Cô cũng thuận theo hai người, trước tiên đem quà của bọn họ đặt ở một bên.

Quà của Tô Á Na với Nhâm Kha thì đứng đắn hơn nhiều.

Nhâm Kha tặng quà... ai cũng không nghĩ sẽ là một bộ đề thi.

Tiền Ý Ý cầm bài thi, vẻ mặt lộn xộn nhìn cậu ta.

Nhâm Kha còn vô cùng nghiêm túc: "Tớ biết cậu thích học tập cho nên tớ đã nhờ người có chuyên môn tìm rất lâu đấy. Bộ đề này đặc biệt khó, chắc chắn cậu sẽ thích."

Tiền Ý Ý: Không, cậu thật sự hiểu lầm rồi, tớ thực sự không thích học tập một chút nào!!!

Tiền Ý Ý cảm thấy Nhâm Kha với Lương Quyết Thành đúng là có chung một tiếng nói. Hai người này tặng quà đều sẽ đem đề thi đưa cho con gái nhà người ta.

Vừa nghĩ đến cảm xúc xúc động khi nhận tập bài thi của Lương Quyết Thành, Tiền Ý Ý liền tiêu tan.

Ừm, không phải chỉ là cái đề thi thôi sao, cũng được, cô làm là được rồi.

Quà của Tô Á Na lại bình thường hơn nhiều, là một cái móc khóa di động bằng nhựa nhưng đặc biệt khá ái.

Rốt cuộc thì Tiền Ý Ý cũng tươi cười mỹ mãn.

Con gái nhà, tặng món quà nhỏ đáng yêu này đúng là khiến người ta yêu thích mà.

Quà của Hà Ứng Hoan lại đặc biệt chói mắt.

Thứ mà cô ấy chuẩn bị, chính là thẻ vàng của khách sạn dưới trướng Hà thị.

"Ý Ý, cho cậu này." Thời điểm Hà Ứng Hoan đem tấm thẻ này đưa cho Tiền Ý Ý, còn nhỏ giọng nói thầm bên tai cô: "Tớ nghe ngóng rồi, khách sạn nhà tớ có... cái gì cũng có, cậu tùy ý có thể mang đối tượng của mình tới đó chơi."

Về mặt Tiền Ý Ý đứng đắn: "Cậu nghĩ vớ vẩn gì thế, sao có thể chứ!"

Sau đó thuận tay nhận phần tâm ý này của Hà Ứng Hoan.

Trong tất cả mọi người, có thể nói là quà của Tào Khung là bình thường nhất?

Một cái hộp được bọc tinh xảo, sau khi mở ra, bên trong chính là cái hộp trang sức, đựng trong đó là một đôi đồng hồ đeo tay.

Một cái của nam, một cái của nữ, kiểu dáng tương đối trẻ trung, thời thượng.

Thẩm mỹ của Tào Khung cũng không tệ lắm, đôi đồng hồ tình nhân này đeo trên tay Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành vô cùng thích hợp.

Khó có thể ngờ là Tào Khung sẽ chủ động tặng quà cho Lương Quyết Thành. Mặc dù chỉ là quà đi kèm với món quà của Tiền Ý Ý, thế nhưng đó cũng là tiền bộ rất lớn của cậu ta rồi.

Lương Quyết Thành nhìn thấy cái này, hướng về phía Tào Khung gật đầu một cái.

Tiểu tử này từ lúc đính hôn với Hà Ứng Hoan xong, cái khác không nói, thế nhưng tiểu tâm tư đều thu liễm lại rất nhiều. So với Hà Ứng Hoan vẫn còn đang nghĩ mình độc thân thì cậu ta lại giống như đã nhận thức được thân phận của mình, có thể làm gì và không thể làm gì. Đặt giữa mình với Tiền Ý Ý một cái dải phân cách, chỉ dừng lại ở mức bạn bè thân thiết mà thôi.

Rất tốt.

Bạn bè nhiều năm của Tiền Ý Ý, chắc chắn về sau vẫn phải tiếp tục giao lưu, quan hệ tốt một chút có thể giảm bớt không ít phiền toái.

Quà của Lương Nguyệt Ninh chính là một hộp giấy được sắp xếp tinh xảo, vừa nhẹ nhàng động vào liền biến hóa.

Món quà xinh đẹp này, chính là do Lương Nguyệt Ninh tự tay làm.

Trong tất cả mọi người thì chỉ có Lương Quyết Thành là chưa tặng quà, thế nhưng tất cả mọi người đều không nói gì, thậm chí còn chủ động gọi ra đề tài khác, để cái này lại cho Tiền Ý Ý tự mình giải quyết.

Tay nghề của Lương Nguyệt Ninh rất tốt, một bàn đầy ắp thức ăn làm một đám người ăn không khép được miệng.

Hà Ứng Hoan gọi tới hơn mười chai rượu, trên bàn ăn trừ em gái Lương chưa trưởng thành ra thì nhất là mấy thằng con trai, không cần nói cũng chủ động cầm rượu lên, học bộ dáng của người lớn, một ngụm lại một ngụm nuốt xuống, cay đầy le lưỡi.

Lương Quyết Thành không nói lời nào, anh cũng không uống rượu, an vị ngồi bên cạnh Tiễn Ý Ý bóc tôm cho cô.

Thiếu niên đang cúi đầu bóc tôm nhìn qua quả thực là quá ôn nhu, Tiễn Ý Ý cắn đũa, thừa dịp mọi người đang ẩm ỉ cười đùa ở trên bàn liền lấy ngón tay khều khều cằm của Lương Quyết Thành.

"Vị tiểu công tử này lớn lên thật đẹp mắt, không bằng theo ta về?"

Lương Quyết Thành thuận thế ngẩng đầu, mặt mày anh có chút trêu tức: "Về làm gì?"

Tiến Ý Ý nghĩ nghĩ, bé trai xinh đẹp như vậy, về nhà còn có thể làm cái gì đây?

"Ta đọc sách chàng mài mực, ta đánh đàn chàng dâng hương, ta dùng cơm chàng chia thức ăn, ta ra cửa chàng đi theo, ta..."

Tiến Ý Ý nói một đồng thứ, quả thực là một giấc mộng đẹp.

"Thế... nàng ngủ thì sao?"

Lương Quyết Thành tới gần Tiễn Ý Ý, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, thanh âm giảm xuống thật thấp: "Nàng ngủ, ta nên làm gì đây?"

"Làm ấm giường... hay là làm ấm nàng đây?"

Tiến Ý Ý nghẹn họng trên trời.

Cô cho rằng là anh chắc chắn sẽ không phản ứng loại lời nói nhảm này của cô. Không nghĩ đến Lương Quyết Thành lại còn có thể... có thể chơi như vậy?

Anh đang nói cái gì vậy!!!

Tiến Ý Ý đỏ mặt: "Anh ngậm miệng đi! Sao tới đến anh lại phóng túng như thế chứ!"

Cô nhiều nhất chỉ là ảo tưởng nho nhỏ một phen, mà Lương Quyết Thành lại tốt rồi, anh trực tiếp đem một đề tài vô cùng trong sáng hướng đến một tầng ý nghĩa không cách nào miêu tả nổi.

Lương Quyết Thành nghĩ ngợi: "Như vậy mà cũng gọi là phóng túng sao?"

Dùng một chút, anh tiếp tục thấp giọng nói: "Vậy em có thích anh phóng túng không?"

Lạch cạch một tiếng, đôi đũa của Tiễn Ý Ý rơi xuống dưới mặt bàn.

Cô nhắm mắt lại, về mặt không đành lòng nhìn thẳng.

Cô có thể nói cái gì bây giờ.

May mắn duy nhất mà Tiễn Ý Ý cảm thấy chính là những người trên bàn ăn đều không có nghe thấy lời anh nói.

Lương Quyết Thành có thể không cần mặt mũi, thế nhưng Tiễn Ý Ý vẫn còn muốn mặt a. Cô khom lưng nhặt đũa lên, thuận tay véo một cái trên đùi Lương Quyết Thành.

Tiến Ý Ý đi phòng bếp đòi một cái đũa khác, chân trước vừa đi, chân sau Lương Quyết Thành đã theo cô tới.

"Chủ nhân?"

Anh nghiêng người dựa vào cửa, đối với cái xoay người của Tiễn Ý Ý nhú mày.

Tiến Ý Ý nhận thua.

"Lão đại, em sai rồi, em không nên liên tưởng như vậy, ngài đại nhân đại lượng đừng truy cứu có được không?"

Cô chịu không nổi Lương Quyết Thành như vậy, lại còn gọi cái gì mà "chủ nhân" nữa chứ, vạn nhất làm cho người ta hiểu lầm thì sao?

Tiến Ý Ý tự nhận mình chính là quân tử, về mặt chính khí khuyên nhủ: "Đừng hô loạn như vậy, không tốt đâu."

Lương Quyết Thành nhướn mày: "Chỗ nào không tốt, chủ nhân?"

Tiến Ý Ý: "... Ai tới ngăn vị lão đại này giùm cô với?

Không có ai cả.

Trừ Lương Nguyệt Ninh ra thì tất cả mọi người đều uống rượu, hơn nữa còn uống rất vui vẻ, đứng ở trên bàn khiêu vũ, múa may quay cuồng cả lên.

Lương Nguyệt Ninh đứng bên cạnh làm tận chức trách, cầm điện thoại chụp ảnh cho bọn họ.

Lúc Tiền Ý Ý đi ra, phát hiện tình huống ở ngoài này đã quần ma loạn vũ.

Tiền Ý Ý: "... " Hình như không cứu được nữa rồi.

Cô bắt đầu đi thờ dài.

Bên người chỉ có Lương Quyết Thành là còn bình thường, Tiền Ý Ý tỏ vẻ chính mình thực sự không có cách nào.

Một đám người âm ỉ cả buổi tối, Tiền Ý Ý vốn muốn để bọn họ ở lại một đêm, thế nhưng tất cả đều từ chối, ngay cả Lương Nguyệt Ninh hẳn là phải ở lại cũng thành thành thật thật mặc áo khoác vào, bảo Lưu thúc đưa cô bé về nhà.

Tiền Ý Ý tiễn bọn họ đi xong, a di đã thu dọn xong cái hiện trường hỗn độn này. Lương Quyết Thành đang tắm, Tiền Ý Ý liền ôm hết mấy món quà chuyển vào phòng xếp gọn lại.

Cái thùng lớn nhất kia, Tiền Ý Ý vô cùng hiếu kỳ.

Cô mở hộp quà ra.

Thùng lớn được mở.

Bên trong chính là một cái hộp khác màu hồng phấn, bên trên có ghi.

[Quà trưởng thành của Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành, đến từ những người bạn trung thành nhất ____ Nặc danh]

Tiền Ý Ý nhìn mà thấy buồn cười.

Tại Tiểu với Chu Tam cũng thật có ý tứ.

Cô mở hộp giấy màu hồng kia ra.

Phía dưới chính là quà.

Nụ cười của Tiền Ý Ý cô đọng ở khóe miệng.

Cửa phòng tắm bị đẩy ra.

Lương Quyết Thành vừa tắm xong, thanh âm có hơi khàn khàn: "Ý Ý, đến em..."

Lời anh còn chưa nói xong đã ngưng bật lại.

Ánh mắt của anh dừng ở trên hộp quà to lớn kia.

Trong cái hộp màu hồng đó là... đồ dùng tình thú, rực rỡ muôn màu.

Lương Quyết Thành: "... "

Tiền Ý Ý: "... "

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Tiền Ý Ý:... Giết chết giết chết!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107

Tiền Ý Ý cảm thấy, có đôi khi không nên quá khách khí đối với Tại Tiểu và Chu Tam, nếu không thì bọn họ sẽ càng ngày càng không biết xấu hổ là gì.

Món quà này cô sẽ nhớ kỹ, đợi đến thời điểm sinh nhật hai con hàng này, cô nhất định sẽ đưa tới một phần quà đầy "ý nghĩa", cam đoan để hai người đó cả đời này sẽ không thể quên được.

Đáng tiếc là sinh nhật của hai con hàng kia lại phải qua một đoạn thời gian nữa, mỗi thù này muốn báo cũng phải đợi khá lâu.

Học kỳ mới bắt đầu, Lương Nguyệt Ninh thi vào Nhất Trung, trở thành học sinh lớp 10 của trường.

Cơ hồ là vừa lộ diện không tới vài lần, cô bé đã được mấy học sinh khối 10 bầu làm hoa khôi của khối, không ít những chàng trai tuổi còn trẻ xao động muốn nói chuyện yêu đương với một tiểu cô nương khả ái như vậy.

Từ Lương Quyết Thành của lớp 12 ban 11 đến đứa em gái Lương Nguyệt Ninh lớp 10 ban 1, từng thiếu niên đều theo đó mà cõi lòng tan nát đầy dất.

Nhìn tiểu bạch thỏ kia đáng yêu như thế, tại sao lại là em gái của đại ma vương kia chứ?

Có người anh trai này, ai dám động một ngón tay tới cô bé hả?

Em gái Lương lập tức từ một đóa hoa được hoan nghênh biến thành một đóa hoa cao lãnh chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn.

Trước ngày khai giảng thì giáo viên thường tiến hành ôn tập lại kiến thức cho học sinh, từ sáng tới tối đều chỉ làm bài thi, còn có hai tuần nữa là khai giảng mà bài thi đã chất chồng như núi.

Đây là lần thứ hai Tiền Ý Ý phải chịu cảm giác áp lực của một học sinh cuối cấp, lại có một chút hoài niệm ngoài ý muốn.

Lớp 12 là cánh cửa phân đầu đầu tiên trong cuộc đời của mỗi con người, không ít người có thể thông qua cánh cửa này mà thay đổi vận mệnh của mình.

Ban 11 phân hóa thành hai cực vô cùng nghiêm trọng, một cực là Lương Quyết Thành, Nhâm Kha và Tiền Ý Ý cầm lá cờ đầu đi trước, một cực là toàn bộ học sinh còn lại của ban.

Có một số học sinh đã sớm buông thả, cả ngày chỉ chơi và ngủ, đối với việc thi đại học từ lâu đã mất niềm tin, chỉ còn một bộ phận nhỏ những học sinh bây giờ mới giác ngộ ra, bắt đầu hăng say học tập.

Học sinh của ban 11 đại bộ phận đều không muốn học. Hiếm lắm mới thấy một người chủ động ngồi vào bàn đọc sách.

Chính là vì có mấy đứa học sinh như vậy nên thầy Trương không có biện pháp buông tay cho được. Ông lên tìm Tiền Ý Ý với Nhâm Kha, đã thông tư tưởng, hỏi thời gian hai người ôn tập một chút, xem xem có thể hay không dạy kèm cho những học sinh kia nữa.

Nhâm Kha cũng không quan trọng, dù sao hần học ở đâu cũng đều là học, có thêm vài người nữa cũng không ảnh hưởng gì.

Dù sao... hần vẫn còn đang dạy kèm cho Tô Á Na, Chu Tam với Tại Tiểu, nhiều thêm mấy người cũng không thành vấn đề.

Còn về phần Tiền Ý Ý, cô căn bản không có suy nghĩ tới việc mình đi dạy kèm cho người khác.

Bạn học trong lớp cùng nhau ở lại tiết tự học buổi tối, có hai nữ sinh dẫn đầu tới hỏi bài Tiền Ý Ý. Cô nhìn hồi lâu, nói ra suy nghĩ của mình cho các cô ấy, nói nửa ngày mới phát hiện, về mặt hai nữ sinh tràn đầy mong bức, một câu cũng không nghe hiểu Tiền Ý Ý đang nói cái gì.

Tiền Ý Ý đổi vài cách nói khác thế nhưng cũng không thể nói cho các cô ấy hiểu được. Cuối cùng là Nhâm Kha thấy cô khổ sở quá liền đem người nhận đến tay.

Chuyện này, Tiền Ý Ý thật đúng là không thể giúp.

Ban 11 thành lập những nhóm học tập nhỏ, người dạy thay cho giáo viên chính là bạn học Nhâm Kha, người có tiến bộ nhất chính là Tô Á Na.

Lớp tự học buổi tối có rất nhiều học sinh ở lại, thế nhưng không bao gồm cả Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành đã phải tới Kinh thi.

Bên kia có một hạng mục muốn để Lương Quyết Thành tham gia, về phần giai đoạn cuối cấp này, bọn họ căn bản không cảm thấy sẽ tạo thành áp lực gì đối với anh, chung quy lại thì lần nào anh thi cũng được hơn 700 điểm.

Cuối tháng 10 là Lương Quyết Thành phải đi Kinh thi, ước chừng một tháng mới về được một lần, sau khi ăn tết xong thì có thể trực tiếp đợi cho tới kì thi đại học.

Cũng không còn nhiều thời gian nữa.

Sắp tới chính là đại hội thể dục thể thao của trường, lớp 12 không có tư cách tham gia, chỉ có mấy học đệ học muội lớp dưới nhiệt tình phấn khởi, đám học sinh cuối cấp thì chỉ có thể bịt tai điên cuồng làm đề thi.

Trên bàn học của Tiễn Ý Ý chất đầy bài thi.

Một ngày cô phải làm đến mấy bộ đề liên, làm tới tay cũng nhũn cả ra, nhìn thấy đề chỉ muốn gào khóc, gào khóc xong cũng chỉ có thể tiếp tục làm.

Điểm số của Lương Quyết Thành rất cao, lựa chọn của anh đương nhiên là trường đại học bậc nhất trong nước, như vậy thì sự lựa chọn của cô cũng phải thu nhỏ đi một chút.

Thành tích hiện tại của cô ổn định ở con số 670, 680. Muốn cao hơn nữa cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đại hội thể dục thể thao của trường, các học sinh lớp 12 đều đang ngồi ở trong tòa nhà cách xa sân thể dục nhất, nghiêm túc làm đề thi. Trên sân thể dục khắp nơi đều là những học sinh lớp dưới nhiệt tình hưng phấn, còn có không ít những người ở bên ngoài cùng phụ huynh của các học sinh vào chơi.

"Con dẫn cha tới đây làm gì?"

Xung quanh đều là học sinh cùng phụ huynh học sinh, Diêu Viễn bước xuống xe, cau mày hỏi con gái lớn bên cạnh mình.

"Cha, cha đi theo con, con phát hiện ra một việc."

Con gái lớn của Diêu gia sắc mặt có chút kém.

Cô ta lôi kéo Diêu Viễn, tránh được đám người trong sân thể dục, đi đến trường tòa dạy học của học sinh năm cuối.

Lần trước ở lễ đính hôn của Tào Khung với Hà Ứng Hoan, cô ta tùy ý liếc Lương Quyết Thành một chút lại cảm thấy anh có chút quen mắt, sau đó một đoạn thời gian cô ta có nói chuyện với em trai của mình thì chợt phát hiện gò má của hắn với thiếu niên mà cô ta đã thoáng nhìn qua kia rất giống nhau, ước chừng là nhờ giác quan thứ sáu của phụ nữ, cô ta cảm thấy nam sinh kia có điều gì đó không đúng.

Diêu Nhất Lâm thăm dò, hình dung lại khuôn mặt của thiếu niên kia một chút, cho nên mới từ miệng của Diêu Nhất Nam biết được cậu thiếu niên đó là bạn cùng lớp với em trai mình, là bạn trai của cô gái mà hắn đang theo đuổi.

Bạn trai của Tiễn gia Tiễn Ý Ý, là con rể tương lai của nhà họ Tiễn.

Diêu Nhất Lâm do dự một đoạn thời gian, vẫn chống không lại sự tò mò của mình, tùy tiện tra xét một chút, lại phát hiện ra được khá nhiều chuyện kỳ quái.

Năm ngoái, cả Tào Khung với Diêu Nhất nam đều điều tra một vài chuyện, là chuyện xưa của Diêu gia.

So với đứa em trai ngây thơ của mình, Diêu Nhất Lâm biết nhiều hơn một chút, cô ta lớn như vậy, đối với chuyện cũ của trường bối trong nhà cũng không phải là không biết.

Về người cha kia của mình, Diêu Nhất Lâm chỉ có thể nói ông ta quả là một người cha tốt, chính mình có không biết bao nhiêu đứa con ngoài giá thú.

Tào Khung tra Diêu gia, cũng tra Lương Quyết Thành. Diêu Nhất Lâm dùng tài lực của mình, sau một, hai tháng liền hiểu rõ tất cả mọi chuyện.

Quả nhiên, cậu thiếu niên đó là nợ phong lưu năm đó của cha cô ta.

Sau khi Diêu Nhất Lâm xác nhận quan hệ của Lương Quyết Thành với Diêu gia xong, trong lòng có chút phức tạp.

Đây là lần đầu tiên cô ta gặp được đứa con ngoài giá thú của cha mình, cũng là lần đầu tiên cô ta trực diện xác định những người mà cha mình đã qua lại ở bên ngoài kia.

Nói không khó chịu chắc chắn là nói dối, thế nhưng Diêu Nhất Lâm không phải một đứa trẻ con, tuy đối với chuyện này có chút sâu nào, thế nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi.

Suy nghĩ hiện tại của cô ta chính là làm cách nào để giải quyết đứa con ngoài giá thú này.

Sau khi tra ra được tất cả tài liệu của Lương Quyết Thành, cô ta biết được anh là một nam sinh có thành tích học tập vô cùng tốt, thế nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược. Trong nhà còn có một người mẹ đang nằm viện và một đứa em gái khá hướng nội.

Vốn là anh phải sống cực kì gian khổ, thế nhưng năm ngoái sau khi Tiễn Ý Ý chuyển đến, anh liền trở thành một quý công tử khiến không ít người muốn đáp lên quan hệ.

Diêu Nhất Lâm còn nhớ rõ, cha Diêu vì muốn đáp lên quan hệ với Tiễn Thiếu Trầm mà nghĩ trăm phương ngàn kế đem đứa em trai Diêu Nhất Nam đưa tới trước mặt Tiễn Ý Ý, muốn để cho cô coi trọng hắn.

Vốn là Diêu Nhất Lâm cảm thấy em trai mình là người nổi tiếng như vậy, nhận được sự coi trọng của người khác là một chuyện rất dễ dàng, thế nhưng cô ta lại không hề nghĩ tới Tiền Ý Ý lại từ chối em trai mình, lựa chọn Lương Quyết Thành.

Thế nhưng nói đến cùng thì Lương Quyết Thành cũng coi như là một đứa em khác của cô ta.

Diêu Nhất Lâm tra xét không ít chuyện của Lương Quyết Thành, sau khi xác định người này là em trai cùng cha khác mẹ của mình, cô ta cảm thấy anh so với đứa em ruột kia của mình cũng chẳng kém chỗ nào, quan trọng nhất chính là anh còn là bạn trai của Tiền Ý Ý.

Tiền gia về sau, cũng sẽ có tên anh.

Diêu Nhất Lâm do dự rất lâu, cảm thấy chuyện này không thể gạt cha Diêu được.

Chỉ cần không nói cho mẹ mình biết là được rồi.

Lúc này đây là một cơ hội tốt.

Đại hội thể dục thể thao của Nhất Trung mở cửa cho cả người ngoài, cho nên bọn họ cũng có thể đi vào.

Diêu Nhất Lâm muốn mang cha Diêu đi gặp Lương Quyết Thành.

Chứng cứ đều được cô ta đặt trong túi xách, chỉ cần gặp được người, dẫn anh đi giám định ADN, vậy là mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Cha mình làm gì thì tự ông ta sẽ biết, chỉ cần có thể xác định được thân phận của Lương Quyết Thành thì chắc chắn phải nhận đứa con này trở về, chia cho anh một phần gia sản để có thể đáp lên quan hệ với Tiền gia.

"Thần thần bí bí, con làm cái gì đấy?"

Cha Diêu có chút tức giận.

Không tới sân thể dục mà tới tòa nhà dạy học làm gì, chẳng lẽ là tới xem Diêu Nhất Nam sao?

Không phải chứ, tiểu tử này lớn như vậy rồi, năm cuối rồi chứ ít gì, có nhất thiết phải tới thăm sao?

"Cha."

Diêu Nhất Lâm nghĩ ngợi, vẫn là cảm thấy nên nói trước một chút.

"Cha có biết tới người nào họ Lương không?"

Sắc mặt Diêu Viễn biến đổi.

Ông ta trầm mặc thật lâu.

Thời gian nghỉ ngơi, hai người thuận lợi đi lên tòa dạy học.

Bởi vì là vào với thân phận là người nhà của học sinh cho nên một đường thông thuận không bị cản trở, rất nhanh đã tới ngoài cửa ban 11.

"Sao tự dưng lại nhắc tới chuyện này?"

Diêu Viễn chậm rãi nói: "Tiền gia tiểu thư kia không phải có một cậu bạn trai họ Lương sao? Cái họ Lương này cũng không cần ngạc nhiên chứ, biết một hai người cũng là chuyện bình thường."

Diêu Nhất Lâm có chút khổ sở, không ngờ là tới nước này rồi mà cha mình vẫn muốn giấu.

"Cha, ý của con chính là Lương Quyết Thành."

Diêu Nhất Lâm cười tủm tỉm tìm một bạn học gần đó.

"Bạn học, có thể giúp chị gọi bạn học Diêu Nhất Nam với bạn học Lương Quyết Thành ra được không, cứ nói là có người nhà của bọn họ tìm là được."

Diêu Nhất Lâm cười rất thân thiện, bạn học kia vừa nhìn liền thấy được cô gái này rất giống với Diêu Nhất Nam, liền gật đầu đi vào gọi hân ra.

Nghĩ một lúc, mới nảy chị gái kia còn tìm ai nữa ấy nhỉ?

A, đúng rồi, là Lương Quyết Thành.

Học sinh kia không dám tự mình đi gọi, cho nên đẩy đẩy Tô Á Na, để cô ấy đi gọi.

Chung quy lại thì Lương Quyết Thành của lớp họ còn đang ngủ, trừ bạn bè bên cạnh anh ra thì không có ai dám vào lúc này đi đánh thức người dậy cả.

Tiền Ý Ý đang làm bài thi, bộ đề này là Lương Quyết Thành tự mình soạn cho cô.

Chỗ tốt của việc có bạn trai là học bá chính là người khác còn đang bắt đầu ở vạch xuất phát, cô đã sắp chạy tới điểm cuối cùng rồi.

Cho dù là đề nhiều không đếm xuể, thế nhưng ở trong mắt Tiền Ý Ý đều là báu vật.

Lớp 12 phải làm bao nhiêu đề như vậy thực sự là quá gian nan, Tiền Ý Ý cột một cái dây vận động trên trán, cau mày xoay bút, chăm chú suy nghĩ đề thi.

"Ý Ý, cậu gọi Lương ca dậy đi."

Tô Á Na lặng lẽ giật giật bài thi của Tiền Ý Ý.

"Bên ngoài có người tìm, nói là người nhà của cậu ấy."

Tiền Ý Ý sững sốt.

Người nhà của Lương Quyết Thành chỉ có mẹ Lương và Lương Nguyệt Ninh mà thôi.

Lẽ nào là Lương Nguyệt Ninh tới?

Tiền Ý Ý cảm giác không đúng lắm, chính mình ra ngoài trước.

Đứng chờ ở cửa là Diêu Viễn, còn có... Diêu Nhất Lâm.

Tiền Ý Ý biến sắc.

Hông hét.

Người của Diêu gia tìm tới Lương Quyết Thành.

Sự kiện kia, tám phần là bại lộ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108

Editor + Beta: Shmily

Người của Diêu gia tới, lại còn nói là người nhà của Lương Quyết Thành, cái này không phải chính là nói Diêu gia đã biết chuyện của anh rồi sao?

Tiền Ý Ý đi ra đến cửa phòng học, Diêu Viễn với Diêu Nhất Lâm còn đang thấp giọng nói gì đó với Diêu Nhất Nam, nhìn thấy có người đi ra liền dừng lại ngẩng đầu lên.

Tiền Ý Ý dựa vào một cái nhìn này mà phán đoán được.

Diêu Nhất Lâm đang có ánh mắt mong chờ, Diêu Viễn có vẻ mặt khó hiểu, Diêu Nhất Nam là tùy tiện liếc một cái, phát hiện thấy người ra là Tiền Ý Ý, hần cười nhạo một tiếng, sau đó dời tầm mắt đi.

Thời gian dài như vậy hai người đều là nước sông không phạm nước giếng, Diêu Nhất Nam cũng đoạn tuyệt quan hệ với nữ chính Tiền Mân Văn, hào quang của nam chính trên người hắn cũng càng ngày càng đi xuống, nhìn qua không hề giống nam chính một chút nào.

Trước kia xảy ra nhiều chuyện như vậy, hai người còn có thể ở mặt ngoài biểu diễn kỹ xảo diễn xuất cao siêu cho đôi phương nhìn.

Diêu Viễn biết Tiền Ý Ý, mỉm cười chủ động chào hỏi.

"Đây không phải là Ý Ý sao?"

Thân phận của Diêu Viễn cũng được xem như là trường bối, ông ta ngang hàng với tiểu thúc của cô, vô luận thế nào thì quá mức lạnh nhạt với người ta ở trước cửa lớp học cũng không tốt.

Tiền Ý Ý khẽ gật đầu: "Chú Diêu."

"Ý Ý, đã lâu không gặp..."

Diêu Viễn cùng Tiền Ý Ý chào hỏi, Tiền Ý Ý liền dịch tầm mắt khỏi ông ta, ánh mắt cô rơi xuống trên người Diêu Nhất Lâm.

"Chị là chị gái của bạn học Diêu đúng không? Hôm nay chị tới tìm cậu ấy sao?"

Diêu Nhất Lâm đoán là Tiền Ý Ý cũng không biết quan hệ của Lương Quyết Thành với Diêu gia.

Chung quy lại thì anh chỉ là một học sinh trung học bình thường, trước đó từng cùng em trai cô ta theo đuổi Tiền Ý Ý cho nên nếu Tiền Ý Ý biết hai người bọn họ có quan hệ anh em thì chuyện khẳng định sẽ không phát triển theo hướng này.

Hơn nữa cô ta còn nghe nói Tiền Ý Ý vô cùng thích chàng trai kia, thế nhưng lại vô cùng... chướng mắt đối với Diêu Nhất Nam.

Hai người, hoặc là giữa ba người đã xảy ra không ít chuyện, nháo đến không vui vẻ gì.

Bây giờ có thể được cho là quan hệ bạn học bình thường, đến cùng không biết là nên khen ai rộng lượng nữa đây.

"Chị tới tìm em trai mình."

Diêu Nhất Lâm nghĩ không thể ở ngay trước mặt Tiền Ý Ý lập tức nhận Lương Quyết Thành được.

Trong này vẫn liên lụy tới cả Diêu Nhất Nam.

Suy nghĩ một chút thì một bên là người cha chưa từng liên hệ qua, một bên là người chị gái xa lạ cùng một người anh em còn kết thù với nhau. Loại quan hệ này nếu nói thẳng ra thì Lương Quyết Thành khẳng định sẽ không cho bọn họ sắc mặt tốt.

Nếu Tiền Ý Ý còn ở bên cạnh Lương Quyết Thành, chuyện âm ỉ này mà để cho cô nhìn thấy thì đối với Diêu gia khẳng định sẽ không có chỗ tốt.

Mặt khác, có Tiền Ý Ý ở bên cạnh, lực ảnh hưởng của Lương Quyết Thành liền lớn hơn rất nhiều.

Một Tiền Ý Ý mà có thể khiến cho Lương Quyết Thành có thể có quyền lợi của chính mình ở trong Diêu gia. Đối với việc này, là Diêu Nhất Lâm hay toàn bộ Diêu gia cũng không muốn thấy.

Chung quy lại thì một bên là dựa vào thân phận con trai ngoài giá thú của Diêu gia, một bên là một thiếu niên có lực lượng của riêng mình, có khác biệt rất lớn.

Vô luận là đến từ phía nào thì Diêu Nhất Lâm cũng không hi vọng Tiền Ý Ý sẽ chứng kiến được.

Thế nhưng mà muốn ở trước mặt Tiền Ý Ý gọi Lương Quyết Thành?

Khẳng định không được.

Tiền Ý Ý chắc chắn sẽ hỏi lý do người của Diêu gia tìm anh.

Không thể nói tình hình thật sự, vậy thì còn có cái cớ nào khác?

Không có cách nào.

Chỉ cần ở ngay trước mặt cô gọi Lương Quyết Thành thôi, sự tình sẽ tiến triển theo một hướng mà Diêu Nhất Lâm không lường trước được.

Mà phương hướng này đối với Diêu gia mà nói không hề tốt đẹp gì.

Nhất định phải làm chuyện này khi không có mặt Tiền Ý Ý ở đây, Lương Quyết Thành không còn chỗ dựa nữa, như vậy thì việc đưa đứa con riêng này đi, siết lại anh trong lòng bàn tay, để cho anh làm cây cầu bắc giữa Diêu gia với Tiền gia liền đơn giản hơn rất nhiều.

Chỉ chớp mắt một cái mà Diêu Nhất Lâm đã nghĩ ra được rất nhiều thứ, cô ta hướng về phía Tiền Ý Ý cười một cái.

"Ý Ý, chị nghe nói bạn trai em học rất giỏi, dù sao thì bọn chị đã tới đây rồi, có thể gặp mặt một lần có được không?"

Trước tiên cứ lưu lại cho chàng trai kia một ấn tượng đã, sau đó muốn đem người hẹn ra ngoài hoặc là muốn làm gì thì cũng dễ dàng hơn.

Tiền Ý Ý cơ hồ là ngay lập tức biết Diêu Nhất Lâm có ý nghĩ gì.

Ở trước mặt cô mà muốn đoạt người của cô sao, không thể, cũng không có khả năng.

"Ngại quá, bạn trai của em đang ngủ, nếu như không có chuyện gì thì em cảm thấy vẫn không nên quấy rầy anh ấy thì hơn."

Tiền Ý Ý cười nói: "Không phải hai người tìm bạn học Điều sao? Vừa lúc bây giờ là tiết tự học, hai người có thể đưa cậu ấy tới sân thể dục chơi. Hôm nay là đại hội thể thao, có rất nhiều thứ chơi đấy."

Điều Nhất Nam nhìn chị gái mình.

Người chị gái này hẳn hiểu rất rõ, chuyện mà không có nguyên do, nhất định chị ta sẽ không làm.

Tự dưng lại bảo với Tiền Ý Ý là muốn gặp Lương Quyết Thành, phản ứng đầu tiên của Điều Nhất Nam chính là vì anh.

"Chị, bạn trai của người ta rất quý giá đó, làm sao có thể tùy tiện nhìn được. Không phải hai người tới tìm em sao, đi thôi."

Điều Nhất Nam vội kéo cánh tay của Điều Nhất Lâm.

Điều Nhất Lâm biết, hôm nay ở trước mặt Tiền Ý Ý sẽ không thể gặp được người.

Đúng là đã lãng phí một cơ hội tốt.

Bất quá cũng không quan trọng, sự thật vẫn ở đó, chỉ cần Lương Quyết Thành còn có trong mình huyết thống của Điều gia, chuyện này dù sớm hay muộn cũng sẽ được giải quyết.

Cho đến lúc đó, Tiền Ý Ý sẽ là em dâu của cô ta.

Về áu ở chung liền dễ dàng hơn nhiều.

Điều Nhất Lâm cười ôn hòa.

"Vậy chị không làm phiền em nữa."

Một nhà ba người Điều gia rời đi, Tiền Ý Ý trầm mặc một lát liền lấy điện thoại ra.

Điều Nhất Nam không hiểu.

Hắn lớn như vậy rồi, cha và chị gái không có khả năng sẽ vì không yên lòng hắn mà tới tận đây xem, hơn nữa suy nghĩ về chuyện Điều Nhất Lâm vừa mới nói, hẳn nghĩ là chuyện cũng không đơn giản như vậy.

"Cha, chị, hai người tới tìm con làm gì?"

Điều Viễn cho tới bây giờ vẫn như lạc trong sương mù.

Ông ta đi theo con gái mình tới đây, nhìn thấy Tiền Ý Ý, con gái lại muốn gặp Lương Quyết Thành. Không thấy được người, loạn thất bát tao một hồi đều không biết là đang làm cái gì.

"Chuyện này phải hỏi chị con, ta cũng không biết là nó làm cái gì nữa."

Một nhà ba người đứng ở biên giới của sân thể dục.

Lúc này Điều Nhất Lâm mới chậm rãi nói.

"Lần trước con có gặp bạn trai của Tiền Ý Ý một lần."

"Hắn với Nhất Nam... nhìn qua rất giống nhau. Hay là nói, rất giống người đấy, cha."

Điều Nhất Lâm không lưu lại cho cha mình chút mặt mũi nào, dù sao cũng là người trong nhà, giữa hai cha con cũng không có cái gì không thể nói. Chung quy cái hình tượng người cha của Điều Viễn này, sớm muộn gì cũng bại lộ trước mặt những tiểu bối khác.

Cô ta trực tiếp hỏi thẳng.

"Cha, người có còn nhớ rõ lúc trước mình có một nhân tình họ Lương hay không?"

Sắc mặt Điều Viễn liền biến đổi.

Mà kinh hãi nhất chính là Điều Nhất Nam.

Tam quan của hắn cơ hồ là đảo điên hết cả lên.

"Không phải, chị, chị nói vớ vẩn cái gì đấy..."

"Nhớ rõ." Diêu Viễn đánh gãy Diêu Nhất Nam đang tự lừa mình dối người, rất nhanh tỉnh táo lại, thậm chí ông ta còn nghĩ tới điểm xuất phát của Diêu Nhất Lâm, "Ý con là, cậu bạn trai kia của Tiễn Ý Ý, Lương Quyết Thành là con của ta?"

"Phải, con đã tra rồi, không sai đâu. Hôm nay con tới là muốn nhìn thấy cậu ta, đưa cậu ta đi làm giám định ADN."

Diêu Nhất Lâm nói: "Thế nhưng là không thể làm chuyện này trước mặt Tiễn Ý Ý."

"Nhất Nam, em nghĩ cách lấy được hai sợi tóc của cậu ấy, sau đó đem người khuyên tới gặp mặt chúng ta đi."

Diêu Nhất Lâm sai bảo rất quen tay.

Ánh mắt Diêu Nhất Nam không chớp.

Hắn đứng ở đằng kia ngẩn người một lát, xoay người chạy mất.

"Nhất Nam, đừng hành động thiếu suy nghĩ, chuyện này không được phá hư có biết chưa. Đứa con riêng này, chúng ta nhất định phải nhận về!"

Diêu Nhất Lâm ở phía sau gọi lớn.

Mà Diêu Viễn không hề là Diêu Viễn, sau khi xác định chuyện này liền gật đầu khen ngợi Diêu Nhất Lâm: "Làm tốt lắm."

Lương Quyết Thành.

Bạn trai của Tiễn Ý Ý.

Lại là con trai của ông ta.

Ha ha ha ha.

Chỉ cần nghĩ đến điểm này, Diêu Viễn liền thấy vui vẻ.

Người khác không leo lên nổi Tiễn Thiếu Trầm, vậy mà ông ta lại có thể leo lên được.

Con trai của mình là bạn trai của đứa cháu gái mà Tiễn Thiếu Trầm sủng ái nhất, về sau nói không chừng hắn ta sẽ để lại cho đứa cháu gái này cơ nghiệp của mình. Nói như vậy thì con trai của mình chắc chắn cũng sẽ có một nửa số đó, người làm cha như ông ta, đương nhiên cũng có thể thu về không ít lợi.

Cứ cho là không có cái này, thế nhưng còn có mạng lưới quan hệ của Tiễn gia a.

Con trai mình là cháu rể của Tiễn Thiếu Trầm, về sau Diêu gia làm chuyện gì không phải cũng thông suốt sao?

Tốt! Tốt lắm!

Diêu Nhất Lâm lập tức biết được người cha mặt mày hớn hờ của mình đang nghĩ cái gì.

"Cha, ngài có lẽ cảm thấy đứa con trai này rất tốt, thế nhưng chuyện cần suy tính hiện giờ là mẹ con. Ngài nghĩ đến chuyện sẽ nói gì với mẹ con chưa?"

"Nhất Nam..."

"Không sao, nó không phải đứa ngốc, khẳng định phân biệt được tốt xấu."

Diêu Nhất Nam không muốn biết, thế nhưng hắn lại biết rõ.

Đầu óc hắn bây giờ rất loạn, nghĩ tới chuyện mà Tào Khung tra hắn lúc trước.

Hắn cảm thấy kỳ quái, lúc ấy cậu ta chỉ tra Lương Quyết Thành, vì có gì lại tra đến trên đầu Diêu gia bọn họ. Cũng bởi vì cái này mà hắn mới biết được cái lịch sử phong lưu của cha mình, những quá khứ của ông ta đều khiến cho người ta không biết nên nói như thế nào.

Bởi vậy, tất cả đều được giải thích rồi.

Nguyên lai là cái tên Lương Quyết Thành kia chính là nghiệt chủng mà cha hắn làm bừa ở bên ngoài.

Nói cách khác, Tào Khung chắc chắn là biết chuyện này, nói vậy thì Tiễn Ý Ý cũng...

Nếu Tiễn Ý Ý biết, vì sao cô còn có thể ở chung với người đó chứ? Một đứa con hoang!

Trong lòng Diêu Nhất Nam rối loạn, hắn không biết mình nên làm gì, thế nhưng vẫn quay trở về lớp học.

Trong lớp mọi người đều đang làm đề, có một số người đang ngủ, trong đó có Lương Quyết Thành.

Không biết buổi tối Lương Quyết Thành làm gì mà phần lớn thời gian ban ngày anh đều dùng để ngủ. Lúc tỉnh lại đề là đang giảng đề cho Tiền Ý Ý. Hai người ở trong trường cũng rất có chừng mực, ít nhất thì không phải là cái loại tình nhân suốt ngày rải thức ăn cho chó kia, nhìn qua thì chính là một đôi tình nhân chăm chỉ học tập hướng về tương lai tươi sáng.

Hắn nhìn chằm chằm vào nam sinh như một cây châm trong lòng hắn kia.

Người kia, như là con chuột trong cống ngầm, xuất thân khiến cho người ta chán ghét, làm người kém cỏi, còn đem vị hôn thê tốt nhất của hắn đoạt mất; những chuyện xảy ra trước đó làm cho khi mà Diêu Nhất Nam nghĩ đến ba chữ Lương Quyết Thành đều cảm thấy bốc hỏa.

Hiện tại lại nói cho hắn biết, người này là con riêng của cha hắn? Là anh em cùng cha khác mẹ của hắn?

Diêu Nhất Nam ghé tòm muốn nôn.

Lương Quyết Thành ngủ nửa ngày, bị ánh mắt nhìn chằm chằm của người khác làm cho tỉnh lại.

Cách một cái hành lang, Diêu Nhất Nam từ trước tới nay không có quan hệ gì với mình đang nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt của hắn rất cổ quái, y như nhìn một thứ sinh vật chui ra từ cống ngầm.

Hơn nữa hắn còn nhìn anh hết hai, ba tiết học.

Ngay cả khi có Tiền Ý Ý ngồi đó che rồi cũng đỡ không nổi.

Lương Quyết Thành mở mắt ra, lạnh lùng nhìn trở về.

Diêu Nhất Nam thu hồi tầm mắt.

Thứ người ghé tòm như vậy, hắn cũng không hề muốn nhìn nhiều.

Tiền Ý Ý nhìn thấy rõ ràng.

Cô thở dài.

Diêu Nhất Nam biết rồi.

Chuyện này, thật sự là...

Tan học.

Lương Quyết Thành thu dọn sách vở, Tiền Ý Ý dè tay của anh lại.

"Em có chút chuyện, anh về trước đi."

Nghĩ một lúc Tiền Ý Ý lại nói: "Em có chút chuyện muốn làm, anh về trước nấu cơm cho em được không?"

Lương Quyết Thành bình tĩnh nhìn cô.

Tiểu cô nương có chuyện gạt anh.

Nhưng không sao, đây là cô đang che chở mình.

Cảm giác được che chở rất tốt.

Lương Quyết Thành không quan trọng mấy.

Chung quy lại thì chỉ cần anh muốn biết, vô luận là xảy ra chuyện gì anh đều có thể biết được.

Cứ thuận theo tiểu cô nương nhà mình, để cô vui vẻ một chút cũng có gì là không thể đâu.

"Được."

Lương Quyết Thành xoa xoa tóc cô.

Lúc anh rời đi, Tiễn Ý Ý liền đứng lên.

Mà Diêu Nhất Nam vẫn ở bên cạnh cô chưa rời đi.

Hai chân hấn gác lên bàn, ôm cánh tay cười lạnh.

Tiến Ý Ý...

Cô quả thực biết.

Chẳng những biết, còn che chở người kia như vậy.

Cái thứ tạp chủng khiến người ta ghê tởm kia.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Nói ai đây!?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Editor + Beta: Shmily

- - - - -

Tiệm trà sữa ngoài trường học vô cùng đông khách, Tiễn Ý Ý với Diêu Nhất Nam tìm một quán cafe cách trường học 300 mét ngồi xuống. Cuộc đối thoại tiếp theo đây của hân với Tiễn Ý Ý có chút riêng tư cho nên Diêu Nhất Nam trực tiếp bỏ tiền bao cả tiệm, nhân viên cửa hàng lập tức ra ngoài treo biển đóng cửa, kéo lại cửa kính, mang lên cho hai người hai cốc nước đá cùng cafe xong liền lặng lẽ rời đi.

Thời tiết tháng 10 đã có hơi se se lạnh, Tiễn Ý Ý vẫn còn cần dùng đá đến để hạ hỏa.

Không chỉ mình cô mà cả Diêu Nhất Nam cũng vậy.

Uống hết một ly nước đá xong, Diêu Nhất Nam nện cốc thủy tinh xuống mặt bàn, ánh mắt hân khiến cho người khác có cảm giác khó chịu, đối với Tiễn Ý Ý lại lộ ra một nụ cười càn khôn làm cho người khác khó chịu hơn.

"Nói đi."

Tiến Ý Ý buông cốc nước xuống, thân nhiên nói: "Chẳng lẽ không phải cậu mới là người nên nói sao?"

"Tôi có cái gì để nói đây." Diêu Nhất Nam rũ con mắt, "Là cậu tìm tới tôi. Tiễn tiểu thư, cậu rốt cuộc muốn làm cái gì tôi cũng không biết được. Tiễn tiểu thư nói đi, rốt cuộc là cậu muốn vì tên kia biện hộ cái gì nữa."

Tiến Ý Ý cười lạnh: "Cậu không biết là sắc mặt hiện tại của cậu khiến người khác ghê tởm muốn ỏi hả?"

"Cũng giống như lúc tôi nhìn thấy hân ta thôi." Diêu Nhất Nam lười biếng nói, "Chúc mừng ngài, ngài đã hiểu được tâm trạng của tôi rồi đấy."

Tiến Ý Ý rốt cuộc cũng giận.

Nếu như nói ngay từ đầu người của Diêu gia tới nơi này làm cho cô đề phòng cảnh giác thì những lời mà Diêu Nhất Nam vừa nói đã khiến cô tức giận khi có cảm giác bị mạo phạm.

"Nếu cậu đã biết chân tướng thì hẳn là biết nên ghê tởm ai mới phải chứ."

"Thật xin lỗi, tôi cũng không biết chân tướng gì đâu, về phần ai đáng ghê tởm thì tự biết lấy mình thôi."

"Nói như vậy thì cậu quá thâm nhĩ, người ghê tởm nhất trong chuyện này hẳn phải là người cha kia của hai chị em cậu, là người chứng kiến cậu lớn lên từng ngày ấy."

Tiến Ý Ý thân nhiên phản kích.

Điều Nhất Nam cắn chặt môi dưới.

Hắn biết, hắn đương nhiên biết chân tướng chuyện này là như thế nào.

Có lẽ chân tướng của nó ghê tởm tới nỗi hắn không thể chịu nổi khi nhìn thẳng.

Nhưng thế thì đã sai, hiện tại hắn trừ việc ghê tởm Lương Quyết Thành ra, còn có biện pháp nào khác chứ?

Mặt khác, chính là người cha kia của hắn.

Từ nhỏ hắn liền biết, ông ta đối với hắn là người tốt nhất.

Nếu không tính tới loại cừu hận này, Điều Nhất Nam biết rất rõ mình sẽ làm gì.

Mẹ hắn vô tội, chuyện này không thể để bà ấy liên lụy vào, hoặc là nói hắn không thể để cho bà ấy biết.

Như vậy thì hắn tuyệt đối không thể thể hiện ra là mình chán ghét người cha kia, chỉ cần hắn có một chút cảm xúc không đúng, mẹ hắn chắc chắn sẽ nhìn ra.

Đến khi đó thì cái nhà này...

Tan vỡ.

"Cậu không phải là chỉ tới để nói cái này chứ. Tiễn tiểu thư, cậu không thấy là nói mấy lời này rất lãng phí thời gian sao?" Điều Nhất Nam nói, "Để tôi nghĩ xem, cậu đang suy nghĩ cách nào để biện hộ cho tên gia hỏa ghê tởm kia đây?"

"Biện hộ?" Tiễn Ý Ý cười nhạo, "Sợ là cậu bị dọa cho ngu luôn rồi, chuyện này Lương Quyết Thành chẳng có một chút vấn đề gì cả, tôi cũng chẳng cần vì anh ấy biện hộ làm gì. Tôi tới tìm cậu là để thương lượng với cậu một chuyện mà thôi."

"Điều Nhất Nam, cậu hẳn là biết rõ trong nhà cậu có bao nhiêu tài sản, là một đứa con trai được sủng ái trong nhà, cậu sẽ được chia bao nhiêu gia sản, trong lòng tự rõ. Nếu như người cha kia của cậu muốn để Lương Quyết Thành quay về Điều gia, như vậy thì vì bạn trai của tôi, tôi sẽ không tiếc bất cứ giá nào giúp anh ấy cướp được Điều gia. Mà cậu, hoặc là nói chị gái cậu ở trước mặt tôi đều không thể lấy được một đồng nào."

"Điều Nhất Nam, cậu sẵn sàng để về sau vẫn phải công lưng thuần phục dưới chân Lương Quyết Thành chưa?"

Điều Nhất Nam nhìn chằm chằm Tiễn Ý Ý.

"Cậu đúng là ác liệt thật. Tiễn Ý Ý, đây là lần đầu tiên tôi thấy rõ ràng con người thật của cậu, khó trách cậu sẽ coi trọng Lương Quyết Thành, cả hai người đều dơ bẩn y như nhau."

Tiến Ý Ý thản nhiên nói: "Tôi không phải người cùng đường với cậu, nói như vậy thì tôi cứ xem như đây là một lời khen đi, cảm ơn."

Điều Nhất Nam thiếu chút nữa hít thở không thông, Tiễn Ý Ý lại trực tiếp phớt lờ những lời này, một câu cũng không thương lượng, chỉ cho hắn một lựa chọn cuối cùng.

Để Lương Quyết Thành trở về Điều gia? Đừng đùa!

Hắn bị ghê tởm ở trong trường còn chưa đủ hay sao?

Từ một góc độ nào đó mà nói, mục đích của Điều Nhất nam và Tiễn Ý Ý đều là không muốn Lương Quyết Thành với Điều gia có quan hệ.

Thế nhưng...

Cha, chị gái...

Ý tứ của bọn họ lúc đó rất rõ ràng là phải mang Lương Quyết Thành về Điều gia cho bằng được. Sau khi để anh vào Điều gia rồi sẽ có thể dễ dàng leo lên Tiễn gia.

Điều Nhất Nam hiểu, nhưng cũng là bởi vì hắn hiểu cho nên lại càng ghê tởm.

Không thể đánh động từ cha Điều, cũng không thể đánh động từ chị hắn, như vậy cũng chỉ có thể ra tay từ Lương Quyết Thành.

Hoặc là còn thêm cả Tiễn Ý Ý nữa.

"Thoạt nhìn thì cậu giống như không bằng lòng, thế nhưng đáng tiếc quá Tiễn tiểu thư, cậu họ Tiễn, cùng với người của Điều gia hay người của Lương gia không có bất cứ quan hệ nào cả."

"Chỉ cần Lương Quyết Thành đáp ứng, như vậy thì hắn chính là anh em của tôi, tôi sẽ vô cùng cao hứng tiếp nhận hắn vào nhà. Chung quy lại thì quá khứ

của hắn sống cũng quá thảm, thảm đến mức phải bán thân nữa còn gì."

Bán... Thân.

Thiếu chút nữa là cô đã xắn tay áo lên đánh nhau với Diêu Nhất Nam.

Hắn dám nói mấy thứ này! Đó là lời mà con người có thể nói ra sao!

Quan hệ tiền tài đơn thuần cứ thế bị hắn vấy bẩn như vậy, Diêu Nhất Nam tên điên này có biết xấu hổ hay không!

"Diêu Nhất Nam, nếu cậu quả thật nghĩ như vậy thì sẽ không có thái độ như thế này." Tiền Ý Ý thân nhiên nói, "Chừng nào cậu xác định được ý nghĩ của mình thì chúng ta sẽ bàn lại."

Tiền Ý Ý đứng dậy.

Hiện tại đã từ chỗ Diêu Nhất Nam lấy được một nguồn tình báo, như vậy thì trước mắt cứ chờ đã, tình huống của Diêu gia không phải có thể mở miệng nói ra dễ dàng như vậy được.

Chỉ cần còn có thời gian, cô có thể làm được rất nhiều chuyện.

Tên Diêu Nhất Nam này, cái khác không nói tới, hắn đối với Lương Quyết Thành vẫn luôn không ưa thích gì, không có khả năng sẽ chấp nhận anh làm một người anh em của hắn.

Cứ cho là hắn sẽ bị hai người kia tẩy não, cô cũng sẽ không chấp nhận.

Diêu gia toàn những loại người như thế nào chứ? Nói là sai lang hổ báo cũng không quá, nhưng người này mà trở thành người nhà của Lương Quyết Thành, thôi bỏ đi, Tiền Ý Ý chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp đem mấy người này tới phòng VIP của bệnh viện tâm thần sống chung thân miễn phí ở đó cả đời luôn.

Hơn nữa Lương Quyết Thành cũng sẽ không nhận Diêu gia, bởi vậy chuyện phát sinh cũng rất nhiều, mấy người kia của Diêu gia, hoặc là nói Diêu Viễn hắn là sẽ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích. Ai cũng không biết ông ta sẽ làm gì, thế cho nên Tiền Ý Ý muốn có một phương án dự phòng.

Diêu Viễn đã biết tới chuyện này, khẳng định sẽ tìm tới Lương Quyết Thành, sớm muộn gì anh cũng biết cha mình là ai.

Anh là một người kiêu ngạo như vậy, sao có thể tiếp thu loại chuyện này.

Diêu Nhất Nam đã bị chọc thủng tuyến phòng ngự cuối cùng, người còn lại, chính là vị kia của Diêu gia.

Tuy biết rằng bà ấy vô tội, thế nhưng Diêu phu nhân không hẳn là không biết về nhưng hành vi kia của Diêu Viễn.

Trong nguyên tắc, thời điểm Diêu gia bức bách Lương Quyết Thành, mang Lương Nguyệt Ninh đi cũng có một phần của Diêu phu nhân.

Một khi đã như vậy thì đều không phải người tốt làm gì, cũng không cần cố kỵ.

Tiền Ý Ý tra được số điện thoại của Diêu phu nhân, lưu vào trong danh bạ.

Nếu Diêu Nhất Nam có thể nghĩ thông thì hắn sẽ biết Tiền Ý Ý sẽ không dừng tay.

Chỉ cần bọn họ hợp tác, đem chuyện này đề xuống mức thấp nhất, như vậy thì Diêu phu nhân, mẹ của hắn chắc chắn sẽ không bị quấy rầy.

Ba ngày trôi qua nhanh chóng.

Diêu Nhất Nam không tới trường học.

Tiền Ý Ý vẫn tìm người nhìn chăm chăm Diêu gia, hiện tại trên cơ bản toàn bộ Diêu gia đã rối loạn.

Diêu Viễn muốn để Diêu Nhất Nam cảm tới tóc của Lương Quyết Thành, đem người dụ dỗ ra cho bọn hắn gặp mặt, thế nhưng Diêu Nhất Nam mấy ngày nay như phát điên, Diêu Viễn lại không có biện pháp mặc kệ đứa con riêng kia, chậm trễ một thời gian như vậy, ngược lại là cho Tiền Ý Ý thêm thời gian.

Bất kể là có ý hay vô tình, Diêu Nhất Nam xác thực là đã giúp Tiền Ý Ý một việc lớn.

Cô dùng ba ngày này tìm không ít phiền phức cho Diêu gia.

Muốn tìm việc phiền toái cho Diêu gia không phải cô cứ mờ mờ là có chuyện được, cho nên liền về nhà tìm viện binh.

Tiền Ý Ý biết, thân thể của Lương Quyết Thành có thể gạt được anh thế nhưng sẽ không thể gạt được ông nội. Mà chuyện này muốn nhận được sự trợ giúp từ ông nội thì phải nói cho ông biết đã phát sinh chuyện gì.

Ai biết là ông nội một chút kinh ngạc cũng không có, giống như là đã sớm biết rồi.

Chờ đã, Tiền Ý Ý bỗng nhiên nghĩ tới lần trước mang Lương Quyết Thành tới gặp ông, hình như ông đang xem tạp chí tài chính – kinh tế, mà người ở trên trang bìa là... Diêu Viễn.

Lúc này cô mới nhận ra, thì ra ông nội đã sớm biết thân phận của Lương Quyết Thành.

Như vậy thì về phương diện này cũng không cần nhiều lời nữa, Tiền Ý Ý chỉ nói ý tưởng của mình, Lương Quyết Thành tuyệt đối không thể trở về Diêu gia.

Diêu gia chứa những thành phần như thế nào, đều không phải thứ đồ gì tốt, tuyệt đối không thể để anh dính tới những người này.

Còn có Diêu Viễn, nói trắng ra chính là lợi dụng Lương Quyết Thành, lợi dụng Lương Nguyệt Ninh.

Muốn nhận hai anh em nhà họ về để rồi Ninh Ninh sẽ bị lão già đó xem như một món đồ đi tặng cho người khác sao?

Đừng có mơ.

"Đây là ý của cháu, thế nhưng cháu đã hỏi qua tiểu Lương chưa?"

"Không cần hỏi đâu ạ, cháu biết anh ấy nghĩ thế nào mà." Tiền Ý Ý đối với ông nội nghiêm túc nói, "Anh ấy không muốn dính tới người của Diêu gia, sự tồn tại của bọn họ đã làm cho người khác ghê tởm rồi."

Ông nội nói: "Ý Ý, chuyện này ông có thể giúp cháu, ông cũng không quen nhìn thấy bọn họ. Thế nhưng cháu phải nhớ kỹ, không phải chuyện gì cháu cũng có thể gánh vác giúp nó, luôn có một vài chuyện cháu nên để thẳng bố tự quyết định."

"Cháu chỉ là bạn gái của hắn, cứ cho như cháu là vợ hắn đi chẳng nữa thì cũng không có quyền quyết định."

Ông nội chậm rãi nói.

Tiền Ý Ý ngăn người, phát hiện ra mình sai rồi.

Ngay từ ban đầu cô đã biết diễn biến của tất cả mọi chuyện, đương nhiên là sẽ cảm thấy Lương Quyết Thành nhất định sẽ cự tuyệt Diêu gia, như vậy thì cô luôn muốn giúp anh đem cái gánh nặng Diêu gia này loại bỏ.

Nhưng cô lại quên mất, đây là những chuyện mà Lương Quyết Thành ắt sẽ phải trải qua trong cuộc đời này.

Cô thật sự có thể gạt anh, thay anh quyết định được sao?

Không thể.

Vô luận là bọn họ có quan hệ như thế nào, chuyện đại sự của hắn, không ai có quyền quyết định cả.

"Cháu biết rồi, cháu xin lỗi ông, cháu... đã quá tự mãn."

Tiền Ý Ý từ trạng thái chiến đấu hùng hồn lập tức biến thành cái muôi ỉu xiu.

Ông nội Tiền nghe thấy thế, gật gật đầu: "Cháu tính ngộ cũng xem như nhanh đấy. Ý Ý, ông nội chỉ nhắc cháu một câu, có một số việc không phải cứ tránh là có thể tránh mãi được. Không phải cứ chuyện gì mình không thích thì sẽ luôn trốn tránh."

Tiền Ý Ý cắn môi.

Chuyện này xác thực là rất lớn, đối với Lương Quyết Thành có ảnh hưởng rất lớn, nếu đặt cô vào hoàn cảnh của anh, nhất định sẽ không muốn đối mặt với chuyện này.

Nhưng...

Không thể.

"... Cháu biết rồi ạ. Diêu gia bên kia nhờ ông, cháu về nhà đây."

Ông nội nở nụ cười: "Tiểu nha đầu, nhà của cháu không phải là nơi này sao?"

Tiền Ý Ý le lưỡi, cùng ông nội nói chuyện phiếm đến tận tối, Lưu thúc mới đưa cô về nhà.

Thời gian mấy tiếng này, Tiền Ý Ý đã đem những tư liệu cần thiết soạn ra, để hết vào một túi hồ sơ.

Đèn trong nhà vẫn còn sáng.

Tiền Ý Ý đẩy cửa ra, Lương Quyết Thành mặc một chiếc áo T-shirt mỏng manh nằm ngủ trên ghế salon.

Điều khiển TV nằm trong tay anh đã sắp rơi xuống thảm đến nơi rồi.

Tiền Ý Ý do dự một hồi, tay chân rón rén để không đánh thức anh, ở trên gương mặt đẹp trai kia hôn một cái, đặt túi hồ sơ ở trong ngực Lương Quyết Thành.

Tắt hết đèn đi, sau đó Tiền Ý Ý lại rón rén cẩn thận quay về phòng.

"Cạch" một tiếng đóng cửa lại.

Trong bóng đêm, Lương Quyết Thành nằm trên ghế salon mở mắt ra.

Anh ấn sáng màn hình di động.

Nhìn thấy túi hồ sơ ở trong lòng, đáy mắt Lương Quyết Thành có chút thâm ý.

Anh mở những tư liệu kia ra, lật qua một lần, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, lại giả bộ nhét trở về.

Bộ đáng tiểu cô nương nhà anh đứng trước mặt bảo vệ anh, thật đáng yêu.

Ừm, chuyện này không giấu anh, cũng thật đáng yêu.

Anh lật người ở trên sofa.

Hiện tại chính là, một nhà Điều gia khiến cho người ta phản cảm kia.

Hừ, dám làm cho tiểu cô nương nhà anh không vui à.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Xuyt, cái gì cũng không biết nha!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Editor + Beta: Shmily

- - - - -

Tiền Ý Ý đem phần tài liệu đó đưa cho anh xong, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm.

Ông nội nói không sai, chuyện này nên để cho Lương Quyết Thành tự mình quyết định.

Anh không thể cả đời không biết tới chuyện này được, luôn sẽ có một lúc phải đối mặt với nó.

Lúc này có cô ở đây, chắc chắn anh so với anh trong nguyên tác sẽ dễ chịu hơn không ít.

Lương Quyết Thành nhận được tư liệu cũng không có làm gì cả, một chút tỏ vẻ cũng không có. Cả ngày vẫn bình tĩnh như cũ, trông chẳng có chút ảnh hưởng nào vì chuyện này cả.

Không lẽ, lão đại đối với mấy chuyện này không hề để ý tới?

Cô trước đây cẩn thận như vậy liền lộ rõ ra là quá dễ ý tới.

Anh thì quá bình tĩnh rồi.

Rõ ràng là đã xem xong tư liệu, đã biết được thân thế của mình, thế mà vẫn cứ ung dung chẳng có nửa phần để ý tới Điều gia.

Kỳ thật thì tính từ lúc anh biết được chuyện này cũng qua một khoảng thời gian rồi.

Chủ yếu vẫn là bởi vì Tào Khung với Điều Nhất Nam, đặc biệt là cứ có liên quan tới Điều gia là Tiền Ý Ý lại vô điều kiện bảo hộ anh ở sau lưng, bộ dáng đó của cô thật khiến cho người khác phải động tâm, làm cho anh nhìn không được muốn Tiền Ý Ý để ý nhiều hơn tới mình.

Nhưng đó là trước kia.

Sự tình bây giờ đã như giấy không thể gói được lửa, người của Điều gia đã biết được sự thật, chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng tới Tiền Ý Ý. Đây chính là phiền toái duy nhất mà anh để ý về thân phận của mình, sợ rằng nó sẽ mang đến phiền phức cho cô, hoặc là nói sẽ để lại ấn tượng xấu trong lòng ông nội với tiểu thúc.

Thật vất vả mới dựa vào chính mình được bọn họ công nhận, nếu chỉ bởi vì chuyện này mà làm bọn họ bất mãn với anh, vậy thì Lương Quyết Thành liền ủy khuất đến hỏng rồi, chỉ hận không thể đem tập thể một nhà Điều gia ném ra ngoài vũ trụ.

Cuối tháng 10, trường học cho lớp 12 nghỉ thứ 7, chủ nhật, hai tháng liền đều một tuần chỉ được nghỉ có một ngày, rốt cuộc cũng có tuần được nghỉ hai ngày.

Mà trước ngày nghỉ, Điều Nhất Nam lại đeo balo đứng trước bàn học của Lương Quyết Thành đưa tới một tấm danh thiếp.

Hắn vẫn không biết là Lương Quyết Thành đã biết chuyện.

Thời gian dài như vậy, sau khi Điều Viễn biết được sự thật từ Điều Nhất Lâm liền che giấu mẹ hắn, lén lút làm rất nhiều việc, cũng tra xét không ít tư liệu, bây giờ chẳng cần tới giám định ADN cũng có thể xác định được Lương Quyết Thành với Lương Nguyệt Ninh là con của ông ta.

Đồng thời bọn họ cũng điều tra ra không ít quá khứ của Lương gia.

Lúc tra, Điều Viễn phát hiện trước đây mẹ Lương có gả cho một viên cảnh sát nhưng đã chết, hình như người đó có quan hệ với ông ta trong một dự án nào đó.

Tra được chuyện này, Điều Viễn liền trầm mặc một đoạn thời gian, vấn đề nặng cho tới bây giờ, rất nhanh là tới sinh nhật của Lương Quyết Thành, cho nên ông ta mới để cho Điều Nhất Nam đến tiếp cận anh.

Trước ngày sinh nhật nhận lại được cha mình, còn có anh chị em ruột, đây là việc tốt cỡ nào chứ.

Chỉ là tên tiểu tử kia, tám phần mười là sẽ không đơn giản chấp nhận như vậy.

Điều Viễn đã sớm chuẩn bị xong mấy phương án, chỉ cần Điều Nhất Nam có thể đem người mang tới liền có thể tiến hành ngay lập tức.

Lại sắp hết một năm, Điều gia của bọn họ nhất định phải trong thời gian ngắn nhất đặt lên quan hệ với Tiền gia, nói như vậy thì bọn họ sẽ có cuộc sống sung túc sớm hơn dự tính rất nhiều.

Điều Viễn đã sớm đặt một căn phòng riêng ở trong khách sạn gần trường học, ông ta cùng với Điều Nhất Lâm đều ở đó canh chừng, chờ Điều Nhất Nam mang người tới.

Bọn họ đã dặn qua hắn, tuyệt đối không được để Tiền Ý Ý biết tới cuộc gặp mặt ngày hôm nay, không thể để cô phá hỏng nó được.

Điều Nhất Nam không quan tâm được nhiều như vậy, hắn dựa theo ý tứ của cha mình, đem địa chỉ khách sạn đặt ở trên bàn học của Lương Quyết Thành, thản nhiên bỏ lại một câu: "Sáu rưỡi chiều này, ở khách sạn Lan Đình có người chờ mày."

Điều Nhất Nam nói xong liền xoay người rời đi.

Về phần Điều Viễn nói để hắn mang theo Lương Quyết Thành cùng đi, Điều Nhất Nam liền tỏ vẻ, đi con mẹ nó!

Hắn nghĩ tới nhà đầu Tiền Ý Ý kia, cô không muốn để Lương Quyết Thành có quan hệ với Điều gia nên chắc chắn sẽ động thủ ở phía mẹ của hắn. Thế nhưng cho tới bây giờ, mẹ Điều vẫn không biết chuyện của Lương Quyết Thành, không biết là vì Tiền Ý Ý không nói hay là vì bà ta căn bản không để ý tới.

Vô luận là cái nào thì hắn đều cảm thấy mình không thể tiếp nhận nổi.

Cái vùng nước đục này, dơ bẩn như thế, hắn không muốn bị trộn lẫn trong đó một chút nào.

Lương Quyết Thành tùy ý quét mắt qua tấm danh thiếp của khách sạn này, cất vào túi.

Tiền Ý Ý mở to mắt nhìn một màn như thế này phát sinh, không cần nói cũng biết đây là phương thức liên hệ với Điều gia, xem ra đám người kia đã không thể kiềm chế được nữa rồi.

Tiền Ý Ý do dự một lát, thật cẩn thận hỏi: "Có cần em đi cùng không?"

"Không cần, em về trước đi, tự anh có thể xử lý."

Lương Quyết Thành xoa tóc cô.

Nếu Tiền Ý Ý ở đó, khả năng là anh phải thu liễm đi một chút.

Những người của Diêu gia kia, anh không muốn bọn họ xuất hiện quá nhiều trước mặt Tiền Ý Ý, tránh làm bẩn mắt cô.

Tiền Ý Ý nghĩ tới ban đầu cô cũng để Lương Quyết Thành rời đi trước, để cô đến đối mặt với bọn họ. Điểm xuất phát của hai người đều là như nhau, cô đương nhiên biết anh định làm gì.

Đối mặt với Diêu gia, chuyện này có lẽ nghe vào tai sẽ khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái, nhưng dù sao đây cũng là chuyện mà Lương Quyết Thành chắc chắn sẽ phải trải qua. Hiện tại anh đã có khả năng đứng ở trước mặt Diêu gia rồi.

"Vậy em về trước đây."

Cô lựa chọn nghe theo lời anh nói, tin tưởng rằng anh sẽ không sao cả.

Tiền Ý Ý để Lưu thúc ở lại lái xe cho Lương Quyết Thành, còn mình thì đạp xe của anh, vắn vắn vẹo vẹo trở về nhà.

Khách sạn Lan Đình, Diêu Viễn với Diêu Nhất Lâm đợi tới bảy rưỡi cũng không thấy ai đến.

Quản lý cũng không có ý tứ, đi tới hỏi xem có muốn mang thức ăn lên không, hẹn sáu rưỡi mà kết quả là khách mời còn chưa có tới.

Sắc mặt Diêu Viễn càng ngày càng kém

Ông ta có suy nghĩ rằng có phải tên tiểu tử Diêu Nhất Nam kia giờ trò quỷ gì hay không?

Chung quy lại nếu suy nghĩ một chút, Lương Quyết Thành có quan hệ với Tiền Ý Ý, như vậy thì hẳn hẳn là cũng không ư gì Lương Quyết Thành. Như vậy giữa hai anh em, về phương diện chia gia sản nhất định là có chút tiểu tâm tư.

Nếu như Diêu Nhất Nam thật sự không thích, hai người lại xảy ra xung đột hay làm ra chuyện gì khác thì làm sao bây giờ.

Phòng chừng là Diêu Nhất Lâm cũng nghĩ tới chuyện này, đưa mắt nhìn Diêu Viễn một cái, sau đó gọi điện thoại cho Diêu Nhất Nam.

Không bắt máy.

Diêu Nhất Nam tắt máy.

Mí mắt cô ta giật giật.

Tên tiểu tử này, sẽ không thật sự ở loại thời điểm mấu chốt này làm bừa chứ?

Buồn chán ngồi một tiếng đồng hồ; tình cảm chuẩn bị trước đó đã sớm không còn nữa, hai cha con ngồi ở đằng kia bụng đói đến "ô ô".

"Cha, nói không chừng là hẳn có chuyện gấp phải xử lý, nếu không chúng ta đi trước đi?"

Diêu Nhất Lâm chò quá mệt mỏi.

Cô ta xuất thân là một tiểu thư danh giá, xưa nay chỉ có người khác đợi cô ta chứ không có chuyện cô ta đi chờ người khác, lại còn chờ đến mức cơm cũng chưa ăn, bụng đói đến sôi lên. Diêu Nhất Lâm thực sự không thể nhẫn được nữa, cũng có chút mất hứng.

Diêu Viễn cũng lạnh mặt đứng dậy.

Hai người cầm lấy ví tiền, cửa đã được đẩy ra.

"Diêu tiên sinh, Diêu tiểu thư, khách của hai người đã tới rồi."

Quản lý tươi cười nhường người qua một bên.

Sau lưng hẳn là Lương Quyết Thành mặc đồng phục học sinh, đeo balo, về mặt vô cùng bình thản.

Nam sinh cao 1m83, thân thể so với hồi năm ngoái vững chắc hơn rất nhiều. Chỉ đứng ở nơi đó thôi cũng khí thế bức người.

Diêu Nhất Lâm vội vàng thu lại vẻ mặt của mình, lộ ra bộ dáng vui vẻ.

"Tiểu Thành tới rồi, nhanh ngồi đi."

Diêu Nhất Lâm thân thiết nói.

"Trên đường chắc là gặp phải chuyện gì đúng không. Hẳn là em cũng đói rồi, để chị cho người mang đồ ăn lên."

Lương Quyết Thành thân nhiên đi qua cánh tay của Diêu Nhất Lâm.

"Có chuyện thì nói đi."

Anh kéo một cái ghế ra ngồi xuống.

"Mau mang thức ăn lên."

Diêu Nhất Lâm thấp giọng nói.

Quản lý lập tức an bài xuống dưới, một bàn thức ăn rất nhanh được đặt đầy trên mặt bàn.

Diêu Viễn lạnh nhạt nói: "Mới tan học hẳn là đói bụng, trước ăn một chút, có cái gì cần nói thì đợi sau khi ăn xong."

"Không cần." Lương Quyết Thành nói, "Sợ là ngồi với hai người nuốt không trôi, tôi đã ăn trước rồi."

Diêu Viễn sững sờ.

Rất nhanh ông ta đã nghe được ý tứ trong câu nói này của anh.

Chẳng lẽ, anh đã biết chuyện rồi? Biết quan hệ của bọn họ?

"Tiểu Thành..."

"Dừng."

Lương Quyết Thành hí mắt: "Gọi tên đầy đủ."

Diêu Viễn bình tĩnh nói: "Con biết vì sao ta gọi con như vậy không? Tiểu Thành, về chuyện này ta nghĩ ta nên nói chân tướng sự thật cho con biết."

Lương Quyết Thành lười biếng nâng mí mắt.

Thái độ của anh như vậy, Diêu Viễn có hơi do dự, có một loại cảm giác quyền làm chủ không ở trên tay ông ta.

Nhưng vậy thì có sao, ông ta là cha ruột của Lương Quyết Thành, vô luận như thế nào thì chuyện này đều phải nghe theo ông ta.

Diêu Viễn nháy mắt ra dấu với Diêu Nhất Lâm.

Diêu Nhất Lâm từ trong túi xách lấy ra mấy phần tư liệu.

Tất cả đều đưa tới trước mặt Lương Quyết Thành.

"Mấy thứ này, chúng ta hi vọng em có thể xem một chút."

Diêu Nhất Lâm thả mềm thanh âm: "Tiểu Thành, chờ em xem xong rồi chúng ta lại nói chuyện tiếp có được không?"

Lương Quyết Thành tùy tiện quét mắt nhìn lướt qua.

Mấy thứ này đều được chuẩn bị rất kỹ.

Từ lúc mẹ Lương tốt nghiệp cấp ba cho tới lúc đi đại học, ngoài ý muốn quen được Diêu Viễn, bị ông ta lừa đi tuổi thanh xuân, giờ đây lại được viết thành một câu chuyện tình yêu bị ngăn cấm.

Càng về sau càng nhảm nhí.

Cái gì mà tìm nhiều năm, từ đầu đến cuối không yên lòng con của mình, rốt cuộc cũng ngoài ý muốn mà phát hiện ra sự tồn tại của Lương Quyết Thành, lấy hết dũng khí đi điều tra, cuối cùng phát hiện ra anh là con của ông ta, cao hứng quá liền nhanh chóng muốn tới nhận con.

Ghê tởm.

Lương Quyết Thành chỉ nhìn một cái, liền đẩy qua một bên.

"Tiểu thành, xem xong rồi sao? Có gì muốn nói không?" Thanh âm Diêu Nhất Lâm ôn nhu, "Thời điểm lần đầu tiên chị thấy em đã phát hiện bề ngoài của em rất giống với những người trong Diêu gia, không nghĩ đến em thật sự là em trai của chị."

"Điều tiểu thư, em trai của cô là Điều Nhất Nam, xin đừng nhận loạn như thế."

Lương Quyết Thành thân nhiên nói.

"Tại sao lại nói là nhận loạn chứ, nếu như em vẫn không tin thì có thể đi làm giám định ADN, hoặc là có thể đi hỏi di Lương mà."

Lương Quyết Thành ngược mắt.

Điều Viễn cũng lập tức nói: "Tiểu Thành, con thật sự là con ta, hôm nay chúng ta nhận..."

"Nói xong rồi chứ?"

Lương Quyết Thành đánh gãy lời nói của Điều Viễn.

"Nói chuyện chính đi."

Điều Viễn vừa nhìn thấy thái độ này của anh liền tức giận.

Tiểu tử này không tin lời ông ta nói?

"Lương Quyết Thành, ta không có nói bừa, ta thật sự là cha của con, loại chuyện này sẽ không dùng để gạt người ta đâu, con theo ta đi làm giám định ADN là biết."

"Khỏi cần."

Lương Quyết Thành đứng lên.

"Tôi chán ghét."

"Đúng rồi."

Tầm mắt anh hạ thấp xuống: "Tôi tới đây là muốn nói cho các người biết, đừng suy nghĩ nữa, tôi và các người không có bất kỳ quan hệ gì."

"Các người cũng đừng mơ tưởng có bất kỳ quan hệ gì với Tiền gia."

Cuối cùng, anh còn cười lạnh một tiếng: "Chúc hai người ăn cơm vui vẻ, nếu như hai người còn có thể nuốt trôi được."

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Lương Lương soái quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Editor + Beta: Shmily

- - - - -

Lương Quyết Thành nói lời này quả thực là dư thừa.

Điều Viễn với Điều Nhất Lâm đối bụng chờ anh hơn một tiếng đồng hồ, thức ăn rót cuộc cũng được dọn lên, nhưng lại bị Lương Quyết Thành làm cho tức đến nổi không buồn ăn, vậy nên hai cha con cô ta lại đen mặt ôm cái bụng đói về nhà.

Sự việc này có chút không tốt lắm.

Từ thái độ của Lương Quyết Thành là có thể đoán ra, có lẽ anh đã sớm biết từ lâu rồi, thế nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn kiềm chế bất động chính là vì không muốn dính dáng tới Điều gia.

Điều Viễn cảm thấy, nếu không phải là bởi vì có quan hệ với Tiền Ý Ý, Lương Quyết Thành cũng sẽ không có cái tự tin như vậy. Chung quy lại thì cũng chỉ là một thiếu niên trẻ tuổi phải gồng gánh thêm cả mẹ, cả em gái, nếu như không có tiền thì anh cũng chả là cái thá gì.

Nếu người mà Tiền Ý Ý thích là Điều Nhất Nam thì tốt rồi. Hắn được ông ta nuôi từ nhỏ đến lớn, cái khác không nói nhưng ít nhất là cái đuôi vẫn sẽ hướng về gia đình, so với Lương Quyết Thành tốt hơn rất nhiều.

Đáng tiếc.

Thật sự là đáng tiếc.

Điều Viễn nhìn xuống khẩu khí này.

Nói cho cùng thì Lương Quyết Thành nhiều năm như vậy cũng không có tiếp nhận thêm bất cứ người thân nào, trong khoảng thời gian ngắn sẽ có chút khó có thể chấp nhận, chỉ cần đến cuối cùng anh vẫn là người của Điều gia là được rồi.

Tháng 11 đã tới, học sinh năm cuối đều thay đổi phong cách thời trang, theo nhiệt độ thời tiết dần hạ thấp xuống, tất cả mọi người đều đổi từ quần áo mùa thu sang quần áo mùa đông.

Thời điểm đi mua đồ mới Tiền Ý Ý mới phát hiện, Lương Quyết Thành đã cao hơn so với năm ngoài một đoạn, quần dài năm trước anh mặc, năm nay đã để lộ ra mắt cá chân.

Cô đứng ở bên người Lương Quyết Thành cũng không có cảm thấy thay đổi gì, cho nên đối với sự thay đổi chiều cao này của anh cũng không chú ý mấy. Lương Quyết Thành cao lên, vậy thì chỉ có khả năng là Tiền Ý Ý cũng đã cao lên không ít.

So với năm ngoài, cô lại cao hơn 3cm.

Tiền Ý Ý với Tô Á Na mang theo Lương Nguyệt Ninh đi dạo phố, Lương Quyết Thành với Nhâm Kha đi sau làm cu ly xách đồ, bây giờ đang ngồi nghỉ ở chỗ đợi.

Ba cô gái đang ở bên trong lựa quần áo.

Trong ba người, thay đổi nhiều nhất có lẽ là Lương Nguyệt Ninh.

Từ lúc vào cấp ba cho tới nay, cô bé đã cao lên không ít, dáng người cũng tiến vào thời kỳ phát dục, so với bộ dáng tiểu loli trước kia thì đã có khác biệt rất lớn.

Đã có hương vị của thiếu nữ mới lớn.

Ở khối 10, hay là nói nam sinh của Nhất Trung, có không ít người muốn theo đuổi Lương Nguyệt Ninh của lớp 10 nhất ban, khổ nỗi ngay cái hôm khai giảng, Lương Quyết Thành của năm cuối tự mình tới đón em gái tan học, từ đó tất cả mọi người đều biết cô bé là em gái của giáo bá Lương Quyết Thành, như vậy bọn họ cũng chỉ đành có tâm mà không dám động thủ, không dám tới gần quấy nhiễu cô bé.

Cũng bởi vì không có nam sinh nào dám tới gần em gái Lương cho nên ở trong trường, cô bé thu được rất nhiều bạn bè là những cô gái cùng tuổi.

Mặc kệ là quan hệ như thế nào, ít nhất cũng có người chủ động chơi cùng cô bé, tan học cũng sẽ nói chuyện cùng, có thể đem Ninh Ninh từ trong thế giới cô độc của một mình cô bé ra ngoài, liền xem như không tệ.

So với trước đây thì Lương Nguyệt Ninh đã cởi mở hơn rất nhiều, thế nhưng ở trong mắt Tiền Ý Ý, cô bé vẫn khá ái, đáng yêu như trước.

Tiền Ý Ý cho cô bé tiền tiêu vặt cho tới tiền sinh hoạt phí học tập, mà Lương Nguyệt Ninh cũng dựa vào tài năng hội họa của mình kiếm tiền qua mạng cho Tiền Ý Ý.

Trên weibo, Lương Nguyệt Ninh có một tài khoản riêng tên "Vẽ cùng A Ninh", hơn nửa năm này cũng đăng tới không ít tác phẩm.

Mà Lương Quyết Thành thì càng không cần phải nói, từ sau khi anh tới Kinh thị học tập xong thì những phương diện chuyên nghiệp đều tăng lên không ít. Tháng trước Tiền Ý Ý chỉ tùy tiện hỏi thôi cũng biết một hạng mục của anh cũng làm anh kiếm được hơn mười vạn.

Đây chỉ là mới tham gia thôi đó.

Đợi tới sau này Lương Quyết Thành sẽ còn lợi hại hơn nhiều.

Lương Quyết Thành với em gái mình dựa vào bản thân kiếm ra tiền, ít nhất thì khi gặp gỡ người của Tiền gia cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ nữa. Tuy rằng bọn họ đều biết người Tiền gia sẽ không để ý mấy cái này, thế nhưng là loại chuyện liên quan đến lòng tự trọng ấy, luôn khiến cho người trong cuộc như bọn họ để ý.

Như vậy cũng tốt, ít nhất có thể làm cho bọn họ tự tại hơn một chút.

Tiền Ý Ý mua cho Lương Nguyệt Ninh dụng cụ vẽ tranh, những thứ cô mua đều là những thứ đồ phổ thông mà học sinh bình thường có, đơn giản lại hào phóng, giá cả cũng phải chăng, cho nên một lần mua cô sẽ mua không ít.

Ba cô gái xách theo túi lớn túi nhỏ đứng ở ngoài cửa chờ hai người kia. Nhâm Kha đang xoát đề trên APP, Lương Quyết Thành thì đang chơi game trên điện thoại.

Kết thúc việc mua đồ cho con gái là đến lượt cái chàng trai này.

Tô Á Na vì muốn cảm ơn Nhâm Kha đã giúp đỡ cô ấy học tập nên chủ động gánh vác trách nhiệm chọn mua quần áo cho hắn. Hai nữ sinh mang theo hai nam sinh tiến vào trong tiệm thời trang nam, Lương Nguyệt Ninh vừa trông túi vừa ngồi ở trên sofa bên ngoài chơi game.

"Chị hàng xóm? Chị gái nhỏ!"

Lương Nguyệt Ninh còn đang lướt weibo thì bỗng chân váy của mình bị người ta giật giật.

Một cô bé tầm sáu bảy tuổi đứng đó, trên mặt tràn đầy kinh hi: "Chị gái nhỏ, là em nè!"

Lương Nguyệt Ninh nhìn thấy rõ gương mặt của cô bé thì cũng có chút kinh ngạc: "A!"

Cô bé này, là cháu nữ của Diệc Văn.

Lần trước ở rạp chiếu phim đã gặp qua một lần, sau đó Diệc Văn cũng đã từng mang cô bé tới nhà chơi, coi như là có quen biết.

Cô nhóc này có chút tự bế, nhưng lại rất đáng yêu, đáng vẽ luôn luôn ý vào tiểu thúc của mình cũng làm cho Lương Nguyệt Ninh cảm thấy hơi tò mò, mỗi lần gặp gỡ với cô bé đều rất tốt.

"Sao em lại ở đây?"

Lương Nguyệt Ninh nhường ra một bên, cô bé con liền tự giác bò lên trên ngồi chung với cô.

"Thúc thúc dẫn em đi mua quần áo."

Phải rồi, một tiểu nha đầu như thế này làm sao tới đây một mình được.

"Chị thì sao ạ?"

"Chị cũng là theo chân mấy anh chị đi mua quần áo."

Tiểu cô nương bụng mặt cười híp mắt với Lương Nguyệt Ninh: "Đã lâu rồi không gặp chị, em hỏi thúc thúc vì sao không đưa em tới chơi với chị, thúc ấy lại nói không thể."

Chính xác là không thể.

Lương Nguyệt Ninh cũng đã được dạy là không thể tùy tiện để một người đàn ông xa lạ vào nhà mình.

Mà Diệc Văn tựa hồ cũng biết cho nên trên cơ bản hắn đều không đến gõ cửa nhà cô bé, chỉ là ngẫu nhiên gặp được ở thang máy, ân cần hỏi thăm một câu mà thôi.

Diệc Văn không phải người nói nhiều, Lương Nguyệt Ninh cũng càng không hay nói chuyện, về cơ bản là mỗi lần gặp nhau là hai người lại trầm mặc.

Nếu như nói có thể có cơ hội nói chuyện với nhau thì lúc ấy chắc chắn là có cô nhóc con kia ở đây.

Lúc nghỉ hè, cô nhóc con ở nhà hắn chơi, cho nên có rất nhiều thời gian gặp gỡ, có đôi khi hắn có chuyện ra ngoài sẽ nhờ Lương Nguyệt Ninh trông cô bé giúp một, hai tiếng.

Bất quá cũng tiếp xúc không nhiều, chỉ có thể nói là cháu gái nhỏ với Lương Nguyệt Ninh có mối quan hệ không tệ mà thôi.

Nói tới Diệc Văn, cũng đã rất lâu rồi Lương Nguyệt Ninh chưa thấy hắn.

Không biết vì sao khi nhắc tới người này, cô bé lại cảm thấy có chút khản trương.

"Thúc thúc!"

Tiểu nha đầu nhìn thấy Diệc Văn cầm đồ ăn đi tới, liền giơ tay lên vẫy vẫy.

Nam nhân trưởng thành mặc tây trang, sơ mi chín chu, trong tay cầm hai cái bánh Crepes không hợp với hắn chút nào.

Hắn bước tới, ánh mắt nhìn thấy cháu gái nhỏ của mình trước, sau đó mới chậm rãi roi trên người Lương Nguyệt Ninh.

Nhìn trông như có hơi kinh ngạc.

"Thật trùng hợp."

Nói xong, hắn thuận tay đem một phần Crepes đưa tới.

"Mua hai cái, bạn học nhỏ không chê chứ."

Lương Nguyệt Ninh không nhận.

Cô bé cúi đầu nói cảm ơn.

"Cảm ơn."

Tay Diệc Văn chuyển một cái, cả hai phần đều đưa cho cháu gái mình.

Cô bé con cầm hai phần bánh trong tay, lắc lắc cánh tay của Lương Nguyệt Ninh: "Chị gái nhỏ, thức thức của em nghe nhằm nên mua nhiều hơn một phần, cái này cho chị nè. Chị giúp em ăn có được không?"

Ý tốt của Diệc Văn, Lương Nguyệt Ninh có thể cự tuyệt, thế nhưng cô bé vẫn không nỡ từ chối một cô nhóc con như vậy, cuối cùng cái bánh Crepes kia vẫn đặt ở trong tay mình.

Diệc Văn giống như là sợ cô không được tự nhiên nên cầm điện thoại đi tới cách đó không xa nghe máy, không có đứng gần, để hai người nói chuyện một lát.

Không bao lâu sau, đám người Tiền Ý Ý chuẩn bị đổi một địa điểm khác, Lương Nguyệt Ninh nói tạm biệt với cô nhóc con, nghĩ một lúc cuối cùng vẫn khẽ gật đầu với Diệc Văn ở đằng xa, xách túi chạy về phía mấy anh chị.

Diệc Văn đứng ở đằng xa nhìn cô bé.

Cháu gái nhỏ nhào qua ôm lấy bắp đùi hắn.

"Thức thức, sao chú không tới nói chuyện với chị gái nhỏ vậy."

"Chưa tới lúc, sẽ dọa tới cô ấy mất."

Diệc Văn nắm tay cô bé, hướng nơi ngược lại đi.

"Không vội, về sau sẽ có nhiều cơ hội."

Từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô bé liền có loại cảm giác, cô bé chính là nửa kia còn thiếu trong lòng hắn.

Một Lương Nguyệt Ninh như vậy, làm sao hắn có thể buông tay.

Cô gái của Tiền gia kia muốn bảo vệ em ấy, chuyện này là tốt, cũng quả thực là một chị dâu tốt.

Khóe miệng Diệc Văn thoáng nhướn lên.

Về sau cả nhà ở chung, khẳng định sẽ rất hòa hợp.

Trở ngại duy nhất có lẽ chính là người anh vợ vừa mới trưởng thành kia.

Nhưng không sao, chắc chắn hắn có thể làm cho anh phải nhả ra.

Tiểu cô nương nhà hắn rất nhanh sẽ trở thành một đại cô nương, tốt nghiệp cấp ba xong liền có thể mang sính lễ tới nhà bọn họ hỏi cưới rồi.

"Lâm Lâm, cậu đứng lại đây làm gì vậy?"

Cách đó không xa, một nhóm các cô gái khoác tay nhau cùng đi, trong đó có một cô gái áo trắng đứng bất động ở một chỗ.

Mấy cô gái khác khó hiểu.

Diêu Nhất Lâm cau mày nhìn chằm chằm vị trí cách đó không xa nửa ngày, lấy điện thoại đi động ra chụp một tấm hình.

Trong hình có thể nhìn thấy Lương Nguyệt Ninh đang đứng đối diện với một nam nhân cao lớn.

Nhìn có chút quen, người đàn ông này, cô ta đã gặp ở đâu đó rồi.

Diêu Nhất Lâm cảm thấy, người như vậy không thể nào có quen biết với Lương Nguyệt Ninh được, nhưng tại sao người đàn ông này lại có thái độ như vậy với cô ấy chứ... vừa ôn hòa lại vừa quen thuộc?

Rốt cuộc hần là ai?

Cô ta nghĩ một lát, đem ảnh chụp cắt lại chỉ còn mặt của người đàn ông, sau đó gửi đi vào trong nhóm chat.

[Trên đường tình cờ gặp một soái ca, nhìn có chút quen quen, cảm giác như đã gặp ở đâu rồi. Mấy cậu có biết là ai không?]

[...]

[...]

[...]

[Lâm Lâm, cậu không phải đang đùa chứ?]

[Ở chỗ nào mà có thể tình cờ gặp được vậy, tớ cũng muốn tình cờ gặp được quá đi.]

[... Đây là Diệc Văn của Diệc gia đó Diêu đại tiểu thư! Làm sao cậu có thể không nhận ra hần chứ!]

Diệc Văn!

Gia chủ đương nhiệm của Diệc gia!

Trái tim Diêu Nhất Lâm bang bang nhảy.

Diệc Văn! Thế mà lại là Diệc Văn! Lương Nguyệt Ninh thế mà có thể quen biết với Diệc Văn!

Diêu Nhất Lâm nắm chặt di động, không biết vì sao, cô ta bỗng nhiên có một loại ý niệm mơ hồ.

Có lẽ, có lẽ Lương Nguyệt Ninh so với Lương Quyết Thành còn hữu dụng hơn.

Tan học ngày hôm sau, năm cuối đều tan muộn hơn so với các em khối dưới nửa tiếng đồng hồ, trừ phi dạy quá giờ, không thì Lương Nguyệt Ninh đều sẽ về cùng bạn bè của mình.

Hôm nay cũng vậy.

Cô bé đeo balo, cùng với hai người bạn cùng lớp đi ra khỏi trường học.

"Ninh Ninh."

Trước cổng trường có một cái xe ô tô đỗ ở đó.

Đứng ở trước cửa xe là một cô gái hơn hai mươi tuổi, cô ta thoải mái hướng về phía Lương Nguyệt Ninh vẫy vẫy tay.

"Ninh Ninh, lại đây."

"Nguyệt Ninh, người quen của cậu hả?"

Lương Nguyệt Ninh lắc đầu: "Không biết."

"Ninh Ninh, em lại đây trước đi, chị là chị gái em."

Diêu Nhất Lâm cười tủm tỉm cầm tay Lương Nguyệt Ninh: "Thật là, chờ em tan học lâu quá đi, chúng ta đi ăn cái gì đó có được không?"

"Không được, mong chị buông em ra."

Lương Nguyệt Ninh giẫy dụa mở bàn tay đang nắm lấy tay mình kia.

Cô bé đi theo Lương Quyết Thành với Tiền Ý Ý đã lâu, ít nhiều cũng đều sẽ có tính cảnh giác.

Một cô gái xa lạ tự dưng tới nhận là chị gái của cô, muốn kéo cô đi, gặp gỡ lại tình huống này, tám phần mười chính là lừa đảo bắt cóc.

Lương Nguyệt Ninh ở ngay trước mặt Diêu Nhất Lâm bấm gọi 110.

"Alo, chú cảnh sát phải không ạ? Ở cổng trường Nhất Trung có buôn người muốn bắt cóc nữ sinh ạ."

Cô bé báo cảnh sát.

Thái dương cả Điều Nhất Lâm nổi gân xanh: "..."

Đây là cái cặp anh em phiền toái gì thế này!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112

Editor + Beta: Shmily

Điều Nhất Lâm bị hai anh em Lương gia liên tiếp chống đối, cười cũng cười không nổi nữa.

Đây đều là loại người gì vậy chứ!

Trong tài liệu tra được, Lương Nguyệt Ninh chỉ là một cô nhóc hướng nội có chứng tự bế, Điều Nhất Lâm nghĩ cũng đơn giản, chỉ cần đem người mang ra gặp mặt, nói rõ ràng mối quan hệ, vậy thì chắc chắn quan hệ giữa bọn họ có thể sẽ được cô bé hòa tan đi chút ít.

Có Lương Nguyệt Ninh trong tay rồi, Lương Quyết Thành chẳng phải cũng sẽ nắm được dễ dàng sao.

Không nghĩ tới con nhóc này lại cảnh giác như vậy.

Căn bản là không chịu đi.

Trò cười trước cổng trường này chỉ diễn ra trong vòng mấy phút, sau đó Điều Nhất Lâm liền không nhìn được lên xe rồi đi.

Lương Nguyệt Ninh chỉ biết là người này có chút vi diệu. Nhìn qua thì không phải người tốt lành gì thể nhưng còn chưa bắt được mình đã theo đồng bọn lên xe trở về nhà rồi.

Cửa kính ô tô của Điều Nhất Lâm bị gõ vang.

"Chị Điều."

Nữ sinh đứng ở bên ngoài hơi khom lưng, bề người rất xinh đẹp, đang mím môi cười.

Có chút quen mắt.

Điều Nhất Lâm nghĩ ngợi: "... Cô là Tiền gia, Tiền Mân Văn?"

"Là em, chị Điều." Tiền Mân Văn thanh nhã nói, "Mới nãy hình như là chị tìm con gái nhỏ của Lương gia nói chuyện phải không, chị quen em ấy ạ?"

Điều Nhất Lâm bỗng nghĩ tới, Tiền Mân Văn là chị gái của Tiền Ý Ý, vô luận là quan hệ như thế nào thì Lương Nguyệt Ninh khẳng định cũng sẽ không từ chối cô chị gái này của Tiền gia đi.

"Phải." Điều Nhất Lâm vén tóc, "Xem như là một cô em gái khác đi."

Tiền Mân Văn cười tủm tỉm, "Là vậy sao, thảo nào mà chị Điều lại tới tìm em ấy."

"Không quấy rầy chị nữa." Tiền Mân Văn nhường ra một bước, "Em về trước nhé."

Tiền Mân Văn chào hỏi Điều Nhất Lâm xong, rũ mắt nghĩ ngợi cảm thấy có chút không đúng.

Trước đây cô ta nghe nói người của Điều gia tới tìm Điều Nhất Nam còn giống như là đã nói gì đó với Tiền Ý Ý. Lúc ấy cô ta còn hoài nghi có phải Điều gia muốn đáp lên quan hệ với Tiền Ý Ý hay không. Thế nhưng cô đã có người bạn trai Lương Quyết Thành kia rồi, chắc chắn sẽ không đồng ý.

Không nghĩ tới nhanh như vậy mà người của Điều gia đã tới gặp đưa con gái kia của Lương gia.

Chẳng lẽ Điều gia muốn từ một bên động thủ để Điều Nhất Nam có thể ở cùng Tiền Ý Ý?

Thật là... khiến người ta khó chịu.

Nếu như có thể trực tiếp cắt đứt mối quan hệ của bọn họ thì thật tốt.

Nhưng làm cách nào đây?

Rất lâu rồi cô ta không có liên lạc gì với Diêu Nhất Nam, ngay cả Lê Tuần mà cô ta cho rằng mình có quan hệ rất tốt, lần trước sinh nhật cô cậu ta cũng không tới. Cô ta thực sự là không biết nên nhờ ai giúp đây.

Trực tiếp tìm tới cửa, Diêu Nhất Nam có phản ứng lại cô ta hay không?

Nếu như nói trước đây cô ta cảm thấy quan hệ giữa mình với Diêu Nhất Nam coi như không tệ thì bây giờ cũng chỉ có thể nói là thâm thù coi như không tệ.

Trực tiếp tìm tới cửa thì vẫn phải cần một lý do hợp lý.

Lúc nghỉ trưa, Tiền Mân Văn thừa dịp Diêu Nhất Nam đi lòng vòng ở đằng sau, liền đem hán ngăn lại.

"Diêu Nhất Nam."

"Tránh ra."

Ánh mắt Diêu Nhất Nam cũng không buồn nâng lên, trực tiếp đẩy cô ta sang một bên.

"Tôi có chuyện muốn nói với cậu, rất quan trọng. Cậu có biết ngày hôm qua chị gái cậu đã tới tìm đứa con gái kia của Lương gia không!"

Diêu Nhất Nam dừng chân.

Chị hán đi tìm Lương Nguyệt Ninh?

Cho dù hán chưa từng tiếp xúc qua với nha đầu kia, thế nhưng từ tư liệu cũng đủ để biết tiểu nha đầu đó bởi vì chịu quá nhiều thiệt thòi từ cha dượng mà tính cách vẫn luôn hướng nội, thậm chí là tự bế, không thích cùng người khác nói chuyện, lá gan cũng vô cùng nhỏ.

Diêu Nhất Nam tự tìm tới cửa, tám phần là sẽ dọa đến cô nhóc đó.

Ngắm lại thì cũng chẳng có quan hệ gì với hán cả. Đó là em gái của Lương Quyết Thành, cũng không phải em gái hán, hán cũng chẳng cần thiết phản bặt tâm đến Lương Nguyệt Ninh làm gì.

Diêu Nhất Nam không biết mình vì lý do gì mà theo Tiền Mân Văn đi tới góc khuất của tòa nhà dạy học.

Chỗ này không có người nào tới.

Mà cho dù là có người thì cũng không có ai chú ý tới Tiền Mân Văn đang đeo khẩu trang.

Thanh danh của cô ta ở trong trường học không tốt lắm.

Chủ yếu là vì chuyện trước kia nháo với Tiền Ý Ý, mà cô lại làm quá tuyệt cho nên đi qua đi lại cũng không có học sinh nào nguyện ý đi gần cô ta.

Cũng đã hơn nửa năm nay cô ta với Tiền Ý Ý nước sông không phạm nước giếng, chưa làm ra loại chuyện âm ỉ gì cho nên thời gian dài cũng không có ai nhớ rõ quá khứ của cô ta nữa, cho nên bây giờ cô ta mới miễn cưỡng trở thành một học sinh bình thường ở trong trường.

Nếu như biết cô ta đứng chung một chỗ với Diêu Nhất Nam, phỏng chừng lại có người muốn nói nhảm cho mà xem.

May mắn là bây giờ những người học ở tòa nhà này đều đã là học sinh năm cuối, tất cả đều đang bận chuyện của mình, không có bao nhiêu người sẽ phân tâm đi quản chuyện của người khác cả.

"Nếu như các người muốn đáp lên quan hệ với cô gái kia của Lương gia, tôi có thể giúp một tay."

Tiền Mân Văn mỉm cười: "Bạn học Diêu, chúng ta cũng coi như là bạn bè đi, nếu như cậu có gì cần tôi giúp thì chỉ cần mở miệng là được."

Diêu Nhất Nam cười lạnh: "Sao tôi không biết từ bao giờ hai chúng ta đã là bạn bè rồi? Cô đừng có không đứng lại nhận vơ như thế."

"... Các người muốn để gặp mặt nói chuyện với Lương Nguyệt Ninh có đúng không?" Tiền Mân Văn bị chửi cũng chỉ thờ ơ, trước đó cô ta bị chửi cũng không ít đâu, "Cô ta rất cảnh giác, nếu không quen biết các người nhất định sẽ không đồng ý gặp mặt đâu."

Đương nhiên là Diêu Nhất Nam biết chị gái mình tìm Lương Nguyệt Ninh để làm gì, nhất định là muốn thông qua tiểu nha đầu này thuyết phục được Lương Quyết Thành đi. Từ đầu tới giờ hán cũng biết Lương Quyết Thành căn bản không để ý tới Diêu gia, chỉ có cha với chị gái hán cứ một mực không tin, nhất định muốn tới thử một chút.

Hiện tại thì tốt rồi, nhục nhã cả đường.

Điều Nhất Nam vô cùng tức giận.

Hắn cũng không biết chính xác là mình đang giận cái gì, thế nhưng là hành vi của chị gái hắn, hắn thực sự không còn lời nào để nói.

Quan hệ của Tiền Mân Văn và Tiền Ý Ý có thể dùng một câu "không ưa gì nhau" để hình dung, vậy mà cô ta còn không biết xấu hổ, dám nói ra loại lời này.

"Cậu nghĩ là tôi giúp cậu không công sao?" Tiền Mân Văn cũng không nóng nảy, "Tôi cũng có chuyện muốn nhờ sự trợ giúp của cậu, chúng ta song phương hợp tác đạt được mục đích của mình, thế nào?"

Điều Nhất Nam bình tĩnh nhìn cô ta.

Nữ sinh trước mặt này, hắn nhìn nhiều một chút cũng thấy ghê tởm.

Lương Nguyệt Ninh vừa ra khỏi cổng trường liền bị người cản lại.

Lúc này không phải là một người xa lạ nữa, là người mà cô bé biết.

Tiền Mân Văn.

Chị gái của Tiền Ý Ý.

Cô bé không biết nhiều chuyện của Tiền gia cho lắm, chỉ nghe nói quan hệ của Tiền Ý Ý và Tiền Mân Văn không tốt. Ở trong Tiền gia, Tiền Ý Ý có liên hệ nhiều nhất chính là lão gia tử và tiểu thúc, cha mẹ cùng với người chị gái kia, cơ hồ là không hề tồn tại trong lòng cô.

Người này tại sao lại tìm đến mình chứ?

"Ninh Ninh, chị là chị gái của Ý Ý, chắc là em cũng biết, chị cũng biết em là em gái của bạn trai Ý Ý đấy."

Người không hiểu rõ Tiền Mân Văn, vào lần đầu tiên gặp cô ta đều sẽ có một ấn tượng tốt.

Khí chất của Tiền Mân Văn lớn lên rất ổn, cũng dễ dàng nhận được hảo cảm của người khác.

Dùng ở trên người Lương Nguyệt Ninh, cũng coi như có một chút hiệu quả.

Nhưng một chút hiệu quả đó dùng ở trên Lương Nguyệt Ninh đã biết tình huống quan hệ của cô ta với Tiền Ý Ý không tốt, trực tiếp miễn dịch.

"Chị có chuyện gì sao?"

Lương Nguyệt Ninh lấy điện thoại ra.

"Chị tìm anh hai, hay là tìm chị Ý Ý?"

"Không phải." Sắc mặt Tiền Mân Văn khế biến, "Chị tới tìm em."

"Ninh Ninh, có một vài chuyện có lẽ em không biết, anh trai với chị Ý Ý vì muốn bảo vệ em mà đã giấu em một vài chuyện, em có muốn biết không?"

Tiền Mân Văn nói.

Lương Nguyệt Ninh rũ con mắt.

"A, nếu bọn họ không muốn để em biết thì em không biết là được."

"Nhưng nếu bọn họ vì em mà ở phía sau gánh chịu một ít tổn hại thì sao?"

Tiền Mân Văn nhìn chăm chăm cô bé: "Em sẽ mặc kệ?"

Lương Nguyệt Ninh trầm mặc không nói.

"Cũng không phải chuyện lớn gì, em là em gái của Lương Quyết Thành, chị lại là chị gái của Ý Ý, chúng ta đều là người một nhà, em cũng có thể gọi chị là chị. Chị chẳng qua là nghĩ nên nói cho em biết một số chuyện mà thôi, miễn cho em gái chị lại gạt em làm một chút việc không nên làm."

Tiền Mân Văn nhẹ giọng nói: "Dù sao cũng đều là người một nhà, Ninh Ninh, em theo chị cùng ăn một bữa cơm, chị sẽ nói cho em biết chuyện gì đang xảy ra."

Lương Nguyệt Ninh trầm mặc thật lâu sau, chậm rãi gật đầu.

Cô bé theo lên xe của Tiền Mân Văn.

Xe chở hai người tầm mười phút, tới một khách sạn gần đó.

Vẫn là khách sạn Lan Đình kia.

Lúc này người ngồi trong phòng tương đối nhiều.

Diêu Viễn, Diêu Nhất Lâm, còn có cả Diêu Nhất Nam, cả ba người đều ở đây.

Tiền Mân Văn đẩy cửa ra.

"Ninh Ninh, vào đi."

Ba người Diêu gia còn đang nói nhỏ gì đó, không nghĩ tới Tiền Mân Văn lại thực sự mang được người tới.

Tinh thần bọn họ chấn động.

Mà sắc mặt của Lương Nguyệt Ninh lại hốt hoảng.

"Chị Tiền, chị có ý gì? Vì sao còn có người khác ở đây?"

Tiền Mân Văn không phản ứng lại cô bé, chỉ là gật gật đầu đối với Diêu Viễn: "Chú Diêu, dựa theo hứa hẹn, cháu đã hoàn thành việc cần làm, như vậy thì cam kết của ngài..."

"Yên tâm." Diêu Viễn gật đầu, "Ta sẽ làm được."

"Cám ơn ngài."

Tiền Mân Văn biết tiếp theo không phải là chuyện của cô ta.

Tác dụng suy nhất của cô ta ở trong chuyện này chính là lợi dụng thân phận chị gái của Tiền Ý Ý, đem Lương Nguyệt Ninh có lòng cảnh giác cao lừa tới mà thôi.

Về phần người của Diêu gia muốn làm gì thì không thuộc phạm vi của cô ta.

Chắc cũng sẽ không đến mức đối với một tiểu nha đầu 16 tuổi làm gì đó.

Tiền Mân Văn lui ra ngoài, đồng thời đem cửa đóng lại.

Lương Nguyệt Ninh dùng sức vặn cửa, thế nhưng vặn thế nào cũng không ra.

Đây là lần trước bọn họ ăn quả đắng từ trên người Lương Quyết Thành học được.

Không thể để cho người chạy mất, lưu lại, mặc kệ đối phương có cảm giác như thế nào, cứ từ từ nói chuyện đã.

"Ninh Ninh, đói bụng không, trước ăn cơm đã, ăn xong chúng ta lại nói chuyện."

Lương Nguyệt Ninh nhăn mặt.

Cô bé cùng với Lương Quyết Thành lớn lên rất giống nhau, chẳng qua là bộ dáng ôn nhu hơn nhiều so với người anh trai kia, cũng càng giống mẹ Lương hơn. Ngày thường nhìn qua vô cùng mềm mại, khiến cho người ta vừa nhìn liền cảm thấy cô bé chính là một tiểu loli mạnh mẽ mềm mại.

Khuôn mặt hiện tại của cô bé, nhìn qua có một loại khí chất giống như của Lương Quyết Thành.

Lương Nguyệt Ninh lấy điện thoại di động ra.

"Đừng nghịch, chị biết em thích bảo cảnh sát, phòng này đã chặn hết tín hiệu rồi. Ngoan, đừng làm loạn nữa, ngồi xuống đây nói chuyện với chúng ta một chút."

Diêu Nhất Lâm cười tủm tỉm.

"Ninh Ninh, chị tìm em tới đây thật sự là có chuyện quan trọng muốn nói với em."

Diêu Nhất Lâm lấy ra một phần tư liệu đưa cho Lương Nguyệt Ninh.

"Em là em gái của chị."

Lương Nguyệt Ninh không nhận, chỉ là dùng một loại ánh mắt khiến cho người ta xem không hiểu đảo qua ba người Điều gia.

Điều Viễn biết, tiểu cô nương là đang sợ hãi, tám phần là sẽ không ăn bữa cơm này, đơn giản buông đũa, đứng dậy.

"Ninh Ninh, ta là cha của con."

Hắn giang rộng hai tay.

"Xin lỗi, nhiều năm như vậy không tìm được ba mẹ con con, đã làm cho con phải chịu khổ rồi."

"Bất quá không có việc gì cả, hiện tại cha đã tìm được con, về sau sẽ không để cho con chịu khổ nữa."

Nói đến chỗ cảm động, khóe mắt Điều Viễn thậm chí còn nặn ra một giọt nước mắt.

Lương Nguyệt Ninh trầm mặc một lát.

"Ông nói, ông là cha ruột của tôi?"

Hai mắt Điều Viễn sáng lên.

Nhìn một cái liền thấy rõ, tiểu nha đầu này so với tiểu tử kia nghe lời hơn nhiều. Đây không phải là đang dao động sao?

"Đúng vậy, cha là cha ruột của con!!!"

Lời của Điều Viễn còn chưa dứt, Lương Nguyệt Ninh đã phản thủ cầm lấy cái đĩa đồ ăn nóng hôi hổi ở trên bàn, hung hăng đập tới trên đầu Điều Viễn đang muốn đi tới ôm mình.

Thức ăn nóng cùng mảnh gốm sứ vỡ ra hòa lẫn với máu, kèm theo tiếng thét thống khổ của Điều Viễn.

Khóe miệng Lương Nguyệt Ninh cong lên một độ cong quỷ dị.

Cô bé thông thả nói ra: "Cảm ơn sự xuất hiện của ông, đã khiến tuổi thơ của tôi trở nên thật kinh khủng."

- - - - -

Shmily: Có cảm giác Ninh Ninh là phiên bản nữ của Lương ca!!! Cái cô bé này cũng quá cường hãn rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113

Editor: Shmily

- - - - -

Từ nhỏ Lương Nguyệt Ninh đã thắc mắc cha mình là ai, có phải là đại anh hùng trong truyện cổ tích hay không, có thể nào sẽ có một ngày ông tới giải cứu cô, mang cô thoát khỏi cuộc sống đầy khổ ải này, về sau sẽ cùng cô chung sống trong một thế giới hạnh phúc. Nhưng thật không ngờ mẹ cô lại lỡ miệng nói ra một vài chuyện, từ đó cô biết được, cha ruột của mình là một tên nam nhân cạn bã. Sau này Lương Nguyệt Ninh liền có suy nghĩ, nếu không phải do tên nam nhân độc ác này thì một nhà ba người họ cũng không sống bị thảm đến như vậy.

Chuyện này cũng thôi đi, Lương Nguyệt Ninh còn biết đến nam sinh ngồi ở bên cạnh Điều Viễn kia chính là Điều Nhất Nam của ban 11 năm cuối, trước đó làm ra không ít chuyện khiến cho người khác không vui, lại còn chen chân vào giữa tình cảm của anh hai với chị Ý Ý, muốn cướp chị Ý Ý đi nữa.

Bây giờ lại nói cô là con gái của Điều gia, là em gái của những người kia, thật khiến người khác ghê tởm.

Lương Nguyệt Ninh đánh Điều Viễn xong, ngánh cổ đứng ở đó, giống như một nữ anh hùng trừ gian diệt ác.

Máu trên đầu Điều Viễn đặc biệt chói mắt, sắc mặt ông ta dữ tợn như yêu quái ăn thịt người, hung ác nhìn chằm chằm Lương Nguyệt Ninh, không còn một chút biểu cảm hiền lành, hòa ái như vừa rồi nữa.

Phòng ăn một trận hỗn loạn qua đi, quản lý vội vàng gọi xe cứu thương, còn hỏi xem là có cần báo cảnh sát hay không.

Báo cảnh sát? Báo cái gì? Loại chuyện này làm sao có thể báo cảnh sát chứ, cảnh sát tới thì biết nói thế nào? Con gái mới vừa nhận về ra tay đập cha ruột của mình? Quá mất mặt đi, đây toàn là chuyện không ai có thể chấp nhận được mà!

Diêu Viễn bị đập cho chảy máu cũng không có cái gì để phát tiết, nghẹn đến mức mặt mũi hồng cả lên.

Diêu Nhất Lâm trợn mắt há mồm, mà Diêu Nhất Nam ngược lại còn có chút buồn cười, cái này không phải đều là do cha hắn tự mình tìm đến hay sao, nếu như không gọi tiểu nha đầu này ra sẽ không có chuyện máu chảy ngập đầu như thế này.

Hành hung người "cha" này của mình xong, Lương Nguyệt Ninh lực lượng mười phần đứng ở nơi đó, căn bản không chút sợ hãi nào.

Dù sao cô cũng là trẻ vị thành niên, cùng lắm thì bị phê bình giáo dục một hai câu là xong. Bù lại có thể phát tiết được cái nỗi niềm này, ít nhất cũng có thể để cô vui vẻ trong bốn năm tới, đi cục cảnh sát cũng coi như đáng giá lắm.

"Lương Nguyệt Ninh!"

Diêu Viễn lau qua miệng vết thương, Diêu Nhất Lâm thực sự không nhịn nổi nữa, bùng nổ gào lên: "Mày có biết mày đang làm cái gì không hả? Mày đánh cha mày! Lương Nguyệt Ninh, mày còn là con gái sao?"

Lương Nguyệt Ninh không nói lời nào, cô là con gái, thế nhưng lại không phải con gái của Diêu Viễn, cô chỉ là con gái của mẹ Lương mà thôi. Về phần người đàn ông này, Lương Nguyệt Ninh còn cảm thấy đánh thế là nhẹ chán.

Diêu Nhất Lâm xông lên liền muốn cho cô một cái bạt tai, tay cô ta nâng cao lên, hướng về phía gương mặt của Lương Nguyệt Ninh mà vỗ xuống!

Đứa con riêng này không hề hiểu chuyện một chút nào, cư nhiên sẽ động thủ với cha ruột của mình như vậy! So với anh trai của mình còn khó quản hơn!

Lương Nguyệt Ninh rút cổ.

Cô rất sợ bị đánh.

Cái cảm giác bị đánh khiến cho con người ta sợ hãi.

Một bạt tai đã gần tới khuôn mặt của cô, lông mi Lương Nguyệt Ninh đều run lên.

Cửa bị đóng chặt hung hăng bị đập đổ, Tiễn Ý Ý lo lắng không yên chạy tới, vừa liếc nhìn thấy Diêu Nhất Lâm muốn đánh Lương Nguyệt Ninh liền nổi giận, vung balo hung hăng đập vào mặt Diêu Nhất Lâm!

Nói đùa, em gái nhà cô có thể để cho người khác tùy tiện đánh sao?!!

Hai người đều là thiên kim hào môn, đây là lần đầu tiên không cần tới mặt mũi như vậy, giống như mấy mụ đàn bà chanh chua trên đường cái, tư thế, hình tượng đều mất hết.

"Diêu Nhất Lâm, chị dám đánh em ấy?!"

Tiến Ý Ý là thật sự nổi giận, nói hai năm qua đều là do cô nuôi dưỡng Lương Nguyệt Ninh cũng không quá, em ấy hiểu chuyện như vậy, vậy mà có người dám đánh, cái này bảo cô nhịn thế nào đây!

Balo của Tiễn Ý Ý cũng không phải nhẹ, sách vở của học sinh năm cuối cộng lại cũng nặng hơn cả một viên gạch, một đập qua đó lập tức làm Diêu Nhất Lâm té lăn trên đất.

Lương Quyết Thành đi ở phía sau nhanh chân tới nắm lấy tay Tiễn Ý Ý, tay còn lại kéo em gái mình ra sau lưng, thấp giọng hỏi hai câu.

Người của Diêu gia nhìn đều chật vật không chịu nổi.

Diêu Viễn bị Lương Nguyệt Ninh đập cho chảy máu đầu, Diêu Nhất Lâm bị Tiễn Ý Ý đập cho ngã nhào ra đất, chỉ còn một mình Diêu Nhất Nam và Lương Quyết Thành ở đối diện.

Hôm nay chính là đánh theo cặp 3 Vs 3 à?"

Quản lý khách sạn đầu đầy mồ hôi, một bên là người của Diêu gia, một bên là người của Tiễn gia, mà những người còn lại hình như đều quen biết người của hai nhà. Bọn họ đánh nhau, còn không cho báo cảnh sát, nào đến mức quản lý không dám nhìn thẳng, đến đại nam nhân ba, bốn mươi tuổi kia thiếu chút nữa quỳ rạp xuống.

"Tiễn tiểu thư, Tiễn tiểu thư, xin ngài bớt nóng giận, bớt nóng giận một chút. Bên trong chắc chắn là có hiểu lầm, mọi người đều là người trong giới, làm loạn lên cũng không hay lắm, không bằng các vị từ từ bình tĩnh lại, chậm rãi ngồi xuống nói chuyện với nhau có được không?"

Quản lý thật sự sợ bọn họ sẽ tiếp tục đánh nhau, đây cũng không phải truyện gì đáng kể ngạo cả, nếu như làm không tốt sẽ khiến người khác bất mãn với bọn họ.

Vạn nhất biến cái khách sạn của ông ta trở thành chiến trường thì làm sao ông ta có thể làm ăn được nữa.

Tiền Ý Ý quan sát Lương Nguyệt Ninh một chút, cô bé không chịu ủy khuất gì, một bạt tai kia cũng chưa có đánh xuống đã vỗ lên cái balo của Tiền Ý Ý bật ngược trở về. Nhìn qua cũng không thấy cô bé bị thương, phỏng chừng là người của Diêu gia cũng chỉ là muốn tiên lễ hậu binh, chủ yếu là dọa thông tư tưởng cho cô bé mà thôi.

Nhìn về phía đám người Diêu gia.

Tiền Ý Ý nhìn Diêu Viễn, đầu ông ta đỏ đầy nước sốt, tuy đã lau sạch nhưng hương vị vẫn còn đọng lại ở đó, hơn nữa trên mặt còn có một ít vết dầu ăn, trên trán còn dán một miếng băng, có thể mơ hồ thấy được máu rỉ ra.

Vừa nhìn liền biết chính là Lương Nguyệt Ninh làm.

Trong lòng Tiền Ý Ý âm thầm trầm trồ khen ngợi, nhìn không ra cô nhóc này nhìn nhu nhu nhược nhược như thế mà cũng có thể động thủ ra được loại hình này.

Đánh rất hay.

Hơn nữa cũng không gọi cảnh sát, người Diêu gia hẳn là muốn dùng quan hệ cá nhân để giải quyết.

Như vậy càng dễ làm.

Tiền Ý Ý phân phó quản lý một tiếng, sau đó cùng Lương Quyết Thành mang theo Lương Nguyệt Ninh rời đi trước.

Vô luận là thế nào thì đây là lần đầu tiên Lương Nguyệt Ninh phá lệ chủ động đập người khác, đừng nhìn cô bé động thủ lợi hại như thế mà nhầm, cũng chỉ là một tiểu cô nương mới lớn mà thôi, vạn nhất bị dọa đến thì làm thế nào, cứ mang về nhà dỗ dành trước đã rồi tính sau.

Nhân viên khách sạn căn bản không dám ngăn, hoặc là nói không biết làm như thế nào? Ngăn cũng được mà không ngăn cũng được, bọn họ cũng không thể làm gì.

Chỉ có thể làm một chút động tác giả, thành thành thật thật nhưng đừng cho Tiền Ý Ý.

"Đứng lại đây!"

Diêu Viễn chịu một trận choáng váng, đầu đau đến muốn ngất đi, ngồi ở đằng kia chậm rãi hít sâu một hơi, lúc này tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Sao đây, đánh người xong liền muốn chạy? Làm gì có loại chuyện tốt như vậy?

"Lương Nguyệt Ninh, mày đứng lại, mày vừa mới làm cái gì, đánh tao sao? Sao mày dám?!"

Đứng trước mặt cô bé là Lương Quyết Thành.

Anh vỗ vỗ bả vai em gái mình, xoa người lại.

Trong ánh mắt anh là một loại tức giận khiến cho người khác vừa nhìn liền có cảm giác sợ hãi đến thấu xương, khuôn mặt hung ác khiến cho hô hấp của người đối diện cũng cảm thấy ngưng trệ.

"Sao lại không dám?" Khác biệt hoàn toàn với bộ dáng hung ác đó, giọng điệu của Lương Quyết Thành lại có chút ôn nhu, giống như là một tiểu bối vừa ngoan ngoãn, vừa lễ độ, lộ ra một nụ cười với Diêu Viễn, tuy rằng nụ cười đó, lại khiến cho người ta sồn tóc gáy.

"Em gái tôi tuổi còn nhỏ, đánh nhau cũng không nhiều bằng tôi đâu."

Lương Quyết Thành chậm rãi xắn tay áo.

"Nếu như ông chưa hài lòng, không bằng tôi tới bồi thường cho ông có được không?"

Diêu Viễn sợ tới mức ngừng hô hấp.

Tiểu tử này... Ánh mắt của nó đỏ ngầu, nếu thật sự để nó động thủ, chỉ sợ là đầu của ông ta sẽ nát ra mất!

Từ ánh mắt anh nhìn không ra một dấu hiệu nào của việc đang nói đùa cả.

Kẻ điên! Đây là một tên điên!

Bắp thịt ở khóe miệng Diêu Viễn co giật.

Trong nháy mắt, ông ta toát ra một loại ý niệm muốn sống sót.

Lương Quyết Thành mới nãy mang tới cho ông ta cảm giác uy hiếp chết chóc.

Đứa con trai này... quá nguy hiểm.

Diêu Nhất Lâm ngồi dưới đất phát run, cô ta còn dám ở trước mặt Lương Nguyệt Ninh giận dữ, thế nhưng ở trước mặt Lương Quyết Thành bây giờ, cô ta đến một tiếng cũng không dám kêu. Cảm thấy nếu như mình làm cái gì đó, thì sẽ bị nam sinh này... giết chết.

A, đúng rồi, trong tài liệu của anh không phải có nói anh từng giết người sao?

Đáng sợ.

Tiền Ý Ý không có ngăn cản, thậm chí còn ở bên cạnh cười nói: "Mua một tặng một, không đủ chúng ta còn có thể giao hàng tận nơi nha."

Khuôn mặt Diêu Viễn vắn vẹo.

Tiền Ý Ý chỉ là một tiểu bối, vậy mà dám chê cười ông ta như vậy.

Giờ khắc này, mặt mũi Diêu Viễn quả thực mất sạch sẽ.

Ông ta cắn chặt răng.

Không thể để Diêu gia mất mặt như vậy.

Ông ta không dám nói gì Tiền Ý Ý, Lương Quyết Thành có quan hệ với cô mới là chuyện ông ta muốn lợi dụng nhất. Chỉ cần có thể để anh nhận thức được người cha ruột này thì về sau có chuyện gì, Diêu gia đều sẽ chiếm được chỗ tốt. Cho nên không thể ở thời điểm hiện tại trở mặt với Lương Quyết Thành được.

Hơn nữa mấy đứa con trai mới lớn, có chút tính khí nhỏ cũng không phải cái gì không tốt.

Vấn đề là con nhóc Lương Nguyệt Ninh kia...

Ánh mắt Diêu Viễn rơi vào trên người Lương Nguyệt Ninh.

Rõ ràng ông ta là cha ruột, vậy mà nó cũng dám đánh! Một con nhóc miệng còn hôi sữa lại có thể thô lỗ như vậy!

Bất quá chỉ là một nhóc con mà thôi, sau này nhận về rồi sẽ nghĩ biện pháp nuôi dưỡng lại từ đầu, sau đó tìm một gia đình thích hợp gả đi. Chung quy lại thì vẫn còn có quan hệ với Tiền Ý Ý, không sợ là một phế nhân.

Nhưng làm cha, mặt mũi tuyệt đối không thể mất.

"Lương Nguyệt Ninh, mày mới bao lớn mà dám động thủ với cha của mình hả? Muốn lật trời có đúng không!" Diêu Viễn che miệng vết thương của mình, một mặt tức giận trừng cô bé, "Không có giáo dưỡng gì cả! Theo tao về nhà, để a di hảo hảo dạy cho tốt!"

Chỉ cần có cô em gái này trong tay, không sợ Lương Quyết Thành sẽ không đến.

Lương Nguyệt Ninh làm sao có thể đồng ý, cô bé núp sau lưng anh trai mình, giống như là chim non cần che chở, cúi đầu không nói một tiếng nào, tất cả mọi chuyện để để anh chị gánh vác.

"Không đồng ý?" Diêu Viễn chỉ chỉ trán mình, "Nếu mày không muốn làm con gái của tao, cùng tao về nhà giải quyết riêng thì báo cảnh sát đi, chúng ta công khai xử lý để người ta nhìn một chút, nhìn tiểu nha đầu mày xuống tay với cả cha ruột của mình!"

"Đến lúc bị bắt tạm giam rồi thì đừng hỏi sao tao làm cha mà lại nhẫn tâm như thế."

Diêu Viễn hừ lạnh một tiếng.

Tiền Ý Ý cười lạnh, xắn tay áo đang muốn tiến lên, nhân viên khách sạn đứng đằng sau cô bỗng nhiên nhường ra một lối đi nhỏ.

"Tiền tiểu thư."

Thanh âm của một nam nhân vang lên đằng sau lưng cô.

Tiền Ý Ý sững sốt, nhanh chóng ngừng đầu.

Nam nhân vận tây trang chỉnh tề thẳng tắp đi tới, trên mắt còn đeo kính gọng vàng, cả người lộ ra dáng vẻ cao lãnh không dễ thân cận.

Nam nhân chào hỏi Tiền Ý Ý đầu tiên, sau đó hướng về phía Lương Quyết Thành gật đầu.

Cuối cùng, ánh mắt dừng trên người Lương Nguyệt Ninh.

Tiểu cô nương được người nhà bảo hộ rất tốt.

Lúc này, nam nhân mới như bố thí, đưa ánh mắt quét tới trên người Diêu Viễn.

"Lúc này hình như tôi có nghe nói, Diêu tiên sinh muốn đưa cô ấy đi tạm giam, không sai chứ?"

Diêu Viễn chấn động.

Đây không phải là gia chủ của Diệc gia, Diệc Văn sao?!

Làm sao hắn lại tới đây?

Diêu Nhất Lâm bùm mặt bỗng nhiên nghĩ đến, phải rồi, Lương Nguyệt Ninh hình như có quen biết với người đàn ông này.

Ngay từ đầu cô ta còn cảm thấy hai người có quan hệ cá nhân, nhưng cũng không hề nghĩ tới quan hệ đó lại thân cận tới mức đủ để Diệc Văn nhúng tay vào chuyện này!

Khung đứng, cha cô ta còn không biết!

Diêu Nhất Lâm vội vàng quay đầu.

Diêu Viễn xác thực không biết, vẫn trầm ổn nói ra: "Đúng là như thế, đứa con gái này của tôi giáo dục hồng hết cả rồi, có chút không hiểu chuyện, phải hảo hảo dạy dỗ."

Diệc Văn nghe xong liền gật đầu.

"Tôi hiểu được."

"Diêu tiên sinh, hiện tại tôi trình trọng cảnh cáo ông, nếu như ông dám đưa Lương Nguyệt Ninh đi tạm giam, tôi cam đoan người của Diêu gia sẽ được đoàn tụ với nhau ở trong ngục giam."

Nam nhân thành thực, nho nhã lễ độ nói: "Ý của ông thế nào?"

- - - - -

Shmily: Ủa, sao tự dưng thích Diệc Văn thế nhỏ!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

Editor: Shmily

- - - - -

Trò khôi hài này náo loạn một hồi lâu cuối cùng cũng kết thúc.

Lương Nguyệt Ninh không bị thương, cũng rất nhanh được anh trai, chị gái của mình, cùng một... người quen? Đứng ra bảo vệ.

Nhân viên khách sạn thật vất vả mới tiễn một đám ông lớn này rồi đi, thiếu chút nữa nghĩ rằng bọn họ sẽ ầu ẩu đã đến nơi.

Đám người Tiền Ý Ý trở về chỗ ở của Lương Nguyệt Ninh.

Diệc Văn cũng ở đó.

Hắn cũng ở chỗ này, là hàng xóm của cô bé, đồng thời con là công thần đứng ra bảo vệ Lương Nguyệt Ninh, cho nên Tiền Ý Ý mới cho phép hắn vào phòng khách uống trà.

Lương Nguyệt Ninh ôm cốc nước cúi đầu kể nguyên nhân mình động thủ.

"Em biết thế là sai, thế nhưng lại không nhìn được."

Cô bé không hỏi người Điều gia nói có đúng hay không, chỉ cần nhìn sắc mặt của Tiễn Ý Ý, cô bé liền có thể xác định được bọn họ không hề nói dối.

Người cũng đã đánh rồi, cùng lắm thì bị tạm giữ mà thôi.

Dù sao ác khí nén trong người nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có thể phát tiết ra khiến cô bé vô cùng vui vẻ.

Nghĩ nghĩ, Lương Nguyệt Ninh lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Diệc Văn.

Hắn ngồi đối diện Tiễn Ý Ý, so với cô thì hắn lớn hơn bốn, năm tuổi cho nên cũng không được cho là bạn cùng lứa, thậm chí cũng không phải là người cùng thế hệ. Trước mặt Tiễn Ý Ý và Lương Quyết Thành, Diệc Văn lại càng giống người trưởng thành hơn.

Thiếu niên vừa mới thành niên cùng nam nhân cả người tản ra hơi thở thành thực ngồi chung một chỗ, thật dễ dàng liền có thể nhận ra chênh lệch giữa hai người.

Diệc Văn này quả thật là khiến cho người ta dễ liên tưởng tới mấy người trong giới hắc ám.

"Chuyện hôm nay cảm ơn tiên sinh. Em gái của tôi phiền anh quá."

Tiến Ý Ý khách khí nói, Diệc Văn cũng đáp theo: "Tiễn tiểu thư không cần khách sáo."

Câu nói này của hắn, nghe một chút liền không giống như chỉ đơn thuần giúp đỡ.

Trong lòng Tiễn Ý Ý có hơi phức tạp.

Người đàn ông trước mặt này xuất hiện quá trùng hợp, có thể nói là trùng hợp quá mức xuất hiện bên cạnh Lương Nguyệt Ninh. Nếu như không có cô với Lương Quyết Thành, hẳn hẳn mới là người cứu cô bé một mạng.

Có phải Diệc Văn phải người theo dõi Lương Nguyệt Ninh hay không, điểm này Tiễn Ý Ý không thể nào biết được. Từ những phương diện khác mà nói, nếu như trước đây Diệc Văn đối với cô bé chỉ là có chút tò mò, có loại ý nghĩ muốn tiếp xúc, vậy thì qua thời gian một năm nay, hắn đã đem ý nghĩ này suy nghĩ rất kỹ càng. Ít nhất thì trong mắt hắn, tình cảm dành cho cô bé là không thể giấu được.

Hắn căn bản cũng không hề che giấu, Tiễn Ý Ý nhìn ra được thì Lương Quyết Thành hẳn cũng có thể nhìn ra.

Nhưng Lương Nguyệt Ninh có thể nhìn ra hay không, sau khi nhìn ra thì cô bé sẽ làm gì, đó lại là chuyện của cô bé.

Tiến Ý Ý thật sự có hơi đau đầu.

Cô nên cảm ơn Diệc Văn kịp thời tới? Hay là chất vấn hắn đang giám sát Lương Nguyệt Ninh có phải hay không?

Như thế nào cũng đều không thỏa đáng.

"Diệc tiên sinh, em gái nhà tôi còn nhỏ, lá gan của con bé càng nhỏ hơn, gặp phải chuyện này sẽ dễ dàng bị dọa sợ. Nếu tiên sinh không có chuyện gì thì chúng tôi muốn an ủi con bé một chút, ngài không ngại nếu..."

Diệc Văn vui vẻ đứng dậy.

"Tiễn tiểu thư, tạm biệt."

"Về chuyện của cô bé, cô đều có thể liên hệ tôi."

"Vẫn là câu nói kia, tôi sẽ bảo vệ em ấy."

Tiến Ý Ý không đáp mà là để Lương Quyết Thành tiến lên.

Anh lặng lẽ nhìn Diệc Văn, không biết có nhìn ra cái gì hay không, mặt anh không chút thay đổi, nhìn qua không đoán được là anh đang nghĩ gì.

"Không phiền tôi lượt ngài."

Diệc Văn tốt tính cười cười.

Hắn sớm biết tính tình của Lương Quyết Thành, lần đầu gặp mặt cũng không quá hữu hảo, trong mắt người anh vợ trẻ tuổi này, chỉ sợ hắn chính là một người xấu muốn lừa bán tiểu nha đầu nhà bọn họ.

Ấn tượng của anh đối với hắn kém như vậy, sợ là về sau có hơi khó khăn.

Bất quá... cũng không phải chuyện gì quá to tát.

Diệc Văn nhìn Lương Nguyệt Ninh nở một nụ cười ôn nhu.

Cô bé theo bản năng cười lại với hắn, nụ cười mềm mại dịu dàng, giống như là bánh flan mềm mềm, nhìn qua ngọt ngào không chịu nổi.

Không có người ngoài ở đây, một nhà ba người liền dễ nói chuyện hơn.

Lương Nguyệt Ninh vâng vâng ngón tay.

"Em không quen chú ấy."

"Không có người nào muốn em quen hắn, dù em có đồng ý anh cũng không đồng ý."

Lương Quyết Thành cười lạnh: "Hắn là thứ gì, cũng xứng sao?"

Về Diệc gia, khẳng định sẽ còn đánh chủ ý lên trên người Lương Quyết Thành với Lương Nguyệt Ninh. Tiễn Ý Ý vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn mà tin tức gì mình tra được cũng đều nói cho hai anh em họ.

Diệc Viễn kia là tên đàn ông cặn bã như vậy, nếu không phải hắn có nhiều thủ đoạn thì dưới tình huống hai bàn tay trắng, hắn cũng không thể dựa vào vợ mình, dựa vào tài nguyên xung quanh mình từng bước đi đến vị trí này.

Trong quá trình hắn đi tới vị trí đó, người hắn phải xin lỗi có rất nhiều, mẹ Lương cũng là một trong số đó.

Hơn nữa lúc ấy Diệc Viễn còn biết tới sự tồn tại của Lương Quyết Thành rồi. Chẳng qua lúc ấy hắn vẫn chưa từng gặp mặt đứa con trai này, hắn tìm đến mẹ Lương bất quá cũng chỉ vì bản thân mình mà thôi.

Một người đàn ông khiến người khác ghê tởm.

Người như vậy, không có liên hệ gì thì càng tốt.

Chẳng qua là giữa bọn họ còn tồn tại quan hệ máu mủ, muốn triệt để đánh gãy ý niệm của Diệc Viễn, tất yếu phải dùng thủ đoạn mới được.

Lương Nguyệt Ninh bây giờ không thể một mình tới trường, một mình về nhà được. Tiễn Ý Ý liền để Lưu thúc tạm thời đưa đón em ấy, đồng thời ở xung quanh an bài người bảo vệ cô bé.

So với Lương Quyết Thành, một cô gái như Lương Nguyệt Ninh dễ bị đánh chủ ý lên hơn.

Tuy rằng Diệc Văn có nói là sẽ bảo vệ, thế nhưng ai biết hắn có làm hay không.

Không đợi Diệc gia có thêm phản ứng mới gì, sinh nhật của Lương Quyết Thành đã đến.

Đây là lần thứ hai Tiễn Ý Ý đón sinh nhật Lương Quyết Thành.

So với lần đầu tiên vào hồi anh mười tám tuổi thì lần này cô thu liễm hơn rất nhiều.

Chủ yếu là bởi vì bây giờ người của Diệc gia vẫn luôn chăm chú nhìn vào Lương Quyết Thành với em gái anh, một chút gió thổi cỏ lay thôi cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn được.

Bọn họ không có ra ngoài chơi nữa mà đem bạn bè mời đến nhà mình.

Sinh nhật của Lương Quyết Thành là vào giữa tuần, buổi sáng bọn họ còn phải tới lớp.

Năm cuối không thể so với hồi học lớp 11, Lương Quyết Thành có thể trốn học như thế nào cũng được, thế nhưng bọn Tiễn Ý Ý với Nhâm Kha thì có nói như thế nào thầy Trương cũng không chịu thả bọn họ đi. Nhiều nhất chính là cho bọn họ nghỉ tiết cuối cùng của buổi chiều, cho phép hai người về sớm, tiết tự học tối cũng không cần đến. Về chuyện một ngày không đến lớp, khỏi phải xin cũng biết đó là điều mơ tưởng!

Bây giờ Tiễn Ý Ý với Nhâm Kha ở trong mắt thầy ấy chính là báu vật quốc gia, hận không thể gắt gao nhìn chăm chăm bọn họ 24/24, miễn để cho bất cứ tác động từ bên ngoài nào làm ảnh hưởng đến thành tích của hai người.

Có thể hiểu được, thế nhưng thật sự không cần thiết.

Tiến Ý Ý không xin nghỉ được, ngày hôm sau liền trực tiếp trốn học không đi.

Nhâm Kha kiên trì đợi đến tiết học thứ ba, một người mang theo ba người Tô Á Na, Tại Tiểu với Chu Tam trèo tường.

Một học sinh cho tới bây giờ chưa từng đi muộn về sớm, giờ đây lại trèo tường trốn học, làm cho thầy Trương với chủ nhiệm giáo dục tức đến chóng mặt nửa giờ.

Nhâm Kha bên này trong lòng cũng cảm thấy áy náy, thế nhưng là có làm sao đâu. Thân làm bạn bè tốt, hẳn vẫn phải cúp học đến dự sinh nhật của người anh em.

Lương Quyết Thành lại chẳng có một tí cảm động nào.

Anh đứng ở sau cánh cửa, cầm chai rượu trên tay, vẻ mặt không chút thay đổi, thậm chí còn ngáp một cái.

Thế giới của hai người họ...

Rượu...

Bữa tối dưới ánh nến...

Anh nghiêng người qua một bên.

"Sinh nhật vui về!"

"Lương ca sinh nhật vui về!"

Hôm nay là sinh nhật mình, Lương Quyết Thành cũng không có bao nhiêu để ý lắm, Tiền Ý Ý cúp học không tới trường, anh sáng sớm tỉnh mơ đã thừa dịp cô chưa tỉnh ngủ mà quang minh chính đại gõ cửa phòng cô gái nhỏ, chui vào trong chăn ôm cô ngủ chung.

Ngủ thẳng tới 12h trưa, Lương Nguyệt Ninh liền tới nấu cơm cho anh.

Cô bé cũng rất có ý thức tự giác, lặng yên không một tiếng động, cơ bản đều giảm bớt sự tồn tại của mình, chỉ lạch cạch một vài tiếng nhỏ trong phòng bếp, ngoài ra không hề thấy cô bé xuất hiện ở chỗ nào trong nhà nữa.

Cũng ý vào việc em gái mình tự giác như thế, Lương Quyết Thành liền ôm Tiền Ý Ý không buông, hưởng thụ một chút cảm giác ưu việt.

Cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Sinh nhật của người trưởng thành, có lẽ còn có chỗ để mong chờ.

Hiện tại thì chẳng thể mong chờ cái gì nữa rồi.

Lương Quyết Thành nâng cái cốc lại thả trở về, ngồi ở một bên lẳng lặng nhìn đám bạn đang gào thét.

Chu Tam không biết là đang nghĩ cái gì mà muốn cùng nhóm Tại Tiểu thành lập một ban nhạc nóng bỏng nhất, biểu diễn ca hát ngay tại chỗ cho Lương Quyết Thành, coi như là quà tặng cho anh.

Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành ngồi trên sofa, vung vung cái bông cỏ vũ mà Chu Tam mang tới, kiên trì cổ vũ cho hai con hàng đang say mê ca hát.

Cũng không biết là cách âm trong nhà có tốt hay không, có thể bị hàng xóm khiếu nại không đây.

Tiền Ý Ý lo lắng.

Chu Tam say mê đến mức tự cho mình là idol, tâm tình quyến rũ nháy mắt vài cái, đối diện với ánh mắt chết chóc của Lương Quyết Thành, cậu ta sợ tới mức hít một hơi, tiếng microphone dè ra đến chói tai.

Nhóm "Fan" ở đây cũng không ngoại lệ, tất cả đều có vẻ mặt nhẵn nại bịt kín lỗ tai.

Quà tặng này, chỉ sợ là muốn hủy diệt hết tất cả bọn hán a!

Chu Tam buông microphone xuống, trên mặt còn mang theo vẻ đắc ý.

"Thấy không thấy không, giọng hát của tớ có phải siêu cấp hay hay không!"

Tô Á Na không chịu nổi nữa.

"Giọng hát của mấy cậu quả thực quá tuyệt vời, tuyệt vời đến nỗi tớ muốn đá mấy cậu ra ngoài vũ trụ luôn cho rồi."

Sau khi xuất đạo liền mở concert giết hết fans sao?

Đây coi như là một buổi hòa nhạc đầu độc người nghe a.

May mắn là quà của mấy người khác bình thường hơn nhiều.

Tiền Ý Ý cũng biết là không thể ôm mong chờ gì đối với hai con hàng này. Nếu như nói Tại Tiểu là nửa người bình thường thì Chu Tam chính là gia hỏa

tới từ hành tinh khác, cũng có thể coi là nửa người ngoài hành tinh.

Chung quy lại thì lúc sinh nhật cô, hai người còn dám đưa cái loại quà kia cơ mà.

Muốn chết sao.

Tiền Ý Ý làm bánh sinh nhật cho Lương Quyết Thành, một mình anh chiếm hết nửa cái bánh, chỉ một cho Tiền Ý Ý biết có nhiều người nên làm lớn một chút, không thì chỉ sợ là đám người này tới chúc mừng sinh nhật mà đến một miếng bánh ngọt cũng không được ăn, chỉ biết ngồi nhìn lão đại một ngum ăn hết cái bánh gato to tướng.

"Ý Ý, hình như cậu có điện thoại kìa."

Mấy người đang tranh nhau ăn bánh ngọt, Tô Á Na thoáng nhìn thấy có ánh sáng di động phát ra từ sofa, liền chọc chọc cánh tay Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý cầm điện thoại di động lên, là một dãy số lạ.

Cô trực tiếp cúp máy.

Một tin nhắn lập tức được gửi đến.

[Tôi là Lê Tuấn.]

Hai giây sau, điện thoại lại vang lên.

Lần này Tiền Ý Ý rất nhanh bắt máy.

Cô có dự cảm không tốt.

"Alo?"

Thanh âm thiếu niên lạnh như băng: "Diêu gia tổ chức sinh nhật cho Lương Quyết Thành. Hiện tại người nên biết đều biết rồi."

"Tiền Ý Ý, cô không giấu được hần."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115

Editor: Shmily

- - - - -

Diêu Gia quả thực không biết xấu hổ.

Bọn họ chuẩn bị yến hội tổ chức sinh nhật cho Lương Quyết Thành, ngay từ đầu cũng không nói rõ với khách mời về chủ đề của buổi tiệc này, chỉ là mới một ít người có quan hệ tốt tới.

Những người đó tuy rằng không rõ xảy ra chuyện gì, thế nhưng gia chủ của Diêu gia đã mời, bọn họ cũng vui vẻ mà tới.

Trong số đó có Lê gia.

Lúc ấy Lê Tuấn cũng chỉ là theo sau tham gia náo nhiệt, sau đó ở trong yến hội nhìn thấy một cái bánh ngọt được đẩy ra, Diêu Viễn đứng ở trên cao phát biểu.

Nội dung phát biểu dài dòng được rút ngắn lại đôi chút, bất quá chủ đề chính chính là cái chỗ này.

Hần nói năm đó hắn phạm sai lầm, ở bên ngoài có một đứa con riêng, đứa bé đó bây giờ cũng lớn bằng với nhị công tử Diêu gia. Hôm nay là sinh nhật đứa bé đó, người làm cha như hắn muốn vào hôm nay tuyên bố thân phận cho đứa con này.

Ở đây đều là người có quan hệ không tệ lắm với Diêu gia, bọn họ nhìn qua Diêu phu nhân, tuy rằng thấy sắc mặt bà cứng ngắc, thế nhưng vẫn đang nở

nụ cười, đây liền là minh chứng cho việc Điều gia giải quyết vấn đề nội bộ rất tốt. Chỉ là một đứa con riêng mà thôi, nói nhận về liền nhận về, đa phần người ở đây đều vỗ tay cổ động, chúc mừng Điều Viễn, lại tiến tới hỏi xem tiểu công tử đó đang ở chỗ nào.

Phát ngôn tiếp theo của Điều Viễn khiến toàn bộ người ở đây khiếp sợ.

Người hấn yêu năm đó họ Lương, có một đứa con trai và một đứa con gái, đứa con trai lớn năm nay đã học lớp 12, cùng học một trường, thậm chí là một lớp với Điều Nhất Nam. Thành tích phi thường tốt, là ứng cử viên số một cho vị trí thủ khoa đại học năm nay.

Sau đó, hấn gọi ra tên đầy đủ của Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành.

Ba chữ này đối với rất nhiều người là xa lạ, thế nhưng là luôn có một người từng nghe tới.

Người bạn trai kia của tiểu thư Tiễn gia, Tiễn Ý Ý, người được đưa đến Kinh thị học tập, nghe nói còn muốn đính hôn, hình như cũng tên là Lương Quyết Thành.

Cho nên đứa con trai riêng này của Điều gia lại chính là bạn trai của tiểu thư Tiễn gia, là vị hôn phu tương lai của cô ấy?

Cái này không phải chính là đang tuyên bố Điều gia sắp nhắc lên quan hệ với Tiễn gia hay sao?

Giờ phút này, tất cả mọi người đều hiểu rõ vì sao Điều Viễn có thể vì một đứa con riêng mà không nể mặt mũi vợ mình, tổ chức một buổi tiệc sinh nhật lớn đến như vậy.

Nếu đứa con này thành công kết hôn với Tiễn Ý Ý, như vậy chẳng phải là đứa nhỏ có tiền đồ nhất Điều gia hay sao?

Suy nghĩ một chút về việc Điều Viễn lúc trước làm cách nào dựa vào cha vợ mà đi lên vị trí này, trong lòng những người ở đây đều có thể hiểu được.

Lúc này, Lê Tuần liền gọi điện tới cho Tiễn Ý Ý.

Hành động này của Điều Viễn có thể nói là không cần mặt mũi nữa.

Hắn chỉ cần công bố Lương Quyết Thành là con hấn, vậy thì sau này Lương Quyết Thành muốn có hành động gì với Điều gia thì cũng không dễ dàng như trước nữa.

Tiến Ý Ý nghe xong liền đen mặt.

Điều Viễn không hổ là tuyệt thế đại tra nam.

Loại hành vi không biết xấu hổ này mà cũng có thể làm đến thuận lý thành chương như vậy.

"Lê thiếu, có thể nhờ anh giúp một chuyện không?"

Tiến Ý Ý nhìn về phía Lương Quyết Thành.

Anh dựa vào sofa, khoe miệng cong lên thành một nụ cười nhẹ, nhìn đám bạn đang chơi đùa ở bên cạnh, bộ dáng thoải mái hiếm khi thấy được ở trên người anh.

Cô không muốn tâm tình tốt đẹp của anh bị đám người Điều gia này phá hỏng.

"Tiễn tiểu thư, chúng ta là quan hệ hợp tác, cô cần gì thì cứ việc nói thẳng là được."

"Vậy phiền anh kéo dài thời gian thêm một chút, giúp tôi hỏi Điều phu nhân một câu, xem bà ta có biết Điều Nhất Nam với Lương Quyết Thành có cùng năm sinh hay không, sau đó hỏi xem giám định ADN đã làm chưa."

Lê Tuần hiểu rõ.

"Cứ giao cho tôi."

Tiến Ý Ý bên này khoác áo bành tô lên, gọi cho Lưu thúc chuẩn bị ra ngoài.

Tiệc sinh nhật này của Điều gia, không thể an ổn qua đi được.

Nếu như quả thật cứ dễ như vậy thì qua đêm nay, tất cả mọi người đều sẽ biết quan hệ giữa Lương Quyết Thành với Điều gia. Có thể Điều Viễn sẽ rất vui vẻ, thế nhưng Lương Quyết Thành sẽ cảm thấy ghê tởm quá sức.

Quả sinh nhật năm nay của anh, cô đã nghĩ xong rồi.

"Em đi ra ngoài một lát, đi lấy quà sinh nhật cho anh."

Cô mặc áo khoác xong, khom lưng thoải mái hôn một cái lên môi Lương Quyết Thành, cười đến hai mắt cũng cong lên.

Anh nhắm hai mắt, chủ động nghiêng đón nụ hôn chủ động khó có được từ cô, bạn bè xung quanh đều đang trêu ghẹo, anh cũng không có phát hiện ra cô có điểm không đúng, mỉm cười gật gật đầu.

"Về sớm một chút, chú ý an toàn."

Tiền Ý Ý ra khỏi nhà đóng cửa lại, nụ cười kia liền lạnh xuống.

Điều Viễn hôm nay là thật sự rất vui vẻ.

Mấy đối tác thân thiết của hắn trên thương trường, còn có mấy người hắn muốn hợp tác đều chủ động vây quanh hắn hỏi tại sao đứa con kia của hắn không tới?

Điều Viễn lại có thể không có mặt mũi nói: "Ai, đứa nhỏ kia đi ra ngoài ăn sinh nhật rồi, cùng bạn gái của nó đấy, mọi người đều biết mà."

"Biết biết, là Tiền Ý Ý cũng Tiền gia đúng không."

"Tiểu công tử thật có phúc, lại có thể yêu đương với Tiền Ý Ý của Tiền gia. Nghe nói đây chính là đứa cháu gái nhỏ mà Tiền Thiếu Trầm sủng ái nhất?"

"Đó cũng là do anh Điều có đứa con trai tốt, không phải đứa trẻ nổi bật thì sao có thể quen được một cô gái tốt như vậy."

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều vây quanh Điều Viễn nịnh nọt, thổi phồng hắn.

Cha chồng của Tiền Ý Ý, người thân của Tiền Thiếu Trầm, cái xưng hô này so với trước kia tốt hơn rất nhiều.

"Mẹ."

Điều Nhất Lâm có hơi lo lắng nhìn mẹ mình.

Điều phu nhân hôm nay ăn mặc rất mình miễm, thậm chí bà ta còn lộ ra nụ cười tươi với khách khứa, thế nhưng là điểm buồn bực trong lòng bà, tất cả mọi người ở đây đều rất rõ ràng. Người thông minh sẽ không tiếp tục nói cái gì, cũng không dám đến nói chuyện với Điều phu nhân, chung quy lại thì nhìn bà ta cười vui vẻ như vậy, cũng không ai cảm thấy bà ta đang bất mãn.

"Đừng gọi ta."

Ánh mắt Điều phu nhân lạnh lùng: "Con đúng là đứa con gái ngoan của ta, còn chủ động giúp cha con đi tìm thứ nghiệt chủng kia."

"Mẹ, con đã nói rồi, mẹ suy nghĩ một chút đi, phía sau Lương Quyết Thành là Tiền Ý Ý, mà phía sau Tiền Ý Ý lại chính là Tiền Thiếu Trầm. Có một tầng quan hệ này, về phía của ông ngoại bên kia chắc chắn cũng sẽ có lợi." Điều Nhất Lâm phân tích cho Điều phu nhân nghe, "Hơn nữa nhiều năm không gặp, không nuôi, sẽ chẳng có tình cảm gì cả. Lương Quyết Thành cũng đã lớn rồi, sẽ không ở trước mặt mẹ làm chướng mắt đâu mà."

Điều phu nhân lạnh mặt.

Trái tim bà ta như đóng băng.

Bất quá cũng không phải bởi vì Điều Viễn.

Lúc mới kết hôn, ông ta còn có quy củ, hứa hẹn đủ kiểu. Nhưng sau đó còn không phải để bà ta biết hết những chuyện kia sao.

Nhưng khi đó Điều Viễn đã là gia chủ của Điều gia đang trên đà phát triển. Bà ta suy nghĩ được mất, bên người còn có mấy đứa nhỏ, cũng liền nhắm một mắt mở một mắt cho qua.

Điều Viễn có con riêng, Điều phu nhân không hỏi cũng biết mình chắc chắn sẽ không thể chấp nhận. Thế nhưng là dưới tình huống bà ta không biết còn có thể nhắm mắt làm mờ, giả bộ cho qua được.

Trái tim của bà ta lạnh giá lại là bởi vì đứa con gái này của bà ta biết chuyện, thế nhưng lại cùng với cha mình gạt bà ta đem sự tình tiến triển đến mức này, chủ động se chỉ luôn kim ở bên trong. Đến lúc không thể gạt được nữa mới cẩn thận nói cho bà ta biết.

Con gái bà ta làm thế là vì gì, bà ta đương nhiên biết, bởi vì bà ta với đứa con gái này đều là cùng một dạng người.

Cũng chính bởi vì chuyện này cho nên trái tim bà ta mới lạnh lại. Điều phu nhân cũng thực sự rõ ràng mình là người như vậy.

An ủi duy nhất của bà ta chính là đứa con trai nhỏ của bà ta không tham gia vào việc này. Điều Nhất Nam cũng có nhiều bất mãn.

Điều phu nhân lạnh mặt nhìn đám người đang trò chuyện với Điều Viễn, trong lòng tràn đầy phẫn hận.

Người này là năm đó chính tay bà ta chọn. Đi đến một bước này, chẳng lẽ lại phải thừa nhận năm đó mình chọn sai sao?

Không có khả năng.

Vậy thì cũng chỉ có thể cắn răng nhận lấy mà thôi.

Đứa con trai riêng kia là bạn trai của Tiền Ý Ý, nhất định là sẽ được nước đập lên đầu con trai bà ta, làm sao bà ta có thể vui vẻ cho được. Trong mắt bà ta đến một chút vui sướng cũng không có, so với cảm giác vui vẻ khi ở yến hội thì trông bà ta giống như đang tham gia tang sự hơn.

"Điều phu nhân."

Sắc mặt Điều phu nhân lập tức thay đổi, bày ra một bộ mặt ôn hòa, tươi cười quay đầu.

"A... vị này là... Lệ tiểu thiếu gia?"

Điều phu nhân có chút kinh ngạc.

Thiếu niên trước mặt tuổi không lớn, là bộ dáng của một học sinh trung học, trên người mặc tây trang, đôi mắt bị một cặp kính che khuất, hần gật gật đầu với bà.

"Điều phu nhân, cháu có một chuyện rất hiếu kì, không nghĩ ra sẽ rất khó chịu, thật sự không nhìn được, có thể tới hỏi ngài một chút được không?"

Đối diện chỉ là một đứa nhóc choai choai, thế nhưng lại là một đứa nhóc có thân phận rất cao. Điều phu nhân tự nhiên là vẫn bày ra một bộ dáng hòa khí: "Lệ thiếu muốn hỏi gì vậy?"

"Nghe nói Lương ca ca với con trai ngài bằng tuổi nhau, chuyện này ngài biết chứ ạ?"

Thiếu niên choai choai y hệt như ma quỷ, vẻ mặt ngây thơ đâm thẳng vào tâm Điều phu nhân: "Vậy có phải chú Điều vào lúc ngài có thai liền..."

Khuôn mặt tươi cười của Điều phu nhân không nhìn được nữa.

Phải rồi.

Thời điểm bà ta mang thai khổ cực như vậy, Điều Viễn lại có thể ở bên ngoài làm xằng làm bậy, còn làm ra một đứa con trai lớn bằng đứa con trai nhỏ của bà ta!

Trong mắt Điều phu nhân chậm rãi toát ra phần hận.

"Cháu cũng chỉ nghe người khác nói, cảm thấy thật không đúng. Chú Điều sao lại hồ đồ như thế chứ, cũng phải biết tôn trọng ngài một chút, đừng làm ầm ĩ chuyện này ra như vậy mới phải."

Thanh âm của Lệ Tuần không lớn, thế nhưng người xung quanh đều có thể nghe thấy.

Những người ở đây đều là những người như thế nào chứ, có chuyện gì liên vênh lỗ tai lên nghe, còn nghe cực kì nghiêm túc.

"Tất cả mọi người đều nói chú Điều yêu vợ mình nhất, vậy thì nhất định chú ấy sẽ không làm ra loại chuyện như vậy đâu, đúng không ạ?"

Lời nói của Lệ Tuần như một cái tát hung hăng đánh lên mặt Điều phu nhân.

Yêu vợ của mình nhất.

Đúng vậy, ở bên ngoài Điều Viễn không phải đều xây dựng hình tượng mình là một người chồng tốt luôn yêu thương vợ sao?

Nhưng đó là thật hay giả, ai mà biết được?

"Lệ tiểu thiếu gia, cháu chỉ là một đứa bé, sao lại hỏi mấy thứ này. Ra ngoài tìm bạn chơi không được sao?"

Điều phu nhân chịu đựng lửa giận trong lòng, cười ôn hòa với Lệ Tuần.

"Cháu chính là nghĩ không ra cho nên mới tới hỏi ngài. Nếu như chú Điều thực sự yêu ngài thì chắc chắn sẽ không ở bên ngoài có một đứa con trai lớn bằng con trai ruột của mình nha. Chung quy lại thì lúc ấy ngài vẫn đang mang thai mà, bà ngoại cháu nói, phụ nữ mang thai rất vất vả, người đàn ông thật lòng thương vợ sẽ không ở sau lưng làm tổn thương vợ mình."

Lệ Tuần cố ý làm ra giọng điệu của một đứa trẻ con: "Điều phu nhân, chú Điều là thật sự yêu ngài sao?"

Điều phu nhân có thể nói cái gì nữa, trước mặt nhiều người như vậy, tất nhiên là phải nuốt lại răng nanh vào trong bụng.

"Tất nhiên rồi." Bà ta cười không còn được tự nhiên nữa, ai cũng đều nhận ra được.

"Vậy thì nhất định là chú Diêu đang gạt mọi người đi." Lúc này Lê Tuấn mới không nhanh không chậm nói, "Diêu phu nhân đều nói là chú ấy yêu thương ngài như vậy, tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại chuyện như thế này. Như vậy chuyện con trai của ngài lớn bằng con trai riêng của chú ấy, nghĩ một chút, có phải chú ấy đã nhầm rồi hay không, người con trai kia hẳn là nghĩa tử* của chú ấy mới phải?"

*Con trai nuôi.

Diêu phu nhân nói không ra lời.

Sự thật sự thế nào bà ta đương nhiên biết rõ, thế nhưng biết là một chuyện, thế nhưng bà ta có thể chủ động nói đó là con riêng của chồng bà ta ở bên ngoài sao?

Bà ta còn muốn mặt!

Lời nói bà ta mới nói lúc nãy, có thể chấp nhận sao?

Khăng định là không!

"Chuyện này ta không biết, cũng không muốn nói tới."

Diêu phu nhân chỉ có thể hàm hồ một chút.

"Cho nên vẫn chưa có giám định thân nhân đúng không ạ?"

Diêu phu nhân nhẹ nhàng thờ ra.

"Phải, cũng chưa có làm."

Lê Tuấn gật đầu cười.

"Cho nên là chú Diêu chưa giám định ADN, còn dưới tình huống không có đương sự, đơn phương đem Lương ca ca thành con trai ruột của mình?"

Nụ cười của hắn có phần nghiền ngẫm: "Chú ấy làm vậy, giống như có chút... không biết xấu hổ nhỉ?"

Thời điểm nghe nói Diêu Viễn như thế, Diêu phu nhân đã thẹn đến mức đầu không ngóc lên được.

Người trên sân đều đang có biểu tình thú vị xem náo nhiệt.

Việc vui nhà người ta, nghe thế nào cũng không ngại nhiều.

Diên Viễn ghen một bùng máu.

Lê gia tiểu thiếu gia này, bây giờ đã được xác định là gia chủ tiếp theo của Lê gia. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã có trong mình thân phận không ai có thể khinh nhờn hắn. Hơn nữa chỉ cần hắn dùng thân phận này nói vài lời, mấy người trưởng thành như bọn họ lại không thể nói gì.

"Lê thiếu gia sao lại nói vậy chứ, sở dĩ ta nói như thế là bởi vì..."

Nói được một nửa, Diêu Viễn chợt phát hiện thấy không đúng. Mới nãy Lê Tuấn đã cho hắn với Diêu phu nhân một quan hệ ân ân ái ái, hơn nữa bà ta cũng gật đầu nói theo, nếu như chỉ cần hắn lật lọng, chắc chắn bà ta sẽ mất hết mặt mũi.

Nhưng không nhận?

Diêu Viễn cười gượng.

"Ngại quá, các vị cứ tự nhiên, tôi có chút chuyện muốn nói với người nhà."

Diêu Viễn cùng Diêu phu nhân đi lên lầu.

Khách khứa ở đây tránh khỏi Diêu Nhất Lâm và Diêu Nhất Nam, tụ lại bàn luận xôn xao.

Lê Tuấn bung một ly Champagne (Sâm Panh) lên, thâm tàng lên vào trong đám người.

Qua chừng hai mươi phút, Diêu Viễn với Diêu phu nhân rút cuộc cũng đi xuống.

Diêu phu nhân hình như là có trang điểm lại một lần nữa, ánh mắt bà ta có chút hồng. Còn có Diêu Viễn, tựa hồ như có chút không đúng lắm.

Hai người xuống lầu, lần nữa chủ trì đại cục.

Lúc này đây, Diêu phu nhân chủ động cười nói với mọi người.

"Vừa mới rồi thật ngại quá, đứa nhỏ kia của Lương gia thật sự là con trai của lão Diêu nhà chúng tôi. Năm đó chính là đã xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn, lão Diêu lại sợ tôi thương tâm cho nên cũng không dám nói. Không nghĩ đến đứa nhỏ lại được ra đời, chúng tôi cũng không có ý xấu gì, con riêng thì cũng là con, tôi cũng sẽ đem đứa bé đó xem như con trai của mình mà thương yêu."

Phát ngôn này vừa nói ra liền được người ở chỗ này vỗ tay liên tục.

Quả là một người tài ba a.

Cái này cũng có thể nhẫn.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Cửa vừa mở ra, a di giúp việc liền ngăn người.

Thiếu nữ mặc áo gió, gương mặt lạnh lùng đứng ngoài cửa, chân đi giày cao gót đứng trên sàn gạch men bóng bóng, bước nhanh tới chỗ nhiều người nhất trong phòng khách.

Thanh âm "cộp cộp" vang lên đưa tới sự chú ý của mọi người, không ít người đều quay đầu nhìn vị khách đến muộn kia.

Tiểu cô nương trẻ tuổi buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, gương mặt không hề trang điểm.

Thế nhưng cả người đều lộ ra khí chất lạnh thấu xương, nhìn qua không hề dễ chọc một chút nào... Tiễn Ý Ý.

"Người kia là... con gái nhỏ của Tiễn gia sao?"

"Hình như vậy, tôi từng thấy qua vài lần."

"Sao cô ấy lại tới đây?"

"Sinh nhật của bạn trai mình, hẳn là cũng nên tới chứ."

"Nhưng không phải nói chính Lương Quyết Thành còn chưa có tới sao?"

Đám khách đang bàn luận xôn xao chợt phát hiện ra là sắp có chuyện xảy ra, không dấu vết cách xa Diêu Viễn ra một chút.

Tiểu cô nương nhỏ tuổi này, không thể chọc.

Tiến Ý Ý từng bước đi tới, đi qua đám người này, tiếng đàm tiếu liền từng chút một biến mất. Chờ đến lúc cô đứng ở trung tâm, phòng khách to như vậy, hội trường mấy chục người lại là một mảnh im lặng.

Thời điểm Diêu Viễn nhìn thấy Tiến Ý Ý, da mặt cũng run lên.

Hắn cũng không thông báo chủ đề của bữa tiệc hôm nay ra ngoài, cũng không mời Tiến Ý Ý, làm sao cô có thể biết được? Mà kể cả biết, làm sao cô có thể tới đây nhanh đến vậy?!

Trong lòng Diêu Viễn có chút hoảng.

Cô gái này, không thể dùng logic của người bình thường để suy nghĩ được, nếu là cô thì...

"Diêu tiên sinh."

Tiến Ý Ý nở nụ cười.

Thoạt nhìn thì vô cùng khách khí, thế nhưng cẩn thận nhìn lại sẽ thấy cô đang giễu cợt ông ta.

Diêu Viễn hoảng hồn.

"Tiễn... Tiễn Ý Ý hả, sao cháu lại tới đây?"

"Đến tặng quà cho ngài ạ."

Tiến Ý Ý cười đáng yêu, cô đưa tay vào túi, móc ra một tập giấy lớn.

Tập giấy này lung lay ở trong tay cô.

Sau đó cô liền nhỏ nhẹ nói: "Nghe nói Điều tiên sinh cho rằng bạn trai tôi là con trai riêng của ngài, lúc nghe thấy tôi cũng vô cùng kinh ngạc, không biết tại sao Điều tiên sinh lại nói như vậy. Ngài phải biết là cha của bạn trai tôi là một cảnh sát hi sinh vì quốc gia chứ. Điều tiên sinh nói như vậy, tôi thực sự không vui một chút nào, cho nên thuận tay điều tra một chút."

"Điều tiên sinh."

Thanh âm của Tiền Ý Ý ở trong phòng khách này vang lên.

"Đúng là không tra sẽ không biết, vừa tra đến liền sẽ giết mình nha."

"Ngài hình như làm rất nhiều chuyện không hay, thậm chí ngay cả em dâu của vợ mình cũng đều không bỏ qua?"

Điều phu nhân đột nhiên ngẩng đầu.

"Nữ nhân trong tư liệu của ngài nhiều lắm, có phải vì chuyện này nên ngài thấy ai cũng nhận là con riêng của mình không?"

Tiền Ý Ý thờ dãi.

"Ngài là người không biết xấu hổ như vậy, chúng tôi cũng không dám nhận thức đâu."

Tay Tiền Ý Ý run lên, tập giấy liền tung bay đầy trời.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Tổng tài bá đạo Tiểu Ý Ý đang bảo vệ chồng yêu của mình!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116

Editor: Shmily

- - - - -

Tiền Ý Ý đã sớm cho người điều tra tư liệu của Điều gia, chủ yếu vẫn là mấy chuyện khó coi mà Điều Viễn đã làm trong quá khứ.

Thời còn trẻ hắn thường xuyên lừa gạt những cô gái hiền lành, dựa vào bọn họ để xoay người lập nghiệp. Cuối cùng lại lừa được một đại tiểu thư đơn thuần, cũng chính là Điều phu nhân lúc đó, bởi vì hắn không muốn mất mặt đi ở rể nên dụ dỗ bà ta theo họ hắn, hút máu của Nhạc gia, đem Điều gia nuôi lớn từng chút một.

Lúc ấy, nữ nhân hắn đùa bỡn đâu chỉ có một người, bởi vì hắn muốn cưới Điều phu nhân có quyền có thế nên cũng không dám làm quá phận, cho nên quả quyết xuống tay với những người phụ nữ đó.

Thư kí bên người hắn, thực tập sinh mới của công ty, đến cả một sinh viên đại học hắn cũng có thể ra tay được.

Cuối cùng chính là mẹ Lương.

Lịch sử tình trường của hắn, thêm những cô gái còn chưa điều tra ra được kia, quả thực có thể biên tập ngay thành một tuyển tập << Phong lưu kí sự >> không chừng.

Chuyện đáng để mọi người bàn luận chính là việc hắn ngủ với người khác cũng liền cho qua đi, thế nhưng đến em dâu của Điều phu nhân, một diễn viên nhỏ mỹ mạo như hoa hắn cũng ngủ cho được thì nói không chừng, đứa con hiện tại của cô gái đó cũng không chắc có phải con của em trai Điều phu nhân hay không.

Sắc mặt Điều Viễn đen bao nhiêu thì sắc mặt Điều phu nhân đen bấy nhiêu.

Bà ta là thật sự thích Điều Viễn đến mức không thể tự kiềm chế sao?

Có lẽ nhiều năm trước kia, tại thời điểm cái gì bà ta cũng không hiểu liền là như vậy rồi. Nhưng sau này sinh hoạt vợ chồng với nhau, những mặt riêng tư của ông ta mới dần dần bại lộ ra, Điều phu nhân liền biết người mình thích chỉ là một tên tra nam giả dối, ảo tưởng. Mà chính mình cũng bị hắn vô hình mà tra tấn đến tính cách biến đổi.

Bà ta thật sự không biết mấy chuyện này của Diêu Viễn sao?

Làm sao có thể.

Chồng mình vượt tường, làm một người vợ sao có thể hoàn toàn không biết một chút gì cả chứ. Lại còn nhiều năm đến như thế?

Bà ta đã sớm biết.

Nhưng biết thì thế nào? Bà ta sớm đã không còn là một tiểu cô nương ngốc nghếch chỉ biết nghĩ đến tình yêu nữa rồi, không bằng cứ giữ lấy thân phận này, nuôi dưỡng hai đứa nhỏ của mình thật tốt là đủ rồi.

Như vậy là bà ta đã cho Diêu Viễn đủ mặt mũi, Diêu phu nhân chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày bà vì những thứ ông ta làm trong quá khứ mà bị người đời gièm pha, trước công chúng từng bước gỡ lớp ngụy trang, lộ ra đơ bẩn, tuyệt vọng khiến cho người khác cảm thấy thê thảm.

Không khác gì đem đường sống của bà ta chặt đứt.

Mới vừa này vì để cho Diêu Viễn có mặt mũi mà bà ta đã phải bẻ gãy răng nanh của mình, hiện tại bị vạch trần trước mặt khách khứa, sắc mặt Diêu phu nhân lập tức xanh mét, toàn thân bà ta đều phát run, nhất là khi biết được em dâu của mình cũng bị ông ta làm nhục, Diêu phu nhân rốt cuộc cũng không nhịn được nữa.

"Diêu Viễn!!! Tên súc sinh này!!!"

Bà ta trực tiếp nhào lên xé đánh Diêu Viễn, ánh mắt đỏ ngầu, toàn thân lâm vào trạng thái điên cuồng.

"Vợ của em trai tôi mà ông cũng dám chạm vào, ông còn là người sao!!!"

Diêu Viễn bất ngờ bị đánh nên không kịp phòng bị, bị Diêu phu nhân giật tóc đánh liên hồi.

Trong lòng ghen một bụng hỏa khí.

Gốc gác của chính mình bị Tiễn Ý Ý ở trước mặt nhiều đối tác quan trọng tung ra, vậy sau này bảo ông ta phải làm người như thế nào.

Diêu phu nhân rõ ràng là có cùng lợi ích với hắn, thế nhưng bà ta đã động thủ, trực tiếp đem người của Diêu gia trở thành một trò cười.

"Em đủ rồi! Người khác nói cái gì em cũng tin sao!"

Diêu Viễn quát lớn một tiếng: "Tất cả đều là giả! Tiểu nha đầu Tiễn gia kia đang vu hãm người khác!"

Tiến Ý Ý tùy tiện hất tung tư liệu kia, rơi vào trong tay không ít người.

Khách mời bình thường có thể ở chỗ nào hóng một chuyện lớn như vậy, ngay cả trong phim ảnh cũng không dám diễn như vậy đâu! Bọn họ được chứng kiến hiện trường sống, cũng không phải là tất cả đều hứng chí bùng bùng, một số người yên lặng đứng ở đằng kia trao đổi tư liệu phong lưu của Diêu Viễn, càng nhìn càng thấy mỹ mãn.

Tiến Ý Ý móc từ trong túi áo khoác ra một cái USB.

"A, thật sự là tôi đã sớm biết Diêu tiên sinh sẽ không thừa nhận, những thứ trên giấy tờ này, ngài đều có thể nói là tôi làm giả. Thế nhưng là cái video này chỉ sợ cũng không dễ dàng làm giả như vậy nha."

Về mặt cô còn hơi hoang mang: "Lúc trước tôi chỉ là mời người hỗ trợ tra xét cách làm người của Diêu tiên sinh, lại chẳng nghĩ đến sẽ thu được không ít video. Người đưa cái USB này cho tôi còn nói, tuổi tôi còn nhỏ, không nên nhìn, miễn cho mắt bị nhiễm bẩn."

"Diêu tiên sinh, ngài là nhân vật chính trong đó đó, ngài có muốn xem một chút không?"

Mặt mũi Diêu Viễn trắng bệch.

Lúc chơi đùa ở bên ngoài hắn cũng không để ý nhiều, bị người quay chụp cũng không phải lần một lần hai, thậm chí hắn còn không biết trong cái USB này sẽ có cái gì nữa.

"Tiến Ý Ý!"

Diêu Viễn đẩy Diêu phu nhân ra, chặt vật không chịu nổi.

"Cô là đang bức ta có đúng không?!"

"Diêu tiên sinh, ngài xem ngài nói này, nếu như không phải ngài nóng mắt nhìn bạn trai tôi, ý vào việc mình không biết xấu hổ liền tùy tiện dính vào anh ấy thì tôi sẽ bận tâm đi điều tra mấy thứ này sao? Muốn trách thì chỉ có thể trách chính ngài."

Tiền Ý Ý còn cười tủm tỉm: "Điều tiên sinh, ngài bây giờ có thể nói thật được chưa? Bạn trai của tôi, có quan hệ máu mủ với ngài sao?"

Cô đang cười, thế nhưng trong đôi mắt kia lại không hề có độ ấm.

Điều Viễn chống lại tầm mắt của Tiền Ý Ý, lập tức liền hiểu.

Tiền Ý Ý là chúong mắt người Điều gia bọn họ, căn bản là không hề muốn Điều gia có liên quan gì đến Lương Quyết Thành.

Vì một Lương Quyết Thành, một tiêu cô nương như vậy lại có thể dùng thủ đoạn ngoan độc trực tiếp hủy diệt Điều gia!

Một người như vậy...

Điều Viễn nghĩ tới không ít người trước đó đã nói, Tiền Thiếu Trầm sủng ái nhất chính là cô cháu gái này, tám phần mười là tương lai của Tiền gia sẽ giao lại cho cô.

Điều Viễn cắn chặt răng.

Hắn dám đắc tội với Tiền Ý Ý sao?

Đắc tội với Tiền Ý Ý, phía sau cô chính là Tiền Thiếu Trầm, còn có lão gia tử Tiền gia, những người có hoàn toàn có thể trực tiếp bức Điều gia tới đường cùng.

Những việc hỗn loạn xảy ra gần đây của nhà hắn, liệu có phải chính là lời cảnh cáo của trường bối Tiền gia dành cho Điều gia hay không?

Trước kia Điều Viễn vẫn luôn nghĩ không thông, hiện tại rốt cuộc cũng hiểu.

Khó trách, vì cái gì mà hắn vừa biết thân phận của Lương Quyết Thành thì Điều gia liền không ngừng xuất hiện các vấn đề nhỏ.

Tiền gia là đang cảnh cáo hắn!

Điều Viễn cắn chặt răng.

"Tiền tiểu thư." Cả người hắn phát run, cố gắng nặn ra một nụ cười, "Ý của ngài là gì?"

Tiền Ý Ý nở nụ cười.

Điều Viễn quả nhiên không ngu đến mức đó, hắn biết là cô đang có ý gì.

"Tôi nói, cha của bạn trai tôi là một cảnh sát, ông ấy là anh hùng hi sinh vì tổ quốc, ngài nhận nhầm người rồi."

Điều Viễn hiểu.

"Ta... ta biết."

Hắn nhắm chặt mắt, một lần nữa mở ra, lộ ra một nụ cười.

"Là ta lỡ mạng, không cùng đưa nhỏ làm giám định thân phận mà đã nhận người, chẳng qua là bởi vì trước đây ta với mẹ hắn là người quen cũ, cho nên ta mới nhận nhầm. Xin lỗi Tiền tiểu thư, bạn trai của ngài không phải con trai của ta."

Tiền Ý Ý lấy được một câu nói này là đủ rồi.

Điều Viễn đã phủ định thân phận đưa con trai này của Lương Quyết Thành rồi, vậy thì sau này dù là anh hay Lương Nguyệt Ninh cũng vậy, sẽ không có quan hệ gì với Điều gia nữa.

Lúc này Tiền Ý Ý mới thật tâm nở nụ cười.

"Sự thật chính là như vậy, Điều tiên sinh, lần sau ngài nhớ điều tra kỹ rồi mới nói ra nhé."

Nói xong, cô đưa tay ra: "Điều tiên sinh, không mời mà tới, tôi mang cho ngài một lễ vật nhỏ, mong ngài sẽ không chê."

Điều Viễn run run nhận lấy cái USB kia, chỉ hận không thể tiêu hủy tại chỗ.

Lúc Tiền Ý Ý rời đi, Lệ Tuần liền đi tới, khách mời sau đó cũng không dám ở lại, lập tức giải tán.

Tiền Ý Ý rất vui vẻ.

Giải quyết chuyện này cũng không tốn nhiều thời gian, lúc trở về vẫn có thể cùng Lương Quyết Thành trải qua sinh nhật, hoàn hảo.

Vui vẻ ghê.

"Tiền tiểu thư."

Lệ Tuần đang trong thời điểm vỡ giọng, thanh âm có vẻ hơi khàn khàn.

Tiền Ý Ý quay lại, Lệ Tuần cảm áo khoác trong tay hướng về phía cô gật gật đầu.

Thiếu niên trước mặt đem khí thế vốn có của hần thu liễm không ít, giống như là một đứa trẻ đơn thuần vô hại.

"Hôm nay cảm ơn Lệ thiếu, tôi nợ anh một ân tình."

Lời này là Tiền Ý Ý thật tâm nói.

Vốn Lệ Tuần không nên tham gia vào chuyện này, thế nhưng cuối cùng thì hần vẫn ra tay hỗ trợ. Ân tình này, Tiền Ý Ý nhận.

"Khách khí rồi."

Lệ Tuần cúi đầu, nửa ngày sau hần liền thờ dài.

"Tôi đã nói, đây là tôi nợ các người."

Tiền Ý Ý hé miệng không nói gì, cô có ý nghĩ muốn hỏi xem đến cùng là hần đã xảy ra chuyện gì. Thế nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

Cô trầm mặc vài giây, sau đó lại nói cảm ơn.

"Đó là chuyện của anh với anh ấy, bây giờ là của tôi với anh, thật sự cảm ơn, là tôi cảm ơn anh. Lệ thiếu, cảm ơn anh rất nhiều."

Lệ Tuần ngẩng đầu.

"Kỳ thật là tôi có một vấn đề muốn hỏi, thế nhưng vẫn không tìm được cơ hội."

Tiền Ý Ý ngẩng đầu: "Lệ thiếu hỏi đi."

Trên mặt Lệ Tuần đích xác là rất tò mò.

"Tiền tiểu thư, tại sao cô lại yêu Lương Quyết Thành vậy? Rõ ràng là cô biết hần là loại người gì mà."

"Anh ấy là loại người gì?" Tiền Ý Ý hỏi lại, "Lệ thiếu, ở trong mắt anh, Lương Quyết Thành là người như thế nào?"

Lệ Tuần bị hỏi ngược lại.

Hần chần chờ một lát mới nói.

"Lúc đầu tôi cho rằng hần là một người xấu tới ác tày trời. Thật sự là một người vô cùng cực đoan, luôn làm những chuyện khiến cho người khác nghĩ tới liền sợ hãi. Hơn nữa có thể cô cũng biết, lúc trước tôi vì Tiền... Tiền Mân Văn mà chủ động gây phiền phức cho hần, lúc đó hần xuống tay với tôi đặc biệt ác độc, quan hệ giữa tôi với hần, không phải hần chết thì chính là tôi chết."

"Lúc đó tôi vẫn luôn không thể hiểu, tại sao trên thế giới này lại có một người xấu xa như Lương Quyết Thành. Hần giống như một tên có nhân cách biến thái phản xã hội vậy, căn bản khiến cho người khác không thể tới gần."

"Thế nhưng..."

Lúc Lệ Tuần nói đến chỗ này, khoe môi hần nhếch lên một nụ cười khổ: "Sau này tôi mới biết là tôi đã sai rồi. Hần chẳng qua là bị vận mệnh làm cho thành như vậy mà thôi."

"Tiền tiểu thư, Lương Quyết Thành bây giờ cùng với người trước kia mà tôi biết tựa như hai người hoàn toàn khác biệt, hần đã không còn là cái tên cố chấp đến biến thái nữa. Cô ở cùng với hần, có phải có loại cảm giác đã cứu vớt được một đại ma đầu hay không?"

Lệ Tuần điều chỉnh tốt tâm tình, thậm chí còn có tâm tư trêu chọc một câu.

Cứu vớt đại ma đầu?

Đầu Tiền Ý Ý đầy hắc tuyến.

"Làm gì có."

Chung quy lại thì từ lúc cô biết anh, ở trong mắt cô, anh đã là một thiếu niên khá ái có chút khác biệt rồi. Nhất là khi anh xấu hổ thẹn thùng, đều khiến

cho người ta thật sự không chống đỡ nổi.

"Được, vậy không chậm trễ thời gian của cô nữa." Lệ Tuấn hướng Tiễn Ý Ý gật gù đầu, "Thay tôi gửi lời chúc đến bạn trai của cô, sinh nhật vui vẻ."

"Cám ơn."

Tiến Ý Ý cười vẫy vẫy tay, hai người mỗi người đi một hướng.

Thời điểm chạy về nhà, đồng hồ vừa vặn chỉ 11h.

Còn một tiếng nữa là hết ngày.

Tiến Ý Ý sửa sang xong tâm tình của mình, đẩy cửa vào.

Đám người kia đều đã rời đi hết, ngay cả Lương Nguyệt Ninh với a di cũng không có ở đây, trong phòng khách chỉ có một mình Lương Quyết Thành.

Anh đứng ở cửa sổ sát đất, vẫn còn đang ngó ra bên ngoài cửa sổ, đèn trong phòng khách cũng không bật, một mảnh hắc ám bao trùm, bóng lưng của anh bị mấy tia sáng ngoài cửa sổ hắt lên, phác họa ra hình dáng thon dài kia.

Nhìn qua có chút tịch mịch.

Tiếng mở cửa của Tiến Ý Ý làm anh đang ngẩn người liền tỉnh lại.

Lương Quyết Thành quay đầu.

Trong mắt Tiến Ý Ý đều là ý cười.

Cô nhào tới chỗ Lương Quyết Thành.

"Lương ca!"

Lương Quyết Thành giờ tay đón lấy cô gái nhỏ của mình.

"Sinh nhật vui vẻ!"

Cô "chụt" một nụ hôn vang dội ngay giữa trán Lương Quyết Thành.

Nguyên bản là một mảnh sương mù lạnh lẽo nhuộm đầy ánh mắt Lương Quyết Thành hiện tại đã hóa thành một hồ nước xuân ôn nhu dịu dàng, nồng tình nhộn nhạo không thể tan biến.

Hai tiếng cô rời đi, anh đều không có một chút tinh thần nào cả. Thời điểm ở nhà một mình anh liền có một loại cảm giác bị cô đơn như bị bỏ rơi.

Mà khi cô trở về, giống như là mang theo một vầng thái dương, đem đến cho sinh mạng của anh những ánh hào quang chói lóa.

Toàn thế giới trống rỗng của anh lập tức được lấp đầy.

"Mừng em trở về."

Anh không hỏi Tiến Ý Ý ra ngoài làm gì, anh chỉ biết là có thể ôm cô chính là điều ấm áp nhất hiện giờ rồi.

Vô cùng ấm áp.

Vậy là đủ rồi.

Tiến Ý Ý căn bản là không giấu được anh chuyện gì, cô nâng khuôn mặt của Lương Quyết Thành lên, cười tủm tỉm nói: "Năm nay em đã chuẩn bị một món quà sinh nhật vô cùng đặc biệt cho anh đấy! Anh biết được sẽ vô cùng thích cho mà coi!"

"A?" Lương Quyết Thành tò mò.

"Là thứ anh đặc biệt mong chờ nha!"

Tiến Ý Ý vô cùng đắc ý.

Bỗng dưng Lương Quyết Thành nghĩ tới điều gì đó.

Bằng mắt thường cũng thấy được mặt anh đang đỏ lên.

"... Thật sao?"

Hầu kết anh lẫn lộn, thanh âm hơi khàn.

Nụ cười của Tiễn Ý Ý cứng đờ.

Cô đoán chắc rằng, trong đầu Lương Quyết Thành đang chạy loạn những suy nghĩ vớ vẩn.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Phải, anh đang nghĩ đến nó đó!

Shmily: Không có thịt thà gì đâu, mấy chương sau có biến lớn rồi!! Sắp có một loạt nhân vật mới xuất hiện rồi a~

Note: Trong bản convert thì "Tiễn Ý Ý" còn có tên là "Tiễn Ý Ý", hai chữ này đọc giống nhau nên thôi mình cứ để là "Tiễn" nhé!! Tránh cho bạn nào đọc convert rồi lại hỏi sao lại là họ "Tiễn" mà không phải họ "Tiễn".

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117

Editor: Shmily

- - - - -

Vừa bước vào tháng 12, bầu không khí của lớp 12 liền khẩn trương hơn rất nhiều.

Gần đây Tiễn Ý Ý rất ngoan, bởi vì có Tiễn lão gia từ hỗ trợ cảnh cáo Diêu gia cho nên dạo này bọn họ đều im như gà. Cho nên hiện giờ Tiễn Ý Ý liền thành thành thật thật làm một học sinh chăm ngoan học hành.

Ngày 20 tháng 12, Tiễn Ý Ý nhận được một tin nhắn từ mẹ Tiễn.

Tin nhắn của bà ta rất ngắn gọn.

[24/12, chị gái con* đính hôn, nhớ tới tham dự.]

Tiễn Mân Văn muốn đính hôn?

*Mình không nghĩ là quan hệ hiện giờ của hai người có thể xưng "con", thế nhưng lại chẳng biết gọi như thế nào, thôi thì mình cứ để như vậy đi. Mấy huynh đệ tỷ muội hiểu như thế nào thì hiểu nhé!!

Đã lâu rồi Tiễn Ý Ý không gặp Tiễn Mân Văn, đối với cô ta cũng không có bao nhiêu chú ý, ngược lại là không biết đến việc cô ta đã tìm được một đối tượng có thể đính hôn.

Sau khi nghe ngón một chút, thông qua Hà Ứng Hoan cô mới biết được, đối tượng đính hôn của Tiễn Mân Văn lại chính là Diêu Nhất Nam.

Hà Ứng Hoan nhận được điện thoại của Tiễn Ý Ý thì vô cùng vui sướng, cô nàng nói chuyện ríu ra ríu rít, biết chuyện gì đều đem kể hết với cô.

"Tớ còn nghe nói Diêu Nhất Nam căn bản không tình nguyện, thế nhưng không biết vì lý do gì mà hắn không cự tuyệt, mấy hôm trước còn có người thấy hắn tới quán bar mua say, còn chửi mắng Tiễn Mân Văn thậm tệ, nói cô ta là tại họa của hắn."

"Tớ nghe nói, chỉ nghe nói thôi nhé, hình như Tiễn Mân Văn bắt được cái thóp gì đó, hợp tác với Diêu gia với điều kiện phải để Diêu Nhất Nam đính hôn với cô ta, kéo gần quan hệ. Ý Ý, tớ cảm thấy về sau hai người đó tám phần sẽ làm trở ngại tâm mắt của cậu."

Hiện tại Tiễn Ý Ý cũng đã có loại cảm giác này.

Một người cũng đã đủ làm cho người khác ghê tởm rồi, bây giờ lại được cả đôi, thật sự khiến người ta không còn lời nào để nói.

Không biết Tiễn Mân Văn nghĩ thế nào, loại tình huống đó của Diêu gia, sao cô ta vẫn muốn chủ động nhảy vào làm gì chứ. Là ngại trên người mình chưa đủ thối sao?

"Sự kiện lần trước cậu cũng biết đó, là chuyện của bạn trai cậu ấy."

Điều gia cử hành tiệc sinh nhật cho Lương Quyết Thành trong khi không có đương sự ở đó, mời không ít khách khứa đến, trực tiếp làm cho Tiền Ý Ý nổi giận. Cuối cùng Điều Viễn ở ngay hiện trường lật lọng nói Lương Quyết Thành không phải con trai ruột của ông ta, mới triệt để ném cái quan hệ này đi. Nhưng điều thú vị nhất lại không phải là chuyện của Lương Quyết Thành, mà lại là chuyện của Điều phu nhân.

Điều Viễn với vợ ông ta luôn tự xưng là đôi vợ chồng ân ái ái ái, một đôi phu thê mẫu mực, người người đều biết. Ngày đó Tiền Ý Ý mang nhiều tài liệu đến như vậy, những người phụ nữ từng có quan hệ với Điều Viễn nhiều đến mức có thể ngồi đầy một bàn tiệc, trong đó còn có cả cô em dâu của vợ hắn cũng bị hắn nhúng chàm nữa.

Chuyện của cô em dâu này, triệt để đã dắc tội tới Điều phu nhân.

Điều Viễn ở bên ngoài chơi qua vô số nữ nhân, bà ta còn có thể làm bộ như không biết, nhắm mắt mờ mắt cho qua. Nhưng hắn ta còn dám chơi đến trên người em dâu bà ta, đây chẳng phải là đem mặt mũi bà ta ném dưới đất mà hung hăng dẫm lên sao!

Kể từ ngày đó, Điều phu nhân liền trở về nhà mẹ đẻ, còn thuận tay xé mặt mũi với Điều Viễn.

Chuyện của em dâu bị làm sáng tỏ, em trai của bà ta hiện tại đều mắng Điều Viễn đến máu chó ngập đầu.

Tình hình của Điều gia hiện tại loạn thành một đồng, Tiền Mân Văn là điên rồi hay sao mới chủ động tiến vào trong cái vòng này?

Nếu thật sự là cô ta đặt thành hiệp nghị gì đó với Điều Viễn thì Điều phu nhân sao lại chấp nhận cô ta? Hơn nữa còn là dùng chính con trai mình ra đặt cược, này chẳng phải là để bà ta mất hết mặt mũi sao?

Lá bài này của Tiền Mân Văn, sợ là đã đánh nhầm rồi.

Bất quá có lẽ là do tuyến kịch bản của nguyên tác tự động sửa đổi, tóm lại nam nữ chính vẫn phải về bên nhau.

Tiền Ý Ý thực tâm vỗ vỗ tay: "Chúc cho hai người họ răng long đầu bạc, mãi mãi không rời."

Là tai họa của nhau thì nên đi với nhau, đừng làm ảnh hưởng tới người khác.

Hà Ứng Hoan cười ra tiếng.

Về chuyện đính hôn của Tiền Mân Văn với Điều Nhất Nam, Tiền Ý Ý còn cẩn thận hỏi qua ông nội.

Ông nội bên này rõ ràng cũng đã biết, kỳ thật làm trưởng bối, quyền lợi trên tay lớn hơn so với đám nhóc tiểu bối này rất nhiều, cơ bản là không có chuyện gì có thể giấu được ông. Chủ yếu là xem ông có nói hay không, hay là sẽ giả vờ câm điếc không biết gì.

Có đôi khi giữa những tiểu bối xảy ra một vài chuyện, trưởng bối tuy nhìn thấy nhưng đều không nói ra.

Thế nhưng là chuyện này của Tiền Mân Văn, ông nội đích xác là có chút tức giận.

Điều gia bên này muốn lợi dụng Lương Quyết Thành để đắp lên quan hệ với Tiền Ý Ý, trèo lên đến gần Tiền gia hơn. Nếu chỉ là bởi vì một tiểu cô nương không thích, ông nội Tiền cũng sẽ không ra mặt cảnh cáo Điều gia, phần lớn vẫn là vì ông chứng mất những hành vi đó của Điều gia mà thôi. Lương Quyết Thành là bạn trai của Tiền Ý Ý, lại có loại thân nhân như thế này thì thật sự là một liên lụy rất lớn, có thể tách ra là tốt nhất. Chính vì cái này cho nên Tiền lão gia từ mới nhúng tay vào.

Thật vất vả mới đem Lương Quyết Thành với Điều gia tách ra, để anh không cần cùng những người bản thù đó giao tiếp nữa thì vừa quay đầu đã thấy cháu gái ruột của mình tự dâng lên đến tận cửa nhà người ta!

Tiền lão gia từ lúc ấy sau khi biết thì không biết là thất vọng nhiều hơn hay là tức giận nhiều hơn nữa.

Cháu gái ruột của mình, ông là trưởng bối đương nhiên là sẽ đau lòng, thế nhưng là dù có đau lòng cũng không chịu nổi một nha đầu ngu ngốc như thế, lại chủ động đưa tới cửa làm con tin!

Đây đã không phải lần đầu tiên xảy ra mấy chuyện như thế này, sự tồn tại của Tiền Mân Văn quả thực là đang khiêu chiến điểm máu chó của ông.

Một lần lại một lần, cũng làm cho Tiền lão gia từ thất vọng đến cùng cực.

Hoàn toàn là nhờ vào ý nghĩ đứa nhỏ này từ nhỏ đã không được ông nuôi dạy ở bên người, học hành không đến nơi đến chốn, tư tưởng lệch lạc, người lớn như ông cũng phải có trách nhiệm cho nên mới có thể hết lần này đến lần khác tha thứ.

Nhưng sự thật đã chứng minh, đứa cháu gái này là thực sự ngu xuẩn.

Liền ngay đến cả ông nội Tiền cũng không khỏi phải thốt lên một câu, không hổ là con gái ruột của cha Tiền, quả nhiên là không khác biệt lắm.

Đưa con trai trưởng này của ông năm đó cũng nhiều lần chọc cho ông phải tức giận.

Nếu không phải còn đứa con trai út như Tiền Thiếu Trầm thì khả năng cao là ông thà nhận một đứa con nuôi để kế thừa sản nghiệp cũng không dám

đem Tiền gia giao tới tay một người như cha Tiền.

Cha cũng vậy, con gái cũng như thế, Tiền lão gia từ cầm điện thoại lên liền hung hăng mắng cha Tiền một trận.

Cha Tiền vẫn còn đang đắc ý lắm.

Có một đứa con gái nuôi không biết tranh giành, đi tìm một đứa nghèo rớt mùng toi làm bạn trai, sau này còn bị truyền ra là con riêng của Diêu gia.

Tuy rằng Diêu gia chủ động nói là không phải, thế nhưng có ai là không biết, đây là Tiền Ý Ý đang bức người ta, cưỡng ép người ta sửa miệng?

Mà chính đứa con gái ruột của mình làm tìm tới con trai ruột của người ta.

Là công tử có tiếng cũng có miếng của Diêu gia, đâu như đứa con trai ngoài giá thú kia.

Diêu gia về sau không phải sẽ do con gái hấn làm chủ mẫu sao.

Việc tốt này vẫn là do Tiền Mân Văn tự mình làm tới.

So sánh hai đứa con gái này một chút, cha Tiền lập tức liền cảm thấy, con gái ruột của mình vẫn là tốt nhất.

Ông ta còn đang vui sướng thì nhận được điện thoại của cha mình, vừa muốn báo cho ông tin tốt này, để được ông công nhận thì không nghĩ đến đồ ập xuống chính là một trận mắng.

Tiền lão gia từ thật sự là không có cách nào nhẫn nại được.

Ngu ngốc không ai bằng!

"Không phải, cha, Mân Văn cùng đứa nhỏ của Diêu gia yêu nhau, chuẩn bị đính hôn thì có gì không tốt? Ngài không thể nặng bên này nhẹ bên kia được, Tiền Ý Ý có thể yêu đương với con riêng của Diêu gia, tại sao con gái của con không thể yêu đương với con trai ruột của họ?"

"Diêu gia bên kia đã lên tiếng rồi, 24/12 là ngày tốt, trước đó náo loạn một số chuyện không thoải mái, hiện tại xử lý tiệc đính hôn này cho hai đứa nhỏ, về sau Tiền gia cùng Diêu gia..."

"Đừng nói tới Tiền gia trước mặt ta!"

Tiền lão gia từ không nghe nổi mấy loại lời này, giận không kiềm được.

"Diêu gia là thứ gì! Người thông minh đều muốn tránh bọn hấn càng xa càng tốt! Anh thì tốt rồi, đem con gái mình tự dâng lên đến cửa, về sau có muốn chặt đứt quan hệ với Diêu gia cũng không thể nào! Để ta chống mắt lên xem, anh với Diêu gia quan hệ với nhau, sẽ chết thảm như thế nào!"

Rốt cuộc thì cha Tiền cũng bùng nổ.

"Cha! Ngài sao có thể nói như vậy! Mân Văn với Diêu Nhất Nam có tình cảm với nhau, đính hôn thì có gì không đúng? Con với anh Diêu có quan hệ tốt, hai nhà về sau sẽ cùng nhau phát triển lớn mạnh thì có cái gì không đúng, tại sao ngài có thể mắng bọn con như vậy? Ở trong mắt ngài, con chính là một người làm cái gì cũng không xứng, chỉ đáng để ngài mắng chửi thôi sao?"

"Cũng không nhìn xem anh làm chuyện ngu xuẩn gì! Chủ động đính hôn Diêu gia anh có biết là sẽ có hậu quả gì không? Hiện tại nhanh chóng dừng chuyện này ngay lập tức! Công bố chuyện ra ngoài là con bé không hiểu chuyện, tự chủ trương làm bừa."

Tiền lão gia từ như thế nào cũng phải vì tiểu bối nhà mình mà suy nghĩ.

Nếu như thật sự để Tiền Mân Văn đính hôn với Diêu gia, tương lai con bé đó liền xong rồi.

Rốt cuộc thì vẫn là cháu gái ruột của mình, dù cho cô ta có tự tìm đường chết thì làm trưởng bối như ông vẫn không nỡ mở to mắt nhìn con bé tự chui đầu vào rọ, cuối cùng vẫn chủ động chỉ đường.

Cha Tiền lại không hề để vào tai.

"Cha, có phải ngài không nhìn nổi một nhà của con đúng không?"

"Tiền Thiếu Trầm làm cái gì cũng đều đúng, con làm cái gì cũng đều sai, hiện tại đến phiên cháu gái của ngài cũng vậy. Lại là Tiền Ý Ý làm gì cũng đều đúng, Mân Văn làm gì cũng đều là sai? Cha, ngài sao có thể bắt công như thế, không thể trông mong bọn con sẽ làm được chuyện tốt gì sao?"

"Mân Văn không giống Tiền Ý Ý, Tiền Ý Ý còn có tiểu thúc như Tiền Thiếu Trầm che chở, Mân Văn của con lại không có gì cả. Ngay cả ông nội như ngài cũng chưa từng yêu thương con bé, căn bản không hề để ý tới con bé, tùy ý để con bé tự sinh tự diệt. Con làm cho nó, chắc chắn là muốn cho con bé những điều tốt nhất. Để Mân Văn với Diêu Nhất Nam đính hôn, về sau có Diêu gia làm hậu thuẫn, con làm cha cũng không sợ con gái con bị người ta khi dễ nữa."

"Cha, ngài xem, đây không phải chuyện rất tốt sao, tại sao ngài cứ nhất thiết phải chụp cái mũ xấu lên nó chứ?"

Tay cầm di động của Tiễn lão gia từ rung lên, tức giận đến mức môi trắng bệch.

Đứa con trai này, quả thực là ngu ngốc không ai bằng! Không ai bằng được!

Ông vì đứa con trai này mà năm đó mất bao nhiêu mệt mỏi? Nay lại vì đứa cháu gái lớn này phải giả vờ câm điếc bao nhiêu lần?

Nếu như ông không quan tâm tới Tiễn Mân Văn thì sẽ còn chú ý tới chuyện này sao? Còn gọi điện thoại nhắc nhở hần sao?

Một mảnh tâm ý này của ông, cứ như vậy bị đứa con trai này giấu lên, đến cùng thì cũng không chịu nổi nữa.

Vô cùng khó chịu.

Cái đứa con trai, cháu gái ngu ngốc này, ông hận không thể đem chúng đóng gói thật kỹ rồi ném ra thật xa, tóm lại đừng ở trước mặt chướng mắt ông!

Tiến lão gia từ nhanh chóng ngắt điện thoại, cái gì cũng không muốn nói nữa.

Lời khuyên không nghe vào tai thì có chết cũng đáng đời.

Chờ tới khi Tiễn Mân Văn thật sự đính hôn với Điều Nhất Nam mới sáng mắt ra.

Ông cũng không nghĩ sẽ quản hai cái người này nữa.

Không cứu được.

May mắn là năm đó mình còn có một đứa con trai khác.

Còn có một Tiễn Ý Ý hiểu chuyện nghe lời.

Cùng với một đứa cháu rể tương lai tài giỏi nữa.

Nếu để Lương Quyết Thành và Điều Nhất Nam so sánh với nhau, Tiến lão gia từ chỉ có thể nói, ánh mắt của Tiễn Ý Ý rất tốt.

Sau khi đứa nhỏ này thi xong đại học, ước chừng chính là một bước tiến tới tương lai rạng ngời.

23/12, mẹ Tiễn lại gọi điện thoại tới cho Tiễn Ý Ý.

Cô còn ở trong lớp, liền trực tiếp cúp máy.

Lớp 12 vốn là không thể sử dụng điện thoại, thế nhưng học sinh ban 11 đa phần đều mang theo bên mình. Tiễn Ý Ý cũng không có tuân thủ theo nội quy trường học cho lắm, làm trái nó mang điện thoại tới trường.

Cô mang điện thoại theo kỳ thật cũng không có bao nhiêu tác dụng, hiện tại đã bước vào giai đoạn ôn tập khẩn trương của lớp 12, không ai sẽ tự dưng gọi điện cho cô làm gì, chỉ là ngẫu nhiên sẽ cùng người khác liên hệ một chút mà thôi.

Hiện tại Tiễn Ý Ý lại vô cùng hối hận, thà rằng cô không mang di động còn hơn. Miễn cho phải nghe tới những lời này của mẹ Tiễn, liền có thể trực tiếp tắt máy từ chối coi như không biết rồi.

Ban nãy đã nhanh tay cúp điện thoại của bà ta, chỉ sợ bà ta sẽ gọi điện thoại tới oanh tạc.

Quả nhiên.

Liên tục ba cuộc điện thoại, Tiễn Ý Ý đều không nghe.

Khả năng là mẹ Tiễn đã tức đến nổi tung, liền tiếp gọi điện thêm vài cuộc nữa.

Vừa lúc là tan học.

Tiến Ý Ý trực tiếp đem điện thoại nộp lên cho thầy Trương.

Về mặt của cô vừa chính nghĩa, vừa thuần lương.

"Thầy, có người cứ gọi cho em! Thầy nghe hộ em với!"

Thầy Trương: "..."

Lại chơi cái trò gì nữa đây?

Thời điểm điện thoại cầm trên tay Tiễn Ý Ý, lại rung lên một hồi.

Bên trên ghi chú: Tiễn phu nhân.

Thầy Trương nhớ lại tình hình phức tạp trong nhà Tiễn Ý Ý, nhất thời hiểu ra.

Ông cầm lấy nghe điện thoại.

"Tiễn Ý Ý, con xú nha đầu này có biết xấu hổ hay không mà dám cúp điện thoại của tao hả?! Mày có còn chút lễ phép nào không! Trong mắt mày còn có người mẹ này như tao không hả! Tao cảnh cáo mày một lần nữa!"

"Khụ, Tiễn phu nhân phải không ạ?"

Thầy Trương háng giọng một cái, có chút xấu hổ.

"Ông là ai?!"

Thanh âm mẹ Tiễn nhất thời giảm xuống.

Phảng phất cùng người phụ nữ có cái giọng cao the thé có thể phá nát cửa thủy tinh vừa nãy không phải là một.

"Khụ, tôi là chủ nhiệm ban 11 lớp 12, họ Trương."

Thầy Trương nhìn tiểu cô nương đứng trước mặt mình.

Tiểu cô nương có dáng vẻ thành thật, ngoan ngoãn đứng ở nơi đó.

Lại thông minh như vậy.

Thầy Trương bắt đắc dĩ thở dài.

Thôi vậy, ai bảo là học sinh của ông ta đâu.

Hơn nữa Tiễn phu nhân này đích xác là đối với Tiễn Ý Ý rất không tốt, không phải người mẹ có tiếng cũng có miếng gì.

"Là như vậy, Tiễn phu nhân, bạn học Tiễn Ý Ý mang điện thoại tới trường bị thu lại, ngài gọi nhiều cuộc như thế thật sự là ảnh hưởng tới việc lên lớp của chúng tôi. Ngài xem, nếu có chuyện gì thì chờ Tiễn Ý Ý tan học về nhà nói không được sao?"

Mẹ Tiễn vừa nghe tới đối phương là chủ nhiệm lớp, thái độ lập tức biến đổi.

"A, là vậy sao, vậy thầy có thể đem di động đưa cho con gái tôi được không, tôi có chuyện quan trọng..."

Thầy Trương ấn một phát, trực tiếp cắt ngang lời bà ta nói.

Về mặt Tiễn Ý Ý sùng bái, vỗ tay hoan hô.

Thầy ấy đưa điện thoại lại cho cô.

"Được rồi, hiện tại có thể học tập cho tốt chưa. Đừng để chuyện trong nhà làm phân tâm đấy. Lớp 12 rồi, quan trọng nhất là một năm này, đừng có mất tập trung."

"Cảm ơn... thầy ạ."

Tiến Ý Ý vô cùng may mắn, may mắn chủ nhiệm của cô là thầy Trương chứ không phải ai khác. Nếu không thì nói không chừng bây giờ cô phải đi đối mặt với mẹ Tiễn rồi.

Hiện tại có chủ nhiệm lớp làm chứng, cô liền có thể thuận nước đẩy thuyền nói là di động của mình bị thu, vờ như không biết.

Hoàn hảo.

24/12, cũng là một đêm bình yên, Tiễn Mân Văn cùng Điều Nhất Nam đính hôn.

25/12 là chủ nhật, Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành ở nhà làm cá muối, vì lớp 12 khó có thời gian nghỉ cho nên hai người cùng nhau ở trong nhà làm đề thi.

Đột nhiên, điện thoại của Lương Quyết Thành vang lên.

Anh đang chăm chú làm đề, cũng không nhìn đến điện thoại, vẫn là Tiễn Ý Ý ngẩng đầu cắn bút nhắc nhở anh: "Anh có điện thoại kìa."

Lương Quyết Thành tạm dừng làm đề, mắt nhìn màn hình điện thoại, là một dãy số lạ. Anh tùy tay trượt nghe.

"Alo."

"Chào ngài, ngài là người nhà của Lương Hoài Âm nữ sĩ sao?"

"Đây là khu nội trú bệnh viện trung tâm thành phố, Lương nữ sĩ xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, hiện tại ngài có thể đến đây một chuyến chứ ạ?"

Tác giả có lời muốn nói: Tên mẹ Lương của chúng ta thật dễ nghe! Ta rất thích!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118

Editor: Shmily

Lương Quyết Thành thiếu chút nữa muốn điên rồi.

Tình trạng của anh đều dọa đến Tiễn Ý Ý.

Cú điện thoại kia liền để Lương Quyết Thành liên tưởng đến một vài chuyện không tốt lắm, toàn thân gắt gao căng cứng lại, tay nắm chặt thành quyền, móng ngăn ngăn ngủi đều muốn đâm sâu vào trong da thịt.

Tiến Ý Ý vô cùng bất an.

Lúc ấy cô hỏi rõ ràng xong liền giúp Lương Quyết Thành cúp điện thoại, hai người đến cả áo khoác cũng không lấy, thậm chí còn không kịp gọi Lưu thúc đến đón người, trực tiếp xuống lầu gọi xe chạy thẳng đến bệnh viện trung tâm.

Lương Quyết Thành mặc một chiếc áo T-shirt mỏng manh, cả người căng thẳng, Tiễn Ý Ý lo lắng nắm tay anh, thật cẩn thận đem móng tay anh tách ra khỏi lòng bàn tay.

Lòng bàn tay của anh đã hằn lên mấy vết màu đỏ, đều là bởi vì anh dùng lực quá lớn mà tạo nên.

Tiến Ý Ý chỉ có thể đem tay mình nhét vào trong lòng bàn tay của anh, miễn cho khi anh vô thức nắm chặt tay lại làm tổn thương đến chính mình.

"Bác tài, phiền bác chạy nhanh hơn một chút ạ."

Tiến Ý Ý không dám khuyên Lương Quyết Thành cái gì.

Bây giờ có nói cái gì cũng vô dụng.

Trên thế giới này không ai là có thể cảm nhận được chính xác tâm tình của người khác cả, chỉ có khi đem mình đặt cùng vào hoàn cảnh của người đó mới có thể cảm thụ được tất cả.

Tiến Ý Ý với mẹ Lương chỉ gặp nhau có vài lần, quan hệ cũng chỉ có thể nói là không tệ, mẹ Lương là một trưởng bối tốt, đối với Tiễn Ý Ý mà nói, bà như một trưởng bối, cũng như một người bạn, chính cô bây giờ cũng cảm thấy có chút lo lắng không chịu được, huống chi còn là Lương Quyết Thành.

Nếu như là người khác ở phía sau tới khuyên giải Tiễn Ý Ý, cô cũng không có cách nào làm cho mình thật sự tỉnh táo lại.

Cô đã như vậy rồi thì làm sao có thể khuyên nổi Lương Quyết Thành chứ.

Cái cô có thể làm cho anh chính là ở bên cạnh anh mà thôi.

Tài xế lái xe nhìn điểm bệnh viện trên màn hình điện tử, lại nhìn hai người tuổi không lớn ở đằng sau, trên mặt đều trắng bệch, không biết đã gặp phải chuyện gì, dưới chân ông đạp ga hết cỡ, một đường lao nhanh trên dòng xe cộ.

Vốn là con đường dài 40 phút, không đến nửa tiếng liền dừng ở bãi đỗ xe của bệnh viện.

"Cô gái, chàng trai trẻ, đừng khấn trương, không có chuyện gì đâu, thả lỏng một chút, cuộc sống cuối cùng sẽ đối xử tử tế với hai người thôi."

Người lái xe cũng gặp nhiều chuyện như vậy rồi, gặp hai đứa trẻ cả người cứng đờ, bước chân cũng có hơi run rẩy, đầu ông vuron ra ngoài cửa sổ, nghiêng ngả hồ một tiếng với hai người.

"Cảm ơn bác tài ạ!"

Tiền Ý Ý nhanh chóng nắm tay Lương Quyết Thành vọt vào trong thang máy, một đường chạy như điên đến phòng bệnh của mẹ Lương.

Phòng bệnh của mẹ Lương nằm ở khúc quanh, chỉ có một mình bà ở đó.

Theo lý mà nói thì ở đó sẽ thực an tĩnh, vài lần Tiền Ý Ý tới đây cũng không nhìn thấy bệnh nhân nào khác. Sau khi tới phòng bệnh của mẹ Lương còn có thể nhìn thấy bà đang vẽ tranh, còn có khi còn đang ngắt hoa tươi cười.

Hiện tại là mùa đông, nhiệt độ trong không khí giảm xuống vô cùng thấp, hoa cũng khó sống hơn nhiều. Lần trước Tiền Ý Ý đến cửa hàng hoa ở gần đây đặt định kì mỗi tuần một bó tới cho mẹ Lương, bảo đảm rằng hoa trong phòng của bà đều tươi tắn mỗi ngày.

Con người ta có thể dễ dàng chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh xung quanh.

Nếu như mình thả lỏng, ở trong hoàn cảnh thoải mái thì lòng mình cũng sẽ cảm thấy thoải mái, đồng dạng cũng sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của mình.

Nếu như ngày nào cũng khấn trương, xung quanh chỗ nào cũng làm mình cảm thấy khó chịu thì theo thời gian, người khỏe mạnh cũng có thể bị bệnh đến liệt giường.

Mẹ Lương còn đang học chơi game của người trẻ tuổi nữa.

Lương Quyết Thành học được rất nhiều thứ ở Kinh thị, chính anh tự thiết kế ra một trò chơi đơn giản, thể nhưng lại có rất nhiều cách chơi, anh cài vào trong điện thoại của mẹ Lương để khi bà không có việc gì làm thì có thể chơi một chút, vẽ tranh, nghe nhạc, còn có thể lên mạng xem một ít phương diện mỹ thuật.

So với năm ngoái bà chỉ có thể nằm ở viện tiếp thu loại trị liệu kia thì bây giờ ở trong sinh hoạt của bà đã tốt hơn rất nhiều.

Hơn nửa năm rồi mẹ Lương chưa từng phát bệnh, bác sĩ cũng nói là qua hết năm nay bà ấy có thể xuất viện được rồi, nếu không có chuyện gì phát sinh thì cứ hai tháng đến kiểm tra lại một lần là được.

Đám bác sĩ cũng vui mừng khi bệnh tình của mẹ Lương có chuyển biến tốt.

Tuổi của bà không lớn, cũng chỉ mới 35, 36 tuổi mà thôi, bộ dáng nhìn vẫn như là cô gái mới hơn 20, tướng mạo xinh đẹp, lại có tài, con cái vô cùng hiếu thuận. Cái tên Lương Hoài Âm ở khu nội trú này cơ hồ là mọi người đều biết tới. Bác sĩ, y tá ở đây cũng vô cùng tận tình chăm sóc bà.

Hiện tại bà tốt lên, tất cả mọi người đều vui vẻ thay bà.

Khoảng thời gian trước, Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành tới thăm bà, bà còn đặc biệt hưng phấn nói chờ tới khi mình xuất viện sẽ lên mạng mở một cửa hàng bán hàng online, bán một ít tranh mà bà vẽ.

Tiền Ý Ý còn dỗ mẹ Lương là chờ sau khi bà vẽ xong liền có thể tổ chức một triển lãm tranh.

Quang mang trong ánh mắt của mẹ Lương lúc ấy, đến tận khi trở về Tiền Ý Ý vẫn còn có thể cảm giác được bà thực sự hạnh phúc.

Ngoài phòng bệnh, người người chen lấn.

Bệnh nhân của tầng này cơ hồ đều đứng ở bên ngoài, cũng không thiếu người nhà bệnh nhân chen chúc ở đó.

Lương Quyết Thành biến sắc.

Suy nghĩ của Tiền Ý Ý cũng cảm thấy không tốt, hai người xông thẳng lên phía trước, từ trong đám người chen lấn đi vào.

Trong đám đông là phòng bệnh của mẹ Lương.

Căn phòng vốn tràn đầy hơi thở sinh hoạt, giờ đây lại lộn xộn không chịu nổi.

Bình hoa vỡ rơi đầy đất, hoa tươi bị đạp ở dưới chân, cánh hoa rụng tung khắp nơi.

Dưới đất còn có một bức tranh vẽ dở, nhìn qua thì đã hoàn thành được 80%, hiện tại lại bị phân thành hai nửa nằm trên mặt đất lạnh lẽo.

Cửa sổ mở tung ra.

Đồng tử Lương Quyết Thành co rút.

"Mẹ!!!"

Tiền Ý Ý thấy cảnh tượng bên cửa sổ, trong lòng thoáng thất lại, hô hấp trong nháy mắt đều ngừng.

Mẹ Lương mặc một thân quần áo bệnh nhân ngồi ở bên cửa sổ được mở rộng, bà quay lưng lại với đám người, tựa hồ là nghe thấy giọng nói của Lương Quyết Thành, bà liền quay đầu.

Tiền Ý Ý đã từng gặp qua khuôn mặt tươi cười của bà, gặp qua khuôn mặt lúc bà tưởng tượng về tương lai êm đẹp, gặp qua bà muốn ăn đồ không thể ăn nhưng lại phải nhịn đến ủy khuất, thế nhưng chưa từng thấy qua vẻ mặt... tuyệt vọng như thế này.

Hình như bà đang khóc.

Thế nhưng lại không hề có nước mắt.

Trong đôi mắt trống trơn kia giống như tất cả nguồn sống trong nháy mắt đều bốc hơi hết thấy.

Tay chân Tiền Ý Ý không nghe theo sai khiến của cô nữa.

Cô muốn tiến lên, thế nhưng là chân cứ như nhũn ra.

Trạng thái của mẹ Lương thật sự không đúng, bà ngồi ở bên cửa sổ...

"Mẹ!"

Lương Quyết Thành tỉnh táo nhanh hơn cô, anh nuốt xuống nghẹn ngào trong cổ, dùng giọng điệu bình thản nói: "Mẹ ngồi ở đó đừng động đây, con tới đỡ mẹ."

Ánh mắt mẹ Lương dừng ở trên người Lương Quyết Thành, nửa ngày sau mới như ở trong mộng tỉnh lại.

"Thành Thành."

Bà đang cười.

Nụ cười của bà có hơi cứng ngắt.

"Mẹ, trước qua đây đã."

Tiền Ý Ý nhanh tay lẹ mắt đè lại người bên cạnh cô đang muốn trốn đi.

Là Diêu Nhất Lâm

Mới này tất cả sự chú ý của bọn họ đều đặt trên người mẹ Lương, không có chút ý tới sự tồn tại của cô ta trong phòng này.

Diêu Nhất Lâm

Thân là con gái của Diêu Viễn, trước đó có thể nói là trụ cột đắc lực nhất của ông ta, bây giờ cô ta còn dám tìm tới phòng bệnh của mẹ Lương, dám xuất hiện trước mặt bà ấy.

Như vậy thì có thể giải thích rõ nguyên nhân mẹ Lương bị như thế này.

Có thể nói Diêu Nhất Lâm là thay thế phẩm cho Diêu Viễn, ác mộng nhiều năm không thấy nay lại đột nhiên xuất hiện trước mặt bà ấy đã làm bà ấy bị kích thích.

Tuy rằng phần lớn thời gian mẹ Lương đều rất bình thường, thế nhưng bà ấy không phải thật sự hoàn toàn khỏi hẳn. Bà đã trải qua một đoạn thời gian bị bức đến nỗi không muốn sống nữa, tinh thần bị hủy diệt, có lẽ đây là một phương thứ tự vệ của bà ấy.

Diêu Nhất Lâm ở đây, Tiền Ý Ý tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Chuyện này của mẹ Lương, trăm phần trăm chính là do cô ta làm ra!

Diêu Nhất Lâm nói chuyện có bao nhiêu ghê tởm, Tiền Ý Ý cũng đã từng lĩnh hội rồi. Tinh thần của mẹ Lương bị kích thích nhất định là do cô ta đã nói hoặc là làm cái gì đó.

Tuyệt đối không thể để cho cô ta rời khỏi đây!

"Bác sĩ, mau báo cảnh sát! Người này là cố ý, chuyện hôm nay là trách nhiệm của cô ta!"

Tiền Ý Ý chỉ là một nữ sinh nhỏ bé, khí lực không đủ lớn, cô cũng chỉ có thể ngăn lại Diêu Nhất Lâm trong thời gian rất ngắn, chỉ dựa vào một mình cô, căn bản không thể giữ được cô ta, cho nên cô trực tiếp báo bác sĩ, ý tá đem người chặn lại.

Bác sĩ và y tá vội vàng vây Diêu Nhất Lâm vào giữa, căn bản không chịu thả người.

Người này đến thăm mẹ Lương, lúc ấy mẹ Lương cũng không biết cô ta là ai, sau khi cô ta đi vào không bao lâu liền xảy ra chuyện, nếu như không bắt được kẻ cầm đầu vậy thì bệnh viện chắc chắn phải gánh trách nhiệm này.

Diêu Nhất Lâm chật vật bị vây trong đám người, căn bản là không thoát ra được.

"Không phải tôi, tôi chỉ tới thăm dì Lương mà thôi, tôi không biết tại sao bà ta lại như vậy, mấy người mau buông tôi ra!"

Bước chân của Lương Quyết Thành chậm rãi hướng tới chỗ của mẹ mình.

"Mẹ, con cùng Ý Ý tới đây thăm mẹ này, còn mang theo cháo hoa mà a đi làm cho mẹ nữa."

Mẹ Lương vẫn ngồi trên cửa sổ không động.

Thời tiết lạnh giá như vậy, bà ngồi ở trên cửa sổ ngó mặt ra bên ngoài, chỉ mặc một bộ quần áo bệnh nhân đơn sơ, bên ngoài còn không có điều hòa, cả người bà bị đông lạnh đến cứng ngắt.

Ánh mắt của bà cũng không có dấu vết thanh tỉnh, chỉ là miệng vẫn hô lên: "Thành Thành?"

"Con đây."

"Thành Thành, mau chạy đi!"

Nước mắt mẹ Lương lập tức trào ra.

"Thành Thành, mau mang theo em gái con chạy mau lên, hẩn tới rồi!"

Mẹ Lương nói năng lộn xộn: "Hẩn tới rồi! Hẩn là ma quỷ! Hẩn sẽ hại chết hai đứa, Thành Thành, Ninh Ninh!"

Hầu kết Lương Quyết Thành lẫn lộn, cổ họng anh chưa xót, nghẹn ngào nuốt xuống.

"Mẹ, không có chuyện gì, con đã lớn rồi, ai con cũng không sợ."

Nước mắt bà không ngừng rơi xuống.

"Thành Thành, ông bà ngoại con không cần mẹ nữa."

"Sẽ không, bọn họ thương mẹ còn không hết, sao lại có thể không cần mẹ chứ. Mẹ, mẹ mau qua đây, còn giúp mẹ đi tìm bà ngoại có được hay không?"

Lương Quyết Thành từng bước một hướng về phía mẹ Lương tới gần.

Căn phòng này không lớn, chỉ rộng có 30, 40 mét vuông, từ cửa đến cửa sổ cũng chỉ có một đoạn đường ngắn ngủi.

Nhưng một khoảng cách ngắn ngủi như thế, đối với Lương Quyết Thành mà nói thì nó lại giống như dài không có điểm dừng.

Mẹ Lương khóc đến cả người phát run.

"Sẽ không, bọn họ sẽ không cần mẹ nữa."

"Mẹ bị lừa."

"Mẹ cho rằng mẹ có thể tìm được người mình yêu, mẹ rất vui vẻ, Thành Thành, mẹ cho rằng mẹ sẽ có tương lai tốt đẹp. Nhưng mẹ bị lừa, mẹ rất sợ, Thành Thành, mẹ phải làm sao đây? Có phải lúc ấy mẹ nên chết đi mới đúng có đúng không?"

"Hẩn là một tên lừa gạt, là người xấu, Thành Thành, con mau đi đi, mau mang theo Ninh Ninh đi đi! Đừng tới đây!"

Mẹ Lương bỗng nhiên kích động lên.

Tâm của Tiền Ý Ý đều nhắc lên tới cổ họng.

Cô chăm chú nhìn vị trí của mẹ Lương, sợ bà kích động một chút thôi liền có thể gặp chuyện không may.

Tiền Ý Ý nhéo nhéo bóp đùi mình, cưỡng ép cho chính mình tỉnh táo lại.

"Bác sĩ."

Tiền Ý Ý nắm lấy tay một vị bác sĩ trong đó, "Ban này báo cảnh sát có gọi 119 không?"

Ngay từ đầu bác sĩ cũng không hề nghĩ tới sẽ làm ầm ĩ việc này, cho nên mới nãy Tiền Ý Ý bắt được Điều Nhất Lâm, ông có báo cảnh sát thế nhưng không gọi cho cứu hỏa.

"Mau gọi cho cả 119* nữa."

*119 là số điện thoại khẩn cấp để gọi cứu hỏa của Trung Quốc, khác với Việt Nam mình là 114.

Thanh âm của Tiền Ý Ý còn hơi run rẩy.

"Cái tòa nhà này có hơi cao, cháu sợ bà ấy trượt chân ngã xuống bên dưới. Phía dưới phải nhanh chóng có người ở đó. Phấn mọi người dùng chân, đệm gì đó chống đỡ ở dưới một chút, cảm ơn ạ."

Tuyệt đối không thể để cho mẹ Lương xảy ra chuyện gì được.

- - - - -

Shmily: Edit không dễ dàng gì nên các bạn đọc xong có thể vote nhiệt tình cho mình được không ạ! Vote nhiệt tình thì mình sẽ làm nhiệt tình hơn đó nha! Sắp hết truyện rồi nè, còn 29 chương nữa thôi đó!! Truyện này không có ngoại truyện làm mình buồn muốn chết TT. Sắp phải tạm biệt Lương ca và Tiểu Ý Ý rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119

Editor: Shmily

- - - - -

"Bác biết rồi, cháu đừng sốt ruột."

Bác sĩ nhanh chóng đi gọi điện thoại.

Tiền Ý Ý nhắm chặt mắt.

Lúc này cô mới phát hiện, trên mặt mình cũng có nước mắt.

Rất kỳ lạ, tại sao cô lại khóc chứ.

Tiền Ý Ý lau nước mắt, bước lên phía trước một bước.

"Dì ơi."

Trên mặt cô nở một nụ cười tươi.

"Hôm nay đi có muốn ăn cháo hoa không ạ, vừa vặn hôm nay cháu được nghỉ, cháu cùng đi về tranh có được không?"

Mẹ Lương đang kích động liền đưa ánh mắt tới trên người Tiền Ý Ý.

Cô gái nhỏ cười cười nhìn có chút quen mắt.

"Ninh Ninh..."

"Không đúng, không phải Ninh Ninh. Là... là Ý Ý."

Ánh mắt mẹ Lương dần dần hoảng hốt.

"Ý Ý, sao con lại tới đây?"

"Cháu tới bồi đi về tranh nha, di quên rồi sao?" Tiễn Ý Ý cười tủm tỉm tiến lên, cước bộ không nhanh không chậm, hướng tới chỗ bà đi tới, "Trước đó không phải chúng ta đã hẹn nhau rồi sao, tuần này được nghỉ cho nên cháu tới về với di nè."

Mẹ Lương giống như đang suy tư.

Lúc bà suy tư thực sự vô cùng im ắng.

Cùng với người vừa mới kích động ban nãy giống như là hoàn toàn khác biệt.

Tiến Ý Ý còn nói: "Thành tích lần này của Ninh Ninh lại đứng thứ nhất nữa đó ạ. Di quá lợi hại nha, cả Thành Thành với Ninh Ninh đều là hạng nhất, khả năng là nhà mình sẽ có tới hai thủ khoa tương lai ạ."

Mẹ Lương còn chưa phản ứng kịp Tiễn Ý Ý đang nói cái gì thì đã không tự chủ được mà nở nụ cười.

"Thành Thành của di, cả Ninh Ninh nữa đều là giỏi nhất!"

"Phải đấy ạ, bọn cháu còn sắp thi đại học nữa đó, di, di đoán xem Thành Thành có thể thi được bao nhiêu điểm đây ạ?"

Tiến Ý Ý cười tủm tỉm hỏi.

Mẹ Lương cúi đầu tự hỏi.

"Di cảm thấy Thành Thành có thể thi được 700 điểm."

"Thật trùng hợp, cháu cũng nghĩ như vậy đấy." Tiễn Ý Ý chỉ chỉ Lương Quyết Thành, "Di ấy nói anh sẽ thi được 700 điểm liền đấy, anh thấy thế nào?"

Lương Quyết Thành có thể nhìn ra tình huống của mẹ mình có chuyển biến tốt, kích động đã qua đi, hiện tại toàn thân đều chỉ chú ý tới phương diện học tập của con trai mình, cũng không còn kích động như trước nữa.

Anh cảm kích nhìn Tiễn Ý Ý.

"700 sao đủ, con có thể thi được 720 điểm, mẹ có thể giúp vẽ chân dung của con, treo ở trong lớp để bạn học muốn thi tốt có thể tới lấy con một lấy."

Mẹ Lương bị chọc cười.

Trên mặt bà còn có nước mắt, thế nhưng bộ dáng cười rộ lên vừa ngây thơ vừa giống cô gái nhỏ đang vui vẻ.

"Được, mẹ sẽ vẽ cho Thành Thành."

Tiến Ý Ý cũng nhẹ nhàng thở ra.

Cô chạy tới bên người mẹ Lương.

"Di ơi, di mau lại đây cùng ăn cháo hoa với cháu đi, cháu với Thành Thành lúc tới quên mặc áo khoác, di giúp bọn cháu đi mở điều hòa lên được không?"

Mẹ Lương hoàn toàn bị dời lực chú ý.

"Trời lạnh như vậy, làm sao lại không mở điều hòa chứ. Căn thận bị cảm lạnh đó, hai đứa đều đã là năm cuối rồi, không thể bị bệnh nha."

Tay mẹ Lương chống trên cửa sổ.

Bà muốn xuống.

Tốt quá rồi.

Tiến Ý Ý yên tâm.

May mắn là không xảy ra chuyện gì không thể văn hồi.

"Nhường đường, nhường đường, cho tôi vào!"

Người bên ngoài có hơi chen lấn, đột nhiên một nam nhân từ ngoài chui vào trong.

Nam nhân trung niên ăn mặc tây trang chỉnh chu, vốn là cách ăn mặc của người tinh anh trong giới, thế nhưng chen lấn ở trong đám người một vòng, trông hẳn ta lại có chút chật vật, vẻ mặt hẩn tức giận, bộ dáng cũng là vội vã chạy tới.

"Mấy người mau tránh ra, tôi là Lương Hoài Âm* ... Tôi là cha ruột của con cô ta! Mấy người mau tránh ra để tôi vào!"

* Đoạn này Diêu Viễn định nói là "Tôi là.... Lương Hoài Âm " Thế nhưng tiếng Trung thì Lương Hoài Âm lại đặt ở phía trước, ví dụ như Lương Hoài Âm chồng -> Chồng của Lương Hoài Âm. Vậy nên ở đây không phải ông ta nói ông ta là Lương Hoài Âm đâu nhé.

Mẹ Lương mới khôi phục một chút huyết sắc, trên mặt đã nhanh chóng trắng bệch trở lại.

So với ban nãy bị Diêu Nhất Lâm gọi lại ác mộng lúc trước, thanh âm này chỉ vồn vện có hai câu thôi đã triệt để kích thích mẹ Lương.

"Hắn... Hắn quả nhiên đã đến rồi."

Ánh mắt mẹ Lương từ hoảng sợ rơi vào trong tuyệt vọng, cuối cùng đắm chìm trong một mảnh nước lạnh.

"Hắn tới rồi."

"Thành Thành, Ninh Ninh, hai đứa mau đi đi."

Miệng nhỏ của mẹ Lương đang ni non cái gì đó, đồng thời hai tay bà không ngừng vung lên, như là đang xua đuổi thứ gì.

Thân thể bà phát run, ngồi ở trên cửa sổ cũng không vững nữa, lung lay như sắp đổ.

"Dì Lương!"

Tiền Ý Ý vươn tay ra, thế nhưng lại không dám nắm lấy bà.

Hai tay mẹ Lương không ngừng hoạt động.

Giống như là trước mắt bà đang có một con ác mộng nào đó, hay là nói trước mặt bà là tuyệt cảnh mà bà không dám nhìn thẳng.

Lương Quyết Thành bước nhanh tới, một phen dùng lực bắt lấy cánh tay của mẹ Lương.

"Mẹ! Bình tĩnh một chút, đừng sợ, không có việc gì cả."

Tay của mẹ Lương bị Lương Quyết Thành nắm được, thế nhưng nửa người của bà đều treo ở bên ngoài cửa sổ, Lương Quyết Thành sợ tới mức không dám nói lỏng tay.

"Các người thả con gái của tôi ra! Xảy ra chuyện gì vậy! Không phải tôi bảo con gái tôi đến nói chuyện với bọn họ sao, sao mấy người lại bảo án con gái tôi!"

Thanh âm Diêu Viễn càng ngày càng gần.

Hắn xô tất cả bác sĩ ra một bên.

"Lập tức buông con gái tôi ra, nếu không tôi sẽ khiếu nại mấy người."

"Tiên sinh, con gái của ngài mang đến áp lực tinh thần lớn cho bệnh nhân của chúng tôi, chúng tôi nghi ngờ cô ta nói điều gì đó kích thích tới cô ấy. Hiện giờ chúng tôi không thể thả người đi, chờ cảnh sát tới tự dung sẽ xử lý chuyện này."

"Con gái của tôi chỉ nói với cô ta có hai câu, đây là hiểu lầm, mấy người không cần nhúng tay!"

"Giữ lấy mẹ anh."

Lương Quyết Thành kéo Tiền Ý Ý qua, đem tay của mẹ Lương nhét vào trong tay cô.

Ngay sau đó, Lương Quyết Thành trực tiếp đi nhanh tới cửa, nhắc chân hung hăng đạp một cái.

Diêu Viễn đang nói lớn trước mặt các bác sĩ tự dung bị một lực đạo từ đâu đập cho bay lên, trực tiếp đập vào trong đám người, té âm xuống.

"Họ Diêu kia."

Về mặt Lương Quyết Thành âm trầm như bầu trời đầy mây đen dày đặc trước cơn giông tố.

"Tôi sẽ giết ông."

Đáy mắt thiếu niên đều là tơ máu, thời điểm anh cất lên những lời này, ngữ điệu từng câu từng chữ cơ hồ không còn là uy hiếp nữa, mà là đang thông báo cho ông ta một câu.

Diêu Viễn ngã lăn trên đất, trên người còn ê ẩm đau liên bị ánh mắt kia của Lương Quyết Thành dọa đến.

Không xong. Hấn quên mất là đứa con trai này từng giết người.

Năm đó vì cứu mẹ của mình mà anh đã đẩy ngã cha dưỡng, ngã một cái liền chết người.

Bây giờ sẽ không phải tới lượt hấn chứ?

"Không phải, Quyết Thành, con hiểu lầm rồi. Ta chỉ là tới thăm mẹ con, chị con không phải cũng tới rồi sao. Khả năng là con bé không biết cách nói chuyện cho nên khiến mẹ con không vui, mẹ con đại nhân đại lượng, là trưởng bối không nên so đo với một tiểu cô nương. Cũng chẳng phải chuyện gì to tát mà."

Diêu Viễn ôm bụng đứng lên, điều đầu tiên làm là trấn an Lương Quyết Thành.

Hấn cảm thấy, Lương Quyết Thành thực sự sẽ giết hấn.

Cái cảm giác này chính là cảm giác báo trước khi chết.

Cùng những cảm giác trong quá khứ hấn gặp không giống nhau.

Không thể để Lương Quyết Thành thật sự tới gần mình được, phải động thủ trước.

"Ta và mẹ con có thể nói vài câu được không?"

Tiền Ý Ý nắm chặt tay mẹ Lương, cũng không dám thả lỏng.

Toàn bộ trọng lượng cơ thể cô đều dồn về phía sau, cố gắng đè nặng xuống để tránh khi mẹ Lương động đậy sẽ rơi ra bên ngoài.

Toàn thân Lương Hoài Âm đều đang phát run.

Không chỉ là đơn thuần run lên, thân thể bà ấy đang đưa cường độ càng lúc càng lớn. Các bác sĩ, y tá cũng sợ kích thích đến bà cho nên cũng không dám tùy tiện xông lên, thế nhưng cũng không thể để cho một mình Tiền Ý Ý giữ lấy người được. Trong nhất thời, bên trong phòng bệnh là một mảnh hỗn loạn.

Diêu Viễn lại bị đánh.

Căn bản là Lương Quyết Thành không không chế được bản thân mình nữa, một đám đi qua, nửa bên mặt của Diêu Viễn đều sưng phù lên.

Một quyền nữa lại giáng xuống mặt ông ta.

Đánh đến mức đầu ông ta ong cả lên.

"Ta là cha của..."

Lời còn chưa dứt, Lương Quyết Thành lại tiếp tục thêm một quyền nữa.

Lần này liền đánh cho mặt Diêu Viễn lồm hồm xuống, biến dạng cả đi.

Diêu Nhất Lâm ban nãy bị bác sĩ, y tá đè lại, bây giờ đã được thả ra, nhìn chung quanh một chút, liền hướng tới chỗ mẹ Lương.

"Di Lương! Di Lương! Di nhanh quân con trai của đi đi! Hấn đánh cha của hấn!"

Diêu Nhất Lâm một lời lại một lời nói tiếp: "Di, tôi biết là đi có bệnh, thế nhưng đi cũng phải quân giáo con trai gì cho tốt đi chứ! Làm gì có đứa con nào dám đánh cả cha mình!"

"Không cần miệng liền đến phiên tôi đánh cô!"

Thanh âm Tiền Ý Ý cũng bao hàm sự uy hiếp vô tận.

Diêu Nhất Lâm sững sốt.

Tiền Ý Ý cũng có thể nói ra mấy lời này?

Cô...

Nếu như đây là lời mà Tiền Ý Ý chính miệng nói ra, có khả năng cao là cô sẽ trực tiếp động thủ.

Diêu Nhất Lâm không cam lòng.

Cô ta nhìn về phía mẹ Lương.

Trạng thái bây giờ của mẹ Lương còn tệ hơn lúc này.

Hoặc là nói, bà đã rơi vào trạng thái hoàn toàn không có cách nào đánh thức được nữa.

Cả người bà run lên đến lợi hại, Tiền Ý Ý liều mạng dùng hết sức bình sinh kéo cả hai người vào trong, không để thân thể mẹ Lương có khả năng trượt ra ngoài.

Thế nhưng sức lực của cô rất yếu, dựa vào một chút khí lực như thế cũng không thể nào cầm cự được lâu.

Bác sĩ, y tá thấy tình huống như vậy nhưng lại không dám tới gần mẹ Lương, sợ kích thích bà một chút thôi bà sẽ trực tiếp ngã ra bên ngoài cửa sổ.

"Cảnh sát chưa tới sao?"

"Cứu hòa nữa?"

"Nhường đường một chút, tôi là con gái của bà ấy!"

Thời điểm Tiền Ý Ý đang cố hết sức giữ lấy mẹ Lương, giống như là nghe thấy âm thanh của Lương Nguyệt Ninh.

Cô cũng không dám phân tâm.

"Anh hai!"

Thật sự là Lương Nguyệt Ninh.

Lúc cô bé đang nằm ở nhà thì hàng xóm Diệc Văn bên cạnh tới gõ cửa, không nói hai lời liền lôi kéo cô đi, nói là mẹ Lương đã xảy ra chuyện.

Diệc Văn nói rất uyển chuyển, hẳn nói là nghe nói mẹ Lương phát bệnh, cho nên muốn mang cô đi xem một chút.

Lương Nguyệt Ninh cũng không biết làm sao Diệc Văn biết được chuyện này, thế nhưng là trừ theo hẳn nhanh chóng tới bệnh viện thì cô cũng không dám nghĩ cái gì nữa.

Mà cũng xác thực là mẹ Lương đã xảy ra chuyện.

Anh hai của cô bé từng đâm một roi xuống trên mặt Diêu Viễn, còn có đứa con gái kia của Diêu gia đang giương miệng nói gì đó với mẹ.

Nước mắt Lương Nguyệt Ninh làm tèm mắt cô bé mơ hồ.

"Mẹ!"

"Ninh Ninh chạy mau, Ninh Ninh!"

Lương Hoài Âm hình như là có phản ứng với thanh âm của con gái mình, dùng lực xua tay với cô bé.

Khí lực của Tiền Ý Ý không lớn, trực tiếp bị động tác của bà làm cho lao đảo một cái.

"Hắn tới rồi, Thành Thành của mẹ, Ninh Ninh của mẹ phải làm sao đây, làm sao đây, mẹ sống không nổi nữa, con của mẹ phải làm sao đây!"

Mẹ Lương đang khóc.

Bà khóc đến đau đớn.

Tiền Ý Ý bỗng dưng nghĩ tới, năm ngoái Lương Quyết Thành có nói với cô là ban đầu mẹ Lương vừa sinh Lương Nguyệt Ninh chưa được bao lâu đã bị Diêu Viễn vứt bỏ, cùng đường, cuối cùng liền mang theo cô bé thiếu chút nữa nhảy sông.

Tiền Ý Ý cảm thấy trạng thái bây giờ của mẹ Lương rất giống với bộ dáng của bà do cô tưởng tượng được lúc Lương Quyết Thành nói ra những lời kia.

Muốn chửi bậy!

Tiền Ý Ý luống cuống tay chân nhào lên sống chết ôm lấy mẹ Lương.

Nếu mẹ Lương ngã ra bên ngoài thì ít nhất còn cô còn có hai chân để người khác giữ lấy!

Quả nhiên thân thể của bà dưới cơn kích động liền đổ ra phía bên ngoài.

Tiền Ý Ý gất gao nhắm mắt lại.

"Lương Quyết Thành!!!"

Tiếng hét chói tai của thiếu nữ bao hàm nỗi sợ hãi.

"Anh mau tới đây!!!"

Còn không tới, cả mẹ lẫn vợ anh đều không còn nữa bây giờ!!!

Tác giả có lời muốn nói:

Lương Quyết Thành: Anh tới đây, vợ!

Shmily: Ấy da, mình sắp phải thi học kì rồi!! Dù bạn vẫn cố ra đề cho các chị em nè!! Thương mình thì vote nhiệt tình, cmt nhiệt tình cho mình nha!!!

Chúc các chị em chưa thi thì thi cho thật tốt, đạt kết quả cao nhất! Chúc cho các bạn đã thi rồi có một mùa hè thật vui vẻ! Chúc cho các em lớp 9 có thể thành công thi vào trường cấp ba mà mình mong muốn! Chúc cho các anh chị năm cuối có những bức ảnh kỷ yếu thật đẹp và sẽ đạt kết quả cao trong kỳ thi quan trọng nhất cuộc đời mình! Cảm ơn các bạn rất nhiều!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120

Editor: Shmily

Lương Quyết Thành dùng tốc độ nhanh nhất lao tới ôm chặt lấy Tiễn Ý Ý.

Thân thể của mẹ Lương được Tiễn Ý Ý lôi kéo còn đang chơi vui bên ngoài cửa sổ, các bác sĩ y tá ba chân bốn cẳng chạy vội tới đem người kéo vào bên trong. Tiễn Ý Ý với mẹ Lương tưởng chừng như sắp rơi xuống đến nơi rồi, cuối cùng cũng được mọi người dùng hết sức kéo lên.

Mẹ Lương với Tiễn Ý Ý được kéo vào bên trong, cả hai người trực tiếp ngã nhào trên đất.

Tiến Ý Ý còn chưa tỉnh hôn, tay vẫn đang nắm thật chặt lấy mẹ Lương, mà hông của cô được Lương Quyết Thành gắt gao ôm vào trong ngực.

Cô nín cả nửa ngày, cuối cùng vẫn đem một ngụm khí ở cổ họng phát tiết ra ngoài.

Dọa dọa dọa dọa chết tôi rồi a a a!!!!

Cô chưa từng gặp qua chuyện đáng sợ như thế đâu!!!

Nếu mọi người không kịp chạy tới, cô với mẹ Lương chắc chắn là sẽ về với đất mẹ thật luôn rồi!!!!

Điều Viễn chết tiệt, Điều Nhất Lâm chết tiệt!!!

Lúc này Tiễn Ý Ý mới cảm giác được cả người mình đều là mồ hôi, tay chân cũng chẳng có chút khí lực nào cả, cả người mềm nhũn dựa vào trong lòng Lương Quyết Thành, không làm cách nào cử động được.

Mẹ Lương bị các bác sĩ đè lại tiêm một mũi an thần, hai y tá nhanh chóng giữ chặt lấy Điều Nhất Lâm.

Nói cho cùng thì người làm mẹ Lương kích động chính là Điều Nhất Lâm.

Các bác sĩ y tá đều biết, nguyên nhân chủ yếu của chuyện này là do Điều Nhất Lâm gây ra. Ngay từ ban đầu là do cô ta kích thích bà, cuối cùng cũng là do cô ta kích thích tiếp, mẹ Lương là người có thể tùy tiện kích thích sao?!

Huống chi là còn người đàn ông trung niên kia nữa, bị con trai của bệnh nhân đánh cho một trận, nếu chuyện này nhất định phải có một người gánh trách nhiệm, thì đó chắc chắn phải là Điều Nhất Lâm.

Tuyệt đối không thể để cho cô ta chạy, phải giao lại cho cảnh sát.

Tình huống hỗn loạn một phen, Lương Nguyệt Ninh vội vàng nhào tới ôm mẹ Lương khóc một trận.

Cô bé thực sự sợ hãi.

Từ nhà tới đây, tin tức cô biết được từ Diệc Văn quá ít, chỉ biết là mẹ mình xảy ra chuyện, thế nhưng cụ thể là chuyện gì thì Diệc Văn cũng không biết.

Vừa đến đã nhìn thấy mẹ mình với chị Ý Ý thiếu chút nữa ngã ra bên ngoài cửa sổ.

Hù chết cô rồi!!

Đến cùng thì cô bé tuổi còn nhỏ, mới chỉ là một tiểu cô nương 16 tuổi chưa trải sự đời mà thôi, cô bé ôm mẹ mình khóc đến mức không kịp thở.

Khí lực từ tay và chân của Tiễn Ý Ý dần dần hồi phục, cô từ trong lòng Lương Quyết Thành giãy dụa đứng lên, vỗ vỗ anh.

Trạng thái của Lương Quyết Thành thật sự không tốt chút nào, thần kinh anh căng chặt, bất luận ai đi nữa cũng có thể nhìn thấy một trận phong ba ở đáy mắt anh.

Tiến Ý Ý đứng dậy rồi, Lương Quyết Thành xác định tiểu cô nương trong ngực mình không xảy ra chuyện gì, lúc này mới đỡ em gái mình dậy, cùng đi xem tình hình mẹ Lương.

Mẹ Lương dưới tác dụng của thuốc an thần đã dần dần yên tĩnh lại.

Những người đứng ở bên ngoài phòng bệnh xem kịch đã bị đuổi đi.

Đây không phải chuyện nhỏ gì, một khi làm lớn lên thì chắc chắn sẽ lên báo.

Trong phòng chỉ có bác sĩ, y tá đang giữ chặt lấy Diêu Nhất Lâm, còn có Diêu Viễn bị Lương Quyết Thành đánh cho không động dậy được.

Duy chỉ có một người duy nhất có thể nói là người ngoài chính là Diệc Văn.

Hắn vẫn đứng ở cửa phòng, không bước vào.

Chỉ giống như là một người hàng xóm không hơn không kém, đơn thuần là đưa cô gái nhỏ ở sát nhà mình đến bệnh viện mà thôi.

Mẹ Lương yên tĩnh lại, Lương Quyết Thành với Lương Nguyệt Ninh cũng đều trầm mặc.

Ánh mắt hai anh em đều rơi vào trên người Diêu Nhất Lâm.

Diêu Nhất Lâm cũng không nghĩ tới mẹ Lương thiếu chút nữa sẽ rơi từ trên này xuống.

Tầng lầu ở đây không thấp, một khi rơi xuống thì chính là mạng người.

Cô ta chột dạ tránh đi ánh mắt của hai người.

"Thằng con bất hiếu!"

Mặt Diêu Viễn bị đánh cho sưng vù, bụng bị anh hung hăng đập một trận, thất vất và mới tỉnh dậy được, nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Bước chân của Lương Quyết Thành hướng với vị trí của ông ta.

Cơ thể của Diêu Viễn rõ ràng là hơi co quắp lại.

Đứa con trai này của ông ta quả thực là một kẻ điên.

Trên đời này làm gì có đứa con nào như vậy, đem cha mình đè xuống đất đánh? Hơn nữa ánh mắt lúc ấy của Lương Quyết Thành, rõ ràng là thật sự muốn giết chết ông ta.

Hệt như là luật pháp cũng không quản được sự thô bạo của anh vậy.

Lúc trước là bị Lương Nguyệt Ninh đập một đĩa thức ăn lên đầu, còn đập đến sứt cả trán, bây giờ tới lượt Lương Quyết Thành trực tiếp động thủ, Diêu Viễn hung hăng cắn răng. Cái này mẹ nó là tám đời xui xẻo sao?! Cmm, cặp anh em này là loại điên loạn gì?!

Nữ nhân Lương Hoài Âm này, rõ ràng là tính tình nhu nhược, là một tiểu cô nương đơn thuần, làm sao có thể dạy ra hai đứa con như thế này?!

Diêu Viễn vừa nghĩ đến mình mới bị Lương Quyết Thành đè xuống đánh cho một trận, còn có ánh mắt của anh dọa đến mức ông ta phải khiếp sợ, trong lòng liền cực kỳ không thoải mái.

Thế nhưng lúc Lương Quyết Thành chuyển hướng đi tới chỗ của ông ta, ông ta liền sợ hãi.

Tên Lương Quyết Thành này chính là kẻ điên.

Ông ta không thể trực tiếp mặt đối mặt xung đột với anh được.

Một Lương Quyết Thành còn không đáng sợ, đáng sợ chính là phía sau một tên điên này còn có Tiền Ý Ý của Tiền gia.

"Nhìn thấy cái cửa sổ kia không?"

Lương Quyết Thành đi tới trước mặt Diêu Viễn, nhìn qua vô cùng bình thản.

"Vừa nãy mẹ và bạn gái tôi thiếu chút nữa vì con gái ông mà rơi xuống, nhìn thấy không?"

Diêu Viễn áp ứng: "Đây... đây không phải là còn chưa rơi xuống sao? Mẹ con tinh thần có chút vấn đề, tự mình sợ hãi thiếu chút nữa rơi xuống, cũng không thể trách chúng ta được, chúng ta chỉ là đến thăm cô ấy mà thôi."

"Mẹ tôi nhiều năm nay vẫn tốt, cũng không xảy ra bất cứ chuyện gì cả, vì sự tới thăm vô tình của mấy người mà thiếu chút nữa đã mất mạng?"

Lương Quyết Thành đang cười.

Thế nhưng ý tứ của anh lại không có vẻ gì là đang cười, anh tựa như phủ thêm cho mình một lớp da của lệ quỷ tới từ âm tào địa phủ đến đây lấy mạng ông ta, khiến cho người khác nhìn vào liền thấy run sợ trong lòng.

"Diêu Viễn, nhảy xuống."

Diêu Viễn còn cho rằng mình nghe nhầm rồi.

"Con, con nói cái gì?"

Lương Nguyệt Ninh đã lau sạch nước mắt, nhìn mẹ Lương đang nằm im lặng ở trên giường, xoay người lại.

Giờ khắc này, cảm xúc của cô bé và Lương Quyết Thành vô cùng giống nhau.

"Ý của anh hai tôi là, ông, từ cánh cửa kia, nhảy xuống."

"Còn chị nữa." Lương Nguyệt Ninh nhìn chằm chằm Diêu Nhất Lâm, ánh mắt mười phần bất thiện, "Người kích thích mẹ tôi là chị đúng không. Vậy thì cũng có phần của chị nữa."

"Không phải, mấy người đây là điên hết rồi sao?" Sắc mặt Diêu Nhất Lâm biến đổi, "Các người là đang cố ý giết người! Cố ý mưu sát!"

"Đúng vậy đấy, giết người thì đã thế nào?" Lương Nguyệt Ninh cùng anh trai mình đều cùng một dạng, khoe miệng không có nửa điểm ý cười, thanh âm cũng khô khốc, "Mấy người không biết xấu hổ tới đây bức tính mạng của mẹ tôi, hiện tại chúng tôi bức trở về còn không được nữa sao?"

"Mạng của mấy người quan trọng, thế mạng của mẹ tôi không quan trọng à?"

"Cái này không giống." Diêu Nhất Lâm hốt hoảng nói, "Chị cũng không biết bệnh của di lại nặng như vậy, chỉ là vô ý mới để xảy ra loại chuyện này. Chúng ta chỉ là người vô tội, em cũng biết mẹ em bị bệnh mà, chính di ấy tự phát bệnh, ai có thể không chê chứ? Hơn nữa chị cũng rất tôn trọng di ấy, di ấy suýt gặp chuyện không may, chị cũng vô cùng lo lắng sợ hãi. Nguyệt Ninh, em thật sự là hiểu lầm chúng ta rồi."

"Có hiểu lầm hay không cũng không quan trọng." Lương Nguyệt Ninh lạnh lùng nói, "Hiện tại cái tôi cần là sự công bằng."

Ngay từ lúc Diêu Nhất Lâm xuất hiện, không biết đã nói gì với mẹ Lương mà để bà ấy bị kích thích đến mức ra đến cửa sổ ngồi, thiếu chút nữa là rơi từ tầng cao xuống.

Lương Quyết Thành với Tiền Ý Ý vất vả lắm mới hóa giải được nguy cơ, thế mà Diêu Viễn lại chạy tới kích thích thêm.

Nhờ ơn ông ta mà tâm tình vừa mới buông lỏng của mẹ Lương đã lập tức cảm thấy sợ hãi.

Cuối cùng chính là một câu nói đánh thẳng vào tâm người ta kia của Diêu Nhất Lâm.

Tính mạng của mẹ Lương, thậm chí là cả tính mạng của Tiền Ý Ý, suýt chút nữa đã gặp nguy hiểm rồi.

"Lương Nguyệt Ninh, mày điên rồi, mày có biết tao là ai không! Tao là chị mày đấy, đó là cha của chúng ta! Mày với Lương Quyết Thành đều là hai kẻ điên, lại tính toán ép cha và chị gái mình nhảy lầu sao? Các người quả thực là một lũ súc sinh! Một chút nhân tính cũng không có!"

Diêu Nhất Lâm chửi ầm lên.

Tiền Ý Ý nghe đến đó, miệng há hốc.

"Ý của cô là, không phải bọn họ thì được đúng không?"

"Vậy thì cứ xem như đây là do tôi nói đi."

Diệc Văn vẫn đứng ở cạnh cánh cửa, nho nhã lễ độ. Hắn đưa tay gõ cửa mấy tiếng, đem lực hấp dẫn của mọi người tập trung lại trên người hắn, lúc này hắn mới chậm rãi nói: "Điều tiên sinh, Điều tiểu thư, mời hai vị tự mình nhảy từ nơi này xuống."

"Không phải hai anh em của Lương gia ép, là tôi, Diệc Văn, ép hai người."

"Nhảy đi."

Tiền Ý Ý nhưm mày.

Diệc Văn này thế mà lại có cùng suy nghĩ với cô nha. Không tệ!

Quan hệ của Lương gia với Điều gia có thể đề xuống được, thế nhưng vấn đề quan trọng ở đây là quan hệ máu mủ.

Hôm nay nếu như Lương Quyết Thành với Lương Nguyệt Ninh thật sự cưỡng bức Điều Viễn cùng Điều Nhất Lâm nhảy lầu thì về sau nếu quan hệ này bị bại lộ, không biết sẽ có bao nhiêu người muốn chọc vào cột sống của hai người họ.

Cho nên chuyện này chắc chắn không thể để Lương Quyết Thành và Lương Nguyệt Ninh làm.

Nếu chuyện này do cô làm thì sẽ không sao cả, cô là bạn gái của Lương Quyết Thành, thế nhưng vẫn chưa đính hôn, chỉ coi như là một nửa là người của Lương gia, còn lại vẫn thuộc về Tiền gia.

Diệc Văn cũng không sao cả, nam nhân không biết xấu hổ này hơn Lương Nguyệt Ninh đến năm, sáu tuổi, muốn có thân phận có thân phận, muốn có quyền lợi có quyền lợi, để hắn ra mặt thì càng tốt hơn. Bất quá.

Tiền Ý Ý cười cười bẻ bẻ đầu ngón tay.

"Chuyện này thú vị nha, thêm tôi nữa được không."

"Điều tiên sinh, Điều tiểu thư, người hôm nay bức hai người nhảy lầu là Diệc Văn tiên sinh, và tôi."

"Nếu có lỡ ngã chết thì oan có đầu nợ có chủ, biết tìm tới ai chưa?"

Diệc Văn có chút bất đắc dĩ: "Tiền tiểu thư, đừng nói là về sau sẽ còn bị mấy thứ ghê tởm này gây rối nữa nhé."

Tiền Ý Ý nhún vai: "Anh có thể mời thầy trừ tà về."

"Ý kiến hay."

"Chị em dâu" còn ở ngay trước mặt người ta thảo luận xem làm thế nào để sau khi bọn họ chết sẽ hồn phi phách tán.

Điều Viễn quả thực không dám tưởng tượng.

Tiền Ý Ý là bạn gái Lương Quyết Thành, tuổi lại còn nhỏ, có chút xúc động cũng là điều bình thường.

Thế nhưng Diệc Văn thì sao?

Là gia chủ của Diệc gia, năm nay đã 23 tuổi rồi, hắn không chỉ đơn thuần là một người trưởng thành phải chịu luật pháp của người trưởng thành. Nếu như người này cũng hồ nháo theo, vậy chẳng phải đây sẽ là một đại nhân vật không có ai quản được sao?

Hai đại nhân vật một lớn một nhỏ đem sát chiêu dùng trên người bọn họ, đây không phải là đang bức bọn họ đi chết à?

"Diệc tiên sinh, chuyện này chỉ là hiểu lầm..."

Điều Viễn nom nớp lo sợ.

"Tôi không cần biết đây có là hiểu lầm hay không. Tôi chỉ biết là ông phải chết."

Trong nụ cười kia của Diệc Văn có một chút nguy hiểm không nói ra được.

"Điều tiên sinh, tự mình nhảy hay là tôi gọi người giúp ông nhảy?"

Đồng tử Điều Viễn co rút lại: "Diệc tiên sinh, ngài thật sự là muốn nổi điên theo đám trẻ ranh kia sao!"

Diệc Văn thả lỏng cổ tay áo.

"Tôi biết rồi, thì ra Diêu tiên sinh chọn phương án hai."

Rất nhanh, phía sau Diệc Văn xuất hiện mấy người đàn ông cao lo lực lưỡng, nghe theo phân phó của hắn liền nâng Diêu Viễn đi tới chỗ cửa sổ ban này mẹ Lương thiếu chút nữa té xuống, dùng lực ném ông ta xuống.

"A a a a giết người là phạm pháp!!!"

"Mau dừng tay lại, đây là cố ý giết người!!!"

"Các người điên rồi sao!!!"

Các bác sĩ và y tá ở đây cũng sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, đầu óc không chuyển động nổi.

Đây đều là những kẻ điên gì đây! Là kẻ điên nào đây!!!

Diêu Nhất Lâm mở to mắt nhìn cha mình bị mấy tên đàn ông cao to lực lưỡng dùng lực hất tung ra bên ngoài cửa sổ, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch: "A a a a a a a!!!"

"Đến lượt cô, Diêu tiểu thư."

Vệ sĩ lực lưỡng không có vẻ gì là thương hương tiếc ngọc, mặc kệ Diêu Nhất Lâm chỉ là một cô gái cũng trực tiếp khiêng cô ta đến cửa ném xuống.

Tiếng kêu của hai cha con cô ta thảm thiết đến xuyên thủng cả tầng mây.

Bác sĩ cùng y tá chưa từng thấy qua loại thảm án này, vài người sợ tới mức chân mềm nhũn, động cũng không động được.

Lương Quyết Thành với Lương Nguyệt Ninh cũng có chút đờ ra.

Cả hai người cũng không nghĩ tới Diệc Văn với Tiễn Ý Ý lại hành động mạnh mẽ như vậy.

Nói ném là ném?

Tiến Ý Ý vỗ vỗ cánh tay Lương Quyết Thành, ý là bảo anh cứ an tâm.

Sau đó cô mới chậm rãi ung dung dựa vào cửa sổ, thò đầu xuống bên dưới kêu to một tiếng chào hỏi.

"Diêu tiên sinh, Diêu tiểu thư, cảm giác thế nào?"

Nệm bảo hộ đàn hồi đang tiếp cận ngay ở vị trí gần mặt đất, Diêu Viễn với Diêu Nhất Lâm nằm trong tấm nệm bảo hộ đó thất điên bát đảo.

*Chả biết nói thế nào chứ đại loại là cái nệm dùng khi có người nhảy lầu từ trên cao xuống ấy.

Trái tim của hai người lúc bị ném xuống đều muốn ngừng đập.

Bọn họ còn thật sự cho rằng Diệc Văn muốn giết người.

Đây là một tên so với Lương Quyết Thành còn điên hơn.

Cũng may.

Hắn không có giết người.

Thế nhưng cũng dọa cho bọn họ phát sợ.

Thật chí còn không có dũng khí ngẩng đầu lên liếc nhìn người ở trên đó.

Tiến Ý Ý ung dung nói vọng xuống: "Yên tâm đi, sẽ không để hai người chết như thế đâu. Nợ của chúng ta còn chưa có tính xong mà."

- - - - -

Shmily: Halo các tình yêu, mình thi xong rồi đây!! Mấy ngày không ra chương mới thôi mà lúc edit đã cảm thấy hơi gượng gượng với mỗi tay muốn chột rồi!!! Các tình iu có nhớ mình không nà??? <3

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 121

Editor: Shmily

Mẹ Lương xảy ra chuyện này khiến tinh thần luôn không ổn định, qua thật nhiều ngày sau mới chậm rãi bình ổn trở lại, lúc ấy mới biết được cụ thể là xảy ra chuyện gì.

Lúc ấy Diêu Nhất Lâm với Diêu Viễn là cùng nhau tới, thế nhưng Diêu Viễn không đi vào mà chỉ để Diêu Nhất Lâm vào gặp Lương Hoài Âm.

Chủ yếu là bởi vì nghe Tiễn Mân Văn nói là đối với hai anh em Lương Quyết Thành thì người quan trọng nhất chính là mẹ Lương.

Chẳng sợ Tiễn Ý Ý có bao nhiêu lợi hại đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được quyết định của Lương Hoài Âm. Chỉ cần bà ấy tiếp nhận lời xin lỗi của Diêu gia, đồng ý để ông ta mang người về nhà thì lý do khoái thác trước đó liền có thể thay đổi.

Tự mình ép người ta cùng với tự người ta đưa đến không hề giống nhau.

Cũng là bởi vì Tiễn Mân Văn nhắc nhở cho nên Diêu Viễn mới đến hợp lại một lần cuối cùng.

Chung quy lại thì theo như Diêu Nhất Lâm nói, quan hệ giữa Lương Nguyệt Ninh với Diệc Văn hình như không tệ. Tiễn gia bên này không trông cậy được thì còn có Diệc gia!

Thời điểm Diêu Nhất Lâm tới, nghĩ đến sự ủy khuất lúc ấy của mẹ mình, gần nhất lại náo loạn đòi ly hôn với cha, cho nên đối với Lương Hoài Âm cũng có nói ra một vài lời quá đáng.

Cũng không phải nói gì quá xa lạ, chủ yếu là cô ta nói tới Diêu Viễn, cùng những chuyện quá khứ qua lại năm xưa giữa hai người.

Đó là thời điểm đen tối nhất trong cuộc đời của mẹ Lương.

Lúc ấy, bà tự cho là mình tìm được một người đàn ông tốt nhất trên thế giới, bị lừa mang thai đứa con của hắn, không dám về nhà, đem tất cả hi vọng đều ký thác lên người Diêu Viễn. Sau này mới phát hiện, đàn ông tốt nhất gì cơ chứ, bất quá chỉ là một tên tra nam cận bã mà thôi.

Ngọt ngào bị phá vỡ, chân tướng lộ ra ngoài, Lương Hoài Âm lúc ấy tuổi không lớn đã không chịu nổi cú sốc này, đến dừng khí sống tiếp cũng không có, thà ôm hai đứa con nhảy sông cũng muốn thoát khỏi khổ cảnh này.

Mà Diêu Nhất Lâm xuất hiện một lần nữa nói cho bà biết đến cùng là năm đó bà quá bao nhiêu ngu xuẩn.

Mẹ Lương bị kích thích là bởi vì Diêu Nhất Lâm nói bọn họ muốn mang Lương Quyết Thành với Lương Nguyệt Ninh đi, để hai người quay trở về Diêu gia sống.

Bọn họ muốn cướp đi hy vọng sống sót duy nhất của bà.

Lúc ấy, mẹ Lương mới phát bệnh.

Diêu Nhất Lâm có hơi sợ hãi, thế nhưng cũng không nghĩ quá nhiều, chung quy lại thì Lương Hoài Âm chính là một bệnh nhân tâm thần nhiều năm như vậy, có phát bệnh thì cũng chẳng có quan hệ gì với cô ta. Nghĩ lại lúc ấy, Diêu Nhất Lâm ở trước mặt bác sĩ và y tá bắt mẹ Lương giao người, không nghĩ đến lúc cô ta nói muốn đưa Lương Nguyệt Ninh đi, mẹ Lương đã lao đến bên cửa sổ, về mặt sợ hãi, suýt chút nữa thì nhảy xuống.

Một màn này liền dọa đến Diêu Nhất Lâm.

Mục đích chủ yếu khi cô ta tới đây là muốn thuyết phục Lương Hoài Âm, từ trong tay bà lấy được quyền giám hộ của Lương Nguyệt Ninh, cũng không có ý định sẽ bức chết bà ấy. Lúc này Diêu Nhất Lâm mới biết được bệnh của mẹ Lương mà phát tác sẽ gây nên hậu quả gì. Lúc ấy loạn thành một đồng, cô ta muốn chạy, thế nhưng lại bị Tiễn Ý Ý một phát bắt lấy cánh tay ngăn lại, chạy không thoát, cuối cùng đến cả Diêu Viễn cũng bị giữ lại cùng.

Sau đó lại bị người ta ném từ trên tầng lầu xuống dưới, sợ tới mức toàn thân như phát dò, trực tiếp vào bệnh viện nằm, tìm một mũi an thần.

Mà Diêu Viễn còn có thể can đảm nói một vài chuyện với Diệc Văn.

Ông ta chỉ là nghe con gái mình nói Lương Nguyệt Ninh với Diệc Văn tựa hồ có chút quan hệ cá nhân. Lúc ấy Diệc Văn cũng vì cô bé mà ra mặt, Diêu Viễn chính là muốn đáp lên quan hệ với Diệc Văn, thế nhưng bất hạnh là không có một cơ hội nào cả.

Tất cả đều là do Tiền Mân Văn nói, cô ta hỏi Diêu Viễn là đối với hai anh em Lương gia thì thứ quan trọng nhất là cái gì? Diêu Viễn đắn đo qua lại, dĩ nhiên là vẫn nghe theo lời Tiền Mân Văn nói.

Không nghĩ tới sẽ gặp một màn này.

Điều khiến cho ông ta khó chịu chính là, dưới tầng lầu toàn bộ đèn cầy nệm đàn hồi, có ở trên cao rơi xuống cũng không chết được, thậm chí là còn không thể bị thương. Thế nhưng là cái cảm giác áp lực trong lòng khi rơi từ trên cao xuống hoàn toàn có thể đánh bại một con người.

Diêu Viễn lúc ấy tuổi cũng lớn rồi, cho rằng mình chắc chắn sẽ phải chết, thời điểm cảm giác được mình vẫn còn sống, toàn thân ông ta đã bị nỗi sợ hãi bao phủ.

Nhất là đối với người tên Diệc Văn này, ông ta càng e ngại tới cực điểm.

Mà tức giận nhất chính là ông ta căn bản không dám báo cảnh sát.

Báo cảnh sát nói là Diệc Văn giết người không thành?

Với cái vòng quan hệ của Diệc Văn, chỉ sợ không đợi ông ta báo đã có thể giết hết người Diêu gia. Ông ta tâm tâm khổ khổ nhiều năm như vậy, không thể để sụp đổ ngay lúc này được.

Hơn nữa cứ cho là thành công đi chăng nữa, Tiền gia có thể bỏ qua cho ông ta sao?

Cái quan trọng là có báo cũng không thành công. Quyền thế của Diệc gia không có khả năng để chuyện này đi đến tội cố ý giết người.

Diêu Viễn cũng không phải tên ngốc, ông ta trước nghĩ sau suy, cuối cùng đưa ra quyết định.

Ông ta không dám tới gần Diệc gia nữa.

Đưa con gái có thể làm cầu nối cho ông ta với Diêu gia cũng không cần nữa, Lương Quyết Thành cũng không thể động vào tiếp, sự tồn tại của hai đứa con riêng này trừ mang đến tai họa cho ông ta ra thì không có một lợi ích nào hết.

Cùng lắm là trở lại như trước, tuy không có Tiền gia với Diệc gia hỗ trợ, thế nhưng ít nhất còn có thể đứng vững trong cái giới này.

Chẳng qua là ông ta suy nghĩ thông suốt đã quá muộn.

Diêu Viễn ở trong phòng bệnh chân thành xin lỗi Diệc Văn, nói là sẽ buông tha cho hai anh em Lương gia. Diệc Văn chỉ là cười với ông ta một cái, hùa theo trào phúng.

Vừa quay đầu, Diệc Văn liền đi tìm Tiền Ý Ý.

Hai ngày nay Tiền Ý Ý rất bận.

Chuyện cô làm ra ở bệnh viện đã bị ông nội biết được.

Lúc ấy ông nội cũng không nói gì thêm, thế nhưng vừa quay đầu đã đưa cho Tiền Ý Ý một quyển sách luyện chữ mẫu, bảo cô không có chuyện gì làm thì đi chép lại bảng chữ mẫu này một lần.

Tiền Ý Ý không ngừng kêu khổ.

Cô cũng biết chính mình lúc ấy có hơi lỗ mẫn, hoặc là nói không hề suy nghĩ gì, máu nóng xông lên đầu đã lập tức làm ra loại chuyện kia. Vậy là không đủ bình tĩnh.

Ông nội nói đây coi như là để cô luyện tập áp chế tính tình hung bạo của mình lại.

Không phải là cô bình tĩnh không được sao? Vậy thì để cô luyện đến khi nào có thể cưỡng ép chính mình tỉnh táo lại trong hoàn cảnh đó là được.

Tiền Ý Ý xin lỗi, ông nội cũng không chấp nhận.

"Tuổi của cháu bây giờ còn rất nhỏ, làm việc thiếu suy nghĩ không phải là không thể. Thế nhưng chuyện lúc ấy cháu làm nếu như không có gia chủ của Diệc gia ở đó là lúc này cháu đã bị khởi tố rồi có biết không? Ý Ý, không phải tự nhiên chuyện gì cũng ôm vào mình được, cháu muốn học được cách đem mình thoát khỏi vùng bùn đó thì làm việc không được lưu lại bất cứ cái thóp nào."

"Chuyện này thực sự cháu làm rất không tốt."

Tiền Ý Ý biết, nếu không phải Diệc Văn muốn nhúng tay vào thì cái sai này cô phải nhận hết.

Hai ngày nay cô cũng không tới trường học, cũng không có về nhà, chỉ ở lại nhà ông nội luyện chữ.

Luyện chữ rèn tính tình, Tiễn Ý Ý cảm thấy mình hơi hơi tỉnh táo lại chút ít, đúng lúc này, trong nhà lại có một vị khách tới chơi.

Diệc Văn.

Diệc Văn này... hiện tại Tiễn Ý Ý đã đoán được đôi chút, ước chừng hẳn chính là em rể tương lai của cô.

Diệc gia với Tiễn gia cũng không phải thân quen gì, thế nhưng cũng biết lẫn nhau.

Diệc Văn mang theo lễ vật tới, trước đi chào hỏi lão gia tử, sau đó ở phòng khách gặp được Tiễn Ý Ý bị nhốt ở đây ba ngày nay.

Hai người cách một cái bàn trà, hai mặt nhìn nhau.

"Tiễn tiểu thư, tôi tới là muốn nói một chuyện với cô."

Từ hôm phát sinh sự kiện đó, Tiễn Ý Ý liền bị lôi về nhà.

Liên tục mấy ngày cô đều loay quanh luẩn quẩn ở đây, cùng những thứ bên ngoài cơ bản là chẳng có liên hệ gì. Chỉ biết là trạng thái của mẹ Lương đã dần ổn định lại, Lương Quyết Thành với Lương Nguyệt Ninh đều ở bệnh viện chăm sóc bà ấy.

Diệc Văn tự dưng tới nơi này, cô cũng không đoán ra được là vì cái gì.

Hắn đem tin tức của Diêu Viễn nói cho Tiễn Ý Ý biết.

"Bên trong này không chỉ dính đến người của Diêu gia. Tiễn tiểu thư, nếu như chỉ là người của Diêu gia, tôi hoàn toàn có thể động thủ, thế nhưng bên trong còn liên quan tới đại tiểu thư Tiễn Mân Văn của các người, Diệc mạo không tiện chủ trương. Nghĩ muốn hỏi Tiễn tiểu thư một chút, chuyện này của Tiễn Mân Văn, các người quản hay không quản?"

Thời điểm Tiễn Ý Ý nghe được cái tên Tiễn Mân Văn này, mặt cô liền trầm xuống.

Tiễn Mân Văn.

Vừa mới đính hôn với Diêu Nhất Nam đã khuyến khích Diêu Viễn chạy tới tìm mẹ Lương?

Cô ta điên rồi sao?!

Có biết mình đang làm cái gì không chứ?!

Sắc mặt của Tiễn Ý Ý không tốt cho lắm, Diệc Văn nhìn qua cũng hiểu được.

"Mới vừa rồi tôi đi gặp Tiễn lão gia tử, cũng đã nói chuyện này với ông ấy. Ý của Tiễn lão gia là muốn để cô tự xử lý chuyện này."

Diệc Văn cũng thẳng thắn: "Tiễn tiểu thư, cô chỉ là dưỡng nữ, có thể làm chủ được cho cô ta sao?"

Tiễn Ý Ý hít sâu một hơi.

Miễn cưỡng tỉnh táo lại.

"Đây không phải là chuyện tôi có thể làm chủ hay không, đây là do Tiễn Mân Văn... tự tìm cái chết."

Sao cô ta dám làm như vậy?!

Tiễn Ý Ý thật sự không thể lý giải tư duy của Tiễn Mân Văn.

Nếu như trước đó nói Tiễn Mân Văn là vì thân phận bị đánh tráo mà không cam lòng, cô hoàn toàn có thể hiểu được, thậm chí ngay từ lúc đầu cũng bởi vì chuyện này cho nên mới thoái nhượng nhiều lần đối với cô ta, nguyện ý thông cảm cho cô ta. Thế nhưng sau này Tiễn Mân Văn càng ngày càng quá phận, đi đến tận bây giờ giống như là một con chuột cống âm thầm liều mạng đùa giỡn ở sau lưng vậy.

Nhất là chuyện hôm trước, thật sự là quá đáng.

Mẹ Lương bởi vì một câu nói của cô ta mà suýt nữa mất mạng.

Tiễn Mân Văn có còn lương tâm nào hay không?

"Ông nội tôi nói chuyện này để cho tôi giải quyết?"

"Ý của Tiễn lão gia tử chính là cô suy nghĩ cho kỹ, sau đó tới tìm ông ấy."

Diệc Văn đứng dậy.

Tiền Ý Ý nhìn bóng dáng của hấn, đột nhiên hỏi một câu: "Diệc tiên sinh, anh đang đứng trên lập trường nào để nói tới chuyện này?"

"Tiền tiểu thư, về sau chúng ta sẽ thân thiết như người một nhà, không phải sao? Tôi nghĩ Tiền tiểu thư thông minh như vậy, chắc chắn có thể đoán được tôi làm tất cả là vì cái gì."

Bước chân Diệc Văn dừng lại.

"Tâm lòng Tiền tiểu thư dành cho Nguyệt Ninh, tôi rất vui, cũng rất cảm ơn cô."

"Bất quá về sau những chuyện như thế này có thể giao cho tôi."

"Ngại quá, chuyện này phải do Ninh Ninh quyết định, hơn nữa có phải anh đã quên Ninh Ninh năm nay mới mười sáu tuổi hay không!"

Diệc Văn quay đầu.

"Hai năm sau, tôi sẽ đính hôn với cô ấy."

"Khiến cô ấy cam tâm tình nguyện."

Tiền Ý Ý: "... Ninh Ninh hiện mới chỉ là trẻ vị thành niên, vô luận anh có tâm tư gì đi chăng nữa, xin đừng ảnh hưởng tới em ấy!"

"Tôi biết chứ. Trước khi cô ấy trưởng thành, tôi tuyệt đối sẽ không quấy rầy."

Diệc Văn rời đi.

Đề lại hai tin tức. Một là chuyện của Tiền Mân Văn, hai là hấn lật bài ngửa, tuyên bố hấn có ý đồ bất chính đối với em gái nhỏ.

Lương Nguyệt Ninh năm nay 16 tuổi, hai năm sau chính là 18 tuổi, có lẽ tương lai của em ấy chính là Diệc Văn.

Tên Diệc Văn này cũng tin tưởng được, hấn nói trước khi cô bé thành niên sẽ không quấy rầy, vậy thì chắc chắn sẽ không quấy rầy.

Thời gian còn có hai năm.

Vậy cũng được, hiện tại vấn đề chủ yếu chính là...

Tiền Mân Văn.

Tiền Ý Ý ngồi ở trong phòng hơn một tiếng, chỉnh lý một chút tư liệu, sau đó đi tới gõ cửa thư phòng ông nội.

Trong thư phòng, ông nội Tiền đang xem cái gì đó, cũng không ngẩng đầu lên.

"Nói đi."

Tiền Ý Ý siết chặt tư liệu trong tay, trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn là tiến lên đặt nó ở trên bàn.

"Ông nội, cháu tới là muốn nói với ngài về chuyện Tiền Mân Văn."

Tiền Ý Ý có hơi mâu thuẫn.

Tiền Mân Văn là tôn nữ của ông nội, trước khi cô không muốn bởi vì chuyện của cô ta mà để cho ông phải khó chịu, thế nhưng cho tới tận bây giờ, sự tồn tại của Tiền Mân Văn đã làm cô không thể nhịn được nữa.

"Quyết định rồi?"

Ông nội Tiền ngẩng đầu.

Tiền Ý Ý gật đầu.

"Quyết định rồi."

"Tiền Mân Văn là cháu gái của ngài, cháu với cô ta là quan hệ ân oán, còn ở nơi này sẽ khiến ngài cảm thấy khó xử."

"Cho nên cháu quyết định, rời khỏi Tiền gia."

Thanh âm của Tiền Ý Ý vang lên bên trong thư phòng: "Cháu sẽ cùng chính phương thức của cháu, trả thù lại cô ta."

"Thật xin lỗi, ông nội."

"Cháu không thể nhịn được nữa."

Shmily: Một màn comeback của Shmily quá tuyệt vời!! Cảm ơn các huynh đệ tỷ muội thân iu. Đừng quên vote và cmt nhiệt tình cho mình nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122

Editor: Shmily

Tiền Ý Ý là thật sự nhịn không được.

Tiền Mân Văn ở sau lưng cô làm mấy chuyện như thế này khiến cô không thể nhịn được nữa.

Nếu như cô vẫn còn ở Tiền gia, cô sẽ mang thân phận là dưỡng nữ của Tiền gia, đối với con gái ruột của người ta mà làm ra chuyện gì đều sẽ đẩy Tiền gia lên đầu sóng ngọn gió. Sẽ khiến người khác chê cười Tiền gia, nghi ngờ phương thức giáo dục con cháu của ông nội.

Tiền Ý Ý không muốn ông nội bị chỉ trích trên phương diện này, như vậy chỉ có thể là cô phải rời khỏi Tiền gia mà thôi.

Chỉ cần cô không phải là Tiền Ý Ý của Tiền gia, như vậy cô có làm gì đối với Tiền Mân Văn đều có thể quang minh chính đại.

Mà Tiền Ý Ý lại muốn quang minh chính đại giáo huấn Tiền Mân Văn.

Ông nội Tiền cảm những tư liệu kia, trầm mặc hồi lâu.

"Ý Ý, cháu muốn làm gì, ông nội cũng sẽ không cản trở, chẳng qua là muốn nói cho cháu biết, vô luận con có ở đâu đi chăng nữa, trên người con vẫn mang nhân Tiền gia. Đây là thứ mà trước khi con có thể tự mình lập danh sẽ không xé được."

"Chuyện giữa cháu với Mân Văn, ta biết, chính bởi vì biết cho nên ta mới muốn nói với cháu một câu."

Tiền lão gia từ nhìn cô.

"Cháu là cháu gái đường đường chính chính của Tiền gia chúng ta, quan hệ của cháu với chị gái có xảy ra bất kỳ vấn đề gì thì trường bồi đều sẽ đứng ở vị trí công chính nhất. Không cần lo lắng lời đồn ở bên ngoài."

"Trên tay cháu có quyền lợi của chính mình, hãy dùng tới nó. Cháu có được quyền lợi đó là do tự mình lấy được, đây là bản lĩnh của cháu, không cần trốn tránh."

"Muốn làm gì thì cứ làm."

Lúc Tiền Ý Ý rời khỏi chỗ của ông nội liền suy nghĩ tới một chuyện.

Từ trước đến giờ cô luôn cảm thấy mình không phải con gái ruột của Tiền gia cho nên người ở trong nhà nuôi cô đều là bởi vì ông nội từ nhỏ đã chăm sóc cho cô, tiêu thúc lại chiều chuộng, đau lòng cô. Nói cho cùng thì cô vẫn là người ngoài, vài năm nữa vẫn sẽ phải rời khỏi Tiền gia, có lẽ về sau cũng chỉ có thể làm quan hệ thân thích với họ mà thôi.

Tiền Ý Ý nghĩ như vậy cũng phù hợp với suy nghĩ của người bình thường. Ở trước mặt tiểu thư chân chính, dưỡng nữ như cô hẳn là sẽ phải nhường đường.

Thế nhưng hôm nay Tiền Ý Ý lại phát hiện, có lẽ không phải như vậy.

Ông nội đau lòng cô, thích cô, yêu thương chiều chuộng cô nhưng cũng không hẳn là một mực chỉ đứng về phía cô, không cho cháu gái ruột của mình chút mặt mũi nào.

Sự việc không phải chỉ đơn giản như vậy.

Đến cùng là ông ấy đang suy nghĩ chuyện gì?

Những thứ này quá quan trọng, cũng là chuyện Tiễn Ý Ý muốn nghĩ thông suốt, chẳng qua là thời gian quá ngắn, không lưu lại cho cô một chút thời gian phân tích nào.

Chuyện cô cần làm bây giờ là Tiễn Mân Văn.

Tiến Mân Văn sau khi đính hôn với Điều Nhất Nam thì cô chưa từng gặp cô ta, thế nhưng là cô biết hướng đi gần nhất của cô ta.

Lại nói, vẫn là do Tiễn Mân Văn tự tìm đường chết.

Vốn Tiễn Ý Ý còn đang suy xét xem làm cách nào để xử lý tốt chuyện của Tiễn Mân Văn, giờ cô ta lại chủ động đem hòng súng hướng về phía mình.

Tiến Mân Văn trộm tiền.

Hoặc là nói cô ta lợi dụng sự tín nhiệm của cha Tiễn, từ tài khoản tư nhân của ông ta chuyển cho mình một số tiền lớn.

Thế nhưng là sự việc trôi qua được ba tiếng liền bị cha Tiễn phát hiện.

Cha Tiễn tức đến hộc máu, mẹ Tiễn lại sợ hãi, nhanh chóng đưa ông ta tới bệnh viện, ở lại quan sát vài hôm. Còn đi khắp nơi tìm Tiễn Mân Văn.

Mẹ Tiễn gọi điện thoại cho Tiễn Ý Ý, khóc lóc kêu cô đi tìm cô ta.

Cha Tiễn bị Tiễn Mân Văn làm cho tức đến hộc máu?

Thời điểm tin tức này truyền tới, Tiễn Ý Ý còn không biết là còn có loại cảm giác này, có hơi thốn thốn một chút.

Tiến Mân Văn rốt cuộc là đang nghĩ cái gì mà có thể làm được chuyện này chứ? Cô ta thực sự khiến cho Tiễn Ý Ý phải nhìn với con mắt khác.

Tiến Ý Ý không đi tìm Tiễn Mân Văn, cô gửi một bó hoa tươi tới cho cha Tiễn, về phần gặp mặt, nghĩ cùng đừng nghĩ, Tiễn Ý Ý chẳng có một chút tâm tình nào gặp mặt hai người đó cả. Bất quá tốt xấu gì cũng là con trai của ông nội, là cha nuôi trên danh nghĩa của cô, cũng phải tỏ vẻ một chút.

Không nghĩ đến ông nội Tiễn lại gọi điện thoại cho Tiễn Ý Ý, bảo cô đến bệnh viện thăm cha Tiễn một chút.

Tiến lão gia tử cũng không tính sẽ tới thăm đứa con trai lớn này của mình, mà Tiễn Thiếu Trầm thì khỏi cần nói, cơ hồ là coi như không có người anh trai này. Cha Tiễn nằm viện, hẳn đã sớm đi công tác ở chỗ khác.

Tiến gia cũng phải có người đi thăm tỏ vẻ một chút, và người được chọn không ai khác chỉ có Tiễn Ý Ý.

Tiến Ý Ý bị đe dọa, không thể không tự mình mang hoa tươi tới bệnh viện.

Cha Tiễn chỉ là bị tức đến hộc máu, vốn cũng không phải vấn đề lớn lao gì, thế nhưng tới bệnh viện kiểm tra mới phát hiện thân thể của ông ta có chút vấn đề. Hiện tại cần phải nằm ở bệnh viện theo dõi, điều chỉnh một chút, thuận tiện để tự ông ta suy nghĩ thật kĩ xem vì cái gì mà mình lại biến thành như vậy.

Lúc Tiễn Ý Ý đẩy cửa tiến vào, cha Tiễn đang ho đến kịch liệt.

"Nó đúng là con gái ruột của bà mà! 150 vạn, không nói hai lời liền cứ thế chuyển qua tài khoản của nó! Sao nó không đem nhà chúng ta bán luôn đi!"

Tiến Ý Ý vừa nhắc được một chân liền do dự không biết có nên đi vào hay không.

Người ta đang mắng con gái nhà mình, cô chỉ là dưỡng nữ, đi vào có hơi không tốt lắm nhỉ.

Bất quá...

Rất sượng nha.

Tiến Ý Ý cong mắt cười.

Có thể nghe được cha Tiễn mắng Tiễn Mân Văn, Tiễn Ý Ý cảm thấy như mình uống được một ly nước mật ong, ngọt lịm.

Một chút che giấu cô cũng không làm, cười dài, vừa tiến vào liền hỏi: "Thân thể của ngài đã khá hơn chút nào chưa? Muốn đi tìm Tiễn Mân Văn sao?"

Con giận của cha Tiễn bị ngăn ở trong cổ họng.

Mẹ Tiễn ngồi ở trên ghế lau nước mắt, nghe được thanh âm của Tiễn Ý Ý liền nhảy dựng lên, chỉ thẳng vào mặt cô mắng: "Mày tới làm gì? Xem nào nhiệt hả?! Tiễn Ý Ý, tốt xấu gì chúng tao cũng đã từng nuôi mày, mày đừng có thái độ đấy!"

"Tôi có thái độ thế nào rồi."

Tiền Ý Ý bình tĩnh đặt hoa tươi ở trên bàn, cười nói: "Tôi chỉ tới thăm ngài thôi, đưa cho ngài bó hoa."

"Chỉ là tôi có hơi hiếu kì, không phải ngài vẫn luôn khen Tiền Mân Văn sao, tại sao lại bị chị ta làm cho tức đến hộc máu thế?"

Tiền Ý Ý càng muốn cười hơn là tình huống Tiền gia cô lại rất rõ ràng, trong tay cha Tiền cơ hồ là không có tiền, hơn một trăm vạn này hoặc là bán cái gì mới có, hoặc chính là tài chính của công ty.

Tất cả số tiền này đều chuyển cho Tiền Mân văn, trong túi của cha Tiền bây giờ hoàn toàn trống rỗng, nếu vừa lúc hỏng việc của ông ta, đây sẽ không chỉ là tức đến một hộc máu nha.

Thậm nhất là, chuyện này chính là việc tư của Tiền gia, cha Tiền lại không thể báo cảnh sát.

Nếu báo cảnh sát, há chẳng phải là để cho cả thiên hạ biết con gái ông ta trộm tiền, còn khiến cho ông ta tức đến hộc máu sao?

Vào giờ khắc này, cha Tiền cùng Diêu Viễn của trước kia đồng bệnh tương liên*.

*Người cùng cảnh ngộ thương xót lẫn nhau.

Đều là gặp phải mấy đứa con muốn đòi mạng mình a.

Nói là lấy mạng cũng không quá.

Mẹ Tiền vừa mở miệng liền mắng chửi, còn cha Tiền thì có vẻ bình tĩnh hơn.

"Ý Ý, con có thể tới thăm người cha này, thật tốt quá."

Quan hệ của Tiền Ý Ý và Tiền Mân Văn có lẽ sẽ không bao giờ có thể vẫn hồi được nữa, thế nhưng là còn có người cha là hân này.

Đứa nhỏ Tiền Mân Văn ở bên ngoài lăn lộn nhiều năm, đích xác là không có cách nào chữa được nữa rồi, trước đó cô ta làm ra những chuyện kia với Tiền Ý Ý, bọn họ nhắm một mắt mở một mắt, mẹ Tiền thậm chí còn cảm thấy Tiền Mân Văn rất thông minh, chẳng qua Tiền Ý Ý vận khí tốt nên tránh thoát được mà thôi.

Thế nhưng hiện tại, cha Tiền là đã sáng mắt ra rồi.

Đứa con gái ruột kia của ông ta, thật sự không thể dựa vào, cũng không đáng tin cậy nữa.

Có lẽ chuyện cô ta đính hôn với Diêu gia đã là chuyện tốt cuối cùng cô ta làm được rồi, về phần khác, ông ta cũng không trông mong gì.

Tiền Mân Văn đã có thể lạng lẹ trộm tiền ở trong nhà thì còn có chuyện gì mà cô ta không dám làm chứ? Lưu lại đứa con này bên người, cha Tiền đều cảm thấy sợ hãi.

Công ty của mình đã sớm lung lay sắp đổ đến nơi rồi, tài chính chỉ cần đứt một cái thì chính là kết thúc cho ông ta.

Cha và em trai ruột của mình căn bản sẽ không đưa tay ra giúp, đứa con gái ruột lại cướp hết đường sống của ông ta, người cuối cùng ông ta có thể dựa vào, cuối cùng vẫn chỉ là Tiền Ý Ý mà thôi.

"Ý Ý, con biết chuyện chị con làm rồi sao?" Cha Tiền ngồi dậy, tựa vào đệm lót đằng sau, thở dài nhiều lần, "Con nhóc kia, từ nhỏ chưa từng thấy qua việc đòi, lại tin vào lời nói của người khác, lấy trộm tiền trong nhà."

"Chuyện này chúng ta thật sự không có biện pháp nào, chị con dù có sai thì cũng là chuyện riêng ở trong nhà, không thể công khai ra bên ngoài được."

"Chị con gây họa xong cũng trốn đi mất tích. Hiện tại, cha cũng không tìm thấy nó nữa, aizz." Cha Tiền thở dài, "Chẳng qua chuyện tài chính này là vấn đề lớn, chị con căn bản không hiểu mấy thứ này, trộm xong liền bỏ chạy mất. Ý Ý, con cũng biết, tiền trong tấm thẻ kia của ta không phải là tiền riêng ở trong nhà, đó là vốn lưu động dự trữ của công ty. Một khi tài chính xảy ra vấn đề, vậy thì công ty của cha liền xong rồi."

Tiền Ý Ý gật đầu, chính xác là xong rồi đó.

Lại nói, Tiền Mân Văn đây chẳng phải là đang làm một chuyện tốt sao?

Cô có phải là nên vỗ tay cho cô ta hay không?

"Hiện tại tìm không thấy chị gái con, Ý Ý, con có thể cho cha mượn chút tiền trước được không?"

Cuối cùng thì cha Tiền vẫn là nói ra những lời này.

Tiền Ý Ý nhướn mày.

Cha Tiễn thật đúng là... cái gì cũng có thể tính được.

Có lẽ ông ta không còn tài cán gì nữa, nhưng ở trên phương diện này, thế mà lại rất lợi hại. Tiễn Ý Ý không thể không phục, cái này cũng có thể nghĩ ra được thì thật là một mối cho ông ta quá!

"Trộm tiền là Tiễn Mân Văn, số tiền này, ngài vẫn là nên đi tìm cô ta đòi đi."

"Còn không phải là không tìm thấy chị con sao?"

Tiến Ý Ý rất bình tĩnh: "Không sao, tôi gọi điện thoại tìm cho."

Cha Tiễn có hơi do dự: "Gọi ai?"

Tiến Ý Ý ấn xuống ba con số.

Về mặt cha Tiễn biến đổi: "Tiến Ý Ý, chuyện này không thể báo cảnh sát, con không sợ thành trò cười sao?!"

"Sao lại sợ thành trò cười?" Tiến Ý Ý vô cùng thần nhiên, "Trộm tiền là Tiễn Mân Văn, người nên cảm thấy mất mặt phải là cô ta mới đúng chứ?"

Cha Tiễn nói quanh nói co.

"Tóm lại là không thể báo cảnh sát."

Tiến Ý Ý nhún vai, cắt điện thoại.

"Vậy được rồi, nếu ngài đã nói vậy thì tôi sẽ nghe theo, là ngài không muốn tìm Tiễn Mân Văn đấy nhé, không muốn lấy lại số tiền đã mất, chuyện này cũng không có quan hệ với tôi đâu nha."

Mặt cha Tiễn tối sầm lại.

Con nhãi Tiễn Ý Ý vô liêm sỉ này, thật đúng là không dễ lừa.

Sớm biết trước thì ban đầu đã không nên đối xử như thế với nó.

Hiện tại thì tốt rồi, con gái ruột thì không đáng tin cậy, trộm tiền trong nhà, cũng không biết có phải là cho tên tiểu tử kia của Diêu gia hay không. Con gái nuôi lại có thù với ông ta, về sau biết làm thế nào đây.

Tin tức của Tiễn Mân Văn kỳ thật cũng không khó tra.

Tiến Ý Ý chỉ cần hơi nghe ngóng liền biết, cô ta sau khi lấy trộm tiền của cha Tiễn liền trực tiếp đưa cho Diêu Viễn, dùng số tiền ấy đổi lấy cổ phần của cô ta tại Diêu gia.

Tiến Mân Văn là đang cảm thấy mình chiếm được tiện nghi.

Một nghìn vạn ông nội cho cô ta không thể trông cậy vào, cô ta lại không có được sự yêu mến của ông, tiểu thúc cũng chưa từng cho cô ta sắc mặt tốt.

Như vậy, cô ta chỉ có thể dựa vào cha Tiễn cùng nhà chồng tương lai của chính mình mà thôi.

Diêu Nhất Nam là sự lựa chọn tốt nhất, cô ta với Diêu gia có quan hệ lợi ích song phẳng, muốn triệt để đem cái thuyền Diêu gia này trói chặt bên người thì cần phải trả giá một chút.

Tiến Mân Văn về Tiễn gia được một năm cũng không tích góp được bao nhiêu tiền.

Một năm nay cô ta luôn có loại cảm giác, Tiễn gia giống như không hề có tiền. Hoặc là nói đối với cô ta luôn vô cùng keo kiệt.

Cô ta là một bạch phú nữ hàng thật giá thật, vậy mà tiền tiêu vật một tháng của cô ta không khác nào tiền tiêu vật một tuần của những phú nữ đại khác.

Lúc ấy Tiễn Mân Văn suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng quyết định lạng lẽ lấy trộm tiền từ chỗ của cha Tiễn.

Bất quá chỉ có hơn 100 vạn, Tiễn gia có tiền như vậy, chỗ này nhiều nhất chính là tiền tiêu vật dự chi của cô ta mà thôi.

Tiến Mân Văn căn bản không biết là chút tiền ấy đối với cha Tiễn đã là số tiền rất lớn.

Tiến Ý Ý thoải mái biết được hướng đi của Tiễn Mân Văn xong, cũng không biết là nên cười hay nên thờ dài đây.

Đây là Tiễn Mân Văn chủ động đem mình đẩy lên thuyền của Diêu gia đấy.

Cũng tốt, như vậy càng dễ cho cô hơn.

Vốn là Tiền Ý Ý còn đang nghĩ, nên giải quyết đám người Điều gia trước, hay là giải quyết chuyện của Tiền Mân Văn trước.

Giờ Tiền Mân Văn lại vô cùng tốt bụng, trực tiếp đem mình với Điều gia cột chặt vào nhau, đây quả thực là một chuyện tốt khó thấy mà.

Không cần làm khó.

Chỉ một tuần thôi, công ty dưới trướng Điều gia rung chuyển một trận, sản phẩm của công ty không ngừng xảy ra vấn đề, cổ phiếu giảm mạnh, có mấy cổ đông còn công khai rao bán cổ phần của tập đoàn Điều thị.

Mà trưởng nữ của Điều gia, Điều Nhất Lâm bị bắt quả tang ra vào khách sạn với người đàn ông đã có vợ, còn hôn hít nồng nhiệt bị người ta chụp được.

Ngày hôm sau, vợ của người đàn ông kia ở trước mặt không ít phóng viên, truyền thông la hét một trận, vọt tới cửa nhà Điều gia, luôn mồm yêu cầu gặp mặt tiện nhân không biết xấu hổ kia.

Spoil một chút cho ngày hè năng động:

Tiền Ý Ý trừng mắt nhìn đứa bé kia xông lên ôm lấy Lương Quyết Thành:

"A a a em rất nhớ anh, anh yêu!"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

Editor: Shmily

Tiền Ý Ý muốn đối phó với Điều gia, Tiền Thiếu Trâm còn giúp một đại ân.

Nói cho cùng thì Tiền Ý Ý cũng chỉ là một tiểu cô nương, trong tay không có quyền cũng chẳng có thế, đều là ông nội phối hợp với tiểu thúc, dùng thế lực của Tiền gia đi chèn ép Điều gia.

Điều gia bị lộ ra loại chuyện gièm pha của Điều Nhất Lâm này, lại lộ luôn cả chuyện cưỡng gian nhiều năm của Điều Viễn.

Mà việc để mọi người nghị luận nhiều nhất chính là gia chủ của Điều gia, Điều Viễn lại bức gian em dâu của vợ mình.

Cái này không phải Tiền Ý Ý làm.

Cô còn đang cảm thấy buồn bức đây, làm sao tự nhiên lại một cái tiếp một cái gièm pha của Điều gia bị lộ ra vậy?

Phản ứng đầu tiên của cô chính là, Diệc Văn.

Người đàn ông này cũng không phải loại lương thiện gì, lần trước Điều Viễn với Điều Nhất Lâm ở trước mặt Lương Nguyệt Ninh chèn ép mẹ Lương, đây chẳng khác nào đang động vào cái vảy ngược của cô bé.

Mà Tiền Ý Ý cũng biết, Lương Nguyệt Ninh đối với Diệc Văn mà nói, cũng là vảy ngược của hắn.

Điều Viễn với Điều Nhất Lâm không phải là đang tự mình dâng tới tay Diệc Văn hay sao.

Tuy rằng Diệc gia không phải thủ phủ, so về tài lực cũng không sánh bằng tiểu thúc, thế nhưng trên tay hắn có một số thế lực, những thế lực này đủ để đem Điều gia đưa bốn trong lòng bàn tay, tùy ý ngược đãi.

Tiền Ý Ý vô cùng hoan nghênh.

Điều gia có nạn, Tiền Ý Ý vô cùng vui vẻ mở chai Champagne chúc mừng. Còn đem tin tức tốt này chia sẻ cho những người bên cạnh mình, nhất là Lương Quyết Thành với Lương Nguyệt Ninh.

Trong khoảng thời gian này, cảm xúc của Lương Quyết Thành vẫn luôn không tốt lắm.

Mẹ Lương thiếu chút nữa là gặp chuyện không may, thế nhưng chuyện chọc tới anh lại là chuyện của mẹ Lương ngày hôm qua đã lên tin tức.

Cũng không biết là tên thực tập sinh nào viết, còn dùng từ rất giật gân, biên tập ra một loạt tiêu đề thập phần cầu huyệt.

Đây chính là kiểu trả thù thường thấy trong xã hội, không biết làm thế nào mà lại phát được lên mạng, bị cư dân mạng nhìn thấy liền mở ra nhìn một lượt, đồn dập đánh giá người phụ nữ bị bệnh tâm thần này. Bởi vì dính đến hai chữ "tâm thần" cùng với "tranh cãi tình cảm" cho nên rất gây được sự chú ý của mọi người. Tin tức này vừa phát ra liền từng đợt từng đợt nổi sóng trên mạng.

Lương Quyết Thành biết được rất nhanh, anh lập tức lấy được phương thức liên lạc của người đăng cùng địa chỉ nhà hắn.

Đối phương biết anh là con trai của "người phụ nữ bị bệnh tâm thần" đó, thế nhưng cũng không có chút ý muốn hỏi cái, thậm chí còn chuẩn bị đăng thêm một cái tin tức nữa.

Tiền Ý Ý ăn cơm tối xong liền nằm ườn trên ghế salon, cười cười nói chuyện tốt kia cho Lương Quyết Thành nghe. Lương Quyết Thành cũng chẳng có điểm gì gọi là vui mừng, thậm chí còn có chút không yên lòng.

"Bạn học Lương, anh làm sao vậy, có chuyện gì sao?"

Tiền Ý Ý đôi tư thế, nằm ở trên đùi Lương Quyết Thành, đưa tay nhéo nhéo hai má anh.

Lương Quyết Thành khom lưng hôn một cái trên môi cô.

"Em nói cái gì?"

Đùa sao, anh căn bản không nghe hả?

Tiền Ý Ý lật người, đứng lên ngồi xuống bên người Lương Quyết Thành, một lần nữa nói lại chuyện vừa rồi.

Là chuyện của Diêu Nhất Lâm với Diêu Viễn.

Về phần những chuyện trên thương trường, kỳ thật cũng không phải chuyện quang minh chính đại gì, không nói vẫn hơn.

Nói cho anh chút chuyện thú vị.

Lương Quyết Thành mím môi.

Chuyện của Diêu Nhất Lâm với Diêu Viễn, phía sau khẳng định có người đẩy thuyền.

"Là ai làm?"

Tiền Ý Ý lắc lắc đầu.

"Bây giờ còn chưa xác định."

Thời điểm tâm tư của Lương Quyết Thành đều đặt ở trên người mẹ mình, anh cũng không quá chú ý tới Diệc Văn vẫn luôn ở bên cạnh em gái anh.

Hiện tại cô bé còn nhỏ, sự tình xảy ra sau đó ai cũng không thể biết được. Nếu như hiện tại nói cho Lương Quyết Thành biết tâm tư của Diệc Văn, như vậy người làm anh trai như anh, ai mà biết sẽ làm ra những chuyện gì?

Dù sao Lương Nguyệt Ninh có cô nhìn rồi, ít nhất sẽ không để Diệc Văn có bất cứ cơ hội lợi dụng nào. Chờ sau khi cô bé trưởng thành rồi thì nói cho Lương Quyết Thành cũng không muộn, đến lúc đó thì để cho hai anh em tự mình nói chuyện với nhau.

Chung quy lại thì Diệc Văn bây giờ cũng coi như người tốt, ai biết được, nhờ đâu hắn thành công thì sao?

Nói như vậy, trước mắt cũng không cần nói cho Lương Quyết Thành biết Diệc Văn cũng tham gia vào chuyện này.

Hơn nữa lại nói chính cô cũng không xác định lắm, liệu chuyện này có phải Diệc Văn làm hay không.

"Sao lại không vui rồi?"

Tiền Ý Ý nhìn thấy Lương Quyết Thành vẫn còn rầu rĩ không vui thì có chút buồn bực.

Làm sao mà không thoải mái hơn được chút nào vậy?

"Em..." Lương Quyết Thành có hơi chần chờ, "Anh có thể nhờ em giúp một chuyện được không?"

Tiền Ý Ý nghiêm mặt.

"Anh nói cái gì?"

Lương Quyết Thành hơi trầm mặt.

"Nhờ em giúp một chuyện."

"Em là ai, anh là ai?"

Biểu tình của Tiền Ý Ý nhìn qua có chút không quá cao hứng.

Lương Quyết Thành chỉ do dự hai giây, bỗng nhiên từ sắc mặt của Tiền Ý Ý nhìn ra được ý tứ của cô.

"Em là bạn gái anh, anh là bạn trai của em."

Đáp án này khiến Tiền Ý Ý coi như vừa lòng.

"Bạn trai nhỏ, anh có phát hiện lời vừa rồi của anh quá khách khí rồi không, y như một người xa lạ vậy."

Lương Quyết Thành không nói gì.

Anh sẽ không cùng người xa lạ nói loại lời này.

Thế nhưng là anh thực sự có chút không được tự nhiên, mình bây giờ có chút chuyện cũng không làm được, chỉ có thể dựa vào bạn gái mình.

Có chút tự ái.

Lương Quyết Thành sờ sờ mũi.

Cũng chính là Tiền Ý Ý là bạn gái anh cho nên anh mới có thể nói ra được những lời này.

"Chuyện là..."

Lương Quyết Thành cũng không khách sáo, trực tiếp nói luôn là mình có chuyện.

Nếu như là trả thù, chỉ cần nghe tới cái tên Lương Quyết Thành đều sẽ biết đó chính là chồng chưa cưới của cháu gái Tiền gia. Thế nhưng đối phương chỉ làm một ít trò tiêu xáo, vậy thì căn bản là họ không biết thân phận của anh, chỉ biết đó là đề tài nóng, sẽ hấp dẫn nhiều người xem mà thôi.

Nếu Lương Quyết Thành muốn làm một công dân tốt tuân thủ pháp luật của nhà nước thì những việc anh có thể làm liền rất hạn chế.

Thế nhưng chuyện này có liên quan đến mẹ Lương, Lương Quyết Thành cũng sẽ không để tin tức này treo trên mạng, hủy đi thanh danh của mẹ mình.

Tiền Ý Ý vừa nghe, lập tức gọi điện thoại.

Cô không có nhân mạch làm trên phương diện này, thế nhưng là người khác có nha.

Ngắn ngủi có nửa tiếng, Tiền Ý Ý cũng đã lấy được tư liệu của tên viết báo kia, còn có cách liên lạc với người trưởng phòng ban xã hội của hắn. Đồng thời Tiền Ý Ý còn nhờ bạn bè của mình đi dạy dỗ tên kia biết một chút hậu quả mà hắn làm ra sẽ như thế nào.

Trưởng phòng ban xã hội của tên đó nhận được điện thoại, vẻ mặt liền đầy mừng rỡ.

Cái quỷ gì thế này, sao đại tiểu thư của Tiền gia ở Hải thị có thể gọi điện cho hắn chứ?

Đây không phải là bài báo hot nhất gần đây sao? Chẳng lẽ nói người của Tiền gia cũng quen với bệnh nhân bị bệnh tâm thần này?

Không thể không nói là đám người này quả thực vô cùng to gan. Trưởng phòng ban xã hội bị cảnh cáo một phen, không những không thu liễm lại mà còn còn ngửi thấy cơ hội buôn bán nào đó từ việc này.

Hắn bắt đầu đi điều tra người phía sau chuyện này.

Bởi vì bọn họ cũng không có giấu diếm, lén lút gì, tất cả đều phơi bày ra trước thiên hạ cho nên chỉ tra xét một chút thì cái gì cũng đều có thể biết được.

Thì ra, bệnh nhân bị bệnh tâm thần kia, con trai của bà ta có một cô bạn gái vô cùng ghê gớm.

Gia thế của bạn gái quá tốt, tốt đến mức có thể để cho bọn họ viết một bài báo thành danh.

Miếng bánh lớn này, không ai là không muốn cắn một miếng, làm sao có thể buông tay chứ. Hơn nữa hiện tại là xã hội pháp trị, Tiền gia sẽ không vì một cô bé mà làm ra chuyện gì không phù hợp với thân phận, hành vi đi. Hơn nữa thời điểm bọn họ đăng tin tức này lên, người của Tiền gia không phải sẽ tới xin bọn họ hủy tin tức kia đi sao, nói không chừng tới lúc đó, người ăn được chỗ tốt vẫn sẽ là bọn hắn.

Trưởng phòng ban xã hội có suy nghĩ vô cùng ngây thơ, vô cùng tốt đẹp, thậm chí còn cảm thấy bản thân mình là một người vô cùng thông minh.

Sau khi nhận được lời cảnh cáo từ Tiền gia, hắn vẫn không hề kiêng nể gì, trực tiếp đăng thêm một tin tức thứ hai.

Từ khóa lần trước là "bệnh tâm thần" làm chủ đề chính.

Mà chủ đề chính lần này lại khiến người ta kinh hãi hơn.

<< Sợ hãi, đại tiểu thư siêu cấp phú hào là tình nhân của con trai bệnh nhân tâm thần, vì thế nên không tiếc làm ra loại chuyện...>>

Tin tức này phát ra chưa được 10 phút, trưởng phòng ban xã hội lập tức phát hiện tin tức đã biến mất.

Không chỉ là trên trang web của công ti bọn họ, ngay cả trong trang web nội bộ của công ty, thậm chí là trong máy tính của chủ biên đều không thấy tin tức đó đâu nữa.

Cùng lúc đó, trưởng phòng ban xã hội nhận được một cú điện thoại.

Lần này là quản lý cục văn hóa của bọn hắn gọi tới.

Sau cuộc gọi đó một tiếng, mọi người đều biết được là trưởng phòng ban xã hội có hành vi trái với quy định, hiện tại phòng ban xã hội bị yêu cầu đình chỉ làm việc.

Tin tức xảy đến quá đột ngột, người của phòng ban xã hội không hề có một chút thời gian phản ứng đã bị đình chỉ công việc.

Phản ứng đầu tiên của trưởng phòng ban xã hội là lập tức biên soạn ra một bài báo, đăng lên weibo.

Tiêu đề lần này lại càng khiến cho cư dân mạng nảy lên dục vọng muốn ấn vào xem.

<< Hào môn đại tiểu thư ý thế hiếp người, bức bách 30 nhân viên nhảy lầu tự sát. >>

Tin tức rất ngắn, chủ yếu là nói đại tiểu thư nhận được scandal liên không vui, trực tiếp cho người trả thù phòng làm việc của họ, khiến cho nhân viên phòng xã hội bị mất việc làm, không có sinh cơ, không thể kiếm tiền, suýt chút nữa nhảy lầu tự sát.

Cái tiêu đề treo đầu dê bán thịt chó này cùng tính nghiêm trọng của vấn đề hoàn toàn không khớp nhau, không ít người tò mò đều ấn vào, cuối cùng đều ở dưới khu bình luận để lại một hàng: [...]

[Cái này là loại xuất thân gì thế này?]

[Tôi còn tưởng là chuyện gì kinh thiên động địa lắm, nhìn qua thì chính là cái phòng xã hội này tạo scandal cho người ta, sau đó người nhà của người ta áp chế lại? Có đúng vậy không?]

[Không biết là nên nói cái gì nữa đây.]

[Thôi đi, loại người có tiền này, nhất định là bức bách người ta ở phía sau, nói cách khác thì vì cái gì mà trưởng phòng ban xã hội không đăng công khai ở trên web của công ty mà phải dùng tài khoản tư nhân chứ?]

[Chắc chắn là còn có chuyện gì khác, cầu công khai làm sáng tỏ.]

Cái tin này ngay từ lúc đầu cũng không có bao nhiêu người để tâm, thế nhưng là thông qua mấy người này, vừa tải lại trang liền lập tức bị 404*.

*Lỗi.

Trang bạn yêu cầu không tồn tại.

Tin tức weibo kia đã biến mất.

Chuyện này khiến không ít người hứng thú.

Con người ta luôn có một loại tâm lý điển hình là, cái gì mất đi rồi mới càng cảm thấy nó quan trọng.

Tỷ như vừa rồi, không ít người đều cảm thấy nó chỉ là một tin tức nhảm chán, chỉ là một chuyện bát quái nho nhỏ mà thôi, thậm chí còn không chỉ ra danh tính của bất kì kẻ nào, còn chẳng biết tin tức này có phải thật hay không, chỉ tùy tiện lướt qua rồi thôi, chẳng có ai nhớ gì tới cái bài viết không vượt qua nổi 500 lượt xem này.

Mà khi cái tin tức này vừa biến mất, hơn nửa số người ban nãy xem liền ngay lập tức biên soạn ra vô số những ý tưởng ở trong đầu, bọn họ đều cảm thấy mình có phải trở thành người tận mắt nhìn thấy một trận ý thế hiếp người hay không. Ngay sau đó, tinh thần của họ liền phấn chấn hẳn lên, dồn dập truyền tin cho những người xung quanh, cảm thấy đây là một chuyện cực kì hay ho, sẽ vạch trần bộ mặt đen tối của đám người giàu có kia.

Thời điểm Tiền gia phát hiện và áp chế thì đã quá muộn.

Loại tin tức này thuộc về loại càng áp thì càng có người tò mò.

Không có cách nào khác, hiện tại chỉ có thể dùng mọi cách chuyển hướng dư luận.

May mà tin tức bị lộ ra trong bài viết này không nhiều, cũng không ai biết họ là ai.

Bài viết này vừa nổi lên, không ít người đều chia sẻ cho những người bên cạnh mình.

Ở Tô thị, Lương Tư Nguyên lớp mười vừa tan học liền dán mắt vào điện thoại di động, liên tục xem tin tức vài lần.

Người phụ nữ họ Lương ở Hải thị này đang khiến cho tất cả mọi người chú ý.

Lương Tư Nguyên lặng lẽ gọi điện cho bạn bè của mình, thừa dịp thứ sáu trốn học liền mua vé đi Hải thị, đứng ở cổng trường học Nhất Trung.

Đồng phục của học sinh Tô thị với đồng phục của học sinh Hải thị không giống nhau. Lương Tư Nguyên tuổi còn nhỏ, lại non nớt, cậu ta ngồi xổm trước cổng trường, nhìn qua giống như là một học sinh cấp hai.

Bác bảo vệ đi từ phòng trực ban ra đuổi người, Lương Tư Nguyên lại vô cùng nhu thuận đáp: "Chú ơi, cháu ở chỗ này chờ chị gái cháu tan học có được không?"

Tiểu hài tử tuổi còn nhỏ, tới đón chị gái của mình tan học, cũng không phải chuyện gì quá kì lạ. Bảo vệ liền đưa cậu ta đi tới phòng trực ban ngồi chờ.

Lúc tan học đã là hơn 20 phút sau, các học sinh lớp 12 rốt cuộc cũng lục tục đi ra.

Lương Tư Nguyên lặng lẽ đưa mắt nhìn điện thoại, cậu ta trượt đến một tấm ảnh chụp, nhưng lại không dám nhìn, cầm điện thoại trong tay mở to mắt nhìn về phía trước.

Lúc Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành đi ra khỏi trường, cô liền ngáp một cái.

Gần đây có hơi phiền phức một chút.

Cái phòng ban xã hội kia đã giải quyết xong, thế nhưng không ít người đều đã thấy được tin tức của mẹ Lương. Chuyện quan trọng hiện giờ là người ta còn đưa tin mẹ Lương trở thành một người đàn bà vì yêu mà điên cuồng. Lúc viết ra được những lời này, khả năng là lương tâm mấy người kia bị chó ăn luôn rồi, bọn họ căn bản không cần biết sự thật là gì.

Không chỉ như thế, còn viết không ít bài.

Tiền Ý Ý cũng không có tâm trạng ung dung chơi cùng bọn hán nữa, trực tiếp phái người tìm bọn hán "hỏi chuyện" một chút. Trưởng phòng ban xã hội sợ hãi, lập tức cụp đuôi viết thêm một bài nữa.

Thế nhưng bài viết này lại không có ai tin.

Phiền thật.

Lương Quyết Thành cũng không quá vui vẻ, bởi vì chuyện này mà anh vẫn luôn lo sợ mẹ mình sẽ bị kích thích một lần nữa, gần đây đều thường xuyên tới bệnh viện an ủi mẹ Lương.

Hôm nay cũng vậy.

Tiền Ý Ý đang suy nghĩ xem mình nên nói đề tài gì để phá tan bầu không khí này, nhưng còn chưa kịp nói thì trước mặt đã có một cậu nam sinh 15, 16 tuổi, mặc đồng phục của thành phố khác lao nhanh tới, giang hai tay trực tiếp cản đường đi của hai người họ.

Tiền Ý Ý: "?"

Đứa trẻ này ai đây?

Mà chuyện tiếp theo mới thật sự là đáng sợ.

Tiền Ý Ý trừng mắt nhìn cậu ta, cậu bé kia chăm chú nhìn Lương Quyết Thành mấy lần, sau đó trong mắt liền xuất hiện ánh nước, giang tay thật rộng xông lên ôm trùm lấy Lương Quyết Thành.

"A a a em rất nhớ anh, honey!"

Tiền Ý Ý: "???!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124

Editor: Shmily

Honey???

Tiền Ý Ý đứng ở đó sững sờ mười giây.

Này là cái gì đây, cô còn chưa có gọi Lương Quyết Thành là "honey" bao giờ, loại xưng hô thân mật như vậy, Tiền Ý Ý còn chưa bao giờ nghĩ tới nữa là. Hôm nay lại từ miệng của một đứa bé nghe được những lời này, lại còn gọi Lương Quyết Thành nữa chứ?

Còn có, bạn học nhỏ này có phải ôm nhầm người rồi hay không?

Lương Quyết Thành cũng phát ngốc một lát, động đậy một cái đem cậu bạn này đẩy ra.

Bạn học nhỏ mặc đồng phục học sinh, vẻ mặt ủy khuất, gất gao ôm lấy cánh tay Lương Quyết Thành không buông.

"Honey, chúng ta còn chưa từng gặp mặt nhau, anh để em nhìn kỹ anh một chút đi."

Lương Quyết Thành cau chặt mày, cả mặt đều lộ vẻ không thoải mái.

"Cậu là ai?"

Anh căn bản không quan đưa nhóc này.

Vừa nghe thanh âm nói chuyện của đối phương là anh đã biết cậu ta không phải người Hải thị rồi, điệu bộ trong giọng nói cũng không giống.

Một đứa nhóc tới từ nơi khác lại xông lên dính chặt lấy mình như vậy. Lương Quyết Thành từ trước đến nay chưa từng đối phó qua loại hình này.

Người mà mình chưa thấy qua bao giờ tự dưng lại lao đến ôm ấp thân mật như vậy, Lương Quyết Thành có chút hoài nghi bản thân mình.

"Em là Tư Nguyên." Lương Tư Nguyên vẫn gất gao ôm Lương Quyết Thành, cười tủm tỉm, tay còn lại chỉ chỉ chính mình, "Em là Lương Tư Nguyên nha."

Lương Quyết Thành đang giãy dụa đột nhiên ngừng lại.

Lương...

Tiền Ý Ý cũng hít một hơi.

Lương?

Chờ đã, đây không phải... là người của Lương gia chứ?

Tiền Ý Ý lập tức đánh giá cậu nhóc này.

Không biết có phải là do cậu ta nói như vậy hay không mà bây giờ cô nhìn lại đứa nhóc này, thấy thế nào cũng hơi giống Lương Quyết Thành.

Lương Quyết Thành do dự nửa ngày, cuối cùng là nhẹ nhàng giẫy ra khỏi cánh tay của Lương Tư Nguyên.

"Cậu họ... Lương?"

Lương Quyết Thành có một suy nghĩ, không biết có đúng hay không.

Nếu như là thật, vậy thì so với những chuyện trong nhà mà anh nghe được lại không giống nhau một chút nào.

Nói không chừng bọn họ cũng không biết chuyện năm đó.

"Đương nhiên rồi, em không họ Lương thì họ gì?"

Lương Tư Nguyên hất cao lông ngực lên: "Em cùng họ với anh mà!"

"Em hẳn là em họ của anh đó."

Tiền Ý Ý nghĩ nghĩ.

"Em trai nhỏ, chúng ta tìm một chỗ ngồi một lát rồi trò chuyện có được không?"

"Được ạ."

Em trai nhỏ rất dễ nói chuyện, sáng khoải gật đầu: "Nghe chị dâu tất."

Tiền Ý Ý: "... " Tiểu quý.

Chuyện này phát sinh quá bất ngờ, Tiền Ý Ý liền dẫn người đến một quán cafe gần đó.

Lúc này ở đây không có người nào, học sinh tan học về hết, hiện giờ cũng không phải lúc cao điểm, ở trong này cũng chỉ có bàn của bọn họ.

Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành ngồi cùng nhau ở một bên, bạn học nhỏ mặc đồng phục thì ngồi ở đối diện, ôm balo nhu thuận để hai tay lên đầu gối, hai mắt hơi chớp chớp nhìn chăm chăm Lương Quyết Thành.

"Lương Tư Nguyên đúng không? Có thể hỏi một chút, sao em tìm được tới chỗ này vậy?"

Lương Tư Nguyên thu hồi ánh mắt, gật gật đầu với Tiền Ý Ý, ngoan ngoãn trả lời.

"Em nhìn thấy trên tin tức của Hải thị, trong đó có nói tới một người phụ nữ họ Lương."

"Người họ Lương rất ít, lại còn không chênh lệch tuổi tác với cô nhỏ mất tích nhiều năm của em cho lắm. Cho nên em mới nghĩ là có thể là cô ấy hay không, vậy nên tới đây nhìn một chút. Em vừa thấy anh họ liền biết, đây chắc chắn là anh họ có cùng máu mủ với em, quan hệ máu mủ em nhìn một chút liền nhận ra ngay, chuẩn không cần chỉnh!" Cậu ta còn rất kiêu ngạo.

Này thật đúng là tình cờ mà.

Tiền Ý Ý nhìn tiểu tử này có vài nét tương tự với Lương Quyết Thành, thế nhưng vẫn không thể xác định.

Chung quy lại thì đây cũng không phải việc nhỏ gì, nếu nghĩ sai hướng thì chẳng phải sẽ khiến người ta đang cao hứng sẽ bị hụt hẫng sao.

Tiền Ý Ý dụ dỗ Lương Tư Nguyên nói nhiều hơn một chút.

Lương Tư Nguyên cũng không có ý tứ giấu diếm, chuyện gì cậu ta cũng nói.

Lương Tư Nguyên đến từ Tô thị.

Lương gia ở Tô thị có chút danh tiếng, chủ yếu là bởi vì ông nội Lương Tư Nguyên là họa sĩ nổi danh ở đó, Lương gia của bọn họ là thế gia đại thư hương, rất được nhiều người tôn kính. Trong nhà cậu ta hiện nay có ông nội, bà nội, có cha mẹ, có chú hai, thím hai, còn có tiểu thúc. Trong nhà còn có một anh trai và hai đứa em, một trai một gái.

Cậu ta nói gia đình mình còn có một người cô nhỏ mất tích nhiều năm, tên là Lương Hoài Âm.

Lúc nói tới đây, cơ bản đã xác định được cậu nhóc này chính là người nhà mẹ đẻ của mẹ Lương rồi.

"Khi còn rất nhỏ em liền biết mình còn một người cô nữa. Ông bà nội em vô cùng thương cô ấy, trong nhà vẫn còn giữ lại phòng ở của cô, tất cả đồ đạc của cô nhỏ nhiều năm như vậy đều được cất giữ cẩn thận, chờ ngày cô trở về. Nhưng em nghe nói, hình như cô nhỏ vì người khác mà nói không cần người trong nhà nữa, cha em uống rượu, có đôi khi sẽ mắng hai câu, nói cô nhỏ ngốc, cũng không biết là bị ai lừa gạt. Cha em đi tìm cô ấy nhiều năm thế nhưng lại tìm không thấy. Lâu như vậy rồi, trong nhà cũng không ai đi tìm cô nhỏ nữa."

Lương Tư Nguyên biết được cái gì đều nói hết: "Ông bà nội em cũng lớn tuổi rồi, mà hai người họ nhớ thương nhiều nhất chính là cô nhỏ."

"Lúc em đọc được bài viết kia, em nghĩ là liệu có phải cô nhỏ hay không. Kỳ thật thì em cũng không ôm hy vọng gì quá lớn, chung quy lại thì cũng đã nhiều năm như vậy. Thế nhưng em lại có suy nghĩ, biết đâu lại là cô ấy thật thì sao. Vậy nên em mới tới đây."

Lương Tư Nguyên bùng nổ nói: "Anh họ, em vừa thấy anh em liền biết mình đoán đúng rồi, vừa nhìn liền thấy anh chính là người nhà của em mà."

Lương Quyết Thành vẫn trầm mặc.

Chuyện này không phải chuyện nhỏ, anh thậm chí còn không biết có nên tin hay không, nếu như là hiểu lầm thì sao?

"Còn chuyện gì khác nữa không, chuyện trong nhà."

Lương Quyết Thành đối với nhà ngoại của mình không quen không biết. Chỉ biết là mỗi lần nhắc tới nhà ông bà ngoại là tinh thần mẹ Lương sẽ mất khống chế.

Bà vẫn luôn nhớ nhà, vẫn luôn muốn trở về, thế nhưng là do đủ loại nguyên nhân cho nên cuối cùng vẫn chỉ có thể một mình phiêu bạt bên ngoài, đè nặng nỗi nhớ đối với những người trong nhà lại.

Lương Quyết Thành đối với ông bà ngoại của mình cũng có ấn tượng. Chính là mỗi lần mẹ Lương liên tục lái nhai một vài câu.

Anh biết mình còn có một người cậu, chính là người đại diện cho người nhà họ Lương tới thăm, nói Lương gia không cần Lương Hoài Âm nữa.

Mỗi lần nghĩ tới cái này, mẹ Lương đều hết sức thống khổ.

Thế nhưng Lương Tư Nguyên lại nói, người trong nhà luôn luôn nhớ tới mẹ Lương.

Hai cái cách nói hoàn toàn trái ngược này, tất nhiên sẽ có một cái là giả.

Nếu Lương Tư Nguyên này thật sự là người nhà mẹ đẻ của mẹ Lương thì đại khái điều cậu ta nói sẽ là thật. Chung quy lại thì vẫn là người thân có quan hệ máu mủ, nếu như bọn họ nhớ mẹ Lương chỉ là giả thì cậu ta lớn như thế này rồi, chắc chắn có thể nhìn ra.

Vừa nghĩ đến lúc trước mẹ mình bởi vì lời nói dối này mà suýt chút nữa tự sát, Lương Quyết Thành liền không áp chế được sự tức giận.

Tiền Ý Ý nắm lấy mu bàn tay của anh.

Cô có chút lo lắng.

Chuyện của Lương gia nghe qua còn có chút phức tạp.

Ánh mắt Lương Quyết Thành rơi vào tay Tiền Ý Ý đặt trên mu bàn tay mình, anh hít sâu một hơi, lật tay nắm lấy bàn tay nhỏ của cô.

May mắn là còn có cô bên cạnh anh.

"Những chuyện khác sao... Em còn có một người anh trai nữa. Lúc cô nhỏ đi lạc, anh hai em đã hai tuổi rồi, cô nhỏ hẳn là sẽ có ấn tượng. A, em còn có tiểu thúc nữa, sau khi cô nhỏ đi lạc thì tám tháng sau chú ấy được sinh ra, năm nay 19 tuổi, đã lên thủ đô học đại học rồi. Còn có một đứa em trai và một cô em gái, em trai của em là con của chú hai, em gái cũng vậy."

Lương Tư Nguyên hơi do dự.

"Em cũng không biết là cô nhỏ có nhắc tới với anh không, chú hai của em, không quá thích cô ấy thì phải."

Trong lòng Lương Quyết Thành đã hiểu được vài phần.

Nói như vậy thì năm đó người nói những lời kia chính là chú hai của Lương Tư Nguyên.

Năm nay Lương Tư Nguyên 14 tuổi, so với Lương Nguyệt Ninh còn nhỏ hơn, bất quá vì học nhảy lớp cho nên cậu ta học cùng cấp với Lương Nguyệt Ninh.

Lương Tư Nguyên rất kích động, nói là muốn đi gặp cô nhỏ của mình.

"Em muốn đi gặp cô nhỏ, cô nhỏ chắc chắn cũng muốn gặp em."

"Trước khoan đã."

Lương Quyết Thành rất lạnh nhạt: "Lúc cậu tới có nói với người trong nhà hay không?"

Trên mặt Lương Tư Nguyên hơi do dự: "... Không ạ."

Lương Quyết Thành lập tức nói ra: "Gọi điện về cho người nhà."

Một đứa nhóc 14 tuổi tan học xong không về nhà mà trốn học đi tới nơi khác, nếu trong nhà biết, khẳng định sẽ rất lo lắng.

Lương Tư Nguyên ngược lại là một đứa nhỏ rất nghe lời, cậu ta lấy điện thoại ra, mở máy lên.

Lúc này Lương Quyết Thành mới phát hiện, có thể là vì tránh để cho người trong nhà tìm mình cho nên cậu ta đã tắt máy.

... Tiểu quỷ ranh ma.

Lương Tư Nguyên vừa khởi động máy, chuông di động liền vang lên.

Về mặt cậu ta chột dạ, cầm di động nửa ngày không dám nhận.

Cuối cùng là vừa nhắm mắt vừa ấn nhận.

"Alo, cha..."

Lương Tư Nguyên không để cho đối phương có cơ hội nói chuyện, nhanh chóng tuôn ra một tràng: "Con đi tìm con trai của cô nhỏ, anh họ con, bọn con sắp đi gặp cô ấy rồi!"

Bên kia điện thoại trầm mặc một hồi lâu.

"Tư Nguyên, đây không phải chuyện có thể đùa. Dù con có gây ra cái họa gì thì trong nhà cũng sẽ không đánh con, đừng đem cô nhỏ ra nói đùa."

"Con không đùa, là thật mà." Lương Tư Nguyên trực tiếp ấn loa ngoài, "Cha, anh họ đang ở cạnh con này, cha nói với anh ấy một câu là biết rồi."

Lương Quyết Thành ngồi thẳng lưng.

Tiền Ý Ý nắm tay anh, có thể rõ ràng cảm nhận được anh đang khẩn trương.

Cô cũng không tự chủ được khẩn trương theo, nhịp tim của cô còn hơi rối loạn.

Chẳng lẽ nói, bọn họ thật sự có thể tìm được nhà mẹ đẻ của mẹ Lương sao?

Bên kia điện thoại trầm mặc một hồi lâu.

"... Alo?"

Cô họ Lương Quyết Thành có hơi khô khốc.

"... Chào ngài?"

Anh hít sâu một hơi.

Giống như có thứ gì đó ở trước mặt, chỉ cần nhẹ nhàng đi về phía trước một bước liền có thể xuyên thấu qua, nhìn thấy tất cả chân tướng.

Nhưng là thật sự... sẽ giống với câu trả lời mà anh suy nghĩ sao?

Nếu như không phải...

Anh nói từng chữ:

"Cháu tên Lương Quyết Thành, mẹ cháu tên Lương Hoài Âm, không biết ngài... có quen không?"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125

Editor: Shmily

- - - - -

Chuyện phát sinh quá bất ngờ, cha của Lương Tư Nguyên nhờ Lương Quyết Thành chiếu cố thằng con của mình một chút, nói ông sẽ lập tức đi tới Hải thị ngay.

Lương Tư Nguyên tự giác làm xong đại sự cho nhà mình, giương cao lồng ngực, giống như một tiểu tướng quân vừa thắng trận trở về.

Đây là lần đầu tiên Tiễn Ý Ý chiêu đãi bạn học nhỏ đến từ Lương gia, cô thương lượng với Lương Quyết Thành một chút, không thể dẫn người trực tiếp đi gặp mẹ Lương được, sợ sẽ kích thích tới bà ấy. Cho nên cuối cùng là đem cậu nhóc đi tới chỗ của Lương Nguyệt Ninh.

Đều là anh chị họ của mình, nên gặp một lần mới phải.

Huống chi bên người Lương Nguyệt Ninh có rất ít bạn chơi, tự dưng xuất hiện một cậu em họ có máu mủ với mình, nói không chừng sẽ có người nói chuyện với cô bé thì sao.

Lương Tư Nguyên nói rất nhiều, dọc đường đi cái gì cậu ta cũng nói được, nhất là đối với Tiễn Ý Ý, cậu ta hết sức tò mò. Chỉ một thời gian ngắn thôi mà cậu ta đã đem toàn bộ gia sản của mình vét sạch một lần, bắt đầu tò mò mối quan hệ của Tiễn Ý Ý và Lương Quyết Thành.

Cậu ta biết mẹ Lương và Lương Quyết Thành đều thông qua bài viết kia, trên thực tế thì cậu ta lại chẳng biết cái gì cả. Vốn dĩ là có thể nhận ra người anh họ này hoàn toàn là dựa vào gương mặt kia của những người trong Lương gia, còn nhiều hơn thế thì cậu ta lại không biết.

Sự tồn tại của Tiễn Ý Ý trong mắt Lương Tư Nguyên chính là một chị dâu nhỏ chính hăng.

Không thể nói cậu ta là người rất dễ thân, chỉ có thể nói là không phải người lãnh đạm mà thôi. Vẫn là một đứa nhỏ khá hướng ngoại.

Đầu tiên là cậu ta thổi phồng Tiễn Ý Ý lên, khen Tiễn Ý Ý xinh đẹp, giọng nói dễ nghe, còn khen cô có ánh mắt mới chọn trúng anh họ nhà mình. Sau khi khen xong liền bắt đầu tò mò câu chuyện tình yêu của Tiễn Ý Ý và Lương Quyết Thành.

Không chỉ bởi cậu ta là em trai nhỏ của Lương gia, Tiễn Ý Ý đối với Lương Tư Nguyên cũng không có phản cảm gì, thuận theo lời của cậu ta đem câu chuyện tình yêu của mình và Lương Quyết Thành mỹ hóa lên mấy lần, từ một trò chơi quan hệ bao nuôi biến thành một câu chuyện tình yêu lãng mạn, cả hai vừa gặp nhau liền nhất kiến chung tình, yêu thương thâm thiết.

Trong mắt Lương Tư Nguyên đều là ánh sao nhỏ, ngồi ở bên cạnh Lương Quyết Thành chăm chú ảo tưởng theo cách nói của Tiễn Ý Ý.

Nếu như anh thật sự nhất kiến chung tình với Tiễn Ý Ý, vậy chẳng phải là anh từ lâu đã có được một bạn gái nhỏ khả ái, mềm mại ngọt ngào sao?

Vừa gặp đã yêu.

Nghe vào tai thật sự là một câu chuyện ngọt đến rụng tim.

Lương Quyết Thành lặng lẽ soạn một hàng tin nhắn gửi cho Tiễn Ý Ý.

Tiến Ý Ý còn đang bịa chuyện của cô với Lương Quyết Thành thì điện thoại rung lên một tiếng.

Cô thừa dịp cậu nhóc đang ảo tưởng, cúi đầu nhìn.

L: Nhất kiến chung tình?

Khóe miệng Tiễn Ý Ý nhếch lên.

[Lương ca mỹ mạo vô song, em đối với anh thật sự là nhất kiến chung tình nha.]

L: Trên giường?

Mặt Tiễn Ý Ý có hơi đỏ lên.

Không xong rồi, cô quên mất nơi đầu tiên mình gặp anh là ở đâu rồi.

Một người đang ngủ, một người đang thay quần áo.

*Nhắc cho bạn nào quên à, đây là cảnh ở chương 1 nha, lần đầu tiên chạm mặt của hai anh chị là Tiễn Ý Ý đang thay quần áo thì bị Lương Quyết Thành đang ngủ ở phòng y tế bắt gặp.

Lại nói, đây cũng không phải là địa điểm nhất kiến chung tình ngây thơ trong sáng gì.

Không đợi Tiễn Ý Ý kịp hồi thần lại, Lương Quyết Thành lại gửi một tin nhắn tới.

L: Anh rất mong chờ, cũng rất tán thành đấy.

Tiến Ý Ý: "..."

Lương ca ngây thơ của cô đã đi nơi nào rồi?

Lương Nguyệt Ninh mới lớp 10, tan học sớm hơn Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành một chút. Thêm việc Tiễn Ý Ý với anh lại chậm trễ chút chuyện ở chỗ Lương Tư Nguyên cho nên lúc bọn họ đến, Lương Nguyệt Ninh đã nấu cơm xong, ngoan ngoãn ngồi chờ hai anh chị về nhà.

Mới vừa nãy hai anh chị gọi điện nói muốn tới đây, tổng cộng có ba người. Cô bé chỉ biết Lương Quyết Thành với Tiễn Ý Ý, người còn lại là ai thì không hề biết. Cho nên liền dựa theo phân lượng ăn của một người bình thường nấu nhiều hơn một chút, chuông cửa vừa vang lên, cô bé nhanh chóng chạy ra mở cửa.

"Anh hai..."

Lương Nguyệt Ninh vừa mở cửa đã gặp phải khuôn mặt phóng đại đang tươi cười.

Nam sinh xa lạ, tuổi còn không lớn, thế nhưng ngoài ý muốn là nhìn có chút quen mắt.

"Chào chị họ! Quấy rầy rồi!"

Lương Tư Nguyên vừa nhìn liền biết tiểu cô nương thoát nhìn nhu nhu nhược nhược ở trước mặt chính là chị họ của cậu ta.

Trong nhà cậu ta vẫn còn giữ ảnh chụp của cô nhỏ, còn có mấy tấm ảnh thuở bé nữa. Cậu ta nhớ rõ có đôi khi cha mình mở album ảnh ra, nhìn nữ sinh 15, 16 tuổi bên trong cuốn album đó thờ dài, ôm cậu ta còn bé vào lòng, chỉ vào người trong ảnh dạy cậu ta gọi cô nhỏ.

Mà cô gái trước mặt này, cũng 15, 16 tuổi, cùng với cô nhỏ hồi đó thoát nhìn rất giống.

Giống y như đúc từ một khuôn vậy.

Đây thật sự là con gái của cô cậu ta, là chị họ nhỏ của cậu ta.

Lương Nguyệt Ninh có hơi phát ngốc, cô bé nhìn Lương Tư Nguyên loi nha loi nhoi đôi giày chạy vào trong nhà, nhìn xung quanh một vòng, ríu rít khen chỗ này một cái, chỗ kia một cái.

"Nhà này đẹp ghê, chị họ nhỏ, mọi người ở chỗ này sao, thật là lợi hại mà!"

Lương Tư Nguyên chắc chắn vài tiếng.

Cô nhỏ mắt tích đã nhiều năm, thời điểm cậu ta nhìn thấy cái tin kia ở trên mạng thì trạng thái hiện giờ của cô ấy thực sự rất nghèo túng, vừa nằm ở viện, vừa bị xem như người bị bệnh thần kinh. Vậy mà con trai, con gái của cô ấy lại có thể ở trong tiểu khu xa hoa cấp này.

Lương Tư Nguyên đến cùng chỉ mới hơn 14 tuổi mà thôi, cũng không thể tưởng tượng quá nhiều, cậu ta căn bản không thể tưởng tượng được một người phụ nữ mang theo một trai một gái sẽ trải qua cuộc sống gian nan như thế nào.

Lương Nguyệt Ninh còn đang chờ có người đến giải thích cho cô bé xem chuyện gì đang xảy ra.

Cậu nam sinh đột nhiên xuất hiện này, rốt cuộc là ai.

Tiến Ý Ý đi tới phòng bếp rót nước, đem không gian để lại cho ba anh em họ.

Lương Quyết Thành nói chuyện lời ít ý nhiều, đơn giản đem thân phận của Lương Tư Nguyên nói cho Lương Nguyệt Ninh biết.

Lương Nguyệt Ninh với Lương Tư Nguyên không kém nhau nhiều lắm, lúc trước cô bé chưa từng nghĩ tới, bản thân mình còn có một người em trai nữa. Bất kể là em trai gì, tóm lại không phải họ Điều là tốt rồi.

Cha của Lương Tư Nguyên một khắc không ngừng chạy vội đến.

Tô thị cách Hải thị cũng không xa, hai tiếng trước vừa cúp điện thoại, bây giờ ông ấy đã một lần nữa gọi tới đây.

Lúc này Lương Tư Nguyên đã làm thân được với Lương Nguyệt Ninh, lôi kéo Tiến Ý Ý cùng nhau chơi đấu địa chủ.

Lương Quyết Thành đi nghe điện thoại của cha cậu ta.

Người đã đến Hải thị, Tiến Ý Ý liền tính toán thời gian gọi Lưu thúc đi đón người. Lúc này Lưu thúc đã đón được cha của Lương Tư Nguyên, ông ấy nói với Lương Quyết Thành trong chốc lát, bảo trước tiên sẽ tới gặp bọn họ đã rồi nói sau.

Lương Nguyệt Ninh đang ở trong phòng bếp.

Nghe nói người tới là bác cả của Lương gia, cô bé có chút luống cuống tay chân không biết làm thế nào.

Trên thực tế, cô bé cũng vậy mà Lương Quyết Thành cũng thế, trong khái niệm của bọn họ luôn không có hai từ "thân thích".

Từ khi mẹ Lương mang theo hai anh em tái hôn, người đầu tiên hai người gọi là "cha" là một người đàn ông tốt, nhưng lại là cô nhi. Người thứ hai lại để lại bóng ma tâm lý trong lòng hai người, người cha dượng này, căn bản không có ai nguyên ý lui tới với hắn.

Cách gọi xưng hô thân thuộc như vậy, Lương Quyết Thành với Lương Nguyệt Ninh đều hết sức xa lạ.

Người bác cả này sẽ mang đến cái gì, Lương Nguyệt Ninh cũng hết sức lo lắng.

Tiền Ý Ý nhìn ra, thế nhưng lại không có cách nào, đây là việc cô bé nhất định phải trải qua, hơn nữa hẳn là một việc không tồi.

Trước kia cô bé quá cô độc, chỉ có mẹ và anh trai, thế nhưng lại rất khó có cơ hội ở cùng nhau. Về sau có ông bà ngoại, có cậu mợ, có anh em họ, có lẽ cô bé sẽ nói nhiều hơn trước, không còn cô đơn nữa.

Bác cả Lương gia tới rất nhanh.

Lưu thức khả năng cũng biết chuyện cho nên tốc độ lái xe so với trước đều nhanh hơn không ít.

Từ nơi đón người một đường chạy về nhà, chỉ tốn chưa đến một tiếng đồng hồ.

Mà lúc này, Lương Nguyệt Ninh đã chuẩn bị xong một bàn đồ ăn tối phong phú dưới tâm trạng sợ hãi, than vãn của Lương Tư Nguyên.

Bác cả Lương gia rất nhanh đã tới nơi này, lòng nóng như lửa đốt, nhưng lúc tới trước cửa lại có hơi chần chờ.

Lương Hoài Âm

Em gái của ông.

Em gái ông là tiểu bảo bối được mọi người trong nhà sủng ái đến tận trời, từ nhỏ chính là một người rất yếu ớt.

Mười mấy năm trước, con bé đột nhiên không từ mà biệt.

Toàn bộ Lương gia tìm con bé rất lâu, sau này vẫn là ông ta từ chỗ em trai thứ hai của mình thăm dò được một chút tin tức, con bé thích một người đàn ông, đã sớm chạy theo tên đó rồi.

Vì chuyện này cho nên lúc đó, ông vô cùng tức giận.

Nha đầu kia nào bị hỏng rồi sao, chỉ là một nam nhân mà thôi, mang về nhà cho mọi người gặp mặt là được rồi, tại sao lại phải chạy, lại còn cắt đứt hết liên lạc với người trong nhà nữa chứ?

Sau đó lại do em trai thứ hai của ông dò thăm mới biết, người đàn ông kia đã sớm kết hôn sinh con, mà em gái của ông ta lại là người thứ ba chen chân vào.

Em trai ông ta nói, con bé bị ma quỷ ám ảnh, căn bản không chịu về nhà, hoàn toàn không phải đưa em gái trước kia của ông ta nữa. Vì thế ông ta không thể tìm được mình mà ngay trong đêm đã dọn đi.

Ông ta suy nghĩ rất lâu, cũng không biết đưa em gái luôn luôn nghe lời hiểu chuyện như thế vì sao phải làm như vậy.

Vì một tên nam nhân mà nhà cũng không cần, loại chuyện này, thật đúng là chuyện mà con bé có thể làm được sao?

Lương gia vẫn luôn ở Tô thị, mọi người luôn ở đó, chưa từng di chuyển đi đâu cả. Nếu như con bé muốn về nhà, tùy lúc đều có thể trở về. Thế nhưng đã nhiều năm như vậy, ông ta tìm nhiều năm, mong chờ nhiều năm, em gái ông ta từ đầu đến cuối đều chưa từng về nhà.

Nhiều năm đã qua, ông ta không nghĩ đến, sẽ có một ngày mình tìm lại được đứa em gái này.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tâm tình của ông có chút phức tạp.

Ông đứng ở cửa hồi lâu, ngón tay đưa lên hạ xuống cũng không có cách nào ấn chuông cửa.

Cửa nhà bỗng nhiên được mở ra.

Là Lương Quyết Thành mở cửa.

Ngoài cửa, bác cả Lương gia giật mình sững sờ.

Thiếu niên trước mặt, bộ dáng 18-19 tuổi, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, nhìn còn có hơi quen mắt, bề ngoài rất giống người Lương gia.

18-19 tuổi.

Trong lòng bác cả Lương gia thoáng trầm xuống.

Em gái mình, cũng mất tích từng ấy năm.

"... Mời vào."

Lương Quyết Thành nghiêng người sang bên cạnh.

Người đàn ông này ước chừng hơn 40 tuổi, có một loại khí tức nho nhỏ, ánh mắt dừng ở trên người anh có chút thương tiếc.

Loại thương tiếc này, đoán chừng chính là đối với mẹ Lương đi.

Lương Quyết Thành mím môi.

Bác cả Lương gia vừa đến đã trực tiếp cùng Lương Quyết Thành đi ra ban công.

Đóng cửa trên ban công lại, trên tay ông đã kẹp một miếng thuốc lá.

Lương Nguyệt Ninh kéo cánh tay Tiền Ý Ý, thấp thòm lại bất an chờ đợi.

Không biết là một tiếng, hay là hai tiếng.

Cánh cửa ngoài ban công kia rốt cuộc cũng mở ra.

Bác cả Lương gia bước vào, sắc mặt cùng với lúc mới tới hoàn toàn khác biệt.

Ánh mắt của ông rất ôn hòa, dừng ở trên người Lương Nguyệt Ninh, chính là một trường bối từ ái dễ gần, mang theo một chút hoài niệm, lại có chút yêu thương.

"Ngày mai ta đi thăm mẹ của hai cháu có được hay không?"

Bác cả Lương gia nói tiếp: "Sẽ không kích thích tới em ấy."

Ở trên phương diện này, Tiền Ý Ý cũng không tiện nói gì, Lương Nguyệt Ninh nhìn sang Lương Quyết Thành.

Trên người anh dính lấy một thân khối thuốc.

Anh cúi đầu, thấy không rõ về mặt.

"... Được."

Gánh nặng mà mẹ đeo trên lưng, có lẽ rất nhanh sẽ có thể buông xuống được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126

Editor: Shmily

Bác cả Lương gia đi thăm mẹ Lương, Tiền Ý Ý biết, thế nhưng cô không đi theo.

Đây là chuyện nhà Lương gia, hơn nữa lại quá riêng tư, Tiền Ý Ý là bạn gái của Lương Quyết Thành, chỉ có thể ở bên cạnh anh hỗ trợ một chút, thế nhưng không thể trực tiếp dính líu quá sâu. Cô cũng chỉ có thể lẳng lặng chờ.

Lương Quyết Thành và Lương Nguyệt Ninh đều xin nghỉ.

Tiền Ý Ý vẫn lên lớp bình thường.

Lớp 12 đã tiến vào giai đoạn khẩn trương ôn tập, mỗi một lần thi, mỗi một lần có thành tích, đối với học sinh lớp 12 mà nói chính là một gánh nặng, hoặc là một liều thuốc an thần.

Lớp 12 cần phải học rất nhiều thứ, mọi người mỗi ngày đều chăm chỉ đọc sách, tan học cũng không về nhà, vẫn ngồi ở trong lớp hoặc trong thư viện học. Vì thế nên trường học cho phép bọn họ ở lại trường cho tới tối tự học buổi tối luôn, học xong lớp tự học buổi tối thì về nhà cũng được.

Tiền Ý Ý cũng không nghĩ sẽ về.

Lương Quyết Thành không có ở nhà, chỗ của mẹ Lương còn bận rộn hơn, nói không chừng bọn họ cũng không có thời gian phản ứng lại cô.

Trở về nhà cũng chỉ là một căn phòng trống rỗng lạnh như băng mà thôi.

Cũng không biết là kể từ khi nào, Tiền Ý Ý đã không còn có thói quen ở một mình nữa rồi.

Hình như là có hơi ấm của người khác ở bên cạnh, bây giờ lại trở về trạng thái một người lạnh lẽo như băng, trong lòng liền cảm thấy khó chịu hơn rất nhiều.

Hơn nữa...

Còn có Tiền Mân Văn.

Bây giờ Diêu gia còn chưa hoàn toàn bị thu thập hết, hiện tại mới là bước đầu động thủ mà thôi, để bọn họ mất hết mặt mũi trước, sau đó lại nhúng tay làm cho họ không kịp phản ứng. Tiền Ý Ý không hề có ý định để Diêu gia an ổn trôi qua một năm này, hơn nữa đằng sau còn có cả Diệc Văn an bài nữa.

Diêu gia sống sẽ không dễ chịu gì, Tiền Mân Văn lại còn chủ động dán lên, tự nhiên cũng sẽ không có một ngày nào trôi qua tốt đẹp.

Tiền Ý Ý là đang chờ tới lúc này.

Mọi chuyện rất nhanh liền sẽ kết thúc thôi, đợi sau khi kết thúc, cô sẽ hoàn toàn được yên tĩnh rồi.

Quá tốt, tự do, tùy tâm sở dục, không có chuyện gì để phiền lòng, có thể thi vào một trường đại học thật tốt, làm một ít chuyện mà mình muốn làm.

Còn có chuyện của cô và Lương Quyết Thành.

Lương gia rốt cuộc là cái dạng gì, ở trong nguyên tác không có nói qua một chữ. Có lẽ trong kịch bản chính, mẹ Lương không hề xảy ra chuyện để phải lên báo cho nên Tô thị cũng không biết tới chuyện này, cũng không có người Lương gia tìm đến, dẫn đến Lương Quyết Thành trong nguyên tác chưa từng gặp mặt gia đình nhà ngoại của mẹ mình một lần nào.

Nói như vậy, hẳn là còn cần cảm ơn gã trưởng phòng ban xã hội kia đã gây ra vụ âm ỉ này?

Tiền Ý Ý càng nghĩ càng cảm thấy mình cần đưa đến cho hắn ta một phần đại lễ để cảm tạ.

Về phần lễ vật này, tốt nhất là để cho vợ của hắn ký nhận tương đối tốt. Chung quy thì tiểu tình nhân bên ngoài của hắn cũng không ít đâu.

Hoàn hảo.

Tiền Ý Ý không yên lòng, một ngày giải đề mà không thể tập trung nổi, vẫn đợi điện thoại vang lên.

Bên chỗ của mẹ Lương ra sao, cô đoán không được.

Chỉ là thân thể của mẹ Lương quá yếu, không thể bị kích thích một lần nữa, nếu để cảm xúc kích động lên thì đối với bọn họ không phải là một chuyện tốt gì.

Bây giờ đã là 6h chiều, học sinh ban 11 đã về một nửa, chỉ còn một nửa ở lại trong lớp ôn tập.

Tiền Ý Ý nằm xuống bàn, tinh thần không yên.

"Ê."

Nhâm Kha ở bên trên xoay người lại gõ gõ vào bàn của cô.

"Bạn học Tiền, cậu có phát hiện ra là mình đang lãng phí thời gian hay không?"

Nhâm Kha thở dài: "Tớ nhìn cậu cả ngày nay đều không yên lòng chuyện gì đó. Lãng phí thời gian hết cả ngày nay rồi đấy, có chuyện gì bạn tâm hả? Loại phân tâm này, cậu làm gì cũng không được đâu."

Tiền Ý Ý khép lại sách vở.

"Tớ biết."

Nhưng là có biện pháp nào đây.

Cô biết là mình không thể phân tâm, nhưng làm sao để ngưng thần được đây?

Cô ngồi ở trong lớp giải đề mà tâm lại đặt ở chỗ của mẹ Lương, chờ đợi tin tức bên kia của Lương gia truyền tới, làm cách nào cũng không thể bình tĩnh được. Như vậy thì chắc chắn là cô sẽ làm trễ nải hiệu suất học tập, lãng phí thời gian, chẳng làm được cái gì cả.

A, chỉ có hoảng hốt với nóng nảy mà thôi.

Kỳ thật biết là không đúng thể nhưng cô lại chẳng thể chuyên tâm được.

Có một số việc mà mình chưa từng trải qua sẽ thật khó có thể xác định.

"Cậu sao vậy, mà sao hôm nay Lương ca không tới trường?" Nhâm Kha do dự một chút, "Tớ nghe nói Nguyệt Ninh cũng không tới."

Tiền Ý Ý thu dọn đồng đề thi ở trên bàn, nhét tất cả vào trong balo.

Sách của cô rất ít khi mang về nhà, cơ bản chỉ mang vì quyền vở cùng một số đề thi nhét vào cặp mà thôi.

Mấy quyển sách này đều dày như gạch, mang lên lưng còn không sợ đề chết cô sao.

Mẫu chốt chính là, có mang về cũng chưa chắc đã nhìn tới.

Ít nhất thì bây giờ Tiền Ý Ý cũng không có tâm tư đi nhìn nó.

Cô chỉnh lý lại một chút, nghĩ ngợi, cuối cùng đến đề thi cũng không mang về nữa.

Hôm nay trở về có lẽ sẽ còn phân tâm nữa, có bài thi ở bên cạnh cô cũng chẳng thể yên tĩnh mà làm được.

"Nhà bọn họ có chút việc nhỏ phải xử lý."

Cụ thể thì Tiền Ý Ý không nói rõ.

Chuyện bây giờ cũng không có gì để nói, chờ sau khi chuyện của Lương gia sáng tỏ thì Lương Quyết Thành muốn nói tự nhiên sẽ nói mà thôi.

Đến lúc bọn họ đi tới chỗ của Lương Nguyệt Ninh, có lẽ còn có thể nhìn thấy người của Lương gia.

Bề ngoài của những người trong Lương gia rất giống nhau, nói không chừng tính cách cũng sẽ tương tự như thế, như vậy nói không chừng còn có thể nói chuyện thật tốt.

Nhưng cũng chưa chắc.

Chung quy lại thì đứa bé ở Lương gia, hiện tại mới chỉ thấy có một người.

Một đứa bé tốt, không chắc là mấy đứa bé kia cũng vậy.

Nhất là người kia...

Bác hai của Lương gia.

Tiền Ý Ý không ngốc, Lương Quyết Thành đoán được thì cô cũng có thể đoán được.

Bên trong chuyện này, có lẽ bác hai của Lương gia đã trộn lẫn một ít gì đó, đến cùng là làm cái gì, ai cũng không biết rõ.

Nếu như nói mẹ Lương phải đau khổ khi cưỡng chế đẻ xuống nỗi nhớ đối với người thân trong gia đình, như vậy người gây ra chuyện này là ai, vô cùng quan trọng.

Đánh tan nỗi nhớ của mẹ Lương, đẩy mẹ Lương vào tình cảnh sinh không thể luyến, cũng là cơ sở tạo ra vô số bi kịch sau này của bà.

Người của Lương gia, ông bà ngoại không cần phải nói, bọn họ vẫn luôn nhớ nhưng đứa con gái thất lạc nhiều năm, đương nhiên tính cách vô cùng tốt.

Còn có người bác cả này, mặc dù chỉ vội vàng thấy được một mặt của ông, thế nhưng có thể dạy dỗ ra được một đứa con trai can đảm can trọng, lại ngay thơ ngay thẳng như vậy, sau khi biết được tin tức liền đi ngay tới Hải thị, tất cả đều cho thấy ông ta vô cùng yêu thương đứa em gái này của mình.

Người em út của Lương gia không có bất kỳ tư liệu nào, cũng không rõ con người của hắn ra sao, thậm chí hắn còn chưa từng gặp qua mẹ Lương, tạm thời không cần đề cập tới.

Như vậy thì biến số lớn nhất của Lương gia nằm ở chỗ bác hai rồi.

Tiền Ý Ý không cảm thấy ông ta sẽ mở to mắt nhìn một màn nhận người thân thuận lợi hoàn thành.

Cho nên trong lòng cô có hơi khó chịu.

Trực tiếp tay không chạy ra khỏi lớp học.

Rời khỏi lớp xong cũng không về nhà ngay, cô khoác tay Tô Á Na đi ăn vặt từ đầu phố tới cuối phố.

Lớp 12 áp lực vô cùng lớn, sức ăn cũng lớn hơn so với trước.

Lại còn dưới hương vị đồ ăn vặt không thể cưỡng lại này, Tiền Ý Ý với Tô Á Na đều căng hết cả bụng, ra sức ăn, so với bữa ăn chính có thể nói là lớn hơn rất nhiều.

Tối đến.

Đèn hoa đăng mở sáng trưng.

Đầu đường cuối ngõ, đèn neon chiếu sáng khắp nơi, dòng xe cộ trên đường lui tới như nước chảy.

Trong tay Tiền Ý Ý cầm một que kem.

Thời tiết lạnh giá của mùa đông, ăn loại đồ ngọt lạnh lạnh này mới là thứ mà đám tiểu cô nương này yêu thích.

Điện thoại di động của cô rung lên.

Tiền Ý Ý cúi đầu trượt màn hình lên.

L: Em đang ở đâu?

Tiền Ý Ý không thể gõ chữ bằng một tay, cô trực tiếp phát tới một tin nhắn thoại.

[Em ở chỗ ngã tư ấy.]

L: Anh tới đón em.

Ánh mắt Tiền Ý Ý cong cong.

Đơn giản từ hai câu nói này, cô không nhìn ra được tâm tình của anh như thế nào.

Tiền Ý Ý hít sâu một hơi, cũng không tính sẽ hỏi tới chuyện cả ngày hôm nay của anh.

Tóm lại là anh có thể tìm tới cô, như vậy thì chuyện ắt hẳn đã được giải quyết.

Chỉ cần giải quyết xong, vô luận như thế nào cũng có thể khiến lòng người buông lỏng.

Như vậy là tốt rồi.

Ước chừng một lát sau, Tiền Ý Ý đứng ở trước tiệm phở cuốn chờ được Lương Quyết Thành đến.

Anh nhìn qua rất mệt mỏi, áo khoác khoát lên cánh tay, tay kia đút túi quần, tư thế đi đường rất thong thả.

Anh ngược theo dòng người đi tới, có cảm giác giống như sắp thoát khỏi thế giới này.

Trong lòng Tiền Ý Ý hơi giật mình, nhanh chóng chạy đến.

Lương Quyết Thành ngẩng đầu lên.

Đáy mắt anh có một loại gì đó mà Tiền Ý Ý xem không hiểu.

"Có muốn ăn cái gì không?"

Cái gì cô cũng không hỏi, liền nắm lấy lòng bàn tay anh.

Tay anh rất lạnh.

Lương Quyết Thành miễn cưỡng cười cười với cô.

"Được."

Tiền Ý Ý mặc áo khoác vào cho anh, gắt gao nắm lấy hai tay anh, cùng nhau bước đi.

Đồ ăn ở phố mỹ thực rất nhiều, Tiền Ý Ý ăn không ít, trong này có không ít đồ ăn ngon, cô dựa theo khẩu vị của anh, chọn lấy một vài quán.

Trong đó có một quán ăn đặc sản Tô thị, chủ quán vừa đóng gói đưa tới, Tiền Ý Ý chọt khựng người, đưa mắt nhìn lương Quyết Thành.

Lực chú ý của anh đều ở trên người cô.

Tiền Ý Ý cẩn thận như thế nào, anh đều nhìn thấy hết,

Khóe miệng Lương Quyết Thành hơi cong lên.

Cô nhóc này.

Anh chủ động vươn tay ra nhận lấy, tay còn lại nắm tay Tiền Ý Ý.

Hai người bước đi trong dòng người đông đúc, xung quanh đều là tiếng nói chuyện của những người trẻ tuổi, lúi ra lúi rít, tiếng người trùng lặp, trừ đường sự ra thì những người xung quanh cũng không rõ đối phương đang nói gì.

"Không cần để ý nhiều như thế."

Lương Quyết Thành nhét tay Tiền Ý Ý vào trong túi áo khoác của mình, chậm rãi nói.

"Là nhà ngoại của mẹ anh, người tới cũng là bác cả của anh, bọn họ là thật."

Tiền Ý Ý: "... Chúc mừng anh."

"Không có gì tốt để chúc mừng cả."

Lương Quyết Thành dừng chân.

"Ngoài tin tức tốt ra, còn có một tin xấu."

Tiền Ý Ý hơi do dự.

"Bác hai của anh?"

"Ừ, chắc em cũng đoán được rồi."

Khóe miệng của Lương Quyết Thành có một tia cười lạnh.

"Em có biết ông ta đã làm cái gì không?"

Tiền Ý Ý không nói.

Chuyện này không cần nói cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Khẳng định là người bác hai kia của Lương gia đã tự ý làm một chút chuyện quá phận, để mẹ Lương hoàn toàn từ bỏ ý niệm muốn về nhà.

"Dì Lương có khỏe không?"

Tiền Ý Ý dòi đề tài.

Lương Quyết Thành gật gật đầu.

"Hình như là gặp được bác cả, gánh nặng nhiều năm trong lòng cũng được buông xuống, cho nên tinh thần tốt hơn rất nhiều."

"Ngày mai, bọn anh sẽ tới Tô thị một chuyến."

Lương Quyết Thành nắm tay Tiền Ý Ý.

"Hắn là sẽ phải đi vài ngày."

Tiền Ý Ý cũng đoán được.

"Ừm, cũng phải, nhà ông bà ngoại của anh vẫn còn ở đó mà."

"Cho nên..."

Lương Quyết Thành cúi người.

"Vài ngày không gặp, hôn anh một cái có được không?"

Mặt Tiền Ý Ý hơi đỏ lên.

Nơi này là đường cái, ngay trước mặt mọi người khẳng định là cô không dám.

"... Anh lại đây."

Tiền Ý Ý không đành lòng cự tuyệt, giật giạt tay áo của Lương Quyết Thành, cúi đầu trầm mặc đi tới bên cạnh một con hẻm gần đó.

Con hẻm này nhỏ hẹp lại lòng vòng, hai bên phần lớn là kiến trúc, trên đỉnh đầu còn mắc dây điện loằng ngoằng.

Tiền Ý Ý nắm tay Lương Quyết Thành đi vào bên trong, hít sâu một hơi.

Cô giờ tay, nhẹ nhàng đẩy.

Lưng của anh lập tức dựa vào bức tường phía sau.

Tiền Ý Ý nhón chân lên.

Môi của cô đặt lên môi của Lương Quyết Thành.

Tiền Ý Ý nhắm mắt lại, vừa tách ra một lát, bên hông cô đã có một lực đạo mạnh mẽ gắt gao kéo lại vào trong lòng Lương Quyết Thành.

Anh hưng hăng, hoặc nói là dùng toàn bộ nhiệt huyết cùng kỹ thuật hôn môi anh học được hôn Tiền Ý Ý.

Nụ hôn này, lại pha tạp không ít ý niệm. Lúc môi hai người dán chặt lại với nhau, tựa như tất cả ý niệm của anh đều muốn truyền đạt hết cho cô vậy.

Tiền Ý Ý đỏ mặt, từ từ nhắm hai mắt thuận theo, ngốc ngếch đáp lại anh.

Bạn trai của cô, lại đang cầu cô an ủi.

Vậy thì an ủi nhiều một chút là được.

Dù sao... dù sao bạn trai của mình cũng khó có được khi làm nũng như thế.

"Đêm nay, anh có thể tới phòng em ngủ."

Tiền Ý Ý chớp mắt, nhỏ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127

Editor: Shmily

Ngủ chung với Tiền Ý Ý?

Từ "ngủ" này, ở trong đầu Lương Quyết Thành hiện tại có hai khái niệm, một là danh từ, một là động từ.

Vốn có muôn vàn thứ khiến cho tâm tình anh không thoải mái, thế nhưng vào giờ khắc này, toàn bộ đều hội tụ thành một ý niệm.

Đó chính là đem cái từ "ngủ" này biến thành động từ.

Nhưng mà...

Hình như không quá khả thi.

Lương Quyết Thành mỉm cười, ánh mắt nhìn chăm chăm Tiến Ý Ý, có chờ mong, cũng có không bình tĩnh.

Bất quá, bây giờ có thể dời đi sự chú ý của anh cũng là một chuyện tốt.

Tiến Ý Ý không phải nói chơi.

Trước đây cô cũng đã tìm hiểu qua, hình như là lúc mà bạn trai của mình có tâm trạng không tốt, hai người cứ ôm nhau ngủ, ngủ một giấc dậy liền sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Có thể gánh vác nỗi khổ cho nhau, phân chia một nửa.

Chuyện của Lương gia là kiểu hỗn hợp vừa là chuyện vui, vừa là chuyện khó có thể làm người ta chấp nhận, tâm tình của Lương Quyết Thành chắc chắn sẽ không tốt cho lắm.

Bác cả Lương gia cùng Lương Tư Nguyên đã ở lại chỗ đó của Lương Nguyệt Ninh, còn có mẹ Lương nữa.

Trải qua khoảng thời gian điều chỉnh, bác sĩ nói lúc này mẹ Lương đã có thể khống chế được cảm xúc của mình, có thể tạm thời xuất viện được rồi, thế nhưng vẫn phải chú ý, tuyệt đối không để bà chịu kích thích, phải tĩnh tâm mới được.

Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, mẹ Lương cũng không bị kích thích, bác sĩ liền vung tay lên phê chuẩn cho bà nghỉ một ngày, để Lương Nguyệt Ninh mang bà về nhà cũng thân nhân đoàn tụ.

Mà lúc này, chỉ có Lương Quyết Thành chạy mất.

Anh trở lại với Tiến Ý Ý, đi theo bên cạnh cô, trong đầu tràn ngập những lời cô vừa mới nói, thuận lý thành chương theo Tiến Ý Ý về nhà.

Dù sao thì căn hộ kia của Lương Nguyệt Ninh cũng không ở được nhiều người như vậy.

Lương Quyết Thành nghĩ rất hợp lý.

Tiến Ý Ý tắm xong đi ra, Lương Quyết Thành đã tắm xong từ lâu, thay quần áo ngủ nằm vào trong chăn của cô trước rồi.

Vỏ chăn của Tiến Ý Ý có màu hồng phấn in hình ngựa một sừng, trên đó còn có những họa tiết đáng yêu, nhìn thế nào cũng đều tràn ngập hơi thở con gái.

Lương Quyết Thành nằm trong đó...

Có chút không thích hợp lắm.

Tiến Ý Ý thở ra một hơi, xoay người đóng cửa lại, tay chân rón rén chui vào chăn từ một bên khác.

Chăn nhung mùa đông nhẹ nhàng nhưng giữ ấm vô cùng tốt, Tiến Ý Ý nằm trong chốc lát cũng cảm giác được thân thể hơi nóng nóng, muốn lật người.

Đèn ngủ đầu giường chỉ phát ra ánh sáng mờ mờ, đèn đường ngoài cửa sổ cũng đã tắt.

Lương Quyết Thành nằm bên cạnh Tiến Ý Ý, nửa ngày, lật người.

Anh nghiêng thân đối diện với cô.

Thế nhưng hướng Tiến Ý Ý xoay qua là phía bên ngoài, vừa lúc quay lưng về phía anh.

"Ý Ý?"

Thanh âm anh rất nhẹ.

Tiến Ý Ý vẫn chưa ngủ cho nên cô vẫn nghe thấy được thanh âm của Lương Quyết Thành.

"Dạ?"

Được cô đáp lại, Lương Quyết Thành vươn tay đem cả người cô đang ở ngoài rìa giường kéo về phía mình.

Cánh tay anh vòng qua eo Tiến Ý Ý, mặt chôn ở hõm vai cô.

Tay Tiến Ý Ý nắm lấy tay anh.

"Anh không ngủ được sao? Muốn ru ngủ hả?"

Tiến Ý Ý trêu ghẹo hỏi.

Tim Lương Quyết Thành đập hơi nhanh.

"Nếu anh nói muốn thì sao?"

Tiền Ý Ý rất dễ nói chuyện: "Được."

Cô chủ động xoay người lại.

Cánh tay Tiền Ý Ý vòng qua cả cánh tay anh ôm lấy anh vào lòng, ở trên gáy anh hơi vỗ vỗ.

"Lương ca của chúng ta mau ngủ đi nào."

Trong bóng đêm, Lương Quyết Thành cũng có thể nhìn thấy đôi mắt Tiền Ý Ý đang cười đến cong cong.

Thích.

Anh thích cô, không thể giấu được.

Anh chỉ cần gần một chút nữa thôi là có thể hôn cô một cái.

Bạn gái của mình, chỉ hôn môi mà thôi, cũng không cần thiết phải khác chế.

Lương Quyết Thành tùy tâm sở động.

Anh hơi nhích về phía trước, hôn lên môi cô gái nhỏ mà mình yêu thích.

Tiền Ý Ý từ từ nhắm hai mắt lại.

Hai người ở thời điểm cuối cấp như thế này, kỳ thật phải vô cùng khác chế.

Ở trường học là học sinh nghiêm túc, về đến nhà, hai người liền lao đầu vào học hành, cũng không có quá nhiều hành động thân mật. Bây giờ đã chính thức hẹn hò với nhau, cũng không giống như trước nữa, có thể tùy tiện ở chung một phòng, thế nhưng đã mấy tháng rồi Lương Quyết Thành chưa tới phòng Tiền Ý Ý.

Nói như vậy thì bọn họ chỉ có thể ngẫu nhiên ở một thời điểm nào đó thân mật một chút, trao nhau nụ hôn khẽ nóng rực, trừ cái đó ra, giống như không có quá nhiều cơ hội để bọn họ làm chuyện thân mật hơn.

Lần hôn môi trước là lúc nào, Lương Quyết Thành cũng không nhớ rõ lắm.

Chung quy lại thì gần đây mẹ Lương liên tiếp xảy ra chuyện, ai cũng không có cái tâm tình kia, thậm chí hai người còn phải xa nhau mấy ngày, không có cơ hội tiếp xúc nhiều.

Hiện tại cô bé mình thích đang nằm trong lòng mình, Lương Quyết Thành tự cho mình quyền được tiếp xúc thân mật bù lại với mấy ngày qua. Tiền Ý Ý thành thành thật thật, để mặc anh, hoặc là nói dung túng anh.

Bạn trai của mình không vui, thì phải tự mình dỗ.

Hướng chi...

Cô còn rất thích lúc anh thân mật liền lộ ra bộ dáng ôn nhu như vậy.

Lương Quyết Thành sẽ nhẹ nhàng âu yếm cô, mỗi lần hôn môi anh đều có thể tìm đến vị trí quan trọng của cô, thật giống như ở trong lòng anh, cô chính là bảo bối độc nhất vô nhị vậy.

*Chỗ này chắc là tác giả viết thế, nhưng mình cứ cảm thấy nó hơi đen tối. Theo mình nghĩ thì tác giả muốn nói anh biết vuốt đúng chỗ để cô cảm thấy thoải mái hơn thôi mà~ (Cái kiểu thoải mái trong sáng ấy)

Cảm giác được người mình thích quý trọng, đặt ở trên đầu quả tim mà sùng ái, vô cùng tuyệt vời.

Mấy phút sau.

Tiền Ý Ý nghiêng đầu.

Môi của cô đã hơi phồng hồng.

Tiền Ý Ý đưa tay ra bịt lấy môi Lương Quyết Thành.

"Muộn rồi..."

Thanh âm của cô còn có chút mập mờ.

Không dám tiếp tục nữa.

Ở trên phương diện này, Lương Quyết Thành bây giờ cùng Lương Quyết Thành trước đây đã có rất nhiều sự khác biệt. Nếu như nói trước đây dù có hôn mê, Tiễn Ý Ý cũng không cảm thấy có cái gì, thế nhưng Lương Quyết Thành bây giờ, trong lúc hôn, anh có chút biến hóa nhỏ, cô cũng có thể cảm nhận được.

Đều không phải là những học sinh ngây thơ trong sáng nữa, tri thức về mấy vấn đề này, cô vẫn rất rõ ràng.

Tự nhiên cũng biết, tình cảnh hiện tại của hai người, cũng không dễ dàng như vậy.

Nếu cứ thế để tùy ý nó phát triển tiếp, như vậy quá không an toàn rồi.

Tiến Ý Ý đỏ mặt nghĩ, tuy rằng bây giờ hai người đều đã trưởng thành, thế nhưng dù sao vẫn còn là học sinh cấp ba, thời điểm này, tuyệt đối không thể làm những chuyện khiến cho người phân tâm được.

Tuyệt đối không thể.

Nam sinh nữ sinh đã trưởng thành, ở trên phương diện nào đó, sức chống cự không thể so với những người thân kinh bách chiến được. Chỉ sợ có một ít tiếp xúc liền sẽ trầm mê, luân hãm trong đó.

Đây tuyệt đối là không được.

Còn có ngắn ngủi một học kỳ nữa thôi là thi đại học rồi, cô cũng không thể ở thời điểm mấu chốt này làm ra mấy chuyện không đâu vào đâu.

Lương Quyết Thành thở gấp.

Vừa nãy anh đúng là có một chút ít tâm tư.

Chẳng qua là vừa mới động đã bị Tiến Ý Ý giữ lấy.

Không thể động nữa.

Hai mắt anh nhắm nghiền.

Cô bé nhà anh chỉ mới là học sinh cấp ba, khác với anh, cô chỉ là một cô gái nhỏ, bây giờ đang là giai đoạn nước rút, nếu như quả thật phát sinh chuyện gì đó, cô sẽ phải đối mặt với nhiều thứ hơn anh rất nhiều, còn có quá nhiều nhân tố không xác định nữa.

Không thể tiếp tục.

Hô hấp của anh từ dồn dập dần dần trở nên vững vàng hơn.

"Được."

Anh đã đáp ứng Tiến Ý Ý, vì vậy liền buông lỏng cánh tay đang ôm cô ra, vỗ nhẹ ở trên vai Tiến Ý Ý.

"Ngủ đi."

Anh ngược lại là không có bao nhiêu miễn cưỡng.

Tiến Ý Ý cắn môi, ở trong bóng đêm cẩn thận đánh giá Lương Quyết Thành.

Lúc này, thân thể anh...

Thôi kệ, anh đã bảo ngủ rồi, cô cũng không nên nghĩ nhiều nữa.

Trên người Lương Quyết Thành vô cùng khô nóng, cho dù là vào đêm đông, anh cũng toát ra một thân mồ hôi, tim đập vô cùng nhanh, hô hấp cũng không ổn định, khắp nơi đều tràn đầy nhiệt huyết của thiếu niên trẻ tuổi.

Chỉ là có nhiệt huyết đến mấy thì vào thời điểm này cũng vô dụng, không thể dùng được.

Lương Quyết Thành nhắm mắt lại, bắt đầu nghĩ tới mấy thứ vẩn vơ để khiến cho chính mình có thể tỉnh táo lại.

Thí dụ như, một vài bài toán chẳng hạn. (Shmily:?????????)

Tiền Ý Ý nhắm hai mắt hồi lâu cũng không ngủ được.

Cô cẩn thận chọt chọt làn da Lương Quyết Thành.

So với thân thể nóng hổi ban nãy thì anh bây giờ đã tốt hơn rất nhiều.

Lợi hại ghê, bạn trai nhà mình có tự chủ siêu siêu tốt!

Tiền Ý Ý cắn môi im lặng cười cười, nghiêng đầu dựa vào hõm vai Lương Quyết Thành, thoải mái ngủ.

An tâm.

Bên cạnh là một người bạn trai có tự chủ tốt như vậy, trong lòng cô cũng vô cùng yên tâm mà đi vào giấc ngủ.

Một lúc sau.

Lương Quyết Thành mở mắt ra.

Anh không ngủ được.

Hôm nay ngủ với Tiền Ý Ý, chỉ có anh tự ngược bản thân mình.

Aizz.

Đêm hôm khuya khoắt, Lương Quyết Thành im lặng than nhẹ.

Bác cả Lương gia và Lương Tư Nguyên chỉ ở lại Hải thị vài ngày.

Chủ yếu là Lương Tư Nguyên vẫn phải về trường học, chỉ là cậu ta trốn đi mà thôi.

Bác cả Lương gia vẫn chưa đem tin tức này nói với người trong nhà.

Chỉ đơn thuần báo lại là con trai tới kì phản nghịch mà thôi.

Chung quy lại thì với tình huống hiện tại, bọn họ cũng đều biết tới người nhúng tay bên trong là ai rồi.

Em trai ruột của mình lại vào thời điểm em gái nhỏ gian nan nhất bỏ đá xuống giếng, đem sinh cơ của con bé cắt đứt, chuyện này khiến cho bác cả Lương gia làm thế nào cũng không thể tiếp thu được. Ông suy nghĩ mấy ngày liền mới chậm rãi tiếp nhận.

Tình huống hiện tại là, cha mẹ Lương gia tất nhiên phải biết tin tức con gái mình còn sống, thế nhưng không phải cứ như vậy đem người về.

Chuyện năm đó của Lương Hoài Âm với Diêu gia, còn có Lương Quyết Thành và Lương Nguyệt Ninh, đều là nội dung cần phải giao phó.

Bác cả Lương gia đem Lương Tư Nguyên về Tô thị, lấy cớ là cậu ta tới kì phản nghịch cho nên chạy lung tung khắp nơi. Lúc ông ta tới tìm con trai mình thì thuận tiện ở Hải thị chơi một thời gian.

Lương Tư Nguyên vừa về nhà đã bị mẹ mình mang ra xào thịt một trận, còn bị ông ngoại mắng, bắt tự kiểm điểm nữa.

Tiểu thiếu gia tuy ủy khuất nhưng vẫn quật cường ưỡn ngực.

Cậu ta đang vì Đảng, vì dân, vì sự sống, vì sự nghiệp cách mạng mà hi sinh thân mình, phụng hiến cho gia đình, bọn họ sẽ có ngày biết được, cậu ta chính là đại anh hùng của Lương gia.

Lương tiểu thiếu gia ngày nào cũng ngóng trông cô nhỏ mang anh chị họ của mình về nhà.

Đồng thời còn suy nghĩ, cha mình ở lại Hải thị làm gì cơ chứ?

Bác cả Lương gia cũng không có làm cái gì.

Ông ta ở lại, một mặt là muốn chăm sóc mẹ Lương, một mặt thì liên hệ với nhân mạch của mình, nhằm vào Diêu gia.

Sự kiện năm đó, ông ta cơ bản đều đã rõ.

Em gái nhà mình lúc ấy mới 16 tuổi, vừa mới kết thúc kì thi tốt nghiệp, chuẩn bị lên đại học. Ở trong thành phố xa lạ bị một tên tra nam lừa gạt, dẫn đến mang thai đứa bé. Một thân một mình cùng một đứa bé ở trong bụng, không biết nên làm cái gì, nghỉ học cũng không dám liên hệ với người trong nhà, còn tin tưởng tên tra nam kia, vì hấn mà sinh đứa nhỏ trong bụng ra.

Sau đó mới phát hiện ra là mình bị lừa, người kia sớm đã có vợ con từ lâu rồi, quá tuyệt vọng, thứ duy nhất Lương Hoài Âm có thể dựa vào đó chính là

về nhà, tìm cha mẹ mình, thế nhưng khi đó bà lại gặp được anh hai. Anh hai nói cho bà biết, người trong nhà đều biết chuyện của bà, cảm giác vô cùng mất mặt cho nên không muốn bà về nhà, muốn để bà vĩnh viễn biết mất trước mắt người Lương gia.

Lương gia là thế gia thư hương, cha mẹ của Lương Hoài Âm đều là họa sĩ thư pháp nổi tiếng, ở Tô thị, thậm chí là ở trong nước đều được coi là quý nhân nổi danh, gia đình như vậy luôn luôn chú trọng thanh danh, Lương Hoài Âm chỉ cần nghĩ đến chuyện mình đã làm liên hoàn toàn tin tưởng.

Con gái của người ta đều là khiến nhà mình thêm vinh dự, rạng rỡ. Nhưng một đứa con gái như bà mà về nhà, vậy chẳng khác nào là bôi tro trát trấu vào mặt Lương gia.

Không trách được cha mẹ không cần bà, là bà làm ra chuyện khiến người ta khó có thể chấp nhận được.

Năm đó Lương Hoài Âm còn rất nhỏ, tin đó là sự thật, liền khóc đến ruột gan đứt từng khúc.

Sau đó chính là chuyện bà đi ra bờ sông tự vẫn, được vị cảnh sát kia cứu rồi gả cho người đó.

Thời điểm bác cả Lương gia nghe được việc này, một bao thuốc lá đầy cứ thế voi đi rất nhanh, cuối cùng chỉ còn lại cái vỏ không.

Hút xong điếu thuốc, ông mới gằn từng chữ.

"Em đừng suy nghĩ nhiều, chuyện này, anh cả sẽ giúp em đòi lại."

"Em gái của anh, không thể chịu thiệt thòi như thế."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128

Editor: Shmily

Bác cả Lương gia cũng học họa, hiện tại đang làm trong hệ thống giáo dục.

Nhân mạch của ông ấy nhiều năm qua cũng không thể khinh thường được, cho dù là ở Hải thị đi chăng nữa thì cũng có thể tìm được người điều tra sự việc của Diêu gia.

Những chuyện ác năm đó Diêu Viễn làm, toàn bộ đều có thể tra được, thậm chí ông còn tra được chuyện Diêu gia bị nhắm vào từ một tháng trước.

Mà người đứng đằng sau động thủ với Diêu gia, lại chính là Tiền gia và Diệc gia.

Tiền gia thì ông ta biết, bạn gái của cháu trai ông ta chính là tiểu thư xuất thân từ thủ phủ Tiền gia.

Đoán chừng là vì muốn giúp đỡ cháu trai của ông ta mà cô tiểu thư nhỏ được sủng ái này đã cầu xin nhà mình ra tay với Diêu gia.

Mặt khác thì nhà còn lại, ông ta cũng không hiểu vì lý do gì mà giúp đỡ.

Diệc gia vốn chẳng có quan hệ gì với bọn họ cả, bây giờ lại nhúng tay vào chuyện này, thậm chí còn làm quá phận hơn cả Tiền gia.

Tiền gia làm việc sẽ còn có chừng mực, không làm ra chuyện gì quá khác người, chỉ có thể làm cho người ngoài nhìn vào là họ đang nhắm vào Diêu gia mà thôi. Thế nhưng Diệc gia thì khác, thủ đoạn làm việc của Diệc Văn dường như đang muốn mạng của Diêu gia vậy.

Kỳ thật cũng không phải làm việc gì quá nhiều, hiện giờ thanh danh của Diệc gia đã bị hủy không sai biệt lắm, đứa con gái lớn của Diêu gia đã làm thủ tục xuất ngoại rồi.

Còn lại hai đứa con trai, một là Diêu Nhất Nam đang học cuối cấp và một đứa bé trai học cấp hai.

Bác cả Lương gia còn phát hiện, trong chuyện này, chẳng cần ông ta nhúng tay vào thì Diêu gia cũng đã tự suy sụp. Nhưng làm sao có thể không ra tay đây, thù của em gái nhà mình, vẫn phải đích thân mình đến báo mới được.

Việc mà ông làm cũng không nhiều, gia đình nhà vợ của Diêu Viễn trước sau xuất hiện không ít phiền phức, còn thêm cả mấy vấn đề của ba tiểu bối Diêu gia nữa.

Thủ tục của Điều Nhất Lâm vẫn luôn không làm được, chuyện này lúc trước là tuyệt đối không thể xảy ra, thế nhưng tự dưng bây giờ lại xuất hiện, con đường của cô ta liên tiếp bị người khác ngăn trở, có làm cách nào cũng không qua được.

Đứa con trai út của Điều gia học ở trường quý tộc tư nhân cũng không dễ chịu một chút nào, các thầy cô giáo bỗng dưng đều nhằm vào hắn khiến cho tiểu Bá Vương này chịu không nổi, vừa về nhà đã đập phá không ít thứ.

Ngay cả Điều Nhất Nam cũng không được yên.

Rõ ràng là học sinh lớp 12, thế nhưng trong danh sách thi lại không tìm được tên hắn.

Tất cả mọi người đều có thể lấy bài thi, duy chỉ có Điều Nhất Nam là không có.

Đây chỉ là chuyện trong vòng 10 ngày ngắn ngủi phát sinh ra.

Đến đứa ngốc cũng biết, đây là đang có người vì chuyện của Điều Viễn mà chống lại ba đứa con của ông ta.

Điều phu nhân đã chuẩn bị ly hôn với Điều Viễn.

Bởi vì tên tra nam này mà nhà mẹ đẻ của bà ta cũng bị liên lụy, em trai của bà ta cũng bị khi dễ, em vợ cũng vậy, hiện tại con của bà ta cũng không thoát được. Điều phu nhân quả thực vô cùng bất lực.

Còn có thể làm sao đây, cũng không thể theo Điều Viễn cùng chết trong đồng này được.

Còn không bằng trực tiếp mang bọn nhỏ đi, tránh để Điều Viễn liên lụy.

Điều Viễn làm sao có thể để Điều phu nhân ly hôn với mình. Cổ phần của công ty, trên tay Điều phu nhân có 15%, nhà vợ ông ta có 15%, Điều Nhất Lâm có 5%, cộng lại đều đã vượt qua ông ta.

Bây giờ có thể nói Điều gia đang trong trạng thái bấp bênh, chỉ cần xảy ra một chút vấn đề thôi liền có thể sụp đổ hoàn toàn.

Vào thời điểm mấu chốt này, bất luận là thế nào Điều Viễn cũng không cho phép Điều phu nhân cầm theo cổ phần và ba đứa con của ông ta về nhà mẹ đẻ, triệt để phân rõ giới hạn với ông ta.

Điều phu nhân lại là kẻ hung hãn.

Điều Viễn không chịu ký đơn ly hôn, bà ta trực tiếp khởi tố.

Chứng cứ còn chuẩn bị rất đầy đủ.

Về chuyện bên ngoài Điều Viễn có bao nhiêu tình nhân, có bao nhiêu đứa con riêng, đối với em dâu của mình làm ra chuyện gì, còn có một chút chuyện dính tới án kiện hình sự, hết thảy đều bị tố giác.

Từ một cái đơn ly hôn đơn giản lập tức thăng cấp thành án kiện.

Điều Viễn thân bại danh liệt.

Điều gia cơ hồ tan rã trong thời gian ngắn nhất.

Chỉ trong một tháng, Điều gia từng có tiếng ở Hải thị triệt để biến mất.

Điều Viễn làm quá nhiều điều ác, bị khởi tố, trước mắt còn đang bị tạm giam đợi tra hỏi, Điều phu nhân đã mang theo con mình xuất ngoại.

Điều Nhất Nam quay về trường học xử lý thủ tục.

Hắn không hề nghĩ đến chỉ có vài tháng ngắn ngủi mà đến nhà, hắn cũng không còn.

Vốn chỉ cho rằng cha mình xảy ra chút chuyện nhỏ, lại không nghĩ tới ông ta còn tặng cho hắn một kinh hỉ lớn như vậy.

Mấy tháng qua hắn như vô tri vô giác, thiếu chút nữa đều không biết là mình đang tỉnh hay đang mơ.

Sắp tới sẽ là kì nghỉ đông, học kỳ hai của năm lớp 12 một tháng sau sẽ bắt đầu, tất cả học sinh năm cuối đều đang khẩn trương ôn tập.

Mà hắn, hiện tại chỉ bởi vì chuyện của cha hắn mà giống như chó nhà có tang, xuất ngoại đi tị nạn.

Học sinh ban 11 lớp 12 sau khi tan học đều ở lại lớp ôn tập, hiện tại không có người nào dám phân tâm nữa, bọn họ đều biết rõ khoảng cách bước ngoặt đầu tiên của cuộc đời mình đã đến rất gần, mọi người đều đang nỗ lực hết sức mình.

Hàng cuối cùng trong lớp học, ở vị trí gần cửa sổ, cô gái nhỏ thuần thực xoay xoay bút trong tay, nhìn chăm chăm tờ đề ở trên bàn, không ngừng cùng

người bên cạnh thảo luận cái gì đó.

Ngồi ở vị trí bên trong cô là một thiếu niên giống như còn chưa tỉnh ngủ, một tay chống cằm, một tay chỉ vào bài thi, miệng nói điều gì đó.

Cô gái như giấc ngộ ra được điều gì, chuyển động bút nhanh chóng giải đề.

Diêu Nhất Nam đút tay vào túi, nhìn trong chốc lát, ngẩng đầu cười tự giễu.

Diêu Nhất Nam hẳn không hề nghĩ đến chính mình có một ngày lại trở thành trò cười như thế này

Hiện tại, hẳn phải rời đi khỏi nơi này.

Rời đi cái chỗ khiến hắn hít thở không thông này.

Những người đó, cũng nên tránh ra thật xa.

Cuối học kỳ 1, sắp tới kỳ nghỉ đông, tất cả học sinh trong ban 11 đều biết, đại thiếu gia Diêu Nhất Nam nửa đường chuyển trường tới đây lại một lần nữa chuyển trường.

Bất quá cũng không có quan hệ gì với bọn họ, dù sao thì cũng không thân không quen gì, bây giờ còn là thời điểm mấu chốt, sẽ không ai rảnh hơi đâu mà đi chú ý tới người khác, mọi người đều đang vì tương lai của mình mà cố gắng, người nào đi người nào ở lại, cũng chẳng có mấy ai quan tâm.

Kỳ nghỉ đông của lớp 12 ngắn đến đáng thương.

Lớp 10 và lớp 11 có tận 40 ngày, vậy mà lớp 12 chậm trễ trước sau một chút liền chỉ còn hơn 10 ngày.

Nhất Trung là trường trung học trọng điểm, tỷ lệ đỗ đại học hàng năm là rất cao. Đồng dạng đó là lớp 12 của Nhất Trung quản vô cùng chặt.

Nói là không cho học bù, thế nhưng ai sẽ nghe đây?

Học sinh muốn thi tốt, thầy cô muốn học sinh thi tốt, phụ huynh lại càng muốn con em mình thi tốt.

Dưới tình huống như vậy, học bù cơ hồ chính là một loại cam chịu.

40 ngày nghỉ đông rút ngắn lại còn có hơn 10 ngày, trường chỉ cho học sinh lớp 12 một tuần để ăn Tết.

Ít ra thì thời điểm bọn họ được nghỉ, Tết còn một tuần nữa mới tới.

Thành tích kỳ thi thử cuối kỳ này của Tiền Ý Ý không tệ lắm, vẫn ổn định ở top 3 của lớp và top 50 của khối.

Thành tích của cô với Nhâm Kha chênh lệch không nhiều, chỉ cần cố gắng thêm một chút, nói không chừng lần sau còn có thể vượt mặt cậu ta.

Về phần bạn trai nhà mình, Tiền Ý Ý không còn gì để nói.

Thành tích của Lương Quyết Thành là cái thứ gì đó mà khiến cho người khác căn bản không có biện pháp nào đuổi kịp.

Max điểm là 750, anh có thể thi đến hơn 720 điểm.

Tiền Ý Ý cảm thấy ngay cả khi cô biết trước đáp án cũng không có cách nào thi được cái số điểm kia.

Aizz, người so với người, sao lại có sự chênh lệch lớn tới như vậy.

Tiền Ý Ý thành thật nhận thức, trên phương diện học tập, cô căn bản không phải đối thủ của Lương Quyết Thành.

Chính bởi vì như thế cho nên cô càng phải cố gắng nhiều hơn.

Nếu như kết quả thi đại học của cô bị bạn trai bỏ quá xa thì cô cảm thấy vô cùng mất mặt.

Ừm, ít nhất thì chênh lệch 30 điểm là hoàn hảo rồi.

Học sinh năm cuối nói nghỉ nhưng đều không hề được nghỉ.

Sau khi Tiền Ý Ý được nghỉ, cô mang một đồng tập đề thi về, cái đồng này cộng lại ước chừng cũng phải mấy cân liền.

Tiền Ý Ý bẻ bẻ đầu ngón tay, ngày nghỉ cũng chỉ có vài ngày thôi, nói như vậy thì mỗi ngày cô phải làm được ít nhất hai bộ đề thi..

Vẫn là không nên nghỉ ngơi đi, cứ từ từ mỗi ngày làm một đề là tốt rồi.

Tiền Ý Ý ôm một xấp đề thi, mà Lương Quyết Thành thì lại là tay không.

Thân là học bá, anh đối với mấy cái đề đó căn bản là không thèm nhìn tới.

Thậm chí sau khi lật ra xem một chút, anh còn hỏi cô: "Muốn anh làm cho em bộ đề khác không?"

Tiền Ý Ý động tâm, đồng thời cũng có chút bất đắc dĩ.

Bạn trai nhà người ta cùng bạn trai nhà mình, suy nghĩ đúng là cách xa vạn dặm.

"... Muốn."

Cuối cùng, Tiền Ý Ý vẫn là chịu thua bởi bộ đề của anh.

Sắp tới Tết rồi, Tiền gia còn xảy ra chuyện.

Tiền Mân Văn.

Trước kia cô ta lấy trộm tiền của cha Tiền cho Diêu gia, khiến cho cha Tiền tức đến học máu, phải nằm viện tĩnh dưỡng mất nửa tháng; mà trước đó không lâu, Diêu gia rút dài, cô ta cùng với Diêu Nhất Nam đính hôn lại không hưởng thụ được một ngày thoải mái, vẫn luôn chú ý mọi điều. Chờ cho Diêu Viễn ngồi tù, Diêu Nhất Nam theo mẹ hán ra nước ngoài, cô ta lại xám xịt trở về Tiền gia.

Lần trở về này của Tiền Mân Văn cùng với lần trở về đầu tiên, đúng là khác nhau một trời một vực.

Lần trước, cô ta là đưa con gái bị thất lạc nhiều năm, sau khi trở về liền được che chở đủ điều.

Mà lần này cô ta lấy trộm tiền trong nhà, cùng Diêu gia đính hôn, sau cùng khi giải trừ hôn ước với Diêu Nhất Nam lại muốn quay về, ai sẽ cho cô ta sắc mặt tốt?

Ngay cả mẹ Tiền cũng không có cách nào tiếp thu Tiền Mân Văn.

Tiền Mân Văn không đi, ở trước cửa nhà khóc lớn, khóc nguyên một ngày, mẹ Tiền cuối cùng vẫn là đen mặt mở cửa cho cô ta.

Tình huống của Tiền gia quá phức tạp, bởi vì Tiền Mân Văn trộm tiền cho nên vốn lưu động cũng không còn, lúc ấy cha Tiền đang làm một hạng mục liên bị buộc phải dừng lại, tổn thất hơn trăm vạn.

Bây giờ Tiền gia không còn giống với lúc trước nữa, tiền trên tay cha Tiền cũng không có bao nhiêu, hiện giờ công ty của ông ta đang xảy ra vô số lỗ hổng nhỏ.

Diêu gia người ta là tự làm, là tự Diêu Viễn chuốc lấy, Tiền Thiếu Trâm và Diệc Văn đồng loạt ra tay, đúng là hết chỗ chê.

Thế nhưng trong lòng cha Tiền lại cực kì ủy khuất, ông ta là vì đưa con gái không hiểu chuyện kia mới biến thành như vậy.

Bây giờ vừa nhìn thấy Tiền Mân Văn là ông ta liền đau đầu, nghĩ đến mấy trăm vạn tổn thất kia, quả thực là muốn đem cô ta đuổi ra khỏi cửa.

Nhưng dưới tình huống đã hoàn toàn trở mặt với Tiền Ý Ý, bây giờ ông ta lại đuổi đứa con gái ruột của mình đi, về sau biết làm thế nào?

Cha Tiền chỉ có thể đen mặt nhắm mắt nhận thức.

Vấn đề nằm ở chỗ sau khi Tiền Mân Văn về nhà.

Cô ta giống như là ý thức được vì mình lấy đi hơn 100 vạn cho nên trong tay cha Tiền không có vốn lưu động, lặng lẽ hỏi thăm tài lực của Tiền gia, cũng không biết như thế nào lại ngoài ý muốn phát hiện trên thực tế, Tiền gia đã là cái xác trống rỗng.

Trong nhà không có tiền, cũng bởi vì cô ta mà vô duyên vô cớ bị mắc nợ trên lưng, nếu như là những đứa con gái khác, khả năng sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu, sẽ nghĩ mọi biện pháp chia sẻ gánh nặng với cha mẹ. Thế nhưng đây lại là Tiền Mân Văn.

Tiền Mân Văn mỗi ngày đều chạy tới công ty của Tiền Thiếu Trâm, không phải hằm canh thi chính là làm bánh quy, làm mọi cách để gặp tiểu thúc của mình.

Thời điểm Tiền Ý Ý biết tới thì Tiền Mân Văn đã làm ra chuyện rất mất mặt.

Kỳ thật, thân là cháu gái ruột của Tiền Thiếu Trâm, mặt mũi nhất định vẫn phải có.

Ít nhất thì ngay từ lúc đầu, người trong công ty biết được chất nữ của Tiền tổng tới, lễ tân cũng thế mà trợ lý cũng vậy, mọi người đều ân cần tiếp đãi Tiền Mân Văn.

Chỉ là, Tiền Thiếu Trâm không hề gặp Tiền Mân Văn.

Vô luận là cô ta có tới bao nhiêu lần đi nữa thì Tiền Thiếu Trầm đều không chú ý tới cô ta một lần nào.

Nhiều lần như vậy, người trong công ty đều biết, cô chất nữ nhỏ này cũng không phải có quá nhiều mặt mũi trước mặt Tiền tổng.

Tiền Mân Văn đến nhiều lần như vậy, một lần gặp mặt Tiền Thiếu Trầm cũng không có, liền khóc lóc không buông tay, mỗi ngày vẫn kiên quyết đi tìm hắn, không thấy được hắn liền ngồi ở phòng dành cho khách nguyên một tiếng đồng hồ mới bằng lòng rời đi. Đồng thời mỗi buổi chiều đều bắt xe tới chỗ của Tiền lão gia tử.

Vấn đề chính bây giờ là, không biết vì cái gì mà có người bắt đầu nói, tương lai của Tiền gia ước chừng là muốn gia cho đứa con gái ruột của Tiền gia này.

Không thấy là người ta từ lúc nghỉ đến giờ, mỗi ngày đều tới công ty hay sao sao. Tám phần mười chính là đợi sau khi tốt nghiệp liền sẽ tới công ty thực tập.

Thời điểm Tiền Ý Ý biết được tin này thì nó cũng đã truyền ra một vòng bên ngoài rồi, vẫn là Hà Ứng Hoan nói lại cho cô.

Kỳ nghỉ của học sinh năm cuối không dễ dàng chút nào, bọn Hà Ứng Hoan được thả sớm, bắt quá sau khi nghỉ cô ấy liền phải tới Tào gia ngay, dù sao cũng là con dâu tương lai của Tào gia mà.

Hai ngày nay mới có thời gian rảnh gọi điện cho Tiền Ý Ý.

Chuyện này cũng là Hà Ứng Hoan nói cho cô biết.

Tiền Ý Ý liên hệ với tiểu thúc cũng không coi là nhiều, chỉ vài ngày mới gọi một cuộc điện thoại, nhắn tin WeChat, ngẫu nhiên ăn được món gì ngon sẽ thuận tiện mang tới cho tiểu thúc với ông nội một phần.

Bởi vì biết rõ khẩu vị của hai người cho nên mỗi lần đề cử cơ hồ đều là thứ mà tiểu thúc và ông nội thích.

Còn về những chuyện khác, ước chừng chính là mỗi tháng cô sẽ báo cáo thành tích với hắn.

Tiểu thúc rất coi trọng thành tích học tập của Tiền Ý Ý, mỗi lần thi của cô, hắn đều sẽ hỏi tới, trong trường có cái gì yêu cầu phụ huynh ký tên, tiểu thúc cũng đều để trợ lý tới lấy tới cho hắn, sau khi đọc xong hắn sẽ ký tên rồi đưa trả lại cho cô.

Tiền Thiếu Trầm lấy thân phận là tiểu thúc, thực hiện nghĩa vụ giống như cha của cô vậy.

Một ít việc nhỏ bình thường, Tiền Ý Ý sẽ không làm phiền tới hắn, cũng chính vì như vậy cho nên cô mới là người cuối cùng biết đến chuyện mỗi ngày Tiền Mân Văn đều đi tìm tiểu thúc.

Có chút phiền.

Lời đồn đãi này, tám phần chính là do Tiền Mân Văn tự tạo ra.

Cái gì mà con gái ruột của Tiền gia sắp trở thành người thừa kế của Tiền Thiếu Trầm?

Thôi đi, tiểu thúc mới có ba mươi mấy, kết hôn rồi sinh một đứa trẻ có phải chuyện khó gì đâu, làm sao phải đem sự nghiệp của mình giao cho một đứa ngu ngốc như cô ta?

Tiểu thúc là điên rồi sao?

Chắc chắn là không.

Người điên chắc cũng chỉ có Tiền Mân Văn.

Tiền Ý Ý thực sự khinh bỉ.

Hà Ứng Hoan còn nói: "Tiểu thúc của cậu chẳng phải thương cậu nhất sao? Cậu cứ đi lắc lư vài vòng cho tở, nói cho bọn hắn biết, người thừa kế có tiếng cũng có miếng là ai!"

"Người thừa kế còn chưa có sinh ra đâu."

Tiền Ý Ý đối với cái danh "người thừa kế" này cũng không thêm đề ý.

"Tiểu thúc của tôi năm nay mới hơn 30, tìm một cô gái, sinh một đứa bé, đợi đứa bé đó lớn lên vừa vặn cũng là lúc chú ấy nghỉ hưu, thuận lý thành chương a."

"Cậu đối với Tiền gia, không có suy nghĩ gì?"

"Tớ có thể có suy nghĩ gì đây? Cũng không phải là máu mủ gì, hiện tại tớ ở Tiễn gia là bởi vì ông nội với tiểu thúc, tớ dùng nhiều tiền của họ như vậy, chắc chắn sẽ giúp họ kiếm trở về, không thể để tiền của họ lãng phí được."

Tiền Ý Ý thật đúng là muốn như vậy.

Từ nhỏ tới lớn cô dùng nhiều tiền như vậy, hiện tại cô phải thi thật tốt, đậu vào một trường top đầu, sau khi học xong thì cố gắng làm việc cho giỏi, không trông cậy vào việc phải giàu có, chỉ cần có thể không thua kém các bạn cùng trang lứa, xứng đáng với số tiền tiểu thúc tiêu trên người cô.

Hơn nữa cô còn biết tới một chút sự việc xảy ra trong tương lai, có thể giúp đỡ người trong nhà một chút.

Về phần Tiễn gia, Tiền Ý Ý chỉ hy vọng, tiểu thúc luôn lạnh nhạt của mình có thể mở lòng, tìm được một người quan tâm, trân trọng hẳn, nguyện ý làm bạn cả đời với hẳn, hơn nữa còn phải là người hẳn yêu thích.

Có một người vợ nhỏ ở bên người, về sau lại có một đứa con của riêng mình, nói không chừng tiểu thúc sẽ càng ngày càng thương thức cuộc sống này, sẽ thoải mái hơn đôi chút.

Hà Ứng Hoan chắc chắn.

"Cậu đúng thật là, tới tay rồi còn đẩy ra bên ngoài. Tiểu thúc cậu tớ cũng đã nghe nói qua, hình như nhiều năm trước cũng có một mối tình đầu, sau khi mối tình đầu chết, chú ấy cũng không có bất kỳ một người bạn gái nào. Trông cậy vào việc tiểu thúc của cậu kết hôn rồi sinh con, không bằng trông cậy vào việc cậu với Lương ca sớm sinh một đứa cho chú ấy còn hơn."

Tiền Ý Ý liếm liếm môi.

Chuyện này kỳ thật cô cũng có biết chút ít, nhưng lại không nghĩ rằng mối tình đầu năm đó của tiểu thúc lại có ảnh hưởng lớn tới chú ấy như vậy; trước đó cô còn loáng thoáng nghe được ông nội nói, bởi vì cô gái đó mà tiểu thúc đã âm ỉ với ông một trận, còn bỏ đi nhiều năm, thiếu chút nữa không trở về nữa.

Cũng không biết cô gái mà làm cho tiểu thúc cả đời không quên là người như thế nào.

"Hoan Hoan, vậy cậu có biết mối tình đầu của thúc ấy là người như thế nào không? Tớ hơi tò mò."

"Oa, chuyện gần hai mươi năm trước, tớ cũng chỉ là từng nghe người ta nói thôi. Hình như cô gái đó không có thân phận gì cả, chỉ là một người bình thường, còn là cô nhi nữa. Thế nhưng học tập đặc biệt giỏi, là bạn học cấp ba với tiểu thúc cậu đó."

"Sau này không biết là vì cái gì đột nhiên biến mất, tiểu thúc cậu tìm nhiều năm như vậy cũng không tìm được. Kỳ thật, tám phần là đã chết rồi."

Thật sự đã chết rồi sao?

Trong nguyên văn hình như không có nói tới mối tình đầu của tiểu thúc, cô cũng không biết là chuyện này sẽ phát triển như thế nào.

Tiền Ý Ý có hơi do dự.

Mối tình đầu này, cô thật sự có chút để ý.

"Vậy cậu có thể tra giúp tớ được không, xem xem tình huống của cô gái đó như thế nào. Thí dụ như, cô ấy ở cô nhi viện nào chẳng hạn?"

Cũng chưa chắc là cô gái mối tình đầu đó đã chết đâu.

Tiền Ý Ý vẫn muốn thử, để tiểu thúc có thể tìm được chấp niệm của chú ấy.

Có lẽ tìm được mối tình đầu này, tiểu thúc của cô sẽ không phải chết giữa chừng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129

Editor: Shmily

Chuyện năm đó đã qua 20 năm, muốn tra ra manh mối gì cũng không phải chuyện dễ dàng.

Hơn nữa Tiền Thiếu Trầm là ai cơ chứ, đến hần mà còn không tra ra thì sao hai tiểu cô nương như hai người lại có thể tra được?

Tiền Ý Ý chỉ là muốn từ một góc độ khác nhìn xem có chứng cứ gì còn sót hay không mà thôi, cô cũng không cảm thấy vận may của mình sẽ tăng cao, thành công tìm người trở về.

Chẳng qua là có thể có chút đầu mối, đối với Tiền Thiếu Trầm mà nói cũng là một chuyện tốt.

Trên tay hai tiểu cô nương không có nhiều nhân mạch, tiền cũng không nhiều, cho nên chỉ có thể chậm chạp điều tra. Nhưng không đợi bọn họ tra ra cái gì thì Tết đã tới rồi.

Tết năm nay cùng mọi năm không giống nhau, bác cả Lương gia đều đã đưa mẹ Lương cùng Lương Quyết Thành và Lương Nguyệt Ninh về Tô thị.

Xa cách nhiều năm như vậy, chắc chắn là phải về nhà gặp cha mẹ một lần.

Đây cũng là năm đầu tiên Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành không ăn Tết cùng nhau.

Khoảng cách giữa Tô thị và Hải thị không tính là xa, thế nhưng lúc ăn Tết phải làm bận với trường bối cho nên ít nhất ba, bốn ngày hai người sẽ không thể gặp mặt.

Lần ăn tết này của Tiền Ý Ý, vẫn là cùng với Tiền lão gia tử.

Tiền tiểu thúc cũng cố gắng hoàn thành xong công việc, 28 Tết sẽ trở về nhà, một nhà ba người đoàn tụ.

Hôm 29 Tết, cha Tiền chán chờ muốn đưa vợ và Tiền Mân Văn về nhà, Tiền lão gia tử cũng không có phản đối.

Tiền lão gia tử vừa đồng ý, căn phòng cách vách lại nhiều hơn một Tiền Mân Văn.

Tiền Ý Ý thờ dài.

Mà thôi, dù sao sau khi thi đại học xong, cô còn có thể về nhà ăn tết với ông nội, Tiền Mân Văn thì chưa chắc đã thấy tăm hơi.

Cũng chính bởi vì Tết cho nên cô mới nhẫn nhịn, không biết ông nội còn có thể nhịn Tiền Mân Văn bao lâu.

Dù sao Tiền Ý Ý cũng không thể nhịn được nữa.

Một Tiền Mân Văn nháo ra mấy chuyện cũng không phải đơn giản, nói cho qua liền cho qua.

Điều gia nhận được trừng phạt mà bọn họ nên nhận, Tiền Mân Văn lại ý vào mình mang họ Tiền mà từ trong đó trốn ra, tránh né một lần trừng phạt kia.

Tiền Ý Ý chỉ có thể nói, chỉ cần Tiền Mân Văn còn có loại tâm tư kia, thì cô ta luôn có cách hãm hại mình.

Qua năm mới, Tiền Ý Ý tránh được thì cứ tránh.

Một năm nữa lại tới, Tiền lão gia tử tuổi tác cũng đã lớn, Tiền Ý Ý không muốn để ông phải buồn phiền không thoải mái cho nên lúc nào cũng tận lực khiến ông khoan khoái một chút, nhiều lần đến dỗ lão nhân gia vui vẻ.

Lễ vật năm mới còn có Tiền Thiếu Trầm.

Một năm qua đi, Tiền Thiếu Trầm rõ ràng đã là người đàn ông 37 tuổi, thế nhưng nhìn hần như chỉ mới hơn hai mươi. Trừ một thân khí chất mà người trẻ tuổi không thể sánh bằng ra thì lúc đi ra ngoài đường, khéo còn bị người ta nhận nhầm là thanh niên không biết chừng.

Tiền Thiếu Trầm gọi Tiền Mân Văn vào thư phòng.

Hai mắt mẹ Tiền sáng lên, đẩy đẩy Tiền Mân Văn.

Đây chính là đãi ngộ mà từ trước đến nay Tiền Mân Văn chưa bao giờ có được.

Đi thư phòng đó, đây là Tiền Thiếu Trầm chủ động tìm cô ta thương lượng.

Nói không chừng lại là chuyện quan trọng gì đó thì sao.

Không trách được mẹ Tiền suy nghĩ đơn giản, thật sự là dụ hoặc bày ra trước mặt như thế, lập tức khiến cho bà ta mê muội mất phương hướng.

Trước đó, Tiền Mân Văn vẫn luôn chạy tới công ty của Tiền Thiếu Trầm, bên ngoài đã đồn rằng cô ta chuẩn bị trở thành người thừa kế của hần, chẳng lẽ lại là thật?

Hiện tại Tiền Thiếu Trầm lại chủ động gọi cô ta tới thư phòng.

Này chẳng phải là Tiễn gia về sau sẽ nằm trong lòng bàn tay con gái bà ta sao?

Mẹ Tiễn hưng phấn đến không áp chế được, chủ động đẩy Tiễn Mân Văn đứng dậy, không ngừng thúc giục cô ta đi theo Tiễn Thiếu Trầm lên lầu.

Mà đương sự là Tiễn Mân Văn, động tác lại vô cùng chậm chạp.

Cô ta không giống với mẹ Tiễn, ánh mắt Tiễn Thiếu Trầm vừa nhìn cô ta, nơi nào là muốn nói chuyện với cô ta chứ? Đó rõ ràng là hấn tìm cô ta tính sổ.

Gọi cô ta lên lầu, sợ là không muốn làm mất mặt lão gia tử, khiến cho ông ấy khó chịu mà thôi.

Trong lòng Tiễn Mân Văn rất rõ ràng, mấy chiều sổ nhỏ kia của cô ta, chỉ có thể mê hoặc người ngoài mà thôi. Dừng lên người Tiễn Thiếu Trầm căn bản chẳng có tác dụng gì cả.

Nhưng lại không còn cách nào khác, cô ta dựa vào mấy chiều sổ nhỏ này, làm ra không ít thứ.

Hiện tại Tiễn Thiếu Trầm muốn nói cái gì, cô ta cứ khóc lóc xin lỗi là được rồi.

Cô ta chỉ là một tiểu bối, lại là một cô gái, Tiễn Thiếu Trầm còn có thể làm gì cô ta?

Tiến Mân Văn trấn an bản thân mình, theo chân Tiễn Thiếu Trầm lên lầu.

Để giúp việc dọn dẹp bàn ăn, Tiễn Ý Ý đi ra phía tủ lạnh lấy một hộp kem, cắn cái muỗng nhỏ, hai mắt sáng sáng nhìn chăm chăm hai người một trước một sau đi lên lầu hai.

Suy nghĩ của cô và suy nghĩ của Tiễn Mân Văn cũng không khác nhau lắm.

Tiểu thúc là muốn tìm cô ta tính sổ.

Tiến Ý Ý ngồi trên sofa, vừa vênh tai nghe động tĩnh ở trên lầu, vừa dứt từng muỗng kem vào miệng, trong thoáng chốc đã hết cả cái hộp nhỏ.

Tính toán được thời gian trôi qua đã khá khá, Tiễn Ý Ý liền nhìn chăm chăm lên cầu thang.

Rất nhanh, Tiễn Mân Văn khóc lóc từ trên lầu vọt xuống.

Đúng thật là vọt xuống.

Khí lực của cô ta quá lớn, lúc bước đến bậc cuối cùng còn không thở dốc, lao vào hai bước liền suýt nữa té sấp mặt.

Trên mặt cô ta đều là nước mắt, khóc đến mũi và ánh mắt đều đỏ lên.

Chỉ yếu là trên mặt cô ta còn tràn đầy phấn uất.

Được.

Vừa nhìn liền biết kết quả rồi.

May mà ông nội đã đi nghỉ, trận khôi hài này không hề được trình diễn trước mắt ông, miễn cho ông không vui.

Tiến Ý Ý cắn thìa, sung sướng khi người gặp họa.

Nhìn kia, vui ghê á.

Ai bảo cô ta đánh chủ ý lên người Tiễn tiểu thúc đâu.

Mẹ Tiễn chán động, không đợi bà ta giữ lại hỏi chuyện, Tiễn Mân Văn đã chạy ra khỏi cổng Tiễn gia.

Tiến Ý Ý lại lấy một cây kem nữa, ngồi ở phòng khách đợi khoảng 10 phút, mẹ Tiễn và Tiễn Mân Văn đang ở ngoài cửa biểu diễn tiết mục "Mẹ thả con ra, để con đi.", "Xảy ra chuyện gì, con mau nói", lời kéo tranh chấp.

Ăn xong, cô nhìn màn biểu diễn xảy ra ngoài ý muốn vào đêm năm mới, vui sướng hài lòng đi lên lầu.

Năm mới vận khí mới, hi vọng một năm này, Tiễn Mân Văn sẽ không ở trước mặt cô lắc lư nữa.

Điện thoại tràn ngập tin nhắn chúc mừng năm mới của bạn bè, Tiễn Ý Ý nằm ở trên giường trả lời từng người một, đợi đến 12h đêm, cô nhận được video từ Lương Quyết Thành.

"Năm mới vui về!"

Tiền Ý Ý vừa nhận nhận, liền cong mắt cười.

Lương Quyết Thành ở bên kia khó có được một lần mặc áo lông trắng cao cổ, trong tay còn cầm một cốc nước.

"Năm mới vui về."

Hai, ba ngày không gặp, cảm giác Lương Quyết Thành ôn nhu hơn rất nhiều.

Giống như là anh nhấm lên tư tưởng ôn nhu của người Giang Nam ở Tô thị vậy.

Sau khi mẹ Lương về nhà liền đưa tới một phen náo nhiệt.

Đứa con gái thất lạc hơn 20 năm, mang theo một trai một gái về nhà, toàn bộ Lương gia đều được một trận ăn mừng vui vẻ.

Tinh thần của mẹ Lương từ sau khi về nhà liền chuyển biến rất tốt, ngay cả Lương Nguyệt Ninh luôn hướng nội cũng trở nên thích nói chuyện nhiều hơn với người trong nhà.

Mà đứa con trai của mẹ Lương, Lương Quyết Thành cũng không chịu thua kém, anh lớn lên quá đẹp trai, lại học rất giỏi, cả nhà đều vây quanh anh khen ngợi không ngớt.

Đây là sự ấm áp mà từ trước tới giờ Lương Quyết Thành chưa từng trải qua, anh có chút không được tự nhiên, thế nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

Về nhà ba ngày, không ít bạn bè thân thiết với Lương gia đều mang theo con gái của mình đến chung vui, một mặt là muốn gặp đứa nhỏ của Lương gia, một mặt là muốn ước định một vị trí.

Mấy năm nay mẹ Lương xảy ra chuyện gì, Lương gia đều thống nhất nói với người bên ngoài là bà bị thương dẫn đến mất trí nhớ cho nên mới không về được nhà. Bây giờ lại là phụ nữ góa chồng, mang theo hai đứa con trở lại.

Con của bà đều là học sinh của trường trung học số 1 Hải thị, đứng hạng nhất toàn trường, lớn lên lại thừa kế giá trị nhan sắc của Lương gia, học tập lại tốt như vậy, không thừa dịp lúc này định xuống, đợi về sau lên đại học liền không dễ làm như vậy.

Ông bà ngoại cùng các bác của Lương gia đối với chuyện của hai đứa nhỏ này không hiểu nhiều, thế nhưng trong lòng mẹ Lương lại biết rõ ràng, con trai mình sắp đính hôn với người khác, mà con gái của bà... hình như cũng không phải chuyện mà bà có thể làm chủ được.

Lương Quyết Thành cũng dứt khoát, nói thẳng là mình đã có vợ chưa cưới, mấy tháng nữa thi xong đại học liền lập tức đính hôn.

Những người kia cảm thấy Lương Quyết Thành là một miếng mồi ngon, nhưng không may miếng mồi này đã thuộc về người khác. Họ cũng không nghĩ nhiều nữa, nhiều nhất là chỉ tiếc nuôi một chút, nói quên liền quên.

Loại chuyện này, anh tự nhiên là sẽ không chủ động nói cho Tiền Ý Ý.

Con gái đối với mấy chuyện này có bao nhiêu miễn cảm anh đều biết, nếu như để cô biết được, chắc chắn là sẽ tăng thêm phiền não không cần thiết.

Lương gia bên này trừ một người bác hai nhìn bề ngoài không ra tốt xấu ra thì đều là những người Lương Quyết Thành cảm thấy thoải mái.

Lương gia rất tốt, Tô thị cũng rất tốt.

Chỉ là nơi này không có Tiền Ý Ý, cho nên trong lòng anh có chút trống rỗng.

Lương Quyết Thành còn phải ở lại Tô thị mấy ngày.

Qua hết năm sau, ông bà ngoại Lương gia sẽ chọn một ngày lành, đưa Lương Quyết Thành và Lương Nguyệt Ninh đi tế tổ, chiêu cáo người nhà, hai tiểu bối đã trở về.

Bọn họ đều theo họ Lương, nói cách khác đều là người của Lương gia, về sau chính là một phần tử liên kết chặt chẽ với Lương gia.

Chờ chuyện của Lương gia bận rộn xong thì đã tới ngày đi học.

Học sinh lớp 12 chính xác là không hề có ngày nghỉ.

Nói là nghỉ, nhưng thực ra là toàn ở nhà làm đề thi.

Lương Quyết Thành một mình về Hải thị trước, cơ hồ là buổi sáng vừa về đến liền trực tiếp tới thẳng trường học.

Vừa vặn đuổi kịp giờ tự học buổi sáng, làm một bộ đề thi.

Mười ngày không gặp nhau, tất cả mọi người đều có vẻ mặt mệt mỏi du tiên cảnh, còn không có cảm giác đang quay trở lại trường học.

Chỉ khổ cho thầy Trương đứng trên bục giảng sửa đề thi cho bọn nhỏ, đám học sinh lớp 12 đứa nào cũng kêu rên thành tiếng.

Thảm, quá thảm

Tiền Ý Ý vui đầu chuyển động bút không ngừng chữa đề.

Lớp 12 vô cùng khẩn trương, không có một chút thời gian nhàn rỗi nào cả. Thức dậy sớm hơn mọi người, ngủ ít hơn mọi người, áp lực tinh thần còn rất lớn.

Thế nhưng lại không có cách nào. Hiện tại thi đại học là đường ra được cạnh tranh công bằng nhất của học sinh. Chỉ có thông qua thi đại học, đại đa số mọi người mới xác định được hướng đi tương lai của bản thân mình.

Tiền Ý Ý đã từng trải qua một lần cho nên biết rõ, lớp 12 có bao nhiêu quan trọng. Cô hồi tâm rất nhanh, thoải mái bước vào học kỳ mới.

Từ lúc nghỉ lễ đến thời gian khẩn trương ôn tập, Tiền Ý Ý cơ hồ là không có chậm trễ thời gian.

Chung quy lại thì lần đi học lại này rất có ý nghĩa.

Bọn họ sắp phải bước vào chiến trường thi đại học rồi.

Lớp 12, tốt nghiệp, thi đại học, tương lai...

Tiền Ý Ý vô cùng hưng phấn.

Diêu Nhất Nam đã chuyển trường, thành tích của Tiền Mân Văn lại không theo kịp cô, về sau khẳng định sẽ không học chung một trường.

Chỉ cần qua mấy tháng nữa, cô sẽ hoàn toàn thoát khỏi bọn họ.

Quá vui vẻ!

Ban 11 lớp 12 vô cùng u ám, chỉ có Tiền Ý Ý cười tươi như hoa, sáng lạn không thôi.

Mà Hà Ứng Hoan đã lâu không gọi điện cho cô lại gửi một tin nhắn WeChat tới.

Hoan Hoan: Tiểu Ý Ý, lúc điều tra chuyện của mối tình đầu của tiểu thúc cậu, tớ có phát hiện được một tin tức ngoài ý muốn, khả năng là sẽ khiến cậu thấy hứng thú.

Tiền Ý Ý còn đang giải đề liền để bút xuống, trả lời một câu.

[Chuyện gì mà khiến cho tớ thấy hứng thú?]

Hoan Hoan: Tiểu Ý Ý, phương hướng tớ tra hình như có vấn đề, chẳng biết nói thế nào nữa, tớ có cảm giác, tớ tra được ra mẹ của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130

Editor: Shmily

- - - - -

Mẹ của cô?

Tiền Ý Ý sững sốt, không rõ là chuyện gì đang xảy ra.

Không phải là đang tra mối tình đầu của tiểu thúc sao? Làm sao lại tra đến trên đầu người mẹ thân sinh của cô chứ?

Trong điện thoại không nói rõ được, Tiền Ý Ý trực tiếp hẹn gặp mặt Hà Ứng Hoan.

Hai chị em lâu rồi không gặp mặt, vừa gặp mặt đã cạn một ly trà sữa âm dạ dày, sau đó mới bắt đầu nói chính sự.

Nói tiếp.

Người bên Hà Ứng Hoan không nhiều, có thể sử dụng chỉ có mấy người như vậy, nhưng cô ấy còn có mấy người giỏi bên Tào gia, chỉ cần cho họ tiền thì họ sẽ nghĩ biện pháp tra ra được chuyện của hai mươi năm trước.

Ngay từ đầu, bọn họ là dựa theo tuyến thời gian đi thăm dò.

Chỉ biết là cô gái mỗi tình đầu này tuổi tác hẳn là không khác biệt lắm so với Tiền tiểu thúc, vào thời điểm đó, Tiền Thiếu Trầm còn đang là học sinh cấp ba, mà người hẳn quen biết cũng không được coi là nhiều cho nên đầu tiên chính là tra tới những học sinh trong trường.

Phương hướng này hẳn là tốt nhất rồi.

Ở trong trường có thể tra ra được hồ sơ của nữ sinh năm đó, thế nhưng là hình như trước đó đã có người điều tra qua, trường học đều đem hồ sơ của những người đó ẩn đi cho nên công cuộc điều tra có hơi khó khăn.

Xuống tay với trường học không dễ dàng, vậy thì chỉ có thể hướng tới phương hướng khác.

Từ trường học năm đó Tiền Thiếu Trầm học cho đến nhân viên làm việc tiếp xúc bên người hẳn, cùng với mấy cô gái đã từng thích hẳn, giằng co mấy tháng, vẫn không có một chút tin tức gì.

Cuối cùng thì Hà Ứng Hoan còn nghe nói vào thời điểm đó, có không ít nữ sinh chưa cưới mà đã có con, cô ấy liền chuyển một hướng khác, tùy ý đi thăm dò những nữ sinh chưa cưới mà có con đó.

Kỳ thật thì cái này đã không nằm trong phạm vi điều tra của bọn họ, ít nhất là đã đi lệch khỏi quỹ đạo đi tìm mối tình đầu.

Thế nhưng Hà Ứng Hoan lại có suy nghĩ, biết đâu lại tra ra cái gì đó thì sao.

Chỉ cần có một chút manh mối cũng tốt mà.

Cứ như vậy, hồ sơ bệnh án ở một số bệnh viện được điều tra ra.

Hồ sơ bệnh viện không phải ai muốn tra cũng tra được, bệnh viện có điều lệ của bệnh viện, nó đã dính đến quyền riêng tư của bệnh nhân cho nên đều rất khó điều tra.

Người của Hà Ứng Hoan chỉ trùng hợp, trong vô số lần trắc trở cũng không có thu hoạch gì, tự dưng lại tới bệnh viện mà Tiền Mân Văn và Tiền Ý Ý bị ốm sai.

Người của cô ấy lập tức điều tra chuyện của hai đại tiểu thư này, khiến viện trưởng bị dọa cho sững người, chuyên môn đến bởi bọn họ điều tra.

Bọn họ bịa ra một câu chuyện, nói là hiện tại không tìm thấy mẹ ruột của dưỡng nữ, hi vọng bệnh viện có thể phối hợp một chút, đem hồ sơ những cô gái năm đó có tuổi tác từ 16 đến 20 tuổi, chỉ có một mình đến sinh con đều đem ra một lượt.

Viện trưởng không nhiều lời, lập tức đem hồ sơ của bọn họ ra cho bọn họ nhìn.

Hai mươi năm trước, những cô gái chưa cưới mà đã có con cũng không nhiều, thế nhưng cũng không phải chuyện quá hi hữu. Khác biệt cũng chỉ có tuổi tác lớn nhỏ.

Mà ở bệnh viện này, vào thời điểm đó, có tới năm sản phụ chưa lập gia đình.

Năm người này, ba người có người nhà đi theo, hai người còn lại đều đi một mình.

Mà một trong hai cô gái này, chính là người mẹ chưa lập gia đình bị tráo nhảm con với cô tiểu thư Tiền gia kia.

Mười sáu tuổi, cô nhí, không có người thân, sau khi sinh xuất huyết nhiều mà chết.

Người còn lại cũng không có người thân, chưa lập gia đình, mười bảy tuổi, sau khi sinh đứa bé liền bỏ chạy, hiện nay không có tin tức gì.

Bên phía Hà Ứng Hoan vừa tra tới Tiền Ý Ý liền hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu của mình.

Đều đã điều tra mẹ ruột của chị em tốt nhà mình! Còn tra mối tình đầu cái quỷ gì nữa!

Mối tình đầu của tiểu thúc cũng không quan trọng bằng mẹ ruột của chị em nhà mình nha!

Hà Ứng Hoan bên kia lập tức cắt đứt các loại điều tra về mối tình đầu, sau đó liền đi tìm Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý lười biếng vui người vào trong sofa, ôm cốc trà sữa, thần sắc mơ hồ.

Người mẹ thân sinh của thân thể này.

Trong tiểu thuyết, chuyện này bất quá cũng chỉ ít ỏi có mấy dòng, đại tiểu thư Tiễn gia bị ôm nhầm với đứa con của một sản phụ thiếu nữ. Mà sản phụ kia vì xuất huyết nhiều mà chết, không có người nhà nào, cũng khiến cho chuyện này ngoài ý muốn bị ngăn cách 17 năm mới có người phát hiện.

Tiền Ý Ý buông mi.

"Tra được mẹ của tớ sao?"

Hà Ứng Hoan cẩn thận quan sát cô.

"Tớ cũng không nghĩ đến ngoài ý muốn sẽ tra được đi ấy. Bất quá Ý Ý à, cậu có từng suy nghĩ, đi thăm dò mẹ mình một chút không?"

"Cậu nhìn đi, năm đó mẹ cậu mới 16 tuổi, chắc chắn vẫn còn đang là học sinh, thế nhưng hồ sơ ở bệnh viện đều là giả, tên cũng không đúng mà thân phận cũng không phải, thậm chí còn không có người nhà, cũng không có bất kì tin tức nào khác, khả năng cao là bị lừa."

Hà Ứng Hoan do dự: "Năm đó mẹ Lương chẳng phải cũng 16 tuổi, bị Diêu gia lừa gạt sao?"

Tiền Ý Ý nhếch nhếch khóe miệng.

"Phải rồi, ai biết được."

"Cảm ơn cậu, Hoan Hoan."

Tiền Ý Ý cười cảm ơn với Hà Ứng Hoan.

"Cảm ơn cái gì mà cảm ơn. Mà tớ vẫn có chút lo, sao tự dưng lại tra ra được chuyện này chứ? Aizz, nói cho cùng thì chuyện của tiểu thúc cậu vẫn không cho được. Đã mấy tháng rồi, một chút manh mối nhỏ cũng không có, mà chắc chắn là chú ấy cũng đã điều tra rồi, tới chú ấy còn không tra được thì phỏng chừng là chúng ta cũng chẳng tra ra cái gì."

Hà Ứng Hoan thở dài: "Ý Ý, nếu không được thì thôi đi."

Tiền Ý Ý lắc đầu.

"Tiếp tục đi."

Cô kỳ thật cũng không tính toán nhiều, mối tình đầu của tiểu thúc có lẽ chính là mệnh kiếp của chú ấy, nếu như có thể tìm được, ít nhất Tiền tiểu thúc có thể được hạnh phúc ở phần đời còn lại.

Chẳng qua là hiện tại, trong lòng cô rất loạn.

"Hoan Hoan, sao lúc ấy mấy cậu lại nghĩ đến tìm những cô gái chưa cưới mà đã có con?" Tiền Ý Ý vẫn thắc mắc điểm này.

Theo lý thuyết thì chuyện bọn họ điều tra chẳng liên quan gì đến cái này mà.

Hà Ứng Hoan cười trừ, có hơi ngượng ngùng.

"Ha ha... cái này há... kỳ thật là bởi vì đi Lương."

"Ngay từ đầu bọn tớ cũng không có nghĩ tới phương diện này, chỉ nghĩ tới tra xét những người ở trường học mà thôi, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tiểu thúc cậu là người như thế nào chứ, có thể có đầu mối gì mà chú ấy không tra được. Vậy khẳng định là không phải tra theo cái hướng này rồi. Sau đó chúng tớ liền nghĩ tới, thời điểm mẹ Lương 16 tuổi chẳng phải cũng chưa cưới mà đã có con sao, lại còn mai danh ẩn tích nữa, vẫn là sau khi kết hôn mới lộ mặt ra một chút còn gì. Năm đó tiểu thúc của cậu còn đẹp trai như vậy, nếu như là có xảy ra chút chuyện gì đó với bạn gái của mình... cũng bình thường mà nhỉ? Nhờ đâu bạn gái của chú ấy mang thai, sợ hãi, cho nên né tránh thì sao? Sau đó liền thử thăm dò tra xét theo hướng này, không nghĩ đến còn chưa tìm thấy mối tình đầu của chú ấy đã tìm được mẹ cậu trước rồi."

Hà Ứng Hoan cẩn thận nói: "Đúng rồi, năm đó mẹ cậu là do xuất huyết nhiều mà chết, không có người thân, các bác sĩ và y tá trong bệnh viện đều hỗ trợ lo liệu hỏa táng, đặt ở một cái nghĩa địa công cộng nhỏ ở bệnh viện ấy."

Người không lưu lại bất cứ thân phận gì, sau khi qua đời ở bệnh viện, thậm chí ngay cả thi thể cũng không thể giao lại cho người nhà.

Có vài xác chết sẽ được dùng để phục vụ cho y học, có một số thì lại được bảo tồn ở trong nhà xác.

Năm đó cô gái đó sinh non, tuổi lại còn nhỏ, không có người nhà, bệnh viện bảo lưu lại thi thể hồi lâu cũng không có người tới lãnh nhận, cuối cùng là mọi người thấy cô gái ấy quá đáng thương, tuổi lại còn khá trẻ cho nên mới xúm lại hỗ trợ hỏa táng, mua một cái bình tro cốt, đặt ở trong phòng không có người nhận ở bệnh viện.

Tiền Ý Ý hít sâu một hơi.

"Cảm ơn cậu đã nói cho tớ biết cái này, tớ sẽ đi nhận lại bà ấy."

Không có bất kỳ người thân nào bên cạnh, một thân một mình lẻ loi sinh đứa nhỏ, sau khi sinh vì xuất huyết nhiều, cuối cùng lại một người cô đơn chết đi.

Tiền Ý Ý không biết bà ấy đã từng xảy ra chuyện gì, chỉ là bất hạnh gặp phải một người qua đường Giáp dẫn đến có thai hay là quá khứ của bà vẫn có một chút kịch tình gì đó giống như mẹ Lương?

16 tuổi, vẫn còn là học sinh cấp ba, là một cô gái vẫn còn than xuân phơi phới.

Đoán chừng là đã gặp phải người đàn ông lòng dạ khó lường, bị lừa đến xương cốt cũng không còn.

Cũng không biết bà ấy có giống như mẹ Lương, bị gạt hay không.

Tiền Ý Ý không biết, chỉ cảm thấy có chút không thoải mái.

Hiện giờ cô chỉ có thể thu lại tâm tình, đợi thi xong liền bảo Lưu thúc lái xe tới bệnh viện.

Để nhận lại tro cốt của mẹ, cô đã làm không ít tư liệu.

Kỳ thật cũng không cần thiết phải nhiều như vậy, chỉ cần một cái giấy sinh để chứng minh, bệnh viện sẽ không làm khó cô.

Chỉ mất nửa ngày đã nhận lại được tro cốt của bà, bác sĩ và y tá khoa phụ sản năm đó đều đã về hưu, hoặc là chuyển tới bệnh viện khác. Lưu lại đây chỉ còn lại một người.

Tiền Ý Ý trịnh trọng nói cảm ơn với vị bác sĩ kia.

Cảm ơn năm đó bọn họ đã giúp cô lo việc của mẹ cô.

Cái bình đựng tro cốt nhỏ nhỏ, bên trên chỉ có tên giả của mẹ cô năm đó dùng để lừa bệnh viện.

Cũng không tìm thấy bất cứ manh mối nào nữa.

Tiền Ý Ý bắt đầu liên hệ với mấy người bán mộ, đã nhiều năm như vậy, bà ấy cần có một nơi yên nghỉ tử tế.

Chuyện Tiền Ý Ý liên lạc với người mua mộ, Tiền lão gia từ liền lập tức biết.

Cũng biết cô đã tìm được người mẹ thân sinh của mình.

Kỳ thật trong chuyện này, bọn họ chỉ điều tra ra việc cô là đứa nhỏ bị ôm sai, bọn họ chưa từng nghĩ sẽ tìm lại thân nhân cho đứa bé này.

Chẳng qua là khi biết sản phụ đó lúc sinh con chỉ có lẻ loi một thân một mình, sinh xong đứa bé liền chết, đứa bé đó cũng bị ôm đến viện phúc lợi, cha mẹ Tiền cũng không có tiếp tục tra xét quá sâu.

Ngay từ ban đầu, bọn họ đều không có bất cứ sự chú nào đối với sản phụ sinh ra đứa nhỏ này.

Hiện tại Tiền Ý Ý tự mình tìm trở về, người của Tiền gia đều chủ động hỗ trợ lo liệu việc mộ địa cho bà ấy.

Tiền lão gia từ tất nhiên sẽ không nhúng tay, có thể giúp đều là do Tiền Thiếu Trâm làm.

Tiểu thúc rút ra một chút thời gian, bảo trợ lý mua một phần mộ, cùng Tiền Ý Ý hỗ trợ hoàn thành chuyện dời mộ.

Chỗ bọn họ mua là một chỗ có phong thủy rất tốt. Khoảng cách giữa các mộ cũng rất lớn, nếu dựa theo cách nói về khu sinh hoạt của người sống thì chỗ này ước chừng chính là khu biệt thự chỉ có duy nhất một căn hộ.

Thời tiết tháng 4 còn hơi hơi lạnh, Tiền Ý Ý mặc bộ váy dài bằng nhung màu đen, trong tay ôm một bó hoa cúc trắng.

Đi cùng cô đến là Tiền tiểu thúc, còn có Lương Quyết Thành.

Hai nam nhân đều mặc tây trang.

Điểm khác biệt là, Lương Quyết Thành vẫn còn là thiếu niên, dù mặc tây trang cũng không áp được vẻ thiếu niên của anh.

Tiền Thiếu Trâm thì khác, hẳn đã 37 tuổi rồi, là một người đàn ông trưởng thành, có ra sao thì cũng không thể thay đổi được.

Hắn đứng trước bia mộ, nhìn chằm chằm vào khối bia đá Vô Tự Bi*.

*Bia mộ không được khắc tên thì gọi là Vô Tự Bi.

Tiền Ý Ý nghĩ rất nhiều thứ, cô nên khắc cái gì lên đây đây?

Tên? Không rõ.

Quê quán? Cũng không rõ.

Cô gái một mình sinh con ở bệnh viện kia, không lưu lại bất cứ cái gì cả.

Cuối cùng, Tiền Ý Ý vẫn quyết định không khắc chữ.

Không có chữ, cũng không có ảnh chụp.

Có lẽ thế giới này không ai biết đến bà ấy, cũng có lẽ sẽ không có người nào nhớ thương bà ấy.

Tiền Ý Ý ngồi xổm xuống, dâng lên bó hoa cúc trắng.

Kỳ thật là cô phải nói điều gì đó, thế nhưng cái gì cô cũng không nói.

Lương Quyết Thành cũng dâng lên một bó hoa, sau đó đứng ở một bên nắm lấy tay Tiền Ý Ý.

Ánh mắt của anh dừng ở trên người cô, hết sức chăm chú.

Tiền Ý Ý có thể cảm giác được, anh đang lo lắng.

Cô dùng lực nắm lại tay Lương Quyết Thành.

Đừng lo lắng.

Không sao cả.

Bó cúc trắng cuối cùng được đặt xuống, là của Tiền Thiếu Trầm.

Hắn nhìn khối Vô Tự Bi, phảng phất nghĩ đến chuyện gì đó.

Giống như là xuyên thấu qua tấm mộ này có thể nhìn thấy chuyện gì vậy.

Trên thực tế thì cái gì cũng không có.

Trên đường trở về có mưa nhỏ, Tiền Thiếu Trầm không đi cùng Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành nữa.

Hắn ghé mắt nhìn màn mưa qua cửa sổ, bỗng nhiên phân phó trợ lý một câu: "Ba ngày một bó cúc trắng."

Người phụ nữ kia đã mất hai mươi năm rồi, cùng với con gái của mình tách xa hai mươi năm. Bây giờ tìm được trở về, giống như cái gì cũng không bù lại được.

Ba ngày một bó cúc trắng, một tháng 10 bó, xem như là phần bù thêm cho cô ấy.

Bởi vì chuyện này mà cuộc hành trình tìm kiếm mối tình đầu của tiểu thúc của Tiền Ý Ý và Hà Ứng Hoan bị ngưng hẳn.

Tiền Ý Ý tính toán thời gian, Tiền Thiếu Trầm gặp chuyện không may là vào tháng 7, trước đó nửa tháng chính là thời gian thi đại học của cô.

Hơn nữa trải qua chuyện này, cô có lẽ còn có một phương hướng mới.

Nếu như nói năm đó mối tình đầu của tiểu thúc cũng mang thai, vì sợ cho nên mới không liên lạc với người nhà thì cô ấy có thể trốn đi đâu?

Ít nhất thì vẫn có một tia hy vọng.

Tiền Ý Ý hi vọng thời gian nhanh lên một chút.

Ba ngày thi tiếp tục trôi qua, sau khi có thành tích, không bao lâu lại thi tiếp một lần nữa.

Thời gian còn lại của lớp 12 cơ hồ là chỉ có bài thi với bài thi.

Nhoáng một cái, chính là thời điểm chụp hình tốt nghiệp.

"Ban 11 lớp 12, đi xuống tập hợp ở sân thể dục để chụp hình tốt nghiệp."

Bên ngoài phòng học có thầy giáo đang kêu.

Tiền Ý Ý đang xoay bút thì bị Nhâm Kha từ phía trên quay xuống làm rơi.

"Gọi người bên cạnh cậu dậy đi chụp ảnh thôi."

Ảnh tốt nghiệp.

Tiền Ý Ý đẩy đẩy Lương Quyết Thành còn đang ngủ.

Thiếu niên bên cạnh giống như là lại cao hơn một chút, dáng người cũng rắn chắc hơn rất nhiều.

Tóc của anh hơi dài, che ở trước mắt. Anh nhắm hai mắt ngủ say sưa, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào thân thể của anh khiến anh như bị một tầng nhu hòa bao quanh.

"Dậy nào."

Tiền Ý Ý chọt chọt má Lương Quyết Thành.

Anh mở mắt ra.

Thời gian làm việc của anh có hơi nhiều cho nên vẫn luôn lâm vào trạng thái mệt mỏi, ngủ là điều tốt nhất anh có thể làm để nghỉ ngơi.

Lúc bị đánh thức, anh bắt đầu dĩ công công khỏe miệng với cô, đưa tay lên xoa xoa đầu Tiền Ý Ý.

"Hửm?"

Tiền Ý Ý lấy tay anh xuống nắm ở trong lòng bàn tay mình.

"Xuống lầu, chụp ảnh tốt nghiệp."

"Ảnh tốt nghiệp?"

Lương Quyết Thành nhìn Tiền Ý Ý, lười biếng ngồi dậy.

"Không nghĩ đến ảnh chụp chung đầu tiên của chúng ta lại là ảnh tốt nghiệp."

Anh đứng dậy gõ gõ phía sau lưng ghế dựa của Tiền Ý Ý.

Tiền Ý Ý cũng đứng dậy theo, hai người một trước một sau đi ra khỏi lớp. Mà Nhâm Kha vừa gọi Tiền Ý Ý đẩy đẩy kính mắt, bình tĩnh tiếp thu việc mình bị ngớ lơ, ngược lại đi đến bàn trước gọi Tô Á Na.

"Không phải ảnh tốt nghiệp thì là cái gì?"

Tiền Ý Ý cười cười.

Lương Quyết Thành quang minh chính đại nắm tay cô, hai người sóng vai nhau cùng đi.

"Anh vốn nghĩ, nó sẽ là ảnh trên giấy đăng kí kết hôn."

Tiền Ý Ý: "... "Đại ca, anh nghĩ xa quá rồi.

"Ảnh kết hôn tạm thời thì không được, ảnh đính hôn có được không?"

Tiền Ý Ý bình tĩnh nói.

Lương Quyết Thành dừng chân.

Anh cúi đầu, hơi do dự.

"Chụp ảnh đính hôn rồi, có phải sẽ có phần thưởng gì đó không?"

Tiền Ý Ý: "... "

"Đính hôn và kết hôn cũng không khác biệt lắm..."

Thanh âm anh giảm thấp xuống.

"Chúng ta không phải là có thể... tiến thêm một bước hay sao?"

Tiền Ý Ý không biết là nên tát anh một cái hay là che hai tay trước mặt mình nữa.

Lúc đang khó xử, cô lại đơn giản nói: "A, anh cứ thử xem "

Lương Quyết Thành:... Em đang uy hiếp anh sao?

Shmily: Giả sử Tiền Ý Ý là con của tiểu thúc, mẹ TYY sinh cô lúc 16 tuổi???? Tiền tiểu thúc cũng quá... rồi.

Định chính lại là Tiền Thiếu Trầm năm nay 37 và Tiền Ý Ý là 19 nhé!! Cách nhau 18 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131

Editor: Shmily

Con số ở góc bảng đen đếm ngược thời gian thi đại học đã dần dần giảm xuống, cuối cùng chỉ còn lại 3 ngày.

Đồng thời, trường học cũng cho toàn bộ học sinh lớp 12 nghỉ học.

Thời gian 3 ngày này, có thể làm cái gì đây?

Nên xem lại một lượt tất cả các đề thi đã làm, hay là làm tiếp mấy đề nữa?

Tiền Ý Ý nói không.

Cô vô cùng phóng khoáng, dẹp tất cả sang một bên, tập trung thả lỏng tinh thần.

Tinh thần tốt cũng vô cùng quan trọng khi đi thi nha.

Đây đã là lần thứ hai Tiền Ý Ý đi thi đại học rồi, lần đầu tiên thi, cô cũng khẩn trương đến mức kém chút nữa quên kiểm tra lại bài làm, sau này khi nhớ lại, rốt cuộc buổi tối trước hôm thi cô đã làm gì, buổi sáng hôm sau cô đã làm gì, Tiền Ý Ý cũng không nhớ rõ lắm. Mà ấn tượng sâu nhất của cô chính là mấy cái đề thi dày cộp.

Lúc này, Tiền Ý Ý đang chuẩn bị đầy đủ đồ dùng, còn thuận tiện chuẩn bị cho Lương Quyết Thành nữa.

Kỳ thật cũng không có nhiều đồ lắm, chỉ có vài thứ mà thôi. Thế nhưng có đôi khi đến lúc đi thi lại không tìm thấy cái này, quên mất cái kia, cuối cùng lại thành một cái cửa ải đại nạn cho cả học sinh lẫn người nhà học sinh.

A di cũng rất gấp, sau khi nấu xong bữa tối liền xoay quanh ở phòng khách, hỏi cô đồ vật đã chuẩn bị đầy đủ chưa, có cần kiểm tra lại không.

Kỳ thật là sau khi Tiền Ý Ý soạn xong thì đã không cần kiểm tra cái gì nữa.

Chỉ có mấy thứ này, làm sao có thể quên được cơ chứ. Chủ yếu vẫn là do bọn họ bị cảm xúc khẩn trương quá phá, đem một việc tưởng chừng như vô cùng đơn giản lại hóa thành phức tạp lên mấy lần.

Đây là lần đầu tiên Lương Quyết Thành thi đại học, thế nhưng trông anh có vẻ rất bình tĩnh.

Chuẩn bị đồ dùng gì đó đều là do Tiền Ý Ý làm giúp, đến nhìn anh cũng không nhìn lấy một cái, mỗi ngày cứ ngủ cho đến khi tự nhiên tỉnh, sau khi dậy thì hoạt động thân thể một chút, thậm chí còn có tâm tư đi chạy bộ buổi sáng.

So với hai thí sinh sắp phải lâm trận thật sự này, gia trưởng còn khẩn trương hơn cả hai người.

Tiền Thiếu Trầm thường xuyên đến nhà Tiền Ý Ý hơn.

Chú ấy bề bộn nhiều việc, bình thường có rất ít thời gian cùng người trong nhà thân cận. Mười ngày nửa tháng mới gọi được một cuộc điện thoại là chuyện rất bình thường, nhưng sắp tới là kì thi đại học, không giống với mọi ngày, cho nên hẳn mới cố gắng bớt chút thời gian đến xem cháu gái nhỏ, còn

có cậu cháu rể kia nữa.

Ân cần thăm hỏi với thân phận là trưởng bối cũng chỉ đơn giản là cùng một chỗ ăn cơm, nhìn xem thấy trạng thái của Tiễn Ý Ý và Lương Quyết Thành coi như không tệ, không giống như đám trẻ con khăn trương vì sắp phải thi đại học, tâm tình đều vô cùng bình thản, lúc này hẳn mới yên lòng.

Gia trưởng Tiễn gia làm rất tùy duyên, thế nhưng gia trưởng Lương gia lại vô cùng khăn trương.

Lương Nguyệt Ninh cũng được nghỉ, thế nhưng lại không dám tới quấy rầy anh chị chuẩn bị trước khi thi, lại không muốn chỉ ngồi trong nhà chờ, cho nên luôn cùng mẹ Lương chạy đến trước sau tiểu khu của Tiễn Ý Ý, sau đó lại quay trở về.

Thế nhưng dù hai nơi cách nhau không xa, chỉ đi vài bước là tới, thế nhưng Lương Nguyệt Ninh mỗi ngày đều đi qua đi lại mấy vạn bước, đi đến mức chân cũng muốn phù lên.

Bác cả cùng bác gái và vợ của bác hai cũng tới.

*Chỗ này theo nguyên tác là đại cữu cữu, đại cữu mụ, nhị cữu và mợ hai. Theo mình nhớ thì bên TQ, anh trai của mẹ được gọi là cậu, chị dâu gọi là mợ. Bên mình thì em trai em dâu của mẹ mới được gọi là cậu mợ. Thế nên mình gọi là bác cả, bác hai cho mọi người dễ hiểu nhé.

Hiện tại Lương Quyết Thành là đứa nhỏ duy nhất của Lương gia chuẩn bị thi đại học, người nhà họ Lương đều rất dễ bụng. Vốn muốn đến an ủi anh một chút, sau khi đến mới phát hiện, cả Lương Quyết Thành và Tiễn Ý Ý đều rất tốt, so với đám người bọn họ còn bình tĩnh hơn rất nhiều, không có đứa nào có cảm giác khăn trương cả.

Rốt cuộc thi lại là bọn nhỏ trấn an ngược lại đám gia trưởng.

Có thể nói từ trước đến nay, đây là hai đứa nhỏ có tâm trạng bình tĩnh nhất khi đi thi đại học.

Ngay cả mẹ Lương cũng chỉ có thể tự an ủi chính mình, dù sao con trai và bạn gái nhỏ của nó học rất tốt, căn bản không cần lo lắng. Chỉ là một kì thi đại học mà thôi, không cần khăn trương như thế, thả lỏng cũng là một chuyện tốt.

Tháng 6, ở ngã tư đường lớn, ngõ nhỏ, chỉ cần phụ cận đó có trường học thì đều có thể thấy được người quảng cáo hoặc là tình nguyện viên tự phát.

Kì thi đại học, không khí yên tĩnh là điều rất quan trọng, có một số phụ huynh học sinh còn đến trường thi từ sớm, đem mấy con ve sầu ở trên cây gần trường bắt hết, tránh để cho chúng nó kêu réo điếc tai ảnh hưởng tới con em mình. Thế cho nên xung quanh đường đi gần đó đều không hề bằng phẳng, không cần thận có thể vấp phải xác con ve té ngã.

Tất cả mọi người đều rất khăn trương, trừ Tiễn Ý Ý và Lương Quyết Thành.

Ngày 7/6.

6h sáng.

Tiến Ý Ý tự mở mắt ra.

Cô đuổi người một lúc lâu, hoạt động gân cốt một lát.

Thi đại học nha.

A đi đã chuẩn bị tốt bữa sáng từ sớm, sợ đồ ăn khác lại khiến bụng dạ của hai người khó chịu cho nên vẫn làm như mọi ngày.

Buổi sáng trên bàn ăn, a đi vô cùng khăn trương, tầm mắt vẫn dừng ở trên túi bút của Tiễn Ý Ý và Lương Quyết Thành, miệng nhẩm lại những thứ đồ cần mang.

"Chứng minh thư, thẻ dự thi... Hai cái này nhất định phải có, còn có bút bi..."

Tiến Ý Ý nuốt thức ăn trong miệng xuống, chậm rãi nói: "Con đã chuẩn bị hết rồi, dì đừng lo."

"Đây là chuyện quan trọng nhất trong đời, sao lại không khăn trương chứ."

A đi không an tâm, còn muốn cùng Lưu thúc đưa hai người đi thi, cuối cùng vẫn là bị Tiễn Ý Ý với Lương Quyết Thành ngăn lại.

Đưa đi thi gì chứ, cũng không cần thiết mà.

Thí sinh ngồi thi ở bên trong mấy tiếng đồng hồ, chẳng lẽ bọn họ phải chịu khổ đứng chờ ở bên ngoài sao?

Hơn nữa căn bản là chẳng có tác dụng gì mà.

Hoặc là nói, việc đó sẽ chỉ càng làm cho thí sinh càng áp lực thêm mà thôi.

Tiền Ý Ý không quá thích có người đưa đi thi cho nên vẫn uyển chuyển cự tuyệt đi ấy.

Lưu thức dán tấm biển "có thí sinh đi thi" ở bên ngoài xe, những chiếc xe khác ở xung quanh đều tự giác nhường đường cho nên một đường thông thoáng đến nơi an toàn.

Trường thi cách nhà bọn họ không tính là xa, Lương Quyết Thành cùng Tiền Ý Ý ngồi song song ở ghế sau, anh lười biếng ngáp một cái, khóe mắt còn hơi hơi phấp phồng.

"Buồn ngủ sao?"

Tiền Ý Ý đưa cho anh một tờ khăn giấy.

Lương Quyết Thành tùy tiện lau nước mắt ở khóe mắt, hoạt động cánh tay một chút.

"Ừm, chưa ngủ đủ."

Cũng không phải là vì khẩn trương, Lương Quyết Thành là bị cú điện thoại đêm qua của mẹ Lương dẫn đến không ngủ được.

Ngay từ ban đầu, mục đích của bà ấy chỉ là cẩn thận hỏi xem con trai của mình đã chuẩn bị như thế nào rồi.

Trường thi có nhiều người, vô cùng loạn, bà ấy không thể đi.

Hơn nữa cũng không tính đi.

Nhiều năm như vậy, trong ba người thì vẫn luôn là con trai mình làm chủ, mẹ Lương đã hình thành thói quen nghe lời anh. Lương Quyết Thành quyết định như thế nào, bà đều không có bất cứ ý kiến gì, chỉ ở nhà đợi tin tốt mà thôi.

Bất quá vẫn là muốn biết một chút tình huống của con trai mình.

Từ đầu là trò chuyện, cũng không có nói hai câu về thi đại học, suy nghĩ của mẹ Lương liền dần dần khuếch tán.

"Thành Thành, sau khi các con thi xong đại học, có phải sẽ đính hôn với Ý Ý hay không? Loại chuyện như đính hôn này, có cần mẹ đi thương lượng một chút với Tiền tiểu thúc xem nên xử lý như thế nào mới tốt không? Ý Ý từ nhỏ đã được nuông chiều, điều kiện nhà chúng ta hiện tại cũng không thể đáp ứng cho con bé có cuộc sống giống như trước kia được, nếu vậy thì quá ủy khuất cô bé rồi. Nếu nói theo cách của Tiền gia thì chúng ta quá chiếm tiện nghi."

Lương Quyết Thành nhanh chóng cúp máy.

Một năm qua, anh ở bên ngoài nhận những công việc kia, tích cóp được một số tiền ở trong thẻ của chính mình.

So với người bình thường nhiều hơn rất nhiều. Thậm chí là ở một năm trước, anh cũng không nghĩ tới mình có thể kiếm được nhiều tiền như vậy.

Nhưng những thứ đó cộng lại, cũng không đủ để Tiền Ý Ý có một bữa tiệc đính hôn không thua gì với trước kia. Còn kém quá xa.

Áp lực vô cùng lớn.

Vậy thì tiệc đính hôn này, khả năng thật sự vẫn cần nhờ tới Tiền gia.

22 là tuổi mà phát luật quy định, còn tới ba năm nữa.

Anh muốn dùng thời gian ba năm này, tổ chức cho Tiền Ý Ý một buổi thịnh điển kết hôn không thua kém gì người khác.

Sau khi cúp điện thoại với mẹ Lương, Lương Quyết Thành vẫn không ngủ được, suy nghĩ xem đến cùng là mình nên làm thế nào mới có thể vào ba năm sau tổ chức được một hôn lễ long trọng mà Tiền Ý Ý thích đây.

Kết hôn...

Cả đêm hôm đấy, anh làm một giấc mộng đẹp về buổi kết hôn của anh và cô, cho nên sáng sớm có chút không dậy được, đến giờ mà mắt vẫn không mở nổi.

Tiền Ý Ý nhướn mày, còn tưởng rằng anh có chứng mất ngủ trước khi thi, liền vỗ vỗ bả vai mình.

"Nào, cho anh dựa vào ngủ một lát đây."

Lương Quyết Thành hơi trầm mặc.

Anh nhìn chằm chằm Tiền Ý Ý, chậm chậm hỏi: "Thật sao?"

Tiền Ý Ý vừa định sáng khoái đáp ứng, bỗng nhiên cảm thấy, vấn đề mà anh nghĩ không đơn thuần như vậy?

Tiền Ý Ý thu hồi lại những gì mình vừa định nói, giờ tay yên lặng vỗ lên mặt Lương Quyết Thành.

"... Đại ca, anh có thể trong sáng một chút được không hả?"

Không thể đứng đắn một chút sao, thuận miệng nói một câu cũng làm cho anh liên tưởng linh tinh được?

Lương Quyết Thành đổ vào trên vai Tiền Ý Ý, cười nhẹ.

Cũng không biết làm sao nữa.

Giống như sắp hết lớp 12, hai người bọn họ cũng sẽ phải tạm biệt cái thân phận học sinh cấp 3 này, trong lòng từ sau khi trưởng thành đều kiểm chế loại ý niệm kia, gần đây cũng vậy.

Phản xạ động bất an này luôn muốn tìm một cơ hội nói rõ với Tiền Ý Ý.

Còn có mấy ngày nữa thôi.

Lương Quyết Thành bỗng nhiên có loại cảm xúc muốn thi đại học mau chóng kết thúc.

Như thế anh mới có thể nghênh đón một hồi thịnh yển.

Tiền Ý Ý không biết người bên cạnh mình đã suy nghĩ vớ vẩn cái gì.

Hai người đều thi cùng một trường, tuy rằng không phải cùng một phòng, nhưng như vậy cũng đã tốt rồi.

Đến cổng trường, hai người xuống xe, cổng trường vừa vặn được mở ra, không lâu nữa liền sẽ bắt đầu kì thi.

Lương Quyết Thành với Tiền Ý Ý cầm theo túi bút, cùng nhau bước vào bên trong.

Thí sinh thi đều nín thở, ngưng thần, có người khẩn trương đến mức mồ hôi vã ra như tắm, còn có người đang lăm bắm niệm niệm cái gì đó, mỗi người có một cấp độ khẩn trương khác nhau, nhưng đại khái tinh thần đều đang tập trung cao độ.

Tiền Ý Ý thả chậm bước chân.

Thi đại học...

"Môn đầu tiên là Ngữ Văn, thi xong muốn ăn cái gì không?"

Lương Quyết Thành với Tiền Ý Ý thi hai phòng gần gần nhau, hai người cùng đi lên, cho nên khi Tiền Ý Ý thả chậm bước chân, Lương Quyết Thành liền phát hiện.

Anh giống như là đang lơ đãng, thuận miệng nói ra một câu.

"Không biết tại sao lại thêm bánh cá hạt thông*..." Tiền Ý Ý vốn đang có cảm giác hơi hơi khẩn trương, đang tập trung thì Lương Quyết Thành bên cạnh liền làm lệch hướng suy nghĩ của cô đi, cô nhìn không được liền bắt đầu nói chuyện theo anh, "Cũng muốn ăn cơm hải sản nữa."

*Cái này nguyên tác là Tùng tử quế cá. Không biết là cái vẹo gì luôn ý. Biết Tùng tử là hạt thông, nhưng cũng chả biết món này là cái gì cho nên thôi, mình cứ dịch thế nhé. Các bạn biết là món gì thì cmt cho mình với nha.

Lương Quyết Thành gật gật đầu.

"Đừng nghĩ nhiều, a di từ sớm đã chuẩn bị cơm trưa rồi, chờ chúng ta rời khỏi đây liền có thể trở về ăn cơm ngay."

Tiền Ý Ý: "... Vâng."

Bị Lương Quyết Thành cắt ngang, một chút khẩn trương ban nãy của cô liền biến mất.

Tiền Ý Ý bất đắc dĩ.

May quá.

Môn đầu tiên là Ngữ Văn, so với những môn khác mà nói, môn học này là môn không có biến hóa gì quá lớn, dưới tình hình chung đều có thể đại khái chém ra được.

Tiền Ý Ý vừa nhận bài thi liền xem một lượt trước.

Nhiều điểm nhất vẫn là phần viết văn.

Ừm ừm.

Tạm tạm.

Cô thi xong môn đầu tiên, sau khi ra khỏi phòng thi, Lương Quyết Thành đã đứng ở dưới lầu chờ mình.

Thiếu niên mặc áo T-shirt màu trắng, xoay xoay cây bút bi trong tay, ánh nắng tà tà chiếu lên người anh, phác họa ra một tầng kim sắc.

Anh rũ mắt, mặt không chút thay đổi xoay bút, bên cạnh có vài nữ sinh đi qua, rõ ràng là đang trong thời gian khẩn trương thế nhưng họ lại không nhận được mà phân tâm, ánh mắt dừng ở trên người anh, thật lâu cũng chưa có thu lại.

Rất nhanh anh liền nhìn thấy Tiền Ý Ý đi ra.

Lương Quyết Thành ngược mắt, chủ động tiến lên đón cô, giúp cô cầm túi bút, thuận tay dắt lấy cô gái nhỏ.

Tiền Ý Ý rõ ràng có thể nghe được mấy nữ sinh xung quanh đang tan nát cõi lòng, thở dài than.

"Ồi... có chủ rồi."

Lương Quyết Thành hẳn là cũng nghe được.

Anh nắm lấy tay Tiền Ý Ý, tự hỏi: "Hình như anh rất được hoan nghênh?"

Tiền Ý Ý nhướn mày.

Cái này còn cần hỏi sao?

Chẳng lẽ không đúng hả?

"Cho nên?"

Tiền Ý Ý còn chờ anh nói tiếp.

"Cho nên..."

Khóe miệng Lương Quyết Thành gọi lên một nụ cười nhẹ, ung dung nói.

"Vì em đã thu lấy anh đầu tiên."

"Như vậy, anh chính là người của em rồi."

Tiền Ý Ý dừng chân.

Cho nên...

Cô là đang được cầu hôn sao?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132

Editor: Shmily

- - - - -

Ngày 7 tháng 6 là ngày đại đa số người dân toàn quốc đều chú ý, đối với học sinh cùng phụ huynh học sinh mà nói thì hai ngày này là hai ngày thấp thỏm nhất.

Trong hai ngày này, tất cả học sinh lớp 12 đều trở thành nhân vật cấp quốc bảo.

Hơn nữa ở trên các trang tin tức weibo, đứng đầu vẫn luôn là nội dung thi đại học.

Không phải đề Ngữ Văn mà là những vấn đề như kiểu địa phương này xảy ra chuyện gì, thí sinh gặp vấn đề gì.

Còn có các đồng chí cảnh sát hằng năm đều nhận mệnh lệnh đứng đây quản lý, cùng với đoàn đội phụ huynh học sinh tự phát tụ họp lại với nhau.

Tiền Ý Ý thi xong môn cuối cùng, lúc từ dãy nhà dạy học đi ra, cô liền ưỡn người một cái.

Kết thúc rồi.

Quãng thời gian cấp ba của cô, đã kết thúc vào giờ phút này rồi.

Tương lại phía trước, cô chính là một người trưởng thành, là người có thể độc lập làm chủ cuộc sống của mình, muốn làm như thế nào đều tự do tùy ý thích.

Quá vui vẻ.

Tiền Ý Ý đứng ở dưới sân thật lâu chờ Lương Quyết Thành.

Tiền Ý Ý đứng ở nơi đó, có mấy thí sinh nộp bài thi ra về, ánh mắt đều dừng ở trên người cô.

Thời gian thi đại học, lực chú ý của hầu hết học sinh đều đặt ở trên bài thi, không có bao nhiêu người sẽ để ý đến những thứ khác.

Thế nhưng là sau khi thi xong, những tâm tình xao động của tuổi thanh xuân liền trở dậy, bắt đầu nhen nhóm ở trong lòng mấy đám nhóc đang trong thời kỳ trưởng thành này.

Nhất là sau khi vừa thi xong, đã hoàn toàn được giải phóng, tất cả mọi người chỉ hận không thể đem một mặt cuống đã chôn sâu dưới đáy lòng bùng phát ra, làm ra một chuyện gì đó vượt qua giới hạn của học sinh cấp ba.

"Bạn học..."

Tiền Ý Ý đứng một chỗ, liền có mấy nam sinh xô xô đẩy đẩy muốn tiến lại gần đây.

Trường thi này lớn như vậy, trong đám thí sinh đi tới đi lui luôn có vài người không cẩn thận chú ý tới cô.

Hơn nữa, Tiền Ý Ý lại còn rất xinh đẹp.

Vẻ xinh đẹp của cô là toát từ bên trong ra đến bên ngoài, khiến cho người khác nhìn vào đều vô cùng thoải mái. Chỉ đứng đó thôi, chẳng cần làm gì cả cũng có thể hấp dẫn được người khác.

Thời điểm thi, cho dù có người nhìn thấy cũng sẽ không nghĩ gì, dù sao đang thi đại học đấy, không ai dám phân tâm ở tình huống này cả.

Bây giờ đã thi xong, mọi người đều không còn quan tâm tới nó nữa, dù sao cùng nhau thi một trường cũng coi như là duyên phận.

Nói không chừng đây chính là một lần cuồng hoan cuối cùng của thời học sinh, có thể có được một cô bạn gái xinh đẹp khiến cho người ta tìm đập thành thịch thì sao?

Mấy nam sinh đều vô cùng sung sức, thậm chí trên khuôn mặt còn có vài nét đỏ ửng.

"Tớ để ý cậu lâu rồi, bạn học, có thể thêm WeChat được không?"

Nam sinh bị đẩy lên trước có vóc người rất cao, chẳng qua nhìn có hơi ngốc ngốc.

Trên mặt mang kính mắt dày cộp, nhìn cực kỳ giống một sách ngày ngày đắm chìm vào trong sách vở.

Ngay từ đầu Tiền Ý Ý còn không có phát hiện ra cậu ta đang nói chuyện với mình.

Cô vẫn đang chờ Lương Quyết Thành.

Không biết vị lão đại này có phải ngủ luôn trong trường thi hay không mà bây giờ còn chưa có ra nữa.

Thẳng đến lúc âm thanh bên cạnh càng ngày càng gần, cô mới ngước mắt lên.

Trong ánh mắt nữ sinh lưu chuyển một tia sáng, khiến cho tâm người đối diện đều rung động theo.

"Bạn học..." Nam sinh đỏ mặt, nhỏ giọng lặp lại một lần nữa, "Có thể... có thể thêm bạn WeChat được không?"

"Tớ là hạng nhất Lục Trung, học tập rất tốt... cậu có gì không hiểu có thể hỏi tớ."

Tiền Ý Ý nhưn mảy.

Tiểu huynh đệ này có phải thi đến mức đầu óc mơ hồ rồi không.

Hiện tại thi đại học cũng xong rồi, hần còn nói cái này làm gì?

Thật vất vả mới thoát khỏi kiếp học sinh, chẳng lẽ bây giờ cô còn muốn đi học lại?

Còn có cái gì muốn hỏi hần đây?

"Không cần."

Người trả lời lại cậu ta không phải Tiền Ý Ý mà là Lương Quyết Thành đi từ ngã rẽ cầu thang tới.

Anh ngáp một cái, buổi chiều có hơi nóng cho nên anh có vẻ rầu rĩ, giống như là đã ngủ một giấc ở trường thi, một bên má còn có chút hồng hồng.

Lương Quyết Thành giờ tay ôm lấy vai Tiền Ý Ý, buông mi nói với cậu nam sinh kia: "Bạn gái tôi có gì không hiểu, hỏi tôi là được rồi."

Nam sinh choáng váng hai mắt.

Cô gái xinh đẹp trước mặt, bị một nam sinh cao lớn đẹp trai ôm vào trong ngực, cảm giác hai người thực xứng đôi, giống như là một bức họa vậy.

Miệng cậu ta run run, muốn nói điều gì đó.

"Đây không phải là cái người... Lương Quyết Thành của Nhất Trung hay sao, hạng nhất." Bên người có người nhận ra, nhỏ giọng nói.

Nam sinh bị đá kích một phát.

Cúi đầu nhưn đường.

Tiền Ý Ý bị Lương Quyết Thành ôm vào trong ngực, trước mặt mọi người, ôm ôm ấp ấp.

"Bạn học Lương, anh bạo ghê nhỉ."

Tiền Ý Ý chọc chọc bả vai Lương Quyết Thành.

Anh cười lạnh: "Thi đại học xong rồi, ai sẽ để ý tới chuyện này?"

Tiền Ý Ý chống hông.

Lời này mà cũng nói được, anh lợi hại quá rồi. Thoát khỏi thân phận học sinh cấp ba, Lương Quyết Thành trong nháy mắt đã không chịu quản giáo rồi. Anh khả năng nghĩ mình đã trở thành người trưởng thành vô pháp vô thiên.

Đối với chuyện này, Tiền Ý Ý chỉ muốn nói một câu, nghĩ nhiều rồi.

Thân là học sinh cấp ba bắt quá chỉ là thêm một tầng ước thúc mà thôi. Thoát khỏi cái thân phận này, còn có gia đình, có cái khác ước thúc.

A, không đúng, với Lương Quyết Thành thì cái tầng ước thúc như gia đình vốn không tồn tại mà.

Anh chính là người làm chủ Lương gia a.

Tiền Ý Ý cảm thấy, khả năng không ai có thể khống chế được vị lão đại này.

Hôm đầu thi không có người tới cùng, hôm nay thi xong, ở ngoài trường học lại có một chiếc xe bảo mẫu dừng ở đó.

Mẹ Lương và Lương Nguyệt Ninh, còn vợ chồng bác cả và vợ bác hai cũng tới.

Rốt cuộc cũng là thi đại học, không thể nói là một chút cũng không quan tâm được.

Vì sợ quấy rầy đến bọn họ cho nên mọi người vẫn nhịn cho tới khi thi xong, Lương gia đối với kì thi này của Lương Quyết Thành vẫn luôn rất để ý, sau khi lên xe liền bắt đầu hỏi.

Một màn này là một màn mà các học sinh sau khi thi xong sớm muộn gì cũng phải trải qua, Tiền Ý Ý chỉ may mắn là mình và hai bác gái Lương gia không thân quen gì, cho nên miễn đi một tầng bị họ hỏi, chính mình ngồi một bên nói chuyện với Lương Nguyệt Ninh.

Sau học kỳ này, Lương Nguyệt Ninh liền lên lớp 11.

Cô bé trưởng thành rất nhanh.

Bây giờ cô cũng chỉ thấp hơn Tiễn Ý Ý có một chút, đường cong đáng người cũng không phải cứng nhắc như bộ dáng tiểu loli trước đó nữa.

Cô bé kéo tay Tiễn Ý Ý, thời điểm đi vào nhà hàng, ven đường có người bắt đầu đưa ánh mắt rơi vào trên người cô bé.

Nữ sinh 16 tuổi, giống như một bông hoa xinh đẹp nở rộ vậy.

Tiến Ý Ý nghĩ, nếu như không có Diệc Văn, có lẽ Lương Nguyệt Ninh còn có thể trải qua thời kỳ yêu đương nồng nhiệt của thời thanh xuân.

Về phần hiện tại, có tên Diệc Văn kia nhìn chăm chăm, đừng nói tới yêu đương, ngay đến một bạn học giới tính nam ở bên cạnh cũng không thấy.

Lương Nguyệt Ninh còn không biết chị dâu mình sao lại nhìn mình như vậy, cô bé kéo cánh tay Tiễn Ý Ý, nhỏ giọng lái nhai món ăn mình chọn.

Lương gia chọn một quán ăn nổi tiếng ở Hải thị, Lương Nguyệt Ninh cũng tham gia chọn món, cô bé còn tri ki chọn những món mà Tiễn Ý Ý thích ăn.

Chung quy lại thì một bàn này đều là người Lương gia, đại đa số đều là người ở Tô thị, khẩu vị cùng với người Hải thị có hơi khác biệt. Lương Nguyệt Ninh sợ Tiễn Ý Ý ăn không quen cho nên liền đề tâm dẫn dò qua nhân viên phục vụ.

Cô em gái này thật đáng yêu.

Tiến Ý Ý cong mắt cười, néo néo hai má Lương Nguyệt Ninh.

Tiểu cô nương bây giờ đã khác với trước kia, không còn bộ dáng loli nữa, bây giờ có dịp liền xoa xoa hai má thật đã, chỉ sợ sau này cũng không thể tùy tâm sở dục sờ mặt cô bé nữa rồi.

Lương Quyết Thành ngồi ở bên cạnh Tiễn Ý Ý, hai anh em ngồi ở hai bên của cô, một người nhỏ giọng nói chuyện với cô, một người chuyên chú gấp đồ ăn cho cô. Một người lớn ở trên bàn đều nhìn thấy, sau đó liền quay sang mẹ Lương.

"Em gái, trước đó chị có nghe nói, hai đứa bé này sẽ đính hôn sau khi thi đại học có đúng không? Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?"

Vợ bác cả hỏi.

Vợ của bác cả là một người rất hòa khí, đối với Tiễn Ý Ý cũng như đối với Lương Quyết Thành vậy, đều có bộ dáng từ ái của một trưởng bối nên có.

Nghe nói từ lúc còn trẻ bà ấy đã là người ôn hòa như vậy rồi, dạy dỗ ra những đứa nhỏ cũng có tính cách rất tốt, lại là một trưởng bối khiến người khác dễ thân cận.

Mẹ Lương buông đũa xuống.

Mắt bà nhìn qua hai đứa nhỏ ở đối diện, có hơi do dự.

"Vừa mới thi xong, không cần vội quá đâu ạ."

Hiện tại chủ yếu là bên phía Tiễn gia còn chưa có nói ra cái gì, bọn họ nơi này cũng không biết nên an bài cụ thể như thế nào, cho nên cũng không biết nên làm gì tiếp theo.

"Chỉ nói này..." Vợ bác cả nói, "Rốt cuộc nhà trai cũng là chúng ta, nên chủ động vẫn là phải chủ động trước đi."

Tâm mẹ Lương cũng động theo, bà nhìn về phía con trai mình: "Thành Thành."

Lương Quyết Thành với Tiễn Ý Ý đều nghe thấy.

Loại lời này, mọi người nói ra cũng không có tránh Tiễn Ý Ý.

Lương Quyết Thành gật đầu với vợ bác cả: "Cháu sẽ cùng trưởng bối Tiễn gia liên hệ chuyện này."

"Không được."

Bác cả Lương gia nói.

"Nói cho cùng thì cháu vẫn là tiểu bối, không có chuyện lại để cháu đi bàn chuyện kết hôn với trưởng bối nhà người ta. Chuyện này, để bác thay cháu làm."

Nếu như trước đó anh không có người lớn bên cạnh, chỉ có thể dựa vào mẹ của mình, Lương Quyết Thành tự mình ra mặt thì cũng bỏ qua đi.

Tiền lão gia tử và Tiền tiểu thúc cũng không phải là người chuyên so đo về phương diện này, chắc chắn có thể thông cảm được.

Nhưng hiện tại thì không giống, hiện tại Lương Quyết Thành đã có người thân. Có trường bối ở đây, tất nhiên một tiểu bối như anh sẽ không phải làm loại chuyện này, miễn cho bọn họ nghĩ rằng Lương gia không coi trọng cô bé Tiền gia kia.

Quy củ và lễ phép thì tất nhiên là phải có, đến thời điểm nhất định vẫn phải làm cho hoàn chỉnh.

Lương Quyết Thành cũng nghĩ tới chuyện đó.

"Vậy thì phiền bác cả ạ."

"Không phiền, nên làm." Bác cả thở dài, "Không nghĩ đến nhà chúng ta xử lý chuyện kết hôn đầu tiên, lại là chuyện của cháu."

"Cái thằng anh họ của cháu lớn hơn cháu đến vài tuổi mà tới bây giờ bạn gái còn không có lấy một người, đáng thương quá." Bác gái cả không chút lưu tình châm chọc con trai của mình, "Bọn bác đã tuyệt vọng với nó rồi. Bây giờ có thể giúp cháu lo liệu chuyện này, coi như cũng để chúng ta làm tròn giấc mộng."

Anh họ của anh, con trai của bác cả, Lương Quyết Thành chỉ gặp qua mấy lần vào hôm Tết. Người anh họ này là một nam nhân rất lạnh lùng, thấy anh và em gái cũng không có vẻ gì là vui vẻ lắm, thế nhưng cũng không hẳn là lạnh nhạt. Chỉ là không phải loại người dễ thân thiết mà thôi.

Nhưng đối với Lương Quyết Thành, vị anh họ này vẫn chủ động làm chút chuyện mà một người anh họ nên giúp đỡ.

Tiền Ý Ý cắn đũa nghe người Lương gia tính toán chuyện đính hôn của cô và Lương Quyết Thành.

Thật sự là phải đính hôn nha.

Về sau cô với Lương Quyết Thành, chính là vợ/chồng chưa cưới đó.

Tiền Ý Ý không nhịn được cong môi cười.

Người của Lương gia làm việc rất nhanh, sau khi xác nhận tốt chuyện này liền chủ động liên hệ với Tiền gia, muốn cùng Tiền lão gia tử hoặc Tiền Thiếu Trâm thương lượng chuyện đính hôn của hai đứa nhỏ.

Tiền Ý Ý làm đương sự, cũng phải trở về nhà của ông nội.

12/6, ngày Hoàng Đạo.

Mẹ Lương, vợ chồng bác cả, còn có bác hai không liên quan gì từ Tô thị cũng tới, tất cả đều cùng nhau đi tới Tiền gia.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133

Editor: Shmily

Vote cho mình để các bạn, vote cho mình để mình có động lực hoàn cái nào ~

Thời điểm này, trời đã nóng lên rất nhiều. Trong nhà Tiền lão gia tử từ sau khi Tiền Ý Ý tới ở thường xuyên liền chứa rất nhiều kem trong tủ lạnh. A di cũng học cách làm đồ ngọt, chủ yếu là để chiêu đãi những người bên ngoài.

Trong phòng mở điều hòa 25 độ, bên ngoài trời vô cùng nóng, bên trong lại không có một chút cảm giác nóng bức nào. Lão gia tử ngồi ở giữa ghế sofa ba người, Tiền Thiếu Trâm ngồi ở ghế đơn bên cạnh. Mẹ Lương cùng bác trai, bác gái Lương gia, ngồi ở đối diện.

Đến phiên Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành thì sofa đã không còn vị trí của hai người bọn họ. A di liền đi lấy thêm hai cái ghế nhỏ bằng tơ nhung, cho bọn họ ngồi cách những trường bối hơi xa một chút.

Tiền Ý Ý ôm đĩa trái cây khô trong ngực, Lương Quyết Thành ngồi bên cạnh bóc hạt dưa cho cô. Tiền Ý Ý bỏ một miếng trái cây khô vào trong miệng, thấy rất ngon liền ăn không ngừng, ngẫu nhiên mới ngẩng đầu nhìn một cái.

Lương gia, Lương Hoài Âm là người quen cũ, bác cả thì chưa từng gặp mặt người Tiền gia bao giờ, hiện nay bác ấy là người chủ sự của Lương gia cho nên có thể nói tiệc đính hôn này, chủ yếu vẫn là dựa vào ông ấy đi làm.

Đây là chuyện đại sự cả đời của hai đứa nhỏ, làm chủ đều là gia trưởng của hai nhà. Tiền lão gia tử là đại trưởng bối, bác cả Lương gia cơ bản đều nghe theo ông ấy.

Hai bác gái Lương gia cũng có hơi xấu hổ, không nghĩ đến Tiền gia lại không có lấy một người phụ nữ làm chủ, bọn họ chỉ có thể ngồi ở một bên nghe mấy người đàn ông nói chuyện.

Đồng thời bọn họ cũng phát hiện, tiểu cô nương được sủng ái nhất Tiền gia này, cha mẹ nuôi của cô một chút cũng không để ý tới chuyện đính hôn của cô, từ đầu tới cuối chưa hề lộ diện.

Về phân quan hệ của Tiền Ý Ý và cha mẹ Tiền, bác cả Lương gia cũng hiểu qua đôi chút. Cho nên ông đã nhắc qua với người trong nhà, bảo rằng nếu người nhà họ Tiền nhắc tới cha mẹ Tiền thì cứ thuận theo bọn họ, còn nếu không nhắc tới thì bọn họ cũng không nên chủ động gợi chuyện.

Dù sao đây cũng là việc nhà người ta, ai cũng không biết bên trong Tiền gia rốt cuộc là như thế nào.

Bác cả Lương gia làm chủ đã quen, lúc làm việc cũng có phương thức của chính mình, cùng lão gia tử trao đổi cũng vô cùng thuận lợi.

Chỉ là khi nhắc tới về chủ sự đính hôn thì bác cả Lương gia cùng lão gia tử lại không quá thống nhất ý kiến.

Tiểu cô nương bây giờ muốn đính hôn, đợi sau vài năm nữa liền sẽ kết hôn, về sau sẽ có gia đình riêng của mình. Nhưng trước đó cô vẫn là người của Tiền gia, như vậy thì trên căn bản, đây là chuyện đại sự cuối cùng Tiền gia có thể xử lý vì cô.

Bác cả Lương gia nghĩ, rốt cuộc thì mình cũng là nhà trai, nếu toàn bộ mọi chuyện đều để Tiền gia xử lý, vậy thì chẳng khác nào để Lương Quyết Thành ở rể nhà họ cả, Lương gia như vậy cũng rất lúng túng.

"Chuyện này tôi cảm thấy vẫn nên để Tiền gia làm chủ."

Bác hai Lương gia vẫn luôn trầm mặc ngồi bên cạnh anh trai mình, bây giờ mới lên tiếng.

Năm nay ông ta mới hơn 30 tuổi, so với mẹ Lương không lớn hơn bao nhiêu. Thế nhưng tướng mạo lại già hơn bà ấy rất nhiều. So với bác cả còn phát tướng hơn.

Quan hệ của ông ta và mẹ Lương có hơi xấu hổ.

Thời điểm bà ấy trở về Lương gia, toàn bộ gia đình đều đối với đứa con gái thất lạc nhiều năm này hoan nghênh không ngớt, duy chỉ có bác hai lúc ấy không ở nhà, sau đó mới trở về, không nặng không nhẹ chào hỏi một câu, cũng không nhìn ra một chút nỗi thương nhớ nào đối với đứa em gái đã xa nhà nhiều năm này.

Mà sau khi Lương Hoài Âm trở về, dĩ nhiên là biết lời nói ban đầu của anh hai bà là giả.

Đã nhiều năm như vậy, bà cơ hồ là bởi vì câu nói đó của ông ta mà cho tới nay cũng không dám nhớ về những người trong nhà, lúc muốn trở về đều nghĩ tới lời nói lúc đó của người anh hai kia, người nhà của bà đều chê bà dọa người, hận không thể để bà chết đi ở bên ngoài, tốt nhất là đừng bao giờ trở về nữa.

Mà sau khi biết những lời ông ta nói là giả, trong lòng Lương Hoài Âm có bao nhiêu dằn vặt cũng chỉ có bà ấy biết.

Cho tới tận bây giờ, bà cũng không biết vì cái gì mà anh hai lại lừa mình, vì cái gì mà không muốn để mình về nhà.

Lúc trở về, bà cái gì cũng không dám nói, không dám hỏi.

Sợ hỏi một câu, những lời năm đó anh hai nói liền biến thành sự thật.

Biết chuyện này, ngoài bản thân mẹ Lương ra, còn có bác cả.

Lương Quyết Thành dựa vào chuyện này, tự mình đoán, lại cùng so sánh với bác cả một hồi, cuối cùng mới đoán được ra đại khái mọi chuyện.

Mà ông bà ngoại Lương cho đến bây giờ vẫn chưa biết tới chuyện đó. Mẹ Lương và bác cả đều sợ kích thích đến lão nhân gia, người vẫn luôn bên cạnh hai ông bà nhiều năm như vậy, còn là đứa con trai vô cùng hiếu thuận lại có thể làm ra loại chuyện ấy, hại mẹ con hai người chia cách 20 năm trời. Loại đá kích lớn này, lão nhân gia tuổi tác đã cao nhất định sẽ không chịu nổi.

Nhưng dù không có nói ra, Lương Hoài Âm và anh cả của bà cũng có khúc mắc trong lòng đối với người anh hai này, cho nên vẫn không thể giống như trước đây được nữa.

Lần này ông ta cũng tới, một mặt là bởi vì chuyện đính hôn của Lương Quyết Thành, một mặt là do ông bà ngoại Lương không biết chuyện trước kia ông ta làm, cảm thấy nếu có thêm một người bác đi cùng thì sẽ có thêm một người giúp đỡ, đó là chuyện tốt, cho nên cũng không hề ngăn cản, hơn nữa còn vui mừng tích cực bảo ông ta đến.

Mẹ Lương với bác cả cũng không đành lòng để lão nhân gia khó xử, cho nên mới chấp nhận sự xuất hiện của ông ta.

Nhưng là sau khi đi đến Tiễn gia, bác cả vẫn luôn nắm chặt đề tài, không để ông ta có một cơ hội nói chuyện nào.

Những chuyện trước đây mà ông ta làm, có thể nói là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh. Thế nhưng là sau khi mẹ Lương trở về, ông ta cũng không có lấy nửa phần ăn năn hối lỗi với ba mẹ con Lương Quyết Thành. Bác cả cũng không dám để cho ông ta đến tiếp xúc với nhà thông gia tương lai của Lương Quyết Thành nữa.

Chỉ là hiện giờ bọn họ không hiểu rõ người của nhà họ Tiễn, bác cả lại không thể bá đạo không cho ông ta nói chuyện, chỉ có thể nhin. Ông còn đang lo lắng, không biết rốt cuộc là ông ta muốn làm cái gì.

Nếu như bình thường thì đây chỉ là một người đứng trên cương vị một trưởng bối tới giúp đỡ việc vui của cháu mình, bác cả cũng không có gì để nói. Thế nhưng ông lại cảm thấy, người em trai này chạy một chuyến tới đây cũng không đơn giản chỉ là vì chuyện đính hôn của hai đứa trẻ.

Bác hai cười nói với Tiễn lão gia tử: "Đứa nhỏ nhà chúng tôi may mắn được đính hôn cùng tiểu thư của Tiễn gia, đây là Lương gia chúng tôi trèo cao. Chỉ sợ sẽ bác đãi tiểu thư, cho nên chuyện này vẫn nên để Tiễn gia ra mặt thì tốt hơn."

Cách nói của ông ta cũng giống với ý nghĩ ngay từ lúc đầu của Lương Quyết Thành và mẹ Lương. Không thể bởi vì gia cảnh bọn họ không tốt mà đi ủy khuất Tiễn Ý Ý có một bữa tiệc đính hôn không tốt được. Thế nhưng cái cách mà ông ta nói, không biết vì cái gì mà luôn có một loại cảm giác không được tự nhiên khiến người khác không thoải mái lắm.

Tiến lão gia tử ngược mắt.

"A?"

Bác hai liếc mắt nhìn Lương Quyết Thành và Tiễn Ý Ý ngồi chung một chỗ, sau khi thu hồi tầm mắt liền đối với Tiễn lão gia tử nói ra: "Cháu gái nhỏ của ngài được nuông chiều từ bé, chúng tôi cũng không thể tùy khuất con bé được, đây là điều đương nhiên. Chỉ là nhà trai rốt cuộc cũng là chúng tôi, nói như vậy thì trên danh nghĩa..."

Tiến Ý Ý ngồi ở một bên vừa cắn hạt dưa vừa xem kịch vui, nghe đến chỗ này liền có thể hiểu được ý tưởng của người đàn ông này.

Cô lấy điện thoại ra ấn một hàng chữ.

Điện thoại của Lương Quyết Thành rung lên.

Anh không biết nói gì nhìn cô gái nhỏ sát cạnh mình, sau đó lòi điện thoại ra.

Là thông báo WeChat tới từ Tiễn Ý Ý.

[Bác hai của anh muốn làm chủ?]

Lương Quyết Thành: Đừng động.

Trước kia không có thu thập ông ta là bởi vì không kịp.

Sắp tới kì thi đại học, mọi người Lương gia còn vừa nhận con gái về, chuyện của ông ta vẫn không thể nhất thời gấp gáp được, cho nên mới tạm thời buông xuống cho tới bây giờ.

Hiện tại anh đã tốt nghiệp, là một người trưởng thành có độc lập tự chủ, như vậy chuyện này của bác hai, anh có thể giải quyết được rồi.

Hiện tại ông ta còn ngang nhiên tiến tới trước mặt người Tiễn gia.

Lương Quyết Thành ngẩng đầu.

Ông ta đối với Tiễn lão gia tử cùng Tiễn tiểu thúc cười tươi, nhìn qua thực sự rất bình thường, cùng với bất cứ gia trưởng nào muốn thân thiết với thông gia đều giống nhau.

Ít nhất là đứng ở bên ngoài xem thì không nhìn ra ông ta có chút tâm tư khác nào.

Thế nhưng người đàn ông này, không phải đơn thuần có thể xác định từ vẻ bề ngoài như vậy.

Trước kia Lương Hoài Âm sao lại tin tưởng ông ta tới như vậy, còn không phải là bởi vì đây là người anh hai mà bà luôn luôn tin nhiệm sao? Chưa từng nghĩ tới ông ta sẽ làm ra những chuyện kia.

Điều này cũng là lí do giải thích cho việc ông ta chỉ nói có một câu mà mẹ Lương đã triệt để buông tay.

Ý nghĩ của ông ta bây giờ, Lương Quyết Thành ước chừng có thể đoán được một hai.

Anh tạm thời yên lặng không nói gì, chỉ nhìn xem các trưởng bối nên làm như thế nào.

Tiền lão gia từ cười tươi, ông cười, cùng với khi đối mặt với những người khác không giống nhau, thật giống như ông đã nhìn thấu tất cả, dưới đôi mắt kia có thể thấy rõ ràng da xương của người trước mặt.

"A, theo như anh nói thì anh muốn tổ chức tiệc đính hôn này ở Lương gia? Cái khác không nói, vậy thì nên để ai ở Lương gia đứng ra làm chủ việc này đây?"

Bác hai vừa nghe tới những lời này liền quay đầu nhìn anh trai mình.

Thần tình của bác cả Lương gia không thể nhìn ra cái gì, chỉ là làm anh em nhiều năm như vậy, ông ta nhìn một cái liền phát hiện đáy mắt anh trai mình có một chút ít khó chịu.

Này là khó chịu vì cái gì, trong lòng ông ta rất rõ ràng.

Nhưng thế thì sao.

Dù sao cũng là anh em ruột, chuyện của mẹ Lương trước đó không phải cũng là ngại quan hệ anh em ruột này cho nên mới không công khai sao. Hiện tại chuyện này cũng vẫn là như vậy.

Anh trai em gái ruột, đánh gãy xương cốt liền gân.

Vô luận ông ta có làm ra cái gì đi chăng nữa, chỉ cần lão nhân gia còn ở trên đời này, thì người anh trai kia, còn có cả em gái ông ta cũng không thể làm gì được.

Chung quy lại thì vẫn là người một nhà nha.

Như vậy thì cơ hội hiện tại, hẳn chắc chắn phải nắm được.

"Cái này, theo lý mà nói thì nên là cha mẹ ruột của Quyết Thành làm chủ. Thế nhưng tình huống của thằng bé, mọi người cũng biết rồi. Em gái tôi chỉ có một người, khó có thể chống đỡ. Như vậy thì chỉ còn có người nhà Lương gia chúng tôi. Mà lựa chọn thích hợp nhất, chính là anh cả."

Bác hai nói.

"Có điều, anh trai của tôi vẫn còn đang làm ở hệ thống, thân phận không tiện ra mặt cho lắm, làm không tốt, chỉ sợ người khác còn tưởng rằng anh ấy lui tới với Tiền gia có cái gì đó, đối với thanh danh có chút không được thỏa đáng."

Lời nói này, ngược lại là thập phần chiếu cố người trong nhà mình.

Tiền Ý Ý kém chút liếc mắt qua một cái.

Đem những người từ thích hợp nói cho không thích hợp lời ra hết, này còn lại, chẳng phải chỉ còn có ông ta hay sao?

Ông ta đùa người à.

Ông ta có chiếm được một danh mục thì như thế nào? Tiệc đính hôn của tiểu thư Tiền gia, kỳ thật Lương gia cũng không có gì có thể nói, đây cũng là bởi vì người Tiền gia tốt, tôn trọng tâm tư của cháu trai bọn họ, lúc này mới ngồi xuống có thương có lượng với người Lương gia.

Nhưng ai mà không biết, tiệc đính hôn của tiểu thư Tiền gia còn không phải là Tiền gia làm chủ lực hay sao. Tình huống của Lương gia bây giờ, người đề tâm hỏi thăm một chút liền biết, bọn họ căn bản không gánh vác nổi bữa tiệc này của Tiền gia.

Cho dù ông ta có cái danh mục này, cũng chỉ là một cái hư danh mà thôi.

Tiền Ý Ý không tham gia, cô chỉ ngồi ở một bên ăn đồ của mình, thuận tay thì bóc nắm hạt dưa Lương Quyết Thành bóc cho bỏ vào miệng, dùng ánh mắt hỏi anh, xem có vui không?

Lương Quyết Thành chỉ cười.

Hai nhà đàng thương lượng về tiệc đính hôn, Tiền Ý Ý là đương sự lại chẳng hề sốt ruột gì, thậm chí cô còn chẳng thèm để ý, bình tĩnh ngồi ở một bên xem náo nhiệt, chẳng khác nào một quần chúng vây xem cả.

Tiền lão gia từ gật đầu.

"Nói cũng có lý. Vậy thì người làm chủ của Lương gia các anh, cũng chỉ còn có anh?"

Bác hai trả lời rất cẩn thận: "Ở nhà còn có một người em trai. Tuy nói hẳn là trường bối, là chú nhỏ của Quyết Thành, thế nhưng hẳn so với Quyết Thành còn nhỏ hơn, thực sự không có biện pháp."

Nói đi nói lại, cũng chỉ còn ông ta.

Mắt thấy bác cả Lương gia đen mặt, chuẩn bị bộc phát, Tiễn Ý Ý nhanh tay lẹ mắt đưa cho ông một miếng bánh ngọt.

"Bác ơi, ăn bánh đi ạ?"

Cô mang theo khuôn mặt tươi cười, dùng món điểm tâm ngọt đánh gãy động tác của bác cả Lương gia.

Ông chần chờ một lát, sau đó tiếp nhận miếng bánh trong tay Tiễn Ý Ý.

"Cảm ơn cháu."

Cô cháu dâu này của ông, tuổi còn nhỏ mà đã hiểu chuyện như thế, lại là người có tư tưởng, về sau cùng cháu trai của ông ở chung, hẳn là một tiểu bối khiến người khác vô cùng thoải mái.

Bác cả Lương gia rất hài lòng.

Đồng dạng, đối với hành vi của người em trai kia liền nhắm mắt làm ngơ. Ông nghiêng đầu nói chuyện với vợ mình, giả bộ như không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Dù sao, ai đem người của Tiễn gia coi như kẻ ngốc mới thật sự là kẻ ngốc.

Tiền lão gia từ và Tiễn Thiếu Trầm đưa mắt nhìn nhau.

Lão gia từ không nói gì, Tiễn Thiếu Trầm liền buông tách trà trong tay xuống.

Hắn ngược mắt.

So với lão gia từ, sự tồn tại của Tiễn Thiếu Trầm càng làm cho lòng người kinh hãi hơn. Hắn trời sinh có một loại khí tức cường giả khiến cho người khác phải sợ hãi.

Lúc nói chuyện hôn sự với thông gia, hắn đã thu liễm một thân sắc bén vốn có, chỉ là luôn cao lãnh, không thể thân cận nổi. Hiện tại người trước mặt bác cả Lương gia, mới chân chính là Hải thị thủ phủ khiến cho người ta sợ hãi, Tiễn Thiếu Trầm.

"Lương tiên sinh, anh muốn dùng cái danh này đi đổi cái gì đó, chúng tôi đều đã lấy đến tay."

Tiền Thiếu Trầm vừa nói xong, bác cả Lương gia liền biến sắc.

"Ngài... ngài đang nói gì vậy?"

Giọng nói của ông ta cũng có hơi run rẩy.

"Anh muốn lợi dụng danh khí của Tiễn gia, vợ vét của cái cho bản thân mình. Nếu là thân thích bình thường của thông gia, chúng tôi cũng không phải là không thể nhắm mắt một mắt mở một mắt. Thế nhưng thật đáng tiếc, anh không nằm ở trong phạm vi thân thích này."

Tiền Thiếu Trầm lặng lẽ nhìn ông ta đang bối rối.

"Chân tướng chuyện năm đó, hai vị lão nhân gia của Lương gia đều không biết. Lương gia các người không tiện ra mặt thì để người Tiễn gia đến nói sẽ tiện hơn. Về sau đều là người một nhà, chuyện của thông gia chúng tôi, tôi nhất định sẽ truy cứu."

"Lương tiên sinh, anh có thể thử xem, mượn tên tuổi của chúng tôi làm bất cứ chuyện gì, bỏ khuyết một chút lỗ thủng của anh."

"Tôi sẽ dùng con của anh, đến bỏ khuyết cho tội nghiệt mà anh gây ra."

Ngón tay Tiễn Thiếu Trầm nhẹ nhàng gõ gõ trên mặt bàn, trợ lý âm u lặng lẽ đi đến từ một bên, khom lưng đặt xuống một chõng tur liệu.

"Nhìn thử một chút những sai lầm mà anh đã phạm phải xem."

"Người như anh, không xứng đáng làm thông gia với Tiễn gia chúng tôi."

- - - - -

Shmily: Đùa chứ, mẹ tác giả không thể đặt tên cho người nhà họ Lương được sao trời TT. Cứ gọi là bác cả, bác hai, vợ bác cả, vợ bác hai, lặp đi lặp lại ngắn muốn chết, nghe còn chói chói nữa chứ. Minh tận lực làm cho nó ít lặp lại rồi, có gì thì các bạn bỏ qua nhé.

~ Mà tự dung lại muốn ship Tiễn Thiếu Trầm với Tiễn Ý Ý thế nhii!! Hí hí, như kiểu đại thúc và tiểu loli ấy ~

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134

Editor: Shmily

Vote nha vote nha cả nhà~

Chuyện của Lương gia, lại nói không chỉ có người Lương gia biết. Thậm chí mẹ Lương và bác cả Lương gia còn không biết, thời điểm bọn họ bắt tri bắt giác, Tiễn Thiếu Trầm đã đem sự tình kia nắm rõ trong lòng bàn tay. Năm đó mẹ Lương phát sinh ra chuyện gì, hẳn tự nhiên cũng rất rõ ràng. Ai là người gây ra chuyện đó, hại mẹ Lương thế thảm như vậy, tất cả đều được viết trong tài liệu này.

Bác hai của Lương gia là người nhà họ Lương, người Lương gia không chủ động nói tới, người của Tiễn gia cũng không thể bỏ qua người ta mà xử lý chuyện này được.

Lương gia đối với chuyện này muốn làm gì thì có thể tùy ý đi xử lý, không sao cả.

Thế nhưng từ khi Tiễn gia xác định được chuyện gì đang xảy ra cho đến khi hai đứa bé này thi xong đại học, thậm chí là cho tới bây giờ, vậy mà bác hai Lương gia còn công khai đến nhà họ, còn làm ra vẻ trước mặt người nhà họ Tiễn nữa.

Người Lương gia không hề đề cập tới chuyện này, như vậy Tiễn Thiếu Trầm chỉ có thể tự mình ra tay làm kẻ ác.

Người bác hai của Lương gia này, tuyệt đối không thể giữ.

Một người có tâm tư bản thủ, đạo đức thối nát như vậy, về sau làm sao biết được ông ta sẽ làm ra được chuyện gì nữa.

Người như vậy nếu mà để cho ông ta đi giao tiếp với Tiễn Ý Ý, chỉ sợ tiểu cô nương nhà mình sẽ bị thiệt.

Tiến Thiếu Trầm làm sao có thể để cho cô bé nhà mình đi hứng chịu loại ủy khuất này chứ, hẳn chỉ có thể ở đằng trước, đem mọi nguy hiểm đều nhô tận gốc.

Lúc tìm tư liệu, Tiễn Thiếu Trầm cơ hồ đều tìm ra được chân tướng toàn bộ sự việc năm đó.

Lúc ấy bác hai Lương gia thiếu nợ, đối với mức độ sùng ái của người trong nhà đối với em gái nhỏ hẳn biết rất rõ. Chỉ cần đẩy bà ra ngoài thì phần thừa kế của ông ta liền có thể nhiều thêm phần của bà ấy.

Từ sau lần đó, ông ta thậm chí còn nhiều lần chửi bới chuyện của Lương Hoài Âm, chỉ với mục đích là làm cho người trong nhà buông bỏ việc tìm kiếm cô em gái bị ông ta đuổi đi này.

Từng ấy năm tới nay, ông ta luôn luôn không hề hối hận đối với quyết định mà mình đã làm.

Chỉ là sau khi loại bỏ được một cô em gái, Lương gia lại nghênh đón tiếp một đứa bé nữa. Ông ta liền có một đứa em trai mới có thể cướp đoạt quyền thừa kế của ông ta, cho nên trọng điểm liên tiếp tục dời tới trên người đứa em trai mới sinh này.

Chuyện mà Lương gia không biết đến đều có ở trong tư liệu của Tiễn Thiếu Trầm.

Bác hai của Lương gia đối với người em út mới mười mấy tuổi của mình làm ra nhiều chuyện, may sao hắn vận khí tốt, thêm việc không hay thân cận với ông ta, trốn được không ít lần bị nhảm vào mới có thể bình an vô sự sống đến hiện tại.

Những điều này Lương Hoài Âm đều không biết, bác cả Lương gia cũng không hề biết. Toàn bộ Lương gia đều không biết. Thậm chí là trừ đương sự là ông ta ra thì ngay cả chính cậu em út của Lương gia kia cũng không rõ ràng lắm, nhiều nhất chỉ cảm khái mấy tiếng rằng vận mệnh mình lận đận mà thôi.

Những việc đó đều được viết trong tập tài liệu này, đừng nói đến những người khác của Lương gia, ngay cả đương sự là bác hai Lương gia cũng không nghĩ tới, chuyện mà mình làm ra lại bị ghi lại trong đóng giấy này.

Da mặt ông ta đều phát run.

Xong rồi.

Chẳng qua là vì muốn lợi dụng tên tuổi của Tiễn gia, kiếm lợi về cho mình mà làm cho ông ta triệt để xong rồi.

Những chuyện trước kia, toàn bộ đều bị lật ra.

Tiền Thiếu Trầm đưa mắt nhìn Tiền Ý Ý, ý bảo cô rời đi trước.

Đại sảnh lầu một để dành cho người của Lương gia, người của Tiền gia đều tránh đi.

Chung quy lại thì bác cả Lương gia đã không áp được hỏa khí trong người nữa, trực tiếp động thủ.

Hai bác gái xông vào đánh xé nhau, mẹ Lương bất lực khóc không nên lời, Lương Quyết Thành an bài tốt cho mẹ và em gái mình, cũng xắn tay áo lên.

Tiền lão gia từ từ lại thư phòng, không có xem bọn tiểu bối đánh nhau. Tiền Thiếu Trầm càng không có hứng thú xem náo nhiệt, cuối cùng cũng chỉ còn có Tiền Ý Ý, cô bảo a di bê cho cô một cái ghế nằm ra đây, ôm một quả dưa hấu trong lòng, vừa xúc ăn vừa nhìn, thuận tiện còn cổ vũ cho Lương Quyết Thành.

Lương gia, loạn thành một đoàn.

Cuộc thương lượng về tiệc đính hôn hoàn hảo, biến thành cuộc thảo phạt đối với bác hai Lương gia.

Chuyện này còn không được giải quyết xong.

Sự tình lớn như vậy căn bản cũng không giấu được nữa, ông bà ngoại Lương gia nơi đó cũng đã biết đến. Bọn người Lương Quyết Thành chỉ có thể về Tô thị giải quyết chuyện này trước.

Tiền Ý Ý thừa dịp ấy, mỗi ngày hẹn bạn tốt đi chơi giải trí, mua mua mua. Thả lỏng trạng thái sau khi thi đại học.

Tô Á Na thi được bao nhiêu điểm, trong lòng cô ấy cũng đều biết, ước chừng có thể thi đậu vào một trường không tệ lắm, nhưng cách trường cô ấy muốn thi vào có chênh lệch rất lớn.

Thời điểm ra ngoài chơi, tinh thần của cô ấy cũng luôn không yên.

Tâm tình của cô gái nhỏ không tốt, lúc mua sắm đều sẽ tốt lên rất nhiều. Thế nhưng Tô Á Na lại không như thế, cô ấy mua xong ba bộ váy xinh đẹp, lúc thử và tính tiền, khuôn mặt cũng tươi cười rạng rỡ, thế nhưng lúc ngồi ở tiệm đồ ngọt thì mặt mày lại ừ ừ.

Thiếu nữ Hà Ứng Hoan được coi là nửa người đã kết hôn cần cần thia, mắt nhìn Tô Á Na, lại quay sang Tiền Ý Ý, đề nghị: "Tâm tình vẫn không tốt sao, hay là mình lại đi mua tiếp? Hôm nay chúng ta có cả một ngày để đi dạo mà."

Tiền Ý Ý cũng nhìn về phía Tô Á Na.

"Haizz..." Tô Á Na nằm bò lên bàn, mặt mày cau có, "Tớ vẫn còn lo lắng điểm thi quá."

Dựa theo thành tích học của cô ấy mà tính, Tiền Ý Ý ước chừng là có thể suy đoán được kết quả của Tô Á Na, thế nhưng hiện tại điểm số vẫn chưa có, bây giờ cũng không nên sầu mi khổ kiểm về chuyện này.

"Còn sớm mà, để ý mấy cái này có ích lợi gì chứ, đừng lo lắng. Đến lúc có kết quả thì tính sau." Tiền Ý Ý đẩy Charlone qua.

Dù Tiền Ý Ý có nói vậy, Tô Á Na cũng không khá hơn được tý nào.

Tiền Ý Ý do dự một lát, nhắn cho Nhâm Kha một tin WeChat.

[Cậu đoán được mình thi được bao nhiêu điểm chưa? Có thể vào trường nào?]

Không tới mấy phút, Nhâm Kha liền nhắn lại.

[690 điểm, đại học S.]

Trong lòng Tiền Ý Ý có phỏng đoán.

Cả điểm số lẫn trường học đều không phải là thứ mà Tô Á Na có thể với tới được.

Chuyện này thật khó làm mà.

Hà Ứng Hoan đã dùng hết sự lạc quan vui vẻ của mình để giúp Tô Á Na tốt lên, khuyến khích cô ấy nên ra ngoài tìm bạn bè cuồng hoan một trận, chơi đùa thật vui vẻ, miễn cho lúc ra thành tích lại càng mất hứng hơn.

Chung quy lại thì thành tích thi của Hà Ứng Hoan cũng không được cô ấy coi trọng cho lắm.

Vốn là cô ấy định xuất ngoại, thế nhưng lúc trước đã cùng Tào Khung đính hôn, mà cậu ta lại lựa chọn ở lại trong nước, như vậy thì cô ấy cũng chỉ có thể theo cậu ta ở lại trong nước, tham gia thi đại học mà thôi. Chính vì thế nên thành tích cũng không được khả quan cho lắm, chung quy thì đều là loại nước đến chân mới nhảy, cô ấy cũng không phải là học bá hay học thần gì, thi được bao nhiêu thì bấy nhiêu thôi.

Vậy mà Tô Á Na còn thật sự nghe lọt tai, cô ấy vỗ bàn, quyết định nên đi chơi thật xõa.

Ba cô gái mua đồ xong đã là nửa tiếng sau, mà đám con trai bị gọi tới đều đã đứng giờ xuất hiện.

Tào Khung, Nhâm Kha, Chu Tam và Tại Tiểu, cả bốn người đều đến.

Nghe nói nhóm các cô gái không vui, bọn họ liền xả thân hi sinh vì các cô ấy.

Đám Tiền Ý Ý mua cái gì đều ném túi xách vào trong tay mấy đứa con trai đi theo sau.

Lương Quyết Thành không có ở đây, Chu Tam và Tại Tiểu tự giác chiếu cố Tiền Ý Ý, một cái lại một cái túi xách được chất đầy lên người hai người.

Nhóm các cô gái cần quét một vòng chiến trường, đám con trai đều kêu gào trong tuyệt vọng.

Bốn đại nam sinh bị ba tiểu cô nương hành hạ gấp ngõ lớn ngõ nhỏ, thiếu chút nữa là ôm đầu quỳ xuống khóc lóc nức nở xin tha mạng. Đều là mấy người có thể lực tốt, vậy mà chân đã muốn nhũn hết cả ra, thật sự không chống đỡ nổi nữa.

Tô Á Na mua thêm một cái váy nhỏ, tâm tình tốt cuộc cũng tốt lên một chút, đến bây giờ mới mở lòng từ bi nói: "Vậy thì tìm một chỗ chơi đi."

Tầng sáu của khu trung tâm mua sắm này chính là khu trò chơi, một đám bảy người liền chọn một trò chơi quen thuộc nhưng chơi mãi lại không hề chán.. Nhà ma.

Đây là do Tô Á Na chọn.

Lý do của cô ấy rất cường đại.

"Sống như thế này quá là vô vị, hẳn là nên tìm thêm chút kích thích."

Tiền Ý Ý đối với sự lựa chọn này vô cùng hài lòng, cô chủ động lựa chọn cấp bậc khó nhất của cái nhà ma này.

Hà Ứng Hoan kéo Tào Khung: "Khung Khung, anh cùng em chung một tổ đi."

Vốn là cùng nhau đi vào, nhưng bọn họ lại tính toán thời gian để tách ra, trước sau xuất phát.

Chu Tam với Tại Tiểu nắm chặt lấy nhau tiến vào, Tiền Ý Ý bảo muốn tự chơi một mình, mà dư lại chỉ còn Tô Á Na và Nhâm Kha.

Tô Á Na với Nhâm Kha xuất phát trước, Tiền Ý Ý đi ngay sau đó, chờ lúc có ngã rẽ liền tách ra.

Ánh sáng mờ mờ khiến cho tâm người ta đều run sợ kinh hãi, từng trận âm phong thổi tới, khắp nơi đều là tiếng quỷ khóc nức nở.

Tiền Ý Ý sợ tới mức căng cứng cả người.

Nếu có Lương Quyết Thành ở đây thì tốt quá.

Như vậy thì cô có thể ôm chặt lấy cánh tay của anh, chôn mặt trong lòng anh rồi.

Thời điểm đi nhà ma lúc trước, anh rõ ràng đều là bộ dáng không tình nguyện, thế nhưng cuối cùng vẫn anh dùng bảo vệ cô toàn bộ hành trình.

Tiền Ý Ý nghĩ nghĩ, lại nhin không được bật cười ngọt ngào.

Mà trước mặt cô đã có một nữ quỷ áo trắng bay đến, chuẩn bị gờ tay lên làm tốt công tác chuẩn bị dọa người thì dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo, bên tường lại có huyết sắc cùng gió lạnh âm trầm thổi tới, cô gái nghe thấy điệu cười ngọt ngào của Tiền Ý Ý, ngưng trệ một lát, sau đó yên lặng bay đi.

"... Xin lỗi đã quấy rầy." Thanh âm nữ quỷ run rẩy.

Tiền Ý Ý: "... A."

Lúng túng.

Cái nhà ma này xác thật vô cùng kích thích, đó là đối với nhân viên quỷ làm việc ở bên trong.

Những tiểu cô nương khác đều là ôm bạn trai của mình thét chói tai, sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Mà cái tiểu cô nương này chẳng những một thân một mình không hề sợ hãi mà còn đứng ở nơi đó, ở trong cảnh tượng đáng sợ cười đến ngọt ngào.

Nhân viên theo dõi qua camera ở bên ngoài nhìn không được ôm cánh tay: "... Cậu xác định là cô gái này mới vừa tiến vào sao?"

Tiểu cô nương này so với ma quỷ còn khiến cho người ta sợ hãi hơn a.

Tiền Ý Ý một đường đều không chú ý tới những bố trí trong nhà ma, không biết như thế nào lại hoàn hảo bước ra khỏi chỗ này đầu tiên.

Chuyện đầu tiên cô làm khi ra khỏi đây chính là ngồi ở bên kia nhắn tin cho Lương Quyết Thành.

[Em nhớ anh.]

Không đến một phút, tin nhắn của Lương Quyết Thành liền nhanh chóng được gửi tới.

[Anh cũng nhớ em.]

Tiền Ý Ý cố gắng đè lại độ cong ở khóe miệng.

[Em nhớ anh nhiều hơn anh nhớ em nữa.]

Trên màn hình hiển thị rằng Lương Quyết Thành đang nhập tin nhắn.

Ngay say đó, anh gửi tới một tin nhắn thoại.

Tiền Ý Ý ấn mở.

[Anh sẽ về ngay.]

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135

Editor: Shmily

Nhớ vote nha~

Lương Quyết Thành ở Tô thị không đến một tuần lễ.

Về chuyện của bác hai anh, đối với Lương gia mà nói không khác gì sự kiện thứ hai lớn nhất trong hai mươi năm nay, suy xét về thân thể của lão nhân gia, bọn họ không thể tiến hành theo chất lượng, cho nên liên rất chậm rãi xử lý chuyện này.

Điều này cũng làm cho sự tình tiến triển chậm đi một chút.

Chú nhỏ của Lương gia, so với Lương Quyết Thành còn nhỏ tuổi hơn, vẫn là một học sinh cấp ba, sau khi biết được người anh trai lớn hơn mình hai mươi tuổi lại ngã ra tay với mình chỉ vì một phần gia sản kia, hắn liền ôm cha mẹ mình oa oa khóc lớn, khóc đến đặc biệt thảm.

Chuyện này của bác hai Lương gia cuối cùng vẫn là do ông bà ngoại Lương gia làm chủ, gạch bỏ tên của ông ta, tách ông ta ra khỏi Lương gia.

Tới những tài sản kia của Lương gia, là thứ mà ông ta mơ ước đã lâu, một phần cũng không được nhận.

Đồng thời thông báo với mọi người trong giới, bọn họ đã cùng đưa con thứ hai này thoát ly quan hệ, từ nay về sau, ông ta không còn là người Lương gia nữa.

Có thể nói đó là một kích trí mạng, đem tất cả những thứ ông ta muốn đều chặt đứt.

Không trách lão nhân gia ác độc, đưa con trai ở bên cạnh mình nhiều năm như vậy, nói không đau lòng đó là giả. Thế nhưng suy nghĩ một chút, bởi vì ông ta mà con gái mình hai mươi năm qua đều không dám trở về, lại bắt nắn chuyện con trai mới 18 tuổi của mình liên tiếp bị hãm hại, tâm của hai người cũng không thể không cứng lên.

Chuyện này xem như được giải quyết viên mãn, ngay khi vừa kết thúc, Lương Quyết thành liền mau chóng quay về Hải thị.

Tô thị cùng Hải thị cách nhau cũng chỉ nửa tiếng đi xe, thế nhưng hai người đã một tuần rồi không có gặp mặt.

Sau khi Lương Quyết Thành nhận được điện thoại của Tiền Ý Ý, nỗi nhớ của anh liền bùng phát.

Trước đây anh không hề nghĩ tới, bản thân mình sẽ có một ngày vì một người mà nóng ruột nóng gan, về sau anh đã tập thành thói quen.

Nhiều nhất chính là mang theo cô ở bên người, không để cô vượt xa khỏi phạm vi tầm mắt mình là được.

Lúc này cùng trở về với anh còn có ông bà ngoại Lương gia.

Hai vị lão nhân gia đều hơn 60 tuổi. Tuy nói xương cốt mình rất khỏe mạnh, thể nhưng nhiều năm nhớ nhưng đứa con gái duy nhất của mình như vậy, luôn có lúc sẽ buồn bực không vui, cho nên bất quá thân thể cũng như người già bình thường không sai biệt lắm.

Bọn họ rất ít khi rời khỏi Tô thị, luôn ở lại cạnh nhà chờ con gái trở về.

Hiện tại khó có được khi hai người chủ động ra cửa, đều là vì chuyện hôn sự của cháu ngoại.

Lần thương lượng hôn sự trước đó, người của Lương gia liền lao vào đánh nhau, chuyện này làm ông bà ngoại cảm thấy vô cùng dọa người.

Lại nhớ lại, thông gia cũng có một lão nhân gia, bọn họ bên này là ông bà ngoại, bồi phận cũng coi như ngang hàng, cho nên không để bọn tiểu bối đi làm nữa, các trưởng bối liền đem sự tình giải quyết thật tốt, cùng đi tới đây gặp ông nội Tiễn.

Đây là lần thứ hai Tiễn gia tiếp đãi người nhà họ Lương.

Ông bà ngoại hơn 60 tuổi ra mặt, cũng có thể nhìn ra phong tư thời còn trẻ.

Bà ngoại mặc một thân sườn xám dài tay, trên cổ đeo vòng trân châu, tóc được vấn lên, dùng một cây trâm bằng gỗ kẹp lại, khuôn mặt được trang điểm qua, tay cầm túi xách, lúc cười lộ bộ dáng vô cùng hòa khí.

Ông ngoại lại là một thân tây trang, ngồi ở bên cạnh bà ngoại.

Theo ở phía sau chính là bác cả cùng Lương Hoài Âm, trong tay của họ mang theo hai cái hộp.

Tiến Ý Ý ngồi ở bên cạnh ông nội, cười tủm tỉm lặng lẽ vẫy vẫy tay với Lương Quyết Thành.

Lần gặp mặt này so với lần trước đều chính thức hơn rất nhiều, Tiến Ý Ý và Lương Quyết Thành chỉ là hai bạn nhỏ, không hợp ở chỗ các trưởng bối đang trò chuyện cho nên đều bị đuổi lên lầu.

Xa nhau một tuần, Tiến Ý Ý rốt cuộc cũng gặp được anh.

Hôm nay Lương Quyết Thành ăn mặc cũng chẳng phải chính thức gì, đơn giản thoải mái áo T-shirt, quần bò.

Tóc của anh có hơi dài, thời điểm Tiến Ý Ý đóng cửa phòng lại còn nói một câu: "Có phải anh nên cắt tóc đi rồi không..."

Lời còn chưa nói xong, cô đã bị anh ôm lấy từ phía sau.

Phía sau cô là vòng ôm ấm áp của Lương Quyết Thành.

Cầm anh đặt trên vai cô, cánh tay vòng từ đằng sau lại, ôm lấy cả người Tiến Ý Ý.

"Ừm, em cắt cho anh?"

Tiến Ý Ý đẩy đẩy anh, không động được.

Một tuần không gặp, bạn trai nhỏ có chút dính người, ừm, tốt lắm.

"Em không..."

"Anh vẫn nên đi tìm thợ cắt tóc đi."

Chàng trai đẹp trai như vậy, nếu bị cô cắt cho quả đầu như chó gặm, vậy cũng quá thảm rồi.

Lương Quyết Thành xoay người cô lại, ôm lấy.

Ánh mắt tiểu cô nương trong lòng anh mềm mềm, khóe miệng còn giơ lên một nụ cười nhẹ.

Anh cúi đầu.

Tiến Ý Ý phối hợp nhắm mắt lại.

Dưới lầu, các gia trưởng còn đang bàn chuyện đính hôn cho đứa nhỏ nhà mình. Trên lầu, trong phòng thiếu nữ, đôi tình nhân nhỏ ôm nhau, trao nhau nụ hôn nóng rực.

Thời gian đính hôn đã được xác định, là ngày mừng 7 tháng 7.

Trước đó vài ngày, Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành nhận được giấy báo điểm.

Thời điểm giấy báo điểm tới, mọi người đều tập trung ở nhà Tiền Ý Ý, người ngồi một vòng xung quanh, cùng nhau chọn trường.

Thành tích vừa mới ra, có người vui vẻ, cũng có người lo lắng.

Lương Quyết Thành dễ dàng lấy được hạng nhất, Tiền Ý Ý đứng vào top 20 toàn thành phố.

Thành tích của Nhâm Kha cũng rất ổn, cùng với điểm số hần đoán cũng không sai biệt lắm, báo danh vào trường đại học S là không có vấn đề gì.

Thành tích của Tô Á Na có hơi yếu, chủ được 570 điểm, với số điểm này, sự lựa chọn của cô ấy liên hệ đi rất nhiều.

Về phần Chu Tam với Tại Tiểu, thành tích của hai người đều miễn cưỡng xem như an toàn.

Hai người này còn đang hưng phấn không thôi.

"Trước đây mẹ tớ còn cho rằng tớ còn thi không nổi vào khoa chính quy, cũng chuẩn bị cho tớ đi học nghề tới nơi rồi đâu."

"Cha tớ còn nói tớ thi không được thì về nhà đi học làm đầu bếp, tạ ơn trời đất, con không cần đi ôm thìa nữa rồi."

Thành tích trước kia của Chu Tam với Tại Tiểu quá thấp, không hề có hi vọng sẽ tới khoa chính quy, sau một năm nỗ lực, cuối cùng vẫn là có được kết quả tốt.

Bàn về chuyện ghi danh vào trường nào, chủ yếu vẫn là nhìn những thành phố lớn.

Nhâm Kha chọn đại học S, là đại học tốt nhất ở Hải thị, thuộc nhóm trường học 985*, là lực chọn tương đối tốt.

*Trường học 985: Đề án 985 (985工程) hay còn gọi là "Đề án các trường đại học hàng đầu thế giới" một đề án được Đảng Cộng sản Trung Quốc và Quốc Vụ Viện nước Cộng Hoà Nhân Dân Trung Hoa đề ra vào ngày 4 tháng 5 năm 1998. Theo thông lệ gọi tên các sự kiện quan trọng của Trung Quốc, lấy số năm và tháng ghép lại thành 985. Các trường thuộc Đề án 985 đều là những trường đại học trọng điểm của Trung Quốc. Tính đến thời điểm hiện tại, Đề án 985 bao gồm 38 trường. (Nguồn_Wiki)

Tô Á Na thi không được trường của anh trai mình, cũng không thi được đại học S, cắn môi dưới rầu rĩ không vui.

Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành cũng đã suy xét qua nên chọn trường nào.

Trước kia sự lựa chọn đầu tiên của Lương Quyết Thành chính là đại học S, chính là vì muốn ở lại Hải thị chiếu cố mẹ và em gái.

Nhưng hiện tại thi không giống. Mẹ anh đã thoát khỏi bóng ma của Diêu Viễn, sau khi về nhà, chứng ngại về tinh thần đều được loại bỏ, mấy tháng qua bà vẫn sống rất tốt, luôn đắm chìm vào trong thế giới hội họa, cũng tạo ra những tác phẩm tràn ngập sinh khí.

Mà em gái nhanh cũng chẳng cần lo lắng nhiều nữa, cô bé không còn chứng tự bế, tuy rằng vẫn hơi nội liễm, nhưng đã học được cách chung sống với mọi người ở xung quanh.

Anh giống như có thể thử buông tay rồi.

Một khi đã như vậy, anh có thể lựa chọn một cách nhẹ lòng.

Thời điểm Lương Quyết Thành đi Kinh thị học tập cũng học được rất nhiều. Nếu như anh muốn hướng tới mục đích của mình thì đại học A là sự lựa chọn tốt nhất. Đồng dạng, đó là trường học tốt nhất trong nước, Lương Quyết Thành chọn nơi này, cũng là thuận lý thành chương.

Tiền Ý Ý cũng từng nhắm tới nơi này.

Nhưng là lúc mới bắt đầu, thành tích của cô với điểm của đại học A chênh lệch quá nhiều, thế nhưng với thành tích hiện tại, ghi danh vào đại học A đều không thành vấn đề.

Tiền Ý Ý nhìn chằm chằm màn hình máy tính, do dự nửa ngày.

"Mẹ tớ bảo tớ đi đâu càng xa càng tốt, đi tới chỗ nào đó phóng túng bản thân. Aizz, các cậu chọn chỗ nào vậy."

Chu Tam hỏi.

"Tớ muốn tới Xuyên thị." Tại Tiểu trả lời, "Bà ngoại tớ ở bên đó, hằng năm qua đó đều được ăn châu tròn ngọc sáng."

Tiền Ý Ý:... Cái từ này hình như không phải dùng như vậy?

Mắt Chu Tam sáng lên: "Xuyên thị? Ôi mẹ ơi, cha mẹ tớ đều không ở bên cạnh! Còn có nhiều cô gái xinh... Khụ, nhiều đồ ăn ngon như vậy, tớ cũng đi, tớ cũng đi!"

"Trước đó không phải cậu nói muốn đi Cao thị sao?"

Chu Tam rất thân nhiên nói: "Trước khác nay khác mà."

Chu Tam với Tại Tiểu vây quanh một cái máy tính, xác định chọn trường học thích hợp với bọn họ ở Xuyên thị.

Tiền Ý Ý ghi danh xong, nhìn lại, Lương Quyết Thành cũng vừa vặn báo xong.

"Đại học A?"

"Ừm, đại học A."

Lương Quyết Thành gật đầu.

Hai người họ chọn đại học A, Chu Tam và Tại Tiểu chọn Xuyên thị, còn lại chính là Nhâm Kha ở lại thành phố này.

Tô Á Na vẫn còn đang do dự.

"... Tớ muốn tới Kinh thị."

Tô Á Na cắn môi: "Nhưng với thành tích của tớ mà tới đó, không phải rất có ưu thế. Tớ nên chọn thế nào đây?"

Tiền Ý Ý châm chọc: "Cậu nên suy xét tới sở thích của mình xem sao? Ví dụ như, có xác định được nghề mà mình muốn làm không?"

Giống như cô vậy, xác định từ sớm liền có thể không chút do dự vào thời điểm ghi danh.

Từ trước tới nay Tô Á Na không hề nói là cô ấy muốn làm gì, thi xong rồi vẫn luôn mù mờ như cũ.

Loại chuyện báo danh này, có người là theo người nhà, có người là theo sở thích của bản thân, còn có người lại tùy tâm sở dục.

Giống như Chu Tam tùy tâm sở dục vậy, cậu ta thích liền đi cùng Tại Tiểu tới Xuyên thị.

Thế nhưng Tô Á Na không giống như người có thể tùy tâm sở dục.

"Cậu có muốn... ở lại Hải thị hay không?"

Nhâm Kha báo danh xong, hắng giọng một cái.

"Thành tích của cậu ở lại nơi này, sẽ có lựa chọn tốt hơn một ít."

Thật sự là như thế.

Tô Á Na hàm hồ: "... Để tớ cân nhắc đã."

Không vội, mới là ngày đầu tiên thôi.

Tiền Ý Ý cũng chỉ nhìn chứ không nói thêm gì.

Về phần hai người Tô Á Na và Nhâm Kha, quan hệ trước đó của bọn họ vô cùng tốt, sau này không biết vì cái gì mà cãi nhau, lúc vào nhà mà lại giống như đã hòa hảo, hiện tại lại như lâm vào trạng thái không được tự nhiên.

Tiền Ý Ý biết vào lúc này, vẫn nên để cho Tô Á Na tự mình suy nghĩ cẩn thận. Ý kiến của người bên ngoài, cuối cùng cũng không thể chỉ rõ phương hướng chính xác nhất cho cô ấy.

6/7, Tiền Ý Ý trở về Tiền gia.

Ngày mai sẽ là tiệc đính hôn của cô.

Đoàn đội tạo hình của cô cũng đã sớm tới Tiền gia chuẩn bị lễ đính hôn.

Ngày mai, đính hôn, về sau quan hệ của cô với Lương Quyết Thành liền sẽ không phải là bạn trai bạn gái nữa, hai người đã trở thành vợ chồng chưa cưới có hôn ước rồi.

Nghĩ như vậy, cô giống như đã bước vào thân phận của một cô thiếu nữ đã kết hôn?

Tiền Ý Ý cảm thấy, có chút kích thích.

Mùng 7 tháng 7, sáu giờ sáng, Tiền Ý Ý đã bị a di gọi dậy.

Tiệc đính hôn.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136

Editor: Shmily

Vote truyện là thể hiện sự tôn trọng với bạn editor nha ~

Váy của Tiền Ý Ý là do Tiền Thiếu Trầm mời một nhà thiết kế thời trang cao cấp từ ba tháng trước tự tay thiết kế cắt may, lấy màu trắng làm chủ đạo, váy dài rủ xuống đến mắt cá chân, ở xung quanh eo còn điểm xuyết vài đường xinh đẹp.

Tóc của cô được búi lên, trên cổ đeo một kiện trang sức nhỏ, đồng thời còn có một đôi bông tai cùng bộ vô cùng xứng đôi.

Tiền Ý Ý ngồi trước bàn trang điểm, bên cạnh là Hà Ứng Hoan đang vừa cười vừa ăn bánh ngọt.

"Biết nổi khổ lúc trước của tớ chưa."

Sáng sớm đã phải rời khỏi giường, bị đoàn đội tạo hình này ép lên ép xuống. Tất cả mọi người đều có thời gian ăn, riêng cô thì lại không có, từ sáng tới giờ cứ bị xoay quanh, căn bản không có cơ hội ăn cơm.

Lúc trang điểm không thể động, nhiều nhất chính là uống hai ngụm nước mà thôi.

Quá thâm.

Tiền Ý Ý nhìn mình trong gương, làm một cái mặt quỷ.

"Khổ quá đi."

Đây mới chỉ là đính hôn, thời gian an bài còn có các loại phương diện khác đều đơn giản hóa hơn nhiều so với kết hôn. Thế mà bây giờ đã khiến cho người bạn đến mức choáng váng cả đầu óc, sáng sớm tỉnh mơ đã bị lôi dậy, mệt đến mức chỉ muốn ngáp.

Đến chơi với cô có rất nhiều các bạn gái, đều là người có quan hệ thân thiết với Tiền Ý Ý, còn có một số thiên kim tiểu thư của nhà khác, tuy rằng không quá thân thiết, thế nhưng họ vẫn mang khuôn mặt tươi cười tới chúc phúc cô.

Những cô gái còn đang đùa giỡn với nhau, cửa liền bị đẩy ra.

"Ý Ý."

Hà Ứng Hoan đứng ngay gần cửa, sắc mặt hơi hơi thay đổi.

Tiền Ý Ý ngẩng đầu.

Thanh âm này, cô vô cùng quen thuộc.

Tiền Mân Văn.

Mấy tháng này cô ta vẫn luôn im lặng như gà, đột nhiên bây giờ lại xuất hiện.

Tiền Ý Ý quay đầu lại.

Tiền Mân Văn rõ ràng cũng chú ý cách ăn mặc, cô ta mặc một bộ lễ phục màu hồng nhạt, trong tay cầm túi xách, đối với Tiền Ý Ý thật cẩn thận tươi cười.

"Chị tới bồi em."

Cô ta bước từng bước tới.

Những cô gái khác trong phòng đều hai mặt nhìn nhau, tự hiểu lấy, nhường ra một vị trí rộng rãi cho chị em Tiền gia bọn họ.

Thế nhưng Hà Ứng Hoan lại ôm lấy bà vai Tiền Ý Ý.

"Cô là ai?"

Sắc mặt Tiền Mân Văn có phần tái nhợt.

Cho dù cô ta không tiếp xúc với Hà Ứng Hoan mấy, nhưng lần trước cũng từng giới thiệu qua, Hà Ứng Hoan có là kẻ ngu đi nữa thì cũng không có khả năng không biết tới cô ta.

Vậy thì chỉ có thể giải thích, đó là do Hà Ứng Hoan cố ý.

Tám phần là do Tiền Ý Ý bày mưu đặt kế, để cô ta mất mặt ở chỗ này.

"Tôi là Tiền Mân Văn, chị gái của Ý Ý."

Cuối cùng thì Tiền Mân Văn vẫn lui một bước.

Hà Ứng Hoan là vị hôn thê của Tào Khung, Tào phu nhân vô cùng thích cô ấy, về sau Hà Ứng Hoan nhất định sẽ trở thành chủ mẫu của Tào gia, cô ta không thể cùng Hà Ứng Hoan đối đầu được.

"Ý Ý của chúng ta từ bao giờ lại có thêm một cô chị vậy, sao tôi không biết?"

Hà Ứng Hoan lớn lên rất khả ái, thế nhưng lời nói ra lại khiến Tiền Mân Văn cảm thấy cô ấy như một người phụ nữ độc ác: "Cô đừng có đến cọ nhiệt hết người này đến người khác đi. Có thiệp mời sao?"

Mặt Tiền Mân Văn liền trắng hơn.

Thiệp mời, cô ta còn thật sự không có.

Tiền Ý Ý đính hôn, từ một tháng trước đã được thông báo.

Sau khi cha Tiền xuất viện liền hưng hăng giáo huấn cô ta, trong tay cô ta lại không có một chút tiền nào, muốn cùng Diêu Nhất Nam rời đi, thế nhưng Diêu phu nhân căn bản không chấp nhận cô ta, những thứ tài sản kia của bà ta, cô ta không hề được một phần nào. Ngay cả số tiền hơn 100 vạn lúc trước cô ta cho Diêu gia cũng không đòi về được.

Thời điểm ấy cô ta thật ngu ngốc, một chút chứng cứ cũng không lưu lại. Hiện tại Diêu Viễn đã rơi đài, Diêu phu nhân ly hôn xong liền mang theo con mình xuất ngoại, căn bản không quan tới chuyện này, nói trở mặt liền trở mặt, đuổi cô ta đi, hơn 100 vạn kia cũng không thêm đã động tới.

Bởi vì 100 vạn này mà cha ruột cô ta đã trở mặt với cô ta, dù cô ta có làm thế nào cũng không chịu nhận thức.

Tiền Mân Văn bây giờ không còn gì trong tay, sau khi sử dụng thủ đoạn với Tiền Thiếu Trầm bên kia không có kết quả gì, cô ta cũng chỉ có thể bám lấy cha mẹ ruột của mình, cô ta không thể để cho hai người cũng thất vọng được.

Tiền Mân Văn vốn là phải có một số tiền, là phần thưởng sau khi thi đại học thật tốt.

Thế nhưng thành tích của cô ta lúc trước còn có thể, chứ sau khi lên lớp 12, thành tích của cô ta so với Tiền Ý Ý cũng chỉ giống như một trò đùa.

Tiền Ý Ý đều thi được vào đại học A, mà cô ta chỉ có thể qua loa báo một trường phổ thông mà thôi.

Thành tích của Tiền Ý Ý đã ném cô ta một khoảng khá xa, như vậy thì về vấn đề phần thưởng mà ông nội đã nói lúc trước, cô ta căn bản không có biện pháp lấy.

Tiền Mân Văn vẫn không tin được, mình chẳng qua chỉ là lấy có 100 vạn mà cha Tiền đã nổi trận lôi đình rồi. Trong khi đó, cả Tiền Thiếu Trầm và Tiền lão gia từ vừa giờ tay liền có mấy trăm vạn. Càng miễn bàn tới việc cái vòng tay mà ông nội cho Tiền Ý Ý kia, 2000 vạn đấy, chuyện này vẫn là nỗi khó chịu trong lòng cô ta.

Ông nội không thích cô ta, tiểu thúc cũng không thêm cho cô cháu gái này một chút mặt mũi nào cả, sự kiện lần trước kia khiến cho cô ta mất hết mặt mũi, không bao giờ dám tới công ty của hắn nữa, cũng không dám tính kế hắn. Trong lòng tiểu thúc, bọn họ căn bản không được coi là người nhà.

Không chiếm được sự chú ý của ông nội và tiểu thúc, hiện tại cô ta cái gì cũng không có, chỉ còn có cha mẹ.

Thi đại học quan trọng như vậy, Tiền lão gia từ cũng chỉ là bồi mẹ cô ta gọi điện tới thì mới thuận miệng hỏi một câu, tỏ vẻ nhiều hơn cũng không có.

Cùng với trong tưởng tượng của Tiền Mân Văn, cô ta có thể được đưa đón đặc biệt, có chuyên gia ẩm thực chăm sóc chế độ dinh dưỡng, hoàn toàn khác biệt.

Cho dù Tiền Ý Ý cũng không được quan tâm đặc biệt trong mấy ngày thi đại học này, thế nhưng Tiền Mân Văn vẫn là rất bất mãn, trong lòng giống như là bị trùng tử cắn, vừa đau vừa mỏi, giận dữ ông nội mình mà cũng không thêm chú ý tới mình.

Ông nội và tiểu thúc đều quan tâm tới Tiền Ý Ý, tới lượt cô ta thì không có ai thèm để ý, coi như trong nhà này không hề có cô ta.

Rõ ràng cô ta mới là con gái ruột!

Vô luận thế nào, Tiền Mân Văn cũng không thể tiếp thu việc trong lòng ông nội, mình so với Tiền Ý Ý cũng không bằng.

Nhất là, Tiền Ý Ý còn chiếm được nhiều sự quan tâm của ông nội và tiểu thúc, còn có tiền tài cứ thế chảy vào trong túi áo của cô.

Thời điểm cha Tiền biết được Tiền Ý Ý muốn đính hôn, trên miệng luôn là vẻ buồn bực vô cùng, chỉ cần Tiền Ý Ý đính hôn với Lương Quyết Thành, cô sẽ có thể nhận được một số tiền lớn từ Tiền lão gia tử.

Đây cũng là nguyên nhân cơ bản mà Tiền Mân Văn muốn đính hôn với Diêu Nhất Nam.

Mấy chục triệu, một số tiền lớn như vậy, vốn nên để cho đứa con gái ruột của ông ta mới đúng, Tiền Ý Ý căn bản không đáng nhận được những thứ đó!

Nhưng hiện tại vị hôn phu của cô ta cũng đã chạy mất, nơi nào có tiền cho cô ta chứ? Mà hiện tại, Tiền Ý Ý lại sắp sửa đính hôn.

Bọn họ sớm biết Tiền Thiếu Trầm một tay phải người xử lý chu toàn tiệc đính hôn của Tiền Ý Ý, tin tức liên quan tới cô bọn họ cũng biết không sai biệt lắm. Lễ phục, đồ trang sức, bông tai, giày, vòng tay,... tất cả đều vô cùng quý giá.

Nếu như nói ông nội là trực tiếp cho Tiền Ý Ý một số tiền lớn thì Tiền tiểu thúc dùng phương thức này, cũng cho Tiền Ý Ý không ít tiền.

Tất cả đều là của Tiền Ý Ý, không hề có một cái nào cho cô ta.

Tiền Mân Văn biết mình là huyết mạch duy nhất của Tiền gia, Tiền Thiếu Trầm căn bản sẽ không cưới vợ sinh con, về sau hết thảy đều sẽ do cô ta làm người thừa kế. Tất cả tiền mà mọi người cho Tiền Ý Ý, trong mắt cô ta đầy đều là tiền của cô ta. Làm sao cô ta có thể không đau lòng đây?

Nhưng hiện tại cô ta lại chẳng thể làm cái gì. Thậm chí cha Tiền còn bảo cô ta phải mang theo khuôn mặt tươi cười tới dự tiệc đính hôn của Tiền Ý Ý.

Cô ta căn bản không hề muốn tham gia, hận cái buổi tiệc ngày hôm nay không thể trực tiếp bị phá hỏng, hủy bỏ là tốt nhất!

Nhưng là bây giờ cô ta lại không thể không hèn mọn, đối với Tiền Ý Ý lộ ra khuôn mặt tươi cười. Khi bị Hà Ứng Hoan trào phúng còn phải làm như không có chuyện gì xảy ra.

"Tôi là chị gái của Ý Ý, tiệc đính hôn của em ấy, tôi hẳn là phải tới."

Tiền Ý Ý thân nhiên đưa mắt nhìn cô ta.

Trong danh sách khách mời, không hề có một nhà ba người Tiền Mân Văn.

Nói bọn họ là người của Tiền gia, không phải là khách, thế nhưng nhà họ Tiền của bọn họ đã tách khỏi Tiền gia, nói không phải người của Tiền gia cũng đúng.

Nhưng chuyện xảy ra giữa Tiền Ý Ý và Tiền Mân Văn, ngay cả tiểu thúc đều biết, làm sao có thể để cho hai người này ở chung một chỗ chứ. Nhất là hôm nay còn là ngày lành tổ chức tiệc đính hôn của Tiền Ý Ý, nếu Tiền Mân Văn làm ra loại chuyện mất nể gì, sợ là cái ngày lành này sẽ bị bôi lên một chút màu xám.

Vì thế, bọn họ đều không muốn để Tiền Mân Văn tới phá hư ngày lành của Tiền Ý Ý.

Mọi người đều biết, cô ta tuyệt đối sẽ không có thiện ý đến mức thật tâm tới chúc phúc cho Tiền Ý Ý.

Hôm nay Tiền Mân Văn đến, đúng như trong dự đoán của Tiền Ý Ý.

Một nhà ba người họ không đến là tốt nhất, đến bao nhiêu là có bấy nhiêu phiền phức.

Tiền Mân Văn thả thấp tư thái, cô ta rốt cuộc cũng là huyết mạch chính của Tiền gia, các cô gái trong phòng trừ Hà Ứng Hoan ra thì cũng không có ai thật sự đối đầu với Tiền Mân Văn, thấy bầu không khí quá xấu hổ cũng kéo ra một chút đề tài để không khí trong phòng thả lỏng một chút.

Thời gian điểm 10h30p, Tiền Ý Ý đứng dậy, Hà Ứng Hoan đến giúp cô chỉnh làn váy.

"Để tôi làm."

Tiền Mân Văn chủ động tiến lên, chỉnh lại váy cho Tiền Ý Ý.

Cô ta cười rất ôn hòa.

"Tôi là chị của Ý Ý, loại chuyện này tôi hẳn là phải nên làm mới đúng. Hà tiểu thư, cô cứ xuống lầu bồi Hà phu nhân và Tào phu nhân trò chuyện đi."

Hà Ứng Hoan cũng không thèm cho Tiền Mân Văn chút mặt mũi nào.

"Chuyện của tôi còn cần cô sắp xếp sao?"

Nụ cười của Tiền Mân Văn cứng đờ.

Tiền Ý Ý hơi nhếch khóe môi.

"Tớ cùng Mân Văn nói vài lời, mấy cậu đi trước đi."

Tim Tiền Mân Văn đập rộn lên.

"Ý Ý..."

Mọi người đi ra khỏi phòng đóng kín cửa, trong phòng lập tức chỉ còn hai người Tiền Ý Ý và Tiền Mân Văn.

Bộ dáng tươi cười lúc nãy của Tiền Ý Ý cũng biến mất theo, mặt cô không chút thay đổi nói.

"Cô tới làm gì?"

"Đừng nói mấy lời dối trá kia với rồi, cô biết là tôi sẽ không tin mà."

Tiền Mân Văn cũng không cười được nữa.

Cô ta lạnh lùng nhìn Tiền Ý Ý.

"Tao đích xác cũng chẳng cần nói lời dối trá gì với mày cả. Tiền Ý Ý, mày hiện tại có thể đứng ở đây, chuẩn bị tiệc đính hôn lớn như vậy, cũng là do mày đoạt của tao."

"Tao tới chẳng qua là để nói cho mày biết, mày nợ của tao thì phải trả lại cho tao."

Tiền Ý Ý xách váy, từng bước tới gần.

"Tôi nợ cô? Tôi lấy đi của cô cái gì? Sau khi cô trở về có phải đều đem người đứng hết về phía cô hay không? Tôi từng bước thoái nhượng, thậm chí ngay từ lúc ban đầu tôi cũng đáp ứng cô không ít thứ."

"Cô muốn tiền, những thứ này tiêu ở trên người tôi làm cô thấy bất mãn?" Khóe miệng Tiền Ý Ý giương lên, đáy mắt là một mảnh băng lãnh, "Những thứ này đều là ông nội và tiểu thúc cho tôi. Đừng nói tới việc tôi có xứng hay không. Tôi là dưỡng nữ, đích xác không có quan hệ máu mủ, thế nhưng tình thân của tôi với hai người đó là thật, bọn họ nguyện ý tiêu tiền cho tôi, tôi cũng không coi bọn họ là người ngoài, nguyện tiếp nhận những gì mà họ tặng, vậy thì có gì sai? Cô bây giờ muốn tôi trả cho cô cái gì đây? Tôi bây giờ còn nợ cô cái gì?"

Tiền Mân Văn từng bước lui ra phía sau.

"Tao mắc kẹ, tóm lại tao mới là huyết mạch của Tiền gia, hiện tại tao rơi xuống tình huống như thế này, đều là lỗi của mày! Là mày hại tao! Làm hại tao không thể thân cận được với ông nội và tiểu thúc, làm hại tao không có gì cả, làm hại tao không thể không..." Cúi đầu trước mày.

Tiền Ý Ý cười lạnh.

"Tôi hại cô? Tiền Mân Văn, cô để tay lên ngực tự hỏi xem, tôi đã làm gì cô rồi?"

"Tiền Ý Ý, tao không tới để đùa với mày, hôm nay là ngày đính hôn của mày với Lương Quyết Thành, nếu như mày không đem trả tất cả thứ nên trả cho tao, vậy thì buổi lễ đính hôn này của mày, đừng mong nó diễn ra thuận lợi."

Tiền Mân Văn hát cao cảm.

"Mày lấy tiền tiêu vặt của tao, xe của tao, phòng của tao, còn có thẻ ngân hàng, quần áo, túi xách, vòng tay của tao! Hiện tại, hết thảy đều trả lại cho tao ngay!"

Tiền Ý Ý do dự một lát.

"Tiền Mân Văn, có phải đầu óc cô bị hỏng rồi không?" Cô khó có thể tin tưởng được, "Những lời này làm sao cô có thể nói ra được chứ?"

"Mày không có sự lựa chọn nào khác."

Tiền Mân Văn nói: "Tiễn Ý Ý, mày không phải là không có người nhà, mày quên nữ nhân đã chết khi sinh mày ra rồi sao?"

Tiền Ý Ý sùng sốt.

"Cô ta chưa cưới mà đã có con, thời điểm 16 tuổi đã sinh mày ra đúng không?" Trong nụ cười của Tiền Mân Văn đều chứa ác ý, "Tốt xấu gì cô ta cũng là mẹ ruột của mày, nếu không muốn danh dự của cô ta bị hủy thì tốt nhất là mày nên tuyên bố trước mặt mọi người, thoát ly khỏi Tiền gia, đem tất cả những thứ thuộc về tao, đều trả lại cho tao!"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137

Editor: Shmily

Vote cho sự chăm chỉ của Editor nha ~

"Cô nghĩ nhiều rồi."

Tuy rằng Tiễn Ý Ý có chút buồn bực, thế nhưng cô lại nhanh chóng ổn định lại, gằn từng chữ: "Mẹ tôi chọn sinh tôi ra, như vậy liền đại biểu cho việc bà ấy có hy vọng. Vô luận là đối với tôi, hay đối với người cha có cùng huyết thống của tôi đi chăng nữa, ít nhất thì bà ấy vẫn chờ mong. Một khi đã vậy, sao lại nói bà ấy dọa người? Chỉ là ở bên người mình thích, có một đứa nhỏ cho riêng mình thôi cũng không được sao?"

"Vô luận là như thế nào, lựa chọn của bà ấy, cũng không đến lượt cô trào phúng."

"Cô muốn từ chỗ tôi lấy được tất cả, cũng sẽ không thành công." Tiễn Ý Ý nói, "Nếu không muốn mất mặt thì hiện tại cô có thể rời đi. Hoặc là cô muốn lúc tôi đang diễn thuyết thì bản thân bị ngọn đèn chiếu vào?"

"Tiễn Ý Ý!"

Tiền Mân Văn tức đến đỏ mặt.

"Tao nói, tao có scandal của mẹ mày!"

Ánh mắt Tiễn Ý Ý lạnh xuống.

"Tôi cũng nói, cô cái gì cũng đừng nghĩ được đến."

Tiền Mân Văn cắn chặt răng.

"Mày xác định? Mày phải biết, cho tới bây giờ mày cũng không biết thân phận thật sự của mẹ mày, mà tao đã tra ra được xuất thân của cô ta rồi. Còn có, không phải mày vẫn luôn muốn biết quá khứ của cô ta hay sao? Tao có thể trao đổi với mày!"

Tâm động sao? Có lẽ có một chút. Thế nhưng chỗ này cũng không đủ để áp chế cô.

Ngày sau còn dài lắm, cô có thể tự mình từng chút điều tra ra mà không phải thông qua phương thức này, bị Tiền Mân Văn lợi dụng.

Huống chi, cái cảm giác bị Tiền Mân Văn áp chế, không khác gì bị người khác nhét một con ruồi tới bên miệng, cưỡng ép muốn mình ăn nó.

Trừ ghê tởm ra thì vẫn là ghê tởm.

Tiền Mân Văn căm giận: "Tiễn Ý Ý, mày một chút cũng không lo lắng danh dự của cô ta hay sao?!"

"Đây không phải vấn đề lo lắng hay không, mà là tôi sẽ không để cho cô thực hiện được ý đồ." Tiễn Ý Ý xách váy cầm lấy điện thoại di động, "Vốn là muốn chừa cho cô một chút mặt mũi, thế nhưng chính cô đã không muốn, tôi có thể làm gì nữa đây."

Tiền Mân Văn biến sắc.

Nếu như bị Tiễn Ý Ý gọi người tới kéo ra ngoài, vậy thì ván cược cuối cùng này của cô ta cũng coi như xong rồi!

Cô ta không cam lòng!

Liên cứ cho là không đạt được mục đích, cô ta cũng muốn Tiễn Ý Ý phải thân bại danh liệt!

Tốc độ của Tiễn Mân Văn rất nhanh, cô ta xông ra khỏi phòng Tiễn Ý Ý, giày cao gót đập lên cầu thang chạy xuống lầu.

Thang lầu rất dài, lúc ở khúc cua, Tiễn Mân Văn đột nhiên dừng lại.

"... Tiểu thúc?"

Ngăn ở dưới đó chính là Tiễn Thiếu Trầm đang mặc áo bành tô.

Hôm nay Tiễn Thiếu Trầm sớm đã tạo hình xong, hẳn sẽ là người đại diện cho nhà gái đưa Tiễn Ý Ý vào.

Tiễn Mân Văn hốt hoảng, cô ta hông dám nói lời nào, phăng phất tất cả mọi thứ ở trước mặt Tiễn Thiếu Trầm đều bị bại lộ hết thảy.

Không có chỗ trốn.

Nụ cười trên mặt cô ta vô cùng gượng gạo.

"Con tới xem Ý Ý, tiểu thúc, bây giờ con đi xuống dưới giúp mọi người tiếp khách."

Cô ta nín thở, muốn từ bên cạnh Tiễn Thiếu Trầm đi qua.

"Đứng lại."

Tiễn Thiếu Trầm gọi cô ta lại.

Sau đó hất cằm với trợ lý bên cạnh: "Đưa nó trở về phòng."

"Dạ." Trợ lý tiến lên hai bước, ngăn ở trước mặt Tiễn Mân Văn, "Mân Văn tiểu thư, mời ngài về phòng nghỉ ngơi một lát."

Sắc mặt Tiễn Mân Văn trắng bệch.

"Tiểu thúc, tại sao ngài lại bắt con về phòng? Loại chuyện như hôm nay..."

"Chính bởi vì là chuyện như hôm nay, cho nên người mới không nên xuất hiện."

Tiễn Thiếu Trầm lạnh giọng: "Đưa nó về phòng!"

"Tiểu thúc!"

Tiễn Mân Văn nóng nảy, cũng không cần biết nhiều như vậy. Tiểu thúc của cô ta căn bản không coi cô ta là người thân, vì một ngoại nhân mà đối xử với cô ta như vậy!

Vậy thì cô ta cần gì phải cho Tiễn gia mặt mũi chứ!

Vừa mới miệng liền gào lớn: "Con biết Tiễn Ý Ý ưm..."

Trợ lý phản ứng rất nhanh, một tay chặt chẽ bịt miệng Tiễn Mân Văn, gọi a đi ở bên cạnh tới giữ chặt lấy cô ta, hai người hợp tác kéo Tiễn Mân Văn lên lầu.

Phòng của cô ta không có ai ở, trợ lý cùng a đi đem người đẩy vào liền thu hết di động cùng máy tính, phong kín cửa sổ, khóa trái cửa chính, đây còn là phòng cách âm, Tiễn Mân Văn có làm thế nào cũng không có người tới mở cửa cho cô ta.

"Ban nãy có nghe Mân Văn tiểu thư nói, hình như cô ta tra được tin tức của mẹ ruột Ý Ý tiểu thư."

Trợ lý trở về bên cạnh Tiễn Thiếu Trầm, thấp giọng nói.

Tiễn Thiếu Trầm sửa sang lại ống tay áo, thân nhiên nói: "Đi hỏi cho rõ ràng, xem xem rốt cuộc mẹ của Ý Ý có thân phận gì."

"Vâng."

Tiễn Ý Ý vừa gọi điện thoại ra ngoài, Lương Quyết Thành rất nhanh đã đi lên.

Anh đang ở phòng khác tạo hình, kỳ thật cũng đã chuẩn bị xong hết rồi, ở chỗ đó chờ tin tức của Tiễn Ý Ý.

Thời điểm anh đẩy cửa vào liền nhìn thấy cô gái nhỏ mặc váy dài đứng trước bàn trang điểm.

Hô hấp của Lương Quyết Thành chậm lại một nhịp.

Tiền Ý Ý đã nhìn thấy anh.

"Sao thế?"

Tiền Ý Ý thờ dài.

"Tiền Mân Văn tới..."

"Anh có thấy cô ta không?"

Lương Quyết Thành nghĩ tới quá trình mình đi qua đây.

"Bị tiểu thúc của em đưa về phòng rồi."

Hai mắt Tiền Ý Ý sáng lên.

A nha, như vậy thì còn gì bằng!

Tiểu thúc quả nhiên là một trường bối rất đánh tin cậy mà!

Tàng đá ở trong lòng rơi xuống đất, cô liền thả lỏng người.

Thả lỏng xong mới có tâm tình thương thức vị hôn phu của mình một chút.

Nam nhân thân cao hơn 1m85 khó có được khi mặc tây trang chỉnh chu, tóc anh chải ngược lên, khí chất toàn thân nhìn thành thực hơn rất nhiều.

Hai người đứng cách nhau một khoảng nhìn đối phương, nhìn một chút, má hai người cũng đã nhiễm lên một tầng ửng hồng.

"Ai nha, tiểu cô gia, Ý Ý tiểu thư, hai người đang làm gì vậy, nhanh nhanh thu thập chuẩn bị xuống lầu thôi."

A đi đi tới gọi người liền nhìn thấy đôi bạn trẻ dính lấy nhau, cười cười đẩy Lương Quyết Thành ra ngoài, sau đó mới giúp Tiền Ý Ý sửa sang lại váy áo.

Lương Quyết Thành phải xuống lầu trước, anh nhìn Tiền Ý Ý, thấp giọng nói: "... Anh đợi em."

"Thật sao."

Tiền Ý Ý không nhịn được cười.

Chủ trì tiệc đính hôn là Tiền lão gia tử, ông đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy, khách khứa mời đến cũng chật kín cả đại sảnh.

Tiểu thư Tiền gia đính hôn, đối tượng là một người trẻ tuổi bình thường không có bất cứ thân phận gì, bởi vì có quan hệ bạn học mà thành công kết giao với đại tiểu thư Tiền gia, đây là chuyện mà mọi người đều cảm thấy mộng ảo đến cực điểm. Họ đều nghĩ anh không xứng với đại tiểu thư.

Nhưng hiện tại tất cả mọi người đều nhiệt liệt vỗ tay, chúc phúc đôi bạn trẻ này.

Đứng bên cạnh Lương Quyết Thành là bác cả và chú nhỏ của Lương gia, mẹ Lương cùng Lương Nguyệt Ninh, bác gái và ông bà ngoại xuất hiện đều được không ít người chú ý. Thế gia thư hương có tiếng ở Tô thị, người của Lương gia cũng tới.

Trước buổi lễ đính hôn, bác cả Lương gia lên sân khấu, tự mình tuyên bố quan hệ của Lương Quyết Thành và Lương gia.

Lương Quyết Thành vậy mà lại là người của Lương gia?

Thế gia thư hương, họa sĩ thư pháp mấy đời kia?

Ở trong lòng quần chúng, địa vị của thế gia thư hương so với thương nhân trong xã hội còn cao hơn. Chẳng sợ Tiền gia là Hải thị thủ phủ, Lương gia chỉ dựa vào một loạt người mang danh cấp quốc gia kia cũng khiến cho người ngoài có loại ảo giác Tiền gia chiếm được tiện nghi.

Dạng này, đứa nhỏ của thế gia thư hương, cùng đứa bé của thủ phủ lại vô cùng xứng đôi vừa lứa.

Chính danh, Lương Quyết Thành liền không phải là con chim phượng hoàng như lời người ngoài hay nói nữa mà là danh chính ngôn thuận có thể đứng ở bên người Tiền Ý Ý.

Tiền lão gia tử nhận lấy microphone, chính thức tuyên bố.

"Lão hủ có một đứa cháu gái, nhu thuận lại lanh lợi, vừa nghe lời lại vừa hiểu chuyện, còn có chí hướng học tập. Lão hủ vẫn luôn suy nghĩ, đứa cháu gái khả ái này của mình về sau sẽ bị đứa nhỏ nhà ai chiếm tiện nghi, vậy mà lại không nghĩ tới, cháu gái nhỏ của ta lại tự mình chọn một người vô cùng tốt."

"Đứa nhỏ của Lương gia ta cũng đã quan sát hai năm, phẩm hạnh của hắn rất tốt, trí tuệ lại vô cùng cao, thủ khoa đại học năm nay chính là hắn. Một đứa nhỏ chăm chỉ chịu khó, vừa thông minh lại vừa có tài như vậy, ta cảm thấy hắn vô cùng xứng với đứa bé nhà ta, thật tốt."

Camera lớn lia một vòng, vừa lúc dừng ở trên người Lương Quyết Thành.

Anh điều chỉnh hô hấp, lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

Tuổi của anh không lớn, thế nhưng đứng ở chỗ này cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tiền lão gia tử tiếp tục nói: "Hai đứa nhỏ xuất sắc đi cùng nhau, năm tháng sau này, ta hi vọng chúng có thể bình an, vui vui vẻ vẻ sống cùng nhau, vĩnh viễn không chia xa."

Camera lại lia tới hướng khác.

Ở trên cầu thang, một tầng màu sắc áp áp sáng lên.

Tiền Ý Ý mặc lễ phục xinh đẹp đứng ở trên cầu thang, cô cầm hoa ôn nhu cười.

Tiền Thiếu Trầm đứng ở bên cạnh cô, cong cánh tay lên.

Một tay Tiền Ý Ý nâng váy, một tay khoác lên trên cánh tay Tiền Thiếu Trầm, tim đập bang bang.

Cô được tiểu thúc hộ tống bước từng bước xuống lầu.

Đám đông bên dưới tách ra hai bên, nhường ra một lối đi nhỏ cho Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành.

Trên con đường này phủ kín hoa tươi cùng vụn kim cương, mỗi một bước Tiền Ý Ý đạp xuống đều có cánh hoa cùng vụn kim cương bắn lên tung tóe.

Cô tới gần.

Lương Quyết Thành đang ở trước mắt cô.

Anh đưa tay ra.

Mà Tiền Thiếu Trầm lại buông lỏng bàn tay đang nắm lấy tay cô, đem nó đặt vào trong tay Lương Quyết Thành.

Hai má Tiền Ý Ý có chút nóng lên.

Không biết vì cái gì, cô lại có cảm giác mình đang được cha ruột hộ tống gả cho người khác.

Rõ ràng chỉ là đính hôn thôi mà!

Đính hôn, đính hôn!

Tiền Ý Ý cố gắng ép chính mình không được quá xúc động, cô vững vàng đạp lên giày cao gót, cùng Lương Quyết Thành đi lên vị trí cao nhất.

Sau khi nhận được lời chúc phúc của ông nội và tiểu thúc, hai người nắm tay nhau, trao nhẫn đính hôn.

Những thứ khác đều do Tiền gia làm chủ, nhưng cặp nhẫn đính hôn này là Lương Quyết Thành tự mình mua.

Anh tích góp được không ít tiền, muốn dùng chính số tiền này mua cho cô bé nhà anh một cặp nhẫn cưới thật xứng đôi.

Dưới lời chúc phúc của khách mời, hai người trao nhẫn cho nhau.

"Chủ rể có thể hôn cô dâu nha!"

Ngay vào lúc này, trong đám người trẻ tuổi có một thanh âm gào thét xuất hiện.

Sau đó là một tràng cười lớn.

Tiền Ý Ý gắt gao nheo bấp đùi mình, nhắc nhở chính mình không được cười lên.

Tất cả mọi người đều cười không ngớt.

Thật sự là đôi nam nữ trên sân khấu quá đẹp mắt, khiến cho mọi người ở đây đều quên mất đây là tiệc đính hôn mà không phải là tiệc kết hôn.

Đám người trẻ tuổi còn đang ồn ào.

"Hôn một cái! Hôn một cái!"

Bác cả Lương gia nhanh chóng cầm microphone lên: "Khụ, đứa nhỏ nhà chúng tôi tuổi còn nhỏ, cho tới này đều rất có quy củ, cho nên..."

"Ồ gào yoooooooo~"

Không đợi bác cả nói xong, đám người trẻ tuổi ở đây đã hưng phấn hú lên.

Ông quay đầu lại.

Vừa mới giúp đỡ cháu trai của mình chuyển hướng trên ghẹo, ông cầm microphone trên tay, mắt mở trừng trừng nhìn đứa cháu vẫn luôn bình tĩnh quy củ nhà mình, một tay đỡ cái gáy của tiểu cô nương nhà cười ta, cúi đầu hôn lên.

Bác cả: "?!!!!"

Môi Lương Quyết Thành nhẹ nhàng cọ xát trên môi Tiền Ý Ý.

Nửa ngày sau mới luyến tiếc buông ra.

Mặt Tiền Ý Ý đã đỏ đến mức không có cách nào nhìn thẳng.

Cô cảm thật đầy đủ Lương Quyết Thành.

"Ngọt."

Nam nhân lặng lẽ nhìn chăm chăm cô.

"Còn muốn."

Tiền Ý Ý liều mạng nín cười.

Người đối diện này, môi hơi hồng hồng, lại còn liếm son môi của cô nữa chứ, đã thế còn làm nũng mới ghê cơ.

Đây chính là nửa kia của cô đó.

Thật đúng là...

Khiến cho người vừa lòng mà.

Tiệc đính hôn chấm dứt, Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành đổi quần áo, tề liệt nằm trong phòng bẽ ngón tay.

Đúng lúc này, có người tới gõ cửa.

"Ý Ý tiểu thư."

A di đẩy cửa ra, sắc mặt có chút hoảng.

"Con có nhìn thấy Mân Văn tiểu thư không?"

Tiền Ý Ý sững sốt.

"Không phải cô ta ở trong phòng mình sao?"

"Không có!"

A di nóng nảy: "Lúc hai đứa trao nhẫn, có người đi lên đây, di không chú ý tới là ai, vừa quay đầu liền phát hiện cửa phòng Mân Văn tiểu thư đã được mở. Mà Mân Văn tiểu thư lại không thấy đâu nữa!"

Tâm Tiền Ý Ý trùng xuống.

Nửa ngày sau, cô thông thả nói ra: "Tìm cô ta đi."

Rốt cuộc là ai đi mở cửa cho Tiền Mân Văn đây?

- - - - -

Shmily: Tội nghiệp ông bác cả dễ sợ! Có thằng cháu nổi loạn ngằm~

Nếu không có gì thay đổi thì tuần sau chúng ta sẽ phải chào tạm biệt Lương ca và tiểu Ý Ý rồi đó! Buồn dễ sợ buồn TT. Muốn có ngoại truyện về tiểu thúc đẹp trai mà mẹ tác giả chả viết~ Khóc một dòng sông.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138

Editor: Shmily

Nhớ vote nha các tình iu ~

Tiền Mân Văn là muốn gây chuyện, trước đó cô ta bị tiểu thúc nhốt lại, vốn hần muốn đợi bữa tiệc này kết thúc sẽ tới hỏi cô ta xem trong tay cô ta đến cùng đã nắm được thứ gì mà có thể tới đây uy hiếp Tiền Ý Ý. Không nghĩ đến vừa mới kết thúc buổi tiệc, Tiền Mân Văn đã không thấy tăm hơi.

Khách mời cũng đã lần lượt rời đi, trong biệt thự chỉ còn lại vài người giúp việc và nhân viên ở lại quét dọn, vài trợ lý đều bận rộn chạy khắp nơi tìm người.

Những người bên Lương gia đều không bị chuyện này kinh động tới, biết chuyện này cũng chỉ có Tiền Thiếu Trầm và Tiền Ý Ý.

"Chị dâu! Chị dâu!"

Lương Tư Nguyên cầm điện thoại gõ cửa phòng Tiền Ý Ý, bộ dáng vội vội vàng vàng.

"Không xong rồi! Chị mau xem weibo này!"

Weibo?

Tiền Ý Ý không chơi weibo, cho nên cũng sẽ không có tài khoản webo. Cô dùng là dùng tài khoản của Lương Tư Nguyên để xem cái hot search này.

#Dưỡng nữ của Tiền gia.

Từ khóa này nằm chiếm chế trên đầu bảng tin.

Nhìn thấy cái từ khóa này, Tiền Ý Ý cơ hồ là cau mày ấn mở.

Chủ tài khoản đăng bài viết này có ID là "Tiểu nha đầu Tiền gia", trước đó không lâu liền đăng một bài viết cùng vài bức ảnh chụp liên tiếp lên.

Còn chưa có mở bài viết ra đã có thể nhìn thấy có mấy ngàn lượt like và bình luận rồi.

Cái ID "Tiểu nha đầu Tiền gia" này, trừ Tiền Mân Văn ra thì chẳng còn ai nữa.

Cô ta vẫn là lấy lại được điện thoại, làm việc không nên làm.

Tiền Ý Ý hít sâu một hơi, ấn mở bài viết.

Mở đầu bài viết là từ lúc hai người bị bẻ nhảm, ngôn từ đều là đứng trên lập trường của Tiền Mân Văn. Từ góc độ của cô ta, tự thuật lại rằng dưỡng nữ chỉ là một người thay thế vị trí của cô ta, đoạt đi gia đình của cô ta, thừa kế tài sản của cô ta, còn bảy đủ trăm phương ngàn kế chen ép cô ta, cuối cùng có ý đồ độc ác muốn đuổi cô ta ra khỏi nhà.

Cái tài khoản này đã hoạt động từ rất lâu, kéo xuống bên dưới một chút, cơ hồ trong khoảng 1 năm đổ về đã thường thường đăng một ít bài viết về mình và đứa em gái nuôi.

Những bài viết trong một năm này trở thành chứng cứ có lợi nhất cho cô ta.

Còn có một cái video.

Video chỉ có thời gian 10s, góc độ là từ cửa sổ phòng Tiền Mân Văn nhìn ra.

Sân cỏ bên dưới, tân khách mặc lễ phục, bùng rượu Champagne trò chuyện, mà góc độ ống kính chuyển một cái, chính là cái cửa sổ bị khóa chặt.

Chủ tài khoản ở cuối bài viết còn dùng giọng điệu tuyệt vọng nói: "Rõ ràng tôi mới là con gái của bọn họ, thế nhưng lại phải sống dưới bóng của em ấy, giống như là một tội nhân vậy. Tôi giống như là vật cản, phá hoại gia đình của bọn họ, bị bài xích ở bên ngoài, bị nhốt bên trong căn phòng nhỏ này, nhìn bọn họ vui đùa, lòng tôi thật sự như đang rỉ máu."

"Tôi vốn định thay em ấy che dấu thân phận, thế nhưng em ấy lại chưa từng vì tôi mà suy nghĩ qua. Tôi vô tư như vậy, chỉ muốn ích kỷ một lần mà thôi."

"Đứa em gái nuôi này cùng tôi bị ôm sai nguyên nhân chính là do mẹ ruột của em ấy. Năm đó bà ấy mới chỉ có 16 tuổi, 15 tuổi đã cùng con đồ ở trường học kết giao dẫn đến việc mang thai ngoài ý muốn, gã côn đồ từ bỏ bà ấy, bà ấy lại lựa chọn bệnh viện tốt nhất ở Hải thị, đồng thời lợi dụng việc mình không có người thân, chỉ là một cô nhi, tuổi tác còn nhỏ, lại có thân phận đáng thương, để bệnh viện miễn phí đỡ đẻ cho bà ấy, cuối cùng lại khiến tôi và em ấy bị đánh tráo..."

"Có lẽ ngay từ ban đầu, là tôi đã quá ngu ngốc, quá ngu ngốc nên mới có thể ở trên trận tỉ thí này triệt để thua trận."

"Tôi sẽ rời đi, chúc cho bọn họ hạnh phúc."

Bài weibo này cơ hồ là đem sự tuyệt vọng của một cô gái bộc lộ ra hết, khiến cho những người xem được nó đều không nhận được vì cô ta mà trút giận.

[Đây là cái loại gia đình gì? Cha không đau, mẹ không thương, thân nhân đều bị người khác đoạt đi?]

[Quá đáng thương rồi, rõ ràng hết thảy đều là của mình lại còn bị người khác hãm hại.]

[Địch mợ, cái con em gái nuôi kia đúng là không biết xấu hổ, cũng cùng một dạng với mẹ ruột cô ta thôi! Tám phần cũng chẳng phải loại gì tốt!]

[Khi dễ một đứa con gái vừa mới trở về thì tính là cái gì, người ta cùng người nhà không có nhiều thời gian ở bên nhau còn không phải bởi vì bị cô ta chiếm lấy sao?! Chính mình đính hôn tiêu tiền chơi cho sướng vào, người ta là con gái ruột lại có loại đãi ngộ gì, cô ta có thấy được không!]

[Lặng lẽ nói một tiếng, tôi đại khái có thể đoán được là người nào rồi đấy. Cái Tiễn gia này chắc là Hải thị thủ phủ đi. "Tiểu nha đầu Tiễn gia" này là thân nữ nhi QMW vừa mới được nhận về năm ngoái, em gái nuôi chính là QYY?]

[Lâu trên có cái suy đoán gì sao?]

[Thủ phủ đó, tra một chút liền biết gia sản của người ta là loại cấp bậc nào rồi. Cái con ả người ngoài kia thật quá chiếm tiện nghi rồi, đúng là khiến người ta khó chịu.]

[Tiền nhiều như vậy lại đi cho một ngoại nhân, sao không đi quyền góp ủng hộ cho người nghèo đi? Tiễn gia đúng là mất mủ mà!]

[Nếu như là QYY thì hình như đây là người nằm trong top 50 ở Hải thị trong kỳ thi đại học lần này thì phải?]

[Tôi biết bạn trai của cô ta, thủ khoa đại học năm nay!]

[Thành tích học tập tốt như vậy sao? Thế còn chủ bài viết thì sao?]

[Hmmmmmm, không biết.]

[Thành tích thì liên quan gì chứ! Chủ bài viết sống ở cái loại hoàn cảnh này, học không tốt cũng là chuyện bình thường! Tài nguyên của mình đều bị đoạt mất, không có một hoàn cảnh học tập tốt thì làm sao có thể so được với tên trộm kia!]

[Hon nữa loại người như thế này, ai biết là cô ta tự mình thi hay là như thế nào đâu, vạn nhất đằng sau có cái gì...]

[Tôi làm chứng, nguyên lai là thành tích của QYY kia rất kém cỏi, tổng điểm các môn cộng lại cũng chỉ hơn 200, hiện tại thi được vào top 50 ở Hải thị, không biết là đi chép bài ai đấy.]

[Những kẻ có tiền đều giẫm lên quy tắc hết!]

[Đề nghị điều tra cái Tiễn gia này, nhân phẩm đều chẳng ra gì cả, phỏng chừng cũng có vấn đề gì đó.]

[QYY kia được trường nào tuyển chọn, đến thời điểm đó lại điều tra trường học đó!]

Cộng đồng mạng bị một bài viết kia của Tiễn Mân Văn dẫn theo tiết tấu, toàn bộ đều bắt đầu công kích Tiễn Ý Ý.

Kẻ có tiền, đại tiểu thư hào môn thế gia, lại bị một đứa con gái có thân phận kém cỏi chiếm lấy vị trí vốn có, hon nữa lại tổ chức một bữa tiệc đính hôn xa hoa, thi đại học lấy được thành tích xuất sắc, đây cũng đủ để cô trở thành trung tâm công kích.

Xuất sắc, ưu tú hơn so với người khác, có tiền, những thứ này ở trong lòng một số người chính là nguyên tội (Tội danh vốn có), chỉ cần cô đứng ở đó thôi cũng làm cho người ta không vừa mắt.

Tiền Ý Ý cứ như vậy bị trúng đạn.

Bài viết kia bị mua hot search nên đứng ở trên đầu bảng tin. Một tài khoản weibo không có đến mấy trăm người theo dõi, không có khả năng trong nửa tiếng đồng hồ có lưu lượng người xem bạo phát như vậy.

Hiện, tài khoản weibo này đã khiến cho không ít người chú ý, nhất là khi biết người được ám chỉ đằng sau chính là Hải thị thủ phủ Tiền Thiếu Trầm thì người vây xem náo nhiệt càng nhiều hơn.

Tiền Ý Ý lướt nhanh một lượt, thờ ra một hơi.

"Cô ta đúng thật là..."

Không biết nên nói như thế nào nữa, Tiền Mân Văn thật sự cho rằng cứ ở trên mạng là sẽ không ai biết cô ta thuận miệng nói bậy hay sao?

Còn có, cô ta chửi bới người mẹ thân sinh của cô, nhưng thứ này đều là thứ Tiền Mân Văn không nên chạm vào.

Tiểu thúc cũng rất nhanh biết tới chuyện này, trợ lý của hắn đã bắt đầu liên hệ đoàn đội tiến hành xử lý.

Hiện tại cái bài viết này được treo trên đầu hot search, trực tiếp gỡ bỏ bài hot search này rõ ràng là càng làm cho người ta nghi ngờ, đoàn đội chỉ có thể từ một góc độ khác chuyển hướng hot search.

[Tổ người ta lại còn đi viết tắt? Nói thẳng nhé, chủ bài viết gọi là "Tiểu nha đầu Tiền gia", đây có phải là Tiền Mân Văn của lớp 12 nhất ban Nhất Trung hay không? Nếu như tôi nhớ không nhầm thì năm ngoái cô cũng bới vì vụ oan bịa đặt cho người khác nên bị trường học xử phạt thì phải?]

[Những bạn khác của lớp 12 cũng nói một câu, bài viết mà Tiền Mân Văn đăng lên tốt nhất là đừng tin. Lúc trước tôi cũng tin sái cổ, sau đó lại vị và mặt sưng phù.]

[Đừng có tin mấy thứ này, loại lời nói dối nhảm nhí như vậy, một cái dấu chấm câu cũng chẳng có cách nào tin được.]

[Tài khoản weibo của lầu trên đều chia sẻ nội dung vừa thi đại học xong, hắn cũng vừa là thí sinh tham gia thi đi nhỉ? Sao sao, còn có chuyện gì khác không?]

[Tôi trực tiếp chỉ tên nói họ nha! Tiền Mân Văn, cô lúc trước tiêu tiền thu mua các học sinh khác xa lánh Tiền Ý Ý, chuyện đó cô có còn nhớ rõ không? Bởi vì cô mà hai học sinh đã phải nghỉ học, cô đã hủy đi tương lai của bọn họ rồi đấy!]

[Không chỉ có hai người đó đâu, tôi là học sinh nhất ban đây, trong đó còn có lớp phó lớp tôi nữa...]

[Xem xong tài khoản weibo của Tiền Mân Văn, tôi chỉ muốn nói một câu, cô có bệnh thì nên đi chữa sớm sớm một chút. Điều ngòi đó ảo tưởng cái vẹo gì vậy. Cô là loại người như thế nào, bọn tôi đều biết. Tiền Ý Ý đã sớm chẳng còn quan hệ gì với cô nữa, là cô mãi không buông tha cho người ta mới đúng chứ? Gấp gáp đi nhờ người khác vả mặt cho đã, cô đúng là nhàn quá hóa rồ rồi.]

[Ây da ây da... tôi còn nghe được một chuyện này, cha tôi nói, Tiền Mân Văn trộm 100 vạn trong nhà cho bạn trai của cô ta, khiến cho cha cô ta tức đến hộc máu phải vào viện nằm. P/s: Cha tôi xem như là đối tác mới của Tiền gia đi, tin tức đảm bảo đúng 100%]

[Bạn trai cô ta có phải YYN hay không? Chính là đứa con trai kia của Điều Viễn mới bị bắt ư?]

*YYN: Điều Nhất Nam.

[Tôi đi điều tra Tiền Mân Văn một chút, hình như là cô ta vẫn luôn nhắm vào cô con gái nuôi kia, người ta tránh cũng không tránh được, còn âm ỉ qua vài lần nữa. Năm nay mới thấy an tĩnh lại.]

[Hôm nay là tiệc đính hôn của dưỡng nữ đúng không? Cô ta thế nhưng thật ghê tởm, cố ý âm ỉ ra loại chuyện này khiến cho một nhà người ta ngột ngạt.]

Cư dân mạng chỉ là một đám gió chiều nào theo chiều đó mà thôi. Cứ cung cấp cho họ một ít tin tức là họ sẽ lập tức tin ngay.

[Nhanh như vậy liền đảo lộn rồi sao?]

[Sợ hãi quá vậy...]

[Chứng cứ của tài khoản weibo một năm nay các người cũng không tin, chỉ tin những lời nói đó? Nhìn là biết bịa đặt rồi!]

[Lầu trên, tôi là học sinh lớp 12 của Nhất Trung, anh xem tôi dùng weibo cũng sáu năm rồi, tin tức gì đều thấy được hết, anh cảm thấy tôi là đang bịa đặt hay là cô ta cố ý chuẩn bị nước bẩn hắt lên người người ta đây? Đừng tưởng rằng cô ta không ra mặt thì tôi cùng bạn học của cô ta không biết cô ta làm gì một năm qua.]

Dư luận trên mạng đang ở mức không chế được, trợ lý đang bắt đầu ra tay tìm Tiền Mân Văn.

Còn có camera của biệt thự, nhìn một chút xem rốt cuộc là ai đã đem Tiền Mân Văn thả ra.

Tiền Ý Ý cũng đi theo xem camera.

Thời điểm cô được tiểu thúc đưa xuống lầu, ở phía sau Lương Quyết Thành có một bóng người đi ngang qua.

Tiền Ý Ý hơi mờ to mắt.

Sao lại là hắn?

Trợ lý nhìn thấy liền nói: "Ý Ý tiểu thư, vị này là Lệ tiểu thiếu gia Lệ Tuần, hắn cùng với Mân Văn tiểu thư hình như là có quen biết."

Thật sự là có quen biết, thế nhưng Lệ Tuần đã nói trước mặt cô, hắn không có quan hệ hòa hợp với Tiền Mân Văn.

Tiền Ý Ý xác định là hắn liền lấy ra di động của mình.

Chuyện này đã không còn đơn giản như vậy.

Nếu như nói chuyện Tiền Mân Văn làm chỉ có người trong nhà biết thì cũng không xảy ra chuyện gì quá lớn. Thế nhưng cô ta đã nháo lên đến trên hot search weibo rồi, người xung quanh đều ở đây nghị luận âm ỉ, nói không chừng tân khách vừa mới tham gia tiệc đính hôn vừa ngồi vào trong xe cũng bắt đầu vây xem thảo luận chuyện này.

Tiền Thiếu Trâm đi tìm lão gia tử, mà Tiền Ý Ý thì liên lạc với Lệ Tuần.

Lệ Tuần nghe điện thoại rất nhanh, hắn không có đi, vẫn ở trong đình viện.

Tựa hồ là sớm biết mình sẽ bị tìm tới, hắn đã chuẩn bị xong tất cả.

Tiền Ý Ý đổi một bộ váy ở nhà, hẹn gặp Lệ Tuần ở trong phòng họp nhỏ.

Lệ Tuần năm nay 15 tuổi, sau khi thi xong liền lên cấp ba.

Hơn nửa năm không gặp, Lệ Tuần lại cao hơn một chút, thoát nhìn không còn dáng vẻ non nớt của đứa nhỏ nữa.

Tuy rằng hắn vốn đã không còn là đứa nhỏ.

"Rất ngạc nhiên tại sao tôi lại giúp Tiền Mân Văn?"

Lệ Tuần ngồi đối diện Tiền Ý Ý, giống như là bằng hữu cùng cô nói chuyện phiếm, không có một chút bộ dáng giống như người vừa làm ra mọi chuyện khiến người ta đau đầu.

Tiền Ý Ý hơi trầm mặc.

Cô không biết Lệ Tuần có ý gì.

Trước đó rõ ràng hắn nói hắn với Tiền Mân Văn có thù, không còn bất cứ quan hệ tình bạn nào, mà hắn cũng đích xác là làm như vậy. Vậy thì tại sao bây giờ hắn lại làm ra loại chuyện này?

Tiền Mân Văn làm ra chuyện này đối với toàn bộ Tiền gia, đối với tiệc đính hôn của cô, tất cả đều không tốt đẹp gì.

"Ý Ý tiểu thư, cô không nhận ra rằng mình quá mức nhường nhịn không phải một chuyện tốt sao?"

Lệ Tuần cười: "Lúc này mà không để cô ta làm ra chút chuyện khiến người Tiền gia không chịu được thì cô ta sẽ còn làm ra nhiều chuyện khiến người khác ghê tởm hơn nữa."

"Một lần, hai lần, một năm lại thêm hai năm?"

"Cô chẳng lẽ còn muốn nhìn cô ta cả một đời?"

"Ý Ý tiểu thư, cô có lẽ cảm thấy cô ta là huyết mạch của Tiền gia nên cô không thể làm gì, thế nhưng cô nghĩ lại mà xem, cô thật sự muốn để cô ta tiếp tục hồ nháo như vậy sao?"

Tiền Ý Ý ngược mắt.

"Anh là... có ý?"

Lệ Tuần không phải là vì lên có giao tình với Tiền Mân Văn mà làm ra chuyện này. Hắn thả cô ta đi là để cho cô ta một kích trí mạng nhất.

Tiền Ý Ý im lặng thờ dài.

Bởi vậy, vô luận là ông nội hay tiểu thúc cũng sẽ không nuông chiều đối với loại chuyện này của Tiền Mân Văn.

Lệ Tuần thành công đạt được mục đích khiến Tiền Mân Văn biến mất khỏi trong giới của hắn.

"Phải, là tôi cố ý."

Lệ Tuần trực tiếp thừa nhận.

"Nếu các người vẫn tiếp tục đem cô ta giam lại, đợi về sau mà xử lí, cuối cùng cũng chỉ là nhẹ nhàng băng quơ. Chỉ có làm như thế kia mới để cho tất cả mọi người đều biết, cô ta là cái dạng gì, làm cái gì. Tiền gia... Tiền lão gia tử, Tiền tiên sinh mới có thể buông tay cô ta."

Tiền Ý Ý nghe rõ.

"... Rốt cuộc là vì cái gì, mới khiến cho anh hận cô ta như vậy?"

Lệ Tuần cười nhạt.

Hắn đứng dậy đi ra ngoài.

"... Một cái mạng."

Hắn đóng cửa lại, âm thanh rất nhẹ vang vọng vào tai Tiền Ý Ý.

"Là cô ta nợ tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139

Editor: Shmily

Vote để ủng hộ Thành ca và Ý Ý nha~

Giữa tháng 7, giấy báo trúng tuyển đều được gửi về.

Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành thành cô thi vào đại học A, 25/8 sẽ nhập học.

Đồng dạng, nhóm bạn của cô cũng đều nhận được giấy trúng tuyển.

Mà Tiền Ý Ý với Lương Quyết Thành còn đang suy xét việc ra ngoài chơi.

Từ bây giờ đến lúc nhập học còn có một tháng, sau khi tựu trường liền không có thời gian thơi thái để nghỉ ngơi, cho nên hiện tại vẫn muốn nghỉ ngơi thật tốt trước đã.

Nếu mà không ra ngoài chơi, cả ngày chỉ ở trong nhà làm cá muối, vậy thì chẳng khác gì lúc còn đi học cả.

Cái cách nói này chiếm được tất cả sự đồng ý trừ Lương Quyết Thành.

Anh không quá muốn đi ra ngoài, anh là muốn cùng Tiền Ý Ý ở nhà mỗi ngày cho tới hết tháng.

Thế nhưng anh lại không nói nên lời.

Nói như thế nào đây? Nói Ý Ý, em xem chúng ta có phải nên tiến hành một chút việc tình thú của vợ chồng chưa cưới hay không? Ví dụ như về vấn đề chất lượng thân thể chẳng hạn?

Điểm ấy tâm tư của anh từ sau khi thi đại học vẫn luôn kéo dài tới tận bây giờ, muốn muốn muốn, thế nhưng lại không nói thành lời được.

Tiền Ý Ý là một cô gái, lại càng sẽ không chủ động nhắc tới loại chuyện này.

Vậy là mỗi ngày anh đều lặp đi lặp lại mấy chuyện.

Anh dậy sớm hơn Tiễn Ý Ý, thời điểm cô rời giường sẽ đứng ở trước cửa phòng đợi cô, vẫn luôn ở bên cô cả ngày cho đến tận buổi tối ngủ mới chủ động tắm rửa thay áo ngủ, ôm gối đứng chờ ở trước phòng Tiễn Ý Ý.

Tiến Ý Ý có đôi khi sẽ ôm ấp anh ngủ, đôi khi lại hôn hôn vài cái, thế nhưng nhiều hơn thế lại không có.

Người mới trưởng thành 19 tuổi tỏ vẻ, không đủ, như thế nào cũng không đủ.

Anh muốn rất nhiều thứ, thế nhưng lại chẳng thể nói ra.

Nhưng nếu như một tháng này có thể đều cùng cô ở trong nhà, chắc chắn là có thể ám chỉ thành công.

Còn nếu như đi ra ngoài chơi, vậy quá bất tiện rồi.

"Lúc tới đó chúng ta có thể đi ra biển lướt sóng, buổi tối nằm ngủ trong lều trại, ngắm sao trời?"

Tiến Ý Ý nằm trên ghế salon, hai chân gác lên bàn trà.

Cô đang gọi điện thoại cùng Tô Á Na trò chuyện khi thế ngất trời, nói đến chỗ vui vẻ liền ha ha ha cười lớn.

Tiến Ý Ý mặc váy ngủ màu hồng nhạt, cổ áo hơi trễ xuống, để lộ một bên vai, thời điểm cô cười đến ngửa mặt, từ góc độ của Lương Quyết Thành nhìn qua có thể thấy được dây áo lót mỏng hồng của cô.

Anh chuyển tầm mắt qua chỗ khác, không có tiếp tục nhìn.

Chẳng qua bỗng nhiên nghĩ đến, ra ngoài chơi tựa hồ cũng không tệ cho lắm.

Lương Quyết Thành thuyết phục chính mình, thời điểm Tiễn Ý Ý đưa ra ý kiến ra ngoài chơi, anh liền lập tức đồng ý, giống như người khẳng định nhất quyết không chịu đi lúc trước không phải anh vậy.

Ra ngoài chơi vốn là một đám người đi với nhau.

Chờ mua xong vé máy bay, đặt xong khách sạn, bọn họ ăn ý tách khỏi Tiễn Ý Ý cùng Lương Quyết Thành.

Thời điểm chạm mặt ở sân bay, Tô Á Na còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Chúng ta nói ra ngoài chơi, thế nhưng không có nói là cùng nhau đi chơi nha!"

"Đôi tiểu tình nhân các cậu tự mình chơi đi, cầu độc thân như bọn tớ chơi với nhau được rồi."

Tô Á Na sau khi tốt nghiệp được hai tháng liền chuyển biến rất nhiều. Cô ấy lúc còn ở trường vẫn luôn thu liễm hết thảy hào quang, sau khi rời khỏi trường liền bộc lộ hết ra.

Cùng những cô gái ở trong nhóm khiêu vũ thay đổi cách ăn mặc, hiện tại hình tượng của Tô Á Na ở bên ngoài đã triệt để thay đổi, là người dẫn đầu xu hướng chụp ảnh thời trang cho các bạn nữ.

Về mặt cô ấy tràn đầy ý cười, lúc nói tới mấy từ "cầu độc thân" liền rất tùy ý.

Tiến Ý Ý từ thái độ của cô ấy chỉ có thể lấy được một tin tức.

Bây giờ Tô Á Na còn chưa có đối tượng hẹn hò.

Tiến Ý Ý không dấu vết nhìn sang Nhâm Kha ở bên cạnh cô ấy.

So với Tô Á Na, Nhâm Kha thay đổi còn lớn hơn.

Hắn đổi sang dùng kính sát tròng, thân hình cũng cao lên không ít, đơn giản mặc áo T-shirt cùng quần bò, dựa vào dáng người tập luyện nhiều năm đều có thể hấp dẫn những cô gái đi ngang qua, lại càng không nói gương mặt kia của hắn cũng không tệ.

Hai người này đứng chung một chỗ, nhìn cũng rất xứng đôi.

Chu Tam với Tại Tiểu không phải đi hai người nữa, bọn họ mỗi người còn phải xách theo một cô em họ, về mặt cười không nổi nữa.

Tô Á Na còn nhún nhún vai.

"Đi với các cậu chắc chắn là sẽ không gặp được chuyện gì thú vị hết. Tớ cảm thấy sau khi tách ra, không chừng có thể gặp được một tiểu ca đẹp trai

thì sao."

"Có cậu ở đây chẳng ai dám tới gần tớ cả, có Lương ca ở đây, những tiểu ca ca khác cũng không dám tới gần. Cho nên Ý Ý nha, chúng ta tách ra mới là chuyện tương đối tốt."

Tiền Ý Ý không biết nên khóc hay nên cười.

Cái cách nói này ngược lại là rất có ý tứ, cô cũng không nói gì thêm.

Nhóm người chia làm hai đội bay hai chuyến cách nhau nửa giờ, chờ Tiền Ý Ý tới nơi, bọn người Tô Á Na đã sớm đến khách sạn sắp xếp xong cơm trưa.

Thời gian nghỉ hè, người ở đây rất đông.

Ngày thứ nhất, Tiền Ý Ý không tính toán xuống nước, mặc một cái áo ngắn tay với quần đùi, đội mũ, cùng Lương Quyết Thành ra khách sạn đi dạo quanh bờ biển.

Thời gian lúc này là vừa vặn, qua thời điểm đông người tới, cho nên người ở trên bãi cát cũng không nhiều.

Tiền Ý Ý mang một đôi dép lê, từng bước in dấu chân lên cát, ở bên cạnh dấu chân của Lương Quyết Thành, dấu chân của cô nhìn khéo léo khả ái hơn nhiều.

"Đã lâu rồi không thoải mái như vậy."

Tiền Ý Ý cảm khái.

Từ đầu năm tới giờ, cô đều phải gồng mình học để thi đại học, toàn thân căng thẳng chẳng có lúc nào được nghỉ ngơi.

Chỉ có thời điểm đi chơi như thế này mới có thể cảm giác được thì ra cuộc sống vẫn còn có thể nhẹ nhàng như vậy.

"Đúng vậy."

Lương Quyết Thành có chút không yên lòng.

Tầm mắt của anh rơi vào xa xa.

Nói là ít người, thế nhưng cũng chỉ coi là ít hơn so với lúc đông người nhất mà thôi. Bây giờ ở trên bờ cát cũng không thiếu những đôi tình nhân.

Bọn họ xuống nước, mặc đồ bơi, tận lực phóng thích nhiệt tình của mình với sóng biển.

Tiền Ý Ý phát hiện Lương Quyết Thành không yên lòng, cô đưa mắt nhìn theo anh, vừa nhìn, ánh mắt liền trùng lớn.

Này này này?

Sao anh lại nhìn một đại mỹ nữ lưng trần thế kia?

Cô híp mắt nhìn kỹ một chút, ánh mắt dừng ở trên người đại mỹ nữ người Tây kia, sau đó cúi đầu nhìn chính mình.

A?

Lương Quyết Thành đag nhìn tiểu tỷ tỷ người Tây khác?

Sao có cảm giác không khoa học vậy?

Tiền Ý Ý cảm thấy không có khả năng nha.

Anh là đang nhìn nữ nhân sao?

Khẳng định là anh đang để mắt tới cái gì mà cô không biết tới.

"Anh nhìn cái gì vậy?"

Tiền Ý Ý bỗng nhiên lên tiếng, dọa Lương Quyết Thành hoảng sợ.

Anh lập tức chặn tầm mắt của Tiền Ý Ý.

"Không có gì."

Anh hơi giọng gạo chuyễn đề tài.

"Chúng ta đi bên nào?"

Không đúng.

Tuyệt đối không đúng.

Tiền Ý Ý nheo mắt, Lương Quyết Thành đang có chuyện gạt cô.

Chẳng lẽ nói, anh thật sự vừa mới nhìn mỹ nữ người Tây nóng bỏng kia?

"Em vừa mới nhìn thấy anh đang nhìn cô gái kia."

Tiền Ý Ý cũng nói thẳng ra, chỉ cho Lương Quyết Thành nhìn.

"Đó, anh là đang nhìn eo, hay là nhìn ngực cô ấy?"

Lương Quyết Thành nhìn theo ngón tay của Tiền Ý Ý chỉ, là một cô gái có dáng người rất tốt.

Nhưng thật đáng tiếc, mới này anh mới không nhìn cô gái đó. Người anh nhìn là chàng trai đi bên cạnh cô gái.

Người đàn ông mặc quần hoa, mới từ cửa hàng tiện lợi gần đó đi tới, đưa cho cô gái kia một cốc nước dừa, đồng thời cầm trong tay thứ gì đó nhét vào trong túi quần.

Thị lực của anh rất tốt, liếc mắt liền nhìn thấy bao bì của món đồ đó.

Lúc trước anh cũng từng xem trên mạng không ít sản phẩm cùng loại, nhìn một chút liền biết, đó là đồ dùng riêng tư.

Chẳng qua là anh có chút buồn bực, vì cái gì mà đi ra đây bơi còn phải mua cái thứ này? Càng khó hiểu là, vì cái gì mà ở gần bãi biển lại có bán cái thứ này?

Cái này có thể nói cho Tiền Ý Ý sao?

Đương nhiên không thể!

Anh nói cho cô biết anh đang nhìn cái này, Tiền Ý Ý có thể sẽ nghĩ nhiều, xem anh như...

Nhưng nếu như không nói, cô có thể hay không cho rằng anh đang nhìn cô gái kia?

"Anh nhìn... nhìn người đàn ông bên cạnh cô ta."

Lương Quyết Thành hơi do dự, "Hắn tập thể hình rất tốt, cơ bắp đều không tệ."

Tiền Ý Ý lập tức tin.

"Vậy à, nhưng cơ bắp của anh nhìn đẹp hơn."

Tiền Ý Ý thuận miệng nói.

Lương Quyết Thành từ nhỏ đã theo sư phụ ở võ quán luyện võ, dáng người cùng đường cong đều thuộc hàng cực phẩm, cơ bắp không phải là cái loại đồ đồ kia, thể nhưng sờ lên có cảm xúc rất tuyệt.

Lương Quyết Thành dừng chân.

Anh nghĩ một lúc, thấp giọng hỏi: "... Kia, em có muốn sờ không?"

Lương Quyết Thành liếm liếm góc môi.

"Anh có thể cho em sờ."

Tiền Ý Ý đứng ở đó nhìn Lương Quyết Thành, trong ánh mắt có thứ gì đó không nói rõ được.

Cô cảm thấy, người này đang câu dẫn mình.

Xem anh nói gì kia.

Cho cô sờ sờ cơ bắp nha.

Đó là thứ có thể tùy tiện sờ sờ sao?

Vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao?

Vẫn là nói, sao có thể ở chỗ này sờ được?

Tiền Ý Ý nhìn chằm chằm bạn trai nhà mình.

Tổng cảm thấy, từ lúc đính hôn xong, anh càng ngày càng... phóng túng?

Tiền Ý Ý nghĩ lại mình một chút.

Là cô bình thường quá ủy khuất anh sao? Không có mà, rõ ràng hai người mỗi ngày đều có ôm có hôn, sau một năm hẹn họ vẫn yêu nhau rất cuồng nhiệt mà ta.

Vẫn là nói, anh là đang mong đợi thứ gì sao?

Tiền Ý Ý thử thăm dò hỏi: "Kia... chúng ta về khách sạn có được không?"

Hồ hấp Lương Quyết Thành bị kiềm hãm.

"... Được."

Lúc này không phải là ra ngoài chơi sao, Tiền Ý Ý lại nói về khách sạn, có phải hay không..

Lương Quyết Thành nhớ lại xem gần đây mình có tập thể hình hay không.

Hắn là có, thời điểm có chút ý niệm không thể nói thẳng, anh sẽ thông qua việc tập thể hình để tiêu hao tinh lực.

Lương Quyết Thành chủ động hơn so với Tiền Ý Ý, cũng không muốn đợi ở bờ biển nữa, anh nắm lấy tay cô, im lìm hướng về phía khách sạn.

Tiền Ý Ý cảm thấy buồn cười.

Bạn trai của cô, đáng yêu muốn chết.

Cứ nghĩ như vậy sao?

Khách sạn ở đối diện biển, cách đó cũng không xa, hai người đi bộ một lát liền về đến nơi.

Lúc bọn họ trở về, vừa lúc gặp được Chu Tam với Tại Tiểu đi từ trong khách sạn ra.

Hai con hàng này ăn mặc chỉnh tề, bên cạnh có thêm hai cô em họ, hai người đó đang la hét muốn ăn hải sản.

"Lương ca!"

Chu Tam liếc thấy Lương Quyết Thành đi về khách sạn, trực tiếp nhảy qua bờ rào vào người anh, một tiếng một tiếng hô: "Cứu em với Lương ca!"

Tại Tiểu chậm rãi đi tới.

"Đừng quan tâm nó, nó muốn đi bar ấy mà."

Hai cô em gái muốn đi ăn, hai người làm anh trai chỉ có thể đi theo, thế nhưng Chu Tam lại biết một quán bar rất nổi tiếng ở chỗ này, tâm tâm niệm niệm muốn tới chơi.

"Lương ca, là anh em thì tôi giúp em với, anh đi trông hai đứa em giúp em, hay là đi quán bar với em đây?"

Chu Tam vui vẻ nói.

Lương Quyết Thành đen mặt đem người xách ra.

"Tôi đưa cậu đi gặp Mạnh Bà*."

Tiền Ý Ý ở phía sau... Phốc.

* Ý anh Thành là đưa Chu Tam xuống Hoàng Tuyền (Nơi ở của Mạnh Bà) ấy. Tức là cho hắn đi chết nha.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 140

Editor: Shmily

Cầu vote như cầu người yêu ~

Hai cô em gái tuổi vẫn còn nhỏ, khó có thể được đi cùng hai ca ca đi ra ngoài chơi, đợi hai ca ca đi đại học hết, bọn họ muốn đi chơi cũng chỉ có thể đợi người nhà có thời gian rảnh. Cho nên vì chuyện này liền nghĩ mọi cách áp bức ca ca của mình, thừa dịp trong khoảng thời gian này chơi thật đã.

Họ không đơn giản chỉ muốn ăn quán này, còn muốn đi quán bar có tiếng nữa. Thế nhưng cho dù tuổi còn chưa đủ nhưng lòng đã tràn đầy dã tâm, không đơn giản chỉ là đi quán bar có tiếng mà còn muốn đi quán bar nào có mấy tiểu ca ca biểu diễn tiết mục thoát y ấy.

Kết quả là hai người kia vẫn không xoay chuyển được hai tiểu nha đầu này.

Hành trình được quyết định là đi quán ăn trước, sau đó liền tới quán bar, còn muốn đi hai quán, một quán bar có tiếng và một quán bar biểu diễn thoát y.

Lương Quyết Thành quyết định xong, sắc mặt vẫn thúi hết chỗ nói.

Anh nhìn lên bầu trời, bây giờ mới là hoàng hôn.

Lúc này đáng lẽ ra anh phải được cùng Tiền Ý Ý ở trong khách sạn, thảo luận một chút về chuyện cơ bắp mới đúng.

Ngày tốt cảnh đẹp, thời tiết lại dễ chịu như thế, đây còn là địa điểm dễ dàng khiến cho con người ta động tâm, nói không chừng từ cơ bắp có thể thảo luận tới phương diện khác thì sao?

Vạn nhất có thể mang đến cho anh một trải nghiệm cực kì tốt cũng nên?

Hiện tại lại phải đi bồi hai tiểu nha đầu này đi ăn hàng.

Cả một đường, Tiền Ý Ý đều ngồi chung một chỗ với Lương Quyết Thành, nhìn thấy anh như vậy cũng không nhịn được muốn cười.

Bạn trai của cô rốt cuộc là kiểu người ngốc nghếch nào vậy, vì cái gì mà lại canh cánh trong lòng loại sự việc này, một chút tâm tư đó không thể nhịn được sao? Tốt xấu gì cô vẫn là một cô gái nha, vẫn có thể nhìn rõ ý tưởng của anh.

Ừm, bây giờ còn không phản ứng lại nữa chứ.

Tiền Ý Ý chuyển hướng đề tài, nhắc tới chuyện lên đại học, Lương Quyết Thành rốt cuộc mới có thể dời lực chú ý đi một chút.

Năm thứ nhất của khoa chính quy không thể thuê phòng ở bên ngoài, bọn họ ít nhất phải ở trong kí túc xá một năm, tới năm thứ hai đại học liền mua một căn hộ ở gần trường, hoặc thuê một căn ở gần đó cũng được. Ba năm đại học sau đó liền có thể ở đó luôn.

Bây giờ còn chưa biết là mình có muốn học lên nghiên cứu sinh hay không, nếu như học lên nghiên cứu sinh thì thời gian ở đó cũng nhiều hơn.

Những thứ này đều là Tiền Ý Ý dùng đến để cố ý quấy rầy suy nghĩ của Lương Quyết Thành. Kỳ thật đều là những chuyện vô cùng xa xôi, không phải là chuyện nên tính ở thời điểm hiện tại, thế nhưng Tiền Ý Ý cảm thấy loại chuyện này nhất định có thể hấp dẫn lực chú ý của anh.

Mà đích xác chính là như thế thật.

Lương Quyết Thành thành công bị đề tài của Tiền Ý Ý là di dời lực chú ý, suy tư hồi lâu xem nên ở như thế nào, trong trường học ra sao, về sau thi hay không thi lên nghiên cứu sinh, còn có đủ loại chuyện khác.

Anh là một người có hành động vô cùng lợi hại, đầu óc xoay chuyển rất nhanh, rõ ràng chỉ là đề tài Tiền Ý Ý dùng để dời lực chú ý của anh thôi lại khiến anh nghiêm túc đến vậy, còn gửi cho cô mấy cái bản kế hoạch.

Tới quán ăn, Tiền Ý Ý còn đang ngồi chờ thức ăn mang lên liền thu được tin nhắn của Lương Quyết Thành, cô vừa mở ra đã lập tức tròn mắt.

Bạn trai của cô có phải... quá kích động hay không?

Hai cô bé kia bình thường đều kêu gào muốn giảm béo, muốn gầy, thế nhưng đến lúc thật sự ngồi vào bàn ăn, hai tay lại xoay tròn, miệng không ngừng

nhai, còn vung tay lên: "Cho thêm đĩa nữa đi ạ!"

Bốn nam sinh ăn cũng rất lợi hại, bên trong này cũng chỉ có Tiền Ý Ý và Tô Á Na ăn được ít mà thôi.

Hải sản có tính hàn, con gái ăn nhiều không tốt cho lắm, nhất là đối với những người bụng dạ yếu, ăn nhiều sẽ khiến dạ dày không thoải mái.

Tiền Ý Ý không ăn mấy, cô lướt tin nhắn Lương Quyết Thành gửi về kế hoạch của anh, vừa nhìn lại vừa thêm bớt một số thứ, bước đầu chuẩn bị tốt cho năm đầu tiên mình lên đại học.

Cô rất ít động đũa, thế nhưng trong bát lại không thiếu đồ ăn.

Chờ viết xong bước đầu của kế hoạch, Lương Quyết Thành liền bắt đầu đeo bao tay bóc vỏ cho Tiền Ý Ý.

Vỏ tôm, cua đều là do Lương Quyết Thành bóc, bóc xong liền đem thịt mềm bên trong ra đặt ở trước mặt Tiền Ý Ý.

Hai cô bé kia tự mình hưởng thụ sự thích thú khi phải tự mình bóc vỏ, chỉ có Tô Á Na mắt nhìn Tiền Ý Ý, cúi đầu bóc cua.

"Đề tôi."

Nhâm Kha xắn tay áo, nhận lấy phần càng cua bên cạnh Tô Á Na.

"Không cần."

Tô Á Na nghiêm mặt: "Không nhọc cậu bóc."

Tiền Ý Ý vừa cắn một miếng thịt cua, liền cắn thật ngẩng đầu.

Hai người ngồi đối diện cô... hình như còn chưa làm lành thì phải?

Này đã là lúc nào rồi..

Tiền Ý Ý không biết khuyên như thế nào, cũng không can thiệp, chính mình cúi đầu ăn phần của mình.

"Đề tôi."

"Cậu mau buông tay, tôi tự làm được."

"Đề tôi giúp cậu."

"Không khiến cậu."

Tiền Ý Ý ngẩng đầu.

Phát hiện, trên bàn trừ Tô Á Na và Nhâm Kha thì những người khác đều giống như cô, cúi đầu giả vờ như cái gì cũng không nghe thấy.

"A, con tôm hùm này đúng là con tôm hùm ngon nhất mà tớ từng ăn! Sao có thể ngon như thế chứ!"

"Con cua này lớn lên thật xinh đẹp, tớ cảm thấy lên hình sẽ rất đẹp!"

"Ăn ăn ăn!"

"Được, chúng ta tiếp tục ăn!"

Ngồi chung một chỗ lâu với Nhâm Kha và Tô Á Na, mọi người cơ bản đều cảm giác được một chút không khí không đúng giữa hai người.

Ở đây ai cũng là người thông minh, thành thành thật thật không can thiệp những người yêu nhau là tổ chất cơ bản, kỹ xảo giả vờ cảm xúc vào giờ khắc này cũng đạt tới đỉnh cao.

Một trận ăn hải sản tàn quét xong, trời đã tối.

Mà Tô Á Na với Nhâm Kha còn chưa có hòa hảo lại.

Đám người này về khách sạn đổi một thân quần áo thích hợp đi bar.

Tiền Ý Ý còn thật sự mang theo mấy bộ phù hợp với nơi này.

Một áo ba lỗ ngắn tay màu đen, một cái quần bò cạp cao, một đôi sandal màu đen, trang điểm một chút, thoạt nhìn không hề giống học sinh một chút nào.

Tô Á Na cũng ăn mặc gần gần như thế, mà hai đứa bé kia còn khoa trương hơn nhiều.

Không biết có phải là đã sớm chuẩn bị hay không mà hai đứa nó đều đội tóc giả, một đứa là tóc giả màu khói, một đứa là tóc giả màu xanh lam, trang điểm đậm, so với kỹ thuật trang điểm của Tiễn Ý Ý và Tô Á Na thì thành thực hơn rất nhiều, so với cái tuổi của hai đứa nó đúng là khác nhau một trời một vực.

Mà đồ mặc trên người thì càng thiếu vải hơn, áo hở vai dài qua hông, bên dưới để lộ ra cặp chân dài, trên mu bàn tay thậm chí còn dán mấy hình xăm màu mè.

Tiến Ý Ý và Tô Á Na, hai "lão trung niên" nhìn thôi mà cũng thấy lạnh.

Mà hai cô gái này vừa cùng mọi người tụ họp liền bị hai ca ca đen mặt xách gậy ném về khách sạn.

"Hai anh cũng ăn mặc như thế mà!"

Hai cô em gái còn la hét linh tinh với ca ca của mình, trải qua một phen tranh đấu, cuối cùng vẫn có thể giữ lại tạo hình của chính mình.

Tôn trọng cách ăn mặc của tiểu cô nương, tuy rằng điều này làm cho Chu Tam và Tại Tiểu tràn đầy không hiểu.

"Cậu nói xem, chỉ là đi bar chơi một chút, sao hai đứa chúng nó cứ nhất định phải mặc thành như vậy?"

Tiến Ý Ý đôi một góc độ.

"Hiện tại hai em ấy ăn mặc không giống với bình thường cũng tốt, ít nhất thì không có ai nhận ra mà."

Cái cách nói này ngay lập tức được chấp nhận.

Dù sao thì hơn kém một tuổi sở thích cũng không giống nhau nữa, hai cô bé này ăn mặc như vậy, nói không chừng là sở thích ở cái tuổi này thì sao.

Tiến Ý Ý nhìn thấy rất quen mắt, ngay từ đầu còn chưa phát hiện ra. Thế nhưng lúc đám người chuẩn bị đi vào bar, cô đột nhiên lại nhớ tới.

Đây không phải là cách ăn mặc của mấy thiếu nữ trong truyện tranh Nhật Bản sao?

Tiến Ý Ý khoác tay Lương Quyết Thành đi vào.

Tổng cộng có 8 người, vừa lúc có 4 nam 4 nữ, mỗi một cô gái lại có một chàng trai kèm bên cạnh, phòng cho có người gây rối tiểu cô nương.

Thời điểm này chính là lúc quán bar cuồng hoan nhất.

Ghế dài đều ngồi đầy người, các tiểu ca ca, tiểu tỷ tỷ được ở quầy bar liền ném mị nhãn ra xung quanh, chờ con mồi mắc câu. Mà ở trung tâm vũ đài lúc này đang cực kì nóng bỏng.

Cô gái kia mặc váy vô cùng ngắn, uốn éo cơ thể bày ra đường cong mỹ cảm, thanh âm khàn khàn cất lên bản tình ca mập mờ.

Thực âm ỉ.

Tiến Ý Ý rất ít khi tới những nơi như thế này, đối với những âm thanh ở đây trừ tò vò kính nể vẫn là kính nể.

Cô gắt gao ôm lấy cánh tay Lương Quyết Thành, tranh thủ không để bị lạc mất anh.

Xung quanh có không ít nam nhân đều đưa tầm mắt quét qua đây khiến cho lòng người không thoải mái.

Ở loại địa phương này, có không ít người đều cảm thấy đây là địa điểm đi săn vô cùng tốt, không ít người giống như là cõn hết toàn bộ lớp da bên ngoài vào ban ngày, tận tình phóng thích bản năng thú tính của mình.

Những cô gái xinh đẹp, những chàng trai soái khí đều là đối tượng săn tốt nhất.

Đám người mới đến này đều chờ thành mục tiêu.

Mấy cô gái đều rất xinh đẹp, nhưng người kia nhìn đẹp mắt nhất.

Mà chàng trai bên người cô cũng đồng dạng, soái đến mức khiến cho tâm người ta phải động.

Chỉ tiếc là hai người lại đang dính chặt lấy nhau.

"Anh, chưa có chỗ ngồi sao?"

Chu Tam dí trán em gái mình: "Không có."

Đến muộn quá, lại không đặt chỗ trước, chỗ ngồi ở đây đều đã đầy, bọn họ chỉ có thể đứng.

Mà người đứng cũng rất nhiều, có nơi còn chen lấn, có chỗ thì ít người hơn một chút.

Lương Quyết Thành ôm Tiễn Ý Ý vào trong ngực, vài người đều nhìn thoáng qua đây.

"Người anh em, em gái cậu cũng thật xinh đẹp nha."

Một nam nhân bụng ly rượu tới gần, đối với Tiễn Ý Ý và Lương Quyết Thành lộ ra tươi cười.

Ánh mắt hắn nhìn Lương Quyết Thành coi như là khách khí, sau khi chào hỏi xong mới đem ánh mắt dời tới trên người Tiễn Ý Ý.

"Em gái, hai người không có chỗ ngồi sao, bên kia của bọn anh rất lớn, nếu không em cùng anh trai qua đó ngồi?"

Không đợi Tiễn Ý Ý nói chuyện, cánh tay Lương Quyết Thành đã ôm chặt cô.

"Tôi là bạn trai của cô ấy."

Nam nhân kia cười nhạo.

"Hắc, người anh em, cậu không nói chúng tôi cũng hiểu mà, mới này còn nghe em cậu gọi cậu xong đó. Tiểu cô nương mới tới chơi nên còn ngỡ, đem anh trai biến thành bạn trai cũng là điều nên làm. A, tôi còn mang theo em gái nữa đó, nếu như đã cùng nhau ra ngoài chơi rồi thì cùng nhau đi."

Nam nhân kia nhìn Tiễn Ý Ý.

"Em gái cậu xinh đẹp thật, đích xác là nên giữ chặt một chút. Bất quá cũng không cần nhìn quá chăm chăm a, cũng trưởng thành hết rồi. Nếu là người trưởng thành, có chút lạc thú của người trưởng thành cũng là chuyện đương nhiên."

"Người anh em, nếu không thì vậy đi, tôi đem em gái mình cho cậu, cậu đưa em gái cậu cho tôi, chúng ta tự chơi phần mình có được không? Cậu thấy thế nào?"

Ánh mắt Lương Quyết Thành rét run.

Anh ôm lấy Tiễn Ý Ý, một tay nâng cằm cô lên.

Ngay sau đó, anh khom lưng cắn một cái trên môi cô.

Nửa ngày sau mới chậm rãi buông ra, lấy ngón tay lau một tầng thủy ý trên khóe môi cô, cười như không cười nhìn nam nhân kia.

"Anh vừa mới nói cái gì, lặp lại lần nữa?"

Nam nhân ghen hòng trên trời nhìn chăm chăm Tiễn Ý Ý.

Cô gái kia bị anh cắn một cái liền xấu hổ một cách rõ rệt, trên mặt hiện lên nét đỏ ửng, nhưng chỉ là cẩn thận kéo góc áo anh một cái, đối với việc anh đánh dấu ấn riêng lên môi mình cũng không có chút để ý.

Thì ra...

Ánh mắt nam nhân cổ quái.

"Hai anh em các người tự mình chơi đi, quấy rầy rồi."

Lương Quyết Thành: "..."

Tiến Ý Ý: "..."

Không xong, muốn cười.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171

Editor: Shmily

Hai "anh em" quay mặt nhìn nhau.

Có chút kích thích.

Tiền Ý Ý nén cười, sợ cô không cẩn thận bật cười, Lương Quyết Thành sẽ thật sự bỏ cô lại.

Đám người bọn họ cũng đều đã thành niên, có thể phóng túng bản thân một chút, ít nhất thì cũng được phép uống rượu.

Quán bar này khác với những quán bar khác ở chỗ, người pha chế rượu có tay nghề vô cùng đặc sắc.

Người đàn ông đẹp trai mặc tạp dề, trên cổ đeo một chiếc nơ màu đỏ, đứng ở trong quầy bar pha chế.

Động tác của hắn rất tiêu sái sạch sẽ, có rất nhiều cô gái vây xung quanh đó.

Không biết có bao nhiêu camera điện thoại nhắm vào hắn, người pha chế rượu thậm chí còn hướng về màn ảnh làm biểu tình câu người.

Tiền Ý Ý chen vào trong đám người, cuối cùng cùng với Lương Quyết Thành bưng được một ly Cocktail ép ra ngoài.

Cô nhìn trong chốc lát, người pha rượu kia xác thực rất đẹp trai, hai mắt ẩn chứa tình ý, lúc nhìn về phía người khác đều giống như là triển miên như nhìn thấy người yêu, khiến cho người ta mặt đỏ tim đập.

Người pha rượu nhìn Tiền Ý Ý, liền phát hiện dấu răng trên môi cô gái nhỏ này, cùng cậu thanh niên có tính chiếm hữu rất mạnh ở bên cạnh.

Cuối cùng liền cười cười pha chế cho hai người hai cốc.

Tiền Ý Ý chưa từng uống qua rượu ở quán bar, hoặc là nói, cô chưa từng uống rượu.

Cô nhấp một ngụm nhỏ, phát hiện khi rượu vào miệng còn mang theo một cổ vị ngọt.

Không giống như lời người ta nói rượu vô cùng cay, cái này cũng không có cảm giác cay nha.

Người diễn trên đài tận tình lắng lư, dùng thanh âm khàn khàn mập mờ hát lên, dưới đài là nhóm thanh niên nam nữ nhiệt tình giơ cao cánh tay, đung đưa theo tiết tấu của nhạc điệu.

Tiền Ý Ý bất tri bất giác uống hết một ly rượu.

Cô buông xuống cái ly không, chợt phát hiện bên người mình trừ Lương Quyết Thành ra, những người khác đều không biết đã đi nơi nào rồi.

"Em đi tìm Na Na."

Tiền Ý Ý ghé vào bên tai Lương Quyết Thành: "Không thấy cô ấy đâu."

Lương Quyết Thành nắm lấy cánh tay cô: "Anh đi với em."

Ở đây nhiều người lại ầm ĩ, thanh âm phóng túng cứ một đợt lại tiếp một đợt, nếu như không đứng chung một chỗ thì dù điện thoại có vang lên cũng không nghe được tiếng chuông.

Bây giờ mà tách ra, rất khó có thể tìm được nhau.

Tiền Ý Ý nghĩ như vậy cũng tốt, hai người đi cùng nhau ít nhất sẽ không bị lạc.

Hai người nắm tay đi ngược hướng đám người này vài bước.

Quá khó khăn.

Lúc này mọi người đều tập trung hướng tới vị trí sau lưng của bọn họ bước đi, đi ngược lại với bọn họ, không tránh khỏi việc chen chúc, đụng phải vai nhau, điều này cũng hết sức bình thường, thế nhưng Tiền Ý Ý lại bị người khác dẫm vào chân.

"A!"

Cô chợt phát hiện thân thể mình nhẹ bẫng.

Lương Quyết Thành đã đem cô ôm ngang lên.

Sau đó dưới tình huống bị anh ôm vào ngực, hơi điều chỉnh một chút liền để mông Tiễn Ý Ý ngồi ở trên cánh tay của anh, ngồi như vậy đỡ đựng phải người bên cạnh.

Tiến Ý Ý ôm cổ Lương Quyết Thành, mặt nóng rực lên.

May mắn là Tô Á Na đã giúp cô trang điểm, ít nhất là không có ai nhận ra được người bị ôm vào ngực như trẻ sơ sinh này là cô.

Hai người chen lẫn nửa ngày mới trở lại quầy bar, nhưng bọn Tô Á Na trước đó ở gần đây bây giờ lại không thấy đâu.

Chỉ có thể nhìn thấy hai cô em gái kia đang che lỗ tai lớn tiếng nói gì đó với ca ca của mình.

Này hoàn toàn là dựa vào bộ tóc giả kia của hai người họ, cho dù là ở trong đám đông cũng có thể nhìn thấy.

Lúc này không thể không tán thành hai cô nhóc đội cái bộ tóc này, hai đứa nó đúng là có dự kiến trước, muốn ở trong chỗ đông người như vậy nhận biết nhau thì việc đầu tiên chính là phải làm tóc mình càng nổi càng tốt.

Chu Tam với Tại Tiểu đều là vẻ mặt cay đắng, bên cạnh chính là sàn nhảy, không ít tiểu tử xinh đẹp đang tận tình phóng thích mị lực của bản thân, tràn đầy hấp dẫn cùng quyến rũ.

Vậy mà, bốn anh em lại đang nói chuyện không đâu.

Hai người anh trai muốn đi chơi với tiểu tử lại bị hai con em họ bám lấy không tha.

Tiến Ý Ý vừa muốn tiến lên, Lương Quyết Thành đã kéo cô lại.

Môi anh dán lên vành tai Tiến Ý Ý.

"Đừng quản, tự bọn họ biết chơi."

Tiến Ý Ý xoa xoa lỗ tai.

Có chút ngứa.

Lúc này, cô cũng đích xác không có đi quản bọn họ nghĩ gì nữa, dù sao hai cô em gái này cũng lớn hơn so với Lương Nguyệt Ninh, lại vẫn thường xuyên ra ngoài chơi, chắc cũng chẳng phải lần đầu tiên tới những chỗ như thế này, đối với sự an toàn của bản thân cũng sẽ có chú ý, mà bên cạnh họ còn có hai ông anh trai, mặc kệ bọn họ chơi thế nào cũng sẽ không tách ra, như vậy là đủ rồi.

Chẳng qua là vẫn không thấy Tô Á Na và Nhâm Kha đâu thôi.

Dựa theo tinh thần trách nhiệm của Nhâm Kha, hẳn chắc chắn sẽ không để Tô Á Na đi một mình.

Như vậy là được rồi.

Tiến Ý Ý xoa xoa lỗ tai xong, lại chen tới quầy bar.

Lúc này đây, cô nhận được một ly rượu Cocktail màu hồng nhạt.

Cái này gọi là "Hồng nhạt điểm tâm*", là đồ uống chuyên pha cho các cô gái, nồng độ cồn rất thấp, uống vào cũng thiên về vị ngọt nhiều hơn.

*Méo biết edit thành cái gì luôn =.=

Tiến Ý Ý uống một ly lại một ly.

"Đừng uống nữa."

Lương Quyết Thành để lại bàn tay còn đang muốn tiếp tục của cô.

Cứ cho như đây là rượu dành cho con gái đi nữa cũng không phải uống như nước lã như vậy. Rượu Cocktail có tác dụng rất chậm, hiện tại không có cảm giác gì, chờ một lúc nữa, phỏng chừng đầu sẽ rất choáng.

Về mặt Tiến Ý Ý có hơi tiếc nuối, thu hồi cánh tay còn muốn tiếp tục.

"Có muốn nhảy không?"

Tầm mắt cô dừng ở trên sàn nhảy.

Lúc này đã mở đến một bài có tiết tấu vô cùng sôi động, không khí toàn trường đều như muốn nổ tung.

Trên sàn nhảy, nam nam nữ nữ nhiệt tình phát tiết.

Lương Quyết Thành nhìn thấy người người chen chúc trên sàn nhảy, liền lập tức phủ quyết: "Không muốn."

Tiền Ý Ý búng tay một cái: "Vậy thì em đi!"

Lương Quyết Thành: "... Cho nên ban nãy chỉ là hỏi anh cho có chứ không phải trung cầu ý kiến?

Tiền Ý Ý muốn đi, Lương Quyết Thành tự nhiên cũng sẽ không ngăn cản, chỉ là theo sau lưng cô, canh chừng cô mà thôi.

Tiền Ý Ý cũng chẳng biết nhảy cái gì.

Kỳ thật ở trong này, chủ yếu là nhiệt tình, nhảy thì cứ nghĩ đến đâu nhảy tới đó là được.

Lương Quyết Thành đứng ở một bên khuất của sàn nhảy.

Cô gái của anh đứng ở bên trong sàn nhảy, lắc lư thân thể theo tiết tấu của âm nhạc.

Vòng eo mảnh khảnh trắng nõn kia, ở trong ánh sáng mập mờ như thế này càng tỏa ra loại hương vị mê người.

Đôi chân kia vừa thon vừa dài, mỗi một bước đều như đang đập trên trái tim của anh vậy.

Tầm mắt của những người xung quay đều như ngọn lửa cháy hừng hực, từng bước thiêu đốt như sắp đem cô vây lại.

"Đi."

Lương Quyết Thành thỉnh thoảng đi từ một bên ra bắt được cánh tay Tiền Ý Ý.

Cả người cô rất nóng.

Không biết là do cồn hay do mồ hôi, làm cho máu của cô như đang sôi trào, muốn phát tiết một trận.

Ánh mắt cô nhìn Lương Quyết Thành cũng nóng rực, giống như là dùng hết sự nhiệt tình của mình nhìn thẳng vào anh vậy.

Mắt Lương Quyết Thành tối lại.

"Về sao?"

Lương Quyết Thành giảm thấp thanh âm, nói ở bên tai Tiền Ý Ý: "Về khách sạn, nhảy cho anh xem được không?"

Ban nãy Tiền Ý Ý còn vô cùng nhiệt tình thể nhưng giờ khắc này lại có chút xấu hổ.

"Là em nhảy cho anh xem, hay là anh nhảy cho em xem?"

Khóe miệng Lương Quyết Thành nhếch lên.

"Nếu như em muốn, anh cũng có thể nhảy cho em xem."

"Nhảy thế nào cũng được."

"Mặc cái gì cũng được."

Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành bốn mắt nhìn nhau, lập tức hiểu được ý tứ nóng bỏng trong đáy mắt anh.

"... Được."

Tiền Ý Ý nín thở, lộ ra một nụ cười.

Cô gửi cho Tô Á Na một tin WeChat, nói ở đây quá ồn, cô với Lương Quyết Thành về khách sạn trước.

Quán bar này cách khách sạn không xa, ngồi xe chỉ mất mười phút.

Lúc này chính là thời điểm sinh hoạt về đêm của người trẻ, người ở khách sạn đều không nhiều.

Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành đi vào trong thang máy cũng chỉ có hai người bọn họ.

Trong thang máy có gương, Tiễn Ý Ý vừa nhìn qua liền thấy khuôn mặt đỏ ửng của mình.

Ánh mắt càng nhuận như có thể chảy ra nước.

Cô vỗ vỗ hai má.

Tô Á Na bị lừa mua phấn nền rồi, cô ấy bôi phấn nền cho cô, căn bản không giấu được màu đỏ ở trên mặt.

Thời điểm xấu hổ thì phải làm sao đây, cái phấn nền này không có biện pháp phòng ngự chút nào.

Chỉ ngần ngừ có mười giây, lại khiến cho Lương Quyết Thành có cảm giác như đợi một thế kỷ vậy.

Trong phòng vẫn là bộ dáng trước khi bọn họ ra khỏi cửa.

Lúc Tiễn Ý Ý mở vali quần áo để thay đồ lúc trước vẫn còn đặt ở trên giường.

Mà đồ trang điểm ở trên bàn cũng không có cất vào, khắp nơi đều là mấy cái chai lọ gì đó.

Lương Quyết Thành mở vali hành lý, yên lặng lấy một bộ gì đó.

"Anh đi dọn dẹp một chút, em đi tắm trước đi."

Lương Quyết Thành một thân chính khí: "Nhảy nhiều như thế cũng ra mồ hôi rồi."

Tiến Ý Ý: "... Được."

Người này, phương thức nói chuyện cũng thật là cười chết người.

Muốn để cô đi tắm rửa, lại còn không dám nói thẳng lý do vì sao, lại đi nói người cô đầy mồ hôi.

Tiến Ý Ý cũng có đi có lại: "Anh cũng nên tắm rửa đi, mới này em ngồi được quần áo anh có nhiều loại mùi hỗn tạp lắm."

Trong quán bar có rất nhiều mùi trộn lẫn lại với nhau, có chút không thoải mái.

Lương Quyết Thành lặng yên cởi quần áo ra đi giặt.

Trong phòng có hai phòng tắm, vừa lúc đủ cho hai người.

Thời điểm Tiễn Ý Ý tắm còn thuận tay cầm điện thoại tìm tòi một ít gì đó.

Xem xong rồi, mặt cô lại giống như vừa từ trong lò hấp ra vậy, đỏ như máu.

Nước tới chân mới nhảy, coi như là cứ tiếp thu một ít tri thức mới đi?

Áo ngủ của cô có hai bộ, một bộ là quần đùi áo cộc tay, một bộ là váy ngủ hai dây.

Tiến Ý Ý do dự xong, lại mặc cái váy ngủ vào.

Tóc cô sấy được một nửa, còn có chút ẩm ướt, tùy ý xoa lên bả vai, bả vai cùng váy ngủ nhanh chóng cũng có chút ẩm ướt.

Cô cẩn thận mở cửa toilet ra.

Trong phòng khách, Lương Quyết Thành đã sớm tắm xong, để đầu còn chưa khô ngồi xem điện thoại ở trên sofa.

Nghe thấy động tĩnh, anh ngẩng đầu lên, điện thoại giấu ra sau lưng.

Tiến Ý Ý: Ủm, may quá, anh cũng là người mới học như cô thôi.

Tuy rằng hai người đều là tân thủ, thế nhưng Tiễn Ý Ý cảm thấy, năng lực học tập của Lương Quyết Thành mạnh như vậy, loại chuyện này đối với anh mà nói, khẳng định là dễ như trở bàn tay... đi?

Hồ hấp của Lương Quyết Thành rõ ràng có chút bất ổn.

"... Ngủ sao?"

Tiến Ý Ý yên lặng gật gật đầu.

Không xong, bầu không khí quá tệ, quá cứng nhắc.

Hai người một trước một sau đi vào phòng ngủ.

Lúc Tiễn Ý Ý tắm, Lương Quyết Thành cũng đã bố trí xong phòng ngủ chính.

Sau khi cô đi vào, ánh mắt liền choáng váng.

Một giường rải đầy hoa hình trái tim này, ở đâu ra vậy?

Lương Quyết Thành ở trong thời gian ngắn như vậy lấy đâu ra mấy thứ này?

Không đơn thuần chỉ có hoa, trên tủ đầu giường còn có đèn huân hương.

Lương Quyết Thành ở sau lưng cô lặng lẽ tắt đèn.

Đèn được tắt hết, trong phòng ngủ chỉ có ánh sáng mập mờ phát ra từ cái đèn huân hương kia, nhu nhu bao phủ cả đầu giường.

Độ ẩm từ phía sau tiến lại gần.

Hai tay anh vòng quanh người Tiễn Ý Ý.

Trước mặt là căn phòng mà anh lặng lẽ bài trí, phía sau là nhiệt độ cơ thể của anh, hai má Tiễn Ý Ý lại nóng lên.

"Anh có thể ngủ với em, thật sao?" Lương Quyết Thành ôm cô, nhẹ nhàng lắc lắc, giống như là thương lượng, hoặc như đang làm nũng.

*Ngủ đây là động từ nhé. Chữ "ngủ" kia thì hai bạn trẻ ngủ với nhau lâu rồi ạ.

Nửa ngày sau, Tiễn Ý Ý mới thốt ra một chữ.

"... Vâng."

Thanh âm của cô, run rẩy lại nhỏ vụn.

- - - - -

Shmily: Hôm nay mình hơi mệt nên chỉ làm một chương thôi nhé ạ! Nhìn hai bạn nhỏ lên giường thôi mà cũng thấy gấp dùm.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142

Editor: Shmily

Trân trọng công sức của editor, nhớ vote nha các tình yêu~

- - - - -

Hai cái tân thủ đang đưa suốt cả một buổi tối, thật vất vả mới thành công. Một người thì như ném được món ăn mới, một người thì khổ không nói nên lời, trời tờ mờ sáng thì mới vất vả ngủ được khoảng hai tiếng.

Buổi sáng, Tiễn Ý Ý đề phòng Tô Á Na gọi điện bắt cô dậy, liền mê man mờ mắt cầm điện thoại để chế độ máy bay, sau đó nghiêng đầu liền lăn ra ngủ.

Một giấc ngủ này, ngủ thẳng cho đến chiều.

Trong khoảng thời gian này, cô vẫn mơ mơ hồ hồ cảm giác được có người ở bên cạnh lau người cho mình, thế nhưng do quá mệt, cho nên không có cách nào mở to mắt ra nhìn.

Toi rồi, hai người làm chuyện này có phải là quá sớm hay không.

Vạn nhất Lương Quyết Thành thật sự thích thú này, vậy thì sau này cô biết phải làm sao, mệt lắm đó nha...

Trong lúc ngủ mơ, Tiễn Ý Ý phát ra tiếng nức nở khổ sở.

Cô quá khó rồi.

Gần tới, Tiễn Ý Ý rút cuộc mới tỉnh ngủ.

Trên giường chỉ còn một mình cô.

Tiến Ý Ý ôm chăn, phát hiện mình đã đổi sang bộ quần áo ngủ, trên tủ đầu giường có đặt một cốc nước ấm.

Vỏ chăn và nệm giường đều được đổi, trong không khí cũng không có hương vị kia.

Tiến Ý Ý nằm lỳ ở trên giường không nhúc nhích, một lát sau mới chậm rãi đứng lên.

"Dậy rồi sao."

Cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Lương Quyết Thành một tay cầm di động xuất hiện ở trước mắt Tiến Ý Ý.

Anh cũng đã thay bộ quần áo khác, lúc này cái áo phông ngắn tay kia căn bản không che được dấu răng Tiến Ý Ý lưu lại trên cổ anh.

Tiến Ý Ý vừa nhìn thấy, khuôn mặt liền đỏ ửng lên.

Không xong.

Không thể nhìn.

Tại sao con người lại có loại năng lực liên tưởng này chứ.

Sẽ xảy ra chuyện mất.

Lương Quyết Thành không nói gì, buông điện thoại tiến lại gần đây.

Anh đưa tay kéo chăn của Tiến Ý Ý ra, đặt lên giường một cái bàn nhỏ.

"Ăn chút cơm đi, anh mới gọi người đưa tới."

Đồ ăn rất thanh đạm, là cháo hải sản, còn thêm vài cái bánh bao.

Toàn bộ hành trình anh đều không nhìn thẳng vào Tiến Ý Ý, đem bát đĩa dọn xong, anh chậm rãi hỏi cô: "Muốn đi tắm không?"

Tiến Ý Ý ăn cơm ở trên giường xong, lúc này đều không có động, không biết hiện tại thân thể mình đã là cái dạng gì.

Cô ôm mặt nhỏ giọng nói: "... Muốn."

"Được."

Lương Quyết Thành lên tiếng, tiến lại gần đây khom lưng ôm lấy Tiến Ý Ý.

Tiến Ý Ý nhanh chóng ôm lấy cổ anh.

"Không phải bảo em đi tắm sao?!"

Giọng điệu Lương Quyết Thành mười phần chính trực: "Ừm, anh giúp em."

Tiến Ý Ý nghẹn họng nhìn trần trời: "...???"

Anh hào phóng như vậy?

Một lần tắm rửa này trôi qua trong mơ hồ, Lương Quyết Thành lại được hưởng phúc lợi.

Một lần nữa mở mắt ra, Tiến Ý Ý phát hiện trời đã tối đen.

Cô tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt.

Đây đều là những ngày hoang đường sau cuộc sống ảm nọ a.

Cả một ngày, Tiến Ý Ý không có liên hệ gì với bên ngoài, không có nhìn thấy bạn bè của mình, cũng không có tâm tư đi lo lắng những cái khác.

Chờ cô rút cuộc cũng nhớ tới cái điện thoại của mình thì nó đã bị chủ nhân vứt bỏ một ngày trời rồi, đã sớm tắt nguồn.

Tiền Ý Ý cảm sặc khởi động lại máy, tim đập rộn lên.

Cô ở trong lòng đang nghĩ tới chuyện, nếu như Tô Á Na nhắn tin hỏi sao cô không đi ra ngoài, cô nên trả lời như thế nào đây?

Di cả tối?*

*Ý là tối kì kinh nguyệt ấy.

Không được, cô vừa mới hết xong.

Hay là nói cô ăn hải sản nhiều nên đau bụng?

Ừm, lí do này được này.

Tiền Ý Ý thấp thỏm mở điện thoại ra, kinh ngạc phát hiện, trên hộp thoại WeChat của cô và Tô Á Na vẫn dừng lại ở đoạn tin nhắn cô ấy trả lời lại cô vào tối hôm trước.

[Ừm, tớ cũng về nghỉ trước đây.]

Sau đó... liền không có sau đó?

Một ngày này, Tô Á Na không nhắn một tin nào cho cô, đến một cuộc điện thoại nhớ cũng không có?

Thần kỳ như vậy sao?

Chẳng lẽ nói... họ biết?

Xấu hổ quá đi.

Tiền Ý Ý nghĩ tới đây cũng cảm giác xấu hổ đến muốn bạo.

Rõ ràng là chuyện rất bình thường nhưng lại luôn khiến cho người ta tràn đầy ngượng ngùng, không tiện mở miệng, ở trước mặt người ngoài luôn có cảm giác xấu hổ.

Tiền Ý Ý lẩn qua lộn lại nhìn điện thoại di động, đích xác là không có cuộc gọi nhớ cùng tin nhắn chưa đọc nào.

Kỳ quái.

Cô do dự thật lâu sau, không biết làm sao, sau khi đứng dậy thay quần áo liền đi ra phòng khách.

Trong phòng khách, Lương Quyết Thành còn đang nghịch máy tính.

Mấy ngày nay, anh có vẻ ham thích học tập.

Học được càng nhiều tri thức, trên thực tế càng có lợi.

"Na Na có gọi cho anh không?"

Tiền Ý Ý hỏi.

Lương Quyết Thành gấp máy tính lại, lắc đầu.

"Họ không gọi."

Dừng một chút, Lương Quyết Thành tiếp tục nói: "Anh biết chuyện xảy ra."

Tiền Ý Ý ngủ một ngày, còn anh từ sớm đã thức dậy đi an bài đám người kia.

Nhưng cũng không dùng được.

Lúc ấy Tô Á Na nói muốn cùng một người bạn ra ngoài chơi, Nhâm Kha cũng không thấy đâu, hai người này cũng đã biến mất cả ngày nay, không hề liên lạc được.

Mà Chu Tam với Tại Tiểu nói với hai đứa em gái kia, bảo hai tiểu tỷ xinh đẹp đều đang trong giai đoạn tiến thêm một bước, không nên quấy rầy bọn họ. Cho nên bốn người kia một ngày này đều chạy đi mất tăm không thấy bóng dáng.

Nói cách khác, không ai biết Tiền Ý Ý ở trong khách sạn ngủ nguyên một ngày.

Tiền Ý Ý thở ra một hơi.

May quá, may quá.

Qua giữa trưa, Tiền Ý Ý mới nhận được tin nhắn của Tô Á Na.

Cô ấy nói mình cùng bạn bè ra ngoài chơi quên mất thời gian, ngày mai sẽ trở về hội họp sau.

Tiền Ý Ý nói không cần, bảo cô ấy cứ chơi đùa thoải mái một chút, không cần vội.

Hiện tại mấy dầy vết trên cổ với cánh tay của cô còn chưa có mất đi đâu!

Lần này Tiền Ý Ý chọn đi biển nên quần áo mang theo đại đa số đều là lộ vai, lộ lưng, hoặc là ngắn một chút, vô cùng thích hợp khi đi biển.

Nhưng hiện tại cô lại chẳng thể mặc bộ nào đi ra ngoài cả.

Lương Quyết Thành chắc chắn là họ hàng nhà cậu, răng cũng tốt như thế, hại trên tay trên cổ cô toàn là dấu răng của anh.

Không đau, nhưng lại để lại dấu vết, khiến cho người ta vừa nhìn liền có thể thấy được rõ ràng.

Tiền Ý Ý xoa xoa thuốc mỡ, muốn nhanh chóng xóa cái vết này đi, nói cách khác, từ giờ tới lúc nó biết mất cô chỉ có thể mặc áo cao cổ.

Giờ thì cô đã hiểu tại sao mấy cô gái kia lại mặc áo cao cổ rồi.

Tiền Ý Ý cự tuyệt yêu cầu muốn giúp cô tắm ngày hôm nay của Lương Quyết Thành, nếu lại để anh giúp nữa, cả đời này cô cũng không thoát khỏi mấy cái áo cao cổ này.

Thời gian một ngày qua đi, dấu vết trên người rốt cuộc cũng nhạt dần, dùng kem nền che lên một chút cũng không thấy gì nữa.

Tiền Ý Ý không hiểu sao lại có loại cảm giác có tật giật mình, nhất định phải chạy ra ngoài chơi một vòng, tỏ vẻ mình không phải là suốt ngày ở trong khách sạn làm chuyện hoang đường mà là thật sự đi chơi.

Cô rất thích mấy cái trò chơi mạo hiểm, đua moto trên biển đều là chuyện nhỏ, sau khi chơi một vòng, cô cùng Lương Quyết Thành lại đi lặn, sau đó đi chơi dù lượn.

Hai ngày này, Tiền Ý Ý vẫn đắm chìm vào mấy trò chơi giải trí.

Ngày thứ ba, Tô Á Na rút cuộc cũng gọi cho cô.

Cô ấy nói là cùng bạn mình đi tới thành phố bên cạnh, chơi hết hai ngày quên cả thời gian.

Lúc quay trở lại, Tô Á Na đã đổi một bộ quần áo khác.

Bộ quần áo này là bộ quần áo tràn ngập phong cách BF*, hoàn toàn không giống phong cách ăn mặc của Tô Á Na.

*Boy friend: Chắc là chỉ mấy bộ quần áo chất chất rộng rộng của mấy bọn con trai.

Đồng thời đi theo Tô Á Na trở về còn có Nhâm Kha.

Hắn cũng nghiêm trang nói là mình cùng bạn bè đi ra ngoài thành phố chơi.

Bốn người hội họp xong, lại thêm một bốn người tới hội họp nữa.

Chu Tam và Tại Tiểu mang theo hai cô em gái xinh đẹp về khách sạn.

Hai con hàng này mấy ngày nay đều đang cùng mấy tiểu tỷ tỷ bồi dưỡng tình cảm, hiện tại không dám nói là đã hẹn hò, thế nhưng ít nhất cũng là quan hệ mập mờ, cùng nhau chơi đùa.

Hai cô gái đó đầu tiên là quen biết với hai cô em gái kia, đều là người có gout thời trang xinh đẹp, chân lại dài, một người nói là học múa, một người lại là nghệ sĩ kéo violon.

Hai tiểu tỷ tỷ này cũng là vừa kết thúc kỳ thi đại học xong mới đi tới đây chơi, cùng hai cô em gái kia xem như là hợp tính, sau đó lại dẫn theo hai người anh trai kia cùng nhau chơi.

Không nghĩ đến trong đám người này còn có một Lương Quyết Thành, thời điểm nhìn thấy anh, hai cô gái này đều nhìn đến choáng váng.

Lúc chơi bóng chuyền ở trên biển, hai tiểu tỷ tỷ này nhất định muốn chung đội với Lương Quyết Thành, hai chị em thiếu chút nữa thì lật mặt với nhau.

khuyến Chu Tam với Tại Tiểu ở bên ngoài sân đen cả mặt.

Mà Tiền Ý Ý lại có chút khó chịu.

Cô ôm cánh tay, có chút tò mò, vì cái gì đã biết Lương Quyết Thành là bạn trai của người khác rồi mà hai cô gái này còn có thể quang minh chính đại biểu hiện lòng mơ ước đối với anh chứ?

May mà Lương Quyết Thành căn bản không cùng hai cô gái đó chơi, toàn bộ hành trình đều canh giữ ở bên người Tiền Ý Ý, Tiền Ý Ý có chút động tĩnh gì anh đều biết.

Quả là một người bạn trai tuyệt vời.

Hai tiểu tỷ tỷ xinh đẹp vừa hâm mộ lại ghen tị, tự cho là mình xinh đẹp hơn so với Tiền Ý Ý, lại còn biết trang điểm, đều lác lác ở trước mặt Lương Quyết Thành, cầm kem chống nắng muốn anh giúp mình bôi lên phía sau lưng.

Lương Quyết Thành không nhận, ngược lại chỉ chỉ cửa hàng tiện lợi cách đó không xa.

"Mấy cô tự thuê người giúp, một người nhiều nhất là 20 đồng."

Sau đó lại nói: "Chúng ta không quen, đừng chiếm tiện nghi."

Vừa quay đầu lại lấy kem chống nắng từ trong ví của Tiền Ý Ý ra, cọ cọ cánh tay cô, biểu lộ nhất định mình phải bôi cho cô.

Tiền Ý Ý: "..."

Được rồi.

Chu Tam với Tại Tiểu đen mặt nửa ngày, sau khi về khách sạn lại quyết định đi về trước.

Nguyên nhân rất đơn giản, hai tiểu tỷ tỷ xinh đẹp kia trông mắt đều muốn dính vào trên người Lương Quyết Thành. Cho dù biết anh là bạn trai của Tiền Ý Ý vẫn cố gắng bám theo như vậy, khiến cho bọn họ không muốn nhìn thấy nữa., mặt khác, dù sao thì đó cũng là bạn gái họ quen được khi đi du lịch, cứ từ từ hai ngày đi.

Chu Tam với Tại Tiểu tính toán thời gian nghỉ, vội vàng đem người kéo đi tới nơi khác bồi dưỡng tình cảm, ít nhất cũng phải có một đối tượng yêu đương để cho đám bạn của bọn họ hâm mộ không thôi.

Tiền Ý Ý một lòng một dạ muốn đi nhảy dù.

Lương Quyết Thành đối với loại trò chơi này cũng có hứng thú, hai người chuẩn bị ngày hôm sau đi nhảy dù, không lâu sau đó liền kết thúc hành trình nghỉ hè.

Ngày hôm sau, Tiền Ý Ý gọi điện thoại cho ông nội, hỏi xem ông có muốn cô mua quà gì về không.

Thuận tiện mua cho cả tiểu thúc nữa.

Ông nội vui tươi hơn hờ nói không cần, tiểu thúc cũng không cần, hấn đã sớm ra ngoài chơi rồi.

Tiền Ý Ý thuận miệng hỏi một câu: "Tiểu thúc đi đâu vậy ạ?"

"Còn có thể đi đâu chứ, sa mạc đó." Tiền lão gia tử nói, "Hàng năm nó đều tới đó, cháu quên rồi sao?"

Tiền Ý Ý mở to mắt.

Chờ đã, tại sao tiểu thúc vẫn đi sa mạc vậy?!

Không phải trước đó cô đã nói với chú ấy, lúc này không nên đi tới đó rồi hay sao?!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143

Editor: Shmily

Vote vote~

Tìm cô đập như sấm, cố gắng kiềm chế nỗi lo lắng trong lòng, bấm gọi điện thoại cho Tiền Thiếu Trầm.

Sau khi gọi qua, điện thoại liền thông báo người bên kia đang bận.

Tiền Ý Ý hít sâu một hơi.

Không được hoảng.

Tính toán thời gian, khoảng cách với cái ngày Tiền Thiếu Trầm bỏ mạng trong nguyên tác còn có vài ngày nữa, nói không chừng còn xoay chuyển được thì sao.

Tiền Ý Ý bình tĩnh trở lại.

"Em đi tới đó trước đã."

Tiền Ý Ý vội vàng thu dọn đồ đạc.

Lương Quyết Thành có hơi kinh ngạc, biết được Tiền Thiếu Trầm tới sa mạc cũng có chút khó hiểu.

Anh cũng biết, hằng năm Tiền Thiếu Trầm sẽ có một đoạn thời gian đi tới sa mạc, dài ngắn không đồng nhất, vô luận có bận đến mấy cũng vì chuyện đi sa mạc này mà buông hết tất cả xuống.

Chuyện này đối với Tiền Ý Ý mà nói hẳn là một chuyện rất bình thường đi, vì sao cô lại nóng nảy như vậy.

Tiền Ý Ý cũng biết, cô bây giờ không có bất kỳ chứng cứ nào cả, nói gì cũng sẽ trở thành kỳ quái, chỉ có thể nói đó là do cô nằm mơ.

"Trước đó em có mơ thấy, không tốt lắm, tiểu thúc đi tới sa mạc sẽ xảy ra chuyện, cho nên em không muốn để chú ấy đi tới đó."

Cách nói này của Tiền Ý Ý coi như là có thể tiếp thu được.

Rất nhiều tiểu bối ở nhà lo lắng cho trưởng bối cũng sẽ mơ thấy mấy chuyện như thế, thậm chí còn có tác dụng cảnh báo.

Giấc mơ này của Tiền Ý Ý cũng làm cho Tiền lão gia từ đề ý tới.

Dù sao lúc trước sinh nhật, cô cũng mong muốn lần này tiểu thúc không nên tới sa mạc.

Nhưng khả năng là Tiền Thiếu Trầm không để lời nói của cô vào tai, đến thời gian vẫn tới sa mạc tìm người.

Tiền Ý Ý nói muốn đi tìm Tiền Thiếu Trầm, phản ứng của ông nội là chần chờ do dự, cuối cùng trực tiếp phái máy bay tư nhân tới đón Tiền Ý Ý, đồng thời cũng mang theo không ít người.

Chẳng sợ đó chỉ là một giấc mộng, chẳng sợ đó chỉ là do bọn họ sợ bóng sợ gió, lão nhân gia cũng sẽ không có cách nào gánh vác hậu quả.

Một đứa con đã như phế nhân, đứa con trai còn lại này của ông, tuyệt đối không thể lại xảy ra vấn đề gì.

Tiền Ý Ý đi tới sa mạc, Lương Quyết Thành cũng dứt khoát theo cùng. Đám bạn của anh không nên tham gia vào chuyện này, tạm thời ở lại, đợi ngày khác trở về Hải thị.

Dọc đường đi, Tiền Ý Ý đều đang hồi ức tới đoạn kịch tình kia.

Tiền Thiếu Trầm, ở trong tiểu thuyết là một nhân vật có thiết lập hết sức hấp dẫn, có thể là tác giả phát hiện ra điểm này cho nên liền làm nhạt đi sự tồn tại của hắn, sau đó liền trực tiếp cho hắn một cái kết cục luôn.

Chính bởi vậy cho nên thời điểm nhớ lại cũng có chút khó khăn.

Tin tức trước mắt Tiền Ý Ý nắm được chính là lúc này Tiền Thiếu Trầm tới đó, trong nguyên tác chính là lúc hắn gặp chuyện không may.

Khoảng cách phát hiện hắn mất tích còn có thời gian ba ngày.

Mà bây giờ đã không liên lạc được với Tiền Thiếu Trầm rồi.

Vậy liền chứng minh, ít nhất trạng thái bây giờ của hắn đã không có cách nào liên lạc với người khác.

Hắn đang gặp nguy hiểm.

Máy bay đáp xuống, Sa thị lập tức liên hệ người nhanh chóng đuổi tới tiếp người, lập tức đổi sang trực thăng đi tới sa mạc.

Ước chừng nửa giờ sau, họ đã đến trung tâm cứu viện của sa mạc.

Đây là công ty cứu viện tư nhân, người ở trong này đều có kinh nghiệm cứu viện phong phú ở sa mạc.

Chỉ là bất quá thời gian bọn họ đến không đúng lúc, đội cứu viện ở đây đều không có ai.

"Thực xin lỗi, Trưởng tổng của chúng tôi không có ở đây, chuyện này chúng tôi cũng không có cách nào làm." Chị tiếp tân cũng rất bất đắc dĩ, "Chúng tôi không nhận được tin báo mất tích nào, cũng không có thông báo tình huống nguy hiểm, tin tức gì cũng không có. Ngài nói muốn cứu liền cứu, chuyện này không phù hợp với quy củ làm việc của chúng tôi."

"Nếu ngài muốn tìm người mà không có chuyện gì, như vậy không phải là đang lãng phí tài nguyên, làm trễ nãi sinh mệnh của người khác hay sao?"

Điều này là sự thật, không có thông báo mất tích mà muốn đi tìm người, chỉ dựa vào một câu, rất có khả năng chỉ là sợ bóng sợ gió. Người ta không có chuyện lại đi lãng phí nhân lực một cách vô ích.

Tiền Ý Ý đương nhiên biết lời nói của mình không đáng tin, cũng biết quy định làm việc của những người này.

Nhưng là cô biết rõ hơn ai hết, Tiền Thiếu Trầm thực sự đã xảy ra chuyện.

Cô có chút nóng nảy, tay chống lên bàn, từng câu từng chữ nói ra: "Tôi là con gái của hắn, có quan hệ máu mủ, chắc chắn là có cảm ứng tâm linh với nhau. Tôi biết ba ba xảy ra chuyện, tôi có thể cam đoan! Làm ơn, làm ơn đi cứu hắn đi."

Lương Quyết Thành và đám người phía sau Tiền Ý Ý: "..."

Còn có cách nói như vậy sao?

Chị tiếp tân càng khó xử.

"Có chuyện gì vậy?"

Từ trên lầu đi xuống một cô gái trẻ tuổi mặc quần áo của đội tình nguyện.

Hai mắt chị tiếp tân sáng lên: "Dung Dung! Em mau đến xem, bên này có một vị khách đưa ra một yêu cầu hết sức khó khăn, chị không thể làm chủ."

Cô gái đó ngẩng đầu, Tiền Ý Ý cũng ngẩng đầu, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Tiền Ý Ý nhìn thấy cô gái này giật mình nhìn chằm chằm cô.

"Ý Ý!?"

"Dung Dung?"

Tiền Ý Ý không nghĩ tới mình sẽ gặp được Trương Dung ở trong này.

Trước kia hình như Trương Dung cũng đã nói, bác hai của cô ấy làm ở bên đội cứu viện sa mạc ở Sa thị.

"Ý Ý! Trùng hợp quá!"

Trương Dung cũng là đúng dịp nghỉ hè nên mới tới đây hỗ trợ bác hai của mình, thuận tiện học tập một chút về việc cứu viện, không nghĩ đến lại trùng hợp gặp được Tiền Ý Ý.

Biết được Tiền Ý Ý thật sự sốt ruột đi tìm người, Trương Dung không nói hai lời liền gọi điện cho bác hai của cô ấy.

Dựa theo quy củ thì đích xác không có cách nào làm, thế nhưng hai người đều là bạn bè, nhìn Tiền Ý Ý vội vàng như vậy, Trương Dung liền nói rất nhiều, Trương Nhị Bá đơn giản buông văn kiện trong tay xuống, trực tiếp chỉ đạo nhiệm vụ giải cứu Tiền Thiếu Trầm.

Tuy rằng hiện tại không có ai báo tin mất tích, thế nhưng tiểu cô nương của người ta cũng đã tìm tới đây, cho dù chỉ là để khiến cho mình an lòng thì bọn họ cũng sẽ nghĩ biện pháp đi tìm người.

Không được dùng tài nguyên của người khác, Trương Nhị Bá liên lạc với người của mình, mời một vài nhân sĩ chuyên nghiệp tới, nhanh chóng tập kết thành một đoàn đội.

Vấn đề bây giờ là không biết địa điểm Tiền Thiếu Trầm mất tích, nhờ người tra xét lộ trình đi trước đó của Tiền Thiếu Trầm, sau khi tập hợp lại nhiều lần, đại khái phán đoán được hai cái lộ tuyến.

Trương Nhị Bá tự mình dẫn dắt một đội, ông ta mời bằng hữu của mình tới dẫn một đội khác, xuất phát từ hai phương hướng.

Tiền Ý Ý, Lương Quyết Thành và Trương Dung đều đi theo đoàn xe của Trương Nhị Bá.

"Trước đó ta có nghe tiểu Lưu nói, người mất tích là cha của cháu?"

Tiền Ý Ý có chút xấu hổ: "Là tiểu thúc của cháu ạ."

"Ta đã nói rồi, Tiền tiên sinh ta cũng biết một chút, đích xác không có nghe nói hắn có đứa con nào. Bất quá cháu cũng đừng sốt ruột, bác đã làm nghề này nhiều năm, muốn tìm một người cũng không phải rất khó, có là ba ba hay là tiểu thúc của cháu đi chăng nữa, khẳng định sẽ giúp cháu tìm được."

Trương Nhị Bá còn nói: "Không phải cháu nói hằng năm trước đó hắn cũng đều đi mà, nói vậy cũng là người lâu năm, không thể so với tân thủ."

Trong lòng Tiền Ý Ý thấp thỏm: "Tình huống hai năm qua của sa mạc..."

Trương Nhị Bá thở dài: "Cũng đúng, về phương diện này cũng có chút thay đổi ạ. Thời tiết này, hoàn cảnh này, còn có các nhân tố khác nữa, con người vốn không thể không chế."

Dọc đường đi đều trầm mặc.

Tiền Ý Ý đối với những thứ này đều không hiểu, chỉ có thể nói là một đường đi theo xem thao tác của bọn họ mà thôi.

Sa mạc rất lớn.

Bãi cát mênh mông vô bờ, xung quanh đây đều trống rỗng, cô tịch.

Tiền Ý Ý nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ xe, cảm giác xe chạy một lúc lâu rồi mà cảnh sắc cũng chẳng có gì thay đổi.

Sa mạc quá lớn.

Tìm một người, nói dễ hơn làm.

Đã vậy còn không định vị được người đang ở đâu, quả thực là rất khó khăn.

Nếu như dễ dàng tìm được thì trong nguyên tác, sau khi biết được hân mất tích cũng đã tìm được rồi. Vậy mà Tiền Thiếu Trầm như biến mất khỏi thế gian này vậy.

Tiền Ý Ý tâm loạn như ma.

Chỉ có thể hi vọng mình đuổi kịp Tiền Thiếu Trầm trước khi hân gặp chuyện không may.

Lương Quyết Thành nắm tay cô.

"Không có việc gì, đừng lo lắng."

Cùng nhau đi tới đây, anh phát hiện Tiền Ý Ý đối với cuộc hành trình này của Tiền Thiếu Trầm là lo lắng tới cực độ. Giống như cô đã biết trước thứ gì đó vậy, lo lắng hoảng sợ, một chút thời gian cũng không dám chậm trễ.

Có lẽ giấc mơ kia, thật sự dọa đến cô.

Đối với Tiền Ý Ý mà nói, Tiền Thiếu Trầm và Tiền lão gia tử chính là người thân còn sống duy nhất của cô.

Tiền Ý Ý nắm chặt tay Lương Quyết Thành, hấp thụ lực lượng từ trên người anh.

"... Ừm, em tin, chú ấy sẽ không có chuyện gì."

Đoàn xe đi được vài giờ, thời tiết ngày càng âm trầm.

Mây đen dày đặc, trong một thời gian ngắn, mưa to tầm tã.

Trương Nhị Bá hút thuốc.

"Đây là tới địa khu của sa mạc rồi, thời tiết chính là thay đổi thất thường như thế. Cũng là chuyện tốt, mưa rồi sẽ bớt nóng hơn."

*Mình hỏi ngu một chút là trên sa mạc cũng có mưa hả mấy bạn?

Tiền Ý Ý không nói gì, cô còn đang nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, có chút bận tâm tới Tiền Thiếu Trầm.

Chú ấy chỉ tới một mình, tự lái xe, mang theo đồ dùng của một người, ở trong sa mạc giống như u hồn phiêu dăng.

Hiện tại chú ấy còn ở trong xe sao? Có đồ ăn thức uống hay không? Hay là chú ấy rời khỏi xe, bị mưa xối lên người rồi?

Tiền Ý Ý thờ dài.

Không dám nghĩ nhiều nữa.

Lúc trời mưa, đoàn xe đều dừng lại, đợi khoảng nửa tiếng, mới tiếp tục chạy.

Qua đêm ở trên sa mạc là chuyện khiến người ta rất đau đầu.

May là có đám người Trương Nhị Bá mới có thể đem sự việc đau đầu này chờ nên đơn giản hơn một chút.

Đêm đến ở sa mạc rất lạnh, cho dù bên ngoài là ngày hè nóng bức, ở trên sa mạc cũng khiến cho người ta lạnh run, hận không thể trùm quần áo thật dày.

Thời điểm Tiền Ý Ý đến cũng chỉ mặc quần áo ngắn tay lúc đi nghỉ mát, bây giờ tới một cái áo khoác cũng không có.

Vẫn là Trương Dung đem áo khoác đội xung phong đưa cho cô, hai tiểu cô nương ôm lấy nhau.

"Cậu đừng lo lắng, tiểu thúc của cậu thường xuyên tới đây, khẳng định sẽ không xảy ra việc gì đâu."

Trương Dung nhỏ giọng an ủi Tiền Ý Ý.

Trong lòng Tiền Ý Ý ảm áp.

"Cảm ơn cậu."

"Sao không thấy bạn trai cậu nhỉ?"

Cô đổi chủ đề.

"À, anh ấy hả, trở về nhà đi thực tập rồi."

Trương Dung nhún nhún vai: "Mẹ anh ấy như kiểu chướng mắt tớ vậy, mà không, đích xác là chướng mắt tớ mới đúng. Bọn tớ lại không thi cùng một trường, có khả năng sẽ chia tay."

Tiền Ý Ý: "... Hai cậu đừng để ý tới mấy chuyện đó."

"Sao có thể chứ." Trương Dung thờ dài, "Tớ còn cmn rất phiền là đằng khác. Cái tư thái cao cao tại thượng kia, khiến cho tớ có cảm giác như mình là một người ôm lấy con trai bà ta không buông tay vậy. Loại cảm giác này chẳng hình dung nổi đâu, giống như, mình bị bắt sống chung với người mình ghét cay ghét đắng trong căn phòng nhỏ có ba mét vuông ấy, thời thời khắc khắc, đến hô hấp cũng không được tự nhiên."

"Tớ mới 18 tuổi, không cần phải liều chết với bà ta làm gì. Bà ta không thuận mắt tớ thì vẫn có người thuận mắt tớ."

Tiền Ý Ý vỗ vỗ Trương Dung.

"Hơn nữa tớ còn xinh đẹp như vậy, tính cách lại đặc biệt tốt, muốn tìm một người yêu thích tớ là chuyện vô cùng dễ dàng!" Trương Dung cười hi hi, "Nói không chừng tới lúc tớ đi tới trường cậu tìm cậu, cũng đã có bạn trai mới bên người rồi."

Trương Dung nói liên miên, cần năn thực nhiều, cô ấy cảm thấy con người của Tôn Tư Hằng rất tốt, cô ấy thích cậu ta, thế nhưng sự yêu thích đó lại không đủ để chống đỡ cho việc cô ấy phải cúi đầu trước mặt mẹ Tôn.

Cô ấy đã quen với tự do, chịu không nổi cái tính khí kia.

Tương lai của hai người bọn họ, không còn ngây thơ đơn thuần như hồi còn là học sinh được nữa.

Tiền Ý Ý cũng chỉ nghe, không có nói gì quá nhiều.

Có một số việc, trừ người trong cuộc ra, ai cũng không có cách nào can thiệp.

Ngày thứ hai, xe tiếp tục lên đường.

Đoàn xe dưới sự hướng dẫn của các nhân sĩ chuyên nghiệp, đem những vị trí không có khả năng loại bỏ, giữa đường phân ra thành hai đội nhỏ nữa, từ hai đội lớn biến thành bốn đội nhỏ, điều tra qua năm tiếng đồng hồ rốt cuộc cũng có phát hiện.

"Lão Trương, tìm thấy rồi."

Người phụ trách của đội kia thông báo qua điện thoại cho Trương Nhị Bá.

"Biển số xe là... 968, đúng không?"

"Tìm được xe, thế nhưng trong xe không có người."

"Anh bảo người nhà chuyển bị tâm lý trước đi, có khả năng... người đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144

Editor: Shmily

Vote nha~ Mai mình sẽ hoàn truyện nhé~

Trương Nhị Bá thuật lại cho Tiễn Ý Ý nghe, cũng đã châm chước cách dùng từ.

"Đã tìm thấy xe, đây là chuyện tốt, chứng minh một điều là phương hướng điều tra của chúng ta là đúng, như vậy thì cứ theo cái hướng này đi tìm, rất nhanh có thể tìm được người. Chẳng qua là cháu cũng biết đấy, hôm qua mưa to như thế, nhất định sẽ ảnh hưởng tới trạng thái của con người, cháu cũng phải hiểu rằng sẽ không có khả năng chú của cháu sẽ không xảy ra bất cứ điều gì. Tình hình của cậu ta hiện giờ... cháu cũng có thể tự tưởng tượng ra một chút."

Tiến Ý Ý hít sâu một hơi, gật gật đầu: "... Cháu biết rồi ạ, cảm ơn bác."

Cô đã sớm chuẩn bị tốt.

Hiện tại chỉ cần người có thể bình an, vậy đã là tốt lắm rồi, dù có thể nào cũng được.

Chẳng qua rốt cuộc là vẫn ảnh hưởng tới tâm tình. Tiễn Ý Ý là đang e ngại, chỉ sợ là dù cô có đến cũng không thể thay đổi được gì.

Tiểu thúc là một trưởng bối vô cùng tốt, cũng là một người luôn chỉ đường dẫn lối, một người bạn thân thiết của cô. Thân nhân của Tiễn Ý Ý không nhiều, trừ ông nội ra thì cũng chỉ còn có tiểu thúc.

Hai người này có phân lượng rất nặng trong lòng cô, bất cứ ai xảy ra chuyện cũng đều khiến cô không có cách nào chấp nhận.

Lương Quyết Thành nhủ chặt mí.

Anh không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, cũng không thể giúp đỡ bất kì cái gì trên phương diện này, chỉ có thể ôm Tiễn Ý Ý, đồng thời hi vọng Tiễn Thiếu Trầm có thể bình an vô sự.

Tất cả đều đang phát triển theo một chiều hướng tốt, anh mong đợi nó sẽ càng tốt hơn. Tiễn Thiếu Trầm là tiểu thúc của Ý Ý, nếu ngài ấy an toàn sẽ là một chuyện tốt đối với cô.

Bốn đội xe nhỏ cũng không có hội họp. Sau khi tìm được xe, liền lấy đó làm vị trí trung tâm, bắt đầu khuếch tán ra khắp nơi tìm kiếm.

Người sau khi rời khỏi xe sẽ không thể đi bộ được quá xa ở trong cái sa mạc hoang vu này. Thêm việc tối qua trời mưa to, tám phần là đi cũng không được xa.

Thế nhưng đoàn xe của Trương Nhị Bá đều tìm rất kĩ, xác thực là không hề có dấu chân nào quanh đây.

Môi Tiễn Ý Ý trắng bệch.

Một ngày một đêm qua, cô không hề ăn hay uống bất cứ thứ gì, cả người đều căng cứng, chỉ sợ ngay sau đó sẽ đối mặt với một tin tức không muốn nghe.

Có đôi khi cô còn nghĩ, tại sao tác giả lại phải để tiểu thúc có một kết cục như vậy? Vì cái gì mà một người tốt như thế lại không có được một nhân sinh trọn vẹn?

Hàng năm tiểu thúc đều đến sa mạc, đó là một loại tâm linh khí thác hoặc là nói đó là một loại khát cầu, cái gì cũng không biết, hấn mất đi mối tình đầu, cũng mất đi năng lực yêu đương với người khác. Cuối cùng ở những năm tháng tốt đẹp nhất này, dùng tính mạng để tế điện cho tình yêu không được trọn vẹn thời còn niên thiếu.

Mi tâm Tiểu Ý Ý từ đầu đến cuối đều không thể dễ chịu, nhúu chặt thành hình chữ xuyên. Khuôn mặt lo lắng của cô phản chiếu lên cửa kính xe ô tô, trong nháy mắt, một chút cũng không giống một nữ sinh mới 18 tuổi.

Quá ưu sầu.

Tiểu Ý Ý giống như không thể tìm thấy một phương thức khiến tâm tình mình được thoải mái, chỉ có thể cứng ngắc chịu đựng như thế, từng giây từng phút đợi chờ lời tuyên án cuối cùng.

Thời tiết ở trên sa mạc thay đổi trong nháy mắt.

Một khắc trước còn có thể nhìn xa vạn dặm, ngay sau đó mây đen dày đặc liền kéo đến, Trương Nhị Bá nói, khả năng sắp có gió lớn.

Gió lớn cũng chỉ là sự tồn tại nhỏ bé trong sa mạc mà thôi, một khi đã như thế này thì chính là bão cát.

Gió lớn cuốn cát vàng bay đầy trời, giống như là từng tầng từng tầng cuộn sóng, khiến cho người ta có cảm giác áp bách vươn từ xa tới gần.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Ý Ý chứng kiến sự kiện thiên nhiên này của sa mạc.

Tự nhiên là tràn đầy loại cảm giác sợ hãi.

Giống như là tất cả mọi thứ ở ngay trước mặt đều mất đi con đường sống vậy.

Cát vàng bay đầy trời, như con dao cuồng phong thấu xương vậy, đây hết thảy đều là thứ mà người ở thành thị phía Nam khó có thể nhìn thấy.

Tiểu Ý Ý được Lương Quyết Thành ôm vào lòng, tay anh đặt lên gáy cô, để toàn bộ cơ thể của cô nằm trong ngực mình, dùng bản thân để làm phòng tuyến an toàn nhất cho cô.

Tiểu Ý Ý ôm chặt lấy anh, vào giờ khắc này, cô hấp thu nhiệt độ cơ thể trên người Lương Quyết Thành liền có cảm giác an toàn đến lạ.

Ước chừng là qua nửa tiếng sau, tất cả rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại.

Đoàn đội đều là người có kinh nghiệm, một trận bão cát này qua đi cũng không có bất kỳ tổn thất nào, chỉ có có hơi chậm trễ thời gian một chút.

Thế nhưng Tiểu Thiếu Trầm thì khác.

Hắn chỉ có một người, lại còn là một người rời khỏi xe đi một mình trên sa mạc, sau khi gặp được mưa to lại gặp phải bão cát, hắn phải làm thế nào?

Trong lòng Tiểu Ý Ý không nghĩ ra được một người ở trong sa mạc hoang vu này, nên làm gì trong điều kiện ác liệt như vậy mới tốt đây.

Cô chỉ có thể cắn chặt răng, thúc giục bọn người Trương Nhị Bá tiếp tục tìm kiếm.

Qua hơn một tiếng, di động Trương Nhị Bá vang lên.

"Alo?"

"Tìm được?!"

Sắc mặt Trương Nhị Bá vui vẻ.

Tiểu Ý Ý sững sờ ngẩng đầu lên, cô nắm chặt dây đai an toàn ở phía sau lưng, toàn thân đều hưng phấn, vẻ mặt cô vui sướng: "Ồ chỗ nào vậy ạ?!"

Trương Nhị Bá còn đang cùng người bên kia tra đổi.

"Ồ vị trí nào, có cần trợ giúp không?"

"... Người, sao rồi?"

Sự vui sướng của Trương Nhị Bá dần dần biến mất.

Tìm Tiểu Ý Ý đập mạnh lên.

Cô mím môi, lặng lẽ nhìn Trương Nhị Bá.

Sau khi ông ấy cúp điện thoại, chần chờ một lát mới quay đầu.

Trên mặt thậm chí còn mang theo một nụ cười.

"Nha đầu, rất lợi hại nha, nếu không phải cháu kiên trì đến sa mạc này tìm người, tiểu thúc của cháu cũng sẽ không được tìm thấy nhanh như vậy."

Tiền Ý Ý trực tiếp hỏi: "Tiểu thúc của cháu... chú ấy không có chuyện gì chứ?"

"Không thể nghĩ như vậy." Trương Nhị Bá ra vẻ thoải mái, "Cháu nghĩ mà xem, hai ngày nay chúng ta đều trải qua hết mưa rồi tới bão, tiểu thúc của cháu tiến vào sa mạc đã bao lâu, trải qua so với chúng ta còn ít hơn sao? Hành tẩu ở bên ngoài, khó tránh khỏi có chút thương tích đi. Cái từ "không có việc gì" này thật không phải cứ muốn là có thể nói được."

Sắc mặt Tiền Ý Ý trắng bệch, thể nhưng chính thể vẫn coi như là trấn tĩnh.

"Không sao ạ, bác cứ nói đi, tiểu thúc của cháu hiện tại... thế nào ạ?"

Trương Nhị Bá lại nở nụ cười lần thứ hai.

"... Đầu tiên là cháu cứ yên tâm, tiểu thúc của cháu vẫn còn sống."

Tiền Ý Ý thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Còn sống.

Đây chính là tin vui lớn nhất bây giờ.

Trương Nhị Bá tiếp tục nói.

"Chẳng qua là cậu ấy hiện tại... không tốt lắm."

Tiền Thiếu Trầm tiến vào bên trong sa mạc đã gần một tuần, hần cùng người bên ngoài mất đi liên lạc đã ba ngày dài.

Trong ba ngày này, không biết là hần đã trải qua cái gì, dưới điều kiện tự nhiên ác liệt như vậy mà còn có thể sống, cho dù là Trương Nhị Bá cũng muốn nói một câu, còn sống chính là vạn hạnh.

Bằng hữu của ông phản hồi tin tức tới đây, nói là Tiền Thiếu Trầm bị trận cuồng phong ban nãy thổi bay đi, thương tổn tới mạch máu, hiện tại lượng máu mất đi có hơi lớn.

Người bên đó đã dùng tốc độ nhanh nhất đem người đưa ra bên ngoài sa mạc.

Sau khi Tiền Ý Ý biết được tin tức này, sắc mặt liền trắng bệch.

Nếu như nói vậy thì ở trong kịch bản tiểu thúc cũng gặp một trận gió lốc tương tự, không có cô tới, không có người của trung tâm cứu hộ, có phải hay không chỉ có thể nằm đó lẳng lặng chờ cho máu dần dần cạn kiệt, sau đó lẳng lặng biến mất?

Tiền Ý Ý không dám tưởng tượng.

Tiểu thúc như vậy, tại sao lại phải trải qua việc đau khổ như thế.

Bánh xa chuyển hướng, bốn tiểu đội nhỏ hợp thành hai đại đội lớn, hai mươi phút sau liền hội hợp.

Tiền Ý Ý nơi này đã nhanh chóng liên hệ với bệnh viện tốt nhất ở Sa thị, máy bay trực thăng của bọn họ đã nhanh chóng hạ cánh, được chi tiếp tận nhanh chóng an bài.

Tiền Ý Ý vẫn luôn liên hệ với người bên đó, chỉ cần họ tới liền lập tức đi xem Tiền Thiếu Trầm.

Vết thương của hần có điểm trầm trọng, trên người mặc một kiện quần áo tình nguyện, có nơi đã bị máu thấm ướt một mảng.

Sắc mặt hần yếu ớt, do mất máu quá nhiều nên đã lâm vào hôn mê.

Tiền Ý Ý chỉ nhìn thôi mà trong lòng liền khó chịu.

Cô miễn cưỡng bình tĩnh lại, theo máy bay trực thăng tiến đáp xuống bệnh viện tốt nhất ở Sa thị.

Ở trong bệnh viện, bác sĩ và y tá đã sớm đứng chờ, sau khi di chuyển người lên xa cáng liền bắt đầu kiểm tra tình huống của Tiền Thiếu Trầm.

Tiền Ý Ý theo sát bước chân họ, cô là người nhà duy nhất của hần, bác sĩ còn phải hỏi cô một số vấn đề.

"Người nhà của bệnh nhân, cháu biết nhóm máu của hần không?"

"Nhóm AB."

Bác sĩ lại hỏi vài câu, y tá liền nhủ mày: "Không xong rồi, trong kho máu, nhóm AB đều dùng cho mấy sản phụ kia, hiện tại hình như không còn nữa."

Bác sĩ lập tức nói: "Ồ đây có ai có nhóm máu AB không?"

"Cháu!"

Tiền Ý Ý lập tức nói: "Cháu cũng là nhóm AB."

"Cháu không được, cháu là người thân của hấn, có quan hệ máu mủ, không thể truyền máu."

Bác sĩ ngay lập tức bác bỏ.

Tiền Ý Ý xắn tay áo lên: "Cháu với tiểu thúc không có quan hệ máu mủ, cháu là con nuôi."

Bác sĩ vừa nghe thấy thế liền lập tức phân phó: "Nhanh đi lấy máu."

Tiền Ý Ý lập tức phối hợp cùng y tá đi lấy máu.

Lương Quyết Thành ở bên cạnh cũng xắn tay áo lên.

"Tôi cũng là nhóm AB, một nửa lấy của tôi đi."

Y tá đưa mắt nhìn Lương Quyết Thành cao lớn, lại nhìn Tiền Ý Ý đang tái mặt, nhanh nhẹn rút 400 cc máu của anh.

Tiền Ý Ý chỉ lấy có 200 cc.

Mà một khắc sau, chị tiếp tân cũng kéo tay áo đi tới.

"Tôi cũng là nhóm AB! Lấy của tôi đi! Đừng lấy của Tiền tiểu thư, cô ấy là con gái của Tiền tiên sinh, không thể lấy máu!"

Y tá trừng mắt nhìn Tiền Ý Ý một chút: "Em lại hồ nháo cái gì! Quan hệ huyết thống không thể lấy máu không biết sao?"

Tiền Ý Ý lại giải thích: "Em chỉ là con nuôi, không có quan hệ máu mủ!"

Sau đó lại hướng tới chị tiếp tân giải thích: "Em là chất nữ, không phải con gái ruột."

Cô đương nhiên biết quan hệ huyết thống là không thể truyền máu, cô cùng Tiền Thiếu Trâm không có quan hệ máu mủ, chỉ là vừa vặn có cùng nhóm máu mà thôi.

Bác sĩ bên này đưa mắt nhìn nhau, nhận lấy máu của bọn họ, chỉ phân phó đem máu của Lương Quyết Thành lấy đi, tiền thể rút một ít của chị tiếp tân làm dự bị.

Tiền Ý Ý đè xuống vết máu trên cánh tay, cùng Lương Quyết Thành đứng đợi ở bên ngoài phòng cấp cứu.

Vết thương ngoài da của Tiền Thiếu Trâm có không ít, trong đó có một chỗ khá nghiêm trọng, cần phải nhanh chóng khâu lại.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, Tiền Ý Ý tựa vào Lương Quyết Thành, chờ đợi tin tức từ bên trong.

Qua không tới một giờ, cả người Tiền Ý Ý đã cứng cả lại, đèn giải phẫu cuối cùng cũng tắt.

Một lát sau, bác sĩ đi ra.

Ông tháo khẩu trang xuống.

"Người nhà của Tiền Thiếu Trâm."

"Dạ!"

Tiền Ý Ý cơ hồ là nhảy dựng lên, tim đập rộn.

Bác sĩ ôn tồn nói: "Giải phẫu thành công, miệng vết thương của bệnh nhân đã được khâu lại, nhưng vẫn còn chưa hết thuốc gây tê, đưa tới phòng bệnh nghỉ ngơi trước."

Tiền Ý Ý thở phào nhẹ nhõm.

Tốt quá rồi.

Tiểu thúc không có chuyện gì.

Tiền Ý Ý nhìn hai ngày nay, rốt cuộc cũng không nhìn được nữa, ôm lấy cổ Lương Quyết Thành khóc lên.

Quá khó khăn.

Hừ chết cô rồi.

Lương Quyết Thành ôm chặt cô.

"Đừng lo lắng, tiểu thúc không có chuyện là tốt rồi."

Tiền Ý Ý cũng biết, chỉ cần chú ấy không sao thì đã là chuyện tốt nhất rồi.

May mắn, may mà cô tới kịp.

May mà có Trương Dung.

Thực sự rất may mắn khi tất cả đều tới kịp.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 145

Editor: Shmily

Sắp hết rồi là sắp hết rồi~ Vote nha

Tiền Thiếu Trầm bị thương có chút nặng, chủ yếu là có hai miệng vết thương lớn, thêm việc phải chống đỡ trong điều kiện khắc nghiệt ở sa mạc vài ngày, thân thể của hắn đã phải gánh chịu một áp lực rất lớn.

Sau khi làm xong phẫu thuật, hắn miễn cưỡng còn có thể tỉnh lại một chút, chỉ là vẫn còn rất yếu, cho nên sau đó liền ngủ ngay.

Sáng ngày thứ hai, máy bay chở Tiền lão gia tử cũng đã tới Sa thị.

Tiền lão gia tử vẫn còn nhớ rõ tình huống của bên này.

Sau khi Tiền Ý Ý nói về giấc mơ đó của cô, ông đã thử liên lạc với Tiền Thiếu Trầm, thế nhưng lại không có cách nào gọi được. Vào một khắc kia, vị lão nhân gia này thật sự lo lắng con trai của mình sẽ xảy ra chuyện.

Mấy ngày nay ở sa mạc, Tiền Ý Ý theo đội cứu hộ vào trong tìm người, trong lòng Tiền lão gia tử vẫn luôn đánh trống không ngừng, luôn chờ tin tức từ cô, thẳng đến lúc Tiền Ý Ý báo cho ông biết đã tìm được người.

May mà đã tìm được người rồi, thật sự là đã trải qua một hồi đại nạn mà.

Lão gia tử trong một đêm già đi không ít, sau khi xuống máy bay ông liền bay thẳng đến bệnh viện, trước khi đến nhìn con trai, ông lại chạm mặt với bạn của Tiền Thiếu Trầm, nhờ hắn chiếu cố con trai mình một chút, liền nhanh chóng đi tới hội họp với Tiền Ý Ý.

"Ông nội."

Tiền Ý Ý tiến tới đỡ lấy ông, lại sợ lão gia tử lo lắng, liền đem tình huống đại khái của Tiền Thiếu Trầm nói một chút.

"... Bác sĩ nói không phải vấn đề lớn, phẫu thuật cũng thành công rồi, chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt là sẽ không có chuyện gì nữa."

Tiền lão gia tử sâu sắc nhìn vị trí cửa sổ phòng bệnh, con của ông đang ở bên trong đó.

"May mà có cháu, Ý Ý, tiểu thúc của cháu lần này quá nguy hiểm."

Đội cứu viện bên kia cũng đã liên hệ qua với lão gia tử.

Tiền Thiếu Trầm xem như là người của Tiền gia, bên người chỉ có một chất nữ 18 tuổi, xảy ra chuyện lớn như vậy chỉ có thể liên hệ với trường bối là Tiền lão gia tử. Sau khi ông đến nơi, Trương Nhị Bá liền đơn giản hóa đi một chút, đem tình huống của Tiền Thiếu Trầm giảm tới mức thấp nhất tránh dọa tới ông.

Hắn cũng đặc biệt cảm khái, nếu không phải bởi vì tiểu chất nữ kia mơ một cái giấc mơ mờ mờ, hư vô kia, kiên trì tới tìm người thì lúc người bên ngoài phát hiện Tiền Thiếu Trầm mất tích rồi mới đi tìm, tám phần là cũng tìm không ra.

Sau khi bị thương, mất máu nhiều, lại không có vật tư và xe, một người như thế sao có thể sinh tồn được ở trong sa mạc?

Cái kết quả kia, cho dù là ở trong mắt những người cứu viện cũng đều không dám tưởng tượng.

Cũng may là lần này đuổi tới kịp, cái tình huống kia thử tới trễ vài tiếng, sau khi mất nhiều máu như thế, Tiền Thiếu Trầm còn có thể cứu trở về hay không đều là một chuyện vô cùng nan giải.

Tiền Ý Ý cũng cảm thấy may là cô có gọi điện thoại cho ông nội, nhờ cuộc điện thoại đó mà cô biết được lúc cô còn đang đi du lịch ở ngoài kia, tiểu thúc lại đang đấu tranh với sinh tử.

"Ý Ý, cháu nằm mơ cũng có thể mơ được tiểu thúc, đây chính là minh chứng cho việc cháu chính là đứa nhỏ của Tiền gia a." Tiền lão gia tử thở dài, ai có thể nghĩ tới đứa bé chất nữ không có quan hệ máu mủ này lại có thể mơ thấy tiểu thúc báo động về đâu.

Tiền Ý Ý có chút ngượng ngùng, cô đây đều là chiếm tiện nghi, biết trước được cốt truyện cho nên mới để Tiền Thiếu Trầm tránh đi một lần sinh tử này.

"Là tiểu thúc phúc lớn mạng lớn cho nên cháu mới có năng lực đó."

Lão gia tử tuổi đã cao, ngồi không được bao lâu liền trở về khách sạn trước.

Tiền Ý Ý cũng đã 18 tuổi, việc cô làm, lão gia tử cũng có thể yên tâm, chờ Tiền Thiếu Trầm tỉnh lại thì ông lại tới.

Tiền Thiếu Trầm là một mình ở một phòng, còn có một y tá riêng chăm sóc.

Tiền Ý Ý đã hai ngày không chớp mắt, dưới vành mắt đã thâm đen một mảng.

Lương Quyết Thành kiên quyết bắt cô đi nghỉ ngơi trước.

Dù là ai đi chăng nữa, chịu đựng một ngày một đêm như vậy, cũng không chịu nổi.

Tiền Ý Ý ngủ không được, lúc nằm trên giường không biết vì sao lại nghĩ tới lúc mình trầm mặc ngồi trong xe trên sa mạc, hoang mang lại cô tịch, loại cảm giác đó khiến cho người ta khó có thể quên.

Một lát sau cô lại đứng dậy, vẫy vẫy tay với Lương Quyết Thành.

"Anh ngủ với em đi."

Lương Quyết Thành cời giày lên giường, một tay ôm lấy Tiền Ý Ý.

"Anh ngủ với em, mau ngủ đi."

Cô gái nhỏ trong ngực chưa hề trải qua thời gian khó khăn như vậy, chịu không được cơn buồn ngủ, ở trong lòng anh tìm một vị trí thoải mái, nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ.

Lương Quyết Thành không ngủ.

Lão gia tử về khách sạn, Tiền Ý Ý ngủ một lát, anh phải bảo trì được thanh tỉnh, chờ bác sĩ kiểm tra xong, chờ Tiền Thiếu Trầm tỉnh lại.

Thân thể của Tiền Thiếu Trầm trong một tuần qua đều hư nhược không ít, chỉ có thể dựa vào giấc ngủ để duy trì thể lực. Ngẫu nhiên mở mắt đều sẽ rất nhanh ngủ thiếp đi.

Tiền Ý Ý ngủ được vài tiếng liền mở mắt ra.

Trên thực tế thì nghỉ ngơi có một chút như vậy căn bản không thể khôi phục lại được, thế nhưng cô còn nhớ rõ Lương Quyết Thành còn chưa được nghỉ ngơi.

Ban này anh vẫn còn ở bên cạnh cô, bây giờ đã trở về phòng khách canh chừng.

Tiền Ý Ý vỗ vỗ anh.

"Hiện tại tới lượt anh đi nghỉ, để em trông cho."

Tiền Ý Ý nhìn Lương Quyết Thành, khom lưng hôn một cái lên môi anh.

"Vắt vả rồi, cháu rể."

Khỏe miệng Lương Quyết Thành thoáng nhướn lên, ôn nhu đáp lại Tiền Ý Ý: "Ừm, chất nữ."

Anh đi nghỉ ngơi, Tiền Ý Ý lười biếng đuổi eo, canh giữ ở trong phòng khách.

Bác sĩ và y tá có tới hai lần, Tiền Thiếu Trầm vẫn còn đang ngủ, không có vấn đề lớn gì, chỉ nhìn từng chút là được rồi.

Đến chiều, bác sĩ đáng ra phải tan tầm rồi, thế nhưng lại tới một lần nữa.

Lương Quyết Thành cũng tỉnh lại, cùng Tiền Ý Ý ngồi đó đợi.

Thời điểm bác sĩ tới, phía sau còn có một người nữa, là một người đàn ông trung niên, trong tay còn cầm một phần thư liệu.

"Tiền Ý Ý?"

"May quá cháu còn ở đây."

Tiền Ý Ý tiến lên: "Có việc gì ạ?"

Bác sĩ nhìn cô, sắc mặt có chút vì diệu, lại nhìn về người đàn ông trung niên mặc áo blouse trắng kia.

"Cháu là chất nữ của bệnh nhân bên trong?" Người đàn ông nói, "Chú họ Trần, cha chú với Tiền lão gia từ là bạn tốt."

Tiền Ý Ý lại giải thích một lần nữa: "Cháu chào chú Trần, cháu với tiểu thúc không có quan hệ máu mủ gì, cháu là con nuôi."

Ánh mắt bác sĩ lại càng kỳ quái, sắc mặt của người đàn ông mặc áo blouse trắng cũng rất vì diệu.

"... Khụ, là như vậy, hôm qua thân phận của cháu có chút hỗn loạn, cho nên chúng ta khó có thể xác định được, không dám dùng máu của cháu. Hôm nay chủ nhiệm Trần tới đây mới biết chuyện này, muốn xét nghiệm nhóm máu của cháu, sau đó làm xét nghiệm luôn cho cháu với bệnh nhân."

"Cháu nói cháu với người bệnh không có quan hệ máu mủ, thế nhưng rất kỳ quái là sau khi chúng ta làm xét nghiệm trong, cháu với Tiền Thiếu Trầm, lại tồn tại mối quan hệ cha con."

Chủ nhiệm Trần đưa tới một phần báo cáo kiểm tra.

Tiền Ý Ý sững sờ nhận lấy.

Mặt trên viết: Báo cáo xét nghiệm quan hệ cha con.

Tiền Ý Ý chòu mong.

Cô cầm ba tờ giấy mỏng manh trên tay, có chút không biết làm sao.

Bác sĩ vừa mới nói cái gì, bọn họ đi làm giám định ADN cho cô với Tiền Thiếu Trầm?

Bọn họ còn có quan hệ cha con?

Bác sĩ còn có thể dưới tình huống không ủy thác mà làm ra loại xét nghiệm này sao?!

Tiền Ý Ý choáng váng.

Ngấn ngừ vài giây này, cô không biết là mình đang ở chỗ nào.

Một lát sau, cô cúi đầu, mắt nhìn báo cáo.

"... Bọn cháu không có ủy thác mọi người mà?"

Chủ nhiệm Trần sờ sờ mũi.

"Khụ, đây là chú tự chủ trương, bởi vì đã sớm biết Tiền gia có một đứa con gái nhỏ, năm đó chú cũng từng gặp cháu, cảm thấy cháu với bà nội Tiền vô cùng giống nhau. Cháu nói cháu không phải thân nhân, là con nhận nuôi, cho nên chú mới hơi nghi ngờ, đi thử một chút."

Sau đó lại không hề nghĩ đến, đáng lẽ ra giám định ADN phải cho ra không có quan hệ máu mủ gì lại cho ra tới 99,9% là quan hệ cha con.

Lúng túng.

Chủ nhiệm Trần cũng không dám suy nghĩ Tiễn gia đến cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Mối quan hệ này, rắc rối lại phức tạp a.

Chủ nhiệm Trần cũng chính là ý vào quan hệ của hai nhà tốt, hẳn lại là một trường bồi, thuận tay làm một chút chuyện như vậy, hiện tại đối mặt với kết quả, hẳn cũng không dám nói nhiều, cười khan phát triển bầu không khí: "May mà ngày hôm qua máu của cháu vô dụng."

Tiến Ý Ý: "..."

Bây giờ là lúc nói chuyện này sao?

*Smily: Ý của chú ấy là nếu bây giờ xét nghiệm ra TYY không phải con ruột thì số máu đó sẽ bị phí ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146

Editor: Smily

Còn chương cuối nhưng mà buồn ngủ quá nên thôi mai làm tiếp! Chúc các tình yêu ngủ ngon! Đừng quên vote nha~

Tiến Ý Ý cầm báo cáo kiểm tra phát ngốc cả đêm.

Cô thế nào cũng không nghĩ đến, mình với tiểu thúc... sẽ là cha con ruột.

Thế nhưng chủ nhiệm Trần cũng đã nói rất rõ ràng, xét nghiệm ADN giữa cô và tiểu thúc là thật. So sánh hai hàng mẫu ADN với nhau, xác định đúng là quan hệ cha con ruột thật.

Tiến Ý Ý ngủ không được liền ngồi ở trên giường, ngốc nghếch nhìn chằm chằm báo cáo.

Cái báo cáo này, giống như là giải thích cho rất nhiều câu hỏi mà từ trước tới giờ cô vẫn thắc mắc.

Nói thí dụ như, vì cái gì mà ông nội lại nói, cô phải là đứa nhỏ của Tiễn gia mới đúng, nói cô cùng bà nội có bề ngoài rất giống nhau.

Còn có mẹ của cô.

Người phụ nữ đã lẻ loi một mình sinh cô ra ở bệnh viện, sau đó bởi vì huyết nhiều mà qua đời.

Còn có mối tình đầu của Tiễn Thiếu Trầm.

Tiến Thiếu Trầm bởi vì mối tình đầu mà xảy ra tranh cãi với Tiễn lão gia tử, cũng là bởi vì cô gái đó biến mất là hắn đã bỏ nhà đi nhiều năm.

Hàng năm hắn đều sẽ tới sa mạc, hẳn là nơi mà mối tình đầu của hắn muốn tới.

Những năm tháng sau này của hắn, đều mang theo bóng dáng của cô gái đó.

Trước đó cô và Hà Ứng Hoan còn suy nghĩ biện pháp giúp đỡ tiểu thúc tìm được mối tình đầu của hắn, sau đó Hà Ứng Hoan lại nói, tra ra được mẹ của cô.

Lúc ấy cô còn tưởng rằng đó chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, không nghĩ đến họ sẽ thật sự tìm được.

Chỉ là bên dưới đó, lại không hề nghĩ đến một tầng này.

Cái này khiến cho người ta không biết phải làm sao.

Cho tới nay cô đều cho rằng mình chỉ là người ngoài, dựa vào tình yêu của ông nội và tiểu thúc dành cho mà ở lại Tiễn gia.

Lại không nghĩ tới mình lại thật sự là một phần tử của gia đình này.

Một đêm quá hỗn loạn, đều là Lương Quyết Thành cố gắng dỗ dành cô mới khiến cho cô chợp mắt được một chút.

Không biết qua bao lâu, Lương Quyết Thành gõ cửa, sắc mặt của anh so với Tiền Ý Ý trầm ổn hơn nhiều.

"Ý Ý, tiểu thúc... tỉnh rồi."

Sau khi ném qua một tin tức kinh thiên động địa, người ngây ra không chỉ có một mình Tiền Ý Ý.

Lương Quyết Thành chỉ biết tới chuyện Tiền Ý Ý bị ôm nhầm, để nhân sinh của cô xuất hiện một ngã rẽ lớn, không nghĩ đến ở trên ngã rẽ đó, còn có chuyện khiến người ta bất ngờ hơn thế nữa.

Chỉ là anh khôi phục được nhanh hơn cô một chút.

Hiện tại nhất định là Tiền Ý Ý rất loạn, Tiền Thiếu Trầm vẫn còn đang nằm trên giường bệnh, chỉ có anh mới có thể làm người đáng tin cậy một chút mà thôi.

Tiền Ý Ý nhìn thấy Lương Quyết Thành, miệng liền méo một cái, vươn tay với anh.

"Ôm em."

Tâm Lương Quyết Thành như nhũn ra, bước nhanh tới đem người ôm chặt vào lòng, dỗ dành: "Không có việc gì, đừng sợ."

Tiền Ý Ý tựa vào trong lòng anh, có chút mờ mịt.

"Em không sợ... chỉ là có chút... không biết làm thế nào."

Trước kia là cháu gái của người ta, bây giờ lập tức biến thành con gái của người ta, Tiền Ý Ý còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt.

Quá bất ngờ, cũng quá khiến cho người ta trong khoảng thời gian ngắn khó tiếp thu được.

Lương Quyết Thành dỗ dành Tiền Ý Ý trong chốc lát, Tiền Ý Ý hít sâu một hơi, đứng thẳng người lên.

Tiền Thiếu Trầm đã tỉnh, vô luận thế nào, cô cũng không thể trốn ở chỗ này.

Tiền Ý Ý đem phản báo cáo kia cất đi, đi tới phòng bệnh của Tiền Thiếu Trầm.

Hai ngày nay Tiền Thiếu Trầm chìm đắm vào hỗn loạn, nửa tỉnh nửa mê, ngẫu nhiên mở mắt đều có thể nhìn thấy người ngồi bên cạnh trông chừng mình, chỉ là không có cách nào nói chuyện.

Lại trải qua một ngày nghỉ ngơi, so với lúc trước thì tinh thần đã tốt hơn rất nhiều.

Lương Quyết Thành hỗ trợ nâng cao đầu giường của hần lên, Tiền Ý Ý tiếp nhận đồ ăn người ta mang tới cho bệnh nhân, đặt ở trên bàn nhỏ ở trên giường của hần.

"Hai ngày nay ngài vẫn không ăn gì cả, chỉ dựa vào chất dinh dưỡng truyền vào mà thôi." Tiền Ý Ý đem thìa nhét vào trong tay Tiền Thiếu Trầm, "Ngài nhìn xem, còn có khí lực ăn cơm hay không?"

Cơm của bệnh nhân là có người chuyên môn làm ra, mấy ngày nay Tiền Thiếu Trầm nên ăn thức ăn mềm một chút, thức ăn lỏng là tốt nhất.

Đây là Sa thị tìm tới người có tiếng nghề biện pháp phối hợp với khẩu vị của Tiền Thiếu Trầm để làm cơm cho hần.

Khí lực của Tiền Thiếu Trầm xác thực có chút yếu, hần tựa ở đầu giường đều tốn rất nhiều sức, nắm lấy thìa trong tay, có chút tự giễu nở nụ cười: "Đề tiểu bối như con chê cười rồi."

"Ngài nói gì vậy." Tiền Ý Ý thấy Tiền Thiếu Trầm không cảm vững được thìa, do dự một lát liền chủ động nhận lấy.

Động tác của cô tương đối ổn, chậm rãi đút cho Tiền Thiếu Trầm ăn quá nửa bát cháo, sau đó thu thập một chút.

Cô ngồi ở trên ghế, thấy tinh thần của hần vẫn không có chút phấn chấn nào, liền nói: "Hiện tại ngài đừng nghĩ gì nhiều, trước cứ nghỉ ngơi đi ạ, nếu không thì ngủ một lát?"

Tiền Thiếu Trầm lắc đầu: "Ngủ đủ nhiều rồi."

"Ta, là do con cứu được?"

Trong mơ màng, ý thức không phải là hoàn toàn không có, có chút chi tiết vẫn có thể nhớ được đại khái.

Tiền Thiếu Trầm biết vào lúc chính mình đang ở trong tình cảnh tuyệt khổ, tiểu cô nương kia đã mang người tới bên cạnh hắn.

Đứa cháu gái nhỏ này, thật sự là không uổng phí hắn coi trọng cô như thế.

Tiền Ý Ý do dự một lát: "... Đừng vội thôi ạ."

Tiền Thiếu Trầm chưa muốn ngủ, cô liền đơn giản chậm rãi nói một chút.

Hắn không hề nghĩ đến, mạng của hắn lại được cứu như vậy.

Tiền Thiếu Trầm đối với mạng sống của mình cũng không quá coi trọng, chỉ là cảm động tiểu cô nương này lại có thể mơ thấy hắn. Điều này làm cho hắn cảm thấy ấm áp.

Nói trong chốc lát, Tiền Ý Ý thấy tinh thần của Tiền Thiếu Trầm không được tốt, chủ động dừng đề tài, để hắn tiếp tục nghỉ ngơi, ít nhất cũng không được nói chuyện nữa, nói chuyện cũng khiến khí lực của hắn bị hao phí.

Toàn bộ quá trình, Tiền Ý Ý đều không nói với bản báo cáo xét nghiệm kia.

Lúc xế chiều, Tiền lão gia từ tới.

Lần tới này, thần sắc của ông có chút kích động.

Ở bên cạnh ông còn có chủ nhiệm Trần đi theo.

Tiền Ý Ý vừa đón được ông, nhìn sắc mặt của ông liền biết, chủ nhiệm Trần đã mang bản báo cáo kia cho ông nội xem.

"Ý Ý."

Ánh mắt Tiền lão gia từ nhìn Ý Ý, so với lúc trước còn kích động hơn.

"Ông nội." Tiền Ý Ý nghỉ ngơi, đỡ Tiền lão gia từ vào phòng khách, thấp giọng nói, "Thân thể của tiểu thúc không tốt, trước hết đừng nói ra."

Tiền lão gia từ cười không khép được miệng: "Được, con đau lòng hắn, con nói là được."

Hai ông cháu cứ vậy mà giấu diếm Tiền Thiếu Trầm.

Tiền Thiếu Trầm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng được hai ngày, thời điểm có thể hoạt động được, Tiền lão gia từ an bài máy bay trở về Hải thị, dưỡng thương ở trong nhà. Mà Tiền Ý Ý làm tiểu bồi duy nhất, tự nhiên ở lại chiều cô Tiền Thiếu Trầm.

Lúc này đây, Tiền Thiếu Trầm vì điều phát hiện, thái độ của Tiền Ý Ý đối với hắn so với lúc trước có chút chuyển biến.

Nói là thân cận, thế nhưng có đôi khi cô nhìn hắn, ánh mắt lại quá phức tạp. Nói là mới lạ, nhưng thân làm cháu gái, đối với hắn như vậy cũng có thể hiểu là cô đang dụng tâm.

Tiền Thiếu Trầm quan sát Tiền Ý Ý được hai ngày, phát hiện cô vẫn không yên lòng.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp bảo trợ lý của mình tra xét xem mấy ngày qua ở Sa thị đã xảy ra cái gì.

Một ngày sau đó, hắn lại ghen hòng nhìn trần trời trợ lý mang về một tin tức khiến cho người khác mộng bức.

Tiền Thiếu Trầm án binh bất động, lại quan sát hai ngày, quan sát được đến khi vết thương của hắn không còn vấn đề gì nữa thì mới gọi điện thoại cho Tiền Ý Ý, bảo cô đi lên.

Tiền Ý Ý bưng một ly nước chanh đi lên, khom lưng đặt ở bên cạnh Tiền Thiếu Trầm.

"Ngồi đi."

Trên bàn đặt rất nhiều tư liệu, Tiền Thiếu Trầm còn đang lật xem, Tiền Ý Ý đến, đầu hắn cũng không nâng, sau đó đem một phần văn kiện đưa cho cô: "Xem một chút."

Tiền Ý Ý nhận lấy, mở ra nhìn nhìn, hai mắt đều muốn quay cuồng.

"Tiểu thúc, đây là... văn kiện trong công ty của ngài đi, con xem không hiểu."

Tiền Thiếu Trầm chậm rãi nói ra: "Không sao, chỗ nào không hiểu ta dạy con."

Tiền Ý Ý: "... "Hả?

Cô suy nghĩ sâu xa.

Chẳng lẽ, Tiễn Thiếu Trâm vì để trả ơn cứu mạng của cô, quá mức cảm động nên mới thật sự xem cô như người thừa kế mà bồi dưỡng?

Tiền Ý Ý có thể xác định là những văn kiện trên tay không phải thứ mà một chất nữ có thể nhìn.

"Nhưng tiểu thúc, con..."

Tiền Ý Ý còn chưa nói hết, mi mắt Tiễn Thiếu Trâm đã nâng lên: "Gọi ta là gì?"

Tiền Ý Ý sững sốt.

Cô do dự một lát: "... Tiểu thúc?"

Tiền Thiếu Trâm lách cạnh một cái, đem tư liệu trong tay ném tới trên bàn, ngoài cười mà trong không cười, nói với Tiền Ý Ý: "Mười ngày."

Tiền Ý Ý hốt hoảng.

"Mười ngày gì cơ ạ?"

Tiền Thiếu Trâm không nhanh không chậm nói: "Từ sau khi con biết, đến bây giờ đã là mười ngày, một chữ cũng không nhắc tới. Như thế nào? Ghét bỏ người cha này không có bản lĩnh?"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Toàn văn hoàn

Editor: Shmily

Các tình yêu vote cho chương cuối để xem fans của hai anh chị được bao nhiêu người nào~

- - - - -

Tiền Ý Ý quái dị xấu hổ.

Một mặt là do cô suy xét tới việc Tiễn Thiếu Trâm bị thương, một mặt lại suy xét tới việc của mẹ mình, còn một mặt nữa chính là không biết cách thảo luận loại chuyện phức tạp này, đơn giản như vậy mà kéo dài.

Lại không hề nghĩ tới, Tiễn Thiếu Trâm đã biết rồi.

Tiền Ý Ý chột dạ.

"... Không phải, chỉ là không biết nói như thế nào."

Tiền Thiếu Trâm đem tư liệu trên bàn chỉnh lý lại một lần nữa, toàn bộ đều đưa cho Tiền Ý Ý.

"Không biết nói thế nào, vậy thì dùng hành động tới nói đi."

"Ta chưa từng bồi dưỡng qua đứa nhỏ nào, con cũng lớn vậy rồi, tự mình xử lý đi."

Tiền Thiếu Trâm so với trong tưởng tượng của cô bình tĩnh hơn nhiều.

"Trở về nhìn xem, xem xong rồi không hiểu chỗ nào thì ghi ra, ta sẽ nói cho con."

Tiền Ý Ý ôm một chồng tư liệu, há miệng không biết nói gì, chẳng biết nên gọi như thế nào, cho nên liền qua loa một câu: "Cảm ơn ạ."

Sau khi Tiền Ý Ý rời khỏi phòng, Tiễn Thiếu Trâm liền buông ly cafe xuống, lạnh mặt.

"Lại thật sự không gọi, hừ..."

Quan hệ của Tiễn Thiếu Trâm với Tiền Ý Ý, ở trong Tiễn gia đã là một loại bí mật công khai.

Hoặc không thể nói là bí mật, chung quy lại thì Tiền Thiếu Trầm đã bắt đầu ra tay từ chuyện di dời hộ tịch.

Trước đó trên hộ khẩu của Tiền Ý Ý vẫn là con gái ruột của cha Tiền, sau này biến là dưỡng nữ cũng không có xử lý qua.

Tiền Thiếu Trầm trực tiếp dựa theo phương thức nhận làm con thừa tự, đem hộ khẩu của Tiền Ý Ý dời đến trên hộ khẩu của hấn.

Dù cho Tiền Ý Ý đã muốn trưởng thành, dù co sau một, hai năm cô liền chạy đi kết hôn mà đổi hộ khẩu, hiện tại nhất định trên hộ khẩu của hấn phải có tên cô.

Đây là con gái của hấn.

Cha Tiền cùng mẹ tiền như thế nào cũng không hề nghĩ tới mọi chuyện sẽ chuyển biến như vậy, con gái mình nuôi nhiều năm phát hiện ra là ôm nhảm, cuối cùng lại phát hiện đứa bị ôm nhảm lại là con gái của Tiền Thiếu Trầm.

Vậy nếu như trước đó bọn họ vẫn đối tốt với Tiền Ý Ý, thì có phải dù cho về sau Tiền Ý Ý không quan tâm bọn họ nữa, bọn họ vẫn có thể sống tốt?

Cha mẹ Tiền ảo não không thôi.

Nhưng là còn có biện pháp gì đâu, Tiền Thiếu Trầm tự mình tới yêu cầu đem hộ tịch của cô chuyển đi, bọn họ có núm kéo như thế nào cũng vô dụng.

Cuối cùng vẫn là chuyện chuyển hộ khẩu của Tiền Ý Ý.

Trên pháp luật, người có quan hệ huyết thống với Tiền Ý Ý là Tiền Thiếu Trầm, cho nên cô là con gái của hấn.

Sau đó Tiền Thiếu Trầm liền mang Tiền Ý Ý cùng tới công ty.

Cô lấy thân phận là trợ lý bên cạnh của Tiền Thiếu Trầm. Mọi người trong Tiền thị đều biết Tiền Ý Ý, biết đây là cháu gái nhỏ mà Tiền Thiếu Trầm sủng ái nhất, thế nhưng lại không hề nghĩ đến, lúc Tiền Thiếu Trầm mang theo Tiền Ý Ý, lại giới thiệu với người bên cạnh, cô là con gái của hấn.

Tiền Ý Ý bình tĩnh cùng mọi người chào hỏi.

Trong tất cả mọi người cũng chỉ có trợ lý của Tiền Thiếu Trầm biết toàn bộ chân tướng, đối với tiểu công chúa thật này, về sau sẽ là tiểu chủ nhân của mình liền tràn đầy tôn kính.

Người bí mật xử lý việc này đều nhìn cách làm việc của trợ lý mà học theo, chỉ cần nhìn hấn liền biết vị tiểu chất nữ này bây giờ chính là tiểu công chúa hàng thật giá thật, liền đồng dạng cung kính theo.

Người làm việc gần với Tiền Thiếu Trầm đều tỏ thái độ, những người khác đều làm theo, nguyên lai là từ gọi cô là "Ý Ý" chuyển thành "Ý Ý tiểu thư".

Tiền Ý Ý cứ như vậy trở thành đứa con gái quang minh chính đại đi theo bên người Tiền Thiếu Trầm.

Thân phận cải biến một cách chóng mặt, người trong giới đều biết tới.

Dưỡng nữ bị ôm nhảm trong truyền thuyết kia, bây giờ lại biến thành con gái của Tiền Thiếu Trầm. Như vậy dưới tình huống Tiền Thiếu Trầm không cưới vợ sinh con, Tiền Ý Ý sẽ là người thừa kế duy nhất của Tiền gia.

Thân phận này so với cái thân phận dưỡng nữ trước đó có chênh lệch vô cùng khác biệt.

Tiền Ý Ý cũng biết đây là ý của Tiền Thiếu Trầm đối với cô, tuy rằng quan hệ giữa cô và hấn có chuyển biến, thế nhưng vẫn còn hơi cứng nhắc, hoặc là nói không dễ dàng thay đổi thành quan hệ cha quan như vậy, thế nhưng là dưới tình huống cô có thể làm được đã cực lực thay đổi quan hệ của bọn họ.

Vài ngày cuối cùng của tháng 7 là sinh nhật của Tiền Ý Ý.

Cô lập tức liền 19 tuổi.

Sinh nhật lần này, Tiền Thiếu Trầm mạnh mẽ muốn tự mình đến xử lý.

Tiền Ý Ý mặc kệ. Nếu không cho Tiền Thiếu Trầm tìm chút việc làm, người cha ngạo kiều này của cô khả năng sẽ nghĩ biện pháp làm cho cô không được thoải mái. Bởi vì cho tới bây giờ cô còn chưa sửa cách xưng hô cho được.

Xấu hổ.

Sinh nhật của Tiền Ý Ý được tổ chức đặc biệt lớn.

Tiền lão gia tử cũng cười không khép được miệng, lúc này đây ông ấy nhờ bằng hữu đi mua một bộ trang sức đồ cổ bằng bảo thạch về.

Mà Tiền Thiếu Trầm còn đáng sợ hơn, có thể là hấn không biết nên tặng cho con gái quà gì, Tiền Ý Ý vừa về nhà kéo cửa ra, bị một phòng lấp lánh

kim cương, bảo thạch, ngọc thạch chiếu tới, thiếu chút nữa thì bị chói tới mù cả mắt.

Tiền Thiếu Trầm tây trang thẳng thớm đứng ở sau lưng cô, bình tĩnh nói ra: "Không biết con gái thích gì, ta có hỏi qua người khác những thứ mà con gái nhà họ có, tùy tiện mua một chút, đều chuẩn bị đủ cho con."

Lúc này Tiền Ý Ý mới phát hiện, nguyên lai là ở chỗ này cũng có không ít những con gấu bông bằng nhung, chẳng qua là những con gấu bông này đều không giống những con gấu bông bình thường, cái mà Tiền Thiếu Trầm đặt ở trong phòng cô, mắt của nó đều được làm bằng bảo thạch, bộ váy nó mặc cũng có phủ kín kim cương.

Ước chừng là trong mắt Tiền Thiếu Trầm, kim cương không đáng tiền?

Tiền Ý Ý nhìn một cái mà đã muốn mù cả hai mắt: "..."

Tình cha như núi, núi kim cương a.

Tiệc sinh nhật lần này khác biệt rất nhiều so với ngày trước, Tiền Thiếu Trầm mời mọi người tới đều tự mình lên chứng thực, Tiền Ý Ý chính là con gái của hắn.

Trên bữa tiệc sinh nhật, cũng là lần đầu tiên Tiền Ý Ý sửa miệng.

"Con cảm ơn, ba ba."

Ánh mắt Tiền Thiếu Trầm là một mảnh mềm mại.

Đây là con gái của hắn.

Là con gái của hắn và cô ấy.

Vừa qua tháng 8, Tiền Thiếu Trầm liền mang Tiền Ý Ý đi thăm mộ.

Chỗ đó chính là nơi an nghỉ của tình yêu cả đời của hắn, là mẹ của Tiền Ý Ý.

"Mẹ con tên là Doanh Thanh, theo họ của viện trưởng cô nhi viện. Cô ấy học rất giỏi, lúc ở trong trường đều đứng top đầu trong số chúng ta. Cô ấy rất kiên cường, lại rất nhát gan, khả ái lại dũng cảm. Cô ấy nói việc lớn nhất cô ấy từng làm là cùng ta yêu sớm."

"Lúc ấy cha mẹ ta không cho ta tiếp xúc với cô ấy, bởi vì các anh chị em lớn lên ở bên cạnh cô ấy không phải là những người tốt cho lắm. Cô ấy không chịu thua kém, lại sĩ diện, thêm việc người em gái thân thiết nhất bất ngờ qua đời cho nên mới sinh ra một ý niệm không tốt, mang theo nguyện vọng muốn đi sa mạc của em gái, nói là muốn tới sa mạc nhìn một chút."

Sau khi đi, liền chưa từng trở về.

Tiền Thiếu Trầm căn bản không biết lúc ấy cô đã có thai.

Nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn khó có thể kiềm chế được nỗi khó chịu ấy.

May mà, hắn còn một đứa con gái.

Khắc danh tự lên bia mộ, dán ảnh chụp, đặt hai bó hoa cúc trắng lên mộ cho Doanh Thanh.

Hình ảnh kia vĩnh viễn dừng lại ở khuôn mặt 16 tuổi của bà, thiếu nữ có má lúm đồng tiền xinh như hoa.

- - - - -

25/8, Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành nhập học.

Năm thứ nhất đại học phải ở trong kí túc xá, tới năm thứ hai mới được phép chuyển ra bên ngoài, hiện tại bọn họ chỉnh lý kí túc xá xong liền bị mang đi huấn luyện quân sự.

Những cô gái chàng trai thanh xuân nhiệt huyết mới bước từ trung học sang mặc thống nhất một bộ quân phục, đứng dưới ánh nắng mặt trời gay gắt nhiệt tình đi đều.

Tiền Ý Ý và Lương Quyết Thành là hai cái tên bất tri bất giác được truyền đi khắp toàn trường.

Bọn họ không học cùng một khoa, lúc huấn luyện quân sự căn bản cũng không gặp nhau, nổi danh đều là vì gương mặt kia.

Tiền Ý Ý rất trắng, lúc huấn luyện quân sự liền chuẩn bị rất kỹ càng, mua một thùng kem chống nắng, mỗi ngày bôi lên một tầng lại một tầng, tránh không để ánh mặt trời chiếu được vào da của mình, biến mình từ một Tiền Ý Ý trắng trẻo thành một Tiền Ý Ý da ngăm đen.

Các cô gái ở cùng ký túc xá đều là những người có tính cách vô cùng ôn hòa, cô được một chút kem chống nắng của Tiễn Ý Ý liền lập tức xem cô là tri kỷ, một đám tiểu cô nương mỗi ngày đều là vui vui vẻ vẻ, bất quá đủ điều về hoàn cảnh mới này.

"Mấy cậu biết Lương Quyết Thành của khoa công nghệ thông tin không?"

"Tớ biết, quá đẹp trai đi, mới tới không bao lâu đã bắt được không ít trái tim của các thiếu nữ rồi, tớ còn nghe nói, Trần Du của khoa ngoại ngữ còn tỏ tình với hắn nữa kìa!"

"Lợi hại vậy sao, vừa tới liền tỏ tình rồi?"

"Tỏ tình cũng không có tác dụng gì, người ta đã có bạn gái rồi, nghe nói lúc ấy liền dứt khoát cự tuyệt, không cho Trần Du chút mặt mũi nào."

"Cứ cho như là cự tuyệt đi chẳng nữa, tớ cũng muốn có một anh đẹp trai như vậy cự tuyệt a."

Trong lúc huấn luyện, các cô gái đều dùng thời gian nghỉ ngơi ngẩn ngai thảo luận về Lương Quyết Thành.

Tiền Ý Ý uống một ngụm nước, cười hì hì lắng nghe.

Đề tài lại chuyển đến trên người cô.

"Lại nói, Ý Ý của chúng ta cũng rất lợi hại đó nha, lớn lên xinh đẹp như vậy, đừng nói đến mấy nam sinh tỏ tình với cậu mấy ngày qua, đến huấn luyện viên cũng không nở mồm cô ta."

Cô gái đó không quá thân quen, nghe còn có chút chua.

Tiền Ý Ý không lên tiếng.

"Nhìn như vậy, Ý Ý cùng với bạn học Lương kia, về ngoài vô cùng hợp nhau ấy nhỉ, Ý Ý..." Nữ sinh ở cùng ký túc xá chớp mắt vài cái: "Có muốn thử cái không?"

Tiền Ý Ý bật cười, vẫn không nói gì, cô bị người khác gọi một tiếng.

"Bạn học Tiễn Ý Ý."

Đứng ở phía trước chính là một nhóm các bạn nam.

Người coi như là cao lớn nhất trong đám lại có bộ dáng vô cùng khấn trương, đứng ở trước mặt Tiễn Ý Ý, ánh mắt đều không chớp.

"Tôi thích cậu!"

"Hẹn hò với tôi có được không?!"

Tiền Ý Ý trừng mắt nhìn.

"Không được."

Tiếng nói dứt khoát lại lưu loát truyền tới từ phía sau cậu ta.

Nam sinh cao gầy đi ngược lại với ánh nắng mặt trời bước tới.

Ánh mắt Tiễn Ý Ý cong lên, cười cười nhìn anh đi từng bước tới.

Lương Quyết Thành vừa là trung tâm trong cuộc nói chuyện của các cô gái ban nãy, từ đội ngũ của mình hướng tới bên này đi.

Những học sinh trong đội ngũ kia trợn mắt há mồm nhìn Lương Quyết Thành khom lưng, tay dừng ở trên đỉnh đầu của Tiễn Ý Ý, sau đó trượt xuống nắm lấy tay của cô.

"Cô ấy là bạn gái tôi."

Tiền Ý Ý cong mắt cười, gạt đầu nghiêm túc phụ họa: "Tôi là bạn gái của anh ấy, không tiếp nhận bất cứ lời tỏ tình của người nào khác."

Lương Quyết Thành dừng một chút, cũng nói ra: "Tôi là bạn trai của cô ấy, đồng dạng không tiếp nhận bất cứ lời tỏ tình của người nào khác."

Toàn trường phát ra tiếng kinh hô khi bị nhồi một họng câu lương.

Tiền Ý Ý cùng Lương Quyết Thành nhìn nhau cười.

Cảm giác cuộc sống trong tương lai, sẽ rất thú vị.

=====END=====

Tác giả có lời muốn nói: Ý Ý cùng Lương ca bởi các tình yêu bốn tháng, tới đây liền kết thúc. Cảm ơn các tình yêu đã đồng hành cùng Ý Ý và Lương ca, tương lai của bọn họ chắc chắn sẽ rất hạnh phúc~

Shmily: Hoàn rồi hoàn rồi, không biết nên khóc hay nên cười. Thực sự là cảm thấy mình kiên trì vcl luôn ấy. 147 chương không bỏ dở, thực sự cảm thán tính kiên trì của bản thân. Tạm biệt Ý Ý và Lương ca, tạm biệt các fans của "Nuôi dưỡng nhân vật phản diện", chúng ta hẹn gặp nhau trong dự án mới của Shmily nhé. ~ "Tiểu xao động" sắp được lên sóng a~

Ngày đào hố: 25/05/2020

Ngày lấp hố: 09/07/2020

Tạm biệt!!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.